Digitized by Google

BIBLIOTECA NAZ.
Vittorio Emanuele III
XXX
F
30

XXX
F
30

Digitized by Google

ZACVTI
LVSITANI,
Medici, & Philoſophi præſtantiſſimi,

OPERVM TOMVS SECVNDVS;

IN QVO

PRAXIS HISTORIARVM;

VBI MORBORVM OMNIVM INTERNORVM CVRATIO AD Principum Medicorum mentem explicatur: grauiora dubia ventilantur, ac reſoluuntur: Practicæ denique Obſeruationes permultæ ſuis locis inſperguntur.

PRÆMITTITVR INTROITVS MEDICI AD PRAXIN: NECNON PHARMACOPOEA ELEGANTISSIMA.

ACCESSIT PRAXIS MEDICA ADMIRANDA, AB IPSOMET AVCTORE non parùm de nouo locupletata: in qua Exempla rara, mirabilia, monſtroſa, circa abditas morborum cauſas, ſigna, euentus, atque curationes proponuntur.

EDITIO POSTREMA, A MENDIS PVRGATISSIMA.

LVGDVNI,

Sumptibus IOANNIS-ANTONII HVGVETAN, & GVILLIELMI BARBIER.

M. DC. LXVII.

CVM PRIVILEGIO REGIS CHRISTIANISSIMI.

Digitized by Google

ILLVSTRISS.^{mo} POTENTISSIMO'QVE DOMINO,

D. NICOLAO DE NEVFVILLE,

MARCHIONI DE VILLEROY, &c.

Sanctioris Conſilij Regis Conſiliario, centum cataphractorum equitum Præfecto, Lugdunenſium, Foriſienſium, & Belloiocenſium. Proregi vigilantiſſimo.

MAGNA Galliæ, & Portugalliæ affinitas eſt ſiue antiqua tempora ſpectes, ſiue noua, (PROREX ILLVSTRISSIME.) Ex multis argumentis vnum produco, Gallia primum Regem Luſitaniæ olim dedit, & nunc nouum reſtituit.

Inde ille antiquus amor Luſitanorum in Gallos tanquam in Patronos, & Gallorum in Luſitanorum tanquam in ſocios; nec leue fundamentum eius amoris eſt morum ſimilitudo; tam ſimilis eſt Luſitanus Gallo, quàm diſſimilis Hiſpano; neque hæc incerta amoris menſura eſt, tantùm amat Galliam Luſitanus, quantum odit Hiſpaniam.

Nec extinxit illud odium in Hiſpaniam ſeruitus Luſitaniæ, ſed illud auxit; nec imminuit amorem erga Galliam, ſed promouit; ſub Ludouici patrocinio excuſſit Luſitania ſeruitutem dum recuperauit Regem; quantum ſit hoc beneficium teſtata eſt nuper publicis gaudiis, & nunc teſtatur publicis lacrymis amittere ſe in Ludouico quod amiſerat in Sebaſtiano, niſi retineret in Ioanne quarto.

Ex ea vtriuſque Gentis affinitate illud accidit, vt Gallus appellat ad Luſitaniam, quaſi ad portum, & Luſitanus ad Galliam, quaſi ad aſylum: neuter peregrinus eſt, quia vterque amicus, neuter hoſpes extra patriam, quia ex quo vtrique communis eſt amicitia, vtrique eadem eſt & communis patria.

Atque hæc eſt prima ratio cur Zacutus homo Luſitanus imploret patrocinium tuum, PROREX ILLVSTRISSIME; ex quo Rex Galliæ ſuſcepit Luſitaniæ patrocinium, omnes Proreges ſuos conſtituit Luſitanorum patronos, propterea Gallum ſe credit Zacutus ſub Ludouico Rege, & Lugdunenſem ſub te Prorege.

Altera quædam cauſa eſt cur amet patrocinium tuum; luſtraſti exteras prouincias, exploraſti mores, tentaſti ingenia, tantúmque ex eruditis iteneribus ſa-

pientiæ reportaſti, vt omnium ferè regnorum popularis eſſe poſſis; neque vlla natio apud te peregrina eſt, quia feciſti omnes domeſticas; præcipuo tamen iure Luſitania tua eſt, quia & fuit olim, & nunc eſt Gallica.

Tertia ratio Zacuti propria eſt & acuta; nulla ſcientia ignota tibi eſt, didiciſti omnes, vel te omnes didicerunt, ingenio es adeò acuto, vt Prorex animorum nec tantùm corporum eſſe poſſis. Illuſtre ſanè Lugduni priuilegium, habere Proregem qui Gubernator hominum eſſe poſſit, & Prorex ſcientiarum, ſingulari tamen iure Medicina tua eſt, quia tota eſt publica, & tota tua, debes Medicis recuperatam ſemel vitam, debebis Zacuto diu ſeruatam, tueberis illum, tuebitur te, mutuum erit vtriuſque patrocinium, & commune beneficium.

Hactenus acutæ Zacuti rationes, vna minùs ſubtilis eſt, & tamen mea: dum te omnes Lugdunenſes colunt vt Proregem, & amant vt Patrem, ego vtrumque teſtari volui publicis typis & priuatis; vigebit hoc teſtimonium quandiu hi characteres durabunt, quos obſequij ſui & amoris teſtes offert.

Addictiſſimus & humillimus ſeruus

IOAN. ANTON. HVGVETAN.

ZACVTI

ZACVTI LVSITANI,

DE PRAXI HISTORIARVM AD CANDIDVM LECTOREM.

PRÆFATIO.

DVO eſſe Medicinæ crura, ERVDTISSIME LECTOR, rationem & experientiam, paſſim Galenus inculcat. In ratione explicandâ, arduis & difficillimis quæſtionibus enucleandis, & circa Theoriam vniuerſam, cunctáſque ferè illius partes deſcribendas, ingenium meum hactenus es expertus. Nunc *Praxin vniuerſalem Hiſtoriarum* inſpicias, atque legas, in qua compendioſo ordine, imò affabrè, & diſtinctè proponitur curatio omnium morborum, internorum, qui in ſuperioribus ſex, *De Medicorum Principum Hiſtoria*, libris deſcribuntur, & corpus humanum miſerrimè premunt, atque fatigant; hoc enim argumentum ac totius operis integritatem ſolùm deeſſe videbatur. Sicut enim elegans domus debet eſſe ornata tecto, atque faſtigio: ſic illud opus Reipublicæ Medicæ perutile, grauiſſimiſque difficultatibus illuſtratum, ſine praxi, & particulari medendi methodo, inerme erat futurum, mutilum, ac prorſus rude. Et licèt in hac longæuitate mea, cui iam vacatio, & otium, tanquam confectis ſtipendiis debebatur, onus quoddam mihi veterano militi, & tot ſtudiorum laboribus emacerato graue ſit, poſt tot, támque celebres viros, qui ante me, de methodo, curatiua elegantiſſimè conſcripſerunt, aliquid monumentis tradere, tamen ſpero praxin hanc, non ſolùm tyronibus, ſed expertiſſimis, & quaſi duplicariis, à quibus eſt altiùs ad eruditionem facta progreſſio, (nî opinione aberro) expectatiſſimam fore, &, quod confido, iucundiſsimam, quia ſingula decerpant, breuiore itinere complectantur, & velut per ſemitam ad terminum contendentes, ex hac neruoſa & elaborata medendi methodo, citra rixam, aut cum Neotericis controuerſiam vllam (cum illis enim ſæpe in ſuperioribus libris pugnauimus vſque ad rauim) diuitem ſibi gazam comparare queant. Delineamus autem *Praxin*, longæuo iam freti experimento, ſimplici ſtilo, ne Lectori dictionis

elegantiâ tenebras offundamus; at non inconditè aut digeſtè, ſed graphicé, & per partes ſuas, à capite vſque ad pedes exorſi, ordinem Hiſtoriarum ſequentes, Principum doctrina ſola, quam peramanter nimis obſeruamus, innixi, vt ſic quiſque vnum quemque morbum, facilè, breuitérque reperire poſſit, omiſſis plurimis remediorum formulis, ab auctoribus paſſim propoſitis, ne citra neceſſitatem cramben recoctam repetamus. In hac ergo *Praxi* nihil remanebit intactum, quod ad exactam morborum (penes ſuas cauſas, ſigna, præſagia) theoriam, methodúmque conducere poſſe videatur, ita vt ſæpe ſub vno affectu, alios etiam ad idem inſtitutum neceſſarios mira breuitate comprehendamus. Atque vt rem complectamur paucis, quicquid lectione dignum eſt, ſtilus in vnum rediget corpus, variis in calce cuiuſque capitis practicis obſeruationibus ornatum. Eo tamen modo omnia ſunt diſpoſita, vt nec prorsùs nimiùm excreſcant, & tædium pariant, nec ita ſint breuia, vt fiant obſcuriora. Ergo in hac frugifera praxi te exerceas rogo, ad quam explanandum, Deo Maximo imprimis auſpice patrono, & fautore, vela pandimus.

VIRI

Digitized by Google

VIRI CLARISSIMI
D. IACOBI ROSALES
HEBRÆI HAMBVRGENSIS,
Mathematici, Philoſophi, ac Medicinæ Doctoris armatura Medica:

HOC EST MODVS ADDISCENDÆ MEDICINÆ, Per Zacutinas Hiſtorias, earúmque Praxin.

SVMMARIVM.

Num. 1. *Appoſitè Medicina in theoricam, & practicam diuidi poteſt.*

2 *Theorica à Magiſtris, & libris perfectè doceri valet.*

3. *Praxis diuiditur in generalem & particularem: generalis exponitur, & quomodo acquiri debeat oſtenditur.*

4. *Praxis particularis, quæ, vt actualis, vera praxis dicitur, ſolùm per experientiam acquiritur.*

5. *Diuiſio experientiæ, in perfectam, & imperfectam: & natura imperfectæ declaratur.*

6. *Breuiter, prout omnia, quæ hucuſque dicta ſunt, experientia perfecta elucidatur, quæ maximè Medicinæ inſeruit.*

7. *Quomodo actualis praxis Medica, potiùs à ſenſibus per vtramque experientiam, quàm à mente vniuerſaliter percipiatur.*

8. *Experientiæ (perfectæ) Empiricorum diuiſio in propriam, & hiſtoricam: propriæque noſtra aſſenſio duobus notandis limitatæ ingeritur.*

9. *Primum notandum noſtrum, quòd propria experientia non detur, niſi præcedente vniuerſalium cognitione, tam in praxi generali, quàm theorica.*

10. *Secundum notandum, quòd illis ſuppoſitis, adhuc indiget initiatus Magiſtro, qui de propria experientia eum informet.*

11. *Error Pſeudo-Medicorum in prædictis, & Hiſpanica de his laudabilis Medica Inſtitutio.*

12. *Hiſtorica experientia expenditur, & eius neceſſitas in praxi actuali declaratur.*

13. *Celeberrimi Doctoris* ZACVTI LVSITANI *Commentaria in Medicorum Principum Hiſtorias, toti Medicinæ valde vtilia, neceſſaria exiſtere: & quare Hiſtorias Chirurgicas præſtantiſſimus Archiater prætermiſerit.*

I. MEDICINA, penes Ariſtotelem, & Galenum, propriè ſcientia eſt, & ars ex factiuarum genere, vt explicant doctiſſimi viri: iuxta verò noſtram oculatiorem ſpeculationem, *exerc. med.* 1. *part.* 2. *ſect.* 1. (vbi hæc exactiùs à nobis tractantur,) ars ſuperioris ordinis, quæ ſub ſe ſcientiæ & artis propriè dictarum, habitum contineat, quamuis impropriè in Theoricam, & Practicam diuidatur, vt notarunt aliqui, & Vidus *lib. Inſtit.* 1. Appoſitè tamen iſta vocabula

vocabula ei poſſumus applicare, vt multi ex Philoſophis quoque fatentur, Scot. *quæſt.*4. *Prolog. ſent.* & Auicenna, vt ſeipſum declarat *in initio ſuæ Metaphyſicæ.* Siquidem Medicina, quæcumque facultas ea ſit, habet aliquid, quod priùs ab intellectu intelligi, & generaliter circa ſubjectum generale, ſub ipſa intellectione exponi debet: & præter hoc etiam obtinet aliquid, quod poſteà particulariter in ſubjecto particulari à ſenſibus cognoſci, & tractari conuenit. Hoc enim omnibus artibus proprium eſt. Iam verò illud, vt pars communis generalis, vel lato vocabuli ſignificatu, Theorica dici poteſt. Iſtud verò, vt pars particularis, vel eadem vocabuli licentia dicetur Practica, quia in homine & ſubiecto particulari à ſenſibus percipitur, & tractatur, vt Conimbricenſes explicant *in proœm. Phyſ. quæſt.* 3. *art.* 3. Quin etiam Practica generalis (cùm praxis, vel ars, in illam, & actualem diuidatur, vt mox dicemus,) in vnaquaque arte cùm opus non exerceat, etſi id doceat exerceri, quia ſubiectum generale, in quo operetur, ſupponit, vel ob id ad Theoricam reduci poteſt, vt Conimbric. de ea loquentes inquiunt, ac interim medendi regulas (pertractando) proximè non curat; & hanc poſſe vtcunque Theoricam appellari. Sed quamuis hæc praxis generalis, ad vtramque potentiam, intellectiuam & ſenſitiuam pertinere dicatur (vt de tota Medicina aliqui ſunt arbitrati) nihil in Medicinam ipſam peccaretur; neque enim Medici in his, cùm ſint artifices ſenſibiles, ſcrupuloſè procedunt, vt nomina à Medicinæ parentibus vſurpata, quaſi impropria rejiciant. Namque præterquam Philoſophi eadem Medicis concedunt, neceſſariam & commodam rebus Medicinæ tractandis, diſtinctionem afferunt: ideò vt nos quoque iiſdem in ſequentibus, habita criticorum venia, vti liceat nominibus, poſtulamus, vt quæ à nobis exponi debent, ſub iiſdem clariora euadant. Quomodo autem vtramque, atque omnem Medicinæ partem ſtudioſus acquirere poſſit, nobis dicitur *Armatura Medica*, atque in hac ſectione breuiter, neque enim ad id opus eſt multis, idipſum perdocebimus.

2. Generalis, communis, ſeu Theorica Medicinæ pars in Scholis, à Magiſtris priùs accipi debet, dum hæc per ſe dictam, vel exponendo Auicennam, vel Galenum, de his tractantes, vt eſt in more, apud aliquas Academias. Deinde ad autores accedendum eſt, & præcipuè Galenum & Auicennam, ſub quibus omnis doctrina iacet clara, perſpicua, & neceſſaria. Vltimò, ſi libet, conſulantur Neoterici, in libris ſub nomine Theoricæ Inſtitutionum, Pathologiæ, Phyſiologiæ, & ſimilium, quoniam exinde hæc prima pars Medicinæ acquiri debet, neque eam aliter percipi, aut ab homine haberi poſſe exiſtimamus, niſi à Magiſtris primùm doceatur, (ſi perfectè percipienda eſt,) & deinde quoque à libris (qui etſi muti in voce, viui in ſcriptis Magiſtri reputantur) ipſa tandem, quaſi reminiſcendo compararetur: aduertendum tamen ducimus euenire poſſe, vt ex libris ſine præceptore aliquis ediſcat Medicinæ partem generalem totam, ſed hoc rarò & non niſi heroïcis ingeniis accidere poteſt.

3. Altera Medicinæ pars, conceſſa diuiſione, quæ praxis dicitur, duplex exiſtit, generalis vna, particularis, ſiue actualis, altera. Generalis, circa ſubiectum generale curandum verſatur: ſiue eſt illa, quæ hominem in communi, particulari aliqua affectione correptum, reſpicit & ſpeculatur, quod vt faciat, generalem curandi modum, ſiue curandi methodum, per ſuas indicationes, & præcepta deſcribit; deinde morbos, membratim cum cauſis adiunctis, & ſymptomatis, quæ vnicuique hominis membro ſuperueniunt, explicat, & remedia quibus curari debent, affert & exponit, vnde Therapeutica, & pars curatiua dicitur, ſed (vti dicebam) ſemper generalis extat: & veluti Theorica, hominem in communi, vt ſubiectum generale, cognoſcendum habet, in eòque, quatenus ſanitati & morbo ſubjicitur, cognoſcendo verſatur; ita generalis praxis eundem hominem, ſubiectúmque generale obtinet, quatenus rebus præter naturam, causâ, morbo, & ſymptomate, iam eſt

correptum

correptum, atque in eo operatur, vt ſanitatem amiſſam introducat, morbumque expellat. Quapropter hæc praxis, à Magiſtris quoque & libris edoceri valet: eſt enim veriſſimum axioma, omnem facultatem, quæ ſubiectum commune reſpicit, ſiue ad intelligendum, ſiue ad operandum, ſolùm perfectè ab externo docente introduci, illuminari, ac edoceri poſſe, atque ita eius præceptionem ad intellectum, vel ſpeculariuum, vel practicum pertinere, vt per hæc verba Philoſophorum ſectis, circa animæ eſſentiam facultatémque ſatisfaciamus; intellectus enim ab externo docente perficitur, ſiue in veluti tabula raſa ſit, vt voluit Ariſtoteles, ſiue innatas ſecum ſpecies rerum habeat, vt noſtra fert ſententia, namque aliter anima non eſſet immortalis. Quomodocumque ſit, ſemper indiget externo auxilio, illóque proprios habitus, vel operatiuos, vel intellectiuos acquiret: atque ita accidit ei in generali Medicinæ praxi, quæ cùm ad intellectum pertineat, in Scholis à Magiſtris, & Profeſſoribus tractari, & doceri poteſt. Quod equidem fit ſecundùm cuiuſlibet Academiæ inſtituta, explicando alicuius Archiatri practicam, vel morbos ipſos à capite vſque ad pedes, per ſe exponendo. Hoc idem in libris practicis auctores paſſim declarant, quorum magna copia vbique reperitur. In Galeni operibus deeſt equidem liber de morbis ſingularum partium à capite ad pedes, vnà cum cauſis, ſignis, & curatione, quem practicè generali, maximè neceſſarium exiſtere certum eſt; ſed facile, ex ipſis Galeni ſcriptis hunc ipſum colligere licet, vt nos facere inſtituimus. Nihilominus Galenus ipſe ſcientiſſimè practicam generalem, pro omnibus affectibus, in *Libris methodi medendi*, & *de arte curatiua ad Glauconem*, conſcripſit: quos vtinam recentiores, iterum atque iterum perlegerent, deuoratis, & intellectis primùm *Libris de locis affectis*, & *diff. febrium*, quoniam exinde perfectè praxim generalem curandi ediſcerent: indicationes curatrices, & præcepta artis adipiſcerentur; quibus in particularibus, actualíque praxi vtendo, veri Medici munere fungerentur. Aſt cum poſthabito fonte, & neglecta viuarum aquarum ſcaturigine, quam in Hippocrate, & Galeno exiſtere certum eſt, ad riuulos turbidæ, ac cœnoſæ aquæ accedant, vt laboribus & ſtudiis parcant, fucatam, & falſam praxim ſibi arrogant, quæ ſaltem neceſſariis præceptis careat vt videre eſt apud ipſos neotericorum, de morborum curatione libros: qui omnes vera methodo, neceſſariiſque iudicationibus & præceptis maiori ex parte deſtituuntur. Admoneo igitur Medicinæ ſtudioſos, vt praxim generalem ex locupletiſſimo diſcant Galeno, qui clarè, diſtinctè, & plenè eam expoſuit, docuit, nobíſque reliquit. Ego etiam in *exercitationibus Medicinæ praxis*, hanc eandem medendi Galeni methodum particularibus affectionibus generaliter applico, & curationem per ſua præcepta doceo, vt in illis videbis.

4 Sed quamuis Medicus hanc generalem partem curatiuam perfectè calleat, non totam neceſſariam praxim ſibi comparaſſe imaginetur, quoniam adhuc opus habet praxi particulari, quæ vt actualis præcipuè in Medico deſideratur: & propriè praxis ſola dici meretur, cùm ipſa ſolum artis finem attingat. Eſt enim praxis particularis, ſiue actualis quæ circa homines particulares, vtpote Calliam, Socratem, quorum ſanitas aut conſeruari, aut reſtitui poſtulat, iam opere ipſo verſatur: neque enim in hac praxi, homo in communi curatur, ſed iſte, vel ille. Cùm autem iſte Callias, vel ille Socrates, neque in Scholas, neque in libros adduci poſſint, efficitur vt hæc Medicinæ pars perfectè ſcribi nequeat: neque aliter, niſi per experientiam acquiri, ac edoceri valeat, cùm non ſolâ ratione, aut diſpoſitione, ſed vſu fiat Medicus, ſicut gubernator & agricola: quandoquidem vnaquæque ars (ex Ariſtotele *libro* 1. *diuin. initio*) ſuum opus præſtat in aliquo particulari: hoc autem non ratione non ſcriptis, ſed ſenſu, & exercitatione comprehenditur: fit citharœdus ſæpe citharam pulſando. Si alterum deſit, vſus vel doctrina, Ariſtoteles magis laudat expertum, quam doctum, ſtultum enim eſſe ait, ex ſolis ſcriptis imperare. Nos autem alibi hoc explicuimus fuſiùs: nunc quomodo praxis iſta actualis acquiratur, percurramus: Igitur cum hæc

actualis praxis, vera praxis exiſtat, atque inde à ſenſibus, & opere dependeat, & ab ipſa totius artis finis proficiſcatur, cùm proximè curet, operæpretium me facturum duxi ſi quomodo ea ab experientia acquiratur, breuiter expoſuerim.

5 Igitur per experientiam propriè & impropriè, vel perfectam & imperfectam ita vocatam intelligere licet, vt in diſputatione de origine Medicinæ, & omnium ſcientiarum, à nobis fuit declaratum, *exerc. med.* 1. *part.* 1. *ſect.* 1. *&* 2. ex quo loco ea tantùm, quæ huic noſtræ doctrinæ neceſſaria videbuntur, hîc breuiter repetemus. Cùm igitur Medicina praxi propriè dicta, actuali conſtet, vt dictum eſt, indiget experientiâ imperfectâ, quæ nihil aliud eſt, quàm obſeruatio, & receptio à ſenſibus externis, & internis circa ſingularia, atque ideò apprehenſiuæ potentiæ tribuitur, hâncque ipſam Ariſtoteles aliqua bruta poſſidere tradit. 1. *Metaph.* 1. Porrò huius apprehenſiuæ potentiæ beneficio, ſingularia in ipſis obſeruationibus perfecta cognoſcere ſolemus: namque cùm obſeruatio multos ſenſus, vel ſenſationes obſeruet, neceſſaria exiſtit ad particulares affectus congoſcendos; quapropter cùm aliquam rem, vel eius affectum percipimus, & ſentimus, eam experiri, & obſeruare dicimur: atque ita hæc experientia latam vocabuli ſignificationem obtinet; cùm propriè obſeruatio potiùs dici debeat. Sed vtcunque ſit, ea, vt valdè neceſſaria, requiritur in qualibet operatiua arte, & maximè medicâ; vbi non ſolùm homo particularis, qui curatur, & eius affectiones, ſed & omnia, per quæ mederi volumus, obſeruari, & per ſenſus perfectè cognoſci debent.

6 Sed propter artis excellentiam, cùm ſit ordinis ſuperioris, vt ſæpe diximus, non ſufficit vt in aliis artibus, ſola rerum obſeruatio, & imperfecta experientia, ſed opus eſt, vt ſedulo quoque adhibeamus perfectam experientiam, quæ habitus iudicatiuus, ex multorum particularium collatione, ſuper eundem affectum, productus extat: atque illo habitu iudicamus ita rem habere in ſingulis, vt in quibuſdam certis ſumus experti: pérq; illud reddimur prompti ad iudicandum, hunc effectum ſolere à tali cauſa prodire. Quare hæc experientia in homine ſolo, & non in quolibet, ſed in heroïco ingenio reperitur, & omnium artium inuentrix apud auctores prædicatur. Ego autem eam huius Medicinæ partis lucem, &, vt cum Galeno loquar, ſubſtentaculum, & alterum neceſſarium quo gradiatur crus exiſtere, omnibus inculcare ſoleo: cùm non ſolùm in ſingularibus ſe exerceat, in illíſque cognoſcendis, promptum, firmúmque iudicium adhibeat, ſed etiam aliquid vlterius addat: quod eſt, vt ipſorum multorum ſingularium, & obſeruationum recordetur, & cum eiſdem circunſtantiis inter ſe conferat, vt ſimilem curationem, verbi gratiâ adhibere poſſit. Atque in iſta quam diximus collatione, perfectæ experientiæ eſſentia conſiſtit. Si enim ſingularia inter ſe non conferantur, ſed ipſa per ſe conſiderentur, non perfectæ experientiæ, ſed obſeruationis & impropriæ experientiæ nomen ſortitur.

7 Atque ob hæc, quæ modò expoſuimus, vtraque experientia, præcipuè perfecta, quàm potiùs in ſequentibus, per hoc nomen intelligere volo, Medicinæ praxim artifici conciliare poteſt. Neque eſt alia via per quam ad praxim, partémque Medicinæ particularem & curatiuam rectè peruenire poſſumus; niſi per experientiam, & hoc eſt quod Philoſophi aſſerunt, ad cognitionem rerum particularium, vtilius eſſe ſe exercere in harum actionibus, per experientiam, quod Practici faciunt, quàm mentem adhibere in cognitione cauſarum, per ſcientiam, vel vniuerſalium perceptionem, quod Theorici agunt. Denique res particulares potiùs à ſenſibus in ipſo effectu, & à poſteriori cognoſcuntur, quàm à mente in ipſarum idea, vel cauſis, à priori intelliguntur: hæc enim noſtræ cogitationi remotiora, illa verò proximiora exiſtunt, & hæc eſt Ariſtotelis ſententia, dum ait 1. *Metaph.* 1. expertos magis rem attingere, quàm qui rationem ſine experientia habent. His ita breuiter prælibatis, (nam cætera in illa exercitatione plenius examinantur) quomodo per vnam, atque alteram experientiam Medicinæ praxis acquiratur, breuiter explicemus.

8 Empi

Digitized by Google

8. Empirici, quorum ſententiam Galenus fuſiùs explicat, atque in opere ipſo, ſiue pro acquitanda Medicinæ praxi, inſequitur, duplicem experientiam conſtituebant, vnam propriam, & alteram Hiſtoricam. Propriam vocabant, quum vnuſquiſque ex propio intuitu, per ſuas obſeruationes, ſibi eam comparabat, atque illud quod ſæpius iuuare viſum eſt, memoriæ tradebat, idque præceptum artis fidele vocabant. Vbi duo notari debent, quibus admiſſis, nos quoque Empiricis aſſentimur, vt per hanc propriam experientiam, praxim Medicam acquiri poſſe cum illis affirmemus.

9. Primum eſt, vt antequam Medicinæ ſtudioſus ad praxin, & experientiam, ex intuitu proprio percipiendam admittatur, generalem Medicinæ partem, quam etiam Theoricam vocari diximus, perfectè calleat: & praxin quoque generalem anteà agnoſcat, vt deinde ad obſeruationem, propriámque experientiam accedendo, fructus veros qui erunt cognitiones adæquatæ circa illa ſingularia, decerpere poſſit: Et ratio huius eſt manifeſta, quia ordo addiſcendarum artium incipit ab vniuerſalibus, vt ab illis, quibus potentialiter ſingularia continentur: & cùm non ſit ars ſine theorematis, & præceptis, quæ vniuerſalibus conſtant, efficitur vt ſine illis non poſſimus nos in particularibus exercere: ars autem ſine præceptis, eſt cæca, & viam ſui operis ignorans: Vnde Galenus *9. meth. c. 6.* ait *Pro comperto habentes, non licere vllius artis ſcientiam nanciſci, niſi methodum quandam habueris per vniuerſalia vocata theoremata, & in particularibus te exemplis exercueris.* Atque hæc probant, praxin quam generalem diximus, quæ methodus quoque vocatur, priùs, addiſcendam eſſe, antequàm quilibet ſe in particularibus exerceat. De Theorica, præter id quod dictum eſt, patet etiam, quoniam noſtræ Medicinæ ſubiectum corpus adeſt humanum, cuius non perfunctoria, ſed penitiſſima cognitio requiritur: nam præterquam quòd præceptum eſt Philoſophicum, vt quilibet artifex cognoſcat ſubiectum operationis, in quod agat, ſaltem in quantum operi ſuo conducit, in Medicina hoc exactiùs, & cum maiori charitate, adipiſci conuenit; cùm ſanitatem, Medicinæ vnicum finem, non artifex ſolùm introducat, ſed multoties à natura perficiatur: vnde naturam morborum medicatricem vocat Hippocrates: & rectè id Valleſius *6. epid. ſect. 5. com.* 1. aduertit, aiens: *Nullus morbus poteſt perfectè ſanari ope ſolius artis, ſed neceſſe eſt vt natura ſanitatem ægrotantis perficiat: vnde Medici vocantur naturæ miniſtri.* Quare huiuſmodi naturam, proprietatem, & opera, potiùs exactè cognoſcere oportet, (vt in parte Theorica docetur) vt ſubiectum, & cooperatrix cum artifice facultas, ſimul cognoſcatur. Aliter cùm quiſpiam abſque huiuſmodi cognitione, ad particulares obſeruationes, & propriam experientiam deueniet, vt anteà ſine præceptis, ſic nunc quoque (dico) ſine iſtis cæcutiet: & operibus naturæ, vel morbi, ſi ea non intelliget, ſæpius perturbabitur? neque effectuum cauſam noſcet, vt dicebat Ariſtot. *loco citato*, inquiens: *Quia per artem,* (id eſt per generalem artis cognitionem) *ſcimus cauſam; per experientiam* (id eſt per propriam obſeruationem, abſque artis generali perceptione,) *minimè.* Iam verò quantum cauſarum cognitio, Medico praxin exercenti, neceſſaria ſit, omnibus patere exiſtimo, cùm ex cauſarum ablatione curatio affectus dependeat. Habita igitur huius Artis vniuerſalium cognitione, dum homo in particularibus ſe exercet, vel in obſeruationibus, vel in experientia, promptitudinem, & facilitatem acquirit, qua illa, quæ vel Theoricæ, vel Praxis generali ope, in intellectu vniuerſaliter habebat, promptè in particularibus ſenſibiliter percipiat, videat, cognoſcat, quibus perfectus, & abſolutus artifex redditur.

10. Secundum notandum, quod addendum ſententiæ Empiricorum duxeram, illud eſt, quòd propria experientia intelligatur illa quam ſub Magiſtro, eiúſque lateri adiunctus Medicus tyro exercet, non autem ea, quam quiſque ex proprio intuitu, abſque præceptoris periti, & experti Medici præſentia, ſibi acquirit. Etenim homo viribus naturæ, vt ſibi non potuit artem de nouo inuenire, abſque externo auxilio, & docente, vt alibi oſtendimus, ita praxin ipſam comparare non valet ſine eo qui viam doceat, & inter vnum atque alterum ſimilem, primo intuitu, ſed diuerſum, tum eſſentia, tum cauſis

effectum diſtinguere, & cognoſcere oſtendat:quod in noſtra arte ſæpe ſæpiùs accidit: Cum igitur ipſa Medicina, & præcipuè curatiua,naturæ labyrinthæa varietate, & obſcuris latebris abdita ſit, indiget equidem Dædalo demonſtrante, vt affectus naturales,& illos, qui præter naturam ſunt, & cuinam morbo,vel cauſæ pertineant, inexpertum doceat impropria experientia,vt deinde habitu iudicatiuo, acquiſito promptè,ſimilia intelligere queat: alioquin ſemper fallax (vt illic demonſtrauimus,) experientia propria erit. Deinceps verò hæc propria experientia, quò maior, & maturior in vnoquoque fuerit, firmius & clarius iudicium efficit, & minimè difficile: ipſa verò plus certitudinis poſſeſſori ſuo quotidie conciliabit; vnde Medicus,quò ſenior,& expertior, eo doctior;&curationibus aptior,dummodo memoria firmiter retineat quæ vidit, & rectè expertus eſt.

11. Verum enim verò horum duorum notabilium, quæ diximus, defectu noſtri æui Empiricos admirari non deſino,qui ab hoſpitalibus, ſiue ægrotis, (quos vulgi deceptione, & propria impoſtura, vt quondam Theſſalus Romæ, Galeno nullos obtinente curandos multos ſuſceperunt,) experientiam & artem, ſibi iam comparaſſe gloriantur: cùm tam ob rerum generalium cognitionis defectum,quàm ob particularium non exactam perceptionem, & docti Magiſti alienationem, potiùs Pſeudoartifices exiſtant, atque nunquam veri Medici euadere poſſint, cùm fundamentum, & tota armatura ad hanc militiam illis prorsùs deſit. Quapropter vt huic vitio, apud plures nationes maximè graſſanti, Hiſpanorum Medica Reſpublica ſuccurreret,lege ſanciuit, ne Medicinæ initiatis curandi licentia tribuatur, nî priùs eos lateri docti, & experti Medici adiunctos, duos integros annos in videndis ægris, ſimul conſumpſiſſe, poſt promotionem Academicam,& exhauſtam, per ſexennium,Theoriam,liquidò conſtiterit:Sic enim propiâ experientia hanc artis partem, quæ particularis praxis dicitur,acquirere poſſe ſibi perſuadent.

12. Hiſtorica experientia eſt illa, quæ à maioribus exactiſſimè acquiſita, nobis multa exempla proponit, quibus in ſimilibus caſibus, eodem modo noſtros ægrotos regere poſſimus. Atque hæc ipſa, quamuis apud particulares ægros olim fuerit exercitata, aliquid tamen habet praxis generalis, dum tandem ſcribitur, & veluti exempla offerendo,nobis imitanda proponitur; atque ideò non ſolùm initiatis,ſed prouectis in arte & expertis Medicis, valde quoque neceſſaria eſt: quoniam in ſe continet maiorum obſeruationes, multorúmque morborum dexteras relationes, &ex arte curationes,vt pote ab Archiatris ſapientiſſimis exercitas:vnde ex illis,multorum morborum,& caſuum rarorum notitiam habebit quilibet doctus: &exinde cum ſuis obſeruationibus factâ collatione, perfectam experientiam ſibi comparare poterit:cùm præcipua therapeutica præcepta, ex huiuſmodi ſcriptis,& experientiis,non eruuntur,vt ego exiſtimo, ſaltem confirmentur,& Medicum idoneum reddant,vt tutò & audacter illis vti,& ſuis particularibus applicare poſſit. Etenim noſtra ars in ipſis particularibus, vbi ſe exercet, ita perplexum, & dubium artificem facit, dum morborum,& ſymptomatum inſultum varium, & fortaſſe nunquam ſibi viſum in praxi conſpicit,vt quò ſe vertat,& quomodo curationem (ſi ex arte, & non cæcè, vt multi faciunt, agendum eſt) aggredi poſſit ignorata fortaſſe cauſa,penitus neſciat.Sed ſi vnũ,vel alterum ex Archiatris,& Medicinæ luminibus,collegam ſibi in curatione inueniſſet,ô quantũ gauderet;quantam lucẽ rebus, &cognoſcendis & faciendis,conſequeretur! iámque adhibita inter vtrumque conſultatione, de ægri ſtatu, & remediis, tutiùs deliberari poterit. Sed in Medicorum Principum Hiſtoria, quandoquidem eos viuos conſulere nequit, ipſorum conſilium ſibi adhibebit Medicus. Cùm igitur praxin exercenti Medico, ægrotus neceſſariò occurrat, cui ſimilis aliquis è Medicorum Principibus, in aliqua ipſorum hiſtoria extiterit,iam in ſuam conſultationem adhibebit illum Archiatrum, qui ſimilem affectionem hiſtoricè exhibet: atque adhibito experimento imitatorio,ſimili modo procedet. Eſt enim experimentum imitatorium, illud quod ab hiſtoria aliquando elicitur; congruus

nempe

nempe de re ſimili ad ſimilem tranſitus:aliqualis etenim ſimilitudo in affectibus,ſufficere videtur,vt eodem ferè modò curari queant,veluti cum Gallica lues ob ſimilitudinem cum Morphæa, remediis iiſdem illuc tranſlatis euincitur. Quantò magis quòd in Medicorum Hiſtoriis, eædem metipſæ affectiones, cum iiſdem cauſis, & ſymptomatis, ſæpè ſæpiùs inueniuntur,cum illis,quas quotidie praxin actualem exercendo conſpicimus. Quapropter eas continuè legere conuenit,& omnes memoriæ tradere, vt illis Medicus practicus, tot & tantis talium virorum exemplis abundans,exercitatior & doctior euadat, & in propria curatione ſuum Archiatrum in conſilium habeat, vt anteà dixeram, & ſuper libros Epidemiôn Hippocratis, in præfatione doctiſſimorum ſuorum commentariorum. Valleſius de ipſomet Hippocrate aſſerit.

13. Cùm autem hæ hiſtoriæ diſperſæ apud varios auctores, & multoties obſcuræ, antiquitate,& naturæ inuolucris abditæ ſint,ecce doctiſſimus,& veluti alter Archiater, ZACVTVS LVSITANVS, has palantes Hiſtorias ordine miro, à capite vſque ad pedes repoſitas collegit, commentariis illuſtrauit, obſcura enodauit,controuerſias diremit, Galeni doctrinam ſaniſſimam defendit, mentem Principum aperuit, dubia & falſa euulſit, in vtraque Medicinæ parte Theoricam luci Galenicæ reſtituendo, & praxin maiorum obſeruationibus adaugendo, ita vt totum hoc DE MEDICORVM PRINCIPVM HISTORIA Zacutinum opus vniuerſam Medicinam ab omni ſorditie mundam; ab omni parte excultam, & perpolitam complectatur, neque aliquid pro tota Medicina addiſcenda, & Armatura Medica, noſtro, & grauiſſimorum auctorum iudicio,ei vlteriùs deeſſe videatur. Deindè ne hiſtoriis Praxis particularis deeſſet,eam hic Auctor ſcientiſſimus quinque libris comprehendit graphicè,ſolerter,&ingenuè,in quibus morborum naturam,cauſas adiunctas,ſigna,præſagium & curationem enodat,practicis quæſtionibus, & obſeruationibus vtiliſſimis illuſtrat,& exornat. HISTORIAS ergo ZACVTINAS, ſicut & *earum praxin* & aureolos *praxis Admirandæ* libros lege, relege, perlege,atque ſæpius euolue, ibi enim tuo deſiderio ſatisfacies, & veram artem conſequi valebis.

Sed inquies, vbi ſunt *Principum Chirurgorum Hiſtoriæ*,quas ille tribus libris proponere,& interpretari *libro primo ſuarum Hiſtoriarum* eſt pollicitus,quæ Medicis,& Chirurgis ſunt vtiles valde. Quare doctiſſimus ZACVTVS eas præteriit? An ne Chirurgiam à Medicina artem diuerſam exiſtimauit! minimè quidem. Sed quia in Hiſtoriis Medicis poliendis hactenus neruosè inſudans totus fuit, vir grauis annis,& multo iam defeſſus labore vſque adeò hoc negotium perficere non potuit, ZACVTVS autem eas prætermiſit, fortè vt noſtro muneri opus Chirurgicum relinqueretur, quod equidem libenter explicandum ſuſcipiemus,& Diuino aſpirante Numine perficiemus. Sunt enim plures Chirurgicæ Hiſtoriæ in monumentis Hippocratis,Galeni, Celſi,Pauli, Auicennæ,Auenzoaris. Halyabbatis,& aliorum. Quod opus, vt Zacutinis hiſtoriis, quaſi illarum ſupplementum adiungatur,noſtràque cum tanti viri nomine memoria vbique extet,& de eo gloriam (ſi fas eſt viro bono ita dicere) nobis manaturam credimus. Cui operi, *ſupplementum Chirurgicum ad opera præſtantiſſimi Zacuti*, nomen imponemus.

CLARISS. VIRORVM EPISTOLÆ

AD ZACVTVM LVSITANVM

DE SVA HISTORIARVM PRAXI.

Eruditiſſ. atque præclariſſ. Viro ,

D. ZACVTO LVSITANO DOCTORI MEDICO Amſtelodamenſi, Renatus Moreau Profeſſor Regius Chriſtianiſsimi Regis Conſiliarius , & Scholarum Cenſor.

NON opinor aberrabo, (Vir eruditiſſime) ſi, vt Didymum Alexandrinum Heſychius,ſic te ego χαλκέντερον & adamantinum dixerim, διὰ τὴν πρὸς τὰ βιβλία ἐπιμονήν. Quis enim non miretur,ea te ætate libros legere , colligere , & edere in qua cæteri penè deficientibus omnibus corporis organis , & ipſis cæcutientibus oculis ab omni ſtudio penitus abſtinent ? Præmium ſenectutis quies eſt, vt ipſæ leges monent, quæ maiorem annis ſexaginta otio reddunt. Vacat ætas iſta muneribus iis , quæ non poſſunt ſine vitibus ſuſtineri.

Miles depoſitis annoſus ſecubat armis.
Grandæuique negant ducere aratra boues,
Putris & in vacua requieſcit nauis arena ,
Et vetus in templo bellica palma vacat.

Tu autem graui iſta ætate , quæ à morte non ſolet longè abeſſe , ea ſtudia excolis , quibus ſuſtinendis integrum humanæ vitæ curriculum impar eſſe ſolet. Infinitos auctores legiſſe,hominis eſt delitias in varia lectione quærentis: ex illis ſelegiſſe,quæ pulchettima & obſeruatu digniſſima, viri,eſt prudentis magis quàm curioſi:ſed ad publicam omnium ſalutem ſingula ea digeſſiſſe,& ex incertis obſeruationibus,ac infidis plerumque relationibus certa & indubitata præcepta deduxiſſe , hominis eſt ſupra vulgum ſapientis. Vt à me alienum eſt conuiciandi vitium, ſic odioſum eſt adulandi ſtudium , quòd illud humanitatis noſtræ , hoc grauitatis indignum arbitrentur : quod ideò dixi, ne quis putet tibi me adulari , ſi te ex lectione & ſelectione multarum grauiſſimarúmque rerum , & ex admirabili illa Hiſtoriarum tuarum , & Obſeruationum compoſitione & digeſtione , virum incomparabilem vocauero. Non eſt fortaſſis nouum,quoſquam totam vitam triuiſſe in librorum lectione, ad quos non ſecus quàm ad deambulationes & ruſticationes quaſdam diuertunt. Scio plurimos in colligendis locis communibus,velut in condendis theſauris,quos poſteris relinquerent,totos deſudauiſſe. Sed qui frugaliter infinitos Auctores legerit,qui vtiliter decerpſerit , qui prudenter æquè ac ſapienter digeſſerit & ad vſum medicum reuocauerit,hoc ſæculo præter Zacutum agnoſco neminem. Medicarum tuarum Hiſtoriarum ſex libri,opus vt arduum, & laboris immenſi, ſic admirandum, & iudicij exacti. Neque iudicium ſolùm in eo obſeruo, quo ſenes temperari & commendari ſolent , vtpote qui ad omnia alia ætate ſapiant rectius vt ait comicus , ſed prætereà inexhauſtæ memoriæ fundum , cuius tamen penuria ſenectus laborat , ſiue quòd ſenes propter decrementum in continuo ſunt defluxu,ſiue quia ob ſiccitatem ſpecies rerum nequeunt retinere. Hoc propria me docet experientia, qui in dies ſingulos minui & extingui ſentio memoriam,

qua

qua non mediocri aliàs valere gloriabar:Animaduertóque inter ætatis quinquagenariæ vitia viſum in proximis,memoriá in remotis,hoc eſt in olim lectis paulatim deficere.At tibi viuax & ſuperſtes memoria,cuius exempla in tota Hiſtoriarum ſerie illuceſcunt,deſignat te nihil habere,Leontini Gorgiæ inſtar, quod incuſes ſenectutem. Quæ εὐδαιμονία καὶ εὐμοιρία τῆς φύσεως, omnibus conceſſa non eſt, ſed ſapientibus ſolis, quorum mens docente Sophocle, diuina luce nutrita eſt:

οὐκ ἔστι γῆρας τῶν σοφῶν, ἐν οἷς ὁ νοῦς
θείᾳ ξύνεστιν ἡμέρᾳ τεθραμμένος.

Atque vt in hortis ac viridariis fructiferæ arbores in quincuncem digeſtæ, latioris licèt & lautioris prouentûs, ſolæ non oblectant, ſed etiam inanes floſculi per areolas & puluillos diſperſi: ſic in tuo illo opere, non ſola laudantur ſeria,& momenti grauioris medica documenta, ſed elegantes pleræque & amœnæ digreſſiones de Philologia & Philoſophia vniuerſa, quarum commiſtione, & veluti intercalatione, legentium animi mirum in modum recreantur. Sed audio flumen ingenij tui illis Hiſtoriarum circulis non circumſcribi, meditaríque te nouum opus de vſu medendi, omniúmque morborum curationis methodum aggredi, non modò ex fontibus veterum & recentium Medicorum hauſtam, ſed ex propriis experimentis & obſeruationibus depromptam. Eam vtinam tam acuratam & exactam nobis exhibeas, vt deinceps nobis nihil ſit deſiderandum. Nemo Medicorum non calcauit hoc iter: plerique Medicinam auſpicantur ab hoc ſcriptionis genere: cúmque vix tres aut quatuor ægritudinem ſpecies viderint, audent de cæterarum præſidiis cenſoria quadam auctoritate definire. Lepida capita! quæ de capite hominum tam leuiter & temerè decernunt. Implent totas paginas remediorum formulis, quas nullo ordine ex diuerſis auctoribus compilarunt, neglectis indicationibus, ex quibus neceſſaria remedia depromuntur. Hinc inde colligunt compoſitiones medicamentorum, quas nemo probus in vſum vnquam reuocauit. Ab illis nec probata, nec experta, nec inuentu, paratúque facilia, nec benigna aut domeſtica annotantur: ſed exotica, precioſa, operoſa, ſpagyrica, ſuperſtitioſa, præſtigiatoria, dictu quoque nefanda & abominanda: Sanguinem humanum ſorbendum propinant: hauriendam exhibent lochiorum ſaniem: carnes humanas variis artificiis adulteratas, & in diuerſas formas immutatas edendas, bibendaſue præbent: nequidem ab vrinis, ſtercoribus inteſtinorum lumbricis, pediculiſque abſtinent, quos nemo videat ſine nauſea, nemo niſi furioſus deuoret: ſuſpendunt è collo areneos: fœtidiſſimas matulas imponunt vmbilico & apponunt ori: ſperma ipſum recens ouo ſorbili permiſtum deglutiendum dant, tam impiâ & ſceleſtâ, quàm putidâ & horrendâ manducatione. Non loquor cætera, quæ tu (Zacvte Doctissime) diligenter vitabis, & fugienda monebis. Cùm enim à quadraginta annis, quibus Medicinam exerces, experientiam doctrinæ adiunxeris, nugas iſtas & mera deliria à tuis ſcriptis exterminabis, & in indicationibus Galenicis conſiſtens, pauca præſidia, ſed facillima, probatiſſima, familiariſſima præſcribes: Expecto à te, vt quæ in Hippocrate & Galeno deficiunt, ſuppleas; quæ in Auctoribus barbaris ſuperuacanea ſunt, circuncidas; quæ in nonnullis confuſanea & obſcura, illuſtres; quæ in aliis deprauatè ſcripta, & perperam poſita, interpreteris; quæ in Chymiſtis & nouatoribus audacter & temere præſcripta, caſtiges: ſic fiet, vt abſolutam & perfectam omnibus numeris medendi methodum habituri ſimus, non modo humano generi ſalutarem, ſed nomini tuo ad æternitatem propagando glorioſam. Vale. Datum Lutetiæ Pariſiorum, quarto nonas Iun. anno reparatæ ſalutis humani, 1639.

FRAN

FRANCISCVS PERERIVS, GOANÆ CIVITATIS ORIENTALIS ſtipendarius, & Illuſtriſſimi Diui Antonij à Gama, Proregis Indiæ Orientalis Archiater, Zacuto Luſitano, S.

POſtquam profectus ab Olyſippone, vaſti illius, & indignantis Oceani incolas, quos vel Orbis domitor Hercules expauit, alacri, & inuicto animo noſter Prorex Gama intrepidè ſulcauit,& alij mecum ſocij in eadem naui Indica onetaria,vel dabant læti,& ſpumam ſalis ære ruebant.Ego in meo cubiculo inſiſtens,& abditus contemplabar quàm pulchra eſſet maris immenſitas ad aſpectum,quàm fœcunda ad procreandum ſobolem,tot piſcium,& innatantium belluarum copiis abundans,rurſus hac conſideratione ſepoſita conſulebam amicos, hoc eſt, libros,inter quos tuus liber de Medicorum Principum Hiſtoria primus, quem recenter emiſſum ex Antuerpia Olyſippone emi, lætitiam ingeſſit ſummam, & adeò mentem meam ad plenum erudiuit,vt certò affirmare poſſim te vnum eſſe in Medicina primum:nam ſi codices,& teſtimonia vera Galeni incurſu Barbarorum,vel omnia pereant,pro cunctis te habet Medica Schola,ſecura quaſi nihil amiſerit, quem libentiſſimè legat,imitetur,& colat. Accedens ad Goam,totius Indiæ Orientalis metropolim,non me ab eius lectione deterrent occupationes multæ.Audiui per literas te cæteros in lucem emiſiſſe,fac & inſuda,chariſſime mi Zacute,vt illuſtriſſ.Domino D.Diego.Ioan.à Sylua Olyſipponenſi,domus regiæ Oeconomo,maximo Mecænati meo eos tranſmittas; illicò enim meam lucem aſpicient, quorum pellucidâ doctrinâ doctior factus, ſæuientium morborum inſultus dexterrimè coërcebo. Vale præſtantiſſime vir, & me tuis literis ex Amſtelodamo ad me miſſis, ſingulis annis illuminare non ceſſes. Ex Goana ciuitate ſemper Auguſta, menſe Maij anno 1635.

Ludouicus Nonnius Antuerpienſis, Zacuto Luſitano.

DIfficili valetudine impeditus non potui hactenus amiciſſimis tuis reſpondere, ſed cùm benignior Hygeia tandem me reſpexerit,& pulſo languore paulatim priſtinus vigor redierit,animus manum iuſſit operari,& calamum ſumere,vt ſcias me valere & viuere,tibíque perpetuò deuinctiſſimum fore.Libros tuos de Medicorum Principum Hiſtoria,vt iuſſeras,clariſſimo,doctiſſimo Doctori Franciſco Pacio,Sereniſſimi Principis Archiatro miſi,qui auro contra illos æſtimat,atque ingenij tui acrimo●iam,& ſingularem eruditionem multo cum verborum honore extollit, petiítque plura exemplaria, vt in Hiſpaniam ad primarios Regis Medicos mittantur, vt ſciant noſtro Septentrioni non deeſſe ſuos Æſculapios.Optaret autem, vt & Praxin pari filo attexas,vt opus tuum omnibus numeris abſolutum ſit;nam quantum in Medicinæ hac parte excellas,libri tui de Praxi Medica admiranda nuper euulgati abundè docent. Quare ſeriò te hortabor, vt quam nactus es, Spartam ornare velis,& quæſtionibus illuſtribus, quas peritè enodas, eam ad vmbilicum perducas. Vno verbo dicam,Aquila es in nubibus, quæ acutiſſima acie omnia explorat,& penetrat.Iterum enixè à te expoſtulo,vt pergas nos beare tuis doctiſſimis ſcriptis, quæ

Caneſcent ſæclis innumerabilibus.

cùm ſint vtilia, polita, terſa, acuta,& fermentata ſatis, quæ

Non imber edax, non Aquilo impotens
Poſſit diruere, aut innumerabilis
Annorum ſeries, aut fuga temporum.

Vale Medicorum Phœnix, ac me ama. Antuerpiæ, 1638. 9. menſis Decembris.

Ioannes

IOANNES DELGADILHO DE ROBLES, MEXICANÆ Scholæ Profeſſor primarius, Zacuto Luſitano S.

NImio amore legendi libros doctos animus meus exardeſcit, quare ex remotiſſimis regionibus illos exquiro. Ecce Hiſpanienſis Bibliopola hoc anno miſit mihi.Hiſtorias tuas cum Praxi admiranda agglutinatas. Deus bone! quàm vberrimâ, & ſucculentâ doctrinâ ſunt refertæ, quàm perſpicuæ, quàm elegantes, & vtiles; Eiâ age eruditiſſime Zacute,earum Praxim citò euulgandam cura, & ad Hiſpanos mitte, vt hac ratione ad nos allatâ, eius diſciplinâ imbuti, miſeros ægros, tot, tanriſque malis obſitos iuuare poſſimus. Interim Dominus ad hos ſtudiorum labores ferendos in aliorum gratiam, te diu ſeruet incolumem: Vale clariſſime Doctor. Ex Mexicana Academia, anno 1635. die verò 8. menſis Martij.

ISHAAC LVPVS CONSTANTINOPOLITANVS, LEGATORVM Omnium apud Turcarum Imperatorem Medicus ordinarius.

EX Venetiis allata ſunt Hiſtoriarum tuarum viginti exemplaria, quæ illicò diſtracta fuere, cùm ſint ſummis laudum præconiis celebranda.O! quàm ſubtiliter arguis grauiter diſſertas, quæſtiones emedullas, & ſenſum Medicorum Principum verè extricas. Supereſt,vt Praxim Hiſtoriarum extemplò euulgandam cures,quæ recipietur a doctis gratiſſimè. Vale, & me, licèt longo interuallo à te diſtantem ama,foue,& tuis dulciſſimis literis conſaluta.Conſtantinopoli, 16. Iulij 1637.

Clariſſimo & experientiſſimo viro,

D. ZACVTO LVSITANO, MEDICO CELEBERRIMO,

S. D. P. Sereniſſimi Daniæ, Noruegiæ, &c. Regis Perſonæ Medicus, Iacobus Fabricius, Eccleſiæ Cathedralis Arrhoſienſis Prælatus, inque Vniuerſitate Roſtochienſi Collegij Medici ſenior, ac Profeſſor ordinarius, ac primarius.

ADmirari debeo, & meritò magnopere admiror, (ZACVTE EXPERIENTISSIME) beneuolentiam erga me tuam, ſingularémque humanitatem, quam literis ad D. Danielem à Caſtro, mihi planè cognitam atque perſpectam reddere voluiſti.Laudo igitur ingenium, moreſque tuos, nec ipſos vnquam amare, & aliis omni tempore prædicare deſinam. Salutauit verò ille me tuo nomine diligenter, vt eſt vtriuſque noſtrum amator ardentiſſimus, & huiuſmodi officiorum, quæ propria ſunt ingenuorum hominum, obſeruantiſſimus; neque potui me viciſſim continere, quin protinùs ad te aliquid literarumipſemet exararem,vt quem ſemper,ex quo primitus præclara tui ingenij monumenta vidi, propter optimarum rerum incredibilemſcientiam, diuinam illorum quæ legiſti, memoriam, accuratiſſimum omnium ordinem; colui & amaui, hicce in te adfectus meus tibi plenè innoteſceret, quem & (cùm ob locorum diſtantiam præſens explicare intercludar) vbiuis in animo meo firmum nunquam non tuebor, conaturus ſi non alia ratione, tamen crebriori ſcriptione te quauis occaſione ſalutare, vt vtrimque, amicitiam hanc noſtram conſeruare, & in vſque vitæ terminum fideliter propagare queamus. Vt autem nunc aliquid tibi ad communia noſtra pertinens ſtudia exponam, non poſſum non vehementer laudare difficilem tuum, ne dicam improbum, in tot legendis autoribus laborem, incredibilem induſtriam, & indicibilem iudicandi dexteritatem: neque enim vllibi vagari, vel laſciuire, vt quorundam fert pernicitas, ſed tibi perpetuò

conſtans per aliena veſtigia ita excurrere voluiſti, vt antiquorum repertis plurima noua & lectori iucundiſſima addere, dubia enodare, erroneas opiniones eradicare, imò penitùs profligare, multorum proteruiam coërcere, & rectam veterum viam laudabili, & paucis imitabili exemplo tenere, reuerà videaris planè alienus ab iis, qui vetuſtatis decreta, ſæpè minus dextrè intellecta, mordicus apprehendunt, neque inde vel latum digitum, licèt Iuniorum experimentis contrarium doceatur, ſecedere audent. Probamus meritò veteres, & grato animo illorum inuentis adhæremus; ſed ſunt illi inſtar Gigantum, quorum humeris nos iam impoſiti, multò longiùs ſpectamus, & ab iis parum obſeruata timamur, inque humanæ vitæ vſum decenter flectimus. Videmus quantum auiculæ illæ, quibus cælum & ſolum omne peruium dedit Natura, degenerent, poſtquam in caueas detruſæ ſunt, vt alienis, non ſuis moribus adſueſcant: ita ſi ad alienum præſcriptum etiam ſolertiſſimi adigantur, ſegniores ſubinde fiunt, & inertia, quaſi præmanſo viuentes, iacent. Quare ego imitationem quidem vtilem, ac ſalutarem imbecillis, ac primum promouentibus ingeniis ſemper exiſtimaui; quomodo ſerperaſtra, vt inquit Varro, damus infantibus ne vari, aut compernes fiant, dum adhuc ingredi condiſcunt, quibus adultos etiam vti quàm probroſum, imò ridiculum videatur. Sicut ergo aliquando natandum eſt ſine cortice, ita non ſemper ductotibus, tanquam pædagogis nitendum, ne, quod Athenienſibus obiecit hoſpes Ægyptius, pueri ſemper deprehendamur. Vias & ſemitas, quæ ad forum perducant, non quærunt niſi peregrini homines. Neque ramen hoc dixerim, quod alieno conſilio vti turpe putem, cum Græcorum prouerbio ſcitum ſit, τὼ βαλλῶ ἱερὸν τι εἶναι, ſed quod non per ſe aliquando ſapere, & ex aliorum ſemper vel iudicio, vel imiratione pendere, fœdiſſimum arbitrer. Quiſque enim eam ſtudiorum ſuorum rationem ſequi debet, quæ maximè oblectet, inuitet, alliciat; neque vnum eſt omnium palatum. Quis verò eſt, qui guſtum ſuum melius agnoſcat, quàm ille ipſe qui ſibi propinat, nullo indigens prægustatore; præſertim cùm iam multa delibauit pocula, multáſque vt Comicus ait, releuit ſerias. Non aliter, quâ ratione in perlegendis euoluendiſque Antiquorum monumentis, vtendum ſit, vt certius ac tenacius memoriæ inſideant, quiſque per ſe, quo eſt ingenij acumine, facilius quam ex alio (præſertim ſi antea multa perfunctus fuerit lectione) intelliget. Omnia quidem excutienda arbitror, vt ex aliis quid ſequamur; & ex aliis quid non ſequamur, ſed fugiamus, & vitemus, obſeruare poſſimus. Nihil omnino reſpuendum ſtudioſo homini, quando nullus liber tam malus, vt Plinius dixit, ex quo boni aliquid erui non queat. Nuſquam fertiliores ſegetes aſſerunt coloni noſtri, quàm in ſterquilinijs naſci. Seruandum tamen eſt ſine exceptione illud Senecæ præceptum, vt multùm legamus, non multa; eſtque modus in rebus ſaluberrimus, ſtudiiſque immorandum, non immoriendum, ne mens rerum multitudine auocetur, vel opprimatur. Denique & optima quæque ſeligenda ſunt, quod fieri haud poteſt, niſi cuncta attigerimus: in his incumbendum, hæc iterum atque iterum expolienda. Nihil enim lubricum magis homini dedit Natura quàm memoriam: hanc iacturam ſola aſſiduitas & diligentia ſarcire valet. Ego quidquid lego, quidquid meditor, quidquid inuenio aut comminiſcor, ita omne in arcanis animi recondo, quaſi mox ad vſum humanarum actionum expoſiturus. Ac quoniam arduum nimis reor, hæc omnia ſeorſim excerpere, quædam ſanè in commentarium refero, aut peculiari pagella exſcribens, imprimis ſi quæ digna aliqua animaduerſione, memoriæ ſepono. Quem modum & morem niſi fallor laborioſiſſime Zacute, etiam penes te hactenus fuiſſe, & ſtudioſiſſimè etiam nunc obſeruaui, docent hoc à te, decurſu paucorum annorum edita, humano generi perquàm vtiliſſima commentaria quibus ineffabilem, & totius literati orbis amore ac fauore digniſſimam diligentiam, tuámque rem Medicam altius promouendi ſingularem

Digitized by Google

larem ſolertiam, quàm maximè clarè omnium bonorum & eruditorum oculis exponis, eorúmque voto vſque adeò plenè ſatisfacis, vt ab alio plus, vel fructuoſius quidpiam præſtari, aut publicari poſſe, ne quidem cogitare liceat: neque dubito, quin hæc tua virtus, olim etiam à funere, tam illuſtris futura ſit, vt tuomet ipſius ſplendore contentus, alienas laudes nequaquam deſideres, quomodo te, vir optime, in ſummis quamuis laboribus conſtitutum, fortunatiſſimum dixerim; & ſi ex benefactis cuiuſquam genium meriti oporteat, ego te Diis immortalibus gratiſſimum putauerim vtpote à quo tot & tanta in Medicos proficiſcuntur emolumenta, quibus enarrandis etiam diſertiſſimus impar audiat. Vires tibi vegetas opto, vt tanto oneri ferendo diutiſſimè ſuperſtes, & quod reſtiſſimè cœpiſti, eadem induſtria & ſedulitate continues, ac ad optatiſſimum finem perducas. Amabo verò te, mi ZACVTE, ſi ad Chirurgica quoque deſcendere, & veluti internorum morborum Hiſtorias ex Medicorum Principibus excerptas hactenus, etiam deinceps externorum prodere, & publico dare, poſt Praxin Hiſtoriarum elegantiſſimam, *Chirurgorum Principum Hiſtorias* nequaquam recuſaueris. Tantæ tuæ erga rem Medicam benignitatis memoriam, nulla vnquam dies abolebit. Ipſemet autem, ſi fortaſſis non ſatis idoneus tuorum laborum laudator videbor, ſedulus illorum admirator perennabo, & quod non potero prædicatione, id honeſto ſilentio aſſequar, vt omnes intelligant, me ingenio tuo faſces ſubmittere, tuíſque laudibus neutiquam ſufficere, ídque libentiſſimè, meritiſſiméque fateri. Quod verò maius præmium, honeſtiúſque exantlatorum laborum obtineri poteſt, quàm laus & teſtimonium clarorum ac doctorum virorum, immortaléque etiam poſt funera nomen? Hoc ergo, celeberrime mi Zacute, age, & ad hanc vnam rem grandi paſſu, vt facis, enitere, tuíſque lucubrationibus porrò Medicos beare perge, neque vlla tibi eueniat, adeò inſtans & importuna auocatio, quæ tam generoſos conatus tuos interpellet. Vale, & me tuis virtutibus ac meritis addictum, tua amicitia dignum exiſtima. Ego viciſſim, ſi quid vnquam tua cauſa me efficere poſſe putabis, paratiſſimus ero, ídque mihi duntaxat audacter imperato. Iterum vale & ſalue plurimùm. Dabam Tychopoli Holſatorum, menſis Nouembr. die 17. Anni Iuliani currentis 40.

PERSPICACISSIME, OPEROSISSIME, Acutiſſime, ingenio & exercitatione, quâ non datur imitari, ſolertiſſime, Medicorum decus.

Diffiterer clam te verba, tuis laudibus centuplo minora, en merita tua, en ineffabilem doctrinam, quibus equidem alios caperet ſatietas, ieiunè tuas delinearem virtutes, delaſſato potiùs, quàm ſatiato ore proferre. Iam verò coràm, quid audeo? Ah demens ego quid temerè tento? an inani conatu, me maiores ſpargere voces? Præſtaret in faucibus raucum ſonum hæſiſſe quàm ſacrum tuum nomen profana lingua proſtituiſſe: at equidem tuum laudari non potuiſſe eſt, meum laudare te voluiſſe: Cingite Medicinæ alumni venerando Zacuto ſerta, colligamus roſas; texamus corollas, Zacutus dicendo diſertus, diſputando argutus, definiendo ſolidus, curando prouidus, plurium ſalus, omnium gaudium; cur ingratum ſummos honores tibi ſuperſtiti decernere minimè enititur ſæculum, cuius aliquando deſinentis viuere, futurum deſiderio tenebitur anxio, atque fruetur in poſterum memoria non moritura tui. Sed hæc eſt miſerorum mortalium conditio, præſentem te nunc minùs curare, donec abſentem tum admirentur, tum venerentur. Méne elucubrando prouidere edoctum, gloriam nullo æuo caſuram, operum tuorum ignorem? quorum (inquam) operum, ordinem concinnum obiectare congrua verba inculcare, graues ſententias inſinuare, congeriem argutiarum congerere, fruſtra duco. Quando igitur immortalitatem te cogitare

cogito, da mihi inclyte Zacute; quod opto, vt nominis mei in tuis ſcriptis memineris deinceps: fac ne recuſes,ſic me humo ſublatum putem,vbi monumentis nunquam perituris tuis, id inſertum pluties videam. Vale. Dabam Hamburgi, Kalendis Aprilis, 1640.

Tuæ facundiſſimæ doctrinæ admirator.

Benjamin Muſſaphia,
Vulgò Dionyſius dictus.

CELEBERRIMO ARTIS IATRICÆ MAGISTRO, ZACVTO *Luſitano, Medico expertiſſimo, & ſummè obſeruando, Doctor Samuel Dilectus, S.*

QVoties (Præclariſſime vir) eruditiſſima opera tua lectito, toties magis demiror:video namque ingenij tui dotes ſimul cum firmitudine memoriæ coniunctas theoreticas diſputationes, & inextricabiles difficultates à te facillimo negotio enodatas circumſpicio, contemplor practica conſilia, & obſeruationes miras rationibus non inefficacibus illuſtratas, imò recta curandi methodo ſplendentes & ſucculenta doctina refertas. Quid de ſex Hiſtoriarum tomis proferam qui tanta refulgent elegantia, tanta adintegrantur eruditione, tanta ſcatent auctorum lectione? His perſuaſus, creditu puto difficile, per multa temporum curricula ab intellectu humano, etſi ingenuo, aliqua tuis operibus digniora, vel præſtantiora poſſe emitti in lucem, quæ Medicorum animos ita ſuauiter demulceant. Quis enim vel veteranus Dux, tantam potuit vnquam humeris ſuis machinam ſuſtinere? Si enim ad antiquitatem oculorum aciem conuertamus. Poſt Græcos,, & Arabes, totius Medicæ ſcientiæ Zacutum inueniemus theſaurum.Si à recentioribus aliquid haurire velimus,omnia ad vnguem ex hoc ſcaturiente fonte emanant,& reconduntur. Ceſſent ergo tot ingeniorum offuſcatores libri,in exiliúmque mittatur tanta ſcriptorum caterua,noſtráque glorietur feliciſſima ætas, cùm iam ſub vnius Zacuti, auctoris tanti, & ab omnibus applauſu ſummo excepti vexillo, ſatis, ſupérque ſufficiat militari, qui in ſuis politiſſimis, & vtiliſſimis Hiſtoriis praxim cum theoria mirè deſcripſit. Meritò ergo illum per Europæas Academias, ab eruditiſſimis Profeſſoribus, & peritiſſimis practicis, audio tantis laudum præconiis celebratum. O ſingularis phœnix! qui ſtudij amore tantopere flagras, & perpetuis vigiliis indefeſſique laboris œſtro exardeſcis, vt ex cineribus tuis infinita Doctorum ſuſcitetur progenies. O liberalis Pelicane! qui ſanguinis laudibilis præcipuum vitæ fomitem, communi eruditorum victui libenter impertiris. Perge igitur noſtri æui fulgentiſſime Sol, Hebraicæ gentis ſingulare ornamentum, Philoſophiæ, denique, ac Medicinæ Anteceſſor digniſſime, & quæ vltra polliceris, quæſo in lucem prodeant, quibus immortale eruditionis tuæ nomen, & fama indelebilis perſonent in æternum. Vale. Venetiis, 10. die Auguſti, Anno 1640.

Zacuto Luſitano, Medicorum Clariſſimo.

NIhil vnquam mihi fuit antiquius, ZACVTE Doctiſſime, ſæculi decus, ornamentum Reipublicæ Literariæ; nihil (ita vitam) optatius quàm cum Clariſſimis doctrina viris amicitiam iungere: tecum verò, quem doctrinæ præſtantia maximi ſemper feci, quem præ clariſſimis, præque diuinis *De Medica Hiſtoria libris* colui ſemper, & obſeruaui, amicitiæ vinculo iungi, in votis iam inde ab eo tempore mihi fuit, quo celebritas nominis tui, famáque conſtans & illuſtris, vniuerſam

Europam

Europam peragrata,Romæ conſedit. Sed Deus adfuit meis votis:dum id animo voluo, ecce tibi Dom. Vincentius Noguera, vir generis nobilitate,morum integritate,Latina, Græca,Hebraïca Literatura, omni denique doctrinarum genere clariſſimus, qui vltrò tuam offert amicitiam,ſalutémque adiungit tuis verbis. O me beatum! O me felicem! qui veſtra benignitate talem amicitiæ theſaurum nactus ſum, quem vix animo,verbis nunquam expetere auſus fuiſſem.Sed eſt ZACVTE Clariſſime,vt pro ſingulari doctrina tua,pro ea,qua apud omnes Europæ Academias polles fama ac celebritate, à te petam in ipſo amicitiæ limine,vt quod me tibi amore & obſequio coniunxit,perennè augeas: nempe vt præclariſſima tua ſcripta, quæ me in amorem & admirationem tui rapuerunt, perpetuis tuis lucubrationibus excolas, & exornes: Septimum verò Hiſtoriarum volumen, ſeu primum Praxis Hiſtoriarum quod habes præ manibus elaborandum, vt quàm citiſſime, geſtientibus nobis, & Europa vniuerſa auidè expoſcente, typis committas, te vehementer etiam atque etiam rogo Vale, méque tuæ doctrinæ, famæ, nominíſque celebritati addictiſſimum eſſe, tibi perſuade. Romæ. III. Idus Iul. CIƆ. DC. XLI.

Petrus Seruius Publicus Theoricæ Medicinæ Profeſſor Ordin. & Pontificis Max. Domus Medicus.

Perilluſtris, ac Excellentiſſ. Dom. Domino
ZACVTO LVSITANO, PHYS. AC MEDICINÆ DOCTORI EXIMIO
Benedictus Maghettus Aſitij Patritius, ac Illuſtr. Ciuitatis Anconæ primus Phyſicus. S. D. P.

TVos, Praxin ſcilicet Medicam admirandam, ſéxque Hiſtoriarum Medicorum Principum libros ab amico commodatos legi, relegique, maxima profectò cum iucunditate: cùm enim non ſolùm inuentionem, paraphraſim, obſeruationes, dubitationes, quæſtionéſque enucleatè tractatas animaduerterim, ſed etiam verborum proprietatem, concinnitatem, phraſes, elocutionem diſertiſſimam conſiderauerim, coactus ſum proferre,te priſcos æquaſſe,& neotericos ſuperaſſe:Hiſce etenim tuis in libris, procerum Medicinæ parentum ſententias, verbáque interpretatus es cæteris clariùs, veritatíque conſonius,& quod caput eſt,eoſdem à Neotericorum calumniis, falsíſque obiurgationibus doctè, ſubtiliter, concinnéque vindicaſti, defendiſti, & in populos omnes euolare feciſti. Quare me haud continere valui, quin te hiſce meis literis exinde ſaluere iuberem, tibíque gratularer: Equidem ipſe inde à 41.annis, quibus diuerſis Vmbriæ, Hetruriæ, & Piſceni in Ciuitatibus,Soſtro Publico Medicinam feci, qui pari greſſu tecum congredi poſſit cognoui neminem. Teneris igitur ZACVTE doctiſſime, Deo gratias agere,& habere,qui te perſpicaci dotauit ingenio,dicendi facundiam tibi largè largitus eſt,vitámque longam & incolumem benignè conceſſit; vnde de te meritò dici poteſt, venit, vidit, & vicit:tenetíſque pari paſſu, quam citiùs Hiſtoriarum Praxin, cæteráque promiſſa opera, ad Dei gloriam; tui laudem, ac totius Reipublicæ Medicæ vtilitatem; in lucem emittere.Progredere inceſſanter. Interim Neſtoreos vt concedat annos, Deum enixe oratum volo, & hoc ſubſequens Anagramma exinde furtim, dum Praxin hac in populoſiſſima ciuitate exerceo, contextum, læta fronte,hilaríque animo accipere exoro, ingenioliíque mei tenuitatem ne reſpicias amabo, ſed animi candorem,quo te ſummo proſequor amore. Vale Medicorum decus,méque mutuiter amare ne te pigeat, iterum iterúmque oro. Vale iterum & ſalue.Anconæ x. Kal. Martias, CIƆ IƆ CXLI.

EPISTOLÆ

ZACVTO LVSITANO MEDICO INCOMPARABILI,
Ioannes Ionſtonus, Medicus, & inclytæ Academiæ Francofurtenſis Profeſſor Ordinarius

HIſtoriæ tuæ, ZACVTE Eminentiſſime, ita ſummorum Medicorum totius orbis animos inflammarunt, vt nihil aliud cogitent, quàm eas legere, reuidere, memoriæ mandare, & rectè meo iudicio id faciunt, nam qui ZACVTI opera legit, Galenum legit: ea enim ſolùm ex facundiſſimis huius Auctoris, aliorum Medicorum ſententiis illuſtribus, oraculiſque ſunt hauſta. Atque pro procerum tutelâ, & doctrinâ, ita ſtrenuè dimicas, & facies tuas herculeas contra nouatorum tela diſponis, vt breui temporis momento, ea irrita reddas, exanguia, & penè nulla. O Hebraicæ imò Luſitanæ familiæ ſidus ſplendidiſſimum! O Medici chori fulgentiſſimum iubar! O literatum vnicum azylum! Vigent bella, Bellona fremit, Mars ſæuit, maior pars orbis ad arma concurrit, Medici velut exanimes iacent, imò languidi torpent & inertes. Medicina flocci fit, præcipiti lapſu ruit. Tu eam hoc modo infeliciter ſumi proſtratam erigis, illius alumnos ad ſtudendum accendis, & eruditiſſimis ſcriptis beas, & refocillas. Maximas tibi gratias præſto, quòd in tuis operibus, de meis admirandis ita rectè ſentias; cùm ita ſit, incultum hactenus me habui, modò tuo ſuffragio euectus, aliquid me ſcire exiſtimabo. Vale ZACVTE, ter acutiſſime, & Ionſtonum tuum literis tuis conſalutare ſingulis nundinis velis, obnixè precor. Ex inclyta Francofurtenſi ciuitate, 14. die Auguſti, Anno 1641.

DOCTOR DANIEL DE LVNA, ILLVSTRISSIMI PRINCIPIS
Staniſlai a Koniecpoli, Caſtellani Cracouienſis, exercituúmque Regni Poloniæ, ſupremi Generalis, Zacuto Luſitano, S.

INcredibili ſanè gaudio, me Atticæ literæ tuæ affecerunt, quando ab hoſpite charo, & deſiderabili, longè chariores, & deſiderabiliores oblatas vidi: cùm te optatiſſima aura, feliciſſimáque Minerua fruentem conſpiciam. In illis tot perhumanis titulis me exaggetas, non videor eam meruiſſe laudem, vt & falsò, at à viro omnium laudatiſſimo merear laudari. Rectos rectè ſuo vtentes officio decet collaudare, inter quos tu venis enumerandus, nunquam ſatis pro meritis, encomiis celebratus, vt ſtudiorum tuorum monumenta nunquam interitura, ſponte ſua teſtantur. Ob hanc cauſam te Apollinis triumphali curru ouantem intueor, ſublimi ferientem ſidera vertice, comitante Muſarum choro, Principumque Medicorum cœtu, pleniſſimis, vt aiunt, tibiis iactanrium, lætantium, buccinantiúmque in tui laudes, vt te Phœbus ornet, plectat adotea Apollinari, digna tanto præmia contribuens conatu. Quare? quia aduersùs omnium proiectam audaciam pro Principum defenſione, imò pro veritatis amore, hoſtilibus gladiis dimicaſti, ſuperaſtíque. Micuit potiùs ridentis fulgor pacis, veritatis, benignitatis tuæ radius enituit, Phœbus ſplenduit ſapientiæ. Non eſt ergo quod Doctorum calculum ſpectes, cùm te omnis Medicorum Schola, facilè Principem Principum Medicorum vnanimiter iuret. Ideò non poſſunt non te omnes conſulere: nam gloria eſt, multos diſcordes per te concordi pace frui, téque vnico duce de tot in Palæſtra literarum ſtrenuiſſimis militibus, exercitatiſſimiſque ducibus, non leuis haſtæ belli doctis, agonis, ſorte ferè ancipiti, plane inſtructis, victoriam reportaſſe, quaſi effœta pharetra receptas, directiſſimas argumentorum ſagittas, animosè reieciſti, abieciſtique glorioſiùs. Aſſumpſiſti prouinciam magnam, incognitam, in qua vix adſunt Dædalæis labyrinthis obſcuriores, in quibus ancipites in triuio hæſerunt viatores. Adfuiſti tu viarum monſtrator, omnes intricatas extricaſti, ad rectámque duxiſti viam, cùm Phœbeæ lampadis inſtar, fulgentiſſimos radios ingenij tui quoquo

Digitized by Google

quoquo verſum effudiſti, opacas errorum nubes fugaſti, denſámque Medicinæ caliginem diſſipaſti, & in ſerenitatem vertiſti. Sperant totius Orbis Medici vniuerſi miracula rariora, prout nobis *admiranda tua praxis*, ingenij tui ingenui, inexhauſtíque ſapientiæ tuæ fontis admirandum præbuit ſpecimen. De *Praxi Hiſtoriarum* quid? In ea quidquid in illis *ſex Medicorum Principum Libris* deſideratur, quod ad methodum medendi facere poſſit compleuiſti integrè, delineaſti ingenuè, graphicè deſcripſiſti, & Medicum peritum præceptis medicis doctiſſimis, & ſaluberrimis imbuiſti, exornaſti, & ad Medicinæ penetralia manu duxiſti. In tuis ergo operibus, qui diligunt Hiſtorias, habent amœniſſimos campos florum varietate ornatos. Qui praxin amant, methodum inuenient in quinque poſtremis Libris certam, veram, & priſcorum ſolùm auctoritate confirmatam, cuius concinna elegánſque diſpoſitio legentium animos fatigabit nunquam, recreabit ſemper. Sed quid ego laudes tuas prælibo, quibus promeritis celebrandis ſublimius multò ingenium impar eſt. Vale Celeberrime Zacute, méque mutuitur ama. Leopoli, 5. menſis Aprilis, Anno 1642.

Digitized by Google

VARIA ILLVSTRIVM VIRORVM

IN ZACVTI LIBROS DE PRAXI HISTORIARVM EPIGRAMMATA.

In Opera Medica Viri Clariſſimi Zacuti Luſitani.

VIDIT vt Hippocrates ZACVTI ſcripta diſerta;
Miratus dixit ſunt ea digna cedro.
Vſque adeò explicuit neruosè cuncta, nec eius.
Deuiat a veri tramite recta manus.
Nunc ego quæ quondam ſcripſi, mutabo libenter,
Ars Breuis *& dicam,* Vitáque longa *ſatis,*
O! vtinam Phœbo legat hæc ſacrata iuuentus.
Nec dubito, hinc ſemper doctior omnis erit.

Iacobus Fabricius, Sereniſſ. Daniæ, Norvvegiæ, &c. Regis Perſonæ Medicus, & Collegij Medici, in antiquâ Roſtochienſium Vniuerſitate, Senior, ac Profeſſor Ordinar.

Aliud eiuſdem.

TOta tui ZACVTE libris Germania gaudet,
Applaudúntque omnes tantis progreſſibus vltrò,
Optantes ſimiles ſine fine videre labores:
Non ZACVTE viâ tu nobiliore ſubibis.
Aſtra poli, viuéſque diu poſt fata ſuperſtes.

I. F. D.

ANDREAS CAMILLVS ROTERODAMENSIS,

In Laudem Clariſſimi ZACVTI LVSITANI,

EPIGRAMMA.

MVltâ viuam Helenam tunc reddit imagine Zeuxis,
Cùm variâ varium colligit arte decus:
Quale opus effingit meritò, cùm nobile quicquid
Contineat mundus, nobile lumen erit.

Zacutus Luſitanus reſonat per orbem.

ANAGRAMMA.

Eſt vnum Belzaar ore tutans Priſcos V.

ANAGRAMMATISMVS.

CAlluit Hippocrates artem, docuitque medendi,
Lucibus inde micans orbe Galene tuis,
Cætera Graiorum ſeries, Arabúmque deinde,
Miris qui Medicam percoluêre modis.
Attamen eſt aliquis ſtultè hoſce necare veneno
(Proh dolor!) atque auſus dedecorare viros.
Zacutus TVTANS PRISCOS EST
BELZAARVNVM
Prolatus verbis ORE, melóque. Vale.

Benedictus Maghettus ab Aſitio.

Liber ad Lectorem.

AVrea ſecla cupis, ſed iam ſunt lapſa: quid imò.
Adſunt, ſi illa cupis, me lege & illa dabo.

Ioannes Ionſtonus, Medicus & inclytæ Academiæ Francofurtenſis Profeſſor Ordin.

In Librum Septimum Hiſtoriarum, Clariſſimi & celeberrimi viri, Zacuti Luſitani, Reipublicæ Hebraicæ, & Medicæ decoris, & ornamenti vnici.

HIſtorias Medicas poſtquam ZACVTVS acutè
Scripſit, eas in ſex diſtribuitque libros:
Ecce nouum quod pandit opus capitiſque medelas
Morborum, mirâ dexteritate docet.
Septima iam proles paritur, gaudete, putatur
Septimus Hippocrati filius eſſe ſacer.
I liber audacter, tibi fauſta precamur eunti,
Naſcenti magnus iam tibi ſurgit honos.

Perge

Perge parens ornare libros, fœtúſque ſequentes
Fac videam lucem, ſunt tibi honorifici.
Viuis in æternum per eos ter maximus, & iam
Principibus Medicis annumerandus ades.

Iacobus de Lalovel
M. D. Rothomagenſis.

Ad Clariſſimum virum, D. Doctorem Zacutum Luſitanum, Batauorum Archiatrum Celeberrimum, Octauum de Medicorum Principum Hiſtoria Librum edentem.

QVid tam diu nos Hæmochares tuis.
Hoc ſæculo armis exagitas? tuum
Dimitte telum, Euphratem & vltra
Accelerent militum catervæ,
Gaudebit armis exulibus tuis.
Ridens Apollo, tunc Charitum ſoror.
Luſtrabit hortos, Delphicóſque
Arma dabis populis corymbos.
ZACVTE veni, Caſtalidum decus,
Primus reportans munera Apollinis.
Accede, veſtro nunc Apollo
Subiiciat capiti corollas.
En qualis humor te rapit? ingeni.
Quænam tua eſt vis? tradere poſteris.
Tam rara veſtra diſciplinæ.
Scripta viris memoranda doctis.
Quidnam labori contribuet catus
Veſtro chorus nunc Aonidum? Decus
Toto, cheli, dulcique auenâ
Clio tuum celebrabit orbe.

IOSIAS FLORIETVS
apud Mediomaticos M.D.

In effigiem clariſſimi D. Zacuti Luſitani.

HOc caput, hic oculus veneranda hæc frontis imago,
Demonſtrant magni maxima ſigna viri.
Sic cernens vultum ZACVTI, & ſcripta reclamo
Nunc Epidaurini eſt mens rediuiua Dei.

Idem Ioſias Florietus
Med. Doctor.

In praxin Hiſtoriarum acutiſſimi, ac præſtantiſſimi viri Zacuti Luſitani, Medicorum Coriphæi.

ARtis Apollineæ decus immortale ZACVTE,
vnus verba, tuam poſcit & alter opem.
Poſcit opem, morti, ac Orco qui proximus hæret,
Tu facilem præbes, cùm mala cuncta leuas.
Et liceat ſemper Medicus non ſubleuet ægrum,
Quod doctâ interdum plus queat arte malum;
Tu tamen inualidum ſi quid, ſanabile reddis.
Et ſuperas artis dexteritate tua.
Nec modò depoſitos donas vitalibus auris,
At ſimul & ſcriptis ſæcula cuncta doces.
Vt quondam Hippocrates longam qui dixerat artem,
Quique hominis vitam dixerat eſſe breuem.
Nunc contrà, longam nobis promittere vitam
Poſſit, & hanc artem dixerit eſſe breuem.

Ioannes Iſacius Pontanus, in illuſtri Gelrorum Academia primarius Medicinæ Profeſſor; & Sereniſſimi Regis Daniæ, & Ducatus Gel Hiſtoriographus.

PRINCIPES

Digitized by Google

PRINCIPES

MEDICINÆ AVCTORES, QVORVM VOTO, ET IVDICIO PRAXIS HISTORIARVM SOLVM CORROBORATVR.

INTER *hos emicat Diuus* Hippocrates *, Chori Medici fulgentiſſimum iubar, ſyncerioris Medicinæ acerrimus vindex , Aſclepiadum Familiæ Anteſignanus. Sequitur* Aurelius Cornelius Celſus,*Laconicus vir;qui breui , ſed ſatis fermentato tomo ſenſa Hippocratis explicuit ad vnguem. Poſt hos Athlantes fortiſſimos præeſt* Claudius Galenus,*qui ſua Aſiatica facundia,fæcundo dicendi ſtilo,ſolertia mira, Hippocraticam doctrinam , obſcuram nimis, & demonſtrationum firmamentis orbam, vbertim expoſuit,,in certa capita digeſſit, poliuit, ornauit,ornauit Reipublicæ Medicæ dux ſtrenuus , & primipilus , cui nihil aliud curæ fuit , quàm nodos Hippocratis diſſoluere , loca controuerſa dirimere, ſententias obſcuras explanare, interpretum errores detegere. Hic boni agricolæ inſtar,ſemina, & præcepta ab Hippocrate relicta, auxit,perfecit, atque luſtrauit quæ multo tempore à pluribus erant corrupta, vt toties ipſe confirmat,* 1.meth.2.& 2.lib. cap.6. & 7.lib. cap.2.& 8.& 1.de element. cap. 16. & 1. de facultate 13. & lib. de theriac. ad Piſon. cap. 28. *Neque ſpatioſum genus dictionis in illo condemnes : nam cùm Diuinus hic planè (meo iudicio) ſcriptor, ænigmaticas, labyrintheas, & tenebricoſas ſententias Hippocratica commentaretur , obſcuriſſimas quidem,& à pauciſſimis vix intellectas , ſi larga & liberali manu, nitidè & diſtinctè lucidiores non fuiſſent redditæ, calumniatoribus, Theſſali, Eraſiſtrati, aliorum nebulonum, & Pſeudomedicorum ſectas nefaria colentibus,quorum tunc magnus numerus extabat in vrbe Romana, fuiſſent deriſui , & contemptui. Acceſſere* Veteres, & Recentiores Græci , Latini , Arabes, *qui etſi ab hoc vberrimo Medicinæ fonte ditiſſimo , & ampliſſimo Oceano opera ſua ſint expicati , cuius interpretes, & ſimias ſe eſſe profitentur , & gloriantur , tamen plura cum artis laude addidere, quorum clariſſimis monumentis* Hippocratica *tribus fæcundatur. Quapropter vtiliſſimum ſemper mihi viſum fuit, præſertim in actuoſa Medicinæ parte,in qua de ſalute hominum agitur, Senecæ conſilium ſequi,vt ingenioſus, peritus, & expertus Medicus, & ſanitatis conſeruandæ amantiſſimus, relictis Iuniorum riuulis, quorum magnum numerum citauimus in aliis libris,fontes inſectetur, ex quibus limpidam,non cænoſam aquam ſcaturientem hauriat.*

ELENCHVS AVCTORVM.

Sacra Scriptura.

Scriptores Medici.

ABENRAGEL.
Abenguazil.
Actuarius.
Andromachus.
Antonius Muſa.
Appianus.
Apuleius.
Albucaſis.
Almanſor.
Albumazar.
Algazelius.
Auencladis.
Auicenna.
Auerrhoës.
Auicebron.
Auenzoar.
Archigenes.
Aſclepiades.
Alzaharauius.
Attalus.
Antyllus.
Alexander Trallianus.
Aretæus.
Aurelius Cornelius Celſus.
Apollonius.
Æneas.
Ælianus.
Aetius.
Cælius Aurelianus.
Conſtantinus Africanus.
Cremiſon.
Cleopatra.

Criro

ELENCHVS AVCTORVM.

Crito.
Caliſtus.
Conſtantius.
Carycles.
Cteſias.
Dioſcorides Anazarbæus.
Diocles.
Damaſeenus.
Damocrates.
Diogenes Apolloniata.
Demetrius.
Domnus.
Eraſiſtratus.
Eudemus ſenior.
Galenus.
Guido Cauliacenſis.
Hippoerates Cous.
Herophilus.
Hermes.
Heraclides Tarentinus.
Hamech.
Haly Abbas.
Haly Rhodoam.
Heraclides
Herodotus.
Heras.
Iſhaac Iſraëlita.
Ioannes Vigonius.
Ieſu Hali.
Ioannitius.
Lycus.
Lucius.
Mantias.
Moſchio.
Meſuë.
Mneſitheus.
Menecrates.
Marinus.
Marcellus Empiricus.
Nicander.
Nicolaus Myrepſus.
Oribaſius Sardianus.
Paulus Ægineta.
Paccius.
Pelops.
Poſſidonius.
Philagrius.
Philotheus.
Platearius.
Philomelus.
Polybius.
Pſellus.
Quintus.
Quintus Serenus Sammonicus.
Rabbi Moſſes de Ægypto
Rhaſius.
Rufus.
Rufus Epheſius.
Sabinus.
Scribonius Largus.
Simeon Sethi.
Saladinus.
Serapio.
Soranus Epheſius.
Soranus.
Trotula.
Themiſon.
Thucidides.

SCRIPTORES VARII.

Philoſophi Veteres.

Priſcis illis temporibus Philoſophia cum Medicina valde erat coniuncta: Quamobrem Veneranda antiquitas multi fecit viros philoſophandi peritia, & aliarum ſcientiarum facundia claros, in quorum monumentis plurima repoſita ſunt præcepta ad curandos morbos vtiliſſima. Præter Philoſophos extant Oratores, Philologi, Hiſtorici, Poëtæ, Varij, ex quorum facundiſſima ſegete plurima remedia deprompſimus in noſtrum horreum, ſcitu non indigna. De horum cætu ſunt.

ARiſtoteles.
Anthippus.
Anaxagoras.
Ariſtophanes.
Antiphanes.
Ariſtoxenus.
Aulus Gellius.
Albertus Magnus.
Agellius.
Æſchines.
Alcæus.
Autiſthenes.
Aphrodiſæus.
Ariſtarchus.
Apuleius.
Amphicrates.
Ænius.
Bion.
Caro.
Callimachus.
Cleobulus.
Clinias Pytagoricus.
Chryſippus.
Cornelius Tacitus.
Columella.
Catullus.
Demoſthenes.
Democritus.
Diogenes.
Diogenes Laërtius.
Euripides.
Epictetus.
Empedocles.
Florus.
Heſiodus.
Homerus.
Heraclitus.
Horatius Flaccus.
Iamblichus.
Iſocrates.
Iuuenalis.
Iſidorus.
Lucillius.
Lucretius.
Liuius.
Martialis.
M. T. Cicero.
Macrobius.
Menander.
Muſæus.
Nymphodorus.
Nicoſtratus.
Ouidius.
Olympiodorus.
Pauſanias.
Plato.
Plutarchus.
Praxagoras.
Pythagoras.
Parmenides.
Pindarus.
Plinius vterque.
Plotinus.
Palladius.
Porphyrius.
Plautus.
Philoſtratus.
Perſius.
Procopius.
Philaretus.
Propertius.
Ptolomæus.
Quintus Curtius.
Quintilianus.
Quintilianus Auus.
Seneca.
Socrates.
Spartianus.
Solinus.
Statius.
Salluſtius.
Suidas.
Sophocles.
Stobæus.
Strabo.
Theophraſtus.
Terentius.
Theocritus.
Varro.
Valerius Maximus.
Vitruuius.
Virgilius.
Xenocrates.
Xenophon.
Zeno.

TOTIVS

TOTIVS OPERIS DIVISIO.

Introitus Medici ad praxin in generalia præcepta diſtributus. pag. 1
Pharmacopæa ſelectioribus medicamentorum formulis exornata. pag. 75
LIBER I. *Praxis Hiſtoriarum curationem morborum capitis proponens.* pag. 137
II. *De curatione morborum agit, qui vitales, & naturales partes infeſtant.* p. 262
III. *De curatione morborum muliebrium graphicè diſceptat.* pag. 447
IV. *Curationem febrium vbertim deſcribit.* pag. 521
V. & VLT. *Curationem ſymptomatum febrium affabrè delineat.* pag. 609

SYNOPSIS

SYNOPSIS PRÆCEPTORVM, QVÆ IN INTROITV MEDICI

Ad Praxin continentur.

PRÆCEPT. PRIMVM. MEDICVS ſit diuini Numinis cultor. pag. 1
II. Medicus veſtitu ornetur decoro. 2
III. Non ſit verboſus, & loquax. 3
IV. Non ſit auarus. ibid.
V. De mercede non paciſcatur. 4
VI. Non ſit inuidus. ibid.
VII. Non ſit ſuperbus, & arrogans. ibid.
VIII. Non ſit contumax. 5
IX. Fateatur errores. ibid.
X. Non perſiſtat in errore, imò admonitus libenter, & vtiliter patiatur corrigi. ibid.
XI. In gerendis odoribus ſibi temperet. 6
XII. Sit ſciens & natura prudens. ibid.
XIII. Sit ſtudioſus. 7
XIV. Habeat libros, ſed paucos. 8
XV. Optimis vtatur auctoribus. 9
XVI. Caueat à curatione morbi deſperati. 10
XVII. Caueat à falſis pollicitationibus. 11
XVIII. Paruum morbum non attollat. ibid.
XIX. Magnum morbum nòn parui faciat. ibid.
XX. Amet conſultationes. ibid.
XXI. Paucos ad curandum aſſumat ægros. 12
XXII. In nominibus inquirendis multam operam non impendat. ibid.
XXIII. Nihil aggrediatur temerè. 13
XXIV. Nihil contemnat. ibid.
XXV. Non differat morbos. ibid.
XXVI. Cautè præſagiat. ibid.
XXVII. Fugiat à Chymicis, & documenta eorum parui faciat. 14
XXVIII. Rationalem profiteatur artem. 15
XXIX. Ratione vtatur ſemper, & experimento. 17
XXX. In captanda occaſione ſit ſolicitus. ibid.
XXXI. Inſpiciat ſubiectum, circa quod verſatur, nobiliſſimum. 18
XXXII. Sanitatem, vt ptimatium ſcopum attendat. 19
XXXIII. Rectè teneat in quàm difficili arte verſetur. 20
XXXIV. Generoſo animo vulgi calumnias contẽnat. 21
XXXV. Aliquando ægtis gratificetur. 24
XXXVI. Curet citò, tutò, & iucundè. ibid.
XXXVII. A rectitudine non recedat, licèt non appareat iuuamentum. 25
XXXVIII. Rectitudinem in euacuationibus obſeruet. ib.
XXXIX. Rectis indicationibus nixus, veráque fretus methodo, naturam rectè operantem imitetur. 25
XL. Si natura non mouet, neceſſe eſt, vt euacuet. 26
XLI. Si natura mouet, aut mouit, ab euacuatione ceſſare debet. 27
XLII. In diebus decretoriis non euacuet. ibid.
XLIII. Horam, in qua magna adminiſtranda ſunt remedia, obſeruet. 29
XLIV. A validis medicamentis purgantibus abſtineat. 30
XLV. Ante purgantis medicamenti adminiſtrationem, corpus pluribus ingeniis præparet. 31
XLVI. In omnibus à mediocritate non recedat. 33
XLVII. Ad euacuationes tempus aptum eligat. 34
XLVIII. Adpurgationem Aſtrorum mutationes obſeruet. ibid.
XLIX. In frigidis, & calidis temperaturis, & humoribus, cautè per venæ ſectionem euacuet. 36
L. Videat attentè, quæ corporis habitudo maiores ferat euacuationes. 37
LI. Pro euacuatione celebranda conſuetudinem obſeruet. 38
LII. Ad euacuationem, humoris qualitatem obſeruet. 39
LIII. Humoris vergentiam, & inclinationem rectè perpendat. 40
LIV. Locum, per quem euacuatio eſt facienda, animaduertat. ibid.
LV. Tempus in quo vacuatio fieri debet, contempletur. 41
LVI. In omnibus vacuationibus menſuram, & quantitatem obſeruet. 42
LVII. Non omnem morbum ſuo medicetur contrario. 43
LVIII. Corpora ſana, & temperata vſu ſimilium conſeruet; intemperata verò, & lapſa, modico contrariorum vſu reducat. ibid.
LIX. Humorem peccantem per partem principem, & affectam non deferat. 46
LX. Mutet ægros de terra in terram. 47
LXI. Naturam vt primariam ſanitatis opificem ſemper iuuet. ibid.
LXII. Robur facultatum obſeruet diligenter. 48
LXIII. Locos affectos agnoſcat. 50
LXIV. Primarium affectum agnoſcat. 54
LXV. Si non cognouerit morbum, ſubtiliet regimen. 55
LXVI. A iuuantibus, & nocentibus, pro remediis adhibendis indicationem ſumat. ibid.
LXVII. Rectè teneat quantum in vnaquaque regione remedia euarient. 56
LXVIII. Ad id quod magis vrget attendat. 58
LXIX. Vacuationes ſymptomaticas non omnino flocci faciat. 59
LXX. Fortia ſymptomata in ſtatu contingentia generosè non permiteſcat. 60
LXXI. Inter omnia ſymptomata priùs dolorem ſedet. 63
LXXII. Vigiliæ citiſſimè opem ferat. 64
LXXIII. Non niſi vacuato corpore, à parte euacuet. ibid.
LXXIV. Rectè attendat, quantum interſit curare morbos virorum, & fœminarum. 67
LXXV. In curandis morbis grauidarum ſtrenuam operam impendat. 68
LXXVI. In curandis morbis puerorum, & ſenum ſit cautus. 69
LXXVII. Rectè cognoſcat, quàm cautè debeat tractare morbos infantium. ibid.
LXXVIII. In arte anatomica ſit apprimè inſtructus. 70
LXXIX. In Chirurgica facultate ſit verſatus. 71
LXXX. Pharmaceuticæ artis ſit ſtudioſus, & callens. 72
Indicem eorum quæ in Pharmacopiſa aguntur, habes, pag. 73. 74

SYLLABVS
MORBORVM,
DE QVIBVS IN TOTA
HISTORIARVM PRAXI AGITVR.

IN LIBRO PRIMO.

De capitis affectibus.

Cap. I.	DE Alopecia.	pag. 137
II.	De Achoribus & Tinea.	139
III.	De Chephalalgia.	140
IV.	De Phrenitide.	148
V.	De Lethargo.	165
	De Cato.	173
	De Comate.	174
	De Typhomania.	ibid.
	De Catalepſi.	175
VI.	De Epilepſia.	ibid.
VII.	De Apoplexia.	187
VIII.	De Melancholia.	198
	De Melancholia hypochondriaca.	208
	De Amore inſano.	211
	De Incubo.	213
IX.	De Memoria amiſſa.	214
X.	De Paralyſi.	210
	De Stupore.	229
	De Oris tortura.	231
	De Gulæ paralyſi.	233
	De Linguæ paralyſi.	234
	De Paralyſi particulari.	235
XI.	De Conuulſione.	ibid.
XII.	De Vertigine.	243
XIII.	De Ophthalmia.	246
XIV.	De Aurium inflammatione.	155
XV.	De Olfactus læſione.	259
XVI.	& Vlt. De dentium dolore.	260

IN LIBRO SECVNDO.

De curatione morborum vitales ac naturales partes infeſtantium.

Cap. I.	DE Morbo Gallico.	265
II.	De Angina.	280
III.	De Pleuritide.	290
IV.	De Peripneumonia.	315
V.	De Aphonia.	323
VI.	De ſanguinis ſputo.	330
VII.	De difficili reſpiratione.	341
VIII.	De palpitatione cordis.	454
IX.	De Syncope.	360
X.	De Phthiſi.	369
XI.	De Empyemate.	378
XII.	De ventriculi debilitate.	387
XIII.	De hepatis inflammatione.	407
XIV.	De hepatica affectione.	417
XV.	De Hydrope.	424
XVI.	De lapide renum, & veſicæ.	434
XVII.	De Diabete.	443

IN LIBRO TERTIO.

De morborum muliebrium curatione. 448

Cap. I.	DE excellentia fœminei ſexus.	448
II.	De difficultate, & Periculo muliebrium morborum.	449
III.	De numero muliebrium morborum.	450
IV.	De curatione lethalium muliebrium morborum.	451
V.	De prouidentia Medici in curandis morbis fœminarum.	ibid.
VI.	De ſanguine Menſtruo.	453
VII.	De ſemine.	458
VIII.	De lacte.	470
IX.	De regimine Menſtruatæ.	474
X.	De menſtrui ſuppreſſione.	479
XI.	De menſtruis immodicis.	486
	De muliebri profluuio.	491
XII.	De vteri ſtrangulatu.	492
XIII.	De vteri procidentia.	497
XIV.	De vteri inflammatione.	498
XV.	De regimine prægnantis.	500
	De pica prægnantium.	505
XVI.	De mola.	506
XVII.	De fœtu mortuo.	508
XVIII.	De regimine enixæ.	509
XIX.	De ſecunda derelicta.	511
XX.	De torminibus à partu.	515
XXI.	De regimine infantis.	517
XXII.	De electione nutricis.	518
XXIII.	De lactis correctione.	519

IN LIBRO QVARTO.

De febrium curatione generali. 429

Cap. I.	DE aëre febrientibus accommodato.	521
II.	De decubitu febricitantium.	524
III.	De regimine febricitantium.	525
IV.	De forma victus.	529
V.	De quantitate victus.	531
VI.	De qualitate victus.	532
VII.	De tempore vniuerſali exhibendi cibum.	536
VIII.	De tempore particulari offerendi cibum.	519
IX.	De numero & ordine cibationis.	540
X.	De potus vſu & vtilitate.	541
XI.	De tempore exhibendi potum.	543
XII.	De ſomno.	544
XIII.	De motu, & quiete.	546

XIX. De

Digitized by Google

XIV.	De clyſtere, & glande.	ibid.
X V.	De phlebotomia.	546
XVI.	De concoctione humoris.	556
XVII.	De purgatione.	560

De Febrium curatione particulari.

XVIII.	De febre diaria.	563
XIX.	De febre ſanguinea imputri.	564
XX.	De febre ſanguinea putri.	570
XXI.	De febre ardente.	573
XXII.	De Tertiana exquiſita.	577
XXIII.	De Tertiana notha.	581
XXIV.	De Semitertiana.	583
XXV.	De Quotidiana.	585
XXVI.	De febre quartana.	592
XXVII.	De febre hectica.	596
XXVIII.	De peſte.	601
	De febre peſtilente.	606
	De febre maligna, puncticulari.	ibid.

IN LIBRO QVINTO, & VLT.

Capvt primvm.

De ſymptomatis præcedentibus febres.

Nvm.1.	Laſſitudo.	609
2	Dolor capitis.	611
3	Sudor ſuperfluus.	614
4	Nauſea, vomitus.	616
5	Cibi faſtidium.	618
6	Diarrhœa.	619
7	Cholera.	622
8	Sternutatio importuna.	623
9	Dorſi incendium.	624

Capvt Secvndvm.

De ſymptomatis cum febre pronatis.

Nvm.1.	Colicus dolor.	625
2	Iliacus dolor.	626
3	Hæmorrhoïdes.	629
4	Hæmorrhagia.	ibid.
5	Tuſſis, Catarrhus.	631
6	Dyſenteria.	634
7	Icterus.	636
8	Lachrymarum fluxus.	637
9	Fames canina.	640
10	Læſio guſtus.	641
11	Ventriculi dolor.	644
12	Sitis immodica.	ibid.
13	Animi deliquium, & ſyncope.	645
14	Cordis palpitatio.	ibid.
15	Verminatio.	ibid.
16	Rigor.	647
17	Conuulſio.	ibid.

Capvt Vltimvm.

De ſymptomatis quæ in medio & fine febrium inſultu ingraueſcunt.

Nvm.1.	Stilla ſanguinis è naribus.	648
2	Vigilia immodica.	649
3	Difficultas reſpirandi.	650
4	Difficultas deglutiendi.	ibid.
5	Frigiditas extremorum.	651
6	Dorſi incendium.	ibid
7	Somnus profundus.	ibid
8	Parotides.	652
9	Lienteria.	653
10	Cœliaca.	655

Digitized by Google

INDEX
QVÆSTIONVM TOTIVS OPERIS.

Quæſtiones Introitus Medici ad Praxim.

QVÆST. PRIMA. VTRVM Medicus debeat eſſe diuini Numinis cultor. Pag. 1
2 Vtrum loquacitas in Medico laudanda. 3
3 Vtrum auaritia in Medico vituperanda. ibid.
4 Vtrum præmium à Medico expetendum. 4
5 Vtrum inuidia in Medico notanda. ibid.
6 Vtrum errores à Medico confitendi. 5
7 Vtrum decorum ſit Medico ſuorum errorum reprehenſionem generosè ferre. ibid.
8 Vtrum Medicus debeat eſſe natura prudens. 6
9 Vtrum Medicus ſtudij debeat eſſe obſeruantiſſimus. 7
10 Vtrum multitudo librorum Medico obeſſe poſſit. 8
11 Vtrum optimi ſolùm auctores à Medico legendi. 9
12 Vtrum conclamati morbi à Medico tractandi. 10
13 Vtrum dignum ſit Medico plura polliceri. 11
14 Vtrum magnus morbus contemnendus. ibid.
15 Vtrum Medicorum conſultatio optima. ibid.
16 Vtrum pauci ægri ad curationem ſimul ſint aſſumendi. 12
17 Vtrum de nominibus diſceptandum. ibid.
18 Vtrum temeritas à Medico eliminanda. 13
19 Vtrum omnia à Medico contemplanda. ibid.
20 Vtrum cautè præſagiendum. ibid.
21 Vtrum Chymica auxilia à Medicorum ſchola explodenda. 14
22 Vtrum diſciplina dogmatica præſtet Empiricæ. 15
23 Vtrum occaſio à Medico amplectenda. 17
24 Vtrum corpus humanum ſit Medicinæ ſubiectum. ibid.
25 Vtrum ſanitas ſit primarius Medici ſcopus. 18
26 Vtrum Medicina ſit ars difficilis. 20
27 Vtrum Medicina ſit ſcientia, vel ars. ibid. c. 2
28 Vtrum Medicina ſit ſcientia præſtans, & neceſſaria. ibid. & 21
29 Vtrum vulgi calumniæ à Medico generoſo contemnendæ. ibid.
30 Vtrum aliquando ægris gratificandum. 22
31 Vtrum curatio celer, poſſit eſſe tuta. ibid.
32 Vtrum rectitudo à Medico ſemper obſeruanda. 23
33 Vtrum rectitudo in recta partium poſitione conſiſtat. ibid.
34 Vtrum natura à Medico ſemper imitanda. 25
35 Vtrum mouente natura, aliquid à Medico mouendum. 27
36 Vtrum in die critico vacuatio celebranda. ibid.
37 Vtrum hora diei pro exercendis remediis contemplanda. 29
38 Vtrum à validis medicamentis abſtinendum. 30
39 Vtrum ante purgationem, corpus præparandum. 31
40 Vtrum in corporibus paratis ad diarrhœam, ante purgationem præparatio præcedere debeat. 32. c. 2. a
41 Vtrum in corporibus diarrhϾ obnoxiis, vomitoria medicamenta cum ſolutiuis permiſcenda. ibid.
42 Vtrum in corporibus paratis ad vomitum, vomitoria cum expurgantibus per aluum, permiſcenda. ibid. e
43 Vtrum Tranli cum præmeditatione expurgandi. 33. c. 1. a
44 Vtrum ante purgationem, balneum adminiſtrandum. ibid. e
45 Vtrum ante purgationem, corpus tenui victu præparandum. c. 2. a. b
46 Vtrum à Medico in exercendis auxiliis mediocritas ſeruanda. 33. c. 2. e
47 Vtrum à Medico pro celebrandis præſidiis opportunum tempus eligendum. 34
48 Vtrum ad purgationem, aſtrorum mutationes obſeruandæ. ibid. c. 2. e
49 Vtrum creſcente, an decreſcente luna, corpus expurgandum. 35. c. 1. c
50 Vtrum in temperamento calido, vel frigido cautè phlebotomia celebranda. 36. c. 2. a
51 Vtrum corpora gracilia & rara, faciliùs quàm craſſa & denſa, vacuationes tolerent. 37
52 Vtrum ad vacuationes conſuetudo ſeruanda. 38
53 Vtrum ad vacuationem, humoris qualitas obſeruanda. 39
54 Vtrum vergentia humoris à Medico contemplanda. 40
55 Vtrum locus per quem vacuatio fieri debet, à Medico inueſtigandus. ibid. c. 2.
56 Vtrum tempora morbi à Medico contemplanda. 41
57 Vtrum in omnibus vacuationibus ſemper obſeruandus modus. 42
58 Vtrum concoctio ad purgationem requiſita, debeat eſſe perfecta, vel manifeſta. ibid. c. 1
59 Vtrum omnis morbus ſuo curetur contrario. 43. c. 1
60 Vtrum corpora temperata, vſu ſimilium conſeruanda. ibid. c. 2
61 Vtrum corpora intemperata, per contraria ſint conſeruanda. 44. c. 2. b
62 Vtrum per partem affectam, & principem vacuatio facienda. 46. c. 1
63 Vtrum pro curatione morborum interdum ſolum ſit vertendum. 47. c. 1
64 Vtrum natura à Medico ſemper iuuanda. ibid. c. 2
65 Vtrum omnium facultatum robur à Medico ſit perpendendum. 48. c. 2
66 Vtrum maius robur ſit neceſſarium ad purgationem, quàm ad ſanguinis miſſionem. 49. c. 1. b
67 Vtrum locorum affectorum notitia à Medico plurimis ingeniis requirenda. 50. c. 2
68 Vtrum Medico magis neceſſaria ſit affectus, an affecti loci cognitio. 53. c. 2. e
69 Vtrum primogenius affectus à Medico cognoſcendus, & à ſecundario diſtinguendus. 54. c. 1. e
70 Vtrum ignorato morbo Medicus poſſit aliquod auxilium præſcribere. 55. c. 1
71 Vtrum à iuuantibus, & nocentibus curatiua indicatio deſumenda. ibid. c. 2
72 Vtrum pro varietate regionum remedia variãda. 56. c. 2
73 Vtrum varietatis morborum in diuerſis regionibus, aër ambiens cauſa ſit. ibid.

74 Vtrum

Digitized by Google

74 Vtrum ab aëre ſinmatut indicatio ad curandum.53.c.1.c
75 Vtrum vrgentiori ſemper occurrendum. 58.c.1.e
76 Vtrum vacuationes ſymptomaticæ aliquando vtiles. 59.c.1
77 Vtrum ſymptomata in ſtatu contingentia generoſo Medico pertimeſcenda. 60.c.2.d
78 Vtrum in ſtatu morbi omnia fortiora. 61.c.1.b
79 Vtrum dolori inter omnia ſymptomata citius ſuccurrendum. 63.c.1.
80 Vtrum præſente dolore vacuatio extrema celebranda. c.2.b
81 Vtrum vigiliæ illicò opitulandum. 64.c.1
82 Vtrum vacuatio à parte affecta celebranda. ibid.c.a
83 Vtrum abſtergentia ſint calida, vel frigida. 66.c.a
84 Vtrum curatio muliebrium morborum à virilibus differat. 67.c.1.e
85 Vtrum curatio grauidarum ſit difficilis. 68.c.1
86 Vtrum in ſenibus, & pueris cautè remedia adminiſtranda. 69.c.1.
87 Vtrum infantiles morbi ad curandum ſint difficiles. ibid.c.2
88 Vtrum infantibus acuto morbo correptis, ſcarificatio & purgatio ſint ex vſu. ibid.
89 Vtrum ars Anatomica Medico neceſſaria. 70.c.2
90 Vtrum Medicus in Chirurgica facultate debeat eſſe verſatus. 71.c.1.c
91 Vtrum Medicus, artis pharmaceuticæ debeat eſſe peritus. 72

Quæſtiones in Pharmacopœa propoſitæ.

1 VTrum radices hyeme colligendæ. 77.c.1.e
2 Vtrum caules, folia & flores medio vere legendi. 80.c.1.
3 Vtrum ſemen rectè diuidatur in manifeſtum, & occultum. c.2.b
4 Vtrum animæ plantarum ſint diuiſibiles. ibid.c
5 Vtrum fructus ſemper maturi ſint colligendi. ibid.e
6 Vtrum liquores, ſucci, liquamenta, Gummi, Reſinæ, & lachrymæ, ſolo nomine, an reipſa inter ſe diſtinguantur. 81.c.1.a
7 Vtrum liquor decoctus cum Rhabarbaro curandis morbis ſit ex vſu. c.2.a
8 Vtrum doſis Rhabarbari à Meſue præſcripta ſit ſemper obſeruanda. ibid.e
9 Vtrum Rhabarbarum & Rhaponticum ſint idē. 82.c.1.b
10 Vtrum noſtrum Rhabarbarum Græcis fuerit incognitum. ibid.d
11 Vtrum Rhabarbarum ſit graue cum raritate ſua. c.2.b
12 Vtrum Rhabarbarum tenuiſſimè triturandum. ibid.d
13 Vtrum Rhabarbari infuſio ſit decoctione præſtantior. ibid.e
14 Vtrum Rhabarbarum coctione indigeat. ibid.
15 Vtrum Rhabarbarum magis purget in ſubſtantia, quàm infuſo. 83.c.1.a
16 Vtrum Rhabarbarum grauidis concedendum. ibid.b
17 Vtrum Rhabarbarum in pleuritide, aliiſque affectionibus thoracis propinandum. ibid.d
18 Vtrum pulpa caſſiæ fiſtularis correctione indigeat. 84.c.1.a
19 Vtrum pulpa caſſiæ fiſtularis grauidis offerenda. ibid.b
20 Vtrum pulpa caſſiæ ſit diuterica. ibid.c
21 Vtrum aqua ſtillatitia ex floribus pulpæ caſſiæ ad curandas febres vtilis ſit. ibid.d
22 Vtrum cortex pulpæ caſſiæ menſtrua prouocet. c.2.a
23 Vtrum Dioſcoridis, & Plinij phœnicobalanus ſit Arabum tamarindus. ibid.d
24 Vtrum Tamarindi in principio febrium putridarum poſſint concedi. 85.c.1.a
25 Vtrum ſcammonium, virus redolere debeat. c.2.d
26 Vtrum ſcammonio correcto ſemper vtendum. 86.c.1.b
27 Vtrum ſcammonium ſit præparandum, & coquendum in pomo. c.1.a
28 Vtrum Aloë vniuerſum corpus expurget. 87.c.2.a
29 Vtrum Aloë lædat hepar. ibid.b
30 Vtrum Aloë hyeme exhibenda. ibid.e
31 Vtrum Aloë aperiat ora venarum. ibid.d
32 Vtrum Aloë à cibo ſumpta vtilis ſit. 88.c.1.c
33 Vtrum Aloë in ſoporoſis affectibus concedenda. ibid.e
34 Vtrum Aloë correctione indigeat. c.2.a
35 Vtrum Aloë lauanda. ibid.b
36 Vtrum antiqui Myrobalanos cognouerint. 90.c.1.a
37 Vtrum Myrobalani diuerſarum arborum ſint fructus. ibid.b
38 Vtrum ſerum lactis ſit frigidum, an calidum. ibid.a
39 Vtrum ſerum lactis aliquando pro morborum curatione chalybeandum. ibid.b
40 Vtrum ſenna à Græcis fuerit cognita. 98.c.2.a
41 Vtrum ſennæ foliis maior purgandi vis, quàm folliculis inſit. ibid.c
42 Vtrum ſenna debilitet ventriculum. ibid.

QVÆSTIONES LIBRI PRIMI
Praxis Hiſtoriarum.

QVÆST. PRIMA. VTrum defluuium pilorum, ſit morbus, an ſymptoma. 138.c.1.a
2 Vtrum Alopecia ſit difficilior ad curandum, quàm Ophiaſis. c.2.a
3 Vtrum pueri inter reliquas ætates ſint tineæ magis obnoxij. 139.c.2.c
4 Vtrum tinea ſit affectus contagioſus. ibid.e
5 Vtrum cerebrum ſentiat. 143.c.1.a
6 Vtrum dolor ita per conſenſum in parte poſſit concitari, quia pars alia dolens intemperiem, vel continui ſolutionem patiatur. 144.c.1.b
7 Vtrum externi capitis dolores ad oculorum radices porrigantur. 145.c.1.c
8 Vtrum dolor capitis permanens, ſit ſymptoma, an morbus. ibid.c.2.e
9 Vtrum vinum in cephalæa concedendum. 142.c.2.b
Vtrum poſt ſyrupos bilioſum humorem præparantes ſomnus concedendus. 146.c.1.a
10 Vtrum ius galinæ inſulſum, die purgationis commodè offerendum. ibid.b
11 Vtrum catapotia in capitis affectibus poſt cœnam exhibenda. c.1.c
12 Vtrum ſyrupi ex aceto parati in cephalalgia melancholica poſſint offerri. 147.c.2.b
13 Vtrum Phrenitis ſit inflammatio ſicca, an humida. 149.c.1.b
14 Vtrum cerebrum poſſit inflammari. ibid.d
15 Vtrum Phrenitis ſit potiùs inflammatio cerebri, vel membranarum eius. c.2.d
16 Vtrum periculoſior ſit inflammatio cerebri, vel membranarum eius. 150.c.1.d
17 Vtrum delirij variæ ſint differentiæ, & gradus. ibid.e
18 Vtrum facultates principes plures ſint conſtituendæ. c.2.d
19 Vtrum ſenſus communis in numero facultatum Principum ſit reponendus. 151.c.1.a
20 Vtrum ad numerum facultatum Principum reminiſcentia ſit referenda. c.2.b
21 Vtrum facultates rectrices ſedibus diſtinguantur. 152.c.1.a
22 Vtrum Principes animæ facultates per organa operentur. ibid.e
23 Vtrum Phrenitis à bilioſo humore, vel à ſanguine generetur. 153.c.1.e
24 Vtrum inflammatio ex ſolo ſanguine oriatur. c.2.c
25 Vtrum ſigna imminentis, & præſentis phrenitidis, à Galeno tradita, ſint vera. 155.c.1.b

26 Vtrum Galenus phrenitidem veram à falſa rectè diſtinxerit. 156.c.2.e

27 Vtrum à phrenitide reſpiratio magna, & rara ſit inſeparabilis. 157.c.2.d

28 Vtrum mutatio phrenitidis in Lethargum aliquando ad bonum terminetur. 158.c.2.b

29 Vtrum pro phrenitidis curatione vtilis ſit aër luminoſus, an obſcurus. 159.c.1.a

30 Vtrum vinum phreniticis concedendum. ibid.e

31 Vtrum in phrenitide phlebotomia celebranda. c.2.d

32 Vtrum ante ſectionem maiorum venarum, venæ ſectio in fronte in phrenitide exequenda. 160.c.2.c

33 Vtrum in initio phrenitidis, aliarúmque inflammationum repellentia admouenda. 161.c.2.b

34 Vtrum in principio omnium inflammationum ſemper repellentia imponenda. 162.c.1.a

35 Vtrum in augmento phrenitidis repellentia ſuperent reſoluentia. ibid.c.2.c

36 Vtrum in ſtatu æqualis portio reſoluentium & repellentium ſit admouenda. ibid.c

37 Vtrum in declinatione inflammationum reſoluentia ſemper applicanda. ibid.e

38 Vtrum repellentia vacuent à parte. 153.c.1.d

39 Vtrum in phrenitide oxythodinum, actu frigidum, vel calidum ſit admouendum. c.2.d

40 Vtrum in phrenitide purgatio celebranda. 164.c.1.e

41 Vtrum inflammatio ſit de eſſentia Lethargi. 165.c.2.a

42 Vtrum locus affectus in Lethargo, ſit cerebrum, an ventriculi eius. ibid.e

43 Vtrum in Lethargo cerebrum afficiatur perpetuò per eſſentiam, an aliquando per conſenſum. 166.c.1.a

44 Vtrum intemperies in Lethargo requiſita, ſit calida, vel frigida. ibid.

45 Vtrum in Lethargo pituita plus humida qualitate officiat, quàm frigida. 167.c.1.e

46 Vtrum in Lethargo pituita neceſſaria putreſcat. c.2.b

47 Vtrum pulſus Lethargicorum ſit intercurrens. 168.c.2.c

48 Vtrum delirium ſit ſignum pathognomonicum Lethargi. 169.c.1.c

49 Vtrum cremor amygdalarum in ſoporoſis affectibus concedi poſſit. 171.c.2.b

50 Vtrum vini potus in Lethargo ſit ex vſu. ibid.d

51 Vtrum in Lethargo venæ ſectio celebranda. 172.c.1.a

52 Vtrum ſit aſſignandum coma criticum. 135.c.1.e

53 Vtrum Typhomania ſit affectio media inter Phrenitidem, & Lethargum. c.2.e

54 Vtrum ſoporem vigilantem neceſſariò febris comitetur. 174.c.1.d

55 Vtrum Epilepſia ſit conuulſio, an motus conuulſiuus. 175.c.2.d

56 Vtrum motus in Epilepſia ſit naturalis, an præter naturam. 176.c.1.c

57 Vtrum cerebrum in Epilepſia patiatur, vt pars ſimilaris, an inſtrumentalis. c.2.a

58 Vtrum conuulſio in Epilepſia, ad conuulſionem ex inanitione vel repletione ſit referenda. ibid.d

59 Vtrum in Epilepſia ventriculus anterior, medius, vel poſterior afficiatur. 177.c.1.a

60 Vtrum ſpiritus animalis in cerebri ventriculis, an in reti mirabili generetur. ibid.c

61 Vtrum prima Epilepſiæ ſpecies à Galeno rectè conſtituatur. 178.c.1.e

62 Vtrum ſecunda Epilepſiæ ſpecies à Galeno tradita ſit admittenda. c.2.a

63 Vtrum Epilepſia à craſſo, an tenui humore oriatur. ibid.d

64 Vtrum immaterialis, nudáque qualitas poſſit eſſe Epilepſiæ cauſa. 179.c.2 b

65 Vtrum Epilepſia à ſanguine gigni poſſit. ibid.d

66 Vtrum in Epileptica acceſſione ſemper adſit ventriculorum cerebri obſtructio. 180.c.1.b

67 Vtrum Epilepſia pituitoſa ſit frequentior melancholica. 181.c.1.a

68 Vtrum Epilepſia melancholica pituitoſâ ſit pernicioſior. ibid.c.1.c

69 Vtrum infantes, pueri, adoleſcentes, aut ſenes, Epilepſiæ ſint magis obnoxij. ibid.c.1.e

70 Vtrum Epilepſia ſit affectio hæreditaria. c.2.b

71 Vtrum Epilepſia ſit morbus acutus. 182.c.1.c

72 Vtrum Epilepſia ætatis mutatione ſanetur. ibid.d

73 Vtrum pueri ad calidiorem ætatem accedentes, ab Epilepſia conſaneſcant. c.2.a

74 Vtrum Epilepſia ſit viris magis familiaris, quàm fœminis. ibid.e

75 Vtrum Epileptica acceſſione præſente, ſanguis emittendus. 183.c.2.c

76 Vtrum Venus Epilepticis concedi poſſit. 184.c.1.c

77 Vtrum in Epilepticis ſanguis è cubito, vel talo extrahendus. c.2.e

78 Vtrum apium pro curanda Epilepſia ſit vtile. 185 c.1.a

79 Vtrum ſuffitus lapidis Gagatis poſſit eſſe contra Epilepſiam antidotum. 186.c.1.e

80 Vtrum Apoplexiæ definitio à Galeno tradita, ſit optima. 188.c.1.a

81 Vtrum reſpiratio in Apoplexia ab aliqua virtute ſuperſtite celebretur. c.2.b

82 Vtrum in Apoplexia ventres magis afficiantur, quàm corpus cerebri. ibid.e

83 Vtrum Apoplexiæ differentiæ rectè à Galeno ſint enumeratæ. 189.c.1.e

84 Vtrum à peſſima, & deſperata Apoplexia aliquis euadere poſſit. c.2.d

85 Vtrum citra vllam reſpirationem, & pulſum viuant Apoplectici. 190.c.1.a

86 Vtrum cauſæ Apoplexiæ à Galeno aſſignatæ ſint ſolùm admittendæ. c.2.b

87 Vtrum carotidum arteriarum, vel iugularium venarum ſectio, vel compreſſio Apoplexiam ſubitò inducat. ibid.e

88 Vtrum flatus nebuloſus Apoplexiæ cauſa immediata eſſe poſſit. 191.c.1.e

89 Vtrum immateriale frigus Apoplexiam excitare poſſit. c.2.d

90 Vtrum ſupinus decubitus Apoplexiam poſſit inducere. 192.c.1.a

91 Vtrum Apoplectici non reuocentur in vitam, in quorum ore ſpuma apparet. c.2.b

92 Vtrum in Apoplexiæ acceſſione cucurbitulæ hypochondriis imponendæ. 193.c.1.c

93 Vtrum in Apoplexia clyſteres ex vino ſint accommodi. ibid.e

Vtrum ſternatoria ante totius corporis vacuationem in paroxyſmo apoplectico imperanda. ibid.

94 Vtrum theriaca, & odora medicamenta ante totius prouidentiam, palato, & naribus admouenda c.2.a

95 Vtrum antimonium in acceſſione Apoplectica exhibendum. ibid.d

96 Vtrum in melancholia cerebrum an cor efficiatur. 194.c.2.c

97 Vtrum omnes potentiæ rectrices in melancholia lædantur. 195.c.1.d

98 Vtrum melancholici, res iucundas, vt triſtes percipiant, & eas fugiant. c.2.b

99 Vtrum melancholia in cerebro generetur. 196.c.2.a

100 Vtrum è pituita proximè, & immediatè melancholia generetur. ibid.d

101 Vtrum

Digitized by Google

101 Vtrum Galenus ex habitu, temperatura, & cooſtitutione corporis rectè collegerit, an melancholicus ſanguis in vniuerſo corpore, vel cerebro coacerue-tur. 197.c.2.d
102 Vtrum ex euacuatione retenta, & alimenti melancholici vſu, verè iudicauerit Galenus, an melancholicus humor in toto, vel in cerebro cumuletur. 198. c.2.c.
103 Vtrum ex anteacto vitæ regimine cognoſci poſſit, an melancholicus ſanguis in cerebro, vel in toto corpore abundet. 199.c.1.e
104 Vtrum ex cura per venæ ſectionem tentatiua agnoſci poſſit, an melancholicus ſanguis in toto, vel in cerebro redundet. col.2.c
105 Vtrum Melancholia ſit humor. 200.c.1.e
106 Vtrum melancholicus ſuccus ſit ſanguis fæx, differátque à bile atra, & denigrato ſanguine. 201. colum.1. b
107 Vtrum melancholicus ſuccus acidus ſit. ibid.d
108 Vtrum atra bilis acida ſit. ibid.c.2.a
109 Vtrum omnis atra bilis exuſta, à prædominio calida ſit, vel frigida. ibid.c
110 Vtrum omnis atra bilis ex ſucco melancholico ſit deterior eâ, quæ ex flaua bile generatur. 202. c. 1. a
111 Vtrum fermentatio terræ facta ab atra bile, à calore vel frigore oriatur. ibid.e
112 Vtrum in iecore, & corpore temperato plus generetur ſucci melancholici, quàm in frigido, & ſicco. col.2. e
113 Vtrum variæ, & veluti infinitæ melancholicorum imaginationes, vni melancholici ſucci naturæ ſint referendæ. 204.c.1.a
114 Vtrum timor, & mœſtitia à Melancholicis ſint inſeparabiles. c. 2.c
115 Vtrum humor melancholicus, ſolo temperamento, vel colore, metus, & mœſtitiæ cauſa ſit. 205. c. 1.e
116 Vtrum bilioſa temperatura ad generandum ſuccum melancholicum ſit aptiſſima. 206.c.2.b
117 Vtrum melancholia ſit morbus periculoſus. ibid.d
118 Vtrum melancholici ſint ſapientes. ibid. e
119 Vtrum ſanguis ad prudentiam plus conferat melancholiâ. 207.c.2.a
120 Vtrum Galenus Melancholiæ hypochondriacæ naturam, & ſigna rectè deſcripſerit. 208.c.2.b
121 Vtrum melancholia hypochondriaca ex pylori inflammatione oriatur. 209.c.1.b
122 Vtrum in hypochondriaco affectu neceſſariò adſit obſtructio. 210.c.1.a
123 Vtrum hypochondriaci pulſationem magnam in meſenterio perſentiant. ibid.b
124 Vtrum præcipua amoris ſedes in oculis ſit conſtituenda. 211.c.1.d
125 Vtrum ſenes mente, iuuenes memoriâ polleant. 214. c.2. c
126 Vtrum Galenus in inueſtiganda ſede memoriæ læſæ, meritò Archigenem reprehendat. 215. c. 1. c
127 Vtrum memoria, principéſque aliæ animæ actiones ad corporis offenſam lædantur. c.2.d
128 Vtrum memoria ab exuperante frigore perpetuò lædatur. 216.c.2.d
129 Vtrum ab exceſſu paſſiuarum memoria poſſit oblædi. 217.c.2.a
130 Vtrum ſigna memoriæ ex frigore læſæ, ex ſomno, & vigilia, Galenus rectè collegerit. 218. c.1.a
131 Vtrum ab excretis per nares, & os verè iudicauerit Galenus memoriam à frigore læſam. 218.c.1.e
132 Vtrum ex præcedente vitæ regimine memoriam à frigore lædi Galen. ſcienter ſtatuerit. col.2.b
133 Vtrum nerui definitio à Galeno tradita ſit optima. 220.c.1.e
134 Vtrum omnis neruus ſit natura ſiccus. c.2.d
135 Vtrum nerui ſint ſicciores arteriis. 221.c.1.d
136 Vtrum neruus temperamento frigidus ſit. ibid.e
137 Vtrum neruus ſit organum tactus. c.2.a
138 Vtrum neruus deferens ſeorſum, deferat etiam motum, & è conuerſo. 222.c.1.a
139 Vtrum facultas ſenſitiua & motiua ſint vna, vel diuerſa. ibid.e
140 Vtrum facultates ſenſitiuæ inter ſe ſint diſtinctæ. col.2. b
141 Vtrum ſpiritus qui ad organa ſenſuum mittuntur, facultatem illi organo accommodatam deferant, an ſolùm exparantur, vt inſtrumenta facultatis per neruos diſtributæ. ibid.e
142 Vtrum genuina, & naturalis cerebris temperatura ſit frigida an calida. 223.c.1.d
143 Vtrum affectio in qua motus ſeruatur, illæſo ſenſu, dicenda ſit reſolutio. 224.c.1.e
144 Vtrum paralyſis ad obſtructionem ſolùm, an ad omne morbi genus ſequi poſſit. c.2.d
145 Vtrum paralyſis à carnis intemperamento aliquando oriatur. 225.c.1.a
146 Vtrum Galenus paralyſim ab apoplexia rectè diſtinxerit. col.2.b
147 Vtrum membrum paralyticum extenuetur. ibid.e
148 Vtrum paralyſis dextra frequentior ſiniſtrâ. 226. col. 1. b
149 Vtrum paralyſis in vna tantùm corporis medietate fieri poſſit. ibid.e
150 Vtrum paralyſis vnius lateris citiùs ſanetur, quàm paralyſis vnius membri. col.2.a
151 Vtrum paralyſis dextra ſit periculoſior ſiniſtrâ. ibid. b
152 Vtrum in paralyſi vinum concedendum. 227. colum. 1. d
153 Vtrum in paralyſi cum febre coniunctâ, priùs curanda ſit febris quàm paralyſis. col.2.e
154 Vtrum in paralyſi ſequuta ad apoplexiam; è latere affecto, an ſano, ſanguis ſit detrahendus. 228. c.1. c
155 Vtrum in paralyſi ex retentis menſtruis orta, vena in talo ſecanda. ibid.d.
156 Vtrum ſola intemperies frigida, & humida ad ſtuporis generationem concurrat. 230. c.1.b
157 Vtrum Torpedo occultâ, an manifeſtâ qualitate torporem inducat. ibid.d
158 Vtrum ſtupor ſit propria neruorum paſſio. col.2.b
159 Vtrum in conuulſione caninâ pars ægra ad ſe ſanam trahat, an è contra. 232.c.1.c
160 Vtrum gula paralyſi infeſtetur. 233.col.2.a
161 Vtrum deglutitio, muſculorum, vel œſophagi ope peragatur. 236.c.1.a
162 Vtrum conuulſionis definitio à Galeno tradita, ſit perfecta. 236.c.1.a
163 Vtrum conuulſio ſit morbus, vel ſymptoma. ibid.e
164 Vtrum conuulſio ſolis neruis ſit referenda. colum. 2. c
165 Vtrum ſub conuulſione, oris tortura poſſit comprehendi. ibid.e
166 Vtrum ſubconuulſione, palpitatio, tremor, & rigor comprehendantur? 237.c.1.a
167 Vtrum conuulſio à paralyſi diſtinguatur. ibid.c
168 Vtrum tres conuulſionis ſpecies à Galeno aſſignatæ, ſolùm ſint aſſignandæ. col.2.b
169 Vtrum tetanus ſit vera conuulſionis ſpecies. 238. c. 1. b
170 Vtrum in tetano pars conuulſa, an quieta moueatur. col.2. c
171 Vtrum ſolùm ſint admittendæ conuulſionis differentiæ ab Hippocrate aſſignatæ. 239.c.1.a

Digitized by Google

172 Vtrum conuulſio ex ictu, vulnere, vel punctura nerui, ad conuulſionem ex inanitione vel repletione ſit referenda. 239.c.2.b
273 Vtrum ab humida ſolùm, & pituitoſa materia nerui conuellantur. ibid.c
174 Vtrum conuulſionis cauſa ex inanitiooe, ſit poſitiua, vel priuatiua ſiccitas. 240.c.1.b
175 Vtrum hectici conuulſione tenentur. c.2.e
176 Vtrum conuulſio ex frigiditate congelante generetur. 241.c.1.a
177 Vtrum frigus immodicum per ſe, an ex accidenti conuulſiooem excitet. c
178 Vtrum conuulſio ſit plena doloris affectio. 241. c.2.d
179 Vtrum conoulſio ſicca ſit humidâ deterior. 242. c.1.b
180 Vtrum conuulſio ſicca, ſit periculoſior, & magis proportionalis in adultis, pueris, vel ſenibus ibid. c
181 Vtrum pueri ex vigiliis, pauore, & luctu io conuulſionem incurrant. c.2.b
182 Vtrum faciliùs ſuccuttatur conuulſioni ortæ ex inanitione, vel repletione. ibid.c
183 Vtrum vertigo, & ſcotomia ſint paſſiones valde diuerſæ. 245.c.2.c
184 Vtrum inordinatus humorum, & ſpirituum motus ſit vertiginis cauſa. 244.c.1.d
185 Vtrum procatarcticæ cauſæ poſſiot vertiginem inducere. c.2.e
186 Vtrum in vertigine tenebricoſa, clyſteres à capite reuellere poſſint. 245.c.2.c
187 Vtrum oculi ioter varias noſtri corporis partes diuerſis morborum generibus infeſtentur. 246. c. 1. a
188 Vtrum amplitudo pupillæ perpetuò viſui incommodet; anguſtia verò vtilis ſit. 247.c.1.b
189 Vtrum Albuginei humoris craſſities, & coloris alteratio viſionem peruertant. ibid.e
190 Vtrum ſpiritus copia ad longinquam viſionem commoda ſit. col.2.e
191 Vtrum Ophthalmia ſit morbus contagioſus. 249. c. 2. e
192 Vtrum in Ophthalmia ſupinus decubitus ſit præſtantior. 250.c.1.e
193 Vtrum raſio, vel tonſio pilorum conferat ophthalmicis. ibid.
194 Vtrum oculus mediis coloribus recreetur. c.2.e
195 Vtrum ocolus extremis coloribus lædatur. 251 c.1. d
196 Vtrum excellens albedo, vel nigredo viſui officiant. col.2. e
197 Vtrum rubet color oculum inflammet, 252. col. 1. b
198 Vtrum acida, & dulcia in ophthalmiæ curatione re-
199 Vtrum in omni Ophthalmia vena ſecunda. colum. 2. b
probanda. ibid.d
200 Vtrum in Ophthalmia, inferiores, vel ſuperiores venæ feriendæ. ibid.d
201 Vtrum errhina medicamenta in oculorum affectibus ſint ex vſu. 253.c.1.b
202 Vtrum lac dolentibus oculis inſtillandum. c.2.c
203 Vtrom in curatione ophthaimiæ magis præſtet albumen oui, quàm lac. ibid.e
204 Vtrum oleum in affectibus oculorum aliquando apponendum. 254.c.1.e
205 Vtrum intra aurium partes internas poſſit generari inflammatio. 255.c.1.b
206 Vtrum aurium dolor ſit dolore oculorum magis periculoſus. 256.c.1.a
207 Vtrum ab aurium inflammatione natu minores citiùs intereant ſenioribus. ibid.e
208 Vtrum in inflammatione aurium ſemper leuia medicamenta applicanda. c.2.d
209 Vtrum in inflammatione aurium vacuatio per vomitum celebraoda. 157.c.1.b
210 Vtrum in inflammatione aurium, medicamenta tepida, ſeo calida, intra aures infundenda. ibid.d
211 Vtrum acetum in aurium inflammatione intra aures inſtillandum. 257.c.2.b
212 Vtrum in inflammatione aurium ſtupefacientia intra aures immittenda. 258.c.1.a
213 Vtrum ſigna puris collecti in aure interdum Medicos deludaot. ibid. d
214 Vtrum odoratus noxa, cerebro, vel naribus adſcribenda. 259.c.1.a
215 Vtrum dentes ſint oſſa. 260.c.2.e
216 Vtrum dentes poſſint intumeſcere, & inflammari 259. 1. c.2. a
217 Vtrum deotes frigidis, & ſiccis cooſeruentur. 260. c. 1. e

QVÆSTIONES

Libri II.

QVÆST. PRIMA. VTrum certa poſſit aſſignari morbi Gallici definitio. 265. c.1.b
2 Vtrum morbus Gallicus ſit venenatus. c.2.a
3 Vtrum ſedes, & minera huius mali, ſit cerebrum, cor, iecur, aut cutis. ibid. e
4 Vtrum morbus Gallicus ſit vniuerſalis. 266. c.1.c
5 Vtrum morbus Gallicus cum omni morbo poſſit complicari. ibid.e
6 Vtrum potiſſima, & immediata huius morbi cauſa ſit contagium venenoſum. col.2.d
7 Vtrum morbus Gallicus, ſit morbus calidus, an frigidus. 267. c.1.a
8 Vtrum Gonorrhœa virulenta à communi gonorrhœa diſtinguatur. ibid.c
9 Vtrum dolores Gallici à cæteris doloribus diſtinguantur. col.2.b
10 Vtrum febris Gallica ſit putrida, & aliquando in hecticam commigret. ibid. e
11 Vtrum morbus Gallicus ſit hæreditarius. 268. colum.1.e
12 Vtrum morbus Gallicus illæſis filiis tranſeat in nepotes. ibid.e
13 Vtrum morbus Gallicus diu poſſit latere intra corpus circa noxam. c.2.c
14 Vtrum fœminæ huic morbo viris ſint magis obnoxiæ. ibid.
15 Vtrum iuuenes ſenibus faciliùs hoc morbo tentcotur. ibid.c
16 Vtrum aliqua pars in corpore ſit aſſignanda, à qua Gallicum venenum ferociùs inſoleſcat. e
17 Vtrum poſſit aſſignari aliquod auxilium, quod homines à morbo Gallico præſeruet. 269.c.1.c
18 Vtrum complicatio morbi Gallici cum morbis acutis, ſit difficilior ad curandum, quàm cum diuturnis. ibid. e
19 Vtrum morbus Gallicus citra Antidota poſſit perſanari. 270.c.1.b
20 Vtrum lignum Indicum ſit calidum, an temperatum. ibid. d
21 Vtrum aliqua medicamenta roborantia in decocto ligni permiſcenda. c.2.d
22 Vtrum medicamenta expurgantia in decocto ſudorifico permiſcenda. 271.c.1.a
23 Vtrum medicamenta ſudorifica interdum in vino coquenda. b
24 Vtrum præſente febri, ſudorifica ſint celebranda. d

25 Vtrum

25 Vtrum morbus Gallicus vomitionis ope poſſit extirpari. col,2.d
26 Vtrum Mercurius ſit venenum. 272.col.2.b
27 Vtrum multiplex Argenti viui genus ſit aſſignandum. ibid.c
28 Vtrum Mercurius ſit frigidum,vel calidum. d
29 Vtrum mercurialia vnguenta, ieiunio, an paſto ventriculo applicanda. 273.c.1.c
30 Vtrum tempore quo apponuntur vnguenta, vel poſt ea medicamenta per aluum expurgantia, ſint offerenda. 274.c.1.a
31 Vtrum habentes vlcera in ore,vel gutture, vnguentis mercurialibus curandi. c
32 Vtrum Mercurius à proprietate humorem euacuet per ſputum. col.2.e
33 Vtrum idem æger,bis,& ter, vnguentis mercurialibus poſſit curari. 275.c.1.a
34 Vtrum in præſeruatione morbi Gallici fontanellæ vtiles ſint. 278.c.1.b
35 Vtrum balnea ex morbo Gallico curatos à recidiua præſeruent. ibid.e
36 Vtrum balnea naturalia pro præſeruatione huius morbi ſint ex vſu. col.1.a
37 Vtrum pueri lactantes morbos Gallico correpti ſimilibus antidotis curandi. c
38 Vtrum infantes, quorum fratres Gallica lue ab vtero contracta ſunt emortui, ab ea,artis ope præſeruari poſſint. d
39 Vtrum grauidæ alexipharmacis præſidiis curandæ. 279.c.1. a
40 Vtrum Angina in gutture ſolùm,& faucibus excitetur. 280.c.1. e
41 Vtrum guttur, vel fauces poſſint faciliùs inflammari. col.2.a
42 Vtrum quatuor Anginæ differentiæ ſint ſolùm conſtituendæ. c
43 Vtrum penes periculi magnitudinem in tria tantùm membra diuidatur angina. d
44 Vtrum vltra alias differentias, etiam ſit admittenda facta ex luxatione vertebrarum. e
45 Vtrum vagans illa Hippocratis angina à varia luxationis cauſa ſit concitata. 281.c.2.d
46 Vtrum angina orta ex circulari & recta luxatione ſit deterior ea, quæ ab anguloſa, & obliqua concitatur. 282.c.1.b
47 Vtrum fluxio ex qua ſit angina,ſit pituitoſa,vel bilioſa. e
48 Vtrum è melancholia angina poſſit concitari. col. 2. a
49 Vtrum detur Angina frigida. c
50 Vtrum aër frigidus humidus, an calidus & ſiccus anginam generet. e
51 Vtrum reperiantur alimenta quæ ſuapte natura anginam generent. 283.c.1.a
52 Vtrum in bilioſa angina vehementiora adſint ſymptomata, quàm in ſanguinea. 283.c.1.c
53 Vtrum in angina difficilis reſpiratio ſemper reperiatur. e
54 Vtrum in angina grauiſſima, adſit ſemper reſpiratio ſublimis. col.2.a
55 Vtrum pulſus in angina ſit durus, paruus, frequens,& inæqualis. ibid.e
56 Vtrum in angina ſemper adſit febris. 284.c.1.b
57 Vtrum angina ſit morbus acutiſſimus. d
58 Vtrum angina pituitoſa omnium ſit ſecuriſſima. col.2.a
59 Vtrum angina pituitoſa inter omnes citiùs iudicetur. c
60 Vtrum anginoſi non referantur in vitam,quibus ſpuma circa os apparet. e
61 Vtrum angina magis vere,& autumno, quàm hyeme, vel æſtate inſoleſcat. 285.c.1.b
62 Vtrum viri,& iuuenes,frequentiùs fœminis,pueris,& ſenibus angina premantur. c
63 Vtrum euaneſcentia tumoris in angina ſemper ſit pernicioſa. col.2.a
64 Vtrum ſomnus in anginæ initio vtilis ſit. 286. colum,2. a
65 Vtrum in angina ſectio venarum ſit ex vſu. b
66 Vtrum ſectio venarum ſub lingua in Angina vtilis ſit. e
67 Vtrum vrgente neceſſitate,ſectio venarum ſub lingua, ante alias vacuationes aliquando poſſit celebrari. 287.c.1.b
68 Vtrum in ſuffocante angina laryngotomia interdum exercenda. c
69 Vtrum in initio anginæ gargariſmata metè repellentia ſint ex vſu. col.2.d
70 Vtrum in pituitoſa angina magis neceſſarius ſit repellentium gargariſmatum vſus, quàm in bilioſa, vel ſanguinea. 288.c.1.a
71 Vtrum repellentia compoſita ſint referenda ſimplicibus. c
72 Vtrum mollibus rariſque corporibus mitiora repellentia, quàm durioribus admouenda. e
73 Vtrum mororum ſuccus in omni tempore anginæ vtilis ſit. col.2.c
74 Vtrum in angina repellentia per partem externam admouenda. 289.c.1.b
75 Vtrum nidus hirundinum in angina extrà appoſitus, vtilis ſit. c
76 Vtrum inflammatio ſit de eſſentia pleuritidis. 290. c.1.b
77 Vtrum in thorace œdema poſſit enaſci. d
78 Vtrum ex inflammatione muſculorum internorum intercoſtalium exquiſita pleuritis concitetur. col. 2.a
79 Vtrum exquiſita pleuritis ex ſepti tranſuerſi inflammatione oriatur. d
80 Vtrum inflammatio mediaſtini, vera pleuritis ſit dicenda. 391.c.1.b
81 Vtrum detur aliquod ſignum pleuritidem notham ab exquiſita diſtinguens. d
82 Vtrum pleuritis rectè diuidatur in ſiccam, & humidam. 292.c.1.a
83 Vtrum deterius ſit crudum eſſe humorem, ac coctum, non tamen expui. col.2.a
84 Vtrum pleuritis rectè diuidatur in aſcendentem, & deſcendentem. b
85 Vtrum pleuritis ab omni humore generetur. d
86 Vtrum aquilonia conſtitutio concitet pleuritidem. 293. c.2.d
87 Vtrum aquilonia tempeſtas factà compreſſione in cerebro pleuritidem concitet. e
88 Vtrum vini potus pleuritidem generet. col.2.e
89 Vtrum muſti, aut vini nouelli nimius vſus pleuritidem concitet. e
90 Vtrum in pleuritide dolor punctorius reperiatur ſemper. 294.c.1.b
91 Vtrum pulſatorius dolor ſit etiam pleuritidis ſignum. e
92 Vtrum pleura verſus aliquam partem, pulſu, & arteriis priuetur. col.2.c
93 Vtrum in pleuritide dolor aliquando grauis eſſe poſſit. 295.c.1.b
94 Vtrum febris continua ferè ſemper à pleuritide exquiſita ſit inſeparabilis. c
95 Vtrum in pleuritide pulſus præter celeritatem, & frequentiam, etiam magnitudinem acquirat. col. 2. c
96 Vtrum pulſus in pleuritide ſit inſigniter durus. d
97 Vtrum omnis inflammatio pulſum induret. e
98 Vtrum pulſus in pleuritide ſit inæqualis. 396 c.1.c

99 Vtrum

Digitized by Google

99 Vtrum tuſſis ſit perpetuum ſymptoma pleuritidis. col.2.b
100 Vtrum noxa pleuræ poſſit eſſe tuſſis cauſa, quin communicetur pulmoni. 297.c.1.a
101 Vtrum difficilis reſpiratio ſit ſignum pathogoomonicum pleuritidis. e
102 Vtrum inflammata ſola interna membrana leuior ſit decubitus in latus affectum. 298.c.1.e
103 Vtrum diſtinguatur rectè febris in pleuritide eueniens, in febrem morbum, & ſymptoma. colum.2.e
104 Vtrum ſecundum Galeni doctrinam ſputum à ſpuitione diſtinguatur. 299.c.1.a
105 Vtrum ex ſputi colore non ſolùm affectus ipſe, ſed pars affecta indicetur. d
106 Vtrum ſputum nigrum melancholicam pleuritidem ſignificet. col.2.e
107 Vtrum ſputum album, & ſpumoſum, pleuritidis pituitoſæ ſit indicium. ibid.
108 Vtrum pleuritis exquiſita à flatu generari poſſit, & à falſa, ſpuriáque diſtinguatur. 300.c.1.a
109 Vtrum pleuritis ab hepatis inflammatione diſtinguatur. d
110 Vtrum facilis ſit diſtinctio pleuritidis à peripneumonia. 301.c.1.b
111 Vtrum pleuritici acceſſiones tertianarias patiantur. e
112 Vtrum inflammatis internis muſculis intercoſtalibus maior dolor adſit, quàm inflammata pleura. col.2.e.
113 Vtrum ex bile vehementior dolor, quàm ex ſanguine concitetur. 302.c.1.a
114 Vtrum pleuritis ſiniſtra ſit frequentior dextrâ. b
115 Vtrum pleuritis dextra ſit periculoſior ſiniſtrâ. c
116 Vtrum pleuritis ſicca aliquando periculum non inducat. e
117 Vtrum pleuritis hyeme frequentiùs infeſtet. ibid.
118 Vtrum pituitoſi rarò pleuritida corripiantur. col. 2. b.
119 Vtrum iuuenes, inclinantes, vel ſenes frequenti pleuritidi magis ſint obnoxij. ibid.
120 Vtrum fœminæ viris pleuritide frequentiùs capiantur. d
121 Vtrum alui fluxus in pleuritide poſſit eſſe vtilis. e
122 Vtrum ad bonum ſputum plures ſint requiſitæ conditiones. 303.c.1.c
123 Vtrum ſputum rubrum ſit crudum. e
124 Vtrum ſputum nigrum ſit peius glutinoſo, viridi, ſpumoſo. col.2.b
125 Vtrum coctio in vrina in pleuritide certam ſalutem portendat. 304.c.1.c
126 Vtrum pleuritis autumno ſit longior, quàm æſtate, aut vere. e
127 Vtrum pleuritis ſit breuior in iuuene, puero, vel ſene. col.2. a
128 Vtrum hæmorrhagia pleuritidi familiaris. c
129 Vtrum pulſus valde durus in pleuritide mortem præſagiat. e
130 Vtrum permutatio pleuritidis in peripneumoniam ſit peſſima. 305.c.1.a
131 Vtrum dies conuerſionis pleuritidis ad ſuppurationem, debeant numerari ab initio pleuritidis, an ſputi. col.2.a
132 Vtrum pleuritici ſuper latus ægrum, an oppoſitum debeant cubare. 306.c.1.a
133 Vtrum ſint plures indicationes quantitatem alimenti in pleuritide variantes. b
134 Vtrum apparente ſputo craſſiùs cibandum. c
135 Vtrum ptiſſana aliquando in pleuritide reprobanda. col. 2. a
136 Vtrum in pleuritide ptiſſana ſit farre præſtantior. d
137 Vtrum ptiſſana ex hordeo confecta ſit anteponenda triticeæ. d
138 Vtrum ptiſſana humorem ex thorace abſtergat. e
139 Vtrum mulſa, & apomel in pleuritide concedi poſſint. 307.c.1.b
140 Vtrum oxymel in pleuritide offerendum. c.2.b
141 Vtrum ſemina frigida maiora pleuritidi ſint vtilia. e
142 Vtrum oua in pleuritide concedenda. 308.c.1.a
143 Vtrum teſticuli gallorum pleuriticis offerendi. c
144 Vtrum potus actu frigidus pleuriticis offerendus. c. 2. a
145 Vtrum vinum pleuriticis concedi poſſit. c
146 Vtrum viuum ante coctionem exhibendum. 309. c. 1. a
147 Vtrum in omni pleuritide vena ſit ſecanda. c
148 Vtrum præſente cacochimia etiam in pleuritide ſanguis emittendus. e
149 Vtrum in pleuritide ex eodem latere ſit ſemper ſecienda vena. 309.c.2.a
150 Vtrum in peſtilenti, & venenoſa pleuritide à ſuperioribus partibus ſit hauriendus ſanguis. ibidem. e
151 Vtrum ad mutationem coloris vacuandus ſanguis. 310.c.1.a
152 Vtrum ſolùm in pleuritide, aliiſque inflammationibus internis hæc coloris mutatio ſit ſpectanda. ibid. e
153 Vtrum extracto ſanguine vitiato ſtatim ſit cohibenda vacuatio. c.2.b
154 Vtrum in pleuritide pituitoſa ſit ſanguinis mutatio expectanda. e
155 Vtrum in pleuritide vſque ad animi deliquium ſit ſanguis emittendus. 311.c.1.b
156 Vtrum ſuper partem affectam cucurbitula ſcarificata, in initio, ante totius corporis vacuationem affigenda. ibid.e
157 Vtrum in pleuritide purgatio celebranda. colum. 2. d
158 Vtrum in deſcendente pleuritide ſanguinis miſſio in principio facta ſit vtilior purgatione. 312. c.1. a
159 Vtrum agaricum pleuriticis offerendum. c.2.a
160 Vtrum repellentia in pleuritide ſuper partem affectam imponenda. ibid.d
161 Vtrum in pleuritide aliquando ſtupefacientia offerenda. 313.c.1.e
162 Vtrum in vrgentiſſimo dolore pleuritico vtilius ſit ſtupefacientia in potum aſſumere, an extra ſuper partem dolentem apponere. c. 2.b
163 Vtrum pulmoniæ eſſentia in inflammatione conſiſtat. 315. c.1.e
164 Vtrum motus continuus pulmonis, ipſius inflammationem concitare poſſit. c.2.b
165 Vtrum pulmo à propria vi moueatur. e
166 Vtrum laxa pulmonis ſubſtantia, & humiditas natiua in eo inflammationem concitent. 317. colum. 1.a
167 Vtrum calidiſſimus ſanguis, quo nutritur pulmo, ipſum inflammet, & exiccet. c.2.b
168 Vtrum humiditates pulmonem irrigantes ipſum reddant humidiorem, quàm ſit huius natura. d
169 Vtrum pulmonia ab omnibus humoribus generetur. 318. c.1.a
170 Vtrum pulmo ſit doloris expers. ibid.
171 Vtrum in pulmonia pulſus interdum poſſit adeſſe durus. c.2.c
172 Vtrum pulmonia à pleuritide diſtinguatur. 319. colum.1. d
173 Vtrum maxillarum rubedo ſit proprium inflammati

Digitized by Google

mati pulmonis indicium. col.2.a
174 Vtrum peripneumonici ſpiritu ſublimi laborent. 320. c.1.a
175 Vtrum peripneumonia pituitoſa ſit frequentior bilioſa. ibid.b
176 Vtrum peripneumonia pituitoſa ſit deterior, & periculoſior bilioſa. col.2.d
177 Vtrum permutatio pulmoniæ in pleuritidem ſit reprobanda. 321.c.1.b
178 Vtrum fiſtulæ, & abſceſſus facti in ſuperioribus partibus in pulmonia, ſint præferendi illis, qui in inferioribus partibus enaſcuntur. ibid.d
179 Vtrum pulmonia ſit breuior, & acutior pleuritide. col.2.d
180 Vtrum pulmonis inflammatio in parte dextra generata ſit periculoſior quam ea quæ ſit in ſiniſtra. e
181 Vtrum ſemper è directo laborantis pulmonis vena ſecanda. 322.c.1.d
182 Vtrum definitio vocis ab Ariſtotele poſita, ſit rectè tradita. 323.c.1.a
183 Vtrum aër expiratus ſit vocis materia. ibid.d
184 Vtrum larynx ſit potiſſimum vocis inſtrumentum, col.2.b
185 Vtrum ſermo differat à voce. d
186 Vtrum ſoli homini data ſit facultas conficiendi ſermonem. 324.c.1.e
187 Vtrum animantia voces habentia ſuis vocibus ſuos conceptos communicent. 324.c.2.e
188 Vtrum loquendi principium à cerebro emanet. 325.c.1.b
189 Vtrum vocis, & ſermonis exercitatio ad plurimos vſus, & ad valetudinem tuendam valde conducat. ibid.d
190 Vtrum vox à variis cauſis poſſit oblædi. col.1.c
191 Vtrum balbuties ſermonem vitiare poſſit. 326. col.1.e
192 Vtrum quinque actionum ſpecies à Galeno prolatæ ad locutionem neceſſariæ ſint. 327.c.1.e
193 Vtrum ex quinque actionum vitio poſſit vocis offenſa deprehendi. col.2.a
194 Vtrum in aphonia vomitus prouocandus. 329. col.1.a
195 Vtrum in aphonia, interna brachij vena ſemper ſit ſecanda. ibid.c
196 Vtrum Arteriacum medicamentum differat à bechico. col.2.c
197 Vtrum omnis ſanguinis excretio toto genere ſit præter naturam. 330.c.2.e
198 Vtrum ſanguis è variis partibus corporis excerni poſſit. 331.c.e
199 Vtrum tres hæmoptoiſis differentiæ à Galeno rectè conſtituantur. col.2.a
200 Vtrum flatus venas rumpere poſſit. e
201 Vtrum flatus in qualibet noſtri corporis parte colligi poſſint. 332.c.1.c
202 Vtrum frigidi aëris occurſus venas frangat. col. 2. b
203 Vtrum dimiſſum exercitium hæmoptoiſim concitet. ibid.d
204 Vtrum ſanguis à capite, vel gurgulione defluens, propriis ſignis internoſci poſſit. 333.c.1.d
205 Vtrum ſanguis ex pectore, vel pulmone excretus, colore, & modo ſubſtantiæ differat. ibid.e
206 Vtrum ſanguis pulmone reiectus, ſit copioſus. col. 2. b
207 Vtrum ſanguis è pulmone eiectus ſemper ſit ſpumoſus. col.2 c
208 Vtrum ſpumæ ſanguinis ex pulmone educti aliqua vera ſit aſſignanda cauſa. ibid.e
209 Vtrum ſanguis ex pectore erumpens, perpetuò ſit craſſus, grumoſus, & ater. 334.c.1.b
210 Vtrum in thoracica hæmorrhagia vehementior concitetur tuſſis, quam in pulmonica. d
211 Vtrum ex dolore, thoracica hæmorrhagia à pulmonica diſtinguatur. e
212 Vtrum vaſa ſenſu aliquo prædita ſint. col.2.b
213 Vtrum omnis ſanguinis excretio facta per ſuperiora, reproba ſit. 335.c.1.b
214 Vtrum hæmorrhagia pulmonica, præſertim ob eroſionem concitata, cæteris ſit periculoſior. ibid.d
215 Vtrum vomitus ſanguinis ſine febre ſit ſalutaris; cum febre verò, periculoſus. col.2.c
216 Vtrum viri, an fœminæ hæmoptoiſi frequentiùs premantur. d
217 Vtrum ſomnus hæmoptoiſi nocuus ſit. 336. col.1.b
218 Vtrum in hæmoptoiſi omnes animi paſſiones interdicendæ. d
219 Vtrum inedia hæmoptoiſi vtilis ſit. col.2.a
220 Vtrum acerba alimenta hæmoptoicis ſemper offerenda. ibid.e
221 Vtrum in hæmoptoiſi acerbis attenuantia permiſcenda. 337.c.1.d
222 Vtrum amylum in ſanguinis ſputo offerendum, col.2.a
223 Vtrum in ſanguinis ſputo iterata phlebotomia celebranda. 338.c.1.a
224 Vtrum in ſanguinis ſputo è talo ſit hauriendus ſanguis. ibid.d
225 Vtrum medicamenta pro curanda hæmoptoiſi, actu frigida ſint offerenda. col.2.c.
226 Vtrum poſca ſanguinem ſpuentibus ſit vtilis. ibid.e
227 Vtrum in immodico ſanguinis fluore illicò ab initio validiſſimis adſtringentibus vtendum. 339.c.1.e
228 Vtrum adſtringentia pectori admouenda. d
229 Vtrum in hæmoptoiſi adſtringentia actu frigida, vel calida thoraci applicanda. col.2.b
230 Vtrum definitio reſpirationis à Galeno tradita, ſit optima. 341.c.1.b
231 Vtrum definitio difficilis reſpirationis rectè à Galeno proponatur. ibid.d
232 Vtrum aſthmatis definitio, vt recta ſit admittenda. col.2.a
233 Vtrum aſthma, ſit difficilis reſpiratio. c
234 Vtrum variæ dyſpnœæ ſpecies ſint conſtituendæ. e
235 Vtrum doctrina Galeni circa differentias difficilis reſpirationis poſſit admitti. 342.c.1.e
236 Vtrum præter ſimplices difficilis reſpirationis differentias, aliæ compoſitæ ſint adnumerandæ. col.2.e
237 Vtrum doctrina Galeni circa compoſitas difficilis reſpirationis ſpecies, ſit vera. 343.c.1.e
238 Vtrum flatus difficultatem reſpirationis facere poſſint. 344.c.2.c
239 Vtrum pulmonis ſicca intemperies inter difficilis reſpirationis cauſas ſit reponenda. d
240 Vtrum à ſola pituita aſthma generari poſſit. e
241 Vtrum præter durum tuberculum in pulmone genitum, alij etiam abſceſſus coctiles inter aſthmatis cauſas numerandi. 345.c.1.a
242 Vtrum ex vteri ſuffocatione difficilis reſpiratio poſſit concitari. b
243 Vtrum ex vitiata reſpiratione poſſit affecta ſedes indicari. d
244 Vtrum difficilis reſpiratio, vel calorem adauctum, vel organi reſpiratorij anguſtiam, vel facultatem imbecillem ſignificet. col.2.e
245 Vtrum ex pulſu differentiæ illæ magnæ reſpirationis poſſint explorari. 346.c.2.a
246 Vtrum caloris exceſſus potiùs ex reſpiratione quàm

Digitized by Google

quàm expiratione ſis venandus. ibid.c
247 Vtrum ex motu pinnarum, facultatis reſpiratoriæ debiltas ſit colligeuda. 347.c.1.c
248 Vtrum differeotia difficilis reſpirationis ortæ ex debilitate, à duobus reliquis ex calore, & anguſtia, ſignis poſſit diſtingui. col.2.b
249 Vtrum orthopooici meliùs reſpirent erecti, quàm decumbeotes. 348.c.1.a
250 Vtrum duæ dyſpoϾæ ſpecies, ex calore, & organorum anguſtia, à debilitate orta, penes magnitudinem, celeritatem, & frequentiam diſtinguantur. col.2.d
251 Vtrum ſtertor aſthmatis proprium ſit ſigoum. 349.c.1.b
252 Vtrum reſpiratio parua, & rara inter difficilis reſpirationis differentias compoſitas, ſit omnium peſſima. ibid.c
253 Vtrum fœminæ difficultati ſpirandi ſint magis obnoxiæ viris. col.2.c
254 Vtrum iuuenes frequentiùs in difficultatem ſpirandi incurrant, quàm pueri, & ſenes. e
255 Vtrum difficulter reſpirantes, & aſthmatici, capite eleuato, an ſubmiſſo debeaot dormire. 350.col.2.a
256 Vtrum Venus difficulter ſpirantibus, vtilis. 351.c.1.a
257 Vtrum vomitus in acceſſione aſthmatica prouocandus. ibid.c
258 Vtrum ſanguinis miſſio in acceſſione aſthmatica ſit vtilis. d
259 Vtrum purgatio io acceſſione aſthmatica, ſalubris ſit. col.2.a
260 Vtrum copioſus potus aſthmaticis conueniat. ibid.e
261 Vtrum ius galli veteris, aſthmaticis prodeſſe poſſit. 352.c.1.e
262 Vtrum aſthmaticis arſenicum io potum offerendum. col.2.e
263 Vtrum cor ſit omnium membrorum calidiſſimum. 254
264 Vtrum cor ſit ſpiritu vitali calidius. col.2.e
265 Vtrum cor ſit humidum. 355.c.1.d
266 Vtrum ſerum pericardij ſit naturale, vel præter naturam. col.2.a
267 Vtrum pinguedo circa cor generetur. b
268 Vtrum in corde pinguedo à calido, vel frigido generetur. ibid.e
269 Vtrum palpitatio cordis differat ab eius tremore. 357.c.2.b
270 Vtrum idiopathica cordis palpitatio à ſympathica differat. ibid.d
271 Vtrum palpitationis, plures externæ cauſæ ſint aſſignandæ. 358.c.1.c
272 Vtrum tempore frigido, & hyemali palpitatio ampliùs inſoleſcat, quàm calido, & æſtiuo. col.2.a
273 Vtrum mœſti, & timidi palpitationi ſint obnoxij. ibid.e
274 Vtrum in palpitatione venæ ſectio ex brachio, vel talo ſit adminiſtranda. 359.c.1.c
275 Vtrum ſyncopes definitio à Galeno tradita, omnium ſit optima. 360.c.2.c
276 Vtrum exolutio virtouis, animi deliquium, & ſyncope inter ſe diſtinguantur. ibid.e
277 Vtrum animi deliquium, & ſyocope penes maiorem, vel minorem debilitatem ad eaudem facultatem pertinentem, inter ſe diſtinguantur. 361.c.1.e
278 Vtrum pars potiſſimùm affecta in ſyncope, ſit cor. 362.col.2.b
279 Vtrum ſyncope facultatis pulſificæ, vel alterius in corde reſidentis ſit ſymptoma. ibid.d
280 Vtrum ſyncope potius ad facultatem pulſificam, vel generatiuam ſpirituum pertineat. 363.col.1.a
281 Vtrum dolor inter ſyncopes cauſas ſit annumerandus? ibid.c
282 Vtrum triſtitia ſyncopeo concitare poſſit. d
283 Vtrum ex gaudio, & vigilia oriatur ſyncope. e
284 Vtrum febris hectica, ardens, colliquans, ſyncopea ſit cauſa. col.2.b
285 Vtrum immodica vacuatio, vel repletio, ſyncopeir concitent. ibid.
286 Vtrum venena inter ſyncopes cauſas numeranda. ibid.e
287 Vtrum vermes ſyncopen excitare poſſiot. 264.col.1.a
288 Vtrum conflictatio oris ventriculi ſyncopen acceſſat ibid.c
289 Vtrum ſudor immodicus ſyncopeo concitet col.2.a
290 Vtrum ſudor frigidus, tenax, & craſſus à ſyncope ſit inſeparabilis. 365.c.1.a
291 Vtrum ſyncope deterior ſit cenſenda, quæ à propriis cordis morbis excitatur, quàm illa quæ per conſenſum aliarum partium ortum ducit. col.2.a
292 Vtrum ſyncope orta ex ſolutione continui in corde, omoium ſit peſſima. b
293 Vtrum ſyncope orta ex intemperie cordis, periculoſior ſit ea, quæ ex morbis partium inſtrumentalium concitatur. d
294 Vtrum bugloſſum in ſyncope, & aliis cordis affectibus ſit ex vſu. 366.c.2.b
295 Vtrum præſente ſyncopali acceſsione, ſanguis ſit detrahendus. 367.c.1.a
296 Vtrum ſyncope oppreſsis cerebrum ſuillum concedendum. 368.c.1.a
297 Vtrum vlcera pulmonis, ab aliis thoracis vlceribus diſtinguantur. 269.c.2.c
298 Vtrum phthiſici ſint appellandi, quibus ex pectoris, vel aſperæ arteriæ diuturoo vlcere adeſt corporis conſumptio, cum tuſsicula quadam & febre lenta. 370.c.1.e
299 Vtrum phthiſis multiplex ſit acceptio. col.2.a
300 Vtrum phthiſis, & tabes ad conuertentiam dicantur. b
301. Vtrum phthiſici loogo tempore viuere poſsint. c
302 Vtrum pus ad ſpatium thoracis effuſum, phthiſin conciter. 371.c.1.c
303 Vtrum acris catarrhus phthiſin propignat. d
304 Vtrum à ſiccitate poſsit oriri phthyſis. col.2.a
305 Vtrum vera, exquiſitáque phthiſis ſioe ſputo purulento poſsit conſiſtere. ibid.c
306 Vtrum purulentum ſputum à pituita craſſa, certis ſignis puſsit diſtingui. 372.c.1.b
307 Vtrum febris phthiſicorum, putrida ſit, vel hectica. col.2.a
308 Vtrum mox cum generatione purulenti vlceris in pulmone, an proceſſu temporis hectica inuadat febris. ibid.c
309 Vtrum à phthiſi febris ſit inſeparabilis. ibid.d
310 Vtrum phthiſici pulſus ſit durus. 373.c.1.b
311 Vtrum difficilis reſpiratio perpetuò phthiſin comitetur. d
312 Vtrum in phthiſicis capillorum defluuium adſit. d
313 Vtrum vlcera pulmonis curationem admittant col.2.a
314 Vtrum thoracis vlcera ſint inſanabilia. 314.c.a
315 Vtrum io pueris vlcera pulmonis citiùs ſanentur. b
316 Vtrum vlcera ſubſtantiæ pulmonis faciliùs curentur, quàm vaſorum. d

317 Vtrum phthiſis ſit morbus hæreditarius. c.2.b
318 Vtrum phthiſis ſit morbus contagioſus. e
319 Vtrum fœminæ viris faciliùs io phthiſim incidant. 375.c.1.c
320 Vtrum autumnus inter anni tempora, corpora phthiſi magis reddat obnoxia. 375.c.1.e
321 Vtrum ſuilla caro aſſa phthiſicis poſſit coocedi. col.2.e
322 Vtrum phlebotomia phtbiſicis ſit vtilis. 376.c.1.e
323 Vtrum pbthiſicis expurgatio per aluum commoda. col.2.a
324 Vtrum phthiſici validis medicamentis expurgandi. ibid.d
325 Vtrum balnea phthiſicis conferre queant. e
326 Vtrum balneum ex lacte pbthiſicis accommodum. 377.c.1.b
327 Vtrum pus à thorace ad pulmonem tranſſumi poſſit 378.c.2.b
328 Vtrum poſſit aſſignari via certa, per quam pus è cauitate thoracis in pulmonem transferatur. 379.c.1.e
329 Vtrum vulnerati non repurgato pure per partem externam fiant empyematici. col.2.e
330 Vtrum empyematici moriantur ex non repurgato pure. 380.c.1.a
331 Vtrum ſuppuratorum febris, bectica ſit, an putrida. col.2.e
332 Vtrum ab empyemate febris ſit inſeparabilis. ibid.
333 Vtrum ſuppuratorum febris grauiùs noctu, quàm de die infeſtet. 381.c.1.c
334 Vtrum ſudores empyicis familiares. col.2.c
335 Vtrum oculorum cauitas, & vnguium curuitas perpetuò empyicos comitentur. d
336 Vtrum tuſſicula arida à ſupputatione inſeparabilis. 382.col.1.a
337 Vtrum genarum rubor, empyematis ſit indicium. ibid.b
338 Vtrum ſummorum digitorum calor inter indicia empyematis ſit reponendus. c
339 Vtrum pedum tumor ſit empyematis indicium. ibid.c
340 Vtrum inappetentia ſit proprium ſupputationis ſymptoma. col.2.a
341 Vtrum puſtulæ in corpore apparentes empyema demonſtrent. ibid.d
342 Vtrum præter Hippocratica, alia etiam adſint ſuppurationis ſigna. e
343 Vtrum inter ſigna ſuppurationis ſit annumerandus rigor. 383.c.1.c
344 Vtrum pondus in thorace perceptum ſit ſuppurationis indicium. ibid.e
345 Vtrum empyema in vno thoracis latere conſiſtere poſſit, quin alteri communicetur. c.2.a
346 Vtrum Medico neceſſarium & vtile ſit, cognoſcere ſuppurationis initium. e
347 Vtrum febris remiſſio, & cibi appetentia poſt rupturam in ſuppuratis ſalutem portendant. 384.c.1.c
348 Vtrum ſitis carentia, pus bonum, & aluus exigua & conſtans, ad bonum iudicent. c.2.a
349 Vtrum ſupputati poſt ruptionem cum peſſimis ſignis intereant. c
350 Vtrum purulenta materia thoracis cauitate contenta per ſputum periculoſius, quàm per internam regionem expurgetur. e
351 Vtrum empyema falſum ſit periculoſius vero. 385 c.1.a
352 Vtrum in curatione empyematis, indicatio ſumenda ſit à febre, an à ſuppuratione. 385.c.1.a
353 Vtrum io empyemate pblebotomia aliquando vtilis. e
354 Vtrum lac in empyemate ſit ex vſu. 386.c.1.b
355 Vtrum ſectione, vel vſtione inter tertiam, & quartam coſtam celebrata, empyici pectus aperire liceat. e
Vtrum ad fauſtam coctionem ventriculi, neceſſaria ſit alimenti præparatio in ore. 387.c.e
356 Vtrum actio veotriculi ad vitam magis neceſſaria ſit actione iecoris. col.2.e
357 Vtrum ventriculus principaliùs concoquat proprio calore, an calore partium viciuarum. 388.col.1.e
358 Vtrum ventriculus in gratiam propriæ nutritionis, an in commodum aliarum partium operetur ſemper. col.2.d
359 Vtrum veutticulus inter coquendum, vera nutritione nutriatur chylo. 390.c.2.b
360 Vtrum à debilitate ventriculi plurium ſymptomatum aceruus excitari poſſit. 392.c.1.a
361 Vtrum abolita, aut corrupta appetentia, ad debilitatem oris ventriculi ſit referenda. ibid.e
362 Vtrum Cardiagia ioter effectus peculiares debilitatis ventriculi numeretur. 393.c.1.b
363 Vtrum ventriculi concoctio rectè è Galeno definiatur. col.2.a
364 Vtrum cauſa proxima coctionis ſit natiuus calor. d
365 Vtrum coctio à digeſtione diſtioguatur. 394.c.1.a
366 Vtrum cauſa debilis coctionis ventriculi, ex inopia ſucci melancbolici ad ventriculum delati oriatur. d
367 Vtrum pellente liene, an potiùs attrahente ſtomacho, ad iuuandam coctionem, in ventriculum ſuccus melancholicus deferatur. c.2.e
368 Vtrum coctionis tria ſint ſymptomata. 395.c.1.b
369 Vtrum excremeota, ventriculi coctionem interturbent. d
Vtrum ventriculo nequaquam affecto poſſit lædi concoctio. e
370 Vtrum alimentum calori, vel reſolutioni proportionandum. col.2.d
371 Vtrum ſatietas vitiet coctionem. 396.c.1.c
372 Vtrum fames coctionem perturbet. d
373 Vtrum ſatietas, aut inedia magis ſit ſanitati, ventriculi moleſta. c
374 Vtrum panis eſus, ſtomachum roboret, & coctionem iuuet. col.2.b
375 Vtrum panis minus grauet ventriculum, & faciliùs coquatur, quàm caro. c
376 Vtrum repletio panis magis debilitet ventriculum repletione carnis. 397.c.1.e
377 Vtrum panis recenter extractus magis vitiet coctionem, quàm pridianus. col.2.b
378 Vtrum vinum coctionem ventriculi impediat. e
379 Vtrum mutatio repentina in cibo, & potu coctionem perturbet. 398.c.1.b
380 Vtrum magis lædat ventriculum, mutatio in potu, an in cibo. c
381 Vtrum plus ventriculo obſit mutatio vini nigri ad album, quàm albi ad nigrum. e
382 Vtrum ſomnus diurnus debilis coctionis cauſa ſit. col.2.a
383 Vtrum veſpertinus, meridianúſque ſomnus coctionem ventriculi ioturbet. ibid.e
384 Vtrum immodica vigilia ventriculum perturbet. 399.c.1.c
385 Vtrum motus poſt prandium, coctioni veotriculi vtilis ſit. d
386 Vtrum mutatio inſueta à motu ad quietem, plus coctionem offendat, quàm à quiete ad motum. col.2.a

387 Vtrum fæcalia excrementa retenſa coctionem perturbent. 4‑0.c.1.e
388 Vtrum omnis intemperies concoctionis actus deficiat. col.2.a
389 Vtrum cruditas acida à frigiditate oriatur ſemper. 401.c.1.a
390 Vtrum ſemper cauſa acidi ructus ſit frigiditas. b
391 Vtrum ructus acidus frequentiùs poſt prandium, vel poſt cœnam ſuperueniat. col.2.e
392 Vtrum Galenus ſigna cruditatis nidoroſæ, & acidæ rectè diſtinxerit. 402.c.1.b
393 Vtrum ſignis cognoſci poſſit, an humor, vel intemperies, cruditatis cauſa ſit. e
394 Vtrum imbecillitas ventriculi ex humore quolibet prognata, ſignis cognoſci poſſit. col.2.e
395 Vtrum cruditas acida in calidis naturis, ſit deterior nidoroſâ. 403.c.1.b
396 Vtrum ex ventriculi debilitate omne genus morbi poſſit enaſci. ibid.
397 Vtrum hectica ventriculi incurabilis ſit. e
398 Vtrum hieræ vſus ad expurgandos omnes humores ventriculo affixos, vtilis ſit. col.2. b
399 Vtrum ad euacuandos humores ventriculi tunicis impactos, cum melle ſit conficienda. d
400 Vtrum in vitiis ventriculi hiera certa quantitate offerenda. e
401 Vtrum purgantia medicamenta hieræ ſint addenda. 404.c.1.b
402 Vtrum hiera ventriculum roboret. d
403 Vtrum præſente febri, aut calida ſicca intemperie ventriculi, hiera ſit porrigenda. col.2.e
404 Vtrum emplaſtra firmantia ventriculum, anteriori, vel poſteriori parti ſint admouenda. 405.c.1.d.
405 Vtrum ſtomachica emplaſtra, exiſtente cibo in ventriculo, ſint interdicenda. ibid.e
406 Vtrum toto deuorationis tempore, emplaſtra roborantia ventriculum ſint arcenda. col.2.b
407 Vtrum remedia tepida ventriculum debilitent. ibid. d
408 Vtrum malagmata irrigationibus pro roborando ventriculo ſint præferenda. 406.c.1.b
409 Vtrum procurando frigido intemperamento ventriculi, Diatrionpipereon vtile ſit. ibid.d
410 Vtrum Diatrionpipereon in nidoroſa cruditate poſſit concedi. col.2.a
411 Vtrum iecur ſit membrum inter nobiles noſtri corporis partes præſtantiſſimum. 407.c.2.d
412 Vtrum iecur ſit ſanguis concretus. 408.c.1.b
413 Vtrum iecur calidum ſit. d
414 Vtrum iecur ſit humidum. col.2.b
415 Vtrum naturales potentiæ inditæ ita ſint, vt abſque ſubſidio aliunde expectato operationes ſuas poſſint exercere. e
416 Vtrum conueniant inter ſeſe, & aſſimilentur, vt Galenus voluit, facultates altrices naturales, & illa quæ magneti ineſt ad attrahendum ferrum. 409.c.2.c
417 Vtrum citra inflammationem, ſimplex, nudáque intemperies calida in hepate ſit concedenda. 410. col.2. c
418 Vtrum intemperantia calida ſola in iecore diu duret. 411. col.1.e
419 Vtrum ex intemperantia calida, ſimplici, vel compoſita inflammatio in iecore poſſit progigni. 413. c.1. a
420 Vtrum œdema pituitoſum in iecore inuaſcatur. b
421 Vtrum à bile æruginoſa hepar poſſit inflammari. ibid. c
422 Vtrum iecoris inflammatio ab inflammatione muſculorum abdominis tactu diſtinguatur. col. 2. d
423 Vtrum in inflammatione muſculorum abdominis, primò tactui recti ſeſe repræſentent, vt voluit Galenus. e
424 Vtrum febris in inflammatione iecoris ſemper ſit acuta. 414.c.e
425 Vtrum in inflammatione hepatis, pulſus ſit durus, vel mollis. col.2.d
426 Vtrum ventris conſtrictio iecoris inflammationem comitetur. e
427 Vtrum iecoris inflammatio conſiſtens in parte conuexa, ſit periculoſior eâ quæ in parte concaua affligit. 415.col.1.a
428 Vtrum in omni tempore huius inflammationis adſtringentia ſemper ſint permiſcenda. col.1.a
429 Vtrum in initio inflammationis hepatis, diſcutientia aut repellentia ſint admouenda. c
430 Vtrum diuerſæ partes hepatis inflammatæ diuerſis præſidiis ſint curandæ. ibid.e
431 Vtrum in inflammatione iecoris purgantia medicamenta cum cibis permiſcenda. 416.c.1.c
432 Vtrum hepatica affectio propriè dicatur, in qua rubida proluuies appareт. 417.c.1.d
433 Vtrum hepatica affectio ſit etiam venarum paſſio. col.2. c
434 Vtrum venæ ſanguificent. 418.c.1.b
435 Vtrum rubedo in ſanguine à iecore, vel venis emanet. col.2.b
436 Vtrum communis illa facultas, ac illi ſeruientes miniſtræ in vſum totius operantes, concedendæ ſint in iecore, venis, corde, diſtinctæ à propriis, per quas hæc membra aluntur. ibid. e
437 Vtrum lotiua deiectio à frigido, ſplendens à calido oriatur iecoris intemperamento. 420. c.1.a
438 Vtrum rubida proluuies ſit firmum imbecillis facultatis ſanguificantis ſignum. ibid. e
439 Vtrum in hepatica affectione deiectio ſemper appareat multa, & liquida. col.2.c
440 Vtrum in hepatica affectione venæ ſectio ſit ex vſu. 421.c.1.e
441 Vtrum in hepatica affectione balneum vtile ſit. col.2. c.
442 Vtrum in hepatica affectione narcotica medicamenta offerenda. 422.c.1.c
443 Vtrum in vera hepatica affectione dulcia ſint ex vſu. col.2. a
444 Vtrum cochleæ à proprietate iecur infirmum roboret. 423.c.1.c
445 Vtrum iecur lupinum à tota ſubſtantia hepar debile roboret. ibid.c
446 Vtrum Hydropis definitio ſit rectè tradita. 424. c.1. c
447 Vtrum Hydrops ex læſo hepate ſemper emanet. ibid. e
449 Vtrum omnes hydropis ſpecies perpetuò à frigida oriantur hepatis intemperie. 425.c.1.a
445 Vtrum tres tantùm ſint hydropis ſpecies. ibid.e
450 Vtrum ex aliis humoribus, prærerquam à pituita, ſeroſo humore, & flatu hydrops generari poſſit. col.2. c
451 Vtrum ſeroſus humor à iecore tranſlatus inter peritonæum, & omentum, hydropis cauſa ſit. ibid. d
452 Vtrum in variis hydropis ſpeciebus in diuerſo loco aqua colligatur. 426.c.1.e
Vtrum varius ſit modus collectionis aquæ in hydrope. c.2.a
453 Vtrum in omni hydrope pedum tumor reperiatur. 427.c.1.a
Vtrum ſitis clamoſa neceſſariò hydropicos comitetur. ibid.e

Digitized by Google

454 Vtrum aluus dura in hydrope conſpicitur. colum. a. d.
455 Vtrum œdema circa ventrem proprium ſit hydropicorum indicium. 428.c.1.a
456 Vtrum febris ab hydrope ſit inſeparabilis. d
457 Vtrum in hydrope pulſus ſit durus. e
458 Vtrum Aſcites ſit periculoſior Tympanite, & Anaſuca. col.2.b
459 Vtrum tuſſis hydropi ſuperueniens, mala ſit. 429. col.2. e
460 Vtrum tuſſis in hydrope per conſenſum iecoris eueniens, ab ea quæ ſit primariò affecto thorace, ſignis poſſit diſtingui. 430. c.1.b
461 Vtrum alui fluxus in hydrope terrobus ſit. e
462 Vtrum ſenes, vel pueri, hydropi ſint, magis obnoxij. col. 2. b
463 Vtrum calculus, ſit morbus, an cauſa morbi. 434. c.1. e
464 Vtrum arenæ, & calculi in interiori renum cauo, vel in propria ſubſtantia generentur. 435. col. 2. a
465 Vtrum calculi cauſa materialis ſit materia craſſa, viſcoſa, & lenta. ibid.d
466 Vtrum decubitus ſuper dorſum, calculi generationi materiam præſtet. col.2.c
467 Vtrum vſus perdicis calculum poſſit generare. 436. c.1. a
468 Vtrum lactis vſus in cauſis calculi ſit annumerandus. c
469 Vtrum nephriticus dolor à ciborum repletione exacerbetur. col.2.b
470 Vtrum arenæ ſubſidentes, veſicæ calculum portendant. 437.c.1.d
471 Vtrum ſubſidentia arenoſa, certum, & firmum ſit calculi indicium. col.2.a
472 Vtrum calculus renum, vel veſicæ ſit morbus hæreditarius. ibid.d
473 Vtrum calculus ex hæreditate contractus, incurabilis ſit. e
474 Vtrum nephriticus dolor cæterorum viſcerum doloribus ſit intenſior. 438.c.1.c
475 Vtrum vrina arenoſa, homines à calculis magis ſecuros reddat. col.2.a
476 Vtrum aluus laxa præſeruet à calculo. ibid.c
477 Vtrum calculus renum ſit morbus grauiſſimus. ibid. e
478 Vtrum caſeus à victu calculoſorum ſit eliminandus. 439. c.1.d
479 Vtrum clyſteres in dolore nephritico ſint medicamentis purgantibus præferendi. col.2.b
480 Vtrum in dolore nephritico ſit vena ſecanda. e
481 Vtrum in dolore nephritico, in poplite, vel gibbero ſit ſecanda vena. ibid. e
482 Vtrum diabetica paſſio ad ſolos renes ſit referenda. 443. c.1.c.
483 Vtrum diabetes ſubitò, vel paulatim generetur. c.2.c
484 Vtrum Galenus diabetem caninæ appetentiæ rectè comparauerit. ibid. e
485 Vtrum deglutitio ſit actio animalis, & tractio renum à caua, naturalis. 444.c.1.b
486 Vtrum à calida renum intemperie diabetes perpetuò oriatur. 445.col.1.d
487 Vtrum omnes facultates in diabete ſint obleſæ. col. 2. c

QVÆSTIONES Libri III.

QVÆST. PRIMA. VTrum fœminæ prudentia, & excellentia ſint præſtantiores viris. pag. 448. c. 1. b
2 Vtrum muliebres morbi viribus ſint grauiores, & curatu difficiles. 349.c.1.e
3 Vtrum morbi muliebres ſint admirabiles, diuini. 450. c.1. d
4 Vtrum feminæ pluribus morbi ſint obnoxiæ, quàm viri. col.2.a
5 Vtrum lethales morbi fœminarum ſint à Medico tractandi. 451.c.1.b
6 Vtrum Medicus in curatione fœminarum, plus quàm in aliis debeat eſſe prouidus, diligens, & expertus. 452. c.1.a
7 Vtrum ſanguinis menſtrui definitio à Galeno tradita, ſit optima. 453.c.1.e
8 Vtrum generatio menſtrui, à caliditate, vel frigiditate ortum ducat. col.2.c
9 Vtrum ſanguis confluat in vteri capacitatem per reſudationem, an vaſorum reſeruationem. 454. c.1. a
10 Vtrum fœmineo corpori ſalubrius eſſet ſanguinem quotidie per vterum excerni. ibid.
11 Vtrum periodica menſtruorum excretio, ad ſolum Lunæ motum ſit referenda. ibid. e
12 Vtrum ſanguis menſtruus ſit benignus, & purus. col. 2. d
13 Vtrum fœminæ inter cætera animalia, menſtruas purgationes copioſiores habeant. 455.c.2.d
14 Vtrum certum poſſit aſſignari tempus eruptionis menſtruorum. ibid e
15 Vtrum menſtruorum quantitas certa poſſit aſſignari. 456. c.1.a
16 Vtrum quantitas diſcreta puerperij certa poſſit deſcribi. e
17 Vtrum quantitas continua puerperij certò poſſit dignoſci. col.2. d
18 Vtrum ſanguis lochij deterior ſit, & venenoſior ſanguine menſtruo. ibid.e
19 Vtrum poſſint aſsignari viæ, per quas menſtruus ſanguis in vterum prolabitur, & ab eo extrà erumpit. 457.c.1.e
20 Vtrum ſenſim, & paulatim ſingulis diebus à toto corpore, an ſubitò, ſemel, & confertim confluat, ſanguis in vterum, menſtruam purgationem effecturus. col.2.b
21 Vtrum ſanguis menſtruas purgationes effecturus, colligatur in vtero, ipſo attrahente, an natura tranſmittente. ibid.e
22 Vtrum ad vteri nutritionem menſtruum ſanguinem natura tranſmittat. 458.c.1.a
23 Vtrum fœminæ, quibus menſtrua nunquam fluxerunt, innoxiè viuere poſsint. ibid.b
24 Vtrum fœmina citra menſtrua concipere poſſit. e
25 Vtrum ſeminis definitio à Galeno tradita, ſit optima. ibid. e
26 Vtrum ſeminis ſubſtantia ſpirituoſa ex multiplici ſpiritu componatur. col.2. d
27 Vtrum ex parte ſeminis craſſa, partes ſpermaticæ generentur. 459.c.1.e
28 Vtrum ab aliqua facultate fiat attractio ſanguinis, pro integra formatione partium ſpermaticarum. col.2. d
30 Vtrum ſeminis ſubſtantia ſit homogenea, vel heterogenea. 460.c.1.b

31 Vtrum pars ſpirituoſa ſeminis, ab aliquo agente poſſit corrumpi. col.2.a
32 Vtrum facultas in ſemine reperta, ab aliis qualitatibus diſtinguatur. 462.c.1.c
33 Vtrum ſemen concurrens ad generationem ſubſtantialem fœturæ, concurrat inſtrumentaliter, vel tantùm diſpoſitiuè in genere cauſæ materialis. 463.c.1.d
34 Vtrum ſubſtantia à prima cauſa, vel à generante in virtute ſeminis, principaliter producatur. 464. c.1.e
35 Vtrum ſemen ſit colliquamentum, vel excrementum. col.2.d.
36 Vtrum ſemen ſit animatum. 466.col.1.b
37 Vtrum ſemen ab omnibus noſtri corporis partibus decidatur. col.2.a
38 Vtrum ſemen, verum, & prolificum, ſolùm in teſtibus, an verò in omnibus noſtri corporis partibus ſpermaticis generetur. 468.c.1.d
39 Vtrum ſemen verum ſpecie diſtinguatur ab eo, quo partes ſpermaticæ nutriuntur. col.2.b
40 Vtrum in venis, & arteriis ſpermaticis, verum ſemen generetur. d
41 Vtrum teſtes ad ſolum conficiendum ſemen ſint creati. 469.c.1.a
42 Vtrum mulier citra congreſſum viri poſſit concipere. col.2.a
43 Vtrum ſeminis excretio ſit naturalis, vel animalis. 470.c.1.b
44 Vtrum mammillæ lac generent. c
45 Vtrum lac ſit ſanguis ſuperfluus, mutatus, & dealbatus in mammis. ibid.c
46 Vtrum lac fiat ex ſanguine puro. 471.c.1.b
47 Vtrum lac fiat ex pinguedine omenti. ibid.e
48 Vtrum lac per coctionem, an ſolùm per coloris immutationem generetur. col.2.d
49 Vtrum in viuiparis ſolùm generetur lac. 472. c.1.c.
50 Vtrum poſsit aſsignari aliqua pars in vtero, à qua pro lacte conficiendo, ſanguis in mammas regurgitet. ibid.a.e
51 Vtrum puellus in lucem editus, naturali inſtinctu, naturæ impetu, vel facultate formatiua inſtructus lac exugat. col.2.e
52 Vtrum commodius eſſet ſanguine extra vterum ali puellum, non lacte. 473.c.2.b
53 Vtrum lac ante conceptum poſsit generari. 474. c.1.e
54 Vtrum Medicus menſtruatæ maximam curam gerere debeat. col.2.e
55 Vtrum fluentibus menſtruis, aër debeat parari calidus, frigidus, vel tempe atus. 475.c.1.c
56 Vtrum acetoſa menſtruatis prodeſſe poſsit. ibidem.e
57 Vtrum butyrum menſtruatis ſit ex vſu. col.2.e
58 Vtrum menſtruatis carnis viperinæ eſus, vtilis ſit. 476. c.1.b
59 Vtrum aſſa menſtruatis ſint magis concedenda elixis. ibid.d
60 Vtrum menſtruatis vinum offerendum. col.2.e
61 Vtrum menſtruatis exercitium ſit ſalubre. 477. c.1.d
62 Vtrum clyſter actu fluente menſtruo poſsit admitti. e
63 Vtrum veneris vſus menſtruatis ſalubris ſit. col.2.c
64 Vtrum actu fluente menſtruo, ſanguinis miſſio ſit aliquando celebranda. ibid.e
65 Vtrum venæ ſectio ex talo, celebrata, menſtruo actu fluente, illud prouocet, vel retineat. 478. c.1.e
66 Vtrum animi pathemata menſtruatis nocere poſſint. 479.c.1.a
67 Vtrum menſtrui ſuppreſſio, cæterorum ſymptomatum inſtar, ſemper ex morbo naſcatur. c.1.b
68 Vtrum aſſignari poſſint cauſæ ſecundùm naturam menſtrua retinentes. 480.c.1.a
69 Vtrum plures cauſæ menſtrua occultantes, ad vnum enchiridion poſſint reduci. ibid.d
70 Vtrum ab intemperie vteri calida, menſtrua ſupprimantur. 481.c.1.a
71 Vtrum ſuppreſſam menſtruam purgationem perpetuò febris comitetur. col.2.a
72 Vtrum ex menſtruis ſuppreſſis, maior dolor concitetur in ſyncipite, quàm occipite. 484.c.2.a
73 Vtrum ſuperflua menſtrui purgatio, ipſius retentione ſit periculoſior. ibid.d
74 Vtrum in omni menſium retentione, ſit venæ ſectio celebranda. col.2.d
75 Vtrum ad prouocanda menſtrua, vena ſit ſecanda ante, an poſt menſtruationis tempus. 483.c.1.c
76 Vtrum ferri, an chalybis vſus, ad prouocanda menſtrua, magis vtilis ſit. 484.c.1.d
77 Vtrum varius ſit modus præparandi, & aſſumendi chalybem, pro mouendis menſtruis. col.2.d
78 Vtrum cum chalybe cardiaca permiſcenda. 485.c.1.d
79 Vtrum cum chalybe expurgantia per aluum permiſcenda. col.2.a
80 Vtrum aſſignari poſſint vaſa, per quæ immodicus ſanguis confluat ad vterum. 487.c.1.b
81 Vtrum immodicus ſanguinis per vterum fluor, ſemper ad actionem læſam facultatis expultricis conſequatur. c
82 Vtrum ex variis cauſis, poſſit immodica ſanguinis excretio contingere. ibid.e
83 Vtrum variis modis ſanguis ab vtero erumpere poſſit. col.2.d
84 Vtrum ſanguinis per vterum immodica vacuatio, ſola artificioſa coniectura poſſit deprehendi. 488. c.1.b
85 Vtrum ex immodica ſanguinis vacuatione menſtrua, faciliùs ſequatur hydrops, quàm ex ea, quæ poſt partum contingit. 489.c.1.a
86 Vtrum immodicus ſanguinis fluxus, febrem concitet. c
87 Vtrum in immodico ſanguinis fluxu per vterum, artus ſuperiores, vel inferiores fricandi. col.2.b
88 Vtrum cucurbitula ſcarificata ſub mammis apponenda. ibid.e
89 Vtrum ſtercus aſininum, vel equinum in immodico ſanguinis fluxu, ſit offerendum. 490.c.2.e
90 Vtrum omnes ab vtero affectus, ſub nomine ſuffocationis vteri poſſit comprehendi. 493.c.1.a
91 Vtrum vteri ſtrangulatio, morbus ſit frigidus, an calidus. ibid.d
92 Vtrum vteri ſtrangulatio præter ſanguinem, & ſemen retentum, ab aliis etiam cauſis poſſit concitari. col.2.b.
93 Vtrum vterus odoribus moueatur. 495.c.1.a
94 Vtrum in vteri ſtrangulatu, venæ ſectio in acceſſione celebranda. 495.c.1.c
95 Vtrum ſuffumigia in hoc affectu viroſa pro fœtidis aſſumenda. 496.c.2.a
96 Vtrum à ſemine retento, vteri inflammatio poſſit concitari. 499.c.1.a
97 Vtrum in vteri inflammatione, commodius ſit venam ſecare in brachio vel in crure. col.2.b
98 Vtrum morbi grauidarum ſint graues, difficiles, lethales. 500.c.1.d
99 Vtrum in grauidis aluus prouocanda. 501.c.1.b
100 Vtrum grauida exercitanda. ibid.e
101 Vtrum balneum vtero gerentibus poſſit concedi. c.2.e
102 Vtrum caput grauidarum ſit vngendum, aut lauandum. 502.c.2.a
103 Vtrum veneris vſus vtero gentibus ſalubris ſit. ib c

105 Vtrum

105 Vtrum grauidæ ab animi affectibus præcauendæ. ibid. e
106 Vtrum acuta grauidis offerenda. col.2. e
107 Vtrum amara grauidis concedenda. 503.c.2.a
108 Vtrum vini potus vtero gerentibus vtilis ſit. 504. c.1. b
109 Vtrum ſit præſtantius ad roborandum vterum, & ventriculum in grauidis, electuarium ex margaritis Auicennæ, an Diamargaritum frigidum. col.2. e
110 Vtrum cor, & cæteræ partes in grauidis roborandæ. 505.c.1. a
111 Vtrum ſola mulier molam concipiat. 507.c.1. a
112 Vtrum venæ ſectio è talo pro curatione molæ vtilis ſit. col.2. e
113 Vtrum figura ad pariendum varia ſit. 510.c.1. e
114 Vtrum enixæ naribus odores admouendi. col. 2. b
115 Vtrum membrana chorion neceſſariò contineatur intra vterum, fœtu extra ipſum emiſſo. 511. c.2. d
116 Vtrum ſecundinarum retentio, ſit morbus in nomero addito. 512.c.2. b
117 Vtrum ſecundinarum retentio à bonis odoribus, gelidæ potu poſſit concitari. 513.c.1. e
118 Vtrum ex ſecundinarum retentione, ſi extrahi non poſſint, neceſſariò mors ſubſequatur. col.2. e
119 Vtrum ad reſectionem vmbilici, multum tempus ſit differendum. 514.c.1. d
120 Vtrum tuſſis, & ſternutamentum pro ſecundarum expulſione, ſint ex vſu. ibid. e
121 Vtrum ſuffitus aromatum ſecundinas expellat. col.2. e
122 Vtrum tormina poſt partum ſiot continua, an per interualla exacerbentur. 515.c.1. d
123 Vtrum primiparis tormina à partu contingant. 516.c.2. b
124 Vtrum vmbilicus ſit reſecandus, & ſale eius corpus ioſpergendum. 517.c.2. a
125 Vtrum poſt lactationem, pluribus circunſtantiis opus ſit, ad infantis educationem. 518.c.1. a
126 Vtrum alter cibus à lacte infanti ſit propinandus. c
127 Vtrum ad electionem nutricis, plures neceſſariæ conditiones ſiot animaduertendæ. col.2. e
128 Vtrum lactis abundantia corrigenda. 519. c.2. d

QVÆSTIONES *Libri IV.*

QVÆSIT. PRIMA. VTrum aër in curandis febribus, ſummam poteſtatem obtineat. pag. 521. c.1. b
2 Vtrum aër muodus, & purus, pro febrium curatione vtilis ſit. col.2. b
3 Vtrum aër luminoſus in febribus eligendus. 522. c. 1. e
4 Vtrum cubiculi ſplendor, noxior febrientium halitus diſſoluat. col.2. a
5 Vtrum aër pro curatione febrium, ſit eligendus frigidus. 523. c.1. e
6 Vtrum aër frigidus febrientibus vtilis ſit. col.2. a
7 Vtrum aër humidus, febricitantibus ſit ſaluberrimus. ibid. c
8 Vtrum aër in febribus, ita poſſit parari humidus, vt non ſemper exciceet. ibid. e
9 Vtrum aër rebus odoratis poſſit refrigerari. 524. c.1. e
10 Vtrum domus febrientium refrigeranda ſit lentiſci ramis. col.2. b
11 Vtrum febrientes in latus debeant decumbere. ibid. e
12 Vtrum febrientes ſuper latus dextrum vel ſiniſtrum debeant decumbere. 525.c.1. b
13 Vtrum ſupinus decubitus in febrientibus reprobetur. ibid. d
14 Vtrum ſupinus decubitus in febrientibus ſemper ſit lethalis. col.2. a
15 Vtrum pronus decubitus in febrientibus reprobus. b
16 Vtrum decliuis decubitus, vt peſſimus condemnandus. ibid. d
17 Vtrum præſcribere victum vnicuique febri accommodum ſit difficile. 526. c.1. a
18 Vtrum febrientes minùs ſint cibandi ſanis. ibid. d
19 Vtrum victus in extremo tenuiſſimus febricitantibus, & aliis ægris conſulendus col. 2. b
20 Vtrum concurrentibus duabus indicationibus, virium, & morbi, virium dignitas maxima ſit habenda. 527. c.1. d
21 Vtrum præſente febre ad ſuſtinendam inediam, temperamentum frigidum, & humidum ſit aptiſſimum. col.2. e
22 Vtrum fructus, & olera ante coctionem febricitantibus concedi poſſint. 528.c.2. e
23 Vtrum amylum febrientibus offerendum. 529 c. 1. e
24 Vtrum Galenus victus rationem rectè definiat. col. 2. e
25 Vtrum pluribus numeris vniuerſa victus ratio abſoluatur. 530.c.2. a
26 Vtrum victus diuiſio à Galeno tradita, ſit optima. ibid. c
27 Vtrum in febricitantibus varia quantitas ſit ſtatuendà in exhibendo cibo. 531.c.1. e
28 Vtrum in ægris æſtate vel hyeme liberatior cibus exhibendus. 531.c.2. b
29 Vtrum victus humidus febrientibus vtilis ſit. 532. c. 2. c
30 Vtrum qualitas victus debeat eſſe contraria febri, an eius cauſæ. 533.c.1. e
31 Vtrum in præſcribenda qualitate victus in febrientibus, indicatio quæ ſumitur à morbo, ſit præſtantior indicatione quæ ſumitur à virtute. col.2. e
32 Vtrum poſſit aſſignari gradus virtutis imbecillis quæ poſſit reſtitui per cibum. 534.c.1. a
33 Vtrum in febribus vtilius ſit minuere cibum in quantitate, an in qualitate. ibid. b
34 Vtrum olera in febrientibus præſtent alimentum exiguæ qualitatis. e
35 Vtrum canones antiquorum, præſcribentes victum febricitantibus, noſtro æuo ſint obſeruandi. e
36 Vtrum in febribus maius peccatum ſit in victu recedere per tenuitatem, an per craſſitiem. col. 2. e
37 Vtrum in morbi ſtatu vniuerſali, victus tenuiſſimus ſemper exhibendus. 536.c.2. e
38 Vtrum in principio morbi vniuerſali, aliquando tenuior victus, & in ſtatu plenus ſit offerendus. 537. c.1. e
39 Vtrum in febribus præſcribendus ſit victus in ordine ad ſtatum, vel declinationem. col.2. d
40 Vtrum certis ſignis Medicus poſſit cognoſcere, num virtus poſſit durare vſque ad ſtatum. 538. c.1. d
41 Vtrum facultas requiſita vt æger poſſit durare vſque ad ſtatum, ſit animalis, naturalis, an vitalis. col.2. e
42 Vtrum cibus in febrium acceſſione, vel exacerbatione omnino ſit interdicendus. 539. c.1. d

43 Vtrum in declinatione primis acceſſionis, in continuis per ſubingreſſum acceſſionum, ſit porrigendus cibus. col. 2. e

44 Vtrum natura exhibito alimento, à coctione cauſæ morbificæ diſtrahi poſſit.

45 Vtrum in febricitantibus, varius ſit ordo in aſſumendo cibo. col. 2. d

46 Vtrum aquæ potus ad ſatietatem vſque, ſecurè in febribus poſſit concedi. 452.c.1.b

47 Vtrum ob aquæ potum, febris ſanguinea, & bilioſa poſſit degenerare in pituitoſam. col.2. e

48 Vtrum in febribus continuis, aquæ potus ſit concedendus in declinatione, vel ſtatu. 543.c.1. d

49 Vtrum cereuiſiæ potus, in curatione febrium poſſit admitti. 544. c.1. a

50 Vtrum plures errores ab ægris, & ſanis in potu, vel cibo committantur. ibid. d

51 Vtrum peccatum in potu ſit deterius, quam in cibo. ibid.

52 Vtrum immoderantia in aqua, ſit deterior, quàm in vino. ibid. e

53 Vtrum ſomnus, in omni tempore febris vtilis ſit. col. 2. b

54 Vtrum motus, & quies febricitantibus conferre poſſint. 546.c.1.b

55 Vtrum clyſter admixto ſale, in febribus imperandus. col.2.b

56 Vtrum clyſteres acuti, aliquando in febribus infundendi. 547.1.a

57 Vtrum febriens ad recipiendum clyſterem, debeat eſſe ſupinus an ad latus decumbens. ibid. e

58 Vtrum maiores vires efflagitent clyſteres, quàm glandes. col. 1. c

59 Vtrum in omnibus febribus, ſanguinis miſſio vtilis ſit. 548 c.1.e

60 Vtrum venæ ſectio, in principio febrium acutarum celebranda. ibid. col.2.

61 Vtrum venæ ſectio, in omnibus febribus non acutis in principio ſit exercenda. 549.c.2.a

62 Vtrum in pura cacochymia, ſanguinis miſſio poſſit eſſe ex vſu. 550.c.1. d

63 Vtrum in plenitudine quoad vaſa, liberaliùs ſit ſanguis emittendus, quàm in plenitudine quoad vires. 551.c.1. b

64 Vtrum affectus, in genere expetentes in febribus venæ ſectionem ſint ſolùm tres. 552.c.2.b

65. Vtrum ad celebrandam venæ ſectionem, tres ſcopi ſint neceſſarij. 553.c.2.d

66 Vtrum per magnitudinem morbi, acuties ſit intelligenda. 554.c.1.c

67 Vtrum citra plenitudinem, ſanguinis miſſio poſſit celebrari. col.2.a

68 Vtrum in febribus, omnium facultatum robur ſit obſeruandum ad venæ ſectionem. 555.c.1.a

69 Vtrum plures ſcopi in febribus, præter tres ab Hippocrate propoſitos, ad venæ ſectionem ſint contemplandi. c.2.a

70 Vtrum morbi magnitudo, & virium robur, perpetuò, & per ſe, ſolùm indicent venæ ſectionem. 556.c.1.a

71 Vtrum humores in febribus ſint ante purgationem concoquendi. col.2. e

72 Vtrum in febribus, ad purgationem neceſſaria ſit concoctio obſcura, manifeſta, vel perfecta. 557. c.2. a

73 Vtrum coctio humoris putridi, ſit diuerſa à coctione humoris ſemiputridi. 558.c.1.b

74 Vtrum ſyrupi, ante concoctionem in febribus, ad concoctionem humoris noxij, ſint concedendi. c.2 d

75 Vtrum in humoribus craſſis ſyrupi extenuantes ſint ex vſu. 559.1. b

76 Vtrum oxymel, præparandis humoribus craſſis vtile ſit. ibid. d

77 Vtrum ſyrupi præparantes humores in febribus putridis, ferè ſint calidi. ibid.e

78 Vtrum ſyrupi adſtringentes, pro humoribus putridis concoquendis, ante coctionem concedi poſſint. col.2. b

79 Vtrum in febribus, ante vacuationem, ſyrupi attenuantes, & aperientes poſſint eſſe ex vſu. 560. c.1.a

80 Vtrum quantitas ſyruporum certa poſſit deſcribi. c

81 Vtrum præter coctionem intentam à naturâ, in humoribus putridis expellendis, inducat ipſa qualitates præparantes ad expulſionem. ibid. e

82 Vtrum in febribus putridis, purgatio ſit celebranda. col.2.d

83 Vtrum medicamenta purgantia, præter turgentiam, vrgentiam, aut malignitatem, in initio febrium putridarum, materia ſolum exiſtente multa, iuuò poſſint concedi. 561.c.1.d

84 Vtrum pulſus ſynnchi imputris ſit æqualis. 564. c.2. c

85 Vtrum in ſynocho imputri, pulſus adſit vehemens. ibid. e

86 Vtrum pulſus in ſynocho, ſit minùs vehemens quàm in cauſo. 565. col.1.a

87 Vtrum ſynochus quarta die finiatur. ibid. d

88 Vtrum ſynochus cæterorum morborum rite quatuor tempora percorrat. col.2. a

89 Vtrum in continente ſanguinea, debili exiſtente virtute, loco phlebotomiæ manus, ſit ſecanda vena in fronte. 569.c.1.a

90 Vtrum in febre ſanguinea, loco phlebotomæ, purgatio ſit adminiſtranda. ibid.d

91 Vtrum in omni febre, ſaltem minorandi gratia, ſanguinem mittere expediat. 570.c.1.b

92 Vtrum in omni febre, & morbo, ſanguinem aliqua ratione mittere conueniat. ibid. d

93 Vtrum febris ſanguinea, ſit ſimplex vel compoſita. 571. c.1. a

94 Vtrum ſanguis, & alij humores intra venas, & extra eas putreſcant. col.2. d

95 Vtrum febris ardens, æſtate generata, fiat per attractionem, vel depulſionem bilis. 573. c.1. d

96 Vtrum ſitis inſatiabilis, & ardentiſſimus calor, ſint ſigna pathognomonica febris ardentis. col. 2. b

97 Vtrum tremores in febribus ardentibus facti, delirio ſoluantur. 574. c.2. d

98 Vtrum in febre ardente, vacuatio per ſanguinis miſſionem debeat celebrari. 575. c.s.e

99 Vtrum balneum in ardenti notha, magis conueniat, quàm in exquiſita. 577. c.1.a

100 Vtrum cauſus à tertiana continua diſtinguatur. col.2. b

101 Vtrum tertiana exquiſita, à bile ſincera generetur. d

102 Vtrum ad tertianæ exquiſitæ generationem, non ſolùm bilis ſit neceſſaria, ſed concurſus rerum gignentium bilem. 578. col.1.c

103 Vtrum in tertiana exquiſita, rigor validus appareat. col.2 a

104 Vtrum in tertiana exquiſita, pulſus ſit paruus, tardus, rarus, & debilis. d

105 Vtrum pulſus tertianæ careat omni inæqualitate, excepta febrili. 579. c.1. a

106 Vtrum inæqualitas febrilis, in aliquem finem à natura ſit intenta. c

107 Vtrum calor tertianæ exquiſitæ à calore febrium ardentium diſtinguatur. col.2. c

108 Vtrum

108 Vtrum in tertiana exquiſita, vrina aliquando appareat alba, & cruda. ibid.c
109 Vtrum duratio tertianæ exqniſitæ, duodecim horas tranſcendat. 580. c.1.a
110 Vtrum lactuca cruda, in tertiana exquiſita concedenda. c.2. b
111 Vtrum curatio tertianæ continuæ, & tertianæ duplicis, ſit eadem, cum curatione tertianæ exquiſitæ. 581. c.1. a
112 Vtrum vitellina bilis, flaua ſit. c.2.a
113 Vtrum vitellina bilis ſit craſſa, & ex flaua bile præaſſata generetur. ibid. b
114 Vtrum vitellina bilis ono crudo, recenti, vel cocto ſimilis ſit. d
115 Vtrum vitellina bilis ex pituita cum bile mixta generetur. 582.c.1.a
116 Vtrum in tertiana notha, vtilior ſit tenuior victus, quàm in exquiſita 583.c.1.c
117 Vtrum in tertiana notha, noſtro æuo, nutriendus ſit æger alternis diebus. c.2. a
118 Vtrum febris compoſita ex tertiana continua, & quotidiana intermittente, ſit dicenda vera ſemitertiana. c. 2.b
119 Vtrum ſemitertiana ſit horrifica. 584.c.1.c
120 Vtrum ſemitertianam neceſſariò crebri horrores comitentur. ibid.c
121 Vtrum ſemitertiana ſit febris continua. c.2.c
122 Vtrum ſemitertiana ſit morbus acutus. ibid.d
123 Vtrum pituitæ differentiæ, ternario numero comprehendantur. 585.c.2. c
124 Vtrum ex omni pituita, quotidiana ortum ducat. e
125 Vtrum in quotidiana, pulſus debilis, & tardus exiſtat. 587.c.1.c
126 Vtrum in quotidiana, interuallum omnino à febre liberum euadat. c.2. d
127 Vtrum quotidiana diurna longior, & deterior ſit nocturna. 590.c.1.b
128 Vtrum in initio quotidianæ, victus tenuis ſit offerendus. c.2.a
129 Vtrum in quotidiana, phlebotomia in die pari, vel impari ſit celebranda. ibid.c
130 Vtrum in quotidiana orta à pituita quauis, præparantia eadem, ſint offerenda. d
131 Vtrum in quotidiana, diuretica ante vacuationem concedenda, e
132 Vtrum febris latica, differat à quotidiana. 591. c.2.a
133 Vtrum febris latica, ſimilis ſit hecticæ. b
134 Vtrum Lipyria, inter pituitoſas intermittentes febres numeranda. 592.c.1.b
135 Vtrum pulſus in inuaſione quartanæ minor ſit quàm in inuaſione aliarum febrium. 593. c. 1. a.
136 Vtrum in interuallo quartanæ, aliquod relinquatur veſtigium febrile. ibid.c
137 Vtrum tempore interualli, æger dicatur laborare quartana. ibid. d
138 Vtrum quartana ſit ſecuriſſima. c.2.c
139 Vtrum quartana ſit longiſſima. 594.c.1.b
140 Vtrum in victu quartanæ, variæ conditiones ſint aſſignandæ. ibid. e
141 Vtrum in quartana ſanguinis miſſio vtilis ſit. c.2.d
142 Vtrum in quartana, purgatio in principio poſſit adminiſtrari. 595.c.1.b
143 Vtrum quartanariis reproba cibaria ſint concedenda. c.2.b
144 Vtrum definitio febris hecticæ, à Galeno tradita ſit veriſſima. 596.c.1.c
145 Vtrum Galenus affectum, in futurum, fientem, & factum meliùs, quàm Archigenes diuiſerit. c. 2. e
146 Vtrum calor hecticus ſit factus, & æqualis. 597. c.1.c
147 Vtrum eſſentia febris hecticæ, in calore, & ſiccitate conſiſtat. c.1.d
148 Vtrum febris hectica, in communi diuidatur in hecticam abſolutè, & in hecticam maraſmodem. 598. c.2.a
149 Vtrum à variis cauſis ſecundùm Galeni doctrinam poſſit ſecundùm totam ſui ſubſtantiam alterari aër. 601. c.2.a
150 Vtrum inquinamentum, & ſemen peſtis, ad connertentiam dicantur. ibid. c
151 Vtrum præter cauſas peſtis à Galeno propoſitas, aliæ etiam Arabibus, & Aſtrologis ſint aſſignandæ. 602. c.2. a
152 Vtrum apparentes ignes, ſtellæ in cœlo, peſtem præſagiant. 603.c.2.c
153 Vtrum hyems ſicca, peſtilentes morbos portendat 604. c.1. a
154 Vtrum præſeruatio à peſte ſit poſſibilis. ibid.e
155 Vtrum allia, ad peſtis præſeruationem, in cibis ſint admittenda. c.2.e
156 Vtrum ad præſeruationem peſtis, neceſſaria ſit ſanguinis miſſio. 605.c.1.a
157 Vtrum in peſte, purgatio decernenda ſit, an omittenda. ibid. c
158 Vtrum febris maligna, à putrida, & peſtilenti diſtinguatur. 607.c.1.b
159 Vtrum in puncticulis, ad præſagium plures conditiones ſint aſſignandæ. 608.c.a.d

QVÆSTIONES

Libri quinti, & Vltimi.

QVÆST. PRIMA. Vtrum corpus ſponte laxum, ſit neutrum 609. c.2
2 Vtrum detur aliquando corpus quod neque ſanum ſit, neque ægrum. 610. c.2.b
3 Vtrum omni laſſitudini, citò remedia adminiſtranda, ibid.
4 Vtrum dolores febribus ſuperuenientes, omnes ſint calidi. 611. c.2. d
5 Vtrum in omni dolore capitis, Oxyrhodinum ſemper imponendum. ibid.
6 Vtrum diſpoſitiones frigidæ perpetuò à cauſis frigidis, an verò à cauſis calidis generetur. 612. c. 1. a
7 Vtrum in omni dolore capitis oxyrhodinum ſemper imponendum. c.2.e
8 Vtrum phlebotomia in omni capitis dolore celebranda. 613. c.1.c
9 Vtrum in omni dolore capitis purgatio vtiliter concedi poſsit. ibid.e
10 Vtrum vomitus in dolore capitis vtilis ſit. c.a.b
11 Vtrum ſudor, & vrina eundem habeant generationis modum. 614. c.1.c
12 Vtrum ſudor ſit vacuatio naturalis. c a.b
13 Vtrum ſudoris cauſa efficiens, & finalis ſit aſsignanda, 615. c.1.a
14 Vtrum optimus, vel bonus ſudor ferè ſemper, in febribus ad bonum iudicet. ibid. d
15 Vtrum ſuperfluus ſudor, ſecundùm, varias cauſas diuerſimodè curandus ſit. c. 2. d
16 Vtrum nauſea, & vomitus ad conuertentiam dicantur. 616. c.1.d
17 Vtrum vomitus ſuperfluus in ægris, ſemper ſit periculoſus. c.2 b
18 Vtrum vomitus morbos integrè iudicare poſſit. c
19 Vtrum fames ſit ſenſus diuulſionis in ore ventriculi percepta. 618.c.1.a

20 Vtrum fames ſit affectus naturalis, an præter naturam. ibid. d
21 Vtrum in diarrhœa, venter inferior ſolùm afficiatur. 620.c.1. a
22 Vtrum alui fluxus, à cholera ſit inſeparabilis. 622. c.1. c
23 Vtrum cholerica paſſio, orta à cauſa externa, minùs ſit periculoſa, quàm quæ oritur à cauſa interna. col.2.c
24 Vtrum ſternutamentum, plurimis morbis remedio ſit. 622.c.2.c.
25 Vtrum inteſtina, facultates habeant communes naturales. 625.c.1.c
26 Vtrum intenſior dolor adſit in iliaco, quam in colico dolore. 627.c.1.a
27 Vtrum in ileo, fæces per vomitum excernantur. ibid. e
28 Vtrum in ileo nulla protſus deiectio reddatur. c. 2. d
29 Vtrum in vniuerſum, affectus, quos profluuium ſanguinis ſequitur, tres ſint, vaſorum eroſio, ruptio, & apertio. 629.c.2.c
30 Vtrum excretionis ſanguinis tres cauſæ internæ ſint conſtituendæ. d
31 Vtrum affectus ex hæmorrhagia ſequutus, vario modo ſit cognoſcendus. 630.c.1.b
32 Vtrum inter omnes hæmorrhagias, ea quæ ſit per nares ſit minùs periculoſa. c
33 Vtrum in ſanguinis fluxu, curatio ab adſtringentibus, an ab affectus, & cauſæ prouidentia ſit incipienda. ibid. e
34 Vtrum tuſſis ſit vehemens efflatio. 632.c.1.d
35 Vtrum tuſſis à facultate animali, vel naturali perficiatur. c.2. a
36 Vtrum in catarrho, debitus victus ordo in ſex rebus non naturalibus obſeruandus. 633.c.1.c
37 Vtrum in catarrho calido, fluxus retentio neceſſaria ſit. c.a
38 Vtrum tempus exulcerationis inteſtinorum, à quocunque humore factæ, ſit certum, & determinatum. 634.c.2.e
39 Vtrum dyſenteria, facta ab atra bile, omnium ſit peſſima. 635.c.1.c
40 Vtrum Galenus in enumeratione morbi regij, ſit diminutus. 636.c.2.e
41 Vtrum ex viſcerum perturbatione, eleuatis vaporibus, lachrymæ generentur. 638.c.a.b
42 Vtrum ſolus homo lachrymetur. d
43 Vtrum in febrientibus lachrymæ appareant. 639. c. 1. c
44 Vtrum immodica portio melancholiæ, ab ſplene ad ventriculi os præternaturaliter tranſmiſſa, famem caninam excitet. 640.c.1. d
45 Vtrum ventriculus frigidus magis appetat, quàm concoquat, calidus verò, è contra. c 2. b
46 Vtrum guſtus organum, ſit inſipidum. 641.c.2.c
47 Vtrum guſtus animalibus varius erit conceſſus. 642. c.1. a
48 Vtrum lingua, guſtus organum ſit conſtituenda ibid. c
49 Vtrum ſaporum differentiæ, octonario numero comprehendantur. c.a. a
50 Vtrum ſapor pinguis, ſeu vnctuoſus idem ſignificent. ibid. d.
51 Vtrum acetoſus ſapor, idem ſit, atque acidus. 643 c. 1. a
52 Vtrum ſapores ſinguli, vario modo ſint explorandi. b
53 Vtrum varij ſapores varia temperamenta ſortiantur. d.
54 Vtrum ex variis de cauſis minuatur, vel auferatur guſtus. c.2.a
55 Vtrum tres in vniuerſum aſſignandæ ſint lumbricorum ſpecies. 645.c.2.d
56 Vtrum ex tribus vermium ſpeciebus, quæ ſit frequentior. 646. c.1.a
57 Vtrum inter ætates, pueritia & adoleſcentia, ad vermium generationem, ſint aptiores, infantia, & ſenectute. ibid.d
58 Vtrum vermes ob aliquem vſum generentur. ibidem e
59 Vtrum vermes pariant. c.a.a
60 Vtrum ex tribus ſpeciebus, quæ deterior. b
61 Vtrum vermes ad ſui excretionem, coctionem prætequirant. ibid. c
62 Vtrum difficilior ſit curatio vermium, præſente febre, quam citra ipſam. 647.c.2.a
63 Vtrum ſtilla ſanguinis ſemper reproba ſit. 648 c.1. c
64 Vtrum ſuperſtillatio peſſima. c.a.e
65 Vtrum ſtilla atri ſanguinis, ſit peior ſtilla ſanguinis rubri. 649.c.1.b
66 Vtrum vigilia immodica corpora extenuet. c.2.c
67 Vtrum difficultas reſpirandi in febribus, à pluribus cauſis ortum ducat. 650.c.1.d
68 Vtrum lienteria ex inteſtinorum læuitate oriatur. 653. c.1.e.
69 Vtrum lienteria ad inteſtinorum exulcerationem ſubſequatur. c.2.d
70 Vtrum lienteria ex debilitate retentricis oborta, ex omni intemperie gigni poſſit. c.2.e
71 Vtrum lienteria ſit paſſio ventriculi, an inteſtinorum. ibid.
72 Vtrum lienteria expultricis, vel alteratricis ſit paſſio. 654. c.1. b
73 Vtrum lienteria ſit morbus acutiſſimus. c.a.a

LEMMATA

OBSERVATIONVM PRAXIS HISTORIARVM.

OBSERVATIONES Libri I.

OBSERV. 1. ALOPECIÆ *remedia præſtantiſſima.* Pag. 139. *col.1.b*

2 *Inueterata tinea, oleo bombacino curata.* 140.c.2.a

3 *Contumaci cephalææ, præſidia vtiliſſima.* 148. c.2.c

4 *Phrenitidi confirmatæ, & conciliando ſomno auxilium optimum.* 165.c.1.c

5 *Lethargus, cauterio retro aures ſanatus.* 173. c.1.a

6 *Epilepſia ex grumoſo ſanguine in collo veſica retento, eo excreto, curatur.* 187.c.2.b

7 *In Apoplexia curanda, ſanguinis detractionis vtilitas mira.* 194.c.1.b

8 *Ad conciliandum ſomnum, emplaſtrum mirabile.* 208.c.1.e

9 *Electuarium ex chalybe, ad hypochondriacos egregium.* 210.c.2.c

10 *Ad præſeruationem incubi præſidium certum.* 214.c.1.b

11 *Remedia pro conſeruanda memoria expertiſſima, & propè diuina.* 219.c.1.d

12 *Præſidium ad comparandam memoriam, ſingulare.* ibid.c.2.d

13 *Ad Paralyſim, vnguentum admirandum.* 229. c.2.a

14 *Pro curanda reſolutione, pilula eximia.* b

15 *Ad reſolutionem, frigidoſque neruorum affectus ſyrupus vtiliſſimus,* d

16 *Stupor, cauterio curatus.* 231.c.2.c

17 *Ad oris torturam, præſidia ſalutifera.* 233. c.1.e

18 *Ad penis Paralyſim, inſeſſus proficuus.* 235. c.1.e

19 *Conuulſio orta ex ſcabie intempeſtiuè ſuppreſſa, ea artificio reuerſa ſanatur.* 243.c.1.d

20 *Vertigo admiranda ex auris regione enata, cauterio ponè aures affixo, omnino curatur.* 246. c.1.b

21 *Ad inueteratam Ophtalmiam, vnguentum eximium.* 254.c.2.c

22 *Ad Ophthalmiam contumacem, aqua mirabilis efficacia.* ibid.e

23 *Aurium ſæua inflammatio, hirudinum ſuctu curatur.* 258.c.2.d

24 *Errhinum, læſo olfactui efficaciſſimum.* 260. c.1.e

25 *Dentium dolor ex calculo ſupra dentem prognato, eiuſque curatio.* 261.c.1.c

OBSERVATIONES Libri II.

OBSERV. 1. AQua *ad auferendas reliquias morbi Gallici mirabilis.* 279. *col.1.e*

2 *Vinum ſanctum pretioſum, ex inuentione noſtra, clemens, tutum, partes, principes roborans, ſuauiter euacuans.* c.2.b

3 *Aqua magiſtralis vtiliſſima, pro illis præſertim qui ex Gallico morbo occultè curari deſiderant.* ibid.d

4 *Pilula aurea, ad refrenandam Mercurij malitiam efficaces.* 280.c.1.a

5 *Canina Angina, hirudinum ſub lingua ſuctu, curatur.* 289.c.2.b

6 *Pluritis ſæua copioſiſſima vena ſectione curata.* 313.c.2.b

7 *Pleuritidi pituitoſæ curandæ, ſyrupus eximius.* ibid.d

8 *Vnguentum pro pleuritide curanda vtiliſſimum.* 314.c.1.b

9 *Pleuritis bilioſa, vena ſaluatella ſectione curata.* ibid.c

10 *Pluritis contumax, cauterio ſuper partem dolentem appoſito, curatur.* c.2.a

11 *Pleuritis in ſphacelum mutata, lethalis.* c

12 *Dolor oſſis ſterni pro pleuritide curatus, excreto per os lumbrico, euaneſcit.* d

13 *Pleuritis in abſceſſum externum. & fiſtulam lethalem terminata.* e

14 *Pleuritis exquiſita, ſanguinis mictu critico ſoluta.* 315.c.1.b

15 *Peripneumonia, hæmorrhagia copioſa indicata.* 322.c.2.d

16 *Pro aphonia curanda, pileus vtiliſſimus.* 330. c.1.a

17 *Ad reſtituendam vocem, arteriacum medicamentum eximium.* ibid.d

18 *Aphonia ex vtero orta, copioſa vena ſectione curata*

Digitized by Google

curata. c.2.a
19 *Syrupus pro compeſcendo ſanguinis fluxu præſtantiſſimus.* 339.c.2.b
20 *Aqua ſtillatitia, pro retinendo ſanguinis fluxu, mirabilis.* ibid.e
21 *Vomitus ſanguinis ex interuallis recurrens, hominem à pluribus morbis immunem reddidit.* 340.c.1.a
22 *Sanguinis ſputum criticum.* e
23 *Ex nimio riſu, ſanguinis ſputum, tabes, mors,* ibid.e
24 *Ptyaliſmus cruentus, ſanguinis miſſione ex talo, & hirudinum ſuctu leuatur.* c.2.e
25 *Importunum Aſthma, cauterio in capitis ambitu, & nucha perſanatur.* 353.c.1.e
26 *Orthopnæa ex leuium arteriarum pulmonis obſtructione ex flatu craſſo ſuborta, ebeni decocto curata.* c.2.b
27 *Ad Aſthma ex flatu ſubortum, electuarium mirabile.* ibid.e
28 *Importuna Orthopnæa, noctua puluere curata.* 354.c.1.b
29 *Pro palpitante corde, ſacculus eximius.* 360.c.1.a
30 *Ex purulentis teſtibus palpitatio ſuborta, fonticulis infra inguina excitatis, ex toto perſanatur.* ibid.d
31 *Palpitatio ſubitò internecans, ex abdita cauſa prognata.* c.2.b
32 *Syncope ex vermibus admiranda; allij ope curatur.* 368.c.1.e
33 *Syncope ex interuallis recurrens, cum pulſus omnimoda inæqualitate coniuncta, ructu, & ebeni ope curata.* c.2.c
34 *Syncope ex alui fluxu maligno, colliquante ſuborta, electuario cryſtallino curata.* 369.c.1.a
35 *Ex continuo fluxu puris per anum, quidam Gallico morbo infectus, in ſyncopen incidens ſæpius, fonticulis, & ebeno curatur.* ibid.e
36 *Prodigioſa tabes, lacte, & eius balneo curata.* 377.c.1.c
37 *Phthiſici aëris exiccantis ope, in longum tempus interdum vitam producunt.* c.2.a
38 *Phthiſis deplorata, limacum ſtillatitio liquore perſanatur.* ibid.b
39 *Pro phthiſi curanda, aqua mirabilis efficaciæ.* d
40 *Phthiſicus excitata fiſtula, iuxta os ſternum, in longum tempus vitam protraxit.* 378.c.1.b
41 *Verum empyema, teſtudinum ſyrupo, & ebeni decocto curatur.* 386.c.1.d
42 *Ad frigidam ventriculi intemperiem, roborandum ſtomachum, diſcutiendos flatus, promouendam coctionem, pituitoſos humores vacuandos, pilula eximia.* 407.c.1.a
43 *Ad debilem ventriculum ex frigida cauſa, vinum mirabilis efficaciæ.* c
44 *Frigidioribus ventriculi affectibus, vnguentum pretioſiſſimum.* d
45 *Ad debilem ventriculum à cauſa calida, portulaca præſtantiſſima.* c.2.a
46 *Iecoris inflammatio ſæua immani dolore affligens, hirudinibus circa partem affectam admotis perſanatur.* 417.c.1.a
47 *Electuarium è Rhapontico paratum pro hepatica affectione, præſtantiſſimum.* 423.c.2.a
48 *Electuarium pro nimio fluxu hepatico, vtiliſſimum.* c
49 *Aqua ſtillatitia hepatis animalium, ad affectionem hepaticam, mirabilis.* 424.c.1.a
50 *Ad euacuandos humores aquoſos, aqua ſtillatitia mirabilis efficaciæ.* 432.c.1.e
51 *Conſerua ex Bryonia pro hydrope curando, præſtantiſſima.* c.2.b
52 *Vinum ebulinum, & ſambucinum ad aquas hydropicorum educendas, eximium.* d
53 *Hydropicus deſperatus perforatis iliis, vi naturæ, euacuata copioſa aqua, præter omnium ſpem conſaneſcit.* e
54 *Aqua inter cutem laborans, liberaliſſimo vſus aquæ marinæ potu, copioſo alui fluxu ſuborto, liberatus.* 434.c.1.b
55 *Conſerua ex ligno nephritico, pro præſeruatione, & curatione calculi præſtantiſſima.* 442.c.1.a
56 *Calculorum incredibilis numerus diu citra noxam excretus.* ibid.e
57 *Sabulum quotidie excretum per vrinam in copia multa.* c.2.a
58 *In fœmina repertus miræ magnitudinis lapis.* b
59 *Suppreſſionis vrinæ cauſa rariſſima.* c
60 *Vermes viui in renibus inuenti, eorum abſceſſum ſimulantes.* d
61 *Diabetes frigidiſſimo balneo curatus.* 446.col.1.d

OBSERVATIONES Libri III.

Observ. 1. *AD prouocanda menſtrua, aqua ſtillatitia, eximia.* 485.c.2.e
2 *Ad mouenda menſtrua, vterúmque roborandum, ſyrupus eximius.* 486.c.1.b
3 *Ad cienda menſtrua remedium facile, & inauditum.* ibid.e
4 *Menſtrua per vteri labra emanantia.* c.2.a
5 *Menſtrua per pollicem ſiniſtrum pedis erumpentia.* ibid.c
6 *Pilula ad ſupprimendum ſanguinis fluxum, eximia.* 491.c.1.e
7 *Muliebri profluuio curando, emplaſtrum eximium.* 492.c.2.c
8 *Vteri ſtrangulatio ferociſſima, à peregrina cauſa prognata.* 497.c.1.a
9 *Vteri ſuffocatio ab infrequenti cauſa originem ducens.* ibid.e
10 *Pro præſeruatione ab vteri ſtrangulatu, pilulæ hyſterica præſtantiſſima.* c.2.b

11 Ad

11 *Ad firmandum uterum in ſitu ſuo, emplaſtrum excellens.* 498.c.2.a

12 *In inflammatione vteri, cucurbicula ſcarificata ſuper pubem, remedium celebre.* 500.c.1.b

13 *Calcitra ad roborandum fœtum vtiliſſima.* 505.c.1.e

14 *Conſerua, ad molliendam grauidarum aluum vtiliſſima.* col.2.b

15 *Cataplaſma ad expurgandas vtero gerentes egregium.* 505.c.2.d

16 *Pilula ad picam grauidarum mirabiles.* 506. colum.2.a

17 *Ad expellendam molam, pilula eximia.* 508. col. 1.e

18 *Mola admiranda intra quatuor horas interficiens.* col. 2.a

19 *Mola in vtero duodecim annos perdurans.* ibidem.c.

20 *Peſſarium ad extrahendum fœtum mortuum, præſtantiſſimum.* 509.c.2.a

21 *Pro extrahendo fætu mortuo, ſecretum facile, & expertum.* b

22 *Ad præſeruandas enixas, ne in morbos labantur, ſyrupus eximius.* 511.c.1.d

23 *Ad expellendas ſecundas, puluis præſtantiſſimus.* 515.c.2.a

24 *Pro torminibus à partu, remedium expertum.* 517.c.1.e

25 *Antidotum ad præſeruandos infantes ab epilepſia, ante lactationem offerendum.* 518.c.2.1

26 *Ad lactis defectum, electuarium egregium.* 520 c.2.b

OBSERVATIONES
Libri IV.

Obser. I. D*Iaria ex ſolis ardore, curatio illuſtris.* 564.c.1.a

2 *Continens febris, nullis præſidiis cedens, vomitui cruento copioſo ex toto ſuccubuit.* 570.c.2.c

3 *Rarum ſynochi genus, quarto die interficiens.* 572.c. 2. d.

4 *Ad abſumendas febris ardentis reliquias conſerua mirabilis efficacia.* 587.c.1.c

5 *Ad refrigerandum iecur, humorémque bilioſum clementer euacuandum, electuarium eximium.* 581.c.1.b

6 *Ad Tertianam notham productam, aqua ſtillatitia mirabilis.* 583.c.1.c

7 *Semitertiana, ſudorificis ex radice Chyna, ex toto ſuccumbens.* 585.c.1.b

8 *Ad quotidianam, aliáſque febres productas, facile, ſed vtile auxilium.* 591.c.1.e

9 *Expurgantia in quartana intempeſtiuè oblata, immedicabilem noxam & mortem afferunt.* 595.c.1.e

10 *Ad quartanam contumacem, ſaluatella ſectio in pede, mirabilis.* 596.c.1.b

11 *Pro hectica curanda, vnguentum ex caſia præſtantiſſimum.* 600.c.2.d

12 *Electuarium ad peſtem domandam efficaciſſimum.* 606.c.1.a

OBSERVATIONES
Libri V. & Vlt.

Observ. I. A*D laſſitudinem ab exercitio ortam, vnguentum præſtantiſſimum.* 611.c.2

2 *Ad calidum capitis dolorem, emplaſtrum præſtantiſſimum.* 613.c.2.c

3 *Ad dolorem capitis frigidum, emplaſtrum excellens.* d

4 *Pro dolore capitis diuturno, fontanella in ſincipite excitata, mirabilis.* 614.c.1.a

5 *Intenſus capitis dolor, febri ſuperueniens, hæmorragia conſaneſcit.* ibid.d

6 *Ad cohibendum ſudorem, vnguentum præſtantiſſimum.* 616.c.d

7 *Ad coërcendum vomitum, pilulæ eximia.* 617.c.2.e

8 *Ad compeſcendum vomitum cataplaſma vtiliſſimum.* ibid.e

9 *Biliosus vomitus importunus, ſaluatella dextra ſectione curatus.* 618.c.2.b

10 *Ad cibi faſtidium ex frigiditate, pilula optima.* 619.c.2.a

11 *Ad cibi faſtidium ex calore, cataplaſma vtile.* ibid.b

12 *Ad fluxum alui compeſcendum, potus ſtillatitius mirabilis efficaciæ.* 622.c.1.a

13 *Emplaſtrum contra alui fluxum, celeberrimum.*

14 *Contra choleram, ſyrupus præſtantiſſimus.* 623.c.1.e

15 *Sternutatio continua, narcotico curata.* 624.c.1.b

16 *Ad dorſi incendium, ſyrupus de niue cum ſero lactis eximius.* col.2.d

17 *Ad colicum dolorem à flatu, emplaſtrum celebre.* 626.c.2.c.

18 *Ad dolorem iliacum ex ſtercore indurato, remedium certum.* 628.c.1.c

19 *Pro dolore iliaco ex reſiccata fæce, præſidium expertum.* col.2.b

20 *Dolor iliacus ex inflammatione ſubortus, celebri cataplaſmate curatus.* ibid.d

21 *Pro ſedando dolore hæmorrhoïdum, remedium certum.* 629.c.1.c

22 *Ad compeſcendum nimium hæmorrhoïdum fluxum ſyrupus eximius.* col.2.a

23 *Prodigioſa narium hæmorrhagia, amuleto ſanata.* 630.c.2.e

24 *Syrupus tuſſi inueteratæ vtiliſsimus.* 664. col. 1.a

25 *Pro dyſenteria, pilula vtiliſsima.* 636. col. 1.a

26 *Ad auriginem, pediculorum vſus vtiliſsimus.* 638.c.2.a

27 *Copioſus lacrymarum fluxus, ſetone ad nucham indito, curatur,* 639.c.2.b

28 *Lacrymarum effluuium ſalſum, balneo capiti adminiſtrato, conquieſcit.* ibid d

29 *Ad famem caninam ex frigiditate ſubortam, vinum generoſum præſtantiſſimum.* 641.c.2.a

30 *Contra læſionem guſtus, ſyrupus expertus.* 643. c.2.e

31 *Ad ventriculi dolorem ex cauſa calida prognatum, ſyrupus eximius.* 644.c.1.d

32 *Ad dolorem ventriculi, ex frigido ſucco, & flatu ſubortum, in chronicis febribus puluis vtiliſſimus.* c.2.a

33 *Loch ad ſedandam ſitim vtiliſſimum.* colum. 1.b

34 *Ad animi deliquium & ſyncopem vnguentum perutile.* e

35 *Ad palpitationem cordis in febribus ortam, electuarium optimum.* c.2.b

36 *Ad enecandos vermes, in febribus malignis potio vtiliſſima.* 647.c.1.e

37 *Ad febrientes verminoſos, puluis vtiliſſimus.* d

38 *Vermis monſtroſus.* e

39 *Pilula ad rigoriferos inſultus ſalutaris.* c.2.d

40 *Puluis ad terrificos rigores vtiliſſimus.* ibid.

41 *Stilla ſanguinis, in febribus, ferè funeſta.* 649. c.2.a

42 *Ad deſperatam vigiliam pilula opiata vtiliſſima.* 650.c.1.e

43 *Ad difficultatem deglutiendi, ex ſiccitate obortam, vnguentum optimum.* c.2.d

44 *Ad reuocandum calorem ad partes, potio vtiliſſima.* 651.c.1.d

45 *Ad dorſi incendium, remedium ſingulare.* col. 2.b

46 *Lethargus cauterio in plantis pedum excitato, curatur.* 652.c.2.d

47 *Ad lienteriam, ex imbecillitate retentricis, emplaſtrum egregium.* 653

PRIVILEGE DV ROY.

LOVYS PAR LA GRACE DE DIEV ROY DE FRANCE ET DE NAVARRE, A nos amez & feaux Conſeillers les Gens tenans nos Cours de Parlement, Maiſtres des Requeſtes Ordinaires de noſtre Hoſtel, Baillifs, Seneſchaux, Preuoſts, leurs Lieutenans, & à tous autres de nos Iuſticiers & Officiers qu'il appartiendra, Salut. Nos bien amés IEAN ANTOINE HVGVETAN, & MARC ANTOINE RAVAVD Marchands Libraires de noſtre ville de Lyon, Nous ont fait remonſtrer qu'ayans cy-deuant Imprimé auec nos lettres de Priuilege vn Liure intitulé ZACVTI LVSITANI *Opera*, ledit Priuilege expirant dans peu de Mois, & craignans que quelqu'autre ne le faſſe imprimer, lequel ſeroit de tres-grand preiudice, Ils nous ont tres-humblement ſupplié de leur accorder continuation de leur dit Priuilege. A ces cauſes deſirant fauorablement traicter leſdits expoſans, Nous leur auons permis & permettons par ces preſentes de faire r'imprimer toutes les ſuſdites Ouures en tel Volume, caractere, & marge que bon leur ſemblera pendant le terme de dix ans à Commencer du iour qu'elles ſeront acheuées d'imprimer defendant à tous Libraires, Imprimeurs, & autres perſonnes de quelque qualité & condition qu'ils ſoient d'imprimer ou faire imprimer, vendre n'y diſtribuer deſdites Oeuures que de l'Edition deſdits Expoſans ſous quelque pretexte & maniere que ce ſoit, n'y méme les Abregés que l'on en pourroit faire, ou traduction en autre langue ſans le gré & conſentement deſdits Expoſans à peyne de confiſcation des Exemplaires contrefaicts, ſix mille liures d'amende & de tous dépens, dommages & interests, à la charge d'en mettre deux Exemplaires dans noſtre Bibliotheque, & vn en celle de noſtre tres-cher & feal le Sieur Molé Cheualier, Garde des ſceaux de France auant que de les expoſer en Vente, comme auſſi de faire Regiſtrer ces preſentes és Regiſtres des Maiſtres & Gardes de la communauté des Libraires de nôtre bonne ville de Paris, à peyne de nullité d'icelles, SI VOVS MANDONS & à chacun de vous endroit ſoy Enjoignons que du contenu en ces preſentes, Vous faſſiez, ſouffriez & laiſſiez ioüir leſdits expoſans & autres ayans d'eux cauſe pleinement & paiſiblement, ſans ſouffrir qu'il leur ſoit n'y donné aucun trouble & empeſchement, au contraire Voulons auſſi qu'en mettant au commencement ou à la fin deſdites Oeuures vn bref extraict des preſentes Foy ſoit adiouſtée comme au preſent Original, Mandons en outre au premier Huiſſier ou Sergent ſur ce requis de faire pour l'execution des preſentes tous exploicts neceſſaires, ſans demander autre permiſſion, car tel eſt nôtre plaiſir. DONNE' à Paris le vingtquatrieſme iour d'Aouſt l'an de grace mil ſix cens cinquante cinq; Et de noſtre Regne le trezieſme, Par le Roy en ſon Conſeil.

MASCLARY.

Regiſtré ſur le Liure de la Communauté le vingtſixiéme Aouſt 1655. conformement à l'Arreſt, du Parlement du neufuiéme Aouſt 1653. Signé Ballard Syndic.

Acheué d'imprimer le deuxiéme Octobre 1667.

ZACVTI LVSITANI, INTROITVS MEDICI, AD PRAXIN:

In quo præcepta LXXX. generalia, ad veram medendi methodum ſummè neceſſaria, proponuntur.

PRÆLOQVIVM.

QVIDQVID non docet meliùs curare, ſophiſticum eſt, & ab arte alienum, dicebat diuiniſſimus Galenus, *lib.1. Prorr. ſect.1. com.17.* Ad curationem rectè exercendam, & ad procelloſos irruentium morborum inſultus declinandos, multis, prudens & peritus Medicus opus habet cautionibus, & circunſtantiis, quæ tum ſunt iucundæ, nec fructuoſæ minùs. Nulla enim eſt ſcienti, quæ artificem magis cautum requirat, quàm Medicina, in qua tot morborum monſtra contingunt, immanes ſæuientium ſymptomatum propullulant ſyrtes, & ægrotum diuerſa temperamenta, naturæ, mores, conditiones exiſtunt, quibuſcum generoſus Medicus, & arte Hippocratica dignus, ſtrenuè, veluti cum ſeptemplici Hydra, bellum gerens, pluribus machinis, hoc eſt, rationis & prudentiæ documentis mirè inſtructus, dimicabit. Hæc ergo antequam ad praxin delineandam accedam, ante oculos proponam, vt ſic Lectorum animos incendam, & in eis elementa hæc, tanquam aculeos quoſdam cogitationum relinquam infixos, ne Medicinæ nauis ſcopulis alliſa confringi poſſit, aut hoc tempeſtuoſo mari iactata naufragiũ faciat. Quare boni agricolæ inſtar, priùs noxias herbas, & vitia medicorum reſecabo: immittam deinde ſemen, & excolã, quò creſcat deinde latiùs, & vberiorẽ nobis ſegetẽ præſtet, vt deinceps patulis arbores medicæ luxurient frondibus, & ambitu veluti fornicato amœniſſima medico curaturo in poſterũ texãt vmbracula.

PRÆCEPTVM I.

Medicus (qui ex Hip. mente *lib. de decenti ornatu, num.* 4. eſt Deo æqualis) *ſit Diuini numinis cultor.*

MORTALIVM ſapientiſſimus, *lib. Eccleſiaſt. in princip.* ſic profatur, *Initium ſapientiæ, timor Domini.* Et priùs prædixit Regius Pſaltes *Pſalmo* 3. *Radius ſapientiæ eſt D.num timere:* & Pſalmo 118. *Domine bonitatem, & ſcientiam, & ſapientiam doce me.* modo Hippocrates *lib. de decenti ornatu, num.6.* dicit, quòd Medicina Deos valde reuerenter habeat: & Plato *in Timæo* compotes mentis eos eſſe teſtatur, qui in principio alicuius operis Deos inuocare ſolent, quia, vt dicebat *idem quarto de legibus libro: Deus quidem (ô viri) quemadmodum veteri prouerbio fertur, principium, finem, ac medium continens, rectum peragit curſum ſecundùm naturam circumiens.* Quare *omnium rerum humanarum*, dicit Cicero *in Orat. in Vatin. à Diis immortalibus ſumenda eſſe principia.*

Sic Plato magis vniuersè & piè, *in epiſt. ad Dio.* omnibus in rebus, & dicendis, & cogitandis, principium à Deo ſemper eſſe ſumendũ aſſeuerat. Et Chryſip. apud Plutarch. *lib. de Stoic. repug.* profitetur, aliud inſtitiæ

principium, aliam originem non poſſe reperiri, quàm A à Ioue, & communi natura petitam; & hinc neceſſe omnia iſta nos ordiri, cùm de rebus vel bonis, vel malis oratio eſt habenda. Et Pind. *Ode 1. Pyth. A diis molimina omnia mortalibus virtutibus, & lingua eximy, & manibus fortes naſcuntur*: procemia enim ſumpta à Diis, poſita ſunt eum illius viti admirandis virtutibus.

Si igitur omne, ac totum, Deus, quidni, vt omnia benè eueniant mortalibus, orandus, & ab eo capiendum initium? Sic Græci: at de Romanorum more, teſtem locupletiorem Cicerone non poſſum laudare, qui de eo pluribus locis aut loquitur, aut indicat. *Act.6. in Verr.* vſitata procemia fuiſſe Oratoribus ſignificat, Deos precandi, initio ſuarum orationum: idem notat Vale- B rius Maximus *in præfat. ſuorum librorum.* Quod inſtitutum è more antiquo ductum, obſeruant multi ad illud carmen *Æneid.*

——Dij noſtra incepta ſecundent.

& exemplum affert Cat. *in orationibus*: & ad illud *Æneid. 11.*

Præfatus Diuos, ſolio Rex inſit ab alto.

Sic Mart. Capella *lib.2.epiſt.ſymm.epiſt.107. An ſi nobis ſcribenda ſit forenſis oratio, Iouem, ceteróſque Deos Cat. lege præſamur.* Sic in aliis concionibus ad populum, exempla ſunt apud Tit. Liuium *lib.39.* in comitiis, apud Cic. *initio orationis pro L. Murana.* Sic Ouid. *lib.5. Metamorph.*

Priſcóque Deos de more precatus.

C Hoc modo Galenus, non vt Gentilis; ſed vt prudens & pius, *lib.3. de vſu part.* 10. *poſt med.* in Conditorem noſtrum, verum hymnum componit, eius bonitatem, ſapientiam, & admirabilem virtutem collaudans, quia cultu conuenienti exornauit omnia, nihilque ſuis beneficiis priuatum eſſe voluit, hoc perfectiſſimæ bonitatis eſt ſpecimen hymnis celebrandum: nam efficere quo pacto omnia in mundo ſublunari adornentur, ſummæ eſt ſapientiæ; effeciſſe autem omnia quæ voluit virtutis eſt inuictæ ac inſuperabilis. Ne igitur miteris Solem (inquit ipſe) aut Lunam, & vniuerſam aliorum aſtrorum ſeriem ſummo artificio diſpoſitam eſſe, néve te attonitum magnitudo eorum, vel pulchritudo, D vel motus perpetuus, vel circuitionum certa deſcriptio reddat adeò, vt ſi inferiora hæc comparaueris, parua tibi videantur eſſe, & omni ornatu carere: etenim ſapientiam, & virtutem, & prouidentiam hîc quoque ſimilem inuenies.

Deinde ab omnibus inuocandus Deus, vt ait Plutarch. *lib. de ſuperſt.* non pura, & recta lingua victimæ, ſed puro, & recto ore precantis. Quapropter Caiuus interpretationem ſeribens legum, & ius vrbis Romæ, à Deo, vt veri bonique omnis fonte, & omnis iuris, & æqui auctore repetit, quia ita in remediis malorum initia maximè probantur. Hoc modo celebris auctor Auicenna, principium ſuæ medicinæ incipiens, Deum reueretur, dum ſic ait: *In primis Deo gratias agamus,* E *ſicut ſui ordinis celſitudo, & beneficij ipſius multitudo meretur, cuius miſericordia ſuper omnes Prophetas exiſtunt.*

Hinc fit vt Medicus ſit pius, & toto corde Deum tedamans, cuius cor illi ſacrandum, vt ipſe omnes adiuuet actiones ſuas. Ita Plato *in Alcibiad.* & Xenoph. *l.1.* ſcribunt, Deos magis placari propriis hymnis, quàm ſacrificiis: nam internæ magis nobis ſunt laudes, quàm victimæ. Quod argumentum ſapienter Poëtæ in eo magis Philoſophi, quàm Poëtæ pertractarunt, quòd videlicet Deus animum inſpiciat, & hoc pio, & humili ipſum deprecari debeamus. Martialis epigrammatum ſcriptor, *lib.10. epig.73.*

Non quacunque manu victima cæſa litat.

Conuenit cum Martiali Ouidius *in epiſt. Acontij ad Cydippen.*

A *Non boue mactato cœleſtia numina gaudent,*
Sed quæ præſtanda eſt, & ſine teſte fide.

Hæc eſt cauſa, cur Deos cecinerunt veteres Poetæ, coli ac placari purâ conſcientiâ, & tota *Ode 23. lib.3.* Horatius, & *2. faſtor.* Naſo:

——Pietas pro diuite grata eſt
Munere, non auidas Styx habet ima Deos.

Rurſus:

Nec que de parua pauper Diis libat acerra
Thura, minus grandi quàm data lance valent,

Tibullus, *lib 4. ad Meſſalam*:

Paruáque cœleſtes pacauit mica, nec illis
Semper inaurato Taurus cadit hoſtiâ cornu.

Sic Zaleucus *proœmio legum*, apud Stobæum *ſerm.42.* B cùm Deos eſſe colendos dixiſſet, vnumquemque ſtudere, inquit oportere, vt ita comparet animum ſuum, purus vt ſit ab omnibus vitiis; neque enim colitur Deus ab impuro homine, neque placatur ſumptibus, aut capitur tragicis ſpectaculis, prauorum hominum inſtar, ſed virtute, & inſtituto actionum honeſtarum, ac iuſtarum: nemo enim malus Deo charus.

Sic Iſocrates *ad Nicoclem,* quum eum fuiſſet adhortatus, ſuorum exemplo maiorũ Deos coleret ſubiecit: memineris tamen, hoc eſſe optimum ſacrificium, & maximum cultum, ſi te quàm optimum, atque iuſtiſſimum exhibeas. Quare diſertis verbis Cato paruus ſic ait:

Si Deus eſt animus, nobis vt carmina dicunt,
Hic tibi præcipuè ſit pura mente colendus.

C Idcircò *Prouerbior.23.* ait ſapiens: *Præbe, fili mi, cor tuum mihi,* & *6. Deuter. Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo.* Cur? quia ab eo omne bonum, ab eo ſanitas emanat, ab eo omnis medela. Probat Regius Vates *Pſal.103. Ipſe amat omnes infirmitates tuas, & redimit de interitu vitam tuam, qui coronat te in miſericordia, & miſerationibus.* Quod & Annæ matris Samuëlis Cantico teſtatiſſimũ fit, *1. Reg. 2. Dominus mortificat, & viuificat, deducit ad inferos, & reducit.* Quare ſumma cum ratione Salomon confirmat, *Sapient.16. Neque herba, neque malagma ſanat, ſed Domini ſermo qui ſanat omnia. Tu es Domine qui vitæ & mortis habes poteſtatem, deducis ad portas mortis, & reducis.* Quòd ſi ſubtrahat Dominus manum ſuam, etiamſi omnẽ impleas artẽ, ſi operoſiſſima manu, D omni labore, atq; ſtudio mederi coneris, nihil proficies.

Idem prophetico ore ipſe Rex, & Propheta Dauid, Dei ſpiritu afflatus ceciniſſe viſus eſt: *Aperiente te manum tuam, omnia implebuntur bonitate; auertente autem te faciem, turbabuntur.* Medicus ergo debet cor ſuum ſacrare Deo, & ab eo enixè rogare, vt pro ſua bonitate, atque beneficentia, ægros, quos præ manibus habet curandos, ad perfectam deducat ſanitatem. *Solus Deus languores ſanat, & de frugalitatis ſolio produxit in largitate medicinam, benedictus, glorioſus, & excelſus Creator,* inquit Meſuë *in præfatione ſua.*

PRÆCEPTVM II.

E *Medicus veſtitu ornetur decoro.*

SApientiſſimus Medicorum *lib.6. epid. ſect.4. text.9.* ſic profatur. *Introitus, ſermones, veſtes, tonſura, vngues, odores:* & *lib. de decenti ornatu, num.1.* honeſtum in Medico exoptat veſtitum. Sed ego temperare mihi non poſſum, quando hoc infelici ſæculo Medicos cerno per plateas, & fora, magna arrogantia incedentes, pomposa veſte indutos, qui magna celeritate communes locos voluunt, & in publico, priuatóque circulantur, barba ad vmbilicum vſque exporrecta: & iactabundi, ac glorioſi, de propoſita quæſtione quauis ſe poſſe ex tempore reſpondere prædicant.

Hæc immania monſtra Reipublicæ valde infenſa deteſtantur Antippus Comicus apud Athenæum, & Antiphanes apud Stobæum, *ſerm.36.* Quare barba, & pallium

pallium non faciunt Philoſophum: ſic enim Pallas non ineleganter luſit, conuerſus ab Alciato, & Thoma Moro, viris in æternum celebrandis:

Si promiſſa facit ſapientem barba, quid obſtat,
Barbatus poſſit quin caper eſſe Plato.

Inſuper ſumptuoſæ veſtes, ac annuli deceptorij, non proſunt ægris, ſed Medicis his perſonatis, qui his verſutiis inſtructi, à rudi, ineptaque plebecula nummos exhauriunt, loculos corradunt, diuitias emungunt. Hoc egregio diſticho ſignificauit Lucillius:

Hermodoti hoc dogma eſt: quiſquis miſer indiget ære,
Philoſophi aſſumat pallia, diues erit.

Hoc modo Plutarchus *non longè à principio lib. de Oſir. & Iſid.* eos vocat barbatus, palliatos, loquaces: & abiit in prouerbium, illud Agellij *lib. 9. cap. 2. video*
B *barbam, pallium, & verba, Philoſophum non video.* Plures enim ferunt habitum, vel inſignia ſapientiæ, ſapientes autem verè non ſunt.

Caueat ergo Medicus, ne in ſuſpicionem ampulloſi artificis cadat, & ſophiſtæ, quem depingit ſuis coloribus Hip. *lib. de decenti ornatu, num. 2.* ſub his verbis: *Hi enim ſunt qui fora frequentant, ruditate, ac inſcitia ſua imponentes, & in circulis ciuitatum verſantes. Cognouerit autem quis eos ex veſtitu, & aliis lineamentis. Quamuis autem fuerint ſplendidè ornati, multò magis fugiendi ſunt, & à conſpicientibus odio habendi. Qui verò contrario modo ſe gerunt, homines recti iudicandi ſunt, quibus non eſt excogitatus apparatus, neque ſuperflua curioſitas. Ex veſtitu enim cognoſces, & decenti in ipſo ornatu, ac frugalitate, non ad ſuperfluitatem parato, ſed magis ad bonam opinionem, & meditationem, animúmque intra ſe compoſitum. Hi ſunt ſolertes, familiares, affabiles, temperati ad omnes, ad ſeditiones taciturni, ad tacendum animo obfirmato, & continentes, ad tempus appoſiti, ad occaſionem arripiendam accommodati, ad victum frugales, & contenti, patientes ad temporis expectationem, ad ſermones expediti, ſuauiloquentia vtentes, gratiis affecti, & gloria horum omnium corroborati, ad veritatem, ac demonſtrationem audentes, ac confiſi, &c.* Cæteri quum doctrina ſibi auctoritatem comparare nequeant, ſplendore auri, veſtium ſuperfluo cultu, ác ſeruorum turba, rude vulgus falſis imaginationibus alliciunt. Veſtis ergo, vt notat Gal. *loc. cit. epid.* eſto mediocris: neque valdè ſumptuoſa, vt arrogantiam indicet; neque ſordida, & nimiùm vilis: nam à Medicis, ægri, non ornatum, ſed auxilium quærunt.

PRÆCEPTVM III.

Medicus non ſit verboſus & loquax.

Rectiſſimè quidem docuit Celſus, *in proœmio: Eloquentia non curari morbos, ſed remediis.* Hæc aurea verba non attendunt, hoc noſtro infelici ſæculo, Medici quidam, qui verba arroganter magna celeritate præcipitant: nam aſſiduus, & præpoſterus ſermo (referente Nicoſtrato) olim, & nunc à grauioribus ſcriptoribus rigidè condemnatur: ſi enim qui plus loquitur, & garrit, eſſet ſapientior, hirundo eſſet ſapientiſſima, cui à Græcis, & Latinis garrulæ epitheton indi ſolet.

Hi contemptiſſimam faciunt Medicinam, & de illis loquitur Accurſius inſignis Iuriſconſultus, *Cod. de Medicis, l. parabolanos: Loquaciſſimi enim ſunt, & ita doctiſſimi vulgi ſententia habentur; re verò, & opere ſunt ineptiſſimi, & artem inter omnes ſummè honorandam, & à ſummo Deo hominibus conceſſam, dedecorant.* Ita Hip. *lib. de decenti ornatu, num. 9.* ſic profatur. *In ingreſſu verò meminiſſe oportet, & ſeſſionis, & habitus ſubmiſſi, amictus compoſiti, auctoritatis, breuiloquentiæ, vt nihil cum perturbatione facias.* Nam garrulus Medicus ægrotanti alter morbus. Medicus autem prudens debet eſſe grauis, verbis honeſtus, & parcus, quia loquacitas parùm videtur eſſe apta naturæ huius facultatis, quæ muta eſt. At cur mu-
A tæ? Indicat Virg. 12. *Æneid.* de Iapide loquens, ſic appellatam, ſi cum muſica conferatur. Verſus ſunt Poëtæ ſummi:

Ipſe ſuas artes, ſua munera lætus Apollo
Augurium, cytharámque dabat, celeréſque ſagittas
Ille, vt depoſiti proferret fata parentis,
Scire poteſtates herbarum, vſúmque medendi
Maluit, & mutas agitare inglorius artes.

Muta enim eſt ars medica, & Medici muti, hoc eſt, non linguaces, ac ſermone prodigi, hi enim ægris adſtantibus, & cæteris ſunt deriſui, & contemptui.

PRÆCEPTVM IV.

Medicus non ſit auarus.

Diuiniſſimus Hippocrates ſic profatur *in epiſtolis, num. 8. Miſera eſt profectò humana vita, quoniam per totam ipſam intolerabilis auaritia, velut hybernus ventus, diſtributa eſt, ac penetrauit: ad quam vtinam potiùs omnes Medici conueniſſent, quò grauiorem inſania morbum curarent, &c.* Hunc ergo infinitum morbum, plures conſumentem, deponat Medicus, Hippocratica doctrina inſtructus. Hic enim facundus vir, inuicto animo, vocatus ab Rege Artaxerxe, ad curandam peſtem ſæuam, quæ immani militum, & animalium ſtrage, numeroſiſſimum exercitũ penè extinxerat, propoſita auri & argenti copia, quantam vellet, & conceſſis honoribus: & dignitatibus ſummis, ita vt Optimatibus Perſarum
C æqualis foret, huiuſmodi conditionem recuſauit omnino, & Hyſtanidi Regis præfecto reſpondit hoc modo. *Ad epiſtolam quam miſiſti, à Rege veniſſe aſſerẽt, remitte Regi quæ dico, quàm celerrimè ſcribens: quod & victu, & veſtitu, & domo, & omnium ad vitam ſufficienti opulentia fruimur. Perſarum autem diuitiis vti, fas mihi non eſt: neque Barbaros homines à morbis liberare, quia hoſtes ſunt Græcorum.* Hactenus Hip. *in epiſt. num. 3.*

O eloquium tanto viro digniſſimum! O venerande ſenex! O auri contemptor ſtrenue! O diuinæ ſcientiæ Princeps. Cur ergo nos hunc ſanitatem patrem, dolorũ curatorem eximium non imitabimur? imò ſpreta pecunia vili, ſanctè & piè ſacroſanctam Medicinam non exercebimus? Quid enim faciet miſera plebecula, tot,
D tantíſque malis obſita, cum Medico auaro; qui ſolùm lucrum attendit, & auri ſacra fame correptus, & ineſcatus, Tantali more, ſemper inops ſitit, & pecuniam tam ſuam, quàm alienam quæritat, & vt Ouidius cecinit 11. *Metam.*

——Diuéſque, miſérque:
Copia nulla famem releuat, ſitis arida guttur
Vrit, & inuiſo meritus torquetur ab auro.

Quare Plato *lib. 5. de legibus*, valde diuitem non poſſe virum eſſe bonum ſtatuit: & Bio apud Stobæũ *ſerm. 10.* argenti amorem, arcem improbitatis, vitij omnis eſſe metropolim, aſſeruit: & in Phædone Plato: *Bella omnia ac pugnas, ab hominibus pecuniæ geri cauſa; nam nullum hominibus, quale argentum, malum. Nummus eſt natus, hic & euertit vrbes, & homines domibus eiici cõpellit,*
E *bonum animum tranſuersè agit ad turpia, & quoduis flagitij genus mortales docet, & in omni re impius eſt.* Quare Hip. *lib. de decenti ornatu, n. 8.* ſapientem Medicum eſſe argenti contemptorem aſſeuerat. Idem ſignificauit Seneca *lib. 2. cont. 7.* & cum eo Valer. Maximus *lib. 4. c. 4.* Demum virtuti, aut Deo nunquam charus, cui charæ opes. Vbi diuitiarum cupido inuaſit, neque bonæ artes ſatis pollent, omnia bona vilia ſunt: fides, probitas, pudor, pudicitia. Nam, vt 1. *Metam. lib.* Ouidius canit:

Effodiuntur opes, irritamenta malorum.

Ideò generoſus atque prudens Medicus, pecuniæ & opum infinito appetitu, vel inſatiabili libidine torqueri non debet: nam ex ea mutuæ hominum inter ſe rixæ, lites, bella, vexationes, fraudes, curæ, & ærumnoſæ

Digitized by Google

ſolicitudines; quia, vt ſcitè Democritus enuntiauit: A *Diuitiæ non poſſeſſa affligunt, poſſeſſa torquent curis, amiſſa conſumunt doloribus.* Ita Propertius *lib.* 3.

Ergo ſollicitæ tu cauſa, pecunia, vitæ es,
Per te immaturum mortis adimus iter.
Tu vitiis hominum crudelia pabula præbes,
Semina curarum de capite orta tuo.

PRÆCEPTVM V.

Medicus de mercede non paciſcatur.

IMpium eſt, nec etiam morbo vrgente, de mercede paciſci. Id docuit Hipp. *lib. præceptionum*, *num.* 4. dum ſic ait. B *Qui enim bonus Medicus eſt, is per lenem, fide magis, quàm duritiâ medetur. Quare in principio totam affectionem indagare oportet, & quædam ſuggerere conducentia ad curationem, curaréque ægrotum, & non negligere. At verò remunerationis exigendæ acerbitatem abſque præparante ad diſciplinam cupiditate, hortor vt ne valdè inducas, ſed ad opulentiam, & facultates reſpicias. Quandoque verò etiam gratis cures, ita vt gratitudinis memoriam potiorem, quàm præſentem exiſtimationem auferas. Si verò occaſio ferendæ opis ſe obtulerit, & peregrino, & egeno, maximè talibus opitaleris. Si enim affuerit erga homines amor, adeſt etiam amor erga artem.* Hactenus ſapientiſſimus Senex. Si verò hic ſuprà, *in eodem lib. num.* 3. à mercede incipiendum eſſe monet, C intelligendus, quando ab aliqua Republica vocatur: alioqui in hac nobili arte, ignobile & indignum Medico eſt, imò impium & execrabile, de mercede deliberare: indicium quippe certiſſimum, quòd ſolùm ad lucrum, & non ad ſanitatem ægri, collimat ſcopum, & ſic auaritiæ notam incurret.

Demùm Medicus Hippocraticus, honore & exiſtimatione ſit contentus, in eáque tanquam in mercede honeſtiſſima conquieſcat. Cicero *lib.* 16. *epiſt. famil. epiſt.* 9. mercedem facit Medici, honorem: aptè ad *Eccleſiaſtici* dictum, *cap.* 38. *Honora Medicum propter neceſſitatem*: & Hip. Abderitis ſcribit, ſe nunquam pro medicinæ vſu accepiſſe mercedem, quia, *Medicina libera eſt, & Deorum munus*: & plura ſcribit, quæ valeant contra amantes auri, & ideò crudeles Medicos: at hanc D laudis partem Auſonius patri ſuo Medico attribuit, hoc diſticho:

Obtuli opem cunctis poſcentibus artis inemptam,
Officiúmque meum cum pietate fuit.

PRÆCEPTVM VI.

Medicus non ſit inuidus.

SOlertiſſimus Medicorum *lib. de cognoſcendis, curandiſque animi affectibus, ferè per totum*, poſtquam plures deteſtatus eſt animi affectus, qui in Medicis magis ſunt execrandi, nempe philautiam, contumaciam, iracundiam, auaritiam, cupiditatem, incontinentiam, libidinem, vanam gloriam, & honorem, vnam veritatem E nudam in pectore gerens, de inuidia ſic prædixit. *Inuidia eſt dolor ex alienis bonis conceptus, & eſt omnium vitiorum fœdiſſimum.*

Licèt enim, vt dicebat Antiſthenes, inuidioſo nihil inferat moleſtiæ; præcipuum tamen, & inteſtinum inuidi malum eſt. Nam ſicuti rubigo ferrum, ita inuidia animum hominis, vbi inſita eſt, conſumit: & veriùs, vt viperas tradunt aliqui, ventre in quo genitæ ſunt, corroſo, naſci; eodem modo liuor oppreſſum excedit animum. Propterea Quintus Curtius inuidos homines, nil eſſe aliud ſcribit, quàm ſua ipſorum tormenta: huius enim vitij ſtimulis agitati, & ſecundis amici rebus ingemiſcentes excarnificantur. Quare Horatius *lib.* 1. *epiſtol. ad Lollium.*

Inuidiâ Siculi non inuenere tyranni
Maius tormentum. ———

Quare hanc dementiam procul à ſe climinet probus Medicus, quâ nullum eſt perniciſius crimen: vide Silius Italicus, *lib.* 17 *de bello Punico*:

O dirum exitium mortalibus! ô nihil vnquam
Creſcere, nec magnas patiens exſurgere laudes
Inuidia! ———

Medicus enim ſi ſapienti collegæ inuiderit, eius votum etſi rectum approbat nunquam; quare inuidentia malè affectus conſultationes perturbat, & curationem peruertit. Ergo conſule præſtantiſſimum Philoſophum, ac Medicum Galenum, qui *lib. de cognoſc. anim. affect.* non de corporum modò, ſed & de animorum perturbationibus moderandis, vitandiſque peccatis præclarè diſſeruit.

PRÆCEPTVM VII.

Medicus non ſit ſuperbus, & arrogans.

NOn minùs ſcitè, quàm doctè protulit Galenus *lib* 13. *meth. cap.* 16. indelebile vitium eſſe ſuperbiam, & magis ſi cum ignorantia ſit coniuncta: nam vt rectè confirmat Claudianus:

Inquinat egregios adiuncta ſuperbia mores.

Quia ſecum habet plura, eáque enormia vitia, velut concatenata, nempe *vanam gloriam, iactantiam, nouarum ſectarum inuentionem, philautiam, ambitionem, curioſitatem.*

His malis artibus imbuti plures, vel etiam veterani Medici, iíſque albicantibus pilis præditi, in ſeriis conſultationibus nugas agunt, alios parui faciunt, irrident, contemnunt, quum iactantia vana à doctorum virorum candore abhorreat, & ab omni ingenuitate ſit aliena nimis, quoniam vt ſcienter admodum notauit Seneca, *epiſt.* 84. *humilibus multa bona in arte contingunt.* Quapropter Medici inſolentes, quibus ſolùm ſua arrident, ſempérque aliena deſpiciunt, ſunt ab ingenuorum cœtu eliminandi.

Deteſtabile enim vitium eſt Superbia, *Deo, & hominibus odibilis, Eccleſiaſtic. cap.* 10. imitandus ergo eſt Hip. quem ſummè laudat Galenus, *lib. de atrabile*, *cap.* 7. quòd fuerit verbis honeſtus. Quare Medicus tranquillo debet eſſe animo, & verè Philoſopho digno, & ita probis dotibus debet eſſe munitus, & inſtructus, vt in eo ſani habeant virtutis exemplum, ægri in lethalibus morbis tutelam.

Superbis repletur flatibus caput, quibus mens obſcuratur, turbatur, & caligine obducitur obſcura, vſquedum ſedatur motus: & ſic Ariſt. *ſect.* 3. *probl.* 13. melancholicos vocat ſuperbos, quia ex ſubiecti diſpoſitione flatibus abundant. Hoc etiam teſtatur Galenus *lib. de cognoſcendis animi morbis, c.* 3, & *lib. quòd animi mores, cap.* 4. Superbus enim ſeſe inflat, diſtendit, auget, reſpirationem cohibet, quaſi animi elationem, magnitudinémque ſibi creditam imitari corporis tumefactione velit detento ſpiritu, diſtentus flatibus, turgidus, tumidus, non aliter ac rana Æſopi ſuperbiens in bouem, illum imitari eſt aggreſſa reſpiratione cohibita, vt illius æquaret magnitudinem, adeò vt medio obcrepuerit corpore, effuſis viſceribus. Hinc ſuperbos vocitamus tumidos, tumentes, non contentos termino proprio, & rationis lege ſeipſos exuperantes, *Deuteronom.* 1. *cap. Loquutus ſum, & non audiſtis, ſed aduerſantes imperio Domini, tumentes ſuperbia, aſcendiſtis in montem*: & *cap.* 13. *Cunctúſque populus timebit, vt nullus poſtea intumeſcat ſuperbiâ.* Ex quibus ſatis conſtat hoc vitium quàm ſit execrandum, & deteſtabile.

PRÆCE

Digitized by Google

PRÆCEPTVM VIII.

Medicus non ſit contumax.

PLinius *naturalis hiſtoriæ lib.* 29. *cap.* 1. ſingulari eloquio ſententiam refert: *in Medico contumaciam reperiri, ne videatur alterius acceſſio*, quo vitium inuidiæ eſt proximum: nam Medici ſuam obnixè ſententiam, pertinacitérque non defendunt, niſi quia aliis ſunt infenſi; vel quia ita philautia capiuntur, vt ſibi ſolum ſua placeant ſola:

Vel quia nil rectum, niſi quod placuit ſibi ducunt:
Vel quia turpe putant parere minoribus, & quæ
Imberbes didicêre, ſenes perdenda fateri.

Quoniam vinci Medicum à doctiori non eſt iniuria. Nam:

Trophæum me ferre à forti viro, pulchrum eſt:
Sin autem vincar, vinci à tali nullum eſt probrum.

Ab indocto vinci, non eſt impoſſibile: vt enim optimè dicebat Quintus Curtius *lib.* 9. *Nihil tam firmum eſt, cui non ſit periculum etiam ab inualido. Leo ipſe aliquando minimarum auium pabulum fit, & ferrum rubigo conſumit.* Quare Medicus non ſit ceruicoſus, ac pertinax, ſed blandè, ſine rixa ſocij votum, ſiquidem rectum ſit, amplectatur; hoc enim ingenij ingenui, & bene morigerati ſignum eſt manifeſtum.

PRÆCEPTVM IX.

Medicus fateatur errores.

PHiloſophorum ſapientiſſimus Seneca, *lib. de vit. beata, cap.* 33. ſic profatur. *Curioſum nobis natura ingenium dedit, & artis ſibi, ac pulchritudinis ſuæ conſcia, ſpectatores nos tantis rerum ſpectaculis genuit, perditura fructum ſui, ſi tam magna, tam clara, tam ſubtiliter ducta, tam nitida, & non vno genere formoſa ſolitudini oſtenderet: vt ſcias illam ſpectari voluiſſe, non tantùm aſpici.* Curioſum ergo animal homo, & plura rimatur, ingenióque penetrat, & peruoluit: éſtque reliquis animantibus prudentius, ex Rhodig. *lib.* 20. *antiq. lect.* 12. cui potiùs eſſe credendum ob multas cauſas, Ariſt. firmat, 30. *probl.* 5. quia, vt monuit Cicero *lib.* 2. *de legibus*, præter eum nullum eſt animal, quod habeat notitiam Dei.

Homo enim pollet ingenij aptitudine mira, cuius vi primo quoque tempore numeroſiſſimam rerum ſeriem percipere valet: pollet optima memoria, quam veriſſimè auctores celeberrimi theſaurum quendam rerum arbitrantur. Nec deeſt in pleriſque futurorum perſpicax inſpectio. Addita poſtremò loquendi poteſtas, inter cuncta ſummè mirabilis, & flexanima: abundat amplo doctrinæ gradu, & alias ſibi habet comites ſcientias, quarum ope impoſſibile videtur in errorem vnquam poſſe incidere.

Licèt autem hoc ita ſit, & hominis contemplationi occurrat admiratio prima bonitatis diuinæ, quæ munera præcipuè quatuor tanta eſt benignitate largita, vt nihil ei charius, nil fuiſſe penitius videatur; tamen homo eſt, & ſæpe deerrat: nam *ſolius Dei eſt, nec fallere, nec falli; hominis contrà, & fallere, & falli*, vt latè probauimus *lib.* 1. *in com. hiſt.* 78. maximè in arte coniecturali, in qua certitudo rarò reperitur, ſed artificioſa coniectura, quæ media eſt cognitio inter omnimodam ſcientiam, & omnifariam ignorantiam, ex Gal. 1. *de loc. affect. cap.* 1. & hæc proximè ad veritatem accedit, vt idem Galenus docuit 1. *aph.* 12. & in particularibus crebrò aberrat, quia ſimilitudine ducitur, quæ non ſolum vulgares, ſed excellentes Medicos ſæpe fallit, ex Gal. 4. *aph.* 2. qui etiam *lib.* 2. *de loc c.* 5. in ſeipſo patiente dolorem colicum, & putante eſſe renalem, deceptus eſt.

At hic vir ingenuus, conſtanti animo ſe deerraſſe libenter faſſus eſt, ne ſcilicet alij deciperentur eodem A modo, quo ille priùs deceptus eſt: quæ confeſſio, pudoris virtutis, & pietatis eſt plena, & præter plura quæ alibi notauimus loca, *libro* videlicet 1. *Hiſtoria Princip. Med. comment. ad hiſt.* 79. ſufficiat repetere memorabilem illam ſententiam, à Medicis tantopere commendatam, elegantiſſimi Celſi, qui miris laudibus *lib.* 8. *cap.* 4. effert Hippocratem, quòd à futuris ſe eſſe deceptum fateri non erubeſcat, *more ſcilicet magnorum virorum, & fiduciam magnarum rerum habentium: nam leuia ingenia quia nihil habent, nihil ſibi detrahunt. Magno ingenio, magnáque nihilominus habituro, conuenit etiam ſimplex erroris confeſſio, præcipuè verò in eo miniſterio, quod vtilitatis cauſa poſteris traditur*: ne qui decipiantur eadem ratione, qua quis eſt antea deceptus: quoniam *ſupra, caputum* B *hominis eſt nunquam errare, ſolius artificis quàm minimum*; dicebat Galenus, *lib.* 3. *præſag.* 41.

PRÆCEPTVM X.

Medicus non perſiſtat in errore, imò admonitus libenter, & vtiliter ab eruditis patiatur ſe corrigi.

SEruius Sulpicius, vir magnæ in iure ciuili auctoritatis, ſine aliorum exemplo, ſine priuato conſilio fretus, non exiſtimat turpe ſibi ad famam fore, vt librũ de notis Scæuolæ conſcriberet, non modò Antiſtitis in ea facultate, atque omnium Principis, verùm etiam C præceptoris ſui. Cogitabat enim, neque id vitio poſſe dari ſibi, quòd publicæ vtilitatis cauſa ſuſciperet, neque iniuriam illi fieri qui reprehenderetur, ſi modò ritè reprehenderetur, quòd in ſeipſo fuiſſet facturus, ſi modò errata ſua animaduertiſſet. Probè itaque Sulpicius, & ingenuè, ac verè Romanè. Quin ipſe quoque populus prudenter, & grato inuicem animo, qui factum huius non reprehenſione, ſed laude dignum, & gloria putauit, nec minore volumen hoc honore, quàm cætera proſecutus eſt. Nam præcepta aliqua doctrinæ tradere, cuilibet mediocribus ſaltem literis imbuto, promptum eſt: errores verò maximorum hominum deprehendere, id verò cùm doctiſſimi hominis eſt tum opus vtiliſſimum, & quo nullum diei poſſit vtilius. Quis enim du- D bitat, non minus agere, qui aurum, argentum, cæteráque metalla expurgat, quàm qui illa effodit? qui triticum mundat, quàm qui metit? qui pinus, amygdala, cæteráſque nuces ſeligit, quàm qui eaſdem legit? Ita enim qui emendat, (niſi pauciſſima ſint quæ emendat) non inferiorem exiſtimare debemus, quàm ipſum inuentorem: nec minorem ab illo, quàm ab hoc percipi fructum. Nec immeritò Plinius Iunior ad amicum ita ſcribit: *Ita enim magis credam cætera tibi placere, ſi quædam diſplicuiſſe cognouero.* Quomodo igitur non ſit beneficium id offerre, quod ſolet beneficij loco poſtulari? Quod ſi hoc non præſtatur, aut iam defunctis, aut tale beneficium reſpuentibus, profectò his præſtatur, ad quos ex ipſa magnorum operum emendatione, multa in primis vtilitas peruenit. Ideóque ab optimis qui- E búſque cuiuſlibet artis Profeſſoribus præceptum eſt, vt eorum ipſorum, quos diſcentibus ad imitationem proponunt, etiam vitia, ſi qua ſunt, oſtendant.

Hoc modo Ariſtoteles in Platone, Philoſophorum eloquentiſſimo, multa correxit & confutauit: & Cicero in Demoſthene, ex quo tamen (vt affirmat Quintilianus) tantus euaſit, quantus eſt. Hoc modo poſtulauit emendationem orationis ſuæ à Cornelio Tacito amico ſuo, Plinius: & illius iudicio ſe ſubmittebat; & Tacitus illius epiſtolam 20. lib. 7. mittit Luperio emendandam. Cicero, eloquentium prudentiſſimus, Tyronem libertum, ſuorum ſcriptorum canonem habebat, *epiſt.* 17. *lib.* 16. & Cerulas illas miniatulas Attici extimeſcebat, *epiſt.* 11. *lib.* 16. Conſilium Horatij eſt, vt alienum iudicium, & ſententiam exquiramus.

Tu nihil inuita tentes, faciáſque Minerua:
Id tibi iudicium eſt, ea mens, ſi quid tamen olim
Scripſeris, in Metij deſcendat iudicis aures,
Et patris, & noſtras, ——

Ergo ſi Medicus præſertim ſenior, & quem experientia pluriũ annorum decurſu fulcita ornauit, alium videat a curatione aberrantem, hunc amicè debet reprehendere, ne eius opinione alius confiſus, in eadem peccata incurrat: ſi diſſimulet, infidus eſt, & de amico ſuo malè meretur. Qui verò reprehenſionem accipit, ſi arrogantia ductus corrigi recuſet, inſolens eſt, & præſtabit ſibimet ipſi ſi emendetur: diſcutiendo enim, & attentiùs omnia conſiderando, & expendendo, iudicium ſuum acuet. Ex iis attende, quam ſalubre conſilium deptompſerit Auic. 4. 1. *cap.* 1. *in fin.* dum monet Medicum, *ne in errore moretur, licèt non appareat nocumentum:* etſi enim temerè in principio applicitis auxiliis noxa ſtatim non appareat, vel propter ignauiam remediorum, vel ob naturam morbi: tamen deinde damna ſequuntur irreparabilia, quæ difficilem poſtea habent correctionem: quare non eſt perſeuerandum in errore, ſed remedium illicò mutandum.

PRÆCEPTVM XI.

Medicus in gerendis odoribus ſibi temperet.

ETſi Hippocrates *lib. cit. epid.* 6. moneat Medicum vt vtatur odoribus, propterea quòd odor ægrotantes recreat cum ſuauitate ſummâ, quia *odor bonus roborat*, ſicut *grauis ſubuertit*, ex Galeno *lib.* 8. *ſec. loc. cap.* 2. tamen in iis gerendis cautus debet eſſe Medicus, & prudens, maximè ſi curet in aula, aut Moniales inuiſat: nam in his fœminis ad otium, ſedentariam vitam, retentionem menſtruorum, quâ ferè ob multas cauſas laborant, & in illis ex naturæ lege in vtero abundant excrementa, illo percepto odore, vterus quaſi amens, ad ſuperas partes aſcendit; & ex retento, non ventilato, & ſic putrefacto ſanguine, cæteríſque recrementis vitioſis, in vtero, tanquam in cloaca, & totius corporis ſentina, ſtagnantibus, eleuatur aura deleteria, quæ veneni promptiſſimi inſtar viſcera premit, cor fatigat, ſtrangulat & quandoque ſequutâ apoplexiâ ſubitò extinguit.

Hac de cauſa poſt partum excurrente ſanguine menſtruo, lochiíſque fœtidiſſimis per vterum erumpentibus, ex odore chirothecarum ambaro delibutarum, quas Medicus oſtentationis cauſa manibus afferebat, quatet vidi ſœminas ſyncope arreptas, & poſt diem emortuas: tunc enim fluente ſanguine menſtruo ſuapte natura maligno, & incaleſcentibus genitalibus præ dolore, calore ſanguinis, canalibus internis apertioribus factis, & humoribus ampliùs attenuatis, vapores facillimè eleuantur, qui dira ſua vi innatum cordis calorem exoluunt. Quo pacto omnino ſibi caueat Medicus à gerendis odoribus, qui à tenui ſubſtantia eleuantur; hi enim potentiſſimè nares percellunt, vt odor Ambari, Moſchi, Zibethi, quum multa alia ſint, quibus Medicus politicus poſſit exornari: curétque omnino ne odorem tetrum ex aliqua parte emittat, vt ore, axillis, totóque corpore; & ſi quem emittat, auxiliis accommodatis perſanare conetur.

PRÆCEPTVM XII.

Medicus ſit ſciens, & natura prudens.

POëtarum eloquentiſſimus, & eloquentium ſapientiſſimus Homerus, *lib.* 1. *Odiſſea* 4. *verſu* 230. ſic cecinit:

Medicus verò vnuſquiſque peritus, ſupra omnes Homines.

A Vides optimum Medicum iure dici ab Homero ſcientem. Imò 4. *Iliados*, Medicum appellat hominem æqualem Deo, ſic enim Machaonem nuncupat, inquiens:

Hic autem in medius aſtitit, æqualis Deo vir,
Statim autem ex cingulo bene compacto extraxit ſagittam.

Et *lib.* 11. *Iliados.*

Medicus enim vir dignus præ multis aliis.

Hic ergo ſapientiâ cæteris hominibus antecellit: nam etſi in Ægypto, de quâ ſapiens hic vates loquebatur, non defuerint rhetores, poëtæ, aſtrologi, philoſophi, aliique eruditi viri, Medici tamen erant ſapientiores: quia omnes facultates, celebrioréſque ſcientias addiſcebant, vt Medicinam inculpatè exercerent. Adeò B enim facultas medica eſt præſtantiſſima, & nobiliſſima, vt ad eius integritatem, perfectúmque exercitium reliquæ ſcientiæ omnes, aut ſaltem præſtantiores aliquid conferant, ita vt ſine his præexiſtentibus illa acquiri non poſſit.

Quare perfectus Medicus (hic enim ſolùm ſuſtinet nomen Medici) non modò in Ægypto, ſed inter omnes homines, ſuper hos ſcientiâ antecellit: cùm nullus optimus Medicus eſſe poſſit, niſi qui & philoſophus fuerit naturalis, Moralis, Aſtronomus, Geometra, Arithmeticus, Coſmographus, Rhetoricus, Logicus, imò omni ingenua facultate ſit prædítus. Hoc ipſum procul dubio vidit Ariſtoteles, qui ſummè difficile eſſe ſtatuit, vt quiſpiam Medici veri, & perfecti no- C men ſibi comparet, quum perarduum ſit tot diſciplinas illum poſſe nanciſci.

Medicum *natura prudentem* exoptat Galenus, *lib.* 8. *meth. cap.* 9. Prudentia autem bipartitò diuiditur, ex philoſophorum mente: vna verſatur in omni vita bene inſtituenda ac regenda, quam illi virtutum reginam, vitæque magiſtram vocant: altera, propria eſt cuiuſuis artis & muneris, quæ ſcilicet facit, vt præcepta ſingularum artium, ad homines, ad tempora, ad loca, ad ſingulos euentus rectè accommodentur. Hinc illa docti, & prudentis orta diſtinctio eſt: *Docti* illi nominantur, qui vnam, vel plures ſcientias præceptionibus, & vſu compararunt: *Prudentes*, qui naturali quadam intelligentia præſtant. Quare doctrina D atque ſcientia, eſt præceptionum & artis; prudentia, naturalis intelligentia, quæ doctrina iuuari poteſt, & diuturnis vitæ actionibus comparatur, vt ex Platonis Menone docemur. Cicero 2. *de inuentione*, definit prudentiam, rerum bonarum, & malarum, & vtrarumque ſcientiam: cuius partes ſunt Memoria, Intelligentia, Prouidentia.

Igitur prudentia, & ſapientia diſtinguuntur, quòd illa eſt vis effectrix, ſeu ipſa felicitatis hominis diſpoſitio, per quam iudicamus, quid faciendum, quid non faciendum. Sapientia eſt ſcientia eorum quæ ſunt, Ariſt. *lib.* 1. *magnor. moral.* Sapientia quidem eſt circa ea quæ demonſtratione conſtant, & ſemper eodem modo ſunt: Prudentia non circa hæc, ſed circa ea quæ in mutatione verſantur, ſed ad vitam bene degendam E conducibilia.

Plato duplicem hoc modo facit ſapientiam: alteram veram, alteram humanam & neceſſariam. Quam quidem prudentiam, Socrates cæterarum virtutum moderatricem, & quaſi aurigam eſſe ſtatuebat: Plato oculum: Ariſt. architectum: Xenophon, nullius virtutis vſum abſque prudentia eſſe putabat. Vſum ipſius in vitæ curſu, ad omnes vitæ actiones pertinentem, explicat ex Platonis ſchola, Marſilius Ficinus *in argumento prioris Alcib.*

Alij ſapientiam cum virtute coniungunt, ita vt aſſerant, cognatam eſſe virtutem ſapientiæ; & illam quidem eſſe vigorem animi, hanc verò quaſi virtutis fructum, & condimentum. Quidquid enim virtus elaborat, ſapientia fruitur; & quod ſapientia ordinat, delí-

berat, moderatur, virtus exequitur. Aut ſapientiam eſſe virtutis amorem, & à ſapore denominari, quòd virtuti accedens quoddam veluti condimentum, ſapidam reddat, quæ per ſe inſulſa quodammodo, & aſpera videbatur, eſſéque ſaporem boni confirmant.

Attende quantum priſci Prudentiam æſtimârint, & quàm diuinos illi attribuerint honores, vt videas quàm Medico ſit neceſſaria. Nam Caſſiodorus *lib. 6. variar. formula* 10. *Sola*, inquit, *prudentia eſt, quæ honores meretur, & rebus omnibus præponitur, quando in homine feliciter inuenitur.* & Boëthius *lib. de conſol. philoſ. cap.* 1. Neque enim quod ante oculos ſitum eſt, ſufficere intueri; rerum exitus prudentia metitur: & Iamblichus *in epiſt. ad Aphatum*, prudentiam dominari ſcribit virtutibus, & ipſis omnibus vti, vt oculum intelligentem; ipſiſque modum atque ordinem præſcribere, & vt nos cum Deo communicemus efficere, atque vt vno verbo dicam, humana omnia gubernare.

Iphicrates apud Plutarch. *in Apophth.* ſapienter quid eſſet prudentia, explicuit; qui cùm à neſcio quo per iniuriam interrogaretur, quiſnam eſſet, cum neque arma, neque arcum haberet, reſpondit, ſe eum eſſe, qui his omnibus imperaret, atque vteretur. Prudentia enim neque aurum eſt, neque argentum, neque gloria, neque valetudo, neque diuitiæ, neque robur, neque pulchritudo; ſed quod rectè his omnibus poteſt vti, & horum quodque iucundum efficit, laude dignum, atque vtile.

Quare prudentiâ Medicus ægrum gubernat, ſanitatem moderatur, præſidia præſcribit. Ita Plutarchus, *lib. de Fortuna. Neſtor conſilio potius, quàm viribus præſtare, melius eſſe affirmat:* & Oppian. *lib. 4. de Piſcatione: Neque roboris, neque formæ vlla extat vtilitas tanta, quanta prudentia; inanis autem imprudens fortitudo.* Titinnius apud Non. *Sapientiâ gubernator nauem torquet, non valentia.* Conuenit hîc illud Phocylidis: *Animantibus vniuerſis arma ſua dediſſe naturam, homini rationem, & orationem.* Magis illud Pythagoræ: *Robur, & murus, & arma ſapientis, prudentia.* Stob. *Serm.* 3. Titus Liuius *lib.* 8. *Multa quæ natura impedita ſunt, conſilio expediri.* Euripides.

Mens vna ſapiens plurium vincit manus.

Iſocrates Demonic. *Vis cum prudentia vtilis, abſque ea ſæpè damnoſa.* Ita ſapiens *Eccleſ.* 9. ſcribit: *Ciuitas parua, & pauci in ea viri: venit contra eam rex magnus, &c. Inuentúſque in ea vir pauper, & ſapiens & liberauit vrbem per ſapientiam ſuam.* Quare rectè Menander: *Bonum maximum ſemper eſt prudentia.* Sapienter apud Non. Turpilius: *Verùm haud facilè eſt venire illò, vbi ipſa ſapientia: ſpiſſum eſt iter, adipiſces haud poteris, niſi cum magna miſeria.* Ergo prudentiam Medicus in corde reſeruet, neque eam aſpernetur, licèt ſit plurimo labore comparata.

PRÆCEPTVM XIII.

Medicus ſit ſtudioſus.

SOlertiſſimus Medicorum, *lib. 3. de natural. facult. cap.* 10. ſic profatur. *Quiſquis enim noſſe quid ſuprà vulgum debebis, ſtatim non natura modò, verùm etiam primis doctrinarum rudimẽtis multùm cæteris præſtet oportet. Idem, vbi iam adoleuerit, veritatis inſano quodam teneatur amore veluti afflatus: tum ſine vlla die, noctiſque intermiſſione, properare, ac contendere, ea, quæ à clariſſimis veterum tradita ſunt, diſcere, eadémque vbi didicerit, iudicare: multóque tempore explorare, ac conſiderare, quæ rebus ſenſui patentibus conſentiant, quæque rurſus iiſdem diſſentiant: ac ſic illa quidem ſuſcipere, hæc reſpuere. Atque huic quidem admodum vtiles fore libellos noſtros ſpero, (erunt autem huius generis omnino pauci) reliquis opus hoc perinde fore ſuperfluum, ac ſi quis aſino fabulam narret,* &c.

A Daturus ergo huic ſcientiæ præſtantiſſimæ, atque vtiliſſimæ operam Medicus, vel iunior, vel veteranus, in animum ſuum velim prius inducat, totam ſuam ætatem in hac nobiliſſima ſcientia eſſe conterendam: nam longa eſt, ardua, impenetrabilis, & quotidie in ea accidunt mirabilia, quæ in auctorum monumentis haud reperire licet, ſed diuinatione, maturo acutóque iudicio opus eſt. Ideircò Hip. longæuiſſimo fretus experimento, ſenex cum eſſet, ad finem eius ſe non perueniſſe aſſeuerat, *in epiſtolis, epiſt.* 20.

Hinc fit, vt Medicus indefeſsè literis incumbere debeat, ſi optatum ſcientiæ finem comparare cupiat: dummodò intelligat, à me non probari eam ſtudendi rationem, quæ conſulit, vt Medicus in eo ſtudio conſeneſcat, deſerta praxi, cuius ope commodis Reipublicæ inſeruire debet: quoniam relictis ineptiis B ſcholarum, & partis theoricæ diſceptationibus, ad ea accedere debet, in iiſque explicandis vehementer inſudare, quæ hominibus ſunt profutura.

Qua de cauſa ſummoperè Callidis ſententiam in *Platonis Gorgia*, licèt à Socrate refutatam, amplector & laudo, qui cùm referenda noſtra omnia ſtudia ad Reipublicæ vſum, non ad ſolam duntaxat contemplationem cenſeat, vtilitati publicæ potiùs, quàm priuatæ voluit prouidere. Vnde præclarè factum à viris prudentiſſimis, doctiſſimiſque videmus, vt cùm tribus potiſſimùm rebus Reſpublica omnis teneatur, religione, legum obſeruatione, & ſanitate ciuium: tres omnino facultates, à quibus ea mutuantur, inſtitutæ ſint, vt extremæ, Iuriſprudentia, Theologia, & Medicina. C Hæc inter illas non poſtremum occupat locum; ſine qua nemo rectè, nemo feliciter, nemo perfectè viuere poteſt.

Ergo id maximè in hac ſcientia tibi conandum eſt, vt quamcunque poſitam quæſtionem, adductis ex eius locis rationibus conſentaneis, tractare aptè, conuenienter, ac verè poſſis, ſi vel ſcribendum tibi ſit aliquando, vel quæ ab optimis quibuſque auctoribus ſcripta ſunt, ordine, via, rationéque intelligenda, & aliis explicanda ſint.

Qua hora ſit literis incumbendum, permulti præcepta collegere, ac morosiùs fortaſſe, & difficiliùs quàm par ſit: à me autem hanc perbreuem ſtudendi rationem accipe, quam ſi ſequaris, non inutilem, vt D ſpero, inuenies. Recto naturæ ordine, non nocturno tempore, ſed diurno, & præſertim matutino, literis eſſe inſudandum, ſic demonſtro: Primò, ab ipſo cœlo: Secundò, ab elementis: Tertiò, ab humoribus: Quartò, ab ordine rerum: Quintò, à natura ſtomachi: Sextò, ab ſpiritibus: vltimò, à phantaſia.

A cœlo, ſic: Sol, Venus, atque Mercurius, contemplationi, atque eloquentiæ maximè fauent, qui paribus ferè paſſibus concurrentibus, aduentante nocte nos fugiunt; die verò, vel appropinquante, vel reſurgente, nos reuiſunt. Poſt verò ſolis ortum, in plagam cœli duodecimam, quæ carceri, tenebriſque ab Aſtrologis aſſignatur, repentè truduntur. Ergo qui velit acutiſſimè ſpeculari, inuentáque ſua eloquentiſſi- E mè ſcribere, atque componere, non nocte, ſed quando ad nos accedunt, in ſtudia incumbendum eſt. Verùm hoc intelligendum eſt, ſomno nocturno legitimè peracto: nam, vt optimè notauit Celſus, *lib.* 1. *cap.* 2. *qui benè concoxit, manè tutò ſurget; qui parum, quieſcere debet,* &c.

Secunda ratio ab elementis, eſt firma: Sole oriente tenuatur aër, mouetur, & claret: occidente contrà; ſanguis autem & ſpiritus, motum qualitatémque aëris circumfuſi, naturáque ſimilis, ſequi neceſſariò compelluntur: ſanguis autem, ſicut aër, calidus & humidus eſt; ſpiritus autem lucidus, ſicut aër luce circumfuſus; ita enim ſimilis eſt aëri ſpiritus, vt ex ipſo nutriatur.

Tertia ratio, quæ ab humnribus ducitur, eſt hæc. In auroramouetur ſanguis, & regnat, motúque attenuatur, rarefit, & claret; ſpiritus verò ſanguinem ſequi, imitaríque ſolent. Verùm accedente nocte, melancholia illa craſſior & frigidior, atque pituita dominantur, quæ ſpiritus ad ſpeculandum ineptiſſimos proculdobio reddunt.

Qoarta ratio, quæ trahitur ab ordine rerum, hæc erit. Dies vigiliæ, nox ſomno tributa eſt. Quoniam cùm ſol ad hemiſphærium noſtrum accedit, vel ſuper ipſum incedit, radiis ſuis meatus corporis aperit, atque à centro ad circumferentiam humores, ac ſpiritus dilatat, quod quidem ad vigiliam, actionéſque excitat, atque conducit. Contrà verò quando recedit, omnia coarctantur, quod naturali quodam ordine inuitat ad ſomnum, maximè poſt tertiam, aut quartam noctis partem. Qoiſquis igitur manè quidem dormitat, quandò ſol, mundúſque excitat; ad multam verò noctem vigilat, quando natura dormire iam, & à laboribus quieſcere iubet, hic abſque dubio cùm ordini vniuerſi, tum ſibi ipſi repugnat, dum contrariis ſimul motibus perturbatur, atque diſtrahitur: ſanè dum ab vniuerſo mouetur ad extima, ipſe ſe monet ad intima. Ergo peruerſo ordine, motibúſque contrariis, tum corpus totum, tum ſpiritus, ingeniúmque prorſus labefactatur.

Quinta, à natura ſtomachi. Stomachus diuturna diurni aëris actione, apertis poris admodum dilatatur, euolantibúſque ſpiritibus tandem valdè debilitatur: C Igitur ſubeunte nocte nouam ſpirituum copiam exigit, qua foueatur. Quapropter quicunque eo tempore contemplationes longas, & difficiles inchoat, ipſos ad caput ſpiritus retrahere nititur: hi verò diſtracti, neque ſtomacho ſatis, neque capiti faciunt. Maximè verò nocet, ſi poſt cœnam lucubrantes, diu eiuſmodi ſtudiis attentiùs incumbamus. Pluribus enim tunc ad concoquendum cibum ſpiritibus, multóque calore ſtomachus indiget. Hæc verò duo, lucubratione, ſtudióque tali diuertuntur ad caput: quò fit vt neque cerebro, neque ſtomacho ſuppetant. Adde quòd caput ob huiuſmodi motum, craſſioribus cibi repletur vaporibus; atque cibus in ſtomacho à calore, & ſpiritu deſtitutus crudeſcit, & putret, vnde rurſus caput opplet atque D lædit. Denique qui noctu elucubrando concoctionem penitùs interruperat, idem dormiendo manè, excrementorum expulſionem diutiùs impedire compellitur: quod quidem tam ingenio, quàm corpori, Medici omnes obeſſe quamplurimùm arbitrantur. Meritò ergo, qui nocte contra naturam pro die, atque è conuerſo, die rurſus pro nocte vtuntur, tanquam noctuæ, ij etiam inuiti noctuas imitantur: vt quemadmodum illis ſub ſolis lumine caligant oculi; ita & iis mentis acies, ſub veritatis ſplendore caliget.

Sexta, ab ſpiritibus. Spiritus agitatione diurna præſertim ſubtiliſſimi quique denique reſoluuntur. Nocte igitur pauci, craſsíque ſuperſunt, literarum ſtudiis ineptiſſimi. Contrà verò poſt ſomnum manè, ſpiritibus E recreatis membriſque adeò corroboratis, vt minimo ſpirituum egeant adminiculo, multi ſubtiléſque ſpiritus fouendis, regendiſque parum admodum occupati.

Poſtrema ratio ſic à phantaſiæ natura deducitur. Phantaſia, ſiue imaginatio, ſiue cogitatio, ſeu quouis alio nomine nuncupaoda videtur, multis, longis, contrariis in vigilando imaginibus, cogitationibus, curiſque diſtrahitur, atque turbatur; quæ quidem diſtractio, perturbatióque ſequenti contemplationi tranquillam, ſerenámque mentem penitùs poſtulanti, nimiùm contraria eſt. Sola verò nocturna quiete agitatio illa ſedatur, atque pacatur. Igitur accedente quidem nocte, ſemper perturbata mente; recedente verò, vt plurimùm mente tranquilla ad ſtudia nos conferimus. Quicumque verò mente nimiùm agitata res ipſas indi- A care conantur, ij non aliter quàm illi, qui vertiginem patiuntur, omnia verti putant, cum ipſi vertantur.

Quo pacto ſcitè iubet Ariſtoteles *in Oeconomicis*, ante lucem ſurgere, aſſeritque id & ad corporis ſanitatem, & ad philoſophiæ ſtudia prodeſſe quamplurimùm. Denique ſacer ille vates Dauid, Omnipotentis tuba Dei, nunquam dicit veſpere, ſed manè ſemper atque diluculo, ad Deum canendum, ſe cythara, pſalmíſque ſurgere. Ex quibus conſtat liquidò, opportunè noſtra nos ſtudia exordiri, vel ſtatim exoriente ſole, vel vna hora ſaltem, vel duabus ad ſummum, ante ſolis exortum.

Certum tamen ſit, vehementiùs in diſciplinas liberales incumbenti, corpus langueſcere, robur minui, B vires flacceſcere & eneruari, ob contentionem diſcendi, ac meditandi aſſiduam, & nocturnas ſæpè vigilias. Et nemo neſcit moderationem adhibendam in omnibus; moderata enim durant: & tritum eſt, *Ne quid nimis*. Quare ſtudioſos, pituitæ & atræ bili eſſe obnoxios, & debilitate cerebri, cordis & ſtomachi frequenter laborare, ob dictas cauſas, eſt certiſſimum.

PRÆCEPTVM XIV.

Medicus habeat libros, ſed paucos.

Rigidus ſtudiorum cenſor Seneca *epiſt.* 2. hanc auream protulit ſententiam: *Timeo ne iſta lectio mul-* C *torum auctorum, & omnis generis voluminum, habeat aliquid vagum & inſtabile. Certis ingeniis immorari, & innutriri oportet, ſi velis aliquid trahere, quod in animo fideliter ſedeat. Nuſquam eſt, qui vbique eſt. In peregrinatione vitã agentibus hoc euenit, vt multa hoſpitia habeant, nullas amicitias. Idem accidat neceſſe eſt iis, qui nullius ſe ingenio familiariter applicant, ſed omnia curſim & properanter tranſmittunt. Non prodeſt cibus, nec corpori accedit, qui ſtatim ſumptus emittitur. Nihil æquè ſanitatem impedit, quàm remediorum crebra mutatio. Non venit vulnus ad cicatricem, in quo crebrò medicamina tentantur. Non coaleſcit planta, quæ ſæpè transfertur. Nihil tam vtile eſt, quod in tranſitu proſit. Diſtrahit animum librorum multitudo. Itaque cùm legere non poſſis, quantum habueris, ſat eſt habere quantum legas. Faſtidientis ſtomachi eſt, multa de-* D *guſtare: quæ vbi varia ſunt & diuerſa, inquinant, non alunt. Probatos itaque ſemper lege: & ſi quando ad alios diuertere libuerit, ad priores redi.* Hactenus philoſophus ſummus.

Tumultuaria & promiſcua lectio delectat, ſed reproba: certa prodeſt. Quare non eſt diſtrahendus animus varietate auctorum, & ſic ſæpè multúmque eadem ſunt relegenda. Vt enim qui ſemel aliquod oppidum prætervectus eſt, non omnes vrbis vicos, non ciuitatis mores, non hominum eius loci ingenia ſtatim didicit: ita conſilia, aut ſententias, aut ſermonis compoſitionem in auctore, quem ſemel percurriſti, animaduertere ſtatim non potuiſti, ſed in eo diu commorandum eſt, ſi velis altiùs introſpicere.

E Nam quemadmodum aiunt, amici ſenſum deprehendi non poſſe, priuſquàm cum eo multos modios ſalis comedas: ita diu multúmque habendus eſt in manibus auctor, iterum atque iterum euoluendus, dum fiat ſatis familiariter notus, dum illius ſententiæ, illius verba inſideant tibi: vt cùm opus eſt, non procul accerſenda, aut quærenda ſint, ſed vltrò tibi ſe offerant. Contrà, quomodo varius & immodicus cibus, quia concoqui non poteſt, in crudos homores degenerat, qui non modò non alunt corpus, ſed naturalem etiam ſuccum ſtrangulant: ita cùm multa legeris, fortaſſis fiet, vt confuſam doctrinam tibi compares, ſed illa magis hebetabit & obruet ingenium, quàm perpoliet. An non videmus pictores, cùm vultum alicuius depingunt, quàm ſæpè reſpiciant ad exemplar? quàm con-

tentis

Digitized by Google

tentis oculis ſingulas lineas contemplentur? ita nobis nunquam oculi auertendi erunt ab eo auctore, quem perdiſcendum in manus accepimus, quémque imitandum aliquo modo duximus. Qui facilè ab vno auctore ad alium tranſiliunt, & per libros currunt potiùs, quàm lento pede gradiuntur, homines ſunt curioſi magis, quàm ſtudioſi, bonum tempus malè conterentes: quare eorum deploranda eſt amentia.

PRÆCEPTVM XV.

Medicus optimis vtatur auctoribus.

ARtis medicæ præcepta, prudenter & copioſè ſunt à multis, tum antiquis, tum recentioribus collecta. Sed inter eos emicat Hippocrates Cous, totius Græciæ lumen, ſapientia ſingulari Medicus, quem omnibus ferè calculis à veterum ſcientiſſimis ita approbatum, ſummiſque elatum præconiis legimus, vt diuinum virum appellare non dubitent, præſertim in ea Medicinæ parte, quæ præſagiorum rationes complectitur.

Sed quia tanti auctoris breuitas, & obſcuritas interpretem expoſtulat, adhibendi ij ſunt, qui non tantùm eam tollant, ſed eruditionem etiam augeant, & alant. Quare pro explicatione Coacarum prænotionum, eligen lus Ludouicus Duretus, ſummo vir ingenio, quo nihil politius, nihil acutius: dummodò diu in eius lectione verſeris: nam eius phraſis obſcura, ſed ſucculenta nimis. In Aphoriſmorum ambagibus extricandis plures cæcutiunt, ſi habueris otium, Muſam conſule; ſin minùs, Laconicum lege paraphraſtem Heurnium, neruoſum Medicum, & doctum: & in libros priores vtere expoſitione Ambroſij Nonnij Luſitani, qui tricas & controuerſias dilucidè emedullat. Epidemici libri maturum, & expertum Medicum exoptant: vnus adeſt mihi mille inſtar Valleſius, in cuius commẽtariis (meo, & doctiorum iudicio) totius, præſertim practicæ Medicinæ præcepta repoſita eſſe reor. Huic adde elegantiſſimum Mercurialem, qui horum librorum hiſtorias graphicè expoſuit.

Libros de morbis eximiè explicat Salius expertiſſimus. De ratione victus perdoctè Braſauolus. De aëre, aq. & loc. Septalius, De alimento Valeſius, & Caſtrenſis Luſitanus doctiſſimus: ſed hic dum bellum generosè init cum Liceto, pro ſui tutela plura permiſcet, quæ addiſcentium animos ſæpè perturbant. Libros prognoſticôn, ſicut *lib. de medic. purg.* egregiè interpretatus eſt Chriſtophorus à Vega. Librum de vulneribus Vidus Vidius, & eruditiſſimus Fallopius.

Galenus, ſapientiſſimus homo, imò diuinus (meo iudicio) ſcriptor, perennis omnium ſcientiarum fons; omnium primus iacentem Hippocraticam diſciplinam excitauit, & Hippocratis obſcuritatem editis in eum commentariis illuſtrare conatus eſt, huius ſenſum & doctrinam diligentiſſimè ſua Aſiatica facundia exprimens, & ex ſuo ingenuo Marte elaboratiſſima opera, quibus cum ſumma vtimur vtilitate, locupletiſſima, & vaſtiſſima depromens. Magnus & admirabilis vir, quique ingenio & diligentia vinceret plurimos, nemini eſſet ſecundus, variarum etiam rerum cognitione eminentiſſimus; artificio verò omnes, qui poſt Hippocratem ex omni memoria, medicam artem illuſtrarunt, longo poſt ſe interuallo relinquens.

Quapropter non modò ei, qui Medicinam volet accuratè cognoſcere, eius opera euoluenda, ſed in illis interdiu, noctúque hærendum cenſeo.

Sed hic vir ſummus, etſi in multis diffuſus ſit, vt fœcundo ſuo genere dictionis, Hippocratica oracula obſcura nimis explanarentur ad vnguem: tamen aliquibus libris ſæpè eſt obſcurus, & adiutricem interpretis manum expoſtulat. Obſcuritas deprehenditur in libris de locis affectis, quos maturo conſilio, cùm ſeneſcens

A eſſet, conſcripſit, vigilantia ſumma. Hanc etiam obſeruamus obſcuritatem in arte parua, ſeu Medicinali, in qua omnia totius Medicinæ fundamenta continentur.

Ad horum librorum explicationem, in reuoluendis Iacobi Foroliuienſis, Hugonis, Thadæi, Dini, Turiſani, & claſſicorum commentariis tempus non conſumas: Accede ad vnum peritiſſimum Luſitanum Thomam à Veiga, qui hos libros, & duos *De diff. febrium*, ſolidè, doctè, & breuiter emedullat, Doctor eminentiſſimus, & nulli iuniorum ſecundus, omnium Medicorum voto habitus: hunc volue, lenta manu verſa, meditator per moram, vt obſcura eius ſenſa percipere queas: nam
B hic neruoſus auctor vtitur Laconiſmo, & paucis multa comprehendit.

Libri de vſu partium diuini, plurimis ambiguitatum inuolucris ſunt referti: ea ad vnguem plana fecit inſignis Veſalius, vir excellentis ingenij, eloquio quidem Galeno ferè par, & omnes poſt eum facilè ſuperans, ſed qui dum ſuo diuinu (vt ita dicã) ingenio, plura incognita patefacit, Magiſtrum ex induſtria mordet, iniuriis premit, & laceſſit. Vt hæc euites, conſule Inſtitutiones egregias ſolertiſſimi Fallopij, & breue, at doctum compendium Realdi Columbi, in quo fabrica humani corporis exactè deſcribitur. Si autem velis ſolertior fieri, conſule quæſtiones anatomicas Andreæ Laurentij, qui graphicè & eruditè ſatis eas proponit:
C neque aures accommodes Ioanni Riolano Filio, etſi doctiſſimo, qui *in præfat. lib. ſui anatomici*, cui de Anthropographia titulum dedit, doctiſſimum Laurentium petulanter nimis coarguens, aſſerit in eius libris de hiſtoria anatomica tot adeſſe errores, quot philuras; quod ſcomma, quantum à Laurentij elegantia, facundia, ingenuitate, præſtantíque doctrina abſit, nulli puto non manifeſtum.

Libros de Cauſis, ac differentiis morborum, & ſymptomatum, diligentiſſimè explicuit acris ingenij vir, & ferè primi nominis Valleriola. Si velis quæſtiones theoricas, & in ſcholis controuerſas perſcrutari, conſule Valleſium in controuerſiis, eximia doctrina Phi-
D loſophum, & in Medicina auctorem longè clariſſimum: hæ enim ſunt ita ſucculentæ, vt nihil *ſuprà*.

Si totam ferè artem medicam vis animo attento perluſtrare, adi acutiſſimum Fernelium; vix enim poterit quiſquam vllum magis politum, elegantem, & lectu digniorem ſcriptorem in manus ſumere: ſed timeo ne ſuis Phaleratis verbis, & dicendi calamiſtris, te à Principum mente diſtorqueat, & retrahat: dum enim ſanam Galeni doctrinam ſæpè diſturbat, diſcentis ingenium perturbat, & in laqueos incidit nouis opinionibus irretitus, à quibus nec ſe, nec auditores extricare potuit. Huius ergo doctrina cum delectu admittenda; ſicut & Argenterij, qui pruritu laborauit mordendi Galenum.

Adde quòd & Medici Hippocratem, & Galenum vt intelligant, Platonem debent adiungere, cuius vi-
E deant in iis duobus auctoribus imaginem expreſſam: ſiquidem vt Galenus *in lib. de vtriuſque decretis* refert, Hippocratem eſt Plato in pleriſque imitatus, & Galenus Platonem vbique ſequitur, Ariſtotelem verò nunquam. At Plato longè maturius, exercitatiúſque ingenium requirit, vtpote qui diuiniora, magíſque recondita Philoſophiæ tractet. Hunc igitur beatum pronunciemus, quando inter Latinos auctores, magnum ſui imitatorem, & præclariſſimum laudatorem, M. Tullium Ciceronem eſt adeptus.

Deinde Ariſtotelis, Theophraſti, Plinij, Plutarchi *in Sympoſiacis*, & Senecæ, De quæſtionibus naturalibus monumenta ſedulò euoluenda: nam agunt de ſtirpibus, animalibus, metallis, lapidibus, vt horum collatione vniuerſa, illorum mens intelligatur perfectè: nam ex quibus maior vtilitas comparari poteſt, quàm

ex

Digitized by Google

ex eorum cognitione, quorum eſt frequens in vita vſus & neceſſitas? ſi iucunditatem ſpectes, quænam rurſus maior eſſe hac poteſt? ſi rerum denique peritiam, vnde obſecro quiſpiam vberiorem queat comparare? Quocirca ridere ſatis non poſſum eorum ineptiam, qui his neglectis ad Hip. & Galeni doctrinam ſeſe conferunt, illorum doctrina deſtruri; quam dum negligunt, ipſi à ſe ſuæ inſcitiæ pœnas ſatis magnas exigunt, dum ſe optimarum rerum cognitione priuant.

Qui benè eſt in Ariſtotelis doctrina verſatus, ſine dubio magnam Medicinæ notitiam eſt aſſequututus. Fuit enim ille adeò diligens phyſices indagator, vt non ſolùm in ea, verùm in Medicina plura memoria digniſſima conſcripſerit, & quæ alij priùs obſcurè ac breuiter admodum exararunt, multis allegoriis & ænigmatibus inuoluta, ea ipſe apertiùs demonſtranerit, affectata tamen in quibuſdam breuitate, difficili ac lubrica: quo pacto aliquos interpretes adhibere conuenit, qui non tam eius omnem adimant difficultatem, quod fieri certè neceſſe eſt, quàm variarum etiam rerum cognitione lectorem imbuant. In librum ergo Meteororum quartum, in quo perfectè agit de coctione, putredine, aſſatione, elixatione, torrefactione, combuſtione, maturatione, legendus eximius interpres Valleſius. In problematibus enucleandis inſudarunt, Conciliator, Gnaſtaninus, & nuper doctiſſimus Septalius: Ille obſcurius eſt, & confuſus; hic multa omiſit; Septalius medicarum rerum, & naturalium omnem notitiam exactè complectitur. In animalium hiſtoriam, eleganter Edoardus Vvottonus Anglus.

In legendo & intelligendo Plinio, conſulendus peritiſſimus Dalechampius, in quo, ſicut in Solino interpretando, qui Plinium in compendium redegit, fuiſſe præcipuum clariſſimum Cladium Salmaſium, ſiue acumine differendi, ſiue eloquendi, vnanimi doctorum conſenſu ſancitum eſt. Theophraſtum fidè tranſtulit Daniel Heinſius, noſtri gloria ſecli: explicuit politè Iulius Cæſar Scaliger; in quo enucleando plurimam meretur laudem Ioannes Bodæus Medicus Amſtelodamenſis ſolertiſſimus. Poſt Hip. & Gal. primum locum obtinuere Principes Latini, & Græci, vt Celſus, Aëtius, Paulus, Trallianus, Oribaſius, Aretæus, Actuarius, Cælius Aurelianus, Scribonius Largus, qui vel illorum mentem explicuerunt ad vnguem, vel plura poſt ipſos non niſi cum laude addiderunt.

Inter Arabes primum locum Auicenna obtinet, qui Galeni monumenta in compendium redegit, acutiſſimi Gentilis ſcholiis & dubiis illuſtribus exornatus. Sequitur Rhaſius ad Almanſorem, cuius liber nonus eſt eximius, in quo de morbis internis pulchrè diſceptat; enim exornarunt ſuperioris ſæculi Medici doctiſſimi, inter quos eminent Matthæus de Gradi, practicus peritus vocatus, alter Ioannes Harculanus; his annumerandus Leonardus Iacchinus, auctor ſanè neruoſus, & grauis. Opera Auenzoaris, & Colliget Auerrois vberrima doctrina ſunt referta. Serapio ad vires ſimplicium cognoſcendas vtiliſſimus. Iſhaac dietæ cum commento Petri Hiſpani valdè frugiferæ.

Controuerſiæ Rorarij, optimæ. Obſeruationes Valleriolæ, abſolutæ. Schenckij neceſſariæ: nam in his celebrium auctorum rara exempla, ſicut in Marcello Donato, abſtruſæ lectionis viro, deſcribuntur: nec noſtras admirandas deſpicias obſeruationes, ſicut & Hiſtorias, in quibus Medicorum Principum doctrina examinatur ad viuum, & illuſtres quæſtiones vbertim agitantur.

Conſilia Solenandri ſunt pulchra. Conſultationes Montani, eximiæ. Centuriæ Amati vtiles, & varia lectione refertæ. De morbo Gallico, morbis mulierum, & indicationibus, Mercatus egit eximiè. De Indiæ vtriuſque aromatibus, Carolus Cluſius. De morbis

A puerorum, & venenis, Mercurialis. De re cibaria, & piſculenta materia luculenter doctiſſimus Ludouicus Nonnius, ſicut & celebris Renatus Morellus, *in com.* regiminis Salernitani, qui mira inſtructus facundia illud opus ingenuè explicat, perficit, felicitat. De Scorbuto, Ronſſeus. De re herbaria, Dioſcorides inter omnes ſummè meretur: poſt eum Matthiolus palmam præripuit. In Arte Pharmaceutica Meſuë exceſſit, fidiſſimis expoſitoribus illuſtratus: cui ſi adſcribas Antidotarium Ranodæi & Vveckeri, in viribus medicamentorum cognoſcendis eris inſtructus: & ſi addas Nicolaum Fontanum, Medicum eruditiſſimum, qui inſtitutiones Pharmaceuticas deſcripſit politiſſimè, magno ſolatio miſeros ægros beabis.

In praxi exercenda elige Hollerium, cum expoſitione Dureti, Maſſariam, Donatum ab Altomari. In Chi-
B rurgica facultate primarij ſunt Guido Cauliacenſis, Paræus cum ſociis, & Hildanus, in cuius centuriis chirurgicis rara, & vtilia exempla inuenies. Si verò animum tuum recreare velis, conſule elegantiſſimum Paulum Zacchiam, *in politiſſimis ſuis quæſtionibus medico-legalibus.* Et ſi ex non Medicis, medicinam tibi placeat haurire, eam breuiloquus, & ingenioſiſſimus patefecit Beuerouicius. Si verò ad Mathematicam diſciplinam (ſine qua perfectum non poſſe eſſe Medicum arbitrantur plures) velis accedere, conſule Adrianum Metium in Academia Friſiorum Profeſſorem eximium, *in ſuis libris De doctrina ſphærica* elegantiſſi-
C mis. Demum pretioſa tua bibliotheca auctorum copia non oneretur, ſed illuſtribus & primariis honoretur.

PRÆCEPTVM XVI.

Medicus caueat à curatione morbi deſperati.

CAuliacenſis Guido, qui in chirurgica facultate, poſt Hip. Galenum, & cæteros Principes, omnes alios artificio, longo internallo ſuperauit, *in præfat. generali apoſtematum* ſic profatur: *Caue à malis curis, ne nomen mali Medici ſubeas.* Cùm enim morbi in triplici ſint claſſe, leues, mediocres, & lethales, illos natura perſanat, vt ait Galenus 1. *de loc. cap.* 1. mediocres à Medico ſunt tractandi, ne in lethales abeant: hi vel ſunt acuti vel chronici: acuti breui interimunt, quia
D acutie ſua, & malignitate naturam ſuperant: quando autem morbus præualet, nullus eſt remedio locus, ex Hip. 4. *acut.* 22.

Lethales, ſi ſint chronici, & diu perſeuerent, ferè deſperati ſunt, conclamati, & ſuapte natura immedicabiles quique nulla arte, aut ope ſanari queunt: hi ſunt hæreditarij, vt natiua cæcitas, ſurditas, gibboſitas, amentia, lepra, lithiaſis, articulorum dolores, defectus membrorũ, morbi diuini, hectica ſenectutis, torridus maraſmus, conſummata aſcites, arthritis nodoſa, phthiſis, vlceratus cancer, conuulſio ex inanitione, ſpacelus. Ab his ergo Medicus famæ ſuæ, & artis gloriæ conſulens abſtinere debet; nam ex horum morborum incurabilium curatione ferè ſemper ignominiam honoris loco reportat. Ita ſuadet Hip. *lib. de art. num.* 4.
E dicens: *Medicinam* eſſe, *morbos ab ægris in totum tollere, & morborum vehementes impetus obtundere, & eorum qui à morbis victi ſunt, curationem non aggredi, cùm in confeſſo ſit, quòd Medicina tales ſanare non poteſt.* Idem etiam aſſeuerat Celſus *lib. 5. cap. 26. tit.* 1. dum ſic ait: *Eſt enim prudentis hominis, primùm eum qui ſeruari non poteſt, non attingere, nec ſubire ſpeciem eius vt occiſi, quem ſors ipſius peremit, &c.*

PRÆCE

PRÆCEPTVM XVII.

Medicus caueat à falſis pollicitationibus.

MEdicum non eſſe de illorum numero,qui Agyrtarum more vulgus, præſertim indoctum, falſis promiſſis & imaginationibus, pecuniæ corradendæ cauſa, decipiunt, ipſamet Medici definitio palam facit; nam Medicus artifex omnium nobiliſſimus, præſtantiſſimus,vitæque hominum, ac publicæ ſalutis ſeruator maximè neceſſarius,eſt naturæ miniſter,vir Philoſophus, hoc eſt, ſapientiæ ſtudioſus, rerum omnium naturæ ſcientiſſimus cultor, malorum depulſor, fidúſque ſanitatis cuſtos. Cur ergo Medicus tot ingenuis artibus inſtructus plura falsò pollicebitur,vt ægros & adſtantes ineptè, & dolosè alliciat?

Rurſus, ſi Medicus arte Hippocratica dignus,moribus debet eſſe admirabilis, modeſtia grauis, innocentia & vitæ integritate inculpatus, ſcientia venerandus, artis operibus,& exercitatione inſignis,prudentia conſpicuus, fide & taciturnitate ornatus, iuſtitia ſeuerus, à recto non deflectens, ſedulitate alacris, amore & charitate in ægros inflammatus, poſt ſummum Deum humani generis ſeruator, vitæ moderator, morborum vindex, publicæ ſalutis vigilantiſſimus cuſtos: cur ea quæ non poteſt præſtare, pollicebitur, & adſtantes vel inſcitia,vel aucupandi turpis lucri cauſa decipiet?

Adde quòd perſæpe finem non conſequitur, hoc eſt, ſanitatem, licèt perpetuò eam pro ſcopo intendat, & artis præſidiis paret: cur ergo ſalutem præſagiet falsò, morbum atrocem,& ſuaptè natura immedicabilem cernens coniectura? quæ veritati proximiùs accedit, 1. *Aph.* 12. & eſt media inter omnifariam ſcientiam, & omnimodam ignorantiam, vt docet Galenus *lib.1. de loc. affect. cap.*1. Deinde non omnes quos præ manibus habet, poteſt ſanos facere, vt prædixit Hip. *lib.1. progn. text.* 2. Sed ſufficit facere id quod ratio & experientia ſuadent. Hoc modo excuſat Galenus Hip. *lib.6.epid ſect.8. com. vlt.* quòd ipſe applicitis præſidiis non profecerit, in curandis Phaëtuſa,& Namyſia,quibus ob retenta menſtrua hiſpidum factum eſt corpus, & barba apparuit, dum ſic ait: *Namyſia verò non ſecus quàm Phaetuſa, cuius facta eſt nuper mentio,quum nullum fructum, ex Medicorum opera tuliſſet, è vita exceſſit: nec potuit diu vitam producere. Non tamen hac nos deterrere exempla debent, quominùs mulieribus ita affectis manum admoueamus: ſed excitare potiùs,vt ingenium exacuamus, quò optata conſequamur: ſiquidem tunc denique officio noſtro functi ſumus, cùm omnia effecimus, quæ ratio nobis ſuppeditat, & longus vſus, peritiaque commonſtrat.*

Quapropter Medicus multa non polliceatur: licèt enim ars ſit vndique abſoluta & perfecta, tamen multoties aut artificum imperitia, aut infelici hominum qui curantur, ſorte, aut rerum neceſſariarum defectu, aut quod maius eſt,ob partem curatu difficilem,& ſuapte natura debilem, aut in qua continuò humores de nouo generantur, accidit vt ea finem nón conſequatur, nec æger exactam ſanitatem ſibi comparet. Quare in pollicitationibus Medicus cautus ſit oportet.

PRÆCEPTVM XVIII.

Medicus paruum morbum non attollat.

COrnelius Celſus,alter Latinus Hippocrates, *lib.5. cap.26.rubric.1.* ſic ait: *Eſt enim prudentis hominis, primùm eum qui ſeruari non poteſt, non attingere, nec ſubire ſpeciem eius, vt occiſi, quem ſors ipſius peremit. Deinde vbi grauis metus ſine certa tamen deſperatione eſt, indicare neceſſariis periclitantis in difficili rem eſſe, ne ſi victa ars malo fuerit, vel ignoraſſe, vel fefelliſſe videatur. Sed vt hæc prudenti viro conueniunt, ſic rurſus hiſtrionis eſt, paruam* A *rem attollere, quò plus præſtitiſſe videatur.* Quo pacto irridendi ſunt vel triuiales, vel auari Medici, qui turpis pecuniæ cupidine victi, miſeris ægris morbum attollunt, vt ampliores nummos dolo malo perciti corradere queant, vel vt præſtantiores Medici habeantur, quòd peritia ſua vel methodo certa, omnes è mortis faucibus liberarint. Hæc calliditas, vel deprauata Medicorum conditio grauiſſimum ægris damnum afferre ſolet: nam ægri timent, deſperant,& animo conſternati, vel viribus deficiunt, vel morbo curationem non adhibent, quia putant non poſſe ſanari.

PRÆCEPTVM XIX.

B *Medicus magnum morbum non parui faciat.*

SApientiſſimus Medicorum Magiſter *lib.6. epid. ſect. 2. com.*43. ſic inquit: *Quicumque enim in periculoſis morbis, pluſquam decet, ægrotantes hilares, & bonæ ſpei plenos reddunt, in multò maiorem coniiciunt triſtitiam ſequentibus diebus, quum aut in peius morbus recidiſſe videtur, aut vltra promiſſa Medicorum producitur. Quinetiam plures homines confiſi, perinde ac ſine periculo ægrotent, Medicis non obtemperant, &c.* & *lib.6. ſect.6. com.*11. ſic ait. *Quare ſæpè fit vt Medicus repentè ingreſſus, & morbi, & doloris leuationem eſſe factam, & adſtantes lætos comperiat: ipſe tamen lætari temerè non debet: ſed quærere factáne ſit indicatio, aut abſceſſus eruperit; quorum nullum ſi factum* C *inuenerit, ſed ægroti oculos perturbatos, ſignáque delirij adeſſe intueatur, tum magnum malum eſſe pronunciabit: tunc enim ſedata quidem pleuritis eſt, ſed ad perniciem, &c.*

Quare Medicus morbum magnum non parui faciet: nam ſic in duo damna incurret, quia ſi fortè mors contingat, vel ſefelliſſe, vel ignoraſſe videtur; & ſi à Medico morbus prædicetur paruus, æger præceptis non obtemperat; quare præpoſtero victus ordine vtens ſæpe occumbit, & in Medicum poſtea culpa reiicitur; notum eſt autem apud doctrinam Gal. *lib. de theriac. ad Pamphilian. cap.*4. & alibi ſæpe, ſola conuenienti victus ratione morbos perdifficiles ſanari.

PRÆCEPTVM XX.

D *Medicus amet conſultationes.*

NEc verò indecorè ſe ille geret Medicus, qui in rei præſentis anguſtia circa ægrum aliquem, & imperitia tenebras offundente, alios quoque acceiſere iuſſerit, quò ex communi conſideratione, res circa ægrum inquirantur ac cognoſcantur; & illi cooperatores fiant ad auxilij ferendi facultatem. Nam in afflictionis aſſiduitate, augeſcente affectione, ob conſilij inopiam, plurima ad rem præſentem effugiunt. Et hæc Hippocrates *lib. præceptionum, num.*7. Hoc oraculo monet Diuinus auctor, vt Medicus gaudeat, in curatione morbi grauiſſimi, ſæpe ſecum habere colloquutorem, miti enim & diſerta concertatione elicitur veritas. Qui enim alios non vult conuocare ad E conſilium, is vult ſolus eſſe in præſepe equus; quare à domo, & à curatione explodendus: quoniam cognitio, & curatio morborum res ſunt difficiles; quare oportet vt earum veritas ex multorum voto eluceſcat. Deinde plus vident oculi, quàm oculus, 8. *Ethic.* 2. & doctiſſimos quiſque ſæpè obliuiſcitur, & vnuſquiſque maiorem adhibet diligentiam, circumſpiciens teſtes ignorantiæ ſuæ.

Medicorum enim conſultatio, magni ſemper fuit ad curationem momenti: ſic enim ægri præceptis Medicorum redduntur obedientes; & ſi fortè mors adueniat, nullus illorum calumniam incurret; & quod plus eſt, æger citiùs curatur: & Medicorum mores, doctrina, ingenium omnibus palàm fiunt. Hæc tamen debent fieri dummodò affines & domeſtici non admittantur:

liberiùs enim ſic proferuntur ſententiæ; & hoc modo iuniores à perito & experto Medico corrigi poſſunt: & ſi fortè occupat mors, hæc ab adſtantibus in illum non reiicitur, qui vel remedium propoſuit, vel mordicus defendit. Quare conſultationes ob has cauſas publicè non ſunt celebrandæ, vt pluribus allatis rationibus grauiſſimi Medici in ſuis libris, de collegiandi ratione confirmarunt. Hi omnes optimum conſilium eſſe rentur, vt vocentur plures, & vnus Protomedici vicem gerat, de illorum iudiciis ſententiam ferens; quod Ariſt. probat, *3. politic.* 4. de optimè gubernata republica, quod Reges, & magnates obſeruant. Qui autem non poteſt, vni ſe committat electo.

PRÆCEPTVM XXI.

Medicus paucos ad curandum aſſumat ægros.

SApientiſſimè famigeratiſſimus protulit Celſus, *lib. 3. cap. 4. in med. ab vno Medico plures non poſſe vno tempore curari, eúmque artificem idoneum eſſe, qui non multum ab ægro recedit.* Quomodo enim fieri poteſt, vt quiſpiam tot curandis morbis diuerſis occupatus, rectè victum inſtituat, ſymptomata inquirat, tempora morbi ſpeculetur, ſtatum morbi æſtimet; præteritas, præſentes, futuráſque vices contempletur; diem decubitûs memoriâ teneat, quum neceſſe ſit non ſolùm ſemel in die, ſed bis, ter, & ſæpius ægrum vnum inuiſere, quum acutus morbus vel momento temporis, maximas ſubitáſque pariat immutationes? Nam ſummum conatum apponente natura, & noxium à ſe depellere contendente, humoréque partes principes oppugnante, varia accidunt ſymptomata, ſæua & terroris plena, quibus ſi Medicus generoſo animo præſentia ſuâ non reluctetur, veris auxiliis inſtructus, & vel intempeſtâ nocte accurrens, æger ſaluberrimis præſidiis deſtitutus, ex templò occumbet. Qua ratione Medicus ſolùm decem ægros vno die curandos aſſumere debet.

PRÆCEPTVM XXII.

Medicus in nominibus inquirendis multam operam non impendat.

AGitatum à doctiſſimis ſcio, Vtrùm nominum inquiſitio ſit Medico neceſſaria. Et videtur quidem non poſſe excuſari eorum diſputationem: nam in diſciplinis ferè omnibus de rebus agentibus, & potiſſimùm arte medica, quæſtiones excitantur de dignoſcenda varietate rerum ſubſimilium: cùm in diuiſione eorum quæ ſubſimilia ſunt, rerum ſcientia conſiſtat, quemadmodum docuit Hipp. *lib. de officio medic. ſect.* 1. *text.* 1. Propter quod commendauit Ariſtot. vt inquiratur numerus rerum, quæ affinitate quadam inter ſeſe coniunguntur: niſi enim rerum differentiæ diſputando inquirantur, agnoſcantúrque, innumeri ferè errores in ſcientiis contingent. Sed fruſtra rerum differentias inueſtigare conabimur, niſi de nominibus diſputatio iungatur, quæ inuentæ rerum varietati reſpondeat. Idcircò non modò in Medicina, ſed in reliquis artibus, videntur neceſſariò agitandæ de nomine controuerſiæ. Minor conſtat ex eo, quòd vniuſcuiuſque rei differentiæ ab artifice exploratæ, nomen etiam aptiſſimum, quo ab aliis diſtinguatur, exploretur, & imponatur, ſed vno & eodem nomine omnes explicentur, licèt ipſæ res inter ſe diuerſæ admodum ſint, diſcentis tamen animus, dubius & incertus trahetur, neſciens res, aliàs inter ſeſe diuerſas, diſcernendo agnoſcere. Quare cogitur artifex etiam diſputando indagare nomina rebus quadrantia; præſertim cùm maior ſit illarum, quàm vocabulorum copia: idque Ariſt. *initio Metaph.* exequitur, longo ſermone inquirens, ſitne Metaphyſica ſapientia an potiùs ſcientia appellanda, ars, aut prudentia; nam poſtquàm habitûs intellectûs numerauit, ſingulorúmque diſcrimen conſtituit, diſputationem ſubiungit de proprietate vocabulorum, curioséque oſtendit, per quæ dicta nomina diſtinguerentur, ne res inter ſe diuerſæ mutuò confunderentur, eodem vocabulo explicatæ. Ergo, &c.

Accedit, quòd plures errores in Medicina, & in Philoſophia, ob nominum errata videmus accidere: hinc fit vt quidam ad diutinum puerperium, & ciendos menſes ſiliquæ Ægyptiæ corticem exhibeant, nulla aperiendi, ſeu prouocandi facultate præditum, niſi quòd cognominatione ipſa decepti, quòd ſcilicet ea ſiliqua vulgò Caſſia fiſtula dicatur, aromaticæ vires (quæ ſola & fiſtulæ, & caſſiæ nomen habet) ſimul cum nomine in illam transfundunt. Deinde quid Auicennæ *ſecundum canonem De Medicina*, tot ambagibus obſcurauit: *Serapionem*, & alios probos auctores fœdauit, niſi quòd eorum interpretes vocum ſignificationes parum habuerunt exploratas? Ex hoc fonte tot emanârunt errores circa Cardamomum, Apium maius, Eupatorium, Centaurium, Rhaponticum, infinitáſque propemodum herbas, in quibus Medici, vel etiam doctiſſimi, ſæpiſſimè peccarunt. Non igitur poſthabenda ſunt nomina, præſertim Medico, cum humanæ vitæ præiudicio in his aberranti.

Verùm licèt rerum doctrinæ, & diſciplinæ citra verba tradi non poſſint, & pulchrum quidem ſit congruis propriíſque ſermonibus conceptas animo ſententias, & rerum differentias inuentas explicare; meritò tamen Galenus Medicos, & reliquos diſciplinarum ſtudioſos, è verbis, & nominum inquiſitione dehortatur, ſed vt ſolùm in rebus inquirendis, diſcernendis, & agnoſcendis occupentur, hortatur, quia verborum exploratio à magis neceſſaria rerum inquiſitione, quæ longiſſima eſt, diuertit: & ſi in illis indagandis vitam per ſe breuem conſumamus, ad nullam artis perfectionem vnquam deueniemus.

Audi Galenum *lib.* 1. *Epid. ſect.* 3. *com.* 5. dum ſic ait: *Profectò hæc illa ſunt, quæ illuſtrant prorſus & verè medicum. Sophiſtes verò dum de vocibus, & ſignificatis contendit, ſuum, & diſcipulorum tempus conſumit.* Et *lib. 6. meth. cap.* 5. ſic inquit: *Cæterùm parum eſſe de nominibus ſolicitum debere eum, cui rerum ſcientiam inuenire ſit propoſitum, ſæpè iam diximus. Itaque huc potiùs nominibus neglectis properemus, quoniam non ex eorum exquiſitâ impoſitione, ſed ex appoſitis remediis ægro ſalus paritur.* Idem ſcribit 2. *de diff. pulſ. cap.* 5. & aliis in locis, in quibus exacta traditur doctrina de febribus tertiâ die exacerbantibus, ablatis nominibus cauſonis, tertianæ, & ſemitertianæ; de quorum ſignificatis nonnulli integra volumina conſcripſerunt, provt refert Galenus *ibidem*, quos non immeritò refutat, quoniam hæc diſceptatio rerum cognitionem impedit. Ideò pollicebatur Plato *in Timæo*, doctiores peruenturos homines ad ſenectutem, ſi rebus agnoſcendis occupati perpetuò, verborum eſſent contemptores.

De rerum ergo eſſentia, & non de nominibus artifici curandum. Nec obſtant rationes ſuprà adductæ: nam licèt rerum inuentæ differentiæ citra verba explicari non poſſint, vitiari tamen poſſunt de nominum proprietate difficultates, vel imponendo cognitis inuentíſque rebus, vſitata & communia nomina, vulgóque recepta, provt docet 3. *de diff. pulſ.* 1. vel accipiendo ab eo cum quo diſputatur; vel compoſitâ citò de nomine pace, pro arbitrio conſtituatur, ne in longiùs procedat vocabuli controuerſia, *lib. de diff. ſympt.* 1. Hoc modo 1. *de loc. affect. cap.* 1. ſummè reprehendit Medicos, qui de nominum proprietate prolixas quæſtiones excitabant, quum breuiùs ab illis ſe expedire potuiſſent. Nam *tum homines res ipſas neglexerunt, quum nimio ſtudio nomina inueſtigare tentarunt,*

Digitized by Google

runt, vt doctè propoſuit Galenus, 4. *de loc.affect.cap.3. ad fin.* A

PRÆCEPTVM XXIII.

Medicus nihil aggrediatur temerè.

PRudentiſſimè Hippocr. *lib.6. Epid. ſect.2.text.25.* nihil temerè, aut inconſideratè eſſe affirmandum aſſeuerat: & Galenus *in com.* hanc explicans ſententiam, nulli temerè credendum affirmat, ſed priùs ratione, verúmne, an falſum ſit, examinandum, quia incredibile eſt quod probatione caret, vt ipſe probat *lib.6. Epid. ſect.4.com.19.* & 1. *Epid.ſect.1. in præfatione*: tamen ſi quiſpiam Hippocraticam dictionem alio modo interpretetur, non errabit. B

Nullum ergo præſidium Medicus temerè aggrediatur: quia nimia audacia, & citra præmeditationem præcipitatio, inconſtans iudicium ſignificat, & ignorantiam arguit in artifice: ſic enim ait Hip. *lib. de lege, num. 3. Imperitia vero malus theſaurus eſt, & infelices opes his qui eam repoſitam habent, & inſomnium, aut potiùs ſomnum diurnum, & maximè verum, alacritatis, fiduciæque, ac vera exultationis expers, timiditatiſque, & audaciæ nutrix. Timiditas equidem impotentiam, audacia verò ignorantiam artis ſignificat, &c.* In Medico ergo temeritas, & in applicandis præſidiis audacia, execranda; nam inexperientiam arguit. Incauti enim iuuenes, & indocti ſenes hoc vitio tentantur perſæpè: Illi, quia futuros euentus tanquam inexperti ignorant, C & citra ratiocinium, aut cautelam vllam in laqueos coniiciunt ægros, eos violentis auxiliis curantes, à quibus, nec ipſi, nec miſeri ægroti euadere poſſunt: Hi, quoniam citra auctorum lectionem, ſoli (vt ipſi tentur) fidentes experimento, quo iactabundi gloriantur, atrocibus præſidiis ægros excarnificant, quouſque debiles, & viribus reſoluti è vita diſcedant. Nec te decipiat ſententia Celſi, *lib.3. cap.9.* monentis, temerariis remediis aliquando eſſe vtendum, vt *quos ratio non iuuat, temeritas ſanat*: ibi enim de deſperatis, & conclamatis loquitur morbis, in quibus *melius eſt, anceps remedium experiri, quàm nullum*, vt ipſe dicebat *lib. 2. cap. 10. Quando ergo ſemel ægro moriendum eſt, à leuibus inchoare præſidiis eſt inutile: quia melius eſt aliquid nos agentes periclitari, quam ægrum ſpe adempta certò perire*, vt bellè dictabat Galenus *lib.10. meth. cap.10.*

PRÆCEPTVM XXIV.

Medicus nihil contemnat.

HIppocrates *lib.6. Epid.ſect.2.text.25.* ſic profatur: *Nihil contemnere.* Galenus *in com.* triplici modo hoc elogium Medicis vtile futurum eſſe ſperat, ad librorum lectionem, ad vſum præcognoſcendi, & ad morborum curationes. De primo: Nulla quæ apud optimos auctores ſcripta ſunt, etiamſi videantur prima facie abſurda, contemni debent. De ſecundo: Nulla ſigna ſunt negligenda, etſi minima, ſed omnia conferenda ſunt in iudicium. De tertio: Nulla ſunt omittenda, quorum eſt vſus curationi neceſſarius, & ſalutaris. Iunge tu, nihil negligendum, quia nihil temerè, & ſine cauſa fit. Adde, quòd exiguum morbum non parui faciat: nam plurimi morbi initio mites apparent, quibus ſi remedia non adhibeas, inſoleſcunt, & tandem interficiunt. Multoties ſunt doloſi, & maligni, & videntur lenes; quum verò vergunt verſus ſtatum, vires ſuas pernicioſas oſtendunt, & viſcera interna occupant, quorum denique firmitudinem diſſoluunt.

A

PRÆCEPTVM XXV.

Medicus non differat morbos.

AB omni artifice aliena res dilatio eſt, & præcipuè in Medicina, vbi dilatio, vitæ periculum parit, inquit Hip. *lib. Epiſtolar. ad Crateuam, num.18.* Quare *auxiliari ne differas: nam ſemel pereunti nulla poſtea ſuffragia proſunt*, vt Meſuë dictauit *in præfatione ſua.* Quapropter multipliciter peccat medicus, qui auxilia illicò non adhibet, & in præſentis rei anguſtia plura machinatur, vt citò morbus perſanetur. Idcircò *medicari in valdè acutis eadem die, tardare verò in talibus malum*, vt 4. *Aph. text.10.* dicebat Hippocrates.

B Turpe enim & indecorum eſt Medico in morbis præſertim qui præceps periculum minantur, differre auxilia: nam ſi humorem peccantem vel phlebotomia, vel purgatione, alióve auxilio non euacues, dolor partis augetur, febris caliditas increſcit, ſuffocantur vires, ſæuiunt ſymptomata, & ad aliquam partem principem decumbunt ij, qui per corpus vagantur humores, & tandem vires onere preſſæ ſuccumbunt. Hinc dixit Hip. 1. *acut. text.8.* quæ celeriter fieri debent, celeriter peragere oportet: ſi enim morbus vrget acutie ſua, antequam radices agat, aut humor in partem principem decumbat, citiſſimè opitulari eſt neceſſe, quum morbi exitus planè ignoretur.

C

PRÆCEPTVM XXVI.

Medicus cautè præſagiat.

DIuinus Medicus *lib.1. prognoſt. text.4.* ſic cecinit: *Medicus morituros, euaſuróſque præcoſcens ac prænuncians, culpa vacabit.* Ideò præſagium in morbis eſt maximè laudandum, propter multas cauſas: ex omnibus enim Medicinæ partibus nulla eſt, quæ artis excellentiam, & Medici præſtantiam adeò oſtendat, vt ea quæ euentus præſagiendi rationem docet.

Hæc pars ad Medicum ſummè pertinet, neque eſt ſuperuacanea, & à Medicina aliena, vt aſſerebant Methodici, qui futurorum prædictionem, vaticinatorum, D non Medicorum eſſe officium pertinaciter arbitrabantur, iuxta illud Plauti, *in Milite: Bonus vates poteras eſſe, quum quæ ſunt futura, videas.* Et apud Ciceronem *lib.2. de legib. Interpretari effata incognita, fatidicorum & vatum exiſtit; & quæ futura præſentiunt, vaticinari, & diuinare dicuntur.* Ita Hip. *lib.1. progn.1* Medicum vti prouidentia optimum eſſe aſſeuerat, quia ars præſagiendi magni eſt ad curationem momenti, quum ſine ea nullus Medicorum rectè curare poſſit, ex Galen. 10. *meth. cap.6.* qui curationem ſemper dignotionem, prænotionémque conſequi affirmauit: quod confirmat *lib.1. de officio med.com. 2.1. acut.3.* dum ſic ait: *Curationem propter ſeipſam à Medicis exerceri: dignotionem verò, atque prænotionem propter curationem.* Et ſubdit: *Quòd verò* E *prænotio ad curationem quoque vtilis ſit, demonſtrauit in præfatione prognoſticorum Hip.* Et *lib. de conſtit. art. medica, cap.18.* ſic inquit: *De præſagiis poſt hæc verba facturi ſumus, quoniam tum ad alia quædam, tum ad curationem potiſſimùm conducunt.*

Aliam vtilitatem, quæ ex prædictionibus accedit, deſcripſit Hip. 1. *progn.2. Præſentiens enim, & prædicens coram ægris, præſentia, præterita, & futura, quæque infirmi omittunt, enarrans, creditur agnoſcere magis ægrorum res; hinc audent homines magis ſe concredere Medico.* Præſagia enim ægros ad obtemperandum faciles reddunt, & tempus remediorum demonſtrant opportunum, ac denique Medicum à mortis crimine immunem faciunt.

Deinde alia eſt vtilitas, quæ ex prædictione emanat: quoniam Medicus præſagiendo, affectiones futuras an-

reuertit, ſymptomatáque imminentia præcauet, & ſic præſeruationi eſt vtiliſſima, & præſtantiſſima: *Melius enim eſt, imminentem morbum præcauere, quàm factum curare*, ex Gal. *lib. 2. de facult. natural. lib. cap.* 8. Quia præcautio tantò curatione eſt præſtantior, quantò *melius eſt morbos prorſus non ſentire, quàm à morbis liberari*, ut dicebat Galenus *lib. art. med. c.* 19. & *lib. de ſanit. tuend. ad Thraſyb. c.* 30. & 31.

Verum quidem eſt, & à Galeni mente exhauſtum, partem artis præſagatricem ſummè eſſe Medico neceſſariam, ſed cùm difficillima ſit, & obſcuriſſima, fit vt plures, vel peritiſſimi Medici, in præſagiendo cæcutiant, & vacillent, maximè ſi morbus acutus grauiter infeſtet. Hoc prædixit Hip. 2. *Aph.* 28. dicens: *Acutorum morborum non eſſe certas prænunciationes ad ſalutem, vel mortem*, quoniam, vt dicebat Gal. *in com.* in acutis videtur Hippocrates non fidere prædictionibus, quia hæ aliquando fallunt: Non ergo ſunt certæ prænunciationes in morbis acutis, cùm aliquando (quamuis rarò) contingat Medicum optimum aberrare. Hoc autem fit propter ſubitam in indicatione permutationem, quæ naturam ſequitur ſuccorum morbificorum, & quia humor noxius ex vno loco velociter transfertur ad alterum.

Licèt autem Medicus præſagiens, ſit prænißæ mortis inſons, tamen ob plurima quæ præſagitionem interturbant, cautè præſagire debet: acutus enim morbus tot habet ad bonum, vel malum mutationes, quot habet autumnalis diei hora. Quare quæ erant in gaudio, mutantur ſæpè in triſtitiam, & pœnas.

Inſuper plures ſunt morbi, qui ab humoribus contrariis, & inſtabilibus ſcaturiunt, in quibus præſagia de ſalute & morte, ambigua ſunt & fallacia. Quod Galenus nos docuit, *lib. de art. med. conſtit. cap.* 18. in hunc modum ſcribens: *Nec ea quidem omnia, quæ ex morbi ratione proficiſcuntur, certò prænoſci poſſunt, quum repentè poſſit ſuperfluus quiſpiam ſuccus in corpore, interius in partem aliquam vitæ neceſſariam defluere: poſſit etiam contrà ab aliqua principe parte impelli ad ignobiliorem. Et ſubinde erit neceſſe, vt is qui in principem partem fertur, extremum periculum; qui verò ab ea repellitur, repentinam, inopinatámque ægrotanti ſalutem præſtet*, &c. Qua ratione in his morbis incerta eſt, & fallax prædicendi ars: & ſæpè hac de cauſa accidit, vt deſerti à Medicis conualeſcant, & contrà moriantur, de quibus Medicus erat ſecurus, vt præclarè prædixit Celſ. *lib. 2. c.* 6.

Accedit, quòd in morbis acutis incertæ ſunt prænunciationes ad ſalutem vel mortem, ob externas cauſas, quæ inopinatò ſuperuenire ſolent, & indiciorum certitudinem corrumpunt: vt ſi quempiam ægrum Medicus euaſurum prædixerit, qui poſtea infauſto ſuperueniente nuncio, nimia triſtitia affectus, moriatur. Aut ſi certa aliqua die ſoluendum morbum prænunciauerit; deinde ægrotante contra Medici præceptum in aliquo delinquente, aut ab aſſiſtentibus errato aliquo commiſſo, vltra deſtinatam diem prorogetur iudicium, ſi morbus ſalubris eſt; aut antè adueniat, ſi morbus eſt lethalis. His enim euenientibus, Galeno auctore *lib. de art. med. conſtit. cit.* nihil certum præſagire poſſumus. In quibus verò humores ſtabiles ſunt, nec de loco ad locum mouentur, ac præterea omnia circa ægrotantem rectè geruntur, nec aliquod erratum committitur, prædictiones certæ ſunt, nec fallunt. Quare prudens Medicus in acutis, & malignis morbis, ob dictas cauſas cautè præſagiat: ne ſi deinceps aliter accidat, ipſe ægro, & adſtantibus deriſui ſit, & contemptui.

PRÆCEPTVM XXVII.

Medicus fugiat à Chymicis, & documenta eorum parui faciat.

AMpliſſimus ſeſe nobis oſtentat campus diſputandi contra Chymicos, & illorum documenta, ſed A quia peculiaribus libris iuniorum peritiſſimi latiſſimè hoc negotium agitarunt, in eo licèt arduo explicando, ero breuiloquus. Sanguineis enim lachrymis deploranda eſſet calamitas hæc, ab iis qui Hippocratis, & Galeni filios ſe eſſe gloriantur, & horum magiſtrorum ſaniſſimam doctrinam, ex limpidiſſimis fontibus exhauſtam combibere ſolent, quòd Chymici, & alij, omnino aduerſam, & contrariam Hippocratis legibus obſeruantes diſciplinam, impunè, proteruè, indecorè ſacroſanctam Medicinam, ſummum ac maximè venerandum Omnipotentis donum, dicteriis, facetiis, & præpoſteris auxiliis infament.

Quid enim magis diuerſum eſt à Gal. mente, magis execrandum, magis humanæ ſaluti repugnans, quàm leges Theoph. Paracelſi, qui à Chymicis Chymiæ B primus inuentor, & huius artis ſemideus vocitatur; cuius inſcitiam, ſuperbiam, iactantiam, contumaciam irridere ſatius eſt, qui ſuo genio ductus, limites Chimiæ excedens, de principiis diſputare, & in omnibus Philoſophiæ & Medicinæ partibus, noua dogmata inuehere conatur, abſurdiſſimis, & portentoſis opinionibus, proprio Marte inuentis, innixus.

Quid plura? Nonne hic Pſeudomedicus *lib. de tinctura phyſicorum, & in præfatione paragrani*, monet priſcos Medicos, & omnes gentes cuiuſcumque conditionis ſint, vt ſe tanquam arcanorum Monarcham, & totius philoſophiæ ducem ſequantur? O deliramentum elleboro dignum! Nonne tibi mouet cornicula riſum, quando eum audis, *lib. de peſtilitate, tract.* 2. vocantem C omnes Medicos, non Doctores, ſed mendaces, & mendaciorum auctores? Nonne hanc peſtem effugies, quum ſterquilinium euomit ex ore fœdo, hoc eſt, acerbiſſimis maledictis, Hip. Gal. Auicen. Academicos omnes, Arabes, iuniores inſectatur, & genuino, imò beluino odio antiquam Medicinam perſequitur? Hoc modo ſectatores eius, nequiſſimis, & vaniſſimis dicteriis imbuti, contra Ariſtot. atque Galenicos plura effutiunt, & vocant eos materiales, elementares, ambulatores, Ariſtotelicos tenebriones, vulgares de ſchola homines, Thraſones Athenienſes, imò vaniſſimarum vanitatum defenſores appellant. Hoccine humanum factum? Hoccine ferendum ab illis, qui ſuauiſſimum nectar, & ſaniſſima præcepta ex Principum ore perſæpè degustant?

D Apage, apage hoc peſtilentiſſimum venenum, à Galeni mente tam longè diuerſum! Fuge crudeles huius hominis mores, qui nefariis, ac diabolicis artibus, & magicis incantationibus inſtructus, Galenum temnit, Auicennam damnat, & ſanos auctores reſpuit. Auerſator medicaſtrum Hohenheim, ſeu ariolum Bombaſt, ex quo veſpæ Heracleenſe mel lambunt, ſuáque balſama, & mumias mutuantur. Dogmatica fragrantiùs ſpirant, amabiliùs recreant, feliciùs expetuntur, ſalubriùs ingeruntur. Deinde ſi hic omnium ſcientiarum fuit ignarus, cur ſectatores eius illum ſupra omnes mortales tantopere extollunt? Abeant ergo Chymici, malè feriati nebulones, qui eum in omnibus ſcientiis, diuinis, & humanis fuiſſe verſatiſſimum, temerariè, immò impudenter aſſerere auſi ſunt.

E Dic mihi, quis erit tam inſanus, qui hæc tanquam vera prodat? Quis niſi amens ſibi perſuadebit, noctem non ex abſentia ſolis, ſed ex ortu ſtellarum nocturnarum fieri, quod ſcribit *lib. Meteor. cap.* 3. Quis credat, ſtellas quaſdam habere ſe inſtar cucurbitarum, & phialarum, & concauitatibus ſuis continere ſalem, ſulphur, & Mercurium; atque inde per operationem ætherei Vulcani, per emunctoria ventos emittere, non ſecus ac cùm flatus in corpore humano generantur, & per inferiorem ventrem excernuntur. Stulti ſunt, qui lotum & carbones habent in delitiis, hiſque torpet mens inſcia recti, qui volatilis, & arſenicalis auræ ſuffitu recreantur, & hæc vana tenebrionum idola amant, & venerantur.

Quid quæſo magis abſurdum, quàm cum eodem aſſerere *lib. cit. cap. 6.* pluuias non generari è vaporibus à terra in altum ſublatis, ſed eſſe quaſdam ſtellas, quarũ fructus ſint pluuiæ: Abſurdum quoque eſt, quod *lib. 1. Meteor. cap. 10.* ſcribit, ſtellas ſe purgare tum æſtiuas, tum hybernas, non per ſu'gura, ſed per corpora quæ excernunt, quæ ſtellas cadentes vocant: Cauſa eſt, inquit, quòd alimentum habent in firmamento, quod eſt elementum à quo ſuſtentantur: nihil enim eſt creatum, quod non quotidiano alimento egeat, vt homo. Ex quo conſequitur, eas ex ſuo elemento edere, & cibum capere. Iam quod cibo, & potu ſertiatur, excrementa quoque gignit: aluntur autem igne ſolo, ſicut homo ex terra, ea qua natus eſt.

Ridiculum eſt, imò cachinno dignum, homini hominis generationem non tribuere: nam *lib. 1. de generatione ſtultorum*, ſtultiſſimè putat, hominem non plus ad hominis generationem conferre, quàm ruſticus qui triticum mandat terræ, ad tritici generationem; ſed Vulcano cuidam totam hanc generandi vim tribuit; in cuius abſentia Diſcipuli artis hominem fabricandi nondum ſatis periti, ſtultum efficiant; atque fabros illos non immortales, ſed breuiſſimæ vitæ ſtatuit. Inſuper, vt ſcientiam ſuam oſtentaret, in ſuis ſcriptis Germanico ſermone conſignatis, plura propoſuit nomina peregrina; vt vocabulorum nouitate aliquam ſapientiæ laudem captaret. Hinc libros ſuos decorauit his titulis. *Paragranum*, *Paramirum.* Occurrunt apud eum ſæpè nomina: *Pugoycum, Cagaſtricum, Iliaſtrum, Archaeus, Relolleum, Cherionium, Eneſtrum, Tiech, Trarames, Turban, Leſſas, Suannar, Pereſda, Zenda.*

Deinde humores in corpore negat, & nihil niſi inania nomina eſſe dicit, Galenicóſque, humoriſtas appellat, nam in mundana anatomia plures reperiuntur ſalium, ſulphurum, & mercuriorum ſpecies. Ex ſale plurimos morbos ſalinos; ex ſulphure infinitos, vt febres, ex inflammatione; ex tartaro, tartareos oriri docet. Omnes morbos lapide ſuo (quem vocat) philoſophico, curari poſſe affirmat. Compoſitionis medicamentorum cauſas reiicere conatur, vulgatúmque medendi, & medicamenta præparandi modum reprobat obnixè.

Si ergo tot monſtra, tot portenta finxit Paracelſus, tot deliramenta inuexit, & Galenum hoſtiliter eſt inſectatus; eiúſque ſequaces, in componendis medicamentis, in cognoſcendis, & curandis morbis mille nugas adſtruunt, inſano veluti furore perciti: cur illorum medicamentis, citra rationem & experimentum inuentis, fidem præſtabimus, maximè cùm ſint ad libitum inuenta, & contra præcepta Hip. & Galeni celebrata. Horum ergo inanes ineptias, & ſophiſmata, quibus irretiti impunè homines interficiunt, contemne & proſta.

PRÆCEPTVM XXVII.

Medicus rationalem profiteatur artem.

Rationalem Medicinam eſſe præſtantiorem Empirica, ex eo potiſſimùm coniectat Galenus *lib. 3. de loc. affect. cap. 3.* quòd hæc paucas admodum affectiones, & eas quæ crebrò, frequentérque eueniunt agnoſcat; illa autem non minùs raris, quàm frequentibus opem ferat, vtpotè quæ omnium naturas, differentias, & cauſas, diſcurſu ac ratione inueſtigans, comprehendat tandem, vel ſcientifica cognitione, vel ſaltem artificioſa coniectura, certa quidem, & ad ſcientiam proximè accedente. Vt verò oſtendat, multò plures eſſe affectus, pluréſque læſæ actionis differentias, quàm Empiricus aſſequatur, præmittit *lib. cit.* actionem in quouis membro vitiari poſſe, non ſolùm affecta parte ſimilari, quæ in organo princeps eſt, & talis actionis agens, ſed ad vitium cuiuſcunque alterius, organum etiam componen-

A tis, imò ad inſtrumentalium partium affectus, vt v. g. læditur viſio, ob cryſtallini humoris, & cuiuſuis alterius partis oculi vitium: tum intemperamentum, qui morbus ſimilaris eſt, tum & ob quemcunque alium organicum, inſtrumentalémve morbum. Tunc ſic; Morbi intemperamenti, ſimilaréſve, qui in ſingulis partibus poſſunt accidere, octo ſunt; Organi multò plures, vt patet ex numeroſa illorum diuiſione, *lib. de diff. morbor.* & *3. art. medic.* Compoſiti ex vtriſque, innumeri ferè, & ex illis quidem alij rarò, alij frequenter infeſtantes.

Cum igitur Empirici notitiam ſolùm habeant ægritudinum, quas præ frequentia, ex ſæpè iterato euentu æſtimauerunt: negari non poteſt, plurimas ſubterfugere illorum cognitionem, ſoláſque has frequenter tractare poſſe; raras autem, tanquam ignotas, ne quidem attingere. Dogmaticæ autem diſciplinæ omnes ſubiacere, B quæ omnium dignotionem aſſequitur, certam quidem & infallibilem, frequentium: rarò autem euenientium, ſcientificam nonnunquam; aliquando verò coniecturalem, vſque adeò tamen artificiosè, vt proximè ad veritatem accedat, vixque errare patiatur, non modò in locis, & affectibus dignoſcendis, ſed in curandis: cogniti ſiquidem affectus curatio, nihil habet incertum aut fallax.

Quare etſi Medicina ab Hip. *initio Acutor.* ars coniecturalis appelletur, & præſertim ea pars, quæ locorum, morborúmque occultorum cognitionem inquirit, dignotria nempè, *lib. de plenitud. ad fin.* apertè *in cit. de loc. effect.* explicat, quanti ſit facienda ipſa artificialis coniectura, vtpote quæ magna ex parte vera ſit, raróque accidat ea mediante ſcopum non attingere. Atque C ideò affectum locum ex læſa actione Galenus inueſtigat: deinde affectionem ipſam per ſcientificam, aut ſaltem artificioſam coniecturam: ac tandem ex vno & altero, aliiſque ſimul vtiliter conſideratis, tempore videlicet, ætate, conſuetudine, &c. de quibus *1. Aph. 2. & 17. & alibi*, acceptis curatiuis indicationibus, gloriatur ſe nihil feciſſe indecorum, nec vnquam tam in curando, quàm in præſagiendo fuiſſe deceptum.

Nec ſanè aduerſatur iis, quòd *3. progn. text. penult.* dicat: *ſupra captum hominis eſſe, nunquam hallucinari.* Non enim prædicere ſolebat, vt feſtinanter ſententiam ferre, quantumuis ab ægro & aſſiſtentibus laceſſitus; ſed vſque ad certitudinem, iudicium ſuſpendebat, ne parum tuta prædictione falleretur, D *1. de dieb. decretor. cap. vlt.* quo loco ſe nunquam erraſſe in prædicendo, apertè pronunciat.

Verùm quoniam rariſſimè, vel ferè nunquam coeunt illa, quæ requiruntur etiam ab ipſo Galeno *ibidem*, ne nos morborum præſagia deludant, multáque ſæpè interueniunt, quæ opinatum euentum impediunt, etiam præſentibus indiciis certis: (ſi talia poſſunt dici in arte medica coniecturæ) accipi poteſt dictum Galeni, ac ſi maiori ex parte veritatem fuiſſet aſſequutus in prædicendo, ac quàm minimum erraſſet, quod tamen ab artifice deſiderari, ipſemet docuit *3. progn. ſuprà cit.*

Ex iis autem, quæ per totius vitæ decurſum ſibi erat animi voto euenêre, Medicos hortatur, vt ſi ex artis E operibus glorioſi fieri cupiant, relictis Archigenis difficultatibus, methodum à ſe diuturno labore indagatam, ac tandem diligenti inquiſitione inuentam; vſu atque exercitatione comprobatam ſectentur, ſuæque ipſius doctrinæ ſtudioſiſſimè incumbant: ſic enim futurum, vt aliena opera, & induſtria vtentes, facili negotio aſſequantur, quæ difficillimè fuerunt inuenta: id quod etiam *lib. quòd optimus Medicus, cap. 4.* de Hip. ſcriptis teſtatur.

Illa igitur dogmatica eſt, & recta procedendi via, vt primùm ex vitiata actione ſedem inueſtigemus primariò affectam, vel illi conſentientem, nihil ampliùs curantes, an pars illa, cuius actio per conſenſum læſa eſt, pati dicenda ſit, an conſentire potiùs primario

patienti; deinde diſpoſitionem ipſam diligentiſſimè exploremus: ex illis ſiquidem, affecto ſcilicet loco, & affectione, cognitis, elicitur curatiua indicatio, generica ſaltem: particularis autem ab iis petenda, quæ particulariter inſunt ægrotanti, natura nempe, conſuetudine, ætate, &c.

Sed vtra illarum præſtantior ſit, magíſque præferenda, Empirica, an Dogmatica, etiam expendendum eſt: & ſuppoſito eundem eſſe vtriuſque ſcopum, ſanitatem nempè, idémque munus cognoſcendi ea, quibus ſanitas ipſa amiſſa recuperetur, remedia ſcilicet, auxiliáve quibus præſens cõſeruetur, hoc eſt, ſalubrẽ victus rationẽ: Tota diuerſitatis ratio in eo ſita eſt, quòd non conueniunt, vnde petenda ſit illorũ cognitio, quæ Medicum, ad propoſitum ſibi finem conſequendum, ſcire oportet.

Empirici quidem iudicium negligentes, ſolam experientiam ſufficere contendunt, quibus potiſſimùm fauent huiuſmodi fundamenta. Primò. Eo modo quo omnes ferè artes ad ſuos vſus trahũtur, poteſt etiã trahi Medicina, quæ vna etiam ex illis eſt. Sed artium reliquarum artifices ſolo vſu, & exercitatione docentur rectè operari ſuis inſtrumentis, non curantes illorum facultates, nec quo ingenio, induſtriáve fuerint inuenta. Igitur ſolus etiam vſus & experimentum ſufficient, vt Medicus ſuis medicamentis inſtruatur, poſsitque debitè ægritudines curare, quantumuis ignoret calidáne ſint, an frigida remedia, quáve facultate prædita.

Quòd ſi contendas, oportere non modò Medicum, ſed artifices omnes ſuorum inſtrumentorum virtutes cognitas habere: Dic, medicamentorum virtutes potiùs experimento, quàm methodo & diſcurſu comparari: nam *lib. de affectionibus*, apertè ſcribit, pharmaca non ex intelligentia, ſed fortuna reperiri, nec magis ab artificibus, quàm idiotis. Quare Galenus *4. ſec. genera, cap. 5. Medicamenta*, inquit, *certò & accuratè ſine experientia cognoſci nequaquam poſſunt*: quod *cap. 9. lib. 3. ſimpl.* multis exemplis confirmat, & *lib. 4. cap. 23.* ſuadet, illorum vires, vtpote à methodo & ratione alienas, per experientiam inueniendas eſſe. Quo pacto reperta fuit herba illa ſanguinem educens, vt memorat Galenus *lib. de purgant. medic. facult. cap. 4.*

Secundò. Iidemmet auxiliis in ſimili ægritudine curanda vtitur Empiricus, quibus & Dogmaticus, corporis, & temporis natura, regione, ætate, conſuetudine, & reliquis ſimul obſeruatis, *lib. de ſectis, cap. 4.* Sed illa faciliùs multò, breuiori & vtiliori compendio ab Empiricis præcipiuntur, & inueniuntur. Ergo illorum ſecta præferenda videtur, in arte præſertim longiſſima, & tã præcipiti agendi occaſione, qualis ferè omnium morborum eſt. Minor conſtat, quoniam Empiricus, vbi morbus, vel ſymptomata apparent, remedia ſibi iam cognita & experta, ſine vlla alia difficultate applicat: non ſic autem Dogmaticus, ſed longo & inutili diſpendio, à ſymptomatis ad morbi naturam progreditur, à qua tandem remediorum facultates petit, ſæpè probabilibus, incertiſque mediis nixus.

Tertia. Artes, imò & ſcientiæ experimento generantur: nam circa experientiam temerè noſtra vita progreditur, docente Platone *in Gorgia*, & approbante Ariſtotele *1. Metaphyſ. 1.* quod nec diffitetur Galenus *lib. de ſubfigurat. empirica, cap. 2.* Igitur experimentales erunt perfecti artifices. Ex conſequenti, &c.

Verùm longè præſtantiores eſſe Dogmaticos, nec cum eis poſſe comparari Empiricos, vſque adeò euidẽs eſt, vt probatione non indigeat: ſed nec illæ quidem deſunt euidentiſſimæ, quarum prima eſt. Experimentum non poteſt acquiri, niſi eorum, quæ ſæpè ſimiliq; modo contigêre, *lib. de ſect. c. 2.* & *de ſubfigurat. empiric. cap. 2.* Atqui omnium membrorum affectiones, ſimplices, & compoſitæ, tam ſimilarium, quàm inſtrumentalium partium, in concurſus redigi non poſſunt; nec omnes crebrò frequentérque accidere. Igitur poſſibile

A non eſt, vt omnium comparetur experimentum, ſed frequentium tantùm; atque ita plurium morborum nec cognitionem, nec curationem aſſequitur, vel attingit Empiricus: præterquam quòd in frequentibus, fallax ſemper erit illius experimentum, vtpote quod ratione, methodo, & iudicio ſit deſtitutum; non ſic autem Dogmatici diſcurſus & ratiocinatio, cùm in omni genere morborũ, vel ſcientifica ſit; vel ſi coniecturalis, adeò artificioſa, vt magna ex parte certitudinem afferat.

Secunda. Frequentium ægritudinum nonnullæ plerunque inuadunt ſine concurſu ſymptomatum, nec niſi coniectura, tentatiuaque curatione poſſunt dignoſci. Sed ſolus Dogmaticus hac via procedendo, poteſt, quam quærit, notitiam comparare. Ergo plurimùm B præſtat etiam in iis, quæ conſiderat Empiricus. Minor oſtenditur. Ille tentantis remedij potentiam agnoſcens, eam cum ſequente opere iungere, & conferre poteſt, indéque facile conijcere, quantum tentando deliquerit, vel profecerit; ac tandem à iuuantibus, & nocentibus, morbi cognitionem aſſequi, & totam curationem inſtituere: minimè verò Empiricus, cui remediorum naturæ prorſus ſunt incognitæ.

Quòd autem in morbis frequentibus etiam agnitio rationalis excedat, probatur: quoniam cùm ad eiuſdem affectus curationem, plurima ſimilis generis remedia dentur, alia aliis fortiora, imbecilliorave, non licet inter curandum temerè inordinatéque quodlibet applicare. At Empiricus vires auxiliorum ignorans, C nullo delectu quodcunque ad curationem adhibet; ita vt ſi à primo res non eueniat, neſciat quò tranſeũdum, ſed caſu, & fortuna ad alterius opem confugit, eo quòd ab effectu, & opere ſubſequuto non colligit, num exceſſerit, vel diminutus fuerit. Dogmaticus verò omnia perſcrutans, ſingulaque conferens, ex facta in corpore mutatione ab admoto remedio, plane colligit, qualiquam deinceps vtendum ſit. Ergo, &c.

Denique ſi nihil certiùs curationem edocet, quàm ipſamet ægritudo, quippe quæ cùm res ſit præternaturalis, protinus ſui remotionem per contraria indicat, qui non præferetur Medicus, qui ab illius eſſentia, & natura cognitis auxilia petit, & curandi modum exactè callet? Quare, &c.

D Iam verò rationalem inuentionem remediorum, multis nominibus experimentali præſtare, conſtat ex Gal. *lib. 3. de loc. cap. 3.* & *lib. 6. cap. 1. de compoſ. medicam. ſecund. loc.* tum quia medicamenta, quæ methodo reperiuntur, omnibus eadem ratione proſunt, non ſic autem quæ experimento, vt ipſe teſtatur *lib. 9. de placit. cap. 6.* & *3. ſec. gener. cap. 2.* tum quia abſque ratione experimentum infirmum eſt, *cit. de placit.* nec eo ſolo, ex medicamento in medicamentũ, nec ex effectu in affectum tranſire licet, *3. meth. 2.* Ergo tam in ægritudinum agnitione, quàm curatione, remediorum inuentione, & modo applicandi, longè excedit Dogmatica diſciplina.

Neque vrgent Empiricorum fundamenta. Primo namque ſatis reſpondetur, negatione minoris: Neceſſe ſiquidem eſt, vt dicebatur, artifices omnes non modò E ſuos vſus, ſed inuentionem, & facultatem ſuorum inſtrumentorum ad commodum vſum, aptéque & variè pro neceſſitate operandum agnoſcere, alioquî etiam ſui proprij vſus erunt ignari. Inſuper, quomodo faber ſerram aliquando laxabit, interdum contrahet & tendet, nonnunquam inflectet, niſi nouerit ſerram ipſam ita variè affectam, ad varios quos intendit vſus, eſſe accommodam, & pro ſingulis variè adaptari? Sic niſi Medicus medicamentorum potentias cognouerit, & num ad partem infrigidandam, aut calefaciendam, & quantùm proſint; nec commodè illis vtetur, nec pro affectus varietate vim medicamenti remittens laxare, aut augens intendere ſciet.

Ad id verò, quod obiiciebatur ex Hip. & Gal. aſſerẽtibus, non methodo ratiocinationéve, ſed experimento

potius

Digitized by Google

potiùs medicamentorum facultates agnoſci : Dicendum eſt, eos de medicamentis loqui, quæ à tota ſubſtantia agunt ; horum enim vires, & occultas proprietates à methodo eſſe alienas, ſoláque experientia inueniri, *lib.* 13. *meth. cap.* 6. & 1. *ſecund. gener. cap.* 16. edocuit : non aliter ac propria, conuenientiſſimáque alimenta, quia à tota ſubſtantia, illiúſque conuenientia operari dicuntur, 6. *de ſanit. tuend. cap.* 3. ſolo experimento cognoſcuntur, vt *ibidem* ſcribit Galenus, & 4 *acut.* 89. Illa tamen quæ ſola qualitate operantur, dubium non eſt, ratione, indicióque cognoſci, ab odore, colore, ſapore, ex adductis locis, & innumeris aliis ; quamuis ad exactam illorum dignationem, experimentum etiam requiratur, 3. *ſimpl.* 9. & 4. *cap. vlt.*

Porrò aduertendum eſt, quòd licèt medicamentorum proprietates caſu, fortuna, & experimento reperiri dicantur, non iudicio, ſeu ratione, ea tamen excludenda non eſt ab eorum cognitione. A caſu enim, fortuna, & animantium imitatione, initium experientiæ deducitur ; vera tamen experiendi ratio, perfectio, ipſáque experientiæ fides, & conſtantia acquiritur ratione, à qua etiam petenda eſt conueniens illis vtendi methodus. Siquidem non vtcunque ſors tulerit, ſine arte & iudicio, ad morborum curationem adhibendæ ſunt prædictæ facultates experimento inuentæ, quemadmodum nec ſine hoc in vſum trahere oportet medicamenta per ratiocinationem cognita ; non minùs ſiquidem manca eſt ratio experimento deſtituta, quàm experimentum ratione, & methodo carens.

Ad ſecundum : fatemur quidem Dogmaticum longa illa via incedere, prolixóque circuitu : ex eo tamen cum plurimas aſſequatur commoditates, certiorémque ſui muneris ſcopum, præferendus eſt Empirico, qui diminutus, fit incertus, dum breuis eſſe laborat.

Ad tertium, negandum antecedens : Quamuis enim experientia, eo quòd ſingularium eſt, circa quæ fit operatio, plurimùm ad operandum ſeruiat, 10. *Metaph.* 1. & 2. *ethic.* 2. Gal. 9. *meth.* 6. & alibi, multò tamen inferior eſt arte, 1. *Metaph. cit.* nec ſufficiens ad artem conſtituendam. Medicinam verò noſtram dogmaticam, rationalémve, duobus conſtare integrarique, ſcilicet vera agendi methodo, ſed ratione, per quam quidquid agendum ſit, indicatur ; & experimento, à quo illa quæ diſcurſu & ratiocinatione inueniuntur, fidem accipiunt, quóque edocemur ea arte exactè operari, manifeſtum eſt ex Hipp. & Gal. in ipſo artis veſtibulo, 5. nempè *Aph.* 1. & *lib. introduct. cap.* 2 & 6. vbi vniuerſaliter ſcribit, non licere vllius artis ſciẽtiam nanciſci, niſi duobus neceſſariis inſtrumentis, methodo ſcilicet per vniuerſalia theoremata, principiis philoſophiæ, ac ratione inuenta, 3. *criſ.* 8. & *proœmio epid. ad fin.* & circa particularium exercitatione. Quòd ſi *cap.* 2. *de ſubfigurat. empirica* aſſeruit, medicam artem ſola experientia conſtitutam eſſe, ex empiricorum, non propria ſententia fuiſſe loquutum intellige. Vtrùm verò horum principiorum præcipuum ſit, experimentum, an ratio ; & cui magis fidendum, latè diſceptauimus *lib.* 3. *de Hiſt. Medic. Princip. in com. hiſt.* 37.

PRÆCEPTVM XXIX.

Medicus rationalis ratione vtatur ſemper, & experimento.

DVo ſunt organa, quorum vſu artes & ſcientiæ ſolent comparari, ratio ſcilicet, & experimentum, ex Gal. 1. *Aph.* 1. & 3. *meth. cap.* 2. & experimentum nihil aliud eſt, quàm comprehenſio, obſeruatio, & memoria eius, quod ſæpè & eodem modo fit, ex Gal. *lib. de optim. ſect. ad Thraſibul. cap.* 2. & *lib. de hiſt. philoſoph. in med.* & eſt idem cum experientia, niſi quod docente Gal. *lib. de ſubfigurat. empiric. cap.* 2. *in med.* experimentum ex multis

A experientiis conflatur, ſicut ex experimentis ars. Quare docente Ariſt. *lib.* 1. *Metaph.* 1. & *lib.* 2. *poſter. cap. vlt.* experientia ex ſenſu fit ; & ſic experiri nihil eſt aliud, quàm id quod nondum conſtat, opere tentare.

Eſt autem experimentum periculoſum, ob multas cauſas : prima, ex Gal. 1. *Aph. com.* 1. propter materiæ, circa quam verſatur, dignitatem : ſecunda, propter eiuſdem materiæ varietatem : tertia, propter errorem artificis non opportunè remedia adhibentis : quarta, ob naturam rerum, & præſidiorum, à quibus experimenta deſumuntur. Adde indiuiduales proprietates.

Vt ergo experientia fiat, tria aduertenda eſſe docet Galenus, *lib.* 3. *de temp. cap.* 5. & *lib.* 1. *ſimpl. cap.* 2. Primò, vt medicina tepida applicetur, & carens exceſſu omni
B externæ qualitatis. Secundò, vt experiatur in homine temperato, & ſimplicem ægritudinem patiente. Tertiò, vt diſtinguantur affectus per ſe, & affectus per accidens, qui ab eo medicamento oriri conſueuerunt. Quod multò intimiùs rimatur Auic. 2. *canon. tract.* 1. *c.* 2. dum ſeptem obſeruanda eſſe docet, quæ ad prædicta tria facilè referuntur.

Quapropter cùm experimentum ſit fallax & periculoſum, & longum temporis interuallum, & multas cõditiones, vt rectè fiat, requirat, ideò artem longam reddit, ſiue per doctrinam, ſiue per inuentionem ars acquiratur, cùm ſemper experimenta ſint neceſſaria, licèt multò citiùs poſt inuentionem artis aſſequantur, quia iudicium eſt etiam difficile ; vbi Galenus *in com.*
C per iudicium duo intelligit, vel rationem, per quam ea, quæ facienda ſunt ſecundùm Hip. iudicamus : vel ſecundùm Empiricos, iudicationem eorum, quæ per experientiam inuenta ſunt : hoc ſequitur operationem, illud verò præcedit. Poſſumus etiam per iudicium intelligere rationes, quibus artes inuenimus, & inuentas confirmamus, & quibus veritatem omnium, quæ ſub arte continentur, iudicamus. Cùm ergo in vnaquaque arte experimentum, & ratio ſint neceſſaria, & quocunque modo accipiatur iudicium, difficile ſit, ad id comparandum, ratione & experimento vtatur eſt neceſſe, & coniecturis firmiſſimis innitatur rationi proximis, vt ſic finem intentum conſequi poſſit.

PRÆCEPTVM XXX.

D *Medicus in captanda occaſione ſit ſollicitus.*

INuehuntur plures prìſci in Hippocratem, *lib.* 1. *Aph. text.* 1. ſed iniquè, cùm negligenter tantùm Coum ſenem legerint, quòd ineptè occaſionem eſſe præcipitem promulgârit : cum ibi moneat Medicos, vt in ea captanda ſint induſtrij. Quanti autem ſit hoc præceptum ad artem momenti, inueniet, qui non ignorat, occaſionem nihil aliud eſſe, quàm *opportunitatem alicuius rei, quæ habet idoneum tempus faciendi, vel non faciendi*, vt docet Cicero *lib.* 5. *de inuent.* vel eſſe opportunum tempus ad aliquid faciendum, vt idem docet *lib.* 1. *de off. non longè à principio*, quæ adeò præceps eſt, vt non ſolùm vulgares Medici, ſed & celebres in ea hallucinentur, ex
E Gal. 1. *ad Glauc.* 1. *in princ.* Ob hoc dicebat Hip. *in epiſt. ad Crateuam, num.* 19. *Ab omni quidem arte aliena res dilatio eſt, verùm maximè in Medicina, in qua dilatio, vitæ periculum parit :* quod ſolùm Hip. propter præcipitem occaſionem affirmauit.

Hac ratione *in lib. de morb. ſacro, in fin.* docet, Medicum in ſingulis debere occaſionem agnoſcere : nam vt *in fine illius libri* docet, qui occaſionem cognouerit, citra expiamenta, incantationes, & alias abſurditates, morbos curabit ; nihil enim eſt in arte medica, quod auxiliari poſſit, niſi opportunè fuerit adhibitum.

Inuentor huius occaſionis Medicus eſt, docente Galeno, 6. *epid. ſect.* 5. *com.* 1. *ad med.* Eſt enim præceps, quoniam, vt Galen. docuit *Aph.* 1. noſtrum corpus perpetuò diſſoluitur, & tum à cauſis internis, tum externis

Digitized by Google

immutatur, & in eodem ſtatu nunquam permanet, ob plures cauſas, quas proponit Galenus *lib. 1. de ſanit. tu. cap. 5. ad fin. 5. ſanè indicium euidentiſſimum eſt, &c.* Prima eſt continua corporis per omnes ætates ad ſiccitatem mutatio, vt *loc. cit. cap. 2. poſt med.* & *lib. de maraſmo, cap. 4.* Gal. edocuit. Secunda ſumitur ex fame, ſiti, cibo, potu, quiete, animi affectibus, & aliis, quæ corpus diuerſimodè alterant, & humidum primigenium exhauriunt. Hoc modo Galen. 1. *de dieb. decret. cap.* 11. reprehendit Medicos, qui occaſionem minimè cognoſcentes, illicò præſidia parant, qui quoties accedunt ad ægros, toties peccant.

Hinc priſci premendam eſſe occaſionem docuerunt, quia fugaciſſimæ rei & admodum mutabilis, Protei inſtar, ſymbolum eſt, de quo *Odiſſ.* 4. dicebat Homerus:

Vos premite, & vinclis magis arctè ſtringite captum.

Hinc enim & vulgò fertur verſiculus:

Fronte capillata eſt, poſthac occaſio calua.

Fugacitatem hanc expreſſit Auſonius Latino epigram. *De occaſione*, & Poſidippus Græcè, vt in *Adagior. lib.* reperies: quod ſimulacrum indicat figura, volubili rotæ pennatis inſiſtens pedibus, vertigine citatiſſima, ſemet in orbem circumagens, priori capitis parte capillatum, vt prehendi poſſit, caluum poſteriore, ne prehendi poſſit.

Eam ergo elegantiſſimè deſcribit Auſonius *epigram.* 12.

Cuius opus? Phidia qui ſignum Pallados, eius
Quique Iouem fecit, tertia palma ego ſum.
Sum Dea, quæ rara, & paucis Occaſio nota.
Quid rotulæ inſiſtis? Stare loco nequeo.
Quid talaria habes? Volucris ſum, Mercurius quæ
Fortunare ſolet, tardo ego, cum volui.
Crine tegis faciem: Cognoſci nolo. Sed heus tu
Occipiti caluo es: Ne tenear fugiens.
Quæ tibi iuncta comes? Dicat tibi. Dic rogo, quæ ſis:
Sum Dea, cui nomen nec Cicero ipſe dedit.
Sum Dea, quæ facti, non factique exigo pœnas,
Nempè vt pœniteat, ſic Metanœa vocor.
Tu modò dic, quid agat tecum: Si quando volaui,
Hæc manet, hanc retinent, quos ego præterij.
Tu quoque dum rogitas, dum percunctando moraris,
Elapſam dices me tibi de manibus.

Denique occaſionem nemo præſentem agnoſcit, niſi ille qui iudicio, & experimento excellit: nam vt rectè medicinam facias, aduerte, quòd rectè medendi momentanea interdum eſt occaſio: quare in præcipiti morbo debent omnia Medico comperta eſſe, quò illicò illi reſiſtat, nec medendi occaſio elabatur. Porrò in rebus humanis benè aut malè procurandis, occaſio plurimùm habet momenti. Sapienter Heſiodus 2. *par. dier. & oper.* relicto mediocritatis præcepto, occaſionem in omnibus eſſe bonam aſſeuerat. Vegetius *lib. 3. de re militari, cap. 26. Occaſio in prælio amplius ſolet iuuare, quàm virtus.* Et Plutarchus *in Nicia*, cum narrat & ſe, & exercitum perdidiſſe, quòd occaſionem rerum gerendarum gubernatricem negligeret. Quo fit vt Phocylides præcipiat ſeruiendum tempori, id eſt occaſioni; & apud Suidam Sophocles: *Hominibus quocunque in negotio, tanquam magiſter maximus eſt occaſio:* quam opportunè Medicus vt captet eſt neceſſe, ſi ad Hippocratis methodum morbos perſanare intendit.

PRÆCEPTVM XXXI.

Medicus inſpiciat ſubiectum, circa quod verſatur, nobiliſſimum.

SVbiectum Medicinæ eſſe corpus humanum, plurimis in locis teſtatur Galenus, præſertim 3 *meth. cap. 7.* dicens: *Non curatur homo in communi, ſed vnuſquiſque noſtrùm.* Quare optimè dicebat Hip. *lib. de veteri Medicina, num. 36. impoſſibile eſſe, Medicinam intelligere, qui hominem non cognouerit.* Subſcribit Auicenna 1. 1. *cap.* 2. dum ſic ait: *Quoniam corpus humanum Medicinæ ſubiectum dicimus, &c.* Huius ergo diſpoſitiones ſunt ſanitas, & ægritudo: nam id debet eſſe ſubiectum, circa quod artifex operatur, & de quo paſſiones demonſtrantur, & quod idem manens varias mutationes ſubit, & quo nihil clarius in ea ſcientia ſit, 1. *poſt.* 1. Hoc autem eſſe corpus humanum, latè Galenus probauit, *lib.* 1. *Aph.* 1. dum experimentum retur eſſe periculoſum, ob materiæ dignitatem: neque enim lateres, lutum, ligna, lapides, tegulæ, & coria, ita artis medicinalis, ſicuti aliarum materia ſunt; in quibus multis modis impunè licet experiri, & circa materiam exercitari in omni theorematum meditatione, quod in lignis fabri lignarij faciunt, in coriis coriarij. Ligna enim, & corium, ſi malè tractando deſtruxeris, nullum exinde periculum: in corpore autem humano illa experiri, quæ non ſunt ſcientiâ comprobata, non eſt citra periculum, cum mala experientia ad totius animalis interitum finiatur.

Deinde Medicus in curando, hominis dignitatem contempletur ſemper, qui cæteris animantibus ſummè antecellit. Hoc affirmat vniuerſa Theologorum opinio, perſpicacior Philoſophorum ſententia, Medicorum ſolertiſſimum ingenium, & cæterorum Politicorum turba id teſtatur manifeſtè. Hi omnes humani corporis fabricam, & excellentiam ſuſpicientes, in huius contemplatione mentis aciem pertinaciùs defigendam eſſe ſuadebant: quippe in quo, tanquam parua tabella, mundi totius forma, effigieſque adumbrata cerneretur, & omnia, quæcunque rerum vniuerſitas ampliſſimo ſuo ſinu coërcet, tanquam in ſpeculo quodam relucerent.

Hinc factum eſt, vt veteres ſcientiſſimi hominem vocauerint Horizontem corporeorum, & incorporeorum, vniuerſi exemplar; Mercurius Triſmegiſtus miraculum magnum, animal adorandum & venerandum, Deum mortalem; alij denique Microcoſmum appellarint, & vetuſtiſſimus Philoſophorum Zoroaſter, admirabilem eius ſtructuram contemplatus, diuinum quidpiam in eo ineſſe exiſtimarit. Et quid mirum? Propheticum illud omnes nouimus: *Manus tuæ fecerunt me, & plaſmauerunt me.*

Hic profectò eſt tam eximius, vt cùm ad duas res natus ſit, ad intelligendum, & agendum, tam felicibus pernoſcatur productus auſpiciis, vt non elementis modò velocitate miſceatur, & acumine mentis deſcendat in maris profunda, ſed omnia planè illi colluceſcant, nec cœlum videatur altiſſimum: ſed velut è proximo, mentis ſagacitate id ſuæ ſubiiciat contemplationi, intueatur, miretur.

Deinde corpori humano nihil deeſt ad perfectionem. Hic verò quòd inter omnia ratione polleat, ac intelligentia, organum habuit, cui reliqua vniuerſa nequeant comparari. Datæ namque manus ſunt, quæ armorum omnium vicem implent, præſtóque ſunt mirabili diuinitatis prouidentia, ad perficiendum quidquid ratio dictat. Inſuper homo res eſt, quam natura cæteris intentiùs, curioſiúſque amplexatur, producítque veluti quiddam abſolutius, & perfectius creatura quauis, quæ cœli ambitu continetur. Cæterùm corporis conſtitutio, ac membrorum compactior diſtributio, cuncta ſaltem excedit mixta animata.

Inſuper, ſi quid rebus in magnis conari laudabile eſt, ita nobis quoque licebit citra vllam arrogantiæ ſuſpicionem, reconditam illam, veram, & veluti ineffabilem hominis excellentiam, altiori mentis indagine perſcrutari: nam in corporea hominis conſtitutione plura potiſſimùm elucent, cuiuſmodi in alio animalium

nullo

Digitized by Google

nullo reperies: aut ſi quid ineſſe videatur, eius tamen vix ſit tenuiſſimum veſtigium.

Hæc tria præcipuè deprehenduntur: erecta corporis conſtitutio, manus, oratio, ad quam tamen certis de cauſis vultum reducimus, qui itidem ſolius hominis eſt. His igitur tribus, tria quoque in animo hominis reſpondeant oportet: & erectæ quidem corporis conſtitutioni facultas animi reſpondet, quæ nuda rerum cognitione paſcitur neque vſpiam in iis contemplandis aliò connectitur. Hæc autem partitam illam, & auctam (vt ait Theophraſtus) Philoſophiam peperit, rerum diuinarum cognitionis cupiditate incenſam. Quo quidem nomine comprehenduntur non ea ſolùm, quæ de Deo quæri ſolent, ſed etiam quæ de natura mundi, de rebus ſuperis, de cauſis ventorum; vno verbo ea omnia, quæ vel prima, vel ſecunda Philoſophia profitetur; etiam quæ Mathematici ſuis diſciplinis complexi ſunt.

B Manibus vtitur, quarum ope plures artes exercet. Oratione, & vultu multa in homine demonſtrantur: cuius ſcientia inter cætera animalia eſt ſublimis, ſiue architectonicum prudentiæ genus, in ſupremo faſtigio ſedens, ac legibus Rempublicam inſtituens, ſiue ſenatorium, ſiue forenſe, ſiue œconomicum ſpectes. Quoniam igitur quædem prudentiæ pars affectibus, animique motibus comprimendis dedita eſt; ij verò in oculis, in fronte, denique in vultu ſe proferunt, ideò vultum ad orationem, & iſtam animi vim practicam reuocabimus.

C Sed age, de naturali animi noſtri contemplatione, ad rerum cognitionem, cuius exteriorem notam in erecta corporis conſtitutione repoſuimus, viros ſapientes audiamus, ac primò eum, cui nulla ſapientiæ pars obſcura fuit, Ariſtotelem. Is 4. *de partib. animal.* hominem ſolùm idcircò erectum eſſe, ſcribit, quia diuinam habeat naturam; eius autem ſit ſapere, & contemplari. Hinc fit, vt nulla propoſita vtilitate, ſed ſæpè etiam magno cum rei familiaris, & valetudinis diſpendio, ſummo tamen ſtudio homines ferantur. Teſtis eſt Cicero 5. *de finib: Tantus eſt*, inquit, *innatus omnibus cognitionis amor, & ſcientiæ, vt nemo dubitare poſſit, quin ad eas res hominum natura nullo emolumento rapiatur.*

D Omnium dilucid ſſimè rem hanc decernit Seneca, *De otio ſapient. cap. 31. Si quis*, inquit, *ſeipſum conſulat, videbit quantam cupiditatem habeat, ignota noſcendi, quàm ad omnes fabulas excitetur! Nauigant qui dam, & labores peregrinationis longiſſima vna mercede perpetiuntur, aliquid abditum, remotúmque cognoſcendi. Hac res ad ſpectacula populos contrahit hæc cogit præclauſa rimari, ſecretiora exquirere, antiquitates euoluere, mores barbararum audire gentium. Curioſum nobis natura ingenium dedit, & artis ſibi, ac pulchritudinis ſuæ conſcia, ſpectatores nos tantis rerum miraculis genuit, perditura fructum ſui, ſi tam magna, tam ſubtiliter ducta, tam nitida, & non vno genere formoſa, ſolitudini oſtenderet.*

E Iam verò manus reſpondere facultati operum architectrici, Anaxagoras, qui antea etiam laudatus eſt, teſtis producatur. Is enim rogatus, quamobrem homo animal ſit ad opera & machinas faciendas ſolertiſſimum? reſpondit, quia manus habeat. Imò prouè eum corrigit Ariſtoteles, & ex eo Galenus, contrario potiùs modo ſe res habet, quia enim homo ea eſt ſolertia prædicus, ideò manus habet.

De Oratione autem, quam ad omnes ſe prudentiæ partes explicare diximus, vel ex eo perſpicitur, quòd rerum harum intelligentes, vno ore Rhetorices miniſtram eſſe fatentur Politicem. Atqui hæc nihil eſt aliud, quàm prudentiæ totius generalis quædam methodus. Hac pollet præcipuè homo, qua velut veſtitu quodam mentis, vt grauis profert auctor Syneſius, in publicum ipſe prodit, & exornatur.

Vltimò, Homo à cæteris animantibus differt, quia

A gloriæ, & honoris ſtimulis agitatur euidentiſſimè: ſoli ſiquidem homini peculiares ſunt vires, functionéſque ad gloriam; reliquis autem animantibus, aut prorſus denegatæ, aut illis tenuiſſimum quoddam illarum eſt veſtigium. Illis enim ſuæ in animo vires functionéſque reſpondent, ad quarum perficiendam dignitatem tum ab ipſa magiſtra natura impellimur: tum etiam, ſi eius immemores aliquando reddamur, ſacroſancto Apollinis oraculo concitamur.

B Verùm, vt in his ſtudiis & diſciplinis magis adhuc excelleremus, neque vnquam languori, aut deſidiæ nos traderemus, eadem ſolers & ſagax natura aliud quidpiam animis etiam noſtris impreſſit, dies noctéſque nos ad præclara hæc munera inflammauit, & in noſtro pectore ad iſta quæ diximus, concitatiùs perſequenda, honoris ſtudium, tanquam calcaria quædam, ingenerauit. Neque mirandum ampliùs, ſapientiſſimum Xenophontem in hac naturalis honoris appetitione, & præſtantiæ cupiditate, præcipuam etiam hominis ab aliis animantibus differentiam poſuiſſe. Quare ſi homo eſt inter cætera animantia nobiliſſimus, cùm ægrotat, ad eius curationem Medicus pluribus debet vti machinis, & præſidiis, vt tam diuinum animal ad ſuam moderationem, ſymmetriámque reſtituat.

PRÆCEPTVM XXXII.

Medicus ſanitatem, vt primarium ſcopum attendat.

C SAnitatem eſſe Medicinæ primarium obiectum ex selectiſſimis compertum nobis auctoribus eſt, inter quos emicat Auicenna, qui *f. 1. doct. 1.* ſic profatur: *Medicina eſt ſcientia, qua habita ſanitas conſeruatur, & amiſſa recuperatur.* Cùm enim ſanitas ſit diſpoſitio naturalis ea, per quam corpus in ea complexione, compoſitione, & vnitate conſiſtat, vt ex ea incolumes exiſtat operationes, ex Gal. *lib. 1. de ſanit. tuend. cap. 5.* & Auer. 7. *Phyſ. com. 17.* & conſiſtat in quadam ſymmetria, & temperamento; & Medicus corpus à præternaturali & morboſo ſtatu, ad naturalem & mediocrem conetur reducere; neceſſe eſt, vt hæc ipſa ſit, ad quam ceu ad ſcopum, omnem reliquum ſuam referat conſiderationem: eſt enim Medicinæ finis, ſanitatis poſſeſſio, vt *lib. de ſect. cap. 4.* docuit Galenus.

D Hic ergo finis, nempe ſanitas, eſt omnium vtiliſſimus ac præſtantiſſimus, præſupponens in corpore temperantiam, mediocritatem, pulchritudinem, proportionem quandam inter quatuor qualitates terminatam. Quare cùm ſanitas humani generis fluxa ſit, & fragilis, plurimiſque mutationibus obnoxia, eam oportet vt Medicus reſarciat, & à tot iniuriis defendat, & tueatur.

E Plurima ergo veluti in numerato habeat, vt contemperantiam calidi & frigidi, ſicci & humidi, & naturalem membrorum œconomiam, in quibus ſanitas conſiſtit, conſeruet; nam corruptiones in nobis, ex quibus oriuntur morbi, vel ſunt neceſſariæ & innatæ, quæ ex nobis ipſis profluunt, originem & initium à primordiis generationis noſtræ, ſanguine ſcilicet, & ſemine protrahentes. Aliæ naturales ſunt, & ex ariditate reſolutionéque humidi primigenij ſcaturiunt. Aliæ exteriores, quæ corpori adueniunt, quarum vna inſeparabilis eſt, ſempérque aſſiſtens, & continens nos aër, qui nos perpetuò immutat atque alterat.

Corruptio non neceſſariò per tempora quædam inordinatè copulata, corporibus oritur, calefaciendo, frigefaciendóque immoderatè, aut etiam areſaciendo, humectandóque, aut frangendo, conuellendo, perforando, articulos tranſmutando. Quare ſerie continua & ineuitabili, ſenſim magis ac magis areſcimus, donec decurſus ad ſtatum fiat: hinc omnibus areſcentibus organis,

organis, actiones longè deteriùs proficiuntur, ceddimur etiam tenuiores, demùmque nimia ſiccitate adaucta conſeneſcimus, ac membra corrugato corpore titùbant inualida.

Ergo omnibus modis curet Medicus, vt corpus noſtrum ſimplici illa ſanitate, optima & perfecta fruatur, vt inducatur diſpoſitio ſecundùm naturam, quæ actionem adminiculando coadiuuet, vt ſic non flacceſcant vires, cuſtodiantur ſpiritus, floreâtque corpus nulla redundantia infeſtum, & cibo potúque moderato refectum, & inſtauratum, in priſtinum veluti reducatur temperamentum. Quòd ſi Medicus non ſemper finem artis conſequitur, hoc non ex artis imperfectione accidit: *neque enim oportet, vt omnes quos Medicus præ manibus habet, ſanos faciat*, ex Hip. *progn.* 1. ſed ſufficit facere id, quod ratio & experientia ſuadent. Audi Galenum 6. *epid. ſect.* 8. *comm. vlt. Namyſia verò, non ſecus quàm Phaetuſa, cuius facta eſt nuper mentio, cùm nullum fructum ex Medicorum opera tuliſſet, è vita exceſſit, nec potuit diu vitam producere. Non tamen hæc nos deterrere exempla debent, quominùs mulieribus ita affectis manum admoneamus, ſed excitare potius vt ingenium exacuamus, quò optata conſequamur: ſiquidem tunc demùm officio noſtro functi ſumus, cum omnia efficimus, quæ ratio nobis ſuppeditat, & longus vſus peritiáque commonſtrat.*

Hinc factum eſt, vt Pyrrhus qui Epirotis imperauit, quique poſt Alexandrum rei militaris prudentiſſimus eſt iudicatus, vbi immolaturus templa inuiſeret, non cegni ampliorem modum non de hoſte victoriam præſignem, neque gloriam illuſtriorem, aut diuitias, aut id genus aliqua, quibus mortales plerique attoniti inhiant, ſed ſanitatem modò à Diis comprecari ſolitus eſſet, ceu parte hac conſtituta, proſperiùs ceſſura viderentur omnia. Nam ſi toto ſinu ſeſe affundat Fortunæ afflatus, abſit tamen valetudo recta, nullum illinc profluit emolumentum quod iuuet: quoniam, vt rectè inquit Horatius *lib.* 1. *epiſt.* ſanitate nihil melius, neque commodius in hac vita.

Si ventri bene, ſi lateri eſt, pedibus tuis, nil
Diuitiæ poterunt regales addere maius.

Ob hanc cauſam, vt notat Rhodigin. *lib.* 22. *lect. antiq. cap.* 2. in Sicyonia erat ſanitatis ſimulacrum celebriter cultum, quod vix tamen comparebat, paſſim illi à mulieribus capillis dicatis, quos Deæ honori reſecari, moris illarum fuit.

Quid inculpata ſanitate deſiderabilius vel dici, vel excogitari poteſt? Nihil. Quæ opes diurno, nocturnóque labore congeſtæ, animum, vel corpus oblectare poſſunt, dum morborum torturis miſeris excruciamur, ac tabeſcimus? Quis Regnum, qui ciuium, aut denique agricolarum ſine tanto ſanitatis bono, ne dicam felix, ſed alacris ſaltem eſſe poteſt? Ex his conclude, nullius Reipublicæ felicitatem abſque Medicorum conſiliis, & opera ſubſiſtere diu poſſe, & plurimùm laudandum eſſe Medicum, qui in ſuis medicationibus nihil aliud præter ſanitatem intendit, ac procurat, dum plurima medicamina ex variis & propemodum infinitis, ſub ſtelligero microcoſmi orbe naſcentibus, compoſita, in hunc ſcopum, & finem machinatur.]

PRÆCEPTVM XXXIII.

Medicus rectè teneat in quàm difficili arte verſetur.

MEdicus prudens, & arte Hippocratica dignus, vt diligentiùs, laboréque ſtrenuo medicetur, aduertat quòd circa artem difficillimam verſetur, vt ſic nonniſi maturo conſilio, ſummorum Medicorum præceptis inſtructus, ad praxim exercendam accedat. Sed antequam difficultates Medicinæ deſcribamus, oportet inquirere quid ſit Ars. Definit enim eam Ariſt. *lib.* 6.

A *Ethic. cap.* 4. dicens, *eſſe habitum recta cum ratione aliquid efficientem.* Galenus tamen *in introduct. cap.* 5. aliter definit, nimirum quòd ſit *collectio, ſiue comprehenſio multarum rerum, ad vtilitatem vitæ ſpectantium comparata*: quæ multiplex eſt docente Galeno, *lib. de conſt. art. medic. cap.* 2. *&* 3. *& lib. de ſanit. ad Traſybul. cap.* 30. Nam aliæ ſunt artes ſpeculatiuæ, ſolùm in contemplatione ſitæ, vt Arithmetica, & Geometria: aliæ verò in actione conſiſtunt, nullum tamen poſteà opus relinquunt quod oſtendere poſſint, vt ars præconum & ſaltatorum: aliæ verò comparatoriæ dicuntur, quæ nihil efficiunt, optimam tamen operam nauant vt aliquid acquirãt, vt ars piſcatoria, & venatoria: tandem aliæ ſunt factiuæ, quæ opus aliquod relinquunt, veluti ars ædificatoria, &
B fabrilis. Rurſus factiuæ ſunt in duplici differentia, aliæ quidem de nouo opus componunt, vt textoria; aliæ verò res diſruptas corrigunt & emendant, vt veſtium ars ſartoria.

Medicina ex factiuarum genere exiſtit, earum ſcilicet quæ opus iam factum corrigunt & illuſtrant, propterea quòd Medicina non efficit corpus humanum, circa quod operatur, cum hoc ſit opus Dei, & naturæ, ſed ipſum reſtaurat, tuetur, & fouet, & in eo ſanitatem procurat, naturæque ope & auxilio reſtituit, vt *citatis locis*, & *lib. de ſanit. ad Traſybul. cap.* 26. licèt enim natura auxilietur ſemper, criſes moliatur, & ſit morborum medicatrix, ex Hip. & Gal. *lib.* 6. *epid. ſect.* 5. *text.* 1. non ex eo ars medica fruſtranea eſt: nam ſicut natura
C morbis medetur, ſic etiam ars medica, & Medicus; morbi enim parui ſolùm à natura curantur, magni externis indigent auxiliis, vt notat Gal. 1. *de loc. affect. c.* 2. *ad fin.* in quibus ars medica neceſſaria eſt, quæ Medicum doceat inuenire auxilia, & occaſionem offerendi ipſa, quæ tamen per ſe, nec morbos, nec cauſas morborum, citra naturæ opem remouere queunt; quinimò impetum, & motus initium illi tribuunt; reliqua verò per ſe efficit natura, ex Galen. *lib. de optima ſect. ad Traſybulum, c.* 41. Quare Auic. 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 8. *in med.* dicebat: *Curans enim, ſicut ſciuiſti, non eſt Medicus: nam Medicus eſt artis miniſter, faciens peruenire inſtrumenta ad virtutem, &c.*

Quamuis autem medica ars ſit effectiua. Architecto-
D nica tamen, & imperatrix eſt: imperat enim culinariæ, pharmaceuticæ, & reliquis omnibus artibus medica auxilia parantibus, ex Gal. *lib. de ſanit. ad Thraſyb. c.* 43. Ob hanc cauſam dicebat Gal. 6. *epid. com. cit.* quòd eandem rationem habeat Medicus ad artifices illi auxilia parantes, quam habet Architectus ad cæmentarios, lignarios, & alios: quapropter ſiue per artem, quamuis intelligamus, ſiue ſolam medicam, de qua hoc loco ſermonem inſtituimus, difficilis eſt; quam eſſe artem probat Hipp. 1. *Aph.* 1. *& lib. de lege, num.* 1. §. *Medicina omnium artium nobiliſſima*, &c. ſubſcribunt *Plinius lib.* 24. *nat. in proœm.* & Gal. 1. *meth.* 1.

Licèt autem lato modo Medicina dicatur ars, & ſæpe ſcientia, & ars à Galeno nuncupetur, *lib. de optim.*
E *ſect. ad Traſibul. cap.* 1. *& lib. de conſtit. art. med. cap.* 1. *& lib.* 9. *Meth.* 6. confundit ſcientiam cum arte, §. *non licere vllius artis ſcientiam nanciſci per vniuerſalia vocata theoremata, quin in particularibus exẽplis te exerceas, &c.* & hoc modo Medicina erit ars, cum in ea plurima artificioſa coniecturâ, alia verò ſcientificè agitentur, ex Gal. *lib. de plenit. cap. vlt.* Hoc modo Aphrodiſæus *lib.* 2. *probl. in proœmio*, dixit Medicinam in ſe conſideratam ſcientiam eſſe, cum certa, firma, & immutabilis ſit, dum autem commercium habet cum materia, artem eſſe, cùm ſua firmitate ſpolietur. Etſi autem hæc vera ſint, loquentibus nobis in generali artis, & ſcientiæ ſignificato, tamen ſi exquiſitè, & propriè ſcientia accipiatur, Medicina ſcientia eſt.

Patet primò, quia omnis ſcientia ex perpetuis, & externis principiis conſtat, ex Ariſt. 1. *poſt.* 7. hæc autem

eſt

Digitized by Google

eſt Medicina, vt vnicè inſinuat Galen. *lib. de optim. ſect. ad Thraſibul. cap.* 4. quorum proprietatem aſſignat *eodem lib. cap.* 3. Neque dicas Medicinam ſæpe coniecturalem appellari; hoc enim non ex præceptis habet, quæ perpetua ſunt, ſed potiùs ex actione, & medentium opera, quæ euentum ancipitem ſortiuntur, *eodem lib. cap.* 4. *quamobrem errant illi, &c.*

Secundò. Scientia eſt habitus per demonſtrationem acquiſitus, 1. *poſt.* 2. & 6. *Ethic.* 3. illius enim propriæ ſunt naturalis philoſophiæ concluſiones, ex Ariſt. *lib. de ſenſ. & ſenſil. cap. §. natura igitur, &c.*

Tertiò. Medicina ſub naturali Philoſophia collocatur, & hæc eſt ſcientia, 6. *Metaph. cap.* 1. & *lib.* 11. *cap.* 3. Ergo & illa.

B Vltimò. Omnis ſcientia debet habere proprium ſubiectum, & paſſionem quæ de ſubiecto demonſtretur, 1. *poſt.* 23. At Medicina habet ſubiectum, quod eſt corpus humanum, 1. *aph.* 1. eius autem paſſio eſt, eſſe ſuſceptiuum ſanitatis, & ægritudinis, &c.

Medicinæ difficultatem arguunt plura. Primum, quòd à pluribus linguis exculta ſit, & ab aliis ad alias traducta, & ſic neceſſe ſit euoluere plurimos libros diuerſarum linguarum, Latinæ, Græcæ, & Hebraïcæ. Secundum, quòd cum homines ſimul, & medicamenta mutentur per tempora, & regiones, neceſſe eſt non vti ſimpliciter ſcriptis, ſed pro varia hominum ſorte, diuerſè vti. Tertium, quòd oportet totam artem habere in numerato: non enim ſubitus, & acutus morbus præſtat inducias conſulendi auctores, hinc factum C eſt vt plures ſcripſerint compendia: exigunt enim res medicæ examen multum ob difficultatem, & pondus, & rurſus ſummam breuitatem, ob memoriæ promptæ neceſſitatem. Quartum, quòd poſt plurimam lectionem, ex prima cauſa; poſt cautiſſimam lectionem, ex ſecunda; poſt immenſam difficultatem lecta memorandi, non rectè curabit Medicus, antequam adhibeam eius alterum exercitationis multæ. Vltimum, quòd poſt hæc omnia nihil faciet Medicus, niſi ſibi adiunxerit alias artes miniſtras rectè operantes, quæ ſunt ars pharmaceutica, coquinaria, obſtetricandi, clyſteres infundendi, venas apetiendi, & ſcarificandi, quæ Medicinæ famulantur, ex Gal. 6. *epid. ſect.* 5. *com.* 1. quæ ſi D non ſint promptæ & certæ, Medicum, & ægrum præcipitant. Sicut enim quius doctus artifex cum prauis inſtrumentis prauè operatur; ita Medicus peritus & diligens, vbi ij miniſtri ſunt ignari, & indoctè omnia ſua exercent, rarò ſcopum ferit, & ægros in ſanitatem reducit.

PRÆCEPTVM XXXIV.

Medicus doctus generoſo animo vulgi calumnias contemnat.

NOn ceſſat ignarum vulgus, inani quadam ac futili opinione turgeſcens, Medicus reprehendere, imò damnare ob cauſas multas, quia vanam putat Me-E dicinam, quòd plus noxæ afferat quàm vtilitatis; & cùm in cæteris artibus de ſola præſtantia artificis dubitetur, in hac & de arte, & de artifice. Soluendæ igitur primùm vulgi obiectiones, deinde veritas firmanda.

Obiectio prima. Quamplurimi ſanantur à morbis difficillimis citra Medici opem. Quare par eſt credere, quòd quando curati ſanantur, hoc magis fortuna, vel Dei voluntate contingat, & ſic abiit in prouerbium *fati opere, non Medici.* Secunda. Quòd frequentiſſimè pereunt ægri apud Medicos, quod non ita fieret, ſi ars eſſet morbum ſanans. Tertia. Quòd abſtinent à grauibus morbis, in quibus ſola arte opus erat, etiam natura leues perſanat. Quarta. Medici vel peritiſſimi non agnoſcunt morbos, cùm poſt ægri mortem, de morbi

A ſpecie diſceptent. Quinta. Contrariæ ſententiæ illorum de quouis ægroto, indicant artis vanitatem & incertitudinem: maximè quia illi ſunt aliorum famæ detractores; nam docti carpunt indoctos, vt rudes, & cùm ab indoctiſſimo etiam nutti ſaueantur, & ab illis, mortuum, & experimentum eruditionis ſuæ patefacere nequeant, fit vt quod opere præſtare non poſſunt, per maledicentiam venantur. Imperiti verò præſtantes Medicos continuò conuitiis furtim laceſſunt. Sexta. Quòd nulla artium fuerit inconſtantior, cum tamen nulla ſit magis expetita, & ſic annis 600. expulſa à Romanis eſt, vt refert Plinius *lib.* 28. *in proœmio.* Septima. Quòd in ea controuerſiæ, & ſectæ ſunt innumeræ, quæ ambitionem ſapiunt cum vitæ periculo. Vltima. Quòd B maxima pars orbis Medicina careat, quod non eueniret, ſi illa tam vtilis eſſet, & neceſſaria.

Sed hæc futilia ſunt, ridicula, & planè nulla. Contrarium enim docet Hip. *lib. de lege, num.* 1. dum ſic ait: *Medicina omnium artium præclariſſima eſt: verùm propter ignorantiam eorum qui eam exercent, & ob vulgi ruditatem, quod tales pro Medicis iudicat, & habet, iam eo res deuenit, vt omnium artium longè viliſſima cenſeatur, &c.* Vides vt Hip. vulgarium ruditatem condemnet, qui ita ſunt dementes, vt indoctus probent; & eruditus premere non ceſſent, imò & ipſum Hippocratem mirabilem reſpuant & contemnant, ſic enim ille habet, *lib.* 1. *de articul. text.* 3. *Ego cum in eam partem* C *procidiſſe articulum negarem. propterea & à Medicis, & à vulgo malè audiui: vnus enim habitus ſum ignarus, cæterique omnes periti, vixque perſuadere illis potui rem ita ſe habere, &c.*

Medicina ergo *morbos ab ægris in totum tollit, & morborum vehementes impetus obtundit, & eorum qui à morbis victi ſunt, curationem non aggreditur, cum id in confeſſo ſit, quòd Medicina tales ſanare non poteſt,* vt ait Hip. *lib. de art. num.* 4. Quare prima obiectio ſoluenda: nam hæc ſolùm artis maieſtatem oſtendit: nam qui ſanatur, quia commiſit ſe Medico, non poteſt dici ſanatus à fortuna, ſed à Medico ideò ſanitatem eſt adeptus, quoniam illius præceptis obtemperauit. Qui autem ſanatus eſt ſine Medico, ipſe artis veritatem patefacit: nam cùm pro ſui ſalute aliquid effecerit, conualuit ſine Medico, D non tamen ſine Medicina. Licèt enim plures partem artis medicamentariam excludant, diæteticam tamen, quæ commoda victus ratione perficitur, nemo non amplectitur.

Ad ſecundam dic. Qui pereunt, vel quia Medicus non rectè imperat, vel quia æger illi non paret: veroſimilius autem eſt, quòd æger ſenſu ductus non obediat Medico, quàm quòd hic peritus, & experimento dexterrimus malè præceperit. Ergo rationabilius eſt ægrum culpare, quàm Medicum.

Ad tertiam dic. Natura cuiuſuis rei, & ars ſtatutos terminos habent potentiæ ſuæ; nam infinitum abhorrent. Ergo quemadmodum accuſare naturam rei, quòd non poſſit vltra ſua inſtrumenta, deliramentum eſt: ita & artem. Ergo morborum genera tria: leues ſola E natura ſanat, deploratos nec ars Medici, & ij plurimi ab arte ſanantur, & non à ſola natura.

Ad quartam dic. Morbi quidam ſunt manifeſti, in quibus non eſt magna diſceptatio Medici: alij ſunt interni, quos ille nullis ſignis cognoſcere poteſt, ſed cùm ſola ratione ducatur, quæ non rarò anceps eſt, fit vt multoties fallatur: & hoc artis ignominiam, aut incertitudinem non arguit; ſolius enim Dei eſt nec fallere nec falli, hominum autem ſæpe fallere & falli, quia ſupra captum hominis eſt nunquam errare, quàm minimum ſolius artificis eſt, vt *locis ſupra citatis* docuit Galenus.

Ad quintam dic. Si alij artifices, vt Iuriſperiti, & Theologi; data conſultandi mora ſæpè diuerſa reſpondent, quid facient Medici, quibus non demonſtrantur

affectus

affectus, & ferè ex tempore reſpondent, quod Galeno 9. *de placit.*4. & Platoni *in Timæo*, valdè difficile eſt.

Ad ſextam dic. Plurima pars orbis caret Medicis, caret etiam mechanicis plutibus valde neceſſariis, & multi etiam legibus; ſed ij ſunt veluti rudes, nec literas noſcunt, nec diſciplinas, vt magna pars Orientis, & Africæ. Quòd autem nulla ars fuerit inconſtantior, in cauſa eſt, quia non poteſt, ſicut cæteræ, oſtendere vtilitatem ſuam ex effectu; ſiquidem ex non curatis multi ſanantur, ex curatis aliqui moriuntur.

Si verò Roma expulit Medicos, deinde culpam agnoſcens Medicinæ ſoli maiorem mercedem inſtituit, quàm reliquis Profeſſoribus ſimul. Quòd verò plures habeat controuerſias, & ſectas, quàm aliæ artes, cauſa eſt, quia nititur præſertim rationibus: cæteræ, quia ſolo ſenſu indicantur, ſimplices ſunt, & rationibus non euariant. Ergo vulgi calumniæ à Medico contemnendæ: nam ſi doctus hic ſit & expertus, leuem morbum ſanat, quia facit breuiorem; mediocrem ex toto perſanat, & facit ne in grauiſſimum commigret; qui ſi ſit periculoſus factus, eum lethalem eſſe pronunciat. Quare Medicina magni facienda eſt, quia omnium eſt ars præſtantiſſima, & conſeruationi humanæ vitæ maximè neceſſaria.

PRÆCEPTVM XXXV.

Medicus aliquando ægris gratificetur.

ILluſtriſſimus Medicus Hippocrates, in hunc modum ſcripſit, *lib.6.epid. ſect.4. text.8. Laborantibus gratia.* Hoc eſt, aliquando gratiam ægris concedere debemus: & vt Galenus *in com.* explicuit. *Laborantibus aliquid, oblectamenti cauſa, gratificari videtur Hip. Omnia enim libentius, atque ſuauiùs aſſumpta, etſi paulò deteriore natura ſint, meliùs concoquimus: longè verò vtiliſſimum ægrotis eſt, aſſumptos cibos, & potus rectè confici:* nam vt dicebat *2.alim.23. ſuauia ſtomacho ſunt gratiora:* ſuauibus autem omnibus id ineſt, quemadmodum inſuauibus, vt ventriculum reſupinent, ac ſubuertant & ad vomendum incitent. Et *cap.28.* ſic ait: *Quod ſuauius eſt, faciliùs iis quæ ex æquo ſunt ſalubria, concoquitur.* Repetit. 8. *ſec. loc.3.*

Idem confirmat Hipp. 2. *Aph.38.* dicens: *Parum deterior cibus ac potus, ſuauior tamen, melioribus quidem, ſed miniùs ſuauibus eſt præferendus.* Et Galenus *in com.* ſic interpretatur: *Non ob id ſolùm hoc eſt faciendum, vt ægro gratificemur, ſed etiam quia vtilius ipſi exiſtit. Nam quæcunque cum voluptate aſſumuntur, iſta ventriculus amplexatur, & faciliùs concoquit: ſicut illa quæ diſplicent, refugit, vnde & nauſea, & flatus, & fluctuationes ſubſequuntur, &c.*

Suauia enim, & cum auiditate aſſumpta, recreant animum, quia ſunt familiaria & conuenientia. Quantum autem in potu, & cibo iuuet familiaritas, oſtendit Galenus *lib.6. de ſanit. tuenda, cap.3.* dum ſic ait: *Ac maximam quidem vim habet, ad ea quæ eduntur bibunturque, non in ventre modò, ſed etiam toto corpore conficienda, totius ſubſtantiæ conuenientia, cuius ratione nutrimenta in animalibus, & varia, & ſpeciebus multùm inter ſe diuerſa habentur, cum nulla ſimilitudo ſit eius, quod ex palea & herbis accedit, ei quod ex oſſibus & carnibus: nulla ſocietas eius quod ex pane eſt, cum eo quod ex cicuta & veratro, nam & hæc animantium quibuſdam nutrimenta ſunt.* Probat 4. *meth.7.* & 3. *temperam. cap.2.*

Deinde ſuauia, & cum delectatione, & iucunditate aſſumpta leuant ægrum, & animum ad cætera proba edulia appetenda excitant, ventriculúmque appetentiorem reddunt, vbi ex eis noxam non admodum magni momenti futuram eſſe Medicus perſpiciat, imò facilè reparari poſſe ſperet, alimentúmque non ſit craſſum ac valenter nutriens, quod ab imbelli ægrotantis ventriculo concoqui nequeat, ſitque corpus à maiori humoris copia vacuatum; ſi enim impurum corpus eſt, impenſè nocet, quia *impura corpora quantò magis nutris, tantò magis lædis.* 2. *Aph.10.* & 7. *Aph.67. Cibus vt ſano robur, ſic febrienti morbus.*

Gratificandum ergo eſt ægris, & parum deterior potus & cibus aliquando concedendus; quia ex indulgentia in poſterum quandoque redduntur obſequentiſſimi, quæ diuturnam concupiſcentiam erigit in diuturno morbo. Hoc modo 1. *acut.27.* pleuritico non admittente ptiſanam, concedit piſces pelagicos: & 1. *ad Glauc.cap.9.* exquiſita tertiana laboranti non delicato, ſolam ptiſanam exhibet, vſque ad ſtatum; delicatiori autem oua, porcinos pedes, ſuillam diſcoctam, olera, fructus; in delicatis enim non eſt adulatio, ſed neceſſitas.

Ob hanc cauſam experti Medici in peſte, ac febribus malignis, in quibus ob deiectas vires, & ventriculi languorem ſummum ægri alimenta abhorrent, & vis appetens ex venenata, malignaque aura ex fœdis, vitioſiſque humoribus eleuata, vehementer eſt labefactata, ac veluti morticinium patitur, vt verbis vtar Galeni 6. *Aph.1.* alimenta ſuauia, parum tamen deteriora concedunt, quorum iterato vſu roboratus, & recreatus ventriculus, optima poſtea appetit, & robuſtiores factæ vires cauſam morbificam concoquunt, & per varias regiones excernunt.

Et non ſolùm in acutis, ſed etiam in chronicis morbis, hoc feliciſſimo experimento eſt compertum: tantámque poteſtatem in curandis illis, ciborum obtinet ſuauitas, vt ij vel etiam alimentis ineptis conceſſis, miraculi inſtar ſanentur. Sic Quartanarij eſu carnis porcinæ, aut oblatis prauis eduliis conualeſcunt, vt quos operoſa medentium manus, remediorum adminiſtratio crebra, & alia cum ratione celebrata non potuerint ſanare, ſuauitas cibi morbum ſuaptè natura rebellem, ex toto eradicet.

Neque dubites in morbo contumaci, & nullis auxiliis cedente, dubiam aliquando, & ſuſpectam offerre diætam, quoniam vt bellè Celſus confirmat *lib.3.cap.7 quos ratio non iuuat, temeritas ſanat.* Quare etſi Galenus 1. *ad Glaucon. cap. de quartana*, ægros hoc morbo detentos à prauis eduliis abſtinendos moneat, intelligendus eſt, quando humor non eſt concoctus; nam apparente concoctione in vrina, ea offerre licet ob cauſas dictas, quorum ope recreata natura cõtra morbum valenter inſurgat, & peccantem materiam in corporis latebris pertinaciter adhæreſcentem concoquat, & expellat. Hæc eſt cauſa, ob quam plures oblatis prauis eduliis conualuerunt, alij ſunt emortui, quia in his non aderat humoris concoctio, in aliis maximè. Demum, vt ſemel concludam, in gratificando ægris ſeruanda eſt mediocritas quædam: ex æquo enim reprobantur, & lædunt in Medico, crudelitas, & adulatio; hanc ſummopere deteſtatur Galenus *lib.1. Meth.1.* quia pro ſcopo habet lucrum, & vtilitatem ægri minimè reſpicit.

PRÆCEPTVM XXXVI.

Medicus curet citò, tutò, & iucundè.

DOctiſſimus Medicorum *lib.1. acut. text.8.* ſic profatur: *Quæ celeriter fieri debent, celeriter peragere oportet.* Quando enim morbus eſt vehemens, ſuique ſæuitie periculum minatur, à leuibus & moroſis inchoare auxiliis, inutile eſt, vt dicebat Gal. quia *extremis morbis, extrema remedia optima ſunt*, ex Hip. 1. *Aph.6.* Vehementi enim morbo non poteſt niſi vehemẽs auxilium ſuccurrere, ex Celſo *lib.2. cap.11. in fin.* nam ſi morbus eſt ſine periculo, ſola ſufficit diæta, & natura ſæpe perſanat, ex Gal. 1. *de loc.1.* & dicebat Auic. 4. 1.

cap.

cap.1. in fin.§.& ſcias quòd non omnis repletio,ſeu complexionis malitia ſuo medicatur cõtrario,ſed ſæpe ſufficit multa regiminis bonitas. Quando verò eſt acutus & grauis, citò auxilia celebranda, antequam ſuperet naturam, quam vbi deuicerit, æger nullum poſtea remedium habet,vt prædixit Hip.4 *acut.*22.

Hoc monebat Celſus *lib.3.cap.4.* officium Medici eſſe,vt celeriter,vt tutò,vt iucundè curet: & ſicut in morbis ſubitum exitium minantibus,eſt neceſſaria ſubita remediorum applicatio,ſic in illis qui præbent inducias,periculoſa eſt feſtinatio nimia. Quare inter cæteras præferenda eſt, quæ ſit tuta: ita dicebat Galenus 11.*meth.*1. *Eſto autem terminus,quem non tranſgredietur is,qui ex arte morbos generosè oppugnat,vt tutò medicetur: qui autem vltra progreditur,crudelis hominis officium facit, qui ſimul cum morbo vitam quoque homini aufert.*

Hoc modo in morbis diuturnis paulatim præſidia adminiſtranda, vt dicebat Hip.6. *epid.ſect.2. text.26. remedia contraria adhibere, & interquieſcere*: & ſic remiſsè pugnandum cum morbo,vt æger ſufficere queat vſque ad ſtatum : nam debile agens longo tempore applicitum opus facit,ſecuriùs tamen,quod autem validum,cum periculo ſolet operari, monente Galeno 4. *ſimp.*17.

Curatio ergo vt tuta ſit,ex Galeno *lib.14.meth.cap.*23.tribus conſtare debet:primo, vt abſolutionem operis conſequatur;alterum,vt ſicubi hunc non conſequaris, ſaltem cubantem non lædas : tertium, vt vitium non facilè reuertatur; ſic dicebat Hip.1. *epid. ſect.2. text.*10.*Exerceto circa morbos duo, vt proſis, & nequid noceas.* Sit autem iucunda,hoc eſt, cum oblectamento ægri celebrata, quando videlicet Medicus gratificatur ægro,non ſolùm in cibo & potu, vt ſuprà ex Hip. & Galeni mente monuimus. ſed medicamentis & cubiculo in quo decumbit, & iis omnibus quæ oculis obiiciuntur,& ſermonibus,& odoribus,& lectuli mollitie,& omni alia re quæ ægro placeat,& illi grata ſit, hilaritatem & lætitiam pariat.

PRÆCEPTVM XXXVII.

Medicus à rectitudine non recedat, etſi non appareat iuuamentum.

AD Hippocratis oraculum, ac Auicennæ axioma, accedendum modò eſt. Ille enim *lib.2. Aph.*52. ſic proponit : *Omnia ſecundùm rationem facienti, ſi non ſuccedant ſecundùm rationem,non eſt tranſeundũ ad aliud, ſuppetente quod ab initio probaueris.* Auicenna 4.1. *in fin.* ſic retulit : *Caue ne à rectitudine recedas, licèt non appareat iuuamentum.* Cum enim Medicus pluribus pro morbi curatione exactè conſideratis,& morbo, cauſáque illius rectè contemplata,vtilitatem euidentem ex remediis non perſpexerit, hæc permutare non debet, ſed in iiſdem perſeuerare oportet : nam reperiuntur morbi rebelles, qui ſolùm poſt longum tempus auxiliis medicis ſuccumbunt,& ij ab humoribus vitioſis, flatibúſque craſſioribus ortum ducunt, ex Gal, *lib.2. ſec.loc.1.rub.*10.Sicuti enim aqua ſuper lapidem durum ſæpiùs cadens, illum excauat ; ſic morbi pertinaces ex diuturna remediorum applicatione iuuari ſolent.

Hac de cauſa, etſi ab iis quæ rectè viſa ſunt non appareat vtilitas,ad alia tranſeundum non eſt, imò multoties ex præſidiis ſecundùm rationem, adhibitis ſubſequitur noxa,vt experimur in paralyſi,Aſthmate,Epilepſia, & aliis ægritudinibus frigidis, in quibus in principio agitata, & commota cauſa vi calefacientium medicamentorum ægroti peiùs habent; quia ſicuti tempeſtatem illam concitare ſolent,ſic tandem remouent,& maximè iuuant. Ita experimur in morbo Gallico,in quo ſudorifica ſmilacis aſperæ, radicis chynæ, & aliorum ſimplicium ope celebrata, nocere viden-

A tur,tamen non ob hæc à prædicta curatione eſt recedendum.Ex his inferes,quantum ſint vituperandi,qui ægrotos ſuos ſæpe inuiſentes, permanente eadem morbi diſpoſitione,diuerſis remedijs macerant,quos coarguit Galenus 1.*de dieb.decret. cap.*11. quia quoties accedunt ad ægros,toties peccant. Quando autem auxiliorum immutatio ſalubris ſit, leges 1.*lib.Hiſt. Princ. Medic.in com.hiſt.*3.

PRÆCEPTVM XXXVIII.

Medicus rectitudinẽ in euacuationibus obſeruet.

TAnta eſt potentia rectitudinis in vacuationibus
B celebrandis,vt ea quæ vel ab arte,vel à natura,per indirectum tramitem fit, inutilis iudicetur, noxia, & nullius vſus. Omnia hæc Hipp. & Galeni auctoritatibus plana faciam. Galenus *lib. de curand. ration. per ſang.miſ.cap.26. in fin.* ſic inquit : *Porrò tam perſpicuum ſæpe,celereque remedium,quæ è directo affectis partibus venæ ſecantur, afferunt, vt & qui patiuntur, & familiares ipſorum ſæpenumero obſtupeſcant.* Hoc modo oculorum perſæpe dolores grauiſſimos,è directo venæ,quam humoralem vocant,ſectio,intra horæ vnius ſpatiũ cõpeſcuit:*& c.15.eiuſdẽ libri,* ſic: *Quibuſcunq; ſanguinis eruptio accidit,ſummum id commodum laborantibus affert,quòd in rectũ fiat:quibus verò cõtra euenit, nihil iuuat,aut etiã interdũ nocet,quòd vires ſcilicet citra morbi leuamẽ deiiciat,*
C *atque exoluat. Non enim in liene turgente,ex dextra nare erumpens ſanguis;nec in iecore,ex ſiniſtra,vllam facit vtilitatem.Sed & reuulſio quibus in directum adhibetur,euidentem vtilitatem celeriter oſtendit:quibus contrà, haud etiam* dicebat *lib.de ſang.miſſ. cap.*15.quod affirmat *lib.1. ad Glauc.cap.14.& 3.criſ.cap.*4.

Nonne Hippocratis doctrinam æmulatur,qui *lib 6. epid.ſect.2.text.*12.ſic ait : *Secundum rectum,& coſtarum dolor,& præcordiorum contentiones,& lienis elationes,& ex naribus eruptiones,& aures ſecundum rectum:horum plurima huiuſmodi,& in oculos.* Et Galenus *in com.* ſic ait: *Hanc lectionem,& medicinalem,& dilucidam approbo.*

Deinde in omnibus morbis curandis ſemper obſeruat rectitudinem:nam ſi reuulſio eſt adminiſtranda, ea
D è directo celebrari debet; ſic enim habet *lib.de curand. rat.per ſang.miſ.cap.*15. *Dextra igitur nare ſanguis erumpens,ad dextrum hypochondrium fixa cucurbitula, clarè, celeriſéque ſiſtitur;ſicut ad ſiniſtrum,ex ſiniſtra erumpens. Porrò reuulſionis cauſa ſi venam ſeces, in directè quidem oppoſitis ſanguinis eruptionibus, citiſſimè conſpicuã videbis vtilitatem: at ſi contrà ſeces, nihil profuerit.* Repetit. 5. *meth.3.& cap.3.* ſic ait. *Cæterùm non contemnenda venæ ſectio eſt tanquam non ſit auxilium reuulſorium, cum me ſæpenumerò conſpexeritis, in valida ſanguinis è naribus eruptione,eà vſum,repentè fluxionem ſedaſſe : expedit autem ſecare in cubito venam, ſi ex dextra nare prorumpat ſanguis,in brachio dextro; ſin ex altera, in ſiniſtro.*&c.

Si quæris reuulſionem cum vacuatione & deriuatio-
E ne permixtam, è directo eſſe celebrandam innuit *lib.13.meth.cap.*11. Iecinoris exemplo, dum ſic ait : *Ergo pariter tum reuellendus, tum educendus, qui ad iecur fluit ſanguis eſt,interna in dextro cubito ſecta vena, propterea quod regione, & ampla via, cum vena quæ caua dicitur, ſiccitatem habet*:edoctus ab Hip.qui *lib.4.acut.text.*73. *Si dolor in pleuritide, vel peripneumonia ſurſum penetrauerit,vel clauiculam, vel mammam, vel brachium, venam brachij internam ſecandam* monet, *quà dolor afficit parte.* Quam doctrinam dilucide propoſuit, *lib. de ſang. miſ. cap.*16. dum ſic profatur : *Quin & pleuriticis, quæ è directo laborantis lateris adhibita fuit ſanguinis miſſio, clariſſimam ſæpe vtilitatem attulit : quæ verò ex brachio oppoſito, aut omnino obſcuram, aut certè poſt temporis interuallum,* &c.

Cùm enim Rectitudo ſit conſenſus, ſiue aſpectus

quidam

quidam rectus inter partes vnius lateris, à recta methodo recedit, qui putans ſeruare rectitudinem, à latere oppoſito, & ſano ſanguinem exhaurit, vt latè contra plurium iuniorum decreta probaui, *lib.2. Hiſt. Princip. Medic. in com. hiſt.19.* poſito exemplo in pleuritide. Hoc modo Auic.4.1. *cap.3.* ſic inquit: *Quòd ſi materia in dextra capitis parte ſit, non ad infimum pedis ſiniſtri, ſed dextri eſt protrahenda.* Nam ſi hanc methodum ſequamur, imitabimur naturam rectè operantem, quæ quando criſim molitur per abſceſſum, ſanguinis fluxum, aut aliam vacuationem, ſemper recto tramite incedit, & ſecundùm rectum.

Obſeruatur autem hæc rectitudo non ſolùm in fluxu humorum, ſed vaporum: nam læſa parte vteri dextra dolet dextra pars capitis, ex Gal. *6. epid. ſect. 2. com. 2.* ſi caput ex ventriculo malè habet, dolet frons; ex iecore, dextrum latus; ex liene, ſiniſtrum; ex renibus, occiput, brachia, crura. Obſeruatur etiam in communicatione ſimplicis qualitatis: refrigerato enim rene dextro, crus dextrum alget, ex Hippoc. & Galen. *6. epid. ſect. 1. text. 6.*

Euidenter hoc animaduertitur in plurimis: vteri enim pars dextra eſt ſiniſtra calidior, & teſtis dexter ad ſiniſtrum collatus, propter hepatis rectitudinem, ex Gal. 14. *de vſu part. 7.* Reſolutio frequenter medietatem corporis exactam corripit illæsâ reliquâ; & tamen humor illabitur à tertio, & quarto cerebri ventriculis, in quibus non eſt dextri à ſiniſtro ſecretio. Hoc modo excandeſcente iecore, cruſtoſa ſcabies in manu dextra apparet; ſi liene ardente, in ſiniſtra.

Cur verò tantum poſſit rectitudo, & vacuationes factæ ſecundùm rectum, citiùs & vtiliùs euaenent à parte affecta, dubium arduum eſt: pro cuius ſolutione varij variè reſpondent, & in primis qui acutiùs ratiocinantur, hanc rectitudinem in filamentis oblongis, & rectis eſſe conſtituendam perſuaſère ſibi, quia ea pars in qua vena ſecatur, quando filamenta recta, & oblonga extendit vſque ad partem affectam, ita vt vtrique ſint communia, dicitur ſeruare rectitudinem, quia habet communionem, & conſenſum fibrarum rectarum.

Hæc ſententia à multis defenditur: *primò*, quia ſicuti natura deſtinauit fibras obliquas retentioni, & tranſuerſas expulſioni, ſic rectas attractioni, & venâ ſectâ funditur ſanguis, quia recto fibrarum curſu attrahitur, quod videtur notaſſe Cornelius Celſus, qui *lib.2.cap.10.* ſuppreſſo ſanguine poſt venæ ſectionem, non ampliùs fundi, quia non attrahitur, confirmat; neque enim alia ratione ante venæ ſectionem adhibentur frictiones, balnea, & vincula, niſi vt hæc attractio poſſit adiuuari.

Secundò, quia venæ, & reliquæ partes attrahunt ſanguinem, & humores, veluti magnes attrahit ferrum. At magnes non attrahit obliquè, ſed ſecundùm rectum. Ergo. Experimur enim magnetem rectè attrahere acum; & poſt illam, alias & plures alias: eodem modo, recto fibrarum curſu, venæ attrahunt ſanguinem, quouſque attractio partem affectam attingat.

Tertiò. Sanguis & humores, cum ſint liquidi, & fluxiles inſtar aquæ rectè fluunt. Sed aqua dum fluit per tabulas, & in flumine, effluit recto fibrarum curſu, & non obliquè: Ergo ſanguis per venas decurrens, eodem modo curſum ſuum conficiet. Quare in hac rectarum fibrarum communione rectitudo eſt conſtituenda.

Verùm hæc opinio eſt erroris plena: Nam venâ ſectâ non effunditur ſanguis, quia attrahitur: venæ enim, & partes ſolùm propter indigentiam attrahunt, quam non habet pars in qua ſecatur vena, cùm ſtatim de nouo ſanguis adueniat. Deinde partes non attrahunt, niſi quod conueniens eſt: quomodo igitur ea pars, in qua vena ſecatur, ſanguinem vitioſum, & corruptum poterit attrahere? Inſuper, partes non ſolent attrahere impetuosè, ſed paulatim: quo ergo pacto venâ ſectâ poterit effundi ſanguis velociter, ſi ſenſim attrahitur. Poſtremò, ſi ex venæ ſectione inaniuntur partes interiores, cum ſint validiores in attrahendo, & alimento indigeant, impedient attractionem partis in qua vena ſecatur.

Ergo potiùs dicendum eſt, vena ſecta ſanguinem emitti, vel quia ab aliis partibus tranſmittitur, irritata expultrice propter dolorem loci ſecti, vel ob frictiones, & vincula. Nec ſolùm hac ratione effluit, ſed cùm ſit liquidus, proprio termino contineri nequit intra venas: vel ex aliis partibus aduenit ſanguis, ne detur vacuum, ſicque ſeruet continuitatem ſuam; & quando reliquæ partes indigent, cùm non tranſmittant, ſed retineant, ſponte ſupprimitur. Sic etiam quando craſſus eſt, & viſcidus, adhæret, & lentore ſuo effluere nequit, & ſic eius motus ceſſare ſolet, & tunc ne detur vacuum venæ ſponte concidunt.

Denique hæc opinio conuincitur manifeſtè, quia Galenus 14. *meth. 8.* docet, reuulſionem faciendam eſſe, ſumpta indicatione, non ex ſubſtantia partium, ſed ex ſitu: & *lib. 13. meth. 7.* euacuationem, & modum euacuandi non eſſe petendum ex partibus ſimilaribus, ſed inſtrumentariis aſſeuerat. Igitur reuulſio, deriuatio, & euacuatio, quæ partium rectitudinem requirunt, ſecundùm rectum fibrarum curſum fieri non debent, cum ſint partes ſimilares, ſed ſecundùm conſenſum partium inſtrumentalium, ad quas pertinet ſitus, in quo rectitudo reperitur.

Vltimò, huius opinionis falſitas deprehenditur ex anatome: nam in inflammatione iecoris parum intereſſet ſecare axillarem dextram, aut ſiniſtram, contra Galeni doctrinam, quia tam illa, quàm hæc æqualem communionem fibrarum cum iecore ſeruant: & inflammato liene, vtiliter ſecaretur axillaris dextra; nam ſi axillaris ſiniſtra iuuat, eſt mediante iecore, & vena porta; ſed ſicuti axillaris ſiniſtra inanit iecur, ſic etiam & dextra: & in inflammato vtero, & genu, Galen. 2. *ad Glauc. 2.* venam in cubito ſecare conſuluit ſeruata rectitudine: *&* 13. *meth. cap. 5.* manu laborante ſcarificat crus, cum nulla fibrarum rectarum communio inter prædictas partes obſeruetur; aſſiduè enim fibrarum rectitudo, ob multiplices venarum diuiſiones interrumpitur. Eodem modo inflammato iecore ſanguinis fluxus commendatur ex nare dextra, & vituperatur ex nare ſiniſtra, propter rectitudinem, quæ inter has partes nullo modo obſeruatur.

Alij aliter ſentire videntur, nempè rectitudinem nihil aliud eſſe quàm rectum tramitem, ſeu partium poſitionem rectam. Hoc placitum deducunt ex Galeni mente, *1. de rat. vict. com. 29.* & *lib. 14. de vſu part. 7.* & *6. epid. ſect. 2. com. 14.* quibus locis eas partes ſeruare rectitudinem affirmat, quæ non ſolùm intra idem latus eundem ſitum ſortiuntur, ſed ſecundùm longitudinem, ita vt rectitudo nihil aliud ſit, quàm obſeruatio longitudinis in eodem latere.

Corruit horum ſententia: nam manifeſtè repugnat Galeno, *3. de fract. com. 10.* rectitudinem non ſolùm ſecundùm longitudinem, ſed ſecundùm latitudinem obſeruari affirmanti. Deinde Galenus *lib. 13. meth. cap. 5.* altero crure malè habente alterum ſcarificare præcipit, cum inter cor, & crus non ſeruetur rectitudo ſecundùm longitudinem, ſed latitudinem; quam obſeruauit Hip. 5. *Aph. 68.* dum poſteriore capitis parte dolente, venæ ſectionem in fronte adminiſtrat.

Alij rectitudinem conſtituendam eſſe, in conſenſu partium per communes venas, arbitrantur, quæ proximè ab eodem trunco deducuntur: quæ ſententia colligi poteſt ex Gal. *lib. de ſang. miſ. c. 9. in princip.* & 2. *ad Glauc. cap. 2.* & aliis locis, in quibus vacuationem eſſe celebrandam, per communes, & conſentientes venas aſſeuerat.

Digitized by Google

aſſeuerat. Cui opinioni repugnat Galenus, 2. *ad Glauc.* 2. & alibi, qui in genu, cæteriſque inferioribus partibus inflammatis, venas in cubito ſecat, & inflammata manu venam ſecat in crure. At venæ cubiti, & crurum, prædictam communionem non ſeruant, cum ab eodem trunco non oriantur. Deinde ſequeretur, quòd inflammato brachio vtiliter ſecaretur axillaris alterius brachij, quia vtraque axillaris ab eodem trunco deducitur.

Quare ſtatuendum eſt, rectitudinem conſiſtere in meatibus, ſeu poris, quibus totum corpus eſt perforatum, qui ſecundùm corporis longitudinem à natura diſtributi ſunt, non ſecundùm latitudinem, quibus humore, & vapores, & deorſum deſcendunt, & ſurſum aſcendunt, qui in viuentibus ſatis patent, in cadaueribus autem ob frigiditatem, natiuique caloris abſentiam, ſunt occulti, contracti, & anguſti.

Magna enim fuit naturæ prouidentia, quæ rerum conſeruationis ſolicita, non ſolùm viuentium caducitati ſeminum creatione proſpexit, vt pro iis quæ pereunt alia denuò ſubſtituantur; ſed animalia etiam, & plurima duplicia conſtituit, vt ſi ab externis iniuriis vna pars pereat, altera ſuperſit. Idcircò gemini ſunt oculi, aures, brachia, crura, & reliqua, ita vt duo quaſi animalia in vnum coniuncta videantur. Seminibus etiam duplicitate conſuluit, fabæ, cicera, triticum, & cerealia ferè omnia, manifeſtam habent ſeparationem, vel per intercedentem membranulam, vel per ſolam appoſitionem ſine agglutinatione, ita vt duo latera non ſint inter ſe continua; & hæc duplicitas in ſolis iis deficit, in quibus paruitas diuiſionem nõ tolerat; diuiſionis tamen defectum multiplicitate compenſauit, quod in milio, & in piſcium ſeminibus apparet. Propter hanc duplicitatem, vnaquæque medietas, ſuos habet ductus, ab alia diſtinctos, qui propterea in rectum protrahuntur.

Hæc meatuum rectitudo in plurimis fit manifeſta; nam in cerebri, teſtiumque medulla, ductus quidam tanquam alueoli ſanguine pleni conſpiciuntur, exiſtimantibus quibuſdam vaſa eſſe, quæ tamen non ſunt. ſed ſecundùm rectitudinem foramina alendis partibus, communicandiſque per rectum materiis creata. Deinde hos canales in plãtis inſpicere licet: ligna enim omnia per longum nullo findes negotio; tranſuerſum, nonniſi plurimo. Ex quibus euidentibus exemplis palàm fit, quid rectitudo in vacuationibus operetur, & quam ob cauſam.

Pro colophône adde, ob id tãtopere prodeſſe ſectionem baſilicæ dextræ in iecoris inflammatione, quia ſeruatur rectitudo pororum, & inclinatio humoris. Ex iis deduces, non rectè exiſtimaſſe plures, putantes hoc accidere, non quòd huius venæ ſectio, inaniat iecur, ſed quia cor refrigeretur: cùm enim cor intermediet inter iecur, & baſilicam, nulla vtilitas comparari poteſt ex ſectione baſilicæ, ad iecoris humores euacuandos; quoniam etſi cor mediet, falſum eſt cor priùs inaniri: caua enim quamprimùm dextrum cordis ventriculum ſubit, finditur ſecundùm longitudinem, cui fiſſuræ oſtiola præſunt, per quæ cor non attrahit ſanguinem niſi tempore quo dilatatur: Quare phlebotomia baſilicæ, tempore conſtrictionis, cordis clauſis oſtiolis, rectè poteſt euacuare ex caua, & non ex corde.

PRÆCEPTVM XXXIX.

Medicus rectis indicationibus nixus, veráq; fretus methodo, naturam rectè operantem imitetur.

CElebratiſſima ab Hip. ſententia eſt lata lib. 1. *Aph.* 21. *Quæ ducere oportet, quò maximè natura vergit, eò ducere oportet.* Nam natura eſt omnium opifex, ait Hip. *6. epid. ſect. 5. tex. 1.* & morborum medicatrix, *eis. lib.*

A *ſect. 5, tex. 1,* Medicus verò miniſter, *lib. 2. epid. ſect. 2. tex. 51.* & refert Gal. *in art. med. cap. 77.* Quo pacto decorum eſt, huic illius recta veſtigia ſequi, cum ſit docta, iuſta, erudita, artificioſa, animalium prouida, atque ſolicita, vt *5. de vſu part. cap. 9.* dilertè confirmat Galenus; ſingulis enim partibus quod ſuum eſt diſtribuit, nec vtitur eruditione. Argumento eſt recenter ab vtero excluſus puellus, qui ſine doctore arrepta papilla lac ſugit è mamilla: eſt enim admirabili partium nexu, ſimitudine, forma, atque vſu architecta natura, vt neque ad vſum accommodatius quidpiam, neque ad ſpeciem & ornatum pulchrius ſpectari poſſit. Eius ſolicitudinem, & curam manifeſtè demonſtrãt ea, quæ in lethalibus morbis, pro corporis tutela, adhibito conamine multo molitur,
B per varias noſtri corporis regiones noxio humore expulſo; nam malum ſentiens mederi ſummopere geſtit, conſiderans ne temeritate magis, quàm conſilio, & vt facilitate magis, quàm violentia medeatur, vt prædixit Hip. *lib. de arte, n. 20.*

Hæc appetentiam excitat, ciborum concoctionem, diſtributionem, tandémque alimoniam præſtat, excrementa per aluum, vrinas, mucum, ſudorem, ſordes, & inſenſilem perſpirationem deducit. Hæc ſomnum conciliat, & ad vigiliam rurſus reuocat, in morbis criſes facit, laborem quiete reſarcit, in vulneribus coalitum generat, in fractis oſſibus ferruminationem. Hæc ſublimioribus operibus intenta, diuinitatis veluti particeps effecta, principes, rectriceſq; potentias in cerebro ſitas
C mouet, & vt ſemel concludam, vitam, corpúſque ſtrenuè tuetur, dum noxia declinat, & neceſſaria ſummo ſtudio ſubminiſtrat.

Quid multa? nónne natura eſt ars diuina, ex Platone, in locis multis; & omnia hominum cauſa cõſtruxit, & ſine arte docta, corporis partes fingens perficienſque, efficit vt ipſæ citra doctrinam proprias actiones aggrediantur? Quare eius operatio eſt ineffabilis, recondita, longéque noſtra cognitione profundior. Hinc vocatur animalium ſeruatrix, morborum finitrix, & decretrix; quod enim conueniens eſt, ſeruat; quod alienum eſt, ſeparat; & nihil ſupernacuum, aut temerè committit, nec vllo tempore in animalibus eſt otioſa, aut ceſſat; & motibus vtitur ordinatis, vbi valida eſt,
D & humori dominatur, propriáſque efficit operationes, vt firmat Galenus *3. de criſib. cap. 10.*

Deinde Natura noſtra moderamine gaudet, & ſic tantum appetit, quantum concoquit, ex Gal. *in art. med. cap. 85.* quam ſummè admiratur Hip. quia nihil fruſtra vnquam efficit, & maximè ſolicita eſt, vt ne deficiat aliquid, atque vt ſuperfluum nihil creet, vt docuit Galenus *1. de vſu part. cap. 23.* cogitátque ſemper, vt ſuum opificium (homo nempe) fiat immortale, *14. de vſu part. cap. 2.* & ſic mirabili cura, & prouidentia partes præcipuas ſemper cõtegit, *2. de vſu par. 7.* & in reliquis, ſemper coctionem, agglutinationem, aſſimilationem, alimenti diſtributionem, ſanguinis generationem, adiectionémque operatur, *1. Aph. 3.*

Hinc fit, vt quantum quiſpiam ab hac natura rece-
E dit, quæ in ſymmetria, & temperamento conſiſtit, tantum ægrotet: ſi paruus eſt receſſus, morbus eſt paruus; ſi multus, maior; ſi valdè multus, lethalis eſt, vt *7. Aph. vlt.* dictauit Galenus. Nam quod præter naturam eſt, quantum receſſit ab eo quod ſecundùm naturam, tantam habet prauitatem, vt *7. Aph. 64.* docuit Galenus.

Quare de natura ſciat Medicus, inquit ſummus Hip. *lib. de veteri medicina num. 36.* & omni ſtudio annitatur, vt cognoſcat, ſi modò aliquid eorum quæ fieri debent, rectè præſtare velit, quia naturæ ſcientia eſt Medico neceſſaria, *in eodem lib. num. cit.* naturæque motum animaduertat; & ſi is bonus ſit, eum iuuet, vt conſulit Galenus *1. Aph. 21.* & eam rectè operantem imitetur, vt *1. Aph. 2.* Galenus confirmat.

Hanc ergo rectè operantem ſequamur, certa methodo, & rectis indicationibus inſtructi: eſt enim methodus, via quædam recta, ordinata, & vniuerſalis curationis morborum, vt conſtat ex Gal. 4. *meth. cap.* 4. & *lib.* 6. *epid. ſect.* 3. *com.* 20. Hæc ab Hip. cœpit inquiri, perſpiciens tamen nondum exactè abſolutam perfecit Galenus, vt ipſe inquit 1. *meth. vlt.* & 7. *lib. cap.* 1. & 9. *lib. cap.* 8.

Hæc methodus per indicationes perficitur, vt idem Galenus inquit, 2. *meth. cap.* 7. Et 3. *meth. cap.* 2. explicat quid ſit Indicatio, & à quo ſit ſumenda, docens, indicationem eſſe inuentionem eorum, quæ agenda ſunt. Et *lib.* 2. *meth. cit.* ſic definit: *eſt repræſentatio, ac demonſtratio remediorum quæ expediunt pro morbi curatione.* Et quamuis remedia poſſint inueniri non ſola indicatione, aut experientia, ſed ratiocinio & analogiſmo, vt Gal. docet *lib. de optima ſect. ad Thraſybul. capite* 10. & 11. tamen id quod inuenitur indicatione, in præcedenti aliquo ſignificatum eſt, hoc eſt, ſimul percipitur cum natura rei, quæ indicat ſine ratiocinio, & experientia.

Tertiò definitur Indicatio à Galeno: *comprehenſio iuuantis ſimul cum comprehenſione nocentis.* Et cùm duplex ſit indicatio, altera quæ ſumitur ab affectu præter naturam, curatoria dicta; altera conſeruatoria, quæ ſumitur ab eo quod eſt ſecundùm naturam, & definitio tradita vtrique ex æquo conuenire nequeat: ideircò *lib.* 3. *meth. cap.* 1. aliam definitionem communem proponit, ita vt ſit Indicatio, qua cum rebus percipiendis, ſimul id quod vtile eſt, percipitur.

Et cùm indicatio à pluribus depromatur, vt *lib* 8. *meth.* docuit Galenus, primam & communiſſimam deſumi à natura morbi, docuit 3. *meth. cap.* 1. ſed hæc inartificioſa eſt, quia minimam artis partem continet: nam ſcire quid ſit agendum, non eſt difficile; ſed quibus rationibus id fiat, hoc ad artem pertinet: quam doctrinam iterum inculcat, *lib.* 6. *meth. cap.* 1. Atque de his primis, & communiſſimis indicationibus intelligendus eſt Hip. *lib. de flatib. in princip.* §. *Huius enim artis ſolùm, hæc prima indicatio eſt veluti initium, vnde medendi ratio emanat*: quatenus præſcribit contrarietatem, auctore Gal. 11. *meth. cap.* 2. *in princip.* qua contrarietate diuiſa & diſtincta, particulares indicationes conſurgunt, quibus morbi curatio perficitur ex Gal. 2. *meth. cap.* 7. *in init.* dum inquit: *Ergo primum, quæ generalis, communiſque morborum omnium indicatio ſit, inueſtigandum eſt: ab hac deinde ad alias ſpeciatim deſcendendum.*

Non mediocris eſt antinomia à paucis animaduerſa, quæ eſt in Galeni 3. *meth.* 1. & *lib. de optim. ſect. ad Thraſibul. cap.* 23. 24. & 25. in quibus locis contra Methodicos contendit probare, morbos, ea quæ agenda ſunt, non indicare. Hanc in hunc modum diſſolue. In morbis factis, qui iam à cauſa non dependent, tota agendorum ratio ab ipſis eſt petenda. In morbis tamen qui pendent à cauſa in generatione, & conſeruatione, quales ſunt fientes, tunc agendorum ratio à cauſa petenda, quia ipſa remota, breui ceſſat affectus, vt Galenus dicebat 2. *prorrhet.* 17. Quod ſanè intelligendum eſt, modò affectus ſit mediocris, & vires conſtent: nam quando eſt magnus, & vires incipiunt diſſolui, ad morbi vehementiam reprimendam feſtinare debemus, vt docuit Galenus *lib.* 10. *meth. cap.* 1. & tunc affectus eſt qui potiſſimùm indicat.

PRÆCEPTVM XL.

Medicus ſi natura non mouet, neceſſe eſt vt euacuet.

INter plurimas propoſitiones, quas ſapienter admodum *in capite aureo ſeptimo*, 1. 4. *tract.* 2. protulit expertiſſimus Auicenna, quædam eſt non incelebris, ex

A Hip. Galenique ſacrariis deprompta, quæ ſic habet: *Et ſi natura non mouet, moue in motu conuenienti motu eius: & ſi ipſa mouet, aut mouit, tunc dimitte eam, & operationem eius.* Hanc propoſitionem primus inculcat Hip. *lib.* 1. *Aph.* 21. dicens: *Quæ ducere oportet, quò maximè natura vergit, per loca conferentia eò ducere oportet.* In cuius explicatione notat Galenus, ea indigere vacuatione à Medico facta, quæ neque indicantur, neque integre ſunt indicata. Contingit autem naturam interdum poſt coctionem non euacuare, vel quia debilis eſt, vel humor non valde moleſtat, vel non eſt via aperta: tunc Medicus cogitur vacuatione vti, in qua motum naturæ ſequi debet, & humoris inclinationem, modò humor in partem, & locum conuenientem inclinet, vt *loco cit.* Galenus notauit.

B Hæc conuenientia expoſtulat conditiones plures, vt idem aduertit Auic. 4. 1. *cap.* 3. *ad princip.* 5. *& tertia eſt membrum, &c.* Prima, quòd locus per quem debet fieri euacuatio, ſeruet rectitudinem cum ea parte, in qua humor vacuandus continetur. Secunda, quòd locus ille ſit ignobilior. Tertia, quòd locus ille naturaliter ſit conſuetus recipere humorem ex loco euacuandum. Quarta, quòd in eo loco aliquis diuturnus morbus non ſit fixus: hoc modo, vlcere exiſtente in veſica, aut inteſtinis, per vrinam, aut per aluum non eſt vacuatio tentanda. Quinta, quòd pars per quam debet fieri vacuatio, alicui ægritudini periculoſiori non ſit obnoxia: veluti in his, qui facili negotio ſolent incidere in anginam, aut peripneumoniam, non eſt vtendum medica-

C mentis, quæ euacuant per palatum; neque apophlegmatiſmis in oculorum morbis; neque vacuatio per aluum eſt tentanda in his, qui leui occaſione in diarrhœam, aut dyſenteriam incidunt, vt explicuit Galenus *lib.* 7. *meth. cap.* 11. & hoc ſignificauit Galenus, 1. *Aph.* 21. *in fin.* dicens: *Oportet autem Medicum naturæ motum animaduertere: & ſiquidem idoneus fuerit, ei conuenit adminiculari, & cooperari: ſi verò contrarius & noxius, hunc prohibere, transferre, atque diuertere oportet.*

His ergo conditionibus, & præceptis munitus Medicus, motum naturæ iuuabit, & vacuabit cautè & ſecurè in vltima parte ſtatus, quæ eſt principium declinationis, quando iam coctio eſt perfecta, & ex lege naturæ, ad concoctos & ſeparatos humores expellen-

D dos, facultas expultrix inſurgit, vt notauit Gal. 3. *de dieb. decret. cap.* 8. & 4. *de præſag. ex pulſib. vlt. in fin.* Quo tempore ſi non aggreditur operationē ſuam, vel quia languet, vel impedita eſt; tunc relicta in corpore excrementa cùm ſint inutilia nutritioni, nec poſſit vltrà à natura gubernari, de nouo putreſcunt, & morbos concitant, ideò euacuationem requirunt: *Quæ enim relinquuntur in morbis, recidiuas facere conſueuerunt*, 1. *Aph.* 12. Quare Medicus cùm non ſolùm ſit imitator naturæ, ſed illius opifex principalis, humores illos concoctos debet expurgare, ſicuti natura ſolebat quando robuſta erat, & non impedita.

Verùm aduersùs hanc doctrinam videtur eſſe, quod ſcribit Hip. 4. *aph.* 41. vbi à ſudore in ſomno eueniente iubet, corpus per alias regiones, ſanguinis miſſionis &

E purgationis ope, non per cutem eſſe vacuandum. Dic in hoc exemplo, neceſſariam eſſe vacuationem per ſanguinis miſſionem, & per purgationem, quia illa vacuatio quæ fit cum ſudore, non fit per conuenientem regionem: hic enim ſudor à ſomno factus copioſus, copiam & craſſitiem humoris ſignificat, cuius ſola tenuior pars per ſudorem vacuatur, craſſiore intus remanente, quæ magnis indiget auxiliis: per morbos enim auctus, aliquando ob copiam ſudores emanant non critici; non aliter ac hypoſtaſes in vrinis apparent, cum adhuc cruditatis plena ſunt omnia: hic enim ſudor citra cauſam manifeſtam apparet, & eſt contra naturam, quo pacto prouocandus non eſt.

PRÆCE

Digitized by Google

PRÆCEPTVM XLI.

Medicus, ſi natura mouet, aut mouit, ab euacuatione ceſſare debet.

AVicenna ſolertiſſimus auctor, *cit. loco* propoſuit axioma aliud, ex quo ad praxin plurima commoda ſubſequuntur. *Si natura mouet, aut mouit, dimitte eam, & operationem eius.* Hoc oraculum primus omniũ conſcripſit Hip. *lib. 6. epid. ſect. 2. text. 9.* & *lib. 1. Aph. tex. 20. Quæ indicantur, aut indicata ſunt integrè, neque mouere, neque nouare aliquid, ſiue medicamentis, ſiue aliter irritando, ſed ſinere oportet.* Vberrimus explanator *in com.* ſic prædixit: *Vbi igitur vel integra indicatio facta eſt, vel adhuc fit, totum naturæ permittere, & nihil nos nouare oportet: vbi verò non integrè indicatur, id quod deficit ſupplere nos conuenit.*

Sed quæres quæ ſit hæc perfecta, & indeficiens vacoatio? Dic ex Gal. *in com.* eſſe illam, cui nullus numerus deficit indicatorius, quæ nempe fit per regionem inferiorem, & per quam noxius humor vacuatur, recto tramite; cum tolerantia, cum coctione, & in die decretorio. Hæc enim omnia adeſſe conuenit perfectæ indicationi, cui ſi quid horum vel plura deficiant, neque abſoluta, neque integra fuerit indicatio.

Quare quando integrum iudicium à natura eſt factum, vel dum fit, nihil à Medico eſt agendum præter victus rationem, ſed totum negotium eſt naturæ permittendum, vt eximiè explicat Galenus *in com.* Quia ſi vacuatio à natura facta tollit cauſam morbi, & morbum, fruſtra & inutiliter applicantur auxilia: nam vis infertur naturæ. Hanc doctrinam proponit etiam Galenus *lib. 9. meth. cap. 5. parùm ante fin.* dum ſic ait: *Quod ſi tempore mittendi ſanguinis, menſes moueri contingat, aut hæmorrois ſit recluſa, ſi inſpecto fluentis impetu ipſe ſatis fore videbitur, vt quod requiris vacuet, naturæ rem omnem permittes: ſin minùs, tantum ipſe detrahes, quò ex cunctis ambobus perficiatur quod poſtulas.* Si enim imperfectum motum naturæ non perficiamus, relictus humor in corpore recidiuas facere conſueuit, ex oraculo Senis, *2. Aph.* 12. Iuxta hanc doctrinam, quando natura aliquẽ abſceſſum imperfectè molitur, eius motum ſolemus adiuuare, voto Galeni muniti, qui *3. ſec. loc. cap. 2.* in parotidibus, quando piger eſt motus naturæ, in parte inflammata admonet calefacientia, attrahentia, imò cucurbitulas, vt humor in profundo latitans noxius forâs attrahatur.

Licèt autem hæc doctrina vera ſit, habet tamen contra ſe celebrem Galeni locum, *1. ad Glauc.* 14. *ad princip.* dum ſic ait. *Sed neque ſi fueris febris cum alui profluuio, alia eſt opus vacuatione, etſi non ſit pro multitudinis ratione: quicunque enim vel ſanguinem mittere, vel purgare tentarint, ij in maiora pericula ægrum duxerunt.* Facit etiam locus Hip. 4. *acut.* 116. dum ait: *Fluente aluo ſanguinem non detrahes, quia ſi poſt venæ ſectionem perſeueret fluxus, naturam proſternes.* Obſtat etiam ſententia Auic. 4. 1. *cap. 3.* dicentis: *Soluere ventrem ſupra ventris fluxum, valde timoroſum eſt.*

Neque explices Galenum, iuxta eius ſententiam 9. *meth. 5. cit.* ita vt ſit ſenſus, quando in febre adeſt fluxus alui, licet morbi magnitudini non ſit ſatis, & quantitati redundantiæ, ſi tamen inſpecto fluxus impetu ſperamus poſſe ſufficere, tunc totum negotium naturæ, eſt permittendum, ſoláque illa vacoatione contentus Medicus abſtinebit.

Nam ſi verè & propriè locus Galeni attendatur, hæc interpretatio non ſatisfacit, quia ibi eſt ſermo de alui fluxu ſymptomatico; agit enim de febribus cum ſymptomatis: in quo, vt diarrhæa biliosa, & dyſenteria, ſæpe neceſſaria eſt non ſolùm ſanguinis miſſio ad reuellendam, & ad minuendam materiam morbi, ſed etiam purgatio, præſertim ea quæ fit cum rhabar-

A bato toſto, & aliis medicamentis, quæ ſigillant inteſtina, & adſtrictione facta peccantem humorem per aluum clementer expurgant.

Plures condemnant Galeni dictũ. 4. *acut. cit.* cùm ait: *Si poſt ſanguinis detractionem per euenit fluxus, virtutem proſternit*: quia ſimiliter in ſanguinis fluxionibus, in doloribus, in febribus, venæ ſectio non eſſet vtilis; nam ſæpe hæc ſymptomata poſt venæ ſectionem perſeuerant, & interdum vehementiora fiunt, ex quorum ſæuitie ampliùs diſſoluuntur vires. Ergo Hip. & Galeni ſententia debet explicari, vt præſente alui fluxu ſanguis parcè emittatur, & purgatio in minori quantitate adminiſtretur: nam ſi ſæuiente hoc ſymptomate pro multitudinis ratione vacuemus, æger geminata vacua-B tione præceps ruet in mortem. De quo argumento lege pulchra, *lib. 2. hiſt.* 81.

Aduerte tamen, quòd licèt alui fluxus ſymptomaticos in ratione cauſæ vtilis ſit, quia tamen apparet in principio, morbo exiſtente crudo, adiuuandus non eſt, quia humor non eſt concoctus, nec paratus eductioni, ſed oportet humorem reſiduum concoquere, & præparare, & poſtea expellere: in fluxu tamen critico, quando imperfectè fit, cum humor ſit iam concoctus, portionem humoris relictam celeriter extra corpus expellere eſt neceſſe; nam ſi Medicus hoc præſtet, motum naturæ imperfectum adiuuabit, & corpus ab humoris ſarcina, aliiſque imminentibus damnis tutum reddet.

C

PRÆCEPTVM XLII.

Medicus in die decretorio non euacuet.

SCientiſſimi Hippocratis veriſſima ſententia eſt, *lib. 2. Aph.* 29. promulgata: *In ſtatu melius eſſe quietem habere.* Et hoc obſeruandum eſſe ob duas cauſas prædixit vberrimus interpres, *in com.* Altera, quia tunc maximè fiunt coctiones, quare tunc eſt occupata natura, & ſic non eſt impedienda, diſſoluenda, aut venæ ſectione, purgatione, aliiſque auxiliis violentis diſtrahenda. Secunda, quia eo tempore facultas animalis eſt maximè defatigata: licèt enim per morbos fa-D cultates omnes fatiſcant, aut diſſoluantur, ob ſui vehementiam, ſymptomata, inediam, & vacuantia auxilia: patitur tamen magis facultas animalis, & promptiùs reſoluitur; ſpiritu enim animali, tanquã inſtrumento vtitur, qui cùm tenuiſſimus ſit, facillimè exhalat, & reſoluitur; & hæc facultas eſt, quæ purgationi maximè inſeruit, quia hæc non ſolùm naturali facultate, ſed animali completur, & omnes facultates ita inter ſe ſunt connexæ, vt vna facta debiliori cæteræ flaceſcant, ex Gal. 9. *meth. cap.* 10. Quæ ſentẽtia potiùs de acutis, quàm chronicis morbis eſt intelligenda: in illis enim ampliùs ſpiritus diſſipantur, atque debilitantur viſcera, in quibus hæ facultates ſedem habent; præſertim cùm acuti morbi à calidis, & tenuibus oriãtur humoribus, ex quibus elati vapores ſurſum, cerebrum, & neruorum ge-E nus conuellunt. Quare in ſtatu morbi, in quo coctiones fiunt, 3. *Cris.* 4. præſidia magna celebranda nõ ſunt.

Hanc rectam methodum æmulatus Auic. 4. 1. *cap.* 20. ſic inquit; *Phlebotomia quoque, & vacuatio ventris non eſt facienda in die, nec motu ægritudinis.* Licèt enim in die decretorio, nec fiat, nec exſpectetur criſis; tamen à phlebotomia, & purgatione Medicus abſtinere debet. Quamuis enim in ea criſis non fiat, apparet tamen mutatio aliqua, etſi occulta: quod experimento conſtat in cranij fractis, & affectionibus aliis; quam ſanè mutationem Medicus aduertere debet: argumento eſt, quòd in illis diebus multò grauiora ſymptomata ægrotantibus eueniunt, præſertim cùm oporteat prudentem Medicũ famæ ſuæ cõſulere, & apud vulgus compertum ſit, has vacoationes in diebus decretoriis celebratas, noxias eſſe ob cauſas dictas. Ergo ab illis ſuperſedendum

Digitized by Google

eſt,maximè ſi decretorius dies ſit indicatus , vt prædixit Hip. *lib.4. Aph.71.* dicens: *Quibus ſeptimo die fit criſis,iis nubecula rubra quarto die in vrina apparet ; & alia ex ratione.*

Neque ab hac ſententia recedas , ſi videas Hippoc. *in epidemicis libris paſſim,quarto,ſeptimo, decimo quarto, & vigeſimo die,*ſanguinis miſſionē,& purgationē exercentem,& Gal.4.*acut.*76.qui non ſolùm quinta die,ſed quarta pharmacum concedit;præſertim cum 9 *meth. c.* 5. ſanguinis miſſionem in omni tempore morbi exequendam eſſe imperet,quoniam non numero dierum, ſed vni virium robori attendendum ſit.

Si enim horum auctorum mens ponderetur,inuenies ipſos has vacuationes cogente neceſſitate celebraſſe : quoniam in die decretorio,ſiue iudicario fiat,ſiue non,
B ab omni vacuatione abſtinendum eſt.Hoc modo intelligi poteſt ſententia Auic.1.4.*tract.*2.c.7.dicentis: *Et ne moueas in die paroxyſmi,quantū tibi poſſibile eſt.* Nec enim diuerſa ratio aſſignanda eſt in pugna vniuerſali,qualis accidit in die decretorio , ac in particulari , qualis euenit in die acceſſionis:quod monuit etiam 2.4.*tract.* 2.*cap.*9.§. *Et caue ne in die critico omnino moueas ; quoniam vel iuuabit natura ad euacuationem, & ita ſuperflua erit euacuatio,vel facies naturæ contrarietatem in parte,* id eſt,non vacuabit Medicus per partem conuenientem.

Deinde oportet , inquit Galen.3. *cris.*4. criſim in idem tempus incidere cum acceſſione , quod notauit Hip.4. *Aph.*36. cùm inquit : *Sudores febricitanti ſi inceperint,boni,tertio die,& quinto , & ſeptimo , & nono , &*
C *vndecimo,& decimo quarto,& decimo ſeptimo,& vigeſimo:* taléſque ferè dies ſunt in quibus purgare non oportet, ne criſis impediatur , ſi per ſudorem , vel ſanguinis è naribus profluuio futura eſt ; vel pluſquàm deceat promoueatur, proritetúrque , & vires proſternantur, ſi per alui deiectionem fieri debeat , exemplo hominis per decliuem locum currentis , qui ſi ab alio impellatur,antequam,curſum peragat,in terram concidit , vel inuitus contra conuallem defertur.

Contemplari deinde continentes febres, & internas inflammationes eſt neceſſe , & ſummopere præcauere oportet, ne die in qua illæ iudicari debent, deiectoria medicamenta propinemus, ſed in illa potiùs in qua iudicium futurum non eſt : ſolent enim medica remedia
D criſes præuertere,& deteriores reddere,aut in longum tempus protogare , quemadmodum bellè docuit Galenus,de eodē argumento diſceptans *lib.1.de dieb.decret. cap.*11. in hunc modum. *Appareat enim bonum euidenter in quarto die ſignum : nullius periculi circa ægrotum ſit ſuſpicio:fieri non poteſt,quominùs ſeptimo die fiat iudicium, ſi nihil extrinſecus peccatum fuerit. Committuntur autem quadā peccata ab ipſo ægroto videlicet,quædam à Medicis his admirandis,putantibus,niſi quis ingreſſus ad ægrum, deinde ſuccingens ſe,vel cataplaſma impoſuerit,vel perfuderit,vel aduſſerit,vel clyſterem indiderit,vel venam inciderit,vel cucurbitulas adiunxerit,vel confricuerit , vel nutrierit,vel huiuſmodi aliquid factitauerit, nihil ab ipſo geſtum eſſe artificio um: hi enim quoties ad ægrum accedunt, toties peccant. Non igitur iudicium in ſeptimo die,ad quem paratum erat,fieri poteſt,tot interea cōmiſſis erroribus. Quā-*
E *doquidem natura motus ſtatutis periodis pro ſui ratione cōtingit,interim tamē ab exterioribus peccatis circuitus ſeruare prohibetur.* Hæc Gal.ex cuius ſermonis prælonga ſerie,ſed diſerta liquet apertè , quantum auxilia medica naturam rectè operantem interturbent , & futuras criſes interpellent,eſſéque hanc præpoſteram auxiliorum adminiſtrationem,primariam cauſam, ob quam noſtro ſeculo non ita frequenter criſes contingant.

Ex iis patet errare plurimos,qui venam ſecant in die decretorio,vel iudiciali : vt enim fugiendum,ne eo die fiat vacuatio per artem,quo iudicium facit natura ; ita ſecurè & purgationē,& venæ ſectionem fieri poſſe arbitrantur quacunque die, etiamſi de numero criſimarū

A ſit,modò iudicium non expectetur. Quorum votum à priſcorum mente longè diſſentit,nam præterquā quòd illi ſolum cogente neceſſitate,& vrgente morbo,in die decretorio vel venam ſecare , vel expurgare auſi ſunt, quo pacto 4.*acut.*in pleuritide,affectu ſanè periculoſo imperarunt:quam certam notitiam habebimus , quod natura vllam vacuationem promouebit,& maxima ex errore noxa immineat ? Quare ſatius eſt in ſequentem diem purgans medicamentum offerre , aut ante diem validi decretorij exhibere , quàm illo oblato maximo diſcrimini ægrum ſubiicere.

Quapropter,ſi non vrgeat neceſſitas , melius eſt in diebus qui fortitet de morbis decernūt,à medicamento abſtinere:ſunt autem hi, ſeptimus,11.14.17.& 20.Quo
B pacto ne miteris Gal. qui quarto die pharmacum obtulit:nam hic dies inter eos qui frequenter indicant , non recenſetur : rarò enim accidit,vt quarto die criſis fiat, inquit Gal.3. *cris. cap.*4. adeò vt videatur bis tantùm Archigenes in toto tempore vitæ ſuæ id obſeruaſſe.

Sed ſupereſt diſſoluendum argumentum , quod in præclaris Auicennæ monumentis lectitamus ; & eſt quomodo tantus auctor,1.4. *tract.* 2. *cap.*7. in die motus ægritudinis non eſſe vacuandum aſſerat,quia tunc eſt tempus quieſcendi & inquirendi ſomnum, ſi in decretorio,vbi adeſt criſis, (id eſt, vacuatio critica) non conuenit ſomnus ? hic enim omnes vacuationes cohibet excepto ſudore , quem magis prouocat , ex ipſo Auic.2.1.*tract.*2.*cap.*13.Quare interdicendus ſomnus, cùm criticam vacuationem impediat.

C Nec effugiunt vim argumenti, Auicennæ interpretes,dum per quietem , corporis quietem intelligunt; per ſomnum verò,animæ quietem interpretantur,hoc eſt , vt procuretur animi affectuum tranquillitas,nam hi naturæ opera vehementer interturbare ſolent:quoniam Auicenna ſimpliciter ſomnum pronunciat. Dic ergo,criſim ſæpè ſumi pro vacuatione , aliquando pro vacuatione præcedente , interdum pro ſubita morbi ſolutione quæ ſequitur,vt 1.*criſ.*1. latè probauit Galenus.Quare Auicenna intelligendus eſt de criſi,pro perturbatione antecedente vacuationem , quo tempore ſymptomata vehementiſſima apparent,ex Hip.2.*Aph.* 13.& 30.quæ perturbatio & ſymptomata,cùm per validam pugnam naturæ aduerſùs cauſam morbificam
D concitentur,ſomnus tunc temporis maximè iuuat,quia roborat naturam,& vires reficit.Vel ſi explicueris Auicennam,de criſi in qua expectatur ſudor , quem ſomnus prouocat,non errabis.

Verùm antequam hinc diſcedamus , proponemus vnum præceptum ad praxim maximè neceſſarium. Vtrùm , quando natura in die critico tentat efficere aliquam vacuationem,non tamen integrè , liceat tunc Medico aliquid efficere ? Et videtur faciendum eſſe, quia cùm natura ſit irritata,& poſita in motu , & meatus ſint aperti , conſentaneum videtur rationi , eadem die naturæ motū eſſe adiuuandū,ſimile aliquid faciendo;ſic enim expeditiùs, & faciliùs cōplebitur vacuatio.

Ex altera parte contrarium videtur peragendum, quia ſolet natura remiſsè & imperfectè incipere,& po-
E ſtea conatum aſſumit : quare ſi eo tempore Medicus aliquid operetur,irritando , vel adiuuando , immodicè nocebit , nam naturam præcipitabit. Reſpondebis ita. Quando criſis fuit indicata, Medicus non debet in die critico,nec in eo qui ei proximus eſt , vacuare,ſed ſolùm victus rationē inſtituere,ex Auic.2.4.*cap.cit.*quia motu contrario turbabit naturam. Si verò in die decretorio non exſpectetur criſis, quia indicata non fuit, poterit Medicus magno auxilio vti.

Si verò natura incipit iudicationem , agit tamen ignauè,& imperfectè,ipſam irritare,& leui aliquo auxilio opem ferre opus eſt ; vt ſi illa vacuationem per aluum, pigrè tamen moliatur , eadem die vel glande, vel leui clyſtere,vel miti pharmaco expedit vti; Sic ſi

tentet

Digitized by Google

tentet per vomitum, benignum vomitorium eſt porrigendum: Sic ſi ſanguinis fluxum per nares expellere ſatagat, & minuta vacuatio ſit, licet naſum ſcalpere, vnguibus fricare, vel calamo ſciſſo, & in ſtellæ effigiem parato narium proritare, vt copioſus deinde excitetur ſanguinis fluxus. In die verò qui decretoriũ ſequitur, cum iam certi ſumus de naturæ motu, magna auxilia adhibere oportet, vt actio à natura incepta in die decretorio compleri poſſit. Hoc modo intelligenda eſt ſententia laudatiſſima. Auic. 2. 4 *tract.* 2. *cap.* 64. cùm inquit: *Et quando abbreuiatur euacuatio, poſtquam inceperit, oportet vt adiuuetur.*

PRÆCEPTVM XLIII.

Medicus horam, in qua magna ſunt adminiſtranda remedia, obſeruet.

POſtquam de die, in quo celebranda ſunt auxilia magna, plura diſſeruimus, ſupereſt, vt de hora in qua & purgatio, & venæ ſectio adminiſtrari debent, quæ ſunt magna auxilia, 2. *Aph.* 29. *&* 2. *acut. com.* 10. diſceptemus. Electa hora ad purgandum eſt matutina, in regionibus calidis, & æſtatis tempore ante Solis exortum; in frigidis, & hyeme, poſt eius ortum, ex Auic. 4. 1. *cap.* 5. vt aër ad leuem quandam caliditatem declinet. Nec obſtat Auic. s. 4. *tract.* 2. *cap.* 7. qui frigidiorem horam diei eligit: nam per hanc temperatiorem intelligit. Quod ſi Auicennam intelligas, de febribus bilioſis, in quibus aptior hora ad purgandum, frigidior exiſtit, rectè dices, quæ ferè eſt matutina, quæ inter cæteras diei partes eſt temperata magis, & vires ſunt poſt ſomnum valentes, depoſitiſque excrementis promptiùs munia ſua obeunt. At poſt cibum vis medicamenti exoluitur, cibus corrumpitur, & cùm medicamentum non poſſit ad inteſtina deſcendere, vomitu reiicitur, & purgatio redditur laborioſa.

Ob hanc cauſam ieiuno ventriculo medicamentum purgans ſumendum eſt, ne immoderato eſculentorum humore potuve perfuſus, medicamenti præſertim debilis vim obtundat. Si verò ſit aliquid quod impediat, aut ad purgandum ſummè impellat, tunc qualibet hora poteſt propinari pharmacũ, & debet. Si enim matutino tẽpore inuadat acceſſio, & nocturno remittatur, noctu medicamentum purgans eſt offerendum: ita so. 3. *tract* 5. *cap.* 2. pleuriticos ſoluendos eſſe noctu imperauit Princeps, quoniam noctis frigiditas, diei ingentiſſimum calorem contemperat. Hoc modo Galenus *lib.* 14. *meth.* 8. in quodam cui lingua tumefacta erat, vt hominis ore contineri non poſſet, veſpere pilulas exhibuit, quoniam morbus erat grauiſſimus, & ſuffocationis imminebat periculum. In hunc modum Trallianus, *lib.* 4. *cap.* 1. *tit. de ſang. miſſ.* in angina ſuffocante, poſt baſilicæ, & venarum ſub lingua ſectionem, eodem die purgationem ex ſcammonio paratam imperauit.

At ſi curatio methodico ordine eſt agenda, & medicamentũ ieiuno ventriculo eſt propinandum, cur contrariũ faciendũ docuit Auic. 4. 1. *cap.* 1. §. *Qui calida ſunt temperatura, ac rara contextura, & imbecillis ſtomachi, medicinã ſumere ſtatuunt, iis ante eam melius erit leue aliquid bibere, veluti aquam hordei. vel ſuccum mali punici, &c.* Dic, quòd etſi cibus ante purgans medicamentũ oblatus à coctione pharmaci naturam diſtrahat, tamen in picrocholis, bilioſis naturis, & raris, quæ ob medicamenti acrimoniam, & continuum humoris ad ventriculum, facillimè in ſyncopen, & cardialgiam labuntur, tutius eſt ante aſſumptum pharmacum, offerre alimentum, quod in parua quantitate multum non faceſſat negotium naturæ, facilè coquatur, & os ventriculi maximè ſenſile roboret ac firmet, vt ius gallinæ cum omphacio, aut ptiſanam cum granatorum ſucco, aut hepar gallinæ cum ſucco limonis delibatum, vel

A vt ait Auicenna, *loc. cit. offerenda mica panis toſta, vino irrorata.*

Ad horam, in qua venæ ſectio eſt celebranda, accedamus. Dirimit hoc dubium Auic. 4. 1. *cap.* 20. *prope fin.* dum ſic ait: *Scio præterea quod ſanguinis miſsionis duplex eſt hora, electa, & neceſſaria: Electa, quæ fit in lumine diei, poſt digeſtionis complementum, & ſuperfluitatum expulſionem. At hora neceſſaria, eſt hora qua fieri oportet, & quæ tardari non poteſt, & in qua res prohibitoria non attenditur,*

In lumine diei venæ ſectio debet celebrari, quia ob ſolis acceſſum humores attenuati, & commoti promptiùs vena ſecta effluere ſolent, noctu autem ad interiores recurrunt corporis partes, & natura occupata & B intenta ciborum coctioni, tum vitioſum ſanguinem retinet, tum à coctione, facta phlebotomia, diſtrahitur.

Quare tunc debet celebrari, quando cõcoctio fuerit abſoluta, ne incidamus in canonem Auic. 4. 1. *cap.* 20. *A minutione præterea tibi cauere debes ſuper cibi repletionem, ne humorem crudum ad venas trahas, loco illius quem euacuaſti, &c.* Nam ſi ventriculo cibo repleto ſanguinem emiſeris, venæ inanitæ rapient ex ventriculo cibos, ex quibus obſtructio & putredo oriuntur; quo pacto ſi neceſſaria eſt venæ ſectio, differenda eſt quovſque ventriculi coctio ſit peracta, & cibi deſcendant ad inteſtina. Probat Auic. *eodem loco*, §. *Caue præterea tibi, ne ſatietatem nauſeatiuam phlebotomes, &c.* Hoc modo Galenus 9. *meth.* 4. in iuuene febri continẽti C laborante, per duos dies venæ ſectionem diſtulit, ob eam, quæ præceſſerat concoctionis tarditatem. Ob hanc cauſam Auic. 1. 4. *tract.* 2. *c.* 7. dicebat: *Et fac ſequi phlebotomiam, ſolutionem ventris: & c.* 40. *eiuſdem tract.* dicebat: *Et cùm phlebotomaueris, non indigebit clyſtere.* Quare ſi cibus eſt ſemicoctus in ventriculo, aut ſucci adſunt ſemicrudi, ante phlebotomiam, aluus clyſtere, aut glande eſt proritanda.

Verùm non approbabis rationem Auic. ob rationes multas, quoniam ſi repleto ventriculo venæ ſanguinis miſſione inanitæ neceſſariò raperent, ſequeretur famelicos neceſſariò ſuccis crudis repleri. Patet: nam quando eſuriunt, venæ ſunt inanitæ; igitur ante coctionem cibos rapient ex ventriculo. Deinde ſequeretur, conua- D leſcentes refici non poſſe. quia cùm ratione præcedentis morbi exhauſti ſint & exangues, & partes ac venæ maximè indigeant, cibos rapient ex ventriculo, antequàm coquantur; ex quibus non concoctis integrè, nec partes nutrientur, nec inſtaurabuntur vires: *non enim ex iis quæ comeduntur, & bibuntur fit nutritio, ſed ex iis quæ probè in ventriculo concoquuntur,* auctore Galeno, *lib.* 11. *meth. cap.* 15. *ad fin.* Præterea Auic. 4. s. *cap.* 20, §. *ſubtilitatem verò ſenſus habentes, &c.* præcipit, habentes os ventriculi valde ſenſile, & languidum, non eſſe phlebotomandos, antequam cibo aſſumpto ventriculus roboretur. Ergo poſt ciborum præaſſumptionem venæ ſectio reprobari non debet.

Porrò hæc Auicennæ dictionem minimè impugnãt: E neque enim ſequitur famelicos, & conualeſcentes non poſſe rectè nutriri, quia quando ex interuallis modicum cibũ aſſumunt, ventriculus in retinendo redditur auarus, ita vt non permittat cibos ante coctionem à partibus trahi; ſed retinet quovſque perfectè coquantur, præſertim ſi ſint grati, deinde verò reſiduam partem, tanquã oneroſam, partibus indigentibus concedit.

Auicenna verò *loc. cit.* non reprobat venæ ſectionem poſt modicum cibum aſſumptum: ſi verò in magna quantitate concedatur, tunc ante coctionem a venis attrahitur. Neque ſolùm offerendus paucus cibus ante venæ ſectionem, in ventriculo valde ſenſili, & languido, pro illius roboratione, & ne à bile ad ipſum fluente, vel in ipſo exiſtente lancinetur, ſed etiam in iis quibus os ventris debile eſt, vt roboretur ampliùs, & tutiùs ad eam accedamus.

Digitized by Google

Licèt autem ventriculo repleto non ſit ſecanda vena, non tamen propterea ipſo famelico exiſtente eſt celebranda, quia, vt inquit Hip. 2. *Aph.* 16. *vbi fames, laborandum non eſt*, in cuius *com.* ſermonem communem ad ſanos, & ægros propoſuit Galenus: *Sicut enim ſatis non eſt præcipienda vehemens aliqua motio ſimul cum inedia; ita nec ægris remedium aliquod magnum, quod vires debilitet.* Propterea 5. *meth.* 13. ſplendidæ cuidam mulieri, ſputo ſanguinis laboranti, ſanguinem mittere recuſauit, quia propter catarrhum triduanam inediam paſſa erat. Ob hanc cauſam Medici illi, qui cum Galeno nobilem Romanam extenuatiſſimam curabant, 6. *epid. ſect.* 4. *com.* 29. ſanguinis miſſionem tantopere reformidabant, non ſolùm propter extenuationem, ſed ob inappetentiam, quæ inediæ cauſa eſſe ſolet. Ergo neque valde famelicis, neque ſupra modum repletis ſecanda eſt vena: in illis enim eam ſi exerceas, vires citra morbi leuamen deiicies, quo pacto ante eam cibū boni ſucci, & facilis coctionis offerre eſt opus; in valdè repletis recitata incommoda ſubſequuntur.

Si verò hoc in praxi eſt exercendum, cur contrarium obſeruaſſe Hippocratem legimus, *lib.* 4. *acut.* 75. dum ſic ait: *Clyſterem poſtea exhibebis, &c.* Quo loco priùs in pleuritide, *in text. antecedenti* 74. ſecat venam, quàm clyſterem indat? Dic, quia ſi morbus præbet inducias, priùs clyſter præcedere debet; ſi verò periculoſus eſt morbus, ſanguinis miſſio ante phlebotomiam commodior eſt; nam ſi aliter feceris, dolor partis inflammatæ augebitur, febris caliditas increſcet, & ad aliquam partem principem decumbent ij, qui per corpus vagantur humores. Hæc ſolutio tradita eſt priùs ab Hip. 4. *acut.* 21. vbi pleuritidis curationem proponens, (in libris enim acutorum, vt Gal. ait, ſub exemplo pleuritidis cætera comprehendit, 3. *acut.* 42. & 61.) priùs venam ſecat, deinde admonet clyſterem, quia pleuritis morbus eſt ſæuus, & lethalis, ſic enim ait: *nam venæ ſectio in his præferenda venit, deinde clyſmis eſt opus, ſi vehemens & magnus fuerit morbus, &c.* Ex quibus colliges, quando enema debeat præcedere phlebotomiam, & quæ ſit venæ ſectionis, aut purgationis hora neceſſaria, aut electa.

PRÆCEPTVM XLIV.

Medicus à validis medicamentis purgantibus abſtineat.

HIppocratem, & Galenum, primos, eóſque ſcientiſſimos noſtræ artis conditores Medici accuſare non ceſſant, quòd in curandis, vel etiam acutis morbis, effrænibus & violentis medicamentis expurgantibus fuerint vſi, quæ quàm noxia ſint, calida, inflammantia, & naturam à coctione perturbent, allatis illorum teſtimoniis confirmauimus, *lib.* 1. *Hiſt. Princip. Medicor. hiſt.* 63. *q.* 31. & Gal. probat. 3. *ſimpl.* 24. & 4. *acut.* 7. & 2. *acut.* 11. & 1. *Aph.* 24. & *alibi paſſim.* Sed hi, hos tantos auctores citra rationem condemnant, ignorantes quàm diuino illi præditi fuerint ingenio, cuius ope & auxilio, in his propinandis, ſolertiſſimo Marte, perſpicaciſſima mente vigilantiſſima cura occaſionem obſeruabant, motus naturæ attendebant, hominū temperamēta ſcrutabantur, & cœli ſoliq; varietates rimabantur ad vnguem: quo pacto nunquam, aut rarò in propinādis catharticis deerraſſe, nullus ibit inficias, qui eorum monumenta penſitauerit ad vnguem.

Licèt autem illis comperta medicamenta fuerint clementia; tamen ad illorum regiones non in tanta copia ab Indiis afferebantur, vt Auicennæ, Serapionis, Meſuæ, & cæterorum Arabum, & noſtro ſæculo nunc copioſè conuehuntur: quo pacto cùm ſummo emerentur pretio, iis non ita frequenter vtebantur, & hoc modo illis eorum vires non ſatis erant compertæ.

A Quapropter cùm noſtra clementia ab illis non eſſent ita præcognita, fortioribus vtebantur, vel etiam in morbis calidiſſimis, ſed ea adminiſtrabant cum cautela ſumma. *Prima.* In remiſſione febris, ſeu declinante morbo illa offerebant. Extat oraculum Hip. *lib. de med. purgant. num.* 4. ſub his verbis: *Quicunque à febribus fortibus corripiuntur, iis medicamenta purgatoria dare non oportet, donec remiſerit febris, ſin minùs, ſaltem intra quatuordecim dies id non facito, &c.* Galenus *lib. quos, quib. & quando, ad fin.* Hip. mentem ſic confirmat. *Cùm ergo febris vehemens non ſit, ægrique naturam noueris, medicamentum dabis, elleborum nigrum, aut aliud quod ſimile, quorum eſt Diacolocynthidos appellata confectio, quam nūc vſitato nomine hieram, hoc eſt, ſacram appellant, &c.*

B *Secunda cautela.* Offerebant expurgantia vehementia in parua quantitate, licèt enim *nihil artem noſtram magis coniecturalem faciat, quàm cuiuſque remedij quantitas*, vt aduertit Galenus, *lib. de curand. rat. per ſang. miſſ. cap.* 12. tamen ſemper in minori copia pharmaca propinabant, quàm plenitudo expoſtularet, quoniam *melius eſt infra ſubſiſtere, quàm exquiſitiſſimè vacuare*, vt docet Auic. 4. 1. *cap.* 3. In hunc ſenſum intelligendus eſt Auic. 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 7. dum per medicamentum forte debile inſtituendam eſſe curationem affirmat: forte, ex natura ſua, præſertim cum humor craſſus non cedat medicamento clementi; debile, quia, in parua quantitate offertur.

C *Tertia cautela.* Galenus rectè intellexit medicamenta, quibus ipſe vtebatur, eſſe calida, venenata, inflammantia. Nam hoc vt verū ſuppoſuit in locis multis; ſic enim habet *lib.* 2. *acut* 12. *Nempe purgantium omnium medicamentorum natura, corporum quæ purgantur, naturis contraria eſt, atque vt quiſpiam dixerit, lethalis, & deleteria.* Ob hanc cauſam in febribus vehementibus, & in partium internarum inflammationibus ad venæſectionem frequentiùs accedit: Sic enim habet 2. *acut.* 11. *Vbi igitur non ſolùm acutus morbus fuerit, cuiuſmodi eſt pleuritis, verùm & cum febre vehementiſſima, multò magis vitanda eſt purgantis medicamenti adminiſtratio; atque per ſectionem venæ vacuandum magis, etiamſi ad hypochondriū dolor finiatur.* Et infrà ſic inquit: *Cùm igitur febris vehemens non fuerit, naturámque laborantis fueris expertus,*
D *ad medicamenti purgantis potum te conferes, &c.*

Quapropter præſente magna febre, à medicamentis fortibus abſtinebāt. Et ſi fortè in valido febris feruore ea offerebant, vel cum eis odorata miſcebant, ne ventriculi os, cùm ſit ſuaptè natura maximè ſenſile, ab acrimonia medicamenti læderetur, & vt robuſtior factus ventriculus ipſum ad actum deduceret poſſet: quomodo 2. *acut.* 11. veratrum propinat cum rebus odoratis permixtum: *Cùm enim purgantia omnia medicamenta, ventrem, præſertimque os ipſius, quod maximè tum neruoſum, tum ſenſibile exiſtit, affligant lædántque, ob id eorum quæ boni ſunt odoris, mixtio excogitata eſt, ne ſola ſincerámque purgantium medicamentorum virtus os ventris tangat: nam odora ſtomachum roborant, ſicut fœtida ſubuertunt,* 8. *ſect. loc. cap.* 3. Deinde veteres cùm caliditatem horum
E medicamentorum perſpicerent, ea permixta cum ptiſana exhibebant. Hac ratione Trallianus *lib.* 4. 1. ægro ſuffocante angina correpto, ſcammonium obtulit cum ptiſana permixtum.

Quarta cautela. Scientiſſimi priſci, non ſolùm hæc effrænia medicamenta correcta priùs propinabant; ſed poſtquàm ea erant deuorata, aliquid ſuperbibendum porrigebāt, quod illorū acrimoniam retunderet, & refrænaret. Sic habet Hip. *Vbi autem quis medicamentum ebibit, ptiſanam protinus ſorbendā dato*: quæ (vt ait Gal. *in com.*) *& detergere, & deorſum trahere quod via adhæret, & qualitatem medicamenti, quod his adhæret partibus, tum contemperare, tum permutare poteſt.* Et hoc modo Auic. 4. 1. *cap.* 5. aqua calida ſuperbibita pharmaci acrimoniā, & malignitatem corrigit. Noſtri horum exemplo

edocti

Digitized by Google

edocti,ius pulli,aut gallinæ cum ſaccharo, aut melle, aut aquam hordei cum ſaccharo,aut ſerum lactis propinant.

Vltima. Antiqui generoſa hæc,& fortia medicamenta adminiſtrabant, quoniam tempore Hipp. homines erant magis valentes, ob multas cauſas,quas recenſet Gal.*lib.2.de fract.com.27.* ſub his verbis: *Fallaciſſimum eſt veratrum dare,antequam corpus victu præparetur, cùm ſæpius non facile ſit,vt quales corpori ſuperſint ſucci, dignoſcantur. Hippocratis ſeculo veratrum album fortaſſe tuto ſumebatur,ob rationem victus eorum hominum, qui curabantur:qui vitæ genus non otioſum ſequebantur, aut intemperant,ſed laborioſum,pauciſque alimentis erant contenti, ſic vt craſſos ſuccos nulla ratione contraherent. Neque enim me latet fieri hos,cùm otio,tum abundantia. Quod ſi vim æſtimaueris corporum eius ſeculi, quam ex eiuſmodi victu comparabant,magis adhuc dari veratrum permiſeris,cùm quæ vomitus affert incommoda,ferre homines illi facilè potuerint*. Accedit quòd in noſtro æuo omnes ferè,ſint gulæ & ingluuiei dediti,& Veneri,cuius vſu magnopere vires eneruantur,& flacceſcunt.

Porrò etſi tanta prouidentia veteres in propinandis pharmacis fuerint vſi, tamen ab illis validis abſtinere ſatius eſt: *Turpis enim calamitas eſt medicamento dato hominem mori*, vt rectè prædixit Hip.*lib.de med.purgantib. num.3.* Ob hanc cauſam ea porrigere, maximè in diſſuetis,eſt inutile,vt 4.1.*cap.5.* dicebat Auic. quoniam ſæpè reperitur inimicitia inter corporis naturam, & medicamentum purgans,ita vt ſit illi venenum. Quare *1.3.tract.1.cap.29.in princip.* monebat, non eſſe exhibendam medicinam ſolutiuam, niſi priùs Medicus de conſuetudine ægroti fiduciam habeat; quia medicina quæ ſoluit,interdum eſt via ad perniciem, & corruptionem. Hoc modo Gal.2.*acut.* 51. medicamenti purgantis adminiſtrationem inutilem in morbis acutis aſſerebat,præſertim ſi non agnoſcitur ægrotantis natura,quia metus eſt ne plus iuſto euacuet; aut quòd non euacuet,ſed tantùm moueat; aut quòd difficulter euacuet;aut cum grauiſſimis ſymptomatibus, quæ omnia graues in morbis acutis pariunt offenſas.

Cautè ergò ſe gerat prudens Medicus in offerendis pharmacis: *Quod enim ſemel deuoratum eſt medicamentũ, quominus omne deuoratum ſit,fieri non poteſt: nec poſſibile eſt vbi plus quàm conueniat iam purgetur homo, partem oblati auferre*, vt *lib.de ſang.miſſ.cap.12.* notat Galenus:& *lib. de ven. ſect. aduerſus Eraſiſtrat.cap.7.* confirmat dicens: *Medicus huius ſolius euacuationis liberam habet poteſtatem ſiſtendi quandocunque illi placuerit, aliorum autem nullius. Nam vbi dandum ſit aliquod medicamentum, ſiue deiectorium, ſiue vomitorium,ſiue vrinarum vacuatorium,aut thoracis, vel capitis purgatiuum, horum ſcilicet omnium prima exhibitio in tua poteſtate ſita eſt,cætera autem fortuna adminiſtratrice obtingunt. Ingens præterea in propinationibus pharmacorum purgantium periculum eſt, vel cùm dolore,morſibus,torminibus,refrigeratione,pulſuum euaneſcentia,ac animi defectu exprimitur,id quod in aluum attractum eſt,vel cùm corpus vehementer perturbatur, interimque paululum admodum vacuatur, aut euacuatio modum excedit: hoc enim ipſum tanquam omnium malorum extremum,in hac parte frequenter contingere ſolet: neque enim vt vena inciſæ fluxum,ſuperimpoſito digito mox ſiſtes, ſic profluuiũ alui tibi ſiſtere licebit*,&c. Cautus ergò Medicus ſuperuenientium ſymptomatum metu perculſus, à propinandis validis pharmacis abſtineat.

PRÆCEPTVM XLV.

Medicus, ante purgantis medicamenti adminiſtrationem,corpus pluribus modis præparet.

Rectè quidem Breuiloquus auctor *lib.2.Aph.9.* inſtruit Medicum curaturum, vt ſi corpora purgare

A volnerit,ea priùs fluida faciat, hoc eſt, vt ante purgationem præcedat coctio humoris, & alius præparatio, quæ in humorum inciſione, extenuatione, & viarum apertione conſiſtit: Nam præter coctionem, quam maturationem vocat Auic.1.. *doct.6 cap.3.* & *1.4.tract. 2.c.7.§.digeſtio quidem,&c.* & quam expoſtulant priſci ad purgationem,cùm Hip.1.*Aph.*24.concocta medicari iubeat: item Gal. *in com.* & 1. *ad Glauc.*21. Aëtius *tetrab.1.ſerm.3.cap.23.* Oribaſ.*7.collect.23.* medicamenta attenuantia ſunt offerenda, vt rectè Galenus monuit *lib. quos,quibus,& quando*.

Quare priuſquàm offeratur medicamentum, craſſos humores incidere,& tenaces ſecare oportet: quod præceptum ipſe obſeruauit 8. *meth. cap.*4. agens de
B curatione obſtructionis, *§. vbi verò modice euacuaueris, &c.*& ſic 1. *Aph.*24.vtitur decocto pulegij,thymi, & origani,vt coquantur ſucci qui crudi ſunt, in quorum præſentia purgatio eſt inutilis,ex Hip.& Gal.4.*acut.*43. Cocto autem humore naturam habemus adminiculantem,5. *Aph.*20.quæ non poteſt expellere citra coctionem,4.*Aph.*22. nam cruda affectio non cedit, 4. *acut.*22.& ſi tenentes purgationem, noxæ ſequuntur quas refert Galenus,2.*Aph.36.& 37.*& *2.de criſ.9.* de quo argumento plura diximus, *lib.4.hiſt.Princ. Medic. in com.hiſt.15.quæſt.21.*

Rurſus plurima ſunt ante purgationem à Medico conſideranda, quæ recitat eleganter Auicenna 4. 1. *cap.5.* & exhibendum pharmacum impediunt, niſi
C priùs corrigantur. Primum eſt faſtidium: ſecundum eſt viſcoſorum humorum copia tertium, tenſio in hypochondriis: quartum, inflammatio interna: quintum, obſtructiones. De faſtidio loquamur primò.

Hoc prohibet purgationem. Nam faſtidio captus ſtatim euomit pharmacum ſumptum, quare euacuatio (cùm non poſſit operari reiectum præproperè) impeditur. Neque obiicias Hip.4. *Aph.*17. medicamentum purgans conſulentẽ in cibi faſtidio: Quia ibi loquitur de vacuatione per vomitum; nos verò cum Auicenna, de medicamento per aluum ſoluente verba facimus.

Copia viſcoſorum humorum purgationem impedit. Qui enim tenaces & craſſos cibos aſſumpſerunt, viſcoſiſq; humoribus abundant,illis humores tenaces vaſorum parietibus ita tenaciter adhærent, vt pharmaco at-
D trahenti non obediant, cum ſtabiles ſint ac fixi.

Tenſio in hypochondriis medicamentum purgans etiam interdicit. Nam hæc ex flatu craſſo, & nebuloſo originem ducit, cum humoribus craſſis permixto, vt Galenus eſt auctor 4. *Aph.*73. *Etenim accidit tali murmure deſcendente ad lumborũ loca,vnà cum ipſo hypochondriorum tumorem deportari,vnde partibus,quæ hic ſunt, ex ipſo diſtentis prouenit dolor: deinde ita nonnunquam humore ad diſtributionem concitato,ſolus ſpiritus flatuoſus emittitur, nonnunquam verò vnà cum humore,&c.* Ratio eſt, quoniam flatuum copia tum eleuat pharmacum ſurſum, nec permittit illud inferiùs labi ad inteſtina; tum contorquet vias,ſiue meatus hypochondriorum, ob quam cauſam,nec virtus pharmaci,nec humores attrahendi
E liberè poſſunt tranſire.

Inflammatio interna etiam impedit medicamentum purgans,prout docuit Auic.4.1.c 4.dicens: *Habentibus quoque in interioribus apoſtema,purgatio noxia eſt*. Præſertim ſi inflammatio in ventre,aut thorace excitetur: cùm enim humores non poſſunt per aluum educi,quin muſculi thoracis,& abdominis comprimantur, neceſſariò pars inflammata actiùs dolet,augetur fluxio,& inflammatio increſcit, ideò Galenus 1. *de diff. reſpirat. cap.9.* affirmat, *partes inflammatas integra quiete indigere*;& 13. *Meth.cap.6.* conſulit, ne crura inflammata moueantur.

Deinde inflammatis interioribus particulis humores ſunt commoti & concitati, qui ſi de nouo à medicamentis expurgantibus agitentur, promptiùs ad inflam-

Digitized by Google

matam partem attrabuntur, quæ ratione doloris, & caloris, commotis humores promptiſſimè ſuſceptat, 13. *meth.* 3. & alibi. Hoc modo in inflammatione ventriculi, & iecoris, medicamenta expurgantia reprobat, quoniam fluxionem conuocant ad partem affectam.

Inſuper pertimeſcit Galenus medicamenta purgantia in viſcerum inflammationibus, quia ſemper adeſt febris intenſa, quæ ab acutis morbis eſt inſeparabilis, 5. *Aph.* 30. & 1. *acut.* 8. Ob hanc cauſam in pleuritide magis commendat venæ ſectionem, quàm purgationem; nam illa licèt ſit minus auxilium, tutius tamen remedium eſt. Et ſicut in inflammationibus thoracis vtimur linctibus, ad expurgandum per ſputum id quod reſudat ex inflaminata parte; ſic in ventris inflammationibus, clyſteribus, & clementibus medicamentis vtendum eſt. Quando verò iam ſedata eſt fluxio, & & humor in inflammata parte concoqui cœpit, tutior iam eſt medicamentorum vſus, vt præcipit obſeruandum Galenus 13. *method. cap.* 15. de inflammatione iecoris.

Obſtructiones etiam purgationem impediunt. Id quod, vt & allata documenta, clarè propoſuit Galenus *lib.* 1. *Aph.* 24. dum ſic ait: *Nam quicunque multa cruditate laborant, vel qui tenaces, ac craſſos cibos aſſumpſerunt: ſicuti etiam quibus hypochondria diſtenta atque inflata ſunt, atque ſupra modum calida atque ignea vrina exiſtunt, & hoc ipſo in loco aliqua eſt viſcerum inflammatio, omnes hi haudquaquam ſunt apti ad purgationes. Hæc itaque abeſſe oportet, & humores, quàm maximè fieri poteſt, eſſe fluxui paratos, hoc eſt tenues, & nullam lentorem participantes, & aperta eſſe foramina, per quæ debet purgatio fieri, & nullam habere obſtructionem. Nam & nos iſta antea paramus, cum quempiam ſumus purgaturi, & hoc eſt quod ab ipſo Hippocrate dicitur in illo Aphoriſmo: Corpora vbi quis purgare velit, oportet fluida facere.*

Auicenna inter omnes 4. 1. *cap.* 5. proponens præcepta quæ Medicus obſeruare debet, antequàm medicamentum propinet, & quibus modis ante purgationem regendus ſit æger, ſic ait: *Iam in præcedente ſermone oſtendimus, quando ſit corpus præparandum ad recipiendum quod ventrem ſoluit, antequam purgetur, cum amplificatione pororum, & leuificatione naturæ, & propriè in ægritudinibus frigidis: & ad ſummum, naturam mollificare antequam venter ſoluatur, eſt competens regula, in qua exiſtit ſecuritas, &c.* Qua ſententia tradit ante purgationẽ præire debere mollificantia ventris, & homectantia, vt 4. *Aph.* 13. docuit Hip. dum ſic ait: *Qui non facilè per ſuperiora purgantur, ad veratrum admittendi ſunt, pleniore cibo, & quiete corporibus ante potionem humectatis.* Quapropter plurimo cibo, quiete corpora ante purgationem præparare conatur Galenus *in com. Præhumectantur autem plurimo alimento, atque quiete. Et de quiete quidem clarum eſt: ſicuti enim exercitia ſunt apta naturã exſiccare, ſic & quies humectare.*

Auicenna excepit ab hoc numero, eos qui facili negotio in fluxum incidũt. Metus enim eſt ne nimis copioſè & cum periculo purgetur æger, & ſuperpurgatio accidat. Sic enim ait *loc. cit. Mollificatio ante purgationem præcedet, niſi in eo qui diarrhœa valde eſt aptus, ex hoc namque nihil eſt faciendum, quoniam eſſet cauſa ſuperfluitatis quæ ei accidet, &c.* Quare monet vt pharmacis ſoluentibus ventrem, vomitoria medicamenta miſceantur, vt horum ope purgantia per aluum retineantur, & hoc modo operationem efficiant commodiorem.

Attamen pro horum maiori explicatione, dubitabis primò: Vtrùm humorum concoctio, & canaliũ apertio, ſint præmittenda in corporibus obnoxiis diarrhœæ? Et pro parte negatiua hoc modo inſurges: in his euitanda eſſe præparantia, quia humorẽ concitatiore motu faciunt decurrere ad aluũ. Sed oppoſita pars eſt amplectenda: quoniam videtur etiam in his obſeruandum

A illud axioma Hip. quo concocta, medicanda eſſe pronuntiat. Quoniam ſi humores crudi non coquuntur, naturam non habemus adminiculantem, & vtile cum inutili excernitur. Quare vacuatio hæc circa humoris, & viarum præparationem celebrata, deiicit vires citra morbi leuamen. Contrà verò accidit, cùm humores crudi priùs præparati fuerint: Et hac de cauſa Auic. *loc. cit.* ante purgationem eorum qui valde diarrhœæ ſunt obnoxij, non prohibet humoris concoctionem, ſed ſolum ventris mollificationem, ſiue lubricitatem, vt ipſius verbis vtar. Ad aduerſam autem rationem dic: Per coctionem augeri quidem fluxum noxij humoris, non autem vtilis, quinimò huius fluxus minuitur, quoniam coctionis beneficio natura humores vtiles ab inutilibus ſeparat; & hos expellit, illos retinet, vt 1. *Aph. cit.* notauit Galenus.

B Secundò maximam ſuggerit difficultatem huius ſententia *loc. cit.* dũ in ſubiectis diarrhœæ, permiſcenda eſſe docet medicamenta vomitoria cum ventris ſolutiuis, quoniam hæc permixtio purgationem laborioſam reddit, & operationem interturbat. Hac de cauſa Hip. 4. *Aph.* 5. æſtate difficiles purgationes eſſe docuit, cùm vt ait Gal. *in com.* duo motus contrarij concurrant, alter extrorſum factus à calore ambientis, alter intrõrſum à pharmaco concitatus. Ob parem rationem vomitiuum medicamentum cum ventris ſolutiuo permiſcendum non eſt; illud enim attrahit ſurſum, hoc deorſum, & ſic laborioſa, & cum vehementibus ſymptomatibus purgatio concitatur: maximè quia *cap.* 4. Auic. ſummè
C reprobat vſum pharmaci purgantis ex diuerſis medicamentis compoſiti, vel diuerſis temporibus oblati. Quare Galen. *lib. quos, quib. in fin. cap.* iubet vt medicamenta quæ permiſcentur, ſibi inuicem conſentiant. Hoc modo in optima praxi, reprobandus eſt vſus medicamentorum clementium, cum iis quæ ſcammonium recipiunt: nam hæc priùs complent operationem ſuam, tardiùs verò benedicta. Neque obiicias, quòd hæc commixtio in pilulis approbatur, in quarum compoſitione clementia cum fortibus ſunt permixta: nam in his ob fermentationem vtraque ad vnam contemperantiam ſunt redacta, & idcircò vniformiter, & eodem tempore operationem ſuam perficiunt.

Difficile quæſitũ, cuius explicatio veteres Auicennæ malè torſit interpretes. Nam ſi huius auctoris mens, vt
D ex contextu patet, explicetur, ſuſpecta eſt mixtio medicamenti vomitorij cum ſolutiuo ventris, ob rationes dictas; nam periculum imminet, ne diſtrahatur natura, agitetur diuerſimodè humor, & ſæua ſymptomata ſuperueniant, quæ difficilem deinde habeant correctionem. Dic ergò, per vomitoria, vel intelligenda eſſe potiùs adſtringentia, & cohibentia fluxum, & roborantia ventriculum, (quod frequenter cum vtilitate experimur,) & hæc eundem vſum præſtare ac vtilitatem, quàm permixtio vomitorij: vel dic, vomitoria eſſe permiſcenda cum purgantibus per aluum, ſed lenia, quæ naturam, & humores ad ſuperiores partes aliquantulum diſturbant: vt ſuccus raphani, decoctum ipſius, aut ſemen ipſius in pharmaco comminutum.

Si autem quæras: Vtrùm quemadmodum in paratis
E ad fluxum natura iubet permiſcere vomitiua cum ſoluentibus ventrem; ita oporteat in præparatis ad vomitum permiſceri ſolutiua ventris cum vomitoriis? Dic, hanc permixtionem neceſſariam non eſſe, maximè quia Auic. *cit. loc. cap. de vomitu*, non fecit huius permixtionis mentionem. Quare vtilius eſt, cum medicamento vomitum faciente permiſcere, quæ vomitum cohibeant, qualia ſunt adſtringentia, grata ventriculo, & quæ iucundo ſuo ſapore illum recreent.

Vltimò explicare oportet, qui ſint diarrhœæ obnoxij; vt intelligamus illis validas vacuationes non eſſe celebrandas. Tranli igitur, vt inquit & docet Hip. 6. *Aph.* 32. ſunt ex iis, quæ facilè in fluxum ventria incidere

Digitized by Google

dere ſolent. Sic enim habet : *Balbi ab alui profluuio maximè capiuntur.* Et hanc ſententiam traducens Auic. 4.1.*cap.*5. ſic inquit : *Trauli quoque ſunt ex iis qui diarrhœa ſunt apparatu: fortem igitur non tolerant medicinam ; ipſorum tamē plurimi in diarrhœam incurrunt ex rheumatiſmis ſuorum capitum, &c.* quod priùs dictauit Galenus *in com.cit. Aph. Continget igitur iis qui ſunt balbi natura, alterum horum, aut cerebrum habere humidum, vel linguam, vel vtrumque : & cerebro quidem talem ſortito temperaturam, defluere ab eo par eſt humidas ſuperfluitates, atque inde fluentes in ventrem ſuſcipi, vnde & longis profluuiis homocapitur. Lingua verò admodum humida natura exiſtente, & ventriculum talem eſſe par eſt, vt qui alteram tunicam communem habeat cum lingua, imbecillémque ex humiditate. Ventriculi autem propria paſſio eſt diuturnum profluuium.* Trauli autem à Græcis, qui vocantur voces incipientes per T. & R. non poſſunt rectè pronunciare, ſed loco R. pronunciant L. Poſſunt etiam vocari Trauli, qui alias literas non rectè proferunt, ſed eas in alias commutant.

Ante purgationem præparat Auicenna corpus balneo : ſic enim habet *loc. cit. in princip. Balneum quoque ingredi, antequam ventris ſolutio fiat aliquantis diebus, eſt ex illis quæ ſubtiliant, ac benè præparant, niſi aliquid prohibuerit : & oportet quidem vt inter balneum, & hauſtum medicinæ paruum interueniat tempus.* Nam balneum aquæ dulcis moderatè calidæ, attenuat, liquefacit, fluidos reddit humores, aperit vias, lenit ventriculum, inteſtina, & vniuerſum corpus humectat. Ita dixit Galenus *6 epid. ſect. 5. com.*29. aquæ dulcis balneum humores fundit, & ſi qua in parte contentum durúmque corpus fuerit, relaxat, atque emollit.

Neque te dimoueat *loc.cit.epid.* ab hac methodo, ſi videas Hippocratem hoc modo pronunciantē : *Veratrū epotum, ſi celerius purgare velis, lauare, aut cibum ſumere oportet.* Nam his verbis non vult, ab aſſumpto pharmaco ægrum in balneum eſſe mittendum; id enim alienum à ratione eſſet, & Galeno, ac Auicennæ aduerſum. Ille enim 3.*acut.*59. & 4. *Aph.*4. affirmat, ea quæ per ventrem ſubducuntur, balneum ſiſtere, vtpote ad corpus vniuerſum reuellens. Hic verò 4.1.*cap.*5. ſic ait: *Medicamento epoto nemo balneum ingrediatur*, cum materiam ad exteriora euocet, ac potiùs aluum ſiſtat. Mens ergo Hip. eſt, eum qui elleborum bibit, ſi velis vt celeriùs purgetur, antequam id bibat, comedere, aut balneo vti præcipe. Ita vt hoc vti oporteat per aliquot dies ante pharmacum : cùm autem dierum numerus certus non ſit, ſed ex Medici arbitrio præſcribi debeat, ſuffecerint dies tres, aut quatuor. Nam impediunt vſum balnei in purgandis multa : catarrhus, aptitudo ad inflammationes internas, & ſanguinis profluuia, neruorum reſolutio, & alia quæ ex balneo exaſperantur valdè. Quare inter balneum, & medicamentum paruum temporis ſpatium intercedere debet. Nam per balneum corpus debilitatur, & humores ad exteriora mouentur. Breue verò debet eſſe tempus inter balneum, & pharmacum : nam ſi longum ſit, metus eſt ne interim humores magis craſſeſcant ; & viæ obſtruantur. Quantum autem debeat intercedere tempus inter balneum, & pharmacum, explicat Rhaſis *6. continent. cap.* 2. quòd debeat eſſe media hora. Sed congruentius eſt, vt ad minimum ſit ſpatium vnius diei, in quo reparentur ſpiritus ex balneo reſoluti, & humorum motus ad partes exteriores conquieſcant.

Sed multo negotio opus erit, vt Auicennā à calumnia tueamur, in balneo adminiſtrando ante purgationem : nam hoc, impurum corpus in plurima damna præcipitat, & humores intempeſtiuè exagitat, & in præſentia ſuccorum crudorum eſt noxium, 6. *Aph.* 31. & 4. *de ſanit.*5. & ſic vt eſt apud Galenum 3. *acut.* 59. nōniſi euacuatis corporibus vtile eſt. Inſuper in corpo-

A ris ſuperficiem attrahit humores, qui in aluum erant expurgandi, ex Gal. 3. *acut.*62. Quare 7 *ſec.loc.cap.*1. Illud alui profluuium ſiſtere adnotauit; & ob hāc cauſam Auic. 4. 1. c. 7. in eo in quo ſuperfluit ventris purgatio, balneū laudat, ſic enim ait: *& ſi poteris, fac eum ſudare in balneo, aut vapore aquæ calidæ, &c.* Quare ſi per balneum, non intelligas balneum particulare, & ipſum de deobſtruente fotu, aut irrigatione hypochondriorum, interpreteris, cuius ope craſſi humores ante purgationem redduntur aptiores ad expurgationem, quomodo Auicennæ ſententia poſſit admitti, handquaquam video.

Conueniens victus ratio etiam ad felicem purgationem eſt neceſſaria, vt probat Gal. 2. *Aph.*9. qui ſibi difficiles purgationes non obtigiſſe affirmat, ob id

B quòd antequam deiectorium pharmacum propinaret, tenui victu fuiſſet vſus. Et *lib. de attenuante vict. rat. cap.*4. plurimos contumaces, ſanatúque difficiles morbos recenſet, quos ſolo victu attenuante ſanauerat. Quocirca præcipuum ad facilem purgationem comparandam, humoréſque ad eam diſponendos inſtrumentum, tenuis victus ratio exiſtit, quæ corpus peruium, paténſque reddit, obſtructiones expedit, flatus diſcutit, excrementa mouet, crudos humores concoquit. Contrà victu craſſiore natura à morbi coctione auertitur, febris augetur, crudorum ſuccorum copia vberiùs increſcit, obſtructiones augentur, & morbi cauſa fit maior. In hunc ſenſum intelligendus eſt Hip. 6. *epid. ſect.* 4. *text.* 10. dum conſulit: *non ſaturari cibis, & impigrum*

C *eſſe ad labores.* Ex quo tranſtulit Ariſt. 1. *probl.* 47. ſumma cum ratione inculcans, optimum eſſe cibum minuere, & augere laborem, quia non paruam ægrotandi anſam excrementorum copia præſtat, quæ tunc certè cauſatur, cum aut cibus ſupereſt, aut labor deeſt.

PRÆCEPTVM XLVI.

Medicus in omnibus à mediocritate non recedat.

MEdico in omnibus præſidiis adminiſtrandis, & præſertim in euacuantibus remediis, à mediocritate recedere non eſt decorum : id enim oraculo veluti Delphico confirmat Diuinus Hippoc. *lib.* 2. *Aph.* 52. *Plurimùm,* inquit, *atque repentè euacuare, vel replere,*

D *vel calefacere, vel refrigerare, ſiue quouis alio modo corpus mouere, periculoſum : omne enim nimium naturæ inimicum; ſed quod paulatim fit, tutum eſt, tum aliàs, tum cùm ab altero ad alterum fit tranſitus*, Et Galenus *in com.* cauſam reddit, quia nimium omne cùm deſtruat commoderationem, vnà ſubſtantiam animalis diſſoluit.

Ergò oportet Medicum peritum eſſe parcum, & moderatum in vacuationibus. Nam noſtra natura in mediocritate conſiſtit, ſanitáſque ea maximè gaudet; & cùm corpus ab ea recedit, ægrotat. Eam auream vocat Horat. *lib.*2. *od.*10.

Auream quiſquis mediocritatem
Diligit, tutus : caret obſoleti
Sordibus tecti, caret inuidenda
E *Sobrius aula.*

Et meritò : cùm vbique maximè commendabilis ſit. Nam & iuſtitia non in lucris modò faciendis ; ſed multò magis in appetitionibus moderandis, ſi modum ſeruet, præſtantior eſt. Ita Plato *lib. de Rep.* 5. *Fundamentum* (ait) *bene inſtituta Reipublicæ in mediocritate conſiſtit.* Hæc enim illa eſt, quæ vtilitates affert maximas Rebuſpublicis, cum pernicioſiſſima ſit immoderatio. Ariſtoteles verò Præceptoris inſiſtens veſtigiis, *lib.* 4. *politicor.* 10. tranquilliorem eſſe, & optabiliorem vitam ait, ciuium mediocrium quàm potentum, ac principum; *quoniam in confeſſo eſt,* inquit, *mediocritatē, ac medium eſſe optimum.* Sic conſtat bonorum fortunæ mediocrem poſſeſſionem, omnium eſſe optimam. Quocirca rectè Phocylides optauit mediocria, vt multis meliora :

meliora & Plutarchus *in præceptis ſuis politicis*, exemplis & rationibus confirmat, dicens: ab opulentioribus & potentioribus Argiuorum & Meſſeniorum, res Græcorum ſubuerſas, quòd neſciuiſſent quantùm moderatum immoderato ſit melius.

Plato *in ſermone, qui Gorgias inſcribitur*, hac gnome præſtantiam celebrari demonſtrat mediocritatis, qui in *Theæt.* Protagoram laudat, mirè in omnibus mediocritatis bonum efferentem. Cleobuli eſt apophthegma Laërtio *lib.* 1. auctore: *Mediocritas optima.* Et in aureo carmine Pythagor. *Omnium menſura, ſiue modus optimus; exceſſus autem vitãdi, ceu miſeri.* Et Pindarus *Od. Olymp.* 13. *Conſentaneus eſt in quacunque re modus, quem ſcire opportunitas eſt maxima.* Vnde abiit in prouerbium: *Ne quid nimis.* Quod Pythagoræ adſcribit Laërtius, & Soloni alij, Bianti Ariſt. Et illud eſt quod Horatius docuit *in epiſt. ad Piſones.*

Eſt modus in rebus, ſunt certi denique fines,
Quos vltra, citráque, nequit conſiſtere rectum.

Ita Plautus *Pænulo, act.* 1. *ſcen.* 2. *Modus optimus in rebus omnibus eſt habitus, nimia omnia nimium exhibent negotium hominibus.* Ita in *Anthol. Græca, lib.* 1. *tit.* 48. incertus poëta Scripſit:

Immedicum ingratum eſt: & ſi prouerbia tangunt,
Non eſt mel, ſed fel, mel quoque, ſi nimium eſt.

Cõſentaneum huic illud Sapientis dictum, *Prouerb.* 28. *Mel inueniſti, comede quod ſufficit tibi.* Et ſapienter apud Stobæum ſcripſit Euripides, *ſer.* 22. *Mortalibus, maiora mediis pariunt morbos.* Et Cicero *de clar. Orat.* omnem virtutem eſſe mediocritatem decernit. Quam poſteà ſententiam amplexi ſunt Peripatetici: & ſummus eorum Princeps Ariſt. omnium optimè *libris Ethicis* demonſtrauit, medium virtutis verſari inter exceſſum & defectum, ſiue affectionum, ſiue actionum.

Plinius *lib.* 11. *cap. vlt. Perniciosiſſimum eſt*, inquit, *in omni quidem vita, quod nimium.* Quare ſi mediocritas eſt ſeruanda in honoribus, voluptatibus, opibus, omnium bonorum genere, quæ fortunæ eſſe dicuntur; cur ea in medicamentis offerendis, in victu, potu, omnique euacuationum genere, à Medico perito non obſeruabitur? Hanc Galenus in pluribus ſuæ doctrinæ locis ſemper approbat. Sed duo liceat in medium adducere. Primus eſt *lib.* 1. *de ſanit. tuend. cap.* 6. *in fin.* dum ſic ait: *Quippe multos offendit id quoque non minimùm, multitudo nempè inſtratarum veſtium. Quin etiam ipſa quies, ſi ſit diuturnior, non parùm moleſta eſſe ſolet: quando nullum animans immodico vllo delectatur, ſed ſemper medium modum expetit, &c.* Alter locus eſt *lib.* 2. *de ſanit. tuend. cap. vlt.* in quo omnia, quæ adoleſcentibus adhibentur, moderata eſſe debere aſſeuerat, ſic enim ait: *Porrò huic ex omni genere mediocritas adhibenda eſt, ex frictione, exercitatione, balneo, cibo, ſomno, ita vt nec durior illi, nec mollior corporis habitus reddatur, &c.* Ergò ſi in omnibus ab hac mediocritate receſſerit Medicus, ægros præcipites dabit in mortem.

PRÆCEPTVM XLVII.

Medicus ad euacuationes tempus aptum eligat.

Diſertiſſimus Medicorum ſic prædixit 6. *Aph.* 47. *Quibus venæ ſectio, vel purgatio conuenit, hos Vere purgare, vel venam incidere oportet.* Quam ſententiam licet *lib.* 1. *hiſt. Princip. Medicor. hiſt.* 39. & *lib.* 3. *hiſt. vlt.* ſatis expoſuerim, tamen iterum incudi reddam. Nam vt ex Aphoriſmi colligitur ſenſu, Ver, & Autumnus ſunt præcipua anni tempora, ad vacuationes accommodata. Nam Vere facultates omnes optimè valent, ſanguis abundat, humores ſunt tenues & fluxiles, & pro huius temporis clementia & temperie, corpus eſt in ſymmetria quadam conſtitutum. Autumnus eſt tempus non ita frigidum, vt hyems; nec calidum, vt

A æſtas. Quare ſi vrget neceſſitas, in eo præcautio morborum poteſt celebrari: quia in omnibus veluti temperiem ſeruat.

Æſtate, & hyeme præſeruatio non eſt exercenda. Nam his temporibus vires ſunt debiles, attracto videlicet calore natiuo, à calore nimio ambientis, per aperitionem pororum ad partes externas. Hyeme canales præ frigore aſtricti, & concreti humores. Hæc omnia complexus eſt Auic. 4. 1. *cap.* 3. dum ſic ait: *Tempus anni ſupra modum calidum aut frigidum, purgationem non admittit, &c.* Et *cap.* 5. *cit. loc.* ſic ait: *In tempore etiam quo canis maior exoritur, necnon in eo quo niues in montibus conſident, in vehementi ſcilicet calore & frigore, non eſt purgationibus vtendum.* Nam *ſub cane, & ante canem* B *difficiles ſunt purgationes*, 4 *Aph.* 5. Quocirca prudenter Auicen. 4. 1. *cap.* 5. hyeme deiectorio medicamento egenti, ventum obſeruare meridionalem præcepit: quia hoc flante, vt 2. 1. *doct.* 2. *cap.* 10. idem auctor teſtatur, corpora laxantur, ac patentiora redduntur, & humores fluxibiliores fiunt, ac tenuiores; ex quibus facilior, ac felicior conſequitur purgatio. Quòd ſi Meſuë turbith aſſumenti Auſtrum vitare conſuluit, ob id eſt, quia cum pharmacum hoc corpora maximè conturbet, & humores commoueat, ac exagitet, & caput aggrauet, veretur eam, quæ ab Auſtro accidit turbationem: dicente Hip. 3. *Aph.* 5. *Auſtrinos flatus auditum hebetare, caliginem viſui offundere, ac caput grauare.* Timet autem ne meatibus ab Auſtro plus iuſto laxatis, immodica ſequatur purga-C tio. Sed cur Borea flante, Meſuë myrobalanorum vſum prohibuerit, cauſa eſt, quia myrobalani comprimendo euacuant: & flatus ſimiliter Aquilonius corporis meatus, viáſque omnes, per quas purgatio fieri debet, condenſat atque conſtipat; quo fit, vt docente Hip. 5. *Aph.* 3. aluos duras reddat. Quare ob duas cauſas ſimul copulatas, tanta aderit in corpore adſtrictio, vt inhibeatur purgatio. Poterit etiam Aquilonia conſtitutio, cum viget, fluxiones etiam comprimendo, & exprimendo concitare. Quapropter per hos flatus, qui promptè fluxionibus tentantur, purgandi non ſunt.

Cœli ergò ſtatus calidus & ſiccus, & nimiùm frigidus & humidus, purgationibus valdè renititur. Neque contra hæc obiicias, ab aëre nos ambiente indicationẽ D ad curationem non deſumi. Primò, quia ex 3. *Meth.* 1. abſurdum eſt aſſerere, aliud eſſe quod rationẽ curandi præſcribit, aliud quod curatur. Cùm igitur aër ambiens non curetur, ſed morbus, ille rectè inter indicantia non numerabitur. Dic, Galenum *loc. cit.* ſolùm loqui de illo, quod primò rationem curandi præſcribit, quale ſolùm eſt morbus qui curatur. Interim quamuis hic ſolus medicamentorum exhibendorum qualitatem determinet, tamen alia ſunt, in quorum numero eſt aër ambiens, quæ quantitatem exhibendam indicent.

Deinde, aër ambiens eſt inſtrumentum, & materia Medici, qua ad conſeruationem ſanitatis, & curationem morborum vtiliſſimè vtitur: Igitur non E indicabit. Nam materia medica, & remedia indicantur, & non indicant. Dic ex Galen. 9. *meth. cap.* 7. omne illud, cuius conſideratio opus Medici enarrat, indicare. Cùm igitur curatio, pro varietate temperamenti aëris nos ambientis, varietur, meritò hic inter indicantia numerabitur, maximè cùm nullum ſit inconueniens, quippiam ſub variis rationibus poſſe indicari, & indicare.

PRÆCEPTVM XLVIII.

Medicus ad purgationem, Aſtrorum mutationes obſeruet.

Etſi maxima plantarum, & ſtellarum vis & efficacia in hæc inferiora, réſque humanas aſtrorum

curſu

Digitized by Google

curſu diſponi veteres fusè confirment, vt Macrob. 1. *Saturn.* 17. Cælius 17. *antiq.* 27. Plin. *lib.* 18. *cap.* 28. & alij, & nos de hoc argumento plura dixerimus *lib.* 2. *hiſt. Princip. Med. hiſt.* 66. tamen Lunam maximè vitam noſtram moderari, eiuſque motiones varias à Medico prudente eſſe obſeruandas, ratio dictat, & eius effectus planè demonſtrant.

Nam inter omnia ſidera, Luna ſummam, & admirabilem in hæc inferiora obtinet poteſtatem, & ea magnoperè non magnitudine, ſed vicinitate alterat. Quippe auctore Galeno, *3. de dieb. decretor.* 2. fructus auget, & incraſſat, animantia implet, ſtatum tempus menſtruorum mulieribus conſeruat, comitialium circuitus cuſtodit, fruges adauget & maturat, ferarum occiſa corpora in tabem aſpectu ſuo reſoluit; ſomno ſub eius lumine ſopitis, dolorem capitis, & vultus pallorem conciliat; & in purgationibus, aut promouendis, aut ſiſtendis plurimùm prodeſt: quod ex vario cum planetis aliis aſpectu, ſeu concurſu eſt adepta.

Sol irrequietis curſibus, & ſpatiis inæqualibus orbes annuos conficit, & aut oriens diem promit ad laborem, aut occidens noctem poſt ſe linquit ad requiem: & tum abſceſſu remotiore ad meridiem, tum acceſſu propiore ad ſeptentrionem, hyemis, & æſtatis viciſſitudines facit: vt hybernis humoribus, ac pruinis terra pingueſcat; & æſtiuis caloribus, vel herbidæ fruges maturitate durentur, vel quæ ſunt in humidis incocta, ea ferueſacta miteſcant. Luna quoque nocturni temporis gubernatrix, & amiſſi, ac recepti luminis vicibus menſtrua ſpatia moderatur, & eo eas tenebris horrentibus noctes fulgore ſuæ claritatis illuſtrat, vt æſtiua itinera, expeditiones, & opera ſine moleſtia ac labore confici poſſint, & alia commoda ſequantur, quæ mirum & expectant qui ruſticantur.

Quapropter periti rerum deprehendere, increſcentis Lunæ ſpatia eſſe plantationibus velut decretoria: quoniam humoris exuperantiâ ſemen madeſcens celerius vendicet incrementa. Vbi verò deteritur lumen, cædi optimè materiam, vt quæ areſcat tunc, & attenuetur, propterea nec carie computreſcat. Cùm enim Luna humiditatibus præſit, frigidáque & humida natura ſit prædita, humida maximè exagitat. Quare Plinius *lib.* 2. *cap.* 41. ſic inquit: *Iam quidem lunari poteſtate oſtrearum, conchyliorúmque, & concharum omnium corpora augeri, ac rurſus minui.* Idem Macrobius affirmat 7. *Saturnal.* 16. *Sicut Sol, vt maioris caloris, haurit humorem, ſic lunare lumen, in quo eſt non manifeſtus calor, ſed occultus tepor, magis diffundit humecta.*

Deinde, apud eundem *cap.* 11. *in ſomn. Scipionis:* ipſa eſt mortalium corporum, & auctrix, & conditrix, adeò vt nonnulla corpora ſub luminis eius acceſſu patiantur augmenta, & hac decreſcente minuantur. Hinc fit vt vitam noſtram præcipuè moderari Solem, deinde Lunam, ipſe affirmet *eodem loco, cap.* 19. Nam cùm ſint caducorum corporum hæc duo propria, ſentire, & creſcere: ſentiendi natura de ſole, creſcendi natura de lunari ad nos globoſitate peruenit. Sic vtriuſque luminis beneficio hæc nobis conſtat vita, qua fruimur.

Inſuper magnam eſſe poteſtatem Lunæ in hæc inferiora, hinc patet: quòd ea augeſcente medullæ in corpore increſcunt, eâ lumine deſtitutâ, corpora attenuata flacceſcunt. Hac ratione ex multorum mente præcipit Auic. 4. 1. *cap.* 21. vt *ventoſæ in principio menſis non apponantur, cum humores nondum commoti fuerint, nec excitati: neque in fine menſis, quoniam humores tunc ſunt minuti: ſed in medio menſis, cum humores ſunt commoti, & in ſuo augmento, luminis in corpore Lunæ augmentum ſequentes; quo tempore augmentatur cerebrum in craniis, & aqua in fluminibus acceſſionem & receſſionem habentibus, &c.*

A Ob hanc cauſam cum Luna impleri, ac inchoari incipit, tunc humidiorum morborum ſæuities inſoleſcit. Et licèt hoc tempore valde exaſperentur, in primiſque ruant paralyſis, apoplexia lethargus, ſtupor hydrops, catarrhus, & alij frigidi affectus: tamen epileptici vehementiùs excruciantur, atque premuntur decreſcente Luna. Etſi autem epileptici, Lunatici communiſſimè dicantur: tamen hi ab aliis differunt in acceſſionum frequentia, ac grauitate. Quia quotieſcunque Luna cum Sole coit, vel in eius oppoſitione exiſtit, acceſſione prehenduntur.

Nec ſolùm ægrotorum corpora ab externis hiſce cauſis afficiuntur, ſed qui inculpata ſanitate fruuntur, Lunæ vires, effectúſque percipiunt. Verùm quò quis B magis ab optima temperie deflexerit, eò promptius doloribus infeſtatur, atque auræ, Lunæque mutationibus fit obnoxius: præſertim ſi corpus vitioſis, putridiſque humoribus redundauerit. Sic Luna vel inchoata, vel plena atque in orbem circinata, flantéque vento rigido, muſculi, membranæ, nerui, panniculi, tendines rigeſcunt, & contracti doloribus acriùs concitantur.

Nec mireris. Nam ſunt qui in Luna animaduertunt mutationes ſeptem, vt facundus facundè ex multorum mente *lib.* 20. *lect. antiq. cap.* 7. conſcripſit Rhodiginus, & ob illas in ſubiecta corpora, habet poteſtatem miram: Ob quam, matrem mundi Ægyptij vocabant, à Sole grauidam factam, perennia generationis principia C enixam demittere. Quin mirandi ſunt, quos ex ſe promit effectus. Minor eſt terra tricies nouies, auctore Ptolemæo, *lib.* 5. *Almageſti, cap.* 16. vel quadragies ter, ſi Copernicum ſequimur. Diſtat ab ea milliaribus Germanicis 44916. vel ſi Schreckenfuchſio fidem adhibemus, 28359. Lumen ſuum à Sole mutuatur: hinc varia illi facies, creſcens ſemper, aut ſeneſcens, aut modò curuata in cornua, modò æqua portione diuiſa, modò ſinuoſa, orbe pleno immenſa, aut ſubitò nulla, eadémque ſubitò prænitens, vt confirmat Plinius *lib.* 2. *cap.* 9. Ob has tam neceſſarias influentias, quibus Luna terram continuò beare ſolet, apud Hieremiam, omni ſcientiarum genere ad miraculum vſque doctum, Regina cæli ea memoratur.

D Quapropter eius varias mutationes maximoperè Medici ad celebrandas vacuationes obſeruent eſt neceſſe. Hoc modo Hip. *lib. de aëre, loc. & aq. in locis multis*, magnas obſeruare iubet temporum mutationes, & ne pharmacum quiſquam volens det. Et Auic. 4. 1. *cit.* præcipit vt ventoſæ non apponantur in principio menſis, quoniam humores non ſunt commoti; nec in fine, quia tunc ſunt minuti. Quæ doctrina ſi in cucurbitulis eſt obſeruanda, multò magis in purgationibus, & ſanguinis miſſione; quia omnibus communis eſt cauſa, & ad maiora præſidia plures circumſtantiæ ſunt neceſſariæ, quàm ad minora.

Ob hæc inquires: Vtrùm in tempore pleniluniij, aut nouiluniij conueniat purgatio, & phlebotomia, vt Hip. E & Auicenna ſuadent? Alij ab huiuſmodi mutationibus Lunæ, & ab ortu & occaſu ſiderum, non ſumi aliquam indicationem ad curationem, obnixè arbitrantur: Nam Galenus huius indicationis non meminit, cùm tamen omnes indicationes enumeret obſeruandas. Deinde. Aſtra non alia de cauſa indicant curationem, quàm per alterationes quæ in aëre fiunt: & ſi Hip. 4. *Aph.* 5. ſub cane, & ante canem prohibet vacuationes, non alia ratione id facit, niſi quia canicula ſiccat, & calefacit aërem vehementer, & intercedente aëre corpora noſtra, vt conſtat ex Galeno *in comm.* Igitur ſi coitio aſtrorum quidquam commodi, vel incommodi afferre ad curationes, fiet id, quoniam noſtra corpora ab illis ita coëuntibus alterabuntur, media aëris alteratione. Sed non quælibet aëris alteratio ex hoc concurſu enata, omnibus indifferenter ad euacuationem eſt noxia;

ſed

Digitized by Google

ſed aliis atque aliis erit vtilis. Nam neque refrigeratio, neque calefactio, neque alteratio quæpiam omnes iuuat, aut omnibus nocet, ſed omnia hæc iuxta ægrotantis naturam, regionem, ætatem, anni tempus, & morbi naturam iuuant, aut nocent. Ergo non ſimiliter in mutationibus Lunæ, & aſtrorum, debet prohiberi purgatio, aut phlebotomia.

Verumenimverò, licèt Galenus mutationes Lunæ, aliorúmque aſtrorum magnorum ortus & occaſus non obſeruet; non tamen proinde hæc indicatio prætermittenda eſt, cùm ſit momenti magni, & grauiſſimorum auctorum experimento comprobata, à quibus diſſentire nefas eſt. Cùm enim videamus Lunam, & alia aſtra in his inferioribus magnas mutationes producere, ſiue aliqua notabili mutatione qualitatum primarum, quam inducant in aëre, & corporibus noſtris: ſeu, cùm in his inferioribus iuxta mutationes Lunæ, & aliorum ſiderum, magnas ſæpè fieri mutationes conſpiciamus, citra aliquam mutationem factam in manifeſto temperamento aëris, aut corporis noſtri: conſtat hinc vltra indicationem ſumptam ab aëris, & corporis temperamento, obſeruandam eſſe alteram indicationem à corporum ſuperiorum mutationibus deſumptam.

Vnde colliges, aliis temporibus, cùm præſeruationis cauſa, aut in miti morbo volumus exercere vacuationem aliquam, quæ per purgationem, aut phlebotomiam celebrari debet, ab ea abſtinendum eſſe, dummodò non adſit ex morbo, aut ex eius cauſa, vel ſymptomate indicatio aliqua quæ vrgeat, & remedij celeritatem efflagitet: Quæ ſi adſit, diutiùs cunctanda non eſt morbi grauiſſimi medela. Nam vt Aretæus docuit perbellè, *1. de curat. morb. acut. cap.* 10. *Nulla mora in pleuriticis datur occaſio, quin protinus valenti remedio ſuccurramus. Febris enim peracuta ad perniciem properat; dolor quoque ſuccingentis coſtas membranæ in peius vrget; necnon & tuſſis pectus capútque concutiens, vires proterit.* Quod præceptum & de aliis acutis intelligendum, in quibus tardare malum eſt. Quod ſignificauit Hip. *cit. lib. de loc.* cùm dixit: *Ne pharmacum quiſquam volens det.*

Ergo ſi vrget neceſſitas, remedia magna quouis tempore ſunt celebranda. Si non vrget, in commodiorem diem longè ſeparatum à mutationibus Lunæ differenda. Neque negandum, ſuperiora ſæpè mutare aërem, & corpora noſtra, vi & proprietate ſui caloris, licèt calor, aut aliqua qualitas manifeſta non percipiantur in aëre, & corporibus noſtris. Experimento eſt, quòd ægri poſt mediam noctem ſolent quieſcere, & ob acceſſum Solis ad nos leuiùs habere, tùm tamen tunc temporis ſæpè adhuc vigeat frigus. Deinde ſtirpes ſenſato frigore in aëre, incipiente Februario germinant, non ob aliam cauſam, niſi quia tunc earum calor roboratur, non à calore ſenſato, (is enim tunc non adeſt) ſed à proprietate caloris ſolaris ad nos appropinquantis. Quare vltra indicationem ſumptam à temperamento aëris, & corporis noſtri, obſeruanda eſt altera indicatio, à mutatione quam inducunt corpora ſuperiora, nos benignè, aut malignè proprietate ſui caloris aſpicientia, deprompta, quam Philoſophi nomine influentiæ ſignificare videntur.

Percontaberis vltimò: An purgandum potiùs ſit, Luna creſcente, an decreſcente? Nam Auic. 4. 1. *c.* 21. cucurbitulis non vtitur, nec in principio, nec in fine menſis, ob rationes dictas: vnde idem videtur in ſanguinis miſſione & purgatione præceptum obſeruandum; nam in plenilunio humores ſunt commoti, & ad vacuandum parati. Dic, ſecuriùs eſſe Luna decreſcente hoc opus moliri. Quia etſi creſcente ipſa humores fluxiles ſint, tamen motus hic ad cutem factus, contrarius eſt illi, qui à medicamento excitatur; Sed in decremento humores vergunt ad interna, & pharmaci mo-A tum ſequuntur. Deinde, quamuis in plenilunio expeditior poſſit eſſe purgatio, tutior tamen non eſt; metus enim eſt ne humores commoti, aut præcipiti lapſu ruant in alu um, & ſuperueniat hypercatharſis; aut nimis ebullientes, in aliquam confluant corporis partem. Auicenna autem plenilunium obſeruat, quo loco agit de cucurbitulis: quarum operatio, à purgantis medicamenti actione eſt diuerſa; quia illæ à centro ad circumferentiam, purgatio ab hac ad illud attrahere ſolet.

PRÆCEPTVM XLIX.

Medicus in frigidis & calidis temperaturis & humoribus, cautè per venæ ſectionem euacuet.

B IN calidis ſiccis temperaturis, & humoribus, cautè venam eſſe ſecandam, celebri quodam oraculo monuit Auicenna, 4. 1. *cap.* 20. dum ſic ait: *Et caue ne ægrum ad vnam duarum rerum perducas, ſcilicet cholericorum ebullitionem, & frigidorum cruditatem.* Nam impensè calida corpora & ſicca, à ſanguinis miſſione vehementer læduntur, & nimio extracto ſanguine ſatiſcunt, & reſoluuntur: vt quibus vitium robur non adſit, & quæ propter caloris exceſſum, & pororum amplitudinem, tenuitatem ſanguinis, & ſpirituum, promptiſſimè debilitentur, & in animi deliquium incidant, ita vt vix refici poſſint. Hæc enim corpora deficiente humido nutrimentali facillimè excandeſcunt. Quare ſi cogente neceſſitate in his ſecanda ſit vena, ſanguis parcè, & C minùs quàm plenitudo expoſtulat, eſt emittendus: ne ſcilicet geminata vacuatione vires proſternantur, vt belle dictabat Galenus *lib. 1. ad Glauc. cap.* 14. dum ſic ait: *Interierunt autem nonnulli, qui in calidis admodum conſtitutionibus non rectè euacuati ſunt. Ob hæc igitur, neque in locis ſupra modum calidis ſanguinem mittere audemus; ſed ſi regio ipſa, & temporis ſtatus conſentiunt, omnino abſtinemus: cùm verò non conſentiunt, euacuamus quidem, ſed multò minùs, quàm ſi neutrum prohiberet.* Quod ſignificauit Auic. per verbum *caue*, quaſi dicat, cautus ſis in tempore nimis calido, in quo vires valde ſunt reſolutæ, in mittendo ſanguine: vel ſi emittas, in minori quantitate miſſionem eam celebra. Sed quia in hoc argumento explicando inſudaui, *lib. 1. hiſt. Princip.* D *Med. hiſt.* 65. *quæſt.* 30. idcircò me in mea mœnia recipio.

Nunc de venæ inciſione in temperaturis & humoribus frigidis celebranda ſermonem attexamus. De qua etſi *lib. 1. hiſt. P P. Med. in com. hiſt.* 5. & *lib.* 2. *hiſt.* 78. ſermonem fecerimus, vbertim tamen præſentis doctrinæ ſuauitate & delectatione animum tuum perfundes. Qui ergo in frigidi temperamenti, vel in pituitoſi humoris præſentia ſanguinem nimium, & citra præmeditationem effundit, Galeni priſcorúmque auctorum decreta contemnit, & ſibimet medicanti aduerſatur ſummè. Nam ſanguinis miſſio ſanguinem ſubtilem detrahit, qui paratior eſt fluxioni, craſſus verò in corpore relinquitur: Ita dixit Auic. 4. 1. *cap.* 3. *Cùm ſanguis pau-* E *cus eſt & bonus, humores autem craſſi & multi, à phlebotomia tibi cauere debes: nam phlebotomia bonum rapit, malum relinquit.* Hoc pacto crudis humoribus abundantibus cautè euacuabis; edoctus à Galeno *lib. de ſang. miſſ. cap.* 11. tum quia vires adeſſe non poſſunt, cùm horum copiâ ſint obrutæ valde, tum quoniam extracto ſanguine, in quo calor perſeuerantiam habet, *eod. lib. cap.* 12. ipſi crudiores redduntur & frigidiores, & magis ſi febris acceſſerit. Quæ etſi ratione caloris prodeſſe videatur, cùm lentos humores extenuet, frigidos coquat, craſſos ſecet; tamen quia additur alia intemperantia ex calore febrili inducta, tunc maximè cauenda venæ ſectio. Metus enim eſt, ne geminata debilitate vires proſternantur.

Hoc

Digitized by Google

Hoc modo *lib. 12. method. cap. 3.* tantoperè in febre ſyncopali, orta ex crudis ſuccis, venæ ſectionem pertimeſcit, dum ſic ait: *Nulli ta'ima ſanguis mitti ſine maximo diſpendio ſolet, cùm tamen vacuationem deſiderent. Verùm nec ſanguinis miſſionem, nec purgationem ſuſtinent, vtpote quos ſine his ſyncope ſubitò adoritur.* Id confirmat eleganter *lib. 3. de ſanit. tuend. cap. 4.* quo loco, quando humores nimiùm frigidi ſunt, & valde diſtant à natura ſanguinis, tunc omnino venæ ſectionem prohibet. Sic enim ait: *Vbi paululum vel citra ſanguinem reſtitum, vel vltra proceſſum eſt, audacter ſanguis mittendus eſt: vbi plus, conſideratiùs agendum: vbi plurimùm, in his nullus omnino mittendus eſt.* Quare, in locis ſupra modum frigidis, ſanguinem mittere non audemus. Quòd ſi regio ipſa, & temporis ſtatus conſentiant, omnino abſtinemus.

PRÆCEPTVM L.

Medicus videat attentè quæ corporis habitudo maiores ferat euacuationes.

CORporis habitudinem ad euacuationes faciendas ſummoperè à Medico eſſe conſiderandam, non ſemel inculcat Galenus. Nam habiliſſimũ, quod neque gracile eſt, neque obeſum, (quadratum vocat Celſus *lib. 2. cap. 1.*) vacuationes facillime tolerat. Contrà corpora macilenta, ſeu immodicè gracilia, purgantium medicamentorum vires maximè tenuunt, quippe quæ ab eorum praua qualitate concutiuntur; vtpote quæ promptè in ſolidas partes ſeſe inſinuet. Deinde his magna ex parte acrium humorum copia ineſt: quo fit vt eos moleſtæ torſiones miſerè fatigent. Quo pacto 4. 1. *cap. 3.* monet Auicenna, vt ſi adſit aliquis imbellis & gracilis, qui multa flaua bile in ſanguine abundet, ipſi exhibeantur medicamenta, quæ vrinam leniter mouent, & euacuatio impediatur, offerantúrque alimenta, quæ ſanguinem gignunt frigidum & humidum. Hoc enim modo illius humoris intemperantia corrigitur.

Nec ſolùm gracilitas omnium corporis partium, verùm & ſolius ventris inferioris, ad purgationem per aluum celebrandam, periculoſa eſt, auctore Hip. 2. *Aph. 35.* Nam oportet omnes, quæ infra thoracem ſunt partes robuſtas eſſe, vt benè purgationibus ſeruiant, alioqui enim magna incommoda patientur. Si enim debiles ſint, difficulter purgantium vim tolerabunt.

Deinde graciles, ad vacuationem factam per ſanguinis miſſionem, ſunt inepti, & ex ea nimiùm diſſoluuntur, integrámque vacuationem minimè ferunt, ex Gal. authoritate, 1. *ad Glauc.* 14. Hæc enim corpora ſanguine abundantললbilioſo, & pauco, qui ſuaptè natura facillimè reſoluitur. Quare in bilioſis ſanguis eſt extrahendus cum præmeditatione multa, ex Auic. 1. 1. *doct. 4. cap. 2. ad fin. §. debes autem ſcire, &c.* Ob hanc cauſam affirmat Galenus 6. *de ſanit. tuend. cap. 3. poſt med. & cap. 4.* calidis, & ſiccis naturis Venerem aduerſiſſimam eſſe; & inediam minimè ferre, 8. *meth.* 8. Ideò 10. *meth.* 5. ante acceſſionem, imò vel in ipſa eos nutriendos eſſe, allata celeberrima hiſtoria, confirmat. Ergo ſi calidis & ſiccis corporibus aduerſiſſima res inedia eſt, & febrium paratiſſima cauſa; infeſtiſſima erit venæ ſectio, aut purgatio. Et ſic 1. *ad Glauc. cit.* in his corporibus, illorum præſidiorum loco, moderata inedia vtendum eſſe præcepit.

Inſtabis hoc modo: Corpora calida ſicca habent ampla vaſa, ex Gal. 2. *de temp. 4. ante med. & cap. 6. ſequenti, ante med.* præſente verò amplitudine vaſorum, liberalis eſt exercenda phlebotomia. Dic primò: Quando vaſa ſunt anguſta, quia non multum capere poſſunt, ideò parcè detrahendus ſanguis: quando verò ſunt ampla, etiamſi multum capiant, non tamen neceſſariò multum continent: nam interdum cum ſanguine puro plurima bilis copia in corpore abundat, & tunc parciſſimè eſt hauriendus ſanguis. Dic ſecundò: quòd etiamſi ſemper amplitudo vaſorum copioſam indicet vacuationem, ſæpè tamen hæc ab aliis indicationibus ſuperatur, quæ ad moderatam venæ ſectionem hortantur.

Si verò roges, quibus ſignis calidum, ſiccúmq; corpus ſit cognoſcendum, ea præſcripſit Galenus, *lib. art. med.* 52. & 2. *de temp.* 6. & 8. *meth.* 1. & 9. *meth.* 15. quæ omnia in compendium redigam. Sunt autem: efferueſcentia, iracundia, oris amaritudo, deiecta appetentia, linguæ aſperitas, narium ariditas, pulſus creber, velox, ſitis ingens, aluus ſicca; ſtercus paucum, viens; vrinæ igneæ, acres, flauæ, tenues, cum paucis contentis; ſomnus paucus, leuis; vigiliæ aſſiduæ, inquietudo; ſomnia ignis, ſplendoris, æſtus, incendiorum, & rixarum. Hoc corpus bilioſis morbis ſæpè concutitur, tertiana, eryſipelate, herpete, puſtulis prurientibus, elatis, mordicantibus. Corporis color adeſt flauus, aut rufus, quandoque viridis: nam & color corporis humoris dominium oſtendit, 1. *Aph.* 2. & 4. *de ſanit. tuend. cap.* 4. Adeſt tempus æſtiuum, regio calida ſicca, viget aëris conſtitutio ſimilis, ſeu eadem cum laborantis temperatura. Æger eſt iuuenis, victu calido, ſicco, parco vſus eſt. Præceſsére curæ, vigiliæ, ſollicitudo, ira, dolor, exercitium, vigilia, ieiunia, & inedia.

Quare ſi hæc omnia adſint, & pura bilioſa cacochymia inualeſcat, ſanguinis miſſio reproba eſt. Etenim quibus bilioſus admodum ſanguis in venis maioribus colligitur, aut in ſanguinea maſſa ſincerus ſanguis paucus eſt, bilis verò plurimùm redundat, totáque etiam corporis moles, aut natura, aut viuendi conſuetudine bilioſa deprehenditur, iis ſummo cum virium detrimento vena ſecatur. Quandoquidem ſanguine illo puro ac laudabili, qui exiguus erat, & quem natura ad partium corporis nutritionem velut theſaurum reſeruabat, vnà cum bile vacuato, corpus quod alioqui parùm alebatur, & inopia alimenti contabeſcebat, in maximam perniciem redigitur, vt vel atrophiam, vel marasmum, vel aliud periculum graue incurrat.

Obeſi, & qui habitu conſtant admodum pingui, à præſidiis magnis, aut quauis alia vacuatione, præſertim nimia ſunt arcendi. Ita dixit Auic. 4. 1. & 20. §. *A phlebotomia tibi cauere debes, in corporibus fortis craſſitiei, &c.* In his enim frigiditas præualet, quia pinguedinis moles venas comprimit, obſtruit, & calorem innatum ſuffocat; hæc autem ſanguino miſſo multò magis imminent, & corpore ampliùs refrigerato pituita redditur crudior, & difficiliùs coquitur. Hinc emanat plurium frigidorum morborum farrago, malus corporis habitus, hydrops, orthopnœa, & cætera vitia frigida ſcaturiunt; quæ extincto vitali ſpiritu corpus tandem ad interitum deducunt.

Rara etiam corporis contextura facillimè euacuationibus offenditur, quia per eam plurimùm continuò ſubſtantiæ euaporat, atque reſoluitur. Quare in iis parcè ſanguis emittendus, & in minori quantitate purgans medicamentum porrigendum. Nam rarus corporis habitus, eſt vnus ex ſcopis, qui ſanguinis miſſionem moderatur. Ita dicebat Gal. *lib. de ſang. miſſ. cap. 13. Minùs detrahendum eſt in pueris hac de cauſa, & in iis, quibus mollis, teneráque caro eſt, quales Galli.*

Hæc eſt cauſa celebratiſſima, ob quam in pueris parcè ante decimum quartum annum ſanguinem detrahẽdum ſuadebat Gal. 11. *meth.* 14. & 4. *de rat. vict.* 19. & 4. *meth.* 6. ſic enim ait: *Itaque ſi in puerum incidas, qui decimum quartum annum non attigit; propterea illi ſanguis mitti non debet, quòd tam illis, cùm præſertim calidi ac humidi ſint, plurimum corporis ſubſtantiæ quotidie defluat ac digeratur. Ita, quod ex incidenda venà moliendum nobis fuerat, id vltrò nobis ex curati corporis natura præſtatur.*

Digitized by Google

Corpura enim mollia, rara, laxa, ſanguinem tennem acertuare conſueuerunt, qui per ratum corporis habitum facilè exhalat, reſoluitur, ac diſſipatur: quo pacto in his minus detrahendum eſt, quàm plenitudo commonet. Hos nos docuit Galenus, *lib. de curand. rat. per ſang. miſſ. cap. 11.* dum ſic ait: *Porrò, quæ ex mulieribus albidiores ſunt, ſanguinem acertuare tenuem ſolent; quocirca adhibitis malleolorum ſcarificationibus maximè iuuantur: At quæ nigriores ſunt, ſecta vena curato; craſſiorem enim ſanguinem, ac magis melancholicum colligunt. Carnoſis verò & candidis paruæ inſunt venæ, quibus malleolos ſcarificare, quàm venam ſecare praſtiteris.* Idem confirmat Gal. *6. ſec. loc. cap. 4. rubric. vlt.* & *2. per gener. cap. 20.* & *3. meth. cap. 7.* & *2. ad Glauc. cap. 9.* poſito exemplo in corporibus fœmmarum, eunuchorum, puerorum, ac eorum qui molli carne præditi ſont.

Ita monuit *lib. 1. ad Glauc. 14. poſt princip.* dum ſic ait: *Eodem pariter modo, & corporis habitus conſiderare oportet. Nam qui denſa & ſolida carne conſtant, his habitus haudquaquam facilis pati: quare non oportet vereri ipſos euacuare ex toto, ſiquidem & alia id iubent. Sed qui mollem, & diffluentem habent carnem, nimium in modum ſunt ad patiendum habiles: quare, etſi omnia reliqua ſanguinem eſſe minuendum perſuadent, non tamen id facere audendum eſt, ſed & aliis euacuationibus, quantum moderatè, & cautè fieri poteſt, vtendum*: quoniam ij humores tenues, cum raritate habitus acertuare conſuenerunt, *2. Aph. 28.* Pallidi verò, vel candidi, auguſta vaſa habentes, macilenti, eunuchi, parciſſimè ſunt euacuandi, quia vacuationes difficillimè tolerant.

Contrà quadrata corpora, carnoſa, ſolida, bene compacta, calida, humida, ſanguinea, facillimè ferunt euacuationes, in quibus ſimul cum humoris abundantia vires validæ ſunt. Quare excepto optimu corporis temperamento, nullum aliud magis laudatur à Galenu, quàm calidum & humidum, *6. de ſanit. tuend. cap. 3. ad fin.* nam hoc habet latas venas, & ſanguinis copiam multam, à cibóque ſine noxa diu abſtinere poteſt, *2. de temp. 4. cap.*

Non obſtat Galenus *9. meth. vlt.* qui corpora calida & humida non ferre vacuationem affirmat, ſiquidem mollem, & tenellam carnem habent, & facilè difflantur: quæ omnia euacuationem impediunt, ex Gal. *in locis dictis*, & *1. acut. com. 44. ante med.* Nam locus hic intelligendus eſt, quotieſcunque humidum temperamentum cum corporis mollitie eſt coniunctum, vt in pueris. Quod etiam habet locũ in illis, qui etiam humidi ſunt ſine caloris exceſſu, vel frigiditate, vt ſunt molles, albi, piogues, anguſtarum venarum, & pauci ſanguinis, quorum ſubſtantia citò digeritur, & illorum ſpiritus ob defectum caloris promptè extinguitur; cuius munus eſt humiditatem gubernare, membra ſolidiora firmare, colorem viuidum reddere, vaſa extendere, ampla facere, & copioſum alimentum diſtribuere: nos verò loquimur de iuuenibus, vel adoleſcentibus, cum Auic. *4. 1. cap. 3.* muſculoſis, carnoſis, & ſanguineis, quorum caro ſolida eſt, & ſucculenta nimis. Ratione enim caloris ſolideſcit, ac cogitur, & hi ad mediocre temperamentum proximè accedunt, *2. Aph. 44.* in quibus copioſæ etiam vacuationes celebrari queunt, *2. Aph. 35.* Colligitur hæc interpretatio ex Gal. *lib. de ſang. miſſ. 13. in med. 5. deinde conſiderandum, &c.* Et ex Oribaſio *lib. 7. collect. cap. 4. ad init.* Cùm enim virium ſubſtantia, ſpiritu, carnoſa ſpecie, & partibus ſolidis compleatur, *11. Meth. cap. 3.* & hæc in his ſuperabundent, neceſſariò viribus pollent, & copioſum ſanguinem generant. Vnde in his corporibus continentes ſebres ſolent generari, ex Gal. *9. meth. 3.* & *11. cap. 4.* Si verò aliqui hæc corpora copioſam vacuationem tolerare non poſſe aſſeuerent, intelligendi hac ratione; ſi cum humiditate vehementer caliditas increſcat. Nam hæc corpora, auctore Galen. *9. meth.*

A *cap. 5. poſt med.* ad digerendos corporis ſuecos ſunt aptiſſima.

PRÆCEPTVM LI.

Medicus in euacuatione celebranda conſuetudinem obſeruet.

MAximam eſſe potentiam conſuetudinis pluribus allatis exemplis propoſuimus *lib. 6. hiſt. Princip. Medic. in tom. Hiſt. 18.* Hancque eſſe à Medico maximè obſeruandam, *libro de conſuetud. cap. 1.* explicauit Galenus, allata in medium hiſtoria Philoſophi cuiuſdam, qui cauſo correptus, cùm eſſet frigidæ potui inaſſuetus, imperantibus ipſis, ea epota interiit. B Nam conſuetudo ſummam vim habet in cibo, & potu, & eius quantitate, virtutibus, facultatibus naturalibus, medicamentis, exercitio, venenis, animi affectibus, euacuationibus, ſomno, vigilia, morbis, & multis aliis. Sic enim Hip. prædixit *lib. 6. epid. ſect. 8. text. 30. Conſuetudo, dum ſani ſumus, attendenda, qualis in victu, veſtitu, laboribus, ſomno, rebus venreis, & mente fueris.*

Conſueta enim minùs lædere ſolent, ex Galeno *lib. de conſuet. 3.* & *9. meth. 16.* Primò ratione ſigni, ſcilicet ex ſuauitate v. g. cibi percepta, quam rationabiliter ex conſuetudine poſſumus colligere: familiaritatem enim inter cibum, & naturam eius qui aſſumit, ſignificat. Ratione verò cauſæ, quia conſueta mutant membra in C ſimilitudinem ſuam, ac proinde etiamſi mala ſint, tamen non poſſunt multum alterare corpus, nec momentaneè nocere. Ita, quod mirandum eſt, venena aliquando contingit verti in naturam noſtram, eáque ob diuturnam conſuetudinem, alimentum corpori præſtare.

Deinde, ſunt plures qui euacuationes abhorrent naturâ: Alij quouis exhibito medicamento purgante eximiè vacuantur & ſufficienter: Quidam forti aſſumpto non purgantur. Naturæ autem tales particulares ſolum experientia cognoſcuntur, vt *3. meth. 3.* teſtatur Galenus. Ad hæc, maximè eſt coniecturalis remediorum quantitas, *3. meth. 3.* quæ nec doceri, nec ſcribi, nec rectè mente concipi poteſt, & quæ artem coniecturalem facit, D *lib. de ſang. miſſ. 12. in init.* Quare cùm illud non poſſimus aſſequi ratione, ſed experimento; hoc autem non comparetur niſi ex conſuetudine: meritò *4. 1. cap. 3.* aſſerit Auicenna, diſſuetudinem euacuandi, vacuationem prohibere; ſcilicet aut omnino, aut ſaltem ne fiat niſi cum maxima præmeditatione, cùm non ſit aliquid quod vacuandi certitudinem præſtet.

Obiicies ita: Conſuetudo euacuandi, materiæ minorem copiam in corpore uocat: diſſuetudo maiorem. Secundò: Conſuetudo medicamenta vertit in naturam aſſumentis, atque adeò conſuetus non ſufficienter expurgabitur. Nam expultrix irritata expellit, quæ irritatio in conſueto non datur. Quare conſuetudo potiùs videtur diſſuadere vacuationem, quàm contrà.

E Dic ad primum: Diſſuetudinem ex ſe vacuationem prohibere; non verò, adiunctis aliis vacuationem maximè requirentibus. Nam tunc copioſior vacuatio facienda eſt; verùm reliquis paribus: hoc eſt, data paritate humorum in aſſueto, & diſſueto, illum minori cum formidine vacuabimus. Quare in pari humorum redundantia, diſſuetudo vacuandi vacuationem prohibet, quomodo *loc. cit.* Auicenna eſt intelligendus. Huius auctoris interpretes aliter mentem eius exponunt, at perperam. Quia concurrente aliquo ſigno vacuationem indicante cum diſſuetudine, vt illi inquiunt, nihil noui doceret Auic. ſi tunc conſuleret vacuationem in diſſueto; contra verò prohiberet. Quia etiam in aſſueto non concurrente ſigno euacuationem ſignificante, non debet fieri vacuatio. Quare dicendum potiùs videtur

Digitized by Google

videtur, partiam vacuandi conſuetudinem per ſe vacuationem prohibere, vt Auic. inquit; hoc eſt, per ſe, ipſam indicare vacuationem, magno cum timore & cautela celebrandam.

Dic ad *ſecundum;* Conſuetudinem non prohibere vacuationem ſimpliciter: ſed ne fiat cum eodem pharmaco ſemper. Quia ab aſſueto medicamento non irritatur expultrix ad excernendum, cuius tamen ope ſimul cum pharmaci proprietate purgatio contingit: illud enim nunquam pro viribus operabitur, niſi expultrix vis ab eo irritetur, & ab eo ſtimulata noxios humores expellat; ſed illud incommodum facilè vitatur, exhibito alio medicamento cui non fuerit aſſuetus. Præterea nunquam quis adeò medicamentis aſſuefit, vt iiſdem eius expultrix non moleſtetur; minùs tamen quàm ab alio non aſſueto moleſtabitur, & ita minùs iis quàm à non aſſueto expurgabitur. Itaque ratio tantùm probat, in aſſueto homine non tantoperè medicamenta operari. Non tamen proinde, non eſſe euacuandum, concludit.

Ex iis inferes, maximè eſſe à Medico obſeruandam conſuetudinem, quoniam illius maxima eſt vis, vt docet Galenus *lib.* 1. *ad Glauc. cap.* 14. Quo pacto *lib.* 13. *meth.* 11. inter indicationes ad euacuationem, etiam conſuetudinem recenſet. Et 3. *Aph.* 15. veretur, ne ex crebra purgatione quiſpiam in prauam conſuetudinem incidat. Quod & Hip. etiam ſenſiſſe eſt viſus, 1. *Aph.* 16. dum victum humidum non febricitantibus modò, ſed & pueris, & aliis, qui ita cibari ſunt aſſueti, vtilem ſcripſit. Quo quidem in loco Hippocrates, eam quæ à conſuetudine ſumitur, indicationem, parem ei quæ ab ætate præſtatur, accepit. Quippe obſeruare hanc iubet Hip. æquè ac proprium ætatis temperamentum. Vt hinc palàm fiat, & addiſcamus, quanti ſit periculi ægros à conſuetis diſtrahere, eóſque in contrarium ſtatum mutare: præſertim ſi id repentè, atque immodicè celebretur. Ideò & à prognoſtico ſemper conſuetudo excipitur, vt leges apud Hip. 1. *progn.* 11. 19. & 21.

PRÆCEPTVM LII.

Medicus ad euacuationem, humoris qualitatem obſeruet.

Nihil eſt in medica facultate abſtruſum, arduum & intricatum, quod illuſtriſſimus Medicinæ Dictator, ſua Aſiatica facundia in ſuis monumentis non explicuerit. Nam cùm Hip. fidei Magiſtri ſui dictionem exponeret, latam *lib.* 6 *epid. ſect.* 2. *text.* 33. *Tranſitus aperiri, vt nares, & alia, quibus opus eſt, & vt cõuenit, & qualia, & vbi, & quando, & quantum oportet, vt ſudores, & alia planè omnia:* ſic in com. profatur: *Oportet enim, cùm euacuatio requiritur, non ſimpliciter ad ipſam accedere, ſed priùs definiendum, qua ratione facienda ſit, & qua debeat eſſe euacuanda materia, per quam regionem, quo tempore, & qua menſura.* Quod oraculum ob oculos proponas velim, ſæpius mente colluſtres, expenſíſque his ſingulis ſeorſim, quantum Galenica hæc ſit memorabilis ſententia, & vſui maximè neceſſaria, decernas.

Eam vt proficuam valde, ad curationem tranſtulit more ſuo, & contemplatus eſt filius Galeni Scholiaſtes Auicenna 4. 1. c. 3. 5. *Scias præterea, quòd intentio in omni euacuatione eſt vna quinque rerum: qualitas humorum, vergentia, locus per quem euacuatio facienda eſt, tempus, & quantitas.* De omnibus ſingulatim diſſerendum.

Per qualitatẽ intelligimus, qualis, & quis humor ſit euacuandus. Quod ipſum dupliciter ex variis ſignis cognoſcitur. Hip. 1. *Aph.* 2. dignoſcit ex regione, anni tempore, ætate, & morbis. Galenus *in com.* addit totius corporis colorem: 4. *Aph.* 2. addit ſymptomata, ægri naturam, vitæ induſtriam, victum, mẽſtruas euacuationes.

A Hip. *lib.* 1. *de morb. mulier. n.* 23. robur adnumerat, a Galeno non numeratum: & 4. *de ſanit.* 4. addit Galenus puſtulas, ſudorem, & illius qualitatem, vrinam, calorem, frigus, conſuetudinem generandi aliquem humorem, ſolitas excretiones omiſſas, exercitationes, laſſitudines: & *lib. de plenit. vlt. ad fin.* addit ſomnum & inſomnia, aſpectum ægrotantis, famem, ſitim.

His etiam addere oportet alia, ex ſimilitudine vnius corporis ad aliud, & morbis vulgariter, & pro tempore graſſantibus. Nam ſi febres biliosæ vagantur, ſignum eſt quòd febris, de qua dubitas, eſt bilioſa, ex Gal. *lib.* 2. *de criſib. cap.* 3. *ante med.* Ex quibus omnibus propria cuiuſque humoris indicia accepit Auicenna 2. 1. *doct.* 3. *cap.* 7. Vt v. g. pituitam exuberare in corpore

B hæc oſtendunt: diſtillatio ex capite in ſubiectas influẽs partes, & à pituita in ventriculum illapſa nauſea, cibi faſtidium, vomitio, animi defectus, coctricis debilitas, carnis laxitas, membrorum mollities. Agnoſcitur deinde ex œdematoſis, laxis, doloris expertibus tumoribus, & aliis morbis quotidianas acceſſiones habentibus. Præterea ex cauſis hunc humorem generantibus: quales ſunt, victus ratio frigida & humida, & ſimilis temperatura: ætas ſenilis, otium, vita ſedentaria, ſtudiorum & curarum expers regio frigida humida: hyems pituitoſorum humorum ferax. 1. *de natur. human.* 3. ſenſuum torpor, faciei color albicans, corpus graue, iners, facies tumida, lingua alba, mollis, aſſidua ſputio, ſitis pauca, facilis famis tolerantia, propenſio ad ſomnum, ſom-

C nium frequens aquarum, pluuiarum, grandinis, niuis, vel rerum humidarum.

Cognoſcitur à poſteriori, ex conferentia & tolerantia: de quibus vide Auic. 4. 1. *cap.* 3. & 14. *ad vltimum, &c.* & 2. 1. *doct.* 2. *c.* 7. Quod accepit ex Hip. 1. *Aph.* 2. 23. 25. & *lib.* 4. *Aph.* 2. & 3. Vbi *primò* notandum, quòd huiuſmodi conferentia, & tolerantia, vt Auicenna docuit *locis citatis*, non ſtatim ſequi ſolet. Nam aliquando ſequitur aliquod nocumentum, vel propter corporis, & humorum euacuandorum, aut medicamentorum naturam; quod priùs ſedari debet, & tunc conferentia & tolerantia apparebunt.

Secundò notandum, quòd licèt ſemper ratione humoris peccantis qui euacuatur, ſequatur conferentia & tolerantia, aliquando tamen multa illius portio intra

D corpus relinquatur, aut partium debilitas diuturna, à qua de nouo produci ſolet: quorum ratione æger peiùs ſe habet, morbus increſcit, & nulla ſubſequitur conferentia. Quo pacto debes Hipp. interpretari, *lib.* 2. *progn.* 51. dicentem: *Excretiones omnes malæ, quæ dolorem non ſedant: peſſimè verò nigræ:* quia prauã in corpore diſpoſitionem adeſſe ſignificant, à qua ſcreatio illa nigra de nouo producitur, copioſa etiam materia intùs relicta. Qua ratione 4. *Aph.* 21. dicebat Hip. deiectiones nigras peſſimas eſſe. Sic etiam in principio morborum, & augmenti, aliqua pars humoris iam cocti licèt vacuetur, vel ſanguis mittatur, adhuc tamen non videntur conferre. Nam relicta portione craſſiore, & crudiore in corpore, morbus increſcit, & exacerbatur.

E *Tertiò* notabis, quòd non ſit idem, vacuationem conferre, & facilè tolerari, etiamſi aliqui id exiſtiment: fortaſſe decepti, quòd hæc duo ſæpè coniuncta reperiantur. Falluntur tamen primò, quoniam tolerantia facilis aut difficilis; magis conſideratur in ipſa vacuatione, dum fit: conferentia verò, poſt exactam euacuationem. Secundò, quanquam hæc duo ſæpiſſimè coniungantur, multoties tamen facilis tolerantia ſine conferentia inuenitur. Nam frigidæ potus in æſtuoſiſſima febre ſuauiſſimus eſt, ſed morbum crudiorem reddit. Plurima etiam ſine moleſtia aguntur, quæ ſaluti vehementer obſunt. Et è conuerſo pernicioſi humoris vacuatio conferre ſolet, ſed difficulter fertur. Patet hoc in atra bile, quæ ſemper lethaliter excernitur, & cum grauiſſimis ſymptomatibus, ſed aliquando

Digitized by Google

confert. ſi præcedentibus ſignis cō(c)ctionis excernatur. 4. *Aph.* 22. Sic aliæ vacuationes difficultes feruntur, & vehementer tamen conferunt. In hunc ſenſum intelligendus eſt Auic. 1. 4 *tract.* 2. *c.* 63. dum plures, ancipientes quartanas, acri medicamento purgantes, ipſas ſuſtuliſſe aſſeuerat.

Vltimò notandum, quòd conferentia, & tolerantia non ſolùm medicamentum indicant exhibendum; ſed etiam de illius recto iudicio teſtimonium præbent. Deinde, non tantùm humoris qui morbum infert, ſed quandoque alterius cuiuſque vacuatio conferre videtur, quando humores conculcati ſunt, & valde obſtruunt. Tunc enim quolibet humore vacuato, cæteris amplior locus conceditur. At hæc vacuatio etſi conferre videatur, vera conferentia non eſt; ſed tantùm apparens, vt eleganter protulit Auic. 1. 3. *tract.* 4. *cap.* 2. *ad fin.* §. *non ergo ſeducat te inanemnum*, &c. B

PRÆCEPTVM LIII.

Medicus humoris vergentiam, & inclinationem rectè perpendat.

MIrabantur haud ita pridem nonnulli, cum pro expoſitione hiſtoriarum noſtrarum, ſcitiſſimos, & multifariam doctos politiſſimi Hippocratis aphoriſmos euolueremus, cur ſcientiſſimus vir *lib.* 1. *ſent.* 21. humoris, non naturæ vergentiam & inclinationem expoſtulet, dum ſic ait: *Quæ ducere oportet, quò maximè vergunt, per loca conferentia eò ducere.* Sed Gal. naturam intelligit, *in com. Hæc* igitur, *per quam partem ſint euacuanda, docet: ipſam ſcilicet partis naturam, & humoris propenſionem.* C Quando tamen non conſtat, qua in parte humores permanentiam habeant, humorum tantùm naturam, pro celebranda expurgatione debes contemplari: quod vniuerſaliùs docuit Hip. *lib.* 6. *epid. ſect.* 2. *text.* 15. dicens; *Quò, vnde, & propter quid.*

Hinc fit vt in omni euacuatione, ſiue à natura, ſiue ab arte celebrata, tria ſint à Medico conſideranda. *Primum*, quò fluit humor, aut in quam partem inclinet. Ex hoc documento elicitur ratio interpretandi mentem Hip. 4. *Aph.* 4. 6. 7. 9. 17. & 20. quibus locis pro vergentia humoris vacuationem exercendam docet. Hac ratione ipſe in aſcendente pleuritide venam ſecat, deſcendente expurgat, 2. *acut.* 10. & 11. Sic enim *lib.* 6. D *Aph.* 22. dicebat. Eſt enim eius præceptum: *Secundùm quod humores repunt, facere euacuationes.* Idem docet 6. *epid. ſect.* 2. *com.* 29. obſeruatúrque ab Auicen. 4. 1. *cap.* 3. quandoquidem nauſeam vomitu, ventris verò mordicationem, alui ſubductione perſanat. Quod priùs obſeruauit Galenus 6. *epid. cit. com.* 9. *in med.* §. *dicunt igitur vomitum.* Hoc modo Celſus *lib.* 1. *cap.* 7. *in med.* §. *itaque ſi amari ructus cum dolore & grauitate præcordiorum ſunt, ad vomitum quoque confugiendū eſt.*

Secundò conſiderare oportet, vnde ſcilicet fluit humor; id eſt, partis natura. An ſit nobilis, vel ignobilis, conſentiens, & rectitudinem ſeruans, an contrà; & alia ex quibus partis natura dignoſcitur, ex Auic. 4. 1. *cap.* 1. Semper enim via, per quam vacuatio facienda E eſt, debet habere conſenſum cum parte, in qua humor eſt infixus, ex Gal. *lib. art. med. cap.* 89. *poſt med* §. *propriè autem, &c.* & *lib.* 7. *meth. cap.* 8. dum de curatione ventriculi agit, quando humores in illius cauitate ſunt impacti. Et *cap.* 13. *ſequenti.* Quare 4. *Aph.* 12. *in fin.* dicebat, ſolùm ea euomi naturâ ſuapte, quæ in ventriculo continentur.

Neque obſtat idem Galenus *lib. quos, quib. cap.* 3. docens humorem melancholicum ſemper per inferiora eſſe purgandum, etiamſi ventriculo adhæreat. Nam id pronunciauit, quia humor melancholicus ob ingentē grauitatem qua pollet, vt *lib.* 4. *Aph.* 9. innuit, inferiores vētriculi partes ſemper occupat, & ſic in ipſo præualet A indicatio ex propria propenſione deſumpta, magis quàm quæ à partis natura depromitur. Præſertim cum ventriculus etiam per inferiora poſſit expurgari, ex Gal. 5. *meth.* 11. *in med.* §. *hinc etiam fit, &c.* Hac etiam ratione in nephritide malleoli venam ſecat Hip. 6. *epid. ſect.* 1. *text.* 6. Quæ doctrina latius multò a Galeno explicatur, *lib.* a 3. *meth. cap.* 11. Hoc modo Hip. 3. *prorrhet. text.* 33. dicebat: *Sanguinis profuſiones, quæ ad latus diuerſū fiunt, omnes malæ.* Quoniam, vt inquit Galenus *lib. de rigore, c.* 3. *ad fin.* affectam partem non iuuant, & ſanam lædunt. Quare vacuatio per non conuenientem regionem à natura intenta, eſt cohibenda, & ad contrarium reuellenda; vt docuit Hipp. *lib.* 6. *epid. ſect.* 2. *text.* 29. dicens: *Reuellere, ſi quò non oportet, vergant.* Quod etiam *com.* 33. *ſequenti* ipſe edocuit.

B Tertiò conſiderare oportet, propter quid, ſcilicet fluat, an videlicet ſuperante natura, vel ſuperata. Nam aliquando ex humorum copia obruitur & ſuffocatur: aliquando ſolum ipſorum qualitate pungitur & laceſſitur. Ita intelligendus eſt Hippocrates 6. *epid. ſect.* 2. *text.* 9. dicens: *Alium ſuccum, non qui exeat, ducere: Exeuntem verò, vnà effundere, facere ſimile, &c.*

PRÆCEPTVM LIV.

Medicus, locum per quem euacuatio eſt facienda, animaduertat.

QVinque eſſe conditiones obſeruandas, vt per locum conuenientem vacuatio celebretur, 4. 1. *cap.* C 3. Auicenna accuratè edocuit. Quarum prima eſt, vt rectitudo ſeruetur, quemadmodum ſuprà latè prædiximus. Secūda, vt illa pars per quā fit vacuatio, ſit ignobilior, ex Gal. 1. *Aph.* 21. ſic nunquam humor ad membrum principale eſt attrahendus: de quâ conditione infrà plura. Tertia, vt illa pars ſit illi vacuationi ſecundùm naturam deſtinata. Vt viæ per quas excurrit vrina, partem iecoris gibbam expurgant; aluus verò partem cauam. Quæ ergò aliter fiunt euacuationes, impediendæ ſunt. Quare *lib. de loc. in hom. num.* 21. in morbis oculorum, vomitum prohibet. Et *lib.* 6. *epid. ſect.* 2. *text.* 9. quæ ſurſum vergunt elata, per inferiora ſoluenda eſſe affirmat. Quare ſi fluxiones incommodæ ſunt, ad partes contrarias, & maximè diſtantes ſunt reuellendæ, D ex ſententiâ Hip. *lib. de oſſib. num.* 23. & *lib.* 2. *de natur. human. text.* 9.

Quarta conditio, vt in illa parte nulla ſit ægritudo. Quia morbus augeretur, & virtus diſſolueretur. Et ſic 5. *meth.* 6. & 11. in inflammatione ſedis, vel partis vicinæ, medicamenta prohibet deiectoria: in inflammatione verò veſicæ, aut colis medicamenta diuretica interdicit. Hanc ſententiam confirmat Auic. 16. 3. *tract.* 1. *cap.* 3. *in med.* vbi in dyſenteria materiam peccantem, vomitu euacuat: & Hipp. etiam 4. *Aph.* 8. *Tabidos purgare per inferiora, cauentes ſuperiora:* & 4. 1. *cap.* 28. Auic. repetit, §. *natura quoque.* Quoniam Medicus eſt imitator naturæ. 1. *Aph.* 2. Ergò ſi natura nunquam per partem debilem euacuat, nec etiam Medicus hanc vacuationem promouebit. E

Aduertit tamen Auicen. quòd in hoc ſit maximum diſcrimen. Nam Medicus non ita exactè vias cognoſcit, ſicut natura, per quas ipſe humor debet expurgari. Quòd ſi obiicias, in dyſenteria commendari rhabarbarum toſtum, & myrobalanorum citrinorum cortices torrefactos: Dic, quòd etſi in hoc morbo vomitus vtilis ſit, hæc medicamenta toſta cæterorum adſtringentium inſtar, craſſa ſua vi inteſtina roborant, humores incraſſant, & ad fluxum valde ineptos reddunt, & eos clementer per aluum expurgant. Quare maior eſt vtilitas ex robore inducto, quàm noxa ex attractione.

Vltima conditio eſt, quòd licèt ſecundùm conditiones

Digitized by Google

tiones prædictas, locus euacuationi commodus ſit, eligi tamen non debet, quando alicui morbo periculoſiori fuerit obnoxius. Sic humor ad oculos fluens, ex Auic. 4. 1. *cap.* 3. non eſt ad os, vel palatum deducendus, quando huiuſmodi partes, anginæ, vel alteri oris morbo fuerint obnoxiæ. Imò tunc oportet, inquit Auic. ne maſticatoriis quidem admodum calidis vti, vt pipere, pyrethro; ſed potiùs mediocribus, vt thure, aut maſtiche, quorum ope humor ſuauiter vacuatur.

Colliges ex his, quòd quando faciei partes laborant, ante totius corporis vacuationem non eſſe medicamenta nimiùm infrigidantia admouenda, quæ humorem validè adſtringant, & repellant: ne horum vi, noxius humor in altas cerebri partes refugiat, & damna grauiſſima pariat, lethales committat capitis morbos, & mortem ſubitam, quod frequenti experimento eſt compertum. Plurimos enim vidimus, quibus veris tempore, natura criſis quadam ratione expurgante corpora puſtulæ in tota facie, & capite ſunt enatæ, ex quibus fœda emanabat colluuies: qui citra Medici conſilium, aut præuiam vacuationem vllam, vnguenta ex minio, ceruſa pompholyge imponentes, aut partes vlceratas decoctis adſtringentibus abluentes in ſeros morbos cerebri lapſi ſunt, à quibus vix leuati reuixerunt. Alij ſideratorum modo repentè vitam cum morte commutarunt.

Conſtat deinde, quòd quando in euacuationibus adeſt humorum propenſio per loca conferentia, tunc vacuatio faciliùs ſit, integra, & ſine læſione vlla: tunc enim naturam adminiculantem habemus. Si verò vacuatio aliter fiat, natura reſiſtit, humores commouentur, exacerbatur morbus, diſſoluitur virtus, & alia incommoda deinceps ſubſequuntur.

Obiicies: Sic hoc verum eſt, quomodo Hip. 4. *Aph.* 41. & Auic. 2. 4. *tract.* 1. *c.* 68. plurimo ſudore in ſomno apparente, non euacuant quò natura vergit, ſed potiùs medicamentis expurgantibus, per contrarias partes humorem educere conantur? Dic: in prædicto exemplo expurgantium vſus eſt neceſſarius, quia illa vacuatio facta per ſudorem, non eſt per conuenientem regionem celebrata. Hic enim ſudor multus multitudinem, & craſſitiem humoris ſignificat. Qualis materia craſſa non per ſudoris vias, ſed vacuatione per aluum eſt expellenda.

Si verò adhuc inſtes, & quæras quid ſit faciendum, quando natura ad nullum determinatũ locum eſt propenſa? Dic: quòd tunc liberum cuique ſit, conſentientem locum eligere, dummodò tamen naturæ robur, humoris peccantis naturam, quantitatem, & qualitatem exactè perpendat. Quando enim vires valent, humoréſque ſunt multi & craſſi, commodè per inteſtina expurgantur. Si verò pauci, tenues, ſeroſi; per vrinam, aut ſudorem. Sic etiam humor biliosus per ſuperiora: craſſus, & melancholicus per inferiora vtiliùs educitur, 4. *Aph.* 9. Aëris hic quoque temperies obſeruanda, 4. *Aph.* 4. regio, cœli ſtatus, morbi natura, conſuetudo, corporis habitus, 4. *Aph.* 6. 7. *&* 8. Hoc modo cutis denſitas humorum craſſorum tranſitum remoratur, 2. *de temp.* 6. *ad fin.* In raro habitu faciliùs per cutim expurgatur humor. Signa quin etiam mox apparentia, præſertim critica, naturæ motum & propenſionem oſtendunt: quomodo dicebat Hip. 1. *Aph.* 12. *Sed ex his quæ mox apparent, indicia ſumuntur, &c.*

PRÆCEPTVM LV.

Medicus, tempus morbi, in quo vacuatio fieri debet, contempletur.

IN principio morbi, quando eſt humoris copia multa, quam in poſterum naturam non poſſe deuincere ſuſpicamur; vel etiam exiſtente materia cruda, purgationem poſſe celebrari, ex Principum mente diſceptauimus *lib.* 4. *hiſt. PP. Med. hiſt.* 9. In furioſa, turgente in initio, eandem poſſe offerri cum commodo multo, dictauimus *lib. eod. hiſt.* 17. ſæuiente humore maligno, aut peſtilenti, in eodem principio, nulla expectata coctione, eandem ſalubertimam eſſe, contra plures contendimus, *eodem lib. hiſt.* 48.

Cæteris humoribus exuperantibus, ſemper concocta materia eſſe exercendam purgationem, firmat Dictator. 1. *Aph.* 22. cuius mentem *citatis locis* ſumus interpretati luculenter. Vtrùm verò coctio ad purgationem requiſita, debeat eſſe manifeſta ſolùm, vel perfecta, nunc dubitandum. Illam ſufficere probat Hipp. 4. *acut.* 43. hoc modo aſſeuerans: *Quibus in principio vrina nebuloſa, & craſſa exiſtunt, hos cum cibus cæteris purgare conuenit. Quòd ſi vrinæ inter initia tenues fuerint, tales non purgabis: at ſi videatur, clyſterem exhibebis. Tales autem ita curare confert.* Sed craſſities, poſt tenuitatem, ſolum incipientem coctionem oſtendit. Nebula etenim non eſt ſignum perfectæ coctionis, ſed ſolùm manifeſtæ, ex Gal. 1. *de criſib.* 17. *ad fin.* Ergo manifeſta coctio ſufficit.

Secundò, humor non concoquitur ſecundùm omnes ſui partes ſimul, ſed ſucceſſiuè, pars poſt partem propter ſui inæqualitatem: ita vt illa pars quæ eſt paratior, priùs concoquatur, & ſemper aliquid remaneat in declinatione coquendum, ex Gal. *lib. de tot. morb. temporib. cap.* 3. *in med.* ſententiâ. Igitur non eſt neceſſaria perfecta coctio, ſed cùm primùm aliqua pars concoquitur, ſtatim debet expurgari. Quod opere obſeruat Gal. 13. *meth. cap.* 15. *§. procedente autem tempore, &c.* quo loco in iecoris inflammatione, ſtatim in augmento, cum primùm incipit concoctio, per aluum expurgat.

Tertiò, ſi non ſufficeret manifeſta coctio, quæ in augmento apparet, nullum eſſet tempus expurgationi opportunum. Patet ſequela: quia in principio purgatio fieri non poſſet, cùm ſit tempus cruditatis: neque in ſtatu, quia tunc melius eſt quietem habere, 2. *Aph.* 29. Neque in declinatione: nam in ea morbus eſt deuictus, & iudicatus, & tunc æger non eget expurgatione: quia *quæ iudicantur, aut iudicata ſunt integrè, neque mouere, neque nouare aliquid, ſed ſinere.* Ergo ſi expurgatio ab augmenti tempore excludatur, nullum ei tempus idoneum relinquitur, maximè quia nullus tempore declinationis emoritur, 3. *criſ.* 5.

Quartò. Sicut ſanguinis miſſio ſi in principio emiſſa fuerit, ob timiditatem ægri, vel quia Medicus non eſt vocatus, in augmento celebrari poteſt vtiliter, ex Galeno *lib. de ſang. miſſ. cap.* 20. *& lib.* 9. *meth. cap.* 20. *arte med. §. optimum igitur factu eſt, &c.* eadem prorſus ratione purgatio in augmento fieri poterit, præſertim ſi morbus ſit magnus, & vitæ periculum immineat.

Ex aduerſo obſtat irrefragabilis diuini Senis ſententia, *lib.* 1. *Aph.* 22. qua concoctam materiam eſſe medicandam aſſeuerat. Quo loco aduerte, Hippocraté non docuiſſe ea eſſe expurganda, quæ concoquuntur, ſed quæ concocta ſunt. Nam quando morbus concoquitur, manifeſta quidem adeſt concoctio; quando verò perfecta, iam eſt concoctus. Igitur ad purgationem non eſt ſufficiens manifeſta concoctio, ſed perfecta, quod docuit Gal. *lib.* 1. *Aph.* 24. & 1. *ad Glauc. cap.* 11.

Deinde ideò coctio ad purgationem deſideratur, vt habeamus naturam adminiculantem. Sed natura non opitulatur vacuationi, niſi coctione perfecta: nam ipſa ordine recto cùm operatur, humorem non expellit, niſi perfectè coctum, & ſeparatum. Ergo perfecta coctio neceſſaria eſt, quod & Gal. dicit 3. *de criſ. cap* 6. *Tertiò*, in augmento natura eſt coctioni interna. Ergo non eſt impedienda aut interturbanda, neque medicamentorum exagitantium ope, neque vi exagitanda, vt 1. *Aph.* 7. *&* 8. monebat Galenus.

Solue tu hoc modo. Vel morbi ſunt acuti, vel diu-

turni:In illis perfecta concoctio expectanda.Sicut enim natura nunquam perfectè indicat,niſi in ſtatu, peracta coctione: ſic Medicus eius miniſter ſolùm poſt perfectam coctionem vacuabit. Si aliter fecerit, ſæua ſymptomata ſequentur, virtutis labor, animi deliqoium, vertigo,nauſea,tormina, & plura alia.Dic etiam:quòd quemadmodum aliquando natura vel propter morbi magnitudinem, illius malignitatem, vel aliud irritamentum, cogitur in augmento iudicare, *lib. 1. criſ. 6.* eodem modo Medicus etiam in augmento, quando propter aliquam cauſam morbus minatur periculum, ſolùm manifeſta coctione apparente, coactus neceſſitate expurgabit.

In morbis autem longis,in quibus tenacium & lentorum humorum abundat copia multa, qui ſemel ob ſuam contumaciam expurgari nequeunt, præſtat eos paulatim concoquere,& paulatim euacuare, vt docuit Auic. 1.4.*tract.2.cap.55.ante med.§.ego verò non diligo in his,&c.* Nam ad paulatinam vacuationem manifeſta concoctio ſufficit:Et natura in huiuſmodi morbis rarò humorem ad vnam criticam expulſionem reſeruat. Quo pacto interpretandus eſt Auic. 1. 4.*cit.cap. 39. in med.§.& de ſolutiuis in principio eius,&c.*Neque ex hoc diſtrahitur natura,aut interturbatur concoctio: quia *purgatio fit medicamento attrahente,& natura expellente,* 1.*Aph.*22.Et ſic natura redditur humore fortior,& feliciùs concoquit,& promptiùs expellit.Quare ad *primum* argumentum,ex Hippoc. 1.*Aph.*22. dic: ipſum loquutum fuiſſe de morbis, in quibus concocto expectari debet;ſic enim à natura fieri ſolet. Ad *alterum* dic:ſemper natura opem fert euacuationi illius partis humoris, quæ cocta eſt, in cuius gratiam purgatio exercetur.

Argumenta verò in principio adducta, ſic diſſolue:Ad *primum* ex Hip.4.*acut.*43.dic:quòd interdum per vrinam craſſam,Hippocrates ſoleat intelligere mediocrem,vt conſtat 4.*Aph.*77. & per nebulam aliqoando intelligat ſublimamentum; quæ manifeſtæ coctionis ſunt ſigna, & morbum in ſtatu eſſe demonſtrant,de quibus eo loco eſt interpretandus Hip. Siquidem biliosi humores facili negotio concoquuntur, ex Gal. 1. *de criſ.cap.*12.*poſt.med.§.hæc quoque cauſa eſt.*Quòd ſi de aliis morbis Hippocratem exponas, adhuc non contradicit: quia in illis perfecta concoctio neceſſaria non eſt.

Ad *ſecundum argumentum* dic:quòd quando materia eſt homogenea, ſimul ſecundùm omnem ſui partem incipiat concoqui;vna tamen pars ob maiorem aptitudinem citiùs,quàm alia concoquatur, ſed non expellatur:quia cùm ſit cum aliis partibus confuſa, adhuc à natura retinetur, quouſque perfectè coquatur, & elaboretur.

Ad *tertium argumentum* dic: quòd tempus opportunum purgationi in morbis, in quibus expectatur concoctio,ſit pars poſtrema ſtatus,quia eſt principium declinationis, in quo natura iudicare ſolet. Sed quando ipſa non iudicat,tunc à Medico purgatio exercenda,vt docuit Auic. 1.4.*tract.*2.*cap.*7.*poſt med.* §.*apud ſtatum verò non moueas,&c.*Hinc conſtat, quòd licèt multoties ſit materia expulſioni parata, non tamen expellatur, niſi natura à Medico adiuuetur: vel quia non irritatur expultrix,vel quia vires ex vi morbi, inedia, ſymptomatibus, ſunt deiectæ valdè. Et ſic,licèt æger in declinatione vera & vniuerſali non moriatur, occumbere tamen poteſt facta permutatione ex humoris reliquiis, quæ relictæ in corpore recidiuas deinde facere conſueuerunt,2. *Aph.*12.Quare etſi morbus ſoluatur,aliquando tamen ſoluto morbo purgatio adminiſtranda, ſi fortè aliqua portio humoris vitioſi in corpore relinquatur:quod cognoſcere docet Hip.6.*epid.ſect.* 2.*text.* 19.& 20.

Ad *vltimum* dic: quòd quando morbus purgatione

A indiget, ſi hæc in principio fuerit prætermiſſa, vtiliter in augmento exercetur. Ex quibus inferes corollarium vnum. Purgationem in omnibus morbi temporibus poſſe celebrari.In principio,quando morbos turget,aut vrget. In augmento, in morbis qui paulatim concoquuntur,& paulatim ſoluuntur.In fine ſtatus,& in declinatione, in morbis qui à natura ſolent iudicari, quando ipſa non euacuat,vel morboſè operatur.

PRÆCEPTVM LVI.

Medicus in omnibus vacuationibus, modum & quantitatem obſeruet.

B MEdicum arte Hippocratica dignum, in omnibus vacuationibus,ſiue ab arte, ſiue à natura fiant, modum quendam eſſe obſeruaturum, plurimis allatis ſententiis confirmarunt priſci.Nam quantitas & menſura vacuationis, humoris prædominantis copiæ reſpondere debet Cognoſcitur autem humoris quantitas ex ætate,regione,temperamento,conſuetudine, victu,& aliis,quæ ſuprà notauimus.Auicenna 4. 1.c.3.§. *& quanta eſt menſuratio,&c.* ex robore virtutis, ac ſymptomatibus quæ ſequuntur alias prægreſſas vacuationes,eam venandam eſſe docuit.

Proponit ergo exemplum Auic.*cit.loc.* in ſpaſmo, id eſt, conuulſione ex repletione: quam doctrinam accepit à Gal. 1. *ad Glauc. cap.* 14. Conſtituit etiam aliud exemplum Gal.*lib. de Ren. dignos.cap.*4. *ad init.*dicens,

C quòd in magno lapide renum ſanguis in minori quantitate eſt extrahendus,quàm plenitudo poſtulat; quoniam aliquid in corpore debet abſumi: & ſic relinquendum eſſe aliquid naturæ & viribus,quæ in poſterum ob ſymptomatum vehementiam fatiſcunt.

In hunc ſenſum dicebat Auic.4. 1.*cap.*3. *quòd omnis ſuperflua vacuatio ſyncopen afferat.* Hæc enim calefacit, inflammat, ebullitionem in humoribus concitat; non ſolùm ob agitationem ſpirituum, ſed ob ſurgendi frequentiam, quæ laſſitudinem parit, & inſomnium,vt Hip.confirmat.2.*prog.*14. & Gal.docet 1.*de diff.feb.cap.*3.Quare apud ipſum 8.*meth* 5. *in princip.* febrem concitat, & factam exacerbat. Quare *melius eſt reſiduum materiei relinquere,& infrà ſubſiſtere,quàm exquiſitiſſimè*

D *vacuare,* dicebat Auic. 4. 1. *cap.*3. Hinc fit vt nihil in medica facultate magis coniecturale ſit, quàm cuiuſque remedij quantitas,*lib.de ſang.miſſ.cap.*12.Et ſic *ingens in propinationibus pharmacorum purgantium periculum eſt, cum vel non commouetur purgatio, vel quod in aluum attractum eſt.non facilè excernitur, vel cum dolore, morſibus,torminibus refrigeratione,pulſuum euaneſcentia,ac animi defectu exprimitur, vel cùm corpus vehementer perturbatur, interimque paulùm admodum euacuatur, aut euacuatio modum excedit;hoc enim ipſum tanquam malorum omnium extremum in hac parte frequenter contingere ſolet:* vt Galenus aduertit *lib. aduerſus Eraſiſtratum, cap.*7.

Quare ſemper modus eſt habendus in euacuationibus omnibus, & aliquid ſemper relinquendum naturæ;

E quæ leuata, deinceps concoquit quod concoqui eſt aptum,& excernit id quod poteſt excerni. Audi Galenum *lib.& cap.nuper.cit.aduerſùs Eraſiſtratum,* dum ſic ait:*Sit enim,ſi ita ſors ferat,mediocris detractio trium heminarum:vbi ſi quatuor detraxeris,noxam maximam inferet:duas rurſus ſi euacuaueris,commodabit quidem id ſatis, læſionis verò nihil afferet:licebit námque tibi vnam illam heminam,vel clyſteribus,vel inedia,vel frictionibus,vel ſudoribus exhaurire, præterquàm quòd & denuò detrahere ſi voles,non vetaberis,&c.* Quare in pharmacis exhibendis modum ſerua.

Quid referam de phlebotomia? *Ex qua copioſa aliqui in morbos inciderunt longos, poſtquam immodica inanitione reſoluta naturalis vis fuit. Aliis,cùm immodica vacuationis*

noxas

Digitized by Google

moxas ſarcire non potuiſſent, in omne reliquum vitæ tẽpus, totius corporis temperamentum redactum eſt frigidius. Ex qua refrigeratione facilè ex quauis occaſione læſi, alij deeolerati, ac malo corporis habitu vixerunt; alij ex eo ipſo in morbos inciderunt exitiales, aquam inter cutem, & orthopnœam, & iecinoris, ac ventriculi imbecillitatem, & apoplexiam, & deliria: vt *lib.9. meth.* 10. docuit Galenus.

Hoc modo ex immodica venæ ſectione, & vltra iuſtam quantitatem celebrata plurimos mors pro vacuatione occupauit, vt refert Galenus *lib. de ſang. miſ. cap.*12. Quo pacto ex Galeni præſcripto 9. *meth. cap.*4. *Vbi valida virtus ſubeſt, & ætas permittit, vſque ad animi defectum mittere expedit, vbi horum alterum non ſatis reſpondet, tutius eſt, quantum ſatis viſum fuerit, tantùm principio detrahere: quod defuit iteratione ſupplere.*

Quapropter perbellè monebat Medicinæ Dictator Hip. *lib.*2. *Aph.*52. *Plurimum atque repentè euacuare, malum: nam omne nimium eſt inimicum naturæ*, quia hęc in ſymmetria conſiſtit. Hac ratione dicebat Galen, *lib.*12. *meth. cap.*1. *Iſte autem terminus in ægrotantibus, quem non præteribit is, qui ex arte morbum generosè oppugnat, vt tutò medicetur: qui autem vltra progreditur, crudelis hominis officium facit, qui ſimul cum morbo vitam quoque hominis aufert.* Medicus ergo quantitatem euacuationis exactè contempletur, & ea menſura ſemper euacuet, vt vnà ſtudeat naturæ; morbúmque clàm, furtímque oppugnet.

PRÆCEPTVM LVII.

Medicus non omnem morbum ſuo ſemper medicetur contrario.

ETſi pronunciatum ſit vniuerſale: *Contrariorum contraria eſſe* remedia, vt *lib.*2. *hiſt.*15. latiùs adnotauimus: tamen Auic. 4. 1. *cap.*1. *in fine* ſic prædixit: *Ampliùs ſcire debes, quòd non omnis repletio, neque omnis complexionis malitia ſuo medicatur contrario, ex euacuatione, & oppoſitione: imò multotiès ſufficit multa regiminis bonitas in repletione, & malitia complexionis, &c.* qui locus hoc modo eſt intelligendus. Non ſemper Medicus doctus morbum contrariis præſidiis perſanare tentabit, vt pluribus in locis & præſertim *lib* 2. *Aph.*22. cum Hippocrate Galenus ipſe confirmat: ſcilicet adæquatis, manifeſtis, & quæ per ſe talia ſunt. De quorum claſſe ſanguinis miſſio, & purgatio eſſe cenſentur.

Morbus ergo optimo victus regimine curandus, præſertim quando mitis eſt, & vires ſunt debiles, aliíſque ſex rebus non naturalibus tractandus. Quibuſdam enim ſufficit inedia, aliis exercitium, plurimis frictiones, multis balneum: hæc enim omnia ex accidenti euacuant, 4. *Aph.*2. Nam vt ait Galenus, *lib.*4. *acut.*19. *plethorica facta ſyndrome non ſemper ſanguinem mittimus, ſed & frictione, & balneis multis, & abſtinentia, qua tribus vel quatuor diebus fiat, ad id, quod naturale eſt, reuocamus.*

Quare plenitudine præſente ſanguis non ſemper eſt emittendus: ex præſcripto Galeni 4. *meth.*6. dum ſic ait: *Nam & aliâ ratione ſi quis etiamnum ſanus, nec adhuc quicquam læſus, in ſanguinis redundantis concurſu ſit, poſitus, non ſtatim huic ſanguinem mittere eſt neceſſe, Imò aliis ſatisfacit inedia: aliis cibi parcitas, aliis ſoluta aluus vel purgatio, vel frequentius balneum, vel multa frictio abundè fuit.* Repetit *lib. de curand. rat. per ſang. miſſ. cap.*10.

Deinde non omnes morbi præſidiis illicò exagitandi ſunt, ſed commodo victus regimine tractandi: Licèt enim alimenta non ſint morbo contraria, tamen quoniam illorum interuentu virtus roboratur, dicitur curatio fieri à contrario. Tum quia vires validæ cum

A ſuis inſtrumentis effectiuè aduerſantur morbo, eique vehementer reſiſtunt, & cauſam morbificam è corpore expellunt: tum quia, vt docet Celſus *lib.*3. *cap.*4. *Optimum medicamentum eſt cibus opportunè oblatus.* Itaq; vt docet Galenus 1. *Aph.*17. quando putridorum humorum copia adeſt, alimenta cõtemperantia ſunt offerenda in quantitate multa, ſi victus poſſit tolerare. Hos enim purgare non conuenit, 2. *Aph.*36. victus regimen autem non contemnendas præſtat vtilitates, *infrà præcepto* 65. deſcribendas, & propoſitas à Damaſceno *in Aphoriſmis*: Celſ. *loc. cit.* Aetio, *tetrab.*3. *ſerm.*1. *cap.*37. Alzaharau. *tract.*15. *pract. cap.*1. Raſi. 6. *Aph. ad fin.* Halyab. 8. *pract. vlt.* & Galeno 11. *meth. cap.*15.

B PRÆCEPTVM LVIII.

Medicus corpora ſana & temperata, vſu ſimilium conſeruet: intemperata verò & lapſa medicus contrariorum vſu reducat.

GRauis difficultas, inter Claſſicos nimis controuerſa, & ab iis agitata ſatis: inextricabilis, ob varias Galeni, & cæterorum ſententias ambiguas & dubias; ita vt natatore Delio egeant diligenti, acuto, forti. Illud igitur primò conſtet, quòd corpora temperata dum ſanitate fruuntur, temperata victus ratione gaudeant, ſimilibúſque in ſpecie & gradu conſeruanda ſint, vt perdoctè docuit Galenus *lib.*11. *meth.*
C *cap.*3. *in med.* & *lib.*1. *de ſanit. tuend. cap.*11. corporibus optimo temperamento præditis, aërem optimè temperatum ſaluberrimum eſſe docet.

Id confirmat Gal. *lib. art. med.*86. quo loco conſeruationem per ſimilia; reductionem verò, per contraria eſſe celebrandam aſſeuerat. *Et lib. de inæqual. intemp. cap.*6. ſcribit: quòd *ſanitatis tutela per ſimilia perficitur*: probátque 5. *de ſanit. tuend. cap.*10. *in fin.* & 11. *in princip.* & *lib.*6. *cap.*38. *meth. cap. vlt. in init.* & 3. *meth. cap.*3. *ante med.* §. *ſcire namque licet, &c.* Item *lib.*1. *de ſanit. tuend. cap.*7. *pariam poſt med.* dum dicit, quòd corpora quæ ſecundùm naturam ſe habent, ſeruari debeant, ſeruatur enim vnumquodque ſimilibus, alteratur verò à contrariis.

D Contrà ſic argumentor. Natura vbique ſimilibus gaudet & fruitur, corrumpitur verò à contrariis, auctore Gal. 3. *Aph.*18. & *lib. de inæqual. intemp. cit.* Ergo ſemper corpora lapſa ſeu intemperata ſimilibus ſeruãda ſunt. Confirmatur hoc, quia ſemper natura refugit contraria. Hoc modo animalia calidiſſima, in feruentiſſima gignuntur regione, & in ea diutiùs conſeruantur, vt leones, ac elephantes in Africa; in frigida verò regione moriuntur breui. Et calidæ plantæ in aëre calido meliùs ſe habent, & in frigido extinguuntur. Et piſces in aqua diutiùs viuunt, in aëre verò, & terra citò moriuntur. Pueri natura humidiſſimi, humidis alimentis ſeruantur, 1. *Aph.*16. Et intra corporis partes, quædã bilioſo nutriuntur ſanguine, vt pulmo, 6. *de vſu par.*10.
E *&* 15. *cap.*6. Aliæ pituitoſo, vt cerebrum: quod ſimilitudinis ratione fit. Quæ enim alicui parti ſimilia ſunt, facilè in ipſius naturam tranſmutantur, quoniam ſimile ſemper ſuũ ſimile appetit. Hoc modo *terra ſqualente, auium genius meliùs ſe habet*, vt docet Hip. 6. *epid. ſect.*4. *text.*26. Quia, vt notat Galenus *in com.* cùm aues ſicciori temperamento ſint præditæ, ſicciori cibo & ſolidiori ſaniùs viuunt: contrà ſues, cùm temperamento ſint præditi humidiori, in cœno, humidioribúſque locis ſeſe volutant, & humidiori gaudent alimento. Ergo natura quæ intemperata eſt, vſu ſimilium poteſt conſeruari, quia iis maximè gaudet.

Sed pro altera parte adſunt rationes validæ. Conſtat enim ex oblatione ſimilium non fieri conſeruationem, ſed morbũ. Nam ſi bilioſus vino, exercitio, & calidis cibis vtatur, ſuo temperamento ſimilibus, ſummè

Digitized by Google

læditur, & febricitat, docente Gal. 5. *de ſanit.* 11. *in med.* Quod etiam confirmat Ariſt. 1. *probl.* 3. ex ſimili ſtatu morbos augeri affirmans. Idem colligitur ex 2. *Aph.* 34. Hip. *In morbis minus periclitantur, &c.* Nam ex ſimili, quamuis minori cauſa, faciliùs incidimus in morbos ſimiles. Hinc fit vt cor calidum, frigido aere conſeruetur: manus, frigidæ ablutione roborentur: corpora temporum viciſſitudine gaudeant.

Confirmari hoc non inuenuſtè poteſt ex Galeno, 3. *Aph.* 1. *&* 3. docente, quòd excepta optima temperie, quæ ſemper ſimilibus gaudet, reliquæ omnes intemperaturæ ad contraria bene ſe habent, male verò ad ſimilia. Rurſus *lib. 6. de ſanit. tuend. cap. 5. in med. §. in eo autem qui eſt in calido, &c.* naturis intemperatis contraria eſſe offerenda aſſeuerat; ne videlicet a ſimilibus in morbos incidant. Et 1. *de ſanit.* 6. *ad init.* monet, vt intemperantiæ intra limites ſanitatis corrigantur. Quo etiam pacto *in art. med. cap.* 23. agens de oculis, affirmat, quòd à ſimilibus ſuæ temperaturæ facilè lædantur: à modico verò contrariorum vſu adiuuentur ſummè. Inſuper 5. *de ſanit. tuend. cap.* 4. agens de victu ſenum, eos cibis calidis & humidis alit & fouet, qui illorum temperamento ſummè ſunt contrarij. Et *lib. art. med. cap.* 29. *&* 30. in corde per calorem lapſo, frequentem & magnam reſpirationem, ad copioſam aëris attractionem, tanquam vtilem exoptat. In frigido verò commendat anguſtam & raram.

Accedit Hip. auctoritas *lib. 3. Aph.* 1. dicentis: *Naturarum hæ quidem ad hyemem, hæ verò ad æſtatem benè, vel malè ſe habent, &c.* Et Galen. *in com.* ſic ait. *Ad æſtatem igitur frigidæ & humidæ naturæ optimè habent, ad hyemem calidæ ſiccæ.* Adde quòd 7. *Aph.* 59. Hipp. præcepit inediã humida carne præditis, quia corpora exſiccat. Et Galenus 3. *Aph.* 3. ſoli corpori temperato, tuta & ſalubria ſimilia eſſe docuit; reliquis autem, contraria vtilia eſſe aſſeruit: reperitque 8. *meth. 9. §. temperata verò ipſa, &c.* Quare Auerr. 2. *part. Canticor. com.* 6. calidum temperamentum in morbos labi calidiores, ſi vtatur calidis, pronunciat. Hoc modo ex mente Theophraſti, 1. *de cauſ. plantar. cap.* 25. plantæ contrariæ in locis contrariis diutiùs viuunt, & durant.

Quid plura? Nonne ex mente Hipp. 6. *epid. ſect.* 4. *tex.* 15. naturæ calidæ ſunt refrigerandæ aqua, vento frigido, quiete? Nonne Galenus *lib. de ſalubri diæta, com.* 2. *& lib. de bonit. & vit. ſuccor. cap.* 10. *§. ad eundem planè modum, &c.* moderata eſſe conſeruanda: quæ verò modum excedunt, immutanda inculcat? Nonne elegantiſſimus Celſus *lib. 1. cap. 3. in med.* intemperata corpora per contraria corrigenda docet? dum ſic ait: *Tenuis verò homo complere ſe debet, plenus extenuare, calidus refrigerare, frigidus calefacere, madens ſiccare, ſiccus madefacere, &c.*

Vltimò, hæc auctoritate Galeni confirmo, ex *lib. de ſanit. ad Thraſybulum, cap.* 20. vbi docet, partem Medicinæ quæ curat; atque conſeruat, non differre inter ſe in quali, ſed in quanto. Nam vtraque eadem vitia corrigit: illa, maiora; quæ præſeruat, minora. Sed ea pars quæ curat, ſemper incedit per contraria. Ergo eodem modo pars quæ conſeruat, iiſdem vtetur. Sicuti enim pars quæ medetur, aufert inanitionem, repletionem, famem, ſitim, caliditatem, frigiditatem, quando à naturali ſtatu recedunt; ſic ea pars quæ conſeruat, vitia, quæ intra limites ſanitatis adhuc perſeuerant, emendat. Ergo vtraque contrariis eſt celebranda.

Hunc minimè triuialem difficultatem Iuniorum peritiſſimi ventilarunt, ſed in eius expoſitione varios afferunt ſoluendi modos. Quidam enim naturas intemperatas per contraria remiſſa eſſe conſeruanda aſſeruẽre; quæ licèt ſint contraria, virtute tamen ſunt ſimilia, cùm conſeruent. Sed non exponunt rectè. Nam contrarium ſemper remittit, & in ſtatu naturali conſeruat.

A Alij ſic ratiocinantur, aſſeuerántque naturas intemperatas à mediocritate parum recedentes, vſu ſimilium eſſe conſeruandas: at verò ſi multùm à mediocritate recedant, per ſimilia non eſſe conſeruandas arbitrantur. Reiicitur ſententia hæc, quia natura intemperata, ſiue multùm, ſiue parùm recedat, tempore ægritudinis, neutræ diſpoſitionis, aut quando homo negotiis non impeditur, per contraria immutari nequit, ſed vſu ſimilium eſt conſeruanda, vt Galenus docet 5. *de ſanit. cap.* 10. *in fin. &* 11. *in princip.* & 8. *meth. vlt.*

Plures ſic explicant, & naturam intemperatam in calore, aut frigiditate, ſemper eſſe permutandam contrariis arbitrantur, quia ob efficaciam qualitatum, periclitantur ne in lapſum ſibi ſimilem incidant:
B intemperatam verò naturam in humiditate, & ſiccitate, vſu ſimilium poſſe conſeruari. Nam ob qualitatum ignauiam, nullum eſt periculum, quòd vſu ſimilium ægrotent. Corpora enim etſi humidiora & ſicciora reddantur, lædi non ſolent: indicio ſunt ætates. Reiicitur à Galeno 3. *Aph.* 3. dicente, ſolam temperatam naturam, & ætatem ſimilibus benè affici; reliquas tamen intemperatas tam calidas quàm frigidas, tam humidas quàm ſiccas, à ſimilibus lædi, à contrariis iuuari.

Adeſt alius, qui inter Claſſicos primas tenet, qui in alimentis conſeruationem debere fieri ſtatuit per ſimilia, in aëre verò per contraria; ſuámque opinionem eſſe rectam, ex mente Rhaſis colligere nititur, qui 17. *cont. cap. 6. in princ.* de aere agens, affirmat, *quòd aer bonus ſit*
C *omnibus bonus, quia temperatis conuenit, vt ſimilis; & intẽperatis, vt contrarius.* Et paulò infra ait, *quod aer ſemper debeat eſſe, vt medicina.* Non placet reſponſio, quia conſeruatio per omnes ſex res non naturales celebrari debet, vt dilucidè *cap. 86. art. med.* probauit Galen. quod non negauit Auic. 3. 1 *doct. 4. cap. 1. ant. med. §. Sed & ſecundum poſſibile eſt, &c.* Quare citra rationem, hunc Auic. locum in confirmationem ſuæ opinionis adducit. Nam licèt eo loco Auicen. ſolùm nutrientium faciat mentionem; aërem tamen quoque, tanquam præcipuum, & magis immutantem intelligit.

Vt verò binus aſſequi poſſis ſolutionem dubij, notabis hanc propoſitionẽ, *ſimilia ſimilibus cõſeruantur*; ſicut & nonnullas alias, per ſe quidem veras eſſe non poſſe:
D attamen ob aliquod accidens vbique ad opus reduci. Nam in Philoſophorum iactatur ſcholis, quòd remiſſũ remittit intenſum: quod tamen non rarò fallit. Erit igitur prædictæ conſeruationis per ſimilia ratio, quia actio contraria fit. Quare ſi temperies permutanda non eſt, ſed in eodem ſtatu conſeruanda, omninò ſimilia adhibere oportet, quia ſimile non agit in ſimile, vt Philoſophi docent, & fatetur Auicen. 2. 1. *doct. 3. cap. 3. parùm poſt med. §. Nos namque pro certo ſcimus, &c.*

Veruntamen non ſemper ad conſeruationem ſimilia adhibere oportet; quia ſimilitudo & voluptas rei ſimilis, in quantitate & qualitate facit excedere: hinc exceſſus & morbus. Quare Galenus *in art. med. cap.* 60. dicebat, ventriculum ſiccum fieri ſitibun-
E dum, quia immodico ſiccorum alimentorum vſu ſiccitas augetur, & excitatur ſitis. Et *cap.* 60. docet frigidum ventriculum frigidis eructationibus eſſe obnoxium, quia ob ſimilitudinem immodicè vtitur alimentis frigidis.

Hæc eſt cauſa, quare ſerpentes, animalia alioqui calida, vt viperæ, tanto vini deſiderio flagrent, vt inebrientur, & ſic à venatoribus capiantur, vt refert Ariſt. 8. *de hiſt. animal. cap.* 8. Qua ratione Galenus *lib. 6. de ſanit. tuend. cap.* 11. calidas temperaturas frigidis tuetur, quia in vſu ſimilium excedentes ægrotant facilè. Ita Primigenes Mytilenæus celeri curſu, & aliis rebus immodicè calidis vtebatur, dimiſſo balneo: quibus omnibus ſi modicè vteretur, conſeruaretur.

Secun

Digitized by Google

Secundò, non oportet adhibere ſimilia, quia licèt ſimile non agat in ſimile, ambo tamen agunt in tertium. Et ſic lucerna addita lucernæ, magis illuminat mediũ, & ſi ignis igni addatur, magis illuminat. Quare Diocles apud Galenum 2. *Aph.* 34. dicebat, à ſimilibus morbos augeri, ſolui verò à contrariis. Repetitur idem dilucidè, 3. *Aph.* 3. confirmatúrque ab Ariſt. 1. *probl.* 3. docente cum Hip. 3. *Aph.* 1. mutationes temporum potiſſimùm parere morbos; licèt Diocles febrem ardentem hyberno tempore faciliùs curari, falsò tamen aſſereret. Eadem ratione contrarium non ſemper perimit contrarium, ſed aliquando ex accidenti intendit.

Sic dicebat Hip. 1. *Aph.* 15. *Ventres hyeme & vere naturâ calidiſſimi ſunt.* Hoc pacto æſtate olera frigida naſcuntur, hyeme calida. Hac etiam cauſa aquæ puteales hyeme calent, æſtate verò frigent, ex Aphrodiſ. 4. *probl.* 55. Quare in conſeruandis intemperatis naturis, modicè contraria adhibere oportet, ſi receſſus ſit magnus. Hoc ſignificat Gal. 3. *Aph.* 3. *&* 18. Et ſic *in arte med. cap.* 13. de oculis dicebat, quòd modico contrariorum vſu adiuuentur, & hoc eſſe commune omni intemperaturæ affirmat. Et *cap.* 76. de ventriculo calidiore verba faciens, dicebat, quòd à frigidis nunquam lædatur, ſi iis vtatur modicè.

Hoc modo intelligendus Hip. 5. *Aph.* 18. vbi frigidum inimicum oſſibus dicit. Et *lib. 6. epid. ſect. 4. text.* 15. per calidas naturas, vehementer calidas intelligit. Hoc etiam pacto, cor calore excedens, frigido aëre conſeruatur. Ratio autem hæc eſſe poteſt communis, quoniam forma ad obeundas ſuas functiones, tale temperamentum requirens, mutuam impedit qualitatum actionem, ne ad victoriam fiat; quod multò magis forma poterit, vbi exceſſus inter qualitates fuerit paruus. Nam altera plurimùm recedente, periculum eſt ne contraria ſuperetur omnino; quare eſt fouenda. Hac ratione 5. *de ſanit. tuend.* 3. in conſeruatione actiuarum modicè contraria adhibet, non verò ad conſeruationem paſſiuarum. Hac etiam de cauſa temporum viciſſitudo plurimùm iuuat, quia ex hac contrarietate, quibus mixta conſtant, hæc viciſſim conſeruantur.

His vt vtilibus ſic iactis, hoc dubium ſic dirimendum puto. Cùm periculoſum & inutile ſit, naturas intemperatas vſu ſimilium in eodem ſtatu conſeruare, nec ſemper per æquata contraria ſit reductioni locus; ſatius eſt, intemperatas naturas modico contrariorum vſu præſeruare, ne in lapſus ſimiles incidant. Hoc intelligas velim, dummodò homines non ægrotent, neutri ſint, iter agant, aut aliis negotiis ſint impediti.

Vt verò hæc intimiùs intelligas, perpende omnibus rebus inſitum eſſe appetitum, vt ſuam conſtitutionem conſeruent, quo ſimilia attrahunt, & in ea ſponte ſua feruntur: aduerſa veluti corrumpentia fugiunt, & auerſantur. Hoc modo elementa ad ſua loca feruntur; volatilia, vt aërea, in aëre degere appetunt; piſces, cum ſint aquei, in aqua vitam exoptant; ſic enim optimè degunt, & conſeruantur. Neque hoc his ſolum contingit, ſed & plantis. Nam nenuphar in aqua creſcit, & conſeruantur; aromata in regionibus calidis procreantur. At hic appetitus cùm ratione careat, non poteris metiri menſura in gradu & applicatione ſimilium, vt qui ſæpe modum excedit, quando intemperata eſt natura. Quare ex vſu ſimilium quæ intenſiora ſunt, non conſeruatur natura, ſed intemperantia & furor concitatur. Nam cùm ob exceſſum intemperamenti paratiſſima ſint, vt adauctæ naturæ limites ex vſu ſimilium egrediantur, quæ ſunt intenſiora, facilè lædi ſolent, & in morbos ſibi ſimiles incidere. Quare cùm naturæ intemperatæ morbis ſint expoſitæ, & ſanitatem habeant dubiam & momentaneam, eas in eodem ſtatu conſeruare, periculoſum eſt & inutile. Ideò modico contrariorum vſu ad temperiem optimam, & morbis minùs obnoxiam ſunt reducendæ.

Excipias ab hac reductione, cum Galeno 8. *meth. vlt.* & 5. *de ſanit. tuend.* 10. *in fin. &* 11. *in princip.* & *in art. med.* 86. corpora, quando ſibi diſplicent, aut ægrotant: quia tunc natura intemperata, ſiue parùm, ſeu multùm ab optima temperie recedat, in ea eſt conſeruanda. Nam cum ea, qualiſcunque ſit, conſeruatur, & exercet operationes ſuas ad corporis tutelam neceſſarias: quia curatio morbi nihil eſt aliud, quàm illius in priſtinum naturalem ſtatum mutatio, quæ auctore Galeno *cit. loc.* facilior eſt ad intemperiem naturalem, quàm ad temperiem optimam. Deinde cùm natura à contrariis reducentibus vim aliquam patiatur, ſi homo ægrotet, iter agat, negotiis diſtrahatur, curis interturbetur: tunc natura non eſt fatiganda contrariis, ſed conſuetis, & ſimilibus recreanda. Si aliter tentes, ægros debiles diſtractos opprimes, & hoc modo præpoſtero remediorum vſu, fatiſcentibus viribus, eos præcipites dabis in mortem.

Deinde quia in natiuis intemperantiis, ob exceſſum elementi prædominantis ab intrinſeco, qualitas intemperaturæ intenditur; vtile eſt & maximè neceſſarium, aſſiduo & modico contrariorum vſu ipſam remittere: ne videlicet in ſtatum præter naturam recidere poſſit: & hoc maximè obſeruandum eſt in naturis frigidis, aut calidis, quia ob efficaciam qualitatum hæ morbis videntur eſſe obnoxiæ. Ex qua doctrina ſoluitur omnis repugnantia, quam ex Galeni locis plures auctores elici poſſe perſuaſere.

Quare quod adduximus de partibus frigidis, & corde calido, hoc modo ſoluendum eſt. In partibus frigidis duplex aſſignatur temperamentum, alterum inſitum, ex elementorum miſcella contractum, frigidum videlicet, adſcititium aliud, ex influxu ſanguinis & ſpirituum, calidum nempe, cuius ope frigidæ partes actu calent. Vtrumque eſt conſeruandum, quod perficitur nec per calida tantùm, nec frigida tantùm: ſed per ea, quæ actu ſunt calida, & potentia frigida: nam ſic vtriſque conſulimus. In corde peculiaris eſt ratio, ob quam aëre frigido gaudeat, quia eſt natura calidiſſimum, perpetuóque mouetur, & ſic periclitatur ne plus iuſto inflammetur, & in ſtatum præter naturam incidat, cuius noxa toti erat communis. Ob quam cauſam ſagaciſſima natura, vt cor ſanum in cuſtodia conſeruaret, non ſolùm aërem frigidum conſuluit, ſed alia remedia ad illius tutelam eſt machinata: veluti cùm aquam in pericardio repoſuit, & ipſum cor obuallauit pinguedine multa.

Ad argumentum verò, quod de parte curatrice & conſeruatrice eſt adductum, dic: vtramque non differre in quali, ſed in quanto. Pars enim curatrix, circa morboſam conſtitutionem verſatur, quæ cùm ſit præter naturam, debet remoueri per contraria. Pars autem conſeruatrix, de naturali agit conſtitutione, quæ per ſimilia conſeruatur. Verùm cùm non ſemper in eodem ſtatu, nec ſecundùm qualitatem, nec ſubſtantiam permaneat, perpetuò alteratur & diſſoluitur. Quatenus ergo labitur à naturali ſtatu, & non eſt ſecundùm naturam affecta; vt ad ſuam naturam redeat, contraria requirit. Attamen quamuis ſic labatur, & limites ſanitatis egrediatur, à parte curatrice tamen diſtinguitur, quæ lapſus inſignes ſolùm reſpicit, qui actionem ſenſibiliter lædunt: Conſeruatrix verò pars circa exigua vitia verſatur, quæ operationem non lædunt, imò intra limites ſanitatis repetiuntur: licèt non ſint præter naturam, omnino tamen naturalia non ſunt.

Sicuti natura temperata eſt conſeruanda per ſimilia, & intemperata per contraria; ſic ætas temperata ſimilibus eſt conſeruanda, intemperata contrariis permutanda, 4. *Aph.* 3. Ita puerilis, cùm ſit humida, ſimilibus

conſer

conſeruanda. Sic enim pueri meliùs nutriuntur, citiùs accreſcunt, diutiùs viuunt, 1. *de ſanit. tuend.* 7. 1. *Aph.* 16. Senes contrà permutandi contrariis, vt meliùs degant, ſaniùs viuant. Nam oblatis calidis humidis vitæ principia reparantur. Hac ratione Galenus 5. *de ſanit.* 2. eos calefaciendos, & humectandos eſſe aſſeuerat.

Vltimò, pro coronide dubium affine & coniunctum, proponam, ſubtile tamen ac præſtans, vt ſic lectoris animus eius dulciſſima recordatione recreetur; nam in eius explicatione ieiuna eſt lectio auctorum. Si temperamentum naturale, quod optimum eſt, debet conſeruari per ſimilia, quomodo poterit conſeruari in ætate pueritiæ, ſi tunc humectatione opus eſt: & in iuuentute, ſi hæc ætas refrigerantia, & humectantia expoſtulat: & in ſenectute, quæ calefacientibus, & humectantibus eget? Quare apparet, quòd ſolùm in ætate adoleſcentiæ poſſit conſeruari. Sic natura intemperata, quæcunque ea ſit, non videtur, quòd ſit ſemper per contraria permutanda. Nam interdum temperies ætatis, naturali temperamento repugnat: vt v.g. natura frigida & humida, in ætate iuuentutis, & adoleſcentiæ. Si ergo vtriuſque habenda eſt ratio, & vtraque, cùm intemperata ſit, debet corrigi; videtur impoſſibile vtramque corrigere, cùm vna ab alia impediatur.

Pro ſolutione, Nota *primò*: quòd omnia illa, quæ conſeruant naturam temperatam, intra latitudinem ſui ſpatij alterando & permutando, dicuntur temperata, & ſimilia: & ſic ſentiendum eſt de illis, quæ naturas intemperatas conſeruant: Nam ſicuti naturæ illæ in indiuiſibili non conſiſtunt, ſed latitudinem habent; ſic idem de cauſis conſeruantibus eſt dicendum.

Nota *ſecundò*: Temperamentum ætatis vnum & idem eſſe cum naturali, & ſolùm diſtingui, quia temperamentum ætatis eſt temperamentum naturale, ſi ſecundùm habitudinem caloris ad humidum conſideretur. Nam quia in pueritia cum calore abundat humiditas, vocatur calida & humida; in adoleſcentia, quia temperatur humiditas, vocatur temperata; in iuuentute, cùm permaneat caliditas, & imminuta ſit humiditas, dicitur calida & ſicca; in ſenectute, quia iam imminuta eſt caliditas, & ſimul ſiccitas eſt multùm adaucta, vocatur frigida & ſicca. Itaque hoc temperamentum non abſolutè & ſimpliciter tale dicitur, ſed facta comparatione vnius ætatis ad aliam. Qui enim temperatus eſt, in omnibus ætatibus eſt temperatus: & qui per omnes ætates intemperatus eſt, per eas eandem intemperiem ſeruat. Verùm cùm temperamentum illud habeat latitudinem, quia in pueritia exuperat humiditas, tunc reſpectu aliarum ætatum puer vocatur humidus. Et ſic de reliquis ætatibus ſentiendum.

PRÆCEPTVM LIX

Medicus humorem peccantem, per partem principem, vel affectam non euacuet.

GRauem ſententiam Auicennæ, omnis Medicorum chorus laudat & amplectitur, quia *lib.* 1. *cap.* 1. docemur: *Non eſſe faciendum tranſitum humoris per principale membrum.* Cùm enim præceptum artis medicæ ſit inuiolabile, vt per locum conuenientem, & excretionibus deſtinatum deferatur humor, ſiue ab arte, ſiue à natura vacuatione celebretur: idcircò ſi ille verſus partem principem moueatur, huius motum prohibere oportet, & ad partem ignobilem, vel minoris momenti, auertere eſt neceſſe, ex Galeno *lib.* 7. *meth. cap.* 11. Si enim humor noxius in præcipua parte ſtabuletur, timor eſt ne adhærens, inflammationem, aut alium affectum committat inemendabilem: vel ab eius tetro & putrido vapore robur partis diſſoluatur,
A & hoc modo accidant ſyncope, cardialgia, animi deliquium, & alia, quæ difficiliem deinceps habent correctionem.

Sed obſtant plura. Primùm: In inflammatione iecoris, & lienis, vtraque axillaris ſecatur ad euacuandum & reuellendum. Sed tunc tranſit humor per cor. In affectibus capitis & oculorum, ad reuellendum ſalubria eſt vacuatio per aluum, ex cuius fluxu & vapore vitioſo lancinatur cor. In continentibus & continuis, oblato medicamento expurgante humor ad iecur fertur, ex quo ad meſaraicas & inteſtina deriuatur. Hoc etiam modo ſuas facit vacuationes natura, quando vomica pulmonis per aluum, vel vrinã expurgatur, quod aliquando contingit, vt 6. *de loc. cap.* 4. docuit Galenus.

Reſpondent plures, quod humor putridus & corruptus non ſit ad partem principem, tanquã ad termi-
B num attrahendus, ob cauſas dictas: at verò rectè poſſit permitti, vt per illam tranſeat, ſed non immoretur, ne cunctatione ſua partis firmitudinem diſſoluat. Non quadrat reſponſum, quia quando immodica adeſt hæmorrhagia, cucurbitulæ hypochondriis admouentur, reuulſionis cauſa. Similiter etiam timor repentinus incutitur, aut facies ſubitò frigida irroratur; vt ſcilicet retrocedat ſanguis ad cor: ſed tunc ſanguis ad partem principem, tanquam ad terminum ſolet reuerti.

Dic ergo, quod quando humor caret vitio, & partes principes eo indigent ad cuſtodiam ſui, non ſit inconueniens, ſi ad eas veluti ad terminum reuocetur; vt in nimio ſanguinis fluxu non rarò contingit. Quando ta-
C men humor eſt putris & noxius, ſi fieri poteſt, nullo modo ad eas eſt reuocandus. Verumtamen quando aliter fieri non poteſt, rectè per principem partem poteſt auerti, quia tunc maior eſt vtilitas noxa.

Quod autem per affectam partem humor noxius non ſit vacuandus, pluribus confirmat exemplis Galenus *lib.* 13. *meth. cap.* 15. Hoc modo inflammatis inteſtinis, ventriculo, vtero, vrinæ vaſis, pudibundis, purgatio per aluum reproba. Inflammatis faucibus, palato, lingua, ore, apophlegmatiſma noxium. Hac de cauſa renibus affectis, damnantur diuretica, & læſo ventriculo, inutilia ſunt quæ vomitum prouocant. Hac ratione vtero phlegmone tentato, temerarium eſt offerre quæ menſtrua mouent. Demum in omnibus longiſſimè à parte, quæ fluxione tentari incipiat, quod redundat
D reuellere, nequaquam ad eam trahere conuenit.

Hoc tamen intelligas, dummodo affectus ſit recens, & humor cõfluat. Nam ſi eſt diuturnus & inueteratus, tunc licet aliquando cum aliqua noxa, maiori tamen vtilitate, per locum affectum humorem peccantem expurgare. Hoc pacto in alui fluxu diuturno expurgantia exhibemus. Nam *fluxus fluxum curat*, vacuãdo cauſam, vt monuit Galenus 6. *epidem. ſect.* 2. *com.* 9. Et Hip. 4. *acut.* 110. dum ſic ait: *Si venter liquidus fuerit, biliſque excernatur, vexentque termina, & vomitus & mordicationes, quieſcere his optimum eſt, mulſam bibere, non vomere.* Et Galenus non ſolùm mediocriter in alui fluxu ventrem mulſâ ſubducit, ſed valenter expurgat. Sic enim ait, *cit. acutor. loc. Qui autem in affectionibus huiuſmodi ſæpius valenter auxiliatur, is cacochymiam valente medica-*
E *mento affatim expurgat, vires ægri, & habitum contemplatus, anni tempus, ætatem & conſtitutionem.*

Hac methodo nixus, affecta ſede, non veretur expurgãtia per aluũ, dummodo in initio morbus non ſit. Sic enim ait. 4. *meth. cap.* 6. *Neque enim cùm vel circa ſedem, vel aliquam vicinam partem initiũ phlegmones incidit, purgantia admittes.* Nã tunc eſt timor, ne ad partem dolentem maiori impetu confluant ſucci, & geminatâ affectione vires proſternantur. Hoc modo per partem affectam ſanguinem in initio non emittimus: nam tunc venæ ſectio fluxionem auget; quam eſſe admittendam ceſſante fluxu, Galenus 4. *meth. cap. nuper citato, in fin,* edocuit: *At ſi perpetuum eſt, quod ab eo didicimus,*

incipien

incipientem fluxionem ad contraria trahendam eſſe : fixam verò iam in laborante particula, vacuandum eſſe vel ab ipſa particula quæ affligitur, vel à maximè vicina : in promptu nobis & de ſanguinis detractione colligere nunc eſt, quòd in principio hæc è longinquo, poſtea ab ipſis exulceratis partibus, ſit molienda. Quia vacuato corpore, iam non eſt metus, vt humor ampliùs magna copia poſſit affluere, ita vt affectum exaſperet.

Quare ſumma cum ratione in angina, poſt depoſitam plenitudinem, ſectis brachiorum venis, eas quæ ſunt ſub lingua, ſecamus, ex Hip. 4. *acut.* 30. *In phrenitide, & dolore capitis diuturno, in fine, venam frontis tundimus*, ex Hip. 5. *Aph.* 68. & Gal. 6. *epid. ſect.* 2. *com.* 10. In oris Gallicanis vlceribus diutinis, Mercurialia vnguenta artubus imponimus, quæ ſuapte natura humorem expurgant per os, & fluxionem conuocant. In recti inteſtini vlceribus Gallicis, iteratas potiones conſulimus, quæ licèt humorem noxium deferant per aluum, cum aliqua noxa & damno; eſt tamen commodum maius, præſertim ſi affectus non ſit in principio. Verùm, licèt hæc rectè fiant modo iam dicto, tamen non euertunt illud præceptum : Ne humor vacuetur per partem affectam.

PRÆCEPTVM LX.

Medicus in morbis longis mutet ægros de terra in terram.

Diuiniſſimus Senex ſic profatur *lib.* 6. *epid. ſect.* 5. *tex.* 10. *Solum vertere in morbis longis conuenit*, Galenus *in com.* ſic interpretatur : *Siue nauigans, ſiue terreſtre iter faciens quiſpiam, in alteram regionem migrauerit, vel motus in itinere, aut nauigatione, vel aëris mutatio proderit ; & maximè cùm in aërem contraria temperatura diſceſſerit. Contrariam autem dico, non ſolùm aëris propria ægrotãtis regionis, temperamento, ſed etiam ipſi morbo. Nam ſi humidus morbus ſit, in ſicciorem aërem migrandum erit; ſi ſiccus, in humidiorem ; eadem quoque ratione ſi calidus morbus ſit, in frigidiorem, ſi frigidus, in calidiorem : ſimiliter ſi calidus ſit morbus & ſiccus, ad humidiorem, frigidiorémque aërem abeundum eſt : ſic & in reliquis coniugationibus.*

Auicenna Hippocratem & Galenum æmulatus, ſic profatur, 4. *cap.* 1. *prope fin. Et ex iis præterea, quæ huic modo medicationis ſunt propinqua, eſt mutatio de terra ad terram. & de aëre ad aërem. Mutatio enim de ciuitate in ciuitatem, & de regione in regionem, recreat, delectat, vires reficit.* Deinde ob motum calor natiuus excitatur, qui robuſtior factus, cauſam morbi meliùs concoquit, & celeriùs diſcutit ; dummodò aër ſit morbo curando contrarius. Ob hanc cauſam Gal. *lib.* 5. *meth. cap.* 5 a. phthiſicos mittebat ad montem Tabianum; quo loco aër ſiccior erat, & exſiccandis vlceribus aptiſſimus. Et veteres mittebant eos in Ægyptum, ob nauigationem; quoniam aër marinus exſiccat vlcera. Hinc fit, vt ait Ariſt. a 3. *ſect. probl.* 8. vt qui ſe mari lauant, ocyùs reſiccentur. Ita Plinius, qui ſcripſit quatuor libros de re medica, *cap. de phthiſi*, ſummè laudat, vt tabidi viuant in ſaltibus, vbi pix naſcitur ; quia aër ille ſiccitate ſua ſaluberrimus eſt, & vlcera exſiccat.

Alij ſententiam Hippocraticam ſic exponunt: *Solum patrium vertere in morbis longis conuenit* : hoc eſt cum quiſpiam extra ſuam patriam diu ægrotat, & non conualeſcit, optimum eſt vt in patriam redeat. Quæris cauſam ? Prima ſit, quoniam ægri ferè moroſi ſunt, triſtes, melancholici, quibus nullum aliud ſuauius medicamen exhiberi poterit, quàm ſolatium, lætitia, hilaritas, cùmque amicis & familiaribus, cum quibus diu vixerunt, grata confabulatio.

Deinde amor patriæ eſt iucundus, voluptuoſus, & ægros magis obedientes reddit. Nihil eſt dulcius pa-

A tria, etiamſi quis longè diuitem domum terra in aliena habitet, vt *lib.* 9. *Odyſſea, verſicul.* 34. cecinit Homerus. Et Cicero *lib. de orator.* 1. *&* 2. *de leg. Nos patria delectat, cuius tanta eſt vis, tanta natura, vt Ithacam illam in aſperrimis ſaxis, tanquam nidulum affixam, ſapientiſſimus vir immortalitati anteponeret.* Nimirum, vt idem ait, *Orat. in Catil.* 4. *Patria ſolum cùm omnibus eſt charum, tum verò dulce, atque iucundum.*

Eam Plato 15. *de leg.* ait eſſe dominam ac Deam, quam mortales magis debent obſeruare & colere, quàm matrem. Quare in ſuis legibus antiquus Legiſlator Charondas, nihil patria dicit eſſe coniunctius. Quo pacto Cicero *lib. epiſt. fam.* 51. *epiſt.* 27. patriæ amicitiam eſſe omnibus præponendam aſtirmat : *Chari*, inquit,
B *ſunt parentes, chari liberi, familiares, propinqui, ſed omnes hos vincit patria.* Quod veterum teſtimoniis atque exemplis firmat Franciſcus Petrarcha, *dialog.* 15. *de vera ſapientia* : qui præclarè *lib.* 3. *rer. memor. tract.* 2. *cap.* 41. de patriæ amore agit. Lege & noua quædam, *in noua Langij Polyanthea.*

Deinde aër patrius & nutritius eſt connaturalis valde : & ſicut maternum lac cæteris eſt præſtantius, quia magis naturale ; ita aër patrius, cuius ope in primordiis vitæ ſumus adiuti, magis prodeſt, & propter cœleſtes influxus, quibus ab incunabulis vitam duximus, nos ampliùs roborat, & ſalubriùs afficit, etiam labaſcentes conſeruat, & ab aliquo morbo affectus ad priſtinum ſtatum reducit.

C Quòd ſi patrius aër ſit morbo contrarius, ex præſidiorum numero vnum efficitur, vt Galenus ait *lib.* 9. *meth. cap.* 4. Si verò intemperatus eſt, & morbum fouet, non eſt laudandus. Sicuti lac maternum, quando eſt bonum, quia magis cognatum & familiare, præſtantius eſt & conuenientius infanti : ſi autem ſit vitioſũ, minimè commendatur. Id quod dicebat Hip. *lib. de alim. n.* 8. *Lac proprium, nocinum.* Nam intemperatæ naturæ ad loca ſimilia malè ſe habent ; ad contraria, benè. Ideò in regionem contrariam mutari debent, modò maximè intemperata non ſit : quoniam ea mutatio periculoſa eſt, præcipuè ſi repentè fiat

In morbis acutis hæc mutatio eſt reproba valdè : in iis enim ſalubre eſt, iacere & quieſcere. Nam ſi motus in lecto diſtrahit naturam à coctione, reſoluit vires,
D corpus fatigat, 2. *Aph.* 28. quantò magis motus de loco in locum ? 4. *acut.* 48. Coctio enim perficitur quiete. Hoc modo pleriqne cùm cœpiſſent febricitare, ob motiones & exercitationes, acutiſſimis & exitialibus morbis fuerunt correpti, vt 3. *Aph.* 20. notauit Galenus. Excipias eos, qui in itinere ægrotant, qui aut ſpe inuiſendi domum, aut quia deficit Medicus, poſſunt, coactè tamen, mutationem efficere.

PRÆCEPTVM LXI.

Medicus naturam, vt primarium ſanitatis opificem, ſemper adiuuet.

E NAturam noſtram, quæ ſemper vtilitatem animantis intendit, à Medico eſſe adiuuandam, vt operationes ſuas rectè efficiat, vbertim Galenus propoſuit, *lib. de opt. ad Thraſibul. cap.* 42. Auxilia enim medica per ſe morborum cauſas non eradicant, ſed adminiculum naturæ requirunt. Illa enim ſolùm iuuant naturam, & ei impetum, motúmque vehementem præſtant : natura verò reliqua perficit ac complet. Hoc modo Auic. 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 8. dicit : *Curans verò ; ſicut ſciuiſti, eſt virtus, non Medicus ; quoniam Medicus eſt miniſter, faciens peruenire inſtrumenta ad virtutem.* Et *cit. loc. ad Thraſybul. cap.* 26. protulit idem Galenus: *Natura eſt primarius animalis opifex, quæ morbos ſoluit, & ſanitatem reſtituit.* Hip. 6 *epid. ſect.* 5. *text.* 4. aſſeuerat: *Naturam eſſe morborum medicatricem* : & eam omnibus

ſubuenire

A ſubuenire, docuit *lib. de alimen. num. 4.* repetitque Galenus *lib. 1. de dieb. decret. cap. 7. ante med.*

Obiicit Galenus *in com. prædicta ſententia*, hoc modo: Si natura omnibus ſubuenit, & morborum eſt medicatrix; ars medica ſuperflua eſt, & de medio tollenda. Præterea, Galenus *lib. 9. meth. 13.* ſic ait: *Prima igitur omnium indicatio eſt, quæ à virtute ſumitur: verùm non ſic prima, vt quæ curationem doceat, cùm ex numero curatricium indicationum non ſit, verùm vitalium, ſiue quæ ad vitæ cuſtodiam pertinent. Nam neque vt valeamus, nec vt à morbis liberemur, ab ea quicquam primùm deſumimus, ſed vt viuamus.* Ergo ea non eſt morborum medicatrix, ſi ab ea indicatio curatiua non eſt deſumenda.

B Gal. *cit. epid.* reſpondet obiectioni primæ, aſſeritque naturam morbo mederi. Hoc tamen non obſtare, quominùs ſit verum, artem medicam, & Medicos, morbos curare, ſicut & præſidia medica. Sed in curatione quædam primum, alia ſecundum, alia tertium obtinent locum. Natura tempore & dignitate maximè & præcipuè auxiliatur morbis, primùmque in curatione tenet; cùm ſit principium intrinſecum conſeruationis rerum; & morbus ſit paſſio corruptiua, cui natura ſtrenuè repugnat, ipſúmque debellat & ſuperat, & vtens mediocritate quadam, tanquam aduerſatrix morbo opponitur, vt bellè *11. meth. 2.* dictabat Galenus.

Obiicies, & meritò ſanè: Si ars medica iuuat operationes naturæ, cur locum non obtinebit primum? Nam etiamſi auxilia medica morbis ſint contraria, in C morbum non primò feruntur, ſed naturam, vt illorum ope hæc adiuta ſuperius euadat & vincat. Et quamuis aſſerat Galenus *6. meth. 8.* & *lib. de conſt. art. med. 12. in fin.* quædam fieri à natura, quæ non poſſint fieri ab arte, vt coctio, & carnis generatio; tamen plura alia fiunt ab arte, quæ non poſſunt fieri à natura, vt partium vulneratarum coniunctio, quæ ſuturis & ligaturis perficitur, articulorum luxatorum repoſitio, carnis creſcentis ablatio, & inflammationis, quæ à natura perſæpe excitatur, curatio. Ergo ars non eſt miniſtra naturæ, ſed præcipua morborum medicatrix cenſenda.

Dic: Aliquid fieri ab arte, quod naturæ eſt impoſſibile: verùm ea opera nunquam ab arte perficiuntur, D niſi interueniente natura; ea enim artificialia non ſunt, ſed naturalia. Nam partium coniunctio quæ ſuturis fit, nunquam eſt perfecta, niſi actio naturæ carnem generantis accedat: nec articuli firmantur, quouſque à natura robuſti fiant: neque inflammatio, ob confluxum humorum incitata, curari poteſt, niſi partis inflammatæ natura, cum auxiliis ad ſoluendam inflammationem vna concurreret.

Medicus ſanitatis eſt cauſa, quatenus eſt artis miniſter, vt docet Galenus *lib. 1. epid. ſect. 2. com. 51.* Cum enim auxilia tempeſtiuè, in conuenienti quantitate & qualitate miniſtrat naturæ, artis inſtrumenta ad naturam peruenire facit, vt *cit. loc.* monuit Auicenna. Auxilia medica, licèt tempore & dignitate ſint poſtrema, in operis executione ſunt prima, ſúntque illa quæ E primùm corpus alterant; & mediante eorum materia immutante, animal in ſanitatem perducitur: quorum ope ars medica & Medicus operantur.

Sicuti ergo ars, & artifex non primùm mouent, ſed interuentu auxiliorum: ſic natura & primò, & per ſe, & ſola munet: nam ſæpe ſine auxiliis medicis morbos ſuperat; concoquit enim, cauſam morbificam expellit, & temuuendo ea quæ morbum fouent, corpus paulatim ad priſtinum ſtatum deducit. Et hoc non ſolùm in morbis mitibus (de quibus Galenus *5. de loc. 2. in fin. Soli illi morbi externo egent auxilio, quos natura ob magnitudinem vincere nequit*) experiuntur Medici, ſed veritatẽ habet ſententia hæc in grauioribus morbis; ex quorum claſſe febres acutæ, & inflammationes internæ eſſe cenſentur, vt docet Auerroës *lib. 7. collig. cap. 31.* dum homines validos & ferinos, à morbis acutis poſſe fieri immunes, ſine artis & Medici auxilio ſponte ſua, aſſeuerat. Quando tamen eſt impedita & languet, medicis auxiliis vacuantibus, alterantibus, & reficientibus eget, vt *lib. de ven. ſect. cap. 4. in fin.* docuit Galenus. Quando morbus eſt in habitu, qualis eſt febris hectica; quia non remanet inclinatio, nec aptitudo, vt partes in naturalem redeant ſtatum, ab intrinſeco ſolùm non ſanatur; quia ſanatio hæc à parte ſana ſolùm præſtatur, vt Ariſt. ait *7. Metaph. 8.* Exoptat ergo morbi habitualis curatio medica præſidia; licèt ab his ſolùm fieri nequeat, quia non eſt res artificialis, ſed quæ à principio intrinſeco emanare ſolet.

Ad ſecundam obiectionem, in initio propoſitam, dic: Virtutem primò & per ſe indicare ſui cuſtodiam & tutelam: ex accidenti tamen etiam curationem. Cum enim conſtat, auxilia medica vacuantia celebrari permittit, quorum ope & beneficio ſuperantur morbi: quod Galenus *in calce prædicti capitis* inſinuat, cum dicit: *Ex accidenti virtutis corroboratio ad effectus curationem conducit.* Quò enim robuſtior eſt, eò ſecuriùs, & cum maiori audacia adminiſtrantur præſidia. Adde, quòd ſicut quælibet res naturalis non ſolùm virtutem ſortita eſt ad conſeruationem ſui, ſed ſimul eam, qua contrariis corrumpentibus repugnet: ſic neceſſariò animalia, quemadmodum ſuſceperunt diuerſas virtutes, quarum auxilio viuunt & conſeruantur, ſic etiam ſortita ſunt virtutes, quibus à contrariis aduerſantibus ſecundariò ſe tuentur. Hoc modo intelligendus eſt Galenus *loc. cit.* cum inquit: *Non vt valeamus, nec vt à morbo liberemur, à virtute quicquam primò deſumimus.*

PRÆCEPTVM LXII.

Medicus robur facultatum obſeruet diligenter.

GVbernant animal tres diuerſi inter ſe generis facultates, toti corpori ex ſuo quodam veluti fonte quæque diſtributa. Eas Plato animas vocat, propriam cuiuſque ſubſtantiam inueniens. Eſt enim earum quædam ad nutriendum animal neceſſaria, ac cum ſtirpibus communis, quæ iecur veluti pro fonte habet: canales verò ab hoc in totum corpus ſparſos, ipſas venas: Hanc ſeu appetitricem, ſeu naturalem, ſeu altricem voces, nihil intereſt: veluti nec ſi animam, aut facultatem. Altera eſt, quæ non modò vt ſtirpibus, aut vita præditæ, ſed etiam vt animantibus anima eſt inſita. Hæc ſedem in corde habet, ipſo quoque inſiti caloris quodam ceu fonte. Ab hoc fonte canales arteriæ ſunt: vocatúrque hæc multis ſanè nominibus. Nam & facultas ſiue virtus vitalis, & facultas ſiue virtus animoſa, & anima vitalis, & anima animoſa dicitur. Tertia anima ratiocinatrix, in cerebro domicilium habet. Ea voluntariis actionibus vnà cum ſenſibus præſidet. Vtitur & hæc particulis quibuſdam, ceu canalibus, nempe ipſis neruis, ſenſum motúmque per hos in totum animal tranſmittens. Ergo has facultates ſeruare, nihil planè eſt aliud, quam vitam ſeruare. Siquidem monſtratum eſt, qualibet earum amiſſa, reliquas quoque vnà perire. Hactenus diuiniſſimus Galenus *9. meth. cap. 5. u.*

Quare prudens Medicus facultatum robur præcipuè attendat oportet: nam hoc ad euacuationes ſummè neceſſarium eſt: Quare non erit extra rem proponere dubium, Vtrùm facultatum omnium robur ad vacuationem ſit neceſſarium? Galenus ſolùm facultatis vitalis meminit in locis multis. Sic *libro de ſang. miſſ. cap. 8. in med.* in ſenibus prohibet venæ ſectionem, quia in illis virtus vitalis debilis eſt. Huius enim virtutis ope, animalia omnia opera exequuntur, *1. acut. 44. poſt med.* Qua ratione *lib. de ſang. miſſ. 12.* iubet, vt in extractione ſanguinis vſque ad animi deliquium,

Digitized by Google

pulſum tangamus, eiúſque diminutiones animaduertamus. Si enim virtus pulſifica labitur, ſtatim ſanguis ſupprimendus eſt, ne videlicet pro animi deliquio mors occupet; quemadmodum plurimis contigiſſe vidit, *9. meth. 10. §. Duos namque, &c.*

Huius robur non ſolum præſens, ſed imminens eſt obſeruandum. Hac ratione homo biliosus, cuius habitus facilè diſſoluitur, æſtiuo tempore conſtitutus, non tolerat venæ ſectionem, nec purgationem. Hæc enim ſolùm ſunt magna auxilia, *2. Aph. 29.* Hoc modo *2. ſec. loc. cap. 1. rubric. 6. ante med.* in curatione doloris capitis ex ictu, exordiendum eſſe à venæ ſectione, dummodò facultas vitalis non ſit imbecilla, aſſeuerat. Et *lib. de ſang. miſſ. cap. 13.* aduertit, quòd pulſus validus cum æqualitate, eſt minimè fallax robuſtarum virium ſignum.

Robur facultatis naturalis ad omnes vacuationes non eſt neceſſarium: nam in principio, morbo adhuc exiſtente crudo, copioſè ſanguis extrahitur; quo tempore de illius robore non conſtat, vt quod ex coctione deprehendatur, ex Galen. *lib. de ſang. miſſ. 6. in med.* & *5. ad Glauc. 14. in fin.* quæ tamen illo tempore non apparet. Deinde, ſi ex facultatis naturalis debilitate non lædatur facultas vitalis, ſanguis extrahendus eſt; vt patet in hydrope, ex vacuatione conſueta retenta, ſuborto: in quo Galenus *4. acut. 511.* ſanguinem extrahendum imperat.

Robur facultatis animalis ad euacuationem non eſt neceſſarium: multoties enim ad animi deliquium ſanguis extrahitur, *lib. de ſang. miſſ. 12.* & *9. meth. cap. 4.* Nam cùm ægrotantes quieſcere debeant, motu muſculorum non egent, ac proinde nec facultate animali robuſta, ex Gal. *7. meth. vlt. §. Maxima eſt cordis officij dignitas, & ad obeundas actiones maximè neceſſaria, &c.* Quare in Apoplecticis & aliis cerebri affectibus, licèt animalis facultas languida ſit, nihilominus tamen vacuationem exercemus. Quo pacto intelligitur Auic. *4. 1. cap. 3. §. Quandoque plus eligimus cauſam alicuius virtutis, &c.* Maximè cùm ſanguinis miſſio & purgatio ob eam cauſam debilitent, quoniam ſanguinem & ſpirituum exhauriunt, quæ ſubſtantiæ maximè in vaſis abundant.

Neque obſtat Galenus *10. meth. cap. 1. poſt med. §. Cùm autem in his examinandis, &c.* Quo loco ſolius naturalis facultatis meminit, & illius tantùm robor requirit. Nam ibi per naturalem, omnes tres intelligit, quia corporis naturam conſtituunt. Vel per naturalem, etiam intelligit vitalem. Nam cùm hæc diſtinguatur ab animali, vtpote quæ voluntaria eſt; ambæ dicuntur naturales, ex Galen. *2. de ſympt. cauſ. 1.*

Obiicies deinde Galenum *lib. 11. cap. 9.* Quo loco facultatem naturalem, cuius interuentu morbi concoquuntur & extirpantur, ſummè extollit: Quare neceſſe eſt vt ea ad humorum putridorum coctionem valeat; quæ ſi fuerit languida, interdicenda vacuatio eſt; nam ob euacuationem defatigata, morbum ſuperare non poterit. Quare Galenus *2. Aph. 29. ad finem,* robur huius facultatis ad euacuationes omnes plurimùm exoptat.

Vt verò huic obiectioni faciamus ſatis, aliqua ſunt præmittenda, quæ Hippocratis Galenique doctrinam præclarè adornant. Ergo inter has facultates hic ſeruatur ordo, vt vna earum amiſſa, reliquæ deficiant. At in actionibus ineſt diſcrimen, cùm multò magis reliquæ compatiantur cordi, quàm cor ipſis: pereunte enim actione cordis, aliarum facultatum actiones perire eſt neceſſe; non contrà. Quod patet ex Galeni doctrina *2. acut. 47.* vbi ait: *Velociſſimæ accidunt mortes corde patiente, deinde affecto cerebro, tardiſſimæ ab hepate prodeunt.* Et ſic intelligendus eſt Galenus *lib. 5. de loc. affect. cap. 1.*

Illud verò animaduertendum, quòd tam in conſer-
A uatione ſanitatis, quàm in curatione ægritudinis in vniuerſum, potiſſimùm facultate vitali ſimpliciter indigeamus; deinde naturali; vltimo loco, animali, reſpirationis gratia, ex Gal. *7. meth. 13.* Cæterùm, pro curatione morbi materialis venoſi generis, propter coctionem & expulſionem humoris, facultate naturali magis, quàm aliis robuſta indigemus, ex Galen. *13. meth. 9.*

At verò in morbis thoracis, non ſolùm facultatem naturalem robuſtam exoptamus, ſed etiam animalem: quia humoris excretio, qui partes ſpiritales moleſtat, non fit à facultate naturali, ſed ab animali per exputitionem perficitur. Quare *2. progn. 67.* etſi multoties in pleuritide cæteriſque thoracis affectibus, concoctus ſit humor, attamen præ animalis facultatis debilitate non excernitur; ob quam cauſam creberrimè ſuppu-
B rati moriuntur, vt *lib. 5. de loc. affect. cap. 3.* docuit Galenus.

Ex quibus colliges corollaria plura. Primum, potiſſimam ad euacuationem indicationem à facultate vitali eſſe deſumendam: deinde à naturali: vltimo loco ab animali. Cæterùm, ſi affectio propria & peculiaris iecur occupet, à facultate naturali robuſta potius indicatio depromitur. Quemadmodum ſi morbos cerebrum potiſſimùm infeſtet, à facultate animali eſt elicienda indicatio. Hanc doctrinam eleganter docuit Galenus, *in compendio pulſuum, cap. 21. ad init. §. Magnam verò dixi habere vim, &c.*

Colliges deinde, Galenum de ope facultatis animalis etiam plurimùm fuiſſe ſollicitum; quia non ſolum
C ægris ad reſpirationem, ſed ad promptam facilémque excreationem eſt neceſſaria, *5. de loc. 3.* Deinde ad facilem motum in lecto multùm iuuat; ex cuius debilitate plures, præſertim craſſi & pingues, interire ſolent. Accedit quòd facultatis animalis læſio vehemens, periculoſior eſt, & citiùs mortem infert, quàm facultatis naturalis noxa, *5. de loc. 1.* Quare omnium facultatum robur, ad ſanguinis miſſionem & purgationem eſt neceſſarium, ſed præcipuè vitalis; deinde naturalis; omnium minimè animalis: quia vitalis eſt veluti forma reliquarum. Si verò Galenus, & alij priſci auctores ſolùm vitalis robur exoptant, illius principatum reſpiciunt, & quia certiores & euidentiores de ſe ex pulſu notas præſtare ſolet.

D Hinc colliges etiam, Medico vtile eſſe valde, ad celebrandam vacuationem, vires cum morbi magnitudine conferre. Si enim morbus eſt magnus, & robuſtæ vires, vniuerſa morbi cauſa ſimul auferri poteſt. His enim ſcopis auctis, vacuatio liberalior celebranda. Si verò non ita vigeant vires, parca eſt exercenda, ex Gal. *lib. de ſang. miſſ. cap. 53.* Quòd ſi vires valde imminutæ ſint, & morbus ſit grauis & periculoſus, vt angina, & pleuritis; tunc parciſſimè vacuandum, & alimentis boni ſucci, crebrò & modicè vires reficiendæ, paulatímque vacuatio exequenda. Et hæc eſt curatio, quam Medici per epicraſin vocant, vt notat Galen. *lib. 9. meth. cap. 10,* quando ſcilicet paulatim quod vitioſum eſt vacuatur, & pro eo quod ſalubre & optimum eſt, reponitur. In-
E terdum tamen ita vires ad extremam debilitatem ſunt redactæ, vt nec minimam vacuationem tolerare poſſint. Quare tunc eas iamiam labaſcentes ſolùm reſtaurare oportet. Ita docuit Galenus *lib. 9. cap. 13.* dum ſic ait: *Quòd ſi quem curare ſtudes, vires autem extrema imbecillitate laborant, toto illo tempore quo vires reficimus, nihil aduerſus morbum eſt faciendum. Cum autem conieceris, vt nihil aut parùm ex euacuatione ſint lædenda, tunc eſt ad affectus curationem accedendum.*

Colliges vltimò, Medicos magno indigere indicio & experientia, vt robur virtutis exactè agnoſcant. Nam aliquando in magna virium penuria, vacuationes & in magna copia ſalubriter erumpunt, & Medici ægris debiliſſimis vacuationes liberales exercent

conſtat ex Hip.*lib.5.epid.num* 2.qui vinum in Oeniadis tabeſcentem & conſumptum perſanauit, extracto in vtraque manu ſanguine, quouſque exanguis redderetur. Et ex Galeno, qui *6.epid.ſect.3.com.29.* nobilem illam Romanam extenuiſſimam, ſuppreſſa menſtrua, purgatione laborantem, copioſiſſima ſanguinis miſſione perſanauit. Et proprio exemplo firmauit Beniuenius *lib.de abdit.cap.*44. Sed interdum vires, quæ conſtare videbantur, ex euacuatione exoluuntur. A

Cauſæ autem plures ſunt, ob quas virium robur difficulter cognoſcitur. Prima, quia non ſolùm oportet cognoſcere, an virtus debilis ſit, ſed etiam imbecillitatis cauſa debet agnoſci. Nam quando ob inediam, vacuationem, aut inſenſibilem tranſpirationem vires labuntur, celerrimè vires reficiendæ: quando verò propter dolorem, vel morbi acumen virtus debilis eſt, vacuatio neceſſaria eſt. Ignorare autem, an virtus debilis B ſit propter aggrauationem & copiam, an ob vacuationem & per eſſentiam, indecorum eſt Medico, notante Galeno 2.*acut.*48. Quando enim poſteriori modo debilitas adeſt, refectio optima eſt; ſi verò vires multa humoris copia ſint grauatæ, obrutæ, & ideò debiles, tunc vacuatio eſt ſalubris, vt *lib.9. meth.* 10. aduertit Gal. Nam tunc magna, ex euacuatione, acquiritur vtilitas.

Poteſt & alia cauſa aſſignari: quia non ſolùm virtus ad præſentem euacuationem; ſed ad alia in poſterùm contingentia, tolerandum morbum, ſymptomata & curationem conſtare debet, vt eleganter docuit Auicenna 4.1.*cap.*10.*poſt princip.* §. *& cùm ægritudo eſt habens criſim,&c.* Accedit, quòd difficile ſit cognoſcere, num C virtus debilis ſit per eſſentiam, vel aggrauationem. Nam ſignum illud inæqualium pulſationum, poſitum à Galeno 2.*de cauſ.pulſ.cap.*1.*poſt med.* in aggrauatione non ſemper reperitur. Quare hanc pulſus inæqualitatem in magnitudine & paruitate, rarò animaduertere licet. Adde, quòd quia ex euacuatione repentè facultas debilis redditur, etiam huiuſmodi inæqualitatem acquirit.

Denique rogabis: Si tantoperè facultatum, & præſertim vitalis robur ad euacuationem, contemplandum eſt, quomodo ad eam impediendam virium læſio & debilitas cognoſcetur? Dic, hoc ex operationibus eſſe venandum. Nam cùm facultas & operatio correlatiua ſint, ita vt quemadmodum ſe habent ad operationem, D ſic ad cognitionem: ſit vt ex operationibus rectè cognoſcantur. Sic docuit Galenus *lib.art.med cap.* 8. *ad init.* §. *in operationibus verò,&c.lib.de diff.morbor. cap.*2. & *lib.de conſt.art.med.* 10. Auic.2.1.*doct.*3.*cap.*1.*ad initium*, §. *omne enim membrum,&c.* Probat 1.1. *doct.* 6. *cap.*1.*in primis verbis*, cum inquit: *Virtutem & operationem adinuicem,&c.* Nam indicationes, quæ ab vrina & cæteris deſumuntur, multoties fallaces ſunt, vt monuit Galenus 3. *epid. ſect.* 2. *com.* 6. Quo pacto *lib.*1. *Aph.*12.*ad init.* non ſolùm pulſum tangendum eſſe docet, ad cognoſcendas vires, ſed etiam alia contemplanda, & naturalia ſymptomata, & animalia: quæ Hipp.1. *progn.à text.*5.*vſque ad* 26. exactè deſcribit.

Porrò illud eſt verum, quòd robur in omni facultate E ſit obſeruandum; ſed præſertim in vitali, ad venæ ſectionem & purgationem celebrandam. Quod ferè ex operationibus conijcies, vt rectè monuit Galenus *lib.*1. *ad Glauc.cap.*14.*in fin.* dum ſic ait: *Virtus igitur, quam Vitalem vocant, quam ex corde prodeuntem oſtendimus, ex pulſuum debilitate cognoſcitur. At quæ ex hepate oritur, ac Naturalis dicitur, ex ſanguineis egeſtionibus, ab initio aquoſis atque tenuibus, poſtmodum verò craſſis ad modum fæcis. At quæ ex cerebro originem ducit, quam præcipuè nonnulli Animalem appellãt, ex motuum voluntariorum imbecillitate deprehenditur.* Et *lib.de ſang. miſſ. cap.*6. ſic ait: *Porrò diſpẽſantium nos facultatum infirmitatem ac robur, propriis indicari functionibus oſtendimus: arbitrariis quidem, ea quæ* A *in neruis, & horum principio cerebro: pulſatiuis autem, ea quæ in arteriis & corde: at à functione, quæ in bona editur nutritione, aut nutritione abolita, tum colore bono aut malo, tertia facultas, nempè nutrix, quam à iecore proficiſci demonſtrauimus, agnitionem ſortita eſt,&c.*

Vltimò inquires: Vtrùm maius robur neceſſarium ſit ad venæ ſectionem, an ad purgationem? Dic, quòd ſi in vtroque auxilio adſit paritas, & vtraque vacuatio modum ſeruet, robuſtiores vires expoſtulat venæ ſectio, quàm purgatio; quia illius præſidij ope ſanguis & ſpiritus exhauriũtur, qui naturæ ſunt familiares valdè; ſed purgationis beneficio humores vitioſi educuntur, qui alieni ſunt à natura, & vtiliter vacuãtur. Et venæ ſectio indiſcriminatim purum, ſincerúmque ſanguinem euacuat à venis, & citra electionem vllam; purgatio verò vitioſum & corruptum cum delectu attrahit. Hoc mo- B do Galenus 5.*de ſanit.*4. iubet, vt quando venæ ſectio impeditur ob timiditatem, ætatem, vel virtutis debilitatem, tunc largiùs aluus ſoluatur: quia purgatio minùs vires eneruat. Quare licèt ſanguinis miſſio tutius remedium ſit, 2.*acut.*11 & *lib.de ſang. miſſ.* 12. & *lib. de ven.ſect.aduerſus Era ſtratum*, & ſi parca ſit, incertum non habeat euentum; tamen cum maiore virium diſpendio celebratur, ob cauſam dictam.

PRÆCEPTVM LXIII.

Medicus locos affectos agnoſcat.

NOn temerè expertiſſimus Galenus *lib.*1.*de loc. affect.cap.*1. exponit, quid per locos ſit intelligen- C dum. Quia cùm propoſitum eſſet ipſi tradere notitiam, qua cognoſci poſſent laborantes loci, conueniens videbatur, vt illud primò explicaret, de quo erat futura diſputatio. Recentiorum ergo, veterúmque Medicorũ teſtimonio, eo loco confirmat, per locos nonniſi corporis particulas eſſe intelligendas; deinde cauſam reddit, cur veteres tanta diligentia dignoſcere ſtuduerint affectiones corpori aduenire ſolitas: nimirum, quia pro partium varietate curationem ipſam variari contingit.

Quanta verò ſit vtilitas ex cognitione affecti loci, ad curationem rectè inſtituendam, ex *lib. de meth.* paſſim petendum eſſe docet, præſertim ex *lib.4.cap.7.* & *lib.7. cap.*13. Neque ſatisfacit Galeno cognitio, vel doctrina quantumuis conſummata, ſed requirit etiam exerci- D tationem. Sed aduertendum Medico eſt, quòd in hominis compoſitione eum conſtituit ordinem natura, vt ſcilicet formæ & ſtructuræ partium cognitio præcedat; ſequatur deinde contemplatio facultatum, & actionum quas ipſæ facultates edunt; tandem de vſu partium conſideratio.

Ratio verò prædicti ordinis eſt, quia quemadmodum in parte compoſita ſeu organica, ex cognita eius compoſitione ad cognitionem actionis inueniendam deducimur: ita ex organici membri actione cognoſcimus, quid ſingulæ partes componentes præſtent in ipſa actione. Sic enim ex manus v.g. forma ſtructuráque, manifeſtum nobis fit, ipſam apprehendendi gratia fuiſſe creatam, 1. *de vſu part.*9. Ex eo autem aſſequimur & E venamur, quid in tali actione efficiant oſſa, & quid vtilitatis præſtent tendones ipſi: quid deinde faciant digiti, quid vngues, quid internodia, & ſic de cæteris. Ex his autem tribus partibus, quibus humanæ compoſitionis contemplatio docetur, prima, quia diſſectione comparatur, anatomica cognitio dicitur. In ſecunda inquiruntur actiones, ſimul & facultates, vnde illæ prodeunt, & ad quas referuntur. Tertia verò, quæ de vſu partium conſideratio dicitur, commoditatem partium organum componentium, ſimilarium ſcilicet, contemplatur, & in quo inuenit ſimilarem illam, quæ in organi actione princeps eſt.

Vt verò plana & dilucidiora hæc ſint omnia, tantoperè arti neceſſaria, plurima proponemus ſigna, ex

Galeni doctrina deprompta, quibus affecta ſedes ſit dignoſcenda. Hinc enim auctor *lib. 1. de loc. affect. cap. 2. & 5.* exploſis inutilibus definitionibus ab antiquis excitatis, vt certam poſſet monſtrare viam cognoſcendi affectos locos, multa tradit indicia in hunc vſum. Commodè enim non poterat vera doctrina deſcribi, niſi priùs refutarentur errores, & ab illis addiſcentium animi detergerentur: *Impuris ſiquidem animis, nutrientes veróſque ſermones ſi offeras, non minùs nocebis, quàm ſi impura nutrias corpora,* prout ipſe Galenus docet 1. *ſimpl. cap. vlt.*

Itaque Galenus *loc. cit.* veterum erroribus tanquam ſpinis euulſis, quinque documenta tradit, ex quibus locus affectus potiſſimùm poſſit dignoſci: nempè à læſa actione; ab iis quæ excernuntur; à ſitu; doloris proprietate; & propriis accidentibus. Quamuis autem accidat interdum, vt ex indicio vno affectus locus, ſimul & affectio dignoſcatur, aut locus ipſe, & affectionis cauſa; ex prædictis tamen quinque documentis, exacta ſumitur notitia agnoſcendi affectam ſedem. Quòd ſi quædam inſeruntur ſigna, ad affectuum & cauſæ cognitionem facientia, fit propter mutuam affinitatem, quæ datur inter affectum locum, affectionem, & cauſam.

Dignoſci verò laborantem locum ex vitiata actione aptè confirmat. Nam ſi vnaquæque actio in animantis corpore, peculiarem habet particulam ſibi dicatam, qua valente, integra & ſana, perficitur: procul dubio vitiari non poterit actio ipſa, niſi à ſanitate deficiat, & organum mutetur, talis actionis inſtrumentum. Atque ideò ex ea læſa, affecti loci notitia comparabitur. Appellat autem Galenus organum, cuius actio læſa conſpicitur, quomodolibet affectum. Quia cùm logica Archigenis contentio eſſet, lædi aliquando actionem, organo non ægro, nec habente paſſionem, ſed ſolùm illius vmbram; vt quando aliunde cauſa læſionis dependet: ne eiuſdem contentionis anſam iterum præberet, & de certo conſtaret; illud eo loco aſſumit, quod nemo inficiabitur, videlicet affectum eſſe quomodolibet organum, cuius actio læſa apparet, ſiue paſſum ſimpliciter, ſiue ægrum, ſiue veluti paſſione quadam adumbratum dicatur.

Subſequenter verò *in eodem capite* adiungit affectuum diuiſiones, à quibus & cognitio, & curatio variatur. Et primò quidem trimembrem diuiſionem Archigenis in medium proponit, propoſiturus aliam magis artificioſam, magíſque vtilem ad præſentem doctrinam. Triplicem itaque affectus differentiã agnoſcebat Archigenes: primam, cùm affectus adeò facilis eſt, vt ad cauſæ ablationem confeſtim quieſcat & ceſſet. Secundam, cùm ea ablata, adhuc permanet. Tertiam, cùm affectus ipſe producitur à cauſa non hærẽte, quem vmbram potiùs affectus vocabat. Vt cùm collecto in ore ventriculi excremento, vapores ad oculos eleuantur, à quibus imagines inducuntur, quales per ſuffuſiones apparent. Quemadmodum & vbi ſanguis per febres eſt è naribus fluxurus, de quibus Hipp. *3. prog. 32. & 35.*

In omni verò triplici affectus & actionis læſæ ſpecie, oſtendit organum pati & laborare. Nam & in tertia ſpecie, pars noxiam cauſam habet aliunde aduenientem. Ideò namque imaginibus infeſtatur oculus, quia reuerà etiam afficitur. Nam niſi aliquid noxium & præternaturale in ſe contineret, non magis illius, quàm aliarum partium actio læderetur. Quare ſi læditur, cauſam habet noxiam & præternaturalem, ratione cuius verè & propriè afficitur. Id quod rurſus confirmat Galenus Hippocratis teſtimonio, 4. *Aph.* 26. vbi ex humore bilioſo ad aures confluente, ſequitur manifeſtè naſci paſſionem ex humore ad partem commigrante; idémque contigere in imaginibus oculorum, natis ex eleuatis ab ore ventriculi vaporibus.

Ab iis quæ excernuntur poſſe indicari affectum, Galenus multis propoſitis exemplis demonſtrat *loc. cit.*

A Quorum primum quidem, quod ex ſola anatemica peritia comparatur, ex cuiuſlibet partis eſſentiæ proprietate deſinitur. Per ſubſtantiæ autem proprietatem, ipſam rei ſubſtantiam intelligit, ex certa quadam quatuor elementorum mixtione conſtitutam; ratione cuius inter mixta vnumquodque tale eſt, quále euaſit: & inter membra aliud caro dicitur, aliud os, neruus aliud. Nimirum ob peculiarem certam quatuor qualitatum temperaturam & commixtionem, quam vnumquodque in ſua conſtitutione comparauit: vt ipſe Galenus 1. *de vſu part. cap. 9.* perdoctè explicuit.

Primum ergo exemplum, eſt de bronchio pulmonis, quod ſi tuſſiendo expui contingat, maximum in pulmone vlcus, vel ab eroſione, vel a putredine natum eſſe coniicimus. B Bronchion autem eſt, ex Galeno 7. *de vſu part. cap. 4.* aſperæ arteriæ cartilago; ſeu corpus quoddam cartilagineum, componẽs aſperam arteriam, quod à faucibus incipit, & per collum ad pulmonem vſque deſcendit. Cùm autem in pulmone tria contineantur, ipſa ſcilicet carnis ſubſtantia, ligamenta, ſimul & bronchia quæ à ligamentis connectuntur: & caro naturà quidem laxiſſima molliſſimáque ſit; bronchia autem ſolidiſſima duriſſimáque; ligamenta verò media in robore & ſoliditate: fit vt vbi noxia cauſa accedit, facilè pulmonis caro exulceretur, difficiliùs ligamenta, bronchia autem exulcerari non poſſint, quin animal moriatur. Cùm autem ligamenta ipſa connectant bronchia, ex illorum eroſione, diuiſioneque bronchion decidere & expui contingit.

C Quoniam verò huiuſmodi ligamenta à duabus potiſſimùm cauſis rumpi diuidíque poſſunt, vel à putris acrimoniã, humoribuſque mordacibus eroſa; vel ab humiditatum copia putrefacta: idcircò *loc. cit. de loc. affect.* aſſerit Galenus, quòd ſi bronchion tuſſiendo expuatur, indicium ſit, ingens vlcus exiſtere, vel ab eroſione, vel à putredine factum. Quòd autem ex eo pulmonis vlcus ſignificetur, inde conſtat, quia bronchij natura in alia corporis parte non continetur, à qua poſſit educi, niſi à pulmone ipſo. Nam contenta bronchia inter pharyngem, & pulmonem, multò maiora, craſſiora & duriora ſunt iis, quæ in pulmone exiſtunt. Quare nec erodi, nec exulcerari poſſunt, ita vt tuſſiendo viuente animali expuantur. Ergo à pulmone ſolo eiici eſt neceſſe. D Præſertim cùm illius ligamenta & bronchia exigua ſint, facilè ſic putreſcant & erodantur: & præterea quia exigua non poteſt pars illorum putreſcere, quin totum bronchium reiiciatur. Adde quòd cùm pulmo molliſſimus & humidiſſimus ſit, contingit facilè putreſcere, & ab humoribus acribus erodi. Nec enim poſſunt bronchia maiora, eorúmque vincula putredine, vel eroſione diſſolui, vt tuſſiendo eiiciantur; quin priùs moriatur animal. Suffocari enim eſt neceſſe, priùs quàm aliquid eorum per tuſſim excernatur. Atque ita ex eſſentiæ proprietate locum affectum ſignificari, propoſito exemplo confirmauit Galenus.

Deinde non modò ab eſſentiæ proprietate, ſed ex partis magnitudine laborans locus cognoſcendus eſt. Quod quidem ſignum, & dignoſcendi modus ex anatomia ſimiliter petendus eſt, vt *loc. cit.* retulit Galenus, E & illud nonnullis exemplis confirmat. Primum eſt de vaſe pulmonis, ſi quis non exiguam, ſed notabilem vaſis portionem tuſſiendo excreuerit: illam à pulmone fuiſſe eductam procul dubio intelliget, qui anatomiæ imperitus non fuerit. Nimirum quoniam vaſa tantæ quantitatis in aſpera arteria non reperiuntur, ſed in pulmone ipſo.

Alterum exemplum eſt de inteſtinorum ſubſtantia, ſecundùm notabilem quantitatem excreta. Vt ſi quis v. g. in dyſenteria inteſtini tunicam excretam ... xerit, latitudine & craſſitudine magnam: apertè conſpe... bit magnam exulcerationem in craſſioribus ... inteſtinis morbi contineri. Quod ſi quæras, cur Galenus

Digitized by Google

proprietate loquens, & exempla, ab illa petita propoſiturus, alia interpoſuerit ex partium magnitudine deſumpta? Dic, illud feciſſe orationis affinitate ductum. Nam cùm propoſuerit bronchia, id eſt, vaſa aſperæ arteriæ, in collo ampla eſſe, in pulmone verò anguſta; non abs re adiecit, alia eſſe duo vaſorum genera, quæ in pulmone magna, in collo anguſta ſunt.

Inſuper alio exemplo de renum & veſicæ vlceribus, conatur eo loco oſtendere, eſſentiæ proprietatem poſſe monſtrare laborantem locum. Quæ enim ſubſtantiæ per vrinam excernuntur, diſtinguunt vlcera renum ab his quæ in veſica conſiſtunt: idque Hipp. teſtimonio confirmat, 4. *Aph.* 76. & 81. Vbi tamen Galenus fatetur, ſe nunquam conſpexiſſe caruncnlas à renibus excretas. De hoc autem opportuniùs egimus *lib.* 2. *hiſt. PP. Med. hiſt.* 541.

Propoſitis duobus modis ad affectos locos dignoſcendos, ex proprietate partis viſu cognitæ, & magnitudine petitis, alios deinde proſequitur *loco cit.* Galenus: Et primum deſumit ex iis, quæ ſecundùm naturam in partibus continentur: ſiue id contẽtum ſit pars alimenti, vt veſicæ vrina, inteſtinorum fæx, vaſorum ſanguis: ſiue membrum; quemadmodum v. g. cerebrum intra caluariæ membranam, intra peritonæum inteſtinum. Secundum verò ex iis, quæ parti vitiatæ adnaſcuntur. Tertium denique ex contentis præter naturam in parte: nec enim eadem in omni parte oriuntur, ſed diuerſa in diuerſis. Et primum quidem dignoſcendi modum, ex contento ſecundùm naturam, exemplis quibuſdam confirmat: incipiens à quodam, qui cùm iuxta ſedem vulnere ſatis profundo fuiſſet affectus, quarta die notabilem vrinæ copiam per vulnus excreuit, cùm fuiſſet omnino ſuppreſſa, vbi primùm fuit vulneratus. Ex eo autem quod per vulnus vrinam excreuit, coniicere ſatis licebat, veſicam fuiſſe vulneratam, quam conſtat eſſe vrinæ receptaculum.

Alius deinde eſt modus cognoſcendi locum affectum, deſumptus ex iis quæ parti vitiatæ adnaſci ſolent. Nimirum, quia cùm adnata certam ſubſtantiæ proprietatem naciſcantur, ex ea parte cui innaſcuntur; illius etiam naturam repræſentant. Aduerte autem, quòd per ea quæ partibus adnaſcuntur, non tantùm intelligenda ſint additamenta illa, ſiue adnexa, quæ portiones non ſunt partium in quibus naſcuntur; ſed etiam ea quæ partium illarum, à quibus abraduntur, veræ partes exiſtunt. Id quod exempla à Galeno propoſita manifeſte demonſtrant. Sicut ergo ex rubigine apparente, quæ ſeneſcenti ferro ſolet adnaſci, intelligitur ſubſtare ferrum; ita ſi facto in capite vulnere fungus appareat, vulneratam eſſe cerebri membranam, duram ſcilicet meningem, indicium eſt, & corruptum eſſe os demonſtrat.

Sed ne quippiam relinquatur indeciſum, in Lectoris gratiam, ratio prioris exempli eſt reddenda. Nam fungus adnatum quoddam eſt, ſeu tumor quidam mollis & laxus, ex craſſorum humorum vapore in partibus vulneratis concreſcens, qui licèt in palpebris, & pudendis quandoque adnaſcatur, teſte Galeno 3. *epid. ſect.* 3. *com.* 47. *vſque ad* 49. frequentiùs tamen in capite oritur; & ſolùm vbi membrana cerebrum inuoluens ſcinditur vulneratúrque, atque primò ſciſſam eſſe membranam ſignificat. Quemadmodum enim in arborum truncis diuiſo cortice, craſſus halitus ſub cortice trunci coërcitus, confeſtim exiens, à continente denſatus, in fungi ſimilitudinem abit: ſic craſſus corporis vapor ſub cerebri membrana retentus, dato per vulnus exitu, in tumorem quendam mollem, laxúmque, extra caluariam erumpit & germinat. Non diſſimiles etiam in lucernis fungi oriri cernuntur, vbi fumi fuligineſve à lucerna egredientes ab aëris craſſitie iuxta lucernam cohibentur. Amplificatæ enim circum flammam, quaſdam fun-

A gorum imagines imitantur, atque ita prædictam fuliginem ſic concretam Virgilius appellauit 1. *Georg.* & futuri imbris indicium eſſe dixit. Quod etiam Plinius tradidit *lib.* 18. *natural. hiſt. cap. vlt.* Appellantur autem omnes dictæ excreſcentiæ ſiue tumores, fungi, ob ſimilitudinem quam habent cum fungis, qui in terra naſcuntur, & edi ſolent.

Alterum exemplum eſt de his, quæ præter naturam in oſſibus vitiatis adnaſcuntur. Vitiatum autem os, ſolet appellari cariosum: cùm ergo caries excidit, vitiatum eſſe os aliquod ſignificat. Alia verò quæ Galenus *loc. cit.* affert exempla, ſunt eorum, quæ de ipſis laborantibus partibus abraduntur. Ramentum enim, ſiue cruſtula ab aliqua parte excreta, eius loci vnde excernitur, exulcerationem ſignificat. Et quidem ſi cum vrina exeat, re-

B num aut veſicæ, aut reliquorum vrinæ meatuum: de quo Hipp. 4. *Aph.* 76. & 77. Si autem tuſſiendo ramentum excernatur, aliquod inſtrumentorum reſpirationi interuenientium vlceratum eſſe denotat, vt ſi vomendo, gulam, aut ventriculum: ſi cum deiectionibus, inteſtinum: cuius ramentum reiici in dyſenteria frequenter contingit.

Hactenus quatuor excretorum genera recenſuimus, membri ſcilicet proprietatem, magnitudinem, contentum ſecundùm naturam, & adnatum, & quatuor modos ab illis petitos, ad internos locos affectos dignoſcendos: quorum cognitio ex anatomica diſciplina dependet. Nunc aliud excretorum genus adiiciendum, à Galeno *cit. loc.* propoſitum, quod ex anatomia non ad-

C diſcitur, ſed præter naturam in quibuſdam partibus priuatim oritur & accreſcit. Huiuſmodi ſunt lapis, qui quidem exiens inſtrumenta vrinæ laborare ſignificat: lumbrici verò, inteſtina: pus tuſſi reiectum, pectus: denique ſanguinis grumus, vel prauus quicunque humor, illud corporis ſpatium affectum eſſe denotat, in quo continetur, vel vnde prodit: ſiue talis malignus humor per prauam victus rationem intra corpus naſcatur, quod frequenter contingit: ſiue extrinſecùs adueniat: vt ſi à fera venenata, virus in corpus eiaculante aliquis ictus fuerit, vel venenum aſſumpſerit, vnde malus corporis habitus ſit contractus.

Quòd ſi quæras, quo pacto quintus hic modus in-

D ueſtigandi, diſtinguatur à quarto: cum adnata, à quibus quartus ille modus deſumitur, contenta ſint quædam præter naturam, quæ ad vltimum inſtitutum pertinent? Dic, diſtingui quidem ex eo, quia adnata præter naturam, de quibus in quarto modo, ita continentur in parte, vt illi etiam agglutinentur; quæ verò ad vltimum ſpectant, continentur tantùm, non affiguntur. A tertio verò differt quintus hic, quòd adnata de quibus in tertio, ſecundùm naturam ſint, & ex naturæ præſcripto in ſanis contineantur: hæc verò in ægris, & ex cauſa aliqua violenta & præternaturali genita ſint.

Accedamus ad reliquos modos, quibus locos affectos *loc. cit.* venari docet Galenus: qui poſtquam à læſa actione, & ab iis quæ excernuntur, illos dignoſci poſſe

E aſſeruit, conſequenter oſtendit propriis exemplis, indicandi varietates à ſitu depromptas. Non modò enim ſolus ſitus per ſe, patientem locum demonſtrat; vt laborare quidem iecur, ſi in dextro hypochondrio tumor aliquis durus appareat; lienem verò, ſi in ſiniſtro: verùm etiam vbi excreto, aut dolori iungitur. Idem namque excretum per varium ſitum exiens, nos de parte laborante certos facit: v. g. ſi ramentum, aut portio aliqua membranoſæ tunicæ excernatur, agnoſcimus quidem ex eo, exulcerationem aliquam in interna corporis parte exiſtere: quæ tamen ſit pars illa vlcerata, demonſtrat ſitus, per quem ramentum, ſeu fruſtulum tunicæ excernitur. Si enim per vomitum exeat, in ventriculo, aut gula ſubeſſe vlcus ſignificatur:

ſi

ſi tuſſiendo, in larynge & aſpera arteria: ſi excreando, A in faucibus. Quia cùm dictæ partes, & aliæ à Galeno numeratæ, membranoſis tunicis conſtent, & per varias regiones ſe exonerent, excernántque ſua contenta; partis ſitus per quem fruſtulum eiicitur, facile indicat vbinam contineatur malum. Idem etiam oſtendit ſitus, vbi dolori iungitur. Dolor ſiquidem quamcumque corporis partem occupauerit, in ea contineri affectum ſignificat: atque adeò hæc ſignificatio ad doloris ſitum referenda eſt.

Quare ſi ex his quæ per vomitum excernuntur, vlceris notæ appareant, ad locum quem infeſtat dolor, reſpicere oportet, ad hoc vt diſcernamus, quænam pars ab vlcere occupetur. Agnoſcemus antè occupari ventriculum, ſi anterioribus, iuxta hypochondria, partibus dolor percipiatur. Complectitur enim ventriculus totam regionem inter iecur & lienem vacuam. Si verò B in poſterioribus, ad dorſum, dolor ſentiatur, locus affectus eſt œſophagus, ſeu gula. Porrò ſi dolor non adſit, & appareant vlceris notæ, diſcernemus quidem illud in ventriculi ore, aut capacitate, aut gula contineri, acribus propinatis. Quæ ſi in ventriculi ore mordicationem excitent, illic deprehenditur eſſe vlcus: ſi autem infra os ipſius ventriculi mordicatio ſentiatur, in fundo, amplitudinéque. Signum autem adiungit Rhaſius *9. ad Almanſ. cap. de vlcere ventriculi*, ad dignotionem vlcerati ventriculi, aut inteſtini; quòd ingeſtum velociùs ad ventriculum, quàm ad inteſtina accedit, citiúſque dolorem, aut mordicationem in illo efficiat: idémque eueniat in ventriculi ore, per comparationem ad ſpatium. Denique ſi in deuorata re, dolor percipiatur in C tranſitu illo, qui à collo per thoracem verſus poſteriorem partem ad ventriculum terminatur, dubium non eſt gulam eſſe vlceratam. Gula enim ſpinæ incumbens & inhærens, per collum & thoracem vſque ad ventriculum porrecta, in illius ore terminatur: prout fusè docet Galenus *6. de vſu part. c. 5. & 6.* vbi rationem aſſignat, cur natura gulam ſpinæ alligauerit: nimirum, vt immobili niteretur, & cum poſitionis ſuæ ſtabilitate ita totum permearet thoracem, vt illius inanitatem non occuparet, nec aëris tranſitum, membrorúmque ſpiritalium motum impediret, quem vndequaque liberum eſſe oportebat.

Ex eo autem quòd talis ſit gulæ ſitus, contingit vt percuſſo dorſo, deſcendat alimenti portio, quæ ob D ſuam craſſitiem, aut maiorem quantitatem aſſumpta in tranſitu morabatur. Propter illud ipſum admonuit pulchrè Galenus *13. meth. 17. ad fin.* vt laborante gula, ſpinæ remedia imponantur; non autem anterioribus, quemadmodum fit in affectibus ventriculi: cuius os cùm antrorſum magis vergat, in illius morbis pectori ſunt auxilia imponenda, tum propter ſitus vicinitatem, tum quia magis proficiant præſidia, eò quòd cùm pectus pars quædam carnoſa ſit, multò magis capax remedij eſt, quàm oſſea ſpina. Et licèt ita medicandum ſit, non tamen negligendum in affectibus ventriculi, auxilia nonnunquam dorſo imponere. Euidenti namque experimento compertum eſt, profluuia multa ventriculi, impoſitis ad ſpinam remediis, breui tempore E fuiſſe ſanata: quæ tamen ſedata non ſunt, medicamentis ad anteriora applicitis.

Ex doloris proprietate, quartum indicium deſumitur, cuius differentias propoſui *lib. 3. hiſt. Princip. Medic. hiſt.* 28. Nunc illud notandum ex varietate doloris, varietatem locorum eſſe coniectandam: quod fusè *lib. 2. de loc. affectis* pertractat Galenus. Stupidum dolorem putauit Archigenes, in neruis duntaxat, & muſculis fieri. In quo non parum errauit, licèt multa ſcripſerit ad notitiam ex doloris ſpeciebus conſequendam. Huiuſmodi autem lapſum tribus potiſſimùm rationibus Gal. condemnat. Quarum prima eſt: ſtupor, hoc eſt, ſenſus deperditio, aut difficultas illius, non ſolùm

A in neruis, ſed & in reliquis corporis partibus, propter frigidum affectum fieri ſolet. Igitur non eſt propria neruorum paſſio, ſiquidem ſolis non conuenit. Secunda: Raro experimur dolorem ſtupidum in muſculis, rariſſimè autem pulſantem, nec niſi in magnis inflammationibus, vt *2. de loc. cap. 3.* probat apertè. Tertia: Quòd in eodem libro hunc dolorem, tanquam proprium affectum, modò ad neruos, modò ad muſculos referat. Ergo perperam Archigenes dolorem ſtupidè pulſantem muſculis attribuit, tanquam propriam illorum paſſionem, (propria ſiquidem, quæ ſub ſcientias cadunt, perpetua ſunt, vel ſaltem frequentia,) cum etiam ad carnis, vel vaſorum refrigerationem referri debeat.

Ita ex punctorio dolore membranas eſſe affectas poſſumus colligere: in quo ægri veluti pungi, & fora-B minibus pertundi videntur. Huiuſmodi doloris initium in ea membranæ parte eſt, vbi fit punctura, inde verò ad ſpatium magnum ſe circulatim diffundit. Similem experiri ſolemus in inflammatione illa membranæ coſtas ſuccingentis, quæ pleuritis vocatur; cuius dolorem Medici ferè omnes conſueuerunt appellare punctorium. Sic mordicans dolor pro cauſa habet calidum & mordicantem humorem, & ſic de aliis.

Quintum denique documentum, quo in laborantis loci notitiam ducimur, à propriis ſymptomatibus elicitur. Nam cùm illa ſimul cum morbo inuadant, & incipiant, vt teſtatur Galenus *1. criſ. 5.* planè, vbi aliquod ſymptoma proprium apparuerit, indicabit laborare partem, cuius proprium illud fuerit. Vt v. g. faſtidium, af-C fectum eſſe ventriculi os. Deiectiones carnium loturæ ſimiles, imbecillam exiſtere iecoris facultatem, præſertim retentricem; cuius peculiare ſymptoma eſſe ducit *1. prorrhet. text. 3.* quæ quia tempore ad coctionem neceſſario alimenti ſuccum continere non potuit, ſequitur inconfecti ſanguinis excretio.

Denique ſi rubræ appareant maxillæ, & reliqua adſint inflammationis ſigna, dubium non eſt, eam pulmonem occupare. Inſignis namque rubor vtriuſque venæ proprius eſt inflammati pulmonis. Fit autem, vaporibus ſanguinis in pulmone putrentis, ob rectum ſitum conſcendentibus ad malas, ibique detentis. Cùm verò illarum carnes laxæ raræque ſint, ipſius ſanguinis ruborem promptiſſimè imbibunt: cúmque tenuiſſima ſint D cute, per eam tanquam per vitrum, oculis ruborem repræſentant. Diximus ambarum maxillarum ruborem, non autem vnius tantùm, proprium peripneumonicis eſſe: quoniam ſæpè accidit in longis paruíſque febribus, genam vnam inſigniter rubere, eam nempè in quā forte æger aliquandiu decubuit; quæ quidem rubet ita, quia calor licèt exiguus, cùm tamen ſepultus ſit, & ex decubitu retentus, malam inflammat, & inflammando rubefacit. Apparet autem rubedo valde viuida, ſatíſque euidens & manifeſta, in his qui longo tempore febrierunt, propter contractum corporis pallorem ex diuturna ægritudine: non ſic verò in aliis, qui tandiu non ægrotarunt; quia in illis ſanguis toto corpore diffuſus ebullit adhuc.

E His ita explicatis; cùm Galenus *lib. 1. de loc. cap. 1.* proponat duo eſſe neceſſariò à Medico dignoſcenda, vt curationem poſſit conuenienter inſtituere; affectionem ſcilicet, & locum affectum: cúmque in illorum cognitione vniuerſam dignoſcendi artem conſtituerit: occaſionem præbet inquirendi, quodnam dictorum indicando præſtet, cuiúſve magis vtilis ſit, magiſve neceſſaria ad curationem inſtituendam, affectúſne, an affecti loci cognitio? & requiri quidem vtriuſque cognitionem, innumeris ferè locis à Galeno traditum eſt.

Nec ſibi aduerſatur, ſi *lib. 1. de meth. med.* curatrices indicationes numerauerit, à morbo ... cet, & ſano membri temperamento deſumptas ...

*de loc.*1. curatricis ſummam, ex loco affecto, & affectus ſpecie petendam eſſe doceat. Non, inquam, ſibi contradicit, quia in ipſa natiui temperamenti cognitione, notitia laborantis membri comprehenditur, & contrà. Nam ſi omnia curatio, natiui in laborante temperamenti cognitionem requirit, partem ipſam laborantem prænoſci neceſſe eſt. Atque ita affectus locus, páriue habet locum natiui temperamenti, & vna eſt vtrinſque cognitio, vnáque & eadem curatiua indicatio ab vtroque deſumpta.

Quo poſito, ità ad propoſitam difficultatem reſpondendum videtur. Si vnum tantùm ex dictis duobus agnoſcitur, alterum verò ignoratur, multò melius eſt ad curationem vtcunque inſtituendam, affectus, ægritudiniſve ſpeciem agnoſci. Quòd ſi vtrumque Medico perſpectum cognitúmque ſit, præſtantior eſt affecti loci, quàm affectus cognitio: cum plures curanti Medico indicationes præſtentur, & plura exhibendorum remediorum præſcripta ex ipſo loco affecto, quàm ex affectus ſpecie eliciantur.

Primum inde conſtat, quoniam ex ægritudinis ſpecie, remedij primum genus demonſtratur, quod ſcilicet contrarium ſit, à quo ſolùm ſperatur curatio; verùm cùm non ſufficiat ad ipſam exactè inſtituendam, ad alias particulares differentias deſcendere oportet, 1. *ad Glauc.*1. quarum cognitio à morbi qualitate, quantumuis cognita, non traditur, & aliunde petenda eſt. Atque primò, licèt altero duorum ignorato, præſtet agnoſci affectus ſpeciem, ex ea tamen cognita non poteſt inſtitui curatio.

Hoc euidentiùs ſic oſtenditur. Si quis agnoſcat hominis viſcera, v.g. excedenti calore vexari, protinus quidem intelligit frigidum remedium eſſe adhibendum: ſi tamen ignoret, num extraneus ille calor hepar, an renes, an magis ventriculum occupet, procul dubio non diſcernit quantum, qualéve remedium illud frigidum ſit futurum; quia hæc pro varietate partis laborantis variantur. Deinde ſi quis intelligat morbum ex capite emanare, nec tamen illius naturam & cauſam agnoſcat, num videlicet tumor ſit, aut intemperies, vel frigida vel potiùs calida; procul dubio is nec genus auxilij diſcernit: nimirum, quia affectus ſpeciem ignorat. Ergo illius cognitio ad curationem inſtituendam, magis quàm loci laborantis videtur neceſſaria, vbi alterum ignoratur.

Quod verò, ſi vtraque cognitio ſciatur, laborantis loci cognitio cognitioni affectus præſtet, conſtat ex Gal. *lib.art.med.*94. vbi docet inuenire cauſam morborum ſalubrem, perinde quidem ex affectu, ſæpius ex affecto loco. Deinde pro loci diuerſitate, licèt morbi ſpecies non varietur, ſed vna & eadem ſit, magna ſit remedij mutatio: vt manifeſtum eſt in pleuritidis, & cruris inflammati curatione. In quibus quidem affectibus, quantumuis ſpecie non ſeparentur, ſed loco tantùm, ſummoperè variantur remedia. Ergo multò plura, magíſque indiuidua, ad curationem inſtituendam, ex loci, quàm affectus dignotione eliciuntur: ex affectu enim illud tantùm in genere, contrarium ſcilicet depromitur.

PRÆCEPTVM LXIV.

Medicus primarium affectum agnoſcat.

QVanta vtilitas accedat ex primarij affectus dignotione, ab illis qui per conſenſum fiunt, Galenus oſtendit, *lib.2.de loc.aff.cap.*9. Nam ex hac internotione rectè animaduertunt artifices, cuinam parti remedia ſint applicanda: illi ſcilicet, quæ primario affectu laborat: v.g. ventriculo, ſi illius conſenſu afficiatur cerebrum. Cum enim diſpoſitio per conſenſum firma

A nondum ſit, nec ſtabilis, ad primariæ curationem ſanatur. Quòd ſi in proprium, & permanentem tranſierit, non modò ventriculo qui primariò laborat, ſed capiti ſecundariò affecto adhibenda ſunt auxilia: nulla ampliùs facta inquiſitione, cerebrúmne, an potiùs eius membranæ afficiantur, quia nulla ex eo ſit in curatione varietas, ſed vtrobique capiti præſidia imponuntur.

Quare vbi ſaltem de toto organo conſtat, vt capite, vel oculo, quamuis de loco particulari affecto, ad eſſentiam morbi inquirendam, certi non ſimus, properandum eſt, nempe vt cognoſcamus, qualenam ſit applicandum remedium. A morbi ſiquidem ſpecie & natura, qualitas auxilij indicatur; frigidúmne, an calidum eſſe debeat, humidum aut ſiccum, 2. *meth.* 7. & *lib.*3. B *cap.*1. & 1. *de rat.vict.text.*5. & 4. 1. *tract.*2. c. 7. & innumeris aliis in locis. Cùm ergo non varietur curatio ex eo quòd morbus in cerebro, vel meningibus contineatur, inutile prorſus erit Medico curaturo, cum Eraſiſtrato, prout refert Galenus 7. *placit.* 3. in controuerſiam vocare, in quonam loco princeps animæ pars contineatur. Non ſic tamen, quin illud vtile & neceſſarium nobis ſit, num in capite, vel potiùs corde reſideat. De quo argumento ſat multa Peripatetici, cum ſuo magiſtro Ariſtotele, & Auerroës 2. *collig.cap.*9.

Quinque reperiuntur notæ, per quas diſtinguuntur proprij primigeniíque affectus, ab illis ſecundariis, qui conſentientes dicuntur: & è conuerſo. Prima: Propria primáque iudicatur affectio, quæ priùs accidit, quæque C nulla alia præcedente fit. Secunda: Permanens, perpetuáque eſt, non per interualla inuadens. Tertia: Ad alterius ſedationem non ceſſat, ſed permanet altera ablata. Quarta: Omnia ferè habet talis ægritudinis propria accidentia, quibus exquiſitè poſſit diſcerni. Quinta: In conſenſum trahit membra omnia, quæ ab ipſo laborante oriuntur, & cum eo communicare ſolent. Contrà verò conſentiens, ſecundaria & aſſociata dicetur diſpoſitio, cui alia in corpore præceſſit, ad quam ſubſequuta fuit; continuò non moleſta, ſed quæ per quædam interualla ad alterius ſedationem ſedatur, ad abolitionem aboletur, increſcit ad incrementum: nempè quia firmitudine & permanentia caret, ſuúmque eſſe habet adhuc in fieri, & ab efficiente cauſa; ac proinde nondum D apparent omnia talis affectionis ſigna, vt per ea dignoſci poſſit. Denique ad membrum per conſenſum laborans, non conſequuntur omnia ab eo orta, ex Gal. *lib.*1. *de loc.cap.*5. & 2. *cap.*9. & *lib.de conſt. art. med.cap.*16. & Auic. 2. 1. *doct.*3. *cap.*2. Quæ quidem documenta, ſicut iuncta ſimul diſtinguunt ſufficienter affectus illos: ita vnumquodque per ſe decipit, & in errorem trahit. Quod, præterquam quòd ex ſuprà dictis conſtat, manifeſtum etiam ſit ex eo, quòd contingat nonnunquam priorem ægritudinem occultari, nec ſenſu percipi, quia fortè pars hebeti ſenſu prædita eſt: ſentiri autem ſecundariam, & primariam iudicari. Vt v.g. ſi nauſea moueatur, bilioſo humore ad os ventriculi aſcendente, qui tamen in ventriculi fundo abſque percepta noxa præextiterat; idémque acres vapores ad caput demandans, E in eo dolorem primò excitet: iudicabitur quidem primigenius affectus capitis, & illius conſenſu affici ventriculum, quia huius læſio poſteriùs ſentiatur, cùm hæc tamen propria ſit & primaria; illa autem capitis, licèt priùs ſenſata, conſentiens & ſecundaria: & ſic de reliquis. Quare vni tantùm indicio minimè fidendum, ſed omnibus ſimul penſatis rectè, de hac re iudicandum.

Oportet autem Medicum non ſolùm affectum locum indagare, diſtinguerèque, num per conſenſum, an per proprietatem afficiatur; ſed etiam ipſius affectus cauſam diligenter conſiderare. Quemadmodum ſiquidem eadem præternaturalis affectio, ſæpè plures partes inuadit: ita vnum idémque membrum, plurimis ægritudinibus

Digitized by Google

tudinibus ex aduerſis, contrariiſque cauſis prodeuntibus infeſtatur. Ac proinde diſtinguendæ omnino ſunt, vt debitè applicatis auxiliis remoueantur. In exemplum affert delirium, vigilias, ſoporem, & carum: quæ licèt eiuſdem loci, cerebri nempe ſymptomata ſint, nec ratione loci diſſideant, penes tamen cauſas à quibus excitantur, prorſus differunt. Vigilia namque & delirium, à calida; at verò comatoſi ſoporoſique affectus, à frigida cauſa ſunt. Id quod medicamentorum & ciborum teſtimoniis 2. *de loc. cap. 9.* confirmat Galenus. Ex quibus illa quæ frigida ſunt, ſomnum ſtuporémque inducunt, vt mandragora, papauer, hyoſciamus, lactuca, modicè dilutum vinum, præſertim largiùs ſumptum, quia minùs calidum eſt ad meracius collatum, & id genus alia: calida autem vigilias & impetuoſos motus efficiunt. Quod apparet in phreniticis, & iis qui tenuiſſimo victu vtuntur. Inedia enim caleſaciendo & exſiccando vigilias inducit: vnde ieiunantes vigilare coguntur; ſicut & illi, qui purum meriúmque vinum liberaliter potant, præſertim ſi vetuſtum fuerit: excedente namque calore quo pollet, vigilare facit, & ſitim etiam excitat; tantùm abeſt vt extinguat, 2. *acut.* 34. & 1. *de cauſ. ſympt.* 7.

PRÆCEPTVM LXV.

Medicus, ſi non cognouerit morbum, ſubtiliet regimen.

VErùm haud ineptè fortaſſe videmur facturi, ſi hoc maximè loco tractare ac diſcutere adorti fuerimus, quod pluribus locis Auicenna propoſuit quidem, ſed inexpoſitum reliquit: fortè quia non erat eo loco occaſio huius inſtituti cauſas indicare ad vnguem: Sic enim ait, 4. 1. *cap.* 1. *iuxta fin. Quando ignoraueris quid ſit ægritudo, dimitte eam naturæ, & non præcipitanter agas, quoniam vel ipſa natura morbum euincet, vel conſpicuum reddet* Et 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 7. *non longè à principio* ſic ait: *Et ſcias quod non eſt tibi poſſibile curare febrem, niſi priùs cognoueris eam. Quòd ſi ignoras, ſubtilia regimen.*

Ita Galenus *lib.* 1. *de alim. facult. cap.* 1. affirmat, quòd *morborum cognitio remediorum ſit materia*, quod 11. *meth.* 2. & 3. comprobauit. Et 5. *de ſanit. tuend.* 14. inquit: *Nullo negotio inueniet remedia, qui cognouerit affectum.* Et Trallianus *lib.* 9. *cap.* 1. aſſerit, internotionem ægritudinis, rectæ curationis fundamentum eſſe. Quare ſi Medicus ignoret morbum, ad magna remedia non accedat, ne fortè aliquis error contingat, ex quo periculum immineat. Præceptum enim eſt inuiolabile Hippocraticum, latum *lib.* 6. *epid. ſect.* 2. *text.* 50. *Te ad hoc exerceto in morbis, vt proſis, aut nequid noceas.*

Tunc enim debilia præſidia tentanda, aut ſaltem tenuis victus imperandus: ne videlicet natura à coctione diſtrahatur, ſi fortè liberaliter nutrias. Et victu tenui exhibito, morbus ampliùs pateſit: & cibi abſtinentia, ſinceritate ac puriore reddito humore, huius vires meliùs ſe produnt. Bilioſis enim bilis efferneſcit, & quaſi ferocitate ſubſultat, quæ ſuo deinde furore febrem, oris amarorem, iracundiam, & alia ſymptomata excitat, quæ bilem adeſſe in corpore ſignificant. Melancholicis proprius humor mœrorem & metum incutit, vigilias, terrorem, famem, oris aciditatem, hiſque ſimilia molitur. Pituitoſis deſtillatio ex capite in ſubiectas partes illabitur, & pituita in ventriculum influens, nauſea, cibi faſtidio, vomitione, animi defectu, hiſque ſimilibus hominem laceſſit. In magna quippe cibi potúſque parcimonia, vitioſus humor, aut in ventriculum irrumpit, aut propria ſede ſolus & purus, ferociter inſilit; conſueta videlicet alimenti benignitate deſtitutus. Quapropter qui impuro ſunt corpore, ægrè inediam ferunt. Quare ſi ignorato morbo conſtanter imperetur inedia, vel morbum hæc compeſcit, vel manifeſtabit.

A Leuis inedia bilem accendit, quam eandem tamen perſeuerans extinguit, corpúſque refrigerat. Nam vitioſos humores exterit, ſuo modo concoquit, domat, & in vias deducit, per quas naturæ impulſu, aut artis beneficio à corpore expellantur. Demum cum inedia ſit ſpecies vacuationis: natura eius opera, maiori parte prauorum humorum deuicta, reliquum ſuperior concoquet, & per varias regiones expellet.

Sed vt verum fatear, video te hæſitantem, & in lubrico poſitum. Nam in propatulum referes plures morbos, in quibus ignorata cauſa, plura Medici machinantur pro curatione auxilia. Sic non cognitâ cauſâ doloris fomenta adhibet oculis dolentibus Hipp. 6. *Aph.* 31. Eodem modo quando cognoſcitur affectus, non tamen B cognoſcitur pars affecta, & cauſa illius dubia eſt, aliqua auxilia admouentur. Multoties enim certi non ſunt Medici, vtrùm dolor ſit nephriticus, an colicus: in cuius cognitione deceptus fuit Galenus ipſe 2. *de loc.* 5. cum ij affectus inter ſe magnam habeant ſimilitudinem, & affinitatem; & ſimilitudines non modò vulgaribus Medicis, ſed doctiſſimis errandi anſam præbeant, vt Galenus, inquit, *loc. de loc. nuper cit.* Et tunc in doloris vrgentis anguſtiâ, clyſteribus & fomentis anodynis vti coguntur.

Quare morbo ignorato, aliquod Medicus auxilium poteſt adhibere. Hoc modo feciſſe Galenum legimus, *lib.* 12 *meth. cap.* 7. in quadragenario illo, quem tantoperè colicus dolor infeſtabat, calidis priùs adhibitis auxi- C liis, vt an à frigido, vel calido humore excitaretur dolor, certiùs cognoſceret, cum tamen cauſam antea exactè non cognoſceret. Nam quos morbos ſola intemperies primarum committit qualitatum, ij non omnibus ita patent, niſi cùm plurimùm à naturali habitu pars receſſerit, dicebat Galenus *lib. de diff. morb. cap.* 5.

Solue controuerſiam hoc modo. Si morbus fuerit leuis, neque cognoſcatur, aliquid Medicus agere poteſt: nempe diætam inſtituere. Quam ab illo poſſe præſcribi, non negauit *ibi* Auicenna. Et hæc ſpecies eſt euacuationis. Ita docet Galenus *lib.* 1. *de criſ. cap. vlt.* ſub his verbis: *Optimum igitur eſt, ſi in primo ſtatim die cognoſcamus, & hoc iam millies fieri poſſe probauimus: ſi verò* D *in hoc aliquando manifeſtè dignoſci non poſſit, tunc coniecturam aliquam, artificioſam habebimus, ex qua bonam victus rationem inſtituere incipiemus: exactam autem notitiam aſſequemur in ſecundo die, vel omnino in tertio, vel in quarto.*

Ex his conſtat manifeſtè, nihil debere agere Medicum, ſi morbus ſit leuis, & inducias præbeat, præterquàm leuia auxilia offerre; vt ſibi ipſi dolore laboranti feciſſe Galenum vidiſti, clyſtere admiſſo & diæta. Qua imperata expectare licet, num natura vincat, an detegat morbum. Quæ ſi non vincat, & in detegendo illo nimis ferietur, tunc auxiliantibus erit explorandus morbus, & offerenda medicamenta, ex quorum adminiſtratione periculum ægrotanti non immineat. Nam temerè E nihil tentandum, vt Hip. ait 6. *epid. ſect.* 2. *text.* 25. Colliges deinde, quomodo priſci Medici omnes ac ſinguli, morbo ignorato, modò quicquam agendum eſſe, modò feriandum, ſtatuiſſe viſi ſint.

PRÆCEPTVM LXVI.

Medicus à iuuantibus & nocentibus, pro remediis adhibendis, indicationem ſumat.

VT ſuperiùs dictata de mirabili diætæ, optimique regiminis vtilitate innoteſcant ampliùs, celeberrimum in idem inſtitutum addamus Galeni locum, ex 1. *lib. de loc. affectis, cap.* 4. quo facundiſſimus author, à iuuantibus & nocentibus etiam ſumendam eſſe indicationem, ſcitè edocuit, dum ſic ait: *Verùm conſiderare*

rare oportet, verùm illaſum ſit hepar, an affectu quopiam imbutet, & qualis ſit ipſius affectus, verùm calidus, an frigidus. Haud ſecus de ſplene quoque: quippe ex horum omniũ conſideratione, ſimul cum quotidiana ciborum potionúmque experientia, exquiſitè poterit quis inuenire non ſolùm locum affectum, ſed etiam ipſius diſpoſitionem, &c. Et infrà ſic inquit: *Igitur ſi idipſum quod moleſtat, nihil aliud fuerit quam intemperatura, calidam refrigerando, & frigidam calefaciendo illico iuueris hominem. Neque nudam duntaxat opinionem, verùm etiam ſcientiam, & quidem haud obſcuram ſuſcepta habebis coniectura; idque multò magis, ſi vtranque ipſam examinaueris, refrigerantibus quidem tum medicamentis, tum victus ratione videndo hominem iuuari: calorificis verò lædi: vel contrà à calefacientibus quidem iuuari, à refrigerantibus autem lædi*, &c.

Illud ergo eſt obſeruandum, vt quemadmodum in morbis etiam ſecundùm genus ignoratis, nec regimen curatiuum inſtitui poteſt, nec remedium aliquod adhiberi (niſi fortè detur commoderatum, explorandi gratia, & vt Medicus ſuam tegat ignorantiam, nec æger de ſua ſalute deſperet) ſic in exactè cognitis & exploratis morbis, exequenda eſſe, quæcunque certa, firmáque & cognita ſigna indicant. Ita ſi ægritudo tantum in ſpecie ignoratur, v. c. ſi cognoſcamus putridam eſſe febrem, non tamen cuius ſpeciei, ob ignorantiam ſignorum quibus febris ſpecies dignoſcuntur: illud tantùm agendum, quod ægritudo in ſuo genere indicat, regimen ſcilicet ſubtiliare. Quia ex eo, quòd morbus materialis ſit, ſubtiliationem requirit. Et ſic de aliis, quæ à putrida febre, & quocunque morbo in genere indicantur.

Quamuis autem ſecundùm indicationes à probabili coniectura deſumptas, operari etiam oportet: tamen etiam atque etiam videat, vt ita conſulat auxilia, vt periculum aliquod inſigne ex ſuo opere non ſequatur, ſi fortè contingat decipi in opinione de morbo habita: nominatim vehementia non adhibeat præſidia, nec in quantitate iuſta; ſiquidem illud tantùm exercere licet, vbi morbus certus eſt, firmitérque cognitus: quamuis etiam tunc tutius ſit à leuioribus & moderatis incipere; nedum vbi experiendi gratia remedia tentamus: cùm longè alia ſit tentantis & experientis à curante conditio.

Hac cautela vſum fuiſſe Galenum 1. *de loc.* 4. *cit.* in hiſtoria cuiuſdam ægri, propoſita *lib.* 2. *Inſt. PP. Med. hiſt.* 91. colligimus. Cùm enim ex cruditate certò agnoſceret affectum locum, quem cruditas ipſa monſtrabat, eſſe ventriculum: ex nidoroſo autem ructu calorem excedentem eſſe in cauſa: tamen ea moderatione orſus eſt curationem, vt omnibus proſpectis, & ventriculo affecto, & calido intemperamento vnà ſuccurreret. At tandem mordacem humorẽ immerſum eſſe, & imbibitum fuiſſe tunicis coniiciens, (quia oblatis acribus medicamentis exaſperabatur dolor, temperatis miteſcebat) exhibita hiera, quæ ad hos humores ab inteſtinis educendos aptiſſima eſt, ægrum ad perfectam ſanitatem deduxit. Ita cùm doloris cauſam, & eius quantitatem perſpectam non haberet, pro dolore oculorum leniendo fomentis vſus eſt, 6. *Aph.* 31.

Vnum tamen aduertas quæſo, quod cùm ex coniectura auxilia applicas, & viæ tentandi inſiſtis, caueas omnino, ne æger, aut vulgus, Medici propoſitum agnoſcat, quemadmodum cautè prudentérque admonuit Hipp. *lib. de decenti ornatu, num.* 3. Quòd ſi æger conſcius ſit, quòd Medicus ex incerta coniectura tentet remedia dicta, culpabitur, quaſi experiri velit remedia cum alienæ vitæ diſcrimine: quod valdè periculoſum eſſe exiſtimauit, 1. *Aph.* 1. licèt crebrò in fieri neceſſe ſit. Præterquàm quòd maximum auertitur incommodum, de Medici & artis grauitate, ſi cum imperitis de vera morbi natura & curatione fabuletur, tentando ſcilicet & ſolicitè interrogando, non ſolùm de morbi origine, ſed & de exhibito remedio in anteacto morbo, & num paulò ante præſentem, fuerit purgatus æger, & propter quam cauſam & diſpoſitionem.

Quapropter pro affecto loco, & affectus ſpecie dignoſcenda, morborúmque occultorum notitia conſequenda, plurima ſolicita interrogatione, & apta remediorum tentatione eſt opus, & notæ diligentiſſimè inquirendæ. Nam vt ipſe eo loco ſignificauit, fruſtrata alimenti concoctio, ſeu cruditas, cùm ventriculi non ſequentis ſymptoma ſit, 3. *de ſympt. cauſ. cap.* 1. partem laborantem procul dubio indicat: nidoroſus autem, vel acetoſus ructus, cauſam & malum ſignificat.

PRÆCEPTVM LXVII.

Medicus rectè teneat, quantùm in vnaquaque regione remedia euarient.

QVanta ex regionum varietate in morbis, moribus, viuendi genere, animalibus accidat varietas, Hip. *lib. de aëre, locis, & aquis*, eleganter oſtendit. Sicut enim tempora anni variè alterant & immutant corpora noſtra: ſic regiones. Maxima enim eſt regionum cum anni temporibus comparatio. vt *lib.* 8. *de placit. cap.* 6. prædixit Galenus. Sicut enim hyeme redundat pituita, verè ſanguis, æſtate flaua bilis, autumno denique nigra: ſic regio temperata, veri reſpondet; calida æſtati; inæqualis calore & frigiditate, ſed frigore & ſiccitate abundans, autumno; humida denique & frigida, hyemi.

Sic corpus optimè conſtitutum, in iis regionibus quæ à temperamenti modo receſſerunt, gigni non poteſt: vt *lib.* 2. *de ſanit. tuend. cap.* 7. *in principio*, dicit Galenus, & ratio docet, & experientia ſuadet. Quippe ſicci, graciles, & veluti torrefacti, in æſtuoſis tractibus homines fiunt. Rurſus frigidioris plagæ incolæ, inæquali temperamento viſuntur, vt quibus exteriora frigeant, interiora, atque in his viſcera immodicè caleant.

Hip. *lib. de aëre, loc. & aquis, num.* 57. ſic ait: *Regio in qua quis nutritur, naturam ipſam permutat. Inuenias enim ferè ſemper & formam hominum, & mores, regionis naturæ compares*. Hoc modo ex regionibus, quantùm ad timiditatem & audaciam, voluptatem & laborem ſpectat, non paruam in moribus hominum extare differentiam certum eſt, quaſi affectus animi, motionis corporeæ affectionem, quam ex aëris continentis temperatura non parum contingit variari, ſubinde conſequantur: vt 5. *de placit. cap.* 5. dicebat Galenus.

Hoc modo in variis regionibus, varij morbi contingunt, varia eſt hominum vita. Sic Ariſt. *lib. de breuit. & longit. vitæ*, & *ſect.* 14. *probl.* plagarum calidarum & ſiccarum incolas diuturniorem vitam ducere, & pauciſſima habere excrementa affirmat; ex quibus maxima pars morborum. Aut quòd ætate progrediente ſimul etiam aut remedium morborum, aut iuuamentum etiam temperamenti ipſorum exceſſus, nempe frigoris & humoris accedit; quibus calori & ſiccitati admixtis, illud oritur in ſenectute temperamentum, quod vitam tam latè longéque propagare poteſt. Cùm tamen Vitruuius Septentrionales regiones cæteris ſalubritate, & vitæ longitudine anteponat. Cur autem? quia (vt ſuſpicor) frigidiores calorem roborant interiorem, externo frigori reſiſtentem.

Sed ſi librum Hipp. rimeris ad vnguem, inuenies magnum eſſe regionum diſcrimen ex earum ſitu. Nam regioni quæ in ſitu eſt verſus calidos ventos, cuiuſmodi ſunt, qui inter brumalem ſolis exortum & occaſum perflant, ei hos peculiares eſſe ventos: tutam autem eſſe à ventis ſeptentrionalibus; & ibidem abundare aquas, ſed quæ ſalem ſapiant, neque altæ ſint, & hyeme frigidæ, æſtate calidæ: quod inſalubritatis ſignum

exiſtit

Digitized by Google

exiſtit. Quæ verò ex oppoſito ſunt conſtitutæ, ad ventos frigidos, inter occaſum Solis æſtiuum, & orientem æſtiuum, & ipſis venti hi ſunt vernaculi: tutæ ab Auſtro & ventis calidis: Et aquæ ibidem duræ ac frigidæ, quæ ad dulcedinem vergunt. In his homines vegeti ac ſicci, moribus potiùs feris, quàm mitibus. Quæcunque autem inter æſtiuos, atque hybernos ſolis ortus, & quæcunque ex eatum oppoſito ſitum habent, de his ita ſe habet. Quæ ad orientem ſolem, par eſt eſſe ſalubriores illis, quæ ad ſeptentrionem, & quæ ad calidos ventos, etiamſi vnum tantùm ſtadium interſit. Nam ſortiuntur aquas ſplendidas, odoratas, molles; amabiles vultus hominum, coloris optimi ac floridi, verno tempori ſimiles. Quæ ad occaſum collocantur, eæ ſunt morboſæ, aquis vtuntur minimè claris, vultus hominum decolores.

Sic *eodem libro* multùm aſſerit differre Aſiam ab Europa, quantum ſpectat ad naturam & vires omnium è terra naſcentium: itémque hominum. Hoc eſt, longè & pulchriora & maiora omnia naſcuntur in Aſia, quæ regio noſtra regione mitior, vt & homines; & cultiora omnia. Cauſa eſt anni temporum temperies: cùm tamen non omnia ſint in ea ita æqualia; vt ſanè nec in aliis regionibus tanta æqualitas, vt multis non ſit inæqualis. Quare tum ex ipſius regionis natura, tum ex diuerſis temporum mutationibus, & ex aëris varietate hæc accidit varietas, quæ alimenta diuerſimodè immutat, & hæc non ſolum mores, ſed morbos diuerſæ naturæ progenerant.

Hac ratione qui frigida & humida loca occupant, ſunt capitones, obeſo corpore, labris tumidis, buccis protuberantibus. Pleræque regiones Pygmæos producunt, pumiliones, coactæque breuitatis homunculos. Aliæ gutturoſos, ſtrumiſque deformatos, ſimis naribus, varis repandiſque cruribus. Aliæ corpora ad phthiſim parant, ad ferinas tuſſes, & deſtillationes. Plures regiones corpora ad peſtem diſponunt. Quædam humores generant, ex quibus emanat elephantiaſis. In aliis accidit pilorum implexio intricata; qua affecti, prælongas capillorum tricas, & cincinnos mirificè intricatos, digiti ſæpe craſſitie, ex reliquo capitis & barbæ capillitio, ad humeros, pectus, & aliquando ad vmbilicum vſque demiſſos geſtare ſolent, aſpectu planè monſtrifico, & Gorgoneum caput præferente: qui affectu Polonis eſt familiaris, & idcircò illi Plicæ Polonicæ nomen eſt inditum.

Huius varietatis cauſa plerunque in controuerſiam vocata, vix tamen à quoquam ad plenum definita. Eam ego aërem eſſe reor, qui ob Solis acceſſum & receſſum, ac planetarum varium influxum, perfuſus calore, frigiditate, humiditate, & ſiccitate, corpora noſtra afficit, & pro ſui ratione immutat. Ergo ſicut aër moderatus noſtri intimi caloris natiui eſt conſeruator optimus, ſic ſi calidus eſt, & à temperie deflectit, ſudorem æſtúmque parit, vrinam minuit, ſitim infert, coctionem perturbat, vires debilitat. Frigidus contrà refrigerat, denſat, adſtringit, coctionem, caloris intrò repercuſſu, robuſtiorem facit. Humidus, corpus emollit, lenit, pigros facit, ingenio tardos. Siccus, corporis habitum reſoluit, excrementa minuit. Turbidus corpora prauis humoribus implet.

Aërem ergo contempletur Medicus, omnium harum viciſſitudinum auctorem. Nam & Galenus eum ex præſidiorum numero vnum eſſe, & inter ſcopos medicatorios, à quibus ſumuntur curatrices indicationes, reponendum aſſeruit, *9. meth.* 14. Et habet rationem cauſæ ſine qua nec morbus tolli, nec ſanitas conſeruari poteſt; quia illius naturam nemo poteſt effugere: illum enim noluntus velimus, attrahimus, & præſenti cœli ſtatu vti cogimur.

At hæc ſententia vbique à Galeno aſſerta, patitur inſtantias multas. Primò, quia Galenus *3. meth. 1. in princ.* A *cap. Abſurdum* (inquit) *eſt, aliud eſſe quod curatur, aliud quod curandi rationem præſcribit.* Sed aër non curatur, Ergo curationem non præſcribit. Secundò, Galenus, *9. meth.* 14. aſſeuerat, aërem ambientem eſſe ex præſidiorum numero vnum, quando morbo eſt contrarius. Igitur non indicat curationem, ſed potiùs indicatur. Nam indicatio, quæ eſt remediorum apprehenſio, ſumitur ab eo quod indicat, videlicet à morbo, Igitur, ſi aër ambiens eſt remedium & iuuat, indicatur potiùs in curatione, quàm indicet ipſam.

Tertiò, ſi aër ambiens ſcopus eſſet medicatorius, maximè quia ſine eo morbus tolli non poſſet, & quia aëris materiam fugere non licet, in omnibus morbis eius obſeruatio neceſſaria eſſet. Sed hoc eſt falſum: quia B morbi inſtrumentarij, aëre ad ſui curationem non egent. Præterea ſicuti morbus non curatur ſine aëre, ſic nec ſine potu & cibo, ſomno & vigilia. Igitur non ob hanc cauſam dicendum eſt, eum curandi rationem præſcribere.

Quartò, licèt per graues & acutos morbos non liceat aërem mutare; per leuiores tamen & diuturnos licèt migrare de loco in locum, & de regione in regionem. Igitur non ſemper præſenti cœli ſtatu vti cogimur. Accedit, quòd multò grauius & difficilius ſit, noxas aquæ, quàm aëris corrigere; quia fere tota regio eadem aqua abundat: in aëre verò magnam patitur diuerſitatem, quæ in eadem domo animaduertitur. Nam aliter ſe habet in loco ſublimi, aliter in loco profundo: Igitur C curationem indicare non poteſt.

At rationes hæ, quibus aliqui Claſſicorum peritiſſimi Galenum condemnant, non ſunt tanti momenti, vt eius doctrinam deſerere cogant. Nam meritò ſcopos medicatorios in ternarium numerum redegit Galenus: in morboſum affectum, in naturalem affectum, & aërem ambientem. Morboſus affectus, cùm ſui ablationem indicet, primò & per ſe curandi rationem præſcribit. Naturalis affectus primò ſui conſeruationem, & ſic curandi normam indicat: quouſque videlicet ſit alterandum. Nam cùm curatio ſit immutatio morbi in naturalem ſtatum, ab alteratione ceſſandum non eſt, quouſq; corpus redeat ad illum. Sicuti nec vltra eſt progrediendum, ne morbi genus contrarium poſſit induci. Quare D cùm curatio certam qualitatem & quantitatem remedij expoſtulet: ſicuti qualitas ſumitur ex morbo: ſic quantitas ex naturali affectu. Quantus enim eſt à naturali ſtatu receſſus, tantum remedium eſſe debet. Aër ambiens, primò & per ſe curationem non præſcribit, ſed ſecundariò, & ex accidenti. Quando enim aër ambiens ſimilis eſt morbo, auxiliorum vires eſſe augendas indicat, quia morbum fouet & auget.

Prætereà, ſi aër ambiens in ſua natura conſideretur, & quia illius materia eſt maximè vitæ neceſſaria, ſine qua nec ſanitas, nec morbus reperitur, inter ſcopos medicatorios reponitur, ob hanc maximam ſui neceſſitatem. Reliquas enim auxiliorum materias fugere poſſumus, aërem verò minimè: Imò ſine ipſo nec momento E temporis animalia viuunt, vt *lib. de flatib. num. 6.* eleganter prædixit Hip. At verò ſine cibo, aut ſomno & vigilia, per duos, tres, aut plures dies. Ob hanc cauſam aërem vitæ, ſanitatis & morbi auctorem eſſe aſſeuerat. Quam ſententiam *2. de diff. reſpirat. c. 12. poſt med.* & *6. de loc. c. 5. poſt princip.* fusè explanat, dicens, impoſſibile eſſe reſpirationem à vita, & hanc à reſpiratione ſeparari.

Nec enim rationes plurimùm vrgent. Nam Galenus *3. meth.* intelligendus eſt, de eo à quo prima indicatio ſumitur, quæ morbi eſt ablatio. Et ibi de communiſſima hac indicatione agit, quæ à morboſo affectu deſumitur: qui primò & per ſe curandi rationem præſcribit, & ideò curatur. At verò aër ambiens ſecundariò & ex accidenti curationem indicat.

Ad ſecundam dic: Non eſt inconueniens idem ſub diuerſis rationibus indicatum eſſe, & indicare idem

ambiens in ſua natura conſideratus, tantùm curationē indicat;ſi verò conſideretur quatenus adſcititiam naturam ſolet habere,quæ morbo vel contraria, vel ſimilis eſſe poteſt,tunc indicatum eſt, & inter auxilia medica, aut morbificas cauſas ſolet connumerari.

Ad tertiam dic? Aërem ambientem in transmutandis corporibus potentiorem eſſe cæteris rebus non naturalibus:quia aſſiduè alterat,perpetuò immutat,tenuitate ſua vniuerſum corpus peruadit, immediatè cordi occurrit,& alimenta in ſui naturam tranſmutat.

Ad extremam Dic: Aërem ambientem inter reliqua indicare curationem, non quia difficilius ſit illius noxas corrigere,ſed quia,velimus nolimus,aërem præſentem attrahimus.

Quare ob aëris varietatem in vnaquaque regione remedia euariant.In calidis,& frigidis regionibus cautè vacuandum,vt *ſupra præcepto* 47.ex priſcorum mente retulimus: in temperatis liberaliùs agendum. Et ſic in vacuationibus vniuerſalibus penes regiones varianda curatio eſt.Sic in particularibus ex victu, & ex aliis rebus non naturalibus eſt permutanda. Hoc præclaro elogio cecinit Celſus,*in præfatione ſua*,dum hanc rem ſic aptè confirmat: *Differre quoque pro natura locorum genera medicinæ, & aliud opus eſſe Romæ,aliud in Gallia. Quòd ſi morbos eadem cauſa facerent,vbique remedia quoque eadem eſſe debuiſſent.*

Hac ratione,experimento fidiſſimo compertum eſt, in quibuſdam regionibus, vt Hiſpania, & Braſilienſi plaga, copioſè eſſe venam ſecandam. Nam in his ob ſolis cœlique temperiem, & alimenta vbertim nutrientia,ſanguis abundat in corpore copia multa; & turgentibus venis, morbi ab eius multitudine ferè emanant, quem ſi ſecta iterum atque iterum vena emittere recuſes, vel ægrotantes in grauiora conicies pericula,vel natiuus ignis præ copia ſanguinis,velut ignis congerie lignorum ſuffocatus,extinguetur. Contrario modo in ſeptentrionali tractu parcè ſanguis mittendus. Nam ſanguis in corpore genitus eſt aquoſus,qui nec ita valenter nutrit,nec vires roborat; & præ regionis frigore,alij humores ſeroſi ex alimentis ſubfrigidis, & non ita ſucculentis pronati, in corpore abundant: qui magis purgante medicamento,quàm venæ ſectione ſunt extrahendi. Quòd ſi liberales in vtroque ſexu, ætate, & temperamento vacuationes exerceas, phlebotomiæ ope;vel ægros ad frigidorum cruditatem,extracto ſanguine, in quo calor perſeuerantiam habet, deduces, quod ſummoperè Auic.timuit,4.1.*cap.* 20.vel exhauſta & vacuata hac puriſſima ſubſtantia, plurimáque ſpirituum copia effuſa ipſos præcipites dabis in mortem.

Hoc modo in plurimis regionibus, hæc vel illa vacuatio ob varietatem aëris magis confert.in hac vomitus; in illa, medicamentum per aluum expurgans; in alia,quod vrinam mouet; in plurimis, quod ſudorem prouocet, eſt ex vſu: & ſic de cæteris præſidiis indicandum.Ob hanc cauſam in quadam regione, vt Braſilienſi,caro ſuilla febrientibus conceditur, vt ſalubris: quæ ſi Europæis ægrotantibus offeratur, nocebit eximiè. Quapropter Medici vſu edocti, eo vtuntur alimento & remedio in vnaquaque regione, quod experimento in pluribus feliciter contigiſſe obſeruant.Cùm enim cauſæ morborum ob aëris varietatem variæ ſint, diuerſa remedia, & diuerſam victus rationem, in diuerſis regionibus celebrare oportet.

PRÆCEPTVM LXVIII.

Medicus, ad id quod magis vrget, attendat.

DVo ſunt artis medicæ oracula,ab omnibus Medicis ſumma veneratione obſeruanda. Primum eſt; *Contrariorum contraria ſunt remedia.* Alterum; *Ad id* A *quod magis vrget, curantis conſilium dirigi debet,alio non neglecto.* Cùm enim generoſi Medici inſtitutum ſit, periculum auertere, ſi poſſit,& ferocientium ſymptomatum ſæuitiem retundere, fit vt vrgentiori opituletur citiſſimè,quod vires promptiùs eneruat, & ex quo periculum confeſtim imminere certum eſt.Hoc dilucide docuit Galenus *lib.* 3.*meth.cap.* 9.dum ſic ait: *Nam affectus,vnde primùm,maximéque imminet periculum, hic primus curari debet.*

Hippocrates *lib.* 5.*Aph.text.* 19.ſic inquit: *Quæcunq; refrigerata ſunt excalfacere oportet:exceptis iis quibus ſanguis fluit, aut fluxurus eſt.* Galenus *in com.* ſic profatur: *Hoc quod nunc dictum eſt,haudquaquam euertit illud theorema. Contrariorum contraria eſſe remedia; de quo pleniùs* B *diximus in eo tractatu, qui de arte curatiua inſcribitur:in quo oſtendimus, aliud eſſe theorema magis neceſſarium,illa priùs curari præcipiens,quæ magis vrgent, hoc eſt quæ maius periculum afferunt,ſicuti & nunc profluuium ſanguinis* Cùm enim ſanguinis profluuium ſit ſymptoma maximè verendum,ex quacunque parte educatur,quia ſanguis elaboratiſſima eſt ſubſtantia,& plures ſpiritus reſoluuntur:idcircò profluuio tanquam vrgentiori illicò obſiſtendum, incraſſando & refrigerando, vt 7. *Aph.* 37.docuit Hip. *Quicunque euomunt ſanguinem,ſi ſine febre quidem, ſalutare; ſi verò cum febre, malum: curare verò acerbis & refrigerantibus.*

Quando enim indicationes contrariæ coniunguntur,ſtudium omne adhibendum eſt,vt curetur id quod magis vrget,ex Gal.*lib.* 7.*meth.cap.* 12.*ante med.*& 1.*ad* C *Glauc.* 14. *ante med.* Et 11. *meth. cap.* 1. poſito exemplo in febre, cui cauſa contrariatur, edocuit. Idem conſtat ex *lib.* 11.*cap.* 9.*ad med.*§. *At ſi non vacuata priùs multitudine, &c.* Timet enim in curatione febris, quæ ex obſtructione oritur, ne oblatis deobſtruentibus, quæ ſuapte natura calida ſunt, febris, vel putredo increſcant. Quare hæc cum conſilio ſummo ſunt propinanda.

Legitimo enim modo ſi operemur,à cauſa incipienda curatio eſt; qua remota, ſymptomata ceſſant. Sed ſi hæc nimis vrgeant, & ſua ſæuitie vires proſternant, ab effectu exordiri curationem oportet. Vt v.g. ſi immodica vigilia, & grauis dolor ægrum corripiant; ex quorum immanitate facultates reſoluantur:tunc ſym- D ptomati veluti vrgentiori, opitulari debemus. Et hæc curatio illegitima & extraordinaria meritò eſt dicenda.

Exemplo ſit,copia pituitæ in ventriculo congeſta,à qua appetentia langueſcat,& calor minuatur,ita vt nihil concoquat, ſed ex hac cauſa aſſumptum, crudum deiiciatur,aut vomitu reddatur. Cauſa expurgationem expoſtulat,ſed excretio renuit. Quare roboranda ſunt ventriculus & inteſtina; & eò magis ſi ab ipſa pituita ori ventriculi affixa,hæc pars lancinetur, & concitetur ſyncope,frigidiſque ſudores emanent;tunc enim neglecta cauſa, affectui magis periculoſo occurrendum, & ſic curationis methodus inuertenda. Et ſi hæc pituita dolores truculentos concitet,tunc narcotica offerenda: quæ etſi frigiditate nimia obſint cauſæ, humorémque E tenaciorem reddant,tamẽ melior eſt noxa,quàm mors. vt dicebat Gal. *lib.* 12. *meth.cap.vlt.* Quare qui methodum in omnibus nimiùm pertinaciter exquirit, pariter cum morbo plerunque hominem de medio tollit.

Ita ſi deſtillatio cum febre coniungatur, huic quæ citiùs eſt interemptura,neglecta deſtillatione, obuiandum, & ſic feruor vacuantibus & refrigerantibus reſtinguendus. Hoc modo,ſi pleuritis è catarrho frigido emanet, illi priùs auxiliandum. Deinde ſi valdè vrgeat malum,periculúmque minetur,tunc coacti neceſſitate, nulla præparatione præuia,nec obſeruato ordine, omni conatu remedia afferre tentabimus. Hoc experimur oblatis opiatis, quando truculentus dolor ægrum infeſtat.

Hac

Hac ratione non cum ſuſpicione futuri damni ex modo illato, curam coactam molimur, ſed aliquando etiam cum certitudine. Vt ſi puncto muſculi capite, conuulſio quæ nulla conuenientium medicamentorum vt leniatur, ſuperueniat; cogimur totum muſculum per tranſuerſum ſcindere, licet certò ſciamus aliquam particulam motu priuatam remanſuram. Neruum etiam punctum, ſi conuulſiones & deliria comitentur, totum per tranſuerſum ſecamus, ſed non ſine graui damno. Ita cùm ex vena vel arteria ſanguis fluit immodicè, totum vas tranſuerſim incidimus, ſic periculum ex nimia hæmorrhagia imminens præcauemus.

Sed difficile eſt ſcire, quid faciendum ſit, ſi duo ſimul adſunt quæ grauiter vrgent? Dic, ſi duo pariter vrgeant, ſuperanti curationem adhibendam. Hac tamen conditione, ne quod reliquum eſt contemnas, monente Galeno *3. de ſanis. cap. 9.* Quòd ſi pariter exuperent, ſtudio pari vtrique conſulendum. Sed quomodo hoc fiet? Si vtrunque eandem expoſtulat curationem, facilis eſt via. Hoc modo in muliere, quæ menſtruorum copia laborat cum diarrhœa, adſtringentia proſunt, vel per os aſſumpta, vel per clyſteres indita aut per peſſaria applicita. Si contrariam curationem exigant, tunc per interualla ex æquo vtrique ſuccurrendum. Vt, ſi ob contentos in ventriculo humores, caput doleat, & ſimul ob eoſdem ad inteſtina fluentes, dyſenteria premat: tunc repellendus eſt humor ad inferiora ratione cephalalgiæ; ſed dyſenteriæ cauſa, attrahendus ad ſuperiora. Et hoc per interualla agendum, dummodò vrgentiori magis ſuccurras, prout dolor vel capitis, vel inteſtinorum magis ægrum premit.

PRÆCEPTVM LXIX.

Medicus vacuationes ſymptomaticas non omnino flocci faciat.

SYmptomaticas vacuationes in principio morbi, crudo adhuc exiſtente humore, ſemper reprobandas eſſe, & ſic cohibendas, non iuuandas aut permittendas, diſſertant Medici. Nos ex priſcorum mente, quid de hac re ſentiendum ſit, determinabimus. Galenus, celebri quodam oraculo, ſemper eas condemnat, *4. Aph.* 22. *Quando aliquis incipit morbus, ſi quid excernitur, nihil tunc excernitur natura ratione, ſed ſunt omnia caſus præter naturam earum, quæ ſunt in corpore, diſpoſitionum. Quo enim tempore à cauſis quidem morbum facientibus natura grauatur, adeſt tamen cruditas humorum, tunc aliquid benè euacuari eſt impoſſibile; ſiquidem oportet coctionem præire, ſubſequi diſcretionem, & poſtea euacuationem, vt bona ſit criſis, ſiue iudicium.*

Cùm enim animal naturæ legibus gubernetur, ex Galeno *2. de ſympt. cauſ. cap. 1.* & determinati ſint ac ordinati naturæ motus, *lib. 3. criſ. cap. 10. ad init.* & lex naturæ ſit, & ordo facultatum naturalium, vt facultas expultrix ante coctionem non operetur, ex Galeno *3. de dieb. decretor. cap. 8. ad init.* rectè ſequitur, vacuationem factam morbo exiſtente crudo, non eſſe ex ordine & lege naturæ celebratam, ſed eſſe ſymptomaticam & præter naturam. Igitur quando natura ſibi conſtat, & nos rectè moderatur, & benè valet, quicquid vitioſum eſt, aut ſuperabundat, ex corpore poſt coctionem expellit: quando verò ante coctionem, & intempeſtiuè id facit, imbecillis eſt, & ſic reddita ignaua, humores retinere nequit, eóſque effluere ſinit. Eorum enim multitudine & prauitate laceſſita & irritata, etiamſi robuſta ſit, ante tempus expellit coacta, & leges proprias prætergrediens.

Hæc vacuatio in facultatis retentricis debilitatem reiici poteſt. Nam, vt inquit Galenus *6. de loc. affect. cap. 6. parum poſt princip. In his qui præter naturam ſe habent, retentio quidem ob excretiuæ virtutis imbecillitatem,*

A *excretio verò ob retentricis facultatis infirmitatem euenit.* Quare hæ vacuationes in principio morbi meritò reprobantur, & neceſſariò lædere debent. Quod intelligens. Hip. *2. epid. ſect. 2. text. 16.* dicebat: *Iudicatoria non iudicantia, pars in lethalia ſunt, partim difficilia iudicationis.* Et *1. epid. ſect. 2. text. 4. Cruda verò, & incocta, & ad malos abſceſſus conuerſa, aut acriſias, aut dolores, aut diuturnitatem, aut mortem, aut recidiuas ſignificant.*

Quare non ſolùm cum Hippocrate *2. Aph.* 12. poſſumus dicere: *Quæ relinquuntur in morbis poſt iudicium, recidiuas facere conſueuerunt.* Sed ea etiam quæ excernuntur, ſi ante coctionem excernantur, eaſdem excitare affirmabimus. Quod ipſe ſignificauit *2. epid. ſect. 1.* dicens;
B *Quæ iudicata ſunt, & cruda, & non concocta, præiudicata recidiuas faciunt.* Horum omnium aſſignanda ratio. Vacuationes enim in principio morbi factæ, cum fiant ab irritata natura, & non obſeruante ordinem, debent eſſe ſuperfluæ, vel diminutæ, vt docuit Auic. *2. 4. tract. 1. cap. 64.* §. *Quando ſuperfuit euacuatio, & nondum incepit digeſtio, tunc non eſt illud, cuius iuuamento eſt intendendum; & euacuatio debilis, pauca, per fluxum ſanguinis narium, aut ſudorem, ſignificat quòd natura mouit, & non potuit.* Quod confirmauit *cap. 21. antecedente*, §. *Et ſcias quòd ſigna criſis, quando adueniunt ante ſtatum & coctionem, & ſequitur eam vacuatio multa, non oportet tunc vt in ea habeatur fiducia, quoniam natura ob humoris copiam, prauitatem, & debilitatem perturbata, aut*
C *non vacuabit, aut ſi fecerit, vacuatio erit immodica, quia ſeipſam continere non poterit.* Quod appoſitiſſimo exemplo *lib. 3. de dieb. decret. cap. 8.* Galenus confirmat, dum ſic ait: *Conſidera iam mihi tale quid in natura accidiſſe, quod hominibus natura infirmis contingit, qui à fortioribus quibuſdam irritati, pro neceſſitate impetum faciunt, vndequaque eos, & impares pugnantes ſuperantur. Quinetiam onus deponere quis volens inuitus vel inuitus cum eo concidit.* Accedit alia cauſa, quòd natura in hac vacuatione vtile cum inutili excernat, *3. de dieb. decret. cit.* quia ante coctionem ſeparatio facta non eſt, *2. Aph.* 22. & agitat hæc vacuatio vires, ac perturbat coctionem, quæ quiete perficitur, ex Gal. *4. aph.* 44.

Has ergo eſſe inutiles vacuationes probat Hippoc. *4.*
D *Aph.* 62. dicens: *Quibus in febribus morbus regius ante diem ſeptimum accidit, malum.* Firmat Galenus *3. epid. ſect. 1. com. 5. ad fin.* dum ſic ait: *Reduc in memoriam, ante concoctum morbum ei id ſe audiuiſſe, nullum quemlibet abſceſſum proficere, nedum auriginoſum: is enim impediri ſignificat bilem quominus ex viſcere expurgetur, & vacuetur per ventrem, vel propter obſtructionem eius, vel inflammationem. Morbo autem iam concocto, decretorie interius natura ad cutem excrementum reponet, cùm quorundam aliorum humorum, tum flaua bilis.*

Quia verò ſub diſiunctione Hippocrates pronuntiat, decretoria non decernentia, vel mortem ſignificare, vel difficile iudicium, ſcitu dignum eſt, quo pacto iis præſentibus, hoc vel illud prædicere poſſimus? Dic,
E Hippocratem *1. epid. ſect. 2. text. 47.* poſt citatam ſententiam dixiſſe: *quid autem horum potiſſimùm erit, ex aliis conſiderato.* Eius mentem explicuit Auicenna *2. 4. tract. 1. cap. 64.* adiiciens: *Et ſi fiant alia ſigna, mala ſignificant mortem: & ſi non fiant mala, ſignificant longitudinem.* Inter quæ ſigna bona & mala, virium robur & debilitas, potiſſimum locum habere videntur.

Verùm contra hanc Hipp. & Galeni doctrinam obſtant plura. Auicenna enim *10. 3. tract. 4. cap. 4.* docet, quòd quando in pleuritide apparet in principio alui fluxus, quem ipſe diuerſitatem vocat, ſit ſignũ bonum, imò res iuuans. Quod confirmari etiam poteſt ex Galeno *1. Aph. 16.* dicente: *In mediocri morbo laterali & pulmonia, profluuium alui ſuperueniens poteſt prodeſſe, atque dum, ratione euacuationis, & magis cùm ſigna coctionis apparuerint.* Vbi notanter dixit; *& magis cùm ſigna coctionis apparuerint*

apparuerint: quia etiam antequam appareant, prodeſſe poteſt: ſed magis poſt coctionis ſigna.

Secundò, apud Hippocratem 2. *progn.* 67. *Abſceſſus, qui ad crura fiunt, in pulmoniis vehementibus ac periculoſis, omnes vtiles ſunt*: Quia, vt Galenus *in com.* ait, liberant à periculo pulmonæ, etiam incocto humore: ſed hoc fit cum claudicationis periculo. Tertiò, Parotides crudæ remanentes, febribus iudicatis, curatæ fuerunt excretionibus per aluum & vrinas. Quartò, Plures ægroti apud Hipp. ſine ſignis coctionis ſunt indicati. Sic Meton 1. *epid. ſect.* 3. *text.* 24. quinta die citra vrinæ coctionem fuit iudicatus, vt aduertit Galenus *in com.* Hoc modo mulier quædam trimeſtris grauida, *text.* 30. *ſequenti*, quinta die cum cruditatis ſignis, imperfectam criſim habuit, quæ die decimaquarta perfectè eſt indicata. Hoc modo Chetion 3. *epid. ſect.* 2. *text.* 2. ſeptimo indicatus imperfectè, integrè vigeſimo euaſit: qui perpetuò habuit à principio deiectiones bilioſas, exiguas, ſinceras.

Pro dubij ſolutione dic: Vacuationes & abſceſſus, euenientes quando humor eſt inconcoctus, ſemper tanquam ſigna perturbatæ naturæ reprobantur, & plerunque etiam damnantur, ratione cauſæ; quia vires deiiciunt. Attamen aliquando ratione cauſæ, ſi conſetantur cum retentione humorum, præſtant & laudantur: quia eorum ope noxius humor excernitur, & detracta copia leuatur natura, vt in materia turgente & multâ paſſim experimur, quæ ſi vſque ad coctionem reſeruetur, interimit: nam vel copia ſua ſuffocat naturam, vel in aliquod membrum princeps delata, concitat inflammationem, vel robur eius omnino diſſoluit.

Iuuant autem aliquando hæ vacuationes ſymptomaticæ, ſi virium adfuerit robur, cuius cauſa crudum ſimul cum cocto poſſit expelli, quod notauit Auicēna 2. 4. *tract.* 1. *cap.* 80. Qua ratione icterus ante ſeptimum, cum virtute robuſta iuuare poteſt. Quod ſignificauit Hipp. 4. *acut.* 81. dicens: *In biliosa febre morbus regius cum rigore ante ſeptimam diem enatus, morbum ſoluit; ſi verò abſque rigore præter occaſionem, peſtiferum.* Vbi per verbum *cum rigore*, ſignificat, naturæ robur; quo poſtea vel ſudore, vel ſimili euacuatione reliquum humorem poſſit ſuperare & excernere. Quare recipiendum eſt, quod profert Auic. 2. 4. *tract.* 1. *cap.* 59. *Ictericiam ante digeſtionem, eſſe malum ſignum, niſi ſuccurrat ei alui fluxus.*

Reprobatur ergo vacuatio ſymptomatica, vt ſignum, licèt aliquando prodeſſe poſſit & commendetur, ſi conferatur cum retentione eorum humorum; quamuis abſolutè ipſa vacuatio praua ſit. Hoc modo viridis deiectio poſt nigram, laudatur, quòd ſignificauit 2. *Aph.* 14. *In profluuiis alui mutationes excrementorum iuuant, niſi ad mala mutatio fiat.* Similiter ructus acidus, poſt longas leuitates inteſtinorum, probatur, 6. *Aph.* 1. Febris ſuperueniens conuulſioni, 4. *Aph.* 57. Rigor ardenti febri, 4. *Aph.* 58. & alia, quæ licèt ſimpliciter praua ſint, comparatiuè tamen laudantur, quia prædictos morbos ſoluere nata ſunt. Meritò ergo Actuarius *lib.* 2. *meth.* 2. iudicium ſymptomaticum, bonum nunquam exitum habere docuit. Et Paulus *lib.* 2. *cap.* 8. ſigna critica eſſe ambigua & infida aſſeuerat, dum aliquando accidant in principio cum ægri damno. Proinde Auic. 2. 4. *tract.* 1. *cap.* 2. *nunquam fieri criſim in principio, niſi pernicioſam* aſſeuerat, quia ſemper periculoſam indicationem portendit, 2. *acut.* 45. Vbi poſtquam vehementia ſymptomata Galenus recenſuit, ſic habet: *Hæc ſi initiis apparuerint, delirium vehemens indicant, atque magna ex parte moriuntur ægri.* De his intelligendus Hipp. 2. *Aph.* 27. *His quæ ſine ratione leuant, fidere non oportet.*

Sed cur parotides crudæ, curatæ fuerunt citata aluo? Dic, Galenum *in com.* illud valde mirari, tanquam rem nouam, & rariſſimè contingentem: ſed *rarò contingen-*

A *tia non tollunt veritatem problematum medicorum*, vt notat Galenus *lib. de fœtus formatione, cap.* 2. Abſceſſus autem in pulmonia vehementi, incocto morbo, adiuuit ægrum. Quidam interpretantur ſententiam de abſceſſu in augmento morbi, quo tempore iam adeſt concoctio. Sed videtur concedenda de abſceſſu in principio; vtilis enim erit, cùm diſtrahat humorem noxium à viſcere maximè principali. Ita & aliquæ aliæ vacuationes in principio vtiles erunt, vt vacuatio veneni aſſumpti, & humoris vrgentis, aut peſtilentis: Hæc enim omnia vtiliter vacuantur in principio. Nam ſi vſque ad coctionem retinerentur, interimerent.

Ob hanc cauſam Hippocrates, fluentem è naribus Metonis ſanguinem, capitis lotionibus adiuuit. Teſtatur B hoc ipſum *in com.* Galenus, cùm dixit: *Peruigilauit, delirauit, nugatus eſt: huius præſtantiſſimum remedium docuit capitis lotionem; dixit enim in lib.* 3. *de rat. vict. in morb. acut.* 59. *caput non lauandum eſſe iis, quibus à naribus erumpit ſanguis, niſi minùs iuſto fluat. Atqui erat iuſto minus: ſiquidem perpetua erat vigilia, & delirium continuum.* Et hæc potior ſolutio, quàm interpretum aſſentientium, Metonis iudicium minùs perfectum fuiſſe, non ſymptomaticum: nam quinto die ſuſpenſum apparuit in vrina, quod in genere bonum faciebat iudicium, quia cum ſignis fuit coctionis; imperfectum tamen, quod inde abſoluta coctione fuerit celebratum. Sed hanc expoſitionem manifeſtè redarguit Galenus *in com.* Admiratus enim eſt, crudum morbum citra ſigna C coctionis iudicatum fuiſſe, neque ſubſequutam recidiuam. Coctio enim apparens, prima eſt ac potiſſima bonæ criſis conditio, eàque in ſolo ſtatu fit perfecta, vt 3. *criſ. cap.* 4. & alibi confirmat Galenus. Si verò vltimo loco inquiras, quid ſit ſymptomatica euacuatio, & quid naturalis? Dic, quòd quando vacuatio nulla actione læſa contingit, & virium perſtat robur, & cum vtilitate animalis fit, tunc eſt naturalis; contraria verò ſymptomatica, & præter naturam, ex Galen. *lib. de diff. ſympt. cap. vlt.*

PRÆCEPTVM LXX.

Medicus fortia ſymptomata in ſtatu contingentia generoſè non pertimeſcat.

D HIppocrates *lib.* 2. *Aph.* 13. ſic cecinit: *Quibus criſis futura eſt, iis nox grauis ante acceſſionem; quæ verò ſubſequitur, magna ex parte leuior exiſtit.* Hoc loco Laconicè, vt ſolet perturbationem quæ antecedit criſim, ante oculos proponit, quam grauia ſymptomata excitant, quæ vberrimus Paraphraſtes ad plenum recēſuit 3. *criſ. cap.* 2. in hunc modum: *Antecedit autem huiuſmodi excretiones & abſceſſus, non mediocris perturbatio in corpore ægrotantis. Nam & anxietates, & vigilia, & dementia, & graues ſomni, & difficiles anhelitus, & hallucinationes, vertigines, & difficiles ſenſus, dolores capitis, colli, & ſtomachi, & multorum aliorum membrorum: nonnullis verò aurium ſonitus, & vana ante oculos apparent imagines,* E *& lacrymæ inuoluntaria effluunt, & vrina retinetur, & labrum inferius agitatur, aut aliquid tremulum fit: oblivio, & præſentium ignorantia, & vehemens accidit rigor, & plurimùm acceſſio conſuetam anticipat horam, & multus æſtus, ſitiſque intolerabilis ſequitur; clamant, & ſaliunt ſicuti furentes neque poſſunt in eodem ſitu decumbere.*

Cur verò ante diem indicatoriam hæc perturbatio excitetur? Dic, quia eſt maxima humoris cum natura pugna, & magno adhibito conatu ipſa morbum debellare ſatagit, & vires ad cauſam morbificam alterandam & expellēdam aſſumens, humores agitat, ac monet, qui irrequieto motu impulſi, ipſam deinde laceſſunt, fatigāt & premūt; quæ ſi robuſtior ſit, & à ſarcina humorum, auxiliorum ope leuata, & ipſi ſint concocti & mites, ſuperat & dominatrix euadit, & repentè (vt ait *cit. loc.*

Galo

Digitized by Google

Galenus) multis ſudor erumpit, aut vomitus aliquis non paucus inſequitur, aut venter ſubitò ſoluitur, aut abundans fit fluxus ſanguinis, aut hæc omnia ſimul contingunt, vnde non paruus inuadit timor inſipientes.

Hæc omnia, etſi horrenda & ſæua, Medicus generoſè, & infracto animo contemnere debet: nam ſtabilia non ſunt, neque multùm durare conſueuerunt, vt 2. *Aph.* 27. diuinatur Hip. Vt enim *in com.* docuit Galenus: *Tantùm abeſt, vt hæc malum aliquod ſignificent, vt nonnunquam bonum indicium, haud ita multò poſt futurum enuncient.* Quare in agone hoc, dum truculentorum ſymptomatũ exaſperatur procella, & ægro, & adſtantibus animum inijcere, vires roborare, & motum naturæ animaduertere & adiuuare oportet: quæ omnia cùm in ſtatu excitentur, quo tempore coctiones maximè fiunt, idcircò virtutem, vt expulſioni ſufficiat in poſterum, refocillare debemus.

Verùm, video te illicò quærentem, cur ſi in principio morbi cruditas adeſt, copia humorum abundat, illorum ſæuities inſoleſcit; hoc tempore ſymptomata non ſunt fortiora magis quàm in ſtatu, in quo coctio viget, cuius vi humorum malitia eſt edomita valdè. Difficile quæſitum, præſertim cùm huic ſententiæ à diametro repugnet Hippocrates 2. *Aph.* 30. dicens: *Circa initia & fines, omnia mitiora: cum verò conſiſtunt ac vigent, omnia fortiora.* Firmat Galenus 1. *criſ. cap.* 8. & 10. quibus locis ſigna ſtatus eſſe vehementiam ſymptomatum, aſſeuerat. Hoc modo 1. *Aph.* 7. docet: quòd *vbi morbus peracutus eſt, ſtatim habeat extremos labores,* hoc eſt, fortiora ſymptomata & caſus, nempe vigilias, dolores, faſtidium, ſitim, & reliqua huiuſmodi; quæ ſtatim apparent, id eſt, circa primos quatuor dies ægros diuexant.

Cognoſcitur ergo ſtatus morbi per fortitudinem & vehementiam ſymptomatum. Hoc tamen ponit Galenus diſcrimen, quòd in morbis qui per criſim finiri debent, cognoſcitur per ſigna criſis, quæ in fine augmenti apparent: in illis verò qui criticè finiri non debent, ſed paulatim, per celeritatem, longitudinem, & magnitudinem acceſſionum ſtatus cognoſcitur. Ita Galenus 1. *criſ. c.* 3. in morbis acutis ſtatum plerunque comprehendere vnam vel alteram acceſſionem, rarò tres; in diuturnis verò poſſe comprehendere non ſolùm tres, ſed etiam plures aſſeuerat.

Hæc doctrina intricata ſatis, interpretis auxilium expoſtulat. Galenus enim 1. *criſ.* 10. docet cognoſcere ſtatum, per fortitudinem & vehementiam ſymptomatũ, quia ea de cauſa appellatur ſtatus, 1. *criſ. cap.* 8. vehementiſſima totius morbi pars; & *cap.* 10. vehementiſſimum ægritudinis tempus: & 1. *Aph.* 7. in peracutis morbis ſtatim, id eſt, in primis diebus eſſe vigorem, ſeu ſtatum, qui nihil aliud eſt, (inquit) quàm morbi, quantum ad caſus attinet, ſummũ. Sequitur Aëtius *tetrab.* 2. *ſerm.* 1. *cap.* 17. dicens: *Cùm exacerbationes ſtatim acceperint, & ſimiliter per omnia conſequenter contigerint, & concomitantia ſymptomata neque detraxerint, neque addiderint, tunc iam in vigore morbus eſſe dicatur: vigor enim vehementior morbi totius pars eſt, &c.*

Contra hanc doctrinam obſtat *primò*: Quia in principio pleuritidis ſymptomata ſunt fortiſſima, quæ in ſtatu miteſcunt, ex Gal. 1. *acut.* 33. *Secundò*. In ſtatu abſoluta & plena concoctio eſt, cum ſtatus definiatur 1. *criſ. cap.* 18. per ſummam coctionem. Sed quando datur ſumma concoctio, materia magis benigna eſt, & magis euicta: cum maiori autem materiæ benignitate, & maiori naturæ dominio ſupra ipſam, ſymptomata potiùs deberent minui, quàm augeri. Non erunt ergo in ſtatu vehementiora. *Tertiò*: Auicenna 2. 4. *tract.* 1. *cap.* 23. ſic ait: *Cum apparitione digeſtionis non fit febris fortificatio: & cum digeſtione apoſtematis non fit dolor vehemens.* *Quartò*: Galenus *lib. de totius morb. temp. cap.* 3.

A ſic inquit: *Si fluxio in pus mutatur, minorem tumorem & tenſionem reddit, & eſt declinationis principium.* Ergo quando pus fit, minor adeſt tenſio, & minor dolor. *Quintò*: Auicenna 2. 1. *doct.* 3. *cap.* 10. ſic ait: *Cùm apoſtema fit maturum, fortitudo febris, & doloris, & pulſus ſedatur.* Et 3. 4. *tract.* 1. *cap.* 24. ſic: *In apoſtemate viſcerum, quando materia fit ſanies, quieſcit calefactio forτis, & inflammatio, & quantò plus appropinquat ſtatus, tantò dolores minuuntur; & in principio vehementiores ſunt, quia tunc* (vt inquit) *rumpuntur parietes membrorum, vt humor coëat in vno loco.*

Antequam ab his laqueis te extrices, aduerte primò, ſymptomata in ſtatu eſſe vehementiſſima, & ſic per eorum vehementiam ipſum eſſe cognoſcendum. Sed B hoc indiget conditionibus multis, quas ſi priùs non attendas, Galeni de hac re vniuerſa corruet doctrina. *Prima* eſt, quòd conferantur partes acceſſionum ſimiles, & ſic fortiora erunt ſymptomata ſtatus particularis in ſtatu vniuerſali; quàm ſymptomata ſtatus in principio, vel augmento vniuerſali; non erunt tamen fortiora ſymptomata principij particularis in ſtatu vniuerſali, quàm ſymptomata ſtatus particularis in principio, vel augmento vniuerſali.

Secunda conditio eſt, in quo morbo ante ſtatum adſit momentanea humoris morbifici, ſiue ab arte, ſiue à natura vacuatio. Nam in inflammationibus internis vt peripneumonia. & pleuritide, quia ab initio augmenti non parua comitatur expuitio, in ſtatu ſymptomata ſunt minora, 3. *acut. vlt.* Similiter etiam in iis C morbis, in quibus in principio, vel augmento fiunt ab arte, vel natura vacuationes, ita vt in ſtatu morbificus humor ſit minor, quàm in principio, ſymptomata in ſtatu ſunt minora, quàm in principio. Hoc modo contingit in morbis ſubortis à materia reducibili ad benignum, in quibus materia minui incipit, quando incipit concoctio; & ſic tunc ſymptomata minui incipiunt, ita vt in ſtatu ſint minora quàm in principio.

Ex hac doctrina patet, quòd febris ſanguinea decreſcens ad hanc claſſem ſit reducenda, quia in ea apud ſtatum minor copia materiæ putreſcit, quàm in principio. *Tertia conditio* eſt, vt illud intelligatur de ſymptomatis communibus, quæ nempe ſequuntur conflictum naturæ cum morbo; ex quo maiore conatu D ad coquendum, ſequitur maior ebullitio humorum, maior feruor & agitatio; qua hoc tempore increſcunt vigilia, dolor capitis, ſitis, delirium, alia ſymptomata communia: non verò de ſymptomatis propriis morbi, quæ illius eſſentiam ſequuntur. Quare ſymptomata communia ſemper in ſtatu fortiora ſunt, propria verò non ſemper.

His iactis facilè ſolues obiecta. Dic ad *Primum*, iuxta ſecundam conditionem: quòd ſymptomata non ſint fortiſſima in ſtatu morborum, in quibus ante illũ momentaneus datur materiæ morbificæ effluxus, quales ſunt pleuritis, & pulmonia. Ad *Secundum* dic: in plurimis morbis ita intendi putrefactionem & coctionem vſque ad ſtatum, vt in ſtatu cum maxima coctione detur maior putredo, quàm in principio: Velut in E puris generatione contingit, quæ eſt alteratio ſimilis illi, quæ fit in venis in humoribus putreſcentibus, 1. *de diff. feb. cap.* 6. Quare non videtur à ratione alienum aſſerere, ſymptomata in ſtatu eſſe fortiora, quum materia morbifica ſit magis putrefacta, quamuis etiam ſit magis cocta. Quòd autem in puris generatione, cum coctione etiam putrefactio intendatur, explicuimus *lib.* 4. *hiſt. Princip. Medic. hiſt.* 9. & deducitur ex Gal. 1. *progn. vlt.* & quia in pure ſimul reperitur fœtor, qui eſt indicium putredinis, 1. *progn. cit.* & ſimul reperitur albedo, & æqualitas, quæ per coctionem fiunt. Similiter ergo fiet in humoribus putreſcentibus in venis, cùm alterationes ſint inter ſe valdè affines.

Nec vrget qnod legimus, *lib. art. med. cap.* 89. *Concoctionem facere ceſſare putredinem* : & ſic quantùm coctio augetur, tantùm minui putrediuem; quatenus non videtur, materiã in ſtatu poſſe eſſe ſimul magis coctam, & magis putrefactam. Nam hic locus dupliciter poteſt intelligi: Vno modo de coctione, quæ reductiu eſt ad benignum, & debetur humori ſemiputreſcenti, quæ incipientem putredinem ita corrigit, vt reddat humorem benignum, & vtilem nutritioni, vt 2. *Aph.* 17. Galenus confirmat, propoſitu exemplo in vino ſemiaceſcente : Hæc coctio facit ceſſare putredinem, imò eam tollit. Secundo modo poteſt explicari locus de alteratione, quæ debetur humori putreſcenti, quæ humorem putrem ita corrigit & reprimit, vt ipſum impediat, ne ad vltimum putredinis gradum poſſit peruenire: & hæc coctio eſt veluti putredinis ſuppreſſio, quæ putredinem vltimam ſuapte natura lethalem ceſſare facit, eum qua putredu vſque ad certum gradum, & non ad vltimum poteſt augeri.

Ad Tertium dic : Auicennam intelligendum, quòd non ſit fortificatio febris cum apparitione digeſtionis, id eſt, non intendi ſymptomata, imò minui, quando apparet digeſtio, id eſt, coctio in morbis, qui pendent ab humore reducibili ad benignum; quæ coctio humorem reddit nutritioni vtilem : in quibus morbis cum apparitione coctionis incipiunt ſymptomata minui, & in ſtatu ſunt minima.

Ad Quartum dic : Non eſſe legendum textum, vt Andernacus vertit : *Si fluxio in pus mutatur* : ſed dicendum, *Si fluxio in pus eſt mutata.* Ad vltimum dic: Plures Auicennam carpere, arbitrantes illius ſententiam fuiſſe, quòd quando humores in aliqua parte colliguntur, tunc fiat vehementiſſimus dolor, & febris magna, cum verò humor & ſanies, & exitura appropinquat ad ſtatum, tunc illa remittantur. Quæ dictio eſt contra Hip. 2. *Aph.* 47. nam quantò plus ſtatus appropinquat, tantò dolores augeri eſt neceſſe. Deinde eius rationem ficulneam eſſe putant, quia non ſolùm in principio, ſed etiam in augmento & ſtatu rumpuntur parietes membrorum, & ita ſoluitur continuitas: in augmento quidem, ob fuſionem humoris qui putreſit, *lib. de conſt. art. med. cit.* in ſtatu, à parte nimis diſtentâ, ob vaporea eleuatos in generatione puris, 2. *Aph.* 47. Accedit alia cauſa ad inducendum dolorem, ebullitio nempe & feruor materiæ, quæ in pus vertitur. Sed immeritò tanti auctoris dictum condemnant, & illius mentem in varios ſenſus diſtorquent. Neque enim ille vnquam in re tam leui, Hippocratem deſerere auſus eſt : quia cùm apoſtema ſit bene maturum, ſedatur fortitudo febris & doloris, & in apoſtemate viſcerum, (vt ipſius verbis vtamur) nempe inflammationibus thoracis, quando pus conficitur, dolores minuuntur, ac febris mitior fit, quia aliquid effatu dignum expuitur, 1. *acut.* 27. & magna pars humorum vacuatur per ſputum, antequam morbus ad ſtatum perueniat : quia cum ad vnam criticam expulſionem non reſeruat natura, ſed ruptis parietibus membrorum, hoc eſt, rarefactis poris partium, in quibus eſt circumſcriptus, paulatim reſudat per ſputum, vt latè 1. *Aph.* 12. & *lib. de conſt. art. med. cap.* 18. docuit Galenus.

Ex dictis itaque patet, in ſtatu ſymptomata communia vehementiſſima eſſe, vt dictauit Hip. 1. *Aph.* 7. ac proinde ex 3. *epid. ſect.* 1. *com.* 8. in ſtatu morborum, ceſſationem doloris, febris, ac aliorum ſymptomatum, deterrimum ſignum eſſe. Summam enim debilitatem virtutis, & innati caloris extinctionem portendit. Ceſſat enim natura præ imbecillitate à coctione, & à pugna, & videntur ægri leuari, & meliùs habere prope mortem, cum tamen ob multas cauſas citò occumbant: quas latè expoſuimus *lib. 3. hiſt. PP. Med. hiſt.* 5.

Sed age deinde, & perſequere argumentum hoc ad

A vmbilicum vſque. Si ſymptomata ſequuntur morbũ, veluti vmbra corpus, & morbus in ſtatu eſt mitior, quomodo ſymptomata in ſtatu ſalubrium erunt fortiora? Maior eſt manifeſta. Minorem probat Galenus 2. *Aph.* 29. dum ſic ait : *Diſpoſitio ſiquidem ex quâ caſus generantur, quam & morbum nominamus, non omnino dum morbum conſiſtit, eſt fortior; verùm in iis qui ſaluari debent, mitior multò, quàm in morbi principio, &c.* Non ſunt ergò ſymptomata in ſtatu fortiora, quia tunc temporis morbus multò mitior eſt.

Dic : morbum tripliciter dici magnum, vt Galenus docet 4. *meth.* 6. primò, propter principatum partis affectæ : ſecundò, propter affectus magnitudinem, ſeu intenſionem : tertiò, propter morem, ſeu maligni-
B tatem quam continet: quartò etiam dicitur magnus *lib. de totius morb. temp.* 5. collatione facta ad vires. Quomodo remiſſa febris in ſene debili, maior morbus eſt, quàm intenſa febris in iuuene, & robuſto. Ad dubitationem igitur dic *Primò* : ſi loquamur de magnitudine morbi penès ſimplicem eſſentiam, morbum in ſtatu maiorem eſſe, vt conſtat ex *locis citatis* : nam tunc agitata materia à natura plures vapores putridi, eleuantur, febrem intendentes.

Secundò : ſi loquamur de magnitudine morbi, collatione facta ad vires, dic morbum in ſtatu minorem eſſe, quia licèt vires magis debilitatæ ſint, quàm anteà, tamen morbus redditus eſt melior, & magis euictus à natura, quare huius proportio ad morbum maior eſt
C quàm antea. *Tertiò* : ſi loquamur de magnitudine penes morem & malignitatem, dic morbum in ſtatu eſſe minorem; tunc enim benignior eſt, & melioris moris, vt 2. *Aph.* 29. *&* 30. docuit Galenus : morbi enim cauſa eſt ſuperata, quare ab ea non adeò malignus orietur morbus.

Porrò etſi plurima contrà obiici poſſint, ea ex dictis commodè ſoluuntur. Vnius ſolùm argumenti dilutionem proponemus, quod eſt huiuſmodi. In augmento & ſtatu ſæpè apparet ſanguis magis putridus, quàm antè, & excrementa magis fœtent : Igitur tunc temporis morbus deterior erit. Dic, ſæpe in ſtatu deiici excrementa praua & putrefacta, quæ tamen eo tempore non putreſiunt, ſed iam in augmento & princi-
D pio erant putrefacta; quo tempore non excernebantur, quia erat otioſa facultas expultrix, quæ in ſtatu valdè operatur: quare retenta & diſflari prohibita, maiorem tunc conceperunt labem & perniciem.

Dic ſecundò : Concedendum eſſe, in morbis periculoſiſſimis coctionem & putrefactionem ſimul intendi, vſque ad principium ſtatus, quo fit vt tunc æger periculoſiſſimè laboret; & excrementa quæ vacuantur vſque ad illud tempus, modò optima appareant, modò peſſima, pro varietate partium humoris, in quarum aliis coctio ſuperat, in aliis verò putrefactio : tamen vergente morbo ad ſtatum vſque, coctio ſemper vincit. Ac proinde conferendo integrum ſtatum ad vnumquodque ex aliis temporibus, verum eſt in illo morbum
E ſalubrem ſemper meliorem eſſe. Denique in morbis putridis ſaluberrimis, morbus deterior eſt periculoſior in principio : in mediocribus verò, in augmento : in periculoſiſſimis autem, in ſtatus principio. In vniuerſum autem in fine ſtatus, quando victoria iam eſt à parte naturæ, morbus mitior eſt, & melior in cauſa ſua, etſi ſymptomata eo tempore fortiora exiſtant. In hunc ſenſum dicebat Galenus 3. *acut. com. vlt. Sæpius affectio ipſa qua laborant, mitior quidem exiſtit, ſed ſymptomata augentur* : vt in phlegmone obſeſſis particulis, in quibus cùm pus conficitur, dolores ac febres accidunt magis, quàm iam cõfecto.

PRÆCE

Digitized by Google

PRÆCEPTVM LXXI.

Medicus inter omnia ſymptomata, priùs dolorem ſedet.

NVllum eſt ſymptoma, quod ampliùs vires eneruet, premat atque fatiget, quàm dolor: qui ſi vehemens eſt,& diuturnus, naturam illicò proſternit & labefactat, ita vt ægri eius ſæuitie deuicti interdum ſine pulſu reddantur, examineſque fiant, auctore Galeno 2.*acut.*48. Cùm enim hoc triſti,moleſto, & dito opprimitur ſymptomate, id ſummo conatu expellere ſatagens,ſuas opes,ſanguinem nempe & ſpiritum, irrequietè mouet, ex quo corpus diuerſimodè alteratur: quare laſſantur vires,& ſpiritus ſuaptè natura tenuiſſimi in motu reſoluuntur & euaneſcunt;ad quorum penuriam flacceſcunt potentiæ in operatione ſua,aliquãdo deficiunt ac extinguuntur. Deinde diſtracta natura ſoli dolori intenta, officinas coctionis deſerit,& hoc modo infauſtæ fiunt concoctiones,& tandem non nutritum corpus contabeſcit. Denique fluxiones concitat,febres & inflammationes parit,ex Galeno 13.*meth. cap.*3.& alibi paſſim.

Ob hanc cauſam, curationem non tentes,antequam dolorem ſedes,vt hoc lenito recreentur vires, & alacriores factæ poſſint auxiliorum vim facilè tolerare. Præceptum eſt Anicennæ,locis multis, vt de vrgente dolore valde ſimns ſoliciti,& relicto morbo, ſoli huic opitulemut emxe: ſic enim habet 4.1. *doct.*5. *cap.*1. *Cúmque ad diuerſum trahere volueris membri, à quo protrahis, dolorem priùs ſeda.* Et infrà: *Cúmque ægritudo dolori coniuncta fuerit, aut cauſa ipſius eſt dolor, aut ægritudo eſt cauſa doloris, ſicut eſt percuſſio, aut caſus, incipies ſedare dolorem.*

Hoc intelligas, ſi dolor eſt ſæuus: nam tunc attrahit ad ſe curationem totam, & relicta cauſa illi obuiandum ſolùm, ex *Auic.*4. 1. *cap.*20.§. *tibi quoque cauere debet à phlebotomia, in hora fortis doloris.* Quare Gal. 2.*de vict. acut.*1. pro curando dolore pleuritico priùs fomenta adhibet ante venæ ſectionem. Si vero eſt lenis vel mediocris,tunc cauſæ reſiſtendum, iuxta mentem Auicennæ,1.4. *tract.*2.*cap.*7.§. *& quando dolor capitis coniungitur cum febre, dignior eſt curatio febris, & non doloris.*

Si verò quæras, quibus præſidiis ſit dolori ſuccurrendum? Dic,quòd ea duplicia ſint, vel vniuerſalia, vel particularia: & hæc in duplici etiam differentia: Nam quædam anodyna ſunt, & ſenſum doloris auferunt, quia cauſam doloris reſoluunt,eámque ſua miti caliditate in halitus vertunt, rarefaciunt, digerunt, concoquunt,& imprimunt ſenſationem lenem & iucundam,vt *lib.*5.*ſimpl.cap.*19.aduertit Galenus. Qualia ſunt,decocta,fomenta,olea, vnguenta, quæ parti dolenti vtiliter admouentur, compoſita ex medicamentis quæ modicè calefaciunt, reſoluunt, & euacuant: quorum formam deſcribunt Hip. *lib.*2.*acut.in princ.*Gal. *lib.*13.*meth. ferè per totum.*

Alia ſunt,quæ vocãtur propriè anodyna,quæ valida pollent frigiditate, condenſant,adſtringunt,impediunt vias per quas ſpiritus animalis ad partes ſentientes deferri debet,atque ita ablato ſenſu tollunt dolorem,cum ſit paſſio illius. Hæc dicuntur opiata,narcotica,& ſtupefacientia,quæ ſoporem afferunt, & torporem. Hæc vel intus aſſumuntur,& iniiciuntur per clyſteres,glandes: vel parti dolenti admouentur.Sed cùm ſint valdè periculoſa,quia partis naturam lædunt, & illius calorem extinguunt frigiditate ſua, ſolùm vrgente neceſſitate concedi poſſunt,quando homo ob doloris ſæuitiã, vigiliam immodicam, immoderatam vacuationem, de vita periclitatur,vt Galenus 12.*meth.*1.& 2. *ſec.loc.c.*1. *ſect.*5. *in fin.& 9. ſecund.loc.* eleganter edocuit. Adhibendáque ſunt ſemper mitiora: & ſi ſint fortia, **A** aſſumenda,& imponenda, correcta cum iis, quæ illorum frigiditatem retundant: vt *ſupra citatis locis* aduertit Galenus,& nos *lib.*1.*Inſt.PP. Medic. hiſtor.*61. latè ex eius mente expoſuimus.

Inter vniuerſalia auxilia, quæ dolori ſuccurrunt,& cauſam doloris auferunt, ſunt plura. Huiuſmodi autem aniotio non referuntur ad dolorem, ſed ad cauſam, ſiue internam, ſiue externam. Quæ externa eſt, vt ardor Solis, frigus hyemis, telum, ictus, ſine vllo artificio vel euitatur,vel aufertur: niſi vbi recconditur in corpore, vt ſagitta, pila plumbea, quam Chirurgiâ euellere oportet.Interna cauſa,aut ab inanitione, aut à plenitudine oritur. Ob inanitatem exſiccantur, conuelluntur,ac dolent noſtri corporis partes, niſi made- **B** fiant, atque impleantur. Plenitudo vel fit à ſubſtantia ſolida, vel flatu, vel humore. Illa manus opera detrahitur, medicamentis comminuitur, & excernitur cum vrina, vt calculus. Flatus diſſipatur in vapores,digerentibus. Humor aut qualitate vitioſus eſt, aut ſuperans quantitate. Vitium in qualitate curatur detractione humoris: quantitas nimia poſtulat primùm, vt prohibeamus ne nouo concurſu augeatur. Hoc opus præſtat auerſio, quam complent frictiones, ligaturæ, cucurbitulæ, clyſteres, & alia reuellentia præſidia, imò ſi vires conſtant, ſaoguinis miſſio ſummo eſt auxilio.

Caue tamen ne præſente dolore,ſicut nec alio graui ſymptomate,quod vires deiiciat,copioſè euacues. Quod **C** ſignificauit Galenus 1. *ad Glauc. cap.*14. dum ſic ait: *Nec ſiquis ſimul diſtenſione neruorum laborauerit, & ſanguinis eguerit miſſione, huic tantum ſemel mittere oportet, quantum exigit diſpoſitio: ſed aliquid etiam accidenti eſt relinquendum: cuius cauſa ſæpè ſudores eueniunt,& vigilia moleſtant, & vires ægri debilitantur. Ita etiam ſi vehementiſſima vigilia, aut dolor intenſus ægrotum infeſtant, cauenda ſunt ſubita ac multa vacuationes.*

Sed huic doctrinæ Galeni, obſtat celebris contextus,1. *Aph.*23. vbi refert: *in maximis doloribus ſe nullum maius inueniſſe remedium, quam vſque ad animi deliquium euacuare: adhibita diſtinctione, an mittere ſanguinem, an purgare conueniat.* Dic; Dolores in duplici ſunt differentia; alij ſunt recentes, & à calida cauſa **D** concitati: alij antiqui & diuturni, qui à frigida cauſa emanant. Illi ſanguinis miſſione curantur, his optimum auxilium eſt purgatio parca. Nã *plethora ſanguinis miſſione curatur, frequenti balneo, exercitatione, frictione, digerentibus medicamentis, inedia: ſuccorum autem vitium, quod cacochymiam vocant, purgatione remouetur, qua cuique ſuperanti ſucco ſit accommoda*, vt 13. *meth.cap.*6. monuit Galenus.

Solue ſecundò. Quando dolor à cauſa externa originem ducit, vt ab ictu, caſu, percuſſione, intemperantia immateriali frigida, flatu; ſi ille vrgeat nimis, ſanguinis miſſionem eſſe vtilem, præſeruationis cauſa, ne pars dolens tentetur inflammatione, nulli eſt non manifeſtum: ſed hæc non debet eſſe copioſa, ſed partita & **E** iterata, ſic enim efficacior multò fit reuulſio. *Quantò enim maiorem in numerum particulares auxeris reuulſiones, tantò efficaciorem efficies*, dicebat Galenus *lib. de ſang. miſſ.cap.*12.& 20.& *lib.*8. *meth. cap.*5. in cuius doloris præſentia, ſubitam & multam Galenus vacuationem interdixit, habito reſpectu ad debilitatem quam concitauit dolor. Quando verò dolor à cauſa interna emanat, & à ſanguinis feruentis multitudine, aut bilis exactè cum ſanguine permixtæ, ſcaturit; tunc copioſè, & vſque ad animi defectum eſt exhauriendus ſanguis. De illis doloribus loquitur, 1.*ad Glauconem*: de his 1.*Aph.* commemorationem facit.

PRÆCEPTVM LXXII.

Medicus vigiliæ citiſſimè opem ferat.

VIgilia per ſe à natura inſtituta eſt, non ſecus atque actio. Somnus non per ſe, ſed ob neceſſitatem, vt reficiantur inſtrumenta, quibus vtuntur facultas ſentiendi, & mouendi: quæ cùm non ſint perpetuæ, vt corpora cœleſtia, defatigantur cùm exercentur. Hoc pacto vigilia, ſicut & ſomnus ſummè iuuat. Nam cum per eam expandatur calor natiuus ad partes externas, qui antè per ſomnum erat intus collectus, excrementa retenta ex coctione, emanant expurganturque, & eius ope animalia ad opera excitantur, robo atur calor, partes vigorem acquirunt, rectiùs diſtribuitur alimentum. Demum vigilia, ſi modica eſt, corpus in ſymmetria naturali cõſeruat, & in priſtino ſtatu ſalubri confirmat. Nam aufert ea incommoda, quæ ex profundo & immodico ſomno oriri conſueuerunt: ad quem pigritia, torpor, ſegnities, obliuio, deprauata concoctio, pallor totius corporis, frigidi morbi, & demum mors conſequuntur. Nam non expurgatis fuliginibus, & intrò coërcitis, innatus ignis (velut noſter externus à multa lignorum ſtrue) ſuffocatur & obruitur. Licèt autem *Somnus atque vigilia, vtraque ſi modum excedant, malum*, 2. *Aph.* 3. & 7. *com.* 68. Tamen ſomnus immodicus periculoſior eſt immoderata vigilia: quia hæc interficit paulatim, reſoluendo humidum, & exſiccando corpus: ſomnus autem retentis excrementis ſubitò ſuffocando. Quare in modica ſomni, & vigiliæ viciſſitudine vitæ noſtræ duratio conſiſtit.

Si verò vigilia immodica ſit, noxas inemendabiles facit. Cùm enim, tum propter ſiccitatem, tum caliditatem primæ partis ſentientis, id eſt cerebri, oriatur, ex Galeno *lib.* 5. *prorrhet. ſect.* 2. *com.* 29. & ab intemperatura ſicca, bilioſique humoris abundantia originem ducat, 2. *Aph. com.* 3. ita ſi modum excedat, ſanguis bilioſior fit, 7. *Aph. com.* 18. excitantur conuulſiones, accidunt deſipientiæ, ſiccitatis ratione, ex Gal. *eodem loco*, corpus attenuatur, 2. *Aph.* 28. Quare homines redduntur graciles & magis auidi, 3. *de ſanit. tuend.* 5. quia maximè euacuat & exſiccat, 7. *Aph. com.* 18. vnde illud Ouidij *lib.* 1. *de art. amandi.*

Attenuant iuuenum vigilatæ corpora noctes.

Imò vigiliæ plus nocent conſiſtentibus, quàm iuuenibus, vt notauit Galenus *lib.* 3. *Aph. com.* 30. hæ enim quidquid in nobis humidum & halituoſum eſt, abſumunt & diſſipant, 12. *meth.* 2. Quare 6. *epid. ſect.* 4. *text.* 26. dicitur hac de cauſa, *vigilia edax*. Edacem autem vocat, quòd edaces nos reddat, corpus digerendo, ac diſſipando. Nam inſitus calor dum per vigilias exteriùs emicat, ſecum haud exiguam corporeæ ſubſtantiæ portionem educit; qua de cauſa corpora noſtra diſſoluit, conſumit, ac perdit. Et hæc omnia facit caloris ratione, qui vigiliæ tempore in externis partibus viget. Quod 6. *epid. ſect.* 4. *text.* 4. protulit Hip. *Vigilans calidior exteriùs, interiùs autem frigidior exiſtit: dormiens, contrà.*

Si verò ſuperflua eſt, timeri debet. Corporis enim vires proſternit, externas partes nimiùm calefacit, internas valdè refrigerat: & ideò cruditates parit, cerebri, & ſenſuum functiones debilitat, potentias naturales eneruat, pallorem inducit, maciem concitat, exſiccat corpus, inflammationes internas exacerbat: & ſi febribus ardentibus ſuperueniat, periculoſa eſt, & exitium portendit, ex Gal. 1. *epid. ſect.* 1. *com.* 75. denique menti plurimùm obeſt, delirium accerſit, ac mortem adfert. Quare nullum eſt ſymptoma, quod in febribus phrenitidem celeriùs concitet, quàm vigilia. Cerebrum enim ſiccum & inanitum, vapores & humores ad ſe, cucurbitulæ inſtar, ex inferioribus partibus attrahendo, implet ac inflammat.

A Hac ratione huic ſymptomati illicò auxiliares manus adhibere oportet, cerebrum refrigerando & humectando; exhibitis iis quæ vniuerſum corpus refrigerent & humectent, vaporeſque ex ſe emittant, qui cerebrum irrigent, madefaciant, obſtruant, impleant, & ſic ſomnum concitent. Quòd ſi non ſuffecerint, ad medicamenta ſoporifera & ſtupefacientia accedendum, quæ ſimiles, imò fortiores ſortiantur vires. Quorum omnium formulas, *tractatu de curatione ſymptomatum, quæ febribus ſuperueniunt*, proponemus latè, & *in hoc tomo, cap.* 4. *de phrenitide.*

PRÆCEPTVM LXXIII.

B *Medicus, nonniſi vacuato corpore, à parte affecta euacuet.*

TOpica, ſeu particularia auxilia, non eſſe adminiſtranda ante totius corporis euacuationem, diximus *lib.* 1. *hiſt. PP. Med. hiſt.* 69. & celebri quodam elogio docuit Gal. *in art. med. c.* 95. dum ſic ait: *Si igitur vniuerſum corpus plus æquo plenum fuerit, per patientem locum minimè vacuandum. Nam ſi ſcarificationibus, aut ſectionibus ſenſibiliter euacuabimus, plus ratione excitati doloris attrahemus. Si verò calfacientibus diſpergere tentabimus, plus erit id quod vi caloris ad partem attrahetur, quàm diſperſum. Quòd ſi in eo elaborabimus, vt quod influxit retrocedat, plenum corpus non admittet. Ad hæc igitur ambo,* C *totum corpus vacuare oportet: aut omnino ad contraria loca retrahere, quod patienti particulæ influit.*

Præmiſſa ergo vniuerſali vacuatione, à parte affecta vacuare, & humorem in ea impactum diſcutere, ac deriuare oportet. Hoc in vtroque magno experimur auxilio. Nam in angina, prius quàm venas ſub lingua ſecemus, ad aliarum venarum ſectionem accedimus, vt monuit Hip. 4. *acut. text.* 30. & repetit Galenus 13. *meth. c.* 11. In phrenitide priùs venas in cubito ſecamus, antequam frontis venam incidamus, quia locale remedium eſt, vt notat Galenus 6. *epid. ſect.* 2. *com.* 9. Sicuti nec ſyncipiti cucurbitulam ſcarificatam in capitis affectibus admouemus, quod in iis eſſe vtile auxilium, firmat Galenus *lib.* 5. *Aph.* 68. niſi quando totum corpus exquiſitè vacuatum eſt. Et hoc modo ſecamus propriam D & particularem venã, à qua pars ipſa fouetur, aut quæ ab eadem ſcaturit. Hoc modo cerebri calidis affectibus medemur, inciſis illis venis quæ ponè aures ſunt. In oculorum affectibus, ſectis iis quæ ſunt in angulis oculorum, aut impoſitis cucurbitis ſcarificatis in occipite, ceruice, humeris. Auribus inflammatis vena ſecta ſub aure prodeſt. Iecore, & liene affectis vtraque ſaluatella vtilis eſt. Renibus affectis, vtero, veſica, tali ſectio prodeſt. Quare valde præſtat eam ſecare venam, quæ partem affectam reſpicit, aut ab ea ſcaturit.

Ideò præmiſſa vacuatione vniuerſali, à parte affecta vacuare oportet, eámque peculiaribus remediis exhaurire opus eſt, dum vitioſus humor alicui parti inſedit, ſiue in ea generetur, ſiue ab aliis in eam tranſ- E mittatur. Hoc modo expurgamus Cerebrum, Ventriculum, Thoracem, Iecur, Splenem, & Vterum, medicamentis quæ peculiarem humorem attrahere nata ſunt.

Itaque expurgamus Cerebrum, per proprias & peculiares vias, oculos, nares, aures, palatum, vt oraculo quodam prædixit Hipp. *lib.* 6. *Aph.* 50. *Capite dolenti, & circumdolenti, ſi pus, ſanguis, aut aqua, per os, nares, aut aures effluat, morbum ſoluit.* Hæc enim ſunt propria capitis emunctoria. Rarò tamen per oculos natura, niſi errans, excrementa pellit, partem nobiliſſimam, & vſui maximè neceſſariam præcauens. Ita nos per oculos nunquam ea attrahimus quæ cerebrũ purgent: nam in meatibus anguſtis impacta materia, & commodum exitum non habens, vitia grauiſſima in

oculis,

ed by Google

oculis, imò & cæcitatem excitaret. Sicut nec per aures: Licèt enim natura ſeroſum excrementum per hanc partem expurget, vt cerebrum à bilioſo humore, ſi quis ibi ineſt, exoneret; tamen anguſti ſunt meatus, per quos citra periculum doloris, ſurditatis, aut alterius maioris vitij, nempe inflammationis; (quæ ſuapte natura in parte præſtanti, eximio ſenſu prædita, & maximum conſenſum cum cerebro habente, excitata, periculoſa eſt,) vacuari nequit: hoc tamen notato, ſi per hanc partem humorem natura expellere conetur, non abs re fore, vt mel roſaceum cum ſucco betæ, aut porri, admixto amygdalino, intra aures imponatur.

Quapropter patentes canales, vt nares, & palatum, aſſueti huic operi, ſunt accommodati valde. Quare cùm cerebrum frigidorum humorum copia turgeſcit, per has partes promptiſſimè vacuatur. Et hoc modo quæ per nares cerebrum exonerant, vocantur Errhina, ſeu caputpurgia: quæ naribus admota, acri ſua vi, & copia ad ventriculos cerebri accedunt, ſuóque calore, attenuant craſſum ſuccum, liquant, & proprietate quadam attrahunt: nam expultrix laceſſita humorem in cerebro impactum mouet, & foràs excutit. Licèt autem plurimæ dentur errhinorum differentiæ, quæ abſtergunt narium vlcera, ea conſolidant, carnem excreſcentem auferunt, adſtringunt, ſanguinem ſuppriment, & indita intra nares, grato ſuo odore narium fœtorem perſanant; tamen ea propriè ſic appellantur, quæ ad expurgandos craſſos humores in ſinibus ventriculorum cerebri tenaciter infixos, intra nares admouentur, & in frigidis & ſoporoſis affectibus ſummoperè iuuant; vt Apoplexia, Epilepſia, Caro, Lethargo, & aliis, qui à frigida humida cerebri intemperie, cum affluxu pituitoſi, terreſtris & viſcoſi humoris copioſi, coniuncta, ortum ducunt, vt & in capitis dolore. Ita tamen vt ſemper morbi rationem habeamus, & ſi mitior, leuiora; ſi ſæuior, fortiora imperentur.

Forma errhini liquidi mitioris:

℞. *Succi betæ, Braſſicæ, Cyclamini, an.* ℥ iij. Miſce,

Fortioris:

℞. *Succi ireos, Marrubij, Cucumeris ſylueſtris, an.* ℈ ij. *Pulueris nigellæ, Piperis, an.* ʒ 1. *puluer. hellebori, Euphorbij, an.* ʒ ß. Miſce.

Forma errhini ſolidi mitioris:

℞. *Pulueris maioranæ, Saluiæ, Piperis, Caryophil. Nucis moſchatæ, an* ʒ 1. *Terebinth, Ceræ, q. ſ.* Miſce, & fiant errhina, ſeu naſalia effigiem pyramidis referentia.

Forma fortioris hæc eſt:

℞. *Pulu. Pyrethri, Piper. longi, Helleb. Caſtor. an. drach.* 1. *Terebinth. Ceræ, an. q. ſ.* Miſce, fiat Errhinum.

Sunt etiam plura hac forma conſtructa, & in nares indita, quæ peculiari quadam ratione & familiaritate, hunc vel illum humorem expurgant.

Purgans bilem ſic conficitur:

℞. *Succi Roſ. vnc.* ß. *Diagridij, drach.* 1. *Syrup. roſ. perſic. ex plurib. infuſ. parùm.* Miſce.

Si autem ſolidum & durinſculũ velis efficere, (quod magis probo, quoniam per moram intra nares retentum, vehementiùs attrahit & expurgat, adde *puluerem Rhab. cum farina hordei* permixtum.

Purgans pituitam hoc paratus modo.

℞. *Radic. Pyreth. Ireos, an. vnc.* j. *Pulegij. Calaminth. Origan. an. M.* 1. *Agarici trochiſcat. vnc. iij. flor. Anthos, Stæchad. an. P.* 1. Fiat decoctio: In lib. 1. diſſolue, *Mellis anthoſati, Mellis ſcillitici. an. vnc. iij.* Fiat Caputpurgium.

Quòd ſi efficacius ſit neceſſarium, tunc adde *Agaricum, Diagridium, vel colocynthidem, veratrum, vel ſuccum cucumeris aſinini.* Vel hoc modo:

℞. *Succi cucumeris Aſinini, vnc. ij. Agarici trochiſcat. drach. ij. vini, parum.* Fiat decoctio: In colatura diſſolue, *Mellis, q. ſ. Piperis, ſinapi an. drach.* ß. *Caſtorij, drach.* 1. *Nicotianæ, drach.* ß. Omnia in tenuiſſimum

A puluerem redacta, cum melle permiſceantur, quoad ſatis inſpiſſentur.

Si verò docere velis melancholiam, permiſce medicamenta quæ hunc humorem à tota ſubſtantia expurgant: vt ſunt *Senna, Polypodium, Thymum, Epithymum, Myrobalani nigri, & veratrum nigrum.*

Apophlegmatiſmi vocantur medicamenta, quæ per os, & palatum pituitam euacuant. Ideò ſi his partibus indantur, maximum beneficium præſtant, & non ſolùm ex capite, ſed & ex ventriculo humorem tenacem educunt, ob communionem tunicæ, quæ ventrem & os ambit, vt notat Galenus 4. *acut. com.* 6. Vocantur etiam maſticatoria, quia dentibus manduntur, vel cum eis dentes fricantur, os aut colluitur; & ideo appellan-
B tur etiam Gargariſmata, quorum omnium meminit etiam Galenus, *lib.* 5. *ſimpl. cap.* 19.

Hæc aut ſunt leuia, aut valida. Illa in leuibus affectibus vſurpanda, *vt Hyſſopus, Origanum, Thymus Pulegium, Capares, Pyrethri radix, ſinapis ſemen, Eruca, Gentiana, Anethi ſemen, Valeriana, Galanga, paſſula, Ficus, ſambuci ſuccus, Cardamomum, & Bacca lau.*

Horum forma eſto hæc:

℞. *Maſtich. Piper. Pyrethri, an.* ʒ 1ß. *Macis, Zingiberis, Cortic. Capparis, an.* ʒ i. *Vuar. paſſar.* ℥ i. Mixta, pannoque lineo raro inuoluta, ad horæ dimidium ante cibum mandantur.

Valida in affectibus grauioribus ſunt ex vſu, fiúntq; ex medicamentis acribus, calidis, attrahentibus, &
C ſic humorem frigidum attenuant, incîdunt, attrahunt, & expultricem irritant; & hoc modo totum oris concauum ferientia, per emiſſaria palati pituitam copioſam à cerebro exhauriunt, quæ ſenſim poſtea frequenti ſputione facilè excluditur. Horum materia ſunt *Cartamus, Staphyſagria, radix ireos, Agaricus, radix Acori, Sinapi*: quæ omnia in globulos, vel trochiſcos conficta, vel tenui linteo obuoluta, & in nodulos efformata, ore detenta maſticantur.

Horum forma eſt hæc.

℞. *Radic. Ireos,* ʒ ij. *Piper. longi, Sinapi, Pyrethri, Agarici, an.* ʒ 1. *Staphys agria,* ʒ ij. *Radic. Acori,* ʒ 1, *Maſtich.* ʒ ij. *Piper. nigri.* ʒ 1ß. *Nicotian.* ʒ ij. *Cardamom.* ʒ ij. Cum cera fiant paſtilli auellanæ magnitudi-
D ne, manducentúrque ad horæ dimidium, ita vt pituita ſemper expuatur.

Ventriculus multis morbis opprimitur: quare pro eorum medela, varia medicamina ſunt neceſſaria. Abſtergentia proſunt, quando mucoſus humor huic parti tenaciter adhæreſcit. In quem vſum faciunt *Rhodomel, terebinthina, mel crudum, aloë.* Abluimus etiam, dum humoris vitioſi aut acris medicamenti reliquiæ ipſum infeſtant. Id efficiunt *ius pingue, aqua calida, hordei decoctum, ſerum lactis, Roſarum ſucc.* Roboramus etiam ventriculum, cum debilis eſt, & intemperantia aliqua laborat, vel humor aliquis in ipſum ventriculi corpus, pancreas, aut venas meſaraicas inſeritur, dummodò ad cauitatem non pertingat: nam tunc vacuatione opus eſt,
E eáque potiùs per vomitum, quàm ventrem,

Hoc præſtabis medicamentis clementibus, (vehementia enim plus attrahunt ab ambitu, quàm ab eo pellant) eáque in minori quantitate ob hanc cauſam offerre oportet. De quorum claſſe ſunt *Aloë, Rhabarbari ſubſtantia, Maſtichina pilula, & Hiera Galeni.* Quæ hoc modo facta fuerit expurgatio, partis huius præſtántis & toti communis, vires non reſoluet. Quòd ſi humor tenax, & mucoſus ventriculi tunicis ſit immerſus, tunc vtere medicamentis in forma ſolida, quippe quæ per moram detenta promptiùs euacuant.

Iecur dum humorum vitio opprimitur, vehementibus medicamentis vacuari non debet, & ea ſint liquidiora: nam ob viarum anguſtiam, & locorum interualla, quibus à ventriculo diſtat, ſolida penetrare nequeunt, ac huius venæ, cùm ſint exiles, & obſtructione

laborent, (qua lento ſucco ſunt oppletæ) aperientia & roborantia medicamenta deſiderant. Hoc opus efficiunt *Gramen, Intybi* omne genus, *Hepatica*, *Adiantum*, *Eupatorium*, quorum decoctis, ſuccis, aut ſyrupis *Rhabarbarum*, aut *Agaricum* admiſcere oportet. Verùm ſi aliqua cum humorum copia præſtò ſit intemperies, parare purgantia opus eſt ex iis, quæ calefaciant, aut refrigerent. Calida ſunt *Aſparagi*, *Apij*, *Petroſelini*, *Fœniculique radices*, *Abſinthium*, *Praſſium*, *Chamædrys*, *Chamæpitys*, *ſchœnus odoratus*, *ſchœnanthum*, & *vua paſſa*. Calido & obſtructo iecori proſunt *flores Cichorij*, *cordiales*, *capillus veneris*, *ſemina frigida*, & alia.

Lienem expurgantia medicamenta plura ſunt. Sed ſi offeras fortia, humor terreſtris renititur: ſi exhibeas leuia, eius craſſities ea contemnit. Quare ſuauia primò propinanda, quæ terrenum hunc humorem emolliunt, liquant, attenuant, detergent, & per aluum deturbant. Sed attende num bilis retorrida exuperet; tunc enim moderatè frigida & humida remedio ſunt, vt *Viola*, *Bugloſſa*. Si tamen fœculentus ſuccus melancholicus infeſtet, moderatè calida & tenuium partium ſunt vtilia, qualia ſunt lupulus, *Caſſuta*, *ſcolopendrium*, *radix Apij*, *cortex Tamariſci*, *capparis radicis cortices*, *Acori vel radix*, *vrtica*, *Centaurium*, & alia: Quibus oblatis, fortiora in minori quantitate, & ſenſim porrigenda, ne vehementia illata partis robur diſſoluatur, & humores terreni in viis lienis anguſtis ſtabulantes paulatim educi poſſint. Ita dixit Hip. *lib. 3. de morb. num.* 60. *Si verò ſplenetieus fuerit, neque purges lacte, neque ſuo ſero; ſed eo quod modicum ingeſtum, multum educat.*

Renes purgari per vrinam, docet Galenus *lib. 6. de loc. affect. cap. 4. 5. Igitur per vrinam expurgantur gibba hepatis partes, atque omnes quotquot ſunt iis ſuperiores, ſicut renes, veſica, & vterus.* Quo pacto ſi Renes ex calida cauſa laborent, præter vniuerſales vacuationes, diuretica leuia expoſtulant: vt ſunt *ſemina melonum, cucurbitæ, plantaginis.* Hæc enim modicam habent vim abſtergendi, attenuandi, & refrigerandi, nec omnino per ſe; ſed impropriè vocãtur diuretica. Si verò frigido humore turgeant Renes, tunc fortiora exhibenda, quæ ipſos à ſpurcitie humoris abſtergant, vt *Terebinthina*, *aqua Graminis*, *vinum album & aquoſum*, ex Gal. 3. *Radix Petroſelini & Aſparagi*, & alia quæ tenuis ſunt ſubſtantiæ, & facilè penetrant. De quo genere diureticorum meminit Actuarius 1. *de cauſ. vrinar. cap. 4.*

Thoracem expurgant, non ſolùm quæ per ventrem ducunt, verùm quæ per vrinas, vel quando affectus à venoſo genere fouentur, vel quando (quod rarum tamen) per eam regionem euacuat natura: vt in vomica pulmonis, ac ſuppuratis thoracis affectibus notauit Galenus *6. de loc. cap. 4.* Nam clementem purgationem in thoracis affectibus eſſe ſalubrem, ad expurganda excrementa quæ à vicinis partibus, & toto corpore confluunt experimento fidiſſimo compertum eſt: vt ex *Caſſia fiſtulæ interanco liquore, Oleo amygdalarum dulcium commixto*, & aliis: *qua ſupinus æger in ore diutiſſimè teneat, vt omnes qua illic ſunt partes, laxet remittátque, donec paulatim in arteriam aſperam deſluat, & ſic partes exaſperatas molliat, leniat ac dilatet*, vt 4. *meth. c. 7. & lib. 5. eiuſd.* 12. docuit Galenus.

Quando partes thoracis bilioſo, calido, & tenui humore ſunt infarctæ, liquidiora inutilia: lenta vt Syrupi, & eclegmata, optima. Nam illa aſperæ arteriæ partes feſtinanter prætereunt: hæc lentore ſuo diutius detenta, in aſperam arteriam paulatim inſtillant, & humorem craſſum ac tenacem in iiſdem partibus pertinaciter impactum abſtergunt & eradicant; vocantur à Galeno 7. *ſec. loc. cap. 6.* tuſſicularia, Bechica, Arteriaca. Et hæc ſunt attenuantia & abſtergentia, quæ in diuturna tuſſi, ac difficultate ſpirandi frequenter experimur. Et licèt bechica, alia ſint anodyna, concoquentia, diſcutientia,

A adſtringentia; tamen illa propriè dicuntur, quæ abſtergunt, incidunt & viſcoſos humores in thorace contentos, excreationi per ſputum aptos reddunt.

Sed non erit extra inſtitutum, ſiquidem de abſtergentibus thoracem ſumus loquuti, vt de iis ſermonem attexamus. Etſi enim plures de illorum differentiis multa tradiderint, de temperamento paucula diſceptarunt. Hæc ergò ῥυπτικὰ (vt Græci vocãt, 5. *ſimpl. c.* 12.) ſunt in multiplici differentia. Nam quædam abſtergentia dicuntur, quia ſordes inhærentes fundunt: Alia abſtergunt ratione ſiccitatis, ebibentes ſordes, vt ſal, & cinis: Plura abſtergunt, quia aſperitate ſuæ ſubſtantiæ extimas partes abradunt; cuiuſmodi ſunt parietaria, & alia, quæ vitra abſtergunt.

B Vltimò, oleum, & lubrificantia faciunt ad abſterſionem, & ideò induntur ſaponi. Quidam putant cauſam eſſe, quia oleum facit lubricare ſordes: ſed certius videtur ideò oleum admiſceri ſaponi, quia lentore ſuo abſtergentium commixtorum moram adauget, & hoc modo diutiùs adhærent ſordibus, & ſic hæ faciliùs excutiuntur. Deinde oleum materia eſt ad facultates alienas recipiendas commodiſſima. Alij aliam addunt rationem: miſceri ſcilicet eum in ſapone, quia lentore ſuo cineres & ſuccos herbarum abſtergentium coërcet, ne ſua nimia tenuitate partes ſuperficiales pertranſeant, & ita potiùs incidant, quàm abſtergant. Tenuitas enim abſtergentium debet eſſe moderata, præcipuè ſi caliditati fuerit adiuncta, quæ nullum frænum habet natura ſuaptè.

C

De temperamento abſtergentium hæſitant plures, qui illis eſſe eſſentiale arbitrantur, vt cum tenuitate ſubſtantiæ exſiccandi vim habeant coniunctam: etſi alij virtutem abſtergendi, ad frigiditatem eſſe referendam exiſtiment, quia ex illorum claſſe multa frigida ſunt. Sed deerrant: nam frigidi eſt conſtipare, & condenſare, quæ autem abſtergere debent, oportet vt quadamtenus penetrent. Secundò, eadem ſententia oſtenditur à Galeno 5. *ſimpl. cit.* aſſerente, emplaſtica ab his quæ ſordem nutriunt, & repurgantia, (id eſt, deobſtruentia) ab his quæ tergent, ſolùm ratione maioris & minoris differre, & in ſubſtantiæ genere minimè eſſe diuerſa. Cùm igitur deobſtruentium natura à calore proficiſcatur, ab eodem, licèt remiſſiore, abſtergentium

D vis & natura emanabunt.

Neq; obſtat, quòd aliqua frigida habeant abſtergendi vim, qualia ſunt farina hordei, & fabarum. In his enim abſtergẽdi vis ratione ſuperabundantis frigiditatis non oritur, ſed ob partes aliquas calidas commixtas. Hoc oſtendunt amara, quæ cùm calida ſint, 4. *ſimpl.* 9. cum amaritudine frigiditatem obtinent exuperantiorem, vt cichorium, lactuca agreſtis, & alia; in quibus amaritudo rationem ſequitur partium calidarum commixtarum. Quæ varietas, & contrarietas penes facultates, in pluribus medicamentis inuenitur, etſi ad ſenſum ſimplicia appareant, 3. *ſimp.* 14. Quin ita hoc verũ eſt, vt 1. *alim.* 3. aſſerat Galenus, impoſſibile eſſe, aut perdifficile, inuenire vllum medicamentum, aut ali-

E mentum, quod ſit vniuſmodi, aut partes habeat homogeneas, & minimè inter ſe diuerſas.

Sed ſi nulla actio emanat à proportione minoris inæqualitatis, vt conſtat ex philoſophis, & in cichorio plus eſt de frigiditate impediente amarorem, quàm de calore, cuius effectus eſt amaror, quomodo magnam amaritudinem induerit? Dic: Axioma verum eſſe in rebus omnino ſimilaribus: cæterùm in diſſimilaribus, qualia ſunt omnia ferè medicamenta, ſub vna forma totali, reperiri magnã partium varietatem & inæqualitatem, ſecundùm quam variè operentur, modò pro ratione illius, modò pro ratione alterius. Quemadmodum in medicamentis compoſiti etiam contingit, à quibus variæ operationes prodeunt, pro diuerſitate ſimplicium, quæ in compoſitionem ingrediuntur.

A Eſſentia itaque facultatis abſtergentis in eo conſiſtit, vt ſordes abluat in poris ſuperficialibus contentas: ad quod requiritur in medicamentis abſtergentibus, vt tenuitate ſubſtantiæ prædita ſint, & partes membri cui applicantur, quadantenus penetrent. Et licèt ex abſtergentibus medicamentis quædam calida ſint, alia frigida; attamen abſtergendi vis perpetuò à calore quodam moderato emanat: cuius ratione & amygdalæ dulces inter abſtergentia reponuntur, 5. *ſimpl.* 12. quo loco amaras abſtergere & deobſtruere; dulces verò abſtergere, ſed non deobſtruere aſſeuerat: quare hoc nomine commendantur à Trallianо *lib.* 6. *cap.* 1. *de victu pleuriticorum*. Quod intelligendum puto, dummodò febris magna non ſit; tunc enim reprobandæ. Nam ratione intemperaturæ ſuæ calefaciunt, & ea modo ſubſtantiæ, cum polleant humido pingui & oleoſo, facilè inflammantur. Quapropter vſus amygdalati in omni febre reprobandus eſt.

B Vterus expurgatur per peſſaria, per clyſteres, quos Metrenchytas vocamus, per ſuffitus, aut euaporationes. Cùm adſunt vlcera, ea abſtergimus & abluimus clyſteribus. Sed noſtro æuo illorum loco vtimur ſyringe, & per eam decoctiones in vterum, in varios vſus iniicimus. Suffimus, aut euaporamus, dum humores diſcutere, aut intemperiem auferre eſt animus. Verùm peſſulis, ſeu peſſariis antiqui vtebantur, & noſtri nunc. Eſt autem peſſulus, auctore Paulo *lib.* 7. *cap.* 24. lana carpta, ad formam magni digiti rotunda, in qua medicamenta excipiuntur, ac genitalibus mulierum induntur. De quorum differentiis, vtilitate, conficiendi modo, vtendi tempore, etſi loquuti ſimus *lib.* 3. *hiſt. PP. Med. in hiſt.* 2. modò dicendum tamen, peſſulos multipliciter parari. Ad aſtringendum ſcil. & méſtrua ſiſtenda, ad conſolidandum, emolliendum, dolorem ſedandum: ſed & ad repurgandum vterum à mucoſo ſucco principatum obtinere, experimento mihi compertum eſt, in prouocandis menſtruis, pituita vacuanda, irritanda natura, vteri cauitate laxiore reddenda; quibus comparatis, menſtruæ purgationes tempeſtiuè excurrunt. A mitioribus ergò ordiamur ſemper.

C ℞. *Specier. Benedict. laxat. vnc.* iij. *Agagarici trochiſcat, drach.* ij. *Terebinth. parum, Succi Mercurialis, q. ſ.* Formetur peſſarium, ad formam ſuppoſitorij, quod filo obligatum, noctu ſubiiciatur.

Aliud:

D ℞. *Myrrha, Sem. Nigell. an. drach.* iij. *Saluiæ, drach.* ij. *Caſtorij, drach.* ß. *pulu. Artemiſ. radic. Dauci, an. vnc.* 1. *Agarici, drach.* 1. Terantur terenda, & obuoluta panno lineo ſubtiliſſimo, vtero ſupponantur. Fortiora conſtrues, ſi addas *pulpam colocynthidos, radicem cyclamini, ellebori.*

E Quando tamen obſtructiones adſunt ſcirrhoſæ, humores ſunt craſſi, terreſtres, tunc exquiſitè corpore vacuato, deriuationis & reuulſionis cauſa, eos per aluum infernam expurgare oportet. Vt fœminæ menſtruorum omnimodam patiantur ſuppreſſionem, ob quam grauiſſima vteri ſuffocatione premantur, capitis dolore intolerabili, tremore, cordis angoſtia, anxietate, animi deliquio cum fluore albo mœſtitia laborent diuturna, & cum delirio conſtitutæ ſint in agone ſummo.

PRÆCEPTVM LXXIV.

Medicus rectè attendat, quantum interſit curare morbos virorum & fœminarum.

Solertiſſimus Magiſter ſic ait: *lib.* 1. *de morb. muliebrib. num.* 76. *Plurimùm differt muliebrium morborum, ac virilium curatio.* Viri enim ſunt calidiores, & frigidiora expoſtulant auxilia: Fœminæ rariore pollent

A contextura, & molliore carne, & ſunt debiliores. Viri ſolido conſtant corporis habitu, & magis compacto, & robuſtiores ſunt, & ſic fortioribus curantur auxiliis: Fœminæ, delicatulæ ſunt, moroſæ, nauſeabundæ, auxilia renuunt, medicamenta abhorrent, his gratiæ agédæ, ſuauiora offerenda: purgatio adminiſtranda in bolis, pilulis: aliquando Martij panes purgatorij offerendi, bellaria, dulciaria, conſeruæ, vinum, acetum, quæ cum acetario permixta leniter ventrem expurgent. Admouenda vmbilico medicamenta, quorum vires per poros cutis inconſpicuos in viſcera ſeſe inſinuent, & humorem per aluum clementer expellant. Hoc modo Medici, vt earum nauſeabundo ſtomacho obſeruiant, parant Ambroſia medicamenta, Moſchata, Ambare delibuta, Nectarea, Analeptica, ſicut Theriacalia, Alexiteria aromatica, Cardiaca, ſtomachica, hepatica, ſplenica, nephritica, & quod plus eſt Hyſterica.

B Ab Hyſtera enim omnis propemodum morborum farrago, tanquam à perenniſſimo fonte ſcaturire ſolet, qui muliebre genus miſerrimè torquet atque fatigat. Ita dulciloquus affirmat Senex *lib. de loc. in homine, n.* 59. *Vteri muliebrium morborum cauſæ ſunt.* Nam cùm vterus diuerſam omnino obtineat ſedem, & ob cuſtodiam fœtus, ac meliorem coctionem intrò ſit recluſus; & fœminæ mammillas habeant extrà prominulas, vt promptiùs & commodiùs infantes lac ſugerent, & illis teſtes reconditos conceſſerit natura, fit vt ex hac genitalium varietate, ſitu, & figura, illæ varios patiantur affectus, ſibique ſolùm peculiares, qui viros corripuere nunquam.

C Deinde ex vteri ſtructura prodit menſtruationis occaſio diuerſa, ex qua varia vitiorum ſors emanat, in ſterilitate, conceptione, conceptus formatione, retentione, partu, lactis defectu, & copia: quæ omnia ex fœminarum natura & ſorte, peculiarique ſexus proprietate ſcaturiunt. Virgines ante purgationis tempus pluribus morbis vexantur, fiunt decolores, tentantur febri, obſtructiones patiuntur, cephalalgiam: cum ſanguis craſſiuſculus, qui paulatim congeritur in venis, ob anguſtiores vias in vtero ſtabuletur, & exire non potens, intus retentus & labe fœdatus, halitus ex ſe fundat noxios, partes ſuperas conuellat, & concutiat, ex qua cauſa variæ conuulſiones, & animi pathemata oriuntur, quæ *lib. de virgin. morb.* Hippocrates doctè deſcripſit.

D Quid proferã immanes ac monſtroſos morbos, dum caſtè & pudicè viuunt, quos experiuntur ob ſemen retentum, cum iam grandiores ſunt factæ? Tunc enim ſemen turget, vterus genituram expoſcit, & ſic facilè ex ſeminis vbertate, & excrementorum copia in omnigenam morborum varietatem incidunt, & exquiſitiſſimis ſymptomatis corripiuntur. Hinc tot Epilepſiæ, nauſeæ, cibi faſtidia, dolores, anguſtiæ, & alia innumera vitia, quæ ob hanc cauſam ſuccreſcere quotidie videmus: maximè cum nullum detur pharmacum, quod à proprietate, & electione ſemen attrahat: & ſi ad vitioſos humores expurgandos cathartica præſcribas, commoto & non vacuato ſemine, die purgationis in animi deliquium incurrunt, mœſtæ, triſtes, & in extremam redactæ anguſtiam. Eandem cladem, ſed non ita efficacem experiuntur viduæ, quæ antea viri conſortio fruebantur: Nam ob meatuum laxitatem ex acceſſu viri, aut partu factam, non ita grauibus ſymptomatis opprimuntur.

E Adde, quòd licèt nuptæ ſint, & concubitu fruantur, tamen plures ſteriles ſunt, frequenter abortiunt, aut ſi concipiunt & vtero gerunt, ſingulis menſibus ſanguinem fundunt, aut aliena appetunt. Aliæ, cùm fœtum ſtatuto tempore excludunt, ſymptomatis diris torquentur, patiuntur hæmorrhagiam, tormina, menſtrui ſuppreſſionem, Quibuſdam lac deficit, aliis ſuperabundat.

dat,& ob hanc cauſam graues mamillarum inflammationes experiuntur, vlcera, ſcirrhoſos tumores, & alia quæ difficilem poſtea habent correctionem.

His cauſis, in fœminis vteri ratione, tam varia & cognitu difficilia mala emergunt. Nam hæc pars in earum morbis generandis tantæ efficaciæ exiſtit, vt tota eorum curatio in eo ſit repoſita. In vtero, velut in cloaca, putreſcunt diuerſimodè excrementa; & cum eis ſemen,& ſanguis menſtruus; quorum copia cùm nimiùm excreſcit, ſuperis partibus, cum quibus habet cognationem plurimam, per neruos, venas, & arterias, ſuas affectiones communicat, & eleuatis tetris venenatiſque vaporibus, illas concutit, labefactat, & proſternit.

In viris quidem ſemen in teſtibus, & vaſis ſeminariis abundat, ſanguis fœculentus, & niger per hæmorrhoïdum luhos excernitur: ſed in illis hæ ſubſtantiæ non ita diu labe conſpurcatæ exiſtunt. Illi enim habent robuſtiorem calorem, cuius ope ſanguis magis elaboratur, & ſemen eſt ampliùs concoctum. Quare etſi hac de cauſa premantur ſymptomatibus hyſtericis ſimillimis; tamen illa non ita ſunt ferocia & vehementia, nec venenatæ naturæ ſpecimen præbent. Exemplo tibi ſit viduus ille apud Galenum *lib.6. de loc. affect. cap.5.* qui ob abſtinentiam concubitus, mœſtitia melancholica premebatur ſolùm. Quæ ſi adeſſet in fœminis, horrenda ſymptomata excitaret, cùm in his ſemen ſit crudius, minùs elaboratum, & corruptioni magis obnoxium.

PRÆCEPTVM LXXV.

Medicus, in curandis morbis grauidarum ſtrenuam operam impendat.

VTero ferentes, maximè quæ primiparæ ſunt, delicatulæ, graciles, molli carne præditæ, cautè, & prudenter eſſe tractandas, nulli puto perito Medico non manifeſtum, & aliis qui attentè penſarint, quàm laborioſum, arduum, difficile ſit in earum curatione præſidia adminiſtrare. Cùm enim remedia triplicia ſint, diætetica, chirurgica, & pharmaceutica; fit vt ſi ex his aliquod adminiſtres, plurimùm lædas. Nam *ſi parcè nueris, perditur fœtus: ſin huius habita ratione, liberaliùs cibes, matrem in diſcrimen adducis*, vt eleganter protulit Gal. 1. *epid. ſect.3. com.30.*

Deinde Venæ ſectio in illis ſummè eſt periculoſa: Sanguinem enim exhaurit, quo vacuato defraudatur fœtus paſtu ſuo, & alimento denegato, ſponte marceſcit & perit. Hoc modo phlebotomiam interdixit Senex 5. *Aph.31.* dũ ſic ait: *Mulier ſanguine miſſo aborcit, & magis ſi fœtus ſit maior.* Inſuper ſi celebretur, in extrahendo ſanguine Medicus cautus eſſe debet. Nam ſi ſit effuſa, eneruat vires; flaccidos cotyledones reddit, & concitatur abortus. Si ſit parca, plenitudini non reſpondet,& ſic non curatur morbus. Rurſus, ſi celebretur in talo, præcipitat fœtum, mouet abortum, Si ex vena baſilicia ſanguinem attrahit à fonte caloris, ſpiritus extrahit, calorem reſoluit, ſi ex mediana, aut humeraria ſanguis dematur, vehementi internæ inflammationi non æquè ſuccurrit. Si cucurbitulas admoueas cum ſcarificatu, exhorreſcunt plures, & ob timorem fiunt examines, vel in animi deliquium incurrunt, vnde reuocato ad arcem calore innato, & vteri clauſtra deſerente, imbecillis retentrix fœtum retinere nequit; imò hic ante tempus excernitur, cum matris incommodo ſummo. Quare earum morbi ſi acuti ſint, in dies magis ac magis fiunt periculoſi,& ſi ſint chronici, eas tandem conficiunt, & ad extremum periculum deducunt: nec enim poſſunt Medici grauidis aliquod auxilium adhibere, vt bellè notabat Galenus 5. *Aphor. com.55.*

Purgatio nocua eſt. Hanc idcircò veritus Hipp. 4.

A *Aph.1.* aiebat: *Vtero gerentes ſunt medicandæ, ſi materia turget, menſe quarto, & vſque ad ſeptimum, ſed hæ minùs: à iuniore autem fœtu, & ſeniore abſtinere oportet.* Res enim plena periculi eſt, & difficillima, in vtero gerente purgationem exercere. Nam ſubtrahitùr alimentum fœtui, ingens vacuatio ſpiritus, humores, & vterum conturbat, acetabuláque diſſoluit, retentricem vteri, vímque fœtus, qua ſeipſum ſuſtinet, imbecilliorem reddit. Quare turgente materia, ſolùm concedatur purgatio menſibus intermediis, non primis, neque poſtremis. Vteri enim acetabula, quibus fœtus vtero alligatur, primis menſibus molliſſima ſunt, poſtremis verò flaccida: vt exemplo fructuum ad ſuas plantas Gal. *in com.* illuſtrat. Quare in principio cùm non bene adhæreant, quouis motu, vel perturbatione ſeparantur: in fine verò cùm
B deficiat humiditas, facilè exſiccantur. Nam humiditas benigna neceſſaria eſt ad fixionem illorum, quæ cùm à fœtu pro nutritione ſit exhauſta, ideò ſiccantur & elangueſcunt acetabula,& continuitas ſeparatur, quam nutrimentalem humiditatem etiam purgantia abſumunt. Ad hæc, docente Galeno 2. *acut.* 12. omnium medicamentorum purgantium vis, deleteria eſt & venenoſa, quam fœtus tolerare nequit, niſi tardò; vtpote ſi firmus fuerit, firmíſque nexibus alligatus. Accedit, quòd deuorato medicamento, periculum eſt ne plus iuſto euacues, ex Gal. 2. *acut.* 11. ad immodicum autem fluxum ſequi ſolet abortus. 5. *Aph.34.* maximè quia inteſtina maximum conſenſum cum vtero habent,& teneſmus, deiiciendíque frequentia abortum concitat, 7. *Aph.27.*
C Quòd ſi aſſeras, muſculos abdominis, qui comprimunt ventrem deiicientis, non poſſe abſolui à compreſſione vteri, (nam & iiſdem muſculis ſolet iuuari partus naturalis) periculoſam eſſe purgationem in omnibus menſibus, rectè concludes.

Quomodo ergò ab his ſalebris te extricabis, aut qua ratione grauidas acuto morbo correptas, his generoſis auxiliis adminiſtratis perſanabis? Dic, Victus in grauidis non ſit tenuiſſimus, quia reſoluit vires, prouocátque abortum; nec ſit plenus, quia auget morbum. Sit autem mediocris, vtrique indicationi ſuccurrens, & ſi ad extremum declinare debet, ad plenum vergat: quia fœtura eſt ſpecies euacuationis, ex Gal. *lib. de ven. ſect. aduerſ. Eraſiſtratum, cap.5.* Quare vtero gerentes te-
D nuiſſimo victu tractandæ non ſunt, ne deficiant vires, & non oblato alimento, ob inopiam pereat fœtus.

Simili modo de ſanguinis miſſione proferendum: quia, nî maxima vrgeat neceſſitas, ex vena nigra ſanguis eſt emittendus,& in minori quantitate, quàm affectus & plenitudo deſiderant: quia aliquid relinquendum eſt fœturæ ſanguinem abſumenti. Quare vteri geſtatio inter præcipuos ſanguinis mittendi ſcopos non eſt connumeranda, ſed inter illos, qui ſanguinis extrahendi indicant quantitatem, vt optimè *lib. de curand. rat. per ſang. miſſ. cap.9.* notauit Galenus.

Hoc modo in mediis menſibus, etiam non turgente materia, clementia medicamenta porrigenda, quæ vim non inferant naturæ, ſed ſuauiter humorem moueant ad aluum,& citra agitationem vllam ſenſim expurgẽt:
E vt rheum, caſſia fiſtularis, myrobalani, manna, tamarindi, ſuccus roſarum, & earum infuſio; quarum vim ſoluentem etſi Græci non agnouerint, præter Dioſcor. *lib.1.c.42.* §. *oleum potum aluum ſoluit*: tamen eæ expurgant, præſertim Perſicæ, ſeu Alexandrinæ, quæ non leniter purgant; quibus pro ſolutiuo vtitur Auic. in cura febris phlegmaticæ, 1.4. *tract.2.c.59.* & *c.41.* & in pica grauidarum, a 1.3. *tract.2. c.4.* Et hoc cum præmeditatione faciendum,& in minore quantitate quàm affectus expoſtulat; mixtíſque medicamentis roborantibus & odoratis, quæ recreent naturam,& vterum firment; & appoſitis vmbillico vnguentis & emplaſtris quæ vires nutriant, & fœtui vigorem concilient: de quo argumento ſat multa diximus *lib.3. hiſt. PP. Med. hiſt.13.*

PRÆCE

PRÆCEPTVM LXXVI.

Medicus, in curandis morbis puerorum, & ſenum, cautus ſit.

DVo ſunt hominum ſtatus, qui quando laborant, maximam Medici prudentiam in auxiliorum validorum adminiſtratione exoptant, pueri, & ſenes. Pueri molles ſunt, rara carne præditi, facilè reſoluuntur, & ſanguinis miſſione facta flacceſcunt & debilitantur. Hæc eſt cauſa, quæ Galenum coëgit vt crederet, nunquam aut rarò in pueris ante 14. annum venam eſſe ſecandam; quia debiles ſunt, & tantum auxilium ferre non poſſunt, maximè quia auctione, diſtributione, & nutritione cæteris ætatibus longè præſtant, vt 1. *de ſanit. cap.* 5. docuit Galenus: & hoc modo materiam facilè diſſipant, coquunt, conuertunt, qua ex re vacuationem ſortiuntur. Deinde continuum habent effluuium per cutis poros raros celebratum. Quare quod ex arte exequendum erat, id ex curati corporis natura præſtatur; ideircò in iis ſi ſanguinem demas, geminata vacuatione vires proſternentur, vt 1. *ad Glauc.* 14. & 4. *acut.* 19. & 4. *meth.* 6. docuit Galenus. Ob hanc ſimiliter cauſam in iis ſumma cum cautela eſſe purgationem adminiſtrandam certum eſt, quia vires illorum debiles tantum auxilium tolerare non poſſunt.

In ſenibus cautè eſſe venam ſecandam, ipſorum frigida & ſicca temperies manifeſtè demonſtrat. Quia exhauſto ſanguine, in quo calor noſter perſeuerantiam obtinet, ſiccantur ampliùs, frigeſiunt, flacceſcunt & reſoluuntur. In his ergò mittendus eſt ſanguis cum præmeditatione multa. In hunc ſenſum intelligendus eſt Galenus *lib.* 1. *ad Glauc. cap.* 14. qui ſenes venæ ſectionem citra noxam tolerare non poſſe, affirmauit. Hoc conſilio edoctus Auic. 4. 1. *cap.* 21. *de ventoſis*, cauet ne poſt ſexageſimum annum cucurbitulæ adminiſtrentur, quia cruditatibus ſcatent. Plus enim ingerunt, & non rectè in ore contritum, & minus concoquunt.

At experimento fidiſſimo compertum eſt, Pueros acutis morbis correptos, rectè tolerare phlebotomiam: quæ ſi parca celebretur, eos à grauiſſimis morbis præſeruat, præſertim ſi ſucculenti ſint, bene nutriti, & habeant venas cocto ſanguine plenas: in quibus ſanguinem mittit vel etiam Galenus ipſe moderatè. Quare ſi ob inordinatos motus poſt cibum, & quia plus aſſumunt præ ingluuie, quàm concoquere poſſint, crudis ſuccis ſint repleti, ac videantur renuere venæ ſectioné: tamen ſi vrgeat interna inflammatio, rectè ſanguis mitti poteſt: quia præſtantior eſt indicatio quæ ab acutie morbi, quàm ea quæ ab habitu corporis deſumitur; nam illa ſanguinem mittẽdum indicat, hæc detractionis demonſtrat quantitatem, vt *lib. de ſang. miſ. cap.* 9. prædixit Galenus. Quare cùm per habitum non ſufficiat innata vacuatio, nec reſpondeat plenitudini, externa celebranda, quæ venæ ſectione perficitur, ſi vires valeant, & robuſti ſint pueri: ſin minùs vel per ſcarificatam cutem, vel per hirudines brachiis, aut hæmorrhoïdibus affixis ſanguis eſt exhauriendus. Nam harum vacuationum beneficio minùs eneruantur vires, quia non ita à viſceribus ſanguis attrahitur, in quibus ſpirituum copia abundat: & pueri caloris natiui, & facultatum naturalium firmitudine valent, 1. *Aph.* 15. Quod ergò per venæ ſectionem fuerit detractum, minori negotio quàm aliæ ætates reparabunt.

Hæc vacuatio plenitudinem minuit, & citra virium diſpendium morbum leuat, & venæ ſectionis vires adæquat, illique proxima eſt, vt 1. *Aph.* 17. & 4. *de ſanit. tuend.* 4. & *de ſcarificat. cap.* 3. & 2. *ad Glauc.* 7. & *lib. de ſang. miſ. cap.* 7. docuit Galenus, & firmauit Auic. 4. 1. *cap.* 21. & 22. Hoc modo maiori parte plenitudinis emiſſa, præſtat ad vitioſi humoris vacuationem accedere, & ſic in illis purgatio ſenſim & ſuauiter, pro virium tenore adminiſtranda clementibus medicamentis, quæ ſaburram crudorum humorum per aluum exernant.

Senes etiam redundant crudis ſuccis, qui ſi exuperent cum ſanguine, & febrem validam, vel inflammationem internam committant, & firmi ſint, hos præſtat venæ ſectione leuate: quia ea celebrata, tutò curantur, vt *lib.* 2. *cap.* 10. Celſus admonuit: ſubſcribit Galenus *lib. de ſang. miſ. cap.* 7. Attamen tam in his, quàm in pueris minùs ſemper detrahendum eſt, quàm plenitudo monet, quia *ætas annumeranda eſt velut accidens quoddam, quod prohibendi integram vacuationem vim habet, neque enim pueri, neque ſeniores hanc ſine noxa tolerant. Quare hos, vbi diſpoſitiones hortantur, non ſemel, neque ex* B *toto, ſed paulatim vacuare oportet, medijs moderatis, & frictionibus, & clyſteribus mollibus, humectationibúſque, & cataplaſmatis, & balneis*: vt præclarè 1. *ad Glauc.* 14. Galenus edocuit. Ita de purgatione determinandum. Nam ij neque frequenter, neque copioſè vacuandi, etſi fortes ſint, & in prima, cruda, viridique ſenecta conſtituti.

PRÆCEPTVM LXXVII.

Medicus rectè cognoſcat, quàm cautè debeat tractare morbos infantium.

INfantes plurimis morbis eſſe obnoxios, per multas C ſententias *lib.* 3. *Aph.* docuit Hippocrates, & maximè toto dentitionis tempore. Quia ob hanc cauſam plurimis ſymptomatis ac morbis corripiuntur, & cùm cruciatibus, laboribus, doloribus, ventris fluxu, cibi faſtidio, & febribus laborent, in maxima deinde pericula labuntur. Hæc cùm Medici conſpiciunt maiora damna timentes, & ex aliqua interna cauſa morbifica euenire arbitrantes, importunè applicant auxilia, & ſic in grauia mala eos conijciunt.

Et licèt tunc nullum præſidium ſit adminiſtrandum, ſed expectandum, quouſque dentes appareant: tamen ſi valetudinarij ſint, & crucientur plurimùm, vomitu premantur, alui fluxu tententur, occupentur faſtidio: ventriculo & inteſtinis opitulari oportet fo- D mentis, inunctionibus, emplaſtris, quæ has partes firment & roborent, quorum formulas in ſingulis capitibus infrà proponemus.

At febris in iis maius negotium faceſſit, quæ ob hæc ſymptomata quotidie ampliùs adaucta, & ab apparatu morboſo concitata, metum incutit, ne ſenſim furtímque ſeſe inſinuet in viſcera, & molliſſimam carnem depopuletur, humidúmque primigenium exhauriat, & habitualis facta, vel poſtea difficilè remedium habeat, vel ipſos tandem contabefaciendo interimat.

Hæc antequam radices agat, eliminanda eſt parciſſima vacuatione aliqua. Sanguinis miſſio in tam tenella ætate interdicenda, quia virium robor nimiùm exhau- E rit. Si adſit conuulſio, aut alius grauiſſimus affectus, febris vrgeat, & infans ſucculentus ſit, carnoſus & bene nutritus; tunc cucurbitulæ ſcapulis cum ſcarificatu imponendæ, vel hæmorrhoidalibus venis hirudines affigendæ, vel, quod magis probo, ſcarificatio leuis in tibiis celebranda. Nam hæc auctore Galeno 2. *Aph.* 17. proxima eſt venæ ſectioni: & hoc auxilium apud Hiſpanos, pro curatione morborum qui infantes infeſtant, eſt vſitatiſſimum, & feliciſſimo experimento confirmatum.

Rectè autem noſti triplicem eſſe ſcarificationis differentiam; leuem, mediocrem, & profundam, apud Galenum 2. *ad Glauc. cap.* 7. cuius verba ad praxin vtiliſſima in medium proponam. *Tentaui autem ſæpi...* mul-

tas in ſuperficie valdéque tenues ſcarificationes : contrario autem his modo alias profundiores magnas; & tertias,quæ medium tenebant in longitudine & profunditate. Quæ igitur in ſuperficie fiebant,debile auxilium afferebant. Quæ verò longa erant atque profunda, plurimum quidem ſanguinis exhauriebant,adeò vt ferè animi defectum afferrent:rurſus verò ipſa propriam curationem, veluti vulnera exigebant. Quæ autem harum ambarum medium tenebant,ſemper inueni ab inconuenientibus dictis eſſe remotas, atque ideò eas in vſu cenſui præferendas, &c. Quare ne dubites loco ſectionis venæ,in infantibus poſt ſeptimum menſem, ſi morbus vrgeat,eas exercere Nam Rhaſius *lib. de peſte,cap.*4. poſt quintum ætatis menſem illis cucurbitulas apponi, & ſanguinem attrahi manifeſte docuit. Et Auicenna 4.1.*cap.*21. poſt annum cucurbitulas imponit.

Sed video plures ex Hiſpanis & Italis, qui brachia ſcarificant. Quod conſilium, etſi non ſit abſonum, præſertim quando affectus grauis cerebrum occupat; quia ob viciniam cum vena caua, ex hac parte vacuatio celebrata, promptè ſanguinem vitioſum exhaurit: tamen ſecurius eſt venis brachiorum hirudines admouere, vt ſic leni ſuctu,& citra perturbationem, ſanguinem attrahant: vel crura ſcarificare,quoniam hæc vacuatio diſtrahit à corde & viſceribus, & non ita debilitat. Adde quòd ſucci crudi, qui ferè in hac ætate redundant, cum ſanguine permixti, grauitate ſua ad imas faciliùs deſcendunt corporis partes; maximè cùm tibiarum ſcarificatio in balneo calentis aquæ adminiſtretur,cuius ope vehementer fit ad eas partes attractio.

Si hæc non ſint ſatis, nec alterantia & epithemata lumbis & iecori applicita,vt igneus calor miteſcat,aut temperetur;tunc de vacuatione vitioſi ſucci deliberandum. Sed expurgatio difficiliùs in iis celebratur; quia medicamenta vel renuunt,vel ob tenellam ætatem nō ferunt,nec aſſumunt. Quare ſi id tentes, ca cautè, & parcè adhibe, non confertim, ne vires flaccidæ reſoluantur. Non tranſcendas elementia, vt Mannam,ſyrupum roſat.noſtrar.vel Perſicar.ex infuſ. pluribus, mel Perſicum, infuſionem roſarum, lactis caprini ſerum. Aut ſi affectus ad frigiditatem aliquantulum vergat, miuam prunorum, quæ ea ſena parari ſolet,offerre illis fas erit,quam lambendo aſſument;vel pulpæ caſſiæ atramentum, aut pulpam ſacchatatorum tamarindorum. Sed cùm ob mentis impotentiam hæc aſſumere nequeunt,& recuſant,pultes ex delecta hordei,vel tritici farina,diſſoluta in aqua borraginia confici poſſunt, permixtæ cum manna, aut caſſia, aut tamarindis, & loco ſacchari ſyrupus ſolutiuus, vel Rhodomel miſceantur ad ignem. Hoc enim artificio leniter, & citra moleſtiam,aut virium iacturam vllam aluus rumpitur.

Tutiſſimum eſt etiam in frigidis morbis, ventris doloribus & murmure, mulſam per cochlear per ſe, vel cum amygdalino ori infundere:vel ſerum lactis caprini. Sed experimento cognitum habeo pro mouenda aluo eorum,hoc vnguento totam inferioris ventris regionem illinire his in die.

℞. *Carnis pomorum acetoſorum*, ℥ ij. *Olei amygdalar. dulcium*,℥ iij. *Tartari vini albi*, ʒ j. *Pulu. fol.ſen.* ʒ iij. *Vnguent.dialth.*℥ j.ß.Miſce,& cum adipe ſuillo aut butyro inſulſo,fiat vnguentum.

Aliud.

℞. *Pul. Caſ. recenter extract.* ℥ ij. *Pulp. tamarindor.* ʒ iij.*Pulp.pruno. pinguium* ʒ j.ß. *Pulu.Rhab.tenuiſſimè pulueriſati* ʒ i.Miſceantur omnia, & cum olei violacei ℥ j.ß.fiat Linimentum.

At ſi hæc omnia ex voto non reſpondeant,aut ſi infans nulla medicamenta aſſumere velit, tunc admittendum eſt celebre conſilium Hip.*lib. 6. epid. ſect. 5.text.* 55.qui ſic ait : *Mulier,capra, elaterium aut cucumerem* A *ſyluestrem comedentes, pueris purgatio.* Pro cuius textus expoſitione ram acritet contra plures diſceptauimus *lib.2.hiſt.PP.Med.hiſt.*31. quo docet Hip.nutrices pro infantium laborantium curatione eſſe expurgandas. Nam hoc modo redditur lac purgatorium, & ſic eo vtentes infantes, ſuauiter expurgantur.

Aliud conſilium protulit Auicenna 1.4.*tract.*2.*cap.*7.dum ſic ait:*& cùm infans lactans febricitat, oportet vt lac mulieris rectificetur.* Ergò ex Auicennæ præcepto, ſi infans putrida febre laboret,nihil aliud agendum, niſi lac nutricis corrige. Lac enim conueniens non ſolum alimentum & familiare, ſed vtile medicamentum illis exiſtit. Quare ſi infans febricitet vitio nutricis, cuius lac eſt vitioſum, vt 3.*alim.* 15. proprio exemplo B confirmat Galenus, tunc relicta illa nutrice, alia eligenda, quæ optimum præbeat alimentum. Quòd ſi illa mutari non poſſit, tunc accommoda victus ratione, venæ ſectione, & purgatione attemperandum, vt ſanguis remaneat ſine vitio, & poſtea optimum lac generetur.

Si autem his non leuetur febris, paretur aqua ſtillatitia, cuius gurgulæ aliquot deglutitæ leniter aluum deiiciunt,febrem contemperant,& vires alunt.

℞. *Pulp.caponis*,℔.ß.*Pulp.gall.* ℥ iij. *Acetoſ. M.* iij. *Radic.cichor.Borrag.Buglos.an.*ʒ ij.*Confect.hyacinth.* ℥ß. *Flor.cordial.an p.*i. *Folior.ſen.* ʒ v. Macera per idem in lib.iiij. aq. endiu.& ponantur omnia in vaſe vitreo, & diſtillentur. Huius doſis ſit quotidie ab ℥ j. vſque ad ℥ j.ß.

C Alteram verò parabis, quæ eſt maioris momenti, & efficaciæ.

℞. *Rhab.elect.* ʒ.iij.*Fol.ſen.*℥ß.*Pulp.Caſ.*℥ i.*Tamarindor.*℥ß.*Succi acetoſ.Pimpinel.an.*℥ ij.*Cardui benedict.p.*i. *Flor.cordial.an.*ʒ j.ß. *Conſerua flor. roſar. Bugloſ.Cichor. Nymphea,an.*℥ i.*Sem. lactuc. Acetoſ. an.* ʒ i. Ponantur omnia ſuper ignem remiſſum tribus diebus, quantum ſufficit vt leuiter ebulliant : deinde diſtilla in duplici vaſe,cuius diſtillationis quotidie porriges ℥ß.cum ℥ i. *ſyrup.Viol.ex infuſ.pluribus.* Et ſi illis addas *confectionem Hyacinth. Electuarium de Gemmis*, aut *lapidem Bezoar Orientalem*, aqua diſtillatitia erit præſtantior, & malignis peſtilentibúſque febribus vtilior. Hoc modo Serapium poteſt confici alterans & purgatorium, quod D ipſi lambendo aſſumere poſſunt.

℞. *Hord.p.*ij.*Tamarindor.*℥ ij. *Acetoſ.Bugloſ.Borrag. Pimpinel.an.M.*i.*Portulac. M.*ij. *Endiuia, M.* iß. *Flor. cordial.Nymphea,an.p.*ij.*Sem.frig. maior. Acetoſ.an.*ʒ ij. *Folior.ſen.*℥ß.Coquito ad lib. 1. adde in fin. decoctionis: *Rhab.elect.* ʒ ij. In expreſſione diſſolue ſacchar.albiſſimi lib.ß.& fiat ſyrupus mediocris conſiſtentiæ.

Vel paretur ſic.

℞. *Succi pomor.redolent.Succi limon. Arantior. acidor. Cichorei,Pimpinel.Portulac.Acetoſ.an.*℥ ij.*folior.ſen.*ʒß. *Flor.cordial.* ʒ iij Bulliant omnia cum lib.iij.aq.bugloſ. ad conſumptionem ſuccorum, & iniecta ſacchar.ſufficienti quantitate fiat ſecundùm artem ſyrupus.

PRÆCEPTVM LXXVIII.

E

Medicus, in arte Anatomica ſit apprimè inſtructus.

VT verò peritus Medicus his vtiliſſimis præceptis imbutus,pro curandis ægris tempeſtivè,& maturo conſilio ad praxin accedat, & finem artis conſequatur,tria illi ſuperſunt, citra quæ fruſtra laborem inſumet. Primum eſt vt in Anatomica ſcientia ſit ſatis inſtructus:Secundum, vt Chirurgica arte ſit ſatis expertus : Tertium, vt Pharmaceuticæ diſciplinæ ſit ſtudioſus. A primo ſumamus exordium.

Anatome eſt certiſſimus dux, qui Medicum ad præclaram ſui ipſius,id eſt, naturæ præcognitionem veluti manu

manu ducit. Nam omnium partium figuram, magnitudinem, cauitates, ductus, numerum, ſitum, eum aliis connexionem, vſus, conſenſum diligentiſſimè artificioſa ſectione rimatur, atque omnium vſum inueſtigat. Quapropter Galenus *lib.2. de loc. affect. cap.* 1. multis hiſtoriis confirmat: non poſſe quempiam locos affectos agnoſcere, niſi in anatomica ſcientia ſit ſatis exercitatus.

Partes enim externæ, (inquit ipſe) & in corporis ſuperficie conſtitutæ, ſui notitiam, & malorum quæ illis accidunt, euidentiam ſenſibus præſtant. Cùm enim mala oculis occurrant, & manibus contingantur, viſus ipſe in eis ſimul & locum, & affectus ſpeciem agnoſcit: ac proinde in externis malis dignoſcendis, non eſt opus indiciis & notis. Aſſequitur namque viſus aliquam mali ſpeciem: licèt non ſemper ad infimam deſcendat; nam vlcus quidem cognoſcit, non tamen omnes eius differentias: tactus verò ſimiliter durum tumorem percipit, cauſam autem dignoſcere non poteſt.

At verò qui viſum planè effugiunt, & in corporis profundo latent, cognoſci non poſſunt, niſi ab eo, qui non modò partium integram cognitionem habuerit, actionum & vtilitatis illarum ſimul, & totius doctrinæ Anatomicæ, ſed & vſum & exercitationem calluerit ad vnguem. Nec enim ſatisfacit Galeno cognitio, vel doctrina quantumuis conſummata, ſed requirit etiam exercitationem; In quo illud quidem verè innuit, quod parùm proficiant doctrinæ ad vtendum inuentæ, niſi ſimul ſit coniuncta exercitatio: quæ non ex libris, aut aliunde eſt petenda, ſed ex continuo, frequentíque diſſectorum intuitu. Nam præterquàm quòd intellectus ex verbis aſſequi non poteſt ea omnia quæ ſenſus in ſuis obiectis percipiunt, tenaciùs firmiúſque viſus memoriæ imprimit, affigítque res, quàm auditus. Cuius ratio eſt, quoniam vt memoria recordatióque rerum ſenſatarum habeatur, neceſſaria eſt continua cadauerum ſectio; hæc autem magis viſu, quàm audito comparatur.

Magna eſt ergò, pro exercenda medicina, artis Anatomicæ præſtantia, quam ob ſuam dignitatem & excellentiam, non ſolùm Medici conſequi ſtuduerunt, ſed etiam nobiliſſimos Principes eam habuiſſe in deliciis, veterum monumenta confirmant. Propterea Alexandrum Magnum, Magnum Antoninum Imperatorem, alióſque magnanimos Reges hac ſui ipſius noſcendi cupiditate, in ipſo ſtatim armorum ſtrepitu, ſtudioſè rem anatomicam excoluiſſe legimus: Boëthum, & Paulum Sergium Conſules, Galeno olim Romæ ſectionem publicè molienti, adfuiſſe accepimus. Sic in Ægypto Reges corpora mortuorum ad ſcrutandos morbos propriis manibus diſſecuiſſe, à Plinio aſſertum eſt *lib.7.cap.5.* Vtrùm verò hæc doctrina ad Medicum, vel Chirurgum ſpectet, latè diximus *lib. 6. hiſt. PP. Med. hiſt.* 4. quo loco breuiter, prout argumentum tantum expoſtulat, omnem artem anatomicam in compendium affabrè redegimus.

PRÆCEPTVM LXXIX.

Medicus, in Chirurgica facultate ſit verſatus.

POdalirium, Machaonémque Chirurgicam exercuiſſe, & Ducem Agamemnonem in bello Troiano ſequutos, ferro & medicamentis medicinam militibus feciſſe, ſcripſit Homerus *lib.2. Iliad. 6.* Hippocratem in hac arte excelluiſſe plurimùm, & libros de Chirurgia conſcripſiſſe eximios & elegantiſſimos, illi nôrunt, qui libros *de vulneribus capitis, De officina Medici, De fracturis, De articulis*, aſſiduè verſant. Galenum, Chirurgicas operationes propriis manibus pertractaſſe, colligitur ex *lib.6. meth. cap. vlt.* vbi ſe fracta oſſa capitis terebrare voluiſſe ſcripſit, ſi perpetuò in Aſia manſiſſet:

A ſed cùm Romæ ageret, ciuitatis morem ſe inſecutum fuiſſe teſtatus eſt, permiſſa iis quos Chirurgos vocant, maxima eiuſcemodi operum parte. Hoc etiam conſtat ex *commentariis in Hip. lib. de Medici officio, de articul. ad Glauc. de tumorib. præter naturam; & ſex priorib. methodi libris*, liquet abundè.

Licèt autem notam de continui ſolutione ſpeculationem rectè callere oporteat Medicum: tamen noſtro tempore, niſi ingens neceſſitas adſit, ab eiuſmodi opera abſtinere debet, vt docuit Hip. *in Iureiurando, num.2.* dum ſic ait: *Nec verò calculo laborantes ſecabo, ſed viris Chirurgiæ operariis, eius rei faciendæ locum dabo.* Ita monuit Auenzoar, *lib. 2. Theiſir. tract. 6. cap.* 2. dicens non eſſe *Medici* (vt ille inquit) *honorati, manibus operari, ſed ſuis miniſtris officio relicto, medicina & cibo ægrotantibus*
B *auxilio eſſe.* Quare Galenus *lib. 1. de officio Medic. com.* 5. miniſtrum manibus operantem, Medico adiecit.

Deinde plurimùm differunt Medicus, & Chirurgus, quia ſunt maximè diuerſi artifices. *Chirurgus*, auctore Celſo, *lib.7. cap.1. debet eſſe iuuenis, intrepidus, immiſericors, manu ſtabili, nunquam intremiſcente*: Medicus debet eſſe ſenex, blandus, mitis, iucundus, gratioſus. Manualis ergò operatio à Medico ſeparanda, rectè tamen ab illo callenda; vt cum occaſio adſit ſecandi, ſuendi, adurendi, euellendi, artus luxatos, oſſáque ſuis ſedibus mota reponendi, præſtò adſit, non tanquam miniſter, ſed præſes, & veluti gubernator: qui eò tendat, vt Chirurgo tradat præcepta, quomodo ſe gerere debeat, circa tumores præter naturam, vulnera, vlcera, fractu-
C ras, & luxationes. Quare cùm tot celebres viri hanc artem ſuis laboribus & monumentis illuſtrarint, auxerint, locupletarint, neceſſe eſt vt Medicus eam exactè teneat; & veluti dux inter milites, ita ille inter Chirurgos miniſtros ſplendeat & antecellat.

Neque hoc à ratione videtur alienum: nam Medicina in tres partes diducta eſt; vt vna eſſet quæ victu: altera, quæ medicamentis: tertia, quæ manu medeatur, vt firmat Celſus *in prooemio lib.1. & 7.* ſubſcribit Galenus *1. acut. 6.* & *lib. introduct. cap.7.* & *lib. art. med. cap.2.* Auic. 4.1. & primùm omnium prædixit Hip. *lib. de decenti ornatu, num. 6. Artis medicæ curatiua, pars in Chirurgia, diæta, & pharmacorum exhibitione conſiſtit.* Quia Medicinæ partes mutuam operam requirunt, tum
D quæ manu, tum quæ medicamentis, tum quæ victu medetur.

Et licèt Medicina ſit ars ingenua, præſtans, nobiliſſima, quam actu exercuerunt Principes, Magnates & Heroës, & difficilis ad addiſcendum, cùm infinita ſint morborum genera, quæ nec inueniri, nec demonſtrari queunt, vt probat Plinius *lib. 26. cap.1.* & refert Iuuenalis *Satyra* 10.

Morborum omne genus, quorum ſi nomina quæras,
Promptiùs expediam quot amauerit Appia mœchos,
Quot Themiſon ægros autumno occiderit vno.

Tamen Chirurgia valde neceſſaria eſt, nobilis, difficilis. Omnia enim quæ Omnipotens poſuit ſub pedibus hominis, & quæ ſuperiorem regionem exornant, de his appoſitiſſimè diſceptat. Quare qui hanc artem con-
E temnunt, & de ea nullam mentionem faciunt, rudes ſunt, & eam tanquam difficilem addiſcere nequeunt, vt Oribaſius firmat *in præfat. compendij Medicinæ.*

Hæc enim in artifice ſuo ſummam curam exoptat, indefeſſum ſtudium, ſedulam diligentiam, improbum laborem, tenacem memoriam. His igitur omnibus ornatus eſſe debet, qui Chirurgiæ tam arduam artem auſpicaturus eſt, vt notat Soranus Epheſius *in Iſagog. cap.1.* Demum ſicut Chirurgus debet eſſe Medicinæ peritus, ſic Medicus Chirurgiam callere debet. Hoc confirmat Scribonius Largus *lib. de compoſ. medicam. cap.* 200. dum ſic ait: *Ita implicitas Medicinæ partes inter ſe, & connexas eſſe conſtat, vt nullo modo diduci ſine totius profeſſionis detrimento poſſint.* Ex eo intelligitur quid hocque

neque Chirurgia ſine Diætetica, neque hæc ſine Pharmaceutica, id eſt, ſine ea parte quæ medicamentorum vtilium vſum habet, perfici poſſint, ſed aliæ ab aliis adiuuentur, & quaſi conſummentur.

PRÆCEPTVM LXXX. ET VLTIMVM.

Medicus Pharmaceuticæ artis ſit ſtudioſus & callens.

MEdicum rationalem, & Principum Medicorum doctrina delibutum, in pharmaceutica arte debere eſſe inſtructum, nullus it inficias. Nec enim remedia præſcribere poterit, niſi medicamentorum B facultates in numerato habeat. Quapropter ſuccurrit hoc loco aliqua ex Medicorum ſolùm arcanis proponere, quæ pharmacorum tam ſimplicium, quàm compoſitorum vires, & vtilitatem patefaciant, omittentes plura quæ à Pharmacopolis opere practico indagantur, in quibus ad rauim vſque diſceptant, de præparationum differentiis, lotione, purgatione medicamentorum, infuſione, humectatione, aliiſque infuſionum differentiis, nutritione, maceratione, perfectione, digeſtione, trituratione, variis trituræ ſpeciebus, coctione, aſſatione, frictione, vſtione, A extinctione, calefactione, inſolatione, refrigeratione, putrefactione, fermentatione, diſſolutione, liquatione, mollitione, duratione, ſiccatione, extractione, cribratione, colatione, filtratione, deſpumatione, conditura, ſalitura, fartura, diſtillatione, & aliis: De quibus omnibus illi in ſuis libris, Antidotariis, diſpenſatoriis, pharmacopœis luculentiſſimè diſſertant.

Nos Pharmacopœam noſtram intra Medicinæ aream deſcribemus, eamq; in VI. *Articulos* partiemur, propriis *Sectionibus* diſtinctos, aliquas pharmacorum formulas addentes, quæ in Hiſpania, & aliis regionibus, illuſtribúſque earum Officinis approbantur. In *primo* ergò *Articulo* vniuerſalem doctrinam circa definitionem & diuiſionem medicamenti adducimus. In *ſecundo*, quomodo debeant eligi, quo tempore, & qua ratione ſint conſeruanda, enarramus. In *tertio*, omnia medicamenta ſimplicia aſſignamus. In *quarto*, omnia compoſita enumeramus. In *quinto*, methodum componendi omnia medicamenta patefacimus. In *ſexto*, compendium generale omnium Medicamentorum ſimplicium, quæ in Officina habentur, cum propria latitudine ſuarum qualitatum proponimus. Ita tamen breuiter omnia ſunt diſpoſita, vt nihil ſit in medica facultate vſui practico neceſſarium, ex quo Medicus ad praxin ſitibundus anhelans, ex hac lectione non mediocrem vtilitatem ſibi comparet.

ZACVTI

ZACVTI PHARMACOPOEA.

INDEX CAPITVM,

Quæ in Pharmacopœa proponuntur.

ARTICVLVS I.

De Medicamentorum diuiſione, & ponderibus, & menſuris.

ARTICVLVS II.

De rebus ex quibus omnia Medicamenta deſumuntur.

CAP. I. *DE differentiis plantarum.*
II. *De radicibus.*
III. *De herbarum collectione.*
IV. *De fructibus & ſeminibus.*
V. *De ſuccis, liquoribus, Gummi, reſinis, lacte, & lachrymis.*
VI. *De animalibus, & eorum partibus.*

ARTICVLVS III.

De Medicamentis expurgantibus.

DISTINCTIO I.

De Medicamentis bilem expurgantibus.

CAP. I. *DE Rhabarbaro.*
II. *De Caſſia fiſtulari.*
III. *De Tamarindis.*
IV. *De Scammonio.*
V. *De Aloe.*
VI. *De Manna.*
VII. *De Myrobalanis.*
VIII. *De Sero lactis.*
IX. *De Aſaro.*

DISTINCTIO II.

De Simplicibus, purgantibus pituitam.

CAP. I. *DE Turbith.*
II. *De Hermodactylis.*
III. *De Agarico.*
IV. *De Iride.*
V. *De Mechoaca.*
VI. *De Colocynthide.*
VII. *De Semine carthami.*
VIII. *De Euphorbio.*
IX. *De Eſula.*
X. *De Caſtoreo.*
XI. *De Galbano.*
XII. *De Sagapeno.*
XIII. *De Ammoniaco.*
XIV. *De Sarcocolla.*
XV. *De Opoponace.*
XVI. *De reſina terebinthina.*

DISTINCTIO III.

De Medicamentis ſimplicibus, expurgantibus melancholiam.

CAP. I. *DE Elleboro.*
II. *De Lapide Lazuli.*
III. *De Polypodio.*
IV. *De Epithymo.*
V. *De Fumaria.*
VI. *De Senna.*

ARTICVLVS IV.

DISTINCTIO I.

De Aquis.

CAP. I. *DE Aquis infrigidantibus.*
II. *De Aquis concoquentibus pituitam.*

DISTINCTIO II.

De Syrupis tam concoquentibus, quàm humores purgantibus.

CAP. I. *DE Syrupis in communi.*
II. *De Syrupis bilem diſponentibus.*
III. *De Syrupis diſponentibus pituitam.*
IV. *De Syrupis diſponentibus melancholiam.*
V. *De Syrupis purgantibus bilem.*
VI. *De Syrupis purgantibus pituitam.*
VII. *De Syrupis purgantibus melancholiam.*

DISTINCTIO III.

De Elecgmatis.

DISTINCTIO IV.

De electuariis purgantibus.

CAP. I. *DE electuariis purgantibus bilem.*
II. *De electuariis purgantibus pituitam.*
III. *De electuariis purgantibus melancholiam.*

DISTINCTIO V.

De Pilulis.

CAP. I. *DE Pilulis purgantibus bilem.*
II. *De Pilulis purgantibus pituitam.*
III. *De Pilulis purgantibus melancholiam.*
IV. *De Pilulis varios humores purgantibus.*
V. *De Pulueribus expurgantibus.*

Index Capitum.

DISTINCTIO VI.

De Confectionibus cordialibus.

CAP. I. *DE Confectionibus infrigidantibus.*
II. *De Confectionibus calefacientibus.*
III. *De Confectionibus opiatis.*

DISTINCTIO VII.

De Conſeruis.

CAP. I. *DE Conſeruis in communi.*
II. *De Conſeruis infrigidantibus.*
III. *De Conſeruis calefacientibus.*
IV. *De Tabellis.*

DISTINCTIO VIII.

De Trochiſcis.

CAP. I. *DE Trochiſcis refrigerantibus.*
II. *De Trochiſcis calefacientibus.*

DISTINCTIO IX.

De Oleis.

CAP. I. *DE Oleis infrigidantibus & adſtringentibus.*
II. *De Oleis calidis.*

DISTINCTIO X.

De Vnguentis.

CAP. I. *DE Vnguentis refrigerantibus.*
II. *De Vnguentis calefacientibus.*

DISTINCTIO XI.

De Emplaſtris.

ARTICVLVS V.

De Methodo compoſitorum omnium medicamentorum, ad vſus medicos vtilitatem præſtantium.

CAPVT VNIC. *DE Apozematis.*
De Clyſteribus.
De Suppoſitoriis.
De Linimentis.
De Vnguentis.
De Ceratis & Emplaſtris.
De Cataplaſmatis.
De Fotibus.
De Embrochis.
De Epithematibus.
De Cauterio potentiali.
De Veſicatoriis, ſeu ſinapiſmis.
De Collyriis.
De Errhinis, ſeu ſternutatoriis.
De Apophlegmatiſmis, ſeu maſticatoriis.
De Gargariſmatis.
De Dentifriciis.
De Sacculis.
De Suffitu.
De Inſeſſionibus.
De Balneis.

ARTICVLVS VLTIMVS.

De gradibus qualitatum Medicamentorum, quæ in probata & inſtructa Officina reſeruantur.

DE qualitatibus Radicum.
Caulium.
Herbarum.
Florum.
Fructuum.
Seminum.
Gummi.
Roſinarum.
Succorum.
Infuſionum.
Inſpiſſamentorum.
Farinarum.
Superfluitatum, & partium animalium.
Terrarum.
Mineralium.
Lapidum.
Medicamentorum aëreorum.
Medicamentorum aqueorum.
Oſſium.
Corticum.
Liquorum.

ZACVTI

ZACVTI LVSITANI,

PHARMACOPOEA ELEGANTISSIMA variis dubiis, & ſelectioribus medicamentorum formulis exornata.

ARTICVLVS I.

De medicamentorum diuiſione, & ponderibus, & menſuris.

INTER ea quæ aſſumuntur, alia ſunt quæ noſtram ſubſtantiam alterare poſſunt, neque ab ipſa alterationem aliquam patiuntur, vt ſunt acini vuarum, nuclei ceratorum, & his ſimilia: alia, quæ paſſiuè ſe habent, & in noſtram ſubſtantiam tranſmutantur, vt ſunt alimenta: Alia quæ noſtram ſubſtantiam alterant, B vt omnia ferè medicamenta. Quam definitionem etiam proponit Galenus *lib.*1. *ſimp. cap.*1. Sub qua venena etiam comprehenduntur, quæ non ſolùm alterant, ſed etiam corrumpunt, & in aduerſam naturam corpus deducunt, vt Arſenicum, Euphorbium, &c. Alia reperiuntur, quæ licèt in noſtram ſubſtantiam conuerti queant, tamen ob vnam, vel duas qualitates, quibus noſtram ſubſtantiam excedunt, illam alterant: & hæc ſunt media inter alimenta & medicamenta, alimentáque medicamentoſa appellantur, vt Borrago, cichorium, & his ſimilia.

Medicamentum ergò de quo in præſenti, aut eſt compoſitum, aut ſimplex; (Non loquor de compoſitione naturali, ſiquidem omnia medicamenta, ex quatuor elementis conſtantia, in hac conſideratione ſimplicia dicuntur) compoſitum illud dicitur, quod artificialem compoſitionem admittit, vt Theriaca magna, C Mithridatium, &c. quæ ex compoſitione & permixtione plurium, & diuerſorum medicamentorum conſtant; quæ per proprias qualitates alterantur, & ipſorum formæ refractis qualitatibus corrumpuntur, vt quædam forma media reſultet, quæ in ſe (etſi remiſsè) virtutes medicamentorum ſimplicium continet, & alias qualitates, quæ ex determinata permixtione ipſorum conſurgunt.

Simplex medicamentum, per relationem dictum ad compoſitum, eſt illud, quod natura ſua ſyncerum eſt, ex Gal. 1. *ſimpl. cit.* Hoc vel eſt purum elementum, vt aqua, ignis, aër, terra; vel eſt mixtum per compoſitionem naturalem, ex primordiis generationis, ob permixtionem elementorum acquiſitam: quæ non in omnibus mixtis æqualiter concurrunt, ita vt in omnibus refractæ quoad pondus, remaneant qualitates pri- D mæ, ſed nunc per vnam, nunc per duas qualitates ponderalem menſuram, & noſtram ſubſtantiam excedunt, ita vt illarum ope alterare poſſint: quarum ratione medicamenta dicuntur calida, frigida, humida, &c. & ratione huius variæ permixtionis elementorum in mixtis repertæ.

Alia medicamenta habent facultates purgatrices, quarum auxilio diuerſos humores purgant, vt Rhabarbarum. Alia, ſecundùm partes diuerſas ſuas adſtringunt & abſtergunt, vt Braſſica, lentes, Roſæ, &c. Horum A quodlibet medicamentorum, aut eſt fluidum, aut ſolidum; cuius ratione ponderatur, aut menſuratur.

Deinde Galenus *lib.*1. *ſec. gener. cap.*13. dicit: *Menſura ponderales ſolidorum corporum, grauitatem & menſuralem molem diſcernunt.* Et in *eodem capite* aſſerit, libram ſolidorum corporum ponderalem, & liquidorum menſuralem appellari. Ex qua doctrina conſtat, medicamenta liquida per libram, & vnciam menſuralem menſuranda eſſe: & ſolida, lancibus & aliis vnciis pōderalibus pendenda. Præterquam quando Medici ſcribunt ſyrupi, vel vini, vel olei pondo, vncias duas, vel ℔.ij. Nam tunc licèt liquida ſint, ponderalibus vnciis ſunt pendenda. Et hoc tam in remediis deſcri- B bendis, quàm diſtribuendis ratum eſt Galeno, *loco cit.* Quare vt 3. *ſec. gener.* 3. ipſe edocuit, libra ponderalis ſolidorum corporum eſt, & menſuralis liquidorum.

Rurſus libra ponderalis conſtat 12. vnciis: Vncia octo conſtat drachmis: drachma tribus conſtat ſcrupulis. Menſuralis libra aliis conſtat duodecim vnciis: Vncia verò ſex drachmis: & drachma duobus ſcrupulis, quoniam ſolida maius obtinent pondus, quàm liquida. Nam illa ſunt grauiora, atque ideò omne medicamentum quod per vnciam ponderalem metimur, eandem molem habet, ſed diuerſum pondus ob cauſam dictam; & quæ medicamenta per ponderalem vnciam metimur, idem pondus habent, at verò diuerſam molem.

Medicamenta, tam ſolida quàm liquida, in hoc conueniunt, quòd tam libra menſuralis, quàm ponderalis 12. vnciis conſtet: quod demonſtrauit Galenus C 3. *ſec. gener.* 3. Maximum pondus quod habetur in officinis, eſt libra; quæ habet 12. vncias; & quælibet vncia drachmas octo; & drachma tres ſcrupulos: & ſcrupulus pendet duos obolos, vnus obolus, grana 2. Granum, autem eſt minimum pondus, quod habetur, & non debet eſſe tritici, hordei, aut alterius frugis; quia hæc pondere conſtant incerto: ſed determinatum pondus debet habere, quale eſt apud aurifabros, quo omnes nationes vtuntur, quibus ponderibus menſurantur ea quæ exactè pondus requirunt. Plura tamen ſunt quæ metiuntur Medici numero, faſciculo, pugillo, manipulo. Numero metiuntur grandiores fructus, vt pruna, ficus, &c. Manipulus eſt quantum quiſpiam manu poteſt comprehendere. Pugillus, quantum ſummitate omnium digitorum. Faſciculus, quantum D menſura brachij capitur. Maxima etiam menſura quæ in officinis habetur, eſt libra menſuralis, reſpectu liquidorum: eius vncia habet ſex drachmas, & drachma duos ſcrupulos. Notabis tamen quòd oleum minus pendeat cùm ſit aëreum, & ſic vas quo menſuratur, maiorem habet capacitatem. Secundo loco illud quo menſuratur aqua, & minùs illud quo menſurantur ſyrupi.

Ne verò in hoc enchiridio pharmacentico ad exactam notitiam deeſſe poſſit, pondera hoc modo deſcribuntur.

Ex plantis, tum integris, tum ipſarum partibus, ſeu arbores ſint, ſeu arbuſculæ, ſeu herbæ, medicamenta deſumimus, Vt ſunt cichorium, biſmalua, malua, plantago, &c. Vtimur etiam pluribus, ex quibus plantæ ipſæ conſtituuntur, vt radice, medulla, ligno, cortice, ſurculis, caule, floribus, foliis, ſeminibus, fructu, ſuccis, lachrymis, gummi, reſinis, & muſco ipſo.

CAPVT II.

De differentiis plantarum.

TRia ſunt plantarum genera, vt docet Theophraſtus *lib. 1. de hiſt. plantar. c. 3.* ſcilicet arbor, frutex, & herba. Arbor eſt planta, quæ vnico trunco à radice ſurſum aſcendit, in cuius medio exeunt nodi, & cum magna difficultate frangitur. Arbuſcula eſt planta, plurimis truncis coniunctis & ramoſis prædita, & ſurſum aſcendit, vt hedera & rubus. Herbæ ſunt, quæ ſine trunco à radice aſcendunt ſolis foliis, quæ ſemina in extremitate producunt, vt cichorium, borrago, &c. Licèt verum ſit, eſſe aliquas herbas, quæ maximam copiam ramorum emittunt cum truncis, ſurculis, & foliis paruis, vt abſinthium & hyſſopus, quæ ſubfruticea appellantur, & ſunt mediæ inter arbores & herbas, quæ fruticum ramoſitatem habent, & eodem anno exeunt. Non nego aliquas herbas ob culturam, magnitudinem arborum acquirere, ſicut beta & malua, cuius contrarium contingit ob culturæ defectum, qua frutices fiunt, vt patet in myrto.

Verùm vt in medicos vſus ipſis poſſimus vti, neceſſe eſt cognoſcere, quando ſint eligendæ, in qua cœli diſpoſitione, quomodo ſint conſeruandæ, & in quibus locis reponendæ. Quæ omnia ſunt neceſſaria, non ſolùm vt commodè vtamur, verùm vt ex illis compoſita medicamenta parentur, vt Dioſcorides *in proœmio ſui operis* diſertè edocuit. Nam aliæ proſunt valdè, ſi ſint recentes, vt thapſia, quæ ſi ſit recens, optima eſt, ex Gal. 1. *ſec. loc. cap.* 5. contrà verò ſi antiqua, 3. *ſec. gener. c. 6. & 7.* In quo vltimo capite ponit exemplum in euphorbio, quod ſi ſit antiquum, duplicatam quantitatem requirit, ac ſi eſſet recens.

Tempus etiam eſt contemplandum, in quo colligi debent, tam integræ, quàm per partes. Similiter earum ætates conſiderare debemus, & locum in quo conſeruari debent. His ergò cognitis, rectè cognoſcemus medicamenti ſimplicis optimam, vel malam diſpoſitionem, vt ex ipſo compoſitum parari poſſit. Quod non ſolùm de plantis, ſed de omnibus aliis medicamentis, ſimplicibúſque eſt intelligendum, de quibus *infrà* texenda oratio eſt.

CAPVT III.

De Radicibus.

VT plantarum partes connumeremus, à radicibus exordium ſumamus. *Radix eſt pars plantæ, terræ affixa, per quam ipſa alimentum attrahit,* vt docet Theophraſtus *lib. de hiſt. plantar. cap. 2.* In radicum collectione magna differentia adeſt. Si enim illarum neceſſitas vrget, in quocunque tempore legi debent: ſi verò non adſit, tunc ad tempus determinatum reſeruandæ ſunt, quod ad ipſarum electionem commodum ſit. Quale autem tempus hoc ſit, etiam noſtro tempore controuertitur.

At plurimis miſſis opinionibus, aſſerendum eſt, radicem eſſe colligendam in principio hyemis. Hoc enim tempore, neque ita dura & lignoſa eſt, ſicut illa quæ tempore æſtatis colligitur, in quo aliqui colligendam eſſe ſibi perſuadent: neque ita mollis & humida apparet, ſicuti illa quæ tempore veris, in quo alij col-
A ligendam eſſe rati ſunt. Quæ doctrina eſt intelligenda in illis plantis, in quibus radix antiqua ab vno in alium annum ſeruatur: quoniam herbarum quæ in vno anno pereunt, vt ſunt legumina, eligendæ ſunt radices, antequam ex ſe emittant caulem. Si enim in longum tempus protrahantur, ſicciores euadunt, & maximè indurantur. Neque ſunt audiendi, qui aſſerunt, radices veneficarum plantarum eſſe legendas, quando in iis naſcuntur cauliculi, quia eo tempore prædictæ plantæ minorem ſortiuntur venenoſitatem. Sed eligendæ ſunt, quando maiorem magnitudinem habent, maiorémque in propria natura perfectionem. Licèt enim verum ſit, tunc habere maiorem venenoſitatem, tamen Medicus methodum habet præſcriptam, cuius ope
B fretus, ipſarum deleteriam naturam retundere poſſit.

Cognoſces autem, radices debito tempore fuiſſe collectas, quòd ipſarum cortices, terſi & denſi apparent, neque ſunt rugoſi, tenues, craſſi, vt Galen. *lib. 1. de antidot.* 23. & Auicen. *lib. 2. tract. 1. cap. 1.* confirmat. Hoc etiam ex ſapore & odore venari licet. Radix in propria ſubſtantia, aut eſt ſimplex, aut compoſita. Compoſita, vt radix fœniculi, raphani, lactucæ, & aliæ, quæ corticem & medullam includunt. Simplex radix illa eſt, in qua non datur diſtinctio inter corticẽ, & medullam, ſed tota eſt eiuſdem ſubſtantiæ, homogenea, & vt plurimùm quandam cuticulam tenuem habet, quæ ipſam tegit: vt eſt radix ſcorzoneræ, lilij, & aliæ ſimiles. In radicibus autem, quæ habent diſtin-
C ctum corticem à medulla, ſolùm cortice vtimur, quia in ipſo præſtantior facultas medicamentoſa exiſtit, vt *lib. 2. de antidot. cap.* 105. Galenus annotat. At verò ſi radix ſit vnius ſubſtantiæ, vtimur tota, leuiter ſublata cuticula.

In collectione radicum conſiderandum eſt, quòd ſi fuerit admodum craſſa, ac terrâ plena, lauari debet, minimè autem ſi ſubſtantiam tenuem ſortitur. Reſoluitur enim virtus, quæ in ipſius ſuperficie ſita eſt, vt oſtendit Meſuë, *in methodo vniuerſali, cap. de lotione,* Ideóque hæ vltimæ, panno humido leniter ſunt fricandæ. Exſiccantur commodè radices, ſi craſſæ fuerint, abiectis medullis, radiis ſolaribus filo appenſæ, & nocturno tempore loco ſicco reponuntur. Si verò tenues fuerint ſubſtantia ſua, non radiis ſolaribus, ſed in loco
D calido & ſicco exſiccari debent, ne earum virtus euaneſcat. Licèt verum ſit quòd pro diuerſitate indigentiæ diuerſimodè exſiccari ſoleant. Exſiccatæ verò in locis moderatè calidis & ſiccis conſeruentur, vt Hippocrates *in epiſtola ad Crateuam* manifeſtè docuit *numero* 18.

Circa radicum durationem varij varia protulerunt. Nos vtentes laconiſmo, hoc certum ſtatuimus, (quod intelligatur abſolutè de omnibus medicamentis) alias aliis, magis vel minùs durare radices, & tandiu his nos vti poſſe, quandiu in proprio vigore fuerint conſtitutæ. Hoc autem ex odore, ſapore, & modo ſubſtantiæ cognoſcitur, ex Gal. 1. *ſec. loc. cap.* 2. Nam ſi antiquæ ſint, facilè franguntur, cum ſint rugoſæ, &
E cariem emittant, vt 1. *de alimentor. facult. cap.* 11. docuit Galenus.

CAPVT IV.

De herbarum collectione.

DE collectione foliorum, caulium, & florum, dubitant auctores, cùm quouis anno non ſolùm plantarum folia, ſed flores, ſemina, & fructus pereant, vt aduertit Theophraſtus, *lib. de ſubſtantia plantarum*, c. 2. Ad colligenda folia nonnulli aſſignant menſem Maij, tanquam tempus in quo ipſa naſcuntur; ſed ij non ex toto veritatem attingunt. Nam cùm in diuerſis temporibus Veris naſcantur folia, alia citiùs, tardiùs alia, vt

vt in *prœmio lib.*1. docuit Diſeotides, poſito exemplo A
non ſolùm in foliis., ſed flo bus & fructibns eiuidem arboris, ex qua hodie poſſumus colligere flores apertos omnino, aliis exiſtentibus in principio apertionis, quod etiam in maturatione fructus eiuſdem arboris animaduertitur. Si hæc differentia reperitur in eadem planta, quomodo tempus determinatum colligendi folia plantarum diuerſarum ſpecierum poterit aſſignari? quod de reliquis partibus illarum eſt dicendum.

Colliguntur autem folia herbarum, quando totam perfectionem acquiſiuerunt in magnitudine & robore, & antequam ipſorum color mutetur, & in terram decidant. Hoc ferè contingit, quando flores reperiuntur, vt docet Platearius *cap.* 20. *de Ariſtolochia.* Quæ doctrina deducta eſt ex mente Auicennæ *lib.*2. *tract.*1. B
*cap.*6. Poſt collectionem conſeruantur in pellibus taurorum, vt docuit Galenus *lib.*2. *per gener. cap. de Emplaſtro melino Heraclidis.*

Caules herbarum non ſunt in Medicinæ vſu: quia poſtquam exſiccantur, maximè lignoſi apparent, & inepti ad hoc, vt aliquod medicamentum ex iis conficere poſſimus: ideóque particulare tempus in collectione ipſorum non exquirimus. Quando tamen virides exiſtunt, ſaccharo coopertos illos conſeruamus; quales ſunt caules lactucæ. Et ex ipſis etiam educuntur lac, & lachrymæ: quod fieri debet, quando herbæ florere incipiunt, tunc enim totam ſuam perfectionem ſeruant & vigorem.

Flos, qui eſt gaudium plantæ, & futuri veris ſpes, vt C
notauit Heſiodus, colligitur, quando ſemiapertus eſt. Quod præceptum ſemper obſeruandum, præterquàm in floribus roſarum, Quia quando colligimus roſas, ad medicamenta adſtringentia conficienda, vt oleum omphacinum, tunc colliguntur quando aperiri incipiunt; eo enim tempore maiorem adſtrictionem ſortiuntur. Hora diei ad collectionem eſt parum ante meridiem, rore iam abſumpto, alioquì propter extraneam humiditatem citò putreſcent. Ex floribus magis excellunt, qui circa flumina, fontes, & ſtagna naſcuntur, præſtantiorem enim ſubſtantiam habent.

Exſiccantur flores in locis moderatè calidis & ſiccis, ne ob vehementem calorem facilè eorum vis exhalet, aut propter ſummam humiditatem facilè putreſcant. Optimè exſiccantur in ſetaceis, debéntque æqualiter agitari, vt ex omni parte earum humiditas abſumatur. D
Quandiu durent flores, certum non eſt. Aliquando enim toto anno incorrupti ſeruantur: aliquando ipſum prætergrediuntur, vt ſunt qui craſſiorem habent ſubſtantiam, vt flores ſchœnanti. Cognoſcitur optima diſpoſitio ex odore, ſapore, & debito modo ſubſtantiæ. Qui ſylueſtres ſunt, quum habeant terram denſiorem meliores ſunt. Præſtantiores in eadem ſpecie ſunt, qui in magnitudine foliorum, & ſeminis abundantia, & optimo colore excedunt. Et vt meliùs conſeruentur, abluendi non ſunt.

CAPVT V.

De fructibus, & ſeminibus. E

FRuctus eſt ſubſtantia compoſita ex carne & ſemine, vt docet Theophraſtus *lib. de hiſt. plantar. cap.* 3. Ex his conſtat differentia, inter fructus, & ipſorum ſemina; quia omnes fructus, ex ſemine & carne tanquam partibus integrantibus componuntur. Atque ita fructus à ſuo ſemine diſtinguitur, tanquam totum à parte ſeorſim ſumpta. Quare certum ſit, compoſitum illud, quod ex carne pyri, & ſemine eius reſultat, pyrum eſſe, & ſic de reliquis. Conſultò dixi à ſuo ſemine, quia dantur ſemina, quæ non ſunt partes fructus, vt ſunt ſemen apij, & fœniculi, &c.

Semen aut naſcitur coopertum carne, vt patet in illo quod eſt pars fructus; aut coopertum cuticula, vt eſt ſemen ciceris, lenticulæ: aut naſcitur nullo coperimento contectum, vt ſemen fœniculi. Semen quod naſcitur in fructu, colligitur quando fructus eſt maturus; quare eius perfectio ex fructuum perfectione cognoſcitur. Semina, quæ diuerſis tegumentis ſunt cooperta, colligenda ſunt quando ipſarum herbæ ſunt exſiccatæ, & illa in ſuis vaginis recondita, meliùs conſeruantur. Semen verò, quod nullo egumento eſt contectum, colligitur quando plenum exiſtit, & exſiccari incipit: alioqui cùm ipſius vis à ſole reſoluatur, inutile exiſteret, vt docet Auicenna *lib.* 1. *tractat.* 1. *capite* 6.

Hoc ſemen meliùs conſeruatur papyro inuolutum, vt docuit Dioſcorides *lib.* 5. *cap.* 5. in locíſque frigidis & ſiccis reponendum, in quibus putredini minùs ſit obnoxium, & citra ipſam tandiu durat, quandiu durius habuerit tegumentum: ſic enim externis iniuriis maximè reſiſtit. At eius duratio eſt ad quatuor annos. Cognoſcitur eius perfectio ex odore, colore, ſapore, & modo ſubſtantiæ; ſicut eius vetuſtas, ex oppoſitis. Vtimur ſeminibus totis, ſi fuerint nuda: ſi verò cortice cooperta ſint, remouenda ſunt omnia, quæ ipſorum actiuitatem impediunt; ſiquidem virtus ipſorum intus eſt recluſa.

Neque me latet, aliquos diuidere ſemen in manifeſtum, & occultum. Affertur exemplum de ſemine manifeſto, in dauco, & ſemine anethi. Nã ſemen manifeſtũ eſt, quod ad ſenſum patet; contrarium vocant occultum: & affertur exemplum in ramo ab arbore decerpto, vel auulſo, qui virtute mediante germinat, & arbor producitur. Hæc virtus ſecundùm ipſos, ſemen occultum eſt. Sed hæc opinio mihi non arriſit vnquam, quia iſta virtus nihil aliud eſt, præter virtutem vegetatiuam, quæ in arbore reperitur: & quando ramus erat continuus arbori, hæc virtus erat continua vegetabili arboris virtuti: at verò poſt ſeparationem rami ſeparata fuit illa virtus ſimul cum ſuo ſubiecto, ſiquidem extenditur ad extenſionem illius. Et ſicut albedo in tabella, ſi diuidatur in duas partes, iam non vna albedo, ſed duæ reperiuntur, ſic de vegetabili illa virtute pronunciandum.

Pro cuius maiori explicatione aduertendum, quòd animæ plantarum ſint extenſæ & diuiſibiles, & multò magis imbibitæ, quàm reliquæ animæ, & multò craſſiori fruuntur humido ac viſcoſiori; & ſic minoribus organis gaudent. In illis enim non reperiuntur membra principalia, quæ inuicem ſibi conſentiant & influant, quo influxu deficiente pereunt animalia. Ratione harũ diſpoſitionum arbor poſtquam ſecatur, non ſolùm viuit, verùm in ſuo vigore apparet, & emittit folia & germina, quandiu humidum ſibi conueniens in ipſa reperitur. Quid ergò mirum, ſi ramus auulſus, & terræ affixus, per propriam vegetabilem virtutem, ſuæ durationis continuationem conſeruet; præſertim cùm in terra habeat ſuccum, ex quo non ſolùm alimentum, vt præſentem ſtatum tueatur, verùm vt ſemina germinet, & radices producat, conficere poteſt. Quorſum ergo, aut ad quos medicos vſus hoc occultum ſemen aſſignandum?

Fructus colliguntur, quando rectè ſunt maturi, vt docet Theophraſtus 2. *de hiſt. plantar. c.* 6. quod in omnibus non vniuerſim intelligendum. Nam quando ad conficienda medicamenta adſtringentia, eos colligimus, hæc collectio ante perfectam maturationem fieri debet, vt Meſuë *cap. de oleo citoniorum*, abſinthij, & myrti, qui hoc modo ad conficiendum emplaſtrum Diaphœnicon, dactylos immaturos exoptat. Pari modo colligimus fructus, quum eos diu incorruptos ſeruare eſt in animo, vt melones, poma, & alia. Maturitas cognoſcitur ex eo, quòd ſi habeant corticem, facilè ſeparetur,

ritur. Cognoſcitur etiam ex odore, ſapore, & modo ſubſtantiæ. Conſeruantur in locis calidis & ſiccis, præter caſſiam fiſtulam, & tamarindos; qui fructus, vt diu ſeruentur, loca humida amant: in iis enim melius illorum humiditas durat. In fructibus vtimur carne ſola: in ſeminibus verò quæ corticem ſortiuntur, vtimur ſolo ſemine.

CAPVT VI.

De ſuccis, liquoribus, gummi, reſinis, lacte, lachrymis.

INter humores ſeu liquores plantarum, alij ſucci appellantur, alij liquamenta, alij gummi, alij reſinæ, alij lac, alij lachrymæ; quæ ſubſtantiæ ſolo differunt nomine, & modo quo ex plantis erumpunt. Succi enim & liquamenta emanant, quia plantæ contuſæ, & in aliquo extraneo infuſæ poſtea exprimuntur. Reſinas & gũmi ſponte ferunt plantæ. Lac & lachrymæ prodeunt, quia ſcilicet ſcinduntur radices & caules, aut aliæ plantarum partes. Differunt ſucci, & liquamenta; quia illi ex herbis viridibus exprimuntur; liquamenta verò ex herbis omnino ſiccis. At ſi virides tantam habent lignoſitatem, velut ſtœchas & roſmarinus, vt ex iis prodire nequeant, in aliquo liquore infunduntur.

Differunt liquamenta à ſuccis, quia præter dictam infuſionem coquuntur, colantur, exprimuntur, & inſpiſſantur, quæ omnia nec patiuntur, neque requirunt ſucci. Denique reſinæ, & gummi inter ſe differunt; quia gummi aqueam ſubſtantiam obtinent, reſinæ verò oleaginoſam, ex Galeno 7. *ſimpl.* 29. At ſunt tamen aliqua medicamenta, quæ mediam inter has ſubſtantias ſortiuntur naturam, vel eſt galbanum.

Aduerte primò, circa prædictam doctrinam, inter prædictos liquores, lachrymas, & lac, maiorem inter ſe habere conuenientiam. Nam lachrymæ, lac dicuntur, quando à plantis inſpiſſantur & inſtillantur, & ſimilem habent colorem cum lacte, vt ſcammonium, & reliqui liquores plantarum, qui lac dicuntur. Alij verò liquores, qui tranſparentes ſunt, & in modum aquæ exeunt, vt eſt illa ſubſtantia, quæ ex vitibus prodit, lachrymæ dicuntur. & tractu temporis ſpiſſantur, vt ſarcocolla, & in ſubſtantiam gummi conuertuntur.

Aduerte ſecundò, ſuccos maiorem partem virtutis plantarum obtinere, vt eorum ſapor demonſtrat. Ex his fit manifeſtum, quàm neceſſarium ſit cognoſcere, quãdo colligendæ ſunt plantæ, vt ex ipſis ſucci extrahi poſſint commodiùs. Nempe vt hoc ex radicibus rectè adminiſtretur, neceſſe eſt, vt plantæ tempore veris colligantur, quando folia emittere incipiunt. Ex foliis autem ſucci exprimuntur, quando caules adſunt. Ex herbis, quando florere incipiunt. Ex floribus & fructibus, quando ſunt omnino aperti & maturi. Semper tamen tempus clarum & ſplendidum eligendum, & non nebuloſum. Quare deſiccatæ plantæ in mortario lapideo reponuntur, & piſtillo ligneo conteruntur, vt ex ipſis expreſſis exeant ſucci.

Sunt tamen aliquæ, quæ maxima viſcoſitate præditæ ſunt, vt portulaca, borrago, & ſemperuiuum: & hoc modo ex ipſis ſumma cum difficultate exprimuntur ſucci, niſi poſt contuſionem in mortario, per tres, vel quatuor dies relinquantur: & inde poſtea coquuntur prædicti ſucci ad mediæ partis conſumptionem, colantur, & in vaſis vitreis cum aliquali olei portione reponuntur. Hoc obſeruandum in floribus & fructibus dictarum herbarum, ex quibus eodem modo deprominuntur ſucci. Id etiam aliquibus ſuccis ex ſeminibus contingit, è quibus viſcoſi exeunt ſucci, & tunc dicuntur mucilagines: vt ſunt qui ex ſemine lini, fœnugræci, & pſyllij prodeunt: quorum libræ vni debentur quatuor

A aquæ, vel alterius humiditatis albæ, in qua per diem infrigidantur, & poſtea illa humiditas, quæ ſeminum viſcoſitatem accepit, vlteriùs calefiat & liqueſcat, vt colari poſſit. Et hoc modo ex Althæa ſuccus elicitur. Inter prædictos ſuccos numerantur liquores, qui ex ſeminibus exeunt oleaginoſis, vt ſunt amygdalæ. Et depromuntur hoc modo. Conteruntur ſemina cum aliqua humiditate, & poſtea fortiter exprimuntur, & liquor exiens, mucilago dicitur. Hæc liquamenta, emulſiones etiam appellantur.

Deinde vt ſucci conſeruentur, diuerſimodè diſponuntur. Nam qui plurimam habent ſubſtantiæ quantitatem in mixtione ſua, ab elemento terræ acquiſitam, coquuntur igne, vt ſunt ſucci prædictarum herbarum: qui verò ex floribus deducuntur, ſolùm Solis radiis

B exponuntur, quorum calore eorum extranea humiditas reſoluitur. Idem de ſuccis fructuum dicendum, quum excrementitiam humiditatem multam non habeant. Quando ſucci herbarum putreſcunt, aliqualem fœtorem acquirunt: ſicut ſucci fructuum, qui quandã acetoſitatem ſibi comparant. Omnes fructus, & eorum ſucci ſingulis annis mutandi, ſicut & reliquarum partium plantarum: nam eorum virtus maximè reſoluitur, vt ex remiſſione coloris, ſaporis, & odoris comperimus.

Liquamenta, ſiue fiant ex totis plantis, ſiue ex earum partibus vim ſuam obtineant, quia infunduntur, exprimuntur, & inſpiſſantur, & ad formam mellis reducuntur, fiunt hoc modo. Plantæ, & earum partes infun-

C duntur in aliqua ſubſtantia liquida, & poſtea tranſactis quinque diebus, per pannum lineum colantur, fortiter exprimuntur, & lento igne ad formam ſyrupi inſpiſſantur, vltimò radiis ſolaribus, vt perfectam mellis formam adipiſcantur, exponuntur.

Lachrymæ, & lac, quæ ex ſciſſis truncis, & radicibus plantarum colliguntur, faciliùs inſpiſſantur, quum maiorem lentorem ſortiantur, & ſic ſine ſole & igne inſpiſſantur. Gummi colliguntur, poſtquam fructus plantæ cui adhærent, ſunt maturi. Decerpuntur gummi antequam totam amittant humiditatem, & in puluerem redigantur.

Adulterantur gummi, vt Tacamahaca, & opoponax, quia quando leguntur, ob plurimam humiditatem, permiſcentur cum ipſis aliqui cortices, quorum

D ratione impuri redduntur, à quibus facilè ſpoliantur, ſi in aqua feruenti infundantur, & poſtea in panno maximè raro inuoluantur, & vaſe terreo cooperto reoludantur, quo deinceps aquæ feruentiſſimæ impoſito eius calore liqueſcit gummi, & vtile tranſcolatur, recrementitia portione in panno remanente, qui liquor vtilis lento igni admotus, paulatim corpulentiam acquirit.

At verò quando fuerint noua, & tempore æſtatis, difficulter conteruntur, ſicuti reſinæ & liquamenta, ideò neceſſarium eſt, vt rectè alicui medicamento applicentur, quod priùs aliquo liquore liqueſcat. Quod non ſolùm in his, verùm & in floribus, & ſeminibus contingit, quæ propter maximam tenacitatem difficulter conteruntur.

E Gummi non habent determinatum tempus durationis ſuæ, licèt ferè tertium annum attingant. Reſinæ quæ poſt arborum germinationem prodeunt, plurimæ ſunt: & quamuis omnes virtute calorifica præditæ ſint; tamen terebinthina obtinet principatum. Quando communiter dicitur reſina, eam quæ à pino diſtillat, intelligimus, quia communis & vulgaris exiſtit. Earum vetuſtas cognoſcitur, quia liquidæ indurantur, & quod plus eſt, rubrum colorem ſibi comparant.

CAPVT VII.

De animalibus, & eorum partibus.

ANimalia, aut ſunt alimenta, ex quibus aliqua alimenta medicamentoſa exiſtunt, vt eſt perdix, & omoes anes montanæ, quibus in frigidis ægritudinibus vtimur. Aut ſunt medicamenta, vt lupus, vulpis, & omnia animalia venenoſa. Horum aliqua ſecundùm ſe tota, aliqua ſecundùm partes neceſſaria ſunt, vt *cap.* 1. prædiximus. Eligenda ſunt quando totam ſuam magnitudinem ſortiuntur, & mediam habent ætatem, bono corporis habitu prædita ſunt, optimâ fruuntur valetudine, & quæ neque ætate, aut ægritudine aliquâ ſunt abſumpta.

Partes animalium, ſi duræ exiſtant, diutius conſeruari poſſunt, præſertim ſi ex ipſis aliqua caro humida auferatur, quæ ipſis nocere poteſt. Contrà partes molles magnam diligentiam expoſtulant, vt conſeruentur, quia ad medicinæ vſus tandiu durant, quandiu non putreſcunt, quod ex colore, odore, ſapore, & modo ſubſtantiæ deprehenditur. Conſeruantur, quæ exſiccari poſſunt, per exſiccationem, vt iecur lupi, & pulmo vulpis, poſtquàm vino, vel aliqua ſubſtantia ſimili fuerint ablutæ, ita tamen vt nimio calore non reſiccentur, ne earum virtus euaneſcat. Poſtea cum abſinthio inuoluuntur, & aliis rebus, quæ ipſas à vermibus conſeruare poſſint. Quæ verò exſiccari nequeunt, vt adeps bircinus, axungia anatis, lauantur & liqueſcunt, & poſtea colantur, & in aliquo loco moderatè calido conſeruantur.

CAPVT VIII.

De Metallis.

MEdicamenta quæ ex metallis depromuntur, non ſolùm ſumuntur ex iis, quæ in mineris inueniuntur, vt aurum, argentum, & ferrum; ſed ex iis, quæ in fornacibus conficiuntur, vt pombolyx, cadmia: ſimilia etiam prædictis alia medicamenta mineralia vocantur, vt ceruſa. Hoc tamen diſcriminia inter metalla, & mineralia reperitur, quia metalla omnia liqueſcunt, non tamen omnia mineralia. Omnia hæc commodiora exiſtunt, quando debitum modum ſubſtantiæ, optimúmque colorem participant. Hæc longiſſimo tempore perdurant, ex Galeno 1. *ſec. loc. cap.* 1. Portò hæc aut ſunt acria per ſe, aut per aduſtionem; & illa quæ abluuntur, in duplici quantitate adminiſtrantur: iis verò, quæ ex propria natura acerrima ſunt, in parua quantitate vtimur, & ſolùm in robuſtis naturis, & in morbis pertinacibus, qui aliis auxiliis non ſuccumbunt. Sed quia agentes in particulari de reliquis medicamentis, ab aëre & aqua deſumptis, nonnulla quæ ipſis in generali conueniunt, dicturi ſumus, idcircò eorum tractatio in aliud tempus differetur.

ARTICVLVS III.

PRæſens articulus in tres diſtinctiones diuiditur. In *prima* agemus, de medicamentis ſimplicibus bilem purgantibus. In *ſecunda*, de medicamentis pituitam educentibus. In *tertia*, de iis quæ attrahunt melancholiam. Quæ omnia quanti ſint ad artem momenti, nullus ignorat. Quo pacto intelligimus, quàm immeritò, & indignè paſſim hodie Medici, ne dicã, Periti appellẽtur, qui ſolo Pharmacopœi voto innixi, in pharmaceuticæ artis principiis tam parum ſunt verſati, vt ea ne ſupremis quidem labris deguſtâſſe, aut primoribus digitis attigiſſe videantur. Nam ſi ſcire non eſt

A verbis aliorum fidem adhibere, ſed vim ac poteſtatem medicamentorum experimento cognoſcere, quis affirmare poterit, ſe facultates agnoſcere medicamentorum, quorum electionem & vires prorſus ignoret? Eas ergo in ſequentibus breuiſſimè, prout argumentum tantum dici poſtulat, deſcribemus.

Diſtinctio prima, de Medicamentis bilem expurgantibus.

CAPVT I.

De Rhabarbaro.

B GEneroſum medicamentum eſt Rhabarbarum, & ad curandos humani corporis morbos valde neceſſarium: quod cùm ſit radix, ex meridionali India & Barbaria in vniuerſam Europam aduecta, ita clemens, & benignum pharmacum exiſtit, vt nullum ſit morbi genus, quod huius mitiſſimi medicamenti facultati mirabili non ſuccumbat. Huius à Meſuë *tract. de ſimplicib. cap. de rhab.* tres conſtituuntur differentiæ: Indicum, quod Scenicum à Medicis vocatur; ab ipſo verò Meſuë *rhaueſceni* dicitur: alterum Barbaricum: tertium Turcicum. Indicum ab India, vbi frequentiſſimè naſcitur, appellatur; Barbarum à Barbaria nomen accepit. Turcicum omnium eſt infimum, ſicut Indicum optimum: Barbaricum, medium locum vendicat, allatum ex Troglodytica Æthiopiæ,
C ſub Ægypto, regione, quæ Marmarica ab antiquis fuit appellata, nunc verò Abiſſinorum nominatur.

Eligendum, *Indicum: Recens: Subnigrum, in rubrum declinans: Rarum cum grauitate ſua: Fractum ex ruſo, & glauco alternans: Manſum, vel aliquo liquore ſolutum, croci modo tingens.*

Recens dicendum eſt, quod nondum tres, aut quatuor annos exceſſit; per hoc enim tempus rectè poteſt ſeruari, præſertim ſi linteo cerato inuolutum, milio, vel pſyllij ſemine recondatur.

Cognoſcitur quòd ſit recens & maturum, quando prædictis ſignis præditum eſt, & colorem habet maximè intenſum. Si verò fuerit vetuſtum, habet ſimul cum colore remiſſo leuitatem. Quando verò Meſuëa
D aſſerit, quòd ſit ſubnigrum in rubedinem declinans, de exteriori cortice eſt intelligendum, minimè verò de partibus internis & profundis, in quibus color glaucus in rufum tendens reperitur. Duo enim accidentia, inter ſe repugnantia, in diuerſis partibus einſdem rei poſſe reperiri, certum eſt.

Aliquando incolæ prouinciarum, ex quibus conuehitur Rhabarbarum, hoc in aliqua ſubſtantia liquida infundunt, & poſt tempus ſufficiens, facta expreſſione, extrahunt virtutem ſolutiuam, & conficiunt trochiſcos, quorum vſu diuites & magnates expurgant; & deinceps in rhabarbaro ſola remanet vis adſtrictoria, inutilis, & ad expurgandum inepta. Cognoſcitur adulteratio, quia leue eſt rhabarbarum, ſapore adſtringente, intenſum nullum, ſed remiſſum obtinens
E colorem.

Calidum eſt & ſiccum in ſecundo gradu, diuerſa ſubſtantiia conſtans. Nam in ſuperficie eius, reperitur virtus ignea & aërea, quæ facultatem expurgandi obtinet: in profundo latet terrea, & ſtyptica, quæ incraſſat & adſtringit. Electiuè attrahit bilem, & deinde pituitam: quare cholagogum medicamentum eſt, ſed adeò mite ac lene, vt roborando partes internas, ſuauiſſimè & citra moleſtiam expurget: éſtque ita ſecurum, vt in omni ſexu, ætate & regione tutiſſimè poſſit adminiſtrari. Euacuat à ventriculo & hepare, ſanguinem purgat, obſtructiones liberat, & affectus inde ſanat, Ictericum, hydropem, ſplenis tumorem, febres putridas, etiam diuturnas, & malignas, dolorem pun-

ctorium

Digitized by Google

ctorium hypocbondtiorum aufert, & pluribus aliis morbis remedio eſt.

Quare cùm diuerſis partibus conſtet, diuerſimodè à medicis adminiſtrari ſolet. Nam quando virtus ſolutiua eſt neceſſaria, id in liquore morbo curando accommodo infundimus, & infuſum præbemus ſubſtantia reiecta. Qnando verò hac vti neceſſe eſt, ad incraſſandum, roborandum, & adſtringendum, id torrefacimus, vt aërea vi reſoluta, terrea relinquatur. Quando verò roborare, & expurgare opus eſt, Rhabarbarum in ſubſtantia exhibemus, vel modicè toſtum. Quæ omnia exemplis manifeſta euadent. Vtimur infuſo boc modo.

℞. Rhab. infuſi per noctem in aq. cichor. ʒ.j. ß. *Reiecta manè ſubſtantia, adde Pulp. Caſſ. & cathol. an.* ʒ.iij. *Syrup. roſ. perſic. & violar. ex plurib. infuſionib. an.* ℥.j. ß. *cum infuſione fiat potus.*

Vel hoc modo:

℞. Rhab. infuſi per noctem in decoct. Flor. cordial. facta in infuſione. ʒ. *V. fol. ſen. ſuper aquam cichor.* ℈.iiij. *Reiecta manè corpulentia, adde, Syr. de ſenna* ℥.iij. *Diarrhod. Abbatis* ℈.j. *Miſce pro potu.*

Vel ſic:

℞. Rhab. ʒ.ij. *Diacathol.* ℥.ß. *Sirup. roſ. perſicar. ex plurib. infuſ.* ʒ.vj. *Infuſionis folior. ſen.* ℥ iiij. *Aq. fœnicul.* ℥ iiij. *Pulu. diarrhod. Abbat.* ʒ ß. Omnia in Balneo Mariæ reponantur, & leuto igne diſtillentur, donec vnciæ quinque liquoris emanent, quas delicatulis fœminis, ſenibus, debilibus, & vtero gerentibus offeres, imò pueris, qui cùm moroſi ſint, aliorum medicamentorum vim ferre non poſſunt: vel hunc liquorem cum aqua, vino, aut cereuiſia permiſcebis, vt ſic meliùs ſeſe inſinuet in partes, & feliciùs expurget.

Adminiſtratur etiam in ſubſtantia, permixtum cum aliis expurgantibus, in forma liquida, vel ſolida: vt ſi ex eo cum aliquo electuario fiant morſuli, quos bolos vocamus; & fiunt ſic:

℞. Rhab. pulueriſati ℥ j. *Pulp. caſſ. recenter extracta* ℥ j. *cum ſaccharo, q. ſ. fiant boli.*

Offertur aliquando toſtũ, vt in diarrhœa billioſa, dyſẽteria, & teneſmo, ſeu quolibet alio alui fluxu, vt cholera, cœliaca, & lienteria, vt humor peccans infixus in inteſtinis vacuetur, & partes internæ roborentur. Nam cùm per moderatam torrefactionem reſoluantur partes aëreæ & igneæ, quæ ſua acrimonia vlceribus inteſtinorum nocere ſolent, remanet pars terrea & adſtringens, quæ adſtrictione ſua & compreſſione euacuat: ſi quæ verò caliditas ex igne acquiritur, facilè deinde ablutione euaneſcit. Formula eſto hæc.

℞. Rhab. toſti cum tragacantho ʒ j. *Ablue poſtea cum aqua capit. roſ. & plantagin. & reiecta lotione, adde, ſyrupi roſ. noſtrar. ex plurib. infuſionib.* ℥ i ß. *& cum aq. roſ. fiat hauſtus vnus.*

Vel ſic.

℞. Rhab. elect. ʒ j. *torrefiat modicè, & deinde, abluatur aq. plantagin. cum ſyrupo myrtino. Fiant pilulæ, & deuorentur.*

Interdum iubent Medici, pro diuturnis morbis eradicandis, & obſtructionibus aperiendis, vti rhabarbaro maſticato, & ſic ſuccus cum ſubſtantia deglutitur; qui præterquam quòd parcè mouet aluum, mirum in modum viſcera roborat, & deobſtruit, præſertim ſi ieiuno ventre aſſumatur.

Fiunt etiam bellaria ex rhabarbaro, & ſic pro eodem vſu, contumacibus puerorum obſtructionibus, interficiendis vermibus, ſummo ſunt auxilio. Hoc modo rectè trituratum, & permixtum cum lacte, clyſteris forma inditum, miram pro cucurbitinis vermibus, qui in recto inteſtino generantur, & tenaciter ibi adhærent, præſtat opem.

Coquitur aqua cum Rhabarbaro craſſo modo pulueriſato, quæ ad eradicandas febres prolixas, mirificè

A confert. Hoc modo in virgineo morbo, & in menſtrui ſuppreſſione, plurimum præſtat hanc aquam pro communi potu haurire. Quòd ſi propter conſuetudinem ceruiſia vti liceat, quoniam hæc decoctionem non tolerat, quia illicò inſuauis euadit, & iniucunda, ideò per noctem in tepida ceruiſia infundatur panno raro inuolutum, & deinde facta expreſſione ceruiſia aſſumatur: & ſi poſt potum, exercitium imperetur ieiuno ventriculo, obſtructiones etiam ſcirrhoſas comminuit:

Sed dubitabis; Vtrùm liquor decoctus cum Rhabarbaro curandis morbis ſit ex vſu. Reſpondet Meſuë *cap. de rhab.* negatiuè, §. *decoctio etiam ſimiliter reſoluit in eo virtutem, &c.* Dic: Decoctio fortis reſoluit virtutem, B leuis acuit & vigorat. Solue ſecundò. Decoctio quæcunque ſit, reſoluit virtutem rhabarbari, ſed remanet in liquore in quo decoquitur.

Qnare hoc auxilio, in delicatulis fœminis, debilibus, pueris, frequenter loco chalybis præparati vtor, cum commoditate ſumma: & ſi non adſit febris, infuſio fiat per noctem in vino, & quantitas Rhabarbari ſit ʒ. vna cum dimidia, ad libras tres aquæ, ad mediæ partis conſumptionem. Pro infuſione libræ duæ vel vini, vel ceruiſiæ, ſatis ſint.

Soleo ego facere extractum cholagogum hoc modo, qnod in dictis affectibus, & corporibus eſt vtiliſſimum.

℞. Rhab. elect. ℥ ij. *cinnam. elect.* ʒ iij. Omnia in craſſiuſculum puluerem redacta, infundantur in aq. ci-C chorij. Coque lento igne, quouſque inclinato vaſe aqua ſatis tincta ſecernatur, nouáque materiæ relictæ adiiciatur, quæ cùm ad ignem per vaporarium vitreum elicietur, in fundo vaſis craſſa rhabarbari ſubſtantia remanebit: quæ ad ſimiles morbos eſt eximia, ſi ʒ ß, quantitate offeratur in iure, vel liquore aliquo, vt rhodoſaccharo permixta.

Ex Rhabarbaro fiunt tabellæ pro hydrope, & morbis iecoris frigidis mirabiles, hoc modo:

℞. Rhab. ℥ ß. *Specier. Diacinnam. Dialacca, an.* ʒ j. *Radicis valerianæ, Helenij, Ebuli, an* ʒ ij. *Medulla ſem. cartham.* ʒ iiij. *Sem. aniſi, Fœnicul. an.* ʒ j. Cum ſaccharo, & ſyrupo de eupatorio fiant tabellæ.

Ex Rhabarbaro fiunt pulueres contra caſum. Nam D ex ipſo, & vera Mumia, & rubia tinctorum, conficitur puluis, cuius aſſumitur ʒ j. cum decoctione papaueris erratici, aut bugloſſæ, vel cardui benedicti, & prouocatur ſudor, præſertim ſi æger priùs in lecto inuoluatur, in ſindone madefacto cum vino ſtyptico, actu calido. Nam prouocato ſomno, & ſudore, ægri conualeſcunt, ſæpe citra venam ſectam, tantoperè in caſu à Galeno commendatam, 4. *Meth.* 6. & 4. *acut.* 19. *& alibi.*

Sed quoniam in *hoc capite* de Rhabarbaro, plures ſeſe offerunt dubitationes, quæ Lectorem practicum remorari poſſent, in quibus explanandis iuniores non ſunt concordes, ideircò in hoc, ſicut in ſequentibus, eas enucleare ſuccinctè ſatius duxi.

Et primò. Vtrùm doſis Rhabarbari, à Meſuë præ-E ſcripta, ſit in praxi obſeruanda? Nam hic auctor *proprio capite* ſic ait: *Doſis infuſionis à drachma vna cum dimidia, vſque ad decem, pulueris verò à drachma vna vſque ad quatuor.* Sed videtur eſſe nimis excedens quantitas, nec poſſe ſine magno vitæ diſcrimine decem drachmas ſemel dari. Quare conueniens quantitas eſt: ſi contriti, ſeu corpulentiæ ipſius, à drachma vna ad drachmam vnam & ſemiſſem; infuſionis, à drachma vna & ſemiſſe ad drachmas duas porrigatur.

Interpres quidam Meſuæ non inelegans, inquit, quòd vbi textus habet, datur expreſſum à drachma vna & ſemiſſe, ad drachmas decem, legendum eſſe, à ſeſquidrachma ad drachmas tres. Nam cenſet, non fuiſſe tam ſtupidum Meſuëm, vt drachmas decem offerret, ad

quemadmodum in omnibus eius codicibus legitur: quæ menſura ſi Meſuæ placuiſſet à drachmis ſex, ſeptem, vel circiter ad drachmas decem ſcripſiſſet, non à drachma vna & dimidia, interuallo ſcilicet inter hæc immodico, nec Meſuæ conſueto, vt cæteras doſes intuenti apparet.

Hæc licèt rectè dicta ſint, eius tamen cenſura dupliciter poteſt reprehendi: primò, quia non aduertit infuſo, quàm contrito ſe maiorem purgandi vim tribuere; quandoquidem infuſi tres drachmas porrigit, contriti verò quatuor, quod eſt Meſuæ ipſi aduerſum. Secundò, quia quemadmodum reſtrinxit decem infuſi drachmas ad tres, ita contriti quatuor, ad minorem multò quantitatem reſtringere deberet; quandoquidem non minùs excedunt quatuor cõtriti drachmæ, quàm decem infuſi. Quocirca quemadmodum ex iis ſuſtulit ſeptem, ita ex quatuor contriti debebat auferre duas, vel duas & ſemiſſem, quod non fecit. Quinimò tres infuſi drachmæ licèt tolerari poſſint, tamen modum excedunt. Quare ſupradicta quantitas eſt iuſta & certa.

Quæro ſecundò: Vtrùm Rhabarbarum & Rhaponticum, idem ſint? Arduum quæſitum: nam plures affirmatiuè reſpondent: alij diuerſas res eſſe ſibi perſuadent: quidam, in hac dirimenda lite, ſibi non conſtant: cæteri Rhabarbarum cum Pontico idem genere eſſe, viribus tamen, colore, odore, pondere, ſoli & cœli ratione, nonnihil diſſimile arbitrantur. Ego Rhabarbarum noſtrum non eſſe Rhaponticum Græcorum, non ibo inficias: nam deiectoria facultas, color multùm luteus, odor nares feriens, ſubſtantia compacta, ariditas, amaritudo guſtu percepta, ponderis grauitas, in noſtro Rhabarbaro inueniuntur. Rhaponticum nullo odore commendatur, deiectionem non molitur: adſtrictione quadam ſola eſt præditum, nec amarorem, ſed guſtui ſubacrimoniam refert; non eſt aridum, ſed lentiſcinoſum; non compactum, ſed rarum, non multo croceo colore tingens, ſed pallido languidùm; non ponderoſum, ſed admodum leue.

Ex quibus luce meridiana dilucidiùs patet, Rhabarbarum noſtrum, & Rhaponticum Græcorum, res eſſe diuerſas: Etſi aliqui idem eſſe ſolis tantùm naturalibus differre opinentur: quare Rhabarbarum noſtrum, ideò odorum eſſe, quia ſiccum ad nos aduehatur: Dioſcoridem verò, & Galenum de viridi fuiſſe loquutos reatur, quia, vt 7. *de cauſ. plantar.* 17. notat Theophraſtus, quæ humiditate ſuperflua abundant, donec ea abſumatur, abſque odore perſeuerant. Sed veritatem hi non aſſequuntur, quia rhaponticum, tam viride, quàm ſiccum, inodorum eſt. Inferes ex dictis corollarium vnum: Rhapontici loco, non eſſe ſubſtituendum rhabarbarum in theriacæ compoſitione, vt omnes hactenus facere conſueuerunt; quia hæc duo non tantùm qualitatibus, verùm facultatibus inter ſe longiſſimè differunt.

Quæro tertiò. Vtrùm Dioſcorides, Galenus, & Auicenna, noſtri Rhabarbari facultatem purgatricem ignorauerint? Reſponde affirmatiuè. Dioſcorides enim *lib. 3. cap.* 1 illius non meminit, ſed ſolum de Rhapontico verba fecit, dum ſic ait: *Rhaponticum epotum facit ad inflationes, ſtomachi imbecillitatem, & omne genus doloris, ad conuulſa, lienoſos, hepaticos, tormina, ad renum, veſica, & pectoris vitia, aduerſus intenta præcordia, & vulua mala, coxendicum dolores, ſanguinis excreationes, ſuſpiria, ſingultus, dyſenterias, & cœliacorum affectus, contra febrium circuitus, & venenatorum morſus.* Quo loco ſolius adſtringentis, & non purgatoriæ facultatis ipſe meminit.

De Galeno idem pronunciandum. Neque fidem adhibeas Auerrhoi *lib. 5. collig. tit. de Rhab.* qui inuehitur in ipſum & priſcos omnes, quòd dixerint Rhabarbarum facultate tantùm adſtringente, non etiam purgA trice pollere, ac ſi Dioſcorides, Galenus, ac ipſi antiquiores id cognouerint. Et Auicenna, ſub nomine Rhabarbari, de Rhapontico loquitur, neque vnquam ſcripſit ſuum Rhabarbarum facultate deiectoria pollere: neque plures ſuo rhabarbaro tribuit facultates, quàm qui eum præceſſerant Medici, Rhapontico aſſignarunt: imò Auicenna t. 3. in curatione fluxus ventris, abſolutè inter frigida & adſtringentia medicamenta, cum malicorio, galla, acacia, & aliis huiuſmodi rhabarbarum enumerat: & *lib. 2. proprio cap. de rhab.* illius hiſtoriam deſcribens, de Pontico verba facere, & Dioſcoridem æmulari eſt viſus. Solus Paulus legitimum noſtræ ætatis rhabarbarum cognouit, *lib. 7. cap.* 51. in tribus compoſitionibus, quas eo loco deſcripſit: B & *lib.* 1. *cap.* 43. quando offerens terebinthinam domituris, ad deiiciendam aluum, adiecit: *At cùm magis ſubducere cogitamus, Rhei momentum admiſcebimus.*

Quæro quartò: Vtrùm Rhabarbarum ſit rarum cum grauitate ſua? Nam hæc inter ſe videntur contraria: rarum enim eſt apud Galenum 1. *ſimpl. cap.* 13. cuius partes ſpatiis inanibus ſunt interceptæ: & rarum eſt leue, ex Gal. *eodem cap. §. Omnia huiuſmodi fiſtuloſa, & rara, velut pumex, & ſpongia pondere eſſe leuia.* Quare ſi rhabarbarum rarum eſt, graue eſſe non poterit. Dic: Non eſſe aduerſum Philoſophiæ principiis, quidpiam poſſe eſſe rarum & ponderoſum, quum latiùs pateat rarum, quàm leue; omne enim leue, C rarum debet eſſe; non autem omne rarum, leue appellatur: quia aliqua reperiuntur, quæ licèt habeant raritatem, grauitatem etiam patiuntur, ita chalybs rarus eſt & grauis: hoc autem ex eius variis partibus, ignea & terrea, ex diuerſo modo ſubſtantiæ & temperamenti emanat. Nam etſi aliqua ad ſenſum homogenea appareant, heterogenea tamen, & diuerſæ rationis exiſtunt. Quare cùm rarum non opponatur graui, ſed denſo, nihil mirum ſi Rhabarbarum poſſit eſſe rarum cum grauitate ſua.

Quæro quintò: Vtrùm Rhabarbarum tenuiſſimè triturandum? Meſuë *in canonibus vniuerſalibus, tit. de trituratione,* ſic ait: *Et Rhabarbarum quantò magis trituraueris, tantò vigoroſius efficies.* Contrariam tamen proD tulit ſententiam, *cap. de rhab.* dicens: *vehemens contritio reſoluit virtutem.* Dic: Legitimum & integrum Rhabarbarum tolerat vehementem triturationem, laxum verò & rarum minimè: hoc enim valde trituratum, ob calorem reſoluentem ex motu & agitatione contractum, vim purgatoriã amittit. Dic ſecundò: Rhabarbarum nimis trituratum, ſit vigoroſius ad adſtringendum, & incraſſandum: nam ex motu valido vis ignea exhalat expurgatrix, & remaneat ſtyptica & terrea, quæ ad roborandum ventriculum, coërcendum vomitum, & alui fluxum eſt præſtantiſſima, ſi eius puluerem cum conſerua roſarum antiqua, aut Micleta, conſeruáue ſymphyti offeras, vel in potum cum liquore aliquo adſtringente propines, vel redigas in pilulas, vel deglutias.

E Quæro ſextò: Vtrùm Rhabarbari decoctio ſit infuſione præſtantior? Dic hanc eſſe præſtantiorem decocto. Nam eius ope vis medicamenti communicatur liquori; per coctionem verò euaneſcit. Cùm enim rhabarbarum, ignea, & aërea vi conſtet, hæc inter ebulliendum, cùm ſubtilior ſit, & magis tenuis, exhalat, & caloris coquentis ope in vaporem abit.

Quæro ſeptimò: Vtrùm Rhabarbarum correctione indigeat? Meſuës eius vim cum Spica nardi refrænandam cenſuit. Alij hanc prætermittunt, quia clemens medicamentum eſt, & illa egere non videtur, tum quia vera caremus ſpica, nam ea quæ ad nos affertur, teterrimi odoris eſt, & ingrato ſapore conſtat. Dic, quòd licèt Rhabarbarum caſtigatiſſimum ſit, adeóque excellens medicamentum, vt membra cuncta

roboret,

roboret, & per illud alia medicamenta refrænentur: A tamen cùm ob terreſtrium partium miſcellam pigræ ſit actionis in purgando, eam ſpica, aut loco eius ſchœnanthum, partium ſuarum tenuitate accelerat. Et inter triturandum olei amygdalini guttulæ affunduntur, vt ſcilicet lentore ſuo partium tenuium, quæ in ſuperficie conſiſtunt, reſolutionem impediat.

Quæro octauò: Vtrùm Rhabarbarum magis purget in ſubſtantia, quàm in infuſo: Dic: etſi plures teneant, facilè hanc controuerſiam ex Meſuë decidi poſſe; hic enim permittit, dari liquorem in quo Rhabarbari drachmæ decem maduerint, cùm tamen contriti quatuor ad ſummum drachmas offerendas concedat. Quod rhabarbaro non eſt ſolùm peculiare, ſed potiùs commune omni medicamento, ſiue clementer, ſiue vehementer expurganti: æquam enim cuiuſque por- B tionem validiùs longè purgare, per ſe totam deglutitam, quàm eius ſolum infuſum, vel decoctum, certa res eſt. Nam Rhabarbarum in ſubſtantia oblatum duobus purgat modis, ſoluendo nimirum, & comprimendo; in infuſione, vno præcipuè, videlicet ſoluendo: qui etiam modus in ſubſtantia reperitur, quum nunquam tota purgatrix vis in liquorem transfundatur.

Quæro nonò: Vtrùm Rhabarbarum grauidis concedendum: Firmat Meſuë *tract. de rhab.* qui pueris & prægnantibus tutò id exhiberi poſſe confirmat. Nam roborat, acetabula firmat, clementer expurgat: neque timeas eius amarorem, ob quem plures illud interdicunt, quaſi eius vis fœtum interimat, vt Galenus fir- C mat 8. *ſimp. cap. de cucumere agreſti.* Nam hoc non eſt exquiſitè amarum, vt Cedrea, aut Myrrha, ſed alias habet partes frigidas, quarum ratione firmat, ac refrigerat. Ita roſa, cichorium, & alia amara ſunt, quæ vtiliter grauidis conceduntur, quum non ſint exactè amara. Quo pacto non ſolùm cum aliis medicamentis permixtum in omni geſtationis tempore, ſed rhodoſaccharo inuolutum, aut per ſe commanſum conceſſi cum vtilitate ſumma, quando nauſeabundæ erant, morbis acutis, aut chronicis afflictæ, vel torminibus à flatu ſubortis opprimebantur valde.

Quæro vltimò: Vtrùm Rhabarbarum pleuriticis & aliis thoracis affectibus, poſſit eſſe ex vſu? Pro parte negatiua eſt vnum fortiſſimum telum: nam ſi tota ſa- D lutis ſpes repoſita eſt, in pleuritidis medela, vt exeat rectè ſputum: ideò *ſi ſtatim in hoc morbo appareat, ipſum abbreuiat*, inquit Hip. 1. *Aph.* 12. & alibi, cum Galeno paſſim: & Rhabarbarum adſtringit, & ſputum cohibet, cur in thoracis affectibus erit propinandum? Dic: quia roborat & firmat partes, quæ factæ vigorioſiores, concoctum in thorace humorem promptè expellunt. Deinde eius ſtyptica vis plurimùm confert ad ſputi expurgationem, quia à partibus ſtypticis igneæ impelluntur, quæ ad remotiſſima loca accedentes citiùs attrahunt, & humorem in pleura impactum eradicant. Quantum autem modica adſtrictio iuuet ad penetrationem, oſtendit Galenus *lib. 6. ſimpl. tit. de roſaceo.*

Præterea, Auicenna in Aſthmate, orto ex viſcida pi- E tuita, concedit Rhaponticum magis adſtringens: Ergo in pleuritide orta ex tenuiori humore, nempe flaua bile, non erit interdicendum Rhabarbarum minùs adſtringens. Vltimò, ſi Auic. *cap. de pleuritide*, alia magis adſtringentia offerre non vetetur, vt endiuiam, & alia, cur hoc ab affectuum thoracis curatione erit ablegandum? Quare ſi id in hoc morbo in ſubſtantia obtuleris, non errabis, licèt præſtantius ſit eius infuſum cum Manna, aut pulpa caſſiæ permiſcere; hoc enim modo redditur his affectibus curandis valde proficuum.

CAPVT II.

De Caſſia fiſtulari.

PLuribus nominibus decoratur hoc nobile medicamentum: licèt enim Dioſcoridi, Plinio, & Galeno fuerit ignotum, tamen à Græcis caſſia ſyringodes dicitur, id eſt fiſtulacea; Actuario, nigra; ab aliquibus arundo, ſeu canna Indica nominatur. Arbor eſt magna, iuglandis folio, fiſtulis prælongis ac teretibus, vtrinque faſtigiatis, colore rubronigricantibus, duûm ferè pedum proceritate, nigra intus carne, guſtu prædulci, ligneis diſtinguentibus membranis: oſſibus ſiliquarum, intercuſantibus laminis intùs carnoſis.

Actuarius ita fructum caſſiæ fiſtularis eleganter deſcripſit. Fructus eſt oblongus, teres, concretum intus atramentum continens, coaleſcens ſerie, ſed ex interuallis, lignoſis, tenuibuſq; membranis ſeptum, immerſis oſſibus ſeminariis, ſpecie, & figura non abſimilibus iis, quæ cognita nobis ſiliqua profert. Ea partim in India, partim in Ægypto naſcitur. Seritur etiam noſtro orbe, verùm fruſtra, nec ad frugem peruenit, & celeriter frigore opprimitur.

Eligitur. *Orientalis*: *Recens*: *Ponderoſa*: *Collucens, ſeu foris ſplendens*: *Perplena, ob idque grauis*: *In concuſſione non ſtrepentium granorum*: *Pinguis in pulpa.*

Auicenna *lib. 2. cap. 193.* & Meſuë *proprio cap.* eam in calido, & frigido temperiem ſeruare aſſeuerant. Cholagogum medicamentum eſt, & non ſolùm leniendi facultate præditum, ſed bilem aduſtam, incandeſcentem, & eam quæ in atram degenerauit, educit.

Clemens eſt medicamentum, & bilem, pituitámque ſuauiter euacuat. Offertur pueris, debilibus, longo morbo conſumptis, & aliis quibus potentius medicamentum propinari nequit, & reliquorum medicaminum vſum incandeſcens febris aſpernatur. Quare bilis flauæ acrimoniam retundit, reſoluit thoracis, ac pulmonis phlegmonas, arteriam aſperam lenit, & catarrhoſis defluxionibus calidis remedio eſt, & ſic pro curandis febribus ardentibus & malignis ſummo eſt in pretio.

Datur medulla eius à ſemi vncia ad vnciam vnam & ſemiſſem, parum ante paſtum: quod præceptum non ſolùm in caſſia, ſed in omnibus lenientibus eſt obſeruandum, vt docuit Galenus 2. *de alim. fac. tit. de moris,* & *tit. de prunis*: nam ſi hæc longiſſimè à cibo deuorentur, eorum facultas à calore ventriculi ſuperabitur, & quæ erat medicamentoſa, reddetur alimentoſa hac de cauſa.

Plurimis modis hoc medicamentum offerri ſolet: Nã vel affertur ex India, tota ipſa caſſia virens, & adhuc tenera, ſaccharo condita, quæ præſtantior eſt ad molliendam aluum, vel cum ſaccharo per ſe, vel aliis medicamentis permixta, boli inſtar permiſcetur, vel in liquorem redigitur, vel in clyſteres cum refrigerantibus decoctis inditur, vel cataplaſmatis lenientibus, & reſoluentibus additur. Hoc modo ſi articulares dolores à calida cauſa concitati infeſtent, articulis dolentibus emplaſtrum appones nulli ſecundum.

℞. *Pulp. Caſſ.* ℥ j. *Farinæ Fabar. Hord. an.* ℥ j. *Succi Apy, Succi citonior. an.* ℥ j. ß. *Santalor. rubeor.* ʒ j. ß. *Olei violar. Roſar. Nymphææ,* ℥ j. Miſce fiat emplaſtrum.

Aliquando ſi dolor vrgeat, diſſoluitur in lacte muliebri, albumine oui, & roſacea. Si verò dolor ſit intenſus, diſſolues in decoctione radic. Mandragoræ, hyoſcyami, violar. hord. roſ. camomil. & abſinthij. & additis vitellis ouorum, farina hordei, & granis viij. camph. aut vnguent. populei ℥ j. conficies cataplaſma.

Vtimur etiam ſumma cum vtilitate, emplaſtro facto ex

ex pulpa caſſiæ, & apio, quando iecur cum inflammatione, tumorem duritiemque aliqualem patitur. Nam poſt vniuerſalia auxilia, iam declinante affectu parti tumenti imponimus:

℞. Pulp. caſſ. recenter extractæ ℥ ij. Succi Apij, q. ſ. vt fiat cataplaſma.

Aliqui farinam hordei; aut puluerem abſinthij, addere ſolent.

Quæro primò: Vtrùm pulpa Caſſiæ fiſtularis indigeat correctione? Dic, benignum medicamentum eſt hoc, & nulla correctione indiget, & ſic in omni ætate tutò offerri poteſt. Sed notare debes, quòd flatulentum eſt, & ſua humiditate ventriculum relaxat, debilitat, ſubuertit, præſertim in iis qui hypochondriaca melancholia laborant, aut quibus venter flatu eſt diſtentus. Hanc flatulentiam non ab vliginoſo, humidóve loco, vbi ipſa caſſia fuit repoſita, ſibi accinit, vtetentur plures, ſed ipſa cùm humore abundet, flatus excitat, & tormina natura ſuapte: quare corrigenda puluere diarrhod. Abbat. Aromatic. ſpicæ, cinnamom. aniſi, præſertim ſi in bolos redigatur.

Quæro ſecundò: Vtrùm pulpa Caſſiæ grauidis propinanda? Ex altera parte obſtat ratio valida: quia humiditate ſua vterum relaxat, cotyledones eneruat, & abortum concitat. Horum auctoritatem communis peritorum Medicorum infirmat vſus, qui felici euentu hoc lene medicamentum citra fœtus iacturam, obtulerunt vtero gerentibus, quæ ex eo à febribus ardentibus factæ ſunt immunes. Deinde vis eius ad vterum non pertingit, quia à prima corporis regione, aut ſi admodum nitaris, ex ſecunda euacuat. Quòd ſi humiditate ſua flatus eleuando ventriculum poteſt ſubuertere, eam aromatis permiſcere carminantibus conſultum eſt, vt ſic eius flatulentia corrigatur. Innoxium enim medicamentum eſt, & tutiſſimè grauidis concedi poteſt, ex Auic. & Meſue *cap. proprio*: ſubſcribunt Rhaſius *3. ad Almanſ.* 15. Halyab. 2. *pract. c.* 38. Auerrhoës *5. collig. cap.* 55. Serapio *lib. de ſimpl. tract.* 1. *cap.* 12.

Quæro tertiò: Vtrùm pulpa Caſſiæ vi diuretica prædita ſit? Inter omnia medicamenta vacuantia, nullum eſt quod magis renum ſquallorem attemperet, quàm hoc: ſua enim mulcebri humiditate eorum calidam intemperiem perſanat, quare in ardore vrinæ, renum phlogoſi, & incendio, ac calculo renum, tam in præſeruatione, quàm curatione mirabile eſt auxilium. Ex iis conſtat non eſſe audiendos, qui in his renum affectibus, ſicut in inflammatione veſicæ, illud ſummoperè deteſtantur, quia licèt ſit lene, eſt tamen diureticum, & humores quos ducit, ad renes & veſicam conuocat. Nam pulpa Caſſiæ non habet virtutem humores prouocandi per vrinam, vt ipſi falsò ſibi perſuadent.

Quæro quartò: Vtrùm aqua ſtillatitia ex floribus pulpæ Caſſiæ, vel conſerua ex iis parata, ad curandas febres ardentes vtilis ſit? Reſponde affirmatiuè, nam apud Indos hæc remedia pro bilioſis febribus ſummo ſunt in pretio; præbent enim eaſdem ex ſe virtutes, quas ipſa caſſia præſtare ſolet: imò eminentiore quodam iuuandi modo eas ſortitur. Idcircò hoc auxilium apud illos magni æſtimatur: non ſolùm enim alterat, verùm clementer bilem aduſtam euacuat; quare pueris, grauidis, & debilibus præſidio eſt. Nec inſtes, quòd bilem generet, quum dulcis ſit, quoniam plurima dulcia (dummodò exquiſitam non ſortiantur dulcedinem) in febribus adminiſtrantur, vt conſeruæ omnes infrigidantes, quæ licèt ratione ſacchari aliquantiſper calefaciant, ampliùs tamen iuuant, modicè leniendo & refrigerando. Hoc pacto aqua ſtillatitia maluarum, Violarum, & conſerua ex earum floribus, etſi calida, in renum calida intemperie offertur: imò extractæ è borragine, bugloſſo, carduo benedicto, & aliis plantis, aquæ in febribus propinantur, quia citra manifeſtam caliditatem refrigerant.

Quæro vltimò; Vtrùm cortex pulpæ Caſſiæ menſes prouocet? Priſci caſſiam aromaticam, & odoratam vocabant eam, quam nos vſitato nomine cinnamomũ, ſeu caſſiam ligneam vocamus: ita Galenus *lib. de theriac. ad Piſon. cap.* 12. & 1. *de antidot. cap.* 13. *&* 14. affirmat. Hæc cum ſit tenuium partium, calida, aperiens, dilatet vias, humorem craſſum extenuet, & calida cùm ſit ac ſicca, menſes mouet, & in hunc vſum ab antiquis commendatur. Nominum ergo ſimilitudine decepti quidam Iuniores, & non infimi gradus Medici, vulgaris huius noſtræ Caſſiæ fiſtulæ corticibus, ad mouendas menſtruas purgationes vti ſolent, vel per ſe in vino, aliúve aperiente decocto; vel conſeruis, electuariis, tabellis permiſcent: Quæ opinatio quàm ridicula ſit, & pernicioſa, nemo non videt, qui has caſſias inter ſe longo interuallo differre, aſpectu, guſtu, & olfactu non ignorat.

CAPVT III.

De Tamarindis.

TAmarindus ab Arabibus dactylus Indus vocàtur, Latini oxyphœnicum, ſeu dactylum acidum nuncuparunt. Eſt fructus ſylueſtris palmæ, folia ſalici ſimilia habentis, qui ab ipſa arbore ante maturitatem colligitur. Eſt medicamentum Græcis incognitum, & poſt Galeni tempora repertum, vt 5. *collectaneor.* Auerrhoës notat. Accedit quòd Serapio *capite de Tamarindis*, nullum Græcum auctorem affert, qui de illis faciat commemorationem.

Eliguntur, *Subnigri: Splendentes: Teneri: Recentes: Villis, ſeu radicibus quibuſdam commixti: Pingues: Synceri: Dulcacidi, ſeu ex acido, & dulci ſapore permixti.*

Sale conditi ad nos adferuntur, & ſic à putredine præſeruantur. Sed cùm frigidi & ſicci ſint ordine ſecundo, febribúſque ardentibus ſummoperè proſint, in aqua oxalidis ſolent macerari, vt quicquid ſalſuginoſum eſt, abluatur, & maior illis vis refrigerandi concilietur.

Clemens eſt medicamentum, cuius doſis à duabus vnciis vſque ad quinque, à Meſuë præſcribitur. Tamarindi ſuauiter bilem expurgant, vel per ſe, vel cum aliis medicamentis permixti: Quare eorum aciditas pulpæ Caſſiæ admixto liquore refrænatur. In hunc modũ apparati concedi poſſunt grauidis: nam impermixti lædũt vterũ, quia hic ex acetoſis malè habet, *3. acut.* 39. ſanguinis feruorem attemperant, bilis furorem compeſcunt, vomitum ſiſtunt, ſitim ſedant, ſquallidũ corpus humectant: clyſteris forma cũ refrigerante decocto diſſoluti, cauma internum refrænant, ac hepatis ardorem mitigant. Demum peſti, febribus peſtiferis, & malignis mirabiliter opitulantur. Quòd ſi ventriculus ſubfrigidus ſit, tunc illis ſemen aniſi, aut fœniculi addi debet.

Quæro primò: Vtrùm Dioſcoridis & Plinij phœnicobalanus, ſit Arabum Tamarindus? Narrat enim hic auctor *lib.* 12. *cap.* 22. Palmæ in Ægypto naſcentis fructum eſſe viridem, & mali cotonei odore præditum, & ante maturitatem colligi: quod firmat Dioſcorides *lib.* 1. *cap.* 124. Quo pacto plures priſcorum, phœnicobalanum, quam Plinius *adipſon* nuncupauit, eſſe oxyphœnicum ſibi perſuadent. Sed errant: nam diuerſæ res ſunt, ſi figuram, & vires quas ei *locis citatis* Dioſcorides, & Plinius adſcripſere, æſtimaueris: quia ille ſcribit, fructum eſſe adſtringentem, opitulariſque diarrhϾ, & fluxui muliebri; noſter verò Tamarindus ventrem ſoluit, & expurgat. Deinde Phœnicobalanus Plinij nullum intus nucleum habet: noſter verò nucleum luteum, diuerſorúmque colorum ſortitur; quorum alij contuſi, alij

integri;

integri; omnes tamen vnà cum illorum carne in paſtam redacti ad nos adferuntur, vt quotidianum confirmat experimentum.

Quæro ſecundò: Vtrùm pulpa tamarindorum, vel illorum decoctum in principio febrium putridarum, & malignarum ægris tutò poſſint offerri? Reſponde affirmatiuè: nullum enim eſt auxilium, quod æquè in febribus putridis, & malignis, tutò poſſit propinari quàm hoc; nam febribus incendioſis remedio eſt, bilioſi humoris caliditatem tetŭdit, veneno reſiſtit, peſtiferis & malignis febribus ſummè repugnat, ſiccitate ſua putredinem arcet. Quo pacto illorum conſilium mihi arriſit ſemper, qui cardiacas potiones ſæuiente maligna putredine, tempore præſertim æſtatis, ætate florente, ex medicamentis parant, in quæ pulpa ingreditur tamarindorum: quarum formula eſt hæc:

℞. Aq. ſcorzonera, cardui benedict. acetoſ. an. ℔ j. *ſyrup. de acredine citri. granator. violac. an.* ℥ iij. *pulp. tamarindor.* ℥ j. *confect. Alchermes, theriac. an.* ʒ j. *confect. hyacinth.* ʒ ij. *lapidis Belzaar.* g̃ xx. *raſura vnicornu,* g̃ xij. *margaritar. praparat.* ℈ ß. *puluer. diamarg. frig.* ℈ j. ß. *ſucci limon.* ℥ ß. Miſce fiat potus.

Apozematis etiam permiſcetur eorum pulpa, vt corpus refrigeretur, deleteria qualitas refrænetur, & aluus modicè ſoluatur: vt ſic:

℞. Hord. P. ij. *cichor.* M. iij. *flor. borrag. bugloſſ. violar. an.* ʒ ij. *pimpinel. ſcabioſ. borrag. bugloſſ. an.* M. j. *ſem. acetoſ. ſem. citri. an.* ℥ ß. Infundantur in ℔ xij. aq. vſque ad conſumptionem tertiæ partis, & facta expreſſione, Colaturæ adde: *Sacchari albi* ℥ ii. *tamarindor.* ℥ ii. *conſeru. flor. nenuph. violar. roſ. an.* ℥ j. Iterum omnia bulliant, & colentur, & fiat apozema.

Fit etiam conſerua ex tamarindis, quæ pro febribus malignis, magno eſt ex vſu.

℞. Tamarindor. ℥ ii. *hord.* P. v. *ſcordij, acetoſ. radic. ſcorzonera, & ſcabioſ. an.* M. j. *conſeru. fol. acetoſ. nymph. borrag. an.* ℥ ii. coque in ſufficienti aq. quantitate, quovſque remaneat ℔ ß. adde: *Pulp. tamarindor.* ℥ j. *conſeru. roſ. violar. oxalid. nymphaa, bugloſſ. an.* ℥ ß. *conſeru. ſcorzoner. citri, an.* ℥ j. *puluer. gentian. dictamni, quinque folij, terra ſigillata, boli armeni, oſſis de corde cerui, diamarg. frig. an.* ℈ j. ß. *theriaca,* ʒ j. *Mithridatij,* ʒ ß. *lapid. belzaartici,* g̃. xv. Excipiantur omnia cum ſyrupo de ſucco limon. & granator. & ſecundùm artem addito ſaccharo fiat conſerua, quæ præterquam quòd venenoſam auram mirè caſtigat, iucunda eſt ob aciditatem, & palato maximam gratiam conciliat.

Sed huic doctrinæ obſtat celebris Galeni contextus, *lib. 1. de rat. vict. in morb. acut. com.* 18. qui in principio febrium putridarum reprobat frigida, & ſicca: cùm enim adſtringant, putredinem augent, impediunt tranſpirationem, humorem arctant, & reſolutioni contumacem reddunt, ſic enim ait Galenus: *Nemo ſiquidem adſtringentibus vtitur cibis, niſi vel propter ſymptoma, quod animi deliquium inducat; vel propter immoderatum ventris profluuium: cogunt ſiquidem, conſtringúntque corpora, viáſque tum diſtributionis, tum alimonia, tum eius qua foràs fit, perſpirationis, conniuere faciunt, quas recluſas, apertáſque eſſe conducit, &c.*

Dic, quòd acida, licèt adſtringant, Galenus vetat in ratione alimenti, non medicamenti, quia ampliùs proſunt ob cauſas dictas, quàm adſtrictione nocere queant. Solue ſecundò, Gal. prohibet frigida ſicca, quæ partibus conſtant terreſtribus, quarum ope ſiccant, adſtringunt, repellunt, incraſſant, & fluxiones impingunt; de quorum claſſe tamarindi non ſunt, ſicut nec cætera acida: hæc enim cum adſtrictione, partium tenuitatem ſortiuntur, imò cùm ſuccum viſcidum in ventre inuenerint, ipſum incîdunt, ac deorsŭ ſubducunt, vt 2. *de alim. facult. c.* 21. docuit Gal. Quare acidum penetrat, aperit, incîdit, diuidit, tenuat, terget, vt Meſuë eſt auctor, *lib. 1. theor.* 1. nam acida frigiditas tenuium eſt partium, vt 4. *ſimpl. cap.* 8. edocuit Galenus.

CAPVT IV.

De Scammonio.

ETſi Scammonium, ſuccum, herbam & lachrymam ſignificet, tamen propriè pro herba accipiendum eſt, licet apud Plinium *lib. 26. cap. 8. parum antemedium,* pro ſucco accipiatur cuiuſdam herbæ è radice ramoſæ. Eſt medicamentum adeò antiquum, vt nullus Medicorum id non agnoſcat. Eſt fundamentum omnium electuariorum, & cataporiorum, effræne, & vehementiſſimum in purgando; adeò vt ſolis decem, vel duodecim granis exhibitum potentiſſimè expurget, licèt Dioſcorides integram drachmam ad debilem purgationem concedat. Quare dicendum eſt, aut in Dioſcoride mendum ſubeſſe, aut ſcammonium quo nos vtimur, adulterio non carere. Quapropter enitendum ſummoperè, vt ſelectiſſimum Scammonium in officinis reponatur, ne ab illius malitia compoſitiones aliæ vitientur.

Idcircò eligendum *Leue: nitidum: rarum: colore taurini glutinis: fractu tenerum: pulueratu facillimum: fungoſum: odore bono, ſed ſuo, non autem fœdo: fiſtulis tenuibus: Antiochenum.* Deterrimum, *Syriacum, vel Iudaicum: graue: denſum: obſcura nigredine.*

Plinius *loco cit.* bonum eſſe ait linguæ tactu lacteſcens; verùm & hoc adulterato lacte tithymali euenit vt ſcribit Dioſcorides; ſed hoc guſtu deprehendere licet, nam linguam exurit.

Cæterùm quia hoc medicamentum eſt effræne, turbat corpus, ſitim concitat, viſcera mala qualitate lancinat, tormina excitat, dyſenteriam parit, ita vt à vaſis ſanguinem exhauriat: ideò noxis obuiandum eſt additis humidis, pinguibus, & lentis quæ illius acrimoniam obtundant, vt ſunt tragacanthum, bdellium, oleum amygdalinum, pſyllium, maſtiche, cydonia mala poſt ſumpta. Obeſt poſtremò Scammonium iecori, cordi, ventriculo, à totius ſubſtantiæ proprietate. Hoc vitium abolecur, ſi illi tum calida, tum frigida admiſceantur medicamenta, quæ his partibus mirificam opem præſtant, vt pulueres diarrhod. Abbatis, diamargarit. frigidi, vel trium ſantalorum: quarum ſpecierum tabellæ altero à purgatione die ab ægro ſunt ſumendæ. Demum in malo cotoneo corrigitur, de qua re *infrà.*

Calidum medicamentum eſt, & ſiccum in tertio gradu, bilem purgat efficaciſſimè, & conſequenter pituitam tenacem, lentam, quam ex remotiſſimis partibus attrahit validiſſimè. Habet etiam virtutem leniendi dolores frigidos capitis, & dentium, & hoc modo in Hemicrania, & Cephalalgia; cataplaſmatis modo fronti, & temporibus admouetur, in hac forma:

℞. Scammonij, ʒ j. *myrrha, coſti, an.* ʒ ij. *croci,* ʒ j. *ſucci agreſta,* ℥ j. ß. *opij,* gr. iv. Omnia agitentur cum guttis aliquot aceti acerrimi, & vini albi, & cum albumine oui fiat cataplaſma.

Sed circa eius electionem, Quæro primò: Vtrùm electum Scammonium virus redolere debeat? Cùm hoc medicamentum, ſolutiuum ſolutiuorum appelletur, quod maiorem efficaciam habeat, quàm reliqua quæ bilem expurgant, & ideò in diuturnis morbis, & acutis, per ſe, vel cum aliis medicamentis permixtum adminiſtretur, eſt neceſſarium, vt illud quod præparari debet, ſit optimum, & præſtantiſſimum. Ergo inter alias conditiones quas illi peculiariter attribuit Meſuës, eſt vt ſit boni odoris, & non grauis, quam ſententiam communis Medicorum amplectitur opinio. Quæri ergo poteſt, quomodo Plinius, tantus auctor *lib. 26. cap.* 8. Scammonium eligendum eſſe virus redolens, ſcripſerit, quod quam contrarium ſit bono odori, nemo non videt.

Nec dici poteſt, per bonum odorem, illum eſſe intelligendum, qui illi conuenit ſecundùm genus ſuum:

nam etiam odores mali aliquibus medicamentis conficiendis ſunt vtiles, vt opopanacis, aſſæ fœtidæ, & aliorum: quia Scammonium non habet ingratum odorem, nec ita grauem, vt virus redoleat. Dic ergo primò: quòd Plinius non aſſeuerat ſcammonium, virus ſeu venenum redolere, ſed eſſe venenoſum. Licèt enim omnibus violentis medicamentis hoc ſit proprium, ex Meſuë *theor. 1. cap. 2. can. 4.* Auer. 5. *collig.* Gal. *2. acut.* 11. Celſo *lib. 2. cap.* 12. Huic tamen magis familiare eſt, & naturale.

Hoc modo Dioſcorides *lib. 1 cap. prop.* affirmat, Caſtoreum intus habere liquorem ceroſum, odore grauem, & virus redolentem, hoc eſt, venenoſum: Ponticum enim caſtoreum, eſſe venenatum, probat Strabo *lib. 31. Geograph.* & ita de eo ſentit Virgilius, *1. Georgic. Viroſáque pontó Caſtoria.* Andromachus cùm ad theriacæ compoſitionem viperas præparatet, aſſeuerat, ſerpentum ſpinas virus redolere, hoc eſt eſſe venenoſas.

Deinde non repugnat quidpiam grauiter olere, & habere iucundum odorem. Ita Dioſcorides *lib. 3. cap.* 107, dum loquitur de abrotano, & pulegio aſſerit, grauiter olere, non ſine quadam ſuauitate: & *in eodem lib. cap.* 34. de ſaluia, hanc habere odorem iucundum, ſed grauem aſſeuerat. Et alij viroſum odorem interpretantur grauem, & hoc pacto apud Plinium, & Meſuëm nulla eſt contradictio.

Quæro ſecundò: Vtrùm ſemper Scammonio correcto ſit vtendum? Dic. In duplici differentia ſunt, & dici debent medicamenta, quæ purgantia Medici appellare conſueuerunt, alia enim latè, alia ſtrictè & propriè ſic dicuntur. Illa appellantur, quæ quocũque modo corpus noſtrum à recrementitiis humoribus expurgãt: ex hoc cenſu ſunt medicamenta, quæ mouent vrinam, aut menſtrua; quæ à pulmone, pectore, cerebro humorem per ſputum, & os euacuant. Hæc, preſsè appellantur, quæ vacuando per vomitum, aut aluum peccantem humorem extra corpus eliminant: vt Rhab. Elleborus, vt firmat Galenus *lib. 5. ſimpl. cap.* 19.

Deinde: Hæc expoſtulant quandam præparationem ſibi propriam, vt elleborus expoſcit eam factam in radice raphani, ſcylla, aceto: Agaricus in oxymelite, ſale gemmeo, aut vino in quo infundatur zingiber: Scammonium in citonio. Num verò hæc ſemper præcedere debeat in ſcammonio, aut in aliis medicamentis fortibus & violentis, quando ea cum aliis permiſcere conamur ad componenda electuaria expurgantia, aut alia medicamenta in forma ſolida, non leuis controuerſia eſt. Reſpondebis hoc modo. Omnia medicamenta purgantia vehementia, quando ſola & impermixta propinantur, debent priùs propria ſua præparatione corrigi, & refrænari. Si verò cum aliis in compoſitionibus permiſceantur, præparatione non indigent: niſi auctor medicamenti, in quod expurgantia ingrediuntur, ea clariſſimis verbis præparata requirat, & exoptet.

Prima pars probatur facilè, ex Galeno, qui *lib. 2. acut.* 11. ſic ait: *At cùm purgantia omnia medicamenta, ventrem, præſertimque os ipſius, quod maximè tum neruoſum, tum ſenſile exiſtit, affligant lædántque, ob id eorum, quæ boni ſunt odoris, mixtio excogitata eſt, ne ſola, ſincerâque purgantium medicamentorum virtus os ventris tangat.*

Deinde ſi ſemper in compoſitionibus permiſcerentur incorrecta, vana eſſet ſententia plurium auctorum, qui ad electuaria & ſolida expurgantia, ea præparata aſſignant. Ita Meſuë in compoſitione electuarij Indi minoris, pſyllij, pilularum de lapide Armeno, aggregatiuarum, expetit ſcammonium præparatam in pomo; & in pilulis Alhandal, & in hiera Hermetis, vt ex Meſuë patet *cap. de colocynthide.* Quare quotieſcunque in auctorum compoſitionibus legitur ſcammonium, non præparatum intelligi debet. Ergo non verendum eſt, in aliquibus compoſitionibus non correctum reponere, quoniam hoc, ſicut & alia quæ vehementia ſunt, ab aliis medicamentis quæ compoſitionem ingrediuntur, ſummoperè corrigitur & infrænatur.

Quæro tertiò: Vtrum Scammonium ſit præparandum, & coquendum in pomo? Plures ſunt modi, quibus corrigi ſolet Scammonium: ſed potiſſimus eſt, quando coquitur in malo cotoneo, quem condiendi modum Galenus propoſuit, *in præfat. ad libros de alim. facultatibus.* Nam mali cotonei partes, quæ circa ſemen ſunt, eximit; deinde cauitatem ſcammonio implet, & malum ipſum poſtmodum triticea maſſa obuoluit, & ſic inuolutum in fumo reponit, & aſſat. In qua præparatione purgatiuum euadit ſcammonium, & malum ipſum expurgans redditur, imò & paſta triticea purgãdi non mediocrem facultatem etiam adipiſcitur, cuius fruſtulum ſi animali cuipiam edendum offeras, dyſenteria occupabitur. Cognoſces autem perfectè eſſe concoctum, ſi per medium cotoneum tenuis palea tranſuerſaliter tranſmittatur: ſi enim liquidum iam eſt ſcammonium, ſine impedimento palea pertranſit; ſin minùs, contrà: & iterum aſſandum cotoneum, ex quo extrahetur ſcammonium. Ex hoc trochiſci parari ſolent, quos Diagridion Officinæ vocare conſueuerunt.

Neque fidem adhibeas Serapioni, *tract. de ſimpl. cap.* 103. dicenti Scammonium parandum eſſe, cum vtendi tempus inſtat, eo quòd in malo cydonio coctum, tempore virtutem amittit, & ignauum in operatione redditur. Nam ſi non præparatum, auctore Meſuë, per annos viginti, & ex eiuſdem Serapionis ſententia, per triginta, vel quadraginta annos incolume perſeuerat: cur præparatum per multum temporis ſpatium, citra ſuæ ſubſtãntiæ iacturam, non perſiſtet? Maximè cùm ex coctione craſſius, ac denſius euadat, & diſſolutioni minus obnoxium reddatur.

Si verò interroges, quo pacto cognoſcemus, num Pharmacopœi in compoſitionibus diagridium recipiẽtibus, impoſuerint non præparatum ſcammonium? Dic, fraudem illicò detegi, ſi pars aliqua compoſiti medicamenti aqua diluatur: ſi enim ea diluta, vniuerſa portio diſſoluatur, ita vt nulla eius portiuncula, nõ diſſoluta, nec dura ſuperſit, indicium eſt ipſam ex ſcammonio non correcto fuiſſe compoſitam: Si verò portiunculæ aliquæ non diſſolutæ reſtent, quæ digitorum attritu duræ ſentiantur, ſcammonium coctum in compoſitionem fuiſſe ingreſſum indicabimus.

Percontaberis vltimò: Cur inter cætera poma cotoneum eligitur à Galeno? Dic, quia hoc eſt craſſius, & denſius, & ob ignis efficaciam non diſſoluitur. Deinde hac de cauſa, & adſtrictione ſua, vires medicamenti ne exhalent, ampliùs conſeruat. Vltimò, quia hoc pomum eſt cardiacũ, venenóque maximè reſiſtit, & ideò pernicioſam Scammonij vim infrænat, illiúſque acrimoniam retundit. Philarchus *lib. 6. hiſt.* apud Athenæum lethalium medicamentorum vim, cydoniorum fragrantiâ hebetari ait, pharicúmque præſentaneum venenum, iniectum caniſtro, cydoniorum tantùm odorem redolente, euanidum factum fuiſſe, & maleficam ſuam vim amiſiſſe, refert. Adeò denique efficax eſt hic fructus contra venena, vt præſtanti ſuo odore à ferarum noxiarum virulenta vi portantes immunes præſeruet.

CAPVT V.

De Aloë.

Etſi Aloës in vniuerſæ Italiæ, Hiſpaniæ, & Galliæ domibus ad oſtentationem in fictilibus vaſis appendatur, tamen eam ab Arabica, & Indica plurimùm degenerare, amaritudo ipſa indicat, quæ in Orientali valde præcellit. Huius triplex eſt ſpecies: alia enim dicitur Succotrina, quia adſportatur è Succotra, ciuitate

in

Digitized by Google

in India valde inſigni, & eſt omnium optima: eligitúrque *ſyncera: pinguis: nitida: glutinoſa: tranſparens: arenularum, & calculorum expers: rufi coloris: attritu digitorum friabilis: iecinoris modo coacta: facilè liqueſcens: eximia amaritudinis: bono odore myrrham æmulante: licèt tota planta odore ſit tetro.*

Alia vocatur Hepatica ob ſimilitudinem, quam cum hepate ſeruat. Alia appellatur Caballina, quæ omnium eſt maximè infirma: & eſt *nigra: fractu contumax: obſcura: faci ſimillima: odore tetro: arenoſa: adulterium paſſa.*

Adulteratur autem Dioſcoridis teſtimonio, *lib.* 3. *cap.* 23. gummi, & acaciâ, quod cognoſcitur guſtu, & olfactu: nam & amaritudo remittitur, & redolet rem cui eſt permixta.

Hoc medicamentum calefacit in fine vltimi gradus, & exſiccat in tertio, ex Galeno 6. *ſimpl.* a a. Conſtat ex partibus diuerſis, amaris ſcilicet, adſtringentibus: adſtringit quidem modicè, ſed vehementer amara eſt. Ab his duabus naturis facultas purgatrix, & roborans emanant: nam illa, à natura eius amara, calida, & ſuperficiaria; roborans ab adſtringente proficiſcitur.

Vis eius cholagoga eſt, ſed adeò debilis, vt teſte Galeno 7. *Meth.* 51. regionem ventriculi, & inteſtinorum non tranſcendat, vel ſi admodum nitaris, loca tantùm, quæ in meſenterio ſunt, contingat. Meſue phlegmagogam eſſe refert, quaten s tenues & ichoroſos humores in ventriculo impactos expurgat: nam, vt 8. *ſec. loc. cap.* 2. notauit Galenus, debilis huius medicamenti vis craſſos humores ex ventriculo vacuare nequit.

Magnis laudum præconiis hoc medicamentum ab antiquis celebratur, quia plurimis morbis remedio eſt: ſicque conuenienter adminiſtratur in iis, qui capitis moleſtia afficiuntur: vapores enim à ventriculo ad caput aſcendentes retrahit citra moleſtiam vllam; quare iuuat illos, quibus caput à ventriculo dolet. Ideóque offertur in vertigine, ophthalmia, ſuffuſionibus, præſertim ſi ob ventriculi conſenſum oriantur. Prodeſt illis qui nidorulenta cruditate laborant. Opitulatur iis, qui præter rationem pallidi fiunt, & alui excrementa retinent. Medetur ictericis, & illis qui ſine febre per ſomnium imaginationibus vexantur. Præſeruat à putredine, & à peſte, & ideò in conſtitutione peſtilenti frequentiſſimè exhibetur. Senſus acuit, ſanguinis profluuia ſiſtit, vermes necat, maximè ſi clyſteris forma infundatur hoc modo:

℞. *Decoctionis menthæ ſiccæ, abſinth. ſantonici, ſcordij, dictamni Cretenſis, parietariæ, mercurialis, betæ,* ℥ vj. *rhodomel. ſyrup. de abſinth. an.* ℥ j. ß. *aloës puluriſatæ*, ʒ ij. *ſemin. Alexandrin.* ʒ ß. miſce pro Clyſteri.

Pro eodem vſu imponitur vmbilico medicamentum, hac forma:

℞. *Radic. dictamni Cretenſis, centaureæ minoris, abrotani, an.* M. j. *farinæ lupinor. fellis taurini, an.* ℥ j. *olei de abſinth. menthæ, an.* ℥ j. *aloes*, ʒ ij. Miſce pro linimento.

Pro remouendis ſuffuſionibus, & abſumendis humiditatibus, quæ ex oculis emanant, vacuato priùs corpore, ſequens Collyrium adminiſtratur:

℞. *Aq. fœniculi, euphraſiæ, an.* ℥ iij. *æruginis æris,* gr. vj. *vitrioli albi,* ℈ ß. *aloës,* ʒ j. Miſce fiat Collyrium.

Imponitur etiam redacta in puluerem ad nebulas oculorum diſcutiendas:

℞. *Aloës, tutbiæ preparat. an.* ʒ j. *ſarcocol. nutritæ.* ʒ ß. *ærugin. æris,* gr. iv. *cortic. auer. aceto macerator.* ʒ ß. Miſce, & tenuiſſimè triturentur.

Eſt etiam admirabilis, & vtilis admodum ad hæmorrhagiam compeſcendam; quo auxilio arteriam vulneratam in gibbero fuiſſe conſolidatam, appoſito exemplo refert Galenus, 5. *Meth. cap.* 7.

A ℞. *Aloës,* ʒ j. ß. *albumin. oui, Num.* j. *thuris,* ʒ ß. *pilorum leporis, q. ſ.* Miſce, & fiat Cataplaſma.

Quæro primo: Vtrùm Aloë totum corpus euacuet? Nam Galenus eam inter medicamenta ſtercoraria reponit, 6. *ſimpl. cap. de Aloe*, & Paulus *lib.* 7. *cap.* 4. ea clyſteris loco vſus eſt, quando excrementa indurata inteſtinorum inuolucris adhærent. Habet etiam virtutem à tota ſubſtantia expurgandi bilem, vt 6. *de ſanit. tuend. cap.* 10. *prope med.* & Paulus *loc. cit.* & Aëtius *tetrab.* 1. *ſerm.* 3. *c.* 24. adnotarunt. Verùm hæc virtus debilis eſt, & ſolum ventriculum ac inteſtina attingit, & ſi in maiori quantitate propinetur, ſolùm ad loca proxima aſcendit, vt 7. *Meth.* 11. & 8 *ſec. loc. cap.* 2. notauit Galenus: & hæc eſt cauſa, quare humores glutinoſos & B craſſos non educit.

Contrà facit Galenus, *lib. de theriac. ad Piſon. cap.* 4. Aloëm totum corpus expurgare affirmans; & Auic. 2. *canon. cap. de Aloë*, excrementa bilioſa, & melancholica educere contendit, cum Meſuë *cap. de Aloë*, qui eam caput mundificare aſſeuerat. Solue hoc modo. Aloë in exigua quantitate aſſumpta, ex ventriculo & inteſtinis euacuat: in maiori quantitate oblata, à toto corpore humorem peccantem expurgat. Dic ſecundò, quòd cum affectus capitis, & ſuperiorum partium ferè per conſenſum à ventriculo oriātur, hoc expurgato, caput, & vniuerſum corpus à recrementis euadent immunia.

Quæro ſecundò: Vtrùm Aloë lædat hepar? Aloë medicamentorum purgantium præſtantiſſima, ac excel- C lentiſſima eſt: cùm enim cætera purgantia partes noſtras principes, & facultates noſtrum corpus diſpenſāte, vel actionis vehementiâ lædant, vel nihil iuuent, Aloë ſola eas partes imbecilles roborat, & ad functiones ſuas citra noxam vllam reducit, vt de ea firmant Plin. *lib.* 17. *c.* 4. & Paulus *lib.* 7. *cap.* 4. & Meſuë hepar etiam iuuare contendit, eos reprehendens, qui illud ab ea lædi ſibi perſuaſere. Si ergo hæc vera ſunt, cur Auicenna 14. 3. *tract.* 4. *cap.* 13. *iuxta fin.* & vel ipſe Meſuë, lædere hepar affirmant? Dic: Aloë lædit hepar calidum: nam in calida & ſicca iecinoris intemperie, præſertim immateriali, noxia eſt valde, vt 8. *ſec. loc. cap.* 2. docuit Galen. dicens infeſtiſſimam eſſe aloëm, etiam lotam, iis qui citra vitiatos humores, calida & ſicca in- D temperie premuntur: proximam ab iis cladem experiuntur, qui ſiccam intemperiem habent cum frigiditate coniunctam; ob quam potiſſimùm rationem in ſenibus eam interdicit, 5. *de ſanit. tuend. cap.* 9. Vtilis verò iis eſt, qui in prima regione, & citra iecur, aquoſi & ichoroſi humoris copiam congeſſere: nam iuuat illos expurgans, & viſcus manifeſtis qualitatibus roborans.

Quæro tertiò: Vtrùm Aloë aperiat ora venarum? Reſpondet Meſuë, *cap. prop. de Aloë. Et aperit ora venarum, apertione ſanguinem manare faciente.* Dic tu: Aloëm non aperire orificia venarum, ſed fluxum ſanguinis ſiſtere adſtrictione ſua. Hoc modo Galenus 5. *Meth. cit.* componit medicamentum ex Aloë, quod E hæmorrhagiam vehementer coercet, & 7. *ſec. loc. cap.* 5. & *lib.* 9. *cap.* 4. dyſentericis, & hæmoptoïcis, ad compeſcendum ſanguinis fluxum, aloëm præbet cum aliis medicamentis permixtam. Deinde 5. *ſimpl. cap.* 14. aſſeuerat, medicamenta quæ venarum orificia aperiunt, debere eſſe craſſa, acria, & ignea: de quorum genere Aloë non exiſtit. Dic ergo, quòd ſententia Meſuæ, eſt intelligenda de maligna Aloë, & adulterio contaminata: Vel ex accidenti hoc euenire, quatenus expurgat bilioſa excrementa, quæ acrimonia ſua aperiunt orificia venarum, quæ ſunt in ſede, vt Galenus 6. *Aph.* 47. edocuit: quod omnibus medicamentis expurgantibus commune eſt. Quare ferè omnes qui vtuntur Aloë frequenter, ſanguinis fluxum per hæmorrhoïdes patiuntur.

Quæro quartò: Vtrùm hyeme exhibenda? Meſuë

negat: ſed qua ratione munitus, ignoro prorſus: Quia cauenda magis videtur in temporibus calidis, cùm ſit calida & ſicca in gradu ſecundo, & ſic magis nocere, quàm prodeſſe ſit apta. Reſpondent plures, quia bilem euacuat, quæ hyeme non redundat. Sed ad mentem Meſuæ non reſpondent, quia pituitoſos humores etiam expurgat, qui hyemis tempore inualeſcunt. Alij ob id prohibendam eſſe rentur, quia Hip. voto, vêrres hyeme calidiſſimi ſunt, quibus ipſa ſuo calore obeſt: ſed ij ignorant præcepta Galeni, docẽtis 8. *Meth.* 9. à regione, anni tempore, & ſtatu cœli, ſimilium præſidiorum ſumendam indicationem eſſe, ſiue homines valeant, ſiue ægrotent. Quocirca cùm hyeme ſit tempus per frigiditatem intemperatum, oportet manifeſtam qualitatem præſidiorum, illius manifeſtæ qualitati opponere. Hoc modo Hip. 1. *acut.* 43. Oxymel offert; hyeme calidum, æſtate verò frigidum. Dic ergo, hyeme non eſſe offerẽdam, quia tunc humores viſcoſi & craſſi abundãt, quos ipſa ob imbecillitatem educere nequit. Ita Auic. *lib.* 2. *tract.* 2. *cap.* 64. timoroſum eſſe indicat; aloëm in potu in diebus frigidis exhibere; quandoque enim educit ſanguinem ſolutione, qualiſcunque ſit aloe. Verba eius ſunt: *Quando datur ad potandum in diebus frigoris, timetur, quod faciat ſolutione exire ſanguinem.* Sed qua ratione id proferãt, plures ſe ignorare libenter fatentur. Dicerem hoc euenire, quia cùm ipſa debiliter ſoluat, humores lenti ab ea commoti hyemis tempore geniti, adhærent parietibus inteſtinorum, & ſic retenti, & non ventilari, acriores redduntur & putreſcunt, & abradentes inteſtina, dyſenteriam inducunt; quam noxam non concitat æſtate, aut vere, quia humores tunc tenuiores abundant, & facilè tranſpirant, & ſenſim per aluum vacuantur.

Quærn quintò: Vtrùm aloë à cibo ſumpta poſſit eſſe ex vſu? Dubium hoc eſt arduum, imò ſcrutinio digniſſimum: Nam pro parte vtraque obſtant auctorum monumenta, & rationes firmæ. Auctor enim *libri Galeno adſcripti, de ſimpl. medic.* ſic ſcribit: *Alij poſt cœnam bina, aut trina grana aloës, ciceris magnitudine deuorant, quoniam corpus procurat, & eſcam non corrumpit.* Subſcribit Plinius *lib.* 27. *cap.* 4. *Si difficiliùs coquantur cibi, bibitur à cœna aloë, modico interuallo.*

Contrà firmat Paulus *lib.* 7. *cap.* 4. *&* 6. qui aloëm à cibo interdicit, tum quia impeditur aſſumpto cibo expurgatio, tum etiam quia eſcæ cum medicamentis permixtæ, corrumpuntur. Conciliabis hos auctores in hunc modum. Plinins aloëm modico interuallo à cibo elargiri diſertiſſime ſuadet, non vtique in notabili, & ſufficiente quantitate ad expurgandum, ſed valdè exigua, ad firmandam. & iuuandam coctionem. Id profectò deſignauit palam Plinius: inquiens: *ſi difficiliùs coquantur cibi*: & auctor *libri de ſimplicib.* granã bina, aut trina aloes, ciceris inſtar, à cœna propinat; quæ ſanè quantitas minima roborare ventriculũ, non tamen eum expurgare potis eſt. Quare ſi præſidia cætera ventriculum firmantia, commodè cum cibis permixta, quotidie adminiſtrantur, ecquid illud iuuamentum non præſtabit aloë, tam minima quantitate à cibo oblata? Si verò in magna quantitate ſumatur à cibo, vt expurgare poſſit, proculdubio lædet, quia vt *lib. de dynamidiis, cap. de aloë* ſcriptum eſt, ſic cibum corrumpit,

Quæro quintò: Vtrùm aloë in ſoporoſis affectibus concedenda? Dioſcorides enim *lib.* 3. *cap.* 23. *de aloë*, eam ſomnum allicere, experimento munitus cõfirmat. Subſcribit Rhaſius *lib.* 1. *contin. cap.* 8. §. *Non debet quis vti aloe, in cura lethargi, quia eius virtus inducit ſomnum.* Hinc fit vt plures damnentur, qui hieram lethargo affectis intrepidè propinant. Nec obſtat, quòd calorifica medicamenta quæ ſunt in hiera, potentiora ſint ad inducendam vigiliam, quàm ſola aloë ad prouocandum ſomnum: Nam exigua eſt portio aliorum medicamentorum in compoſitione hieræ, maximè verò aloës, quæ

A natura ſua potiùs ſomnum inducit. Et hac ratione dicit Dioſcorides *loc. cit.* *Natura aloes eſt ſpiſſare, exſiccare, ſomnum inducere, corpora denſare.* Ergn aloë non liquando craſſos ſuccos, ſed per ſe ſomnum allicit; partes enim præpingues humidas habet, quæ ad cerebrum permeant. & ſomnum mouent.

Quæro ſextò: Vtrùm Aloë correctione indigeat? Aloë, auctore Paulo *lib.* 7. *cap.* 4. non eget alio medicamento ſibi permixto, quod ipſius malitiam retundat, & reſtænet, adeò ſecurum & benignum medicamentum eſt, partéſque noſtri corporis tuetur ac firmat. Sed aduerſatur huic ſententiæ Galenus, 8. *ſec. loc. cap.* 2. dicens, ex his quæ hieram ingrediuntur, maſtichen, vt ſtomacho accommodam, & odoram, & quæ medicamentariam aloës vim frangere queat, admiſceri: Cinnamo-

B mum verò, eadem gratia. Dic, Aloë duplici conſtat facultate, amara, & adſtringente: Hæc ſtomacho grata eſt, illa infeſta, & ventriculum ſubuertit: Quare hanc amaram, ſeu medicamentariam virtutem, nititur Galenus maſtiche, & cinnamomo frænare, vt horum permixtione eius amaritudo remittatur, quam, medicamentoſam vim Galenus *cit. loc.* appellat.

Quæro ſeptimò: Vtrùm Aloë lauanda? Lauandam eſſe aloëm vbique paſſim protulit Galenus, ſed quomodo lotio fieri debeat, non ſatis cõſtat apud auctores. Vt verò hoc percipias, notabis quòd propter tres intentiones aloë abluenda eſt, vt docet Serapio *lib. de ſimpl. medic. facult. cap.* 201. Primò, vt ſeparetur ab ipſa pars terrea ab arenoſa, quod fit pro curandis affectibus ocu-

C lorum. Secũdò, vt auferatur ab ipſa virtus expurgatrix & augeatur adſtrictoria. Tertiò, vt facultas purgatiua intendatur. Simili ratione tribus modis inter ſe diuerſis lauari ſolet. Primus, ex ſententia Galeni 8. *ſec. loc. c.* 2. & Meſuæ *cap. prop.* & fit hoc modo. Eligitur aloës libra vna, & puluetiſata ſuperinfunditur in dupla aquæ quantitate, fluuialis, vel fontanæ, & tempore æſtatis ad ſolares radios collocatur, vſquequò imbibatur, & tota aqua reſoluatur. Secundo modo, ſuperinfunditur in dicta aqua, & derelicta per aliquod temporis ſpatium quieta, reiicitur reſidentia, & poſtea per linteum colatur, & radiis ſolaribus exponitur, quovſque abſumatur aqua. Hanc ablutionem, ea quæ puriſſima eſt, non expoſcit. Tertio modo, vt virtus purgatiua augeatur, ſuper-

D infunditur in decoctione medicamentorum ſolutiuorum, vt conſtat in pilulis alephanginis, vbi loco aquæ decoctio ſpecierum admiſcetur.

CAPVT VI.

De Manna.

INter aërea, Manna bilem purgat, quæ nihil eſt aliud quàm ros ex cœlo in plantas, & terram deſcendens, ab exhalationibus à terra, & aquis, Solis calore in die calida & ſicca eleuatis, ac eiuſdem caloris vi exactè extenuatis & coctis, & frigore ſequentis noctis in minutiſſima grana, gummi, vel maſtiches formam repræſentantia, concretis, vt docet Galenus 3. *de alim. facult. cap.* 39. *tit. de melle*: quo loco ipſum cognouiſſe Manna no-

E ſtrum, quod valde differt à Manna Hebræorum, quod filiis Iſraël diuinitus eſt conceſſum, & à Galeno mel aëreum vocatur, *lib.* 6. *hiſt. PP. Medic. hiſt.* 8. probauimus latè.

Solùm conſtet, Mannam ad nos ex Oriente olim allatam eſſe perfectiſſimam. Hanc æmulatur, quę ex Calabria, Italiæ prouincia ad nos affertur: habet enim omnes conditiones requiſitas. Hæc Manna ſimpliciter dicitur, quæ ab aliis concreta appellatur, & noſtrates Medici maſtichinam, & granuloſam nominant. Ita ait Serapio, *cap.* 11. dicens: *Tereniabin rorem eſſe è cœlo cadentem ſimilem melli, & alio nomine roſcidum mel vocari.* Conſtat nihilominus ex Auicenna, qui *lib.* 2. *cap.* 493. Mannam gummi modo concreſcere, affirmante Galeno *loc. cit.* de

tereniabin

Digitized by Google

tereniabin peculiariter verba facere videtur: Nam id quod ait, agricolas coria ſuper terram extendere, & arbores excutere, & quod ab eis defluit excipere, olláſque & fictilia vaſa melle implere, liquidæ mannæ potiùs conuenire eſt manifeſtum. Sed Serapio Tereniabin deſcribens, mel aëreum Galeni definire videtur.

Eligitur *Minutis granulis: pellucida: Granis: alba, vel in luteum vergens: guſtu dulcis, vel ſuauis: intra annum ex plantis odoratis, hominiſque ſalubribus collecta.*

Calabrenſis omnibus præſtat; quapropter noſtro æuo tanti æſtimatur. Ex omnibus tamen, cadens ſuper folia primum obtinet locum; ſecundum, ſuper ramos, & arborum caudices collecta; tertium, quæ ſuper terram, & lapides defluit, vt multiplici experimento compertum eſt. De cuius generatione, differentiis, vſu vario, pulchra diximus, *lib. 7. hiſt. PP. Med. in com. hiſtor. cit.*

Manna temperamento ſymmetra eſt, ex Auic. & Meſuæ auctoritate, Serapio *cap. 45.* in actiuis primo ordine calidam, in paſſiuis temperatam eſſe ſcribit. Majori pondere ſumitur, quàm caſſiæ interaneus liquor, adeò vt duabus vnciis poſſit exhiberi. Flauam bilem ſimplici ratione pellit. Propinari ſolet iis, qui certa ratione validius medicamentum aſpernantur. Denique pueris, & vtero gerentibus, cum & commoditas vocat, & neceſſitas vrget, exhiberi tutò poteſt, & illis qui præ malacia reliquorum medicamentorum vſum faſtidiunt. Guttur, thoracem, ventriculum lenit, abſtergit, ſitim ſedat; & ſic pro curandis catharrhoſis defluxionibus eſt vtiliſſima. Prodeſt pleuritidi: peripneumonicos iuuat. Vterum à ſorditie expurgat, agarici diluto permixta: & ventriculum, ſi cum terebinthyno, aut hiera ſimplici Galeni redigatur in bolos. Diluitur in iure gallinæ, pulli, aut accommodato aliquo liquore, & ſæpe cum medicamentis expurgantibus permiſcetur.

CAPVT VII.

De Myrobalanis.

MYrobalani, vt refert Actuarius *lib. de compoſ. med. tit. de Myrobalanor. generibus*, froctus nobiles ſunt, qui ad nos ex Ægypto, Syriáque deportantur, carne corporis compacta, oſſe intus ligno ſo. Quinque illorum ſunt genera. Alij enim ſunt citrini, flaui ſeu lutei; alij Indi; nonnulli Bellerici; alij Chebuli; alij denique Emblici, ſeu empelici. Lutei ex herbaceo colore flauent, ſpiſſi, ponderoſi, exili nucleo, cutéque craſſa præditi. Indi colore cæruleo, ſolidi, ſine nucleo, oliuæ forma. Chebuli cæteris ampliores, grauiores, ex fuſco rubeſcentes, & carnoſi. Emblici cute oſſibus inhærente præditi, lapillorum inſtar, colore in cinereum vergente. Bellerici emblicis ſunt maiores, rotundi, pyri figuram æmulantes.

Flaui præſtant: *In viridi flaueſcentes: ponderoſi: infarcti carne multa, & denſa: craſſi corticis: exigui oſſis: & ſi frangantur, gummoſi.*

Eliguntur Chebuli: *Craſſiores: colore nigro purpureſcente: cortice craſſo: qui in aquam coniecti fundum, citò petant.*

Nam hæc grauitas multam carnem, eámque compactam, & illorum magnitudinem conſequitur.

Excellunt Indi: *Maximè nigricantes: magni: craſſi: ponderoſi: nullo intus oſſiculo: confracti, in vnum compacti cernuntur.*

Emblici laudantur: *Maiores: craſſiores: denſiores: ponderoſiores: minus oſſium, quàm pulpæ habentes.*

Bellerici præferuntur: *Craſſi: denſi: graues: cortice craſſo præditi.*

In vniuerſum antecellunt magni, graues, præditi multa carne & denſa, bene habiti, corpulenti. Qui rara

A carne conſtant, languidi ſunt, & inſita facultate carent. Bellerici, & Emblici rarò inueniuntur: quare pro Bellericis, citrinis; pro Emblicis, Chebulis vti poſſumus.

Refrigerant ordine primo, & ſecundo exſiccant. Dantur teſtimonio Actuarij, contritorum, ſeu in puluerem redactorum ad pondus duarum, vel trium drachmarum. Meſue in iis exhibendis audacior fuit: nam citrinorum puluerem à drachmis duabus vſque ad quinque; maceratorum verò à drachmis quinque ad drachmas decem, ægris ſuis propinat: quæ quantitas excedit nimis; quare legendum eſt, à ſeſquidrachma ad drachmas tres.

Omnes Myrobalani mediocriter aluum ſubducunt, & clementer expurgant, miniméque vires deiiciunt,
B imò cor, ventriculum, hepar, corpúſque reliquum confirmant. Vnum tamen habent vitium, quod incommodi ſunt iis qui obſtructionibus ſunt obnoxij; frigidi enim ſunt, terreſtres, & compreſſione arctant. Senectutem tamen remorantur iis, qui eis frequenter vtuntur, faciei colorem viuidum reddunt, ori iucundum colorem conciliant, hilaritatem afferunt, viſcera roborant, profluentibus hemorrhoïdibus ſuccurrunt, bilis feruorem compeſcunt. Citrini corporis æſtum refringunt, oculis robur præſtant, & illorum caliginem, & ruborem diſcutiunt, & ſic medicamentis ocularibus permiſcentur. Indi melancholiam expurgant, ac triſtitiam abigunt, vacuando humorem nigrum, qui eiu cauſa eſſe conſueuit: quartanæ medentur: lepræ, & cutis vitiis auxilio ſunt. Chebuli pituitam expurgant, oculorũ
C aciem illuſtrant, pectus repurgant; aquæ inter cutẽ, & febribus longis præſidio ſunt. Emblici pituitam educunt, ventriculum firmant, vomitum compeſcunt, reſolutis neruis, & lethargicis affectionibus medentur. Bellerici purulentis opitulantur, ſanguinem ex hæmorrhoïdibus profluentem conſtringunt, capillos fluentes ſiſtunt, & eos denigrant, ſi cum melle, & oleo amygdalino conterantur.

Vtimur illis in ſubſtantia, ſed in minori quantitate, quàm ſit in infuſo, prout *ſupra cap. de rhabarbaro* dictum eſt: Nam in ſubſtantia exhibiti, qualitate, & compreſſione vacuant; & ſic eorum doſis erit à ʒ j. vſque ad ʒ iij. vt hoc modo:

℞. *Diapruni, diacathol. an.* ℥ ß. *cortic. myrobalanor.*
D *citrinor.* ʒ j ß. *ſyrup. roſ. pallid. ex plurib. infuſ. violar. ex plurib. infuſ. an.* ℥ j. ß. *miſce, & cum aqua borag. fiat potus.*
Hic potus in febribus bilioſis eſt vtilis valde.

In infuſione adminiſtrantur hoc modo:

℞. *Cortic. myrobalanor. citrinor.* ʒ iij. *infunde in decoctione bugloſſa per ſpatium duodecim horarum, & poſtea reiecta corpulentia, adde ſyrup. perſic. ex plurib. infuſ.* ℥ iij. *diacathol.* ℥ j. *pulueris diarrhod.* ℈ ß. *fiat potio.*

Mirificè iuuant in compeſcendis fluxibus alui, & præſertim ſi modicè torreſiant: nam hoc modo ignis ope acrimonia omnis eſt exuta, & ſi quod empyreuma remanſit, facilè deinde lotione euaneſcit.

℞. *Cortic. myrobalan. ex tribus generibus ipſorum,* ʒ ij. *torreſiant modicè cum tragacantho: & deinde abluantur aqua plantag. reiecta lotione, adde ſyrup. roſ. rubear. ex*
E *plurib. infuſ.* ℥ ij. ß. *& cum decoct. flor. cordial. & hypociſtbidos, fiat potus.*

Hic potus eſt eximius pro dyſenteria, & omnibus bilioſis fluxionibus alui, quia euacuat, inteſtina roborat, & fluxum compeſcit.

Vtimur etiam illis in infuſione, pro bilioſo humore vacuando.

℞. *Cortic. myrobalanor. citrinor.* ʒ iij. *infunde in decoctione aq. bugloſſ. per noctem: poſtea reiecta corpulentia, adde pulp. caſſ.* ℥ j. *ſyrup. violar. ex pluribus infuſ.* ʒ ij. ß. *pulu. diarrhod. Abbat.* ℈ ß. *miſce pro potu.*

Summè etiam iuuant ad acuendum viſum, & ſic forma collyrij adminiſtrantur: oculos enim à proprietate roborant.

℞. *Aq. Euphraſiæ, Chelidoniæ, Roſ. Vini albi odoriferi, an.* ℥ iij. ß. *Cortic. Myrobalanor. citricor.* ℥ ij. *Tuthiæ præparat.* ʒ j. *Sarcocol. nutrita*, ʒ ß. *Æruginis æris*, gr. vj. Bulliant omnia in vaſe vitreo in cineribus calidis ad tertiæ partis conſumptionem, ſerua.

Quæro primò: Vtrùm antiqui Myrobalanos cognouerint? Priſci Myrobalanos noſtros non agnouerunt, qui aluum deiiciendi facultate pollent: nam veterum myrobalani oſſe carebant, noſtri verò ea habent. Illis vtebantur ad vnguenta componenda, & ſic glandem vnguentariam nuncupabant; noſtrorum verò nullus eſt in medicina vſus ad vnguenta: quo pacto toto cœlo aberrant, qui contrariam ſententiam defendere conantur: noſtri enim mediocriter expurgant; glans autem vnguentaria hanc facultatem minimè ſortitur.

Quæro ſecundò: Vtrùm omnes Myrobalani, diuerſarum arborum ſint fructus? Meſuë *tract. de ſimplicib. tit. de myrobalan.* plurimùm præfert opinionem, exiſtimantium citrinos, Indos, & Chebulos, eiuſdem arboris fructus eſſe, ſola maturitate, vel immaturitate diſſidentes: ita vt citrini ſint immaturi, Indi vero maturi, & Chebuli eiuſdem arboris ſecundi ſint partus in eodem anno proficiſcentes. Diuerſarum tamen eſſe arborum fructus, veroſimilius eſt, quòd eorum facultates, & opera ſint diuerſa: deinde illi forma, magnitudine, & colore inter ſe ſunt diſſimiles, quidam enim ſunt rotundi, alij oblongi, quidam flaui exiſtunt, alij nigri.

CAPVT VIII.

De Sero lactis.

ETſi plurima de ſero lactis propoſita ſint *lib. 2. hiſt. PP. Medic. in com. hiſt.* 109. tamen pro complemēto huius operis aliqua ſunt addenda: Nā bilioſum humorem ſerum lactis purgat, & nitroſa, qua præditum eſt, qualitate, inteſtina deterget, abluit, irritat, præſertim ſi ſumatur in quantitate magna, & præparatum cum iis medicamentis, quæ bilem expurgant.

Eligendum eſt ſerum lactis caprini: nam hoc temperatum eſt, maximè ſi capra ſit nigra, cuius caro, & lac ſuauitatem corpori conciliant, vt teſtantur Auic. *lib 2. tract. 2. cap.* 145. Meſuë *tract. 2. de ſimplicib. tit. de aqua lactis.* Rhaſius *vlt. contin. tract. 2. cap.* 172. Aëtius *tetrab. 1. ſerm. 2. cap.* 88. Nam nigriora ſunt ſuauiora, iucundiora, præſtantiora, & meliùs cocta, ex Gal. 6. *epid. ſect. 2. com.* 44.

Laudatur quod in vere extrahitur, eo enim tempore capræ herbis vtilibus veſcuntur, ex quibus lac probum generatur. Minus laudabile quod æſtate colligitur; herbæ enim quibus paſcũtur animalia ſunt exuccæ, & paſtores capris, vt maiorem lactis largiantur copiam, ſalem offerunt, & ſic ſitientes copioſiùs bibunt, & lac hac de cauſa generant ſeroſum nimis, quod vitioſum eſt.

Aperit natura ſua ſerum, incidit, abſtergit, deobſtruit, & ſine morſu operatur; & cùm ſit quaſi temperatum, vel parum ad frigidum & humidum declinet, eſt materia omnium medicamentorum: quare morbis frigidis, & calidis remedio eſt. Quapropter pro expurgando humore melancholico, macerantur in eo per noctem folia ſennæ, epithymum, polypodium, radix ellebori, myrobalani Indi, lapis lazuli, fumaria, &c. Pro vacuando humore bilioſo, rhab. pulpa caſſiæ, flores cordiales, myrobalani citrini, conſerua violacea, ſemina frigida. Pro pituitoſo humore, turbith, Agaricum, mechoaca, ialapa, hermodactylus, radix iridis, myrobalani chebuli, emblici, colocynthis. Si volumus cauſam morbificam vacuare per vias vrinæ, in ſero infundimus diuretica. Si calidam iecoris intemperiem remouere eſt in animo, illi permiſcemus folia cichorij, lactucæ,

A bugloſſ. borrag. &c. & ſic per epicraſin curatio celebrari debet.

Quæro primò: Vtrùm ſerum frigidum ſit, an calidum? Vetus quæſtio eſt, & à Veterum, Iunioruḿque ſcientiſſimis diſceptata: Nam Galenus in hac re varius fuiſſe videtur, 4. enim *ſimpl.* 17. frigidum eſſe confirmat.: ſicut contrà 10. *ſimpl. tit. de ſero lactis*, & 3. *de alim.* 15. calidum ſtatuit, cui tota Arabum ſchola fidem adhibet. Dic, ſerum frigidum eſſe, & humidum: Cùm enim ex tribus diuerſis ſubſtantiis lac componatur, atque ex his butyrum quidem temperatum, caſeoſa pars ad frigoris latus inclinet, ſi ſerum calidum eſſet, vniuerſa lactis ſubſtantia, calida potius, quàm frigida diceretur, quod quàm falſum ſit, nemo non videt.

B Deinde ſi ſerum calidum eſſet, quò ſeroſius, eò eſſet calidius, cùm tamen aſininum, quod maximè ſeroſum eſt, valdè ſit frigidum, alioqui præ cæteris in hectica non eligeretur. Eſt ergo ſerum à prædominio frigidum, licèt caliditatem habeat perexiguam, à ſalſuginoſis partibus, quibus ipſum ſcatet comparatam. Hoc modo violam, maluam, atriplicem, cichorium, lentes, ferrum, vocant Medici frigida, quæ etſi caliditatem participent inæqualem, ſunt tamen frigida. Arabes autem partes calidas reſpexerunt, ſicut Græci frigidas, & hac de cauſa vario modo de ſeri temperamento ſunt loquuti.

Quæro ſecundò: Vtrùm ſerum aliquando ſit chalybeandum? A iecoris intemperamento calido diarrhœam, aut dyſenteriam oriri bilioſam, nouum non eſt, C quando ſcilicet hæc pars igneum humorem, & aerem ad inteſtina tranſmittit: tunc ſi frigida exhibeas, vt feruidus iecoris calor attemperetur, relaxas, debilitas inteſtina, & aluum ampliùs moues. Et hac etiam cauſa ſanguinis ſputum cum tuſſi aliquando emanat, quod vt curetur, incraſſantia ſunt ex vſu, præſertim quæ ſqualidum iecoris calorem corrigant, atque emendent. Sed cùm inter ea quæ refrigerant iecur, & natiua quadam ſorte eius ardorem leniunt, ſit lactis caprini ſerum, & hoc prouocet aluum, videtur huic vſui eſſe ineptum. Quare vt vtrique ſuccurramus, id chalybeare præſtat, vt ſic reddatur magis adſtringens, fluxui compeſcendo & calidæ intemperantiæ curandæ vtilius. Obtrudes forſan, quòd liquores, vt aqua, ceruiD ſia, lac, aut vinum chalybeentur, vt tenues partes & ſeroſæ, ignis vi abſumantur: at verò ſerum ſolùm ex partibus ſeroſis totum componitur. Dic, quòd ferrum, ſeu chalybs facultatem adſtringentem liquori communicant, & ſic ſerum promptiùs aluum compeſcit. Ita docuit Galenus 10. *ſimpl. tit. de ſero lactis*, 5. *Porrò vbi aliam quampiam facultatem deſiccantem habuerit adiunctam, optimum eſt remedium dyſenteriæ, & omnium ventris acrium fluxionum. Eam accipit à lapidibus, qui decocto ipſi iniiciuntur igniti. At nos iniectis ferreis in ipſum cylindris candentibus, eandem, aut etiam meliorem facultatem efficimus: nam ferrum adſtringentis quoque facultatis eſt particeps, &c.* Quare ferrum adſtrictoriam vim ſero communicat: Hoc conſilium multò antea præmeditauerat Hip. *lib. 7. epid.* qui dyſenteriam ſero chalybeato E perſanandam eſſe prædixit, dum ſic ait: *Eratelai filius circa æquinoctium autumnale dyſentericus fiebat, & febris tenebat. Egeſtiones alui erant bilioſa, tenues, multa, & moderatè ſubcruenta, dolor autem ventris vehemens. Vbi ſerum, & & lac bibiſſet, ſilice candefacta immiſſa, dolores, & ſubcruenta egeſtiones moderatiores fiebant, &c.* Ergo ſerum lactis chalybeatum in alui fluxu bilioſo, aut ex obſtructione profectò, offerendum eſt, quia ſerum hoc modo paratum adſtringit, & roborat.

CAPVT

Google

CAPVT IX.

De Aſaro.

ASarum non eſt Bacchatis, etſi plures huius notæ in Aſaro reperiantur. Porrò hoc, vt referunt Plinius *lib.*12.*cap.*13. Dioſcorides *lib.* 1. *cap.* 9. Nardum ſilueſtre appellatur, quia nardi vim habere videtur, & ſic Aſaro pro nardo vti extra rationem non erit.

Eligi debet Meſuæ teſtimonio: *Magna radice, Aromatica: Sapore acri parum ſtyptico.*

Dioſcorides facit calidum in ſecundo, & ſiccum in tertio: etſi Auic. *lib.* 2. *tract.* 2. *cap.*4. tertio ordine calidum & ſiccum conſtituat. Galenus illi vim purgatricem non conceſſit; ſiquidem *lib.*8.*ſec.loc.cap.*2. in hiera picra aſarum recipiente, ſolam aloëm. vim purgatricem habere ſcripſit: quare Græci, menſtrua tantùm, & vrinas mouere confirmant. Purgat, Meſuæ ſententia, vomitu, alui deiectione, & vrina, bilem, & pituitam ſimul: idcircò articulorum doloribus remedio eſt, infuſum, vel aliter exhibitum. Deinde attenuat, diſcutit, deobſtruit; ſcirrhoſis hepatis, & lienis tumoribus opitulatur; febres putridas diuturnas, icterum, ac hydropem ſanat: & ideò muſtum illius radicibus conditum, ſi poſt tertium menſem propinetur, hydropem, & ſplenem perſanat.

DISTINCTIO II.

De ſimplicibus medicamentis purgantibus pituitam.

CAPVT I.

De Turbith.

TVrbith à Iunioribus turpetum appellatur: & eſt radix herbæ lactariæ, folia ferulæ ſimilia habentis, vt ſcribit Meſuë *cap. proprio.* Actuarius Pityuſæ radicem eſſe dicit, antiquioribus Græcis Medicis incognitam. Nec eſt Dioſcoridis tripolium, vt plures ſunt opinati, quòd nullo ſit præditum odore, nec guſtui acre agnoſcatur; & radix tripolij ſit acuta, guſtuíque feruens, & odorata. Alij è thapſiæ radicibus exemptum eſſe opinantur: ſed errant, quia thapſia lacteo ſucco non turget; turbith autem è planta eximitur, quæ lacteo ſucco madet.

Eligi debet, *Gummoſum: Album: Vacuum, Arundinoſum: Cortice cineritio: Recens mediocriter: Fractu facile: In locis ſiccioribus euulſum.*

Improbatur *Flauum: Nigrum: Craſſum: Graue: Cortice criſpo: Confractum neruos oſtendens.*

Eius duo ſunt genera, vnum Orientale: aliud verò terræ patrio nomine appellatum, quod infirmum eſt, & nullo modo cum Orientali conferri poteſt; ſed ſi illud non adſit, hoc eſt vtendum.

Medicamentum eſt ſatis effræne, & violentum: Nam ſtomachum ad nauſeam ſubuertit, viſcera labefactat, corpus extenuat. Quapropter eum eo permiſcenda ſunt Aromata, & ſtomachica, quæ corporis vires confirment, vt piper, Gallia moſchata, Zinziber. Antea tamen quàm eo vtamur, cortex ille cineritius inutilia ad album vſque abradi debet.

Datur eius puluuris à Meſuë drachma vna ad drachmas duas; decocti verò à drachmis duabus ad drachmas tres. Ordine tertio calefacit. Pituitam validiſſimè attrahit, & hac de cauſa chronicis ægritudinibus mirè ſuccurrit, aquæ inter cutem, Elephanticis, morbo gallico vexatis, articulorum doloribus; & à remotiſſimis partibus excrementa educit.

A

CAPVT II.

De Hermodactylo.

DE Hermodactylo variæ ſunt opiniones: veriſimilior tamen eſt illorum, qui Colchici radicem eſſe exiſtimant. Hic tres habet differentias: alius eſt albus, alius ruber, alius niger. Optimus tres habet conditiones, vt ſit albus intus & extra; craſſa & carnoſa ſubſtantia præditus; & mediocriter durus.

Eligitur, *Candidus: Corpulentus: Plenus: Grauis: Non carioſus.*

Naſcitur in montibus: colligitur in vere: ſiccatur in vmbra: & conſeruatur per annos tres. Eſt calidus, & B ſiccus in ſecundi gradus principio. Conſtat humiditate excrementitia flatulenta, quæ ventriculum ſubuertit, & cogit ad vomitum, & ſic inter medicamenta venenoſa à Dioſcoride numeratur, *lib.*4.*cap.*86. Quare eo non eſt vtendum nec ſolo, neque aliis medicamentis permixto, niſi priùs maximè corrigatur medicamentis cardiacis, quæ illius malitiam refrænare queant: & ſic pilulæ de hermodactylis ſuſpectæ ſunt, & rarò in vſum ducendæ.

Poteſt hoc medicamentum offerri iis, qui vires ſatis robuſtas habent: Nam ad vacuandos humores pituitoſos eſt vtiliſſimum, quos à diſtantiſſimis partibus natiua quadam proprietate exhaurit. Offertur in morbis diuturnis, hydrope, morbo Gallico, doloribus articulorum. Necat, & abigit potentiſſimè pediculos. C Offertur per os in ſubſtantia, aut infuſione. In ſubſtantia ſic:

℞. Cathol. Diaphœnic. an. ℥ ß. *Pulu. Hermodactyl.* ʒ 1. *Syrup. de ſen.* ʒ ij. ß. *Gallia moſchata Meſ.* ℈ 1. *Miſce, & cum decoct. Aniſi, Cinnamom. Flor. Cordial. fiat potus.*

In infuſione adminiſtratur hoc modo.

℞. Electuar. Indi minoris, Diaphœnic. an. ʒ v. *Syrup. roſ. perſ. ex* 1 x. *infuſ.* ℥ iij. *Pulu. diarrhod. Abbat.* ℈ ß. *Cum infuſione.* ʒ ij. *Hermodactylor. fiat potus.*

Extrà admouetur in modum pulueris, ad abſtergenda vlcera putrida, & ad carnem ſordidam abſumendam. Imponitur emplaſtri forma ad ſedandos dolores articulorum, tophaceóſque tumores in iuncturis pertinaciter impactos reſoluendos.

D *℞. Mica panis, Farina hord. an.* ℥ 1. ß. *ſem. lini* ℥ ij. *Olei roſ. Amygdal. dulcium, an.* ℥ j. *Vitellor. ouor. num.* ij. *Puln. Hermodactyl.* ℥ ß. *Miſce, & cum decoctione Camomil. Radic. Althaa, Melilot. fiat emplaſtrum.*

In ſubſtantia adminiſtratur, à ʒ j. vſque ad ʒ j. ß. in infuſione, à ʒ ij. vſque ad ʒ ij. ß.

CAPVT III.

De Agarico.

ETſi Dioſcorides *lib.* 3. *cap.* 5. referens priſcorum ſententiam, aſſeueret Agaricum eſſe radicem, & ſecundùm alios fungum in arboribus enatum; tamen Plinius *lib.* 16. *cap.* 8. aſſerit, Galliarum maximè glanE diferas arbores agaricum ferre, eſséque fungum candidum odoratum, antidotis efficacem, in ſummis arboribus naſcentem, noctu relucentem. Quare Meſoë *tract. de ſimplicib.* dicit eſſe fungum, aut arborum putreſcentium apoſtema. Appellatur Agaricum, quia in Agaria Sarmatiæ prouincia gignitur.

Duæ à Dioſcoride eius proponuntur differentiæ, mas, & fœmina: neuter adulterium patitur, ex Gal. 1. *de antidot.* 14.

Eligitur, *Fœmina: Rotundum: Album: Poroſum: Rarum valde: Frangi facile: Leue Dulce primo guſtu, mox amarum: Stypticũ, præcipuè ſumma corporis ſuperficie.*

Malis his notis cognoſcitur: *Mas: Longum: Nigrum: Durum: Denſum: Graue: Et in fragmentis, ceu*

villos neruorum oſtendens. Paulus *lib.7. cap.4.* Agaricum eligit, quod albiſſimum eſt, vehementer fragile, non valde lignoſum.

Agaricum, ex Arabum ſententia, primo ordine eſt calidum, & ſecundo ſiccum. Medicina familiæ à priſcis vocatur, vel quia toti membrorum familiæ opem ferat; vel quia ita innoxium eſt, vt cuicunque ex familia, nullo prorſus ætatis ſeruato diſcrimine, poſſit commodè offerri; vel quia familiare eſt, & noſtri corporis partibus amicum. Meſuë eius puluerem ab vna drachma ad duas vſque dare permittit. Paulus duas drachmas exhibet cum melicrato. Sequitur Actuarius *lib. de compoſ. med. tit. de ſimpl. med. purgantib. §. Agaricum pituitam, & bilem, ſed non celeriter pellit: dantur bina drachma cum aqua mulſa, vel aceto mulſo.* Galen. *7. ſimpl.* pondere vnius drachmæ cum vino diluto potandum contulit.

B Pituitam valenter expurgat: cerebri affectibus mirificè opitulatur; pectus, & vterum expurgat. Quare valet contra antiquam cephalalgiam, vertiginem, morbum comitialem, lethargum, & alios pituitoſos cerebri affectus. Sanat aſthma, & ſpirandi difficultatem; icterum curat, cutis floridum colorem reddit. Attamen ſtomacho aduerſatur, & ingrato amarore illius orificium præſertim eximio ſenſu præditum lædit, & ſua lenitate innatans, ſubuerſionem, nauſeam, & vomitum concitat.

Meſuë ob id, variis modis corrigendum eſſe docet: ſed optimus præparandi modus eſt cum oxymelite, zinzibere, & ſale gemmeo, in hunc modum:

C *℞. Agarici, ℥ iij. Zinziberis, ʒ j. ſalis gemmei, ʒ ij. oxymelitis, q. ſ.*

Sed hic modus præparandi cum ſale gemmeo non videtur vtilis, quia ventriculo infeſtus eſt, cuius vires eneruat, etiamſi agarici vis eius permixtione acuatur. Quo pacto præſtantior eſt eius correctio, quæ fit cum vino albo, in quo zinziber maceretur; & præparationem hanc fuiſſe traditam à Galeno, Meſuë *loc. cit.* inculcat, quem locum apud eum mihi videre non licuit, niſi dicamus eam eſſe, cuius ipſe meminit, *6. ſec. loc. cap.* 10. quando ad vteri ſtrangulatus vtile eſſe ait, agarici drachmam in potu ex vino acceptam exhibere: Nam hoc loco non videtur vinum offerre ad vteri ſuffocationem perſanandam, ſed ad corrigendum agaricum: Vinum enim in ſtrangulatione vteri noxium eſt valde, quia odoriferum, & ſic ad ſuperiores partes vterum conuocat, vt firmat Auic. 2 2. *3. tract. 1. cap. 19. in fin. §. Et caue ne ei des in potu vinum, quoniam aqua eſt conuenientior.*

D Conſtat agaricum ſubſtantia duplici, aërea ſuperficiaria, dulci primo guſtu percepta; & terrea ſtyptica, ſed tenui, quia in hac exuperat vis ignea, à qua amaror ſcaturit. Ob has facultates, incidit, tenuat, deobſtruit, flatus diſcutit, vermes necat. Eſt cardiacum medicamentum, & ſic in theriacæ compoſitionem ingreditur. Quare intrò aſſumptum veneno reluctatur apprimè, & morſos, aut compunctos à beſtiis frigore lædentibus ſtrenuè iuuat, & extrà parti affectæ impoſitum, cum alexiteriis commixtum ſummè prodeſt, præſertim ſi

E recens ſit: nam inueteratum, & omni prorſus dulcedine orbatum, amaritudinéque intenſa conſtans, venenum pernicioſum eſt.

Pluribus modis adminiſtrari ſolet, in ſubſtantia, vel infuſione: & quando in ſubſtantia, eius quantitas eſt à drachma vna vſque ad duas: in infuſione verò eſt vſque ad drachmas quinque. Exemplum primi ſit.

℞. Agarici trochiſcati cum vino zinziberis, ʒ j. diaphœnic ℥ j. ſyrup. de ſenna ℥ ij. ß. pulu. diarrhod. Abbat. ℈ j. miſce, & cum emulſione ſem. cartham. fiat potus.

In iis verò qui ſunt ad vomitum parati, commodiùs adminiſtratur in infuſione, & ſine emulſione ſem. carth. Et fit hoc modo:

A *℞. Agarici trochiſcat. cum vino zinzib. in ligatura facta ſupra decoctionem fol. ſen. ℈ ij. reiecta mane corpulentia, adde ſyrup. de ſen. ℥ ij. elect. Indi minor. ʒ vj. pulu. ſpica ℈ ß. miſce, fiat potus.*

Offertur autem etiam inſtar formæ pilularum:

℞. Agarici ℈ ij. hermodactylor. ℈ ß. aloës, ℈ j. cum g̅r. v. diagridij, fiant pilula vij. & decorentur.

Eſt mirabile auxilium ad prouocandum vomitum, ſi offeratur in principio acceſſionis quartanæ, aſſumptione venenı, & aliis affectibus quibus vomitus vtilis eſt.

℞. Decoct. camomil. aneth. melilot. ſem. raphan. ℥ viij. agarici trochiſcat. ʒ ij. theriac. magna antiq. ʒ j. miſce, tepidum offeratur.

In colico dolore, & aliis cerebri frigidis affectibus

B ſummoperè prodeſt clyſteris formâ inditum.

℞. Decoct. beta, parietar. camomil. ruta, pulegij, ſem. fœnicul. melilot. ſem. lin. ſaluiæ, betonica, ℥ xij. hiera picra benedict. laxatiua, an ʒ v. agarici trochiſcat. hier. ſimpl. Gal. an. ʒ ß. ſalis gemmei ℈ ij. miſce pro clyſtere.

Inditur etiam intra vterum peſſarij forma: Nam pituitam euacuat ex vtero, menſtruáque remorata accelerat.

℞. Antidoti Hamagogi, theriac. magna, an. ʒ ij. agarici trochiſcat. ʒ ß. hier. ſimpl. Gal. ℈ ij. miſce, & fiant peſſaria, longitudine ſex digitorum, filo appenſa.

CAPVT IV.

De Iride.

C ETſi nomen Ireos de tota planta dicatur, nunc à Medicis pro radice ſumitur. Eſt ergo radix lilij cærulei, cuius duas ſpecies cognouit Gal. 1. *de antid. cap.* 12. quarum quædam dicitur Illyrica, alia Lybica, ſeu Africana nuncupatur; & hæ inter ſe ita differunt, quantum à viuo corpore mortuum.

Eligitur, *pumila, & denſa radice conſtans: frangenti contumax: ſubrufo colore: guſtu amaro: odore perquàm ſyncero: nullum prorſus ſitum redolente.*

Eſt calida, & ſicca in tertio gradu. Pituitam craſſam, & bilem illi admixtam, ſeroſáſque humiditates clementer euacuat; humorem viſcidum & lentum, in pulmone & thorace concoquit, attenuat, ac proinde attra-

D hit. Huius ſuccus, ab Hydropicorum aluu, ſi per aliquot dies adminiſtretur per os, ſeroſos & aquoſos humores euacuat; & per nares immiſſus cerebri pituitam expurgat: quare inueteratis capitis affectibus remedio eſt. In Iſchiade pro clyſtere adminiſtratur. In ore geſtata, oris fœtorem emendat, & ſi coquatur in aceto, & cum ipſo os abluatur, dentium dolorem remittit à frigida cauſa contractum. Strumas, & ſcirrhoſos tumores diſcutit. Ipſius decoctum menſtrua mouet, & abortum concitat. At ventriculo noxia eſt, ideò mulſa, rhodomelite, maſtiche, & ſpica corrigi ſolet. Intus, & extrà applicatur. Intus in ſubſtantia, aut in decoctione, aut ſucco: & quando in ſubſtantia, quantitas eſt à drachma vna ad drachmas tres, v. g. ſic.

℞. Pulu. radic. iridis ʒ j. ß. diacatholici, ℥ j. ſyrup. eu-

E *patorij, ℥ ij. miſce, & cum emulſione, ʒ iiij. ſem. carth. & cum ℈ j. pulu. ſpica nardi, fiat potus.*

Pro hydropicis adminiſtratur ſic in ſucco:

℞. Succi radic. iridis, ʒ j. pulu. ſpica nardi, ℈ j. aq. mulſa, ℥ vij. miſce, fiat potus.

Etiam mirabilis fit conſerua pro vacuanda aqua hydropicorum, & alternis diebus propinatur per menſem, fitque hoc modo:

℞. Radicis iridis excorticata, ℔. j. mellis ℥ xiiij. fiat conſerua, eo modo quo fit conſerua citoniorum.

Non minoris vtilitatis eſt, tertio quoque die porrigere ægrotanti hoc decoctum:

℞. Decoct. radicis iridis, ℥ iiij. mellis roſati ℥ j. ß. radic. ebuli. ʒ ij. Miſce.

Purgat

Digitized by Google

Purgat pari modo aquam hydropicorum hic potus: A
℞. ſem. cartham. conquaſſati, ʒ iij. radic. ireos, ʒ j. cinnamom. ʒ ß. infunde per noctem, in ℥ iv. ſeri lactis.

Vtimur etiam hac radice ad vlcera ſordida mundificanda.

℞. Rhodomel. ℥ ß. puluthuris, myrrha, iridis, an. ʒ j. Miſce.

CAPVT V.

De Mechoaca.

RAdix eſt ante paucos annos reperta in prouincia Mechoaca dicta, ſimilis viti albæ, ſeu bryoniæ.

Eligi debet. *Alba: magna: ponderoſa: recens: inſipida: gummoſa.*

A Bryonia differt multùm, quia hæc radix, viridis, & ſicca, admodum acris eſt; Mechoaca verò eſt inſipida, & B ſine acrimonia. Hoc medicamentum calidum eſt, & ſiccum in gradu ſecundo; & in qualitatibus ſecundis, contrariis partibus conſtat, ſolutiua nimirum, & adſtringente: quare partes non debilitat, verùm ipſas corroborat. Clemens medicamentum eſt, & ſic tutò in omni ætate, ſexu, & temperamento, & quouis tempore poteſt exhiberi.

Propinatur infuſa in vino, aqua, ceruiſia, aut liquore alio, ſemper tamen puluis aniſi, aut cinnamomi permiſcendus: nam flatus exſiccat, & quandoque ob hanc cauſam viſcera diſtendit: vel infunditur in vino, & reiectâ ſubſtantiâ infuſum exhibetur. Euacuat pituitam, quam incîdit, attenuat, atque viſcera deobſtruit. Quare conuenit in obſtructionibus hepatis, vteri, lienis, C ventriculi, meſenterij, quas partes roborat; & earum intemperantiam frigidam corrigit. Propinatur in ictericia, cachexia, hydrope. Prodeſt in capitis affectibus frigidis, hemicrania, vertigine, epilepſia, diſtillationibus frigidis, articulorum doloribus, cardiaca paſſione, colico dolore, vrinæ ſuppreſſione. vteri ſtrangulatu, cutaneis morbis, difficultate ſpirandi, productis febribus, & præſertim in morbo Gallico. Doſis in ſubſtantia eſt vſque ad ʒ ij. & in infuſione vſque ad ʒ iij. conceditur, in forma pilularum.

℞. Mechoaca, ʒ iij. cum rhodomelite, fiat pilula.
Vel fiunt tabellæ hoc modo.

℞. Pulu. mechoaca, ʒ iij. pulu. aromatic. roſ. aniſi, cinnamom. an. ℈ j. pulu. fol. ſen. hermedactyl. an. ℈ j. ß. ſacchari q. ſ. fiant tabella ſec. artem. D

Miſcetur etiam cum aliqua conſerua, vel roſacea, borrag. vel violacea. Vel in ſubſtantia.

℞. Pulu. radic. mechoaca, ʒ j. diacatholici, ʒ v. ſyrup. violar. ex ix. infuſ. ʒ ii. ß. miſce, cum aqua fœniculi, fiat potus.

In infuſione ſic:

℞. Pulu. mechoaca, infuſa in infuſione ʒ iv. fol. ſen. ʒ ij. reiecta manè corpulentia, adde: diaphœnic. ℥ j. ſyrup. de ſenna, ℥ ij. miſce, fiat potus.

Experimento autem cognoui, & feliciſſimè vſus ſum in frigidis affectibus, præſertim in delicatulis, aqua ſtillatitia radicis huius, cuius vnciæ binæ mirè ventrem exonerant, & hoc modo. E

℞. Radicis mechoaca minutim inciſa, ʒ viij. fol. ſen. ℥ ij. aquæ vita ex generoſo vino, ℔ iij. aqua ſtillatitia, flor. ſambuci, ℥ iv. aqua ſtillatitia rad. ebulor. ℥ ij. Omnia in vaſe diſtillatorio per menſem includantur, & deinde diſtillentur in balneo Maria.

Ialapa, alia eſt radix, quæ ex Occidentali India ad nos conuehitur, & à quadam Prouincia, Ialapa nominata nomenclaturam habet. Calidum medicamentum eſt, & ſiccum in gradu ſecundo. Hæc in eoſdem vſus adminiſtratur, & in iiſdem morbis eodem modo oblata maximam prærogatiuam ſortitur. Ex hac cum mechoaca fiunt tabellæ, quibus expurgantur qui alia medicamenta renuunt.

℞. Pulu. ialapa, mechoaca, an. ʒ ij. pulu. aromatic. diarrhod. Abbatis, diamoſchi dulcis, an. ʒ j. diambra, Gallia moſchata meſ. confect. hyacinth. an. ℈ ß. cum ſacchari q. ſ. fiant tabella xij. Quarum vna ab ægro quotidie aſſumatur: vel ſi aluus nimis reſpondeat, tertio quoque die offerri poteſt.

CAPVT VI.

De Colocynthide.

COlocynthis apud omnes notiſſima planta eſt, quæ, vt inquit Dioſcorides *lib. 4. cap.* 158. ſarmenta, & folia ſatiuo cucumeri ſimilia emittit, vehementer repentia: fructum in orbem circumactum, & in ſpeciem mediocris pilæ conglomeratum, ſummè amarum. Hæc, cucurbita ſylueſtris, & aliis fel terræ appellatur, ab Arabibus mors plantarum dicitur, eò quòd herbas ſibi vicinas veneni inſtar ſic internecat, vt vicina ſibi terra videatur adusta. Duo igitur genera à Meſuë ponuntur, mas nimirum, & fœmina. Mas foris eſt lanuginoſus, nigricans, durus, ſubaſper, grauis. Fœmina contrariis qualitatibus eſt conſtituta.

Eligitur, *Fœmina: magna: exactè matura: alba: leuis, ſca glabra: rara: leuis: quò enim leuior, eò melior: collecta ex agro laxo: arenoſo: libero: tempore autumni, cùm langueſcente virore cœperis in luteum mutari colorem: medulla interiori albiſſima: rara: leui.*

Mala eſt immatura, & dictis qualitatibus deſtituta. Peſſima, ac venenoſiſſima, quam tota vna planta vnicam produxit; ſed ea correcta meritò vti poſſumus, cùm valenter craſſos humores educat, & morbis contumacibus remedio ſit, præſertim ſi tenuiſſimè trituretur: nam ſic eius vis malefica, dum multùm in puluerem euolat, obtunditur, & per inteſtina celeriùs permeat: quia ſi portiones quædam craſſiores ſenſu perceptæ ſeruantur, ventriculi fibris adhærebunt, humoréque inibi reperto imbutæ tument, & exulcerant. Ita ſentit Paulus *lib. 7. cap. 4.* Auic. *lib. 2. tract. 2. cap.* 127. ſic inquit: *Et oportet vt in eius contritione ad ſummum perueniatur, & non decipiatur aliquis credendo quòd ipſa ſit valde trita; pars enim eius minima in ſenſa, cum inuenit humiditatem, inflatur, & adhæret partibus ſtomachi, & inuolutionibus inteſtinorum, & apoſtemat. Quare oportet, vt cùm teritur, hydromel infundatur, deinde ſiccetur, & conteratur.*

Hoc medicamentum calefacit, & exſiccat in gradu tertio. Hoc ita eſſe, acredo, inſignis amaror, & effrænis expurgandi vis apertè demonſtrant. In quantitate dubij ſunt auctores. Datur Meſuæ teſtimonio à ſiliquis ſex, ad decem. Actuarius ſcrupuli pondere exhibet. Dioſcorides quatuor obolorum quantitate offerendam eſſe docet. Sed violentum medicamentum eſt, corpúſque exagitat vehementer, cuius vehementia maſtiche, & Galliâ moſcbatâ corrigenda eſt.

Pituitam validiſſimè euacuat, & ex neruoſis corporibus humorem craſſum exhaurit: quare plurimùm iuuat in capitis, thoracis, & articulorum morbis diuturnis. Balanis, & clyſteribus inditur, ſed frequentior eſt eius vſus in hiera diacolocynthidos. Per ſe ſola offerri non debet: nam fauces, & guttur vehementi incendio vexat, corpus inflammat, viſcera dolore conturbat, abradit inteſtina, ora venarum aperit, & dyſenteriam molitur. His damnis, lacte bubulo, & butyro recenti occurrendum eſt. Ideò correcta intus aſſumitur, & exterioribus partibus imponitur. Intus, in modum potus & pilularum.

℞. Diacathol. Diaphœnic. an. ℥ ß. trochiſcor. albandal. ℈ iv. ſyrup. de ſen. ʒ ij. ß. pulu. diarrhod. Abbat. ℈ j. miſce, cum aqua bugloſſ. fiat potus.

In morbo Gallico, & Iſchiade, in modum pilularum offerri ſolet.

℞. Pilular. cocciar. fumar. an. ℈ ij. trochiſcor. albandal. ℈ v.

℥ v. *miſce, formentur pilulæ, & decorentur.*

Prodeſt etiam maximè oleum Colocynthidis iniectum intra aures, quando aurium dolor, & tinnitus ægrum infeſtant, quod fit exempta à fructu pulpa, & cauitate oleo repleta, ac mox in cineribus cum oleo aſſata. Hoc, præterquam quòd caniriem retardat, & nigros capillos reddit, omnibus neruoſarum partium doloribus ex frigiditate contractis remedio eſt.

Potentiſſimè vermes necat, forma emplaſtri vmbilico illita, vt:

℞. Aloes ʒ ij. *ſemin. Alexandrini, colocynthid. an.* ʒ j. *pulu. abſinth.* ʒ ß. *fellis taurini,* ℥ j. *olei abſinth.* ℥ ij. ß. *mellis communis,* ℥ ij. *farin. lupinor.* ℈ j. *ſucci allij,* ℥ ß. *cornu ceruini præparat.* ℈ j. *miſce, & ſec. art. fiat linimentum.*

CAPVT VII.

De ſemine Carthami.

INter alias ſpecies Carthami, domeſtica, ſeu ſatiua numeratur, cuius ſolo ſemine vtimur. Eſt calidum, & ſiccum in gradu ſecundo: cuius ſuccus emulſione extractus, & aliis rebus permixtus, pituitam, & ſeroſas humiditates hydropicorum euacuat, primam regionem exhaurit, & à pituitoſis humoribus repurgat, ſi exhibeatur cum aliis medicamentis, in decocto, vel infuſione. Prodeſt aſthmati, dolori colico febribus diuturnis ex pituitoſo humore ſubortis, aſperam arteriam, & thoracem lenit. Per ſe aſſumitur ab ℥ j. vſque ad ℥ iij. At verò ſi aliis medicamentis admiſceatur, pro maiori, vel minori actiuitate illorum, eius quantitas minuitur, vel augetur. Ventriculum peruertit, & nauſeam concitat, ſed eius noxa corrigitur aniſo, galanga, cinnamomo, & cardamomo.

Probatur *Album: plenum: craſſum: planum: cortice tenaci conſtans: medulla pingui.*

CAPVT VIII.

De Euphorbio.

LIcèt Euphorbium tarò in vſu adminiſtretur à Medicis, quia calidiſſimum medicamentum eſt, & igneo feruore incendit, tamen aliquando in deſperatis morbis eo vti eſt opus, permixto eum aliis, quæ eius incendium refringant, & partes noſtri corporis tueantur. Hoc, eſt ſuccus facultate calidiſſimus plantæ cuiuſdam ſpinoſæ in Mauruſiorum terra naſcentis, vt inquit Galenus *lib. 9. ſec. loc. cap.* 4. Duo huius ſucci genera poſuit Dioſcorides, *lib. 3. cap.* 78. Vnum orobi magnitudine, quod ſarcocollæ modo emicat: alterum in ventriculis concreſcit, atque vitrum repræſentat.

Eligi debet *leue: fragile: clarum: colore pallido: acerrimum in ſapore, & odore.*

Vetus recenti eſt inferius. Cognoſcitur, ex Gal. 3. *ſec. loc. cap.* 4. ſi flauius ſit, durius, pallidius, ſiccius. Durat probè ſeruatum vſque ad tertium annum. Vrentis facultatis eſt, & calidum, & ſiccum ordine quarto: quare tarò offertur per ſe, ſed correctum maſtiche, aut tragacantho. Arabes illi vim purgatricem aſſignarunt, edocti ab Actuario, qui *lib. de compoſ. medic. tit. de ſimpl. medicamentis purgantibus,* ſic ait: *Euphorbium pituitam ſubducit, ſed potiùs aquam. Eſt autem acerrimum, & maximè vi ignea flagrans; vnde colicis, & aluum frigidiorem habentibus datur: cæteros vehementer conturbat, ac ſitim maximè mouet. Nonnihil autem ex odoratis ſeminibus ei eſt miſcendum. Modus triobolaris ex aqua mulſa. Præſtat autem cum melle cocto in catapotia redigere.* Hoc affirmant Meſuë *prop. cap.* & Serapio *cap.* 343.

A

CAPVT IX.

De Eſula.

ESula ſpecies eſt herbarum lactariarum, cuius duæ differentiæ ab auctoribus aſſignantur, alia magna, alia parua. Illa conſtat radicibus rotundis, magnis, denſis, graui, ſiue craſſo cortice intectis. Parua, radiculis exiguis tenui cortice obuolutis prædita eſt.

Eligitur *Parua: cortice radicis tenui: leui: friabili: ſubrubro, caſsia lignea modo: collecta veris initio: in vſum veniens poſt ſex menſes à collectione.*

Improbatur *Magna: recens: nigra: orta loco aliquo, prope thermas, vel propinquo ſerpentum cauernis.*

B Magna ab vſu Medicinæ exploditur; quia Meſuæ auctoritate, eſt pernicioſa, viſcera exulcerat, & prorſus venenoſa eſt, & partibus præcipuis maximè eſt infeſta, quas promptiſſimè excoriat. Ob hanc cauſam in aceto priùs macerari debet, in quo cotonea mala, aut myrobalani priùs maduerint, vel efferueſcant. Alij per diem in lacte macerant, idque bis, aut ter permutant, vt eius ſiccitatem corrigant.

Calefacit hoc medicamentum ordine tertio, & ex mente Pauli *lib. 7. cap. de tithymalis,* gradu quarto, cùm Eſula ſub tithymalorum genere contineatur. Datur à Meſuë cortex radicis, à ſiliquis duabus vſque ad ſiliquas ſeptem; lac verò à ſiliqua vna vſque ad tres. Strenuiſſimè purgat pituitam; ſeroſitates, & atram bilem à partibus diſtantiſſimis educit: quo pacto prodeſt hy-
C dropi, apoplexiæ, & omnibus vitiis, quæ à pituitoſis humoribus ſcaturiunt.

CAPVT X.

De Caſtoreo.

SI odori, guſtuíque animum aduertas, procul dubio Caſtoreum humano generi infeſtiſſimum eſſe indicabis: ſed adeò generoſum medicamentum eſt, vt Archigenes de eius vſu integrum librum conſcripſerit, vt *lib. 11. ſimpl.* retulit Galenus. Nam crudos, craſſóſque humores concoquit, & diſcutit, & plurimis pernicioſiſſimis morbis remedio eſt, vt 3. *ſec. loc. cap.* 1. ac *lib. de*
D *theriac. ad Piſon. cap.* 9. Galenus & Plinius *lib.* 32. *cap.* 3. edocent; ita vt hoc ſolo præſidio ebibito, & exteriùs applicito plurimos à morte euaſiſſe affirment. Hoc modo in curatione lethargi id collaudat, 13. *meth. cap.* 21. Pituitam enim per aluum expurgat, monente Galeno, *lib. de vena ſect. aduerſ. Eraſiſtratum, cap.* 3. dicens: *Catapotia ex Caſtoreo aluum ſoluunt.*

Eſt autem Caſtor, animal amphibium, quod in terris, & aqua vitam ducit: Fiber à Latinis, Caſtor à Græcis appellatur, cuius deſcriptionem tradunt Dioſcorides *lib. 2. cap.* 22. Ariſt. 8. *de hiſt. animal. cap.* 5. Cuius teſtes in vſum veniunt, & eligi debent: *Qui ex vno ortu connexi ſunt: præditi intus liquore veluti ceroſo: odore graui, & virus redolente: guſtu acri, & mordente.*

Eſt calidum medicamentum in fine tertij, vſque ad
E quartum, & ſiccum in gradu ſecundo, ex Auic. *lib. 2. tract. 2. cap.* 125. Et propter vehementem calefaciendi vim opio permiſcetur, vt huius in refrigerando vehementiam retundat, vt 3. *ſec. loc. cap.* 1. & 8. *eiuſd. cap.* 13. docuit Galenus. Deinde ſerpentum veneno remedio eſt, menſes mouet, partum accelerat, & veternoſos excitat, ſi intra nares eius puluis immittatur: Et in vteri ſtrangulatu mirificè iuuat naribus appoſitum; ſuo enim tetro odore vterum ad ſuperiores partes repentem, ad inferiores deturbat. Quapropter prudentes fœminæ frequenter hoc affectu vexatæ, ſacculum paruulum huius medicamenti puluere plenum in collo geſtare ſolent, & aſſiduè naribus apponunt, vt ſeſe à tanto malo præſeruare poſſint. Imponitur in declinatione lethargi,

Digitized by Google

thargi, ad humorem diſcutiendum in bregmate, oxyrrhodini forma hoc modo : A

℞. Olei camomil. ℥ *ß. caſtor.* ʒ *j. aceti ſcillitici,* ʒ *ß. miſce.*

Ad purgandum exhibetur, à g̅. v. vſque ad xij. in lethargo, cæteriſque conuulſoriis affectibus, vel per ſe, vel diſſolutom cum capitalibus decoctis.

℞. Maſſa pilul. aggregat. & cochiar. an. ʒ *ß. pulu. caſtorei,* g̅. viij. *cum rhodomelite, fiant pilulæ* vij. *& deuorentur.*

Vel ſic :

℞. Decoct. fœnicul. petroſelini, aſparagi, hyſſopi, meliſſæ : ℥ vj. *caſtorei,* g̅. vij. *ſyrupi de ſtœchade* ℥ ij. *fiat hauſtus vnus.*

CAPVT XI.

De Galbano.

GAlbanum, ſuccus eſt naſcentis in Syria ferulæ. Ferula è qua naſcitur, auctore Theophraſto *lib. 9. de hiſt. plant. cap. 7.* Pacum barbato nomine nuncupatur, vt referunt Dioſcorides *lib. 3. cap. 79.* Galenus *lib. 8. ſimpl.* Plinius *lib. 12. cap. 25.*

Eligitur, *Cartilaginoſum : meum : thuris effigiem præbens : pingue : minimè lignoſum : graui odore : nec valde humidum : nec nimis aridum.*

Ob hunc grauem odorem ſtrangulatas ab vtero ſuſcitat, 10. *ſec. loc. cap. vlt.* Quo fugari ſerpentes certum eſt, & eo accenſo culices exterminari, Plinius docuit *loc. cit.* Calefacit ordine tertio, & deſiccat ſecundo. Quare concoctorium, & diſcuſſorium medicamentum eſt, ex Gal. 4. *ſec. loc. cap.* 4. Et licèt auctores id purgandi facultatem obtinere non aſſeuerent, tamen iiſdem viribus, quibus cætera gummi pollere, apud me certum eſt, vt ſequentibus capitib p bit manifeſtè.

CAPVT XII.

De Sagapeno.

SAgapenum, ab Arabibus dictum ſerapinum, ſuccus eſt ferulæ cuiuſdam panaci ſimilis, vt 1. *de antidot. cap.* 11. & *lib. 2. cap.* 18. confirmat Galenus.

Probatur Dioſcoridis teſtimonio, *lib. 2. cap. 77. Tranſlucens : fuluo forinſecùs colore, & intus albo : guſtu acri : odore porri : leue : ſubſtantia craſſum.* D

Eſt calidum in ordine tertio, & ſiccum in ſecundo. Solutione educit humores viſcoſos, vt firmat Meſuë, & præſertim ex pulmone; ſed per aluum craſſos vacuat, & ſic miſcetur cum pilulis expurgantibus, vt de colocynthide, euphorbio, & iis quæ e Sagapeno appellantur. Per ſe ſumptum offertur à d achma ſemiſſe, vſque ad drachmam vnam.

CAPVT XIII.

De Ammoniaco

AMmoniacum ſuccus eſt ferulæ, quam iuxta Cyrenen Africa gignit, vt inquit Dioſcorides *lib. 3. cap.* 8. Eſt calidum in prima parte tertij gradus, & ſiccum in primo. In emolliendo obtinet principatum, ex Galen. 6. *ſec. gener. cap.* 8. Purgat Serapionis auctoritate, *cap.* 258. pituitam viſcoſam, & confert aquæ citrinæ quando bibitur. Exhibetur eadem quantitate quâ Sagapenum. E

Eligitur, *Breuè coloratum : ligni, & calculorum expers : thuris ſimilitudine : minutis glebis : denſum : ſyncerum : nulla forde conſpurcatum : guſtu amarum.*

CAPVT XIV.

De Sarcocolla.

SArcocolla lachryma eſt arboris in Perſide naſcentis, pollini thuris perſimilis, colore rufa, guſtu amara, vt ſcribunt Dioſcorides *lib. 3. cap.* 81. Gal. *lib. 8. ſimpl.* Plinius *lib. 24. cap.* 14. Meſuës ſecundo ordine calidam eſſe, & minùs ſiccare dixit.

Probatur, *Thuris modo alba : calculorum expers : ſincera : amara.*

Datur à drachma vna vſque ad duas. Purgat Pituitam craſſam, crudam, & humores alios viſcoſos, præcipuè à cerebro, neruis, iuncturis, articulis, pulmonibus. Quare Aſthmaticis, & tuſſientibus remedio eſt. Ophthalmiam, & alios oculorum morbos mirè iuuat, & nutrita aſinino lacte quinque dierum ſpatio, collyriis inditur, nam fluxiones maximè ſiſtit. Deinde ſarcocolla concoquit, & diſcutit, ex Gal. 4. *ſec. loc. cap.* 4. Quare vlceribus malignis medetur, ex Gal. *lib. 4. ſec. gener. cap.* 1. B

CAPVT XV.

De Opopanace.

OPopanax eſt ſuccus herbæ, quæ panaces Heraclion dicitur. Conſtat foliis aſperis, in terra iacentibus, coloris herbacei, multùm ad ficulnea accedentibus, floribus anethi modo in vmbella diſpoſitis, odoratis, flauis; ſecto autem caule, digitis duobus, aut circiter ſupra radicem liquor effluit flauus, qui coagulatus eſt Opopanax. C

Optimus autem eſt, *Quàm amariſſimus : internè albus, aut ſubfuluus : foris ad croci colorem inclinans : leuis : pinguis : friabilis, tener : ſtatim in aqua eliqueſcens, graui odore.*

Purgat Serapionis auctoritate, *cap.* 252. pituitam craſſam à remotis partibus, cerebro, neruis, ſenſorius, thorace, iuncturis: ideò harum partium frigidis affectibus prodeſt, & tuſſi antiquæ, difficultati ſpirandi, iſchiadi, gonagræ, podagræ mirè opitulatur.

CAPVT XVI.

De Reſina Terebinthina.

REſinæ à multiplicibus arboribus ſtillant, quæ numero ſeptenario comprehenduntur, terebinthus, lentiſcus, larix, pinus, abies, cupreſſus, & ſtrobylus: quare totidem reſinæ extrahuntur, terebinthina, laricina, pinea, picea, abietina, cupreſſina, ſtrobylina. Omnes hæ calefaciunt, exſiccant, emolliunt, diſcutiunt, & expurgant, ex Gal. 3. *ſec. gener. cap.* 2.

Omnium moderatiſſima, & mitiſſima eſt terebinthina, ex Gal. 5. *ſec. gener.* 12. & 2. *einſd. cap.* 2. Et idcircò alias in abſtergendo, & expurgando antecellit. Terebinthina ergo reſina, & abietina facillimè ventrem expurgant, ventriculum, iecur, lienem, pulmonem, vterum, renes, & veſicam: quare in harum partium affectibus frigidis ſummo ſunt auxilio.

Eligitur, *Pura : pinguis : odorata : ſubrufa : reſinoſa : ſplendeſcens : leuis.*

Exhibetur à drachmis duabus vſque ad vnciam vnam. Vario modo offerri ſolet, præſertim in renum & thoracis vitiis, quippe vt firmat 5. *de ſanit. tuend. cap.* 9. Galenus. *Reſina quæ vocatur terebinthina, non ſolùm pulmonem, verùm renes abſtergere, & vacuare poteſt, &c.*

Cùm verò ſit horrida, rarò per ſe ſola in potum exhibetur, & ſic vario modo propinari ſolet. Nam redigitur in bolos cum aliis electuariis, vel per ſe, vt ſic:

℞. Terebinthinæ abietinæ, ℥ j. *cum ſaccharo fiant bolio*

Vel :

Vel:

℞. Pulp. caſſ. ʒ iij. *terebinthin.* ʒ iv. *diaphænic.* ʒ. j. ß. *cum puluere glycyrrhizæ, fiant boli.*

Aſſumitur etiam diſſoluta cum oleo amygdal. dulcium, vitello oui, & ſaccharo. Sed præſertim redigitur in pilulas, quæ maiori facilitate ab ægrotantibus aſſumuntur.

℞. Terebinth. abietin. ℥ j. *cum ſaccharo, & puluere glycyrrhizæ, fiant pilulæ ad modum ciceris.*

Aqua extracta è terebinthina in balneo Mariæ, eſt in dictos vſus vtiliſſima, ſicut & oleum Chymica arte extractum. Vritur etiam in teſta, & in puluerem redigitur, cuius drachma in vino, vel decocto appropriato, ſummam vtilitatem in abſtergendis viis vrinæ, & repurgando ſabulo afferre ſolet.

DISTINCTIO III.

De Medicamentis ſimplicibus purgantibus Melancholiam.

CAPVT I.

De Elleboro.

EX medicamentis, quibus vtebatur antiquitas ad expurgandum humorem melancholicum, primum locum vendicat elleborus, ſeu veratrum: & ſic corpus vario modo præparabant priùs, vt conſtat ex Hip. *lib. de veratro*, Paulo *lib. 7.* Huius duplex eſt ſpecies, alius eſt albus, alius niger: ille non eſt in vſu, nam ſumma vehementia pollet, & malitia; grauiſſima enim concitat ſymptomata. Medicamentum eſt calidum & ſiccum in tertio.

Eligitur *Bene nigrum: corpulentum: plenum: tenui medulla conſtans: guſtu acre: in lingua feruens.*

Corrigitur cinnamomó, fœniculo, aniſo, maſtiche, oxymelite, & paſſo. Solis robuſtis datur. Doſis pulueris à ſiliquis ſex, vſque ad ſcrupulum vnum, vel duos. Vacuat vomitu, & ſeceſſu humorem melancholicum, & pituitam ſalſam. Eſt efferæne medicamentum, & violenter operatur, ita vt aliquando conuulſionem concitet, vt colligitur ex Hip. 5. *Aph. 1.* Quare eius vſus solùm adminiſtrandus in corporibus validis, & in morbis rebellibus, & permixtus cum aliis medicamentis, quæ eius vires adaugeant, & eius vehementiam retundant.

Vtiliſſimum eſt medicamentum in melancholia, & mania, præcipuè ſi infundatur in ſero lactis. Offertur in lepra, ſcabie, & omnibus affectibus cutaneis, qui ex humore melancholico, & pituita ſalſa ortum ducunt. In morbo Gallico ſummum eſt auxilium, quartanis febribus, erraticis, & diuturnis. Ex eo paratur Elleboriſmus pro dictis morbis proficuus. Sed cùm hic humor ſit craſſus, & terrenus, vt felicior contingat vacuatio, præſertim in quartana, ſecurius eſt vt priùs humor per plures dies ſyrupo ſequenti præparetur.

℞. Adiant. fumar. abſinth. meliſſophyl. artemiſiæ, eupatorij, pulegij, thymi, ſen. an. M. j. *flor. betonic. borrag. bugloſ. roriſmarini, ſtœchad. epithym. an.* M ß. *cortic. cichor. endiu. apij, fœnicul. aſparag. ruſci, pæoniæ, anonidis, eringij, angelic. bugloſ. borag. doronici, an.* ℥ ß. *aniſi,* ʒ vj. *cinnamom. elect.* ℥ j. *ſantalor. rubeor.* ʒ ij. *Omnia decoquantur ſec. art. in ſufficiente aq. quantitate, ad permanentiam medietatis. Quo facto decocto:*

℞. Syrup. fumar. epithym. byzanthin. de duab. radicib. cum aceto, an. ℥ ß. *prædict. decoct.* ℥ iij. *Miſce, fiat ſyrupus.*

Et cùm per plures dies fuerit aſſumptus, ſequenti die propinetur elleboriſmus in modum potus, & fit hoc modo.

℞. Rhab. elect. ʒ j. ß. *cortic. radic. ellebor. nigri, purpu*-

A *reum florem ferentis,* ℈ v. *iunci odorati, zedoariæ, ſem. pæoniæ decorticati, an.* ℈ ß. *vini optimi* ℥ ij. ß. *terenda terantur, & hæc omnia miſceantur, & infundantur: & poſtea facta forti expreſſione, adde: cathol.* ʒ v. *confect. Hamech.* ʒ ij. *ſyrupi Saporis Regis,* ℥ j. *Miſce.*

Aſſumitur etiam Elleborus in infuſione, & in ſero lactis, vt:

℞. Seri lactis caprini extracti oxymelite, ℥ viij. *in eo infundantur* ʒ ij. *flor. cordial. ſpicæ nardi,* ʒ ß. *cortic. radic. ellebori nigri,* ʒ j. ß. *facta manè colatura, adde: ſacchari optimi* ℥ v. *Miſce.*

Permiſcetur etiam & adminiſtratur cum aliis medicamentis, vt eorum virtus augeatur.

℞. Maſſa pilul. agregat. cochiar. an. ℈ ij. *pulu. ellebori nigri electi,* gr. vj. *Miſce, formentur quinque, & decorentur.*

B

CAPVT II.

De lapide Lazuli.

LApis Cyaneus vocatur Cæruleus, Officinæ lapidem Lazuli vocauere, Meſuës lapidem ſtellatum nominat, cuius originem duplicem eſſe tradidit Dioſcorides, *lib. 5. cap. 56.* Vel enim in ærariis metallis effoditur, vel in arena littorali maris, in quibuſdam cauatis ſpecubus inuenitur.

Probatur *Aureis ſcintillis ſtellarum more emicans: colore admodum cæleſti: leuis ſine aſperitate: purus, ſine alterius lapidis miſcella: grauis: fractu contumax: magnis fruſtis conſtans.*

C Neque putes hunc lapidem venenum eſſe, propterea quòd facultatem habet putrefacientem, vſtoriam, & exſiccatoriam, ex Auic. *lib. 2. tract. 2. cap. 37.* Quæ omnia de non loto ſunt intelligenda: bene enim ablutus plurimùm iuuat. Modum verò quo lauari debet, non explicant omnino auctores. Alij in vaſe lapideo, aqua ipſa mutata, aqua roſacea trigeſies abluunt. Alij eluendum eſſe docēt per quinquagenas vices. Sed tutius eſt ipſum abluere toties, donec aqua ipſa pura ab omni ſorde, ſapore, odoréque videatur exuta, vt de omni lapide, 2. *ſimpl.* 15. monuit faciendum Galen. ablutionis enim vi ſordidiores partes ſeparantur, acriores diluuntur, ac temperantur. In qualibet lauatione, viginti quatuor horarum ſpatium abſumi debet, ex Gal. 1. *ſec. gener. cap.* 10.

D Lapis hic calefacit ordine ſecundo, exſiccat tertio. Doſis à ʒ j. ad ʒ ij. ß. Melancholiam, exuſtóſque humores expurgat. Quare prodeſt melancholicis, maniæ, mœrori, ictero nigro. Præſeruat à lepra. Incubo, & quartanæ febri remedio eſt. Animum hilarem facit, triſtitiam abigit, corpus floridum conſeruat; thoracem, & pulmonem à craſſis humoribus repurgat.

Vtimur lapide Lazuli formâ pilularum, & vocantur pilulæ de lapide Lazuli.

℞. Maſſ. pilul. de lapide Lazuli, pilul. fumar. an. ℈ ij. *formentur v. & deaurentur.*

In potu etiam propinatur.

℞. Lapidis Lazuli præparati, ʒ ß. *cathol. confect. Hamech. an.* ℥ ß. *cum decoct. flor. cordial. fiat potus.*

E Solet præterea nonnunquam adminiſtrari buccellarum forma.

℞. Lapid. Lazuli præparati, ʒ j. ß. *diaſen.* ʒ j. *miſce, cum ſaccharo, fiant boli.*

CAPVT III.

De Polypodio.

NOmen accepit hoc medicamentum à Polypo piſce, cum quo maximam habet ſimilitudinem: Radix eſt cuiuſdam herbæ habentis magnitudinem vnius palmi, quæ naſcitur ſupra ſaxa, & circa radices, & ſuper truncos arborum.

Eligitur

Eligitur *Quercinum : Magnum : Recens : Solidum : Nodoſum : Foris ex nigro rubeſcens : Colore intus herbaceo, vt piſtacium : Sapore dulci : Auſtero : Subamaro : Nonnihil aromatico.*

Eſt Medicamentum calidum, & ſiccum in ſecundo gradu, attenuat, incidit, & eſt noſtræ naturæ familiare. Auxiliatur quartanariis, hæmorrhoïdibus, melancholicis affectibus; & pro morbo Gallico, & doloribus iuncturarum diuerſimodè adminiſtratur. Doſis ad ℥ j. Eius tamen virtus meliùs decoctione, quàm infuſione extrahitur. Infunditur in ſero lactis caprini in puluerem redactum, cum aliis medicamentis permixtum, pro cruditate ventriculi, & frigida ventriculi intemperie corrigenda.

B *℞. Polypod. quercini,* ℥ j. *Epithym. Fol. ſen. Smilacis aſper. Ligni Guaiaci, an.* ℥ ß. *Ligni Aloës, Spica nardi, an.* ʒ j. ß. Omnia ſimul puluериſentur, & huius pulueris ʒ j. ß. inſpergatur in ℥ iiij. iuris gallinæ, aut ſeri lactis caprini, & propinetur. In infuſione ſic adminiſtratur.

℞. Polypod. quercini confracti, & infuſi in decoct. flor. cordial. facta ſuper infuſionem ʒ iiij. *fol. ſen.* ʒ vj. *reiecta ſubſtantia, addo Diaphœnic. Diacathol. an.* ℥ ß. *Syrupi de ſenna,* ℥ iij. *Miſce pro potu.*

In decoctione meliùs paratur ſic:

℞. Confect. Hamech. ʒ. vj. *Diacathol. Pulpa caſſ. an.* ʒ j. ß. *Syrupi de ſenna,* ℥ iij. *Cùm decoct. polypodij, fiat potus.*

Paratur etiam in apozematibus purgatiuis, pro dolore colico, cui maximè confert.

℞. Polypod. quercini confracti, ℥ j. *Fol. ſen. Epithymi, an.* ʒ v. *Sem. fœnicul. Aniſi, Cinnamom. an.* ʒ j. Miſce, & omnia immittantur in cauitatem galli gallinacei veteris, à quo priùs extractæ ſint partes interiores, quæ poſtea coquantur quouſque caro ab oſſibus ſeparetur, & de hoc iure tertio quoque die poſſunt offerri ℥ viij.

Poterunt in eundem vſum clyſteres parari.

℞. Prædicti iuris, ℥ x. *Benedict. Hier. picra, an.* ℥ ß. *Olei aneth. Camomil. an.* ℥ j. ß. *Miſce pro clyſtere.*

CAPVT IV.

De Epithymo.

EPithymum eſt flos cuiuſdam plantæ, quæ naſcitur iuxta thymum, minutiſſimis ramis illi alligatæ, ex qua eminenter exiſtit flos ipſe, ſicuti cuſcuta exiſtit ſupra lignum: vnde oritur illud commune prouerbium: *Epithymum ſupra thymum, & cuſcuta ſupra linum.* Hinc conſtat, quàm falſa nitantur opinione, qui putant epithymum eſſe ſupra linum, etſi ſit verum, aliquando naſci circa alias plantas, vt circa hyſſopum, licèt hoc non ſit ita efficax, ac illud quod iuxta thymum germinat.

Præſtantius epithymum colligitur in Apulia & Creta, ſed vbertim in Hiſpania, quod efficacius eſt. Eſt calidum, & ſiccum in tertio gradu, habet vim incidendi, & attenuandi. Et medicamentum alexipharmacum, & maximam cum iecore, liene, & præſertim corde, cuius vires ſtrenuè tuetur, conuenientiam habet.

Euacuat à proprietate humorem melancholicum, & atram bilem cæteris medicamentis potentiùs excernit, idque facilè, & citra moleſtiam vllam. Prodeſt aduerſus melancholiam, epilepſiam, diuturnos capitis dolores: Confert cordis tremori, animi deliquio. Cunctis lienis affectionibus ſtrenuè opitulatur. Renum vitiis, & melancholia hyponchondriaca vexatis remedio eſt. Datur vtiliſſimè contra carcinomata, elephantiaſim, & vlcera maligna, quin & quartana detentos liberat.

Doſis in decoctione à drachmis quinq; vſque ad viginti, & pulueris eius à drachmis tribus vſque ad ſeptem. Vtimur in decoctione, aut infuſione hoc modo.

A *℞. Epithymi infuſi per noctem in infuſione,* ʒ v. *fol. ſen. facta in decoct. fol. & flor. cordialium,* ʒ vj. *Facta colatura, adde Confect. hamech.* ʒ iij. *Pulp. caſſ. Diacathol. an.* ʒ j. ß. *Syrup. de ſenna, De Epithymo, an.* ʒ j. ß. *Miſce, fiat potus.*

Infunditur etiam in ſero lactis caprini, vel aliqua decoctione appropriata, vt ſuprà *cap. de Polypodio* dictum eſt.

CAPVT V.

De Fumaria.

FVmaria, quæ & fumus terræ vocatur, vt auctor eſt Dioſcorides, *lib. 4. cap.* 95. cum Plinio *lib.* 25. *cap.*

B 13. Herba eſt fruticoſa, prætenera, foliis coriandri, cineritij coloris, flore purpureo.

Eligitur *Viridis : Tenera : Foliis teneris, planis, non criſpis : Flore ſubviolaceo : medio Vere cum flore collecta.*

Eſt modicè calida, vt firmat Aëtius *tetrab. 1. ſerm.* 1. *cap. de fumo terræ*: quare in febribus præſertim à ſucco pituitoſo, & melancholico ſubortis, tutò propinari poteſt. Meſuë in ſuperficie calidam, in profundo modicè frigidam ſtatuit: & in hoc ſenſu intelligendus eſt Auic. qui *lib. 2. cap.* 271, illam frigidam eſſe, opinatur. Doſis ſucci eius, ab vncia dimidia ad vncias duas: Pulueris, à drachmis tribus ad drachmas quinque: Decocti, ab vnciis decem ad vncias quindecim.

Semper dulcoranda eſt ſaccharo, aut melle, vt eius amaror aliquantiſper poſſit retundi. Et cùm diuerſis

C partibus conſtet, nempe ſubſtantia amara, atque acerba, idcircò contrarios de ſe præſtat effectus: & ſic ob illam acrem facultatem attenuat, aperit, penetrat; ob acerbam ſtypticam, partes interiores roborat. Purgat bilem, ſalſóſque & aduſtos humores per aluum vacuat, & hoc modo cutaneis vitiis ſummè reſiſtit, & melancholicos affectus mirificè leuat; & maximè ſi ea cum ſenna, & polypodio in ſero lactis caprini priùs per noctem madeſcat.

℞. Fumar. M. ß. Senna, ℥ ß. *Polypod.* ʒ ij. *Epithymi,* ʒ ij. *Caryophyl.* g̃. x. Omnia contuſa leuiter, per integram noctem infundantur, in ℥ x. aut libra vna ſeri caprini. Cola manè, & cum ſaccharo propina.

Vel fiat hoc modo:

D *℞. Succi fumar.* ℥ ij. ß. *Seri lactis caprini,* ℥ x. *Sacchari* ℥ ij. *Miſce pro vno hauſtu.*

Pro melancholicis hypochondriacis vtilis eſt hic potus, & inſanientibus. Opitulatur lepræ ſcabiei, prurituі, impetigini, ſerpigini, febribus diuturnis, & à craſſo, terrenóque humore ſubortis. Balneum in quo decoquitur fumaria, ad prædictos affectus vtile eſt.

Soleo ego parare *Syrupum*, cui *de ſero lactis compoſitum*, titulum dedi, qui prædictis vitiis confert apprimè.

℞. Seri lactis caprini benè depurati, ℔. xx. *infunde per noctem in eo : Polypody,* ℥ ij. *Epithym.* ℥ iij. *Senna,* ℔. ij. *Myrobalanor. Indor. contritor.* ℔. j. ß. *Flor. cordial. an.* ℥. *Aniſi,* ʒ ij. *Cinnamomi elect.* ʒ iij. *Paſſular.* ℥ ij. *Prunor. exacinator.* ℔. j. *Fumariæ. M.* x. Bulliant om-

E nia quouſque abſumantur libræ duæ: Colaturæ adde: *Succi fumar.* ℔. j. ß. Iterum coque lento igne, quouſque abſumatur ſuccus. Adde. *Sacchari q. ſ. & fiat ſec. art. ſyrupus.*

Cuius vnciæ quinque, aut ſex per ſe; aut vnciæ tres cum decocto aliquo melanagogo permixtæ, propinentur ieiuno ventriculo, quarum ope aluus mediocriter rumpetur, & corpus ab humore melancholico planè reddetur immune.

CAPVT VI.

De Senna.

NVllum eſt medicamentum, quod frequentiùs in vſu medico vſurpetur ad mouendam aluum,

quàm Senna, qnæ eſt planta babens magnitudinem vnius cubiti, & habens folia ſimilia liqoiritiæ, vel fœnugræci, quæ fabarum ſaporem redolent: flores ipſius emicant velut aurum, qoibus folliculi, ſeu fuctus ſuccedunt, qoi falcatæ lonæ figuram habent, ita compreſſi, vt ſuperior membrana inferiori cohærere videatur, qui tenui pedicolo appenſi prominent, vt auctor eſt Serapio, *cap.* 58. Matoreſcentes patuo ventorum ſtatu facillimè diſcutiuntur. In his ergo ſemen continetur, adeò ſimile ſemini vuarom, vt primo occurſo voum ab alio diſcernere ſit difficile. Ipſa planta colligitur in Apulia, Ægypto, & in Hiſpania, ſed Ægyptia præſtantior eſt. Tam foliis, qoàm folliculis Medici vtuntur.

B Eligitur autem folinm *Oblongius: Acutius: M,rti maioris effigie: Viridius etiam ſubalbido præſtantius.*

Folliculos præſtat *Recens: Completus: Semimbus amplis compreſſis: Coloréque ad liuidum, & ſubnigrum accedense praditus, cum adſtrictione amarus.*

Hoc medicamentum eſt tutum, familiare, benignũ, & ſecurè prægnanribus, & in qoauis ætate concedi poteſt. Melancholiam, bilémque aduſtam, & pitoitam ſalſam euacuat; & ſic prodeſt in morbis longis, à pituita ſalſa, & melancholico humore ſobortis. Purgat præcipuè cerebrum, cor, iecur, & pulmonem, omnes ſenſus acuit, hilaritatem inducit, corpus incolume, & iuuenile conſeroat. Qnare illud variis modis parare Medici conſueuerunt, & eo vtuntur ad abſtergendum

C ventrem. Vt ſic.

℞. Pulp. caſſ. fiſtul. Carnis prunor. an. ℥ j. *Vuar. paſſar. ſine nucleis,* ℥ ß. *Sen. puluerſata,* ℥ ß. *Sem. aniſi, Pulu. diarrhod. ablatis, an.* ℈ j. *Sacchari albi, quod ſit ſatis vt fiat conſerua.*

Adminiſtratur etiam in iure gallinæ. Paratur etiam cum prunis paſſis hoc modo.

℞. Aq. bugloſ. ℥ xvj. *In ipſa infundantur, Polyp.* ʒ iij. *Coquatur ad remanentiam vnius libræ, & poſtea in eo decocto fiat Emulſio* ʒ iij. *Sem. carcham. vt per ebullitionem permaneant* ℥ x. *& deinde in ipſo decocto infundantur pruna paſſa madefacta, & enucleata, Num.* vj. *Sacchari,* ℥ v. *Bulliant iterum ad remanentiam* ℥ v. *& propinentur ægro.*

Exhibetur etiam hoc medicamentum commodius in infuſione, aliis medicamentis admixtum.

D *℞. Confect. Hamech, cathol. an.* ℥ ß. *Syrup. de ſenna,* ℥ iij. *Miſce, & cum infuſione* ʒ. v. *fol. ſen. fiat potus.*

Offertur etiam in apozematibus, vel ſyrupis expurgantibus in morbis diuturnis.

℞. Syrup. Byzantini, Syrup. de duab. radic. cum acete, an. ℥ j. *Infuſionis* ʒ. iv. *fol. ſen. Miſce, fiat potus.*

Conficitur etiam ſyrupus præſtantiſſimus pro affectibus melancholicis in hunc modum.

℞. Fol. ſen. ʒ. vj. *Zingiber. Cinnamomi, an.* ℥ j. *Flor. bugloſ.* ʒ. ij. *Infundantur in* ℥ x. *aqua feruentis, aut ſeri caprini, in vaſe vitreo anguſti orificij, & occluſo foramine, nullus penitus ſpirãdi pateat exitus. His peractis, puluinari plumis anſerinis farto, ignéque calefacto vas inuoluatur, reponatúrque in arca in qua pernoctare ſinatur: ſic enim conſeruato calore, dilutum maceratorũ medicamentorũ facultatem omnem in ſe accipit, quòd manè expreſſum ſeruetur.*

E Vtuntur etiam milites, & plebeij homines, & illi qni morbum Gallicom occultare volunt, hoc medicamento in poloerem redacto, & aliis permixto, quæ illius morbis malitiam infrænare qocont.

℞. Sennæ, ℥ j. *Smilacis aſperæ,* ℥ ß. *Triturentur tenuiſſimè, & cum pari Sacchari quantitate miſceantur, & ſeruentur.*

Hoius pulueris poſſunt exhiberi ʒ ij. matutino tempore cum vino permixtæ, liqoore aliqoo, vel decocto ſmilacis aſperæ, vel radicis chinarum, vel Ebeni: ſic enim hic morbus ſenſim ac ſenſim miteſcere ſolet.

Pro delicatulis fiunt tabellæ per ſe cum ſaccharo, & puluere ſennæ, vel cum aliis medicamentis permixtæ.

A *℞. Sen.* ʒ ij. *Hermodactylor.* ʒ j. *Smilac. aſper.* ʒ j. ß. *Radic. chinæ* ʒ ß. *Cum ſaccharo fiant tabellæ.*

Sed pro maiori explicatione, Quæro primò: Vtrùm Senna à Græcis fuerit cognita? Alij putant Græcorom Delphinium eſſe; alij Peplinm eſſe rentur; quidam Empetron; plores coluteam Theophraſti eſſe arbitrantur. Sed non eſt Delphinium: Nam hoc folio veſtitur oblongo, tenui, repando; Senna verò orbiculari, & veluti fœnogræci rotundo: flos illi purpureus emicat; huic luteus. Senna tumidum oſtendit folliculum membraneum, io quo ſemen atrum, durum, vuarum vinaccis proximum includitur; Delphiniom verò ſiliqoam profert, quæ ſemen exile, teres, milio ſimile concipit. Non eſſe peplium ex eo conſtat, quòd Senna ſiliquas, & in

B his ſemen gerit; peplion minimè. Deinde peplion folio eſt portulacæ; ſenna fœnugræci. Ad hæc peplion lac habet, quo ſenna caret. Inſuper Senna non eſt empetron, quia ſenna non habet folia lentis, nec ſalſa eſt, ſed ſubamara; Empetron locis maritimis naſcitur, & ſaxoſis: prætérqoàm quòd ſenna qnò magis mari appropinqoat, eò amarior ſentitur. Senna adhuc minus eſt colotea Theophraſti: quia hæc arbor moltis annis perdurat: ſenna, herba eſt, quæ pancis menſibus viuit. Ergo Senna ab antiqoioribus nuſquam fuit deſcripta, licèt à Iunioribus Græcis ea ſit cognita: eam enim cognouit Actuarius *lib. 5. meth. cap.* 8. vbi nonnulla de ea conſcripſit de coius facultate, & efficacia ſat Arabes dixere vbertim.

C Quæro ſecundò. Vtrùm maior foliis, qnàm folliculis purgandi vis inſit? Meſuès folliculos foliis præfert; ſed refragatur experientia, qua docemur folia io expurgando eſſe præſtantiora: & licèt folliculi ob denſiorem ſobſtantiam, & potentiam contentorum ſeminum, maiori videantur eſſe præditi expurgandi vi; tamen duabus infuſionibus factis, vna ex poris folliculis, altera ex ſolis foliis, & deinde vtriſque æqua lance bibitis, manifeſtè deprehenditur maiorem efficaciam ineſſe foliis, quàm folliculis; & ideò noſtro æuo contemnuntur, folia in frequenti vſu admittuntur.

Quæro tertiò: Vtrùm Senna debilitet ventriculum? Meſuès firmat. Obſtat illios ſententiæ ſapor auſteros, & ſubamarus, qoæ qualitates ſtomachum firmant, & roborant. Quare torminoſum medicamen-

D tum non eſt, niſi ſumentis natura flatibus gignendis ſit accommoda, etſi tutius ſit ſemper cum ſenna puluerem maſtiches, aniſi, cinnamomi permiſcere: cum enim temperamento ſit remiſsè calida & ſicca, vt firmauit Serapio, *cap.* 58. excitat flatus, qui à debili, & imbecillo calore generantur, ex Gal. *3. de cauſ. ſympt. cap.* 2. Et maximè ſi ſennæ infuſio offeratur, quæ flatus plus mouet, quàm decoctum; nam decoctio diſſipat, quia tenues, & ignitæ partes exhalant.

ARTICVLVS IV.

PRæſens Articulus in vndecim diſtinctiones diuiditur. In prima, agemus de Aquis humores variè

E diſponentibus. In ſecunda, de Syrupis, tam diſponentibus, qoàm expurgantibus. In tertia, de ſpeciebus Loch varios vſus præſtantibus. In quarta, de Electoariis, humores purgantibus. In qninta, de Pilulis in diuerſos vſus confectis. In ſexta, de Confectionibus. In ſeptima, de Conſeruis. In octaua, de Trochiſcis tam purgantibus, quàm alterantibus. In nona, de Oleis. In decima, de vnguentis. In vndecima, de Emplaſtris.

DISTINCTIO I.

De Aquis.

PRæhabita doctrina de omnibos medicamentis ſimplicibos, quæ humores euacuant, atque de aliis quæ in Officinis præſtantiora habentur: (omnium enim naturam, & poteſtatem recenſere, propemodũ infinitum eſſet)

Digitized by Google

eſſet) in hoc Articulo medicamentorum compoſitorum facultatem ſolidè explicamus, ab illis quæ minorem compoſitionis apparatum expoſtulant, incipientes: Et primò de aquis.

AQVA eſt ſubſtantia quædam liquida, ab omni ſorde ſeparata, & propter ſimilitudinem quam habet cum elemento aqueo, aqua dicitur. Et licèt verum ſit, quòd medicamentorum ſimplicium decoctiones pro vſu medico præſtantiores ſint, quia eorum vitrutes meliùs obtinent, tamen quia ægri moroſi illas aſſumere tenuunt, inuenta fuit ars diſtillatoria, cuius ope & medio, non ſine labore, at cum vtilitate multa, vitrutes prædictorum medicamentorum extrahuntur, & conſeruantur; vt hoc modo ægrotantium palato ſuapte natura faſtidibundo indulgere poſſimus, quod in decoctionibus fieri non poteſt, quæ facilè corrumpuntur.

Aquæ ergo ſtillatitiæ ſub triplici differentia reponuntur. Aliæ ſunt alimentoſæ, quæ ex carnibus extrahuntur. Aliæ alimentoſæ, & medicamentoſæ, quæ ex prædictis carnibus cum aliis medicamentis admixtis extrahuntur. Aliæ ſunt ſimpliciter medicamentoſæ, ita vt illis ſolùm conueniat noſtram ſubſtantiam alterare: & hæ rurſus aut operantur primis qualitatibus, aut aliis. Omnes autem extrahuntur in vaſe plumbeo, aut æreo, aut vitreo, quòd Mariæ dicitur, & fit in duplici vaſe: Hoc enim modo vis rei quæ diſtillatur meliùs extrahitur, diutiùs durat, & nullum nocumentum affert; ſicut illa quæ in vaſe plumbeo aut æneo celebratur: malignam enim qualitatem medicamenta ex his vaſis acquirunt, & ſolùm per annum vis durat.

Inter has aquas aliæ humores calidos concoquũt, & præparant; aliæ pituitoſos; aliæ melancholicos. Omnes duobus modis ſolent adminiſtrari: Vel enim intus aſſumuntur, vel exterioribus partibus apponuntur. Quæ per os ſumuntur ad vſus diuerſos, variis modis adminiſtrati ſolent, ad attemperandos humores, aut ad remouendam intemperiem, inductam in partes ſolidas viuentium; Quæ ſi ſunt frigidæ, plurimas afferunt vtilitates: Aliquæ enim ſitim ſedant, aliquæ ventriculum à craſſa mendicamenti purgantis portione abſtergunt, alia denique aliæ promittunt. Doſis ab vnciis quatuor vſque lib. vnam.

CAPVT I.

De Aquis infrigidantibus.

AQua Scorzonera.] Hirci barbæ congener eſt herba, quam Scorzoneram appellat Hiſpania, quod Latinè viperinam, ſiue viperariam, aut ſerpentariam ſonat, ſic dicta quòd contra venena viperarum, aut ſerpentum efficax habeatur; nam Hiſpani viperam *ſcorzo* vocant. Noua hæc planta primùm inuenta in Catalonia, à quodam ſeruo Afro, à Ceruero Leridano viro nobili, pretio empto. Cum enim quidam meſſores in agro à viperis demorſi fuiſſent, is qui in Africa plantam hanc nouerat, propinato eius ſucco incolumes ſeruabat omnes, quotquot demorſi fuiſſent, ſed nemini plantam oſtendebat, ne lucro defraudaretur. Tandem cùm vafri homines locum obſeruaſſent, ex quo plantam deferebat, illuc profecti, eam ſunt nacti, reſciſſæ nuper herbæ reliquiis inuentis. Ea eruta, factóque ipſius periculo, euulgata res eſt, & ſcorzoneram appellarunt. Flos in Hiſpania Maio menſe prodit, in Germania ſeriùs. Foliorum, aut radicis ſuccus datur præſentaneo remedio potandus, aduerſus viperarum, cæterorúmque venenatorum animalium ictus.

Hæc aqua eximia mirabilem contra venena, venenatóſque morbos, peſtilentes, & malignos habet prærogatiuam, mirificè ſanguinem corrigit, ac putredinem delet, & cùm mitiùs infrigidet, calidam cordis & hepatis intemperiem arcet: bilis & ſanguinis incendium remouet; malignam qualitatem extinguit;

A & cardiaca natiua vi & efficacia, cordis & hepatis robur tuetur: nam copioſè ſpiritus generat, & purificat, & ideò febribus malignis, ac peſtiferis remedio eſt; cuius ſolia impoſita ſuper carbonem, aut abſceſſus peſtilentes, ſummo ſunt ex vſu.

Aqua Borraginis magis infrigidat quàm ſcorzonetæ, etſi à mediocritate per frigiditatem, & humiditatem parùm recedat. Habet facultatem corrigendi ſanguinem, putredinem malignam arcet, calidam intemperiem viſcerum perſanat, exhilarat, cerebrum & cor roborat, cutaneis affectibus opitulatur, & melancholicis morbis remedio eſt.

Aqua Bugloſſa eaſdem facultates habet, ſed excellentiores quam aqua borraginis, licèt ſpecie ab ipſa non differat: neque tantam ſortitur humiditatem excrementitiam, quanta borragini conuenit propter culturam. B Exhibetur in iiſdem affectibus, ſed illis præſtantiùs, efficaciúſque opitulatur.

Aqua Cichorij inter incidentes præualet, quia præter frigiditatem, cuius vi dictis præſtantior eſt, attenuat, aperit, deobſtruit. Argumento ſunt partes amaræ, quæ in ipſa reperiuntur. Quare vtilis eſt in febribus, quæ ex putredine bilis, & pituitæ originem ducunt, ac ſanguinis feruorem extinguit. Magnum conſenſum cum iecore habet, ideò humores calidos in ipſo, renibus, & vtero impactos ad coctionem diſponit. Omnibus morbis bilioſis qui ea læſione hepatis emanant, mirè ſuccurrit.

Aqua Oxalidis, ſeu acetoſæ, æqualem vim habet in infrigidando, quam cichorij: magis tamen aperit, attenuat, & deobſtruit. Vtiliter offertur in bilioſis febribus C ex putredine bilis & pituitæ pronatis, feruorem ſanguinis attemperat, malignæ qualitatis augmentum prohibet, & ideò mirificè prodeſt in malignis febribus. Lædit tamen vterum, & pectus, & in fœminis quæ in hyſtericas affectiones frequenter incidunt, ſicut in pleuritide, & aliis thoracis morbis eſt inutilis; vterum enim acore lædit, & humores per ſputum excernendos expelli prohibet.

Aqua Papaueris erratici infrigidat, aperit, conciliat ſomnum, contemperat humores, & impetuoſos eorum influxus prohibet; quare vtilis eſt in iis qui ceciderunt ex alto. Similis eſt *Aqua papaueris rubri*: Nam præterquam quòd eaſdem ſortitus dotes, eminenti quodam modo ſudorem prouocat, & ideò in pleuritide in D ſeptimo die commodè offertur.

℞. Aq. Papauer. rubri, ℥ iiij. *Lapid. Belzaartici,* g̃. vj. *Sacchari* ℥ j. *miſce, fiat hauſtus vnus, & tepidus ebibatur.*

Aqua Cucurbita infrigidat, bilis acrimoniam compeſcit, ſanguinis incendium extinguit, & humores calidos in renibus, ventre, & hepate, reliquíſque partibus interioribus ad coctionem præparat, facici ardorem mitigat, eiúſque decorem conciliat, etſi pro præparatione humorum parum ſit in vſu.

Aqua Porculaca infrigidat, incraſſat, tenues humores ad motum ineptos reddit. Vtilis eſt ſanguinis ſputo, & hæmorrhagia omni, febribus ardentibus, eryſipelate, cardialgia ex humore bilioſo ſuborta, nam cum ventriculo maximum obtinet conſenſum.

E *Aqua Lactuca* omnibus aliis præſtantior eſt, cùm in tertio gradu infrigidet; humores aduſtos contemperat, ipſos incraſſat, & mirandum in modum ſomnum conciliat: & ſic vtiliſſima eſt in phrenitide, ac ſuperflua vigilia: reſpicit cerebrum, & cor.

Aqua Plantaginis inter infrigidantes, & incraſſantes primum locum occupat, quia in ſecundo gradu infrigidat, & exſiccat, & ſic omnes fluxiones reprimit, partes roborat; habet conſenſum cum renibus, in quibus (ſicut in toto corpore) bilem diſponit, & calidam intemperiem aufert. Commoda eſt in vlceribus, præſertim Gallicatis: ea enim vehementer exſiccat. Ponitur etiam in oxyrhodinis; quia repercuſſoria vi, medicamenti inſtar, humorem à parte inflammata repellit.

Aqua capitum Roſarum, etſi cordialis non ſit, tamen humores calidos attemperat, incraſſat, ac fluxiones ſiſtit; habet enim maiorem adſtringendi vim: quare in diarrhœa, dyſenteria, & immodico fluxu ſanguinis ex omni parte emanante, vel per ſe, vel ſyrupis adſtringentibus permixta, mirificè prodeſt.

Aqua Roſarum frigida eſt, & ſicca, adſtringit, & cardiaca eſt, incraſſat, tenues humores attemperat, atque per qualitatem alexipharmacam, quam habet, veneno reſiſtit, putredinem arcet, cor, & cerebrum roborat, ventriculum firmat, febribus malignis remedio eſt, repellit, & ſic oxyrhodinis permiſcetur: & cùm recreet cor, epithematibus permiſcetur: & illita carpo, volis manuum, plantis pedum, & naribus indita, odore ſuo ſuauiſſimo ſpiritus recreat, & refocillat.

Aqua Solatri in prædictis morbis efficaciorem ſortitur facultatem; præparat humores calidos, præſertim exuſtos: caput, ventriculum, & renes reſpicit; vlcera ſordida, & caua abſtergit, exſiccat, & carne implet.

Aqua Florum Nenupharis ſanguinem ſuperexcalfactum refrigerat, viſcera omnia incendio occupata contemperat. Morbo regio, tuſſi calidæ, pleuritidi, & capitis dolori confert, ſitim, & febrium peſtilentialium calorem extinguit, & hecticæ medetur. Has, & ſimiles vires ſortiuntur *Aqua Violarum, Semperuiui, Fragorum, Coraſorum acidorum*: Hæc enim præterquam quòd refrigerat, vitiis oculorum calidis remedio eſt, incîdit, attenuat, ſomnum conciliat, vtilis in febribus malignis, præſertim ſyrupis admixta.

Aqua Citoniorum frigida eſt, & ſicca, cor & ventriculum roborat, veneno, venenoſiſque affectibus opitulatur, cibum in ventriculo retinet, vomitum compeſcit, alui fluorem ſiſtit, & hæmorrhagiam vndequaque fluentem coercet.

CAPVT II.

De Aquis concoquentibus pituitam.

A*Qua Scabioſa*, inter omnes aquas quæ pituitam coquunt, maximè temperata exiſtit, & cordialis eſt: quare mirum in modum opitulatur in cordis palpitatione; concoquit pituitam in pectore; & in frigidis eius affectionibus vtilis eſt, vt tuſſi, aſthmate, orthopnœa. In febribus malignis ſummoperè præſtat, nam cum lapide Belzaartico permixta ſudorem prouocat. In cutaneis affectibus plurimùm iuuat, vt ſcabie, Elephantiaſi, & aliis affectibus qui ex pituita ſalſa originem ducunt.

Aqua Meliſſa magis cardiaca eſt, intenſiùs calefacit, & attenuat; quare ſudorem prouocat, thoracem, & aſperam arteriam lenit, pituitam concoquit, corroborat cor; ideóque prodeſt in febre ſyncopali, quotidiana, in frigida cordis intemperie: cerebrum corroborat, memoriam deperditam reſtituit. Et prodeſt in omnibus melancholicis affectionibus, & cordis morbis auxiliatur apprimè.

Aqua Mentha calefacit in ſecundo gradu, præparat pituitam, præcipuè in vtero, ac ventriculo, coctionem iuuat: vtilis eſt in vertigine, Epilepſia, & in omnibus frigidis cerebri affectionibus, quæ per conſenſum ventriculi excitantur, cum quo maximum conſenſum habet, ſicut cum liene, ac hepate, quas partes roborat & firmat, habétque facultatem internecandi vermes.

Aqua Abſinthij eodem gradu calida, diſponit pituitam in hepate; quare omnibus hydropis ſpeciebus opitulatur, cuius partis actionem perficit. Auxiliatur ventriculo, & illius vires confirmat, ſiſtit vomitum, vermes inteſtinorum interficit; vtilis eſt in melancholia hypochondriaca, ſyncope humorali pituitoſa; flatus mirificè diſcutit, & vehementer deobſtruit.

A *Aqua Fœniculi* eundem in calore habet gradum, attenuat, aperit, pituitam præparat, præcipuè in capite, & ventriculo; quas partes vehementer reſpicit. Habet etiam cognationem cum hepate, pectore, renibus, & vtero: vrinam, & menſtruas purgationes prouocat; ſitim remouet. Reſoluit humores in tunicis oculorum impactos, & ſic viſum acuit, & frigidis oculorum vitiis opitulatur.

Aqua Apij paritatem ſeruat cum iiſdem in calore, etſi habeat maiorem efficaciam in attenuando, & incidendo: & ſic aperit, deobſtruit, & in hoc opere perficiendo inter omnes principatum obtinet. Pituitam præparat in vtero, renibus, liene, quarum partium obſtructiones aufert, menſtrua & vrinam prouocat.

Aqua Euphraſia calefacit in fine primi gradus: pitui-
B toſos humores præparat in toto corpore. Habet conſenſum cum hepate, quod viſcus corroborat; & cum oculis, quorum affectiones mirificè leuat: nam viſionem acuit, & lippitudinem ſanat.

Aqua Stachados calefacit, & exſiccat in ſecundo gradu, & eſt vtiliſſima in omnibus frigidis cerebri affectibus: hanc partem roborat, memoriam adauget: omnes ſenſus acuit, viſcidos & craſſos humores concoquit, & attenuat: prodeſt epilepſiæ, lethargo, paralyſi, vertigini, & cephalalgiæ.

Aqua Chelidonia, præter calorem quem habet in ſecundo gradu, virtutem habet reſoluendi humores in tunicis oculorum impactos; quare viſionem clarificat, nubeculas abſtergit, atque ideò ſemper in forma col-
C lyrij adminiſtratur.

Aqua Napha, & quæ ex floribus Arantiorum, & citri extrahitur, habet calorem in gradu primo, attenuat, aperit, reſoluit flatus, & inter omnes vim præcipuam obtinet alexipharmacam, ideóque habet magnam conuenientiam cum corde, cuius actiones ſummè roborat, ſpiritus vitales adauget, putredinem arcet: cerebrum firmat, omnes eius potentias acuit; apponitur naribus, carpo, volis manuum, & plantis pedum: ſuo enim fragrantiſſimo odore linquentes animo recreat, & ſyncope correptos excitat. Eius potus, coli & ventriculi dolores leuat, harúmque partium frigidam intemperiem mirum in modum perſanat.

Aliæ ſunt aquæ in probata Officina, quæ conſimiles
D habent facultates, & ſeruant naturam earum rerum, à quibus extrahuntur. Aliæ conferunt affectibus capitis frigidis, vt Apoplexiæ, Epilepſiæ, paralyſi, vt eſt *Aqua Betonica, ſaluia, maiorana, florum anthos, primula veris, florum liliorum conuallium.*

Aliæ concoquunt pituitam in thorace, & ſic frigidis huius partis affectibus valde conducunt, vt tuſſi, catarrho, difficultati ſpirandi, vt eſt *Aqua Adianti, hyſſopi, cardui benedicti, florum ireos, herba peti, nicotiana vulgò dicta, pulegij.*

Aliæ reſpiciunt ventriculum, flatus abſumunt, ventris dolores leuant, vt eſt *Aqua Cinnamomi, cherefolij, ſerpilli, calendula.*

Aliæ excalfaciunt hepar, eiúſque frigidos affectus leuant; & ſic conferunt hydropi, morbo regio, eius ob-
E ſtructioni, cirrho, & debilitati, vt eſt *Aqua Origani, centaurii, eupatorij.*

Splenem roborant, eiúſque morbis medentur, *Aqua Aſplenij, ariſtolochia, gentiana, naſturtij.*

Renes frigidis humoribus occupatos excalfaciunt, *Aqua Eruca, vrtica, ſaxifragia, parietaria, quinquefolij, raphani, enula pimpinella.*

Vterum excalfaciunt, eius obſtructiones auferunt, menſtrua remorata accelerant, flatus abſumunt, *Aqua Artemiſia, ſabina, leuiſtici, nepita, menthaſtri, calamintha.*

CAPVT

CAPVT III.

De Aquis melancholiam concoquentibus.

AQua *Fumariæ* in primo gradu calefacit, & humectat, ſanguinem corrigit, bilem aduſtam, pituitam ſalſam, & melancholiam attemperat; quare vtilis eſt in affectionibus, quæ ab his humoribus emanant. Habet conſenſum cum cerebro, ventriculo, iecore, & liene. Prodeſt cutaneis affectibus, & iecoris vitiis mirè auxiliatur.

Aqua Lupulorum eſt in actiuis temperata; in paſſiuis verò recedit per humiditatem in primo gradu. Præparat melancholiam; habet facultatem attenuandi, aperiendi, deobſtruendi: reſpicit cerebrum, hepar, & lienem; ſanguinem purificat, & cutis vitiis reſiſtit.

Aliæ ſunt aquæ, quæ bilem concoquunt in pectore *vt Aſari.* Aliæ in ſplene, vt *Aqua Cuſcutæ, Scolopendry, Corticis, & foliorum Tamariſci, Thymi.*

CAPVT IV.

De Aquis ad varios vſus vtiliſſimis.

AQua *Hordei*, etſi non fiat diſtillatione, ſed decoctione, inter ſtillatitias tamen connumeratur, & inter infrigidantes non minorem obtinet locum. Sanguinis, & bilis feruorem attemperat, & calidam cuiuſcunque partis intemperiem ſanat. Habet facultatem abſtergendi, quare ex vſu eſt in diarrhœa bilioſa, ac dyſenteria; & alia vlcera ſordida, præſertim oris, & inteſtinorum mundificat, & exſiccat. Vtiliter offertur in calidis inflammationibus thoracis, & ſic in pleuritide feliciſſimè adminiſtratur, maximè ſaccharo dulcorata, aut Syrupo violaceo permixta.

Aqua Scordy habet vim calefaciendi, & exſiccandi in gradu ſecundo, etſi in qualitatibus ſecundis habeat contrarietatem quandam: Duplici enim conſtat facultate, adſtringente vna, aperiente alia: Illa ventriculum, & reliquas noſtri corporis partes corroborat; huius vi attenuat, aperit, incidit, ſudorem mouet, & cùm vim alexipharmacam ſortiatur, ingreditur in decoctiones, quæ pro curandis febribus malignis parari ſolent; & in temperamento calido permiſcetur aliis aquis, quæ illius calorem refringere queunt.

Aqua Ceraſorum dulcium aliquantulum vergit ad frigiditatem, & maximè iuuat in epilepticis, pro eorum acceſſione remouenda, in os iniecta, & permixta cum lapide Belzaartico. Nec diſplicet pro huius morbi curatione eam adminiſtrare. Vtilis eſt etiam in ſyncope, & animi deliquio, quia animum exhilarat, & corroborat.

Aqua Aluminoſa refrigerat, exſiccat, atque abſtergit: vtilis eſt in vlceribus virulentis, & corroſiuis pudendorum, præcipuè ex morbo Gallico contractis. Humorum enim fluxum ſiſtit, ipſorum malitiam retundit, atque ipſa vlcera ad cicatricem perducit. Vtiliter adhibetur ad inflammationes & herpetas, ex febre, & ſcabritiem delet, fitque hoc modo.

℞. Succor. plantagin. portulacæ, agreſtæ, Aluminis. an. ℔. j. *Albumin. ouor. Num.* xij. *Agitentur omnia ſimul rudicula, & poſtea diſtillentur in alembico.*

Aqua Lanfranci, denominationem ſumpſit ab inuentore ſuo, *cap.* 12. *ſuæ Chirurgiæ paruæ*, & refert Guidonem, qui ipſam magis completam deſcribit, *tract.* 4. *cap.* 4. & maiorem virtutem habet, ob maiorem efficaciam medicamentorum ex quibus componitur. Secundùm Guidonem calefacit, & vlcera abſtergit ſordida, & corroſiua; præcipuè genitalium partium, quæ in morbo Gallico frequentiſſima ſunt. Nunquam per os aſſumenda, ſed externis partibus applicanda, cùm ſit corroſiua, & cauſtici potentialia inſtar viſcera poſſit abradere. Deſcribitur hoc modo.

A *℞. Viridis æris,* ℥ ij. *Auripigmenti,* ʒ j. *Aluminis,* ʒ ij. *Diſſolue in aq. roſ. Plantag. an. lib.* ij. ß.

Aqua vitæ, quæ eſt pars calida, vinoſa & tenuiſſima, ex vino rubro extracta, maximam habet calefaciendi vim, & exſiccat validè, attenuat, incidit, flatus diſcutit. Quare maximè vtilis eſt in dolore colico ex intemperie frigida concitato, qui ventriculum, hepar, & aliam quamlibet partem vehementer opprimit. Hæc vini ſubtiliſſima pars cuncta à corruptione vindicat: imò in corpus humanum iniecta omnem putredinem arcet; excitato calore natiuo, coctiones promouet, cunctis cruditatibus liberat, viuidam vim ſpirituum vitalium recreat, ventriculum calefacit; cerebrum humidius algoréque preſſum excitat, intellectum acuit,
B viſum lucidum efficit, memoriam reparat. Denique admiranda eſt aquæ vitæ potentia, & maxima poteſtas illorum liquorum pretioſiſſimorum, qui ab hac aqua per ſublimationem extrahuntur.

Sed maxima conſideratione debet propinari: & in quantitate modica: Nam ſi humores pituitoſi adſint, pars tenuis reſoluitur remanente craſſa, quæ ipſis frigidior redditur: & aliquando caliditate ſua ipſos humores penetrare facit, & ita cogit, vt in ſubſtantia partis imbibantur, & ſic hac de cauſa grauiſſima excitantur ſymptomata.

Quando verò exterioribus partibus admouetur, tunc maiori ſecuritate, & vtilitate, Medici eius ope curationem aggrediuntur, vt in conuulſione ex repletione, & paralyſi, in quibus affectibus mirificam opem præ-
C ſtat. Vtilis eſt etiam ad regenerandos pilos, cùm partes debiles illa abluuntur, quia dilatat poros, & materiam pilorum ad partes attrahit.

Vt verò efficacior euadat, ſolent quando ex vino extrahitur, in illa infundere medicamina varia, pro variis morbis qui curari debent: Nam pro roborando cerebro, macerant in ea ſaluiam, Betonicam, Maioranam. Pro firmando ventriculo, cinnamomum, Maſtichen, ſpicam, abſinthium. Pro regenerandis pilis, puluerem Abrotani, cortic. Auellanar. Cannarum, & alia huiuſmodi. Exemplum ſit hoc.

℞. Caryophyllorum, Nucis Moſchatæ, Zingiberis, Galangæ, Piperis longi, Zedoariæ, Granorum Iuniperi, Corticum Arantiorum, Cortic. citriorum. Maioranæ, Roris marini, Menthæ, Baccar. lauri, Pulegij, Ariſtolochiæ rotundæ,
D *Stœchados, Cardui Benedicti, Florum Primulæ veris Roſar. rubear. Flor. ſambuci. Spicæ Nardi, Ligni Aloes Cubebar. Cardamomi, Cinnamomi, Calami Aromatici, Saluiæ. Baſilici, Gentianæ, Calamenthi, Sãtalor. omnium, Radic. Acori, Radic. pæoniæ, Granor. pæoniæ, Macis, Nigellæ, Cornu ceruini, Raſuræ eboris, Chamædryos, Chamæpityos, Maſtiches, Thuris albi, Aloës hepaticæ, Myrrhæ, Flor. chamomil. Aneth. Artemiſiæ, Betonicæ, an.* ʒ iij. *Flor. borrag. Flor. bugloſ. Meliſſæ, Sem. aniſi, Fœniculi, Carui, an.* ʒ ij *Specierum electuarij de gemmis, Diarrhod. Triaſantalor. Aromatic. roſ. an.* ʒ ß. *Specier. Diamoſch. dulcis, Diambræ, Diagemmæ, Theriacæ, Diacori, vn.* ℥ ß. *Flor. calendulæ, Radic. Bardanæ, Radic. filicis, an.* ℥ ß. *Chelidon. maioris,* ʒ ij. *Tab. elect.* ℥ j. ß. *Olei terebinth.* ℔. j.

E Omnia ſuprà dicta pulueriſata bene, ponantur ſingula ſuo tempore in aqua vitæ optima, quæ facta ſit ex generoſiſſimo vino per alembicum vitreum, & fermententur, incipiendo à vere, continuandóq; per æſtatem; & obturetur exquiſitè vas vitreum, quod ſit capax viginti librarum aquæ vitæ, tunc verò cola, & ſerua. Quæ aqua pro cordis, ventriculi, & cerebri frigidis affectibus eſt pretioſiſſima, & tempore peſtis, vtiliſſima: corpus enim à corruptione, tetráque aura præſeruat.

Cognoſcitur præſtantia aquæ vitæ ex odore: nam quæ fragrantiſſima eſt, & ſuauiſſimum ex ſe ſpirat odorem, cæteris antecellit: ex hac fit aqua diſtillatiria pro articulorum doloribus, morbo attonito, & membrorum mollificatione mirabilis.

℞. *Aq. ardentis ex vino optimo extracta*, ℔. ß. *Acori preparati*, ℥ ij. *Flor. roriſmarini*, ℥ j. *Folior. eiuſdem*, *M.* ß. *cinnamom. Ligni aloës, an.* ʒ j. *Macis*, *Cardamom. Cortic. citri, Cariophyl. an.* ʒ ß. *Spica Nardi*, ℈ j. *Zingiber.* ʒ j. *Stœchad.* ℥ ij. *Moſchi, Ambra, an.* g̅. vj. Omnia ſimul diebus quinque macerentur, & diſtillentur.

Prodeſt deinde ad exſiccanda vlcera, ſi paretur hoc modo.

℞. *Aq. vita*, ℥ iij. *Theriac.* ℥ j. *Diſtillentur in alembico, & quod diſtillat vlceri applicetur, ſuperaſperſis pulueribus aloës, Myrrha.*

Pro conciliando ſomno ſic paratur.

℞. *Papaueris albi, Papauer. nigri, an.* ℥ ß. *Vini albi, Fellis leporis, an.* ʒ ij. *Aqua vita*, ℥ iiij. Infundantur infundenda in aqu. vitæ per dies tres, & poſtea diſtillentur. Gutta vna permixta cum aliquo ſyrupo ſomnifero conciliat ſomnum per horam vnam. Duæ guttæ, per duas, & ſic de ſingulis.

Contra hecticam, & phthiſim ſic conficitur.

℞. *Aq. vita generoſa*, ℔. iiij. *Panem triticeum calidum, Num.* 1. *Proiice hac in alembicum ſpatio* 14. *dierum, poſtea diſtillentur, additis ſpeciebus, Diamargarit. frig. Diambra, Diarrhod. Abbatis, Diambes, an.* ʒ ij. *Pulp. caſſ. extract. recenter, ſacchari candi, an.* ℥ j. *Succi glycyrrhiza*, ℥ ij. *Roriſmarini*, ʒ iij. *Moſchi*, ℥ ß.

Aqua Ant. epileptica.

℞. *Radic. paonia maris ſiccatarum*, ℔. ß. *Angelica, Ariſtoloch. longa, Fraxinella, Fol. Origani Cretici, Ruta, Saluia, an.* ℥ j. *Flor. Paonia maris, Betonica, Lilior. conuallium: Rorismarini, Tilia, ſiccatorum, Sem. Ammeos Orientalis, Nigel. an.* ℥ j. ß. *Paonia*, ℥ ij. *Caſſia lignea, Cardamomi minoris, Nucis Moſchata, Olei vitrioli, an.* ʒ. ij. Puluerandis craſsè puluerатis, affundantur ſpiritus vini ℔. viij. macerentur per octiduum vaſe benè clauſo, deinde colentur per ſetaceum denſiſſimum, colatura ſeruetur in vitreo nimbo probè obturato.

Hæc aqua, optima eſt pro curanda Epilepſia, omnibúſque aliis frigidis cerebri morbis propulſandis, ſi cochlear vnum ſingulis diebus ieiuno ventriculo, & duabus horis poſt cœnam propinetur: nam roborat cerebrum, flatus diſcutit, humores craſſos diſſoluit.

Aqua Hyſterica, ſummè præſtat ad vteri flatus diſſoluendos, & hanc partem mirandum in modum roborat, & vterum in ſuo loco conſeruat, frigidámque illius intemperiem corrigit. Doſis ℥ j. diluculo, & poſtea ſomnus captandus ſaltem per ſemi horam. Fit hoc modo.

℞. *Radic. Bryonia ſiccatar.* ℥ ij. *Fol. artemiſie, Dictamni Cretici, Matricaria, Nepita, Ocimi, Pulegij, Ruta, Sabina in vmbra ſiccatorum, an.* ℥ ß. *Cortic. arantiorum exteriorum, ſiccatorum*, ℥ j. ß. *Myrrha, Caſtorei, an.* ʒ. iij. *Croci*, ʒ. j. Puluerata macerentur per octiduum in ſpiritûs vini libris tribus, deinde colentur per ſetaceum denſiſſimum: colatura ſeruetur in nimbo vitreo diligenter obturato.

Aqua Cinnamomi, eximias obtinet facultates: nam frigidis omnibus affectibus eſt idonea, ſi ad duas tréſve vncias, pro ætatis, temperamenti, morbi ratione exhibeatur. Stomachum, iecur, lienem, pulmonem, cor, cerebrum, neruóſque roborat; viſum acuit, cordis affectibus opitulatur; venenis, venenatíſque ictibus, ac morſibus prodeſt: Halitus gratiam commendat; menſtrua, ac lotium educit; nauſeam ſedat, flatus diſcutit, ſecundinas pellit, partum accelerat, vitalem facultatem recreat.

℞. *Cinnamomi optimi craſſiuſculè triti*, ℔. ß. *Aq. roſ. fragrantiſſima, Vini albi generoſi, an.* ℔. j. Miſce, & per biduum relinque in vaſe benè occluſo, deinde ſuper cineres calidos diſtilla, & aquam ſerua.

Aqua Theriacalis, contra venena eſt vtiliſſima, quia facultates non ſolùm recreat, ſed qualitatem omnem peſtilentem, & venenatam oppugnat, & extinguit. Prodeſt ſyncopæ, palmo, ac animi deliquio: opitulatur vertigini, febribus malignis, lethargo, epilepſiæ, apoplexiæ, & paralyſi.

℞. *Radic. gentiana, Enula campana, Tormentilla, Angelica, Imperatoria, an.* ℥ j. *Cyperi, Ireos Florentia, an.* ʒ vj. *Zedoaria, Cortic. citri ſicci, Arantiorum, Cinnamomi, Caryophyl. Cardui benedicti, Corymbor. Hedera, Granorum Iuniperi, an.* ℥ ß. *Dictamni, Scordij, Meliſſa, Calendula, an. M.* ß. Macerentur per diem integrum ſuper cineres calidos cum *vini albi* ℔. vj. Die ſequenti adde decoctionis, *Vlmaria, Betonica, Nenupharis*, ℔. ij. Deinde bulliant parum lento igne, tum fiat expreſſio, in qua diſſolue, & infunde per noctem, *Theriaca*, ℥ iiij. Poſtea ponantur in alembico vitreo, & fiat diſtillatio in balneo Mariæ, & aqua diſtillata ſeruetur.

Aqua Ophthalmica, plurimis oculorum affectibus prodeſt, vt Amblyopiæ, caligini, viſus debilitati, & hebetudini.

℞. *Succor. chelidonia, Fœniculi, Ruta, Apij, Hormini, an.* ℔. ß. *Mellis*, ℥ iij. *Fellis hircini*, ℥ j. *Fellis caponum, Fellis gallinar. an.* ℥ ß. *Aloes*, ʒ vi. *Caryophyl. Nucis Moſchata, Sarcocolla, an.* ʒ vi. Ponantur omnia ſimul in alembico, diſtillentur, vaſe vitreo excipiantur, & aqua diſtillata ſeruetur.

Aqua ad oculorum ruborem efficaciſſima, lachrymas exſiccat, tunicas roborat, vlcera ſanat.

℞. *Vini albi, Aq. roſ. an.* ℔. ß. *Tutbia preparat.* ℥ j. *Macis puluerat.* ʒ ß. Omnia miſceantur in phiala bene obturata, & per tres hebdomadas inſolentur.

Lac Virgineum quod fit à Guidone, *tract. 6. de antidot. appropriatis, cap.* a. exſiccat, & extergit puſtulas faciei, cutaneis affectibus prodeſt, albedinem faciei conciliat.

℞. *Aceti ex vino albiſſimo facti*, ℔. ß. *Lithargyrij dealbati*, ℥ ß. *Miſce, & poſtea per ellychnium diſtilletur aqua ex vno vaſe in aliud.*

DISTINCTIO II.

De Syrupis, tam concoquentibus, quàm humores purgantibus.

CAPVT I.

De Syrupis in communi.

INter liquida medicamenta, quæ in modum potus aſſumuntur, numeratur Syrupus, qui idem ſignificat, ac confectio ex ſucco in infuſione, vel decoctione, aut inſtillatione alicuius plantæ, vel eius partis, & ſaccharo, aut melle: qui dicitur Simplex, ad differentiam illius, qui ex ſucco, vel decoctione, infuſione, vel inſtillatione plurium medicamentorum conficitur, qui Compoſitus nuncupatur.

Apud Meſuëm idem ſignificat Syrupus, ac iulep. Differunt tamen, quia Syrupus ſæpe fit ex rebus amaris, & aliorum ſaporum; iulep verò ex rebus dulcibus. Deinde differunt, quia Syrupus aliquando cum ſaccharo, ſæpè verò cum melle; at verò iulep ſemper ex ſaccharo conſtat. Differunt præterea ex modo confectionis, quia Syrupus coquitur magis, quàm iulep, ex inſtillatione aliorum ex quibus conſtat. Quando abſolutè profertur iulep, intelligitur id quod ſaccharo, & aqua ſimplici conficitur parum coctis: eaſdem tamen vtilitates habet quàm ſyrupus.

Fit

Digitized by Google

Fit ſyrupus, addendo quantitati liquoris, æqualẽ partem ſacchari, vel mellis, vel vtriuſque, ita vt qoatnor libræ ſucci roſarum ſuſcipiant quatuor libras ſacchari: licèt aliquando ſit ponenda in vaſe maior quantitas liquoris, qui debet concoqui, ad hoc vt conſumatur pars viſcoſa, & recrementitia quæ in ipſo continetur, ipsáque conſumpta, atque exiſtente ſocco in debita diſpoſitioue, neceſſaria ad compoſitionem medicamenti, tunc admiſcetur ſaccharo: hoc autem contingit in ſyrupo borraginis, & portulacæ, & aliis huiuſmodi. Poſtea debet ſimul concoqui ſaccharum, & ſuccus, donec modum ſubſtantię acquirant, ita vt ſi applicetur alicui rei, inhæreat cum aliquali floaibilitate, ſic enim diutios conſeruatur ſyrupus, atque guſtui delectabilis exiſtit, quia ſaccharom in gratiam guſtus, & conſeruationis adminiſtratur.

Syrupus ad varias intentiones eſt paratus: ſed ea quæ præcipuè à Medico expetitur, eſt vt humor aptam diſpoſitionem ad purgationem ſibi comparet. Vt verò commodiùs vires ſuas exerat, debet offerri ventriculo ieiuno; ſic enim multò meliùs ab ipſo alteratur, & per vniuerſas corporis partes diſtriboitur: & tunc aquis ſolet permiſceri, ita vt duabus vnciis ſyrupi, tres aquæ reſpondeant. Propinatur autem ſyrupus per ſe ſolus, ad corroborandum caput, ſomnum conciliandum, leniendom thoracem, & fauces: ad menſtrua prouocanda, &c. in quibus caemplis quantitas determinata deſcribi nnn poteſt. Præſtantia ſyrupi ex odore, ſapore, & modo ſubſtantiæ, ſimul cum debita coctione cognoſcitur.

CAPVT II.

De Syrupis bilem diſponentibus.

S*yrupus de Scorzonera*, ſeu viperina, temperat ſanguinem, bilis feruorem compeſcit, præſertim in febribus malignis, & peſtilentibus, veneno reſiſtit, peſti ſuccurrit, & cutaneis, cordiſque affectibus remedio eſt, & fit hoc modo.

℞. *Radicum Scorzonera*, ℔. 1. *Aq. fontan.* ℔. vj. Mundentur à pelliculis radices, & mortario lapideo fricentur, infundantúrque aqua dicta die vno: poſtea ad medietatem coquantur: in colatura infunde ad maiorem cordis corroborationem, *Flor. cordial. an.* ℥. ij. *Cum* ℔. iij. *ſacchari, fiat ſyrupus.*

Syrupus Enduia, infrigidat in ſecundo gradu: confert in morbis, qui ab humore bilioſo originem ducunt, attenuat, & aperit, habétque magnam cognationem cum hepate, ipſum deobſtruit, & renum calidam intemperiem ſedat.

Syrupus Oxalidis, conficitur ex ſucco acetoſæ, & ſaccharo: & maximè prodeſt in febribos ardentibus, malignis, peſtilentibus; & inflammationibus ventriculi mirè ſuccurrit: reſpicit ventriculum, & cor, ſitim ſedat, & ſingultum curat ex bilioſo humore prognatum.

Syrupus Acetoſus ſimplex, ita denominatur, provt diſtinguitur à ſyrupo de duabus radicibus cum aceto; & fit ex aceto vini albi, & ſaccharo. Infrigidat in ſecundo gradu, incîdit, attenuat, & maximè penetrat. Vtilis eſt in tertianis morbis, & aliis affectibus qoi à bile craſſa ortum ducunt, cum pituita permixta: vrinam prouocat; ab vteri, renum, & veſicæ obſtructione liberat. Nocet hyſtericis fœminis, quia vterum dolore afficit.

Syrupus de acetoſitate limonum, ex ſaccharo, & ſucco limonum acidorum conficitur. Infrigidat in ſecundo gradu, incîdit, attenuat, attemperátque partes principes, ſed præcipuè cor ſua alexipharmaca vi, quia cætera membra etiam reſpicit, ideóque ſummè prodeſt in febribus ardentibus, & malignis; iecoris, re-

A nómque calidam intemperiem aufert, & ipſos à lapidibos, & arenulis liberat; lapidem veſicæ frangit, vermes necat. Nocet vtero, ipſiúſque acetabula ferit, & pungit.

Syrupus de acetoſitate citri, potentior prædicto exiſtit in operatione ſua: qoare maximam virtutem habet alexipharmacum, & cum maiori efficacia omnibus ſuprà dictis affectionibus eſt vtilior: inflammationes omnes ex bile ſubortas extinguit; ſed præſertim in tertiana, & febribus peſtilentibus eſt vtiliſſimus.

Syrupus de Agreſta, conficitur ex agreſta, ſeu ſucco vuarum immaturarum, & ſaccharo. Tertio gradu infrigidat, attenuat, incîdit, & bilem præparat in hepate, & ventriculo impactam; roborat, & excitat famem, quia
B ventricolum corrugat & comprimit, vomitum ſiſtit, ſitim lenit. Nocet vtero, cùm ob dictam caoſam illi aduerſetur valde.

De Syrupis adſtringentibus.

Syrupus Roſaceus, factus ex infuſione roſarum rubearum viridium, abſolutè roſaceus appellatur, ad differentiam illius, qui fit ea ſucco ipſarum roſarum cum melle, & ſaccharo, qui rhodomel ea melle, & ſaccharo dicitur. Simplex ſyrupus roſaceus habet vim infrigidandi in gradu ſecundo: adſtringit ventriculum, caput, & cor roborat; ſitim remouet, prodeſt maximè in febribus bilioſis, putredinem malignam remouet, fluxus
C omnes ex caliditate ſubortos ſiſtit, facultates naturalea firmat.

Syrupus roſaceus ex roſis ſiccis, fit ex infuſione roſarũ rubearum ſiccarum: & calidos humores attemperat, roborat ventriculum, inteſtina firmat, fluxus ex calore emanantes compeſcit. Quare prodeſt in diarrhœa bilioſa, & dyſenteria: & hæmorrhagiam ex quacunque parte emanantem coërcet, ſummúmque cum facultate animali, & naturali obtinet conſenſum.

Syrupus Granatorum, fit ea ſucco granatorum acidorum, & ſaccharo, & aliquando aliqua quantitas ſucci granatorum dulcium admiſcetur. Eſt guſtui gratus, ventriculum tuetur, ſitim aufert, prodeſt in febribus ardentibus, & malignis, quarum malignam putredinem
D mirè refrænat; tenues humores incraſſat, ad mediocrémque ſubſtantiam redocit.

Syrupus Citoniorum, fit ea ipſorum ſucco, & ſaccharo; Nam licèt aliquando ex ſucco citoniorum paretur cum melle, tunc tamen potiùs mina citoniorum appellatur. Infrigidat hic ſyrupus in gradu ſecundo: in omnibus alui fluxibus vtilis eſt, partes naturales roborat; quâre iuuat in diarrhœa, & dyſenteria, appetitum concitat, vomitom & nauſeam remouet, & intemperantias calidas ventriculi arcet, ſomnum conciliat, vaporum mordacium exhalationem ad caput mitandum in modum prohibet.

Syrupus Myrtinus, fit ea fructu Myrti, & ſaccharo. Infrigidat in ſecundo gradu, adſtringit, & roborat ven-
E triculum, vomitum & nauſeam ſiſtit; vtilis eſt in fluxionibus alui, ſanguinis ſputo; vteri, & aliarum partium hæmorrhagiâ, appetentiam excitat, maximam cum facultate naturali cognationem habet.

Syrupus Magiſtralis contra fluxus omnes, & immodicas ea quacunque parte hæmorrhagias, vomitum ſiſtit, nauſeam remouet, excellenter adſtringit, incraſſat, & canales comprimit, fitque hoc modo.

℞. *Succi plantagin. Succi verbena depurata, an.* ℔. ij. *Bulliant in eo gummi Arabici, Tragacanthi, Succi liquiritia, an.* ℥ iiij. *Mumia, Sanguinis Draconis, Boli armeni, an.* ℥ j. ß. *Syrupi roſacei, q. ſ. vt fiat ſyrupus.*

Syrupus Symphyti, adſtringit, fluxus ſiſtit, vomitum retinet, hæmorrhagiam compeſcit.

℞. *Radic. & cymarum ſymphyti maioris, Herba Bellidis cum toto, an. partes tres: Betonica, Pimpinella, Plantag. Po-*

lygoni, Scabioſæ, Tuſſilaginis, Flor. roſ. rubear. an. partes duas. Ex omnibus virentibus tuſis exprimatur ſuccus, coquatur, deſpumetur: cuius libris tribus adde ſacchari albi, ℔. ij. ß. Coquatur in ſyrupum.

De Syrupis aperientibus.

Syrupus Diureticus Magiſtralis, diuturnis obſtructionibus remedio eſt, vrinam mouet, calculum renum promouet, & veſicam à ſabuloſo humore repurgat.

℞. *Apij, Petroſelin. Fænicul. Aniſi, Ameos, Dauci, Bauciæ, Pentaphylli Alexandrini, an.* ʒ. iij. *Aſparagi, Bruſci, Peucedani, Meu, Scolopendriæ, Capil. ven. Polytrichi, Capparis, Tamariſci, Seſeleos, Granor. ſolis, Sem. Melon. Sem. Citrullor. Sem. cucumer. Sem. cucurbitæ, Saxifragiæ, Sem. citri, Lapidis ſpongiæ, Pulu. cicadarum, Amomi, Thymi, Chamæpityos, Oſſium perſicorum, Cardamomi, Ireos, Spicæ nardi, Caryophyl. Coſti, Nucis moſchatæ, an.* ʒ. iij. *Galangæ, Epithym. Filipendulæ, Pimpinel. Ciceris nigri, an.* ʒ. j. ß. *Aquæ, Sacchari, q. ſ. Fiat ſyrupus ſecundùm artem.*

Syrupus Raphani, obſtructiones aperit, calculum frangit & vrinam mouet.

℞. *Radic. raphan. ſatiui, & ſilueſtris, an.* ℥. j. *Saxifragiæ, Ruſci, Leuiſtici, Eringij, Anonidis, Petroſelin. Fænicul. an.* ℥ ß. *Pimpinel. Pulegij, Betonic. Cymarum vrticæ, Naſturtij, Laureis, Callitrichi, an. M.* j. *Fructuum Alkekengi, Iuiubar. an. num.* xx. *Sem. Baſilicon. Perſonatæ, Petroſelin. Seſeleos, Carui, Dauci, Lithoſpermi, Cortic. radic. lauri, Capparum, an.* ʒ. ij. *Vuar. paſſar. ab acinis purgatarum, Glycyrrhiz. an.* ʒ. vj. Coque in ℔. x. aq. ad conſumptionem ℔. iiij. adde *Sacchari*, ℔. iiij. *Mellis deſpumati*, ℔. ij. Fiat ſyrupus clarus, & condiatur cum *Nucis Moſchatæ*, ℥ i ß.

Syrupus de ſcoria ferri ſimplex, deobſtruit, aperit: attenuat, prouocat menſtrua, vrinam mouet: vtilis eſt in febre alba, virginum fœdis coloribus, fœcundas reddit fœminas, firmat ſtomachum, viſcera naturalia roborat.

℞. *Scoriæ ferri præparatæ*, ℔. ß. *Paſſal. enucleatar.* ℔. j. *Origani, Aniſi, Croci, an.* ℥ ß. Omnia infundantur in ℔. viij. aquæ triduo: coque quouſque abſumantur ℔. ij. Colaturæ adde ſacchari ℔. iiij. & fiat ſyrupus.

Syrupus de ſcoria ferri compoſitus, eaſdem præſtat vtilitates, ſed in deobſtruendo efficacior exiſtit.

℞. *Aquæ borrag.* ℔. vj. *Fol. capil. vener. Aſplenij, an. M.* j. *Paſſular. ſine granis, p.* ij. Coquantur ad medias, coletur: tunc recipe *Chalybis præparat.* ℔. j. Igniatur, & ſæpius extinguatur in prædicta colatura: adde *Syrup. borrag. Byzantini, Capil. Vener. an.* ℥ v. *Theriac. antiq. Mithridatij. an.* ʒ. iij. *Sacchari q. ſ.* iterum bulliat, & fiat iulapium.

Doſis ℥ iiij. ieiuno ventriculo. Quo aſſumpto ſi fiat validum exercitium, maximè per loca accliuia, & decliuia, pro dictis operationibus complendis erit efficacior.

De Syrupis incraſſantibus.

Syrupus Violarum, fit ex ſucco violarum, vel infuſione ipſarum, & minùs propriè ex decoctione, ipſarum ſiccarum, & ſaccharo, & licèt aliquando fiat ex conſerua, tamen hoc eſt contra Meſuæ mentem. Infrigididat, & humectat in ſecundo gradu. Prodeſt in febribus, & diſtillationibus calidis: tenues, & calidos humores incraſſat, ſitim remouet, malignæ qualitati reſiſtit; aſperam arteriam, & pectus lenit; reſpicit cor, & cerebrum; facultatem animalem, & naturalem roborat; ſputum facilitat, ſomnum conciliat, bilem concoquit, & ſiccum, ſqualidúmque corpus humectat: quare hac de cauſa in febribus hecticis tantopere commendatur.

Syrupus Nenupharis, fit ex infuſione florum nenupharis. Infrigidat in ſecundo gradu, bilem attemperat, confert in febribus bilioſis, & malignis, ſomnum conciliat, & ob id in phrenitide ſummè iuuat; vim habet cardiacam, & venenoſæ qualitati ſummè reſiſtit.

Syrupus Althææ Magiſtralis, craſſam pituitam, purulentámque ſaniem, & arenulas ſuauiter expurgat, & citra manifeſtum calorem, vrinæ ardorem mitigat.

℞. *Radicis Althææ*, ℥ ij. *Cicer. rubeor.* ℥ j. *Radic. Graminis, Aſparagi, Glycyrrhiz. mundæ, Vuar. paſſar. expurgat. an.* ℥ ß. *Summitat. Althææ, Maluæ, Parietar. Pimpinel. Plantagin. Adiant. an. M.* j. *Sem. frig. maior. Sem. frig. minor. an.* ʒ. iij. Coque in ℔. vj. aquæ vſquequò abſumantur libræ ij. adde *Sacchari albi*, ℔. iiij. *Fiat ſec. art. Syrupus.*

Syrupus de Tuſſilagine, tuſſi ſiccæ, atque orthopnœæ valdè ſuccurrit.

℞. *Tuſſilagin. M.* j. *Capil. vener. M.* ij. *Hyſſopi. M.* j. *Glycyrrhiz.* ℥ ij. Coque in ſufficienti aquæ quantitate ſec. art. adde *Sacchari*, ℔. iij. *fiat ſyrupus.*

Syrupus Diacodion, tenues humores incraſſat, fluxiones ſiſtit, & diſtillationes coercet, ſomnum conciliat, ſanguinis ſputo ſuccurrit, tuſſi ſiccæ remedio eſt, fitque hoc modo.

℞. *Capit. papauer. Albi, Siliquarum dulcium, an.* ℥ iij. *Radic. althææ, Glycyrrhiz. raſæ, an.* ℥ ij. *Coquantur in* ℔. xij. *aq. ad conſumptionem tertiæ partis.* Colaturæ adde, *ſacchari candi rubicandi*, ℔. vj. Coquantur ad conſiſtentiam, ſeu ſyrupi ſpiſſi.

Syrupus iuiubarum, fit ex decoctione hord. liquiritiæ, & iuiubarum. Infrigidat, & humectat in gradu ſecundo, bilem incraſſat, febrem remouet, ſomnum prouocat, humores tenues, & calidos in pectore concoquit.

Syrupus de Portulaca, fit ex ipſius ſucco, & ſaccharo, qui infrigidat in tertio gradu, & minimè diſponit materias calidas, ipſas incraſſando, præcipuè in ventriculo, iecore, & pectore. Quare iuuat in omnibus calidis deſtillationibus ex capite in ſubiectas partes; & ſic inter omnes primum locum habet in ſputo ſanguinis, febribus ardentibus, menſtruis purgationibus immodicis, quando ex humore calido emanat.

Syrupus de Papauere, præſtantiorem locum obtinet in infrigidando; calidos, & tenues humores incraſſat, ſomnum conciliat, ſitim extinguit, vapores acres, & mordaces ad cerebrum aſcendentes reprimit. Quare prodeſt in paraphrenitide, immodica vigilia, catarrho calido, tuſſi ſicca; thoracem, & aſperam arteriam lenit; ſputum prouocat, vtilis eſt in ardentibus febribus, & malignis, quando ſuperflua vigilia ægros infeſtat. *Syrupus de papauere compoſitus*, ad eoſdem morbos efficacior eſt, valet ad tuſſim ſiccam, phthiſim, catarrhum, & inſomniæ cauſam.

CAPVT II.

De Syrupis diſponentibus pituitam.

Hydromel, ſeu aqua mulſa inter ſyrupos connumeratur, ab ipſis veteribus maximè vſitata, vt *lib. acut.* retulit Galenus. Fit ex vna parte mellis optimi, electi, atque antiqui, & ex octo partibus aquę fontis, ſimul coctis vſque ad modum ſubſtantiæ julep, & loco vini conceditur. Vtilis eſt in morbis frigidis pectoris, cerebri, neruoſarum partium; ſitim quæ ex humore craſſo, & viſcoſo oritur, aufert; ſaniem, & humores craſſos in pectore pertinaciter impactos abſtergit; & humores reſoluit. Valde prodeſt in humoribus, qui vias vrinæ occuparunt, & in iis partibus lapidis generationem prohibet.

Syrupus

Digitized by Google

Syrupus de Pæonia Magiſtralis, pituitam concoquit in cerebro; prodeſt Epilepſiæ, & cæteris cerebri, & neruorum partium affectibus ſummo eſt auxilio, fitque hoc modo.

℞. Radic. Pæoniæ, ℔. j. *Coque in* ℔. vi. *aquæ ad medietatis conſumptionem: Adde ſacchari* ℔. iij. *fiat ſyrupus.*

Syrupus de Betonica, prodeſt in omnibus frigidis capitis, & neruorum affectibus: & hoc modo paralyſi, vertigini, dolori capitis frigido, remedio eſt.

℞. Succi betonicæ depurati, ℔. iij. *Sacchari albi,* ℔. j. ß. Coquantur in ſyrupi conſiſtentiam.

Syrupus de cinnamomo, flatus diſcutit, pituitam concoquit, roborat ventriculum, hepar firmat, & ſic frigidis ventriculi, & hepatis vitiis mirificè confert.

℞. Mivæ cotoniorum, Vel ſyrupi de corticibus citri, ℔. ß. *Quintæ eſſentiæ cinnamomi*, ʒ. iii. *Miſce, fiat ſyrupus.*

Syrupus capillorum Veneris, fit ex decoctione capilli Veneris, & ſaccharo. A mediocritate parum recedit per calorem: pituitam præparat, attenuat; thoracem, & aſperam arteriam lenit; & in his partibus humores craſſos, & frigidos ad expulſionem diſponit: quare vtilis eſt in tuſſi antiqua, catarrho, pleuritide, menſes prouocat.

Syrupus Liquiritiæ, pituitam concoquit, calefacit in gradu ſecundo, fit ex decoctione liquiritiæ, capillorum Veneris, & hyſſopi cum ſaccharo. Reſpicit præcipuè thoracem, ſputum facilitat, tuſſim remouet, quando ex frigida deſtillatione originem ducit.

Syrupus de Hyſſopo, efficacior eſt: nam pituitoſos humores in thorace contentos per ſputum prouocat, & prodeſt in tuſſi antiqua, aſthmate, difficultate reſpirationis.

Syrupus de Praſſio, maximam efficaciam habet, vehementiùs calefacit, & attenuat; pituitam præſertim in pulmone abſtergit; & humores in cauitate thoracis tenaciter impactos per ſputum excernit: quare in tuſſi antiqua, aſthmate, difficultate reſpirationis vtilis eſt: & à proprietate omnem humorem putridum in cauitate thoracis exiſtentem repurgat, atque ipſum corroborat; & idcircò in empyemate ſaluberrimus cenſetur.

Oxymel ſimplex fit ex quatuor partibus aquæ, & duabus mellis, & vna aceti vini albi. Calefacit in gradu ſecundo, valdè attenuat, digerit, abſtergit, & materiam craſſam, & viſcidam reſoluit. Offertur in febribus diuturnis, tertianis nothis, & quotidianis: mundificat palatum, & fauces: habet conſenſum cum ventriculo, ipsúmque roborat.

Oxymel ſcilliticum, cæteris maiorem efficaciam habet; componitur ex aceto ſcillitico, & aqua mulſa. Calefacit in gradu ſecundo, potenter attenuat; & humores frigidos, & craſſos incidit, etſi in profundo corporis ſint impacti. Reſpicit caput, & ventriculum, quas partes roborat, confert in ſuppurata pleuritide, vehementer tuſſim excitat, atque mediâ ipsâ rumpitur abſceſſus; ſed cautè ipſo vtaris oportet, & cum aliis expectorantibus permixto.

Oxymel ſcilliticum compoſitum, potentiùs multis incidit, tenuat, terget, obſtructa aperit; prodeſt in diuturnis quartanis, quotidianis; & ſuprà dictos affectus potentiùs perſanat.

℞. Radic. apij, radic. fœniculi, an. ℥ iiij. *radic. petroſelin. radic. ruſci, radic. aſparagi, ſem. apij, ſem. fœnicul. an* ℥ j. Coquantur in aquæ partib. vj. aut quantum ſufficit: colaturæ adde. *Aceti ſcillitici, p. i. mellis optimi deſpumati, p. ij. Fiat ſyrupus ſec. art.*

Rhodomel ſimpliciter dictum, fit ex ſucco roſarum rubearum, & melle. Aliud eſt, quod *rhodomel ex ſaccharo, & melle* appellatur, quod ex ſucco roſarum prædictarum, & æquali portione mellis, & ſacchari conficitur. Hoc habet vim calefaciendi in gradu ſecundo, atte-

A nuat, incidit, pituitámque diſponit; & humores frigidos in ventriculo exiſtentes ſimul cum flatibus ab ipſis eleuatis reſoluit. Idcircò in cruditatibus ventriculi eſt vtilis, dolorem colicum perſanat, rugitus inteſtinorum aufert; confert in ſoporoſis affectionibus per conſenſum ventriculi ſubortis, quas partes corroborat, & ipſarum coctionem adauget. *Colatum* eaſdem vires ſortitur, & maximè conducit in vlceribus: nam ſordida vlcera, & putrida abſtergit, & carne citiſſimè implet.

Syrupus Byzantinus, efficitur ex ſuccis cichorij, Apij, borrag. lupulor. & ſaccharo. Calefacit in fine ſecundi, pituitam incidit bili permixtam. Vtilis eſt in tertianis nothis, & morbis chronicis: habet conſenſum

B cum præcipuis partibus, menſes prouocat, aliqualiter mouet aluum, & in euacuatione per epicraſin maximè prodeſt.

Syrupus Abſinthij, calefacit in gradu ſecundo, pituitam præparat: vtiliſſimus eſt in omnibus affectionibus frigidis, malo corporis habitu, hydrope. Ventriculum roborat, abſumit flatus, crudos humores concoquit. coctionem adauget, vermes necat. Fit ex ſucco abſinthij pontici, & ſaccharo, & ſua adſtringenti vi appetentiam concitat, & aliqualiter pituitoſum, & crudum humorem per aluum expurgat.

Syrupus Fœniculi, intenſiùs calefacit, aperit, incîdit, attenuat. Conficitur ex ſucco fœniculi, & ſaccharo. Pituitam præparat præcipuè in capite: vtilis eſt in graui

C auditu, ſuffuſione, omnibus ſoporoſis affectionibus: caput, & ventriculum reſpicit, flatus abſumit, ructus leuat, & coctionem iuuat.

Syrupus de Stœchade fit ex decoctione florum illius, & melle. Calefacit in gradu ſecundo: maximè confert in omnibus frigidis affectionibus, præcipuè ſoporoſis, in epilepſia, paralyſi, conuulſione. Præterea ad omnes viſcerum obſtructiones commendatur: ſubſtantia enim tenui & ignea facilè aperit, neruos reſpicit, acuit ſenſus tam internos, quàm externos; & ſubſtantia terrea & ſtyptica, qua pollet, ipſa viſcera roborat, ſed præſertim iecur & lienem confirmat.

Syrupus de lacca Magiſtralis deſcribitur ab Auicenna, *l. 4. tract. 4. cap. 10. de curatione variolarum, & morbil-*

D *lorum*, in quibus morbis ſummè prodeſt, nam humores à centro ad circumferentiam attrahit, & exanthemata prouocat ad cutem. Offertur quando iam facta eſt efferueſcentia in ſanguine: antea enim maximè nocet. Eſt calidus in ſecundo gradu, & humores frigidos & glutinoſos, qui in viſceribus tenaciter adhærent, attenuat, liquat, & ad corporis ſuperficiem extrudit. Fitque hoc modo.

℞. Ficuum pinguium, ʒ. vij. *lentium excorticatar. laccæ, an.* ʒ. iij. *tragacanthi, ſem. fœniculi, an.* ʒ. ij. Coque in ℔. i. ß. aquæ vſque ad tertiæ partis conſumptionem, & cum ſaccharo fiat ſyrupus.

Syrupus de Artemiſia, duplex eſt *ſimplex*, & *compoſitus*. Ille eſt tantùm in vſu, calefacit in tertio gradu ape-

E rit, attenuat, menſes mouet, vterum roborat, & deobſtruit, fœtum mortuum expellit, partum accelerat, cum ſumma cautela eſt adminiſtrandus, quia abortum prouocat, fitque hoc modo.

℞. Artemiſiæ, m. ij. pulegij, calaminthæ, origani, meliſſæ, dictamni cretici, perſicariæ, ſabinæ, amaraci, chamædryos, chamæpityos, perforatæ, comarum, matricariæ, centaureæ minoris, rutæ betonicæ, bugloſſæ, radic. fœnicul. apij, petroſelini, aſparagi, bruſci, radic. ſaxifragiæ, radic. enulæ campanæ, cyperi, radic. rubiæ tinctorum, ireos, radic. pæoniæ, an. m. j. bacc. iuniperi, ſem. liguſtici, petroſel. apij, aniſi, nigellæ, carpobalſami, coſti, radic. aſari, radic. pyrethri, caſſiæ. ligneæ aromaticæ. cardamomi, calami aromatici, phu, id eſt, radicis eius, an. ℥ ß. *Aquæ q. ſ. ſacchari,* ℔. iiij. Coquantur omnia magna diligentia ſecundùm artem, ne plus quàm neceſſe ſit aromata bulliant.

Neque licet, vt quidam faciunt, mutare, vel minuere medicamenta: nam hæc, vel illorum ſuccedanea, etſi cum labore, comparari queunt; maximè cum hominum ſalute nihil charius ſit, vt *7. meth. 6. in med.* eleganter dictabat Galenus.

Syrupus de duabus radicibus, duplex: alius appellatur *ſine aceto*, quia ſine eo fit; & ſolùm in eius compoſitionem ingrediuntur duæ radices ex diureticis, ſimul cum aliis rebus, ex quarum decoctione cum melle conficitur. Calefacit in gradu ſecundo, & attenuat; præparat pituitam; aperit, deobſtruit hepar, lienem, ventriculum, menſes prouocat, vrinam & ſudorem mouet; febribus ex craſſo humore profectis ſtrenuè opitulatur. Cum hepate, & vtero conſenſum habet. Quando adminiſtratur, debet medicus vti hac particula. ℞. *Syrupi de* B *duabus radicibus ſine aceto*: alioqui ſi hoc modo non deſcribitur, intelligitur cum aceto.

Syrupus de quinque radicibus, fit ex decoctione quinque radicum diureticarum, & aliorum medicamentorum, & ſaccharo: Alter verò cum aceto, & decocto prædictarum rerum, & melle paratur. Cum ſaccharo compoſitus, ad omnes morbos efficacior eſt, & in omnibus ferè affectionibus frigidis offertur; in aſthmate, difficultate reſpirationis, paralyſi, conuulſione ex repletione. Cum melle factus ad dictas ægritudines efficacior eſt, attenuat, incidit, & vterum ab obſtructione liberat, cuius flatus potenter reſoluit.

Mina citoniorum cum aromate, & ſine illo. Simplex, fit ex eorum ſucco, vino albo, & aliis rebus cum melle, vt Meſuë docet, calefacit in primo gradu, pituitam præ- C parat, præcipuè in ventriculo atque hepate, quas partes roborat, & earum actiones adauget. abſumit cruditates ventriculi, reſoluit flatus, immodicum alui fluxũ ſiſtit, appetentiam excitat, vomitum reprimit. Aliquando fit cum aromatis, vt ſunt cinnamomum, cardamomum maius, Caryophyllum, Zingiber, maſtiche, lignum Aloës, Macis, & dicitur *mina citoniorum cum aromate.* Intenſiùs calefacit, reſpicit cor, ſed interdicenda vbi ægri corripiantur febri.

Syrupus de corticibus citri, cum aromate, & ſine illo. Ex decoctione corticum citri, & aliarum rerum cum ſaccharo fit, duplex eſt: alter, qui abſolutè, & ſimpliciter ſemper dicitur *Syrupus de corticibus citri*, & habet vim calefaciẽdi in gradu ſecundo, præparat pituitam, frigi- D dam ventriculi intemperiem remouet; prodeſt in hydrope, cachexia, ſyncope, oris fœtorem corrigit; cerebrum, iecur, & ventriculum reſpicit, quarum partium coctionem iuuat: quæ omnia efficaciùs operatur, qui *de corticibus citri cum aromate* appellatur, & ex ſuprà dictis aromatis cum ſaccharo componitur.

Syrupus de Mentha, duplex eſt *ſimplex*, & *compoſitus*: hic ab illo differt, quia recipit Galliam moſchatam, & licèt iiſdem conferat morbis, efficaciùs tamen operatur. Vtilis eſt in cruditatibus ventriculi, & inteſtinorum flatu; immodicos eorum fluxus, non præſente febre, coërcet, remouet nauſeam; vomitum coërcet; appetentiam excitat; vermes necat, roborat ventriculum, & cætera viſcera confirmat.

E

CAPVT IV.

De Syrupis diſponentibus Melancholiam.

S*Yrupus borraginis*, etſi bilem aduſtam præparet cum duobus ſubſequentibus, & maximè conueniat in omnibus morbis, & febribus, maiorem tamen obtinet efficaciam in præparanda melancholia. Fit ex ſucco borraginis, & ſaccharo. Recedit à mediocritate aliquãtulum per calorem, & humiditatem: & cardiacam vim habet; quare malignam putredinem extinguit, purificat ſanguinem, ſpiritus tam vitales, quàm animales reparat, cor, & cerebrum roborat; & ideò confert in febri- A bus malignis, cordis palpitatione, ſyncope, cardiacis affectionibus, cutaneis morbis, & aliis qui ab humore melancholico originem ducunt.

Syrupus Bugloſſæ, non eſt tam in vſu: eodem modo paratur quo ſyrupus Borraginis, & eaſdem vires habet. Differunt ſolùm, quia Borrago eſt domeſtica, Bugloſſa verò eſt agreſtis. *Syrupus Scorzonera* his ſimilis eſt; ſed contra melancholiam, & cordis affectus eſt excellentior, de quo ſuprà.

Syrupus Fumariæ, ſuccum melancholicum præparat. Componitur ex ſucco ipſius, & ſaccharo; hyeme verò cum melle paratur. Recedit per calorem à mediocritate. Vtilis eſt in omnibus morbis à bile aduſta, & pituita ſalſa ſubortis, vt quartana, ſcabie, lepra, prurito, & B aliis cutaneis affectibus. Prodeſt in morbo Gallico, hæmorrhoïdibus, melancholia morbo; ventriculum, & hepar roborat, aperit, & leniter aluum mouet.

Syrupus de Pomis, fit ex ſucco pomorum redolentium, & ſaccharo. Aliquantulum recedit à mediocritate per humiditatem, etſi in aliis ſit maximè temperatus. Præparat humorem melancholicum, & ſic morbis melancholicis, præcipuè ex bile aduſta ſubortis, remedio eſt. Vtilis eſt in quartana, tremore cordis, lepra, cutis infectionibus, melancholia morbo: cerebrum ac cor reſpicit, & roborat, venenatis morbis opitulatur, malignis morbis reſiſtit, vitales ſpiritus gignit; quare tempore peſtis eſt ſummè commodatus.

Syrupus Lupulorum, ex ipſorum ſucco, & ſaccharo conficitur. Calefacit in primo gradu, concoquit me- C lancholicum ſuccum, & deobſtruit: Vtilis eſt in ictero nigro, melancholia hypochondriaca, melancholicis affectionibus: reſpicit iecur, & lienem, quas partes vehementer roborat, & deobſtruit, fitque hoc modo.

℞. *Succi ex geminibus tenellis lupulorum expreſſi, partes tres, ſacchari, partes duas, fiat Syrupus.*

CAPVT V.

De Syrupis bilem purgantibus.

S*Yrupus de Rhabarbaro*, clementer bilem vtramque per aluum excernit: vtilis eſt in febribus ardenti- D bus, & bilioſis, tertiana exquiſita, ictero flauo, & morbis bilioſis. Propinatur debilibus, pueris, & grauidis, & aliis qui aliorum medicamentorum vires ferre non poſſunt.

℞. *Rhab. optimi, fol. ſen. an.* ℥ ij. *aq. betonic. cichorij, bugloſ. an.* ℔. j. ß. Fiat omnium infuſio per noctem: manè ebullitione, & expreſſione facta, adde *Syrup. roſ. ſolut. compoſ.* ℥. iiij. & ſec. art. fiat Syrupus.

Syrupus Violarum ex 1x. *infuſionib.* fit ex tribus libris nouem infuſionum violarum, & ex duabus ſacchari. Infrigidat, & humectat in gradu ſecundo: debiliter bilẽ purgat, & eam clementer ex prima corporis regione, thorace, & vrinæ viis educit. Cardiacam vim habet, & ideò prodeſt in febribus malignis, pleuritide, catarrho calido, diabetica paſſione. Vtilis eſt debilibus, pueris, & E vtero gerentibus, etſi in iis aliqui eius vſum pertimeſcant; quòd humiditate ſua vteri acetabula emolliendo abortum concitare poſſit: ſed in earum morbis curandis tutiſſimè, vt relaxet, offerri ſolet, quia non ea pollet humiditate, imò ſua cardiaca vi vterum roborat. Doſis per ſe ab ℥ iij. vſque ad ℥ v.

Syrupus Perſicus, fit ex aliquibus infuſionibus prædictarum roſarum, & debita quantitate ſacchari. Hic ſyrupus infrigidat in primo gradu, bilem purgat, & ideò in bilioſis morbis adminiſtratur, & ex prima corporis regione, in maiori verò quantitate, ex ſecunda euacuat. Doſis eſt ad ℥ v.

Syrupus Roſarum Perſicarum ex 1x. *infuſionibus*, fit ex nouem infuſionibus prædictarum roſarum, & ſaccha-

ro.

ro. Infrigidat in primo gradu, & valentiùs bilem in corporis profundo repoſitam, expurgat: Euacuat etiam omnis roſa bilem, & aquas, & Alexandrina præter id pituitam, & materias communes in viis ductuum repertas, vt ex Auic. & frequenti conſtat experimento. Vtilis eſt in febribus ardentibus, & malignis, cardiaca vi pollet, reſpicit cor, & cerebrum, quas partes roborat. Doſis per ſe ab ℥ iij. vſque ad v. A

Syrupus Roſarum Rubearum ex ix. *infuſionibus*, fit ex infuſione nouena roſarum rubearum. Infrigidat in primo gradu, & cum modica ſtypticitate bilem expurgat; ventriculum, & inteſtina roborat. Idcircò laudabiliter adminiſtratur in diarrhœa biliosa, dyſenteria, teneſmo, quando cum aliquali corroboratione biliosum humorem expurgare conamur, in quibus affectibus curandis mirabilis eſt; nam eſt medicamentum clemens, & valde lene. Doſis eadem. B

Syrupus de Cichorio cum Rhabarbaro. Infrigidat in gradu ſecundo. In hepatis obſtructionibus mirabiliter opitulatur. Incîdit, attenuat, bilioſos humores expurgat cum pituita permixtos. Vtilis eſt in tertianis nothis, ac productis febribus, ſi præcedente vacuatione adminiſtretur. Aliquando fit hic Syrupus *cum duplicata portione rhabarbari*, & efficaciores vires habet, & in contumacibus iecoris, lienis, vteri obſtructionibus eſt efficaciſſimus. Doſis eadem cum ſuprà dictis.

Syrupus Regius Magiſtralis, clementer & ſine moleſtia, non bilem ſolùm: ſed alios humores exuperantes expurgat; quare vtiliſſimus eſt in febribus bilioſis, putridis, malignis: prodeſt debilibus naturis, ſenibus, C grauidis, & ob cardiacam qualitatem peſti reſiſtit, Huius duplex eſt compoſitio, ſed ſecunda efficaciùs euacuat.

℞. Fol. ſen. ℥ j. *infunde in* ℥ x. *aq. fœniculi: adde infuſionis quinta violar. infuſionis nouena roſ. Perſ. an.* ℥. iiij. *Sacchari*, ℔. i. *fiat ſyrupus.*

Vel confice hoc modo.

℞. Ex ix. *infuſ. flor. violar. ex* ix. *infuſ. roſ. perſ. an.* ℥ iiij. *infuſionis* ℥ j. *fol. ſen. facta in* ℥ xij. *aq. fœniculi, ad remanentiam* ℥ v. *emulſionis ſem. cartham. facta in decoct. polypody* ℥ iij. *Sacchari, q. ſ. fiat ſyrupus.*

CAPVT VI.

De Syrupis purgantibus pituitam.

SYrupus de Eupatorio, calefacit mediocriter. Prodeſt in omnibus frigidis affectionibus lienis, & aliarum partium nutritioni inſeruientium. Humores pituitoſos incîdit, & attenuat, deobſtruit, vrinam prouocat. Quotidianis febribus, diuturnis, hydropi, cachexiæ auxiliatur: coctionem ventriculi roborat, appetentiam excitat, flatus diſcutit, dolores ſedat. Habet maximam conuenientiam cum ventriculo, & ferè ſemper poſt vniuerſalem vacuationem adminiſtratur.

Syrupus de Stœchade compoſitus, valentiùs operatur, quàm ſyrupus de ſtœchade ſimplex: Nam pituitam euacuat, facultatem animalem, & vitalem, ſed præcipuè cerebrum, & ventriculum reſpicit, quas partes à craſſo, & tenaci humore repurgat, & roborat.

Syrupus de Hermodactylis Magiſtralis, euacuat pituitam è capite, ventriculo, & iunctnris. Vtilis eſt in frigidis cerebri affectibus, dolore ventriculi & articulorum, fitque hoc modo.

℞. Quinque radicum, an. ℥ j. *ſem 4. frigidor. maiorum, an.* ℥ j. ß. *hyſſopi, capillor. vener. Aſplenij, an. m.* ß. *violar. m.* j. ß. *flor. roriſmarini, Borrag. aa. m.* j. ß. *cyperi*, ʒ. iij. *chamomilla*, ʒ. ij. *paſſul.* ℥ j. *ſenna*, ℥ ij. *hermodactylor. cuſcuta, an.* ℥ ß. *aniſi, fœnicul. carui, an.* ʒ. ij. ß. *polypodij*, ℥ iij. *agarici*, ℥ ij. Coquantur in ℔. iij. aq. Colaturæ adde *Sacchari*, ℔. j. ß. *roſar.* ℥ j. *rhab.* ʒ. iiij. ß. *turbith*, ʒ. iij. Hæc tenuiſſimè trita, & in panno ligata ſuſpendes in ſyrupo cocto ſec. artem.

Syrupus Diacnicu, eſt idoneus autumno, & hyemis, veriſque initio. Febribus longis, quotidianis, quartanis, & obſtructionibus viſcerum, lienis, & iecoris, ex pituita, & craſſis humoribus generatis, necnon & aqua inter cutem laborantibus. Exhibetur pueris, & delicatulis fœminis ℥ j. cum ſyrupi roſat. ſolut. ſemuncia; adultis, & robuſtioribus vnciæ binæ ſatis ſunt, cum duabus vnciis aq. pulegij, thymi, aut decoctionis alicuius phlegmagogæ.

℞. Adiant. hyſſopi, thymi, origani, chamædryos, chamæpityos, ſcolopẽdrij, bugloſ. an. m. ß. *cuſcuta, veſicaria, an.* ℥ ß. *radic. angelica, glycyrrhiza, fœniculi, apij, aſparagi, an.* ℥. j. B *corticis tamariſci*, ℥ ß. *polypodij*, ℥ j. ß. *ſem. aniſi, fœniculi, ameos, dauci, aa.* ʒ ß. *ſem. caici contuſi*, ℥ iiij. ß. *paſſular. enucleatar.* ℥ ij. *ſenna Alexandrina*, ℥ j. ß. In iure decocti per noctem macerentur: adde. *Agarici trochiſcati.* ʒ ß. *Zingiberis*, ʒ. j. *rhab.* ʒ. vj. Hæc ſequenti die colẽtur, validéque exprimantur: adde *Sacchari*, ℔ ij. *ſyrup. roſ. ſolat. ſyrup. violac. ſolut. an.* ℥ ij. *ſyrupi acetoſi ſimplic.* ℥ ij. Miſceantur, atque iterum modicè coquantur, dum ſatis ſpiſſeſcant.

Syrupus de ſpina infectoria, pituitam, & ſeroſos humores expurgat; quare eius vſus præcipuus eſt in cachexia, & hydrope, fitque hac forma.

℞. Baccarum fratices illius, quem ſpinam ceruinam vocant, circa finem Septembris, aut Octobris initio collectarum, quantitatem ſufficientem. Contundantur in pila lapidea: deinde exprimendo colentur. Succus expreſſus C coquatur lento igne, donec quarta pars abſumatur, atque iterum colentur.

℞. Huius colati, ℔. ij. *mellis deſpumati*, ℥. xiv. coquantur ſimul, donec ſyrupi bene cocti conſiſtentiam acquirant, adiiciendo in fine: *Aniſi, Maſtiches, an.* ʒ. iij. *Zingiberis, cinnamomi, caryophyllor. an.* ʒ. i. ß. Baccas ſemicontuſas quatuor diebus in fictili vitreato macerari per ſe loco calido permitto, & efficacior ſuccus redditur. Cuius libras duas, ſacchari vel mellis libram vnam ſemis, decoquunt ad ſyrupi ſpiſſitudinem. Demum linteolo rariore colato, addunt cinnamomi, zingiberis, an. ʒ i. caryophyl. ʒ. ij. fiat Syrupus.

D

CAPVT VII.

De Syrupis purgantibus melancholiam.

SYrupus è pomis Regis Saporis, eſt vtilis ad omnes affectus melancholicos, maniam, melancholiam, ſyncopen, cutaneos morbos: cordis robur pluriniùm auget, prodeſt etiam in obſtructionibus hepatis, & lienis, quas partes etiam reſpicit. Doſis ad vncias iiij.

Syrupus de fumaria compoſitus, ex decoctione fumariæ, & aliorum medicamentorum componitur, & diſtinguitur à ſyrupo fumariæ ſimplici, qui non expurgat. Compoſitus, ſeu maior calefacit in gradu ſecundo, E euidenter extenuat, incîdit, deobſtruit, roborat. Vtilis eſt in omnibus morbis cutaneis ex humore melancholico aduſto, & pituita ſalſa pronatis. Hepar. & ventriculum reſpicit, quas partes ab humore melancholico repurgat.

Syrupus de Polypodio ſimplex Magiſtralis, optimus eſt in expurgandu humore melancbolico, hepar lienem, & ventriculum ab humore aduſto repurgat. Vtilis eſt in cutaneis affectibus, & morbis melancholicis, fitque hoc modo.

℞. Polypod. recentis, ℥ ii. *bugloſ. melis. an.* ℥ i. *cyperi, calami aromatici, aſari cortic. radic. cappar. an.* ℥ vi. *Senna, epithym. an.* ℥ ii. *ſem. endiu. lactuc. aa.* ℥ ß. *ſem. ſcariolæ*, ℥ i. ß. *aq.* ℔. v. *mellis roſat.* ℔. ii. Craſſiuſculè terantur, & ſecundùm

cundùm artem bulliant ad conſumptionem duarum librarum, & cum melle fiat ſyrupus.

Vel fiat hoc modo.

℞. *Polypod.* ℔.j *fumar.lupulor.an.* ℥ i.ß. *cortic. myrobalanor.rhab.fol.ſen.epithym, an.* ℥ i. *flor. borrag. bugloſſ. violar.chamæpit.an.* ℥ß.*glycyrrhiz.vuar.paſſar. an.* ʒ.iii. *ſucci fumar.lupulor.an* ℔.i. *ſacchari,* ℔.iiij. *aq.communis,* ℔. x. Infundantur omnia per noctem, coquantur ad dimidium, & cum ſuccis, & ſaccharo fiat ſyrupus.

Etiam fit *Syrupus de Polypodio compoſitus*, qui valentiùs prædictis affectibus auxiliatur.

℞. *Flor.bugloſ.borrag.violar.roſar.an.M.*j.*epithym.*℥iij. *cuſcutæ,*℥i.*glycyrrhiz.meliſſæ,an.*ʒ ii.*ſem.fœnic. aniſi, an.* ʒ.iii.*prunor.n.*xx.*paſſular.purgatar.*℥ i. ß.*polypod.*℥ ii.ß. *ſen.*℔.ß.*turbith.agarici an.*℥ ii.*myrobalanor. citrinor. nigrorum,an.*℥ iiii. *ſucci borrag. lupulor.fumar.an.*℔.iii. *infuſionis roſar.ſolutiuæ* ℔.v.*ſacchari,mellis,an.*℔.iii. Infondantur polypodij radices mundatæ, & contuſæ in dictis liquoribus per diem, & noctem: deinde bulliant ad conſumptionem mediæ partis: Cætera adde ſec.art. colentur,& exprimantur,& cum ſacchato,& melle fiat ſyrupus.

Syrupus de Epithymo. Fit ſecundùm Meſuëm: atram bilem ſimiliter euacuat, ſcabiem inueteratam remouet, elephantiaſis generationi reſiſtit, in ſecundo gradu calefacit; validè attenuat, incidit, atque deobſtruit. Quare vtilis eſt in qnartanis,& affectibus melancholicis. Occulta vulnera, fiſtuloſa & ſinuoſa curat, morbum Gallicum pellit. Demum vitibus ſyrupo de fumaria affinis eſt, ſed maiorem ſortitur calefaciendi vim, & vehementius expurgat. Huius forma eſt hæc.

℞. *Fol.ſen.mundator.*℥ viij.*ſem.aniſi,ſem.fœnicul.dulcis,an.*℥ß. Macerentur per biduum in infuſione multiplici Roſarum pallidarum, quod ſit ſatis: Colaturæ expreſſæ adde, *ſacchari albi*, ℔.ij. Coquantur in ſyrupum.

DISTINCTIO III.

De ſpeciebus Lohoc, ſiue Eclegmatis.

CAPVT VNICVM.

SVnt & alia medicamenta, quæ maiorem conſiſtentiam habent, quàm Syrupi; minorem verò quàm Electuaria, & vocantur Eclegmata, lohoc, ſeu linctus, quæ virtutem habent præparandi, & detergendi humores, qui in pectore, pulmone, & aſpera arteria continentur, & ſolent adminiſtrari poſt vniuerſales vacuationes, manè, interdiu, & noctu; & in ore aſſumpta, detentáque, paulatim in prædictas partes deſcendunt. Vtilia ſunt in aſthmate; tuſſi antiquæ, & aliis harum partium affectionibus mirificè proſunt. Primum eſt *Lohoc Sanum, & expertum*, quod calefacit, & exſiccat in primo gradu: prodeſt tuſſi antiquæ; perſanat vocis raucedinem à pituita viſcida, in aſpera arteria, pulmone, aut thorace pertinaciter impacta, ſubortam. Doſis vſque ad vnciam vnam. Eoſdem effectus de ſe promit *Lohoc de Pino*, quod calefacit in primo gradu, & per ſiccitatem parum recedit à mediocritate. Eaſdem vtilitates ſortiuntur *Lohoc de Caulibus*, & *Lohoc de Pulmone vulpis*, quæ Eclegmata mirandum in modum proſunt in Phthiſi, ac Empemate: Nam ſaniem ex pectore, & thorace repugnant: quod opus valentiùs efficiunt *Lohoc de Scilla, & Lohoc ad Aſthma*, quorum deſcriptionem tradit Meſuë *tract.de Lohoc.*

Alia ſunt Eclegmara, quæ calidis thoracis affectibus opitulantur; quia tuſſim, & gutturis aſperitatem à catharrho calido, (tenui quem ſputum liquidum indicat) perſanant: humorem enim ſubtilem ad mediocrem craſſitiem reducunt; conferunt febribus ardentibus. dolenti thoraci, pleuritidi. Huius claſſis eſt *Lohoc de Papauere* Meſuæi, vel illud quod deſcribitur hoc modo à Galeno, & vocatur *Diacodion ſimplex Galeni.*

℞. *Capita papaueris albi, num,* xx. *aquæ pluuiæ, aut fontanæ,* ℔.iii. Macera horis viginti quatuor: poſt coque, donec capita contabuerint: cola, & adde, *Mellis*, ℔.ij. Coque ad iuſtam conſiſtentiam.

Eandem efficaciam habet *Lohoc de Pſyllio*, à Meſuë compoſitum.

Alia Eclegmata parantur ad adſtringendũ, & commendantur in ſputo ſanguinis, & in aliis immodicis ſanguinis vacuationibus, quæ per partem ſuperiorem, & inferiorem excernuntur. Exemplum eſt hoc.

℞. *Succi portulacæ,* ℔.ii. *trochiſcor.de terra lemnia,* ℥ ii. *trochiſcor.de charabe, gummi Arabici, Sanguin. draconis, an.* ʒ.i. *lapid. Hæmatitis, pilor.leporis vſtorum, an.* ℈ ii. *Sacchari albi,* ℔.i. *Fiat lohoc ſec.art.*

Vel fiat hac forma.

℞. *Gummi arabici, tragacanti, an.* ʒ.i. Infundantur in aqua roſacea, donec mucilago fiat: adde *Terræ lemniæ, boli armeni, lapid. hæmatitis, an.* ʒ.i. *conſeruæ roſar. antiq. ſyrup.è roſ.ſuccis.an.q.ſ. fiat lohoc.*

DISTINCTIO IV.

De Electuariis purgantibus.

CAPVT I.

De Electuariis purgantibus bilem.

ELectuaria ſic vocantur, quia fiunt ex rebus electis, & ſunt in multiplici differentia: alia enim ſunt ſolutiua, de quibus in præſenti, alia opiata, ſeu ſtupefacientia, ſic dicta, quia in eorum compoſitionem opium ingreditur; & alia ſunt cardiaca; alia verò parantur in varios vſus, de quibus ſub nomine Confectionis *infra* agemus.

Diaprunis ſimplex dicitur, ad differentiam illius in cuius compoſitionem ingreditur ſcammonium; & habet vim infrigidandi, & humectandi in gradu ſecundo: bilem, & aduſtos humores expurgat, præcipuè ex prima corporis regione, atque hepate; vtile eſt in febribus, & in omnibus morbis qui à bilioſo humore originem ducunt. Quare confert in febribus malignis, ardentibus, tertiana exquiſita, pleuritide; & iuuat ante prandium, ad lubricandum ventrem in iis, qui habent reſtrictum, quantitate vnius vnciæ ſaccharo permixtum. Habet conſenſum cum pectore, & aſpera arteria. Offertur cæterorum electuariorum modo, vel in forma buccellarum, vel potus. Doſis eſt vſque ad drachmas decem.

Diaprunis Laxatiuum in iiſdem affectionibus confert, in quibus ſimplex; ſed potentiùs euacuat, & à profundo corporis humores educit: quare in robuſtis corporibus, ætate florente, & morbo difficili propinari debet. Doſis eſt vſque ad ℥ j. ſed ferè ſemper cum aliis medicamentis admiſcetur, quia cum aliquali perturbatione euacuat.

Electuarium de Pſyllio tutò poteſt exhiberi: etſi enim in eius compoſitionem ingrediatur ſcammonium, ita tamen eſt correctum, vt ſine noxa poſſit exhiberi. Habet facultatem infrigidandi, & humectandi in primo gradu; & humores bilioſos, pituitæ præſertim, & aliis humoribus admixtos, euacuat. Ob hæc vtile eſt in obſtructionibus; nam eas aperit, etſi in alto corporis ſint impactæ: quare febres ab illis excitatas remouere ſolet, dolorem capitis curat, quando ex intemperie calida cum affluxu humoris ortum ducit. Attrahit humo-

res

res vitioſos ab vtero, & ſic hyſtericis affectionibus ſuccurrit.

Electuarium Roſatum Meſue dicitur, ad differentiam illius quod componitur à Nicolao, & ex quauis noſtri corporis regione bilem purgat. Opitulatur febribus malignis, & ardentibus; conceditur ſimiliter in morbis articulorum, & pro purgandis humorum reliquiis eximiè prodeſt. Et licèt tam vtile ſit, aliqua tamen habet nocumenta, quæ Medicum cautum reddunt, ne illo indiſcriminatim vti poſſit: Cùm enim ſit valdè aromaticum, fœminas hyſtericis affectibus obnoxias ſommoperè offendit, & fragranti odore vterum ad ſupernas partes conuocare ſolet. Quare eius electio, & præſtantia, ex nimio odore cognoſcitur, colore croceo, & modo ſubſtantiæ ad mellis conſiſtentiam redacto, & quòd ſcammonium digitis perſentiatur, quod in omnibus medicamentis, in quæ ſcammonium ingreditur, eſt animaduertendum. Doſis maior eſt ad ʒ x.

Electuarium de ſucco Roſarum Nicolai, maiorem habet prædictis omnibus purgandi efficaciam, atque non ita clemens medicamentum exiſtit: quare maiori cautela debet adminiſtrari, ob magnam perturbationem, quâ ſolet ex quauis corporis parte, bilem euacuare, præcipuè ex capite, & iuncturis. Confert articulorum doloribus, & cephalalgiæ, quando ex cauſa calida emanant, ſicuti in omnibus febribus, & morbis, qui ex eodem humore ortum ducunt. Doſis eſt vſque ad ℥ j.

Electuarium lenitiuum Rhaſis, vtile eſt in febribus humoralibus, & pleuritide, ſedat tuſſim, lenit pectus, mollit inteſtina, & eorum ſtypticitatem delet, facilè ſoluit, & ſine moleſtia vlla, fitque hoc modo.

℞. *Paſſular. enucleatarum*, ℥ ij. *capil. vener. violar. hord. mundi, an.* M. j. *iniubar. ſebeſten, an. num.* xx. *glycyrrhiza raſæ, & contuſæ*, ℥ ß. *prunor. tamarindor. an.* ʒ vj. *ſen. polypodij, an.* ℥ ij. *mercurialis*, M. j. ß. Decoquantur ſec. art. in ſufficienti aqua: Cola, & in colatura diſſolue; *Pulp. caſſ. pulp. tamarindor. pulp. prunor. ſacchari optimi, ſacchari violati, an.* ℥ xj. *puluer. ſen.* ℥ iij. ß. Confice ſecundùm artem.

Electuarium lenitiuum de Manna, expurgat bilem, ſanguinem purificat, refrigerat hepar; vtile eſt ad febres humorales, malignas, & ardentes, & ex vniuerſo corpore omnes humores indiſcriminatim euacuat: fitque hoc modo.

℞. *Capil. vener. ceterach, hepatica, an.* ℥ iij. *ſem. cucurbit. ſem. citrulli, ſem. melon. ſem. cucumeris, violar. an.* ℥ j. *prunor. damaſcenor. Num.* xx. Coquantur in aqua ad dimidias, deinde percolentur cum expreſſione: in colato diſſoluatur, *Manna optima, conſerua violar. pulp. caſſ. recenter extracta, an.* ℥ j. *ſacchari albiſſimi*, ℔. iiij. Coquantur ad mellis conſiſtentiam. Poſtremò adiice ſequentes ſpecies: *Nucleorum ſem. melon. ſem. cucumeris, ſem. cucurbit. ſem. citrulli. flor. violar. flor. nenupharis, ſem. lactuca, ſem. ſcariola, ſem. portulaca, rhab. electi, folior. ſen. an.* ℥ j. His accuratè ſubactis conficitur Electuarium.

Similem facultatem obtinet *Diamanna Meſue*, & *Diacaſſia Meſue*. Vel harum loco fiat *Diacaſſia Magiſtralis*, hoc modo.

℞. *Iuiubar. prunor. capillor. vener. tamarindor. ſebeſten, violar. an.* M. j. Coquantur in aq. ſecundùm artem & in colatura diſſolue: *Pulp. caſſ.* ℔. x. *ſacchari albi*, ℔. v. Coquantur ad perfectam conſiſtentiam.

Vel fiat hoc modo.

℞. *Prunor. damaſcenor.* ℥ ij. *violar.* M. j. ß. *aq. pura* ʒ xviij. Bulliant ad medietatis conſumptionem: cola, & in colatura diſſolue: *Pulp. caſſ.* ℥ vj. *pulp. tamarindor.* ℥ j. *manna elect.* ℥ ij. *ſyrup. violat.* ℥ iiij. *ſacchari candi, penidis*, ℥ j. *ſacchari violati*, ℥ iiij. Confice ſec. art.

Diacatholicon, eſt vulgare ſed vtile, quare nullo ferè electuario frequentiùs vtuntur Medici: euacuat tamen omnes homores, præcipuè bilem, melancholiam aduſtam, & tandem pituitam. Medicamentum familiariſſimum, quod ſine moleſtia, & periculo in omni ætate, ſtatu, & tempore tutò vel per os, vel per infuſa adminiſtrari poteſt. Confert acutis, & peracutis morbis, emollit, alterat, robur addit. Iecinoroſis, lienoſis, podagricis, arthriticis, tertianis, quartanis, quotidianis, doloribus capitis mirabiliter ſuccurit. Doſis ab ℥ ß. vſque ad ℥ j. Eandem ferè vim expurgando ſortitur *Tryphera Perſica à Meſuë* conſcripta, quæ præterquam quòd omnes humores indifferenter euacuat, confert febribus acutis, inflammationibus ſtomachi, hepaticis, & ictericis ſitim mitigat, & morbos aduſtionis fieri prohibet. Caue tamen, caue & angue peiùs, ne mechoacam in diacatholicum immittas: nam hoc electuarium acutis, & peracutis tam per os aſſumptum, quàm in clyſteria inditum, remedio eſt; at radix hæc cùm calida ſit nimis, & flatulenta, inflammat viſcera, incendit humores; bilem exacuit, & ventrem perturbat. Redarguendi ergo ſunt, qui hoc nobile electuarium tam præpoſtera methodo conficiunt.

CAPVT II.

De Electuariis purgantibus pituitam.

Diaphœnicon habet vim expurgandi pituitam bili admixtam; & inter ea quæ ſcammonium recipiunt, clementer operatur. Offertur in omnibus morbis frigidis, præcipuè dolore colico ex frigida cauſa contracto, in febribus longæ conſtitutionis, tertianis nothis, quotidianis. Doſis eſt vſque ad ʒ x. In potu, & in bolis adminiſtratur: Illo modo ſic.

℞. *Agarici trochiſcati cum vino zingiberis in ligatura*, ʒ j. *electuar. diaphœnic.* ℥ j. *ſyrup. ſolut. ex* ix. *infuſ.* ℥ ij. ß. *cum emulſione* ʒ iiij. *ſem. carthami.* & ℈ j. *ſpica nardi, fiat potus.*

Vel hoc modo.

℞. *Rhab. elect. agarici trochiſcati in vino zingiberis, an.* ℈ ij. *fiat ligatura in infuſione* ʒ v. *fol. ſen. facta in emulſione, ſem. cartham. & reiecta corpulentia adde diaphœnic.* ℥ j. *ſyrup. roſ. perſic. ex plurib. infuſ.* ℥ ij. ß. *miſce pro hauſtu vno.*

Poſſunt etiam ex ipſo fieri morſuli, vt dictum eſt.

Electuarium Eleſcoph, ſeu Epiſcopi, eandem ferè facultatem habet purgandi bilem pituitæ admixtam, & conſequutione quadam atram bilem: & inter ea quæ recipiunt ſcammonium, eſt maximè correctum, atque ita ſine perturbatione feliciter operatur. Vtile eſt in dolore colico, febribus, & aliis morbis à pituita ſubortis. Reſpicit renes, iuncturas, & vterum, ex quibus partibus prædictos humores expurgat. Doſis vſque ad ʒ x. Hoc modo conficitur.

℞. *Elect. Eleſcoph, diaphœnic. an.* ℥ ß. *pulu. rhab.* ʒ j. *aniſi*, ℈ j. *miſce cum ſaccharo fiant morſuli.*

In forma potus hoc modo.

℞. *Elect. Eleſcoph*, ʒ ij. *cathol.* ʒ iij. *ſyrup. ſennati*, ℥ iiß. *pulu. diarrhod. abbatis*, ℈ j. Miſce, & cum emulſione ſem. carthami fiat potus.

Electuarium Indum minus, diſtinguitur à maiori, qu eſt in vſu. Præſens maiorem efficaciam obtinet, mai riſque vi humores pituitoſos euacuat in quacunque parte corporis radicatos. Eſt vtile in ſuprà dictis morbis, & maximè in lethargo, dolore colico, & podagra Doſis ad ʒ x.

Benedicta, rarò, aut ferè nunquam per os adminiſtratur, frequentiùs per elyſteres pro vacuandis humoribus pituitoſis bili permixtis, quamuis in remotiſſimis partibus tenaciter ſint infixi. Offertur in dolore colico, frigidis renum affectionibus, vteri, & iuncturarum; ex quibus partibus muſcoſam pituitam educit, ac flatus diſcutit. Doſis ſi per os aſſumatur, eſt ad ℥ j. At verò in clyſteribus, ad ℥ j. ß.

Electuarium pro clyſtere Magiſtrale, validiſſimè operatur, cùm ſit medicamentum furioſum, atque effræne, atque ita magna perturbatione agit, & ſolùm in clyſteribus adminiſtratur, & magna adhibita conſideratione. Vtile eſt in vacuandis humoribus pituitoſis, quamuis in diſtantiſſimis partibus pertinaciter ſint impacti: In dolore colico, vteri, & iuncturarum, apoplexia, epilepſia, conuulſione, & aliis frigidis cerebri affectibus: componiturque hoc modo.

℞. *Colocynthid. contuſa, polypody contuſi, centaury minoris: pulegij, cucumeris aſinini, an. m.* j. Coquātur in libris duabus aquæ ad conſumptionem medietatis: & facta forti expreſſione, adde *Colocynthid. aloes, an.* ℥ j. *ſantalor. citrinor. ſantalor. rubeor. diagridij, an.* ℥ ß. *hier. picra*, ℔. ß. Miſce, fiat Electuarium ſecundùm artem. Doſis ad ℥ j. ß.

Diacarthamum, flauæ bili, & pituitæ educendæ mirificè conuenit. Datur à ʒ j. ß. vſque ad ʒ vj. fitque hoc modo.

℞. *Specier. diatragacanthi frigidi*, ℥ ß. *pulp. cydonior.* ℥ j. *pulp. carthami*, ℥ ß. *zingiber.* ʒ ij. *ſcammonij praparati*, ʒ iij. *turbith*, ʒ vj. *manna*, ʒ ij. *mellis roſac. colati, ſacchar. candi, an.* ℥ j. *hermodactylor.* ℥ ß. *ſacchari albi*, ℥ x. ß. Fiat electuarium liquidum.

Hiera ſimplex Galeni, auctoris nomen refert, & ab ipſo conficitur, 2. *de compoſ. ſec. loc. cap.* 1. & *lib.* 7. *meth. cap.* 11. Pituitam purgat bili admixtam, præcipuè ex prima corporis regione, hepate, & vtero, quas partes ſimul cum capite roborat. Vtilis eſt in omnibus affectibus frigidis cerebri, per conſenſum ventriculi, & vteri ſubortis; & maximè pro remouendis cruditatibus ventriculi, cuius coctionem iuuat, & menſtruas purgationes prouocat. Reſeruatur in forma pulueris, atque etiam in forma electuarij: ſed ob eximiam amaritudinem rarò adminiſtratur in potu, frequentiùs tamen in forma pilularum, buccellarum. In puluere exhibetur vſque ad ʒ iij. in forma verò electuarij, ad ℥ j. & ß. In forma pulueris, in dictis affectibus ſic propinari ſolet, & pro enecandis vermibus.

℞. *Hier. ſimplic. Galeni*, ʒ iij. *ſacchari*, *q. ſ. Fiant Morſuli.*

Hiera Picra compoſita, efficaciſſimum medicamentum eſt ad omnes contumaces morbos, qui ex pituitoſis humoribus, craſſis, & tenacibus emanant.

℞. *Colocynthid.* ʒ viij: *ſcilla aſſata, agarici, ammoniaci, ſcammonij, cortic. radic. ellebor. nigri. ſtœchad. hyperici, pulegij, gentiana, ſpica nardi, ſchœnanthi, an.* ʒ xvj. *polij montani, epithymi, polypod. bdellij, aloës, chamædryos, euphorbij, marrubij, caſſia, an.* ʒ viij. *myrrha, ſagapeni, croci, ariſtoloch. rotunda, trium piperum, cinnamomi, opopanacis, caſtorij, petroſelini, an.* ʒ iiij. Omnia tenuiſſimè contrita excipe melle ad ſpecierum pondus.

Hiera Picra compoſita alia, ad eoſdem morbos vtiliſſima, ſed mitior: caput, deinde aures, oculos à diuerſis humoribus repurgat; ſtomachum roborat, affectiones hepatis emendat, ſplenis duritiem emollit; renibus, veſicæ, & vtero prodeſt.

℞. *Cinnamomi, ſpica Indica. croci, ſchœnanthi, aſari, xylocaſia, xylobalſami, carpobalſami, violar. abſinth. epithymi, agarici, roſar. turbith, colocynthid. maſtiches, an.* ℈ ij. *aloes non lota*, ʒ x. ℈ ij. *mellis deſpumati*, ℥ viij. Fiat electuarium, in vaſe fictili vitreato ſeruandum per annos duos.

A

Hiera diacolocynthidos, caput, ventriculum, & corpus reliquum purgat humore craſſo, lento, & atra bile: ob id maniæ, melancholiæ, epilepſiæ, paralyſi, ſpaſmo cynico, vertigini confert, ac vlceribus malignis, fiſtuloſis, cancro, elephantiæ: flatus quoque diſcutit, ventriculum roborat, coctionem firmat.

℞. *Stœchad. agarici, chamædryos, an.* ʒ x. *colocynthidos*, ʒ xx. *ſagapeni, opopanacis, an.* ʒ viij. *petroſelini, ariſtoloch. rotunda, piperis albi, an.* ʒ v. *Caſſia*, ʒ vij. *cinnamomi, croci, ſpica nardi, myrrha, polij, an.* ʒ iiij. *vini, mellis deſpumati, an. q. ſ.* Myrrham vino infunde, cætera tere, & melle deſpumato excipe.

B

Hiera Picra cum Agarico, dictis affectibus vtilis eſt, ſed præcipuè flatus craſſos cerebri, ventriculi, & corporis diſſipat, ob hæc viſioni imbecillæ confert, & ſenſuum reliquorum vires conſeruat.

℞. *Specier. hier. ſimpl. ſine aloë, agarici trochiſcati, an.* ℥ ß. *aloës non lota*, ℥ j. *mellis deſpumati*, ℥ vj. Fiat Electuarium.

Hiera Logadij, ab auctore nomen accepit, vt Galenus *loc. cit.* edocuit, & efficacior multò eſt, maiorique vi operatur, & perturbatione, quàm cætera ſuprà citata. In dictis affectibus vtilis eſt, præcipuè neruorum; ex quibus, ſicuti ex capite, liene, & vtero frigidos humores euacuat: & maximè confert in clyſteribus ad reuellendum ex capite. Doſis eſt ad ℥ j. ex qua etiam parari poſſunt peſſaria, cuiuſmodi

C

forma hæc eſt.

℞. *Colocynthid.* ʒ xx. *ſcilla aſſata, agarici, ammoniaci, ſcammonij, cortic. radic. ellebor. nigri, hyperici, an.* ʒ j. *epithym. polypod. bdellij, aloës, chamædryos, marrubij, caſſia, an.* ʒ j. *myrrha, piperis albi, nigri, cinnamomi, croci, opopanacis, caſtorij, petroſelini, ariſtoloch. an.* ℥ ß. Mellis deſpumati ad pondus omnium.

Hiera Logadij alia fortiſſima, eradicat mala omnia diuturna ex melancholia facta, epilepſiam, vertiginem, conuulſiones, hemicraniam, elephantiam, impetiginem, lethargum. Prodeſt ſpumantibus, & linguam mordentibus, his qui lethalia venena ſumpſerunt, iecinoroſis, pleuriticis, iſchiadicis, & lumborum dolore infeſtatis: prouocat menſtrua, & vitioſos humores educit.

D

℞. *Pulp. colocinthid. polypod. an.* ʒ ij. *euphorbij, polij montani, ſem. thymelaa, an.* ℈ ß. g. vj. *abſinth. myrrha, an.* ʒ j. g. xij. *centaurij. agarici, ammoniaci, folij, nardi Indica, ſcilla, ſcammonij preparati, an.* ʒ j. *aloes, comar. thymi, caſſia lignea, chamædryos, bdellij, marrubij, an.* ℈ j. g. xiv. *cinnamom. opopanacis, caſtorij, ariſtoloch. longa, trium piperum, croci, ſagapeni, petroſelini, an.* ʒ ß. *ellebori nigri, ellebor. albi, an.* g. vj. *mellis deſpumati*, ℔. j. ß. Conſice, vt decet.

Diaturbith maius, calefacit, ac pituitam ducit, præſertim eam quæ in ventriculo tenaciter eſt impacta.

℞. *Turbith albi, & gummoſi*, ʒ x. *zingiberis*, ʒ v. *maſtich.* ʒ. iij. *ſacchari albi*, ℥ ij. ß. *mellis, q. ſ.* Fiat Electuarium.

E

Diaturbith minus, eoſdem humores pituitoſos ducit.

℞. *Turbith optimi*, ℥ j. *diagridij, zingiber. an.* ʒ iiij. *cinnamomi, caryophyllorum, an.* ʒ ij. *galanga, piperis longi, macis, an.* ʒ j. *mellis*, ℥ viij. ʒ v. Fiat electuarium.

CAPVT

CAPVT III.

De Electuariis purgantibus melancholiam.

D*iaſenna*, habet vim maximam vacuandi humorem melancholicum, bilem aduſtam, & ſalſam pituitam, ex quacunque corporis parte. Eſt Electuarium vtile in omnibus affectionibus cutaneis, ab ipſis humoribus ſubortis. Habet admirabilem virtutem in melancholia morbo, lepra, febre quartana, & lue Gallica. Eſt ſecurum medicamentum. Doſis ad ℥ j. ß.

Confectio Hamech, duplex eſt: alia *compoſita*, ſeu maior; alia *ſimplex*, ſeu minor. Illa fit cum ſcammonio, & colocynthide; ſimplex ſine illis paratur, & vocatur *Confectio Hamech ſine ſolutiuis*. Vtraque eoſdem morbos perſanat, & humores euacuat; ſed compoſita maiore vi, & perturbatione, & ſic eis doſis eſt ad ℥ j. Simplex verò vſque ad ℥ j. ß. offertur, & debilioribus ægris imperatur. Caue ne ab hac confectione demas myrobalanos: Nam roborant ventriculum in melancholicis debiliſſimum, lætificant, cardiacam habent vim, & ſua adſtrictione iuuant ingredientium actuationem, & vitioſi humoris excretionem procurant. Erqood plus eſt, ſigillant ventriculum, & ſic exhalationem vaporum ad cerebrum impediunt.

Polypodium Magiſtrale, euacuat eoſdem humores clementer, & ſecurè, & ſic in iiſdem morbis vtiliter adminiſtratur.

℞. Polypodij mundati, ℔. ij. *mellis deſpumati*, ℔. vj. *aceti ſcillitici*, ℔. j. *&* ℥ ij. *Zingiber.* ʒ vj. Fiat electuarium.

DISTINCTIO V.

De Pilulis.

CAPVT I.

De Pilulis purgantibus bilem.

Pilulæ à Græcis dicuntur Coccia, ab aliis grana, ſeu Catapotia. Alij a forma orbiculari, globos nuncupant, ſeu orbiculos. Deglutiuntur, ſeu deuorantur in forma ſolida, tum ob amarorem, quia ferè ex Aloë, colocynthide, & aliis conſtant medicamentis amaris; tum vt præ craſſitie, & ſoliditate detentæ in ventriculo, longiore tempore ad actum reducantur, & à partibus diſtantibus potentiùs per moram humorem attrahant, & expurgent.

Pilulæ Aureæ, ob excellentiam, operationis, Aureæ appellantur, & ſine euidente læſione humorem biliosum cum aliquali portione pituitæ euacuant. Hos humores præcipuè educunt ex capite, oculis, ventriculo, quarum partium actiones mirificè iuuant. Doſis ad ʒ j. ß

Pilulæ Rhabarbari, euacuant bilem, & pituitam ex hepate, ventriculo, & corporis profundo: obſtructiones remouent, ipſáſque partes roborant; maximè conueniunt in tertianis nothis, febribus longis, & in aliis morbis qui ex humore bilioſo emanant, ſimul cum pituitoſo permixto, vt in ictero, hydrope. Doſis ad ʒ ij.

Pilulæ communes Rhaſis, bilem, & aliqualem pituitæ portionem, præcipuè ex ventriculo, hepate, & venis maioribus expurgant, quas partes mirè roborant, & à putredine præſeruant; quare tempore peſtis iis vtimur frequentiſſimè. Conſtãt ex duabus partibus Aloës, vna parte Myrrhæ, atque alia parte Croci. Doſis ad ʒ. ij. Verùm tempore peſtis, earum vſus eſt in parua quantitate, ad præſeruandum, & vacuandum humores putridos per epicraſin, tertio quoque die: & ſic quantitas eſt ʒ ß. in aurora.

Pilulæ Aggregatiuæ, vniuerſaliter omnes humores, licèt primò bilem, deinde pituitam, & tandem humorem melancholicum, præcipuè ex partibus facultati animali, & naturali inſeruientibus euacuant. Proſunt diuturnis febribus: vitia capitis, ventriculi, & iecinoris remouent. Demum à toto corpore euacuant. *Maiores* compoſitæ à Meſuë, ſunt fortiores. *Minores*, ad eoſdem morbos profligandos plurimùm inſeruiunt.

Pilulæ ſine quibus, vtiliſſimæ ſunt ad vacuandos omnes humores ex capite, & organis ſenſuum externorum; idcircò in morbis oculorum, & aurium iuuant: curant ſuffuſionem, claritatem inducunt, viſum conſeruant, aurium tinnitui opitulantur eximiè.

Pilulæ Arabicæ, bilem, pituitam, & melancholiam euacuant, ſed præcipuè ex capite: ſenſus acuont, memoriam conſeruant, ſuccurrunt ſurditati, vertigini, doloribus capitis, qui ex humore pituitoſo, & bilioſo emanant. Doſis ad ʒ j. ß.

Pilulæ Hermodactylorum, præcipuè humorem bilioſum, deinde pituitoſum euacuant ex toto corpore, articulis, iuncturis, partibus remotis. Doſis vſque ad ʒ j. ß.

Pilulæ Fumariæ, bilem aduſtam, & præcipuè pituitam ſalſam euacuant. Opitulantur omnibus affectionibus cutaneis, & in Gallica lue ſunt vtiliſſimæ. Doſis ad ʒ j. ß.

Pilulæ de Eupatorio fiunt à Meſuë, & proſunt in febribus intermittentibus bilioſis, morbo regio, hepatis obſtructione.

Pilulæ ad bilem in febribus, poſt quarum aſſumptionem imperandum vt æger bibat Syrupi Violacei ℥ j. vel duas cum pauca quantitate aquæ borraginis.

℞. Rhab. elect. ʒ ß. *cinnamom. ſpicæ an.* gr. vj. *tamarindor.* ℈ j. *ſucci apij* ℈ ß. *miſce, formentur Pilulæ, Num. ſeptem.*

CAPVT II.

De Pilulis purgantibus pituitam.

P*ilulæ de Hiera*, fiunt ex puluere hieræ ſimplicis Galeni, cum aliquo ſyrupo conueniente. Euacuant humores pituitoſos præcipuè ex prima corporis regione, & ferè ſemper adminiſtrantur pro celebranda euacuatione per epicraſin, in cruditate, & imbecillitate ventriculi. Flatus diſcutiunt, hanc partem roborant.

Pilulæ de Hiera cum Agarico, opem ferunt vitiis capitis, & neruorum, ſtomachíque cruditatibus auxiliantur egregiè.

℞. Cinnamomi, nardi Indicæ, croci, ſchœnanthi, aſari, maſtiches, caſiæ, xylobalſami, carpobalſami, violarum, epithymi, colocinthidis, an. ʒ j. *agarici, turbith, an.* ʒ ij. *rhab. ſcammonij præparati, an.* ℥ ß. Cum vino albo, & theriaca confice. Doſis à ℈ j. ad ʒ j.

Pilulæ ex Colocynthide, pituitam à cerebro, & aliis neruoſis partibus euacuant; ob id conferunt dolori capitis ex frigore.

℞. Colocynth. ſucci abſinth. an. ℥ ß. *aloës, ſcammonij præparati, an.* ℥ j. *rhab. elect.* ʒ iiij. Trita omnia ſucco excipiantnr.

Pilulæ ex ſex rebus, pituitam à cerebro, & aliis neruoſis partibus euacuant.

℞. Aloes, ſcammonij, colocynthidis, agarici bdellij, gummi arabici, rhab. an. ℥ ß. Tere, fiat maſſa: Doſis à ℈ j. ad ʒ j.

Pilulæ contra catarrhum, vtiles ad vacuandum pituitoſos humores in capite contentos, qui continuò replent ipſum, & ad thoracis partes deſcendunt.

Digitized by Google

A

℞. *Aloes hepaticæ*, ʒ j. gr. xv. *agarici*, ℈ j. gr. iij. *maſtich.* ℈ ß. *zingiber.* gr. v. *ſpicæ Indicæ*, gr. iiij *ſalis gemmæ, trochiſ. albandal, an.* gr. iij. Cum ſyrupo de ſtœchade fiant pilulæ, Num. xxx. Doſis pilulæ tres, vel quinque in introitu lecti.

Pilulæ Epilepticæ Magiſtrales, ab Epilepſia præſeruant, eámque iam factam perſanant, atque capitis affectibus frigidis remedio ſunt.

℞. *Cranii humani*, ʒ ij. *pulp. colocynth. trochiſcor. albandal, ſtœchadis arabic. caſtorij, an.* ʒ j. *Hier. Galeni*, ʒ. iiij. *agarici, turpeti, an.* ʒ j. Cum aqua pæoniæ, vel ſyrupo de ſtœchade fiant pilulæ.

Pilulæ Alephanginæ, ventriculum, cerebrum, & ſenſoria ab humoribus craſſis, putribus, pituitoſis repurgant, & harum partium dolorem mitigant, ventriculum roborant, coctionem iuuant. B

Pilulæ Stomachicæ Meſues, cerebrum, ventriculum, hepar, caput, iuncturas, à pituitoſis humoribus repurgant. Doſis vſque ad ʒ ij. Aliæ ſunt Magiſtrales, quæ præter citatos effectus, ventriculum roborant, coctionem iuuant, appetentiam excitant. Vocantúrque *Pilulæ ſtomachicæ Magiſtrales*, fiúntque hoc modo.

℞. *Myrobalanor. citrinor. indorum, chebulor. an.* ʒ iij. *roſar. maſtich. an.* ʒ ij. *cardamomi, ligni aloes, ſantali citrini, cubebar. caryophyllor. ſchœnanthi, nucis moſchatæ, an.* ʒ ij. *rhab.* ℥ ß. *turbith.* ʒ vij *aloes, ad pondus omnium. Fiat maſſa, ſec. art.*

Pilulæ ante cibum, & poſt cibum, ſunt ſecuræ, reſpiciunt ſtomachum, dantur conſtipatis, & iis qui ſunt aluo adſtricta, flatus reſoluunt, pituitam abluunt. C

℞. *Aloes*, ʒ xxxxiiij. *rhab.* ℥ j. ß. *ligni aloes, caryophyl. folij, maſtich. xylobalſami, carpobalſami, croci, ſpicæ nardi, caſſiæ ligneæ, cinnamomi, cubebar. an.* ʒ iij. Confice cum vino optimo.

Pilulæ Maſtichinæ eandem facultatem habent.

Pilulæ de Hermodactylis, valent ad podagram, & frigidos iuncturarum dolores. Eandem vtilitatem præſtant *Pilulæ Arthriticæ maiores, & minores.* Doſis à ʒ i. vſque ad ʒ ij.

Eaſdem vires habent cum ſuprà dictis, *Pilulæ fœtidæ maiores, & fœtidæ minores: pil. ex Sagapeno: ex opopanace: de ſarcocolla.* Quæ omnes articulorum, & iuncturarum affectibus validiſſimè iuuant, & capitis frigidos morbos perſanant. D

Pilulæ Aſſaieret, euacuant humores pituitoſos à capite, & ventriculo. Proſunt in harum partium cruditatibus, aurium tinnitu, vertigine, cephalalgia per conſenſum à ventriculo. Demum auxiliantur omnibus affectibus frigidis capitis, qui per ſympathiam à ventriculo emanant. Deſcribuntur ab Auicenna, *cap. de ſoda.*

℞. *Specier. hier. picræ Galeni*, ʒ ij. *maſtich. myrobalanor. citrinor. an.* ʒ j. *aloes*, ℥ ß. *Succi maioran, q. ſ. Fiat maſſa.*

Pilulæ Cochiæ, fiunt à Rhaſi, *lib. 9. ad Almanſorem, cap. 1. de ſoda.* A toto corpore, præcipuéque à capite humores pituitoſos euacuant. Quare proſunt in frigidis capitis affectibus, qui à craſſis, & viſcidis ſuccis ortum ducunt.

E

Pilulæ lucis maiores, excrementa capitis pituitoſa educunt, viſum roborant. *Pilulæ lucis minores* eandem præſtant vtilitatem, ſed atram bilem ampliùs euacuant.

CAPVT III.

De Pilulis purgantibus melancholiam.

Pilulæ Indæ affectibus melancholicis proſunt: cancrum non vlceratum, elephantiam, alphos nigros, cutaneos affectus, melancholiam morbum, & inde ortum timorem, & mœrorem, quartanam, icterum, ſplenis dolorem perſanant. Doſis à ℈ ij. vſque ad ʒ j. Eandem facultatem ſortiuntur: *Pilulæ de lapide Lazuli, & Pilulæ de lapide Armeno.*

CAPVT IV.

De pilulis varios morbos curantibus.

Pilulæ de cynogloſſa Meſuæ, valent ad catarrhum, coryzam, tuſſim, alióſque his conſimiles affectus, ſanguinem conſtringunt, alui profluuium ſiſtunt: quem vſum etiam complent *Pilulæ contra fluxum Nicolai: & Pilulæ ex opio Magiſtrales*, quæ hoc modo conficiuntur.

℞. *Opij, croci, caſſiæ, an.* ℥ ß. *vini albi, q. ſ. miſce.*

Pilulæ Bechicæ Meſues proſunt ad tuſſim veterem, & ſiccam, gutturiſque, & faucium aſperitatem. A Rhaſi fiunt hoc modo.

℞. *Amyli, tragacanthæ, amygdalar. purgatar. fabarum decorticatarum. ſem. papaueris, capitum papauer. gummi arabici, boli armeni, an.* ʒ ij. *mucilaginis Pſyllij, q. ſ.*

Pilulæ ad Aſthmaticos Magiſtrales, difficultati reſpirandi opitulantur à craſſis humoribus ortæ, & reliquis pectoris vitiis remedio ſunt.

℞. *Specier. diatrag. frigid. penidiarum, an.* ℥ ß. *ſucci glycyrrhiz.*, ʒ iij. *zingiber.* ʒ j. *ireos*, ℈ j. *ſem. vrtic., hyſſopi, flor. anthos, an.* ℈ ß. *croci, ſulphur. an.* gr. vij. Cum Loch ſano formetur maſſa.

Pilulæ aperientes Magiſtrales, optimæ ſunt in hepatis, & lienis obſtructione: prouocant vrinam, necnon menſtrua mouent; quare ſumma cum vtilitate offeruntur in febre alba, & virginum obſtructionibus.

℞. *Trochiſcor. de abſinth. trochiſc. de capparib. trochiſc. de myrrha, an.* ℈ j. *ſpicæ Indicæ, ſchœnanthi, an.* ʒ ß. *ſem. apij, ſem. petroſelini, an.* ℈ j. Cum ſucco Apij, vel ſyrupo Byzantino, vel ſyrupo de Artemiſia, fiant pilulæ paruæ.

Pilulæ Hydropicæ Magiſtrales, roborant hepar, aquoſos humores expurgant, flatus diſcutiunt.

℞. *Hier. ſimplic. cum agarico* ℥ ß. *rhab.* ʒ ij. *nucis myriſticæ, caryophyllor. an.* ℈ ß. *trochiſcor. albandal* ℈ j. *hepatis lupi*, ʒ j. *eupatorij*, ℈ j. *ſucci radicis ireos*, ʒ iij. Fiat maſſa cum ſucco radicis ſambuci.

Pilulæ de chalybe Magiſtrales, deobſtruunt hepar, lienem, & vterum. Prouocant vrinam, menſtruas purgationes mouent, roborant viſcera, appetentiam excitant, coctionem iuuant, ſcirrho lienis, & hepatis mirabiliter opitulantur.

℞. *Chalybis præparati*, ℥ j. *rhab. elect.* ʒ j. ß. *ſpecier. diarrhod. ſpecier. Diacurcumæ, an.* ʒ. ß. *ſem. dauci*, ʒ iij. *cinnamom.* ʒ. ß. *myrrhæ*, ʒ j. ß. *pulu. aſplenij, eupatorij, artemiſiæ, an.* ℈ j. Cum ſyrupo Byzantino, fiat maſſa.

Pilulæ Mercuriales, pollent contra morbum Gallicum: humorem craſſum expurgant per ſputum, ſudorem, & alui profluuium: tophos reſoluunt, dolores ſedant, & malignam morbo Gallico inſidentem qualitatem retundunt, atque refrænant.

℞. *Hydrargyrij extincti*, ℈ iij. *theriac. magnæ*, ʒ iiij. *Diamarg.* ʒ ij. *aromatici roſati*, ʒ j. ß. *moſchi*, g. vij. *ambræ*, gr. x.

Digitized by Google

g̃.x.*farinæ triticæ*,ʒ.j.*folior. auri,num.*viij.Miſce, & fiat maſſa cum ſyrupo ſumariæ.

Pilulæ Imperiales Magiſtrales., debiliter ſoluunt, potenter corroborant ſtomachum, inteſtinorum frigiditatem reſoluunt, virtutes naturales muniunt, coctionem iuuant, ſanguinem, & ſpiritum purificant.

℞. *Cinnamomi,amomi, aniſi maſtich. Cardamomi minoris, zingiberis, zedoariæ, maceris, caryophyl. croci, cubebar. ligni aloës, turbith, mannæ, agarici, fol.ſen. ſpicæ Indicæ,myrobalan.citrinor.chebulor.Indor.bellericor.emblicorum,an.*℈ j. *Rhab.*℥ j.*aloës*,℥ ij.*Syrupi roſati,q.ſ.*Miſce, fiat maſſa.

Pilulæ contra venena, parantur hoc modo.

℞. *Imperatoriæ,biſtortæ,tormentil.valerianæ, dictamni albi,carlinæ,ariſtoloch.rotundæ,gentianæ, agarici electi, ſalis gemmæ, an.partes æquales, ſucci alliorum, caparum, q.ſ.* Miſce omnia, vt fiat tanquam paſta, quæ in vmbra ſiccetur, & ſeruetur ad vſum. Quando autem vti voles.

℞. *Huius paſtæ* ℥ ß. *Et cum ſuprà dictis ſuccis* fiant pilulæ.

CAPVT V.

De pulueribus vim purgandi habentibus.

P*Vluis Ioannis Vigonis*, qui dicitur *Præcipitatum*, nomen accepit ab auctore, qui *lib.8. Antidotarij, cap.13.* in peſte hunc puluerem propinat. Sed dubitandum: Vtrùm intùs exhibitum, humores potenter expurget? Nam etſi ſit effræne medicamentum, habet tamen facultatem euacuandi humores viſcoſos, quos à diſtantiſſimis corporis partibus eradicat. Cauſticum eſt medicamentum, & ob id extrà apponitur in putridis vlceribus, ſic enim ſordida eorum labes abſtergitur. Quare ſolùm in robuſtis hominibus, & difficilibus morbis, maxima adhibita præmeditatione eſt propinandum, vt in Gallica lue, & doloribus iuncturarum, quoniam per vomitum,& alui deiectionem tenaces humores potentiſſimè euacuat. Permiſceri tamen debet iis, quæ eius vehementiam retundant, partéſque noſtri corporis præcipuas tueantur, & roborent.

Hoc modo oblatum in lethalibus morbis ſummè prodeſt. Imò Paulus *lib.7. tit. de hydrargyrio*, ex quo cum aqua forti componitur, ileoſis exhibet. Subſcribunt Auic.*lib.2. cap.47.* Vigo *lib.2. tract.2.cap.20.* & *lib.5. addit.1.* Quin Auic. 4.4. *tract. 2. cap. 5.* Arſenicum, venenum pernicioſum, in fluxu ſanguinis præbet.§. *Et Arſenico eſt virtus mirabilis in omnibus, quæ ſunt neceſſaria de incarnatione, & reſolutione ſanguinis, &c.*

℞. *Conſeruæ violar.conſeruæ roſ.an.*℥ j. *pulu.aromatici, præcipitati*,g̃.v.Miſce.

Puluis Antimonij,ſeu *ſtibij præparati*,excellentes in vacuando corpore à vitioſis humoribus obtinet facultates. Licèt enim hæc vis vſque ad noſtrum ſæculum eſſet occulta,& à ſcientiſſimis illis Græcis ignorata; cùm ex eorum mente ſtibium ſolùm adſtringat,meatus obſtruat,refrigeret,exiccet, excreſcentiam in carne cohibeat, vlcera ad cicatricem perducat, recentia vulnera ſtrenuè glutinet,contra veteres canum morſus inſperſa farina,& contra ambuſta igni, cum adipe, ac ſpuma argenti,ceruſáque, & cera:Emplaſtris quoque, & collyriis admiſceatur, ſordes, & vlcera oculorum expurget, ſanguinem ex cerebri membrana profluentem ſiſtat, & vſto plumbo ſimilis ſit: plurimas tamen virtutes admirandas obtinere à Medicorum peritiſſimis feliciſſimo experimento compertum eſt. Nam ſi rectè, & vt decet, præparatum ſit, & electum, hoc eſt,

A croceo præditum colore, tranſparens, & ſine macula vlla, præſtantiſſimos de ſe promit effectus: Comitiali enim morbo, reſolutioni, diuturnis febribus, cordis palpitationi, aſthmaticis, colicis, peſtilenti lui, catarrho ad pulmonem deſcendenti, ſcabiei farinæ, elephantiaſi mirificè prodeſt; quoniam per vomitum, & alui deiectionem corpus ab omnibus excrementis expurgat. Sed in præparatione diligenter aduertere oportet, vt illud ſit certa quadam, & exquiſita ratione præparatum. Et licèt in ſubſtantia offeratur in quantitate granorum quinque cum Rhodoſaccharo permixtum, cui etiam Maſtiches momentum adiiciatur; tamen huius vſu eſt parum expertus, & hoc modo illud magno adhibito ſtudio, & maturo iudicio eſt in ſub-

B ſtantia offerendum. Aliqui vt eius effrænes vires retundant,& feliciter promoueant vacuationem,ſic componunt.

℞. *Pulu.aloës* ℥ ß.*ſcammonij*,ʒ.ß.*caryophyllor.*℈ ß. *maſtich.*ʒ.ß.*roſar.liquiritiæ,an.*ʒ.ß. Fiat Maſſa cum aq. roſar.

Ex hac Maſſa: ℞. *Quantitatem trium cicerum, ſtibij præparati*,g̃.iij.*cum aq.roſ.aut vino,fiant pilulæ tres,& decorentur.*

Sed præſtantior,& ſecurior eſt infuſio,quæ fit in vino albo,vel aliquo liquore,qui affectui curando ſit accommodatus.

℞. *Pulu.ſtibij præparati*,g̃.viij.*Infunde in* ℥ iij. *vini albi: Manè reiecta ſubſtantia ſtibij,proponitur infuſio,vna*

C *hora ante ſolis exortum.*

Doſis in ſubſtantia ad g̃.v. in infuſo ad gr.viij. etſi aliqui,ſed nimis licentioſe, concedant ad ʒ.ß.

Sed quia de hoc medicamento,quod mihi,& doctis, pro dictis morbis præſtantiſſimum eſſe,diuturna experientia ſemper viſum fuit,tam multæ adſunt cõtrouerſiæ;de eius qualitate, & viribus quæramus nonnulla, lectiſſimis auribus prorſus non indigna. Primò:Vtrùm Stibium ſit lapis, vel metallum, vel medium minerale? Alij enim eſſe rem foſſilem aſſeuerant, quæ Marchaſitam, ſeu pyritem,vel lapidem plumbarium referat,magis tamen niteat,ceu argenti ſpuma,& proximè ad naturam plumbi accedat. Quidam medicamentum naturæ vitri non expers,ſplendidum, & pellucens inſtar vitri rubrum pariter,ac fragile eſſe rentur.

Plinius *lib.33. cap.6.* deſcribit ſtibium eſſe lapidem

D ſpumæ candidæ, nitentíſque, non tamen tranſlucentis. Addunt quidam, quod à plumbo differat, quia teritur, & non funditur;at plumbum funditur, & non teritur. Sed horum ſententiam planè redarguit experimentum: Stibium enim vi ignis liqueſcit,cuilibet enim metallo, ſiue ferrum ſit,ſiue chalybs,in fictili fuſorio permixtũ, ea celeriùs eliquandi præbet materiam:eam ob cauſam qui ferreos, ſphæricóſque globos bombardis immittendos è fuſo ferro conformant, ſtibium ferro admiſcent, ſecus nunquam ſanè,vt pro certo affirmant, id fluxum facturos. Sed media via incedere oportet: quia ſtibium eſt de genere foſſilium,quæ ſapiunt naturam,& metalli,& lapidis;quà enim liquatur,metallici;quà teritur & friatur, lapidei generis eſſe cenſetur. Quare remotum

E ſtibij genus,eſt foſſile:propinquum,medium minerale, ſeu tale foſſile,quod quodammodo ſit & ſemilapis, & ſemimetallum;naturæ quippe vtriuſque particeps, tam lapideæ quàm metallicæ.

Quæro ſecundò: Vtrùm ſtibium ſit frigidum, vel calidum? Stibium, quod ex Plinij voto *loc.cit.* reperitur in argenti metallis,& fodinis pluribus,& præſertim in vena propria, vbi nihil aliud inuenitur quàm ſtibium, non defuere qui calidum conſtituerent: Illicò enim vel cum conſerua permixtum, vel in liquore infuſum, totum penetrat corpus,& validiſſima,ac maximè actiua facultate humorem peccantem per vtramque regionem deturbat.

Frigidum tamen eſſe, teſtantur operationes

Digitized by Google

Adſtringit enim, ſiccat, excreſcentia cohibet, glutinat. Hinc Auicenna *lib.2.canon.tract.2.cap.7.* illi attribuit vim adſtringendi, refrigerādi, ſiccandi in ſecundo gradu: & prius edocuit Dioſcorid. *lib.5.c.53.* at quoto gradu, non explicat. Eidem, non explicato intenſionis gradu, facultatem deſiccantem adſcribit Galenus, *lib.9. ſimpl.tit.de ſtimmi.* Quare in primis, & manifeſtis qualitatibus frigidum eſt, & ſiccum, terreum, cum aliqua aquei portione commixtum. De latitudine graduali eſt incerta ſententia auctorum: alij enim vſque ad quartum frigiditatis, & ſiccitatis gradum aſcendere ſibi perſuadent; ſed Auicennæ voto potiùs inhærendum cenſeo. Quod verò tam violenter euacuet, & ocyſſimè corpus penetret, in cauſa eſt portio acriū & ſulphurearum partium quibus eſt refertum, quarum ratione tam admirandas vires ex ſe præbet. Argumento eſt, quia vſtum ſulphur olet. Deinde particeps eſt Mercurij, tum quia ſuperiora petit, pluréſque operationes præſtat, quas ille facere conſueuit, tum quia non tam citò, tam vehementer, tam multos, tam craſſos humores per vomitum, & ſeceſſum expurgaret.

Quæro Tertiò: Vtrum varius ſit Stibij præparandi modus, & vſus? De propoſita difficultate Dioſcorides, *lib.5. cap.53.* ita habet. *Crematur ſtibium pinſita farina circumlitum, & carbonibus obrutum, donec in carbones cruſta tranſierit. Amotum deinde ab igne, vetere vino, aut mulieris quæ marem peperit, lacte, reſtringitur. Crematur & carbonibus impoſitum, flatúque accenditur, donec igneſcat: ſi enim diutius vratur, in plumbum tranſit. Lauatur æris, & cadmiæ modo: Quidam tamen quo plumbi recrementum modo lauatur, ſtibium hoc item lauant.* Hæc Dioſcorides.

Plinius *lib.33.cap.6. Vritur*, inquit, *ſtibium offis bubuli fimi circumlitum in clibanis: deinde reſtinguitur mulierum lacte, teritúrque in mortariis, admixta aqua pluuiali. Ac ſubinde turbida transfunditur in æreum vas, & mundatur nitro. Fæx eius intelligitur plumboſiſſima, quæque ſubſidet in mortario, abiicitúrque. Dein vas in quo turbida transfuſa ſunt, opertum linteo per noctem relinquitur, & poſtero die, quidquid innatat, effunditur, ſpongiáque tollitur. Quod ibi ſubſidit, flos intelligitur, ac linteolo interpoſito in Sole ſiccatur, non vt pераreſcat: iterúmque in mortario teritur, & in paſtillos diuiditur. Ante omnia autem vrendi modus neceſſarius eſt, ne plumbum fiat. Quidam non fimo vtuntur coquentes, ſed adipe. Alii tritum in aqua triplici linteo ſiccant, & facem abiiciunt, ídque quod defluxit, transfundunt, quidquid ſubſidat colligentes, emplaſtris quoque, & collyriis miſcent.* Hæc Plinius. Ex quo loco duo torrendi ſtibij modi colliguntur: Vnus, quo inuoluebatur ſtibium bubulo fimo, ignique admotum exurebatur, mox reſtinguendum muliebri lacte. Alter, quo larido incluſum ſupra carbones accendebatur, & adipe combuſto, muliebri lacte reſtinguebatur.

Plerique probant hunc præparandi Antimonij modum. Primùm, Antimonium crudum in puluerem redigunt, & vas fictile ad id deſtinatum ponunt, & ad ignem aſſant. Quo facto in tenuiſſimum pollinem redigunt, & igni rurſus apponunt, & tandiu coquunt, dum nullum ampliùs fumum emittat. Deinde vnciam Antimonij crudi, cum libra ſemiſſe aſſati commiſcent, adiecta vnciæ medietate boracis, & omnia ſimul denuò coquunt, & in vſum reſeruant.

Vſus, ſeu finis præparationis Antimonij, multiplex eſt. Primus, vt ſi quæ ſtibio ineſt malefica vis, eo modo ablata, vel correcta, minore deinceps periculo vſurpetur. Scitum enim apud Medicos, medicamenta, quæ naturæ noſtræ aduerſantur, corrigenda eſſe, vel mixtione, vel coctione, vel lotione, vel infuſione, vel tritura. Mixtionis fructus illi ſunt: primus, vt occultæ facultati, quæ tenuiorum fortaſſe ſit partium, nónunquam robur addamus. Secundus, vt adiungamus plura, quæ noſtri corporis vires ab eorum iniuria vindicare queāt.
A Tertius, vt meliora, & efficaciora reddamus, vt hoc modo partes diſtantiſſimas penetrare poſſint. Quartus, vt frigida calidis attemperentur, & è contra. Quintus, vt ſymptomatis occurramus, quæ ex vſu horum medicamentorum ſequi ſolent, vt ſunt animi deliquium, cardiogmus, tormina, & alia, pro quibus euitandis, ad roborandum cor, & ſpiritus recreandos, res ſuaues permiſcere ſolemus. In hunc finem inuenta eſt coctio, quæ aut elixatione, aut aſſatione perficitur, quarum vtraque ſuperfluum medicamentorum humorem minuit abundè. Lotio eandem, & longè perfectiorem ſortitur facultatem, præſertim ſi aqua, contrariam vim medicamento quod lauatur, habeat. Maceratio, ſeu infuſio idem ferè præſtat, ſed hoc tamen ampliùs, vt quæ
B infunduntur, vires ſuas liquori, cui ſunt infuſa, impertiantur. Denique triturâ illud aſſequimur, vt medicamenta meliùs inuicem permiſceantur, vtque tenuiora reddita promptiùs per corpus deferantur. Hæc de corrigendis medicamentis ſint ſatis, vt neceſſitas, modúſque præparandi antimonium, & qui inde fructus ſperari queat, magis clareſcat.

Quæro quartò: Vtrùm Stibium exteriùs applicitum medicamentum ſit vtile? Galenus *lib 6.de ſanit. tuend. cap.9.* ſic reſpondet: *Oculis ipſis robur adiicies, ſi ſicco collyrio, quod ex frigido lapide componitur, vtare, ac ſi palpebris ſpecillo inducas, ne oculi membranam intus contingas. Ita namque mulieres quotidie faciunt, quum ſtibio oculis gratiam conciliant.* Deinde de ſtibiaco fuco ſic loquitur
C Dioſcorides, *lib.5.cap.53. Stibium*, inquit, *ſunt qui, quòd oculos dilatet, platyophthalmon vocent: ſunt & qui, quòd fœminæ eo vtantur, gynæcion, id eſt, muliebre appellent.* Plinius *lib.33.cap.6. Vis*, inquit, *principalis ſtibij eſt circa oculos: namque ideò etiam plerique platyophthalmon appellauere, quoniam in calliblepharis, mulierum dilatet oculos.*

Hunc fuiſſe antiquiſſimum morem apud mulieres Hebræorum, pingendi oculos ſtibio, ſacri ſæpe teſtantur codices. Nam *lib.4. Regum, cap.9.* dicitur: *Iezabel depinxit oculos ſuos ſtibio, & ornauit caput ſuum.* Ezechielis autem 23. *Ecce venerunt*, inquit Propheta, *quibus te lauiſti, & circumliniſti ſtibio oculos tuos, & ornata es mundo muliebri*: & Hieremiæ 4. legimus: *Cùm veſtieris te cocci-*
D *no, cùm ornata fueris monili aureo & pinxeris ſtibio oculos tuos, fruſtra componeris: contempſerunt te amatores tui, animam tuam quærent.*

Deinde cùm duo ſint Stibij genera, mas, & fœmina, magis probatur fœmina. Horridior eſt mas, ſcabriórque, & minùs ponderoſus, minúſque radians, & arenoſior: fœmina contrà nitet, friabilis, fiſſiliſque, non globis dehiſcens. Illud autem eſſe probatiſſimum Stibium, quod maximè radiat fulgétque, & cùm frangitur, cruſtaceum videtur, nihil terræ, aut ſordium habens, quódque facillimè frangitur, ſuprà citati auctores confirmarunt. Ex hoc plures Medici eliciunt per diſtillationem oleum, quod eſt rubrum, acutum valde, ſulphur olet, & vim eius retinet, & ab aliis ſanguis ſtibij nun-
E cupatur, quod ad omnia vlcera ſerpentia, & maligna eſt præſtantiſſimum, ſiccat enim, & omnem malignitatem aufert.

Alij ſunt non contemnendi ſtibij vſus: Cuncta enim metalla à ſordibus purgat, & aurum quidem maximè omnium; hoc enim innoxiè purificat, cætera corrumpit ac perdit. Aiunt artifices qui campanas conflant, has ſonitum edere magis cōcinnum, magíſque auribus gratum ac ſonorum, ſi ſtibij nonnihil cæteris admiſceatur metallis, dum vnà in fornace liquantur. Iis etiam expetitur, qui vaſa è ſtanno conficiunt. Item iis, qui metallica faciunt, & poliunt ſpecula. Illi quoque vtuntur ſtibio, qui imprimunt literas ſtanno, vel ſimili metallo ad perennitatem characterum. Idem illi faciunt, qui ex ſtanno conflant patinas, vt ex ſono lances argenteas æmulentur. Quibuſlibet metallis, (vti ſuprà dicebam,)

in

in fictili fuſotio permixtum, ea celeriùs eliquandi materiam præbet: quam ob cauſam, qui ferreos ſphæricóſque globos tormentis bellicis immittendos conformant, ferro admiſcent ſtibium.

Quærto quintò: Vtrùm Stibium intus aſſumptum, ſit venenum, an vtile medicamentum purgans: Licet ab hac quæſtione, quoad poſſum, breuiſſimè me expediam, tamen referam duas Medicorum opiniones, quæ cùm ſint è diametro ſibi oppoſitæ, eas in propatulum proponere ſatius duxi. Qui enim hoc medicamentum, deleterij, venenati, & peſtiferi nomine infamant, his nituntur telis: Quia illo vtentes, via ad primam ſenectam perueniunt, & labefactatis œconomiæ naturalis officinis immaturè pereunt: maximè cùm circumforanei Medici, temerè & audacter illud ægris offerant: B tantum enim abeſt, (quod ipſi pleno ore affirmant) vt omnem impuritatem, ſingularis alexipharmaci inſtar, corpore tollat, & corpora ipſa viuida faciat, vt contrà ſumma exagitatione, & hypercatharſi, ſpiritibus reſolutis, & vtilium humorum copia vacuata, corpus in ſummum diſcrimen adducat; cùm id peſtiferum ſit pharmacum, quod cùm natura, tanquam præſentaneum venenum, horreat, vt ab eius malitia liberetur, tantam molitur vacuationem: violentiâ enim, ſiue inimica qualitate adeò incitatur ventriculus, vt non abſque periculo conetur, quidquid in eo eſt, aut ad ipſum affluit, exturbare. Et ne fortè putes, à virtute tractrice quadam hæc ſcaturire, qua præditum eſſe nullus hactenus Medicus edocuit: accedit, quòd ipſum non eſt C naturæ vitri expers; & ſic magis ſuſpectum eſt, quia communi quadam deleteria virtute agit, non propria. Calor enim in eo concinne præparato nullus, aut perpuſillus eſt, ſed temperamentum obtinet corpori noſtro inimicum prorſus. Ergo erit venenum, ſicut vitrum. Hoc tritum ſi obiicias cani deuorandum, eoſdem ferè cum Antimonio præparato videbis effectus. Quomodo igitur natura noſtra hanc duritiem, & vitream ſiccitatem diſſoluet, & diluet?

Quòd verò ſtimmeos vſus non magis tutus ſit, ſi intra corpus ſumatur, quàm vel hydrargyri, vel ſublimati, vel præcipitati, & ſimilium, quæ venenoſam obtinēt naturam, noxiam, inutilem, & maleficam, ſic confirmo: D Nam ſi illi ineſt innata expurgatria vis, cur Medicorum Principes Hip. Gal. Dioſcorid. Auic. tam ſolertes, ſagaces, & oculati, de ea non meminere? Et licèt olim, lapſis retrò ſæculis, fuerit in vſu, exoleuit eo nomine, quòd naturam nullo fructu vehementiùs cōturbaret: pauciſſimis enim prodeſt, obeſt plurimis; multi namque exulceratis, ruptiſque venis, huius pharmaci violentia, animam egere. Stibij vis eſt cremato plumbo æqualis, ex Dioſcoride *lib.* 5. *cap.* 53. Imò eſt naturæ plumbeæ, nam cùm aſſatur, inſuaui odore, quin intolerabili fœtore effumat. Inſuper, ſicut Arſenicum, calidum ſiccum in quarto gradu, eſt venenum: ſic Stibium, frigidum ſiccum in quarto, cùm maximè remotum ſit à calore naturali, dulci, benigno, humido. Deinde ſi argentum viuum eſt venenum, ex Dioſcoride *lib.* 5. *cap.* 64. ita & E ſtibium, quod illius eſt particeps, cuius ope tam citò, tam violenter, varios, craſſos, lentóſque humores per vomitum, ac per ſeceſſum expurgat.

Sed contraria opinio eſt amplectenda, quam experimentum, & ratio confirmant. Millies enim me curaſſe recordor melancholicos, maniacos, quartanarios, ſcabie ferina oppreſſos morbis cutaneis, & aliis cōtumacibus morbis, vt obſtructione, & febribus diuturnis detentos, qui poſtquam aliorum præſidiorum ope conualeſcere non potuerunt, huius ſolùm beneficio & poteſtate, priſtinam ſanitatem, vacuatis craſſis, & melancholicis ſuccis, ſunt adepti. Nec dicas eſſe venenum; nam hoc naturæ humanæ adeò eſt infenſum, vt ad eius interitum perpetuò tendat, nec ex eo boni quicquam redundet in illam: Atqui ſtibium ritè correctum, & A conuenienti doſi propinatum, & fæces, & noxios humores citra ægri læſionem euocat.

Neque huic generoſo medicamento notam inuras, vel ob manifeſtas qualitates, vel ex occulta proprietate; vel ex vehementia attractionis, quali in nos vtrumque ſæuit elleborum; vel remouendo calorem vitæ, vt ea quæ ſanguinem purgant. Non primum: eſt enim id medicamentum in primo ſolùm frigidum, & ſiccum in ſecundo gradu. Non ſecundum; namque latentes vires ſola prodit experientia: At hæc non niſi optimos effectus arguit in dies. Neque Galenus ſtibio, aut eo antiquiores Græci, venenatam naturam aſſignant, quæ ſi illi ineſſet, etiam è medica explodenda eſſet arte, cætera haud dubiè etiam pariter purgantia, vt ſcammo- B nium, elleborum, elaterium, turpethum, colocynthis, & id genus alia, quibus antiqui vſi ſunt, & nos frequentiſſimè vtimur. Namque rarum, & nullum fortè reperitur medicamentum, aluum electiuè ſubducens, quod venenatam vim non adipiſcatur, quódque ſi ſua vacuatione fruſtretur, peccantem humorem viroſa non inficiat qualitate: quæ incommoda in ſtibium non cadunt, quòd & moderatè purget, & nullum inferat ſymptoma, quinimò quandoque placidè remaneat intus, eſto, ſua fuerit operatione fruſtratum.

Noſtram ſententiam non parum probat, quòd aduerſariorum argumenta facilè dilui poſſint. Obiiciunt enim, ſtibium, vel nuperum medicamentum eſſe; vel ſi antiquius, at deſuetudine iam abolitum. Dic. Si Theo- C logia, ſi Philoſophia, ſi cæteræ artes & diſciplinæ, ſua in dies accipiunt incrementa, quidni fateamur idem euenire medendi arti, cuius illud eſt proprium: *Ars longa, vita breuis?* Moſchus, Ambarum, Camphora, lapis Bezaar, Ebenum, China, Sarza, & ſexcenta alia aromata Orientalia, & Occidentalia, antiquioribus Medicis fuere ignota, & nihilominus ingentes ægris vtilitates afferunt, & ſæpius viam morti præcludunt. Sic *dies diei eructat verbum, & nox nocti indicat ſcientiam. Pſalm.* 18. Sic dum truditur dies die, & nouæ pergunt interire Lunæ, veritas temporis filia facit, vt ætas ætate ſit ſapientior. Ad *Secundum* dic. Ea gradualis latitudo non eſt ita certa, vt non ſit probabilior ea ſententia, quæ vt diximus ſuprà, tribuit ſtibio pauciores frigoris, & D ſiccitatis gradus. Ad *Tertium* dic: ſtibij facultatem illis nominibus eſſe planè ſuſpectam. At ea ſuſpicio prorſus purgatur, & congrua præparatione, & doſis moderamine, ſicque morti, & vitæ obuiam itur. Quare rude & crudum, veneni aliquid ſapit: ritè præparatum, & moderata propinatum quantitate, innocuum eſt & ſalubre.

Quamuis hoc medicamentum ſit mite & placidum, ante eius vſum aperiendæ ſunt viæ, humores præparandi, varianda ſtibij doſis, pro diuerſitate virium, temperamentorum, habituū, ætatis, morborum, anni temporum. Nec eſſet fortaſſe niſi tutiſſima cautio, (quando commodè fieri poſſit) ab hoc etiam medicamento, duobus ſolſtitiis, æſtiuo præſertim, abſtinere, ob rationes traditas ab Hip. *lib. de aëre, aquis, & locis, text.* 30. Et vt E ſemel concludam: Ab arte medica hoc medicamentum vtiliſſimum explodendum non eſt, ſed in diuturnis morbis ſæpius adminiſtrandum.

Vltimò quæres: Vtrùm Gutta Gamba vtile ſit ad vacuandos humores medicamentum: Gutta Gamba nobile medicamentum eſt, & ad nos recenter allatum, cuius vſu & ope rebelles morbos profligari plures conteſtantur, & ego oculatiſſimus teſtis idem fateor, atque confirmo. Alij nouum gummi expurgans appellant. Plures Gummi Ghittæ nominarunt. Alij Gummi de Peru, vel de Goa, dicunt. An Gummi ſit, vel concretus ſuccus, certum non eſt, & cuius plantæ ſit, hactenus latet. Certius eſt inter gummata eſſe recenſendum, à viſciditate reſinoſa deducto argumēto: In mortario enim quando teritur, piſtillo tenaciter adhæreſcit nec à pulucrem

uerem commodè redigi poteſt, niſi adſperſo ſacchari, aut aromatum momento. Deinde ſunt fruſtula quæ flammam concipiunt, & ardent accenſa thuris inſtar. Gummi eſt valde purum, nullis ſordibus infectum, flaui coloris, inſipidum, inodorum, & calidum in primo gradu. De prioribus duobus iudicant exactè guſtus, & odoratus.

Non deſunt, qui hoc gummi eſſe ſuccum reſinoſum è Rhabarbaro recenti artificioſè extractum, ſibi perſuadeant. Sed reclamat, quòd Rhabarbarum amariſſimum ex ſe fundat ſuccum; hoc verò Gummi eſt inſipidum, & è medicamento, ex mediocriter purgantium claſſe, gummi tantæ actiuitatis elici non poteſt, vt eius quatuor, vel quinque grana tantam vacuationem moliantur. Eodem modo coarguendi ſunt, qui hoc Gummi eſſe extractum ab Euphorbio, certa quadam præparatione arbitrantur: cùm hoc gummi ſit inſipidum, nec admodum acre; & non mordentem, ſed exiccantem vim habeat.

Hoc medicamentum ex ſe mirabiles fundit vires. Facilè aſſumitur, & ſine moleſtia euacuat: quare à delicatulis, moroſis, virginibus, pueris, mulierculis, tam enixè expetitur, & ab aliis qui aliorum medicamentorum horrido ſapore, & odore vehementer abſtinent: & quod plus eſt, vtero gerentibus obtuli perſæpe, rhodoſaccharo permixtum, quatuor granorum pondere; quæ cùm difficultate ſpirandi eſſent oppreſſæ, & aliæ cachexia laborarent, vacuato humore ſeroſo & tenui, ab his morbis immunes euaſerunt, & ſuo tempore fœtus nulla labe ſœdatos in lucem emiſerunt.

Quid referam de aliis truculentis morbis, pro quibus debellandis hoc medicamentum eſt, ſi quod alterum auxilium, mirum. Faciliimè enim, & ſine perturbatione vlla, aut torminibus, humores ſeroſos & tenues euacuat, & ex ventriculo craſſam, tenacémque pituitam eradicat per vomitum, & per alui ſeceſſum omnes alios indiſcriminatim deturbat.

Offertur quantitate g̃.iiij. v. vj. Alij in vini, vel alicuius accommodati liquoris vnciis duabus per noctem macerant, & reiecta corpulentia præbent liquorem, & ægris nihil cibi propinant ante meridiem. Sed robuſtioribus gr.x. vel xij. in ſubſtantiâ: & xx. in infuſo poſſunt concedi. In pilulas redigo perſæpe, & ex ℈.ij. Aromatici roſati, & g̃. Gummi, duas paro, & eas ægrotanti diluculo libenter porrigo.

Vtile eſt hoc generoſum medicamentum, vel etiam ſæpius per interualla conceſſum, hydropi, cerebri frigidis affectibus, obſtructionibus ſcirrhoſis, arquato morbo, thoracis frigidis affectibus, ſuppreſſioni menſtrui, & vrinæ, diuturnis febribus, articulorum doloribus, oculorum vitiis, ſuffuſioni, aurium tinnitui, & ſurditati, cephalalgiæ, palpitationi cordis, melancholiæ omni. Demum nullum eſt tam ſæuum morbi genus, præcipuè frigidum, quod huius medicamenti ope non conſaneſcat.

DISTINCTIO VI.

De Confectionibus cordialibus.

CAPVT I.

De Confectionibus infrigidantibus.

M*Argarita præparata* inter electnaria connumerantur Confectiones, quæ in diuerſis ſubiectis ſolent adminiſtrari: & inter infrigidantes ſummè laudantur præparatæ Margaritæ, quæ ob cardiacam vim

A roborant cor, & reliquas partes principes nutritioni inſeruientes tuentur; ſanguinis, & bilis feruorem compeſcunt, malignam qualitatem retundunt. Ob has facultates eximias in febribus ardẽtibus, malignis, peſtiferis ſummo ſunt ex vſu. Doſis vſque ad ʒ iij. Non ſolùm autem miſcentur in cardiacis iulapiis, ſed diſſoluuntur in iure, liquore, aut vino; aut aſperguntur ſalſamentis, & epithematis induuntur. In Iulapiis pro malignis febribus hoc modo.

℞. Syrup. de ſcorzonera, Syrup. de corticib. citri, Syrup. de ſucco limon. Syrup. acetoſ. an. ℥ j.ß. *Aq. ſcorzoneræ, Aq. Cardui benedict. an.* ℔.j.ß. *Aq. Acetoſ. Aq. roſ. an.* ℥ iij. *Confect. hyacinth. Confect. Alchermes, an.* ʒ j.ß. *Pulp. tamarindor. acetoſor.* ʒ iij. *Margaritar. præparatar.* ʒ ij. *Lapid. Belzaartici Orientalis,* g̃. xx. *Puln. cornu*
B *cerui,* g̃. viij. *Raſur. Eboris, gr.x. Raſura vnicornu, gr.*iiij. *Succi limon.* ℥ ß. *Theriaca magna,* ʒ j. *Miſce, fiat potus.*

Ex Margaritis fiunt ſacculi cordiales tempore peſtis, qui debent geſtari ſupra mammillam ſiniſtram, & fiunt hoc modo.

℞. Margaritar. præparatar. ʒ ij. *Coral. rubri, Santal. rubeor. Santalor. citrinor. Diamarg. frig. Diamarg. calidi, Raſura eboris, cornu ceruini, Roſar. rubear. an.* ʒ j. *Scordij,* ʒ j.ß. *Dictamni veri,* ʒ j. *Cinnamomi,* ʒ ß. *Boli armeni,* ℈ j. *Angelic. Zedoariæ, Caryophyl. an.* ℈ j. *Purpur.* ℈ ß. *Flor. Borrag. Flor. Bugloſ. Flor. violar. Flor. Nymphææ. an.* ℈ ß. *Lapid. Belzaartic.* ʒ j. Fiat puluis tenuiſſimus, qui excipiatur ſerico rubro, & bombace interpuncto, & fiat ſcutum.

Fiunt etiam Epithemata ex Margaritis, vel liquida,
C vel ſicca pro roborando corde: Liquida hoc modo.

℞. Aq. ſtillatitia flor. Arantior. ℥ ij. *Aq. roſ.* ℥ ß. *Succi Meliſſæ, Succi ſcabioſæ, Succi Cardui benedicti, an.* ℥ j. *Confect. hyacinth. confect. Alchermes, an.* ʒ j. *Aceti roſ.* ℥ ß. *Vini odoriferi,* ℥ j. *Pulueris ſantalor. rubeor. Margaritar. præparatar. an.* ℥ j.ß. Miſce, & cum ſerico purpureo cordi calidum epithema imponatur.

Siccum epithema hac forma conficies.

℞. Conſerua flor. Nenuph. Conſerua Violac. an. ℥ ij. *Theriac.* ʒ ß. *Confect. Alckermes, Confect. hyacinth. Margaritar. præparat. an.* ʒ j. ß. *Coral. rubri,* ℈ j. *Oſſis de corde cerui,* ℈ ß. *Camphoræ, gr.* ij. *Roſ.* ℈ ß. *Raſuræ, eboris, gr.* viij. *Scordij, gr.x. Flor. auri. num. x.* Miſce omnia cum vini generoſi guttulis aliquot, & fiat epithema quod cum ſerico rubro cordi calidum applicetur.

D *Confectio Hyacinthorum,* temperata eſt inter calorem, & frigiditatem: & habet præſtantiſſimam facultatem corroborandi cor, deinde ventriculum, & hepar; & ſua qualitate cardiaca, & alexipharmaca magnam quantitatem ſpirituum producit, & omnem veneficam qualitatem extinguit. Ob has admirandas virtutes venenoſis affectibus auxiliatur, præſertim febri peſtilenti, malignæ, & puncticulari, & omnibus animalium venenoſorum morſibus remedio eſt. Fit ſecundùm *Manipulum Medicinarum,* & eſt in vſu frequenti. Adminiſtratur diſſoluta in iure gallinæ, vino, iulapiis cardiacis, vel liquore aliquo. Doſis maior eſt vſque ad ℥.j.ß.

Celeberrima eſt hæc Confectio, & ſic in pretio habenda: Nam Hyacinthus, ex mente Serapionis *tract. de ſimplic. cap.*398. vi pollet contra venenum,
E triſtitiam fugat, terribilia abigit inſomnia, metum diſcutit, trementi cordi opitulatur, ſiue in annulo geſtetur, ita vt carnem tangat; ſiue ore ſugatur, vel in liquore infundatur, vel in puluerem redactus miſceatur cum Antidotis. Quare hæc confectio præcipuas noſtri corporis partes roborat, ſummis languoribus medetur, ſyncopticas exterminat acceſſiones, palpitationi cordis, aliiſque huius viſceris affectibus mirabiliter auxiliatur: ex multis autem deſcriptionibus quas plures proponunt, hanc ſemper fidiſſimo experimento vtiliſſimam adinueni.

℞. Hya

Digitized by Google

℞. Hyacinth. elector. rubeor. ℥ ß. Sapphiror. Smaragdor. Margaritar. Serici crudi, an. ℈ ij. Boli armeni aq. roſ. loti, Terra ſigillata, Dictãni, Tormentilla, Carlina, Been albi, Been rubri, ſpica Nardi, an. ʒ ij. Nucleorum nucis Inglandis minimè rancidorum, Tioſchiſcor. de camphora, an. ʒ j. ß Granor. Tinctorum, Croci, Gentiana, Myrrha, Raſar. rubear. Omnium ſantalor. Sem. Iuniperi, Raſura eboris, Carnu cerui vſti, an. ʒ j. Oſſis de corde cerui, Num. ij. Sem. citri mundati, Acetoſ. Bombacis, Portulaca, an. ʒ. ß. ſem. Ruta, Santonici, an. ℈ j. Ambarigriſei ℈ ij Moſchi Orientalis, ℈ iiij. Bracteolarum auri, Argenti, an. ℈ j. Cum ſyrupo de ſucco limonum, & acredine citri, fiat Confectio.

Diamargaritum frigidum, hoc modo dicitur, ad differentiam calidi, quod non eſt in multo vſu: præſens verò componitur ex Nicolao; & habet facultatem infrigidandi, ſanguinis & bilis feruorem extinguit: habet maximam facultatem roborandi ventriculum, hepar, & cerebrum, & præcipuè cor; & ſic in magna copia ſpiritus vitales reſtaurat, ab omni putredine præſtantes partes tuetur, febribus malignis opitulatur, cardiacis affectionibus ſuccurrit, tremori cordis remedio eſt: debiles, & ex longo morbo conſumptos reficit. Doſis ad ʒ ij. Ferè ſicut reliquæ confectiones adminiſtratur, & in modum pulueris in Officinis habetur, & in tabellas efformatur. Vel poteſt infundi puluis in aquis, vel alimentis permiſceri, vel cordi epithematis modo apponi in dictis morbis.

℞. Diamargar. frigidi, diatrium ſantalor. an. ʒ ß. olei de ſcorpionibus Matthioli, olei violar. an. quartar. j. axungia napha, ℥ ß. miſce.

Ex puluere fit epithema hac forma.

℞ Succi pomor. redolentium, ℥ ij. aq. acetoſ. aq borrag. aq. Scorzonera, an. ℥ iij. aq. roſ. aq. napha, aq mellis, an. ℥ j. pulueris diamarg. frig. ʒ j. croci, ℈ j. diambra, ʒ ß. miſce.

Diatragacanthum frigidum, lenit aſperam arteriam, ſputum facile reddit: in affectionibus calidis pectoris, & aſperæ arteriæ eſt vtile; tuſſi item calidæ, ac peripneumoniæ. quarum partium fluxus ſiſtit. Doſis ad ʒ ij. Et licèt ſeruetur in Officinis in puluere, frequenter in forma tabellarum offertur.

℞. Specier. diatragacanthi frig. ʒ ij. ſacchari, q. ſ. fiant tabella ſec. art.

Aliquando aliqua portio pulueris cum ſyrupo aliquo frigido permixta, & in modum pilularum efformata, in ore detinetur in dictos vſus.

Diatrion ſantalon, habet vim corroborandi ventriculum, cerebrum, & præcipuè hepar: & licèt aſtrictionem ſortiatur, tamen obſtructiones aperit, & pro monenda calida intemperie febrium mirificè prodeſt, quia bilis, & ſanguinis æſtum compeſcit, appetitum ſuſcitat, vomitum arcet, & ſua cardiaca vi malignam qualitatem extinguit, præſertim ſi in forma tabellarum adminiſtretur. Permiſcetur cum ſyrupis, & Iulapis cardiacis.

Electuarium de Gemmis ſine ſpeciebus, frigidum eſt: cor, cerebrum, & ventriculum roborat, & hepar, quarum partium coctiones maximè iuuat; & habet ſummam cum vtero ſympathiam, omnes partes interiores exhilarat, eáſque à maligna putredine tuetur: ſpiritus vitales, & animales auget; vires reſtaurat; vtiliſſimum eſt in omnibus morbis malignis; cordis tremori, ſyncopæ, melancholiæ morbo mirè ſuccurrit. Denum ob eximias facultates pretioſiſſimum medicamentum eſt. Etiam paratur è Meſuë, *Electuarium de Gemmis cum ſpeciebus*, quod parum eſt in vſu, & calefacit ob ſpecies aromaticas, quas obtinet. Vtile eſt in omnibus prædictarum partium affectionibus frigidis.

Diapapauer, confert febrientibus, bilis & ſanguinis

A calidiſſimi incendium attemperat, ſomnum mirabiliter procurat, tuſſim compeſcit; acres & tenues humores, à capite ad aſperam arteriam, & fauces diſtillantes ſiſtit, & incraſſat. Phthiſicis, & hecticis prodeſt.

Diacodion, vigilantibus ſummoperè auxiliatur, ſubtiles humores ex capite ad pectus, & pulmonem defluentes incraſſat, tuſſim fermam ſedat, alui profluuio auxiliatur, & ſanguini ex qualibet parte mananti confert apprimè.

Diapenidion ſine ſpeciebus, ad omnem thoracis noxam efficax eſt: prodeſt contra tuſſim, & vocis iacturam: confert rabidis, & purulenta excreantibus; lenit pectus, facile reddit ſputum; ſubtilium, & acrium

B humorum ad aſperam arteriam confluentium, mordacitatem contemperat.

Diarrhoden Abbatis parum calefacit; exiccat tamen, & mirabiliter ventriculum, hepar, & omnes partes interiores roborat, quarum coctionem iuuat. Confert in febribus, in quibus magna copia viget pituitæ, etſi ſit cum bilioſo humore permixta. Vtimur hac confectione in modum pulueris diſſoluti in iure gallinæ, aut aliquo iulapio cordiali, aut tabellarum modo. Extrà vtimur in vnguentis, aut epithematis, & paramus vnguentum confortatiuum, cuius vſu roboratur ventriculus, promouetur concoctio, diſcutiuntur flatus, excitatur appetentia.

℞. Olei abſinth. & maſtichini, ol. de ſpica, & de

C *mentha, an. ℥. iij. olei citoneor. & ol. roſ. completi, an. ℥ ß. puln. diarrhod. abbatis, ʒ j. aromatici roſ. ʒ ß. maſtich. coral. rubri, ſpica, puluer. abſinth. an. ℈ j.* Miſce, & cum cera fiat vnguentum.

Confectio liberantis Magiſtralis, contra peſtem plurimùm valet, humores à corruptione præſeruat, & ne cor à peſtifero aëre lædatur, mirificè tuetur: confert omni veneno, peſtiferis, & malignis generosè auxiliatur. Intus, & extrà, inſtar reliquarum confectionum, adminiſtra ur

℞. Radic. tormentil. ſem. acetoſ. ſem. endiu. coriandri praparati, ſem. citri, an. ℥ j. ß. ſantalor. omnium, dictamni albi. an. ʒ j. boli armeni praparati, terra ſigillata, an. ʒ ij. eboris vſti, oſſis de corde cerui, been albi, been rubri, doronici, cardamomi, cinnamomi, macis, ligni aloës, caſia lignea, croci, zedoaria, an. ʒ ß. ſmaragdi, hyacinth. granati, ſerici

D *crudi torrefacti, & inciſi, an. ℈ j. penidi j. ſacchari candi, an. ℈ ij. flor. nenuph. flor. bugloſ. roſar. an. ℥ j. caphura, gr. vij. moſchi, ambra, an. gr. iij. ſacchari albi, fiat electuarium.*

Confectio cordialis magiſtralis, præſeruat à peſte, febribus malignis auxiliatur, confert tremori cordis, ſyncopæ, animi deliquio; & corpus à corruptione tuetur.

℞. Margaritar. eboris vſti, granator. cinnamomi, tormentill. boli armeni, an. ʒ. iij. ſantalor. omnium, raſura eboris, vnicornu, an. ʒ. ij. hyacinth. ſapphir. coral. rubri, coral. albi, carabes, valeriana vera, dictamni, zedoaria, ligni aloës, an. ʒ j. terra ſigillata, ʒ ij. ℈ ij. oſſis de corde cerui, ℈ j. ß. ſerici crudi modicè torrefacti, ℈ ij. been albi, been rubri, an. ℈ j fol. auri, Num. x. moſchi, ambra, an. gr. x.

E *ſacchari, q. ſ. fiat electuarium.*

Micleta, propter qualitatem frigidam vehementer adſtringit: quare calidam hepatis, ventriculi, & aliarum partium internarum intemperiem aufert, quarum actiones roborat, & omnes fluxus ſiſtit. Solet adminiſtrari in clyſteribus; aut per os; aut ventri per ſe, aut cum aliis medicamentis apponi. Per os poteſt propinari ad ℥ ß.

Electuarium de ſcoria ferri, refrigerat moderatè, ob qualitatem adſtringentem quam habet; ferrum enim, & calybs, frigidam & ſiccam facultatem ſortiuntur. Hac corroborat, incraſſat, obturat, fluxus ſiſtit diuturnos, & hæmorrhoidibus fluentibus, nimiæque hæmorrhagiæ, remedio eſt. Quare hæc confectio aſſumpta

ſumpta ex aliquo liquore adſtringente eſt optima, & ſic ea vtitur Rhaſius, 9. *ad Almanſor. cap. de hæmorrhoidibus.*

℞. Aq. plantag, aq. capitum roſar. an. ℥ ij. *electuar. de ſcoria ferri,* ʒ j. *miſce.*

Et cùm metalla participent de ſulphure, & argento viuo, quæ ſunt omnium metallorum materia: ferrum cùm ſit impurum, de illis ſubſtantiis plus obtinet; & ſic ferrum duplici ſubſtantia conſtat, adſtringente vna, aperiente alia. Huius vi deobſtruit, attenuat, prouocat menſes, & fœliciter confert fœminis, quæ ob vteri obſtructionem menſtrui ſuppreſſione laborant: quare cum chalybe permiſcemus alia medicamenta quæ roborant, aperiunt, & attenuant, vt hoc modo.

℞. Chalybis præparati, ʒ j. *confect. diaxyloaloës, antidoti hæmagogi, mithridatij, an.* ℈ j. Cum ſyrupo capil. vener. & liquiritiæ, fiat confectio.

Alij alio modo id conficiunt, ſed duobus modis fœliciter poteſt parari.

℞. Sem. petroſelini, dauci, ſpecier. diacurcum. diarrhod. epithymi, an. ʒ j. *cinnamom.* ℈ j. *chalybis præparat.* ʒ iiij. Cum melle optimo deſpumato fiat electuarium. Doſis à ʒ ij. vſque ad iiij.

Vel confice hoc modo, pro robuſtis.

℞. Specier. diarrhod. diacurcum. an. ʒ j. *corticis rad. rumicis, rubeæ, ſem. dauci, an.* ℥ j. ß. *caryophyl.* ℥ j. *chalybis præparat.* ℥ j. *mellis deſpumati, q. ſ. Fiat electuarium.*

CAPVT II.

De Confectionibus calefacientibus.

THeriaca *ſmaragdorum*, ſeu *limonata ſmaragdorum Magiſtralis*, pretioſiſſima confectio eſt. Nam præterquam quòd calefacit moderatè, habet magnam facultatem attenuandi, & roborandi cerebrum, ac neruos, quorum humiditates ſtrenuè abſumit. Reſpicit vterum, ventriculum, præcipuè cor, quarum partium frigidos morbos percurat. Summopere iuuat in Epilepſia, præcipuè puerorum, in ſyrupo de ſtœchade, aut de pæonia diſſoluta, aut in iure gallinæ, aut aqua ceraſorum dulcium. Imperanda eſt facta iam vacuatione aliqua per clyſteres; & celebrata reuulſione per frictiones crurum, ac vincula dolorifica, ob periculum decubitus humoris ad cerebrum. Habet etiam hæc confectio facultatem mouendi menſtruas purgationes: in quem vſum diſſoluitur ex decocto aperiente, vel aqua apij, fœniculi, aut artemiſiæ. Doſis ad ʒ. ij. fitque hoc modo.

℞. Mellis limonum, ℔. j. *ſmarador.* ʒ. j. ß. *hyacinth.* ʒ j. *ſem. pæoniæ, radic. pæoniæ, an.* ʒ. iiij. *croci,* ʒ j. *cinnamomi,* ℥ j. *ſem. citri, dictamni cretenſis, an.* ʒ vj. *ſem. acetoſ.* ʒ iij. *viſci quercini,* ʒ j. ß. *raſur. eboris,* j. *galangæ,* ʒ ij. *coral. rubri, pulueris purpuræ,* ʒ iij. miſce, & cum melle limonum fiat confectio.

Aduertas tamen, quod mel limonum non eſt aliud, niſi ſyrupus limonum, ſi loco ſacchari cum quo componitur hic ſyrupus, mel reponas.

Diamoſchum dulce, facultatem habet calefaciendi in fine primi gradus, humores frigidos reſoluit, præcipuas partes mirificè roborat, & coctiones omnium partium laudabiliter iuuat. Virtute alexipharmaca hæc confectio prædita eſt, & ſic magnam ſpirituum vitalium quantitatem regenerat. Confert in cordis palpitatione, melancholia, epilepſia; conuulſione, oris tortura, capitis dolore, quando hi affectus ex cauſa frigida concitantur. Componitur in forma polueris, à Meſuë *cap. proprio.* Doſis ad ʒ. ij. Vtimur hoc electuario intus aſſumpto, & diſſoluto in liquore cardiaco: vel extrà in epithematibus, & vnguentis pro roborando corde imponimus.

Aromaticum roſatum intenſiùs calefacit, magis tamen prædictas partes roborat, & earum actiones iuuat, aperit, attenuat, incidit, omnes humores pituitoſos, & humiditates ſuperfluas abſumit, ſenſus acuit. Vtile eſt in frigidis harum partium affectibus, præcipuè in peſte, febre ſyncopali, hydrope, cruditate ventriculi, orta ob ventriculi, hepatis, & aliarum partium debilitatem frigidam. Eodem modo adminiſtratur. Doſis ad ʒ. ij.

Confectio Diaxyloaloës, calefacit, exſiccat in gradu ſecundo, & potentiſſimè roborat cor, cæteráque præſtantia viſcera tuetur ac defendit. Alexipharmaca eſt, malignam qualitatem remouet. Confert in paralyſi, ſyncope, palpitatione cordis, morſu oris ventriculi, cruditate. Oris fœtorem emendat, & in modum pulueris reſeruatur aliquando. Doſis ad ʒ. ij

Confectio Alkermes, vocatur à Meſuë, Electuarium de granis tinctoriis. Habet vim calefaciendi in fine gradus ſecundi. Vehementer corroborat cor, ipſum exhilarat, & omnes ſpiritus in magna quantitate regenerat, putredinem malignam aufert, & ab ipſa omnes partes interiores tuetur, ac præſeruat. Confert in melancholia morbo, ſyncope, cordis palpitatione, febre peſtifera, & maligna. Prodeſt aduerſus venena, & contra virulentorum animalium morſus ſtrenuum eſt auxilium. Doſis ad ʒ j.

Diambra, calefacit in gradu ſecundo: habet maximum conſenſum cum ventriculo, & vtero; quarum partium excrementitiam humiditatem abſumit, flatus diſcutit, coctionem adauget; malignæ putredini, & corruptioni aduerſatur; ſpiritus omnes à veneno, & tetris vitiis tuetur. Doſis ad ʒ j. ß. Adminiſtratur intus, & extrà eodem modo, cæterarum confectionum inſtar; & in emplaſtris pro ventriculo permixta, huic parti ſummas vires conciliat.

Diaſcordium, facit ad morbos peſtilentes; habetur loco theriacæ, præſertim in iis qui huius medicamenti vires non tolerant, vt pueri, & grauidæ; quare febribus malignis remedio eſt, venenis, & venenoſis morbis aduerſatur, vim vitalem ſuſcitat, animalem roborat, & ſpiritus omnes in magna copia regignit.

Diamoſchum amarum, calefacit in fine gradus ſecundi. Confert ad frigidos cerebri affectus ſine febre: melancholiam, vertiginem, epilepſiam, reſolutionem, oris torturam, cordis palpitationem, pulmonis affectus, & ſpirandi difficultatem, ventriculi humores potenter abſumit. Similes ferè facultates obtinent *Diacorum, diacaſtorium, theriaca diateſſaron, electuarium diapæonias.*

Aliæ ſunt confectiones, quæ paratæ ſeruantur in Officinis, & ſimiles his vires ſortiuntur. Et appellantur: *Diagalanga, dianiſum, diacyminum, muſa Ænea, ſiue Zazenta Meſuës, diacinnamomum, diatrion pipereon, roſata nouella, diaZingiber.* Hæc omnia electuaria habent vim calefaciendi, & exſiccandi: abſumunt humores tenaces, frigidos in ventriculo tenaciter impactos; flatus diſcutiunt, coctionem iuuant, bonum odorem ori conciliant, dolori colico auxiliantur, febri quartana laborantibus conducunt, diſtributionem alimenti in corpus promouent, pituitæ putredinem prohibent, acido ructui medentur, actiones ventriculi, & iecoris à frigiditate impeditas, robuſtiores reddunt, eaſdémque emendant.

His adnumerari poſſunt, quia conſimiles ferè habent facultates: *Pliris archonticon, electuarium ex citro Meſuës, tryphera ſarracenica Meſues, electuarium de baccis lauri Rhaſis, electuarium de aromatibus Galeni, diacoſtum, Diadictamnum, diamoruſia Meſuës.*

Alia ſunt electuaria, quæ calefaciant humores contentos in pectore, palatúmque & arterias purgent: quare conferunt aſthmaticis, ſuſpirioſis, & thoracis

vitiis

vitijs mirabiliter opitulantur: cuiuſmodi ſunt: *Diahyſſopum, diapraſſium, diatragacanthum calidum, diathamaron, diaſulphur.*

Alia ſuntque uterum reſpiciunt, prouocant menſtrua, flatus diſcutiunt: iecinoroſis, ac hydropicis remedio ſunt, aperiunt, attenuant, vrinam mouent, valenter deobſtruunt, roborant, calefaciunt, coctionem iuuant, appetentiam ſuſcitant: videlicet *diacalamintha, dialacca maior, dialacca minor, diacurcuma magna, diacurcuma minor, diamyrrha. confectio rauedſeni Meſue.*

Diaſatyrium fit à Nicolao, & Meſuë, habet facultatem calefaciendi, plurimam ſeminis quantitatem generat, pollet contra veſicæ, & renum imbecillitatem; iis etiam auxilio eſt qui vrinam reddere nequeunt: venerem ſtimulat, eámque certa de cauſa ceſſantem [B] erigit; quare pollet ad erectionem virgæ, & multiplicat deſiderium coëundi. Diſſoluitur in iure gallinæ, aut vino.

Antidotum Hemagogum, habet facultatem calefaciendi, attenuandi, incîdendi: menſtruas purgationes mouet, ſecundinas extrahit, abortum prouocat, vrinam expellit; lapidem renum, & veſicæ frangit; ſtranguriam ſanat, hepatis emphraxim curat, vomitum compeſcit, flatus abſumit, frigidam alicuius partis intemperiem ſanat. Doſis vſque ad ʒ j. ß. Adminiſtratur è variis decoctionibus accommodatis diſſolutum.

Electuarium Lithontribon, habet facultatem calefaciendi, incîdendi, attenuandi, abſumendi frigidos & craſſos humores, præſertim in viis renum, & vrinæ [C] exiſtentes: lapidem veſicæ, & renum frangit, arenulas comminuit, ſorditiem vreterum abſtergit. Quare in prædictis affectibus maximè confert in vino diſſolutum, aqua, aut liquore aliquo affectui aldè accommodo, & diuretico: non tamen adminiſtratur, niſi præcedente aliqua vacuatione vniuerſali, alioqui humores in vniuerſo corpore exiſtentes ad illas partes deducit. Doſis ad ʒ j. ß.

Confectio Anacardina, fit ex Meſuë, habet validiſſimam facultatem calefaciendi cerebrum, & neruos; quas partes vehementer roborat, humiditatéſque excrementitias tenaciter impactas diſſoluit: omnes ſenſus, tam internos, quàm externos acuit, ſed præſertim memoriam, in cuius gratiam, ſi rectè adminiſtretur, à Meſue, & omnibus auctoribus commendatur; nam illam vocat, medicinam ſapientiæ. Veruntamen debet propi- [D] nari maturo conſilio, atque maxima adhibita conſideratione. Vitanda in iis, qui partem habent aliquam principem vehementer calidam. Nec etiam eſt concedenda, niſi præcedentibus vacuationibus, ita vt nihil in corpore humoris redundantis remaneat; ſic enim ſine vllo incommodo maximam ſolet afferre vtilitatem: ſi enim intempeſtiuè offeratur, febrem, & alios morbos excitare poteſt. Hunc ergo ordinem in eius adminiſtratione ſeruare debemus.

Victus ratio in omnibus ſex rebus non naturalibus eſt obſeruanda, ita vt ad ſiccum declinet. Venter ſit mollis, & qui ipſam aſſumit, in hunc vſum ſpatio octo dierum ſequenti ſyrupo eſt præparandus.

℞. *Syrup. de ſtœchad. ſimplicis, rhodomel. ex melle, &* [E] *ſaccharo, an.* ℥ j. *aq. fœniculi,* ℥ iij. *Miſce.*

Deinde expurgandus eſt hoc modo.

℞. *Syrup. de ſenna,* ℥ v. *infuſionis fol. ſen.* ℥ ij. *Miſce.*

Poſtea iterum diſponatur humor hoc ſyrupo.

℞. *Syrup. fœnicul. ſyrup. ſtœchad. ſimp. an.* ℥ j. *decoct. maiorana, ſtœchados, betonic., radicis chinæ, radic. fœniculi, ſem. aniſi. ſem. fœnicul.* ℥ iij. Miſce, & fiat potus.

Qua præhabita præparatione, iterum purgandus eſt ſequentibus pilulis.

℞. *Maſſ. pilul. cochiar. aggregatiu. de agarico, an.* ʒ ß. *formentur pilulæ* v. *& decorentur.*

Si tamen ante purgationem plenitudo adſit, venæ ſectio celebranda, & deinde ſpatio decem dierum hæc confectio eſt concedenda.

℞. *Confect. Anacardinæ, confect. Diaxylοaloës, an.* ʒ ß. *vini albi odoriferi, vel aquæ fœniculi, vel aq. cinnamomi, vel aq. betonicæ* ℥ iv. Aſſumatur ieiuno ventriculo, & aluinis excrementis priùs expurgatis.

Poſtea iterum purgandus eſt abſque præparatione, cum tabellis his.

℞. *Pulueris radic. mechoacæ; puln. radic. ialapæ, myrobalanor. chebulor. an.* ʒ j. *puln. diarrhod. Abbat. diamoſchi dulcis, aromatici roſ. an.* ℈ ij. *diambræ, Galliæ moſchatæ Meſuæ, an.* ʒ ß. Miſce, & cum ſaccharo fiant ſex tabellæ.

Cùm verò his tabellis fuerit expurgatus, iterum accipiat vnam tabellam ex ſequentibus.

℞. *Puln. diarrhod. Abbat. diacymin. aromatic. roſat. diamoſchi dulcis, an.* ʒ j. *diambræ,* ℈ j. Cum ſaccharo fiant tabellæ.

Quibus factis iterum accipiat duas, aut tres tabellas ex antecedentibus purgatiuis: poſt quarum aſſumptionem iterum accipiat confectionem Anacardinam, per ſpatium duodecim dierum, in propria doſi quam *infrà* deſcribam, & per totum hoc tempus naribus applicetur hoc pomum.

℞. *Puln. betonicæ, maioranæ, roriſmarini, ſtœchados, calaminth. cinnamomi, maſtich. an.* ʒ iij. *piperis, galangæ, gingiberis, caryophyllor. an.* ʒ j. *caſtorei,* ℈ ij. *puln. aromatic. roſat. diamoſchi dulcis,* ʒ ß. *ambari, moſchi, an.* g̃. iv. Miſce, & ſec. art. fiat pomum odoriferum.

Similiter patiens quotidie debet quidpiam memoriæ mandare. Præterea quando legit aliquid, per noctem debet naribus apponi vnus, aut duo paſtili ex ſequentibus.

℞. *Menthæ ſiccæ, pulegij, euſraſiæ, verbenæ, ſem. coriand. præparat. gallitrici, an.* ʒ j. *flor. roriſmar.* ʒ j. ß. *calami aromatic. cinnamomi, an.* ʒ ij. *caryophyl.* ʒ j. ß. *moſchi, ambræ, an.* gr. vj. *mellis Anacardini, ſtyracis calamitæ, an.* ʒ ß. Terantur, & in tenuem puluerem redigantur, & permixtis omnibus cum aq. fœniculi, fiant paſtilli ad formam nucleï palmulæ. Doſis eſt ʒ j. Aſſumitur diſſolutus in ℥ iv. Vini albi, vel decoctionis accommodatæ.

CAPVT III.

De Confectionibus opiatis.

ETſi Tripheræ variæ aliqualem tecipiant opij quantitatem, eſt tamen in tam parua copia, vt aliorum medicamentorum vi earum virtus obſcuretur. Sequentia verò Opiata dicuntur, quia in ea magna quantitas opij ingreditur: quare ſumma conſideratione ſunt adminiſtranda, quia perienloſa ſymptomata ex ipſorum vſu intempeſtiuo ſequi ſolent.

Theriaca magna Andromachi, deſcribitur à Galeno *lib. de theriac. ad Piſon. cap.* 12. ex Andromachi auctoritate: eſt præſtantiſſimum medicamentum, & ſummis viribus pollet: nam præterquam quòd vim habet calefaciendi, incîdendi, attenuandi, deoſtruendi, ventriculum, & cor mirandum in modum roborat; hepar, & reliqua viſcera interna firmat, ac multo exceſſu robuſtiora reddit, atque à putredine præſeruat: & alexiteria facultate, qua abundat, vberem ſpirituum vitalium copiam regenerat, quos à veneno immunes reddit.

Theriaca eſt medicamentum ſtupefaciens, præſertim ſi recens ſit, quia tunc præualentem obtinet opij vim, ex Gal. 5. *meth.* 13. Quare ſummè prodeſt in vehementiſſimis doloribus à cauſa frigida concitatis, atque etiam in affectionibus ventriculi, cordis, & cerebri, lethargo, epilepſia, paralyſi, dolore colico. Sudorem, & menſes prouocat: vehementiſſimos quartanarum,

&

& pituitoſarum febrium rigores ſedat: confert in animalium venenoſorum morſibus: venenis frigidis mirè opitulatur. Intus, & extrà adminiſtratur. Intus diſſoluta in liquore aliquo cardiaco, vel vino, vel in modum electuarij permixta cum aliis medicamentis alexipharmacis, quæ vires retundant: & ſic vtiliſſimè offertur in peſte, à qua ſummè corpora præſeruat; & hoc modo febribus peſtiferis, & malignis ſuccurrit. Doſis vſque ad ʒ ij. Exterioribus verò partibus imponitur in epithematis, vulneribus inflictis à venenatis telis, vnguentis, tumoribus malignis, quia venenum domat, & vaporum venenoſorum deleteriam qualitatem reſtringit, humoréſque veneficos altis in corpore defixos radicibus foràs extrahit. Non debet offerri, niſi ſex menſibus tranſactis poſt ipſius confectionem, vt ſic opij vis aliorum medicamentorum permixtione per fermentationem miteſcat, & infrænetur.

Mithridatium ita vocatur, quia Rex Mithridates id compoſuit, & eo frequentiſſimè vtebatur. Calefacit, exiccat, attenuat, incîdit, obſtructas vias potenter aperit, cerebrum, & reliquas interiores partes mirificè roborat; menſtruas purgationes monet, flatus diſcutit, vrinam prouocat, humores frigidos in capite exiſtentes calefacit, & euacuat: quare confert, quando frigidi ſucci neruos obſident, & caput premũt. Vtile eſt in acceſſione epileptica, in qua ipſo inungitur palatum. Feliciter adminiſtratur in peſte, peſtiferis, & venenatis morbis; in doloribus colicis, & ventriculi, à cauſa frigida concitatis; ſimiliter etiam in vehementiſſimis doloribus gingiuarum, apponitur, ipſis inunctis, quia torporem inducit. Intus offertur diſſolutum in liquore aliquo: extrà, cum oleo de ſcorpionibus admiſcetur ad prouocandam vrinam & menſtrua. Demum in ſuppoſitoriis, & peſſariis imponitur. Doſis eius eſt ad ʒ.ij.

Philonium Romanum, à Philone eſt compoſitum: deſcribitur à Galeno *lib. 1. ſec. loc. cap.* 4. Refrigerat in tertio gradu, potenter torporem inducit, ſomnum profundum concitat: vtiliſſimum eſt in intenſiſſimis doloribus, ad ſtupefaciendum ſenſum partis dolentis; nam ſic ſtupefacto ſenſu partis, non ita intensè ſpiritus, & vires reſoluuntur. Prodeſt in colicis doloribus frigidis, poſthabita ratione cauſæ, etſi multò ſecurius, quando dolor à cauſa calida ortũ ducit, vt 12. *Meth.* 11. docuit Galenus. Diſſoluitur vel vino, vel aliquo liquore, vel decocto accommodo. Doſis ad ʒ j.

Philonium Perſicum fit ex Meſuë *tract. de ægritudinibus pectoris, & pulmonis, cap. 6. ad fin.* In eodem gradu infrigidat, etſi minorem ſtuporem inducat. Habet facultatem incraſſandi, refrigerandi, reprimendi omnem ſanguinis fluxum, à quacunque cauſa emanet, ſomnum conciliat, abortum impedit: Quare confert grauidis, quando tempore geſtationis erumpunt menſes, vt *loc. cit.* Meſuës aduertit. Vtile eſt in omni alui fluxu cum aliquo liquore diſſolutum. Eoſdem effectus, & facultates ſortiuntur, *Requies Nicolai, athanaſia magna.*

DISTINCTIO VII.

De Conſeruis.

CAPVT I.

De Conſeruis in communi.

SVb nomine electuarij comprebenduntur etiam Condîta, & conſeruæ. Hæ vtplurimùm fiunt ex floribus, fructibus, & herbis minutim inciſis, & contuſis, & ſaccharo in tenuiſſimum puluerem redacto permixtis, & denique per aliquot dies ſoli appoſitis. Condîta verò apud Dulciarios variis modis præparantur. Conſeruæ verò non ſolùm per primas, ſed occultas qualitates noſtrum corpus poſſunt alterare, & in ipſo diuerſas qualitates, atque virtutes producendo, ipſum à morboſo apparatu immune reddere queunt.

CAPVT II.

De conſeruis infrigidantibus.

SAccharum Roſatum habet facultatem refrigerandi, roborandi ventriculum, cerebrum, hepar, & cor. Eſt cardiacum, leuiter adſtringit, & maximè in calida hepatis intemperantia eſt in vſu. Abſoluta vacuatione vniuerſali, ad remouendam intemperiem, & roborandam facultatem naturalem expurgatione labefactatam, conceditur cum aliqua aqua frigida, vt bugloſ. cichor. borraginis, quantitate ℥ ij. cum ℥ vj. aquæ. Hæc conſerua ſi ſit vetuſta, habet facultatem adſtringendi, incraſſandi, & hoc modo eſt vtiliſſima in ſputo ſanguinis, & omni hæmorrhagia ex omni parte emanante. Confert in omni alui fluxu exhibita cum aqua, aut liquore adſtringenti.

Conſerua violarum duplex eſt: alia fit *cum vnguibus*, & hæc nullam, vel leuiſſimam purgandi habet facultatem, refrigerat multò magis, quàm prædicta, cerebrum, & corroborat, pectus lenit, ſanguinis & bilis feruorem extinguit. Vtilis eſt in ardentibus febribus, bilioſis, malignis, quarum putredinem ſua cardiaca vi mirandum in modum defendit, ſomnum conciliat, humectat corpus, melancholicis affectibus remedio eſt. Alia fit *ſine vnguibus*, & cum ſaccharo concinnata, purgandi facultatem ſortitur: vtilis eſt in iiſdem morbis, & permixta cum ſaccharo Alexandrino, eius calorem remittit, & vim purgatricem adauget.

Sacharum Bugloſſatum, aut *Conſerua Bugloſſa* temperata eſt, ſuáque humiditate humores aduſtos contemperat, & cardiaca vi eos à putredine præſeruat, cor exhilarat, roborat, melancholicis, & ſyncopticis remedio eſt: peſti, & febribus malignis ſuccurrit. Eaſdem vires habet *Conſerua Borraginis*, facta ex floribus Borraginis. Vtriuſque doſis ad ℥ iij.

Conſerua acetoſa, præter frigiditatem quam inducit, habet potentiam incidendi, attenuandi, deobſtruendi. Vtilis in febribus ardentibus, & malignis: eſt alexipharmaca, putredinem arcet, veneno aſſumpto præſidio eſt.

Similes vires habent: *Conſerua de Ribes, conſerua ceraſorum acidorum, conſerua ex acetoſitate citri, conſerua ex acetoſitate limonum.*

Conſerua Nenupharis, intenſiùs refrigerat, tenues humores incraſſat, ſomnum conciliat; ventriculum, cor, & cerebrum roborat. Doſis ad ʒ ij.

Similem facultatem habent, ſed magis temperatam, ac cardiacam, quâ venenoſis, & melancholicis morbis ſummè reſiſtunt: *Radix Bugloſſa ſaccharo condita, radix ſcorzonera, radix cichorij.*

Conſerua cucurbita infrigidat, & roborat ventriculum, & hepar.

Eaſdem facultates ſortiuntur: *Pruna ſaccharo condîta, melo ſaccharo condîtus, cucumis ſaccharo incruſtatus, poma ſaccharo incruſtata.*

Caulis lactuca ſaccharo condîtus plurimis morbis calidis ſuccurrit, & febribus ardentibus, & bilioſis auxiliatur, ſomnum conciliat.

Conſerua pyrorum refrigerat, ventriculum roborat ob adſtrictionem, vomitum ſiſtit, appetentiam excitat, alui profluuio, & nimiæ hæmorrhagiæ prodeſt.

Eandem facultatem obtinent, ſed intenſiorem, *Conſerua citoniorum, conſerua ſymphyti maioris, myrobalani ſaccharo conditi:* Etſi hi purgandi vim aliqualem ſortiuntur, & melancholiæ reſiſtant vehementer.

CAPVT

CAPVT III.

A

De Conſeruis calefacientibus.

Saccharum Roſatum Alexandrinum, parum calefacit, quia roſæ Alexandrinæ, ſeu Perſicæ, calidæ ſunt: habet facultatem vacuandi bilem, & ſeroſas humiditates, ex corporis regione prima. Clemens eſt medicamentum, tutum in pueris, vtero gerentibus, & aliis, qui fortia tolerare nequeunt: & cùm debiliter expurget, aliquando permiſcetur cum illo aliud medicamentum, quod vires eius adaugere queat, vt ſic.

℞. *Sacchar. roſ. Alexãdrini*, ℥ ij. *pulu. rhab.* ʒ j. Miſce

Et ſi morbus frigidus ſit, copiáque ſeroſi humoris in corpore redundet, hoc modo.

℞. *Conſeru. roſ. Alexandrina*, ℥ ij. ß. *mechoaca*, ʒ j. ß. *diagrid.* g̃. iij. Miſce.

Mel Roſatum Perſicum, vel *Rhodomel Perſicum*, fit ex roſis Alexandrinis, & melle. Calefacit, modicè ſeroſos humores, & pituitoſos, ex prima corporis regione expurgat. Prodeſt in cruditate ventriculi. *Mel Roſatum Hiſpanum*, ex melle, & roſis confectum debiliter expurgat, etſi maiorem habeat vim corroborandi ventriculum, hepar, atque cor; in quibus partibus humores frigidos abſumit, flatus diſcutit cruditates aufert. Aliud fit cum melle & ſaccharo, & vocatur *Rhodomel ex ſaccharo, & melle*: & vtile eſt in iis, qui cum frigida ventriculi intemperie, calidam hepatis, aut aliarum partium patiuntur.

Conſerua ſtœchados, fit ex floribus ſtœchados, & ſaccharo. Calefacit in primo gradu, attenuat, incidit craſſos, & tenaces humores. Reſpicit cerebrum, & partes neruoſas, ſenſus internos, & externos, memoriam acuit. Vtiliſſima eſt in affectibus frigidis cerebri, & neruorum, vt paralyſi, epilepſia, torpore, apoplexia, vertigine, cephalalgia. Doſis ad ℥ ij.

Similem huic facultatem habent, & in eiſdem morbis offeruntur. *Conſerua florum roriſmarini, conſerua acori, betonica, enula Campana, flor. ſaluia, flor. lauendula, flor. arantiorum, flor. citri, conſerua maiorana, meliſſa, paonia, primula veris, nucis moſchata, zingiberis.*

Pectori, & pulmoni proſunt *Conſerua hyſſopi*, & *conſerua capilli Veneris.*

Stomachum roborant, flatus diſcutiunt, frigidos humores abſumunt, vomitum compeſcunt, coctionem iuuant, *Conſerua abſinthij, mentha, meliſſophyli.*

Melancholiæ confert, affectibus cutaneis, ſudorem mouet, ſanguinem mundificat, deobſtruit, *Conſerua florum fumaria.*

Morbum regium ſanat, hydropicis confert, *Conſerua florum ſambuci.*

CAPVT IV.

De Tabellis.

Tabula Manus Chriſti Perlata, omnium facultatum imbecillitatem firmant, medentur ardentibus febribus, imaginationes falſas abolent. Demum Tabellæ hæ, ſicut & aliæ compoſitæ ex ſpeciebus confectionum quas *ſuprà* notauimus, eoſdem morbos perſanant, quibus confectiones auxiliari *ſuprà* prædiximus, vt ex hac ſcheda planum fit.

Tabella diambra, diamoſchi dulcis, diamoſchi amari, diacymini, dianiſi, diacurcum. dialacca, de gẽmis diacodion, diapapaueris, diatragacanthi frigidi, diatragacanthi calidi, diahyſſopi, diapraſſij, aromatici roſati, diarrhodonis Abbatis, diapenidij, diamargaritonis calidi, diamargaritonis frigidi, diatrion ſantalon, diazingiberis.

Hoc modo ex aliis ſpeciebus poſſunt parari tabellæ, rotulæ, orbiculi, morſelli cum ſaccharo, & aliqua aqua appropriata, quibus frequenter vti poſſunt Medici pro variis morbis curandis, cum vtilitate ſumma.

DISTINCTIO VIII.

De Trochiſcis, ſeu Paſtillis.

Solidiora ſequuntur medicamenta, quæ Trochiſci dicuntur, & ſunt rotundi, aliquantulum depreſſi: fiunt ex ſaccharo aliquo modo inſpiſſato, & aqua, nam cùm hæc in modum pulueris deberent adminiſtrari, veruntamen diutius conſeruari nequeant, hoc modo longiori tempore incorrupta ſeruantur. Quædam refrigerant, alia excalfaciunt: aliqua virtutem obtinent ſolutiuam, plura in varios vſus efformantur: & ipſis vel vtimur in puluerem redactis, vel alio liquore, aut medicamentis commixtis.

B

CAPVT I.

De Trochiſcis refrigerantibus.

Trochiſci de ſpodio, refrigerant aliquantulum intenſiùs, & adſtringunt, ob idque in alui fluxionibus bilioſis, quando valde effluunt, ſunt perutiles: Nam præterquam quòd humorum acrimoniam retundunt, ventriculum, inteſtina, & reliquas interiores partes roborant, ac ſitim extingunt. Doſis ad ʒ j. Aſſumuntur cum aliquo liquore adſtringenti. Vſus eſt etiam in clyſteribus, qui ad contemperandam humorum acrimoniam, & coërcendam aluum ſunt vtiles.

C

In eoſdem vſus parantur *Trochiſci de Berberis*, quibus eodem modo, & in iiſdem morbis vtendum eſt.

Trochiſci de Carabe, refrigerant ſanguinis & bilis feruorem, fluxus immodicos ſiſtunt, ſanguinis ex quacunque parte emanantis fluorem compeſcunt. Intus & extrà applicantur, conſolidant vlcera pectoris, & pulmonis. Eaſdem vtilitates ſortiuntur, *Trochiſci de terra ſigillata, troch. ad fluxum Meſua, troch. de corallo Nicolai.*

Trochiſci de Alkekengi, fiunt ex Meſuë, & potenter refrigerant renes, & vrinæ vias, cuius ardorem mirabiliter compeſcunt, & prædictarum partium vlcera, & excoriationes ſanant, dolorémque ſedant. Diſſoluuntur in aqua maluarum, aut cucurbitæ.

D

Collyrium Album Rhaſis, habet vim infrigidandi, & humorum ad oculos confluentium acrimoniam mitigandi, quos roborat, & eorum fluxus coërcet reſiſtit, viſum acuit, & adminiſtratur initio ophthalmiæ.

℞. *Aq. roſar. acidor. aq. plantag. an.* ℥ ij. *collyrij albi Rhaſis, ſarcocolla nutrita, tutia praparata, an.* ℈ j. Miſce.

Paratur etiam cum opio, & ſic deſcribitur *Collyrium Album Rhaſis cum opio*, quod in prædictis, & aliis ad quaſcunque partes defluxionibus, in quibus vehemens dolor ægrum fatigat, eſt vtilem, calores partis nimium mitigat, ac ſenſum ſtupefacit. Proponitur à Rhaſio, *lib. 9. ad Almanſ. cap. de Ophthalmia.*

CAPVT II.

De Trochiſcis calefacientibus.

E

Trochiſci Diarrhodonis Meſue, (qui enim componuntur à Nicolao non ſunt in vſu) calefaciunt in gradu ſecundo, & habent maximam vim corroborandi ventriculum, & hepar, quarum partium coctiones mirè iuuant: vtiles ſunt in viſcerum affectionibus frigidis, febribus diuturnis, præcipuè quando aliqua bilis portio cum nimia pituitæ copia eſt permixta: & hi ſunt, qui in compoſitiones plures, à Meſuë deſcriptas, reponi debent. Doſis ad ʒ j.

Trochiſci Gallia Moſchata, calefaciunt in fine primi gradus, & aduerſus cerebri, ventriculi, cordis imbecillitatem proſunt eximiè: membra nutrientia multò efficiunt robuſtiora, oris fœtores remouent, vim cardiacam ſortiuntur. Adminiſtrantur intus, & extrà, aliis medicamentis permixti, vt ſic pro ventriculo.

35. old

A ℞. *Olei maſtichini*, ℥ v. *pulu. abſinth. ligni aloës, ſpicæ nardi, an.* ʒ j. *coral. rubri, roſar. rubear. an.* ʒ ß. *aromat. roſati, diatrion ſantalon, diamoſchi dulcis, an.* ℈ j. *diambra, Galliæ moſchatæ Meſues, an.* g̃. viij. Et cum ceræ ſ.q. paretur emplaſtrum ad ſcuti formam, extendatur in panno Coccineo.

Pro vtero validiſſimum medicamentum eſt; nam non ſolùm roborat ipſum, ſed flatus abſomit, & vterũ ad ſuperiores partes aſcendentem ſuo mirifico, & ſuaui odore ad ſuum locum reducit. Quare pro vtero roborando, ſic conficies *Emplaſtrum Magiſtrale*,

℞. *Ladani depurati, gummi caranæ, gummi tacamacæ, ſtyracis. liquidæ, an.* ʒ ij. *pulu. magnetis*, ℈ j. *galbani*, ʒ j. ß. *trochiſcor. Galliæ moſchatæ Meſuæ*, ℈ j. Miſce, & fiat emplaſtrum pro vmbilico.

Doſis Galliæ per os, ad ʒ ß.

Trochiſci de Abſinthio, calefaciunt ſed non ita intensè: ſortiuntur tamen vim adſtringentem, & roborantem ventriculum, hepar, & cor; quarum partium coctionem mirificè iuuant, obſtructiones remouent, frigidam intemperiem ſanant. Vtiles ſunt in febribus pituitoſis, cachexia, hydrope, vitiato vultus & corporis colore, deprauata coctione. Doſis ad ʒ j. Diſſoluuntur vino, aut aqua abſinthij.

Trochiſci de Eupatorio, calore intenſo pollent, cuius interuentu mirificè deobſtruunt hepar, lienem, meſenterium, quas partes præſtanter roborant. Proſunt in affectionibus frigidis: diuturnis febribus opitulantur. Doſis ad ʒ j. Offeruntur cum aliqua aqua, aut decoctione accommodata. Eandem propè facultatem habent, & in iiſdem morbis propinantur, *Trochiſci de capparibus*, & *Trochiſci de lacca*.

Trochiſci de Myrrha, deſcribuntur à Rhaſio, *lib. 9. ad Almanſ. cap. de menſtrua purgatione ſuppreſſa.* Intenſius calefaciunt, attenuant vehementer, deobſtruunt, prouocant menſtrua, vterum calefaciunt, & roborant, diſſoluuntur in vino, aut aliqua decoctione accommodata.

CAPVT III.

De Trochiſcis purgantibus.

TRochiſci de Rhabarbaro. Præter calorem, quem inducunt, habent facultatem attenuandi, aperiendi, deobſtruendi hepar, ventriculum, & roborant cerebrum. Humorem bilioſum permixtum cum pituitoſo expurgant, ſeroſas humiditates euacuant, coctionem iuuant: febribus diuturnis, malo corporis habitui, & hydropi remedio ſunt. Doſis ad ʒ j. Vtimur ipſis intus cum liquore permixtis. Extrà etiam imponuntur, permixti cum medicamentis iecori accommodatis: hoc enim modo frigida huius viſceris intemperies corrigitur.

Trochiſci de Agarico, parantur in vino zingiberis: expurgant ſuccum pituitoſum, calefaciunt, exſiccant in gradu primo: Hepar, ventriculum, atque vterum deobſtruunt, in quarum partium frigidis morbis ſunt vtiliſſimi, & febribus diuturnis maximè conferunt. Semper debent ſeruari recentes, quia virtus Agarici facilè reſoluitur.

Trochiſci Alhandal, habent efficaciſſimam facultatem vacuandi humores craſſos, frigidos, viſcidos, & ſeroſos, quos à diſtantiſſimis partibus eradicant: ſed cum oleo roſaceo, gummi Arabico, tragacanthi, bdellio ſint parati. Ipſa colocynthide ſalubriores ſunt. Doſis à g̃. vj. ad xij.

DISTINCTIO IX.

De Oleis.

CAPVT I.

De Oleis refrigerantibus, & adſtringentibus.

OLeum Roſaceum licèt refrigeret, parum tamen recedit à mediocritate, Habet facultatem adſtringendi, qua omnes noſtri corporis partes, præcipuè verò
B ventriculum roborat: fluxus calidos ſiſtit, dolores à calida cauſa ſubortos mitigat, repellit ſua adſtrictione humorem, maximè ſi ſit oleum oliuarum immaturarum, quod vocatur *Omphacinum*, quod ampliùs refrigerat, & adſtringit: vtrumque in clyſteribus permiſcetur; nam bilis, & ſanguinis caliditatem attemperat, & ſomnum conciliat.

Oleum Cotoniorum intenſiùs refrigerat, & exſiccat, atque validiſſima vi adſtringit: ideò corroborat ventriculum, & inteſtina, ſiſtit vomitum, alui profluuium coërcet, ſi ventriculus, vel vmbilicus eo illinantur; coctionem iuuat, excitat appetentiam. Eandem facultatem habent, *oleum Myrtinum, & Lentiſcinum*.

Refrigerat etiam, & incraſſat, *Oleum Violaceum*, quod
C eſt anodynum, omnes tumores à cauſa calida pronatos curat, ſomnum conciliat, pectus & aſperam arteriam lenit, renum ardorem temperat, iecoris calidam intemperiem perſanat.

Similes vires ſortiuntur, *Ol. nenupharis, melonis, cucurbitæ, cucumeris.*

Vehementiùs refrigerant, ſtupefaciunt, capitis ardorem auferunt, ſomnum conciliant: *Ol. populneum, ol. mandragoræ, hyoſcyami, de papauere, è ſemine lactucæ.*

CAPVT II.

De Oleis calidit.

OLeum Lumbricorum, temperatum ferè eſt, & debiliter calefacit, reſoluit, & dolores tam calidos,
D quàm frigidos mitigat: habet conſenſum cum glanduloſis partibus, quarum paruos tumores reſoluit. Magiſtraliter fit hoc modo:

℞. *Olei veteris*, ℔ ij. ß. *lumbricorum terreſtrium*, ℔ j. *priùs abluantur lumbrici*, ℔ j. *vini albi odoriferi, & abſtracta lotione coquantur lumbrici cum oleo ad conſumptionem medietatis.*

Oleum Camomillæ, moderatè calefacit, reſoluit, dolores frigidos mitigat, reſpicit neruos: in clyſteribus vtile eſt pro colico dolore à cauſa frigida profecto.

Eandem ferè facultatem habent: *Oleum ſeminis lini, ol. ſeſaminum, ol. liliorum alborum, anethinum, nucum.*

Oleum amygdalarum dulcium, parum recedit à medio
E per calorem, magis tamen per humiditatem. Habet magnam vim ſedandi dolorem, atque leniendi pectus, & aſperam arteriam. Vtile eſt in pleuritide parti affectæ impoſitum: nam mirificè pectus emollit, flatus diſcutit, facilè reddit ſputum. Vtiliter prodeſt in doloribus renum, ortis ab arenulis, & lapillo.

Oleum Ouorum, cutim expurgat, impetiginem, ſerpiginem, & alia cutis vitia perſanat, capillos regignit, phthiriaſes mala valetudine cõtractas tollit, ſcabritias cutis in facie emendat. Eiuſdem naturæ ſunt: *Oleum tartari, ol. ſambucinum, ol. frumenti.*

Oleum Formicarum, valet ad confortandum coitum, genitalibus illitum virgam erigit, teſtes roborat, & natiua quadam proprietate ſemen auget, & vaſa ſpermatica mirandum in modum efficit robuſtiora.

Oleum

Oleum Irinum, fit ex flore, & radice ireos. Terget, tenuat, coquit, potenter reſoluit: ideò dolores à frigido, aurium; hepatis, ſplenis, vteri, articulorum ſedat; phlegmonas coquendo ſuppurat, materias thoracis, & pulmonis coquit: Strumas diſſipat, tumores duros reſoluit, ſpaſmum emendat, narium fœtorem corrigit.

Oleum Apparitij Magiſtrale, habet vim calefaciendi, moderatè abſtergit & exſiccat vlcera, & vulnera, quorum excrementitias humiditates abſumit, vlcera recentia ad propriam vnionem adducit, præcipuè ſi maximè calidum adminiſtretur; & ideò in Hiſpania frequentiſſimum remedium eſt, & eo Chirurgi feliciſſimè vtuntur. Et licèt plurimæ circumferantur deſcriptiones huius olei, pro vulneribus ſanandis propè diuini, tamen hæc eſt certa, & magis præſtans.

℞. *Flor. hyperici*, ℥ viij. *radic. valerian. cardui benedict. an.* ℥ iv. *tritici mundi*, ℥ v. Conterantur, & macerentur per diem, & noctem in ℔ iij. *vini albi odoriferi*, & ſequenti die miſce *olei antiqui, & elect.* ℔ iij. Et in olla noua fictili, & operculo probe contecta repoſita, bulliant ſimul lento igne ad vini, & aliarum humiditatum conſumptionem, ſemper agitando, ne herbæ vaſis fundo adhæreant. Facta expreſſione, & colatura, oleo adde *terebinth. abietin.* ℔ ij. Bulliant ambo lento igne in vaſe vitreato probè obturato, per ſpatium quartæ partis horæ vnius. Semotis ab igne, parúmque tepefactis iniice, ſpatolâ obuolendo, *pulueris thuris optimi*, ℥ viij. Iterum ponantur ſoper lentum ignem, denuò agitando, & ferueant per tempus quartæ partis horæ: poſtea obturentur ſufficienter ſtragulis, ne virtus reſoluatur: & cùm frigeſcet, ſeruetur ad vſum. Quòd ſi primæ infuſioni addas *flor. roriſmarini, & centaurea minoris, an.* ℥ j. Et quando oleum cum terebinthina miſcueris, addas ℔ ß. *olei lumbricorum*, præſtantius erit hoc Oleum, & pro vulneribus curandis magis excellens, & mirabile.

Oleum de ſcorpionibus, calefacit, humectat, emollit, deobſtruit, dolores frigidos ſedat, flatus diſcutit, vrinam prouocat, eius ſuppreſſionem curat, renum lapidem frangit, & in eius affectionibus frigidis vtile eſt, neruoſis partibus refrigeratis remedio eſt. Adminiſtratur in clyſteribus pro colico dolore curando: pro quo etiam, & prouocanda vrina, diſcutiendíſque flatibus, in parte externa imponitur, quia partes laxat, emollit, viáſque potentiores reddit.

Oleum de ſcorpionibus Mathioli, ab eodem auctore nomen accepit. Alexipharmacum eſt, vim habet calefaciendi, & reſoluendi, reſiſtit putredini, cor exhilarat, magnam ſpirituum quantitatem regenerat, cordis frigidam intemperiem remouet, habet maximum conſenſum cum vtero, & corde, & ſic in peſte, peſtiferis febribus, & malignis apponitur vngoenti modo ſupra ſiniſtrum cordis ventriculum: & ſi vehemens ardor inſit internus, oleo violaceo attemperatur. Reluctatur veneno cuiuſcunque ſortis illud ſit. In febribus peſtiferis cordi ſic apponitur.

℞. *Adipis napha*, ʒ j. *puln. diamarg. frig. elect. de gemmis, diatrion ſantalon, an.* ʒ ß. *olei de ſcorpionibus Mathioli, olei violar. an.* quartar. j. Miſce, fiat linimentum.

Oleum Capparum, calefacit in gradu ſecundo, diſcutit flatus, obſtructiones remouet: habet maximum conſenſum cum liene; quare illius obſtructiones, ſicut & meſenterij ab humore frigido, & craſſo ſubortas optimè perſanat.

Eandem vtilitatem habet *Oleum amygdalarum amararum*, quod præſertim prodeſt ſurditati, ſibilo, & dolori aurium; prouocat vrinam, lenit neruorum duritiem, & faciei maculas delet.

Oleum Abſinthij, calefacit, roborat potiſſimùm ventriculum, flatus diſcutit, appetentiam excitat, vomitum ſiſtit, vermes necat, obſtructiones aufert.

Conſimilis naturæ ſunt: *Oleum Maſtichinum, ol.* A *menthæ, lentiſcinum, nardinum ſimplex, nardinum compoſitum.*

Oleum Naphæ, calefacit, habet vim alexipharmacam, qua cor roborat, ſpiritus vitales regenerat, malignam putredinem arcet. Habet conſenſum cum corde, reſpicit vterum, in quarum partium affectionibus frigidis ſummè præſtat Opitulatur melancholicis, ſi regio cordis eo inungatur.

Oleum Rutaceum, intensè calefacit, potenter exſiccat, flatus diſcutit. Vtile eſt in doloribus colicis, & iliacis, affectionibus item frigidis vteri, & ſic intus permiſcetur in clyſteribus, & extra, per ſe, vel cum aliis medicamentis, quæ ſimilem naturam ſortiantur, imponitur.

Oleum Vulpinum validè calefacit, attenuat, reſoluit B materias frigidas, præcipuè exiſtentes in cerebro, & in neruis; quas partes mirè reſpicit, & roborat. Ideò vtiliſſimum eſt in conuulſione ex repletione, paralyſi, iſchiadi, omni genere arthritidis, artus enim firmat.

Similes vires ſortiuntur: *Oleum de croco, ol. de caſtoreo, ol. laurinum*: Sed omnibus his *oleum euphorbij* eſt fortius; quare ſolùm in modica quantitate, & affectu contumaci imponi debet.

Oleum Vitrioli habet intenſiſſimum calorem; quare non per ſe, ſed aliis medicamentis in parua quantitate permixtum, aſſumi debet, nam cauſticum medicamentum eſt. Apponitur hæmorrhoidibus tumentibus, & cæcis, quando dolor intolerabilis ægrum exercet, poſt C cuius applicationem pars frigidiſſima aqua eſt abluenda, ac æger nimio dolore prematur. Intus aſſumptum prodeſt ventriculo debili, & nauſeabundo, illum corroborat, craſſos humores in eius tunicis tenaciter impactos reſoluit, & attenuat: confert in ſingultu, & colico dolore frigido: obſtructiones pellit hepatis, & lienis: febrium ardentium putredinem peſtilentiúmque malignitatem cohibet aciditate ſua. Vtere ſic.

℞. *Olei maſtiches, olei terebinth an.* guttas xij. *olei vitrioli*, guttas iv. *aq. aniſi*, ℥ ij. Miſce, & propina.

Pro roborando ventriculo ſic.

℞. *Syrup. de mentha*, ℥ j. *aq. cinnamomi*, ℥ iv. *olei vitrioli* guttas iij. Miſce pro hauſtu vno.

Oleum Sulphuris, eſt efficaciſſimum ad abſumendas D humiditates gingiuarum, & dentium: quare dentes mobiles firmat, & eorum ſordes abſtergit, ſcabiem curat, carnem generat, fiſtulas, & oris vlcera abſtergit, quæ gangrænas appellant, in quibus curandis maximè antecellit.

Oleum de lateribus, ſeu Philoſophorum, efficaciſſimam habet facultatem calefaciendi, exſiccandi, penetrandi, vſque ad diſtantiſſimas corporis partes; quare mirabiliter prodeſt in lethargo, & memoria deperdita. Prodeſt in frigidis cerebri affectibus, ſi eo ſutura coronalis, & tempora illinantur. Opitulatur paralyſi, & contumacibus neruorum affectionibus ſummo eſt auxilio.

Conſimilem ferè virtutem habent: *Oleum iuniperinum, aniſi, cinnamomi, caryophyllorum, macis, nucis moſchata, maceris, belzoini, terebinthina, de piperibus, coſtinum,* E *ſalis, ex ſtyrace, ſaluia, meliſſa, betonica, florum anthos, ligni guiaci, angelica, de thymo.*

Oleum liquidambar, eſt rufi coloris, elegans, odoratum, vulnera curat, & ſuprà dictas affectiones excellēti virtute perſanat. Epotum cum iure gallinæ aut vino, flatus diſcutit, tormina expellit, vrinam mouet, vteri obſtructiones aufert, viſcera roborat, lapidem veſicæ, & renum efficaciter expellit, dolori iliaco ſummè ſuccurrit.

Balſamū mirabiles, & prope diuinas ex ſe præſtat facultates. Hoc aut interiùs aſſumitur, aut exteriùs apponitur, aut Chirurgicis medicamentis admiſcetur. Intus aſſumitur manè ieiuno vētriculo. Prodeſt aſthmatici, vētriculi dolorib, menſes mouet, vt & peſſi modo ſubditū. Doſis

Doſia quatuor, aut quinque guttæ, in vino, aut liquore aliquo permistæ. Deinde veſicæ tormentis remediu eſt, colorem bonum conciliat, viſcera naturalia toborat, flatus diſcutit, Venerem prouocat, obſtructiones aperit, renes, & veſicam à ſabuloſa materia repurgat, calculos excutit, iuuentam conſeruat, phthiſicos iuuat, fœcundas reddit fœminas, vterum à ſorditie expurgat.

Esteriùs ſi apponatur, illitum omnes circuitus ex humore frigido emanantes tollit, tumores œdematoſos diſcutit. Capiti illitum, cerebrum reficit, fouet, ſpiritus animales inſtaurat, paralyſi ſuccurrit: ſi eo vngantur cerebrum, ceruix, & ſpina tota, neruorum morbis, & contractioni eſt vtiliſſimum. Vnguenti modo ſupra ſtomachum impoſitum, coctionem iuuat, flatus diſcutit, obſtructiones aufert, lienem induratum emollit, vrinam mouet, articulorum doloribus excellenti modo auxiliatur.

Chirurgicis præſidiis inditum, vtiliſſimum etiam eſt. Recentia enim vulnera ſine ſuppuratione glutinat, præſertimque ea quæ neruis, & iuncturis ſunt inflicta: nam ea ad cicatricem perducit, contractionémque prohibet. Antiqua vulnera mundificat. Inſuper fidiſſimo experimento compertum eſt, ſummum eſſe auxilium in nimia hæmorrhagia ex quacunque parte emanante, ſi pars eo ſolo illinatur. Calidum & ſiccum eſt in gradu ſecundo, guſtu eſt acuto, aliquantulum amaro, quare adſtrictionis eſt particeps. Ex Peruana, & Occidentali plaga aduehitur, & inferius non eſt Ægyptiaco. Plura fiunt balſama artificialia, quæ ferè ſimiles cum illo habent facultates.

DISTINCTIO X.

De Vnguentis.

CAPVT I.

De Vnguentis refrigerantibus.

V*Nguentum roſaceum*, etſi parum, aut nihil refrigeret, inter omnia vnguenta obtinet principatum, quia ſua adſtrictione, & moderata temperie corroborat cerebrum, & ventriculum; nam horum partium calidam intemperiem, & dolores ab ipſa pronatos mirandum in modum lenit, ac perſanat. Vtile eſt in quauis interna inflammatione ad impediendum calidi humoris defluxum. Confert in internarum partium intemperie calida, ſed præſertim in phlogoſi, & ardore renum præſtans eſt auxilium. In eryſipelate commodiſſimè adminiſtratur. In febribus ſqualidis ſummum eſt præſidium, ſi eo inungatur dorſum. Somnum cõciliat temporibus, naribus, & fronti illitum, & magis ſi opium ei ſit permixtum, vt ſic.

℞. *Vnguenti roſacei*, ℥ j. *opij diſſoluti in lacte muliebri*, g. v. *croci*, g. iij. Miſce.

Eandem vtilitatem præſtat *Vnguentum refrigerans Galeni*, deſcriptum ab ipſo, *lib.* 10. *Meth. cap.* 9. Quod licèt intenſiorem frigiditatem participet, tamen in iiſdem morbis, & eodem modo adminiſtratur.

Vnguentum reſumptiuum Magiſtrale, habet facultatem refrigerandi, & humectandi, atque impediendi ſubſtantiæ reſolutionem. In hectica febre eſt mirificum, ſi ex eo dorſum, & partes extremæ inungantur.

℞. *Olei ſem. cucurbitæ, amygdal. dulcium, an.* ℥ j. *olei violar. olei nenupharis, an.* ʒ ß. *axungiæ gallinæ recentis, butyri vaccini recenter extracti, an.* ʒ ß. Axungiæ priùs abluantur aqua frigida per multum tempus, permutando aquam, & reiecta lotione adde: *Medullæ crurum vituli*, ℥ ij. *lacti muliebris recenter extracti*, ℥ j. ß. *mucilaginis ſem. pſyllij, mucilag. ſem. citonior. mucilag. ſem. lini, an.* ℥ j. *ceræ albæ, q. ſ.* Miſce, & ſec. art. fiat Vnguentum.

A *Vnguentum ſantalinum*, componitur à Meſuë in modum ceroti. Infrigidat, & roborat hepar, cum quo maximam habet ſympathiam: & ſic in febribus bilioſis, depoſita iam plenitudine, epithematis modo ſuper regionem iecoris imponitur, quando hoc viſcus caumate opprimitur; huius enim præſidij ope hepar roboratum ſanguinem frigidiuſculum gignit.

Vnguentum plumbeum intenſiùs refrigerat, ac vehementer exſiccat. Vtile eſt in combuſtionibus poſt quinque dies tranſactos, cicatricem inducit, omnem calidam intemperiem remouet. Mirificum eſt remedium pro ſedando dolore, & ardore hæmorrhoïdum, maximè cum aqua roſacea permixtum.

Vnguentum lithargyrij, non ita exſiccat, vt Plumbeum, ſed æqualem habet frigiditatem: conſolidat, & car-
B nem generat, cruſtas abſtergit, & ſcabiem rebellem perſanat, & excoriationes à calore Solis, ſtrictiore calceo, itinere, equitatione, frictione, & coïtu ſanat.

Vnguentum pro ſcabie Magiſtrale, cum miti frigiditate deſiccat, abſtergit, remouet ſcabiem; & puſtulas quaſuis ex melancholico humore, & pituita ſalſa pronatas delet.

℞. *Terebinth. lotæ aq. roſar. butyri vaccini, loti aq. plantagin. an.* ℥ ij. *olei roſ.* ℥ j. *ſucci limon. acidor.* ℥ ij. *vitellor. ouor.* N. ij. *argenti viui*, ʒ ß. Agitentur omnia, & ſec. artem fiat Vnguentum.

Vel fiat hoc modo.

℞. *Terebinthin. butyri vaccini. an.* ℥ ij. Abluantur aq. roſat. adde *Ceruſæ*, ℥ ß. *alumin. vſti*, ʒ j. *arſenici*, ℈ j. *ſucci*
C *limon. acidor.* ℥ ij. *vitellor. ouor.* N. ij. Miſce, & ſec. art. fiat Vnguentum.

Vnguentum Tutbiæ validè refrigerat, exſiccat, malignam putredinem aufert. Vtile eſt vlceribus malignis, & virulentis, eryſipelati vlcerato, vſtionibus, cancro, gangrænæ, Gallicanis vlceribus: carnem generat, cicatricem inducit.

Vnguentum Populeum, vehementer refrigerat, & humectat: vtiliſſimum in conciliando ſomno, dolorem mitigat, ardorem ex igne excitatum lenit.

Vnguentum Comitiſſæ, habet præſtantiſſimam facultatem adſtringendi: vomitum ſiſtit, fluxum compeſcit, hæmorrhagiam vteri refrænat, menſtruas purgationes cohibet, & præſertim fœtum in vtero retinet.

D *Vnguentum ſtomachicum Magiſtrale*, ventriculum & hepar roborat, frigidos harum partium dolores lenit, appetentiam excitat, coctionem iuuat, flatus diſcutit, nauſeam aufert, vomitum ſiſtit.

℞. *Olei abſinth. ol. maſtichini, & nardini, an.* ℥ j. *olei citonior. ol. menth. an.* ℥ ß. *roſar. rubear. coral. rubri, maſtich. cinnamomi, agallochi, aromatici roſati, diarrhod. Abbatis, an.* ℈ j. *ceræ, q. ſ.* fiat Vnguentum.

Vnguentum de Minio, vtile eſt vlceribus malis, & antiquis, cicatricem inducit, glutinat, & carnem generat. Potentius eſt *Vnguentum de Minio Caphuratum*, quod fit hoc modo:

℞. *Minij triti*, ℥ iii. *lithargyrij*, ℥ ij. *ceruſſæ*, ℥ j. ß. *tutbiæ, caphuræ, an.* ʒ iii. *olei roſat.* ℔. j. ß. *ceræ albæ*, ℥ ij. Liquatam ceram cum oleo, lento igne permiſce in mor-
E tario plumbeo, cum reliquis rebus tenuiſſimè tritis.

Vnguentum potabile, eſt vtiliſſimum ad conſolidandum viſcera interna, & ſic prodeſt in caſu ab alto: & hoc modo nauigantibus, & iter agentibus in precio eſt.

℞. *Butyri recentis ſine ſale*, ℔. iii. *rubiæ tinctorum, caſtorei, ſpermatis ceti, tormentillæ, an.* ℥ j. Bulliant ſimul cum vino odorifero ad vini conſumptionem, & fiat Vnguentum.

Vnguentum ad pediculos.

℞. *Semin. ſtaphiſagriæ*, ℥ ii. *ellebori albi*, ℥ j. *ſalis*, ʒ ii. *argenti viui*, ℥ ii. *aceti vini*, ℥ ii. *axungiæ porcinæ*, ℔. j. *olei laurini*, ℥ ix. *ſaponis Veneti*, ℔. ß. Miſce fiat Vnguentum.

Vnguentum

Digitized by Google

Vnguentum ad combuſtionem Magiſtrale, expertiſſimum eſt ad vſtionem, ex quacunque cauſa excitatam; quo ſolo partes ambuſtæ attemperantur, mitigatur incendium; humorum confluxus impeditur, ſedatur dolor, pars ex cicatricem perducitur.

℞. *Tunica exterioris, ſeu mediana, viridis ſambuci*, M.j. In tenuiſſimas partes diſſecta priùs, bulliat in ℥ iv. *olei roſ.* adde *tuthia præparata*, ℥ ij. *cera alba*, ℥ j. ß. Fiat Vnguentum lento igne, ſec art.

Vnguentum oculare Magiſtrale, delet nobeculas oculorum, ardorem contemperat, fluxiones ſiſtit, dolorem lenit, inflammationi opitulatur.

℞. *Lapid. calaminaris præparati*, ℥ iij. *tuthia præparat.* ʒ j. *vitrioli albi, caphura, an.* ℈ ij. *vnguenti roſ.* ℔ j. Fiat Vnguentum.

Vel fiat hoc modo:

℞. *Butyri recentis*, ℥ iv. *cera alba*, ℥ j. Liqua, & laua ſæpius aqua roſacea: & adde *Tuthia præparata*, ℥ ß. *caphura*, ℈ ij. Fiat Vnguentom.

Vnguentum ad vermes Magiſtrale, quo inferior regio illinitur.

℞. *Abſinth. abrotani, centaur. minoris, perſicaria, folior. perſic. arboris, lupini, radic. ebuli, an.* ʒ j. *ſucci porri*, ℥ ij. *naſturtij aquatici*, ʒ ij. *balauſtior.* ʒ ij. *olei abſinth.* ℔ j. ß. *cera, q. ſ.* Fiat Vnguentum.

Vnguèntum ad Hæmorrhoïdes Magiſtrale.

℞. *Thuris*, ʒ ß. *lycij, mirrha, croci, an.* ʒ iij. *opij*, ʒ j. Decoquantur in lactis caprini ℥ iv. ad conſumptionem tertiæ partis, adde: *Mucilaginis pſyllij*, ʒ ß. *olei roſ.* ℥ ij. *vitellum oui*, N. j. Miſce, fiat Vnguentum.

CAPVT II.

De Vnguentis calefacientibus.

VNguentum *Dialthaa ſimplex*, calefacit, reſoluit, emollit, humectat, dolorem ſedat. *Vnguentum Dialthaa compoſitum*, intenſiùs calefacit, efficacius reſoluit, humectat, emollit durities ab humore præſertim calido profectas.

Vnguentum Oeſypatum, ſeu vt Barbari vocant, *Hyſſopi humidi*, moderatè calefacit, intenſiùs humectat, reſoluit, dolorem aufert, humores craſſos, & induratos liquat, & ad fluxionem paratos reddit.

Vnguentum Pleuriticum, modicè calefacit, intenſiùs humectat, emollit, lenit pectus, ſputum facilè reddit, dolorem ſedat. Vtiliſſimum eſt in pleuritide, tranſactu tamen principio, & celebratis vacuationibus vniuerſalibus, alioquî ſuo calore humores ad partem dolentem attrahit.

Vnguentum Aureum, in corporibus mollibus exſiccat, concoquit, & carnem generat; in robuſtis, & denſis corporibus pus mouet. Fit hoc modo:

℞. *Cera*, ℥ v. *reſina*, quartar. j. *terebinthin.* ℔ j. *mellis*, quartar. ß. *maſtiches, thuris, ſarcocolla, myrrha, aloes, croci, an.* ʒ ij. Fiat Vnguentum.

Vnguentum deoppilatiuum ſuccorum Magiſtrale, pro hepate, vtile eſt in obſtructionibus hepatis, meſenterij, & abdominis.

℞. *Succorum apij, fœniculi, abſinth. petroſelini, endiu. cichorij, an.* ℥ iv. *vini albi, aceti albi, an.* ℥ ij. ß. *olei communis*, ℥ xij. *olei amydalar. amarar.* ℥ vj. Bulliant omnia ad conſumptionem olei, vini, & aceti, & cum cera fiat Vnguentum: adde, *Santalor. rubeor.* ℥ j. *ſpica, ſpodij, an.* ʒ ij. *in tenuem puluerem redacta.*

A

Vnguentum deoppilatiuum ſuccorum pro liene Magiſtrale.

℞. *Succi apij, & ſucci petroſelini, an.* ℥ iv. *puln. agni caſti*, ℥ ii. *aceti albi*, ℥. i. ß. *olei de capparib. olei irini, amygdal. amarar. ar.* ℥ viij. *radic. capparum, cortic. tamariſci, ſcolopendria, an* ʒ iii. *ſchœnanthi*, ʒ i. ß. Coquantur olea cum ſuccis ad humiditatis conſumptionem. Coletur, & adde ceram, & reliqua in pollinem redacta, & fiat Vnguentum.

Vnguentum Napha, moderatum obtinet calorem: eſt alexipharmacum, & ſua qualitate malignam putredinem arcet, cor exhilarat, vitalea ſpiritus generat. Vtile eſt in febribus malignis, peſte, ſyncope, cordis palpitatione, veneno, melancholia, thoracis læuæ parti impo-
B ſitum.

Vnguentum Agrippa, calefacit in gradu ſecundo: habet virtutem emolliendi, reſoluendi humores in neruia impactos, vrinam prouocat, dolorem ſedat, præcipuè in renibus à frigida cauſa ſubortum; vtile eſt ad hydropem, emollit ventrem, & humores aquoſos expellit per aluum, maximè ſi ſit permixtum cum oleo ſcorpionis: omnibus corporis œdematis ſuccurrit.

Vnguentum Marciatum reſoluit, calefacit humores frigidos in partibus præcipuè neruoſis contentos; quarum frigidos dolores lenit, atque ideò vtiliſſimum eſt in omnibus articulorum doloribus, morbo Gallico, ilij dolore, ſcirrho hepatis, & lienis, paralyticis, iſchiaticis: & ad omnes dolores, tumorem, duritiem, ſpaſmum, eſt
C præſtantiſſimum.

Vnguentum Aregon, iiſdem corporis vitiis frigidis, auxiliatur: ſed maiorem habet conſenſum cum vtero, ipſum roborando, atque ad generationem præparando, quando fœmina à cauſa frigida ſterilis redditur, in quem vſum inungitur regio abdominis infra vmbilicum. Quin ex eo fiunt peſſaria, quæ vteri appoſita, conceptionem procurant.

Vnguentum Ebulorum Magiſtrale, eſt optimum pro tumore hydropicorum; nam ventri illitum, & œdematoſis partibus, reſoluit flatus, & tumorem tollit. Denique eſt vnicum ſubſidium pro articulorum doloribus, & præſertim pro dolore podagrico leuando, ſiue dolor à cauſa frigida, ſiue à calida oriatur: fitque hoc modo.

D ℞. *Succi radicis ebulorum*, ℥ ii. *bulliant in* ℥ viii. *olei camomil. vſque ad conſumptionem ſucci*: cum cera fiat Vnguentum, ablutum deinde cum guttulis aceti roſacei, aut generoſi vini.

Vnguentum pro morbo Gallico, diuerſimodè parari ſolet: etſi enim argentum viuum ſit Antidotum, cuius ope hic morbus domari ſolet: tamen vario modo conficiuntur ex eo vnguenta, pro varietate temperaturæ, & humoris. Commune ergo vnguentum, quod noſtro ſeculo adminiſtratur, eſt huiuſmodi.

℞. *Axungia ſuilla ſine ſale*, ℥ iv. *axungia vaccina*, ℥ ii. *vnguenti Dialthaa compoſiti, vnguenti Agrip. olei laurini, ſtyracis liquida, an.* ℥ i. *theriac. magna, antiqua, Mithridatij, vnguenti Aregon, vnguent. Marciati, an.* ℥ ß.
E *argenti viui extincti ſalina*, ℥ ii. Miſce, & ſecund. art. fiat Vnguentum.

Hoc in robuſtis corporibus, & in morbo Gallico à cauſa frigida concitato, vſum habet. Quòd ſi hic pertinax morbus corpora premat mollia, quæ temperamento calido ſint prædita, vtiliſſimum eſt hoc.

℞. *Axungia vaccina lota*, ℥ iv. *axungia ſuilla inſulſa, lota aq. roſ.* ℥ ii. *olei amygdal. dulcium, lilior. albor. olei ſem. lin. an.* ℥ i. *vnguenti Agrip.* ℥ i. ß. *theriac. magna Andromachi*, ℥ i. ß. *vnguenti Aregonis, vnguenti Marciati, an.* ℥ i. ß. *argenti viui extincti*, ℥ i. ß. Miſce, & fiat ſec. art. Vnguentum.

Quibus poſt ſex menſes vtendum eſt, vt vis eff[illegible]ænis Mercurij, cæterorum medicamentorum permixtione domentur,

dometur, ac miteſcat; & celebrata iam per vniuerſalia A medicamenta vacuatione. Vnguentum debet imponi iuncturis brachiorum, & crurum. Caput nullo modo vngi debet, nec thorax, nec regio abdominis.

Vnguentum Mundificatiuum Apij, abſtergit vlcera, & carnem generat, præſertim in partibus neruoſis; fit hoc modo.

℞. Rhodomel. ℥ j. *ſucci apij*, ℥ ß. *farinæ hordei, parum.* Miſce.

Sed præſtantius eſt hoc.

℞. Mellis roſati colati, ℥ j. ß. *terebinthin. claræ*, ℥ iij. *ſucci apij, ſucci praſsij, an.* ʒ ß. *ſucci abſinthij*, ʒ ij. Coque ſimul, deinde adde: *Farinæ hord. farinæ fabar. an.* ʒ xj. *farinæ lupinor. farinæ orobi, an.* ʒ iij. *ſarcocollæ, myrrhæ, an.* ʒ j. ß. Reduc in puluerem, & fiat Vnguentum.

Eandem facultatem ſortitur, ſed minùs efficacem, B *Vnguentum mediæ confectionis.*

Vnguentum Album, valet aduersùs vlcera, ſcabiem, & aduſtionem, ſi ſimplex ſit, & fiat ex oleo, ceruſſa, & cera. Si verò compoſitum, efficaciùs adſtringit, & glutinat, & fit hoc modo.

℞. Ceruſſæ, lithargyrij, an. ℥ vj. *plumbi vſti, ſcoriæ argenti, an.* ℥ ß. *maſtiches, thuris, an.* ʒ ij. ß. *olei roſ. aceti albi, q. ſ.* Miſce, fiat Vnguentum ſec. artem.

Vnguentum Baſilicum, digerit, maturat vlcera, praua apoſtemata mollificat, rumpit furonculos; recentibus capitis, & neruoſarum partium vulneribus, & vlceribus aptum exiſtit. Eaſdem facultates etſi remiſſas habet *Vnguentum Pallidum.*

Vnguentum Ægyptiacum perfectiùs à Guidone, quàm Meſuë componitur. Vehementer calefacit, potenter C abſtergit vlcera ſordida, & fiſtulas antiquas, putridam carnem aufert, & ſic in ipſis vlceribus putridis maximè confert, præcipuè pudendorum. Diſſoluitur in aliqua aqua frigida, vt eius caliditas attemperetur, & acrimonia miteſcat, alioqui nimia ſua caliditate, & cauſtica vi corrodit, & ideò ante vniuerſales vacuationes adminiſtrari non debet; nam fluxiones concitat, inflammationes mouet, & vlcera curatu reddit difficiliora. Miſcebis hoc modo.

℞. Vnguenti Ægyptiaci, ʒ j. *aq. plantag.* ℥ ß. Miſce.

Vnguentum Apoſtolicum, efficax eſt contra vulnera, & vlcera difficilia, & fiſtulas: abſumit carnem mortuam, conſumptam reſtaurat, duram mollit, & plagas ſanat. Fitque hoc modo. D

℞. Ceræ albæ, terebinth. reſinæ, ammoniaci, an. ʒ xiv. *ariſtoloch. rotundæ, thuris, bdellij, an.* ʒ vj. *myrrhæ, galbani, an.* ʒ iv. *lithargyrij*, ʒ ix. *opopanacis, æruginis, an.* ʒ ij. *olei communis*, ℔ ij.

DISTINCTIO XI.

De Emplaſtris.

EMplaſtrum filij Zaccharia, calefacit in primo gradu, & moderatè reſoluit, lenit pectus, ſputum reddit facile, dolorem lateralem præcipuè ſedat; quare in pleuritide vtile eſt, ſedata priùs ad partem fluxione: nam E huius ope emollitur humor atque reſoluitur. Etiam in teſticulis, & aliis partibus dolore tentatis præſtat eximiè.

Efficaciores vires habet præcipuè in doloribus neruorum, lienis, vteri, renum, & veſicæ, *Hyſſopi Cerotum*, quia duros, & tenaces humores diſſipat, tenuat, atque reſoluit.

Emplaſtrum Meliloti, calefacit, humectat, emollit, humores tenaces reſoluit, dolorem aufert. Vtile eſt in pleuritide, ad reſoluendos tenaces humores in parte affecta impactos; & ſic non eſt imponendum, niſi poſtquam totum corpus ſit vacuatum.

Emplaſtrum de Mucilaginibus, calefacit, humectat, reſoluit humores tenaces, & craſſos: & licèt variæ ſint eius deſcriptiones, noſtra, & præſtantior eſt hæc.

℞. Olei ſemin. lini, olei camomil. olei lilior. albor. dialtheæ ſimplicis, hyſſopi humidi, butyri vaccini, axungiæ gallinæ, axungiæ anſeris, medullæ cruris ceruini, medul. cruris vituli, axungiæ anguis, an. ℥ ß. *mucilaginis althææ, ſem. lin. fænugræci, maluar. an.* ℥ iv. *margaritar. præparat.* ℥ j. *ammoniaci, galbani, opopanacis, diſſolutorum in aceto ſcillitico, an.* ℥ ß. *ſagapeni*, ℥ ß. Miſce, & ſec. art. fiat Vnguentum: cui adde in fine, *croci puluériſati*, ℈ j. *aceti ſambucini*, quart. j.

Emplaſtrum de nido hirundinis, ab omnibus, plurimis laudum præconiis condecoratur: quia eius vi, & ope angina deſperata curari ſolet. Habet mirificam facultatem ad vacuandos humores ipſam efficientes: ipſos enim à partibus internis attrahit ad externas, & ſic ægrum à ſuffocatione reddit immunem, & reſpirationẽ facilem reddit. In principio non imponatur, ſed trãſacto fluxionis impetu; alioqui humorem ad inflãmatas partes intempeſtiuè attrahit vehementiſſimè. Plures vario modo componunt, vtere tu illo ex deſcriptione noſtra.

℞. Nidum hirundinis, Fac eum in aqua ebullire diu: poſtea cum cribro cola: & cum colatura coquantur *radices lilij, maluauiſci, & bryoniæ, folia maluarum, violarum, parietariæ*: Piſtentur fortiter, & incorporentur cum eis: *fermenti valde acris, farinæ ſem. lini, an. q. ſ.* Bulliant, & in fine adde: *Olei veteris, axungiæ porcinæ inſulſæ, modicum*: Fiat Emplaſtrum.

Emplaſtrum Diachylon ſimplex, hepatis durities, ſcirrhos lienis, ventriculi, & aliarum partium, imò ipſas ſtrumas emollit. *Compoſitum*, efficacius eſt, maturat apoſtemata, mollit durities, reſoluit, digerit, abſtergit ſaniem, phlegmonas ſanat, carnem generat. *Diachylon* verò *cum gummis*, fit quando adduntur bdellium, ſagapenum, & ammoniacum: nam tunc potentiùs emollit.

Emplaſtrum Apoſtolicum fit à Guidone, *tract. 7. cap. 1. de medicinis confortantibus*. Calefacit, reſoluit, abſtergit, confortat, & fracturas oſſium conſolidat.

Emplaſtrum Diaphœnicon Alexandri, parùm calefacit, plurimùm roborat ventrem inferiorem, & ideò vtile eſt in immodicis fluxionibus ventriculi, & inteſtinorum, vt diarrhœa, lienteria, cœliaca, cholera, dyſenteria, vomitu, muliebri profluuio.

Emplaſtrum oxycroceum Vigonis, prodeſt oſſibus fractis, partibus quæ dolore aliquo premuntur, duritiem denique omnem emollit & diſcutit, cicatrices attenuat, & læues reddit. Eandem virtutem habet *Confortatiuum Vigonis.*

Emplaſtrum ſtomachicum Magiſtrale, ſtomachum, & hepar confortat, & calefacit, coctiones iuuat, fluxus ſiſtit, appetentiam excitat, flatus reſoluit.

℞. Ladani depurati, reſinæ pini, colophoniæ an. ℔ ß. *ceræ*, ℥ iv. *pulueris abſinth. pulu. menthæ, pul. roſar. rubear. caryophyl. calami aromatici, agallochi, nucis moſchatæ, ſchænanthi, maſtiches, an.* ℈ j. Miſce, & ſecundùm artem fiat Emplaſtrum.

Emplaſtrum pro matrice Magiſtrale, vteri imbecillitati ſuccurrit, eius procidentiam reprimit, hyſtericis affectibus remedio eſt, ſtrangulationi opitulatur, conceptionem iuuat, flatus diſcutit.

℞. Radicis biſtortæ, ℥ ß. *lapidis magnetis in pollinem redacti*, ℥ j. *lauendulæ, caſſiæ elect. caryophyl. macis, nucis moſchatæ, agallochi, thuris, aliptæ moſchatæ, an.* ʒ ij. *ladani, ceræ flauæ, an.* ℥ iv. *reſinæ pini, picis Græcæ, an.* ℔ j. Fiat Emplaſtrum. Cui ad maiorem odoris ſuauitatem & vtilitatem, adde: *Ambari, moſchi, an.* ℈ ß.

Emplaſtrum de baccis lauri, calefacit, attenuat, & craſſos humores reſoluit, dolores mitigat, & ſic vtile eſt in doloribus renum, & inteſtinorum; flatus diſcutit, tumores induratos reſoluit.

Emplaſtrum contra rupturam Magiſtrale, magnam vim habet in rupturis, & in oſſium fracturis, quia roborat, adſtringit,

Digitized by Google

adſtringit,exſiccat,mirificè conſolidat,& peritonæum relaxatum ad ſuum locum reducit.

℞. *Scoria ferri præparata cum aceto , pulu. miniy , an.* ℥ j.ß.*ſanguinis draconis , boli armeni , thuris , maſtiches , terra ſigillata ,hypociſtidos , balauſtiorum , nucum cupreſſi, cortic.granator.an.*℥ iij. *lapidis ſanguinarij,muniæ,ſantalor.rubeor.gummi Arabici,an.*ʒ iij.*reſina,colophonia, q. ſ.* Miſce,fiat Emplaſtrum.

Eaſdem vires habet *Emplaſtrum de pelle Arietina,* quod etiam in aneoryſmate plurimùm iuuat.

*Emplaſtrum de Ranis,*ſeu *viperinum,*vlcera curat Gallicana, dummodò iam ſint mundificata , dolores iuncturarum à morbo Gallico manantes ſanat,ſcrophulas emollit,duritiem reſoluit. Quòd ſi addas duplam quantitatem argenti viui,efficacius moltò erit.

*Emplaſtrum Magiſtrale contra dolores articulorum,*frigidos humores potenter reſoluit,dolores mitigat , præcipuè coxendicis,à frigido humore excitatos.

℞. *Picis naualis,*℔.ij.*reſina,colophonia, cera, an.*℔. ß *baccar.lauri , ſulphuris viui, aniſi , croci, abſinth.pulegij, thuris,ſem.naſturtij,an.*℥ ij.*caryophyl.cinnamomi, an.* ʒ j. *zingiberis,* ʒ ij.*terebinthina,q.ſ.*Fiat Emplaſtrum.

*Emplaſtrum de Geminis,*tam in vulneribus, quàm in vlceribus cicatricem inducit,attemperat,deſiccat,& ſic papillarum remouet ſciſſuras.

℞. *Olei roſacei* , ℔ ij. *ceruſa* , ℔. iv. Fiat Emplaſtrum.

Emplaſtrum Diapalma, cicatricem inducit, reſoluit ſimul ,ac repercutit. Vtile in contuſionibus in primis diebus vino albo diſſolutum ; & vltimis , oleo vetere , dummodò non reperiatur vulnus. Prodeſt in vſtionibus, ad formam vnguenti redactum, oleóque omphacino permixtum, & tunc perniones ſanat.

Triapharmacum Galeni, deſcribitur ab ipſo, *lib.1.de compoſ.ſec.gener. cap.7.* Exſiccat efficaciter , quare vim habet curandi fiſtulas , & vlcera vſque ad cicatricem perſanat.

Eandem facultatem habet *Emplaſtrum de Gratia Dei.*, quia facit naſci carnem in vulneribus , & conſolidat.

Emplaſtrum ceroneum , prodeſt ad omnem dolorem ſpathularum & pectoria,ex frigiditate,frigidos humores ſoluit,ſplenem emollit. Vtile eſt ad hydropem ex cauſa frigida hepatia contractum:vtero ſuperpoſitum, ipſius frigiditati reſiſtit.

Emplaſtrum Iſis fit à Galeno , *lib.5. ſec. gener.* Capiti valde eſt accommodatum : chironia vlcera , & curatu difficilia ſanat : eſt etiam cruentia idoneum.

Emplaſtrum ex Gallia Meſchata Meſues,totum ventrem inferiorem roborat,adſtringit,calefacit;quare alui fluxibus ex frigore contractis remedio eſt.

*Emplaſtrum de centaurea,*capitis vulneribus prodeſt. Efficacius eſt *Emplaſtrum de Betonica,* quod optimum eſt ad vniendas caluariæ fracturas. Deinde oſſa carne tegit ſquammas oſſium detrahit, & quæ in alto latent, foràs attrahit efficaciter, carnes amiſſas,duráſque reſtituit,vehementer abſtergit,digerit,& ſiccat.

ARTICVLVS V.

De Methodo compoſitorum omnium medicamentorum , ad vſus Medicos vtilitatem præſtantium.

CAPVT VNICVM.

Et primùm de Apozematis.

SVpereſt ſolùm diſſerere, quomodo omnia medicamenta componantur, præter ſyrupum, potum, atque pilulas, de quibus ſatis *ſuprà*. Apozemata ergo,& decocta. etſi ex iiſdem componantur , maximè tamen inter ſe differunt : ſi quidem apozema ſaccharum in ſe recipit , decocta verò minimè. Vtraque tamen eaſdem præſtant vtilitatea, quia in declinatione concedontor; vt partium intemperies inducta auferatur , vt *lib. art. medic.cap.*85. admonuit Galenus, dicens : *Vnamquamque cauſam prius abſcindere oportet , deinde factam intemperiem curare.*

Intemperies varia eſt;nam alia eſt calida,frigida alia: Quare hac ratione apozemata varia parari ſolent. Et ſunt concedenda matutino tempore , in remotione febris , vel declinatione acceſſionis. Quare aliud dicitur apozema bilioſum , quando humorem bilioſum præparat ad expulſionem ; aliud dicitur phlegmaticum,quia in quacunque noſtri corporis parte pituitam diſponit , eámque calefacit , attenuat , incîdit,aperit; aliud appellatur melancholicum, quod melancholiam diſponit.

Aliud appellatur pectorale,quia in thorace,& aſpera arteria humorea præparat,ſputum facile reddit,& ideò vtile eſt in omnibus affectibus materialibua thoracis. Et vt omnia cognoſcantur rectè,verúſque modus componendi apozemata inquiratur, ea per exempla diſtinguamus.Sit ergo primum exemplum , de apozemate humorem bilioſum præparante.

℞. *Hord.mundi,& confracti,* P. j. *prunor. exacinator. vuar.paſſar.ſine acinis,an.*℥ j. *cortic.radic. cichor. borrag. bugloſſ.radicis ſcorzonera,an.*P.j.*fol.lactuc.borrag. acetoſ. violar.an.*M.j.*ſem.frigidor.an.*P j.*flor.cordial.an.*P ß.Coquantur omnia ſecundùm artem,in ℔.ij.aq.fontanæ ad tertiæ partis conſumptionem : Colaturæ adde *ſacchari albi,*℥ iv.*ſyrup.cichor.ſyrup.borrag.an.*℥ iij.Miſce, & iterum parum bulliant pro apozemate.

Sit ſecundum exemplum , pro curatione tertianæ nothæ,& aliorum morborum,in quibus reperitur permixtio bilis cum pituita; nam attemperat, obſtructiones aperit,& ventrem lenit.

℞. *Hord.mundi,*P.j.*paſſular.ſine acinis,prunor.an.* ℥ j. *cortic.radic. bugloſſ. borraginis,cichory,petroſelini,fœniculi,apy,an.*P.j.*fol.borrag.bugloſſ.cichor.capil.Vener.lupulor. petroſelin.an.*M.j.*ſem.frig.maior.fœnicul.aniſi,flor.cordial. bugloſſ.cichor.an.*P.j.Coque ſec.art. in ℔ iij. aq. ad tertias:colaturæ adde *Sacchari,*℥ v.*ſyrup. Byzantini,ſyrup. cichor.an.*℥ iij. Miſce , & iterum parum bulliant pro apozemate.

Tertium exemplum pro humore melancholico ſit hoc.

℞. *Cortic.radic.capparum, tamariſci, petroſelini , fumar.eupatorij, fœniculi, apij,cichor.borrag. an.* M.j.*paſſular.ſine acinis,prunor.ſine nucleis,an.*℥ j.ß.*folior.eupatorij, capil.Vener.lupulor.fumar.aſplenij,bugloſſ.an.*M.j.*flor.bugloſſ.borrag.cichor.an.*P.j.*ſem.aniſi, fœniculi,an.* ʒ ß.Coquantur omnia ſecundùm artem , in ℔ viij. aq.ad tertias : adde , *Sacchari,*℥ vj.*ſyrup.de duab.radicib. ſyrup. fumar.ſimplicis,an.*ʒ ij.Miſce pro apozemate.

Si tamen velis aliquod apozematum , purgatiuum efficere , in decoctione ſimul coquantur cum aliis rebus medicamenta purgantia,tam ſimplicia,quàm compoſita; quæ variia morbis auxilientur, & diuerſoa humorea euacuare nata ſint : vt v. g. in hoc apozemate diſponente melancholiam , poſſumus addere aliquem ſyrupum purgatiuum, hoc modo.

℞. *Syrup. de ſenna* , ℥ iij. *apozematis melancholic* ℥ iv. Miſce pro hauſtu vno.

Et ſic de cæteris.

De clyſteribus.

A Enema, ablutio, clyſter idem ſignificant: & eſt medicamentum ſedi, & inteſtinis primò accommodatum; deinde ventriculo, lieni, renibus, veſicæ, meſentetio, & quod magis eſt, capiti appropriatum, à quo non rarò medio clyſtere fit reuulſio. Huius medicamenti plures ſunt differentiæ: Alij enim ſunt clyſteres emollientes, attemperantes, vacuantes, purgantes, anodyni, abſtergentes, adſtringentes, ſarcotici; & alij nutrientes.

Exemplum primi ſit.

℞. *Decoct. maluar. prunor. enucleator. furfuris*, ℔ j. *ſacchari albi*, ℥ j. *olei*, ℥ iij. *ſalis*, ʒ j. Miſce, fiat clyſter.

Exemplum attempetantis clyſteris.

℞. *Decoct. borrag. lactuc. cichor. portulac.* ℔ j: *olei violar.* ℥ iij. *ſacchari albi*, ℥ j. Miſce pro clyſtere.

Exemplum euacuantis.

℞. *Maluar. prunor. enucleator. polypod. ſem. cartham. fol. ſen.* ℥ x. *diacathol.* ʒ x. *olei violar.* ℥ ij. Miſce.

Exemplum anodyni.

℞. *Decoct. maluar. biſmalua, fœnugraci, furfuris*, ℥ x. *butyri recentis, dialthaa ſimplicis, an.* ℥ ij. *olei ſeſamin. olei de ſemin. lini, olei amygdal. dulcium, an.* ℥ j. *ſalis*, ʒ j. Miſce.

Exemplum abſtergentis.

℞. *Decoct. hord.* ℔ j. *ſacchari rubri*, ℥ j. ß. *rhodomel. ſyrup. roſ. an.* ℥ ß. Miſce.

Exemplum adſtringentis.

℞. *Decoct. plantagin. portulac. ſolatri*, ℔ j. *olei myrtin. ſyrup. roſ. ſiccar. an.* ℥ j. ß. Miſce.

Exemplum ſarcotici.

℞. *Decoct. plantag. portulac. lentium*, ℔ ß. *albuminis oui*, N. ij. *pulu. maſtich. ſanguin. Dracon. boli armeni, gummi tragacanthi, an.* ʒ j. ß. *ceræ, pinguedinis caprinæ, an.* ʒ ij. Miſce.

Exemplum nutrientis.

℞. *Iuris gallinæ, iuris capon. an.* ℥ iv. *vitellor. ouor.* N. ij. *ſacchari albi*, ℥ j. Miſce.

Quantitas clyſteris varia eſt pro hominum ætate, natura, & conditione morborum; quia pueris, & debilibus minor quantitas conceditur, quàm adultis, & robuſtis: in affectibus colicis, lientericis, dyſentericis, quando ob fæces induratas retinetur aluus, minor requiritur quantitas; maior autem ipſius clyſteris, eſt libra vna.

Debet infundi tepidus; nam frigidus inteſtina, & neruoſas partes vicinas oblædit. Debet ſimiliter ſenſim, & paulatim adminiſtrari: qui enim ſubitò iniicitur, flatus eleuat, & ferè retineri nequit in inteſtinis, & ſurſum repit, & cruciatus intolerabiles concitat.

De Suppoſitoriis.

Glans, aut ſuppoſitorium formam ceteæ candelæ paruæ, ad longitudinem quatuor digitorum, ſpeciémque rotundam refert. Paratur quando æger clyſterem aſſumere recuſat. Tribus modis fieri ſolet; aut ex melle toſto, & ſale, & debile eſt; aliquando ex hiera, melle, & pulueribus purgantibus, & mediocre exiſtit; interdum ex acribus medicamentis, vt ſcammonio, euphorbio, colocynthide, cum melle, aut aliquo expurgante electuario, & acre exiſtit. Conficitur etiam ad longitudinem ſex digitorum ex rebus prædictis, & à capite teuellit. Fiunt ſuppoſitoria ad longitudinem ſex digitorum pro vtero, cum medicamentis accommodatis, ad corroborandum, ipſúmque expurgandum, & in hyſtericis affectibus ad reuellendum, quando morbus ob vteri conſenſum concitatur.

De Linimentis.

Linimentum, medicamentum eſt medium in conſiſtentia inter Oleum, & Vnguentum. Paratur ex oleis, axungiis, & aliis ſimilibus ad ſedandos dolores, & intemperiem remouendam: habet tamen maiorem efficaciam, quàm oleum; & variè conficitur pro diuerſa morbi cauſa, & intemperie. Exemplum ſit hoc.

℞. *Olei amygdal. dulcium, olei camomil. an.* ℥ ß. *vnguentum filij Zaccharia, axungia gallinæ, q. ſ.* Miſce, fiat Linimentum.

De Vnguentis.

B Vnguentum, ſolidioris eſt ſubſtantiæ, & maiores habet vires. Componitur pro diuerſo vſu ex oleis, ſuccis, plantarum partibus, & animalium, quæ coctionem accipiunt, & in puluerem redigi poſſunt. Fit etiam Vnguentum ex reſinis, & gummi, cum cera ſemper, quæ eſt omnium vnguentorum materia. In eius compoſitione hic ſeruatur ordo, vt pulueris vnciæ vni; ceræ duæ & olei octo reſpondeant.

De Ceratis, & Emplaſtris.

Emplaſtri, & cerati tanta eſt affinitas, vt ſæpe vnum pro alio ſubſtituatur. Ceratum eſt compoſitio vnguento durior, emplaſtro tamen mollior. Proprio ceratorum materia, eſt cera, requirit enim maiorem quantitatem ceræ, à qua denominationem accepit; licèt C minorem, quàm Emplaſtrum.

Emplaſtrum verò eſt compoſitio, quæ ex omnium medicamentorum ſpecie conſurgit, pinguium præcipuè, & ſuccorum in vnum corpus craſſum, viſcoſum, ſolidum, durum, & digitis adhærens concurrentium. Differentiæ verò emplaſtrorum ab eiſdem rebus deſumuntur, ex quibus vnguentorum varietas. Quantitas verò medicamentorum, quæ in emplaſtra concurrunt, vix deſcribi poteſt, ſed artificiali coniectura, inſpiciendo ea medicamenta, quæ conſiſtentiam & lentorem præbent, & conſiderando ex decoctione duritiem, aut mollitiem, pro compoſitione neceſſariam. Notabis vltimò, quòd cera non conuenit in emplaſtria ladanum D recipientibus.

De Cataplaſmatis.

Emplaſtris minùs propriè dictis ſunt ſimilia Cataplaſmata. His vtimur ad ſedandos dolores abſumendos præter naturam tumores, reſoluendos flatus. Componuntur ex radicibus, foliis, fructibus, floribus, ſeminibus, herbis, ſuccis, oleis, axungiis, medullis, farinis, & reſinis. Horum alia ſunt cocta, alia cruda. Cocta fiunt ex herbis coctis, & per ſetaceum tranſcolatis, additis oleo, & axungia. Cruda fiunt ex herbis contuſis, aut eorum ſuccis, oleo admixtis, & farina, & aliis pluribus, prout Medico viſum fuerit. Medicamentorum quantitas indeterminata eſt, prout è mollibus, aut duris E ipſa ſint compoſita.

De Fotibus.

Fotus, euaporatio calida eſt, ad emolliendum, laxandum, dolorémque ſedandum inuenta. Conficitur ex herbis, radicibus, ſeminibus, & floribus, in aqua, vel vino coctis, eaſdem vires habentibus. Fotu vtimur ante aliorum medicamentorum vſum, vt cutis meatus laxentur, attenuentur humores, viæ ampliores reddantur, quod fit ſpongiâ, filtro, linteis, aut veſicâ. Hoc autem auxilium factis iam vniuerſalibus vacuationibus celebratur.

De-

De Embrochis.

Embrochia, eſt irrigatio ab alto facta ſupra partem affectam: ferè tamen ſupra ſuturam cotonalem adminiſtratur in phrenitide, & aliis cerebri affectionibus: nam in ea parte cranium eſt tenuiſſimum, & ſuturæ laxiſſimæ, & ideò ad profundas cerebri ſedes citò medicamenta permeare poſſunt. Embrocha fit ex decoctione aquæ, vel vini, in quibus coquuntur radices, folia, ſemina, flores, fructus, ad tertiæ partis conſumptionem. Paratur etiam Embrocha ex lacte ad conciliandum ſomnum. Ab ea caue, quando fluxus ſanguinis adeſt, vel aderit: nam balneum, ſeu lotio capitis, fluxiones ſanguinis acriter irritat, ex Gal. 1. *ad Glauc. cap.* 14. & 3. *acut.* 59.

De Epithematibus.

Epithema eſt compoſitio fotui, & embrocbis ſimilis: fit ex aquis, ſuccis, atque pulueribus, quæ cordi, thoraci, & iecori ſunt aptiſſima; vinúmque additur penetrationis gratia, prout affectionis frigidæ, aut calidæ conditio efflagitat. Vtimur eo in cordis, & aliarum partium principalium affectibus. Quando tamen maligna putredo cor fatigat, tunc epithemata conficimus ex alexipharmacis, cordi apponenda; quorum ſyluam *suprà* deſcripſimus.

De Cauterio Potentiali.

Hoc medicamentum ſua excellenti qualitate vrit, eſcharámque eleuat: quare cauterium potentiale appellatur; quia ante reductionem de potentia ad actum, prædictam qualitatem in potentia habebat, ad differentiam cauterij actualis. Huius medicamenti ope fit vacuatio à parte cui applicatur, deriuatio à propinquiori, & reuulſio à longinquo. Has operationes efficiunt omnia medicamenta, quæ corrodendo cutem, & carnem ſubiectam, continuum ſoluunt. Exemplum ſit huiuſmodi.

℞. Arſenici ſublimati, opij, pulu. ſem. hyoſcyami, vnguenti populei, an. ℈ j. Miſce. & ſec. art. fiat Vnguentum.

De Veſicatoriis, ſeu Sinapiſmis.

Ex medicamentis acribus fiunt vnguenta, cataplaſmata, & emplaſtra, quæ cutem exulcerant, & veſicas eleuant, attrahendo à corporis profundo ad ſuperficiem, humores, ſanguinem, & ſpiritum. His vtimur, quando moribundas partes ad vitā reſtituere conamur: ſic enim ſimul cum calore etiam ſpiritus reuocantur. Semper lenia & mitia, debent præcedere fortia. Materia horum medicamentorum ſunt ſinapis, cantharides, bryonia, euphorbium, & alia ſimplicia, quæ terebinthinæ admixta, aut melli, prædictis partibus applicantur.

De Collyriis.

Collyrium eſt medicamentum oculis accommodatum. Triplex eſt differentia ipſius: Aliud eſt liquidum, quod ex ſuccis, mucilaginibus, & aquis paratur, in principio inflammationis oculorum; pro ſedando dolore, inflammatione, & fluxione ſiſtenda aptiſſimum. Aliud eſt ſiccum, vt eſt collyrium album Rhaſis. Aliud mellis conſiſtentiam obtinet, cuius beneficio humores in tunicis impacti reſoluuntur, & hoc ex diuerſis medicamentis conficitur.

De Errhinis, ſeu Sternutatoriis,

Hæc medicamenta naribus accommodantur, quo- A rum vis ad cerebrum conuolans, humores in capite exiſtentes liquat, attenuat, & euacuat. Ex acribus medicamentis, & maximè irritantibus componuntur. Alia ſunt humida, quæ ex ſuccis herbarum, betæ videlicet, maioranæ, hyſſopi, & ſimilium fiunt; aut ex aliis decoctionibus permixtis cum euphorbio, pyrethro, nigella, quæ tamen in pauca quantitate addi debent. Alia ſunt dura, ad conſiſtentiam emplaſtri, quæ ex prædictis medicamentis in puluerem redactis, mellique admixtis, pyramidis inſtar, conflantur.

De Apophlegmatiſmatis, ſeu Maſticatoriis.

Aliqua ſunt medicamenta, quæ aliquandiu in ore B detenta, & aliquantulum maſticata, vires ſuas ad caput tranſmittunt, & per palatum pituitoſos humores eradicant. Componuntur ex acribus medicamentis. Proſunt in affectibus frigidis materialibus cerebri, & neruorum. Nocent iis affectionibus, quæ fauces, gulam, aſperam arteriam, & pulmonem exercent. Quatuor modis parantur. Primò, quando prædicta medicamenta acria puluerizantur melle permixta, pilularum, aut paſtillorum formā. Secundò, quando intra linteum in ore detinentur, atque maſticantur. Tertiò, quando concoquuntur, atque ore detinentur. Quartò, quando aliquod medicamentum acre pituitam attrahens, vt galanga, & pyrethrum; citra alterius medicamenti permixtionem, ad quantitatem auellanæ ore continetur. C Hæc medicamenta non debent applicari, priuſquam totum corpus exquiſitiſſimè ſit euacuatum.

De Gargariſmatis.

Partibus oris, & faucium accommodantur gargariſmata, quorum vſu fluxio prohibetur, pars ab inflammatione præſeruatur, dolores ſedantur, vlcera curantur. Hæc dupliciter parari ſolent: primò, ex decocto herbarum, & aliarum rerum, quæ cum vino albo, rubro, & ſtyptico, aut decocto pectorali decoquuntur. Secundo modo fit ex aquis ſtillatitiis, per ſe, aut aliis rebus permixtis, vt videlicet ſyrupo, oxymeliti ſimplici, aut diamoro, & aliis medicamentis ſimplicibus, vel compoſi- D tis, pro curantis Medici arbitrio.

De Dentifriciis.

Pro dentibus abluendis, roborandis, confirmandis, atque detergendis fiunt dentifricia, ex medicamentis deſiccantibus, atque detergentibus. Hæc ſunt in duplici differentia: alia ſunt ſicca, quæ ex pulueribus craſſiuſculè tritis cum medicamentis ad formam peſſarij componuntur. Alia ſunt humida, quæ ferè ſemper ex inſtillatione adſtringentium, exiccantium, & abſtergentium fiunt, quibus odorifera permiſcenda.

De Sacculis.

E Sacculus eſt compoſitio medicamentorum, quæ in ſacculum, ſeu marſupium congeruntur: & nihil aliud eſt Sacculus, niſi fotus aridus & ſiccus. Huius ea differentia eſt, qualis partis cui apponitur, à qua ſumit figuram, & medicamentorum diuerſitatem; quia ſi ſacculus ad caput paratur, capitalia erunt medicamenta, & ſic de reliquis partibus principalibus dicendum.

De Suffitu.

Suffitus, euaporatio eſt medicamentorum, ſubſtantiam humidam, viſcoſam, atque pinguem obtinentium. Illius duplex eſt differentia. Alius eſt ſiccus, qui trochiſcorum, vel pilularum formam habet, & componitur ex medicamentis, à quibus fumus eleuatur, vt gummis Pice

pice, reſinis, cera. Alius eſt humidus, qui eſt decoctio medicamenti maximè calidi, in quo extinguitur lapis pyrites, qui etiam extinguitur aliquando in aqua rutæ, vino, vel aceto. Eſt autem medicamentum fortiſſimum: at rectè adminiſtratum, vtile eſt in cerebri obſtructionibus, pulmonum vlceribus, Aſthmate, tuſſi antiqua, coſtarum doloribus, vteri, & aliarum partium affectibus inueteratis, & eradicationis difficilis, vt in Gallica lue.

De Inſeſſionibus.

Inſeſſio, eſt balneum dimidij corporis inferioris. Eius materia aliquando eſt aqua dulcis, ſæpe decoctum herbarum, fructuum, radicum, ſeminum, & diuerſarum rerum pro Medici arbitrio. Huius vſus, eſt in affectibus renum, veſicæ, vteri, & partium inferiorum. B

De Balneis.

Balneum, eſt totius corporis vniuerſalis fotus, tum ſanitatis tuendæ gratia, tum etiam pro morbis perſanandis remedium maximè neceſſarium. Duplex illius reperitur differentia: Aliud eſt à natura factum; quale eſt quod in mineris terræ reperitur, vt balneum ſulphureum, aluminoſum, nitroſum, & alia ſimilia. Aliud verò eſt balneum artefactum, ex decocto radicum, ſeminum, florum, foliorum, & mineralium.

ARTICVLVS VLTIMVS. C

De gradibus qualitatum medicamentorum, quæ in probata, & inſtructa Officina reſeruantur.

Nihil eſt quod magis Medieum peritum inſtruat, quàm medicamentorum qualitas. Cùm enim contrariorum contraria ſint remedia, oportet exactè qualitates remediorum percallere: Nam morbus calidus, frigidum remedium expoſtulat; frigidus, calidum; humidus, ſiccum; ſiccus, humidum. Quare ne in hoc compendio pharmaceutico quicquam deſit in ſtudioſorum gratiam, omnis generis medicamentorum facultates enumerabo, initium à temperatis deſumens. Temperatum enim medicamentum eſt, quod elementorum D temperaturam, eucrato (hoc eſt, temperato) hominis corpori ſimilem obtinet, ita vt neque calefaciat, neque refrigeret, neque humectet, neque exiccet.

DE RADICIBVS.

Radices temperatæ.

Radix ſenzoneræ.	h.in 1.	Radix bugloſſæ temperata.	
Radix borraginis.	h.in 1.		

Radices calidæ in 1.

Radix Similacis aſperæ.	ſ. in 2.	Radix enulæ campanæ.	ſ. in 2. E
Radix aſparagi.	ſ.in 2.	Radix mechoacæ.	ſ.in 2.
Radix valerianæ.	ſ.in 3.	Radix betonicæ.	ſ.in 3.
Radix pæoniæ.	ſ.in 3.	Radix Chinæ.	ſ.in 2.

Radices calidæ in 2.

Radix paſtinacæ.	h.in 2.	Radix fœniculi.	ſ.in 2.
Radix rubiæ tinctorum.	ſ.in 2.	Radix rhabarbari.	ſ.in 2.
		Radix rhapontici.	ſ.in 2.
Radix cyperi.	ſ. in 2.	Agaricum.	ſ.in 2.
A Radix liquiritiæ.	h.in 2.	Radix hermodactylor.	ſ. in 3.
Radix calami aromatici	ſ. in 2.		

Radices calidæ in 3.

Radix zedoariæ.	ſ.in 2.	Radix veratri nigri.	ſ.in 3.
Radix ariſtoloch. longæ.	ſ.in 3.	Radix veratri albi.	ſ.in 3.
		Radix bruſci.	ſ.in 3.
Radix ariſtoloch. rotundæ.	ſ.in 3.	Radix coſti.	ſ.in 3.
		Radix aſari.	ſ.in 3.
Radix pyrethri.	ſ.in 4.	Radix gentianæ	ſ.in 3.
Turbith.	ſ.in 3.	Radix filipendulæ.	ſ.in 3.
Radix iridis.	ſ.in 3.	Radix petroſelini.	ſ.in 2.
Radix eringij.	ſ.in 3.	Radix peucedani.	ſ.in 3.

B *Radices frigidæ in 1.*

Radix cichorij.	ſ.in 2.	Radix lactucæ.	h.in 2.
Radix ſchariolæ.	ſ.in 2.		

DE CAVLIBVS.

Caules calidi in 2.

Ligni aloës.	ſ.in 2.	Calami aromatici.	ſ.in 2.
Ligni renum.	ſ.in 2.	Saxifragiæ.	ſ.an 2.
Cinnamomi.	ſ. in 2.		

Calidi in 3.

C Lignum Indicum, ſeu ſanctum.	ſ.in 3.	Aſpalathum.	ſ.in 2.

Frigidi in 2.

Santali albi.	ſ.in 2.	Santali rubei.	ſ.in 2.
Santali citrini.	ſ.in 2.		

DE HERBIS.

Herbæ temperatæ.

Capillus Veneris.	h.in 2.	Scorzonera.	h.in 2.
Borrago.	h.in 2.	Bugloſſa.	h.in 2.

D *Herbæ calidæ in 1.*

Camomilla.	ſ.in 1.	Scordium.	ſ.in 2.
Abſinthium.	ſ.in 3.	Aſphodelus.	ſ.in 2.
Althæa.	h.in 3.	Betonica.	ſ.in 2.
Beta.	h.in 3.	Agrimonia.	ſ.in 2.
Braſſica.	ſ.in 2.	Lupulus.	h.in 2.

Herbæ calidæ in 2.

Saluia.	ſ. in 2.	Melilotus.	ſ.in 2.
Meliſſa.	ſ.in 2.	Parietaria.	h. in 2.
Artemiſia.	ſ.in 2.	Peucedanum.	ſ.in 2.
Scolopendrium.	ſ.m 2.	Pulegium.	ſ.in 2.
Scabioſa.	ſ. in 3.	Mentha.	ſ.in 3.
Fumaria.	ſ.in 2.		

E *Herbæ calidæ in 3.*

Apium.	ſ.in 2.	Filipendula.	ſ.in 3.
Petroſelinum.	ſ.in 2.	Thymus.	ſ.in 3.
Chelidonium.	ſ.in 3.	Centaurea maior.	ſ. in 3.
Anethum.	ſ.in 2.	Centaurea minor.	ſ.in 3.
Serpillum.	ſ.in 3.	Stœchas.	ſ.in 3.
Quinquefolium.	ſ.in 2.	Agnus caſtus.	ſ.in 3.
Trifolium.	ſ.in 2.	Calamenthum.	ſ.in 3.
Pulicaria.	ſ.in 3.	Abrotanum.	ſ.in 3.

Hyſſopus.

Google

Hyſſopus.	ſ.in 3.	Chamædrys.	ſ.in 2.
Hippoſelinum.	ſ.in 3.	Iunipetus.	ſ.in 2.
Tamariſcus.	ſ.in 3.	Origanum.	ſ.in 3.
Dictamnus Cretẽſis.	ſ.in 2.	Paſtinaca.	ſ.in 3.
Imperatoria.	ſ.in 3.	Ruta ſatiua.	ſ.in 3.

Herbæ calidæ in 4.

Allium.	ſ.in 4.	Naſturtium.	ſ.in 3.
Cæpa cum humiditate excrementitia.		Anacardus.	ſ.in 3.
		Tithymalus.	ſ.in 4.
Scilla.	ſ.in 3.	Thapſia.	ſ.in 4.
Ruta ſilueſtris.	ſ.in 3.		

Herbæ frigidæ in 1.

Malua.	h.in 1.	Cichorium.	ſ.in 1.
Atriplex.	h.in 2.	Scariola.	ſ.in 2.
Viola.	h.in 2.	Lactuca.	h.in 2.

Herbæ frigidæ in 2.

Myrthus.	ſ.in 2.	Solanum hortenſe.	h.in 2.
Semperuiuum.	ſ.in 2.	Plantago.	ſ.in 2.

Herbæ frigidæ in 3.

Hyoſcyamus.	h.in 3.	Portulaca.	h.in 2.
Solanũ ſomniferũ.	h.in 3.	Mandragora.	h.in 3.

Herbæ frigidæ in 4.

Cicuta cum aliqua humiditate.		Papauer rubrum.	h.in 3.
		Papauer nigrum.	h.in 3.
Papauer album.	h.in [illegible]		

DE FLORIBVS.

Flores calidi in 1.

Abſinthium.	ſ.in 3.	Sambucus.	ſ.in 3.
Chamæmelum.	ſ.in 3.		

Flores calidi in 2.

Anethum.	ſ.in 2.	Roſmarinus.	ſ.in 3.
Melilotus.	ſ.in 2.	Epithymus.	ſ.in 3.
Crocus.	ſ.in 2.		

Flores frigidi in 1.

Violæ.	h.in 2.	Nenupharis.	ſ.in 2.
Bugloſſæ.	h.in 1.	Roſarum rubrarum.	ſ.in 2.
Borraginis.	h.in 2.	Balauſtiorum.	ſ.in 2.

DE FRVCTIBVS.

Fructus calidi in 1.

Amygdalæ dulces.	h.in 1.	Foliculi ſennæ.	ſ.in 2.

Fructus calidi in 2.

Amygdal. amar.	ſ.in 2.	Paſſulæ.	h.in 2.
Auellanæ.	ſ.in 2.	Poma redolentia.	h.in 2.
Auellanæ Pineæ.	h.in 1.		

Fructus calidi in 3.

Nux Moſchata.	ſ.in 3.	Colocynthis.	ſ.in 3.
Anacardi fructus.	ſ.in 3.		

A

Fructus frigidi in 1.

Caſſia Fiſtula.	h.in 2.	Citonia.	ſ.in 3.
Pruna domeſtica.	h.in 2.	Pyrum.	ſ.in 1.
Iuiubæ.	h.in 2.	My[illegible]balanus.	ſ.in 2.
Tamarindi.	h.in 2.	Alkekengi.	ſ.in 2.

DE SEMINIBVS.

Semina calida in 1.

Pæoniæ.	ſ.in 3.	Carthami.	ſ.in 2.
Santonici.	ſ.in 2.		

B

Semina calida in 2.

Lini.	h.in 2.	Cardamomi maioris. ſ.in 2.	
Fœnugræci.	h.in 1.		
Fumariæ.	h.in 1.	Anethi.	ſ.in 2.
Dauci.	ſ.in 2.	Rapi.	ſ.in 3.
Ocimi Caryophyllati. ſ.in 2.		Raphani.	ſ.in 2.
		Vrticæ.	ſ.in [illegible]

Semina calida in 3.

Coriandri.	ſ.in 3.	Agni caſti.	ſ.in 3.
Iuniperi.	ſ.in 2.	Cuſcutæ.	ſ.in 2.
Apij.	ſ.in 2.	Cymini.	ſ.in 3.
Sinapis.	ſ.in 3.	Paſtinacæ.	ſ.in 2.
Aniſi.	ſ.in 3.	Bruſci.	ſ.in 3?
Petroſelini.	ſ.in 3.	Milij ſolis.	ſ.in 3.
Nigellæ.	ſ.in 3.		

C

Semina calida in 4.

Nucis Moſchatæ.	ſ.in 3.	Staphiſagriæ.	ſ.in 4.
Cubebæ.	ſ.in 4.	Naſturtij.	ſ.in 4.
Piper longum.	ſ.in 4.	Piper album.	ſ.in 4.
Piper nigrum.	ſ.in 4.	Caryophillum.	ſ.in 3.

Semina frigida in 1.

Scariolæ.	ſ.in 1.	Maluæ.	ſ.in [illegible]
Acetoſæ.	ſ.in 2.		

D

Semina frigida in 2.

Berberis.	ſ.in 3.	Pſyllij.	h.in 2.
Portulacæ.	h.in 2.		

Semina frigida in 3.

Melonis.	h.in 2.	Citoniorum.	h.in 2?
Cucurbitæ.	h.in 2.	Citruli.	h.in 2?
Plantaginis.	ſ.in 3.	Myrthi.	ſ.in 3.
Cucumeris.	ſ.in 3.	Hyoſcyami.	h.in 3.

E

Semina frigida in 4.

Papaueris albi.	h.in 3.	Papaueris erratici.	h.in 2.
Papaueris nigri.	h.in 3.		

DE GVMMI, ET RESINIS.

Calida in 1.

Cãcami, ſeu Animæ.	ſ.in 2.	Iuniperi.	ſ.in 2

Calida in 2.

Styrax.	h.in 2.	Thus.	
Myrrha.	ſ.in 2.	Aſſa fœtida.	
Sarcocolla.	ſ.in 2.	Opopanax.	

Google

Calida in 3.

Ammoniacum.	ſh.in 2.	Lacca.	ſ.in 2.
Galbanum.	ſ.in 2.	Gummi Elemi.	ſ.in 3.
Sagapenum.	ſ.in 3.		

Calida in 4.

Euphorbium.	ſ.in 4.

Vera Reſina calida in 1.

Maſtiche.	ſ.in 1.	Terebinthina abietina.	
Reſina pini.	ſ.in 1.	ſ.in 2.	
Pix Græca.	ſ.in 2.	Colophonia.	ſ.in 2.
Copal.	ſ. in 2.	Carana.	ſ.in 2.
Terebinthina.	ſ.in 2.	Tacamaca.	ſ. in 2.

B

De Succis, Infuſionibus, Inſpiſſamentis, ſeu ſuccis inſpiſſatis.

Succi calidi in 1.

Fumariæ.	h. in 2.	Pomorũ redolẽtiũ.	h.in 2.
Lupulorum.	h.in 2.	Nouenæ infuſiones roſ.	
Fœniculi.	ſ.in 3.	Perſ.	ſ.in 2.

Succi frigidi.

C

Cichorij	ſ.in 2.	Nouenæ infuſiones roſ.	
Granator.	ſ.in 2.	rub.	ſ.in 2.
Violarum.	h.in 2.	Nouenæ infuſiones violarum.	h.in 2.
Citoniorum.	ſ.in 2.		
Roſarum rubrarum.	ſ.in 2.		

Inſpiſſamenta calida in 1.

Liquiritiæ.	h.in 2.	Abſinthij.	h.in 3.
Lentiſci.	ſ.in 2.		

Calida in 2.

Centaureæ.	ſ.in 3.	Eupatorij.	ſ.in 3.

D

Frigida in 2.

Myrthi.	ſ.in 2.	Hypociſthidos.	ſ.in 3.

DE FARINIS.

Farina calida in 1.

Fœnugræci.	ſ.in 1.	Tritici.	ſ.in 1.
Lini.	ſ.in 1.		

Farina calida in 2.

E

Lupinorum.	ſ.in 2.	Orobi.	ſ.in 2.
Fabarum.	ſ.in 2.		

Farina frigida in 2.

Hordei.	ſ.in 2.
Lentis.	ſ.in 2.
Farris, quod nihil aliud eſt, quàm hordeum confractum, & excorticatum,	ſ.in 2.

A

DE PARTIBVS, ET ſuperfluitatibus animalium.

Partes calida in 1.

Hepar lupi.	ſ.in 2.	Tunica interior ventriculi gallinæ.	ſ.in 2.
Pulmo vulpis.	ſ.in 2.		

Partes calida in 2.

Coagulum hœdi.	ſ.in 3.	Medulla oſſium vituli.	h.in 1.
Coagulum vituli.	ſ.in 3.		
Coagulum leporis.	ſ.in 2.	Cerebri medulla.	ſ.in 2.
Sanguis hirci.	ſ.in 2.	Vaccæ medulla.	h.in 2.

Axungia calida in 1.

Gallinæ.	h.in 2.	Anſeris.	h.in 2.
Anatis.	h.in 1.	Cuniculi.	h.in 2.
Hœdi.	h.in 2.	Arietis.	h.in 2.

Calida in 2.

Suillæ.	h.in 2.	Vulpis.	h.in 2.
Vrſi.	h.in 2.	Serpentis.	h.in 2.
Equi.	h.in 2.	Hominis.	h.in 1.

Calida in 3.

Caſtorij.	ſ.in 3.

Superfluitates temperata.

Omne genus lactis.

Superfluitates calida in 1.

Serum lactis.	ſ.in 2.	Sericum crudum, & vſtum.	ſ.in 2.
Butyrum.	h. in 2.		
Moſchus.	ſ.in 2.		

Calida in 2.

Mel.	ſ.in 3.	Fel capræ.	ſ.in 2.
Sanguis columbi.	h.in 2.	Fel leporis.	ſ.in 2.
Fel hircinum.	ſ.in 2.		

Calida in 3.

Fel tauri.	ſ.in 3.	Bouinum.	ſ.in 2.
Stercus lacerti.	ſ.in 3.	Caprinum.	ſ.in 2.
Stercus humanum.	ſ.in 2.		

DE SPECIEBVS TERRÆ, Mineralibus, & lapidibus.

Frigida in 1.

Terra ſigillata.	ſ.in 2.	Argilla.	ſ.in 2.
Creta.	ſ.in 2.	Bolus Armenus.	ſ.in 2.

Calida in 2.

Sal commune.	ſ.in 2.	Sal Indum.	ſ.in 2.
Sal gemmæ.	ſ.in 2.	Sal nitrum.	ſ.in 2.

Calida in 3.

Sulphur.	ſ.in 3.

Calida in 4.

Alumen vtrumque.	ſ.in 4.	Arſenicum.	ſ.in 4.

Variolum.	ſ.in 4.	Auripigmentum.	ſ.in 4.

A Tamariſci.

DE METALLIS.

Metalla temperata.

Argentum.	Aurum.

Metalla frigida in 2.

Plumbum vſtum.	ſ.in 3.	Minium.	ſ.in 2
Marchaſita.	ſ.in 2.	Argentum viuum.	ſ.in 3.
Ceruſſa.	ſ.in 2.	Argentum ſublimatum.	ſ. in 4.
Lithargyrium.	ſ.in 2.		

Lapides frigidi in 2.

Margarita.	ſ.in 2.	Cryſtallus.	ſ.in 2.
Corallum album.	ſ.in 2.	Lapis Hæmatites.	ſ. in 2.
Corallum rubrum.	ſ.in 2.	Lapis ſanguinarius.	ſ.in 3.
Corallum nigrum.	ſ.in 2.	Magnes.	ſ. in 3.
Lapis Lazuli.	ſ.in 2.	Antimonium.	ſ. in 3.
Lapis Armenus.	ſ.in 3.	Marmor.	ſ. in 3.

Lapides Pretioſi.

Frigidi ſicci in 1.

Smaragdus.	Chryſolithus.
Sapphyrus.	Amethyſtus.
Hyacinthus.	Chryſopraſus.
Granatus.	Chelidonius.
Rubinus.	Achates.
Sardonix.	Alectorius.
Topazius.	Corneolus.
Beryllus.	

Medicamenta aërea, & aquea.

Saccharum, & eius ſpecies, calidum, & humidum.
Mannæ, & eius ſpecies calidæ, & humidæ.
Ros aëreus calidus, & humidus.

Marina calida.

Alcyonium, ſiue ſpuma Maris.	Bitumen.
Flos ſalis.	Aſphaltum.
Sperma ceti.	Naphtha.
Ambra odorata.	Piſſaſphaltum.
Vnguis odoratus, ſeu Blatta Byzantia.	

Marina frigida.

Margaritæ, ſeu vniones.	Tellinarum.
Teſtæ Purpurarum.	Chamarum.
Buccinarum.	Cochlearum Marinarum.
Cionia.	Cancrorum.
Mitulorum.	

Oſſa.

Sunt frigida, ſicca, terreſtria.
Vnicornu, Græcis Monoceros dicitur.

Ebur.	Cranium humanum.
Cornu ceruinum.	Dens Apri.
Os de corde cerui.	Oſſa lupi.

Cortices calidi in 1.

Macer.	Aurantij.
Cortex Guiaici.	Mali citri.

Calidi in 2.

Cinnamomum.	Caparis cortex.

Calidi in 3.

Macis.	Sambuci cortex.

Ligna calida.

Lignum Aloës.	Lignum Iuniperi.
Aſpalathum.	Viſcum.
Buxus.	Xylocaſſia, Xylocinnamomum, ſaſſifragia Indica.
B Lignum Guaiacum.	Lignum Nephriticum.
Ebenus.	

Ligna frigida.

Cupreſſus.	Tamaris, ſeu Myrica.
Lignum loti Arboris.	Lignum laricis.
Santalum.	

GENERALISSIMA deſcriptio.

C *De gradibus omnium medicamentorum, quæ in officina in vſu habentur,*

De medicamentis temperatis.

Temperatum medicamentum illud dicitur, quod ſimilem temperato hominis corpori temperaturam obtinet, ita ut neque calefaciat, neque refrigeret, neque exſiccet, neque humectet: cuiuſmodi ſunt.

Adiantum.	Lotus ſatiua.
Aſparagus.	Lycium.
Argenti ſpuma.	Lens.
Argenti recrementum.	Maſtiche.
Cadmia.	Myxa.
Cera.	Oleum dulce.
D Citri cortex.	Pinci Nuclei.
Eryngium.	Seſamum.
Faba.	Terra Chia.
Glycyrrhiza.	Terra Samia.
Graminis radix.	Trichomanes.
Lentiſcus.	Zizyphia.
Lini ſemen.	

Medicamenta calida in gradu primo.

Medicamentum in primo ordine calidum eſt, quod non euidenter excalfacit, vt

Abſinthium.	Caſtanea.
Aloë.	Chamæmelum.
E Agaricum.	Eupatorium.
Althæa.	Flores populi.
Amygdalæ dulces.	Ladanum.
Beta.	Lithoſpermum.
Braſſica.	Malobathrum.
Bugloſſum.	Nuces virides.
Caſſuta.	Oryza.
Orobus.	Seſamum.
Propolis.	Spica nardi.
Quinquefolium.	Vuæ maturæ.
Saccharum.	Vinum nouum, ſeu muſtum.
Serum lactis.	

Medicamenta calida in 2.

Secundum gradum ſortiuntur quæ manifeſtè, & euidenter calefacere poſſunt, vt ſunt.

Ambarum.	Meliſſa.
Anethum viride.	Myrrha.
Apium.	Myrrhis.
Artemiſia.	Nux Moſchata.
Balſamnm.	Nuces ſiccæ.
Calamns aromaticus.	Ocimum.
Carduus.	Peucedanum.
Chamæpitys.	Piſtachia.
Crocus.	Polium.
Elaterium.	Pix arida.
Eruum.	Rapa.
Ficus.	Radix Rhodia.
Fœnugræcum.	Sal.
Galbanum.	Scandyx.
Lotus ſilueſtris.	Scilla.
Lychnis coronaria.	Cicer.
Marrubium.	Vinum.
Manna thuris.	Zedoaria.

Medicamenta calida in 3.

Tertio gradu adſcribuntur medicamenta, quæ vehementer citra vſtionem excalfaciunt, vt ſunt.

Abrotanum.	Aſphodelus.
Amomum.	Arum.
Anacardum.	Amomum.
Anethum vſtum.	Carthamus.
Aſarum.	Caſtoreum.
Acori radix.	Calamintha.
Aniſum.	Cedrus.
Conyza.	Origanum.
Colocynthys.	Ononis.
Dictamnus.	Opopanax.
Dracunculus.	Petrnſelinum.
Elleborus vterque.	Raphanus.
Epithymum.	Ruta Hortenſis.
Eruca.	Sabina.
Fœniculum.	Siſymbrium.
Galanga.	Serpillum.
Caryophyllum.	Smyrnium.
Helenium.	Trifolium.
Hyſſopum.	Thlaſpi.
Iris.	Thymus.
Lolium.	Tragoriganum.
Meum.	Tripolium.
Mentha.	Triſſago.
Menthaſtrum.	Vitex.
Nepeta.	Vinum vetus.
Nigella.	

Medicamenta calida in 4.

Adeò calefaciunt, vt eſcharam moliantur, & vrant, vt

Adarces.	Miſy.
Ampelopraſum.	Naſturtium.
Allium.	Ochra.
Calx.	Pityuſa.
Cedrinus liquor.	Porrum Agreſte.
Cæpa.	Pſoricum.
Chalcitis.	Pulegium.
Chalcanthum.	Pyrethrum.
Cinis ſarmentitius.	Ranunculus.

A Cinis ficulneus.	Ruta ſylueſtris.
Coſtus.	Sandaracha.
Euphorbium.	Sardonia herba.
Granum Cnidium.	Sinapi.
Lactaria.	Sory.
Lanaria herba.	Struthium.
Laureola.	Tithymalus.
Lepidium.	Teſtæ marinæ crematæ.

Medicamenta frigida in 1.

Sunt quæ nos refrigerant, non tamen euidenter, vt

Atriplex.	Myrthus.
Acini vuæ.	Orobanche.
B Cotonea.	Oxyphœnica.
Citrij caro.	Pruna.
Gramen.	Pyra.
Hordeum.	Roſa.
Malua.	Viola.
Milium.	

Medicamenta frigida in 2.

Nos manifeſtè refrigerant:

Acacia.	Lens paluſtris.
Alga Marina.	Mala perſica.
Chondrilla.	Mala Armeniaca.
Cucurbita.	Pepo.
C Cucumis.	Plantago.
Pruna Damaſcena.	Polygonum.
Endiuia.	Pulicaris Herba.
Hypociſthis.	Solanum Hortenſe.

Medicamenta frigida in 3.

Vehementer refrigerant, vt

Caphura,	Portulaca.
Papauer ſatiuum.	Solanum ſomniferum.

Medicamenta frigida in 4.

D *Vehementer refrigerant, & calorem extinguunt.*

Cicuta.	Papaueris ſuccus.
Fungi.	Hyoſcyamus.
Opium.	Mandragora.
Papauer Erraticum.	

Medicamenta ſicca in gradu primo.

Nos exſiccant, non tamen euidenter.

Arum.	Crocus.
Caſtanea.	Fœniculum.
Hordeum.	Ocimum.
E Fœnugræcum.	Orobanche.
Manna thuris.	Seſamum.
Malobathrum.	Saccharum.
Myrtus.	

Medicamenta ſicca in 2.

Euidenter nos exſiccant, vt

Agaricus.	Lentes.
Alga marina.	Lolium.
Amomum.	Lycium.
Amurca.	Maſtiche.
Apium montanum.	Mentha.
Balſamum.	Nardus Indica.
Balauſtium.	Nardus Celtica.

Burſa

Digitized by Google

Burſa paſtoris.	Phu.
Calamus aromaticus.	Pix liquida.
Dictamnum Creticum.	Pix ſicca.
Elaterium.	Saluia.
Eruum.	Scandyx.
Lepidium.	Scolymus.

Medicamenta ſicca in 3.

Vehementer reſiccant, vt

Abſinthium.	Leucas.
Aloë.	Moly.
Ammi.	Porrum capitatum.
Acetum.	Quinque folium.
Acacia.	Sal.
Aſphodelus.	Sabina.
Caruum.	Sanguis Draconis.
Chamæleon niger.	Sampſuchum.
Chamæpitys.	Serpillum.
Chamædrys.	Seſeli.
Cuminum.	Thymbra.
Coriandrum.	Thymus.
Conyza.	Trifolium.
Cucumis ſylueſtris.	Triſſago.

Medicamenta ſicca in 3.

Si inſigni calore, aut frigore aſſocientur ad 4. ordinem poſſunt reduci, vt

Adarces.	Cedrinus liquor.

A

Allium.	Et alia, quæ in 4. gradu excalefaciunt.
Calx.	

Medicamenta humida in 1.

Non humectant, ſed non euidenter, vt

Bugloſſum.	Rapa.
Citri caro.	Satyrium.
Glycyrrhyza.	Seſamum.
Intybum.	Helxine.
Malua.	

Medicamenta humida in 2.

B

Euidenter humectant.

Atriplex.	Pepones.
Blitum.	Perſica.
Cucurbita.	Pruna Damaſcena.
Cucumis.	Portulaca.
Lens paluſtris.	Tamarindi.
Melones.	Violæ.
Mala Armeniaca.	Vua immatura.

Medicamenta humida in 3.

Vehementer humectant, vt

C

Cucumis.	Fungi.
Cucurbita.	Papauer ſatiuum.
Lactucæ ſuccus.	Solanum ſomniferum.

F I N I S.

ZACVTI

ZACVTI LVSITANI,
PRAXIS HISTORIARVM.

LIBER PRIMVS.
DE CVRATIONE MORBORVM
Capitis agens.

CAPVT PRIMVM.

De Alopecia.

FINITO introitu, flores Medicinæ Practicæ præcerpamus, vt quadam apum imitatione, ex diuerſiſſimis ſuccis incomparabilis quidam conſurgat ſapor, qui faſtidientem ſtomachum reficiat, & appetentiã prouocet. Quare percommodum viſum eſt, de curatione morborum internorum, non exulcata quidem, & triuialibus Practicis recantata ſæpius, verùm ex ſecretioribus monumentis veterum ingeniorum, quorum votum ſemper ſumus ſequuti, & quæ nobis ſuis vigilijs lucem peperere, vellicatim quodammodo excerpta, tendentibus ad procinctum, quã poſſumus breuitate proferre; dummodò in principio vniuſcuiuſq; morbi, eius definitionem, cauſam, ſigna, prognoſim, & curationẽ proponamus, caput deinde totum memorabili obſeruatione illuſtrãtes.

B Igitur, vt præfari deſinamus, euoluentibus nuper Galenicam doctrinam, obtulit ſeſe locus, ex *cap. 18. lib. 14. meth.* & *2. de temp. cap. 5.* & *lib. de ſuccor. bonit. & vit. cap. 5.* vbi dicit, ex tertia coctione, quæ in ambitu corporis perficitur, duo ſupereſſe recrementa, alterum tenuius, craſſius alterum, quod etiam confirmat ipſe *lib. 3. meth. cap. 3. parum poſt princip.* illo omiſſo, quod inſenſibiliter per cutem diſcutitur, & exhalat. Craſſius excrementũ, vel eſt terreum non aduſtum, vel aduſtum quod fuligo dicitur: nã vt Gal. docet *7. ſimp. 83. tit. de fuligine*, fuligo fit ex aduſtione partis terreſtris. Non aduſtum verò, eſt ſordes ea quæ in ſummo corpore colligitur. Id verò quod aduſtum eſt, fit materia pilorum, craſſus ſcilicet, & terreus vapor, qui cùm in anguſtis cutis foraminibus detinetur, & ibi infixus eſt, nec facilè intrò redit, nec extra cutim euacuatur, niſi ab alio foràs pellatur; & cùm hæc fuligo, multa ſit, & compacta, ob loci anguſtiam, & continuò generetur, oritur pilus ſub illa forma, quam oculis conſpicimus: dummodò intelligamus, quòd pilorum materia non omnino humiditate caret, alioqui in longitudinem non protenderetur, ſed in minimas partes frangeretur natura ſuapte.

A Ex hac pilorum generatione conſtat, nulla ratione pilos inter partes noſtri corporis eſſe numerandos, cùm ab excrementis originem ducat. Si autem quæras, quo pacto ab Auic. *1. 1. doct. 2. cap. 2.* inter membra corporis recenſeantur? Dic, quòd Auicenna accipit membrum, pro eo omni quod corpori coniunctum eſt, etiamſi non viuat; & ſic agit de pilis, de ſanguine, pituita, & alijs huiuſmodi. Dic ſecundò, quòd multò magis ex profeſſo de illis agit Galenus *lib. 3. de temp. cap. 5.* quia ſigna ex pilis deſumpta, parui facienda non ſunt, quia varijs modis habitus corporis temperiem oſtendunt, velocitate ſcilicet naſcendi, tarditate, longitudine, breuitate, craſſitudine, tenuitate, denſitate, raritate, figura, duritie, ſitu, colore, denique & mollitie, vt ſcribit Ariſt. *5. de generat. animal. 3.*

Varij ſunt vſus pilorum in corpore noſtro: nam primò conferunt ad ornatum; ita enim Ouidius *3. de Art.*

B *Turpe pecus mutilum: turpis ſine gramine campus:*
Et ſine fronde frutex; & ſine crine caput.

Deinde mole ſua ſubiectarum partium temperiem tuentur. Vltimò fuliginoſa excrementa expurgant: vt enim notauit Auerrhoës *lib. 2. collig. cap. 8.* prouidentiâ naturæ pili fuere creati, vt ſanguis dulcior relinqueretur in corpore, fuligine ab ipſis exhauſta: hoc enim modo agricolæ iuxta triticum, lupinos, & alia ſemina amara ſerere conſueuere, quæ aduſtam ad ſe partem attrahant, vt dulcior terra euadat. Ideò dicebat Gal. *11. de vſu. part. 14.* pilos, materiam fuliginoſam ebibere, & forſan hac ratione ductus Raſius *lib. 2. cont. cap. 4.* & Auicenna *3. 3. tract. 1. cap. 9.* in ophthalmia pilorum abſciſſionem commendant, quia humiditates exſiccat, ad illorum nutrimentum materiâ attractâ, quòd pili

C qui ſæpius reſecantur, ampliùs creſcant, & corpulentiores euadant, ad generationem eius quod deeſt feſtinante natura.

Definitio.

ALopecia eſt defluuium pilorum inæquale, & per areas factum, veluti vulpibus accidit: ita definit Galenus *lib. 1. de compoſ. medic. cap. 1.* firmat Paulus *lib. 1. cap. 1.* Nam decidunt pili ex cute capitis vel æqualiter, ita vt rariores in vniuerſum videantur, Græci vocant pilorum defluuium: vel inæqualiter, vt vulpibus contingit, & dicitur Alopecia; vel in ſpeciem ſerpentis, &

Digitized by Google

& appellatur Ophiaſis. Naturalis verò capillorum interitus, qui ſenibus accidit, caluities nominatur. Sed hic, cùm naturaliter accidat, & euitari nequeat, ad morbum non pertinet.

Sed quæres: *Vtrùm defluuium capillorum, ſit morbus, an ſymptoma?* Dic: Plures referunt ad morbum in numero, quia deeſt aliquid ex his, quæ ſecundùm naturam adeſſe ſolent, veluti cùm euellitur dens, numerantúrque pili in partibus corporis, ex Ariſt. *3. de hiſt. animal. cap.* 11. At cùm morbus ſit conſtitutio quædam præter naturam primò lædens actiones, interitus pilorum cùm nullam proximè lædat, non poteſt rectè dici morbus; ita vt ab Auic. 2. 1. *doct. 1. cap.* 6. referatur inter ea, quæ morbi videntur, & non ſunt. Deinde pili eo modo inter partes noſtri corporis numerantur, B quo cenſentur à Theophraſto *lib. 1. de hiſt. plantar. c.* 1. folia partes plantarum. Præterea, pili nec viuunt, nec propriè nutriuntur, nec verarum partium inſtar in omnem dimenſionem verè augentur: quare Gal. 14. *meth. cap.* 18. interitum earum rerum quæ verè partes ſunt, morbum eſſe meritò pronunciauit. Inſuper illorum defluuium non eſt morbi cauſa; nam etſi illi qui in capite, palpebris, & ſuperciliis adſunt, cum decidunt, poſſunt eſſe alicuius morbi cauſa; in mento tamen, pube, & ſub alis hoc non valet. Ergo caſus pilorum ad ſymptoma, quod exiens mutatum dicitur, ſpectare videtur; effluit enim, quod retineri deberet.

Cauſa.

IN Alopecia totum ferè caput ſine pilis conſpicitur, in Ophiaſi partes ſolùm illis priuãtur, & inſtar veſtigiorum ſerpentis apparent, quare Ophiaſis appellata. Cornelius Celſus *lib. 6. cap.* 4. has affectiones appellat areas: quæ ab humoribus putridis oriuntur, & vitiatis, qui ita exedunt radices pilorum, & glutinoſam fuliginem foraminibus cutis adhærentem exſiccant, & abſumunt, vt in ſumma pellicula primùm pili extenuentur, deinde decidant. Raritas cutis inter cauſas etiam numeranda, ſicut & penuria materiæ fuliginoſæ. Laxantur foramina ob caloris, & humiditatis exceſſum, ex Gal. 6. *epid. ſect.* 5. *com.* 6. vel vbi deſit materia obſtruens, vt in ſenibus, quibus cùm minùs benè nutriuntur, contingit. Siccitas, vt in plantis, ſic in pilis fit ex inopia, vel prauitate alimenti; nam cùm deeſt, neque nouum ſuppeditatur, hoc denegato, gluten ad pilorum radices affixum ſiccescit. Cauſam autem, cur in palpebris, & ſuperciliis minùs decidant, proponit Galenus 11. *de vſu part.* 14. quia maximè infixi ſunt, & magis glutinoſo humore continentur, quam in cute capitis. Humores vitioſi, & corrupti, vel à toto influunt, vel ab ipſa cute capitis corrumpuntur, quando diuturnis vlceribus eſt cõſpurcata: nam vel ad partem vlceratã confluunt, vel ab ipſa acriores reddũtur, ex Gal. 6. *Aph.* 45.

Signa.

INopia alimenti conijcitur ex reliquo corpore, quod minùs benè nutritur, vt accidit in phthiſi, atrophia, & conualeſcentibus ex Hip. *lib.* 5. *Aph. tex.* 11. hanc cauſam etiam, interitus capillorum inæqualis, cum pilorum tenuitate demonſtrat. Humorum corruptela cognoſcitur ex anteacta vita, natura hominis, & anni tempore. Qui verò ſit ille ſuccus, qui capillorum radicem erodit, color cutis maximè oſtendit: aliquibus enim mutata, albidior apparet, aliquibus nigrior aut pallidior, aliis rubra: quòd ſi cutis ſit variegata, varios humores redundare demonſtrat.

Præſagium.

SI vitium à ſiccitate & inopia alimenti oriatur, difficilè curatur, præſertim ſi ſiccitas in habitu ſit. Si

A verò praui ſucci gluten radicum erodant, facilè, aut difficulter ſanandum eſſe affectum, ex cutis frictione venaberis. Nam ſi celeriter rubeat, facilè ſanabitur: ſi non, niſi poſt multam frictionem, ægrè: ſi nullo modo ruborem contrahat, nunquam renaſcentur pili. Eſt grauis controuerſia inter Auenzoarem, & Serapionem: *Vtrùm Alopecia ſit difficilior ad curandum, quàm Ophiaſis.* Ille enim *lib. 1. theizir. tract. 1. cap.* 4. Ophiaſim curatu eſſe difficiliorem Alopecia affirmat: hic contrà ſtatuit, *lib.* 5. *cap.* 1. Cuius ſententiam veriorem eſſe reor, quia materia Alopeciæ eſt copioſior, & craſſior, & ſic medicamentis pertinaciter reſiſtit. Auenzoarem verò intellige, de ophiaſi ex ſiccitate ſuborta, quæ ſuapte natura valde reſiſtit, & veluti incurabilis eſt.

Curatio.

PIli cùm caput non ſolùm ornent, ſed corpus ab iniuriis tuentur, reſtituendi ſunt. Quòd ſi cutis raritas huic vitio occaſionem præſtet, adſtringi debet medicamentis, quæ refrigerent & exſiccent, quorum ope foramina fiant anguſtiora, & cutis ipſa firmetur, ita vt capillos ampliùs effluere non ſinat. Ea autem non adeò adſtringant, vt omnino à calore priuentur, cuius beneficio alimentum attrahatur ad cutem. In hunc vſum, cibos, & potiones offeres boni ſucci, facilis coctionis, & diſtributionis, præuia priùs capitis C abraſione, & frictione, hoc enim modo medicamentorum vires ad radices pilorum penetrare queunt. Hunc vſum complent ladanum oleo lentiſcino admixtum. Quòd ſi cutis laxitas magna ſit, iunge oleum myrtinum, quod magis ſtipticum eſt. Aliqui puluerem abſinthij, & adianti permiſcent, ex quibus parant linimentum, donec ad mellis craſſitudinem perducatur, cui ſi addas cinerem ſtercoris caprini, muſcarum, & apum combuſtarum, vtiliſſimum præſidium euadet.

Inter omnia hoc Linimentum eſt optimum.

℞. *Abſinth. cortic. pinear. folior. myrti, adianti. cortico arundin. vſtar an.* M. ß. *thuris*, ʒ ij. *maſtich.* ʒ. iij. *myrrh.* ʒ j. ß. *gallar.* ʒ ij. Comburantur omnia: cineri adde, *ladani triti*, ʒ. ij. *olei lentiſcini*, *vini veteris*, *q. ſ.* fiat linimentum.

D Si verò ob inopiam alimenti oriatur, reficiens victus conſulendus, reuocandus ſanguinis ad cutem frictione leni, & perfuſione aquæ calidæ. Si praui ſucci exuperent, & gluten illud radicibus pilorum adhærens eroſerint, tunc 1. *ſec. loc. cap.* 1. monuit Galenus, vt medicamentum expurgans offeratur: *ſic primùm totius corporis purgationem adhibebis, aut pharmaco pituitã ducente exhibito, aut quod bilem pallidam, aut nigram trahit, coniectura redundantis humoris ex colore cutis facta.*

Inſtituta ergo victus commoda ratione, ſi ſanguis vitioſus abundet, vena externa cubiti ferienda, quæ non ſolùm humorem ad caput fluentem auertit, ſed fluxum deriuat. Præparantia adminiſtranda, quæ cuilibet exuperanti humori ſint apta. Pilulæ vtiles ex Aloë, Scammonio, Colocynthide, Agarico. Bile reE dundante, hiera confert, ſicut in præſentia atræ bilis, veratrum nigrum. His factis ad Errhina, & Maſticatoria deueniendum, quæ humores craſſos actu fouentes malum è viciniori loco eradicent.

Leuis & recens Alopecia, mitia expoſtulat auxilia, vt ſunt, adeps anſerinus, amygdalæ amaræ, thus ex aceto. Si malũ eſt mediocre, mediocria cõueniũt, vt ſemen Erucæ, radix, vel cortex arũdinis vſtæ, pix liquida, Cedri, ſtercus muriũ, adeps vrſinus vetuſtus. Cùm vitium eſt diuturnum, & ferè habituale, ad fortiora deueniendum, vt Euphorbium, adarce, thapſia, ſinapi, ſulphur, naſturtium, & alia, quæ omnia cum aceto acerrimo, & oleo laurino permiſcentur ad linimenti formam; dummodò calidiſſimis medicamentis addas, vnguentum roſaceum, & vetuſtum oleum, vt ſic eorum acrimonia miteſcat.

miteſcat, ac temperetur. Horum omniũ hæc eſto forma.

℞ *Cineris Erinacei marini*, ʒ ij. *gallarum, amygdal. amarar. vſtar. an.* ℥ j. *muſcerdæ, thuris, an* ʒ j. ß. Cum aceto diſſolue, & fiat linimentum.

Vel.

℞. *Fol. arundin.* ℥ ij. *muſcerdæ*, ℥ j. ß. *capil. vener. abſinth. an.* M. j. Comburantur omnia, & cum aceto acerrimo, & oleo lentiſcino fiat linimentum.

Vel.

℞. *Picis liquidæ, euphorbij, baccar. lauri, an* ʒ ß. *ſulphuris viui, ellebor. albi, an.* ʒ j. Terantur omnia, & cum vnguento roſ. fiat linimentum.

Hæc omnia capite priùs raſo, & facta priùs frictione cum panno aſpero, aut ſucco cæpæ, aut ſcillæ adminiſtrentur, vt hoc modo altiùs penetrent, & faciliùs ſanguinem ad partem attrahere queant.

OBSERVATIO.

Alopeciæ remedia præſtantiſſima.

AD Alopeciam, & capillorum defluuium, à vitioſis ſuccis corrumpentibus radices pilorũ enatum, (Madaroſin Græci vocant, Galeno teſte 6. *Aph.* 34.) remedium admirabile, omnibus ſui generis magis excellens, quo donec pili renaſcantur, fricetur affecta cutis, in pluribus ſum expertus, vel etiam in his qui ex fœda Gallica lue in hoc vitium inciderant: Nam hi habita priùs de toto prouidentia, & refracta venenata qualitate Antidotorum ope, aſſumptiſque ſudorificis, ex ſmilace aſpera, Ebeno, & radice Chinæ paratis, adminiſtratis Mercurialibus vnguentis; admotis ſuffumigijs, pilos craſſos, & longos in mento, totóque, capitis ambitu recuperarunt.

℞. *Stercoris muris, adianti, abrotanti. cortic. radic. arundinis, an. partes æquales, capil. homin.* ʒ ß. Comburantur omnia, & miſceantur cum ℥ ij. Adde, *Succi abrotani, ſucci matricariæ, ſcillæ, an.* ℥ j. *adipis vrſin.* ℥ iij. *olei tartari,* ℥ j. *olei lentiſcin.* ℥ j. ß. *ammoniaci diſſoluti in aceto,* ʒ j. *mellis,* ℥ j. *reſinæ pini,* ʒ . *farina lupinorum, fœnugræci, an.* ʒ ij. *euphorb. thapſiæ, an.* ʒ j. *ſulphuris viui, veratri, an.* ʒ ß. Bulliant omnia ſimul, & fiat linimentum parti applicandum.

CAPVT II.

De Achoribus, & Tinea.

Definitio.

VLcera manantia vocantur à Latinis, quæ à Græcis Achores: ſunt autem parui tumores in cute capitis, pluribus foraminibus pertuſi, ex quibus effluit ſanies quædam glutinoſa, & craſſa, auctore Celſo *lib.* 3. *cap.* 6. Vlcera verò ſicca dicuntur Tinea ab Auic. ſúntque vlcera cutem capitis, & capillos corrumpentia, ex quibus fœdum quoddam, & ſiccum tabum emanat, quæ cum cruſtis totum caput, & adſpectum deturpant. Alij fauum dicunt eſſe, cruſtoſam tineam, ex qua vitioſus humor erumpit fauo mellis ſimillimus, quam affectionem vocauit Celſus *lib.* 5. *cap.* 28. melicerida.

Cauſa.

AChorum cauſa, ſecundùm Galeni ſententiam, eſt humor acris, ſeroſus, mordax, craſſo admixtus: vel ſecundùm Paulum, nitroſus, & ſalſus. Tineæ verò cauſa eſt humor melancholicus, cui acris humiditas eſt permixta, quæ delata ad cutẽ, acrimonia ſua eam exulcerat. Remotæ verò cauſæ, & mediatæ, ſunt omnes quæ

A prauos humores, acres, & aduſtos gignere conſueuerũt, quorum catalogum legat qui velit apud Galenũ, *lib.* 3. *de loc. affect. cap.* 7. Accedit quòd hi affectus præcipuè pueros infeſtant: Cùm enim voraces ſint, plura aſſumunt, quàm concoquere queant, deinde à cibo mouentur, & hoc modo alimentum crudum intempeſtiuè rapitur ad venas, 3. *progn.* 24. Hi ergo humores crudi à naturæ gremio derelicti, & non gubernati, putreſcunt, & redduntur acriores, & ſic exulcerant.

Signa.

IN Achoribus funditur ſanies acris, & mordax, lacti ſimilis; in ſanis melli: accedit prurigo cum dolore. Cauſa ex cutis, & humoris exeuntis colore agnoſcitur. In Tinea apparent cruſtæ quædam aridæ, ſæpè cineritiæ, nigræ, virides, croceæ, ex quibus parùm, aut nihil humoris excernitur, quæ iuxta peccantis humo-
B ris ideam varium colorem repræſentant, & cùm humor virulentus ſit, & mordax, pilorum radices erodit, & illorum defluuium ſequitur.

Præſagium.

HÆc vlcera praua ſunt; & maligniora cenſentur, quæ ſunt inueterata: Nam in Alopeciam, Ophiaſin, Lepram, & pitiryaſim finiuntur, & præſertim ſi cutis appareat dura, teſtacea, & ſquãmæ plures craſſæ, furfurum inſtar, ex vlceribus emanent. Quæres primò; *Vtrùm ætas pueritiæ huic morbo plus ſit obnoxia, ſi*
C *pueri humidiſſimi sũt, & hæc vlcera ab aduſto humore, acri, & mordace, iuuentuti, & conſiſtenti ætatibus magis familiari, ortum ducunt?* Dic: quòd licèt cæteræ ætatea hoc vitio etiam prehendantur, tamen pueri ab vtero contracta malitia in illud incidunt frequenter: Nam fœtus ſpurcis, fœdiſque repletur excrementis, quæ poſt partũ natura ad caput, tanquam ad partem humidiſſimam tranſmittit. Fiunt autem hæc vlcera in recenter natis magis ſæua, & doloſa, quia mulierculæ, & imperiti Chirurgi adſtringentium præſidiorum vi virulentum hunc humorem ad intimas cerebri ſedes repellunt, qui eo loco coërcitus, præterquam quod innatum calorem ſuffocat, ventriculos obſtruens, grauiſſimorũ morborũ, vt Apoplexiæ, Epilepſiæ, & aliorum eſt cauſa. Hinc fit, vt natura magno conatu eum extrà expellere
D ſatagens, cacoëthica deinde concitet vlcera, & magis dira. Ob quam cauſam monuit Hip. *lib. de morb. ſacro, numero* 17. vt illis nullam præſtemus medicationem, quia à morbo attonito, ſacro, vertigine, paralyſi, aliiſque funeſtis malis pueros præſeruant. Sic enim ait: *Et quibuſcunque pueris exiſtentibus erumpunt vlcera in caput, & in aures, ac in reliquum corpus & qui ſalinoſi fiunt, ac mucoſi, hi ipſi progreſſu ætatis facilè degunt: ſic enim abit, ac purgatur pituita, quam in vtero purgari oportebat, & qui ſic purgati fuerint, comitiali ſiue ſacro morbo ferè non apprehenduntur. Qui verò mundi ſunt, & quibus neque vlcus vllum, neque mucus, neque ſaliua vlla prodit, neque in vteris purgationem fecerunt, talibus periculum imminet, ne ab hoc morbo corripiantur.*

Quæres ſecundò. *Vtrùm Tinea ſit affectus contagioſus?* Nam ſi ab his vlceribus nihil momentaneum effluit,
E imò vapor exhalans, eſt ſiccus, ad inficiendum ineptus, & minimè lentus, & ſic non hæret permiſcetur, & immoratur in corpore inficiendo per tempus ſufficiens ad agendum? Dic: quòd licèt Tinea ab humore ſicco, & melancholico originem ducat, ita vt ſub *ſahafati ſicco* Arabes & plures alij cõprehenderint; tamen eſt affectus contactu, & fomite contagioſus, ab vlceribus enim exurgit vapor ſufficiens, ad inficiendum, qui etſi non ſit ita tenax & viſcidus, vt exhalat ab vlceribus manantibus; quæ achores dicunt, quum hæc magis ſordida ſint, & tabo plena; adhærere tamen vicinis corporibus poteſt, & ea afficere labe dira.

ex Gal. *lib. 3. de inæqual. intemp. cap. 3.* & *1. de cauſ. ſympt. cap. 6.*

Quare, quod eo loco fusè docuimus, duplex eſt immediata cauſa doloris: ſolutio continuitatis, & intemperies, quæ nunquam concitat dolorem, niſi ſolutioné continuitatis habeat adiunctam. Aduerte deinde, quòd intemperies calida, aut frigida, per ſe & ſola poteſt dolorem efficere; ſicut enim qualitates maximè efficaces, & violenter immutant. Humida verò, & ſicca, contrà: quia ſunt qualitates ignauæ, materiales, & languidæ.

Illud autem facit dubitationem maximam: *Verùm cerebrum ſentiat?* Cur enim tam variæ cerebro tribuentur dolorum differentiæ, ſi illud non ſentit? Dic: Non eſſe cerebrum ſenſus omnino expers, apertè videtur Galenus ſignificare, *lib. 3. de loc. affect. cap. 9.* quo loco non ſolùm dum varias capitis partes numerat, in quibus oritur dolor, internas memorat, vbi cerebrum continetur; ſed expreſſis verbis aſſerit, ex cerebri, non aliter ac ex ventriculi natura plerumque euenire, vt ex leui cauſa doleant: & *lib. de inſtrum. odoratus, cap. 4.* ſenſum, & morſum illi concedit, quod & epilepticorum concuſſiones teſtantur; ſiquidem à mordente vaporé, prauáve qualitate moleſtante cerebrum non irritaretur, & ſe vſque adeò contrahens tam vehementer non concuteretur, vniuerſum corpus trahendo in conſenſum, niſi ſentiret.

Non minùs etiam illi ſenſum ineſſe, oſtendit experimentum illorum, qui ex iniecto medicamento mordace aliquo ad ſuccos naribus hauriendos, in intimis cerebri morſum ſentiunt, de quo Galenus, *cit. de inſtrum. odorat.* Deinde cur non ſentiet membrum terreum, craſſum, atque adeò natura ſua tangibile, aptúmque à tangibilibus, aliiſque qualitatibus immutari. Demum & ſentiente vi exuberans, fónſque, & illius origo; propter quod Galenus *1. de cauſ. ſympt.* negare illius ſenſum auſus non fuit.

Ariſtoteles è contrà *3. de hiſt. animal. c. 19.* medullam arbitratur eſſe inſenſibilem, imò etiam apud Galenum legitur, *lib. de virtutibus noſtrum corpus diſpenſantibus,* non ſentire cerebrum, ſed tantùm eſſe ſenſuum ſenſibile: & *1. de cauſ. ſympt. cit.* non ſentiendi organum, ſed ſenſoriorum ſenſorium pronunciat. Neque fundamenta deſunt, quibus hæc pars roboretur: Primò. Natura ſenſum conceſſit ad bonum, & incolumitatem animalium. At ſi cerebrum ſenſu polleret, in perpetuo dolore, & moleſtia viueret animal. Igitur decuit inſenſile omnino eſſe. Conſtat minor ex eo, quia calidos, acréſque corporis halitus à naturalibus officinis eleuatos, continuò ſuſcepturũ erat. Ob cauſam verò ſimilẽ, ſine ſenſu creata sũt oſſa, ſcilicet ne à grauitate, & corporis mole quã ſuſtinẽt, perennes ſuſciperent dolores.

Secundò. Quod de reliquis viſceribus in corporis profundo reconditis ſtatuitur, idem de cerebro probabiliter iudicandum. Sed aliorum viſcerum carnes natura ſenſu deſtituit. Igitur ad illorum ſimilitudinem idem credi poteſt de ſubſtantia cerebrali. Cuius fidem firmat experimentum, quia in caluariæ fractura preſſum cerebrum non dolet, cùm tamen dolere oporteret, & vehementer, ſi ſenſus particeps foret. Quòd ſi aliquando ſentitur dolere, circumdantium membranarum ratione euenire putandum eſt.

Neque ex *loc. cit. de loc. aff.* oppoſitum colligitur: de variis enim capitis partibus loquens, in quibus fit dolor, ſolas memorat internas, aut externas membranas, innuens ratione illarum, dolores ſentiri in cerebro, & qui in ipſo fiunt, illis eſſe referendos. Dicendum inſuper, per ſenſum panniculorum, mordicantem qualitatem percipere, & irritari ad epilepticas concuſſiones, & ſternutamenta. Iam verò ſcindi, & intemperari non eſt dubium, ſine ſenſu tamen, & dolore (licèt placeat quibuſdam, tactum aliquem exiguum, & obſcurum habere, non minùs quàm cor,

A hepar, renes, & reliqua viſcera, cum Galeno *lib. de plenit. cap. 4.*) Nec mirum, communem eſſe ſenſus fontem, & ſingulatim expers eſſe: vel quia fortè vim totam ad ſentiendum requiſitam non habet, nec impertitur, ſed tantùm qualitatem quandam cum ſpiritu, radio ſimilem, qua ſentiens potentia in organis exiſtens aptum efficitur ſentiendi inſtrumentum; vel quia deſtinatum eſt ad in ſe tantùm exercendum internorum ſenſuum actiones, ratiocinando, memorando, & cogitando, in aliis autem membris ſenſuum, & arbitrariarum motionum opera: quemadmodum Cor in ſe iram exercet; in reliquo corpore pulſationem: Hepar in ſe concupiſcentiam, in corpore alitionem per ſanguinis demandationem: Atque ideò fortè *1. de cauſ.*
B *ſympt. cit.* non denegat Galenus cerebro ſenſum, ſed tantùm eſſe ſentiendi organum, & ſenſationes edere externorum ſenſuum affirmat, quod illius doctrinæ probabilius eſt, & magis conſonum: quamuis ſine contradictione, aut errore oppoſitum defendi, & reſponderi adductis fundamentis poſſit, à quo negotio nunc ſuperſedeo, ne tædioſus ſim: quia cerebrum non eſt medulla, vt vel ipſi Ariſtot. placuit, *lib. 2. de part. anim. 7.* & Plinio, *lib. 11. cap. 37.* quoniam coquendo dureſcit, & neque liquefieri, neque abſumi poteſt; medulla contrà.

Eſt ergo triplex Cephalalgiæ ſpecies, ſeu differentia, quam Arabes *ſodam* vocant, quarum quædam à Græcis Cephalalgia, à Latinis non aliter quàm capitis
C dolor nuncupatur, nomen ſiquidem ſumens ſimul ab affectu, & parte affecta, vt notat Galenus *2. meth. c. 2.* quæ eſt *recens, & laborioſus ſenſus totius capitis, propter grauem, ſeu triſtem mutationem eius.* Differt ab altera ſpecie, Cephalæa dicta, quia hæc, eſt *grauis affectus, vehementer dolorificus, diuturnus, difficulter ſolubilis, per interualla inuadens, acceſſiones habens vehementiſſimas, epilepticarum inſtar:* vnde Cephalæa, hoc eſt, ſimpliciter & abſolutè capitalis affectio nominari conſueuit, in qua æger neque ſtrepitum, neque vocis vllius vehementiam, neque ſplendorem poteſt tolerare, ſed tranquillitatem amat. Hemicrania, eſt *affectio doloroſa iuxta dimidiam capitis partem, aliquando dextram, interdum ſiniſtram contingens.* Ex quibus conſtat, quomodo vtraſque differentias poſſimus inter ſe diſtinguere: nam
D Cephalalgia eſt leuis affectio; Cephalæa, grauis, totam capitis regionem occupans: Hemicrania verò dicitur, quando in dimidia capitis parte dolor exiſtit; quam doctrinam firmant Gal. *3. de loc. cap. 9. 2. ſec. loc. cap. 2.* Auic. *1. 3. tract. 2. cap. 35.* à quibus tam veteres, quàm recentes depromſerunt.

Differentia.

GAlenus *lib. 3. de loc. affect. cit.* tres dolorum capitis colligit differentias: quarum prima, ex corporum natura & aptitudine elicitur, traditúrque per frequentiam, & infrequentiam dolendi. Quidam enim cerebro dolent, quia caput habent aptum, vt impleatur, ſimul & aptiſſimum corpus, vt impleat. Alij quidem non
E habent caput aptum, vt impleatur, ſed quod ob innatam imbecillitatem facillimè patiatur: his commune eſt, ſi victu prauo vtantur, in Cephalæam incidere; nec enim ſufficit caput frequenter dolere, vt Cephalæam patiantur, ſed requiritur etiam caput vniuerſum affici.

Secunda differentia ſumitur ex loco dolente: aut enim dolor intra caluariam infeſtat, in membranis nempe cerebrum inuoluentibus; aut extra hoc, in membrana caluariam ambiente, pericranio nuncupata. Huiuſmodi autem dolorum differentiæ, non ſolùm communes ſunt his quibus caput vniuerſum, ſed & quibus etiam dimidium dolet. Poteſt verò interdum dimidia tantum capitis pars, altera incolumi dolere ob ſagittalem ſuturam per longitudinem capitis ductam,

& vtramque partem illius diſtinguentem, ſub qua intra capitis oſſa, dicitur protendi linea medium cerebrum diuidens, vt eſt auctor ipſe Galenus 9. *de anatomic. adminiſtr. cap. 1.*

Tertia differentia ſumitur ex parte affecta: aut enim fit per primogeniam affectionem, qui affectus dicitur idiopathia, cauſa in ipſo cerebro exiſtente; vel per conſenſum ab alio membro affecto, quo fit tranſmiſſo in cerebrum, humore, vel vapore, aut ex cognatione partium, quam cum multis caput obtinet, aut propter ſimilitudinem, vel continuitatem: velut cùm nerui aliqua pars dolet, cerebrum ipſum condolet; qui affectus per conſenſum, dicitur ſympathia, quam cum ventriculo, iecore, vtero, renibus obſeruare ſolet.

Sed hoc loco agitanda commodè magna quæſtio eſt: *Vtrùm ita per conſenſum poſſit cephalæa, aut quiuis alius dolor in parte fieri, ſine eo quòd caput, vel pars alia dolens intemperiem, aut continui ſolutionem patiatur?* Putant nonnulli ſola doloris ſpecie communicata, naſci poſse dolorem in remota, & diſtanti parte. Si enim ex præteriti doloris recordatione, & ſpecie ſæpè contriſtamur, ac dolemus, cur non ex communicata ad imaginationẽ ſpecie illius, qui actu, & pro nũc affligit?

Deinde id quod dolet, anima eſt: igitur cùm ea in pede, ac in capite eadem ſit, non eſt cur ad pedis dolorem caput condolere non poſſit. *Tertiò.* Sæpè vulnerata parte naſcitur dolor in diſtanti, vt v.g. in capite, ad pedis ſolutionem. Atqui ſolutio talis non communicatur capiti. Igitur citra corpoream cauſam, membrum immutantem, poterit in eo oriri dolor: atque ideò, vt ait Anicenna, in vulnerata veſica, mictus tempore, glans dolet, & caput ob validum iuncturarum dolorem.

Vltimò. Frequens eſt in pleuritide, ingulum, vel præcordium dolenti lateri conſentire; bile redundante in ventriculo, caput dolere; cor deliquium pati, intermediis partibus omnino incolumibus. Sed nec ſolutio continui, nec intemperies poteſt communicari, aut ſentiri in diſtante, quin priùs in proximo. Ergo abſque illis cauſis, & qualibet earum, poterit fieri dolor, & condolere caput, non recipiens alterutram cauſam dolendi.

Sed longè verius eſt, non eſse voluptatem, aut dolorem, vbi non ſentitur obiectum: Nam ſi affectus hi, ſunt ſenſationes, paſſionéſve quædam, quomodo poſsunt contingere in parte, ſine ſenſili alterante, immutantéque? Deinde vbi dolor, ibi & cauſa, ſicut & morbus, teſtante Hip. & Galeno. Ergo non erit dolor in parte, dolendi cauſa alibi exiſtente: & ex conſequenti, &c.

Nec obſtant fundamẽta in contrarium adducta. Ad *primum* dic, quod licèt ibi ex ſola ſpecie, aut recordatione doloris, gaudium, & triſtitia in nobis oriantur, (eò quòd cùm ſimpliciter quædam ſint animæ affectiones, ſufficit illis inducendis ſpiritalis obiecti præſentia per recordationem, aut ſpeciem) non tamen dolor, & voluptas, quia affectiones quædã ſunt, propriæve corporis paſſiones, atque adeò corporeum agens requirũt in parte vbi fiunt: nec eſt ſufficiens imago, alioqui cùm ea totius doloris, memoriæ, & imaginationi imprimatur, opporteret ad cuiuſvis partis dolorem ſequi cephalalgiam, aut aliam in capite læſionem.

Ad *ſecundum* dic. Si ſufficit animæ vnitas in toto, oporteret dolere totum, dolente qualibet parte, & ad pedis dolorem neceſsariò dolere manum. Quare, &c.

Ad *tertium* dic. Quamuis pedis ſolutio non communicaretur capiti, non proinde dolebit ſine alterutra dolendi cauſa: ea verò erit intemperies ab agitante, & interturbante dolore inducta. Cùm enim dolor syncopen, & febrem nonnunquam inducat, nihil mirum, ſi cephalalgiam agitatis humoribus, & ad caput aſcendentibus. Cur verò intermediæ

A partes ab eadem cauſa non doleant, in ſequenti dicetur.

Ad *vltimum* dic. Maiori admiſsa, minorem ſolue: ſæpe ad vnius partis dolorem, non proximam, ſed diſtantem condolere, vel quia intermediæ partes moleſtè non ſoluuntur, ſed remotæ, & extremæ; vel quia ad has ex loco primùm dolente intemperies dolorifica remittitur, mediis nihil mali perpeſsis. Poſſe verò vtrumque fieri inde euenit, quia cùm intermediæ partes contractioni cedant, moleſtè non ſoluuntur, atque ideò in iis moleſtia non ſentitur; percipitur autem in extremis ſolutio, & dolor, quia ibi maior eſt tenſionis vis, & nihil ampliùs eſt quod cedat. Hinc in pleuritide ingulum, non mediæ partes dolenti lateri

B conſentiunt: vlceratæ veſicæ mictus tempore glans, quia licèt ad veſicæ dolorem ex vrinæ morſu, ob ſequentem horrorem totus colis colligatur, conuellatúrque, glans tamen manifeſto cum dolore, quia eſt extremum contractionis. Ob eandem cauſam in podagra, aut chiragra, ex nerui tenſione dolebit caput, vbi terminatur neruus, non brachium, aut humerus. In fame, morſus & anguſtia in ventriculo ſentitur, quia ibidem ceſſat membrorum tractio.

Iam verò intemperiem ad diſtantiam nonnunquam remitti, & ibi condolentiam efficere vicinis illæſis, fit vel ob diſtantis membri nobilitatem, propter quod ex bile ventriculi caput dolet; cor deliquium patitur mediis incolumibus: vel ob maiorem moram in re-

C moto, vnde ex vapore magis caput dolet, quam inferiora membra: Cauſa etiam erit aptitudo partis; inde enim quibuſdam cerebrum: aliis pes, aut ventriculus ab aëre magis refrigeratur, ſcilicet prout vna, vel alia pars fuerit ex natura imbecillior, atque adeò ad patiẽdum aptior. Denique ex maiori diſtantis membri conſenſu euenire poteſt, quòd magis in eo quam in vicino nocumentum ſentiatur.

Cauſa.

Etſi plures cauſæ doloris capitis ab auctoribus proponantur, quæ ad generandum dolorem in vniuerſum neceſſariæ ſunt, habilitas videlicet, ſeu aptitudo recipientis capitis, & membrorum mandan-

D tium promptitudo: tamen eæ vel ſunt internæ, vel externæ. Soluit ergo continuum, & dolorem excitat præcipuè calor ſeparando, frigus, & ſiccitas cogendo: humor per ſe neque continuum ſoluit, neque dolorem affert, ſed quatenus verſatur in materia ſoluendi vim habente. Multitudo, & morſus materiæ alicuius præter naturam retentæ. Inſuper qualitates tota natura pugnantes aduerſus naturam noſtram, & vermes, & mortifera venena.

Deinde quæ euidentia ſunt, dolorem excitant, vt tela, ictus; ſuffitus ex odoribus, quæ multum vaporem, ſiue ſuauem, ſiue moleſtum exhalant; eſculenta & potulenta, calida & humida, quæ ex ſe flatum emittunt, vt allia, cæpa, porrum, fabæ, lacticinia, & vinum, quod

E ſuaptè natura tentat caput, & ſi in magna copia ſumatur, ebrietatem excitat, & in vapores conuerſum, non ſolùm replet caput, diſtendit, & calefacit, ſed ſpiritus turbidos reddit, capitis dolorem inducit, ſenſum, & motum lædit, & actiones principes perturbat. Aduerte autem noxam factam ex vini potione, ob illius copiam, aut potentiam, aut cerebri imbecillitatem, aut capitis paruitatem, & ſyncipitis anguſtiam, in qua cerebrum cõcutitur, crapulam dici, Ariſt. *3. ſect. probl. 27.* diſtinguit temulentiam ab ebrietate: nam in illa non eſt delirium, ſicuti in hac conſpicitur.

Inedia caput tentat, quod per ipſam praui ſucci ad ventriculum confluant, ex quibus vapores ad caput aſcendunt. Motus poſt cibum, vox acuta, retentio ſpiritus, vomitus, tuſſis, caſus, contuſio, punctura, æſtus,

perſri

Digitized by Google

perfrictio,lotio capitis,Venus immodica,maligna qua- A
litas,vt in lue Gallica,ſomnus in domo recenter calce,
vel gypſo illita, ſomnus in ſpelunca, ſub vmbra grani
iuglandis, ficus, oleandri, ad quæ ſequuntur capitis
morbi validi, & in vi robuſta, catharrus. Hæc enim
omnia, ſicut & ſuccorum abundantia, dolorem parere
poſſunt, & quiſpiam ex humoribus ſi exuperet. Sed
præſertim vnitas ſoluitur ab acri humore, erodente,
putri,bilioſo,ſalſo, & ab his quæ ſimilares partes ero-
dunt,incidunt,& diſtendunt,vt *lib. 2. ſec. loc. cap.* 4. mo-
nuit Galenus.

Signa.

ALia etiam diuiſio ſuperiori adiungi poteſt, quæ B
traditur per materias, à quibus efficitur dolor:
aut enim vaporoſus ſpiritus eſt, aut bilioſum excre-
mentum in ore ventriculi aceruatum, indéque ad ca-
put elatum, demùm aut res quæuis alia, à qua caput
ipſum repletur. Quæ verò ſint naturæ,à quibus caput
eſt aptum vt repleatur, explicat Galen. 3. *de loc. affect. cap. cit.* eſſe illas,in quibus multus ſpiritus calidus, &
vaporoſus generatur, aut bilioſa excrementa in ore
ventriculi aceruantur.

Memoratas differentias his notis dignoſci docet:
nam ſi intra caluariam dolor conſiſtat, ad oculorum
radices neceſſariò pertinget: alioqui extra caluariam
contineri affectum diiudicabis, cuius ratio eſt, quia
cùm à cerebro, viſorij nerui, & oculorum tunica reti- C
formis nuncupata; à pia, duráque matribus, vuea, &
cornea,oriantur,nihil mirum ſi à cerebro,aut eius tu-
nicis affectis, ad oculos malum protrahatur, vt 2. *ſec. loc. c.* 2. & 3. *de loc. cit.* monuit Galenus. Deinde quando
dolor exterius pericranium,& externos capitis muſcu-
los inuadit, compreſſa digitis cute capitis, ingraueſcit,
& furit: interior verò minimè.

Diſſidium eſt: *Vtrùm externi capitis dolores ad oculo-
rum radices porrigantur?* Nam videtur quòd ij eò ſæpè
pertingant, quòd pericranium cui inſidens, oculorum
cauum ſuccingat. Sed obſtat huic rationi pro Galeni
tutela,quòd licèt adnata oculi tunica pericranij ſit ſo-
boles,hebetioris tamen eſt ſenſus,cæteris oculi tunicis
à meningibus ortum ducentibus. Adde quòd nulla ſint D
vaſa notatu digna, aut germina ſubinde magna, per
quæ externa affectio eò ferri poſſit, niſi tantùm per cõ-
tinuationem ſimilarium partium. Non porrigitur ita-
que externus capitis dolor ad oculorum radices, niſi
rarò, & præſertim vbi externus affectus meningibus
internis communicatur per ſuturas. Cõflatur namque
pericranium,docente Galeno *lib* 8. *de vſu part. cap.* 9. *ad fin.* coaleſcentibus ligamentis illis, quæ à dura menin-
ge ortum ducunt, per ſuturáſque foràs procedunt, vt
meninx cum caluaria connectatur.

A flatuoſo, calidóque vapore dolorem ortum duce-
re iudicabis, ſi tenſiuus ſit, hoc eſt, ſenſum tenſionis
excitet; ſi mordax & pungitiuus,à bilioſis in ore vẽtri-
culi aceruatis excrementis,ex quibus acris vapor cere- E
brum petens mordacem excitat dolorem, qui grauis ſi
fuerit, id eſt, ſi quidam grauitatis ſenſus in capite ſen-
tiatur,à copia materiæ grauante oriri credẽdum eſt,&
ſanguineam quidem venaberis,ex venarum tumore,&
caliditate, faciei & oculorum rubedine, vita præhabi-
ta,epulis,& otio dedita,ſuppreſſa aliqua ſanguinea va-
cuatione, manifeſta temporum pulſatione, riſu fre-
quenti, hilaritate, ſudore multo graueolente, vt hir-
cis ineſſe ſolet; maximè ſi adſit febris, pulſus ma-
gnus, vrina rubra, anni tempus, locus calidior, ſom-
nus longior, & æger leuetur à frigidis & lædatur à
calidis.

Bilem quidem dominari, & dolorem ab ea profici-
ſci intelliges,quia dolor eſt acutior,erodens citra gra-
uitatem,cum ingenti capitis ardore. Accedit oris ama-
ritudo, pallor faciei, pulſus velox, vigilia, vrina rufa,
intenſa, aut crocea. Ætas, regio, anni tempus, &
propria laborantis conſtitutio ad bilioſam naturam
vergunt. Præceſſere cauſæ bilem generantes, vt
inedia, ira, labor, vigilia, alimenta calida & ſicca,
febris continua, aut ea quæ de tertianarum genere
exiſtit.

Pituitæ redundantis ſigna ſunt, diſtillatio ex capite
in ſubiectas partes;& à pituita in ventriculum illapſa,
nauſea, cibi faſtidium,vomitio,animi defectio. Adeſt
concoctricis debilitas, vrina alba,carnis laxitas, membro-
rum mollitudo,ac frigiditas. Corpus laxis tumoribus
infeſtatur,& quotidianis acceſſionibus premitur. Re-
gio eſt frigida,ætas ſenilis,otium,& hyems,quæ frigi-
dorum morborum ferax eſt,ex Hip. *lib. de nat. humana.*
Torpor ſentitur in membris, albicat cutis,color,tume-
ſcit facies,corpus graue, iners, ſputum aſſiduum, ſitis
pauca.

Melancholiam arguunt color corporis niger, mœ-
tor, metus,terrores,oris ſapor ex acido & auſtero per-
mixtus,appetentia immodica,ſomnus leuis; inſomnia
turbulenta,vt mortis,cadauerum,ſepulchrorum; oculi
limpidi,lucentes;aſpectus fixus,& terribilis;ſolitudinis
deſiderium, taciturnitas, anteactum vitæ regimen, ad
melancholicos humores diſponẽs. Ætas inclinat, tem-
pus eſt autumni. Præceſſit ſuppreſſio hæmorrhoïdum,
aut alterius vacuationis melancholicæ. Veneris appe-
tentia,& alia adſunt,quæ Gal. 3. *de loc. affect. cap.* 7. latè
proponit.

Deinde ſi accidat dolor,propterea quòd caput ob in-
natam imbecillitatem ad patiendum ſit aptum,ex vini
potu etiam non valdè immodico, calidis odoribus, &
aliis, alioquì ad dolorem inducendum parùm effica-
cibus, facilè eum incurrunt. Neque abſurdum putat
Galenus *cit.* 3. *de loc.* exiſtimare,ob acutum capitis ſen-
ſum nonnunquam euenire, vt doloribus facilè infe-
ſtetur. Sicut enim quidam ſunt, qui ventriculi os vſ-
que adeò ſenſibile habent, vt nihil acre ferre poſſint
ſine ingenti moleſtia: Alij è contrà tam inſenſile, vt
etiam quæ turpiſſima ſunt, & abſurdiſſimæ qualitatis,
quorum nec odorem quidem alij ſuſtinent, nulla illis
excitent mordicationem: Sic inter hominum cerebra,
tale aliquid poteſt reperiri, ac proinde leui de cauſa,
& à quouis odore vehementer dolere, & affligi.

Dolor capitis per proprietatem, & primogeniam
affectionem,continuò affligit;qui verò per conſenſum
eſt,plerumque intermittit,aut cedit,aut creſcit. Quia in
hoc ſemper iungitur alicuius membri læſio,à quo con-
ſenſus in caput emanat. Frequenter caput ex conſenſu
ventriculi dolet,vt Auic. docet 1. 3. *tract.* 2. *cap.* 15. &
2. 2. *doct.* 3. *cap.* 2, quia maximus eſt inter cerebrum,&
ventriculum conſenſus, ex Gal. 3. *de locis affect. cap.* 7.
& 6. *Aph.* 50. & 2. *de cauſ. ſymp.* 7. tunc in ſyncipite do-
lor viget; ſicut ob rectitudinem ſitus hæc pars dolet,
quando ob conſenſum cum vtero dolor excitatur, vt
6. *epid. ſect.* 1. *com.* 2. affirmat Galenus. Ob conſenſum
lienis, dolor ſentitur in parte ſiniſtra, ſi ob iecur, in
dextra; ſi ob renes, in poſtica parte; ſi ob totius cor-
poris conſenſum in febribus,totum caput dolet.

Indagandum: *Vtrùm dolor capitis permanens, ſit ſim-
ptoma,vel morbus?* Hoc Galenus aſſeruit 1. *de loc.* 3. cui
ſubſcribit Auic. 2. 1. *doct. cap.* 1. *in fin.* dum ſic ait: *Et
plerumque etiam ipſum accidens fit ægritudo,quemadmodũ
dolor capitis,qui ex febre accidit,quum quandoque figitur.
& tandiu fit manſiuus, donec fiat ægritudo, &c.* Sed hoc
difficilè videtur: Nam dolor, cùm ſit actio læſa, nullo
modo poteſt eſſe morbus? Dic: Simile dubium eſt hoc
illi, quod affertur de diuiſione febris in morbum, &
ſymptoma,apud Gal. *lib.* 1. *epid. ſect.* 3. *com.* 4. & 4. *Aph.*
73. & 7. *Aph.* 42. Nam ſicut febris eſſentialiter conſi-
derata, ſemper eſt morbus; Medicè ſi contempletur,
quando concernimus illius cognitionem, & curatio-

nem, vocatur ſymptoma, quando ſequitur alium morbum; & tunc non eget peculiari curatione, quia curatur ad alterius affectus curationem, vt conſtat in febre, quæ internas ſequitur inflammationes: vocatur tamen morbus, quando nullius partis affectum inſequitur, & peculiari eget curatione. Eodem modo capitis dolor in ſua eſſentia conſideratus, quia fit per conſenſum alterius partis, vocatur accidens, & peculiari tunc non indiget curatione; quando tamen permanentem habet diſpoſitionem, quia tunc peculiarem exigit curationem, ægritudo vocatur ab Auicenna.

Denique vt hæc ampliùs innoteſcant, attende quòd quando cerebrum ori ventriculi conſentit, præcedunt præſertim nauſea, vomitus, cibi faſtidium, dolor, anxietas, quæ omnia humores redundare in ventriculi ore demonſtrant. Sicut ſi flaua bilis è iecore in ventriculum excernatur cum oris amarore, ſiti, anxietate, inflatione, calore, & appetentia deiecta, per conſenſum hepatis caput dolere, certum eſt ſignum: & ſic de humoribus cæteris.

Præſagium.

DOlor capitis poſthabendus non eſt: Nam ſi cum febri eſt coniunctus, vel phrenitidis, vel ſurditatis, aut cæcitatis exiſtit præludium. Si tamen citra febrem fit, & vehementer premit, grauiſſimos affectus portendit, diſtentiones neruorum, epilepſiam, lethargum, apoplexiã, paralyſim, & alios, qui deinde auxiliis C Medicis vix ſuccumbunt. Inſuper dolor capitis periculoſiſſimis morbis adiungitur: Id equidem ſignificauit Hip. 6. *Aph.* 51. dum inquit: *Quicunque ſani dolore capitis repentè capiuntur, & ſtatim muti fiunt, ac ſtertunt, in ſeptem diebus pereunt, niſi febris apprehenderit:* & *lib.* 3. *Progn.* 11. ſic ait: *Capitis dolores vehementes; & continui cum febre, ſi quod ex indiciis extiterit exitioſis, lethales admodum ſunt.* Quia cerebrum inflammari, vel aliquem alium magnum affectum pati demonſtrant: atque hac ratione ſola, huiuſmodi dolores lethales exiſtunt, non quòd ipſi ſua vehementia mortem accerſant, quemadmodum aurium, aut coli, aut oris ventriculi dolores facere ſolent, quia vt ait Galen. *lib.* 2. *ſec. loc. c.* 1. *Ob capitis dolorem vehementem, nemo vnquam animi deliquio com-* D *prehenſus mortuus eſt, nec ſeipſum occidit, quemadmodum quidam coli dolore vexati fecerunt:* & infrà ſcribit: *Vtcunque enim doleant, longè minor ipſorum eſt dolor, quàm eorum qui coli, aut auris, aut oculi, aut dentis dolore vexantur.* Verùm addit Hippocrates, hos dolores exitioſos admodum eſſe, non ſimpliciter, ſed aliquo ex lethalibus accedente indicio, cuiuſmodi eſt importuna vigilia, quæ omnem vehementem dolorem ſolet comitari, bilis praſinæ vomitus, deiectæ vires, perturbata vrina, inquietudo, & his ſimilia, quorum numerum ipſe *lib.* 2. *Progn.* 56. latè conſcripſit.

Curatio.

AD curationẽ antequam accedamus, aliqua prælibare E oportet, non ſolùm dolori capitis curando, ſed aliis affectibus ſummoperè neceſſaria: & primò ſic. Aër non ſit luminoſus: nam 2. 4. *cap.* 33. dolentes effugiunt lumen. Vniuerſaliter autem lumen non prohibetur ægris, ſed ſplendor apud Hip. *lib. de Medico.* Remedium in dolore capitis præſtantiſſimum eſt deambulatio ventriculo ieiuno, vel non ſtatim à cibo, ſed poſt horas tres, 2. *ſec. loc. cap.* 1.

Caput matutino tempore pectinandum cum pectine de cornu arietis, aut eburneo: ſit moroſa, cùm reſolutionum remedium ſit. Pectinatio ſit à parte poſteriore ad anteriorem, è contra, aut tranſuerſo; non ſemper ad vnam partem tendat pectinatio, Magna eſt vtilitas lotionis pedum: nam tam in præſeruatione, quàm

A curatione mirè conducit. Quæ lotio, & frictio ſi ſit moroſa, non lenta, & in partibus extremis facta, eſt vtilior, quia ad attractionem materiei valde conducit, & reuulſio ad longiuqua fit meliùs: nam ad extrema tendunt & venæ, & arteriæ: quod præſidium in illis ampliùs confert, qui ventrem habent adſtrictum; vapores enim in his nocui retenti facilè ad caput exhalant.

Alimentum ſit facilis coctionis, & diſtributionis, minimè caput tentaos: Vitanda lacticinia, piſculenta, herbacea, legumina; nam flatuoſa ſunt. Allia, & mel, nocua. Inter cætera damnantur palmulæ, crocus, oliuæ nigræ; craſſum enim ſuccum præbent, oculis, & cerebro inimicum. Edulium ex lente, reprobum, ob eandem B cauſam: ſi verò Rhaſius 9. *ad Almanſ.* id concedit, intelligatur modiciſſimè. Coriandrum, & viride, & ſiccum commendauit Auic. 2. *Canon. tract.* 5. *cap.* 11. in ſecunda menſa, quòd prohibeat vapores ad cerebrum aſcendere: Hoc modo conceditur ab Auicenn. 1. 3. *cap. de Epilepſia,* & *lib. de remouendis nocumentis, tract.* 2. *cap. prop.* In hunc vſum bellaria facta ex Coriandro conſciunt. Aromata omnia inutilia, ex Hip. 5. *Aph.* 27.

Potus in calida cauſa ſit aqua decocta hordeo, flore violarum, vel tenuis cereuiſia: In frigida decoquatur aniſo, cinnamomo, aut radice chinæ. *Vtrùm vinum in cephalalgia concedendum?* dubium eſt Cùm enim ſit vaporoſum, & flatulentum, vel etiam in frigidis capitis C affectibus eſt à Galeno repudiatum, *lib.* 1. *ad Glauc. cap.* 14. dum ſic ait: *Sed aduertendum eſt, num ſit aliquid quod prohibeat huiuſmodi exhibitionem, veluti, ſi aliquod vnum ex viſceribus inflammationem patiatur, aut caput vehementiùs doluerit, aut paſſio aliqua quæ delirare cogat, adfuerit, aut febris incendens in morbo crudo: magna enim, & quaſi inſanabilia ex potu vini in huiuſcemodi affectibus nocumenta proueniunt, &c.* Hoc affirmat etiam *lib. cit. ſec. loc.* ſubſcribit Auicenna 1. 3. *tract.* 2. *cap.* 9. Si verò Galenus paulò pòſt conceſſit vinum tenuium partium, intellige parùm, in declinatione, & album: Licèt enim hoc ob tenuitatem citiſſimè penetret, 3. *acut.* 3. & ſic flatu ſuo caput diſtendat, tamen cùm minùs calidum ſit, 3. 1. *tract.* 2. *c.* 2. & 12. *meth. c.* 4. non ita calefacit, nec D promptè euaporat; & ſic hoc nomine conceditur febrientibus, 3. *acut.* 8. & quia expurgat bilem, citò enim permeat ad veſicam: ſed cum cautela multa. Hoc modo nec in frigidis affectibus conceditur ab Auic. 22. 3. *tract.* 2. *cap.* 7. *Et in cerebri affectibus omitte vinum, quouſque ſanetur æger ſanatione integra, & veniant ſuper eum quatuor tempora.*

Somnus ſit prolixus, hic enim narcotici medicamenti inſtar, cephalalgiæ ſtrenuum eſt auxilium. Figura iacendi apud Aurelianum, ſi dolet totum caput, commodior eſt ſupina. Videtur cauſa, quia arteriæ ſoporariæ, per quas communicantur affectus, in anterioribus ſũt, & ſenſus acutior. Si autem medietas dolet, ſupra eam cenſet decumbendum. Affectus tam animi quàm corporis interdicendi, quia humores mouent, & perpetuò E turbant. Veneris vſus, incommodus.

Intemperantia calida immaterialis, curabitur aëre refrigerãte, victu ſimili, abſtinentia illorum quæ vniuerſim in omni capitis dolore noxia ſunt, qualia ſunt durioris cibi maſticatio, aromata omnia, agni caſti ſemen, abſinthij ſuccus, myrrha, thus, hederæ corymbi, grana ſabinæ, grana paradiſi vocata, arbuti fructus, eruus, crocus, vt docent Gal. 3. *de loc.* 9. & *lib.* 2. *ſec. loc. cap.* 1. Aurelian. *lib.* 1. *tardar. paſſion. cap.* 1. Aëtius *tetrab.* 2. *ſerm.* 2. *c.* 46. Auic. 3. 1. *tract.* 2. *c.* 1.

Indicatio quæ ab affecta parte deſumitur, magni ſolet eſſe momenti apud Galenum, 13. *meth. c.* 21. Quare Sinciput pro applicandis remediis eſt aptiſſimum; quia ibi cranium eſt tenuiſſimum, & rariſſimum, & ob hanc cauſam citiſſimè penetrant medicamenta, & ob alia

cauſa

cauſas quas latè *lib.1.hiſt.P P.Med.in com.hiſt.8.* propoſuimus. Occiput ineptum: nam ex frigidis timetur noxa; ex calidis, parua vtilitas. Idcircò ſi ex inſolatu, ardoréve dolor capitis originem ducat, expedit huic parti admouere non ſolùm potentia, ſed actu frigida; & quæ cum frigida facultate, modicam adſtrictionem, & tenuium partium ſubſtantiam habeant adiunctam: nam ſic magis penetrant, *3.ſimpl.17.* & membrum princeps roborant, *4.1.cap.1.*

At hæc localia pharmaca, vt penetrent, neceſſe eſt vt detonſo, abraſóve capiti imponantur. Sed Aſclepiades negat, eo quòd tonſio attrahit ad locum tonſuræ: argumento eſt, quia poſt eam pili craſſeſcunt; deinde denſat cutem, quare tonſis præſertim poſt cibum, fluxionum morbi accidunt. Præterea ſi poſt tonſuram lanas imponimus pharmacis imbutas, multò magis præſtabit naturale tegmen pilorum. Quòd autem pili pòſt craſſeſcant, cauſa eſt, quia in homine profundas habent radices, quare iuxta eas, craſſiores ſunt, *10.probl.23.* quæ pars ima, cùm ex tonſura reddatur ſumma, meritò craſſiores apparent pili. Num autem Auicenna *1.3.tract.2.cap.10.* rectè præcipiat in hunc vſum radendum caput, qui tamen *1.4.tract.2.cap.7. in fin.* ſcripſit raſuram in febricitanti eſſe cauſam fortis febris, quia inſpiſſat cutem, & vapores reuertuntur, & fit fortis febris: & *2.4.cap.101.in fin.* dixit, quòd in conualeſcente eſt cauſa recidiuæ, intelligendus eſt in affectu frigido; per calida enim emplaſtra, tollitur condenſatio facta à raſorio, vel nouacula.

Quare dum caput ab ardore dolet, æſtiuo præſertim tempore, conſonum eſt vt medicamenta capiti admouenda, ſint actu frigida. Neque aduerſatur ſententia Auenzoaris, *1.theizir, tract. 9. cap. 2.* contrarium imperantis, tum ob nobilitatem cogitatiuæ ibi reſidentis, tũ ob maiorem coronalis cõmiſſuræ amplitudinem, & quia cerebrum eſt exangue, frigidum, & humidum, & facilè à frigidis offenditur. Nam hoc cùm naturaliter frigidum ſit, non incidit in calidum morbum, niſi à valida cauſa: adde quòd ob mollitiem facilè torretur. Quare non eſt timenda actualis frigiditas, vbi vis tolerat, hoc eſt, niſi ſit imbellis facultas, qualem habent pueri, fœminæ, eunuchi, & ſenes. De qua dubitatione infrà *cap. de phrenitide* proponemus plura.

Hac de cauſa in principio vtile eſt roſaceum, ex Apollonio apud Galenum, *2.ſec.loc.cit.* Tral. *lib.1.c.10.* impoſitum iuxta frontem, vbi piloſa capitis pars deſinit. Eligendum ex Archigene apud Gal. *loc.cit.* in præſentem vſum, quaſi præſtantius, roſaceum ex oleo crudo, quod Omotribes, ſeu Omphacinum vocant, citra ſalis admixtionem confectum. Nam in roſaceo conficiendo plures committuntur errores: nec enim ſuccum roſarum infundunt, nec æquant roſas oleo, nec quadraginta dierum ſpatio, & paulò plus ſoli exponunt, nec coquunt, nec lauant iuxta Meſuæ præceptum, nec eligunt oleum ſalis expers, quod *cit. loc.* commendat Galenus: & quod plus eſt, roſas in vaſe omittunt, vnde putrefactio. Cùm ergo oleum expreſſum cum nucleis calidum ſit, & magis adhuc ſalitum, *2.ſimpl.6.* ſequitur roſaceum ſolum, non eſſe ſufficiens refrigerando, & repellendo. Penetratio verò promouebitur, ſi aceti roſacei pauca quantitas admiſceatur cum aqua roſæ, ita vt huius ſint partes quatuor; roſacei duæ; aceti, vna. Quòd ſi ardor ſuperare videatur, refrigerantium vim intendere oportet, admiſcendo ſemperuiui, aut portulacæ, lactucæ, aut nymphææ ſuccum.

Profunt Embrochæ, ſeu lauacra ex decocto Malnat. Violar. Pampinor. Vitium, Semperuiui, Roſar. flor. Nymph. Quòd ſi ſomnum conciliare opus eſt, addes folia lactuc. hyoſcyam. ſeu papaueris capita. Conferunt vnguenta, & cerata, qualia parat Alexander ad ſodã calidam, ex cera elota roſaceo, addito aceto, & portulacæ ſucco. Recreant odoramenta frigida naribus indita.

A *℞. Flor. violar. roſ. rubear. nenuphar. an. ℥.ij. camphor. ℈ j.* Cum gummi tragacantho in aqua roſar. diſſoluto, fiat pomum odoriferum.

Quòd ſi doloris vehementia vrgeat, aut peruigilium, ſtupor inducendus, impoſitis ſupra tempora, & intra nares iis, quæ ardorem attemperent, & ſomnum concilient, vt ſunt oleum Violat. Nenuph. Papauer. Vnguent. refrig. Roſae. Popul. permixta cum albumine oui, muccagine pſyllij, puluere coriandri, Camphora, & pauco opio. Interna refrigeratio procuranda aſſumptis refrigerantibus, potionibus, tabellis, conſeruis, & in intolerabili cruciatu, narcoticis, Diacodio, pilulis de cynogloſſa, Philonio, & aliis.

Intemperantia frigida immaterialis, curabitur aëre ca-B lido, vel ſimilis arte paretur. Calida admouenda facultate, & actu, ea ſunt Chamæmelum, Ruta, Anethum, Hyſſopus, Betonica, Thymus, Pulegium, Saluia, & ſi quæ alia, lauri folia, Mentha, Styrax, Belzoinum, Galanga, Piper, ex quibus parari poſſunt vnguenta, olea, cataplaſmata, lauacra, fomenta, euaporationes, ſuffitus, de quorum formulis infrà de intemperantia frigida cum materia.

A ſiccitate ſi oriatur dolor, tunc aër humidus vtilis eſt, ſomnus prolixus: immodicæ vacuationes nocent. Victus ſit humectans, balnea proſunt, irrigationes ſupra caput proficuæ ex humectantium herbarum decocto, lacte, oleis ſimilibus, amygdalino, violaceo, roſaceo, cucurbitæ, additis butyro inſulſo, aut pinguedine an-C ſerina, gallinacea, vitulina.

A plethora ſi habeat ortum, obſeruatis præceptis quæ ſuprà tradidimus, media vena ſecanda, deinde cephalica: affigendæ ſcapulis cucurbitulæ, inciſa cute. Si ſuppreſſa ſit aliqua inferna vacuatio, ſaphena tundenda: loco eius, hirudinum ope ex mariſcis detrahendus ſanguis: tandem ad ſectionem venæ frontis accedendum, maximè ſi poſteriorem capitis partem dolor occupat, vt Hip. tradit, *5. Aph.68. Dolenti partem capitis poſteriorem, in fronte recta vena inciſa prodeſt.* Firmat Gal. *2. ſec.loc.cap.2.* Sicut ſi anterior pars doleat, affixa cucurbitula occipiti, remedio eſt. Hoc modo venula naſi ſecanda, & hirudines capiti, naribus, retro aures, & temporibus admouendæ. Localia ſincipiti imponenda. Purgatio clemens imperanda. Potiones offerendæ re-D frigerantes.

Cephalalgia bilioſa curatur humidis & frigidis, præmiſſa venæ ſectione, quæ à parte affecta reuellat, ventilet, refrigeret præſertim ſi bilis in ſanguinis præſentia abundet, & iecur igneum ac excandeſcens dolori fomitem præſtet. Humorem tamen bilioſum prius attemperabis, eiúſque acrimoniam retundes, & præparabis potionibus, nõ modò actu frigidis, ſed & niue refrigeratis. Poſtea expurgabis illis medicamentis, quæ bilioſum humorem ſuauiter educunt: hæc ſunt Rheum, pulpæ caſſiæ interaneus liquor, tamarindi, myrobalani citrini, ſennæ Orientalis folia, Aloë, Pruna, Viola, Roſæ, Serum, Manna: dummodò aduertas, quòd caſſia cerebrum vapore replet, manna facilè bileſcit; quare pi-E crocholis non eſt exhibenda. Rhabarbarum, ſiccum eſt, ſed ex infuſione in qua endiuiæ, Violarum, ſeri, vel aliquo refrigerante decocto, hoc vitium facilè miteſcit. Conferunt ſyrupus violaceus, & roſaceus ex nouem infuſionibus, Diaprunum ſolitiuum, & alia ex quibus facilè poteris conficere conſeruas, bolos, tabellas. A purgatione ſi humoris reliquia ſuperſint, pantatim attemperabis, & expurgabis: poſtulat enim affectus ex mordenti humore progenitus, vt ea quæ contriſtant, euacuentur: ſi id omnino fieri nequeat, vt per epicraſin ſanetur, vt eleganter monebat Galenus *11. meth. cap. 8.* Quòd ſi intolerabilis dolor hominem premat, & ex peruigilio vires debilitentur nimis, tunc opiata offerenda, quæ ingentem humorum caliditatem contemperent, acrimoniam refrænent, tenuitatem incraſſent

craſſent, vt *lib.*12. *meth.*1. & 8. docuit Galenus.

Sed antequam pergamus vltrà, duo inquiramus priùs. Primùm; *Vtrùm poſt ſyrupos bilioſum humorem præparantes, & alia alterantia medicamenta, ſit dormiendum?* Dic, quòd per ſomnum præſtantiùs concoquuntur, atque in halitus diſſoluuntur in totum corpus, ſed in caput potiſſimùm facilè permeant. Neque inſtes, inperuacaneum eſſe, aſſumptis ſerapiis obdormiſcere, quòd difficiliora cibaria edit ægrotus interdiu, quæ citra ſomnum concoquit: Nam hæ alterantes potiones moderato ſomno ita parantur, & in actum reducuntur, vt agiliùs in vniuerſam corporis molem poſteà obrepant. Ita frigida medicamenta ab innato calore in actum reducuntur, quia in minutiſſimas partes ſecantur, ſicque diuiſa facilius penetrare poſſunt, & digeri, calida verò, B tum quia coctione calidiora redduntur, tum quia diuiduntur & ſecantur, vt 3.*ſimp.*20. dictauit Galenus. Quis autem dubitabit, hæc per ſomnum perfectiùs obiri? Hoc modo 6. *Aph* 31. in curatione doloris oculorum, poſt meri potum extenuantis, & reſoluentis, mox concedit ſomnum. Celſus *lib.*3. *c.*7. *in fin.* poſt gelidæ potum, ſomnum imperat. Auic. 1.4. *tract.* 2. *cap. de cauſonis cura*, poſt tamarindorum cum caphura decoctum, ſomnum procurat, ob rationes dictas.

Quæro ſecundò: *Vtrùm ius Gallinæ inſulſum die purgationis commodè offerendum?* Nam ſi humor bilioſus, fureus, & acris à capite vacuandus eſt per ventriculum, & inteſtina, quomodo has partes tuebimur, & ab illius acrimonia defendemus, & extrà eliminabimus, ne os C ventriculi maximè ſenſile vellicet, & inteſtina abradat, & pungat, niſi oblato contemperante potu, alter Cardiugmus, animi deliquium, & funeſta dyſenteria verenda eſſent? Dic plura ſunt apud priſcos recitata, quæ hoc opus mirificè complere queunt. Primum, vt ſtrenuum propoſuit noſter Senex *in acutis ſuis*, vt medicamentorum effrænium, quibus ipſe vtebatur ferè, acrimoniam attemperaret, & ad detergendum quod viæ adhæret, & erat ptiſſana proximè ab aſſumpto expurgante oblata, quam 2. *acut.* 12. ſummè extollit.

Nos autem hodierno tempore longè mitiora pharmaca nacti, eáque ſatis correcta, non ita eorum malignā qualitatem formidamus: quare mox eam non offeremur, ne fortè corrumpatur medicamento immixta, vel D naturam à decenti operatione diſtrahat, aut vim medicamenti mitioris exſoluat. Quare ſi mite propinetur cholagogum, non eſt æger reficiendus, quandiu in viſceribus medicaminis ſaporem ſenſerit, & quandiu ſitis non vrget: vbi autem viſcera reſederunt, & iucunda facta ſunt, ſitíſque infeſtare incipit, opportunum, eum qui purgatur, cibandi tempus inſtare, innuit Halyabbas, *lib.* 2. *pract. cap.* 56. *de regimine bibendi laxatiuum.* Communiter autem inter medicamentum, & cibi exhibitionem quatuor horarum interſtitium interponi ſolet.

Quare in hunc vſum accommodata eſt ptiſſana, quæ pharmaci reliquias eluat, ſimúlque deorſum impellat, & ventriculi interiora obliniens, omnem medicamen- E ti qualitatem, tædiáque demulceat: quæ ſi rudiore ſaccharo ſit dulcorata, plus deterget, & ad deducenda excrementa magis erit ex vſu. In hunc vſum inſculum pulli, aut gallinæ offerri ſolet, exiguum, & ſine ſale: ſalitum enim ſitim excitat, & plus æquo retentum longiorem moram in ventriculo trahit, viáſque cogit, atque coarctat, quod Auicennæ teſtimonio comprobatur, 4.1. *cap.* 5. dicentis, *eum qui medicinam purgatricem ſumpturus eſt, ſalis copia in eduliis ſuis vti non debere.* Deinde ius inſulſum cùm inſipidum ſit, non retinetur, ſed inteſtina abluit, lubricat, & celeriùs elabitur. Præterea ſal vſtus adſtringit, & ſiccat, ex mente Galeni, 5. *ſimp. cap. de ſale vſto.* Inſuper ſitim, quæ à purgatione inuadere ſolet, meliùs ſedat, & ſua pinguedine epiceraſticum ſatis medicamentum eſt, & ſuccorum acrimo-

A niā ad inteſtina accurrentium infringit. Plures ius hoc condemnant, ni cum ſaccharo rubeo permiſceatur, quaſi album detergendi vim non habeat, quam illi conceſſit Galenus, 8. *meth. cap.* 4. & magis ſuaue, & temperatum eſt hoc, quàm rubeum, quod ſuo calore in bilioſis febribus, vbi à purgatione nimium ſiti ventriculus æſtuat, viſcera inflammat.

Cephalalgia pituitoſa curatur aëre calido & ſicco, victus ratione ſimili, quæ adeò in chronicis affectibus confert, vt ſolâ eâ ſine alio medicamento plures fuerint curati, ex Gal. *lib. de attenuant. vict. rat. cap.* 1. & 2. *ſec. loc. cap.* 2. Auic. 1.3. *tract.* 2. *cap.* 10. & 13. Præparetur humor pituitoſus ad expurgationem ſerapiis calidis, attenuantibus, & ſimilibus potionibus. Si verò pituitoſa B cacochymia ſit impermixta, cauendum eſt à ſectione venæ, ne extracto ſanguine humores crudiores reddantur; niſi fortè ſanguinis redundantia adſit, aut pituita ſalſa exiſtat, aut vaporum capitis adſit contumax obſtructio, aut doloris vehementia ad exhauriendum ſanguinem, reuulſionis causâ, nos compellat. In his enim exemplis, ex detractu ſanguine maior ſequitur vtilitas noxâ.

Phlegmagoga optima ſunt; Agaricus, mechoaca, polypodium, & carthamus, myrobalani chebuli, ſyrupus laxatiuus roſ. pallidarum cum agarico, Rhodomel Perſicum, pilulæ de Agarico, Arabicæ, Aggregat. Aureæ, Cocchiæ fœtidæ, de ſarcocolla. Sed forma ſolida præferri debet, quòd in ventriculo diutius morata à capite C efficaciùs attrahat.

Præſtabit tamen hîc perſcrutari: *Vtrùm Catapotia in capitis affectibus ſint poſt cœnam propinanda?* Auicenna *lib.* 5. *canon. tit. de pilulis aggregat. & de euphorbio*, catapotia caput expurgatoria, noctu à cœna, interpoſita hora vna, aut altera exhibere conſulit; Nam valentiùs ſic medicamentum expurgans noxios à diſtantioribus locis ſuccos attrahit quia cum vapore alimenti, vis quoque medicamenti ſurſum effertur. Neque dicas cum Paulo *lib.* 7. *cap.* 4. & 6. quòd expurgantia medicamenta cibis permixta corrumpuntur, & eorum ope purgatio exſoluitur: Nam hoc non eſt conſonum menti Galeni, qui *lib.* 13. *meth. cap.* 15. in inflammatione iecoris (ni- D cum cibis admiſcet, & vrticam, Mercurialem, Epithymum, Filiculam, & nigri veratri corticem. Cùm enim viæ ſint anguſtæ, & obſtructæ, per quas vix educitur humor, præſertim ſi craſſus, & vſtus fuerit, opus eſt cum medicamento cibum admiſcere, tanquam vehiculum, vt iecur illud non reſpuat, ſed potiùs attrahat, ob iucundum edulium, quod medicamentoſa qualitate præditum eſt, & ſenſim quod noxium eſt, euacuet.

Sanè cibus qui medicamento permiſcetur, haud laborantibus datur, vt vires reficiantur, ſed vt medicamentum potiùs coadiuuet; vires enim facilè ex alimento poſt aliquod tempus adhibito, reuiuiſcent. Adde quòd hæc damna non euenient, ſi duabus, aut tribus horis poſt cœnam, alimento iam quaſi concocto, eua- E porante tamen pilulæ exhibeantur: nam ſi illicò poſt cibum eæ offerantur, cum ferè ex validis medicamentis parentur, ob cibi impedimentum ad actum non deducentur; nec alimentum ob medicamentum, à iecore, & venis attrahetur; imò alter alterius motum, & actionem impediet: facultates ſiquidem contrarias habent, & motus oppoſitos, cùm iecur alimoniam trahat à ventre, medicamentum in ventre contentum ad ſe à iecore, & venis alliciat. Quare hiſce de cauſis pilulæ non illicò poſt cibum, ſed tribus, quatuórve horis poſt eum ſunt propinandæ.

Si tamen medicamenta renuat æger, ſerapium roborans, flatus diſcutiens, expurgans propinandum alternis diebus, vt ſic ſenſim humor craſſus vacuetur.

℞. *Ligni guaiaci*, ℥ iij. *radic. chin.* ℥ ij. *ſmilacis aſper.*

Digitized by Google

aſper. ℥ j. *polypodij quercini*, ℥ j. *epithym.* ʒ iij. *hermodactylor.* ʒ iiij. *ſem. cartham* ʒ ij. *turpethi gummoſi* ʒ j. *paſſular. corinthiacar* ℥ j. *betonic. maioran. verben. an.* M. j *flor: ſtœchad. roris marin. ſalmæ, flor. cordial. an.* P. j. *ſen. Oriental.* ʒ iij. *aniſi ſem. fœnicul. cinnamom. an.* ʒ j. *agarici trochiſcat.* ʒ ij. Fiat decoctio in aquæ puriſſimæ, q. ſ. colaturæ adde ſacchar. aut mellis, q. ſ. & fiat ſec. art. vel ſyrup. breui, vel ſyrupus longus, qui quantitate ℥ ij. per ſe, vel cum conuenienti decocto diluatur.

Si æger reſpuit potionem, amat conſeruam, hoc modo paretur.

℞. *Saluia, betonic. pulegij, ſtœchad. roris marini, an* M. ß. *ſen. oriental.* ℥ ß. *polypod.* ʒ iiij. *ſem. cartham.* ʒ iij. *radic. china,* ℥ j *glycyrrhz.* ℥ j. ß. *paſſular.* ℥ j. ß. *cinnamom aniſi, an.* ʒ j. Coque ſec. art. in ſufficienti aq. quantitate, quouſque remaneat ℔. ß. adde *Pulp paſſular* ℥ j. ß. *fol. ſen.* ʒ ij. *radic. chin.* ʒ iiij. *mechoac.* ʒ iij. *hermodactyl.* ʒ ij. *pulp. ſem. cartham.* ʒ iij. *manna* ʒ j. ß. *agarici,* ʒ j. *maſtich* ℈ j. *tartari vini albi* ʒ iij. Pulueriſanda puluериſentur, & excipiantur cum melle, & ſaccharo, ita vt ſecundùm artem fiat conſerua. Doſis ʒ ij. alternis diebus in aurora.

Stibium granor. trium pondere propinatum, mirabilem in expurgando obtinet facultatem, rhodoſaccharo permixtum, aut in vino, aut iure auis maceratum.

Poſt purgationem molienda ſunt, quæ intemperiem corrigant, cerebrum roborent, flatus diſcutiant, qualia ſunt Aromaticũ roſatum, Diambra, Diamoſchus, Diagalanga. Diacoron, Theriaca, Mitridatium, conſerua Enulæ, florum ſtœchados, Roriſmarini, Zingiber conditum, Bellaria ex aniſo, cinnamomo, & cortice citri ſaccharo conditi. Sudationes paratæ ex decocto Ebeni, Sarſæ parillæ, & Chinæ. Sulphureæ thermæ optimæ ſunt. Enemata acria conueniunt, glandes, frictiones, ligaturæ, & cucurbitulæ citra ſcarificationem, dorſo, & occipitio adhibitæ. Apophlegmatiſmata, gargariſmata, & errhina ſummè opitulantur, quæ humoris reliquias abſumant, intemperiem corrigant, cerebrum roborent. Odoramenta in hunc vſum ſunt vtilia.

℞. *Cortic. citri. fol. citri, maioran. betonica, an.* ʒ j. *flor. ſtœchad. ſalu. roriſmarin. an.* ʒ ß. *ſtyrac. calamit. ladani. lig. aloës, ſantalor. rubeor. an* ℈ j. *maſtich. thuris, cariyophyllor. macis, nucis moſchat. an* ʒ ß. *balſami odoriferi* ℥ ß. *moſchi, ambræ griſea, an.* g. v. Cum ſucco Maioran. aut Betonicæ, & tragacanthi cremore, fiat globulus iugiter manibus tractandus, aut naribus admouendus.

Ex iiſdem poſſunt parari lauacra, cum ſpongia capiti adhibenda, quibus vinum, aquam vitæ, & olea calida, & roborantia admiſcebis, vt oleum Belzuini, de ſtyrace, Laurinum, Coſtinum, & alia. Ex ipſis oleis fiunt vnguenta, ſincipiti, & temporibus imponenda. Confert etiam pileus, ſeu cucupha constructa ex pulueribus, qui roborandi, & diſcutiendi vi præditi ſunt.

℞. *Saluia, betonica, maioran. melliſ. verben. Sampſuc. flor. anethos, ſtœchad. chamæmel. melilot. coriand. prepar. an.* ʒ ß. *diarrhod. abbat. aromatic. roſat. diamarg. frig.* ℈ j. *maſti. h.* ʒ j. *cinnamom. aniſi, an.* ℈ ß. *cortic. citri, caryophil. roſar. ſantalor. citrinor. an.* ʒ ß. *radic. cyper. ſem. paonia, an.* ʒ j. *nucis moſchat. macis, ſem. angelic. cymin. fœnicul. an.* ℈ j. *diamoſch. diambro, an.* ℈ ß. *ruta ſicca, zedoaria, valeriana, dictamni, an.* ʒ ij. *moſchi, ambra, an* ℈ ß. Pulueriſanda pulueriſentur, & immittantur inter ſericum, & ſericũ rubrum, (Zendalũ vocant) exſiccata priùs ad vmbram, & aqua Naphæ, vel meliſſæ irrorata, & deinde ſuantur interpunctim ad formam pilei, qui caput continuò contegat, roboret, & muniat.

In ſæua, vehementique Cephalalgia, ad ſinapiſmos, & veſicatoria accedendum. Vel fonticulus in brachio,

A vel nucha aperiendus, vt horum remediorum ope humor continuò regenitus in capite, vel aliunde tranſmiſſus vacuetur. In quem vſum cauterium in ſincipite excitandum, & vſtiones in capitis circuitu celebrandæ: potenter enim humorem à profundo ad externas partes alliciunt.

Cephalalgia melancholica, curatur aëre humido, victu ſimili. Coquendus priùs humor eſt ante vacuationem: qui ſi ſit veluti fæx, ac ſanguinis limus phlebotomia extrahẽdus, aut maximè facta vacuatione per mariſcas, præcipuè ſi ab vtero, aut ex ſuppreſſa aliqua conſueta vacuatione dolor emanet. Si verò melancholia ex ſanguinis fæce, vel flaua bile præaſſatis ortum ducat, tunc præparandus iis, quæ atrabilarij ſucci feruorem attem- B perant, acrimoniam demulcent, eiúſque craſſitiem extenuant, vt ſtillatitiâ, vel decocto Violar. Borrag. Fumar. Lupulor. Paſſular. Thymi, Epithym. Pomor. redolent. adiectis ſyrupis, qui ex ſucco horum medicamentorum parari ſolent.

Sed arduum videtur dubium: *Virùm ſyrupi, ex aceto parati, in cephalaa à ſucco melancholico pronata, ſint concedendi?* eo ſolùm nomine, quia humoris craſſitudinem attenuant, de quorum numero ſunt ſerapium è duabus radicibus cum aceto, oxymel ſimplex, aliáque id genus: Nam ab eis ſummopere abhorruit Hippocrates *lib. 3. acut. com. 38.* dum ſic ait: *Vt autem in ſumma dicatur, qua ab aceto eſt acredo, picbrocolis magis, quàm melancholicis prodeſt. Amara ſiquidem diſſoluuntur, deſciſcúntque in pi-* C *tuitam, cùm ab aceto in ſublime attolluntur, nigra autẽ fermentantur, attolluntur, & multiplicantur:* & Galenus *in com.* confirmat dicens: *Picrocholas naturas appellat Hip. qua amarum ſibi contraxerunt ſuccum, cuius generis eſt flaua bilis, his idoneum eſſe ait acetum, quod melancholicis aduerſiſſimum exiſtit: nam bilem nigram acidam eſſe contingit, cùm ſcilicet præter naturam habente corpore, & ſyncera, & impermixta fuerit.* Et *lib. 1. ſimpl. cap. 33.* iis qui naturam ſortiti ſunt melancholicã, acetum ſummè nocere aſſeuerat. Subſcribit Auic. *1. 3. tract. 4. cap. de curatione melancholia, §. Et quidam laudauerunt, vt ſorbeat omni nocte acetum forte, & præcipuè acetum ſcilliticum. Nos autẽ timemus in eo malitiam ſcilla, & aceti in hac ægritudine, niſi adſit fiducia, quòd materia ſit generata à cholera adu-* D *ſta, quoniã eſt calida: Nam tunc acetũ eſt magis iuuatiuum ei aliis rebus.* Quare acetum nocet omnibus affectibus melancholicis, niſi atra bilis exuſta calida, & acris, & potiſſimùm à bile retorrida genita ſit; vel exteriùs apponatur pro duris, ſcirrhoſiſque tumoribus emolliendis, vel penetrationis causâ, cum aliis permiſceatur, quæ ſimilem naturam nacta ſunt. In hunc vſum Gal. *14. meth. cap. 5.* & *2. ad Glaucon. cap. 4.* emplaſtris addit acetum. Illo modo Paulus *lib. 3. cap. 14.* in melancholia, morbo aceti quàm acerrimi ſorbitiunculam, poſt omnem cibum porrigit: cum Aëtio *eodem capite*, vbi iam dormire velit æger, quando ſcilicet atra bilis peccat, ſecùs autem faciendum, quando melancholia frigida ſicca exuperat. Præparatus humor leuibus educendus medicamentis, quorum copiam lege *infrà, cap. de Me-* E *lancholia.*

Cephalalgia a flatu ſuborta, curatur reſoluentibus, roborantibus, & aliis quæ intemperiem corrigunt, natiuum calorem refocillant, pituitoſos humores exhauriunt, quorum ſyluam ſuprà deſcripſimus. In quem vſum vtilis eſt cucurbitula ſicca, occipiti cum magna flamma admota, quam etiam ſincipiti affigere non eſt abs re.

Cephalalgia ab inflammatorio cerebri affectu concitata, curabitur, ſi inflammationi præſidia offeras, quæ *cap. de phrinitide, & lethargo, infrà* exquires. Si verò ea ſit ſignum decretorium criſim præuuncians, vt ait *3. criſ. vltim.* tunc pro illius remotione præſidia quærenda non ſunt, vt docet Galenus *1. ad Glauc. 15.* ſed ſolùm criſis futura remediis idoneis eſt iuuanda

uanda : nam dolor ſponte ceſſat,vt ait Auic. *1.3.tract. 2.cap.30.* A

Cephalalgia ex deleteria qualitate, aut lue Venerea contracta, curanda eſt per ea, quæ veneficam qoalitatem retundunt,qualia ſunt Alexipharmaca.Si verò ex morbo Gallico concitetur,eam iis oppognabimus, quæ à proprietate hanc hydram curare nata ſunt, de quibus *lib.2.cap.1.*latè peragemus. Si *vermes* huic malo occaſionem præſtent, quos in anteriore capite naſci teſtatur Auic.*3.1.tract.2.cap.5.*qui morſu membranas pungunt, vellicant, feriunt, & retro eleuato vapore cerebrom labefactant, ac ſpiritos reſoluunt:tunc corpore, cerebróqoe purgatis, vermes interficientia, & expellentia, non modò per os, ſed per nares immiſſa ſunt vtilia,quæ reperies *lib.4. de feb. tit. ſympt. de vermibus.* B

Cephalalgia per ſympathiam ventriculi,curabitur,ſi bilis redundet in eius ore, & æger ad vomitum ſit proclinis,excitato vomitu;ſi verò ea in imo ſit infixa,purgatione per aluum celebrata,clyſtere, leni pharmaco, & poſtea Abſinthij dilutum propinandum; vel hoc medicamento permixto præparatum ſerum lactis exhibendum.Si pituitoſi ſucci in ventriculo innatent, vomitos prouocãdus:& ſi in infima eius parte ſint infixi, vel craſſi,lentique ſint,ij attenuandi,& expurgandi,in quem vſum Hiera ſimplex vtiliſſima eſt, ex Galen.*11. meth.cap.7.*& *2.ſec.loc.cap.1.* Pilulæ maſtichinæ commodæ, ſicut & agaricum, terebinthina com modico puluere diarrhodonis,aut paratæ ex æquis portionibus Aloës,Rhab.Agaric.Maſtich. C

Cephalalgia per ſympathiam à iecore, curabitur venæ ſectione,ſi ſanguis aut multus,aut præcalidus malo occaſionem præſtet. Purgatio clemens porrigenda. Balneum adminiſtrandum, ſed priùs per plures dies ſerum lactis caprini offerendum, in quo per noctem Rhab.flores cordiales, Myrobalani citrini madeſcant. Epithemata iecori admouenda, ſaluatella dextra ſecanda. Sic etiam ſi ſplenis, alteriúſve membri affectio cephalalgiam inducat, partem affectam primariò curabis.

Cephalalgia à toto corpore ſuborta,vt in febribus ſæpè contingit,curatur venæ ſectione, ſcarificatis cucurbitis dorſo admotis,frictione,& ligatura partium extremarum,purgatione elementi per clyſteres,& lenia medicamenta celebrata. Oxyrrhodinum ſincipiti imponendũ,ni febris oriatur ex catharrho; illud enim prohibet illius coctionem, & reſolutionem,vel ex vaporũ craſſorom copia oriatur,qui vel in cerebro generantur,vel ad id ex alia parte ſolent confluere. D

Cephalalgia orta ex ebrietate, curatur duplici ſcopo, vacuatione,& refrigeratione:illa,ſi caput ſit vaporibus & humoribus calidis repletum; quare tunc reuulſionis causâ venæ ſectio celebranda,cocurbitulæ ſcapulis affigendæ. Hac, ingeſtis quæ refrigerandi vim habeant, & vaporum impetum ad caput retundant, vt ſunt vomitus,refrigerantes potiones, ptiſſanæ cremor, panis ex aqua,interdũ eodum vinum.Capiti imponenda refrigerantia,& repellentia,vt roſaceum per ſe, vel cum aceto. Proprietate quadam ebrietati reluctantur Braſſicæ folia aqoa calida madefacta, & capiti circumdata,aut hederæ corymbi roſaceo malaxati. Imperanda quies.Prouocandus ſomnus. Declinante malo cum repellentibus diſcutientia permiſcenda, & ſic roſaceo addendum anethinum, aut chamæmelinum. Ebrietatem arcent olei vnciæ binæ præbibitæ, Amygdalæ amaræ ieiuno ventre eſitatæ numero quinque, aut ſex.Braſſicæ cauliculi. Ipſo iam bibitu, ab ea præcauent braſſicæ viridis, aut mali punici, aut cotonei ſuccus. Eam factam extinguunt Centaurij decoctum, ceruinom cornu. E

Cephalalgia ex caſu, aut percuſſione,curatur venæ ſectione,ſcarificatis,cucurbitulis,quarum beneficio pars ab imminenti inflammatione præſeruetur purgatione per alnom,clyſtere.Repellentia in affecta parte imponenda. Si nuda contuſio adſit, leniendus dolor impoſito roſaceo cum myrtino: contuſæ partes ad ſuppurationem,vel reſolutionem præparandæ. Si verò *ex vteri conſenſu, aut imbecillitate cerebri,vel acutie ſenſus* ortum duxerit, ex ſuperiùs dictis facilè quiſpiam curam colligere poterit, & explicant latè Galenus,*2.ſec.loc.cit.* & Auic.*1.3.tract.2.cap.cit.*

Cephalæa, & cephalalgia eaſdem ferè cauſas habeot, ſola magnitudine euariantes. Hemicrania, affectio eſt doloroſa, diuturna, contumax, dimidiam capitis partem ſecundùm longitudinem,modò dextram, modò ſiniſtram, occupans. Omnes hæ affectiones eadem expoſtolant auxilia. Vnum tamen habent præſidium,ſi ſpirituoſa,præcalidáque ſubſtantia, ſuſpicetur eſſe mali cauſa, quæ ferè in arteriis abondat,vt ſecentur arteriæ in temporibus,aut eæ quæ ſunt pone aures inurantur,vt *lib.de curand. rat.per ſang.miſ.c.21.* & *28.* & *lib.13.meth. cap.vlt.* docuit Galenus: de quo argumento ad Galeni mentem plura prædiximus, *lib.2.hiſt. PP.Medic.in com.hiſt.43.*

OBSERVATIO,

Contumaci Cephalææ, conſerua vtiliſſima.

CONtumax,& rebellis morbus eſt Cephalæa, qua cùm biennio immaniter premeretur iuuenis quidam,& pro roborando capite, abſumendiſque flatibus, & pituita plura eſſet expertus auxilia, quæ latè in hoc capite deſcripſimus,hac ſola per menſem oblata conſeroa ab ea immunis euaſit.Doſis vncia vna diluculo, & altera vncia tribus horis poſt cœnam,decocto ſmilacis aſperæ ſuperebibito.

℞. *Conſeru.flor. ſaluiæ,borrag. ambos,an.*℥ ij.*conſeruæ ſtœcados* ℥ j.ß.*confect.alchermes,confect.hyacinth. an.*℥ j. *theriac.magnæ,mithridatij,an.*℥.ß.*theriac.ſmaragder.*ʒ iij. *aromatici roſat.diamargarit.calidi, diamoſchi dulcis, an.* ʒ iij.*pulu.galangæ, calami aromatici, cinnamom.an* ʒ ß. *nucis moſchatæ,*℈ ij.*pulu.ſmilacis aſper.* ℥ ß. *radic. chin.* ℥ iiij.*radic.pæoniæ* ℥ ß. *ſem.pæoniæ.*ʒ ij.*ambræ* ʒ j.*moſchi,* ℈ j.Excipiantur omnia cum melle, & ſyrupo de ſtœchade,& fiat confectio ſec. art.

CAPVT IV.

De Phrenitide.

Definitio.

PHrenitidis,hic affectus ab omnibus appellatur,quia in ipſo phrena, hoc eſt mens læditur, ex Galeno *lib.1. prorrhet.com.4.*ſumpta denominatione à ſymptomate, hoc eſt delirio, ſeu errore operationum; neqoe enim ſequitur omne delirium, phrenitidem eſſe,quia alij plures ſunt affectus,in quibus delirium citra phrenitidem concitator, vt docet Galenus *lib.2. de ſympt. cauſis cap. vlt.* Nam quando deliriom eſt ſine febre, mania, aut melancholia vocatur, & ſolum delirium cum febre, phrenitis dicitur. Barbari hunc affectum, phreneſim vocant. Auicenna, *Carabitum*, Reliqui *Sirſen* calidum, ſicut lethargum, *Sirſen* frigidum. Nec quodlibet delirium cum febre, phrenitis dicitur, ſed illod tantùm, quod à principio morbi vſque ad eius ſolutionem eſt continuum: quod enim intermittit, ita vt ægri reſipiſcant,vt in acceſſionibus febrium contingit,non dicitur phrenitis, ſed paraphrenitis. Præterea

ad concitandam phreniridem, non debet eſſe ſolùm delirium perpetuum, & cum febre continua, verùm illius cauſa debet in cerebro conſiſtere.

Dupliciter ergo à Galeno phrenitis definitur: Libro 1. *prorrhet. ſect.* 1. *com.* 1. ſic definit: *Phrenitis eſt dementia continua cum acuta febre:* & *li.* 2. *de ſympt. cauſ. cap. cit.* ſic definit: *Phrenitis eſt inflammatio cerebri, aut membranarum eius ex calidis ſuccis genita.* Vtramque ergo definitionem poſſumus adaptare hoc modo. *Phrenitis eſt inflammatio cerebri, aut membranarum eius, cum febre acuta, delirium perpetuum inferens.* Eam approbant Paulus *lib.* 3. *cap.* 6. Aetius *tetrab.* 2. *ſerm.* 2. *cap. prop.* Auic. 1. 3. *tract.* 3. *cap.* 1.

Sed cùm varium ſit ſignificatum inflammationis, in doctrina Galeni, inquirendum ſub qua ratione inflammationis, phrenitis comprehendatur: *Vtrùm ſit inflammatio ſicca, an humida?* Galenus enim *lib.* 2. *ad Glauc. cap.* 1. & 13. *meth. cap.* 1. duplicem conſtituit inflammationis differentiam: humidam, quæ ex calida fluxione membrum occupante contingit; ſiccam, quando nullo humore influente, calor naturalis igneſcit, & hæc veluti febris membri eſt dicenda.

Inflammatio humida ſumitur ſtrictè, pro tumore calido, rubicundo, doloroſo, pulſatorio, renitente, originem ducente ex ſanguine qualitate inculpabili, ſubſtantia mediocri, ſola tamen quantitate peccante, ob quam ex fortioribus ad debiles particulas cumulatim influens, ampla primò, deinde anguſta vaſa replet, quouſque ad intermedia ſpatia accedens, in eis impactus phlegmonen gignat, vt latè docuit Gal. *lib. de inæquali intemperie, cap.* 3. Minùs ſtrictè ſumitur inflammatio, pro tumore quem humor natura calidus generauit, ſiuè is ſit ſanguis, ſiue bilis, ſiue vterque ſimul: quomodo non ſolùm appellamus exquiſitas inflammationes, ſed eryſipelata, carbunculos, & ex variis humoribus mixtas inflammationes. Latiſſimè ſumitur inflammatio, pro tumore omni, ſiue is à calido, ſiue frigido humore ortum ducat. Neque dubites inflammationem à frigido humore poſſe concitari, qui retentus in parte, prohibitus ventilari, putreſcit, & calorem concipit, quod in internis inflammationibus, & præſertim pleuritide palàm fit, quæ à pituitoſo, aut melancholico humore ſcaturit. Quocunque modo ſumas inflammationem, ſemper phrenitis, inflammatio humida eſt, & ex affluxu humoris concitata, vt *lib.* 2. *hiſt. PP. Med. in com. Hiſt.* 23. latè probauimus.

Antequam verò ad alia properemus, dubitandum: *Vtrùm cerebrum poſſit inflammari?* Si enim inflammatio, tumor eſt præter naturam, membrum quod occupat, tumefaciens & extendens; cerebrum autem præ ſua mollitie nec tendi, nec tumere poteſt, quia nec diffluentem humorem retinere, quomodo inflammabitur? Niſi cerebri nomine meninges intelligas, in quibus tantùm fieri inflammationem putauit Serapio, negans eam tam cerebri ſubſtantiæ, quàm oſſibus: hæc enim quia duriſſima, ac ſolidiſſima ſimiliter nequeunt tumere, & extendi. Idem videtur ſentire Iſhac, dum *ſect.* 4. *de feb. c.* 2. Phreneſim definit, calidum apoſtema naſcens in panniculo cerebri: nec multum diſſentit Auic. frequentiam negans, de qua tantùm intelligendi ſunt auctores vniuerſaliter loquentes.

Deinde, cùm docente Gal. *lib. de cauſ. ſympt. vlt.* & 4. *de cauſ. pul.* 14. Phrenitis ex calido ſucco, bilioſóve generetur humore; nec is quia tenuis, aut facilè effluens in laxo, mollique membro vllo pacto retineatur, non poterit ſaltem in ſubſtantia cerebrali gigni inflammatio, niſi fortè in meningibus; vnde immaterialis tantùm calor cerebro ipſi communicabitur, & mentis alienationem inducet, quod ſignificare videtur Galenus, dum 4. *de cauſ. pulſ. cap.* 14. phrenitidem dixit ex meninge gigni, vel ſepto, & 2. *de cauſ. ſymp.* ex mordentibus, & calidis ſuccis, & ſæpè etiam ex calidiori cerebri in-

A temperie: quare Paulus inquit ex inflammatis oriri membranis, ſiue cerebro pariter inflammato, ſiue tantùm præter naturam incaleſcente.

Sed dubium non eſt, poſſe cerebri ſubſtantiam inflammari, id quod præterquam quòd expreſſit Galenus *cit. de cauſ. ſympt.* & 11. *meth. cap.* 18. & alibi, dum phrenitidem definit inflammationem cerebri, vel membranarum eius, ſequuntur omnes, & conuincit ratio Auic. 1. 3 *tract.* 3. *cap.* 1. & priùs docuit Galenus 5. *ſec. loc. cap.* 8. qua affirmant cerebrum poſſe inflammari: quia omne illud quod nutritur, & augetur, eſt obnoxium & defectui nutrimenti, & redundantiæ illius: & ſicuti propter defectum alimenti marceſcit, & exſiccatur; ſic etiam ob immodicam alimenti copiam ſolet repleri, præter na- B turaliter intumeſcere, & inflammationem pati; maximè cùm ſit laxum, molle, & patentibus præditum meatibus, per quos vbertim alimentum attrahit, & fluxiones excipit.

Neque obſtat, quòd inflammatio ſit tumor, quem cerebrum non tolerat: Nam tumor non eſt de eſſentia inflammationis, vt patet in herpete, & eryſipelate, quæ ſunt inflammationes citra tumorem, & eminentiam, quoniam ſola intemperantia, meatuum repletio, & vnitatis ſolutio inflammationem conſtituunt. Quòd ſi concedas tumorem eſſe de eſſentia inflammationis, nihil refert: cerebrum enim cùm ſit viſcidum, citra corruptionem extendi poteſt, & ſolum ſcirrhum inter omnes tumores non patitur; hic enim familiaris eſt par- C tibus duris, ex Gal. 4. *de cauſ. pulſ.* 14. & nos de inflammatione loquimur, quæ ab affluente aliqua ſubſtantia calida originem ducit. Ex quo patet, quomodo poſſit ad ſenſum dilui primum fundamentum, quo ſibi oppoſitum perſuaſit Serapio.

Ad ſecundum. Vera, & exquiſita phrenitis oritur à bile, licèt non ſincera, vt ait Zoar. 1. *theizir, tract.* 3. *c.* 5. ſed alij humori mixta, & potiſſimùm pituitæ capiti familiari; Auicenna autem ex pura admittit, frequentiùs à bilioſo ſanguine; vtcunque tamen cùm prædominetur bilis ab ea ſimpliciter dicitur originem ducere. Quoniam verò in molli, & laxo membro, quale cerebrum eſt, calidi, tenuéſque humores facillimè effluunt, non continentur, raró contingit cerebri ſubſtantiam à bile inflammari, crebrò membranas, & inter eas tenuem, D quidquid Serapio duriori addicat, & videatur ſentire Zoar. *loc. cit.*

Percontaberis: *Vtrùm Phrenitis ſit potiùs inflammatio cerebri, vel membranarum eius?* Nam quamuis verum ita ſit, quòd frequentiùs membranæ, quàm cerebrum ipſum à bile inflammentur, primarióque in exquiſita phrenitide vt plurimùm efficiantur, fieri tamen non poteſt, quin ſimul etiam cerebrum patiatur, tum quia aliter delirium non adeſſet, tum quia ſi tenuis meninx inflammetur, impoſſibile eſt cerebrum ſimul particeps non fieri: ſicut è conuerſo, 4. *de cauſ. pulſ. cap.* 9. Non ſic verò dura meninx, quia longiſſimè diſtat: non aliter ac pleuritide, inflammata pleura ob loci neceſſitatem neceſſariò conſentiunt intercoſtales, & è con- E tra. Et propter hunc quidem conſenſum, inter cerebrum, & tenuem meningem, in qua magis frequens eſt phrenitis, definiuit Gal. 2. *de cauſ. ſympt. cit.* cerebri ſcilicet, & membranæ phlegmonen, non quaſi neceſſarium ſit vtrumque pariter inflammari, id quod ſignificauit Paulus *loc. cit.* ſed vtrumque, & vel bilem ſimul inflammantem, vel ſaltem intemperantem calorem communicari, alterutro tamen, vt diximus, neceſſariò inflammato.

Nec poſſibile eſt Phrenitidẽ dari, ſine eo quòd bilis, vel cerebrum, vel vnam ſaltem ex membranis inflammet. Nec verò ex 2. *de cauſ. ſympt.* oppoſitum colligitur, cum de mania loquitur, quæ ex immateriali calore naſci aliquando poteſt. Porrò etiamſi membranæ frequentiùs à bile, cerebrum à pituita crebriùs lædantur:

A atque adeò hoc magis lethargo obnoxium ſit;illæ contrà phrenitidi,non tollit hoc etiam cerebrum à tenui, calidóque humore nonnunquam infeſtari, membranas à frigido De cerebro expreſſè 4.*de cauſ.pulſ.*8.dum cerebrum eryſipelate tentari affirmat, & colligitur ex Hip.3. *Aph.*19.vbi morbos omnes in omnibus temporibus fieri affirmat, licèt in quibuſdam magis, in aliis minùs: ſimiliter de membris intelligendum.De membranis,6. *Aph.*33.*in com.*& *lib.de conſt.art.med.* 15. vbi eas à frigido etiam humore occupari docet, non minùs quàm cerebrum aliquando à calidis,quod non inficiantur auctores,qui proprio capite de cerebri eryſipelate diſceptarunt.

Obiicies primò.Si phrenitis,propria eſt cerebri affectio,ſaltem exquiſita, frequentiùs illi debet accidere: B non aliter quàm vera pleuritis,quia pleuræ propria & familiaris,illam primariò indicat inflammatum. Secundò.Membranæ frigidæ naturæ,potiùs à frigido ſibi proportionali humore ſunt aptæ crebriùs infeſtari.Tertiò.Si vſq; adeò adhærent cerebrum,& tenuis meninx, quid obſtabit quominùs bilis vtrinque communicetur, quomodóve ſola ſimplex caliditas in cerebrum tranſibit;maximè ſi ob pleuræ cum intercoſtalibus internis vicinitatem,dicimus cum Galeno,perpetuò fluxionem ab vna in alteram partem communicari?

Dic ad primum. Si phrenitidis nomine delirium intelligas,perpetuò cerebrum, ſolúmque infeſtat, quia ſymptoma eſt in actione læſæ principis facultatis in cerebro reſidentis:ſi morbum ad quem ſequitur, non C oportet neceſſariò cerebrum primariò, aut perpetuò obſidere; quantumuis in exquiſita pleuritide, pars à qua nomen ſumpſit,primariò,& neceſſariò inflammata ſignificetur.

Dic ad ſecundum.Membranæ licèt ratione ſui temperamenti magis aptæ videantur à frigido pati; quia tamen denſa illarum ſubſtantia craſſis ſuccis aditum non præbet, ſed calidis & tenuibus, ab illis inflammantur frequentiùs, & proportionabiliter etiam in ordine ad compoſitionem, quam magis importat timor, quàm intemperamentum, aut continui ſolutionem.

Dic ad tertium.Si inflammata membrana intemperies ſola in cerebrum tranſit, fit propter illius mollitiē, D & laxitatem,in qua tenues humores retineri non poſſunt:muſculorum autem ſubſtātia, vtpote magis conſtans, ſuſcipit, & aceruat in ſe,atque ideò ſimul cum pleura ſemper inflammantur, non ſic cerebrum, cum membrana tenui,ſed aliquando.Neque id negauit Galenus,dum 4.*de cauſ.pulſ.cit.*cerebri non meminit. ſed ſolius membranæ inflammationem, definiuit phrenitidem,qui de frequenti,non perpetua cauſa eſt intelligendus. *Num autem inflammatio ſit de eſſentia phrenitidis*,latè diximus,*lib.*2.*hiſt.P P.Med.hiſt.*23.

Vtrùm verò periculoſior ſit inflammatio cerebri,an membranarum? etiam dubitandum. Dic multò minùs eſſe craſſæ;tenuis autem inflammatio, quia debilis, facilè patibilis,& maximè ſenſitiua,ingentes dolores inducit, & cùm vniuerſam cerebri ſubſtantiam intimiùs permeet,& circumuoluat, vt monuit Gal.8. *de vſu part.* E *cap.*8.ſummè periculoſa eſt. At cùm cerebrum ſit membrum nobiliſſimum, & multò plus humoris, quàm membrana recipiat, ſæuiora eo inflammato ſymptomata ſequuntur, & ſic vitæ diſcrimen eſt euidentius: maximè quod dolor non deeſt, cum inuoluenti membranæ fluxionem illicò communicet.

Quia additum eſt in definitione, quòd phrenitis eſt inflammatio cerebri perpetuum delirium inferēs,quærendum:*Vtrùm delirij variæ ſint differentiæ, & gradus?* Delirium eſt error, ſeu motus deprauatus principum facultatum,vt *lib de diff.ſympt.cap.*3.*ad fin.*docuit Galenus.Hoc varias habet differentias: nam aliud eſt delirium phreniticum,aliud melancholicum, aliud maniacum,quorum diuerſos gradus,diuerſa tempora, ac diuerſum modum *infrà* explicabimus.

Hæc enim deliria differunt inter ſe valdè, quia melancholicum à ſucco melancolico generatur; Maniacum ab atra bile; phreniticum à bile,inflammante ortum ducit. Deinde inter ſe plurimùm diſtant, quantùm videlicet diſtat bilis à melancholia, & atra bilis ab vtriſque.

Rurſus delirij multiplex eſt gradus,penes maiorem, vel minorem intenſionem,quos diſtinguere magni eſt momenti,vt ſic rectum de ſalute,aut morte poſſit Medicus iudicium proferre. Qui gradus diuerſo nomine deſignantur ab Hip.in locis multis.Primus ergo delirij gradus eſt,cùm Hip.profert,*parùm delirabat*:quem alio loco explicuit, dicens:*nugatus eſt*;nonnunquam *ſermones,aut verba* dixit:& exprimit etiam, *parùm mente conſtabat*,aut *aliquantulùm delirabat*,vt conſtat ex *epid.ſect.*3.*text.*19.*in Hiſtoria Sileni*: Quæ ſanè læſio de primo gradu deſipientiæ explicanda eſt, cum non ſit abſolutè delirium,quia non vndequaque actio deprauata elucet, quo ſignificato eſt vſus Hip. 1. *epid. ſect.*3. *text.*18. 30.*&* 31.

Secundum gradum delirij explicuit dicens:*delirauit*, quia tunc manifeſta eſt læſio facultatis in actione deprauata.Tertium delirij gradum expreſſit Hip. dicens: *planè delirauit*,ſignificans hoc verbo extenſionem,ſeu intenſionem delirij,vt conſtat ex *eo*, 1. *epid.ſect.*3.*text.*30.Quartum delirij gradum explanat, dicens: *multùm delirauit*,quo maiorem adhuc,& intenſiorem ſignificat C delirij modum,vt docet 1.*epid.ſect.*3. *text.*21. 22.25. 28.*&* 29. Quintum & vltimum delirij gradum oſtendit dicens;*omnino delirauit*, vt conſtat ex ipſo, 1. *epid. ſect.*3.*text.*18.& explicat alio nomine,*penitus delirauit*, vt patet ex ipſo,*cit.epid.tex.*30. & alibi dicit, *multùm loquebatur,magnoperè delirauit*, & *ſibi imperare non poterat,clamabat,ita vt ſe continere non poſſet*,vt ex Hip. *cit. loc.*euidenter colligitur.

Sunt etiam alia verba,quibus frequenter Hip.vtitur ad explicandum delirium,& eius gradum, ſeu intēſionem,quale eſt *ſine voce,taciturnitas,nihil loquitur*,vt conſtat 3.*epid.ſect.*2.*text.*3. Quibus verbis aliquando abolitam facultatis rectricis actionem oſtendere nititur; interdum quantitatem delirij,eius ſpeciem,ac faculta- D tis læſionem,& modum eius.

Denique cùm delirium ſit motus principum facultatum,penes quarum læſionem phrenitidis ſpecies Medici conſtituunt,perſcrutandum:*Vtrùm facultates principes plures ſint conſtituēdæ?* In qua dubitatione ita variæ ſunt Philoſophorum,& Medicorum ſententiæ, vt eas in compendium redigere ſit difficillimum. Auicenna 5.*natural.vlt.*& 4.*natural.*2. quinq; eſſe contendit:Prima, ſenſus communis,qui ſenſuum exteriorum ſenſationes percipit, & inter ipſas ponit diſtinctionem.Secunda,phantaſia, quæ ſenſibilia percepta à ſenſu communi reſeruat, & aliquid non agnoſcit, quam ponit, quia non eſt eiuſdem virtutis obiecta comprehendere, & ſpecies reſeruare. Tertia,imaginatiua, quæ percipit reſeruata in phantaſia, & ex illis componit entia, & E non entia,non tamen iudicat,nam hoc opus eſt intellectus.Quarta æſtimatiua,quæ componit,& diuidit ea, quæ cognita fuerunt per imaginationem, & ex illis infert aliquando ſpecies non ſenſatas:& diſcernit quid conueniens, quid inconueniens ſit,quid proſequendum,& amplectendum. Quinta, Memoria,quæ reſeruat ſenſata per æſtimatiuam illata,& compoſita; quæ virtus formas ſenſatas nec cognoſcit,nec reſeruat,nam hoc munus eſt phantaſiæ.

Philoſophus 2.*de anima*,63.*&*65.quinq; eſſe ordines potentiarum internarum cōfirmauit:Primus, apprehēſio rerum ſenſibilium,& ſuarum ſenſationum per ſenſum communem.Secundus,perceptio & notitia illorū ſenſibilium,in eorum abſentia,quæ fit per phantaſiam,

&

& notitia appellatur abſtractiua. Tertius, imaginabilium per imaginatricem, de qua 3. *de anim.* 55. affirmat, quòd nec eſt intellectus, neque ſcientia, & ſic imaginatio vt plurimùm eſt falſa, quia imaginamur ens, & non ens. Quartus, compoſitio rerum imaginatarum, quæ fit à virtute cogitatiua. Quintus, conſeruatio ſenſatarum ſpecierum, & non ſenſatarum, quæ operatio à facultate memoratrice præſtatur.

Verùm autem ſenſus communis in numero facultatum principum ſit reponendus? Quæſtio eſt celebris: quia plures vnam eſſe ſolam facultatem rectricẽ, nempe ſẽſum communem aſſeuerant, quæ in relatione ad operationes diuerſas quas facit, appellatur phantaſia, imaginatio, & æſtimatiua, cogitatiua, & memoria. Admittendum autem eſſe ſenſum communem, conſtat primò B ex Galeno, *lib. de diff. ſympt. cap.* 3. vbi poſtquam exteriorum ſenſuum ſymptomata eſt proſequutus, orationi adiecit: *Atque hæc ſunt functionum, quæ ad ſenſum pertinent, ſymptomata? quibus præterea duo non mediocris notæ addi debent, nempe vigilia, & veternus, quæ in primo omnium ſenſuum, qui communis quoque dicitur, conſiſtunt.* Quare ſenſum hunc primum, ac principem vocandum cenſuit, quòd externis ſenſibus, ceu famulatu multiplici ac vario vtatur, ipſéque inſtar Regis, ac Iudicis, pro tribunali ſedens, de omnibus quæ quinque illi ſenſus ſuis quinque officiis perfuncti annunciarint, pronunciat, cenſet, ac iudicat. Ac proinde Auerrhoës *lib. 3. de anima, com.* 149. re quidem ipſa vnum, ac ſim- C plicem, functione multiplicem ac varium eſſe rectè dixit: vnum quidem, vt iudicem; vt receptorem, multiplicem. Deinde hoc manifeſtè definitio ſomni demonſtrat ab ipſo Philoſopho confirmata, quippe ſomnus eſt vinculum primi ſenſorij, ſeu primi ſenſitiui, cuius officium eſt externorum ſenſuum ſenſationes percipere, quia ſenſibiles differentiæ, alia vi quàm ſenſibili, ſentiri percipique non poſſunt.

Dic: Tres eſſe internas potentias, imaginatiuam, cogitationem, & memoriam, ex Gal. *lib. de diff. ſympt. c.* 3. & 1. *præſag.* 26. & 4. *de loc.* 1. & 7. *de placit.* 8. & 8. *de vſu part. c.* 6 qui modus eſt Medico vtilior. Patet, quia tot ſunt potentiæ, quot ſunt læſionum modi. Sed læſionis non ſunt plures modi, quàm tres, vt docet experientia. Rurſus. Nihil ex alteratione ſenſibilis aſſequeremur, D niſi imaginatio, ratiocinatio, & memoria eius alterationem ſentiant.

Neque in numero facultatum principum reponas ſenſum communem. Nam is ſi admitteretur, maximè eſſet ad recipiendas ſpecies à ſenſibus exterioribus, percipiẽdáſque proprias ſenſuum interiorum ſenſationes. Sed hoc munus ab imaginatione perfici, nullum eſt inconueniens. Ergo, &c. Inſuper ſi eſſet admittendus ſenſus communis, aſſignaretur etiam organum ipſius, vel pars quædam cerebri, in qua vigeret eius operatio, ab aliis diſtincta, non eſt maior ratio de vna, quàm de alia potentia. Sed vſque adhuc nunquam fuit viſa læſio in organo ſenſus communis, diſtincta à læſionibus aliorum ſenſuum interiorum, vt ex Galeno, & Auic. conſtat. Ergo tres tantùm ſunt ſenſus interni, & tres E tantùm principes operationes.

Si verò obiicias Gal. 1. *de cauſ. ſympt.* 8. & 7. *de placit. cit.* dicentem, ſenſum communem dari, qui omnia ſenſibilia exteriora ſentit. Dic, illum intelligendum eſſe, non de aliqua operatione diſtincta ab aliis tribus, ſed vel de imaginatione, quæ primò omnia ſenſibilia exteriora recipit; vel de facultate animali delata per neruos ad ſenſationes, & motiones obeundas, quæ quidem communis eſt omnibus ſenſibus externis: cùm enim ſenſatio quæuis conſtet ex duobus, ſcilicet ex receptione imaginis, & cognitione ipſius: receptio fit in organo, cognitio verò fit à facultate animali. Ipſe enim Galenus tres tantùm eſſe facultates principes aſſeruit in locis dictis, & ſi quæ ſunt affixæ, ad has tres poſſunt A reduci: vel per communem ſenſum intellige principium ſentiẽdi, id eſt cerebrum, quod expreſsè inſinuat 8. *de placit.* 7. quo loco ſenſum communem, cerebrum vocat; quod eleganter probari ex Gal. 2. *Aph.* 3. 5. *Fit autem huiuſmodi ſomnus, refrigerato primo ſenſitiuo, hoc eſt, cerebro ipſo, &c.* Neque apud Hip. 2. *Aph.* 6. per mentem intelligas ſenſum communem, ſed cogitationem læſam: tunc enim licèt habeamus cauſam ſentiendi, tamen non ſentimus.

Obiicies primò. Nulla adeſt facultas memoratrix, quia conſeruare, non eſt agere. Dic, opus memoratricis non eſſe ſolam conſeruationem, ſed & ſenſum intentionum ſeruatarum; nam repræſentando illam intentionem cogitatrici, & indicando illam eſſe quæ priùs fuit B imaginata, euidenter conſtat, memoratricem eſſe facultatem actiuam.

Obiicies ſecundò. Galenus 2. *de motu muſculor.* 8. ſic ait: *Pars animæ imaginatiua hæc eadem recordari videtur:* quare eadem erit potentia imaginatiua, & memoratiua. Dic: vult Galenus, reſpondere imaginatrici memoratricem; nam quæ maximo ſtudio imaginamur, diutiùs manent impreſſa in memoria: ad proportionem enim imaginationis obſcuræ, aut firmæ, ſequitur recordatio obſcura, aut firma.

Conſiderandum deinde eſt: *Vtrùm ad numerum facultatum principum reminiſcentia ſit referenda?* Philoſophorum, & Medicorum doctiſſimi, reminiſcentiam C à memoria non differre ſibi perſuadent. Sed errant, quia reminiſcentia ad memorandi facultatem referenda non eſt, quemadmodum nec ad imaginandi, nec ad ſenſum communem, ſed ad ſuperiorem aliquam potentiam, hoc eſt, ad intellectricem, interdum verò ad cogitatricem. Nam, teſte Ariſtot. *in fin. lib. de memor. & reminiſcent.* ſolus homo inter cuncta animalia reminiſcitur; & reminiſci, ſyllogiſmus quidam eſt: Sed facere ſyllogiſmos, non eſt memoriæ opus: Quare nec reminiſci. Verùm ſi reminiſcentia fit per ſyllogiſmos particulares, ad cogitationem debet referri; ſi verò per vniuerſales, ad intellectum: Nam reminiſcentia quæ fit hoc modo per vniuerſales ſyllogiſmos, ratiocinatio quædam eſt. Eſt enim ratiocinatio, facultatis in nobis principis actio, quam ratiocinatri- D cem, ſeu intellectricem vocamus. Ratiocinari ſiquidem dicimus, rem quamque, mentis ac rationis indagatione cognoſcere, atque complecti, déque eius natura, viribus ac poteſtate, proprietatibúſque, exactè, ac verè differere, & quæ à mente iam exciderunt, deletáque ſunt, diſcurſu ac ſyllogiſmo iterum ad memoriam reuocare. Quæ omnia cùm à memoria longè diſtent, ſequitur hanc, & reminiſcentiam, non vnam eandémque eſſe, ſed diuerſas eſſe facultates; nec reminiſci, memoriæ eſſe opus: quia memoriæ eſt, recordari abſentium, vt res ſunt actæ; reminiſci verò, eſt in ſeipſum reflecti, vt recordetur. Hinc Ariſt. *lib. de memor. & reminiſcent.* docuit, eos qui addiſcendi & apprehendendi promptitudine pollent, reminiſcentia multùm, memoria verò parùm valere.

E Quapropter tres ſunt facultates rectrices, ex quarum læſione triplex phrenitidis ſpecies conſurgit. Nam ſunt alij phrenitici, quæ illæſam habent imaginationem, cogitando tamen aberrant: quod illi contigit, qui referente Galeno 4. *de loc. affect. cap.* 1. obſeratis intùs ianuis, proiecit per feneſtram ſingula vaſa, illáque ſuis nomenclaturis nominans, prætereuntes interrogabat, iubeténtne vt ea proiiceret. Ex quo intelligere licebat, nec imaginandi functionem fuiſſe læſam, nec nominum memoriam deletam.

Aliquando imaginatio deprauatur, abſque læſione cogitationis: quod non ſolùm in aliis, verùm in ſeipſo 4. *de loc. cap.* 1. expertum fuiſſe teſtatur; cum namque æſtate febre ardente laboraret, putatérque feſtucas atri coloris ex cubili eminere, & floccos ſimiliter

in veſtibus eſſe, eas auferre dum properaret, nihil ſub A digitis adductum inueniens, accuratiùs turſus, vehementiuſque id efficere conabatur, cùm verò audiuiſſet circumſtantes dicentes, eum floccos auellere, & feſtucas colligere, illæſa adhuc in eo manente ratiocinandi facultate, ita rem habere, vt dicebant, ſtatim intellexit. Lædi memoriam reliquis illæſis, patet ex Gal. 2. *de cauſ. ſympt. vlt.* quo loco ex peſte memoriam fuiſſe amiſſam, cæteris potentiis illæſis, proprio exemplo confirmat.

Quod ſanè efficax argumentum eſt, ad probandum eas eſſe ſeiunctas, atque diuerſas: ſed quoniam hoc placitum ab aliquibus impugnatur, idcircò ſpeculandum: *Vtrùm facultates rectrices ſedibus diſtinguantur?* Nam B varij varias defendunt opiniones, Medici, Philoſophi, & Theologi: Nos verò ſedibus diſiungi, probabilius eſſe arbitramur, ſecundùm Principum mentem: Primò auctoritate Auic. f. 1. *doct. 6. cap.* 5. docentis, ſedes & loca virtutum principalium in vétriculis celebrari: quod affirmat etiam 1. 3. *tract.* 1. *cap.* 2. ſequitur Aetius, *tetrab. 2. ſerm. 2. ca. 2. ad init.* vbi affirmat, quod tres ſunt phrenitidis differentiæ: alia, in qua læditur imaginatio, quæ in ventriculis cerebri anterioribus perficitur; alia, in qua læditur cogitatio, quæ in medio; & alia, in qua læditur memoria, quæ eſt in poſtremo: quod etiam aſſeruit Auer. *lib. 2. collig. cap.* 20. Hoc modo Galenus 4. *de loc.* 2. *poſt med. ∫. quòd ſi aliquando, &c.* aſſerit, operationes cogitatiuæ in medio cerebri ventriculo reſidere. C

Secundò. Si huiuſmodi functiones reſiderent in toto corpore cerebri, læſa vna reliquæ omnes læderentur; Nam cùm procedant ex modo ſubſtantiæ cerebri, ſimul cum temperamento, fit vt hoc læſo reliquæ etiam lædantur. Sed hoc eſt contra Gal. *loc. cit. ſupra,* aſſerentis multoties lædi imaginationem, citra læſionem iudicij, & memoriæ, & è conuerſo. Ergo, &c.

Tertiò. Ex vulneribus in diuerſis partibus capitis illatis hoc fit manifeſtum: Nam anteriori cerebri parte læſa, læditur imaginatio; læſa parte media, læditur cogitatio; poſteriori parte vulnerata, læditur memoria. Ergo in diuerſis locis exercentur.

Quartò. Facultates diſtinguuntur per operationes, ex Ariſt. 2. *de anim. c.* 4. Sed vniuſcuiuſque operationis D debet eſſe peculiare inſtrumentum. Ergo in ventriculis fiunt.

Quintò. Quæ ſpecie diſtinguuntur, neceſſariò locis debent ſeparari, ex Ariſt. *lib. cit. de anim. c.* 2. Sed prædictæ facultates differunt ſpecie. Ergo locis debent diſtingui: & debent habere aliquod principium intrinſecum, per quod diſtinguantur, quoniam non poſſunt diſtingui per actus, quoniam hoc illis extrinſecum eſt. Ergo neceſſariò temperamentum diuerſum in diuerſis partibus cerebri eſt conſtituendum.

Sextò. Senſus externi habent diuerſa organa. Ergo & interni, cum in vtriuſque eadem ſit ratio. Sed in cerebro non eſt diuerſitas organorum, præter eam quæ in ventriculis animaduertitur. Ergo in illis exercentur. E

Septimò. Ex Galeni decreto, *lib. 7. de placit. cit.* harum principum actionum inſtrumẽtum, ſpiritus eſt animalis. Ergo in ea cerebri parte potiſſimùm complementum ſuſcipient, vbi abſolutè elaboratorum ſpirituum amplior inſidet abundantia. Hoc autem ex Galeni placito, in locis pluribus in ventriculis accidit. Aptiſſimè igitur principes actiones inibi collocantur memoria in poſtica cerebri parte ſicciore, magis compacta, & ad retentionem aptiſſima; imaginatiua in anteriori cerebri loco; ratio, in medio: nam anima organa corporea ad obeunda ſua munia, requirit accommodata.

Vltimò. Si principes actiones in particularibus locis cerebri non magis fierent, ſed ex æquo in omni eius parte, inde procul dubio ſequeretur, quòd quibus imaginatio, vel memoria imbecillis extiterit, ratiocinatrix autem validiſſima, nuſquam delirium, aut noxa in ratiocinatrice accidet, quin etiam prehendat cogitationem, & memoriam. Sed hoc euentus rerum ſummoperè refellit. Ergo. Sæpè enim conſpicimus heroës, & Philoſophos melancholiâ morbo oppreſſos, & rationem, quæ in ipſis maximè viget, oblædi, ſuperſtitibus memoria, & æſtimatiua, cuius eſt de externis iudicare ſenſibus.

Alij etſi triplicem agnoſcant phrenitidis differentiã, ex læſione trium facultatum in cerebro reſidentium ortam, has non in ventriculis, ſed in tota ſubſtantia cerebrali perfici arbitrantur, & hoc modo difficile non putant, ſæpè lædi vnum illæſis reliquis. Primò: Sicut naturales facultates in eadem parte conſiſtunt, læditur tamen vna aliis illæſis, propter vitium temperamenti, cui addicta eſt dicta facultas, 3. *de cauſ. ſympt. vlt.* nam coctio fit calore, retentio ſiccitate, & ſic de cæteris. Ita videmus ſæpè, quòd in ventriculo, iecore, renibus læditur retentrix, roborata expultrice, & è conuerſo. Hoc modo in canina fame roboratur appetentia, infirmata retentrice.

Secundò. Ex parte paſſi, non eſt æqua facilitas ad læſionem facultatum omnium, ſicut labante ratione fit melancholia, & delirium in vna cogitatione, non in aliis. Et ſicut præſente vniuerſali cauſa interrumpente motum ſeminis, vt terrore, vel imaginatione valida, fit læſio in vna parte fœtus, quæ eo tempore minùs reniti potuit: & ſicut calfaciens, pro varietate paſſi, inducit modò diariam, modò putridam, modò hecticam: Ita læſo temperamento in cerebro accidit, vt hæc facultas magis, quàm alia lædatur.

Tertiò. Admodum rationale eſt, (inquiunt illi) licèt omnes facultates in toto cerebro perficiantur, excedere tamen imaginationem in infima parte cerebri, vbi idola recipiuntur à ſenſibus; creber enim acceſſus idolorum non permittit fixionem idolorum: cogitationem verò, & prudentiam magis in vertice perfici: repons verò ſpectra in cerebello, ſeparariquc cerebellum à cerebro, ne obuerſentur perpetuò phantaſmata cogitationi alia meditanti. Quo fit, vt licèt in toto cerebro ſint omnes, præſtantiùs tamen aliæ alibi perficiantur, & pro varietate partis cerebri affectæ ſequatur læſio facultatis.

Suam opinionem rationibus muniunt, ac confirmant, Prima. Anima ſentiens, ſeu ratiocinatrix in toto cerebro reſidet. Ergo eius facultates in toto perficientur, non in ventribus. Antecedens patet ex Gal. *3. de loc.* 7. & 7. *de placit.* 3. Secundò. Ventres aere implentur, perpetuò recipiunt materiam, tranſmittunt ſpiritum animalem in ipſis genitum, ex Gal. 8. *de vſu part. cap.* 10. Ergo ob continuum eorum motum, imagines in illis ad ſenſum permanere nequeunt. Tertia. Animalis ſpiritus talis dicitur, vt Galeno placet 7. *de placit. cit.* quia primum eſt animæ inſtrumentum. Ergo cùm is non ſolùm in cerebri ſinibus contineatur, verùm & in toto eius corpore, teſte Gal. 8. *de vſu part. cap.* 13. ſuperfluus hic eſſet. ſi principes facultates in cerebri ventriculis perficerentur, non eo vteretur anima, velut in aliis ſenſilibus, & motricibus functionibus facere ſolet. Sunt & alia pro hac opinione argumenta, quæ, ſicut eorum dilutionem non propono, breuitatem affectans, quærat qui velit apud Recentiores à me citatos, *lib. 1. inſt. PP. Med. inſt.* 12. Nam nobis ſat ſit monſtraſſe loca.

Illa verò circa definitionem phrenitidis eſt reſidua diſceptatio: *Vtrùm principes animæ facultates per organa operentur?* Nam Philoſophus 2. *de generat. animal.* 3. ſic ait: *Mens ſola diuina eſt, & nihil cum eius actione communicat actio corporalis.* Contrarium firmat Galenus 9. *de vſu part.* 4. *Demonſtratum eſt ratiocinatricem habitare in cerebro:* & 7. *de placit.* 4. *Cerebrum per ſe imaginatur, memoratur,*

memoratur,&c. Dic: Harum facultatum quaſdam eſſe communes brutis, vt memoria, imaginatio, æſtimatio, alias homini tantùm dicatas, vt cogitatio, intellectio, reminiſcentia. Igitur facultates tantum homini attributæ, non fiunt per organa, ſunt enim hæ omninò materiæ expertes.

Rurſus. Virtutes organicæ deſtruuntur per ſe, & non apprehendunt ſe, & ſuum inſtrumentum, nec ſibi ſimile: intellectus verò apprehendit ſuam intellectionē. Inſuper. Poſt forte obiectum virtus organica non apprehendit debile, intellectus ex forti intelligibili meliùs apprehendit debile, & denudat intelligibile à menſura, & cæteris conditionibus materiæ, quod non faceret, ſi vteretur inſtrumento.

Adde, quòd cùm vtatur forma infinita, quæ eſt vniuerſale, caret inſtrumento. Deinde. Anima facit quædam ſine corpore, vt cùm ratiocinatur, vel reminiſcitur, ex Gal. *in introductorio, c.* 13. Quare non eſt reprobandus Galenus, ac ſi arbitretur virtutem cogitatiuam operari in corpore, quia cogitatiua vt homini attributa, non vtitur organo, ex Gal. 2. *de loc. cit.* Dictum autem Galeni, 9. *de vſu part.* intelligatur ratiocinari animam per cerebrum, non vt inſtrumento, ſed vt ſubiecto. Quo pacto autem Actuarius, 2. *de ſpirit. vit.* animam intellectiuam pati affirmat, ſi non habet participationem? Dic, quòd non patitur per ſe, ſed per accidens.

Differentiæ.

PHrenitis, alia eſt exquiſita, quando nempè cerebrum, aut membranas occupat inflammatio; alia notha, quæ à ſepto inflammato originem ducit: nam hac parte inflammata delirium continuum adeſt, ob magnum ſepti cum cerebro conſenſum. Ab inflammante materia, etiam phrenitis dicitur exquiſita, quando ſcilicet bile flaua, vel pallida; vel à tenuiſſimo & feruentiſſimo ſanguine oritur, nulli alteri humori permixtis: Illegitima verò appellatur, quando ex bile, & pituita ſimul mixtis inflammatio conſurgit, quare affectio hæc ex lethargo, & phrenitide eſt compoſita, Typhomaniam Græci vocant.

Deinde pro bilis varietate, etiam phrenitidis differentiæ eliciuntur à Galeno, 3. *de loc. cap.* 7. Nam mitior aliquando fit, vehemens, aut ferina: hæc quidem, ſi à præaſſata bile generetur; vehemens, ſi à flaua, quæ pura & ſincera eſt bilis, magno prædita calore, & acuitate, 2. *criſ.* 12. mitior, ſi à pallida: non enim ſincera exiſtit, ſed aquoſis humoribus permixta, ac proindè minoris acrimoniæ, ex Gal. 3. *acut.* 2. Inſuper ex delirio, & ſenſuum internorum læſione phrenitidis differentias colligit, *lib. de diff. ſympt. cap.* 3. Nam in pluribus ſola imaginatio læſa eſt, ratione, & memoria illæſis: alij ſola ratione aberrant, imaginationem, ac rationem illæſam habent: tertia eſt differentia, in qua imaginationis ſimul, & cogitationis error adeſt, ſeruatur tamen memoria, vt *ſuprà* ex Galeni mente confirmamus. Aliæ ſunt delirij differentiæ ab accidentibus deſumptæ, ob quas phrenitici alij hilares ſunt, & ridentes delirant; quidam feroces, aut triſtes: quas omnes differentias ex humoris varietate emanare certum eſt.

Cauſa.

CAuſa duplex eſt, externa, & interna. De hac dubium eſt non inutile: *Vtrùm phrenitis à bilioſo humore, vel à ſanguine generetur?* Quia Galenus *locis citatis*, à bilioſo humore hunc affectum oriri aſſeuerat; & pro varietate bilis, tres phrenitidis ſpecies cōſtituit, magis, aut minùs periculoſas: ſic enim ait 3. *de loc. cap.* 7. *poſt princ. Atque ob hanc cauſam phrenitis nonnunquam mitior eſt, cum videlicet à pallida bile ortum contraxit;*

A *aliquando vehementior, cum flaua bilis eam peperit; atque inſuper alia nonnunquam dementia occurrit ferina, flaua bile præaſſata.* Cuius rei traditur cauſa à Galeno, *lib.* 10. *ſimpl. tit. de felle*, quia bilis pallida minorem retinet caliditatem, & acrimoniam: generatur namque ex humore ſeroſo, aut pituitoſo, flauæ bili admixto; & ſic flaua bilis eſt calidior: quæ ſi aſſetur, & obduretur, maiorem caliditatem, & acrimoniam conſequitur.

Galeni mentem confirmant ſigna, quæ phrenitidem comitantur, quæ à ſolo bilioſo humore originem ducunt: Vigilia immodica, febris arida, delirium ferox, ſqualor oculorum, & alia. Deinde, ex ſanguine non concitatur vigilia, ſed profundus ſomnus, aut propenB ſio ad dormiendum; & ſanguis eſt natura humidus; & delirium potiùs eſt cum riſu, quàm cum rixa; & febris non arida, ſed humida, & halituoſa exiſtit.

Si verò hæc vera ſunt, cur Auicenna, & cæteri Arabes à ſanguine phrenitidem oriri aſſeuerāt? quin Græci id etiam conteſtantur: Paulus enim ſic ait, *lib.* 7. *c.* 6. *de phrenitide, in princ. Cauſa morbi eſt, vel ſanguis ſuperans, vel bilioſus humor, &c.* Dic, nullam eſſe repugnantiam inter hos auctores, quoniam phrenitis aut generatur ex bile, aut ex ſanguine tenuiſſimo & feruentiſſimo, qui quidem non ſolùm in tenuitate, ſed calore, & acrimonia ad naturam bilis proximè accedit, & ideò pungit & irritat, flauæ bilis inſtar: ex quo ſanguine, 2. *ad Glauc.* 1. Galenus eryſipelatoſas inflammationes poſſe geneC rari conceſſit.

Sed occaſione præſentis dubij accuratiùs examinandum: *Vtrùm inflammatio ex ſolo ſanguine oriatur?* Extant enim de hac re plura Galeni teſtimonia, quæ exactiori lima indigere videntur. Et primùm: Inflammatio propriè ſumpta, nihil eſt aliud quàm calidus quidam tumor, ex Gal. *lib. de tumorib. præt. naturam, cap.* 2. *&* 7. & 4. *Aph.* 34. *in com.* & 6. *epid. ſect.* 4 *com.* 5. & 2. *de diff. reſpirat. cap.* 7. & *lib.* 1. *progn.* 27. *&* 29. vbi aſſerit appellari ab Hip. dolens œdema, ad differentiam aliorum tumorum præter naturam, quos omnes ſolebat œdemata vocare, vt refert ipſe Galenus, *lib. de officin. med. ſect.* 3. *com.* 30. & 5. *Aph.* 65. Sed ex quocunque humore ad partem aliquam decumbente, & in ea aceruato, putreſcentéque, poteſt generari calidus, dolénſque tumor. D Ergo non eſt vniuerſaliter verum, fieri ex ſolo ſanguine inflammationem, ſiue ea pleuritis ſit, pulmonia, aut phrenitis; id quod ex ipſo Galeno confirmatur, 2. *criſ.* 12. quo loco eam ex omni poſſe procreari humore doctè confirmat.

Secundò. Illa quæ à parte inflammata excernuntur, indicare ſolent humorum qualitates, & differentias, ex quibus fit inflammatio. Sed pleuriticorum ſputa, modò flaua, nonnunquam candida, & ſpumoſa apparent; ſicut & aliquando rubea, aut nigra, pro inflammantis humoris varietate, ex Gal. *lib. de conſt. art. med. cap.* 25. & 6. *Aph.* 33. Ergo non magis ex ſanguine, quàm ex quocunque alio humore in pleura aggregato, putrefactóque oritur pleuritis: Atque ideò Galenus, licèt aliE quando inflammationem ab eryſipelate, ſcirrho, & œdemate ſeparauerit, prædictos tamen tumores omnes, ſi in pleura accidant, pleuritidis nomine non dedignatur.

Tertiò. Ex phreniticis, quidam rident, alij plorant, alij cogitabundi, alij furibundi ſunt. Atqui tam varij effectus ab vno, eodémque ſanguine fieri non poſſunt. Ergo etiam ab humoribus aliis naſcitur inflammatio: ſiquidem ex quocunque excedente ſæpè, pleuritis, & phrenitis generantur, & frequenter pulmonia, ex calfacta, putrentéque pituita; quæ inflammationum ſpecies magis celebres, magiſque frequentes ſunt.

Veteres Medici inflammationis nomen vſurpabant pro omni partis ardore, vel incenſione etiam citra humoris influxum, & propriè inflammina appellabant,

vt refert Galenus, 6. *epid. ſect.* 4. *com.* 1. & 2. *de fract. com.* 8. & 1. *ad Glauc. vlt.* & 5. *Aph.* 23. & 65. Nos inflammationem, phlegmonénve duplici modo ſumimus: propriè & preſsè, & latè ſeu latiſſimè. Primo modo ſumpta, illum tantùm tumorem comprehendit, qui ex benigno, & naturali ſanguine ortum habet, appellatúrque exquiſita, 2. *criſ. cap.* 2. quam ſolam inflammationis nomine dignabantur priſci, 1. *ad Glauc. in fin.* Secundo modo etiam herpetes, & eryſipelata complectitur, 2. *ad Glauc. cap.* 1. Latiſſimè accipitur inflammatio pro tumore, qui ex omni humore fit: fieri autem poſſe ex omni, docet Galenus expreſsè, 2. *criſ.* 12. confirmátque flauum pleuriticorum ſputum, indicans merè bilioſum eſſe inflammantem humorem, rubeum, ſanguinem; candidum & ſpumoſum, pituitam; nigrum, melancholiam, ſine permixtione vlla, *lib.* 2. *criſ. c.* 12. & 6. *Aph.* 33. Illud etiam varij phreniticorum affectus manifeſtum faciunt.

Aduertes deindè, quòd licèt inflammatio ex quocunque humore poſſit generari, non ideò tamen omnis tumor præter naturam cum inflammatione conuertitur. Neque humor qui in parte aceruatur, quomodocunque ſe habens, inflammationem facere poteſt, ſed putrens, & excalfactus: In quo ſanè à ſingulis alijs tumoribus, etiam à ſimili humore ortis diſtinguitur: bilis enim quandiu putredinem non contrahit, eryſipelas facit; pituita, œdema; melancholia, ſcirrhum. At poſtquam prædicti humores putredinem conceperunt, & ea concepta extraneum calorem corpori impertiunt, inflammationes efficiunt, bilioſus quidem, eryſipelatodes; melancholicus, ſcirrhoſas; pituitoſus, œdematoſas, 2. *criſ.* 12.

Ex quibus *colliges primò*, non ſibi aduerſari Galenum, dum inflammationem ſeparat ab alijs tumoribus præter naturam; nonnunquam omnes inflammationis nomine compellat. Quandiu ſiquipem tumefaciens humor, putridus non eſt, œdema fit, eryſipelas, vel ſcirrhus, inflammatio autem, vbi iam putredinem, & extraneum calorem concepit.

Colliges ſecundò, meritò 2. *de locis, cap.* 9. de omni inflammatione vniuerſaliter aſſeruiſſe, eſſe calidam affectionem: Nam quamuis aliquando ex frigidis naturâ humoribus ortum habeat, quia tamen, antequam putreant, inflammationem non efficiunt, (non aliter, ac putrida febris ex putredine cuiuſcunque humoris) calida affectio dicitur: per ſe quidem ſæpè, quia materia calida eſt, vt ſanguis, & bilis; ſemper verò ex accidenti, ratione extranei, putredinosíve caloris, qui in omni humore neceſſariò requiritur, ad hoc vt poſſit inflammationem efficere, quemadmodum dictum eſt.

Nec ſanè dictis aduerſatur, quod 2. *de loc.* 9. vniuerſaliter ſcribit, ex affluente ſanguine fieri: Non enim per ſanguinem intellexit Galenus, quartum illum humorem à tribus reliquis diſtinctum, ſed promiſcuam illam vaſorum materiam, à qua omnis oritur inflammatio, modò vno, modò alio humore putreſcente, vel pluribus ſimul. Iam verò rubeus color, quem ad inflammationem nonnulli etiam requirunt, induci poteſt à putridi qualiſcunque humoris feruore, excedentéque caliditate, cuius ſoboles eſt ipſa rubedo, 5. *Aph.* 23. & *lib. de tumorib. præter natur. cap.* 2. & 3. *de fract.* 8. Denique non obſtat quod *ſuprà* dictum eſt, pleuritidis ſputum, flauum, aut bilioſum eſſe; peripneumoniæ autem, candidum, aut ſpumoſum, ac ſi ab vno tantùm humore pleuritis, & peripneumonia orirentur: nam quamuis vnaquæque ex cuiuſque humoris abundantia fieri poſſit, cum tamen frequentius ſit pleuritidem à ſanguine bilioſo, pulmoniam à pituitoſo generari, ſine errore licet vniuerſaliter pronunciare, huiuſmodi ſputa candida, & ſpumoſa, pituitam ſignificare.

Antecedentes, procatarcticæque cauſæ phrenitidis, A illæ ſunt, quę bilem, bilioſúmque ſanguinē accumulare queunt. Ex illis ſunt, auctore Aureliano 1. *acut.* 1. temperamentum calidum & ſiccum, æger ſit mente mobilis, iuuenis, vel etiam ad ætatem declinantem accedat: in iuuenili enim ætate bilis flaua progignitur; in declinante verò, genita in iuuenture ſeruatur. Iuuat aër calidus, & ſiccus, & tempus anni: iam æſtatis, & autumni tempore homines in hunc morbum facillimè incidunt. Mora in balneo, & ſole, exercitium immodicum, ira, curæ, ieiunium, ſtudium aſſiduum, immodica vigilia, vini meracioris potus, rerum calidarum eſus, conſueta hæmorrhagia ſuppreſſa: hæc enim omnia bilem generant, & ortam ſummoperè exacerbant.

B *Signa imminentis, incipientis, & confirmatæ phrenitidis.*

PLura ſunt ſigna, quæ phrenitidem futuram præoſtendunt; alia, quæ præſentem adeſſe ſignificant. Ea omnia dilucidè plana faciam. Galenus *lib.* 5. *de loc. affect. c.* 4. veræ phrenitidis indicia recenſet, vigilias magna ex parte antecedentes, & cephalalgias, ex calidis ſuccis cerebrum impetentibus, & ex eadem cauſa ſomnum variis imaginibus turbatum, ita vt inter dormiendum exurgant, & ceu œſtro agitati vociferentur: effundant aliena verba: irrationabiliter obliuiſcantur: velociter, ac temerariè reſpondeant: acutè febricitent: magnam & raram edant reſpirationem: potu exiguo vtantur: oculos nunc ſanguineos, nunc ſqualidos præ ſe C ferant; ex altero aliquando lachrymentur: lucem effugiant, nonnunquam tenebras: ſanguis è naribus fluat: delirium paulatim, non repentè incipiat; non intermittat, ſed continuò perſeueret: turgeant in fronte venæ. Inſuper & oculos, vel immotos habent, vel immodicè palpitantes; modò ſine cauſa quieſcunt, modò frequenter, & inordinatè mouentur, manibus præcipuè quas ferè nunquam habent immotas.

Deinde extrema inquirunt, ſtragula colligunt, feſtucas vellunt, floccos carpunt, frequenter excreant, caput concutiunt: alij oculos continuò abſtergunt, dentes, aut nares; linguam præ ſiccitate exerunt, & vndiq; verſãt; ſilent pertinaciter, aut immodicè, aut inordinatè loquuntur, ſed tremula, ſubmiſſa, & acuta voce obganniunt. D Doloris cauſam habentes; non dolent, etiamſi pars affecta prematur. Denique vrinam albam, & decolorem emittunt, ex vniuerſæ bilis raptu ad caput, 1. *prorrhet.* 4. & 4. *Aph.* 72.

Hæc, & alia plura phrenitidis indicia, colliges potiſſimùm ex Hip. & Galeno, *lib.* 1. *prorrhet.* & 5. *de loc. c.* 4. Auic. 1. 3. *tract.* 3. *cap.* 2. Paulo *loc. cit.* Tralliano, *lib.* 1. *c.* 13. & aliis: ex quibus quidem nonnulla futuram phrenitidem prænuntiant, vt acuta, malignáque febris; tardò enim ab initio phrenitis inuadit, ſed plurimis à quarta, aut quinta, aut ſexta die incipit, aut adhuc ſeriùs ingraueſcente febre. Capitis grauitas, ac dolor vehemens præſertim circa occiput, aſcendente halitu per poſticam cerebri partem, ex copioſo, feruentíque humore, qui ex arteria dorſi elatus, ebullitione ſua altas partes E perrepeat. Vigilia importuna, quæ cerebrum exſiccat & reſoluit, & ad ſuſcipiendos vapores ex partibus inferis aptum reddit, & ſic cucurbitulæ ritu attrahit, abſorbétque humores, & eleuatas fuligines exhaurit. Somnus manifeſtis imaginibus turbatus, quare inſomniis exturbati, clamant, & exiliunt. Vrina repentè alba facta. Irrationalis obliuio edendi, bibendi, egerendi. Carentia ſitis: nam licèt adſint cauſæ ſitim concitantes, & calida ſiccáque affectione laborent, & linguam præ ſiccitate aſperam habeant, tamen ab Hippoc. 3. *epid. ſect.* 3. *text.* 44. dicuntur non ſiticuloſi, & 1. *prorrhet. text.* 16. vocantur paucibibuli. In hunc ſenſum 2. *Aph.* 6. prædixit Hip. *Quicunque dolentes parte aliqua corporis, dolorē non ſentiunt, iis mens ægrotat.* Spiratio rara,

&

Digitized by Google

A & magna : ſic enim dixit Hip. *lib.1.prog.24. ſpiritus, qui magnus inſpiratur, multóque interpoſito tempore, delirium ſignificat* : quare phrenitici ferè ſunt breuiſpiri.

Alia ſunt ſigna, quæ phrenitidem præſentem iam monſtrant, eámque propriam atque exquiſitam: & inter omnia paulatim incipiens, perſeuerantíſque delirium, quod verbis, vocibus, ſilentio, geſtibus, ac demum aliis actionibus multifariam ſeſe prodit ferox, ac ferinum. Accedit febris arida, & quæ citra notabilem mutationem ægrum opprimit : pulſus paruus, celer, creber, durus, neruoſus, ſubtremenſi ſimilis, imò conuulſus. Lucis auerſatio, & aliquando tenebrarum fuga.

Horum omnium cauſa, & in ſignificando fides vt appareat, de aliquibus dubitandum, & quærendum : B *Vtrùm ſigna imminentis & præſentis phrenitidis à Galeno tradita, ſint vera?* Nonnulla enim cauſam habent euidentem in ſignificanda futura, eáque germana phrenitide, vt peruigilium, ſomnium, cephalæa, obliuio, audax reſponſio: quæ omnia ex vaporibus acribus, irritantibus, & pungentibus cerebrum, & membranas, oriri non eſt dubium.

De reſpiratione autem magna, & rara ſic dicendum: Quamuis non omnia reſpiratio præmeditata ſit, omnis tamen imperata eſt, nec verò vt talia dicatur, neceſſarium eſt imaginationis imperium ſentiri : facilitas ſiquidem actionum, conſuetudo, & animi in aliis rebus occupatio, plerumque faciunt, vt nec imperare nos, dũ fit, ſentiamus, nec recordemur imperaſſe. Cur verò in C delirantibus etiam detenta, & occupata imaginatio non imperet opus vſque adeò ad vitam neceſſarium, & per ſomnum etiam ſeruatum, quo tempore obruta eſt, & ab aliis functionibus prorſus vacat : cauſa eſt, nimia phantaſmatum quibus detinentur occupatio, propter quam, aut penitus obliuiſcuntur reſpirare, aut ſufficienter : vnde cùm iam valdè vrgentur ob nimis auctum vſum, reſpirant multùm.

Ratio verò ob quam ipſi paucum bibant, eſtu hæc : Nam etſi ſimiliter aliarum functionum obliuiſcantur, & rarò etiam bibant, non perinde tamen multùm : vel quia ſitis vehementia minus quàm refrigerij vrget; vel quia ſitiens venter à vicinis partibus humidum trahit, & ſine potu prementi ſiti ſatisfacit: hinc enim ſitis ceſ- D ſat eam tolerantibus, ſimiliter & fames; videlicet ob tractionem, quæ à circumiacentibus membris fit ad ſitientem, faueſcentémve ventriculum : quòd ſanè reſpirationi non euenit, nec enim eſt vnde externus aër ad pulmonis, & cordis refrigerium, quàm ſpirandu attrahatur. Quidam putant, quòd parùm bibant phrenitici, ex proprietate temperamenti cerebro inducti, euenire, ratione cuius aquam auerſentur; non aliter quàm à rabido cane contrahunt hydrophobiam, id eſt, aquæ metum, quæ ſpecies etiam quædam delirij nuncupatur. Alij ad aquæ faſtidium referunt, quo fortè capiuntur, ſicut etiam multis accidit cibos abhorrere; aut quia ſua phantaſia deluſi malum aliquod aquæ permixtum arbitrantur.

E Vltra hæc. Contra ſigna tradita obiicies hoc modo. Si in cerebri malis, docente Galeno *lib.3. cap.7.* febris eſt ſymptoma quoddam, & potiùs ſubſequitur ad inflammationem, quomodo *5. de loc. cap.4.* inter ſigna antecedentia phrenitidem, recenſetur? Deinde ferox reſponſum, ac irrationalis obliuio, principem facultatem iam eſſe læſam ſignificant. Igitur non minùs hæc, quàm expiratio illa, potúſque exiguus, inter ſigna præſentis phrenitidis reponenda ſunt, vt 5. *prorrhet.* 16. & 2. *prog.* 24. Hip. monet : neque enim ferocitas in paraphrenitide fit, ſed in exquiſita phrenitide; nec reſpirare obliuiſcuntur homines, cùm ſit opus ad vitam vſque adeò neceſſarium. Denique nec potare affectionem calidam, & ſiccam habentes, niſi quæ patiuntur, non intelligant, ex Galen. 3. *epid. ſect.3. com.*44. & vt inquit Hipp. 2. *Aph. cit.* qui talibus mens ægrotat, id eſt, iam actu vacillat.

Præterea. Non inſanit, aut aberrat mens quum auerſatur ea quæ nocitua ſunt & moleſta. Sed lux eſt infeſta, & ingrata oculis, habentibus inflammationem in cerebro. Igitur lucis auerſio non erit ſignum delirij. Minor patet, quia ex obſtructione inflammationis, & reſolutionis, quum exiguus ſpiritus ad oculos deferatur, debilitatur viſus, & multò magis à luce exiguos ſpiritus diſſipante, 1. *progn.* 10. & 1. *de cauſ. ſympt.* 6. & ideò laborantibus oculis nigredo grata, vtiliſque eſt, & ab Hip. commendata, 4. *acut.* 48. in implacidis febribus, difficiliſque tolerantiæ, in mali ſubſidium, & moleſtiæ lenamen. Quòd ſi aliquando tenebras auerſantur laborantes, id etiam rationabiliter fit : quia enim oculis natura ſplendidiſſimis oppoſitæ ſunt, diu ferri non poſſunt, ſine eo quòd triſtent, & infeſtent.

Inſuper. Oculi ob nimias vigilias à quibus exſiccantur, ſquallidi, concauique redduntur, 1. *prog.* .concreti, hoc eſt, immobiles, ob extinctionem virtutis, à qua muſculi mouentur, 6. *epid. ſect.* 1. *com.* 27. palpitantes ex vaporibus in ipſos eleuatis, à quibus ſola paraphrenitis fieri poteſt. Ergo non poteſt ab illis monſtrari phrenitis, hoc eſt delirium cum febre, ex inflammatione, ac multitudine generata. Imò nec à rubris, lachrymantibúſque oculis, quia ſæpè ſanguinis è naribus profluuium ſignificant, 1. *epid. ſect.* 2. *text.* 80. & 2. 4. *tract.* 5. *cap.* 23. Inuoluntariæ lachrymæ aliquando potiùs mortem, quàm delirium portendunt, 5. *prog.* 10. 1. *epid. cit. lib. 6. epid. ſect.* 2. *text.* 21. & 4. *Aph.* 52.

Vltrà. Feſtucarum collectio fit propter apparitiones, ſeu viſa, à quibus deluduntur oculi, ex craſſo & opaco vapore, inter corneam, & glacialem obſcurante, 1. *de cauſ. ſympt. cap.* 2. Sed huiuſmodi vitium oculorum eſt, non imaginationis. Igitur perperam docuit Galenus, ex eo delirium indicari. Probatur minor, quia licèt imaginatio cum oculi errore conſentire videatur, indicans adeſſe quæ falsò repræſentantur, ac intemperans manibus ad eorum euulſionem; decipitur tamen ex errore viſus, circa cuius, & reliquorum ſenſuum cognitiones negotiatur, & à quibus ſuarum actionum initium ſumit, atque inde nullam læſionem perpeſſa aberrat, 1. *de cauſ. ſympt. cit.* vbi etiam in homine ſano, vel leui morbo oppreſſo fieri ſimiles deluſiones aſſeuerat.

Quinimò etiamſi demus lædi imaginatiuam ipſam in huiuſmodi vitiis, quum non minus etiam læſa, aut ſaltem decepta credatur, vbi impoſſibilia fingit, aut ex aliquo obſtaculo parietem, v.g. argenteum indicat, imò etiam in ſuffuſionis initio, floccos, culices, aut ſimilia oculis obuerſari, idque ſine vitæ diſcrimine, aut ſaltem magno morbo; cur ergo hæc tam lethalia erunt, aut mortem præſagient?

Rurſus. Si phrenitici aridam habent linguam, 5. *prorrhet.* 3. & aſperam, *com.* 16. præ ſiccitate nimia, ratione cuius, quia moueri non poteſt, ſilent, vnde loquaces, & linguam ipſam exercentes, ac vndique verſantes, maximè cùm non ſitibundi ab Hipp. dicantur? Denique, ſi imaginationi ſemel conceptæ vſque adeò pertinaciter inhærent delirantes, vt vi nulla dimoueri queant, vnde tam varij effectus, vndéve tam crebras, & vehementes habent rationes, animali ſpiritu ferè inaniti?

Hæc in ſignis phrenitidis explicandis, mea opinione, licèt videantur obſcura, habent tamen explanationem commodam : dummodò tamen aduertas, quòd licèt nonnulla ex memoratis ſymptomata, ſoleant interdum phrenitidem antecedere, atque adeò futura prænunciare, non tollit hoc quominùs præſentem etiam ſimul demonſtrent, & confirment: ac tunc fortiora apparent, ob magnum iam, & confirmatum nocumentũ, ex bilis copia, cerebrũ, vel meningem occupante, inibíque imbibita, & impacta, vt loquitur Trallianus, phlegmonem

iam conſtituente: nonnunquam verò conſequuntur. Nec omnia neceſſariò, ſed quæ tantùm propria, at inſeparabilia dicuntur; alia quandoque aſſiſtunt; non rarò inter ſe variant.

Hoc modo acuta febris aliquando antecedit; perpetuò ſequitur, & comitatur phrenitidem: quo nomine ſymptoma dicitur, 4. *Aph.* 73. & *lib. de diff. morb.* 5. Antecedunt etiam vigiliæ, ex Gal. 5. *de loc.* 4. mentis aberratio, 1. *prorrhet.* 15. audacia. 6. *epid. ſect.* 1. *text. vlt.* ferocitas, *cit. prorrhet.* 25. & *lib.* 2. *eiuſdem*, 25. cum ferocitate reſpondens, proximè ad phrenitidem accedit, maximè ſi natura modeſtus, compoſitúſque ſit: & reſpirandi oblivio, (vnde magna & rara fit reſpiratio) bibendi, & aliorum, quæ quia ad vitam neceſſaria, nunniſi iam mente turbata ſolent effugere. At vbi firmata iam eſt, factáque phrenitis, ingrauescunt vt plurimùm, fiuntque fortiora.

Iam verò auerſio ingrati, noxiique luminis exiguos ſpiritus phreniticorum diſſipantis, licèt ſanæ mentis indicium videatur; vel inde tamen ſatis afflictam, & reliquis concurrentibus notis cerebrum inflammatione occupari ſignificat, & aliquando interitum, 1. *progn.* 2. Quinimò lucem non effugiunt phrenetici, quaſi diiudicantes noxia, ſiquidem pro lumine tenebras aliquando auerſantur; ſed propter viſa & imagines, quibus tam in luce, quàm in tenebris, non ſine magno rationis nocumento terrentur.

Immobilitas autem oculorum, cùm factæ conuulſionis argumentum ſit: ſicutis, palpitatio, ſeu tremor ſquallor, conſumptionis, præſente acuto morbo abſque graui noxa principis facultatis non eueniunt, 6. *epid. ſect.* 1. *com. cit.* Nec quicquam obſtat, ob inflammationem etiam cerebri euenire; ab eo ſiquidem inflammato conuellentes humores palpitationis cauſæ poſſunt deſcendere; & ab excedente calore humidum, & ſpiritus diſſipari; atque euacuari oculi; fierique rubri, vel ex ipſa inflammationis materia, vel quia calor vehemens oculis etiam communicatur, vnde fit ſanguinis tractio ad illorum venas, & labefactio.

Lachrymantur, vel alter tantùm, ob defluentem humiditatem à cerebro, ea defectu retentiuæ, aut calore ea ſiccante. Quòd ſi aliquando à lachrymis eruptio ſãguinis per nares ſalubriter expectatur etiam in acutis, & periculoſiſſimis morbis, hic eſt, quibus ſigna non adſunt alia vel mortem indicantia, prout ipſe expreſſit 1. *epid. cit.* Quod verò attinet, ad feſtucarum collectionem, fatemur quidem eam in phreniticis cauſam habere, fuligines, ſeu opacos halitus albugineum obſidentes, perinde ac in initio ſuffuſionis ſolet accidere; aut imaginationes etiam clauſis oculis, & in tenebris conceptas, quod in ſuffuſionis viſis non inuenies: ſiue autem obuerſentur, ſiue non, ſed concipiantur tantùm viſa, ingens cerebri nocumentum, magnáque perturbatio rationis inde ſignificatur, quin & euidens vitæ diſcrimē ea ſignificata cerebri inflammatione: non enim ad præſentiam morbi acuti talia conſequuntur viſa, niſi ob ſummam humorum aduſtionem, multámque aduſti humoris copiam, quæ quia intra caput contineri non potuit, ad oculos deſcendit, & deluſiones parit. Quamuis autem in his quæ aquam in oculo portendunt, aliquando etiam vapor ad cerebrum accedat, cognoſcuntur tamen tum ex morbi præſentia, aliiſque phrenitidis indiciis; tum quia in lumine pariter: & in tenebris apparet: quæ verò ſunt oculorum paſſiones, tantùm in luce, vt diximus; nec in his euellendis imaginatio inſiſtit: quia enim ſana & incolumis, vanas putat formas falsò repræſentatas; è contrà vbi læſa exiſtit; ſiue obſeruentur oculis, ſiue tantùm concipiantur, adeſſe credit, & manua inordinatè, ac frequenter mouet, nunc ad faciem, nunc ad veſtes, nunc ad parietem, ſcilicet vt colligat, carpat, & euellat, quæ ſibi iudicat verè repræſentari, & iterata manuum geſticulatione aſſequatur; ſed fruſtrà, ac proinde non ſine mentis perturbatione, quam manuum geſticulatio indicat, quia cùm membrum ſit crebris motionibus deſtinatum, & vt ait Galenus 1. *de vſu part.* 4. organum organorum, ſuis motibus manus cerebro viciniſſimæ, mouentis facultatis, ac cerebri ſtatum denunciant.

Cur verò phrenitici aliquando ſileant, & abominentur loquelam, vt Auic. loquitur, (cùm plurimùm clament, rixentur, & immodicè loquantur) partim referendum eſt ad pertinaciam alienatæ mentis, partim ad virtutis defectum, vel impotentiam linguæ præ ſiccitate, aut vulnere quia ipſam exertant, non rarò mordent: exerunt autem, iactant, & verſant, vel quia ratio adhuc ſibi aliquantulum conſtans in ariditatis ſubſidium irrigari quærit; vel quia ea temerario iudicio, calore, & ſiccitate immodicis, ad irrationales, varios, atque inordinatos motus excitantur: qui licèt vehementes, conſtantes tamen non ſunt, ſtabiles, aut diuturni, ſed veluti furibunda quædam concitamenta, ab inflammato ſpiritu & ſiccitate neruorum commota, parùm tamen perſiſtentia ob indigentiam ſpirituum, & virium iacturam, cum quibus etiam ſtat ſuis phantaſiis pertinaciter inhærere, nec quandiu delirant, ab illis diuerti.

De Phrenitidis diſtinctione à ſimilibus affectibus.

VT verò phreniticum delirium adeſſe cognoſcamus, neceſſe eſt illud diſcriminare ab aliis deliriis, quæ in aliis affectibus contingere, experimento compertum eſt. Nam delirant maniaci, melancholici, paraphrenitici, & ij qui ſepti tranſuerſi inflammatione premuntur. A mania diſtat phrenitis, quia in hac febris adeſt, 3. *epid. ſect.* 3. *com.* 45. & 2. *de cauſ. ſympt.* 5. in mania deeſt. In illa pulſus paruus eſt, & creber; in furore ſeu inſania, maior. A melancholia faciliùs diſcernes phrenitidem: in illo enim affectu adeſt quies, mœror, mœſtitia, & in vna aliqua re lapſus; in phrenitide vehemens motus, ferocia, ſaltus, & in omnibus delirium adeſt.

Diſtingues ex Gal. 5. *de loc. cap.* 4. phrenitidem veram à falſa, hoc eſt, à paraphrenitide, ſeu delirio, quod fit per acutas febres, internarúmque partium inflammationes, quia hoc non eſt perpetuum, ſed in febrium declinatione ceſſat; at verò in vera phrenitide delirium eſt continuum. Deinde in paraphrenitide delirium ſubitò fit; in phrenitide verò paulatim. Vtriuſque diſtinctionis hæc, eſt cauſa. Nam in phreniticis, cùm cauſa ſemper maneat, aſſiduum eſt delirium, quovſque inflammatio ſit ſedata; in paraphrenitide, quam fiat per inſultus, & exacerbationes, declinante febri imminuitur, aut ceſſat. Inſuper phrenitis repentè non fit; quia ſemper illius generationem præcedunt ſigna phrenitica, & cùm ſit maximus affectus, magnam cauſam requirit, & maius tempus ad ſui generationem præſupponit; paraphrenitis verò ſubitò fieri poteſt, quia eius cauſa ſubitò inuadit; cerebrum enim breui tempore incaleſcere poteſt, aut acres vapores ſuſcipere.

Sed inquirendum: *Vtrùm Galenus his duobus ſignis phrenitidem veram à falſa rectè diſtinxerit?* Nam priùs ſequitur delirium ad inflammationem cerebri, quia priùs læditur mens, quàm ad ſepti, pleuræ, pulmonis, vel cuiuſuis alterius membri; his enim inflammatis primò febris ob nocumentum vicino cordi ſtatim cõmunicatum, deinde alienatio ſuccedit, 10. 3. *cap.* 2. *de pleuritide.* Ergo magis ſubitò, magiſque celeriter in vera. Quòd ſi dicatur ſubitò fieri in falſa: quia præcedente aliqua ægritudine aliorum membrorum euenit,

abſque

abſque vllo affecti cerebri, futuræque phrenitidis indicio, etiam ex Auic. & Aëtij ſententia, raro phrenitis ab initio cum febre irruit, ſed ferè poſt quartam diem à febre.

Preterea. Quemadmodum ex humore qui paulatim in cerebro ad inflammandum aceruatur, paulatim ſequitur mentis perturbatio, ita etiam poteſt ſimiliter conſequi ex materia aliunde communicata, præterquã quòd frequentiùs inflammatio ſit ex ſubito humoris confluxu ad partem, quàm ex paulatiua congeſtione, vt conſtat ex *lib. art. med. cap.* 95.

Deinde. Quemadmodum delirium per febres ardentes accidit, & ad earum vigorem increſcit: ita etiam ſaltem augeri poteſt ex febre veræ phrenitidis. Ergo pariter vtrobique ad febris remiſſionem ſaltem minuetur alienatio. Imò verò, quòd neceſſarium non ſit eam aquam, aut perpetuam eſſe in phrenitico, ſed quòd interrumpatur etiam, & æger nonnunquam ad mentem redeat, colligitur ex Hip. 3. *epid. ſect.* 1. *in hiſt. Ægroti tertij*, qui cùm phreniticus eſſet, ante morbi ſolutionem per interualla exactè intelligebat, vt apertè ait Auic. *loc. cit.* §. *Et quandoque abſconditur, &c.*

Nec autem oportere etiam in paraphrenitide quieſcere omnino, ac intermitti delirium, id colligitur ex Galeno 5. *de loc. cap.* 4. dum ait: *ex inflammato cerebro continuum eſt*: & conſtare inde videtur, tum quia ſi febris à qua oritur, continua ſit, nec exacerbationes habens, non eſt vnde intermittat; tum quia cùm accidẽs ſit inflammationis, non minùs quàm febris, & hæc cum inflammatione permaneat, præſertim viſceris, cur ſimiliter non perſeuerabit alienatio, & perinde ac inflãmato cerebro, cuius etiam ſymptoma eſt, maximè ſi perpetua fiat materiæ delatio ad caput, quod impoſſibile non eſt, ob membrorũ ſocietatem, & conſenſum.

Sed hæc etſi ardua ſint, non cogunt; Nam dicuntur paulatim delirare verè phrenitici, licèt priùs, quã delirantes ex inflãmato ſepto, quia vtplurimùm antecedit obliuio, ac mentis quædã alienatio, quinetiam aliquando floccorum collectio, vt ſibi contigiſſe narrat Galen. 4. *de loc.* 2. demùm & alia ſigna ægritudinis, nõ alterius membri, ſed cerebri propria. Perpetua autem eſt, nec interrupta dementia in vera phrenitide, quia cùm accidens ſit à vera inflãmatione inſeparabile, ſeu potiùs de eius eſſentia, ea durante perſeuerare oportet: quamuis enim febre, vel inflammatione ipſa inclinante, nonnunquam alienatio, vt inquit Auic. abſcindatur, id eſt, minuatur, non tamen momentaneo interuallo mentis compotes in totum fiunt. In falſa, (qualis erat illa 3. *epid.*) magna ex parte per declinationem ad ſe redeunt, ceſſátque per interualla delirium, præſertim eo tempore quo vaporum impetus ad caput non effumat; quod etiam inflammato ſepto fortè reperies, quamuis magis continuum, ac proinde minùs diſtans ab eo, quod in exquiſita phrenitide fit; Nam propter ſimilitudinem hanc, 4. *de cauſ. pulſ. vlt.* definit phrenitidem, inflammationem cerebri, vel ſepti, obiter non ſeparans, quæ inter ſeſe ſimillima ſunt in eo, per quod vera phrenitis à falſa diſtinguitur. Quod ſi febris, quæ in commum dementia accidit, exacerbationes non habeat, ſed eundem tenorem obſeruet, non proinde perſeuerabit alienatio: tum qoia fieri poterit, vt impetus vaporis ceſſet; tum quia non erit difficile halitus ipſos aſcendentes diuertere, atque ita delirium ceſſare: non ſic in cerebri inflammatione, de cuius eſſentia eſt, vel ſaltem proprium accidens, vt diximus.

Diſtinguitur phrenitis vera à phrenitide ſepti tranſuerſi, licet in hac etiam delirium ſit continuum, quia in hac inflammatione ſepti, nihil in oculis conſpicitur, neque ſanguis è naribus diſtillat: reſpiratio eſt inæqualis, ita vt aliquando ſit exigua, & frequens, interdum anguſtioſa, & ſuſpirioſa, qualis apparet in ol-

A facientibus, & ſuſpirantibus, in vera phrenitide eſt magna, & rara. Deinde in deſipientia ſepti dolent hypochondria, & intenduntur; in vera, calor viget magis circa caput, & faciem. In ſepti inflammatione deſunt omnia ſigna, quæ veram phrenitidem comitantur, de quibus *ſuprà*. Cur autem ſolo ſepto inflammato delirium perpetuum ſequatur, non verò inflammato ventriculo, corde, hepate, pleura, aut pulmone, fusè diximus *lib.* 2. *Hiſt. PP. Med. hiſt.* 24. quo loco maiorem ſympathiam cerebri cum ſepto, quàm cum dictis partibus, non eſſe poſitum in vicinia, & propinquitate, nec in analogia quæ exprimi nequit; ſed in maiore conſenſu, ratione neruorum, quia nerui ſepti propiùs principium attingunt, vt Galenus docuit 4. *de præſag.* B *ex pulſib.* 5. determinauimus.

Denique diſtingues phrenitidem, penes materiæ inflammantis diuerſitatem: à ſanguine enim facta, fit cum riſu, & puerili ſaltatione: viſa, imaginatáque rubra ſunt, adeſt capitis grauitas, rubedo in facie apparet, ægri ſomnolenti ſunt, febréque ſynocho detinentur. Bilem præoſtendunt delirium cum audacia, rixa, & contentione, maior adeſt dolor, color faciei in pallorem vergit, viget peruigilium, febris eſt aridior, tactus mordacior, pulſus minor, crebrior, celerior: lingua aſpera, citrina. Ex præaſſata bile oriri ſignificant, ferox delirium, violentus furor, & alia aderunt, quæ *ſuprà cap. de cephalalgia*, prænotauimus. Si pituita, bili, aut ſanguini ſit C permixta, mixta quoque erunt deliria, & ſymptomata.

Præſagium.

HIc affectus ex natura ſua acutiſſimus eſt, & exitialis, vt docet Galen. *lib.* 1. *epid. ſect.* 3. *com.* 1. *poſt princip.* non quaſi perpetuò, ſed quaſi frequentiùs interimat; nam & Demetrius apud Aurelianum, phrenitidem dixit eſſe delirationem vehementem cum febre, deſinentem in interfectionem celerem, aliquando & in ſanitatem; & Galenus 4. *Aph.* 72. dum teſtatur, ſe nullum vidiſſe phreniticum, qui cum alba, pellucidáque vrina euaſerit, innuit aliquos cum ea vrina, fuiſſe D à phrenitide immunes, maximè ſi non ita deiectæ ſint vires. vt enim inquit Hip. 1. *prorrhet. ſect.* 1. *tex.* 8. *Prædebilitatorum deſipientia, peſſima*, quia virtus debet eſſe robuſta, vt morbi coctioni in poſterum poſſit ſufficere. In hunc ſenſum intelligendus eſt Galenus, *lib.* 10. *meth. cap.* 5. dum in inflammationibus internis, ſpem totam eſſe collocandam in virium robore aſſeuerat.

Peſſimum quoque eſt, ſi reſpiratio perſeueret magna, & rara, quia delirium ferinum portendit, ex Hip. 1. *prog.* 24. Sed dubitabis: *Vtrùm à phrenitide reſpiratio magna, & rara ſit inſeparabilis?* quia *cit. progn. libro, in com.* Galenus hanc reſpirationem eſſe delirij comitem confirmat, & probat 2. *de diff. reſpirat.* 2. *&* 3. plurimos in medium afferens ægros, quos refert, Hip. 1. *epid. ſect.* 3. cuius rei rationem aſſignat, 1. *de diff. reſpirat.* E *cap.* 12. quàm nos propoſuimus *ſuprà*, quo loco quærebatur, quare deliri reſpirent, mingant, aluum, deiiciant, & bibant ex interuallis longis.

Sed hæc doctrina non eſt conſona menti Hippocratis. Hic enim *lib.* 3. *epid. ſect.* 3. 76. in hiſtoria Pythionis, & *tex.* 88. in hiſtoria vxoris Dealcis, hos ægrotos delirasse, & factos fuiſſe phreniticos refert, qui tamen non habuerunt reſpirationem magnam, & raram, ſed aliquibus diebus tenuem, & imminutam. Reſpondet Gal. *cap.* 7. *eiuſdem lib. de diff. reſp.* quòd quando integritas, & ornatus reſpirationis à ſolo delirio immutatur, tunc fit reſpiratio magna, & rara: quando autem immutatur à dolore, fit reſpiratio parua, & frequens, propter cauſam traditam, *cit. lib. cap.* 9. Verùm quando vtrumque ſimul concurrit, mixta fit alteratio; & vt æqualiter,

æqualiter, aut inæqualiter concurrunt, ſic magis ab vno, quàm ab alio reſpiratio alteratur: & quia in ægrotis, quos Hip. enumerat, adfuit mixtus affectus ex delirio, & dolore, ideò reſpiratio fuit mixta, quando enim vrgebat dolor, erat reſpiratio tenuis, & imminuta, nam tunc obſcurabatur alteratio ex delirio excitata; contrà quando vigebat delirium, & imminuebatur dolor, ſolùm immutatio reſpirationis delirij apparebat.

Contra hanc ſolutionem obſtat ratio valida: Si enim adeſt delirium, dolor abeſſe debet: nam pro generatione doloris, opus eſt, vt potentiæ internæ ſint attentæ, quæ præſente delirio maximè diſtrahuntur; ob hanc cauſam dicebat Hip. 2. *Aph.6. Quicumque dolentes aliqua parte corporis, dolorem non ſentiunt, iis mens ægrotat.* Hoc modo 4. *de loc.*4. phrenitide abſoluta detentos diſpoſitionem dolorificam non percipere aſſeuerat; nec ſitim, etſi linguam aſperam, & ſiccam habeant, 1. *prorrhet.* 16. & *lib*, 2. *text.* 22. & 3. *epid. ſect.* 4. *com.* 44. Igitur à dolore, & delirio nunquam poteſt reſpiratio immutari. Dic cum Galeno *loc. cit.* hoc modo. Delirium nunquam poteſt demoliri reſpirationem factam à dolore, niſi quàndo eſt delirium vehemens, & dolor leuis: Nam ſi dolor eſt vehemens, ſolet immutare reſpirationem ratione ſui. Sic etiam quando dolor eſt moderatus, & delirium eſt mediocre, neceſſariò immutatur reſpiratio, ita vt illius alteratio appareat. At quando dolor eſt, ſæuus, & leue delirium, dolor reſpirationem immutat. Ex qua doctrina conſtat apertè, non omne delirium doloris generationem impedire, ſed ſolùm quod eſt vehemens, & ſimul cauſa doloris leuis; nam quando hic eſt immanis, etiamſi delirium ſit ferox, ſenſus internos, & externos aduertere cogit, vt percipiant alterationem triſtem.

Paraphrenitis ſemper eſt malum ſignum, quia ſignificat magnitudinem, & malignitatem affectus cui ſuperuenit, vt 1. *progn.* 23. Hip. docet. Quare quando Hip. dixit 6. *Aph.* 53. *deſipientias factas cũ riſu eſſe ſecuriores*, intelligendum eſt, non quod ſint ſalutares, ſed quòd minus periculum, quàm aliæ deſipientiæ portendant; Omnis enim mentis alienatio, ni à potu vini, aut alia cauſa externa oriatur, eſt periculoſa: verùm quia pro varietate humorum morbi ſunt deteriores, aut ſecuriores, vt monuit Gal. 2. *progn.* 46. & 6. *epid. ſect.* 2. *num.* 38. idcircò cum riſu factum deliriũ, vtpotè à ſanguine ortum, eſt periculoſum minùs; ſanguinis enim proprium eſt mouere riſum, & gaudium, vt docuit Auer. 3. *collig. cap. penul.* ſubſcribit Auic. 1. 3. *tr.* 3. *cap.* 2. *ante fin.*

Phrenitis dènique mortiferum ferè eſt morbi genus propter continuam dementiam, vigiliam, alui, & veſicæ compreſſionem pertinacem, neruorum diſtenſiones, crurum conuulſiones, & contractiones, ſyncopem, ſed præcipuè ob partis affectæ præſtantiam; moriuntur enim ſæpè phrenitici ſubitò, perſeuerante capitis, & ceruicis dolore, æruginoſæ vomitiones ſuperueniunt, aut adeſt conuulſio: illa enim extremæ aduſtionis: hæc ingentis ſiccitatis eſt ſoboles, vt elegànter monuit Galenus 1. *epid. ſect.* 2. *text.* 52. 53. *&* 54.

Phrenitis etſi funeſtus morbus, aliquando tamen, etſi rarò, in ſanitatem finitur, oborto ſudore copioſo, & vniuerſali, maximè ſi criticus rigor præcedat, 1. *prorrh.* 13. narium quoque hæmorrhagia ſalutaris eſt, firmãte Galeno 3. *de criſ. cap.* 3. *in med.* dum ſic ait: *Contingit autem aliquando, quòd etiam per ſanguinem è naribus fluentem phrenitis certò finiatur*; Nam membranæ cerebri affectæ in phrenitide, cum narium venis viciniratem ſeruant, humor ſua grauitate deſcendit, tenuis, & calidus facilè fluit, & aperit ora vaſorum. Sanguinis fluxũ per hæmorrhoïdes laudat Auic. quod præcipuè in illa phrenitidis ſpecie eſt intelligendum, quæ ex melancholico ſanguine, aut ſuperaſſata flaua bile ortũ ducit: in quem ſenſum protulit Senex oraculũ, 6. *Aph.* 41. *In-*

A *ſanientibus ſi varices, vel hæmorrhoïdes ſuperueniant, inſania ſolutio*: depellente natura ad partes ignobiles fæculentum ſanguinem, quo excreto delirium ſoluitur.

Phrenitis aliquando permutatur in typhomaniã, maniam, aut hecticam febrim, quando ſoluta phrenitide habitualis calor introducitur, ex Rhaſin 1. *cont. tract.* 5. *cap.* 3. interdum in ſphacelum, ſeu grangrænam; ſicut enim partes exteriores inflammatione vehementi affectæ in grangrænam abeunt, ita aliquando, etſi ratò, internæ, prætertim ſi principes ſint; hæ enim ſolùm principium mortificationis, patiuntur, vt docuit Gal. 7. *Aph.* 50. has enim natura prudentiſſima ab eaquiſita putredine defendit. Hanc permutationem venaberis, ſi ſcintillæ ante oculos obſeruentur, hypochondria retrahantur ſurſum, pupilla ob retractionem oculorum

B non appareat, ægri ſupini decumbant, tremore, vel conuulſione valde oppreſſi.

Vtrùm autem phrenitis aliquando ad bonum in lethargum permutetur? etiam dubitandum. Permutatio hæc eſt frequentiſſima: accidit enim quando phrenitis eſt cataphoræ particeps, & à bile pituitæ permiata ortum ducit; nam tunc ab aſſante calore, parte tenuiori bilis reſoluta, pituitæ craſſior pars remanet, quæ lethargũ committit. Deinde ex præſidiorum frigidorum appoſitione cerebrum refrigeratur, flauáque bilis, craſſior & crudior redditur, & quamuis non mutetur in pituitam, (hoc enim impoſſibile eſt) huius tamen qualitates acquirit, quo fit vt ſicut antea calore, & acrimonia facultatem animalem irritabat, ſic modò qualitati-

C bus contrariis imbuta, illam conſopiat, obtundat, & lethargum pariat. Hoc modo intelligendus eſt Auic. 1. 4. *tract.* 2. *cap*, 7. quo loco agens de potu copioſo aquæ frigidæ, huius ratione febrim, bilioſam, & ſanguinẽ in phlegmaticam mutari aſſeuerat. Præterea. Sicuti febris pituitoſa ſolet bilioſæ ſuperuenire, quia partes naturales ex diuturna febre languidiores factæ, natiuóque calore deſtitutæ, cibos concoquere rectè haud queunt, & ſic crudorum humorum copia congeritur: pari ratione poſt phrenitidem excitatur lethargus, cerebro refrigerato, & imbecilliore reddito, quod cùm proprium alimentũ cõficere nequeat, pituitoſa excremẽta gignit, ex quibus coërcitis, nec expurgatis lethargus excitatur.

Hanc permutationem concedit Gal. *lib.* 6. *epid. ſect.* 6. *com.* 8. dum enim interpretatur Hip. dicẽtem *pro quibus qui morbi*, id eſt, qui morbi vtiliter, vel inutiliter in alios

D ſe conuertant, ſic ait: *Qemadmodũ enim quartana comitialem ſanat, & febris quæcumque conuulſionem, vel etiam deſtillationem, & ſuſpirium: eodem pacto, oculorum phlegmonen, alui profluuium, lauitatem inteſtinorum acida eructatio, & lateris phlegmone pulmonariam, veternum phrenitis: Contra verò non vtiliter phrenitis in lethargum. Cur ita? quia lethargus non eſt remedium phrenitidis, imò potiùs eſt magis lethalis, quàm ſi ſolus acciderit, etiamſi ſit morbus ignauior, & minùs acutus: ſunt enim vires ex progreſſa phrenitide imbelles factæ.*

Curatio.

PHrenitidis curatio triplici perficitur ſcopo. Primus fluentem materiam. Secundus, fluxam. Tertius ſymptomata ſuperuenientia reſpicit. Sed antequam ad

E hæc exequenda accedamus, de ſex rebus non naturalibus diſceptandum. Aër, frigidus, humidúſque ſit, vel natura, vel arte paratus; ſed frigore non excedat, nam ſtipat cutem, & humoris exhalationem prohibet. Non ſit prauus; hic enim capitis morbos progignit, quia ſolum cerebrum, & cor reſpirant; cor autem eximio calore, & facultate validiſſima, malitiam aëris domat, non cerebrum. Maleficus eſt, ex domo calce nuper illita, vel gypſo, ex Galeno 1. *prorrhet.* 8. nam vapor hic, velut ex craſſo carbonum fumo periculum, & mortem ſæpe inducit, monente Gal. 7. *de vſu part. cap.* 8

ſ. *Exiſt*

Digitized by Google

5. *Exiſtimat enim propterea perire eos, qui in charonis vt barathris, tum eos qui domos incolunt calce nuper illitas, aut qui ex quodam carbonum odore, & alijs generis eiuſdem extinguuntur, quòd ſpiritus pra tenuitate contineri cor, ore nequeant, &c.* Probat etiam *lib. de vtilit. reſpirat. cap.* 4.

De loco in quo debent iacere phrenitici, dubitant auctores *Virum vtilis ſit luminoſus, vel obſcurus?* Alexander cum Paulo exoptat lucidum: Nam ſicut ſomnia vigilanti non fiunt, & lumen facis marceſcit ad ſolem; ſic phantaſmata interna in lumine euaneſcunt, & obſcurus terrorem inducit. Antiqui tenebroſum elegebãt, quia hic ad quietem magis confert, & lux diſſoluit vires, quia diſtrahit. Hip. ſic docuit, 4. *acut.* 48. dum de febribus grauibus, & implacidis loquitur, ſic ait. *Decumbere autem in conclaui obſcuro debent, & lecto maximè* B *molli duiq; decubitum tum ſuſtinere, & quàm minimè ſeſe proijcere, & iactare, nempè id tales maximè iuuat.* Et Galenus in *com.* ſic inquit: *Nam decubitum obſcura in domo, non tanquã maturatorium auxilium, ſed tanquam difficilis tolerantia, inquietationiſque qua eb moleſtiam, angoremque fit, correctorium voluit.* Aëtius ſic diſſoluit dubium: *Qui in tenebris deteriùs ſe habent, & magis delirant, & terrentur, in loco lucido conſtituãtur, qui vero in luce magis efferantur, habitent in loco obſcuro; at qui in tenebris, & luce aqualiter ſe habent, tunc pro diſpoſitione virtutis diſtinguẽdum: languidi in loco obſcuro; validi in claro reponantur: tenebra enim conſeruant vires.* Si tamen generatim loquamur, eligendus locus mediocriter obſcurus: nimis lucidus mentem diſtrahit, ſpiritum diſſoluit, obſcurus C terrorem incutit; moderatè lucidus non excitat, & quietem inducit.

Lectus firmandus, nec circumſtent picturæ, aut imagines; ab his enim ſolet excitari phantaſia, laceratur mens, & dum falſa pro veris accipiuntur, augetur inſania. Ægri arcendi ſunt à clamore, quia prætetquam quòd grauat caput, & fluxionem accerſit, apud Haly 5. *pract.* 15. ſæpe hac de cauſa imminens criſis ceſſare conſueuit. Aſſiſtentes ſint familiares, qui eorum feroces impetus moderentur, & iniurias perferant libenter.

Victus ratio in phrenitide, non ſolùm debet eſſe refrigerans, & humectans, ſed tenuis à principio, dein de verò aliquantulùm plenior, vt ad morbi vigorem ſuffi- D ciat, quia ob vigilias, & inordinatos motus maximè diſſoluuntur. Apud Auic. 16 3. *tr.* 2. *cap.* 7. nutriatur ſyrupo acetoſo. Si autem Trall anus acetum mulſum prohibet, mellis calorem timet: & quod Auic. 1. 3. *tr.* 1. *cap.* 19. acida dixit percutere membranas cerebri, negant merum acetum, non ſyrupum acetoſum. In bilioſo tamen temperamento commodè admiſcentur humectantia.

Auicenna 1. 4. *tr.* 2. *cap.* 9. poſt duas horas à ſyrupo acetoſo præcipit ptiſſanam, vt abſtergatur quod inciſum fuit à ſyrupo. Hali autem *lib.* 3. *c.* 12. & *lib.* 5. *c.* 13. offert ſyrupum acetoſum poſt horas quatuor à ptiſſana, vt videlicet deferat alimentum ptiſſanæ, & hæc ſpatio intermedio coquatur in ſtomacho, & refrigetet. E Ante ptiſſanam per horam non vetat acetoſum, vt ſtomachum à ſorde emundet, & viam paret ptiſſanæ nutritoriæ: quæ conſideratio recipienda videtur.

Lactucas in febre valida concedit Trallianus, crudas in validiſſima Paulus amygdalarum laudat Haly, Auēzoar *lib.* 1. *Theiſir, tract.* 3. *c.* 5. in melancholia cerebri ſummoperè commendat. Haly præcipit, poſt euaſionem perſeuerandum eſſe, triginta, & tribus diebus in eodem victu fortè legendum eſt, tribus. Auēzoar, & Aurelianus per multos dies eſſe obſeruandum præcipiunt exquiſitum victum, facillimè enim recidiuant.

Potus ſit aqua puriſſima, aut hordeo decocta, in qua infundatur biſcoctum, ex Haly: vel aliquid iulapij granatorum, vel acetoſi, vt monuit Alzaharauius. De vino, *Vtrum phreniticis concedendum?* litigant auctores: quod ſi ſit pauciferum, dilutum, apparente coctione, in A ſtomacho debili, aſſueto, ſomnum conciliat, & plurimùm commendat Trallianus. Nam ſi corpus eſt aridum, ait Paulus, vel non contingit alienatio, vel adueniens facilè aboletur, dummodò nulla feruens inflammatio, aut magnus calor præcordia vexet, quia cibi concoctionem, ac diſtributionem promouet, labaſcentes vires refocillat, ferocitatem corrigit, hilaritatem inducit.

Longè aliter ſenſit Galenus, *lib.* 1. *ad Glaucon.* 13. pro curatione ſyncopes ſic ſcribens *Vinum eas qua ex maximis vacuationibus fiũt diſſolutiones, curat: ſed maximè attendendum eſt, an aliquid ſit quod prohibeat vini exhibitionem, veluti ſi caput vehementius doluerit, aut pars aliqua ex præcipuis inflammationem patiatur, aut affectio aliqua adfuerit qua delirare cogat, aut febris ardens in morbo crudo; magna enim, & ferè inſanabilia ex vini potu, in eiuſmodi affectibus nocumenta proueniunt.* Caput enim ſuo vapore tentat, conuellit neruos, viſcera inflammat, humores agitat, & ſic bilioſum humorem, qui eſt phrenitidis cauſa, exacerbat.

Dic tu. In declinatione phrenitidis, ſi ſyncope alia de cauſa inualeſcat, vel æger ſit imbellis, vinum tenue, aquoſum, oligophorum dictum, medioeri febre præſente, tutò poteſt concedi: quod in deſipientia, & capitis grauitate oſtendit Hip. 3. *acut.* 41. dum ſic ait: *Quò verò in huiuſmodi morbis fortem capitis grauitatem, vel mentis læſionem ſuſpicatus fuerit, à vino penitus eſt abſtinendum, aquámque dare oportet, vel vinum aquoſum, & prorſus inodorum.* Cauendũ tamen ſemper eſt à vino polyphoro, ſeu multifero, quod eſt ſapore acre; præſtans odore, ſubſtantia tenue, & facultate generoſum: Nam promptè penetrat, 5. *Aph.* 5. caput, mentémque tentat, & propter caliditatem celeriter ad caput fertur, feruentéſque in corpore ſecũ fert humores, vt cit. 3. *acut. in com.* docuit Galenus. Ex huius potu, præſertim nimio, igni correptus eſt, & oborto delirio emortuus Adoleſcens in Thaſo, 3. *epid. ſect.* 1. *text.* 1. Nicodemus, *eodem lib. ſect.* a. *text.* 81. & *text.* 87. Adoleſcens Melibœæ, epoto hoc, vitam cum morte commutarunt.

Somnus omni ingenio procurandus cuius beneficio humor noxius cõcoquitur, cerebrum humectatur, delitia ſedantur. Aluus ſit mollis, & mollium enematum vſu lubrica ſeruetur. Cibus offeratur in febris, & delirij decremento. Ptiſſana eſt vtiliſſima, cuius cremor adiecto papauerino ſyrupo, cum guttulis limonis, aut agreſtæ ſummo eſt ex vſu. Vbi tamen peruigilium non cedit, licitum ſit cremorem ſeminum albi papaueris ptiſſanæ admiſcere.

De phlebotomia *Virùm in hoc affectu ſit celebranda?* ſic deliberandum. Cùm hic affectus acutiſſimus ſit, illi ſtatim in initio occurrendum, quia ſæuiſſima excitat ſymptomata, quæ ex inflammatione cerebri emanant. Ab hac præcipua ſumenda indicatio eſt: ratio autem curationis partis quæ inflammatione laborat, in euacuatione humoris eam efficientis conſiſtit, auctore Galeno 13. *meth. cap.* 9. *& in art. med. cap.* 95. *poſt princip.* Intemperantia enim, tumor, ſoluta vnitas, quæ conſtituunt inflammationem, huius cauſã remotã ſimul remouentur, ideò peculiares indicationes non præſtant. Solùm in materia calidiſſima, Galen. 2. *ad Glauc.* 2. præter vacuationem, reuulſionem etiam exoptat: hæc tamen vacuatio fit aut tranſlato humore ad alias partes, aut per eandem vacuato. Illud, aut repellentibus perficitur, quæ inflammatæ parti apponi ſolent, quia cùm comprimant, adſtrictione ſua humorem noxium ad intimas partes repellunt; aut magnis præſidiis celebratis, ſanæ enim partes tunc attrahunt. Per eandem partem vacuatur, medicamentis reſoluentibus, aut facta apertione in eodem loco, aut in parte vicina.

Præter euacuationem humoris efficientis inflammationem,

mationem,fluxionem ſiſtere oportet,vt ſi morbi generatio impediri non poteſt,illius incrementum, auertamus; ne videlicet inflammatio in magnitudinem momentaneam paulatim accreſcat.Cùm ergo phrenitis ſit inflammatio,quæ non ſubitò, ſed pedetentim fit , & propter partis dignitatem multùm vrget, augmentum impediendum illicò ſectâ venenâ; id enim ante cætera auxilia protulit Galenus, *lib.*13.*meth. cap.*21. dum enim de phrenitidis medela ex profeſſo diſceptat , ſic eſt loquutus: *Incidenda in tali affectu vena eſt,ſtatim ab initio,ſi modò tam valens virtus ſit,vt ſine noxa miſſionem ſanguinis toleret,ac nihil prohibeat eorum,quæ de ſecanda vena retulimus,ſicuti vel crudi humoris,copia,vel puerilis ætas,vel anni tempus,vel regio, in qua ſit extremus calor, aut frigus.* Quam doctrinam Græci omnes , & Barbari ferè confirmant.

Si enim varios fines,& vtilitates,ob quas venæ ſectio celebratur,contempleris , omnes in phlebotomia facta in phrenitide reperies:Nam illa,aut eſt remedium euacuatorium , & tunc adhibetur quando ſanguis eſt inutilis naturæ,& peccat aut qualitate,quia putris eſt, aut quantitate,vt in plenitudine quoad vaſa , & quoad vires. Aut eſt remedium reuulſorium , quod tunc fit, quando opus eſt impetum ſanguinis , & aliorum humorum in aliam partem revocare; & hæc venæ ſectio præexiſtentem ſanguinis copiam in corpore non requirit,quinimò in affectu plenitudini contrario adhibetur ſæpè,vt *lib de ſang.miſ.cap.*11,& 4.*meth.*6. & 4.*acut.*19.docuit Galenus.Secatur etiam vena refrigerationis , & difflationis gratia ; nam phlebotomia ex accidenti refrigerat,quia ſubſtantiam calidam euacuat, vt 10. *meth. cap.*10. monuit Galenus : ſicut extractio ſubſtantiæ frigidæ calefacit , apud Auic.2. 1. *doct.*2. *ſum. cap.*17. Secatur etiam vena ad leuandam naturam,quæ venæ ſectio non ſolùm adhibetur in morbis ſanguineis,ſed quando in præſentia ſanguinis alij humores redundant ; de qua venæ ſectione intelligendus eſt Galenus *lib.*11.*meth. cap.*15.§. *Leuata namque ea , qua noſtrum corpus regit , natura, &c.* & Auic.4.1. *cap.*20.§. *Et multoties phlebotomia,licèt neceſſaria non ſit, naturam ſecundùm plurimum leuat.* Secatur etiam vena interdũ,vt agnoſcamus qualis ſit ſanguis qui in venis continetur , veluti Galenus exequendum præcepit 1. *ad Glauc.cap.de curat.quartana,*& 3.*de loc.*7.*de curatione melancholiæ:* quod conſilium in lepra peritiſſimi Medici valdè commendant.

Quare in phrenitide ſanguinea,vena ſecanda eſt,vt euacuet,& naturam leuet ; & in phrenitide biliofa,vt reuellat,& refrigeret:Nam copia, vacuationem expoſtulat; intemperies,refrigerium : Vitioſi enim humores vnà cum ſanguine permixti in venis reperiuntur, & prout erant,in veteri proportione increſcunt,& tũc exit bilis calidiſſima cum ſanguine permixta ; & licèt illa remaneret in corpore,vacuato ſanguine,maior eſt vtilitas quæ ſequitur ex reuulſione,ope venæ ſectionis celebratâ , quæ potentiſſimè reuellit à parte præſtante phlegmone obſeſſa,quàm ſit damnum quod ſequitur ex bile relicta.Notũ autem eſt inter reuellentia auxilia, phlebotomiam eſſe præcipuum,ex Gal. *lib.de ſang.miſ.* 11.13.& alibi paſſim,prout prædiximus *lib.*1.*hiſt.PP. Medic.hiſt.*10. Sic præſente vtilitate reuulſionis,etiam in homine inanito præcipitur phlebotomia,5. *meth.*3. & in dolore validiſſimo,1.*Aph.*23.Sic concurrente indicatione magnitudinis morbi,qualis eſt phrenitis,vel præſentis,vel futuræ,ſummoperè hoc auxilium commendatur,13.*meth.cit.*

Sed quæres primò : Cur *cit.meth.* Galenus addit,*niſi adſit crudorum humorum copia :* & non dicit *acrium*,qui ferè in phrenitide redundant ? Dic , quia crudi curantur coctione,quæ ſanguine peragitur ; bilioſi autem, purgatione.Dic ſecundò. Crudi ſucci grauando , obturando canales , impediendo tranſitum ſpiritus , & A ſanguinis ad membra , natiuum calorem minuunt , ac deiiciunt vires, quæ damna non ita præſtant bilioſi,& acres,in quorum præſentia ſi venam aperias , non ita nocebis,imò corpus facta ventilatione eximiè leuabis.

Quæres ſecundò : Cur ibi dicit , *niſi obſtet intemperantia continentis,* cùm *lib. de ſang. miſ.*9. aëris intemperies venæ ſectionem non impediat , ſed quantitatem præſcribat : Dic Galenum *lib.de ſang.miſ.*conari reducere omnes indicationes mittendi ſanguinis ad tres, iuxta 4.*acut.*19.Nam frequentiſſima indicatio temperaturæ continentis magis indicat quantitatem mittendi ſanguinis, quàm ipſam miſſionem ; rarò tamen de phlebotomia ipſa exequenda,vel prohibenda indicat.

B Quæ vena ſit aperienda in phrenitide, non ſatis conſtat. Aetius ſecat mediam. Alij baſilicam, quia bilis in hepate redundat. Plures ex ſaphæna , maioris reuulſionis gratia. Interna non eſt ſecanda,quia non ita ex ſuperioribus partibus euacuat; monet enim *lib. de ſang.miſ.*16,& 4.*de ſanit.*4.& 2.*acut,com.*11.vt partibus ſupra iugulum laborantibus tundatur cephalica. At verò adſtante phrenitide,ex talo celebrare phlebotomiam, abſonum eſt,& ab arte alienum,quia humor fluxus impactus in parte præſtante ex propinquiori loco vacuationem efflagitat.

Circa venæ ſectionem tria ſunt obſeruanda;primũ, quòd foramen ſectionis non ſit amplum, & ligatura ſit firma;nam ob delirium,& motus inordinatos , hæ-
C morrhagiæ periculum imminet.Secundùm, quòd vena ſecta tantum ſanguinis non extrahatur , quantum plenitudo deſiderat ; reliquendum enim eſt aliquid ſymptomati vires diſſoluenti,1.*ad Glauc.*14. ſuperflua enim vigilia,irrequietus manuum,pedum, & totius corporis motus,inedia,vires vehementer proſternunt, vt 2.*Aph.*28. fusè prædixit Galenus. Tertium videtur valdè controuerſum : *Vtrùm ante ſectionem maiorum venarum,vena ſectio in fronte ſit celebrãda:*Hoc enim confirmant Paulus,Trallianus,& Auic.aſſerentes,in phrenitico venam frontis eſſe ſecandam , quando ob vehementes motus brachiorum , in cubito vena ſecari non poteſt.

D At hoc præceptum vltimum non videtur amplectendum , quia ſectio venæ frontis eſt remedium locale,ex Galeno *lib.*6.*epid.ſect.*2.*com.*9. Quare ante totius corporis euacuationem,& in principio morbi imperandum non eſt ; ad partem enim affectam fluxum adauget. Verùm ſi hanc doctrinam explanes de phrenitide , quæ fit ex permutatione alterius morbi , tunc ratione morbi præcedentis , fluxionis periculum non impendet , quia iam eſt vacuatum corpus. Dic tertiò, intelligendos eſſe hos auctores , quando materia iam tota fluxit. Dic vltimò,quòd ſecetur vena frontis, modò ante venæ ſectionem, & eo tempore quo ſecatur, ad impediendam fluxionem , crura,& brachia fricentur , ligentur, vel (quod magis probo) eucurbitulæ ſcapulis apponantur cùm flamma multa.

Quòd ſi morbus vrgeat,& ſufficienter ſanguis ve-
E næ ſectionis ope ſit extractus,viréſq; aliquãtiſper flacceſcant, tutiſſimũ eſt per hirudines venis hæmorrhoidalibus affixas ſanguinem exhaurire, maximè ſi huius vacuationis ſuppreſſio morbo occaſionem præſtet.Vtilis eſt etiam extractio ſanguinis per ſcarificatas cucurbitulas dorſo affixas.Particulariùs verò ex vſu eſt ea, quæ in occipitio cum flamma multa,& ſcarificatu adhibetur,ſicut quando bregmati apponitur. Summum confert commodum ſectio venæ frontis, tantoperè ab Hip.laudata,5. *Aph.*68. *Dolente parte capitis poſteriore , in fronte recta vena inciſa prodeſt.* Firmat Galenus *lib.de curand.rat.per ſang.miſ.*19.§. *Sicut capitis grauitates,& inueteratos in eo ex plenitudine dolores,leuare manifeſtè ſolet tunſa in frõte vena.*Subſcribit Auic.4.1.*cap.*20.Verùm cùm ſit remediũ locale,ferè non debet celebrari, niſi poſt vniuerſalem totius corporis vacuatio-

nem

Digitized by Google

nem, vel purgationem: alioqui periculum eſt, ne partem conuocata fluxione immodicè repleat, & inflammationem augeat. Si tamen contingat, vt ob dictas cauſas aliæ in cubito venæ ſecari non poſſint, tunc factis priùs in cruribus validis ſcarificationibus, & vinculis dolorificis, ſanguis ex eius ſectione copioſè fluat; plurimùm enim leuamen afferre ſolet.

Vena etiam ſecatur in lepore naſi, & poſtea, vt feliciùs ſanguis emanet, venulæ adapertæ affigitur hirudo, cuius ſuctu ex Intimis cerebri ſedibus ſanguis exhauritur vbertim. Quæ animalcula etiam imponuntur venis temporũ, ponè aures, & ſanguinem auidiſſimè exugũt. Vtiles etiam ligaturæ, & frictiones partium extremarũ: iteratæ cucurbitæ citra ſcarificationem, dorſo, & inferioribus partibus applicitæ, quibus locis veſicatoria aliqui imponũt, vt humor in profundo infixus extrahatur foràs, & ad infernas ſedes diſtrahatur: quod non probo; calefaciũt enim vehementer, & ſomnũ perturbant, maximè cũ cucurbitulæ hoc munus ſtrenuè complere poſſint, præſertim ſi ſint cum multa flãma agglutinatæ: eſt enim cucurbitula, vt *4. meth. vlt.* ſcribit Galenus, inſtrumentũ ad violentum attractum à Medicis excogitatum, quod *lib. 13. meth. cap. 6.* confirmat Galenus. Interim adminiſtranda ſunt, quæ humorum ebullitionem coërceant, impetuoſum motum compeſcant, bilis acrimoniam retundant, refrigerent, incraſſent, & malignam eius naturam refrænent; Notum eſt autem in doctrina Galeni, lata *1. prorrhet. ſect. 2. com.* 21. & *2. criſ. 7.* febres, quæ ex ingenti phlegmone partis præſtantis originem ducunt, eſſe malignas. Quare febres ex maximis inflammationibus ſepti, ventriculi, iecoris, pulmonis, cordis, & cerebri concitatæ, ſunt malignæ apud ipſum, *3. epid. ſect. 1. in præfatione.* Ideò offerenda ſunt ægris iulapia, manè, & veſperi, quæ ſimiles vtilitates præſtent.

℞. Confect. hyacinth. ʒ ij. *confect. alchermes*, ʒ j. *ſyrup. granator. ſyrup. de acido citri, ſyrup. acetoſi, ſyrup. de ribes, an.* ℥ j. ß. *aq. acetoſ. aq. cardui benedict. aq. roſar. aq. endiu. an.* ℥ iiij. *pulp. tamarindor. acetoſor.* ʒ ij. *pul. ſantalor. rubror.* ℈ j. *pulu. margaritar. præparat.* ʒ j. ß. *pulu. diamarg. frig.* ʒ ß. *lapidis belzaartic. oriental.* g. xx. *raſura eboris*, g. viij. *vnicornu veri*, gr. iiij. *oſſis de corde cerui.* gr. iij. *ſucci limon.* ℥ j. *bracteolar. auri, Num.* iiij. miſce, fiat potus.

In eundem vſum poteſt parari conſerua huiuſmodi: *℞. Conſeru. nymphææ, conſerua violac. conſerua de ribes, an.* ℥ ij. *pulu. ſantalor. citrinor.* ʒ j. *margaritar. præparat. lapid. belzaartici, an.* ℈ ß. *pul. diamarg. frig.* ℈ j. *confect. hyacinth.* ʒ j. miſce, fiat conditum.

Clyſteres indendi, qui reuellant, incraſſent refrigerent, ex decocto refrigerante, aut ſero lactis, aut ptiſanæ cremore, cum oleo nenupharino, viol. roſ. flore caſſiæ fiſtularis, elect. lenitiu. diaprun. ſimpl. aut diacathol. ſacchato, & oui vitello.

Ergo præcedente vniuerſali vacuatione per ſanguinis miſſionem, aut purgationem factam cum lenibus medicamentis, ad localia deueniendum. Hæc bregmati imponi debent: nam hàc feliciùs penetrant medicamenta, ſunt enim oſſa ſincipitis tenuia, & rara, ſuturæ laxiſſimæ, & iccircò non ſolùm medicamenti facultas, ſed ſubſtantia ſæpè introrſum adigitur, vt in ſeipſo expertus fuit Gal. *13. meth. cap.* 22. Sub ſincipite frontem complector, ſed in hac parte ob frontis oſſeam conſtitutionem, infeliciùs penetrant medicamenta: at ineptiſſimè occipiti applicita; hæc enim pars, dura craſsáque ſubſtantia conſtat, & ſpinalis medulla ex refrigerantium vſu læditur vehementer.

Galenus *13. meth. cit.* ſic pronunciat; *Nam repellendus à capite humor eſt, quiſquis is fuerit.* Hoc oraculo commoti Medici, medicamenta quæ in phrenitide, capite priùs raſo, ſincipiciti apponuntur, repellentia vocarunt, ſeu repercuſſiua, quæ cùm frigida ſint, adſtrin-

A gentia, ſicca, partem roborant ne recipiat, & influxũ humorum intrò repellunt: ſicut enim manus cùm comprimit ſpongiam aqua imbutam, aquam exprimit; ſic repellẽtia adſtrictione ſua introrſum humorẽ fluentem exprimũt, & ipſum euacuant, partémque ab inflammatione præſeruant, vt Galenus docuit *art. med. ca. 95.* Quapropter cùm roſæ adſtringant, refrigerent, roborent, repellant, & has commoditates ſtrenuè compleant, omnia quæ ex illis parantur, conſimiles habere facultates ac virtutes neceſſe eſt, vt Oleum roſaceum, præſertim incompletum, Aqua roſarum ſtillatitia, Acetum roſaceum: Quare factum eſt, vt medicamentum repellens ſincipiti apponendum, Græcè appelletur oxyrrhodinum; quod fit ex partibus quatuor aquæ roſaceæ, vel
B plantaginis, duabus olei roſacei, & aceti roſacei dimidia. Aliquando additur drachma dimidia ſantali rubri, quia hoc medicamentum ſimiles vires ſortitur, auctore Auicenna *lib. 2. tract. 2. cap. 655.* Hoc liquore imbutum ſubtile linteolum, crebris foraminibus perforatum, ſincipiti, ac temporibus applicetur, ac ſæpè innouetur. Et non ſolùm in phrenitide, ſed in aliis partium internarum inflammationibus vtiliter adminiſtratur.

Sed quia in hunc locum incidimus, agitandum eſt argumentum de repellentibus, nam ad phrenitidis curationem ſummè conducit. Et primò: *Vtrùm in initio phrenitidis, aliarumque inflammationum repellentia applicanda?* Galenus enim *lib. 6. ſec. loc. cap. 1. ad init.* & *in med. §. quemadmodum enim initio, &c.* & *in art. med. cap.* 95.
C Auic. 1. 1. *cap.* 1. & 15. & *3. 4. tract. 1. cap. 13. ad init. §. & incipe cum repercuſſiuis:* & *4. 1. cap.* 25. quibus locis vnanimiter aſſeuerant, ad incipientes inflammationes, medicamentis frigidis, & adſtringentibus vtendum eſſe, quæ repellentia, ſeu repercuſſiua vocantur; in declinatione verò medicamentis reſoluentibus, in augmento, & ſtatu, mixtis, ita tamen vt in augmento vincãt repellentia, in ſtatu vtraque æqualia ſint. Hanc ſententiã confirmat Guido *tract. 2. de apoſtemat. doct. 1. cap.* 1. redditque rationem, quia fluente humore repulſio eſt neceſſaria; & iam fluxo, reſolutio; quando verò tantũ influit, quantum reſoluitur, tunc vtriuſque ratio habenda.

Sed quæres: Si Galenus *3. ſimp.* 10. & *cit. ſec. loc.* & Auic. vtiliter docent, in principio inflammationum ſola repercuſſiua eſſe neceſſaria, & in declinatione ſola
D reſoluentia: quomodo Auic. *4. 1. cap.* 25. in quibuſdam inflammationibus negat in principio purè adſtringentia, & in declinatione merè reſoluentia? Solet Galenus, & alij auctores, quod illis frequentiſſimum eſt, proponere vniuerſales propoſitiones, in ſe & ſimpliciter conſideratas veras, quæ tamen non debent produci ad opus ſine dearticulatione, & variari debent pro varietate illorum quæ ſimul concurrunt, quorum ad rectè curandum magna eſt conſideratio habenda.

Aduerte tamen, ex Galeno, *11. meth.* 18. in inflammationibus cerebri, & membranarum eius, vtendum eſſe in principio adſtringentibus, ſicut in initio inflammationum aliorum membrorum: cæterùm tum adſtringentia, tum reſoluentia debere eſſe inten-
E ſiora, quàm affectus per ſe expoſtulet, indicatione ſumpta à ſitu partis affectæ, ad quam medicamentorum vis ob interpoſitam caluariam refracta accedit; quare tantum oportet vim medicamenti augere, quantum de ea in via remitti debet; iuxta Galeni doctrinam, *2. ad Glauc.* 2. & *7. meth. vlt.* Ob quam cauſam, *11. meth. cit.* adſtringentibus iubet permiſcere medicamenta, quæ tenuibus partibus conſtent, quale eſt acetum, ad penetrationem; & ceſſante iam fluxu, ad diſcutiendum vtitur caſtorio, quod in aliarum inflammationum declinatione, ob magnum ipſius calorem minimè imponendum.

Conſtat deinde, in inflammationibus cerebri, repri-

mentia, vt magis neceſſaria, frequentiùs eſſe admouenda, quàm in aliarum partium inflammationibus: tum quia ad cerebrum, cùm in parte ſuprema corporis ſit locatum, à toto calidi vapores feruntur celeriùs; tum quia inflammatio maximè eſt periculoſa. 1. *prog.* 26. imò 1. *de morb. num.* 4. ex neceſſitate lethalis.

Vtrùm verò *in principio omnium inflammationum repellentia ſemper apponenda?* dubium eſt. Licèt autem in initio internarum, & externarum inflammationum repellentia ſint ex vſu; tamen ſunt affectus nonnulli, quos ab ea lege excipias, ſigillatim recenſendi. Primus. Si locus affectus eſt emunctorium alicuius membri principis, aut huic valdè propinquus, ex Gal. 6. *ſec. loc. cap.* 1. Nam ſi tunc reprimentia imponas, coërcitus, & repulſus humor ad partem præſtantem, illius calorem vel ſubitò extinguet, vel inflammationem concitabit, primario affectu grauiorem. Secundus. Si humor fluens prauus ſit, & venenoſus, 14. *meth. cap.* 2. Ideò in bubonibus & inflammatoriis affectibus peſtilentibus, imponenda ſunt, quæ malignum humorem foràs attrahant. Tertius. Quando fluens humor multus eſt, & valenter irruit: Nam vt Auic. ait, 2. 3. *tract.* 2. *cap.* 7. *parum poſt med.* §. *repercuſſio autem materiei, &c.* tunc repercuſſiua non proficiunt, quia aut humorem ad aliquod membrum recurrere faciunt, vel ipſum contumaciorem reddunt. Quartus. Quando corpus eſt plenum: tunc enim inutilis eſt repulſio, ex Gal. *in art. med.* 95. corpus enim plenum non admittit, quod à parte affecta repellitur: quare neceſſe eſt, vniuerſalis vacuatio præcedat. Quintus. Cum inflammatio, vel tumor, criſis ratione contingunt, quæ omnia latiſſimè docuit Galenus, 3. *ſec. loc. cap.* 2. *de parotidibus*, & 13. *meth. cap.* 6. Sextus. Si humor valdè eſt craſſus, & impactus. Septimus. Si humor in profundo corporis conſiſtit, vt in iſchiade: ita enim repercuſſiua humores ad partes internas detrudunt, & inflammationem augent.

Guido *loc. cit.* ampliùs addit: Quando vehemens viget dolor, cui anodyna, & non repellentia proſunt, quia illa demulcendo dolorem, phlegmones augmentum prohibent, ex Gal. 13. *meth. cap.* 8. *in fin.* & Auic. 1. 1. *cap.* 1. Quo tempore repellentia non ſolùm nocua ſunt, ſed & reliqua quæ humoris fluxum ante mitigationem doloris diuertunt, ex Auic. 4. 1. *cap.* 3. §. *cumque ad diuerſum trahere volueris, dolorem priùs ſeda.* Tanta enim eſt doloris in attrahendo via, vt reliquis remediis adhibitis, nullā æger vtilitatem poſſit percipere.

Octauus. Quando inflammatio à cauſa primitiua concitatur, ex Auic. 4. 1. *cap.* 25. Et licèt ab hac cauſa nulla ſumatur indicatio ad curandum, quia non permanet, ſed iam abiit, ex Gal. 9. *meth. cap.* 3. & nulla ratio poſſit aſſignari ſufficiens, ob quam repellentia ſint interdicenda, cùm affectus à cauſa externa ortum ducit, quia habenda eſt ratio fluentis humoris, vt phlegmones generatio, & augmentum impediatur; tamen ſumitur indicatio à diſpoſitione, quam cauſa primitiua reliquit. Quare cùm propter contuſionem humor eſt valdè impactus, malumus tumorem aliquantulum augere, quàm materiam illam diſſolutioni omnino contumacem relinquere: nam quando humor craſſus eſt, repellentiū vſu reſolutioni ineptior euadit. Sed ſi hoc verum eſt, quomodo intelligendus Galenus, 1. *feb.* 3. *in initio*, qui cauſam præincipientem multùm in curatione iuuare aſſeuerat, ſic enim ait: *Rationales autem ad ipſius rei naturam venientes, cùm indicationibus vtantur, ab illa ad futurorum prænotitionem, atque ad curationis inuentionem iuuantur.* Dic, explanandum eſſe, mediatè, & per accidens: Nam immediatè, & per ſe, à causâ procatarcticâ indicatio non eſt deſumenda.

Vltimus. Quando pars debilis eſt, & languida: tunc enim repellentia frigiditate ſua valdè nocent. Hæc omnia ſunt intelligenda de iis medicamentis, quæ verè & propriè repellentia dicuntur; quæ frigida ſunt, ſicca,

A & adſtringentia: Alia verò, quæ largo modo repercuſſiua appellantur, quæ videlicet attemperando calorem extraneum, roborant innatum, vt noxam à ſe depellat; vel ſuo lentore meatus occludunt & ſic humori fluenti aditus intercipitur: Hæc in illis omnibus exemplis admoueri poſſunt, exceptis tribus, quando humor influens eſt malignus, aut iuxta emunctorium infigitur, aut inflammatio criſis ratione contingit. Ex quibus conſtat apertè, quòd in principio inflammationum purè repellentia ſunt imponenda: licèt enim aliquis humor iam ſit fluxus, hic tamen cùm non ſit fixus, facilè repellentium vi poteſt retrocedere: Quare ſi in initio reſoluentia admoueas, nocebis impensè; nam attrahendo humorem, influxio augebitur, & in-
B flammatio accreſcet.

Dubitabis deinde: *Vtrùm in augmento phrenitidis repellentia ſuperent reſoluentia?* Priſci *cit. loc.* vnanimiter conſentiunt, quia hoc tempore in maiori copia fluit humor, quàm ſit influxus. Obſtat tamen Galenus, *lib. de totius morbi temporib. cap.* 3. *ad init.* docens inflammationis augmentum eſſe, quando humoris iam ceſſauit influxus. Ergo videtur quòd in augmento repercuſſiua ſint inutilia. Solue. In augmento vehementior ceſſat influxus, ſed ſemper ratione doloris adhuc vigentis, in partem ſuapte natura dolentem, & imbellem influit humor. Et licèt in augmento ceſſaret influxus, tamen cùm humor iam ſit extra vaſa effuſus, & prohibitus tranſpirare, putreſcat, maiorem calorem excitat, & do-
C lorem vſque ad ſtatum; qua de cauſa ad concalfactam particulam tunc confluit humor, qui repellentium ope ad interiores partes debet retrudi.

Agitandum verò eſt dubium huic doctrinæ conſentaneum: *Vtrùm in ſtatu æqualis portio reſoluentium, & repellentium ſit imponenda?* Nam hoc tempore plurima copia adeſt influentis humoris, & in fluxi; quare vtriuſque ratio habenda. Obſtat primò Galeni auctoritas, 13. *meth. cap.* 16. *poſt med.* affirmantis, in ſtatu, & declinatione ſolùm medicamenta diſcutientia eſſe ex vſu, ſic enim ait: *Sed etiam cùm nec affluat ampliùs quicquam, nec repelli quod in laborante particula continetur, poſſit, &c.* Dic, in ſtatu quicquam non confluere notabile, reſpectu videlicet humoris, qui affatim in initio, & in maiori
D copia, in particulam phlegmone obſeſſam confluere ſolet. Quamuis autem in ſtatu humores non ſint in fluxu, tamen propter calorem, & dolorem partis inflammatæ, & ebullitionem humoris contenti, timor eſt ne applicitis reſoluentibus, quæ calida ſunt, defluxio augeatur, ſeu prouocetur: quare ad hoc euitandum, cum reſoluentibus æqualiter permiſcere repellentia, optimum eſt. Hæc autem permixtio reſoluentium, & repellentium in ſtatu, æqualis requiritur non exquiſitè: Nam in fine ſtatus maior permixtio reſoluentium vtilis eſt; attamen cum quadam latitudine, ad alia tempora collatione facta, in quibus alterutrius illorum exceſſus eſt neceſſarius. Quemadmodum igitur in augmento requiritur permixtio reſoluentium, quæ debet procedere increſcendo vſque ad ſtatum,
E ita in principio ſtatus, æqualis permixtio reprimentium, & reſoluentium conuenit: in qua tamen permixtione reſoluentia debent applicari creſcendo vſque ad declinationem; in qua declinatione per ſe purè reſoluentia conferunt apprimè.

Quæres vlteriùs: *Vtrùm ſemper in declinatione inflammationum reſoluentia ſint ex vſu?* Solue hoc modo. In declinatione nihil influit, quare ſola laxantia, & reſoluentia ſunt admouenda; dummodò tamen inflammatio in aliqua parte principe non conſiſtat, cuius operatio eſt toti communis, & neceſſaria: tunc enim, vt conſtat ex Galeno 11. *meth.* 15. reſoluentibus adſtringentia ſunt permiſcenda, quæ partis præſtantis vires roborant, cum laxantia eaſdem debilitent. Quòd ſi partis affectæ robur toti neceſſarium non ſit, ſola

reſoluen

Digitized by Google

reſoluentia ſine adſtringentium permixtione ſunt admouenda; hæc enim certò ſanationem retardant. Hoc modo 11. *meth.* 16. colo, inteſtinis aliis, muſculis peritonæi, & ipſo peritonæo, atque vtero inflammatis, in declinatione adſtringentia interdicit; in affectibus verò ventriculi, & iecoris, perperuò adſtringentia ſunt permiſcenda: nam in his membris robur virtutis reſolui pernicioſiſſimum eſt.

In pectore, & renibus, medio modo incedendum: Nam in harum partium affectibus adſtringentia ſunt permiſcenda, vt robur partis conſeruetur, ſi pus educere ex pectore, aut pulmone ſit opus, vt in empyemate. Cauſa autem cur vterum, & veſicam inter ignobiles partes connumeret, pro quarum curatione eam roborandi prouidentiam non exoptat, eſt quia renes partem ſeroſam ſeparando, pectus reſpirando, in multam materiam validè operantur: & hoc, robur virtutis efflagitat: aliæ verò partes in exiguam materiam operantur, & ſic illarum robur non ita attentè à Medico contemplandum; ex harum enim debilitate noxa notabilis non emanat.

Inſtabis hoc modo. Si in parte inflammata præſtanti, cuius operatio pro toto expetitur, ſemper cum reſoluentibus adſtringentia permiſcentur: cur 11. *meth.* 18. in declinatione inflammationis cerebri, non vtitur Galenus permiſtione adſtringentium, vt partis robur ſeruetur? Dic, cauſam eſſe, quia adſtringentia ſanationem certò retardant, quod in cerebri inflammatione, ob ſummum eius periculum, valde eſt noxium. Obiicies: Cerebrum, pars eſt præſtantior iecore, & ventriculo. Ergo magis illius, quàm horum, adſtringentibus tuendum eſt robur? Dic. Licèt officij cerebri dignitas ad vitam multò magis neceſſaria ſit, tamen eius robur non ita in morbo eſt neceſſarium, ſicut robur iecoris, & ventriculi, vt firmat Galenus, *lib.* 7. *meth. cap. vlt.* & *lib.* 11. *cap.* 9.

De liene maior eſt dubitatio, cùm ſit pars quæ pro toto operatur aſſiduè: tamen pro eius curatione non ſunt neceſſaria adſtringentia, ad illius robur cuſtodiendum, niſi in lienoſis, & abundantibus melancholia, 11. *meth.* 16. Si verò nullum atræ bilis excrementum adſit, aut nullo modo, aut parciſſimè adſtringendum, ratio dictat: licèt enim ſplen pro toto operetur, eius tamen operatio eſt in paucum excrementum expurgandum, & ideò non valdè robur expetitur, ni lienoſos excipias. Dixi, *valde*, quia in affectibus lienis, ſimpliciter, & ſemper, reſoluentibus adſtringentia permiſcere fas eſt, quod apertè conſtat ex Gal. 13. *met.* 16. hic enim lienem ſolis relaxantibus non eſſe curandum aſſeuerat, & 9. *ſec. loc.* 2. in huius partis affectibus, naturalem ipſius viſceris diſpoſitionem, & firmitudinem cuſtodiendam eſſe non ſemel inculcat.

Inſuper perſcrutandum: *vtrùm repellentia vacuent à parte?* Id equidem affirmat Galenus, lib. 13. *meth. cap.* 6. dum ſic ait: *Vacuatur autem quod impletum eſt, non modò medicamentis iis quæ digerunt, ſed etiam quæ adſtringunt, & refrigerant.* Quò fit vt compreſſis humoribus, & retrocedentibus repellentium ope, & adſtrictione, pars inflammata diſtenta exoneretur, præcipuè quia præcedente vniuerſali vacuatione, pars affecta robuſtior reddita, humores ad ſe fluentes ad alias partes inanitas tranſmittit, vt conſtat ex Gal. *in art. med. cap.* 95. Quare cùm repellentium medicamentorum vi, humor qui influebat retrocedat; tum etiam portio illius tenuis, qui iam non modò in vaſis partis affectæ, ſed etiam in poris illius continetur, ad alias partes tranſmittatur, meritò reprimentia vacuare humores contentos in parte inflammata aſſeuerat.

Reliquum eſt, vt rationibus oppoſitum ſuadentibus, faciamus ſatis. Ad primam. Frigida, qualia ſunt reprimentia, incraſſant humores, & condenſando meatus, illos vacuationi contumaces reddunt, cùm tamen

A in omni vacuatione oporteat meatus fluxiles eſſe, vt vacuando humori exitus pateat liber, ex Hip. & Gal. 2. *Aph.* 9. Dic: Reprimentia non ſimul refrigerant partem affectam vndequaque, ſed primò proximam partem cui applicantur, & ſua frigiditate veluti manu comprimunt, atque ita trudunt in alias partes, portionem humorum contentorum in parte affecta, licèt eos qui relinquuntur, incraſſent.

Ad Secundam. Humor qui continetur in parte inflammata, duobus tantùm modis vacuari poteſt, aut per reſolutionem, aut per expulſionem præcedente ſuppuratione; quorum neutrum à reprimentibus, & refrigerantibus perfici poteſt. Dic. Et modo ſuprà dicto, quo repellentia euacuant: ex qua ſolutione pa- B tet reſponſio ad ea, quæ obiici ſolent.

Ad Tertiam. In principio inflammationis externæ non conueniunt repellentia, quia repercuſſio non debet fieri à parte ignobili ad partem nobilem: interna autem pars, nobilis eſt; externa, ignobilis. Ita ex Hip. 6. *Aph.* 25. *Eryſipelas ſi vertatur ab exterioribus ad interiora, non eſt bonum.* Dic, partem nobilem aliam eſſe talem ſimpliciter, aliam comparatiuè tantùm: Cum igitur aſſeritur, ad partem nobilem non eſſe faciendam repulſionem, per partem nobilem, illam debemus intelligere, quæ ſimpliciter talis eſt, quæ non eſt quæuis pars interna. Hippocrates verò reprobauit retroceſſum eryſipelatis ad interiora, id eſt, partes profundas, & C principales, & eam fuiſſe mentem Hip. ex interpretatione Galeni *in com.* conſtat apertè.

Altioris verò doctrinæ cauſa indagandum: *Vtrùm Oxyrrhodinum in phrenitide actu frigidum, vel calidum ſit imponendum?* Aëtius *tetrab.* 2. *ſerm.* 2. *cap. de curatione phreniridis*, Oxyrrhodinum non debere eſſe actu frigidum, neque actu calidum affirmat: Nam præterquam quòd, vt ait *Auerrhoës* 7. *collect. cap.* 30. cerebrum, & eius membranæ ſunt partes exangues, & frigidæ, quibus frigidum, vtpotè aduerſum, nocebit impensè, 5. *Aph.* 18. hoc denſat meatus, cogit, incraſſat, & humorem excerni prohibet. Actu verò calidum, feruorem conduplicat, attrahit, impedit ſomnum, & inflammationem auget.

Galenus contrariam tuetur ſententiam: ille enim *lib.* D 1. *ad Glauc.* 15. dum curare nititur dolorem capitis, ex multitudine humoris moleſti, ſic ait: *Vtendum verò oxyrrhodino, & perfuſionibus, in affectu quidem crudiore, ac frigidiore, tepidis; in calidiore autem, & bilioſiore, frigidis*, & *lib.* 2. *ſec. loc. cap.* 1. *rubric.* 2. agens de oxyrrhodino, in capitis dolore ex calida cauſa concitato actu frigidum, imò niue refrigeratum imponere conſulit: ſubſcribit Auic. 1. 3. *tract.* 3. *cap.* 3. *de curatione phrenitidis.* Tantorum auctorum votum ratio ſatis confirmat: Nam ſi hoc auxilium adminiſtratur ad repellendam fluxionem, impetúmque irruentium humorum coërcendum, & capitis ardorem refrigerandum, actu frigidum debet imponi: Hoc enim modo applicitum, citiùs, & feliciùs complet operationem ſuam.

Diſſolues antinomiam hoc modo. Quando phreni- E tis, aut alius capitis calidus affectus vrget vehementia ſua, tum quia illius indicatio alias indicationes obſcurat, potiſſima ratio illius eſt habenda; & quia phrenitis in principio, in quo oxyrrhodinum admonetur, ſemper vrget, tum propter fluxionis impetum ad cerebrũ, tum propter intemperantiam calidiſſimam, ideò in ea actu frigidum debet imponi, Ita Aëtius *tetrab.* 2. *ſerm.* 2. *cap.* 48. in cephalæa ex fluxione bilioſa præcipit oxyrrhodinum frigidiſſimum capiti adhibere: & 41. *antecedenti*, in capitis dolore ex ardore, eodem modo apponẽdum imperat. Adde quòd frigidum animalem facultatem conſopit, immodicum cerebri calorem obtundit, peruigilio, delirióque medetur, quæ ſymptomata totam ad ſe curationem auocant: Nam conſopire, & ſtupefacere principem facultatem oportet, cerebrum ſcilicet,

quod ſupra morbum incaluit, refrigerando, monente Galeno, 13. *meth. cap.* 21. Si verò mitior eſt affectus, & reliquas indicationes non obſcurat, tunc indicatio curatoria ab affectu, & aliis eſt deſumenda, & hoc modo tum naturam, temperiem, ac anni tempus contemplantes, imponimus oxyrrhodinum non calidum, nec frigidum, ſed tepidum; ſic enim indicationi prouidemus, & curatur morbus, & partis natura ſeruatur.

Verùm hæc doctrina, non eſt intelligenda de embrochis, & perfuſionibus, quæ in eandem vtilitatem, & alias ſolent adminiſtrari; hæ enim torrentis inſtar, ex alto ſupra caput decidunt, & cum calore tepido ſolent adhiberi, vt promptiùs penetrent, & actuali debent pollere calore, cùm aceto careant, quo oxyrrhodinum conſtat: etſi enim acetum per ſe phrenitidi aduerſetur, miſcetur tamen, quia eius ope medicamenta cætera ad penitiora perducuntur, vt notat Galenus *lib. 7. meth. cap. vlt.* Hoc modo Galenus 10. *meth. cap.* 9. dum vnguentum illud refrigerans parare docet, externis partibus in febre hectica admouendum, vt per conniuentes, arctaſque præ ſiccitate vias pertranſire poſſit, illi aceti tenuis, ac clari paululum admiſcet; hoc enim modo magis adhuc tum refrigerans, tum humectans medicamentum efficies: rectè autem noſti acidam frigiditatem tenuium eſſe partium, vt 4. *ſimpl.* 3. 14. 15. & alibi paſſim inculcat Galenus.

Sed cùm irrequieti phreniticorum motus, ac importunæ vigiliæ, vires valdè deiiciant, neceſſe eſt ſomnum conciliare, & ad ea præſidia accedere quæ refrigerant, humorem bilioſum contemperant, & ſtupefaciunt. Vtilea ſunt embrochæ ex lacte præſertim vaccino paratæ: Nam hoc lentore ſuo emplaſticum eſt, meliùs adhæret, repellit, refrigerat, & humectat. Inualeſcente affectu aſininum tenuitate ſua promptè penetrat, & celeriter vrgenti malo ſuccurrit: Caprinum ab his extremis diſtat.

Fiat ergo diſtillatio per dimidiam horam ex alto, ſupra detonſum ſinciput, ex decocto ſequenti.

℞. *Hordei excorticati*, P. iij. *folior ſalicis, maluar. violar. portulac. nymphea, roſar. lactuca, an.* M. j. *coriandri viridis*, M. ß. *ſemin. coriandri ſem. lactuc. ſolani, hyoſcyami, cicuta, an.* ʒ. iij. *radic. mandragora*, ʒ ij. *papaueris alb. & nigri, an.* ʒ iij. *chamamel.* P. j.

Coque ſec. art. in ℔. xij. aq. adde: *olei roſ.* ℔. ß. *olei chamamel.* ℥ ij.

Vt verò narcotica vis horum medicamentorum reprimatur, eáque citiùs penetrent, in decocto permiſcere oportet alia, quæ tenuium ſint partium, & roborandi vires obtineant. Ex hoc decocto ſomnifero pedes, & manus perfundantur: & poſt lotionem, ſinciput, & tempora vngantur oleo viol. roſ. nenuph. papauer. vnguento populeo; & ex iis addito opio vnguentum conficies, intra nares, carpis, ac plantis pedum imponendum.

℞. *Olei roſ. olei papauer. olei nymphea, ac.* ℥ j. *vnguent. popul.* ℥ ß. *opij*, g̅. iv. *croci*, g̅. v. *cum cera fiat vnguentum.*

In hunc vſum vtile eſt totum ſinciput inungere lacte muliebri, recenter ab vbere extracto, & deſuper imponere linteum oleis dictis intinctum. Ptiſſana cum ſucco ſem. papauer. & coriandri, & ſyrupo papaueris permixta, ſummo eſt ex vſu. Quòd ſi hæc non ſint ſatis, & non iuuent cantus, harmonia, modulationes, & currentium aquarum lenis ſuſurrus, ad narcotica accedendum: quare proſunt requies Nicolai, Theriaca recens, Philonium Perſicum, vel Romanum; quæ ſi diſſoluas in iure pulli, vel ſtillatitia Bugloſ. & Cardiaca admiſceas, vt ſpecies Diamarg. frig. Alcherm. Hyacinth. ex arte facies.

Accedamus ad medicamentum purgans: *Vtrùm in phrenitide ſit exhibendum?* Si enim purgatio medicamen-

A tis benignis celebretur in principio, fluentem humorem, & fluxurum leniter reuellet, & hoc modo natura alacrior facta, aliqualem humorem impactum concoquet, & reſoluet: quæ purgatio toto principij tempore offerenda, exhibitis etiam humorem bilioſum electiuè expurgantibus, vt in prima, 2. 3. 4. 5. & 6. non ſumpto ſcopo à numero dierum, ſed à fluentis humoris impetu; habet enim purgatio reuellendi vim, ſicuti venæ ſectio. Quare Auic. 4. 1. *cap.* 25. agens de curatione inflammationis internæ, in initio minuendam eſſe materiam venæ ſectione, & purgatione, manifeſtè concludit.

Ille verò humor, qui iam extra vaſa impactus eſt, actu inflammationem efficiens, in initio expurgari non B debet, vtpote vacuationi ineptus, ſed potiùs coctio in eo expectanda. Nam quemadmodum arbores terræ affixæ non poſſunt euelli, niſi priùs terra ſeparetur, ſic ille humor in inflammatione infixus, reſiſtens valde, fortia medicamenta efflagitat, quæ ſi offerantur, agitant, perturbant, & internos humores, vt viciniores, etiamſi à natura retineantur, euacuant: quare morbus augetur, inflammatio increſcit, diſſoluuntur vires, & putredo ſuperior euadit.

Hoc modo intelligenda eſt celebris illa ſententia Hip. 4. *Aph.* 22. Nam ſi inflammatio terminatur per reſolutionem, humor ille inflammationem efficiens purgationem non indicat; ſed tunc vtilia ſunt reſoluentia, quæ humores extenuent, atque meatus aperiant, C vt nihil humoris relinquatur: ſi per ſuppurationem, iam humor ille inflammationis non eſt impactus, ſed collectus, & circumſcriptus, & ſi ſit inflammatio externa, ſectione, aut vſtione apertio debet inſtitui, per quam pus egredi poſſit. Si tamen inflammatio ſit interna, facta iam humorum coctione, tunc per aluum & vrinam vacuatio celebranda, vt præcipit Galenus *lib.* 13. *meth. cap.* 15.

Obiicies hoc modo. Sicuti in inflammatione externa, quando propter illius vehementiam, & malignitatem partis corruptio timetur, pars ſcarificatur, vt aliqua pars humoris vacuetur, & commodiùs pars poſſit difflari; ſic in inflammatione interna, vehementiſſima, & maligna, quando timetur corruptio, cum non poſſit aliqua porD tio humoris vacuari cute ſcarificata, neceſſe erit illam educere exhibito medicamento purgante, vt ſimiliter pars tranſpiret. Dic. Si ita contingat, vt præſente maligna inflammatione partis corruptio immineat, tunc de cura coacta, purgante medicamento inflammatio minuenda, & pars leuanda, ne præ vehementia inflammationis innatus illius calor ſuffocetur, aut mortificationem patiatur. Lege quæ diximus, *lib.* 1. *Hiſt. Princip. Med. in com. Hiſt.* 63. *propè finem.*

His peractis, localia modicè reſoluentia ſincipiti admouere oportet: quare cum oleo roſaceo, chamæmelinum, vel anethinum permiſcebimus; ſicut in perfuſionibus, ſerpillum, maioranam, anethum, & alia, ſimul cum roſis, vt hoc modo parti robur concilietur. Vehementer calida, vt caſtoreum, ſunt ſuſpecta in E exquiſita phrenitide, validè enim calfaciunt, & de nouo inflammationem concitant. In ea tamen phrenitide, quæ lethargi particeps eſt, calidiora poſſunt ſubminiſtrari. Sic intelligendus eſt Galen. 13. *meth. cit. in fin.* cum in phrenitide vtendum eſſe caſtoreo edocuit.

Summa etiam commoditate, in ſtatu, & declinatione, ad abſumendum humorem, admouere oportet pulmonem arietis, aut hirci recenter extractum, aut catellos per dorſum apertos extractis inteſtinis, aut pullos gallinaceos, aut columbinos, quæ omnia ſuo moderato calore caput roborant, & humorem diſcutiunt.

Tria ſunt ſymptomata, quibus mitigandis Medicus maximè incumbere debet. Primum, alui ſuppreſſio. Secundum,

Secundum, vrinæ retentio. Tertium, vigilia. Primo A opitulaberis, oblatis modicè expurgantibus, aut clyſmatis ex decocto frigidorum medicamentorum paratis; quæ ſi non ſint ſatis, acribus ſuppoſitoriis vtitor. Secundo occurres fomentis, ſeu fotibus, pubi, & perinæu admotis, quorum præſidiorum ſyluam quæres *lib. 4. tit. de vrina ſuppreſſione*, eo enim loco de febrium ſymptomatis agendum.

Quòd ſi vigilia excruciet, omni cura præſidiis dictis ſomnum conciliare oportet. In quem vſum pomum parandum, quod manu geſtatum, & odoratum, ægrum ad ſomnum mirificè inclinat.

℞. Sem. lactuc. hyoſcyami, an. ℥ ij. *ſem. papauer. albi*, ℥ iij. *coriandri non præparati*, ℥ j. ß. *ſuccor. betonic. thymi, an.* ʒ ij. *ſucci fol. papauer. albi*, *ſucci radic. mandragoræ, an.* ʒ j. B Puluériſentur puluériſanda, & permixtis omnibus cum ladano fiat pomum.

Denique ſi hoc ſymptoma ampliùs infeſtet, conſulunt in eandem vtilitatem Paul. *lib. 2. cap. 42.* Auic. *t. 4. tract. 2. cap. 20.* & *t. 3. tract. 4. cap. 5.* ægri ligare brachia, & crura, & multas lampades ardentes ante oculos proponere, quo tempore hominum multitudo alta voce, & ſtrepitu excitato confabuletur: & poſtquam æger tædio, & moleſtia fatigetur, ſubitò hæc omnia ceſſent: hoc enim modo ſomnus ſolet conciliari; ſic vt vigilia prohibitione ſomni corrigatur, veluti cibi faſtidio, inedia, ex Auic. *13. 3. tract. 2. cap. de curatione caſus appetitus*, & priùs docuerat Hip. *6. epid. ſect. 4. text. 17.* Cætera verò vigiliæ remedia, pete ex *lib. 4.* C *tract. de febrium ſymptomatis, tit. de vigilia.*

OBSERVATIO.

Phrenitidi confirmatæ, & conciliando ſomno, præſidium optimum.

INter ea quæ phrenitidi auxiliari ſolent præſidia, præ cæteris primarum ſomnus obtinet, adeò vt plerique hoc excitato conſaneſcant; huius enim beneficio vitioſus humor concoquitur, æſtuans cerebri calor miteſcit, ſpiritus regenerantur, recreantur vires, coctiones optimæ fiunt, excretio humorum promouetur, eiectur vrina, & quod plus eſt, inflammatio reſoluitur. Laborauerat quidam vehementi cauſo, qui ob viſce- D rum inflammationem in paraphrenitidem, & ex hac in confirmatam phrenitidem incidit; & cùm omnia præſidia viginti dierum ſpatio eſſent celebrata, & inſomnis plures noctes traduceret, & veluti viribus exhauſtus, amens, & immorigerus ad fauces eſſet mortis deductus, in conciliando ſomno totum curationis cardinem repoſui: Plura parani, tandem hoc ſolùm remedio per integrum diem obdormiſcens, expergefactus, & ad mentem rediens, refocillatis viribus ſanitatem integram eſt conſequutus.

℞. Radic. mandragoræ, hyoſcyami, ſem. lactuc. portulac. coriandri viridis, an. ʒ ij. *opij.* ℈ j. *philonij Perſic.* ʒ. ij. Bulliant omnia in libris tribus vini albi ad conſumptionem duarum partium. Cola, ſerua.

Huius vini ſequens eſt vſus: Quando æger quieſcit, E vel dormire cupit, ſæpè naribus odorem ſuſcipiat, & digitis in eo madidis nares intrò illinantur, tota facies abluatur, plantæ pedum, & volæ manuum lauentur. Quòd ſi patùm aceti vino permiſceatur, erit præſtantius.

CAPVT V.

De Lethargo.

Definitio.

QVatuor ſunt affectus ſoporoſi: Coma, Caros, Catalepſis, & Lethargus. Hic à Græcis dicitur lethargia, à Latinis Lethargus, aut veternus. Impoſitum eſt illi nomen à ſymptomate, quod comitatur, vt Auic. inquit, *t. 3. tract. 3. cap. 7.* ab obliuione videlicet: Nam vt etymologia nominis oſtendit, Lethargus nihil aliud eſt, quàm Obliuio iners. Celſus *lib. 3. cap. 20.* dicit Lethargum eſſe *marcorem, & inexpugnabilem dormiendi neceſſitatem.* Galenus *lib. 13. meth. cap. 21.* agens de Lethargo, dicit eſſe vitium ſecundùm ſpeciem phrenitidi contrarium. Arabes Sirſen frigidum vocant. Sed dubitatum à plurimis inuenio: *Vtrùm inflammatio ſit de eſſentia Lethargi?* Auic. *loc. cit.* ſic ait: *Lethargus, eſt tumor pituitoſus intra caluariam, inexpugnabilem penè dormiendi neceſſitatem afferens.* Patet apertè: quia Galenus *2. de cauſ. ſympt. vlt.* definit phrenitidem, per inflammationem cerebri, aut membranarum eius; & cùm phrenitis ſit affectus Lethargo contrarius, planè videtur Lethargum, eſſe tumorem frigidum. Ruſus. Gal. *4. de cauſ. pulſ.* 14. diſtinguens Lethargum à phrenitide, affirmat, quòd phrenitis ſit à flaua bile, & incipit à cerebro: vbi videtur inſinuare, quòd qualis eſt affectus tenuis meningis, talis eſt Lethargus cerebri.

Sed obſtat celeberrima Galeni auctoritas, *lib. 1. prorrhet. com. 1.* quo loco videtur affirmare, Lethargum generari ex intemperie orta ex pituita cerebrum diluente: ſic enim ait: *Phrenitis exquiſita, & nullo alteri morbo permixta eſt, cùm flaua bilis locum, in quo reſidet animæ princeps pars, prehenderit; Lethargus verò cùm locum eundem diluerit, humectaueritque pituita, &c.* Deinde. Lethargi ſigna propria, ſunt ſomnus profundus, & febris continua. Sed hæc adeſſe poſſunt ſine inflammatione. Ergo inflammatio non eſt de eſſentia Lethargi.

Plures hanc tuentur opinionem. Alij in initio inflammationem non adeſſe putant, ſed angeſcente morbo, concurrentibus nimirum ad debilem partem humoribus, atque ita ſæpè colliberi Lethargum auxiliis medicis antequam in tumorem euadat. Sed probabilior ſententia eſt, inflammationem neceſſariò adeſſe, vel etiam in incipiente Lethargo, in quo febris adeſt continua, cum ſomno profundo, & perpetuo delirio: at hæc non niſi à cauſa ſtabili, & fixa poſſunt emanare; pituita autem fluida eſt, & vario motu, huc & illuc in cerebri ſubſtantia conſiſtit, quæ cùm putris ſit, & acris, tenuior eſt, & viſciditatem momentaneam amittit, & niſi in loco circumſcribatur, prohibeaturque difflari, & inflammationem committat, ſuprà enarrata ſymptomata concitare nequit. Quod verò obiiciunt, non concludit: neque enim negamus ad Lethargi generationem, neceſſariam eſſe pituitam in cerebro, & intemperiem ab ipſa productam; verùm oportet, vt ipſa extra vaſa ducatur, & inflammationem concitet.

De loco affecto dubitant interpretes; *Vtrùm ſit cerebrum, vel ventriculi eius?* Alij meatus, vel tunicas addunt. Galenus *4. de cauſ. pulſ. cap. 14.* diſtinguit Lethargum à phrenitide, quòd phrenitis incipit à tenui meninge; Lethargus verò à cerebro. Probat *3. de loc. cap. 5.* & *13. meth. cap. 21.* ſubſcribit Paulus, *lib. 3. cap. 9. 6. locum eundem quem phrenitis, nempè cerebrum occupat, &c.* Confirmari hoc non ineuidenter poteſt: Nam in hoc affectu adeſt rationis noxa, & memoriæ abolitio, vt *4. de loc. affect. cap. 5.* inculcat Galenus: cùm ergo principum functionum ſedes, cerebrum ſit, ipſarum noxas cerebrum pati eſt neceſſe. Adde quòd, ſicut bilis in phrenitide, cùm ſit tenuis, in laxa & molli cerebri ſubſtantia conſiſtere nequit, imò membranoſam meningem, & ſolidam permeare poteſt; ſic pituitoſus & craſſus humor membranas penetrare nequit, ſed in ipſius cerebri ſubſtantiam ſeſe inſinuat, & lentore ſuo ipſi tenaciſſimè adhæret.

In Lethargo patitur potiſſimùm pars poſtica, minùs

media regio : minimè antica : maior enim eſt in hoc morbo memoriæ, rationiſque noxa, quàm imaginationis ; hæc ſiquidem diminutè, illæ abolitè læduntur. Cum enim facultates principes ſedibus ſint diſiunctæ, earum operationes in diuerſis locis perficiuntur : & Auerrhoës, *lib. 3. collig. cap. 40.* hoc modo explicuit dicens : *Si cauſa erat in toto cerebro, erunt tunc læſa omnes virtutes : & ſi fuerit in loco proprio, erit tunc læſa virtus loci proprij : vt quando fuerit cauſa in priora cerebri, tunc erit læſa imaginatio ; & quando fuerit in parte media, tunc erit læſa ratio, & cogitatio ; & quando fuerit in parte poſteriori, tunc erit læſa memoria, & conſeruatio.*

Vtrùm verò *cerebrum in Lethargo afficiatur perpetuò per eſſentiam, an aliquando per conſenſum*, etiam explicandum. Hoc enim videtur affirmate Aëtius ex Archigenis, & Poſidonij ſententia ; dum ſic ait ; *Lethargi principia duo ſunt : quibuſdam enim ſeptum tranſuerſum, & viſcera primariò affecta, cerebrum ad conſenſum ducunt ; in quibuſdam verò cerebrum affectionem auſpicatur, &c.* At verum eſt, cerebrum in Lethargo per eſſentiam pati. perpetua enim eſt principum functionum noxa, aſſidua etiam inexpugnabilis dormiendi neceſſitas ; at in affectibus qui per conſenſum affligunt, ſymptomata intermittunt.

Quòd ſi ſeptum tranſuerſum, & viſcera, cum primigenia affectione laborant, cerebrum in conſenſum trahunt, tunc verus Lethargus non excitatur : ſicut enim in vigore febrium continuarum, & malignarum, ea trunco corporis eleuatis acribus, & exuſtis vaporibus ad cerebrum, fit paraphrenitis, & æger vigilia & delirio, quæ à crudiore ſanguine ſcaturiunt, apprehenditur ; ſic in interpolatis, & continuis, vel acceſſionis, vel exacerbationis tempore craſſior halitus conuolat in cerebrum, qui ſomnum profundum concitat, qui compariente tandem cerebro veternum cacitat. Cum enim morboſus apparatus, ea aliqua pituitæ, aut humorum crudorum, vel craſſorum copia originem ducit, dum incaleſcunt, & feruorem concipiunt humores, à ſe protinus halitus eructant craſſos, denſos, & caliginoſos, quibus caput ſomno profundo grauari eſt neceſſe : maximè quòd pars aquoſior humoris in cerebrum irruit, & cerebro, frigidi, & lenti vaporis mole obruto, æger promptiſſimè in inexpugnabilem ſomnum, & Lethargum labitur. Quare hoc modo viſcera cerebrum in conſenſum trahunt : præſertim cùm viſcidi humores in ventriculo ſint immerſi, quæ pars quàm mirum habeat cum cerebro conſenſum, nemo eſt qui neſciat.

Cauſa.

QVæſtio eſt ſcitu non indigna : *Vtrùm intemperies requiſita in Lethargo, ſit calida vel frigida* ? Nam intemperies materialis alicuius partis, cùm poſſit eſſe cum tumore præter naturam, & citra ipſum, videtur quòd in Lethargo cũ tumore, frigida ſit ſtatuenda. Id manifeſtè confirmat Gal. 2. *Aph. 9.* dum ſic ait : *Fit autem huiuſmodi ſomnus refrigerato primo ſenſitiuo, hoc eſt cerebro : quæ refrigeratio, cùm fortis fuerit, mixta quidem humiditati facit Lethargicas paſſiones.* Idem facit *3. de loc. cap. 5.* quo loco memoriæ, & rationis abolitarum, non modò in Lethargo, ſed in omnibus ſoporoſis affectibus, neceſſariò frigidam eſſe intemperiem, quæ animalis actiones torpidas efficiat, aſſeuerat. Ergo intemperies, quæ cũ humiditate debet eſſe coniuncta, ad Lethargi cõſtitutionem, debet eſſe frigida, & non calida.

Hoc multiplici non ineptè poteſt probari argumento. Primò. Senes per hyemem inſalubriter degunt, quia debilis eorum calor, licèt aliquantulum in quantitate augeatur, multò tamen plus in qualitate remittitur, atque adeò nimis increſcit intemperamentum. Quare quæcunque aliâ innati caloris copiâ deſtitura

A corpora, & frigidæ naturæ dicuntur, profundè dormiunt, hyeme pereunt, aut torpent, mortuiſque ſimilia quieſcunt : Sole verò accedente, quoniam illius acceſſu, & præſentia calorem deficientem reparant, vigent, furiunt, motu irrequieto mouentur, & vigilant : non aliter ac plantæ vere frondeſcunt, florent, & germinant ; hyeme verò marceſcunt, ac foliis priuantur, quia caloris acrimonia, & quantitate deficiunt ; non aliter ac exanguia animalia ſine motu, & ſenſu iacent, quia ab hyemis ſæuitie exiguus illorũ calor ſuperatur.

Secundò. Frigus animal omnino pigrum, & ad motum reddit ineptum, ex Gal. *3. de loc. cap. 5.* & *3. de cauſ. ſympt. cap. 1.* & *8. de placit. cap. 7.* & Auic. 1. 1. *doct. 6. cap. 2.* & Ariſt. 2. *de generat. animal. cap.* 11. Ideóque ſi

B nimiùm cum humiditate excedit, lethargum inducit, qui nihil aliud eſt, quàm ſenſus, & motus priuatio, primique ſenſorij refrigeratio, cerebri nempe ; quod cum natura frigidum ſit, promptiſſimè infrigidatur, quemadmodum & reliquæ partes natura frigidiſſimæ. Hoc modo per hyemem ſomni profundiſſimi ſunt, 1. *Aph. 15.* & rigores primò à frigidis membris, lumbis ſcilicet, dorſo, & capite incipiunt, *6. Aph. 39.* & *6. epid. ſect. 3. com. 19.* quia in illis citiùs frigiditas ſimul ſentitur. Hinc deduces, calidam cauſam vigilias inducere, ad motúmque excitare ; contrà verò frigidam inducere ſoporem, & pigritiam.

Tertiò : Auicenna 1. 3. *tract. 2. cap. 4.* & *tract. 3. cap. 7.*

C Lethargiam eſſe apoſtema frigidum aſſeuerat. Ergo vult quòd in hoc affectu intemperantia frigida adſit. Neque aſſeras, hoc nomen *Lethargus*, aliquando ſumi propriè, quo ſenſu ſolùm ſignificat hanc affectionem, quæ ab aliis ſoporoſis affectibus eſt diſtincta, à Catalepſi, Comate, & Caro ; interdum ſumi impropriè & latè, prout quamcunque ſoporoſam affectionem comprehendit : Nam præterquam quòd hæc diſtinctio ad libitum eſt prolata, quocunque modo ſumatur, ſemper intemperantiam frigidam importat. Deinde non obtrudas quòd Auicenna debet intelligi, ac ſi vellet quòd Lethargus ſit apoſtema frigidum, hoc eſt, ex humore frigido generatum, id eſt, ex pituita, quæ cùm putreſcit, calorem acquirit : Sed licèt hoc verum ſit, pituita ratione putredinis eum gradum caloris

D non acquirit, vt ob hanc cauſam à prædominio ſuperet intemperantia calida, ſed frigida.

Quartò. Lethargus eſt affectus phrenitidi ſecundùm ſpeciem contrarius, ex Gal. *13. meth. cap. 21.* Sed phrenitis præter inflammationem, habet ſibi comitem calidam intemperiem. Ergo etiam Lethargus præter tumorem cerebri, habet frigidam intemperiem adiunctam, quæ intemperiei calidæ eſt contraria. Neque vim argumenti effugies, ſi inſtes, hoc non eſſe abſolutè verum, quia phrenitis, & Lethargus ſunt vitia ſolummodò ſecundùm ſpeciem contraria : nam hæc contrarietas ſufficit, vt contraria intemperantia in his affectibus reperiatur. Lethargus enim fit ex humore pituitoſo ; phrenitis, ex billioſo : in illo ſomnus adeſt immodicus ; in hoc vigilia præter

E naturam. Ergo ſicut in phrenitide calida inuenitur intemperies ; ſic in Lethargo, frigida. Quare hoc ſubterfugium, ex Galeni contextu deductũ, ſterile eſt, & prorſus nullum : quia in Lethargo contraria ſymptomata adſunt, ingens obliuio, inſenſibilitas, immobilitas, ſomnus præter naturam, & omnium actionum animalium torpor ; quæ omnia ex frigida, & non calida intemperie ſcaturiunt, & diuerſa omnino ſunt ab illis, quæ in phrenitide apparent. Si rurſus obicias, quòd hæc omnia ſymptomata non à frigida, ſed humida intemperie ortum ducunt, non eſt obiectio vrgens ; humiditas enim ſuapte natura pigra eſt, & iners in agendo, quæ ſi cum frigiditate non coniungatur, tam diros, & permanentes affectus edere non poteſt, vt infra dicemus.

Quintò.

Quintò. Si Lethargus non eſſet intemperies frigi-
da, ſed calida, ſequeretur, quòd transmutatio phreniti-
dis in Lethargum eſſet melior, quàm contrà. Patet ſe-
quela. quia phrenitis ſine dubio affectus eſt magis ca-
lidus, quam Lethargus, ſuppoſito quòd affectus ca-
lidus ſit. Sed mutatio phrenitidis in Lethargum non
eſt melior, ſed deterior, quàm Lethargi in phreniti-
dem, vt Galenus docet, *6. epid. ſect.6. com.8.* Ergo
Lethargus non poteſt eſſe intemperies calida, ſed
frigida.

Sextò. Omnis curatio fit per contraria. Sed Lethar-
gus curatur calidis medicamentis capiti adhibitis, &
non frigidis, vt *cit. meth.* Galenus edocuit. Ergo in Le-
thargo intemperies frigida adeſt. Nec obſtat quòd ca-
lida remedia non offerantur niſi ratione cauſæ, quæ
cùm craſſa ſit, & viſcida, extenuationem, & inciſio-
nem deſiderat; ob quam rationem Galenus *cit. meth.*
pulegium, & origanum concocta in aceto, naribus
admouere iubet, vt vapor à prædictis medicamentis
ad cerebrum delatus, lentum humorem incidat, &
concoquat: hoc modo imperat faciendum Auicenna,
4 1. cap. 14. qui febres ex obſtructionibus pronatas, ca-
lidis, & attenuantibus medicamentis eſſe tractandas
aſſeuerat: quæ methodus obſeruari debet in curandis
hydropicis, & calculoſis, in quorum curatione hæc
præſidia ſunt ex vſu. At hæc ſolutio, non eſt conſona
menti Galeni, qui hæc, & alia applicat auxilia calida,
non ſolùm cauſæ, ſed intemperiei quæ frigida eſt, ha-
bita ratione: ob quam cauſam Medici ducti, in hoc, &
aliis ſoporoſis frigidis affectibus non ſolùm capiti ca-
lida, ſed exurentia admouent medicamina, vt viſcoſus
& tenax humor ſecetur, & foras extrahatur, frigidáque
cerebri intemperies corrigi poſſit. Adde quòd in ſtatu,
& declinatione Lethargi, nulla eſt habenda ratio cau-
ſæ, ſed ſolùm morbi; vel ſaltem in his temporibus ratio
cauſæ non viget, quia ex naturæ lege iam debet eſſe
concocta, & ideò tunc indicatio ſumenda eſt à mor-
bo, & non à cauſa. Sed nihilominùs tunc applicant
auctores capiti medicamenta calida, & non frigida:
Ergo etiam ſumpta indicatione à morbo, hæc medica-
menta debent eſſe calida, & non frigida: & ex con-
ſequenti, morbus qui Lethargus eſt, intemperies erit
frigida, & non calida.

Vltimò. Si Lethargus eſſet affectus calidus, ſequere-
tur quòd non poſſet dari affectus compoſitus ex phre-
nitide, & Lethargo, qui typhomania dicitur. Hoc autē
eſt falſum, & contra omnes auctores. Ergo falſum erit
illud ex quo ſequitur. Probatur ſequela: quia ex in-
temperantia calida, quam in ſe includit phrenitis, &
intemperantia calida ad Lethargum requiſita, non po-
teſt componi aliqua media ægritudo, quia hæ intem-
perantiæ in calore conſiſtunt, & quando duo calores
in eodem ſubiecto reperiuntur, cùm ſint accidentia
quæ ſolo numero differunt, neceſſariò debent facere
vnum. Ergo compoſitio duarum ægritudinum non
adetit, ſed vnus tantùm morbus reperietur: quod con-
trario modo accidet, ſi Lethargus frigidam, phrenitis
calidam intemperantiam præſequitur.

*Vtrùm pituita in Lethargo, plus frigida, quàm humida
qualitate officiat?* dignum eſt explicatione. Galenus *1.
prorrhet. 1.* hunc affectum fieri teſtatur, quum pituita
locum, in quo princeps animæ pars reſidet, humecta-
uerit: quaſi plus ab humiditate, quàm à frigiditate fun-
ctiones in Lethargo obilædantur: & *4. de præſag. ex
pulſib. cap. 8.* ſic ait: *Humida intemperatura cerebri, homi-
nem comatoſum efficiunt; ſi ad illas acceſſerit febrilis calor,
morbus appellatur Lethargus.* Idem probant Paulus *lib. 3.
cap. 9.* Trallian. *lib. 3. cap. 9. §. Geminus, ac germanus Le-
thargus, quemadmodum phrenitis ſedem quidem habet cere-
brum, materiam autem phrenitidi contrariam: Nam ex pi-
tuita ſuperante ...ſtitur, que in ū hume...at, & valdè adeò
madefacit, vt ægri eorum qua...ur, nequaquam memi-*

A *niſſe, ſed palpebris ſemper conniuere velint; vel prorſus in
ſoporem (qui Græcis caros dicitur) ab humiditate ſimul, &
frigiditate, quæ ſpiritum animalem ſuffocat, & torpidū effi-
cit, perducantur.* Hoc comprobauit Galenus *3. de cauſ.
pulſ. cap. 9.* qui ſomnos præter naturam, ſimiles iis qui
in comatibus, & Lethargis excitantur, ſicut à frigidita-
te, ſic etiam à copioſa in cerebro humiditate accidere
profitetur. Neque hæc ſententia eſt oppoſita illi, quam
Galenus inculcat, *2. de loc. affect. cap. vlt.* vbi omnes ſom-
nolentos, & ſoporoſos affectus, quotquot ſunt, à frigi-
da cauſa emanare aſſeruit, quia textus eſt mendoſus, &
deſiderantur verba, *vel humida.*

Hoc ex ſubſequentibus facilè conijcitur, quia pitui-
B ta in Lethargo non ſolùm frigiditate, & humiditate
officit, ſed quantitate premit, ſubſtantiæ modo, lentore,
viſciditatéque obſtruens, animalis ſpiritus diffuſionem
impediens, in anguſtis cerebri meatibus impacta, iis
tenaciſſimè adhærens. Ita Paulus *loc. cit. ex pituita frigi-
diore, & humidiore cerebrum peruadente, Lethargum oriri*
fatetur.

Vtrùm pituita in hoc affectu neceſſariò putreſcat? du-
bium eſt explicatu difficile: Nam ſi Lethargū comitatur
ſomnus profundus, & ex intemperie frigidiore, & hu-
midiore cerebri generatur, potiùs ob putredinem, &
acrimoniam ex ea conceptam inducetur calida intem-
perantia, & vigilabit æger; acris enim humor faculta-
C tem animalem irritat: ob hanc rationem ab humore bi-
lioſo, & acri vigiliam excitari affirmat Galenus, *lib. 13.
meth. cap. 21.*

Dices, non totam pituitam, ſed portionem illius pu-
treſcere; reliquam verò à putredine intactam, cere-
brum refrigerare, & ſoporem inducere: quoniam ſicuti
pituita quæ non putruit, refrigerat, & ſomnum mouet;
ſic etiam quæ putrida eſt, calefacit, irritat, & vigiliam
concitat. Igitur in Lethargo debet reperiri coma vigil,
non ſomnus profundus, quum cauſæ contrariæ ſomni
& vigiliæ contingant. Hoc docuit Galenus *lib. 3. epid.
ſect. 3. com. 16.* in hunc modum: *Coma vigiliis vacans ab
humiditate didiciſti, & refrigeratione fieri cerebri; vigilias
comati non comixtas à ſiccitate & calore. Nunc ergo cùm
D qui increuiſſent humores, humiditatem obtinerent exupe-
rantem, verùm non eam tamen vniuerſam acrem, humi-
ditas comatoſum affectum, acredo ex putredine induxit vi-
gilias. Itaque cauſa contrariæ contraria meritò ſymptomata
peperêre.*

Deinde ſi pituita non ſecundùm ſe totam putreſce-
ret, ſed ſecundùm aliquam partem calefaceret cere-
brum, & ſecundùm aliquam partem infrigidaret, ſe-
queretur quòd aliqua pars cerebri calefieret, aliqua in-
frigidaretur (nam quòd eadem pars cerebri calefiat, &
infrigidetur, eſt impoſſibile, cùm nihil duobus moti-
bus contrariis poſſit moueri.) Sed hic modus alteratio-
nis in diuerſis partibus cerebri non reperitur. Ergo
hæc ſolutio reproba eſt. Probatur minor: Si enim illa
diuerſa alteratio accideret, neceſſariò ſequeretur, quòd
E partes cerebri quæ calefierent, inclinarent ad vigiliam;
partes verò quæ infrigidarentur, inclinarent ad ſom-
num: & ex conſequenti cerebrum ſecundùm aliquas
partes operabitur, vt in vigilia, & ſecundùm aliquas
operabitur, vt in ſomno. Sed in Lethargo hoc non con-
tingit, cùm in ipſo cerebrum ſecundùm omnes partes
ſomno præter naturam ſit affectum, vt omnium ſen-
ſuum internorum, & extremorum actiones indicant
manifeſtè, quæ in hoc affectu impeditæ ſunt, & valdè
remiſſæ. Ergo, &c.

Porrò pro ſolutione huius dubij, aduerte cum Gale-
no, *2. feb. cap. 6. in fin.* pituitam aut leniter putreſcere,
aut vehementer: Si illo modo, non ita accreſcit calidi-
tas, vt frigiditatem obſcuret, ſed ſimul vtraque perci-
pitur, vt conſtat in Epiala febre. Quando autem ve-
hementer putreſcit, ita incaleſcere ſolet, vt frigiditatem
exuperet, vt apparet in febre quotidiana. Attamen ſi
hoc

hoc, vel illo modo pituita putreſcat, ſemper caliditas ex illius putredine concitata, mitis, vaporoſáque percipitur, niſi manus aliquantulum immoretur, tunc enim aliqua acrimonia tactui occurrit, vt *lib.2. feb. cap.9.* & 10. notauit Galenus.

Quare pituita in cerebro putreſcit, & hac ratione aliquem calorem acquirit, ille tamen ex guus eſt, & hoc modo pituita ita affecta adhuc remanet frigidior cerebro, & ex conſequenti cerebrum non calefacit, ſed potiùs infrigidat, & ſympromata excitat, quæ à frigiditate, aut potiùs à leni caliditate emanare nullus dubitat; hæc enim præſertim cũ humiditate coniũcta ſomnum non prohibet, ſed potiùs inducit, vt *3. de loc. affect. cap.5.* probauit Galenus, poſito exemplo in balneis calidis, quo loco caliditatem cum humiditate ſomnum mouere aſſueuerat.

Si verò percunteris, quo pacto pituita, leui putredine affecta poteſt producere febrem in corde, ſi cerebrum calefacere non potuit? Dic, quòd licèt pituita hæc remiſſiorem ſortiatur calorem, quàm cor in naturali ſtatu obtinet, tamen cor, viſcus calidiſſimum, à calore vel remiſſiori facilè incenditur, & exardeſcens, ventilatione refrigerióque indigens, illicò gliſcit & excandeſcit, & febris producitur: quod non accidit in cerebro, quod etſi ad ſui conſeruationem, & ſpiritus animalis generationem, ventilatione indigeat, tamen non ita promptè inflammatur, nec calorem concipit febrilem, & durantem, qualis ad eſſentiam febris eſt neceſſarius.

Cauſæ immediatæ Lethargi, ſunt omnes quæ pituitoſum humorem gignere, & ad caput mouere nata ſunt. Ex quibus primum occurrit frigidum humidum intemperamentum; ideò ſalinoſi, & ſenes, lethargo ſunt obnoxij, ex Aureliano *lib.2. acut. cap.2.* Familiaris eſt etiam hic morbus ætati declinanti, ex Hip. *3. Aph.* 30. Acuti morbi diutiùs producti, Lethargum generant: calido namque tenuique humore exhalante, craſſior & frigidior portio ſupereſt, & terreſtrior. Multoties accidit Lethargus, nullo præcedente affectu; quandoque verò poſt phrenitidem, humore tenui diſſoluto, vel cerebro admotis remediis immodicè refrigerato: ſed reproba eſt tranſmutatio hæc, quia natiuus calor tunc eſt penè exhauſtus. Generant hunc affectum ſomnus, otium, Venus, balnea, crapula, alimenta vaporoſa, vt lac, vinum craſſum, lactucæ, & alia ſoporifera, quæ frigida facultate prædita ſunt. Aſſiduus cæparum vſus Lethargum potiſſimùm concitat, apud Auicennam; ab hoc enim edulio ſuccus gignitur craſſus, pituitoſus, caput tentans, & ad putrendum paratiſſimus, firmante Dioſcoride *lib.2. cap.144.*

Diſcrimen Lethargi à conſimilibus affectibus.

PLures ſunt affectus, cum quibus Lethargus maximam ſeruat cognationem: ſed ab illis hoc modo internoſces. Diſcernitur à memoria deperdita, quia in hac præter obliuionem, non eſt alia principum facultatum noxa; in Lethargo, & memoria, & ratio pereunt. Deinde in Lethargo febris adeſt, quæ in memoria deperdita nõ ſentitur. A caro, quia carotici ſenſu, motúq; priuantur, & puncti non excitantur; Lethargici expergeſiunt, oculos aperiunt, loquuntur: & eos febris comitatur; earum autem non item, licèt aliquando in eo adſit febris, vt quum in malignarum febrium vigore inuadit. Ab Apoplexia: nam hac correpti ſenſu, & motu priuantur, & non excitantur, niſi quando ſoluitur morbus: Lethargici ſolent excitari. Deinde in Apoplexia læditur reſpiratio; in Lethargo minimè. Quibus etiam ſignis à Catalepſi differt. Ab Epilepſia: quoniam Epileptici inordinatis, conuulſiuis motibus
A quatiuntur; Lethargi iacent immoti, cadaueris inſtar; A ſyncope: in mutatione pulſus, & faciei. Ab vteri ſtrangulatu: nam in hoc cerebrum ſecundùm ſenſus internos, & externos minùs læditur: quam noxam Lethargici maximè perſentiſcunt.

Signa.

SIgna huius affectus, ſunt inexpugnabilis dormiendi neceſſitas febris continua, & lenta: calor non admodum mordax: & adeſt tanta rerum obliuio, vt inter oſcitandum os claudere non recordentur; vrinã excernere admoniti, matellam non poſtulent: & ſi minxerint, eam reddere obliuiſcantur: aluus aliquando ſupprimi-
B tur: ignorantes ſunt: ſenſibus hebetes: capillis fortiter diſtracti non dolent, ſtupore veluti oppreſſi: vniuerſum corpus graue eſt: ſaliua ex ore effluit, & ob defluxum pituitæ ad fauces, & laryngem ſuffocari vidẽtur. Vrina perturbata eſt, qualis eſt iumentorum; quoniam etiamſi Lethargus ſit cerebri affectus, & humores conuolent ad cerebrum, & ſic vrina deberet eſſe tenuis: quoniam tamen humor qui peccat in Lethargo eſt grauis, ideò magna pars illius in venis ſtabulatur, à quo vapores, & flatus eleuati, quum ſint craſſi, & diſcuti nequeant, perturbant vrinam.

Reſpiratio parua eſt, ob facultatis debilitatem: rara, ob imminutum vſum: Nam etiamſi ratione febris vſus reſpirationis augeatur, intemperies tamen frigida po-
C tentior eſt in imminuendo vſu. Pulſus eſt tardus, rarus, magnus, vndoſus, inflatus, ob mollitiem arteriarum: hæ enim ob humiditatem, & copiam flatuum, molliores redduntur, & laxiores; qui pulſus magnus non eſt, ſed magnitudinis ſpeciem refert; languet enim facultas vitalis, & ſic eſt etiam inæqualis, & intermitrens, quia virtus eſt oppreſſa, vt 4. *de cauſ. cap.13.* Galenus affirmat.

Sed operæpretium eſt, circa pulſum Lethargicorum, difficilem in Galeni doctrina antinomiam enodare: *Vtrùm pulſus Lethargicorum, ſit intercurrens?* Sic enim habet Galenus, *lib.4. de cauſ. pulſ. cap. de pulſib. lethargi*: *Lethargum ex humore pituitoſo oriri certũ eſt, vnde meritò eius pulſus ſimillimus eſt pulſibus peripneumonicorum; verùm hoc tardior, quod procul à corde remotum ſit cerebrum.*
D *Iam verò etiam magis inæquales peripneumonicorum pulſus meritò eſſe, nec hoc quidem obſcurum eſt, ſi prima retinuiſti: vbi enim copia humorum facultatem grauat, tales pulſus fiunt, potiſſimùm ſi affectiones finitimæ ſint cordi. Itaque intermittens eſt potiùs, quàm intercurrens pulſus Lethargicorum: Longè enim frigidior, & vt ita dicam, lethalior eſt lethargus quam peripneumonia. At frigido erat affectui proprius, facultatiſque valdè refrigeratæ pulſus intermittens,* &c. Ex quo loco conſtat, pulſum Lethargicorum eſſe intermittentem.

Ex altera parte videtur eſſe intercurrens, quum hic accidat ſæpè in peripneumonia, cuius pulſum lethargicis eſſe ſimillimum ſuprà edocuit. Vt verò huius difficultatis pateat ſolutio, ſic exaudi. Magnus eſt Le-
E thargicorum pulſus, eò quòd reſpiratio impedita, & quadantenus difficilis eſt: proinde licèt affectus frigidus ſit, à pituitoſo nempe ſucco, quod reſpiratione cõplere natura non potuit, magnitudine pulſus reſarcire molitur. Quippe vitalis facultas in iis ſalua manet, non quemadmodum animalis, impedita & obruta. Hinc fit vt pulſus, & anhelitus in hac affectione non proportionentur, quia nimirum impedimentum in reſpiratione adeſt.

Pro interpretatione verò ſequentium verborum, aduertere oportet, ex *lib.2. de præſag. ex pul. cap.4. in princ.* omniũ inæqualium pulſuum cauſas referri, aut ad inſtrumentorũ obſtructionem, compreſſionémve; aut ad humorum abundantiã ad facultatem collatam: aut tandem ad inæqualem intemperiem cordis, è quibus pro

inten

intenſione, aut rem ſſione variæ inæqualitatis differentiæ conſurgunt. Porrò ea facultatis imbecillitate ſola, nulla pulſibus poteſt accidere inæqualitas, niſi ſimul etiam ipſius cordis corpus inæquali intemperamento prematur, vel alia prædictarum cauſarum acceſſerit.

Cæterum, quia *lib. 2. de cauſ. pulſ.* decretum Galenus reliquit, omnium inæqualium pulſuum intermittentem longe eſſe deterrimum, fit vt ab allatis cauſis, quum vehementiſſimè facultatem opprimunt, emergat; ita vt ad expugnanda quæ moleſta ſunt, natura non inſurgat. Intercurrens autem, qui ex crebritate fit inæqualis, 2. *de præſag. ex pulſ.* 5. ab iiſdem, ſed remiſſioribus eoritur cauſis, ita vt decertet adhuc cum noxiis cauſis facultas. Hinc fit vt in criſibus ſæpè pulſum hunc reperiri Galenus aſſeueret.

Quare cùm in pulmonia viſcus affectum cum corde continens ſit, multiformis inde in pulſu generatur inæqualitas, quo fit vt modò intercurrat, modò intermittat, vt *lib. 4. de cauſ. pulſ. cap. proprio* Galenus affirmat. Verùm in lethargo intermittentes pulſus crebriùs eueniunt, quàm in pulmonia, quia longè lethalior eſt lethargus pulmonia: Nam cerebrum pulmonibus eſt nobilius, cui niſi ſuccurratur, celeriter iugulat, teſte Celſo. Ex his fit manifeſtum pulſum Lethargicorum eſſe intermittentem, ſed ſimilem, ex doctrina Galeni, pulſui pulmoniæ, magnitudine, debilitate, & mollitie; quia vtraque affectio ex humore pituitoſo emanat: non tamen in tarditate, & raritate; quia lethargicorum pulſus ſunt tardiores: febris enim non eſt æquè acuta, pars affecta longiùs diſtat à corde, & affectus ſoporoſior exiſtit.

Occurrit vltimò hoc loco celebris controuerſia: *Vtrùm delirium ſit ſignum pathognomonicum Lethargi?* Et pro parte negatiua facit primò. Delirium eſt error, & motus deprauatus principum facultatum rectricum, quæcunque eæ ſint. Sed in Lethargo omnes functiones aut diminuuntur, aut deperduntur, & non deprauantur, nec fiunt cum errore. Igitur in Lethargo delirium non adeſt. Maior eſt Gal. *lib. de diff. ſympt. cap.* 3. & 2. *de cauſ. ſympt. cap. vlt.* minor probatur: Nam in Lethargo imaginatio diminutè, & deficienter fit, & non cum errore, vt *eo. de diff. ſympt.* docuit Gal. memoria, & ratio deperduntur, ex Gal. 3. *de loc. cap.* 5. quam ſententiam ſequutus eſt Aetius *tetrab. 2. ſerm. 2. cap.* 23. Igitur, &c.

Secundò. Lethargus fit ex pituita refrigerante cerebrum, vt Galenus 13. *meth. cap.* 21. ea ſopore, & ſegnitie confirmat. Sed cauſa frigida non lædit actionem cum errore, ſed ſolùm minuit, aut tollit, quia frigiditas omnes partes in ſuis operationibus prohibet, paralyticum faciens, & mortificans, vt Auic. inquit 1. 1. *doct.* 6. *cap.* 3. extinguendo calorem, & ſpiritum, quæ ſunt actionum inſtrumenta; cauſa autem calida lædit actionem cum errore, quia agitat, permiſcet, & perturbat, vt ait Auic. 1. 3. *tract.* 4. *cap.* 7. §. *& quandoque humor eſt declinans ad diminutionem:* & *cap.* 11. *ſequente*, § *& cauſa in hoc non eſt nocumentum ex frigiditate:* & *cap.* 12. §. *& fortaſſe erit ex caliditate, cum ſiccitate.* Igitur in Lethargo, cùm ſit ægritudo frigida, non eſt delirium.

Tertiò. Deſipientia agnoſcitur, loquentibus, aut agentibus aliquid diſſonum rationi, ex Gal. 7. *Aph.* 14. *in init.* cùm non ſit alia ratio cognoſcendi delirium. Sed Lethargici, ſunt aphoni, & immobiles, ex Gal. *lib. de comat. c.* 3. Igitur non delirant. Quartò. Sequeretur Lethargicos eſſe phreniticos: Nam veteres, omnes qui erant mente læſi cum febre continua, phreniticos vocabant. Igitur ſi lethargici delirant, quum habeant febrem continuam, erunt phrenitici; quod affirmare, abſurdum eſt.

Quintò. Galenus *lib. de cauſ. ſympt. cap. vlt.* agens de delirio, inquit, omne delirium præter melancholicū, ab

A humoribus calidis, mordentibus, & intemperie calida excitari. Igitur in Lethargo, quum ſit frigidus morbus, illius ratione delirium non excitabitur. Vltimò. Auctor *definitionum medic.* agens de typhomania, dicit huiuſmodi affectum vocandum eſſe Lethargum delirum, aut delirium Lethargicum. Ergo vel Lethargus idem eſt affectus cum typhomania, vel ſine delirio inuenitur.

Ex altera parte extat auctoritas Auicennæ. 1. 3. *tract.* 3. *cap.* 8. quo loco inter ſigna Lethargi reponit mixtionem rationis: & *tract.* 4. *ſeq. cap.* 9. docet, mentis alienationem oriri ex ſanguine putrefacto. & pituita putrefacta. Sed in Lethargo pituita putreſcit in cerebro. Igitur in eo neceſſariò reperitur delirium. Subſcribunt B Halyab. 9. *theoric. cap.* 1. Iſhac, 4. *theoric. c.* 4. Aetius *tetrab. 2. ſerm. 2. cap.* 3. qui Lethargicos, quum excitantur à ſomno, deliria loqui affirmat. Firmat Paulus *lib.* 3 *cap.* 9. §. *Lethargici ſunt obliuioſi, mente capti.* Hip. *lib. 2. de morbis in fin.* agens de Lethargo, *num.* 70. ſic ait: *Lethargicus nugas garrit, & vbi nugari deſierit, dormit.* Et in *Coacis prænotionibus, ante med.* ſic inquit: *Lethargici manibus contremiſcentes, poſtquam reſipuerint, colli dolorem ſentiunt.* Quare præſupponit Lethargicos deliraſſe. Et *in epiſtola ad Democritum, num.* 30. dum de inſania verba facit, homines inſanire non ſolùm à bile, ſed etiam à pituita, licèt ratio delirij ſit diuerſa, aſſeuerat. Annuit Galenus 13. *meth.* 21. quo loco poſtquàm prædixit, ex bile, ob caliditatem, vigiliam, & inordinatum motum excitari; C & ex pituita. ob frigiditatem, torporem, & inſenſibilitatem, ea humoris vitio dementiam oriri confirmat. Sed humoris vitium eſt commune flauæ bili, & pituitæ putridæ, à qua Lethargus originem ducit. Ergo in Lethargo neceſſariò aderit delirium.

Secundò. Delirium oritur ex calido humore, & ex calida intemperantia. Sed pituita putreſcens euadit calida, & calidam intemperantiam inducit in cerebro. Igitur eſt cauſa delirij in Lethargo. Accedit quòd Galenus 3. *epid. ſect.* 3. *com.* 45. ab humoribus crudis poſſe fieri homines dementes aſſeuerat; quia quando putreſcūt, acrimoniam acquirunt cum calore. Igitur Lethargici neceſſariò delirabunt. Sic enim *loc. cit.* habet Galenus: *Non eſt igitur mirum, in corpore crudis collectis humoribus, comatoſos illos ſimul dementes euaſiſſe: comatoſos* D *quidem ſimul ex multitudine, & frigore ſuccorum crudorum; dementes, quòd putreſcentes acredinem pariebant, & calorem.* Confirmatur vltimò, quia natura Lethargi repoſita eſt in inflammatione pituitoſa cerebri, ex qua delirium neceſſariò oriri certum eſt.

Vt verò exactè huius quæſtionis, & aliarum, quæ in argumento de delirio, vtili ſanè ad praxim, quæri ſolēt, ea poſitionem aſſequaris, aduertes primò. Actiones principes, quæ à ſolo cerebro exercentur, & inter omnes principatum retinent, in ſanis hominibus perfectiores, aut imperfectiores inueniri, pro modo ſubſtantiæ, & temperamenti cerebri, humorum conſtitutione, & capitis compoſitione. Nam ingenium, hoc eſt, perfe- E ctio intellectus, quæ celeritas mentis, aut promptitudo intellectus dici ſolet, & virtus inueniendi medium & cauſas, quæ ſolertia dicitur ab Ariſt. 1. *poſt. vlt.* ſequitur tenuem cerebri ſubſtātiam, *in art. med. c.* 12. Vbi per tenuem, non intelligit ſubſtantiam raram, tenuium partium, tranſparentem, quia cerebrum quodcunque ſemper eſt graue, craſſum, opacum, denſum, & ideò craſſi ſucci: ſed intelligit ſubſtantiam cerebri ex puriori materia factam, & magis attemperatam. Nā in hoc cerebro generantur ſpiritus tenues, mobiles, pellucidi, & exactè temperati, qui intellectus & aliarum operationum perfectioni inſeruiunt, ſpecies promptè recipiendo, celeriter imprimendo, & clarè eas repræſentando. Sic debet intelligi Galenus 8. *de vſu part.* 13. quum perfectionem intellectus non multitudini ſpiritus, ſed exacto illius temperamento acceptam eſſe referendam

Digitized by Google

ferendam aſſeuerat: Et quia ad horum ſpirituum generationem, non ſatis eſt talem eſſe cerebri ſubſtantiam, ſed materia idonea ſimul experitur, ideò Ariſt. 2. *de partib. animal.* 4. ca animalia ſapientiora, & prudentiora appellat quæ ſanguine tenui abundant.

Deinde duo ſunt neceſſaria ad ſapientiam: celeritas & promptitudo diſcurſus, & graue iudicium de inuẽtis: & cùm flaua bilis faciat ad acumen, & celeritatem diſcurſus: & ſuccus melãcholicus ſit cauſa integritatis, & conſtantiæ, vt 1. *de natur. human. com.* 39. docuit Galenus; hinc fit vt ea conſtitutio, in qua humor melancholicus à flaua bile illuſtratur, ad perfectionem intellectus valdè conferat. Et hoc modo intelligendus eſt B Ariſt. 1. *probl.* 37. vbi quærit: quare omnes qui ingenio claruerunt, fuerunt melancholici: Hæc enim mixtio, non ſolùm propter ſiccitatem vtriuſque humoris, & quietem quam inducit melancholia, valdè confert, ſed quia ex illis generatur ſpiritus animalis clarus, ſtabilis, & tenuiſſimus, qui diu ſufficere poteſt.

Inſuper perfectio intellectus, capitis diſpoſitionem conſequitur: nam quando caput nec magnum, nec paruum, ſed mediocre, & bene figuratum eſt; & partem mediam, latam & amplam habet, ad perfectionem intellectus optimè facit. In capite paruo ſæpè mens læditur, in magno etiam, ni fiat ob multitudinem materiæ, & virtutis robur, & tunc orta conſentiunt, vt *lib. art. med. cap.* 11. Galenus explicuit.

C Perfectio imaginationis, quam Galenus *loc. cit.* facilitatem addiſcendi vocat, ſequitur ſubſtantiam cerebri formarum facilè ſuſceptiuam; & hæc eſt mollis: quæ enim mollia sũt, vt in exterioribus experimur, impreſſionem facilè ſuſcipiunt; quare pueri promptè, ſenes difficilè addiſcunt. Ob hanc cauſam in prouerbium abiit, *ſenem docere*, hoc eſt, fruſtrà laborare. Hæc mollities ex natiua humiditate emanare debet, non excrementitia; hæc enim ſtupiditatis eſt cauſa.

Denique perfectio intellectus, capitis compoſitionem conſequitur: Quibus enim pars anterior capitis ampla eſt, hi imaginatione pollent, & celeriter diſcunt. Perfecta tamen memoria ſubſtantiam cerebri firmam & ſtabilem expoſtulat; ſolida enim & dura, etſi D difficulter recipiant, tenaciſſimè tamen retinent. Quare ſenes quæ à pueritia didicerunt, maximè meminiſſe ſolent, vt docet Plato *in Timæo poſt princip.* Decrepiti ſunt obliuioſi, ob humiditatis excrementitiæ exceſſum, quæ cerebrum irrigat, & retentioni ineptiſſimum reddit.

Aduertes ſecundò. Harum actionum læſiones inſignes in ægrotantibus reperiri, quæ ſymptomata ſunt, & morborum effectus: & ſicuti aliæ actiones tripliciter læduntur, ablatè, diminutè, aut depravatè, ſic hæ tripliciter eodem modo lædi ſolent: quia imaginatio interdum tollitur, vt in ſopore; interdum imminuitur, vt in comate; interdum aberrat, vt in delirio, quia in his quæ ad ſenſitiuam notitiam pertinent, mendoſè agit, vt quando aliquis fruſtrà venatur muſcas, aut manus ob E oculos fert, vel pilos & ſtipulas euellit. Sic etiam cogitatio tripliciter læditur: interdum enim tollitur omnino, & hic affectus appellatur ſtultitia; aliquando imminuitur, & debilis fit, & vocatur hic affectus ſtoliditas, & fatuitas; ſæpè corrumpitur, vt quando homo nihil agit, aut rationi conſonum loquitur: nam loquitur, quæ non ſunt dicenda: timet, quod non eſt timendum; ſperat, quod non eſt ſperandum; bonum iudicat eſſe malum, & vice verſa: & hic affectus, delirium nuncupatur, vt *lib. de diff. ſympt. cap. 3. in fin.* docuit Galenus.

Multoties homo imaginatione, & cogitatione conſtat, vt de rebus quas cognoſcit, poſſit proponere, & diſcurrere: non occurrunt autem intellectui ſpecies, nec remanent, vt ſolent, & ideò nec proponere, nec diſcurrere poteſt; ſed ſolùm circa res quæ extrinſecùs

A occurrunt, verſatur, infantium inſtar: tunc læſio memoriæ, obliuio dicitur, quæ eſt ablata, aut imminuta actio memoriæ. Quando autem ſpecies rerum occurrunt intellectui, & imaginationi cum errore, tunc dicitur actio memoriæ corruptę: quæ ſanè admittenda eſt, cum Auer. 3. *collect.* 4. quia propter corruptionem memoriæ, & illius læſionem, intellectio lædi ſolet: intellectus enim actione memoriæ indiget; quia quales ſunt ſpecies quas ſuppeditat memoria, ſic ſolet agere, & magna ex parte circa ſpecies in memoria reſeruatas illius actio verſatur, & non ſolùm circa res quæ extrinſecùs occurrunt: quæ omnia eleganter propoſuit Auic. 1. 3. *tract. 4. cap.* 7.

B Aduertes tertiò. Has principes functiones lædi, aut ob diminutionem cerebri, aut ob extenuationem illius & colliquationem, & defectum ſpiritus animalis. Hac ratione experimur conualeſcentes ex morbis grauiſſimis, extenuato cerebro, ſicut & reliquo corpore tabefacto, memoriam amittere; deinde facta corporis refectione prædictas actiones recuperare, vt Auic. docet, 1. 3. *tract. 4. cap. 7. §. & quidam exiſtimârunt, &c.* Firmat Rhaſius *lib. 1. cont. tract. 1. cap.* 4.

Læduntur etiam ob intemperantiam cerebri, vt 3. *de loc.* 5. Galenus fusè edocuit, & Auic. *loc. cit. c.* 11. *&* 12. Intemperantia frigida tollit memoriam, & imminuit, quia tres ſunt operationes ad memoriam neceſſariæ: C prima eſt ſigillatio, & impreſſio ſpecierum memorabilium; ſecunda, eſt ſuppeditatio ſpecierum ipſi intellectui, quæ nõ poſſunt repræſentari, ſine ſpiritu, nec ſine calore mouente ſpiritum: frigiditas verò impreſſionem, & ſuppeditationem impedit prædictam, dum ſpiritum motui ineptum reddit, & calorem minuit: ſicut enim caliditas habet virtutem mouendi, ſic frigiditas contrahit, & res immobiles præſtat, vt 13. *probl.* 5. docuit Ariſt. cum Galeno 13. *meth.* 21. Quando hæc frigiditas humiditati coniungitur, tunc magis læditur memoria; ex illa enim non ſolùm prædictæ operationes læduntur, ſed præterea tertia memoriæ operatio nimirum retentio & conſeruatio ſpecierum, quæ modica ſiccitate gaudet, & perficitur; ideò cerebro humectato nimis, D ſpecies non retinentur, ſed delentur. hoc modo *loc. cit. de ſympt. cauſis*, obliuionem ob ſubſtantiam cerebri humidam fieri aſſeuerabat. Ex hac doctrina conciliabis diuerſa Galeni loca, quæ ſi non explicentur hoc modo, repugnantiam includunt. Nam 3. *de loc.* 5. cauſam obliuionis, intemperantiam frigidam eſſe retur: In *arte* verò *medica* humidam intemperantiam aſſignat, hæc enim fluidam cerebri ſubſtantiam facit. Hanc doctrinam Medici, & Philoſophi recipiunt, quia ex operationibus ad memoriam requiſitis, prima, & ſecunda ſunt, quæ maximè læduntur à frigiditate; vltima autem, quæ magis ab humiditate offenditur. Quando coniungitur frigiditas, læditur ſimiliter memoria, ac ſi extrema ſit ſiccitas, tunc enim ſpecies imprimi non poſſunt.

E Galenus cum Auic. *loc. cit.* agnoſcere docent, quando memoria lædatur ab humiditate, & quando à ſiccitate: Nam ſi humiditas ſit cauſa obliuionis, palatum, oculi, & aures excrementis continuò madẽt; ſi ſiccitas, partes prædictæ excrementia vacant. Rurſus præſente intemperantia humida adeſt ſubeth, & ægri res momentaneas, & quæ præceſſerunt per aliquod tempus retinent, minimè tamen eas quæ iamdiu præceſſerunt. In intemperantia ſicca adeſt vigilia, & ægri, res quæ à longo tempore actæ, retinent. Quando intemperantia frigida affligit, adeſt vertigo, ſtupor, ſomnus. Et ſi intemperantia frigida ſicca infeſtat, æger comate vigili apprehenditur. Hæ intemperantiæ ſæpè cum materia vexant, interdum ſine illa; ideò morbos melancholicos, & pituitoſos inſequuntur. Quare Gal. 2. *de cauſ. ſympt. vlt.* affirmat, non rarò morbos qui in abſceſſum tranſierunt, obliuionem, & ſtultitiam intuliſſe.

Intem

Intemperantia calida; aut calida & ſicca; aut calida & humida lædunt memoriam cum errore: ſi enim parvæ ſint, illius actionem imminuunt: ſi extremæ, actum virtutis vniuſcuiuſq: diſſoluunt, & præſertim calida & ſicca, quæ cùm exuperat, eſt cauſa, vt ſpiritus velociter moueri non poſſit. Similiter caliditas, præſertim cum humiditate coniuncta, plurimos vapores eleuat quibus turbidi redduntur ſpiritus, & vtraque cauſa efficit, vt ſpecies imprimantur cum errore.

Eædem intemperantiæ ſunt cauſæ læſionis in cogitatione, & imaginatione: Nam intemperária frigida, ſiue ſola, ſiue adiuncta humiditati, ſiue ſiccitati, ſiue cum materia, ſiue ſine ipſa, has potentias minuit, & tollit; eæ enim fieri nequeunt, niſi ſpecies in ſpiritu animali imprimantur, quo mediante potentiis ſuggeruntur, & clare repræſentantur. Frigiditas verò hæc omnia impedit, aut tollit tenuitatem, raritatem, & tranſparentiam ſpirituum, & hoc modo craſſiores, pauciores, ac magis opaci redduntur. Intemperantia calida, ſiue ſit cum ſiccitate, ſiue humiditate, ſiue ſola, cogitationem, & imaginationem lædit cum errore: eſt enim cauſa, vt ſpecies permiſceantur, & confundantur; nam motu inæquali, veloci, & inordinato ſpiritum mouet, agitat, & perturbat.

Inſtabis hoc modo. Melancholici delirant. At cauſa delitij non eſt calida, ſed frigida, nempe ſuccus melancholicus ſine putredine, & aduſtione, ex Gal. 2. *de cauſ. ſympt. vlt.* Igitur intemperantia frigida cauſa eſt læſionis actionum cum errore. Dic cum Gal. *cit. de cauſ. ſympt.* & 3. *de loc. cap. 7. in med.* in melancholicis, timorem, triſtitiam, & reliquas delirij ſpecies enarrare, non ex temperatura cerebri, ſed ex colore humoris & vaporis, qui ſubſtantiam cerebri tenebroſam, & ſpiritus turbidos reddit: quare rerum ſpecies longè aliter repræſentantur, quàm ſint à parte rei: De quo argumento lege infrà *cap. de Melancholia.*

His, vt vtilibus præhabitis, ſit concluſio veriſſima, inter ſanctiones Hippocraticas reponenda *In Lethargo imaginatio non ſolùm diminutè læditur, ſed cum errore.* Patet, quia in Lethargo vtriuſque læſionis cauſa concurrit, adeſt enim intemperantia frigida, vt tentur omnes cum Gal. & Paulo. & conſtat ex obliuione, ſegnitie, ſopore, quæ hunc affectum comitantur, & intemperantiæ frigidæ ſunt effectus, & hæc ſui magnitudine actionem minuit, & eſt cauſa læſionis cum errore, quia in cerebro pituita putreſcit, & caliditatem adſcititiam acquirit, vt firmamus *ſuprà.* Lege Auicennam, 1. 3. *tract. 4. cap. 9.* qui non ſolum hanc concluſionem approbat, & amplectitur, ſed modum delirij explicuit. Ad argumenta verò pro contraria parte adducta, ex præmiſſis facilis erit ſolutio.

Præſagium.

Lethargus eſt morbus acutus, 1. *acut.* 8. & niſi occurratur, celeriter necat, ex Celſo *lib. 3. c. 20.* Indicationis terminum præſcripſit Hip. *lib. 2. de morb. num. 70.* dicens: *Lethargo correptos intra ſeptem dies interire: quòd ſi hos effugerint ſanos fieri.* Cælius 2. *acut.* 1. Lethargum dicit phrenitide periculoſiorem, quia hic affectus ferè membranas cerebri occupat, ille ipſam cerebri ſubſtantiā. Qui à Lethargo liberantur, fit id tranſmiſsā materiā ad fauces, & rerum aures ſubortis parotidibus, vt firmat Auic. 1. 3 *tract. 3. cap. 8. in fin.* dum ſic ait: *Cúmque fortiora fiunt accidentia Lethargiæ, & multiplicatur ſudor valde, eſt tunc perimens, propterea quòd ſudor deiicit virtutē: & cùm anhelitus dilatatur, & fit bonus, & declinant accidentia, tunc tendit ad ſalutem; & propriè ſi apparent apoſtemata poſt aurē, plurimùm enim criſis eius fit per ea, &c.* Suppuratis enim parotidibus, humor qui in cerebri cauernulis retinetur, & eſt infixus, paulatim vacuatur. In hunc modum intelligendum puto Hippocratem, A qui in *Coacis prænotionibus*, & *lib. 3. de morbis* ſcribit hoc modo: *Qui verò lethargicorum euadunt, purulenti magna ex parte fiunt*, hoc eſt, ſuppurantur, emiſſo videlicet pure per parotides. At hæc indicatio certam ſalutis ſpem non pollicetur; grauis enim eſt affectus, qui lethargo ſuperueniens validum virtutis robur expoſtulat, quæ ex prægreſſo lethargo eſt deiecta valde. Ob hanc cauſam reprobari ſolet ſolutio lethargi, ſuperueniente phrenitide, & ſic hæc trāſmutatio eſt periculoſa valdè. Denique ſolui poteſt Lethargus, vacuatione facta per aluum, nares, & palatum, ſicut alij capitis affectus, ex Hip. 6. *Aph.* 10.

Curatio.

B

Ex plurimis, quæ ſeſe offerunt in cura Lethargi obſeruanda, primum eſt optimam victus rationem inſtituere. Aër ſit calidus, & ſiccus; ſin minùs, arte paretur. Cubiculum ſit luminoſum, ac ſplendidum. Cibus ſit attenuans, & exquiſitè tenuis, cum hic affectus de genere acutorum ſit. Quod ſi morbus incliner, victus craſſior concedi poteſt, maximè ſi vires debiles ſint. Vtilis eſt caro pullorum, perdicum, aut turturum nouarum, auicularum montanarum, ptiſana cum vitello oui, & oxymelite permixta. De cremore Amygdalarum diſſidium eſt: *Vtrùm in ſoporoſis affectibus poſſit concedi?* Offert Trallianus *lib. 2. cap. 20.* Sed reprobus C eſt, ob cauſas multas: Copioſo enim vapore caput implet, humectat cerebrum, & hoc modo morboſam affectionem augere poteſt. Etſi enim dulces moderato calore præditæ ſint, vt ſcribit Paulus *lib. 7. tit. de amygdalis*, tamen oleoſæ ſunt, ac pingues, vt nuces, ex Galeno *lib. 2. alim. cap. 29.* quo nomine inflammant, febrem augent; & in ſopore à vaporibus ſanguineis ſuborto ſunt ſuſpectæ: pinguia enim citò inflammantur, & ad flammæ naturam proximè accedunt, ex Gal. 4. *de vſu part. 9.* In hunc ſenſum protulit Hip. 6. *epid. ſect. 5. text. 14. Bilioſum autem à pingui.* Si verò Trallianus hoc edulium in lethargo porrigit, in frigida affectione id facit, quia moderatè calefacit, & tenuitate ſua lentos humores quodammodo concoquit.

D Potus ſit Aqua mulſa, aut aqua decocta aniſo, cinnamomo, ſemine fœniculi, de Vino maior eſt hæſitatio: *Vtrùm in Lethargo ſit ex vſu?* Hippocrates *lib. 2. de morbis, n. 70.* id concedit: §. *Huic vinum album vinoſum poſteà bibendum dato, &c.* Aſclepiades apud Aurelianum, Lethargicis vinum porrigit, quia furor ex vinis iis accedere nunquam poteſt, quippe quibus ſint omnes ſenſus apprehenſi, atque mentis vigor oppreſſus. Aetius, & Celſus approbant aquoſum, tenue, albū, & ſubadſtringens: & ratio dictat: Nam vinum crudos humores concoquit, flatus diſcutit, roborat vires, & hoc modo frigidis affectibus, remedio eſt. Ex altera parte videtur reprobandum, quia intempeſtiuè ſemicrudos humores ad caput defert, tentat caput, febrem exacuit, & eius E vſum ſummopere interdixit Hip. *lib. 3. de morb. num. 4.* agens de lethargo: §. *& à vino abſtineat, &c.* Solues dubium, cum Tralliano *lib. 1. cap. 20.* qui vini potum Lethargicis non denegat, eunte morbo in declinationem, ſic enim explicuit: *Vbi concoqui inceperit, nihil obſtat & lauare ipſos, & vini paulum exhibere, præſertim à ſanguinis miſſione, ventris ſubductione, & mediocri totius corporis vacuatione.* Hoc modo Auic. 2 2. 3. *tract. 2. c. 7.* in affectibus cerebri, in quibus reprobatur, vinum concedit in declinatione ipſa, quod licèt videatur nocere, quia vapores ad caput eleuat, tamen affectionem deinceps ſanat, calefaciendo, & exſiccando, quam effecerat, vt 5. *Aph.* 4. prædixit Galenus. Quare in modica quantitate, apparentéque coctione in vrina, exhibitum non parum confert: craſſos enim vapores attenuat, & humores ſomnum efficientes concoquit.

Deinde oportet humorem ad cerebrum fluentem reuellere, vinculis crurum, & brachiorum dolorificis, frictionibúſque vehementibus, quæ debent parari cum manibus vnctis priùs in oleo rutaceo, anethino, vel decoctione pulegij, origani, fol. lauri, ſtœchad. lauendulæ. Sed cùm inter reuellentia auxilia venæ ſectio primas teneat, quærendum: *Virùm ea in Lethargo ſit ex vſu?* Galenus 13. *meth.cap*. 21. eam confirmat, dum ſic ait: *Itaq; incidenda in talibus affectibus vena eſt, ſtatim ab initio, ſi modò tam valens virtus ſit, vt ſine noxa miſſionem ſanguinis toleret, ac nihil prohibeat eorum, quæ de ſecanda vena retulimus; ſicuti vel crudi humoris copia, vel puerilis ætas, vel anni tẽpus, vel regio, in qua ſit extremus calor, vel frigus.* Quam ſententiam omnis ferè Medicorum Schola approbat, & confirmat. Hoc enim modo fit commoda reuulſio humoris, ne in cerebrum confluere poſſit: Hæc enim pars calore affecta, oppreſſa dolore, inflammatione occupata, & ſic imbellis reddita, facillimè fluxionem ſuſceptat. Adde quòd præſeruationis causâ ſanguinem mittere præſtat, alioqui vehemens expectabitur inflammatio in membro nobili.

Pro parte aduerſa eſt auctoritas Galeni *lib. 3. criſ. cap.* 3.5. *Non tamen lethargus, aut peripneumonia fluxum ſanguinis amant, &c.* Ergo Medicus in hoc affectu ſanguinem extrahere non debet. Subſcribit Meſuës *cap. de Lethargo*, quia ſanguinis miſſio refrigerat, ideóque humoris pituitoſi copia augetur. Hac ratione in febri ſyncopali orta ex crudis ſuccis, interdicit Galenus 12. *meth.cap*. 3. venæ ſectionem: §. *Nulli talium ſanguis mitti ſine maximo diſpendio ſolet.* Nam *in copia crudorum ſuccorum, vires non poſſunt eſſe valentes*, ex Gal. *lib. de ſang. miſ.cap.* 9. & magis ſi febris infeſtet, quia intemperantia addita intemperiei, vehementer vires proſternit, vt docuit Galenus *eod. lib. de ſang. miſ. cap*. 10. §. *Crudis humoribus abundantibus, cautè vacuabis: & ſi febris acceſſerit, nequaquam.* Deinde confluens in cerebrum ſanguis nihil incommodi afferre poteſt; ſua enim caliditate pituitæ frigiditatem corriget, & tenuitate viſcidam eius ſubſtantiam incidet.

Dic tu cum Galeno, in hoc affectu ſanguinis miſſionem tutiſſimè poſſe celebrari, ob rationes dictas. Si verò fluxũ ſanguinis non eſſe vtilem in illo inculcat, loquitur habito reſpectu ad cauſã, quæ cùm ſit pituitoſus humor, & craſſus, alui fluxu vtiliter vacuatur. Hanc eſſe optimam expoſitionem, ex dictis Auic. ſatis patet, 10. 3. *tract*. 4. *cap*. 1. dum ſic ait: *Et fluxus ſanguinis narium in peripneumonia non confert, ſicut in phrenitide, propter diuerſitatem duarum materiarum, &c.* Videlicet, quia humor in peripneumonia, & lethargo ferè craſſus eſt, & pituitoſus, ac proinde diuerſus ab humore excitante pleuritidem, qui tenuior eſſe ſolet.

Si verò Meſuës hoc auxilium interdixit, intelligendus eſt, quando Lethargus ad alios ſubſequitur morbos: vires enim ex præcedente morbo ſunt exhauſtæ nimis. Hoc ſaluberrimum conſilium protulit Aretæus, 1. *acut*. 2. dũ ſic ait: *Si alteri morbo, vtpote phrenitidi ſuccedat lethargus, venam ne ſoluito, neque aliunde multum ſanguinem educito, ſed ventrem ſubducito.* Quare ſi pituita in præſentia ſanguinis redundet, ſalubris eſt phlebotomia, ex Gal. 4. *de ſanit. tuend. cap*. 4. imò & ipſe Galenus *lib. de ſang. miſ. cap*. 12. præſente crudorum humorum copia, iterum atque iterum, vel etiam ipſo die ſanguinem extrahere iubet. Idcirco ſecanda vena Cephalica, vel communis. Si verò vires debiles ſint, præmiſſo reuellenti, eóque acri clyſtere, vel clementi pharmaco, celebratis aſperis frictionibus crurum, & brachiorum, vinculiſque dolorificis, hirudines mariſcis affigantur; reuellunt enim à capite potentiſſimè: ſicut & cucurbitulæ humidæ, aut ſiccæ cum flamma multa ſpathulis, cruribus, natibus appoſitæ: hoc enim modo ventilatur cerebrum, fit præſtantiſſima reuulſio, & humor in profundo capitis impactus foràs educitur. Quòd ſi malum exaſperetur, inexpugnabiliſque adſit dormiendi neceſſitas, è propinquiore parte ſanguis mittatur, frõtis vena ſecetur, aut quæ in lepore naſi ſita eſt. Hirudines retrò aures imponantur: in quẽ etiã vſum cucurbitula occipiti admota cum ſcarificatu, vtiliſſima. Errhina, & ſternutatoria valdè proſunt, vt calore, & acrimonia ſua ægrũ ſoporoſum excitent, humorem attenuent, & valida commotione cerebrum ab infarctu liberent. Iuuant piper, nigella, veratrum album, nicotiana, caſtoreum, ſinapi, in puluerem redacta, & intra nares indita.

Duo ſuperſunt præſidia huic morbo proficua valdè, ea ſunt oxyrrhodinum, & purgatio: Illud approbat Galen. *cit*. 13. *meth*. §. *Repellendus enim humor à capite eſt, quiſquis is fuerit: quæ ſequuntur contraria ſunt; nam in phrenitide neceſſe eſt ſtupefacere, in lethargo excitare.* Quare raſis pilis, bregmati repellens medicamentum imponendum iubet, actu tepidum; cauſa enim frigida eſt, & craſſa. Quare primis diebus hac forma imponatur.

℞. *Olei roſ.* ℥ ij. ß, *olei camomil.* ℥ j. ß. *aceti roſ.* ℥ j. *puln. ſantal. rubri*, ʒ j. miſce.

Increſcente verò morbo, addenda ſunt extenuantia, calefacientia, & diſcutientia.

℞. *Olei roſ. olei camomil. an.* ℥ ij. *caſtorij*, ʒ j. *aceti roſ.* ℥ j. miſce.

Hac ratione Paulus frigidorum medicamentorum noxam timens, mox ab initio caput irrigandum præcipit, iis quæ diſcutiant & reſoluant, & medicamenta ad intimas cerebri ſedes manuducant, vnáque roborent, quam facultatem præſtat decoctum Serpylli, Thymi, Pulegij, Origani, Rutæ, Calaminthæ, Peucedani, ſi addas oleum, roſ. Camomil. & Caſtoreum.

Ante purgationem præparabis humorem calidis, & extenuantibus auxiliis: vt ſunt ſyrupus de Hyſſopo, de Betonica, de Stœchade, Rodomel, Hydromel, addito decocto Borrag. Thymi, Capil. Vener. Purgatio inſtituenda eſt iis, quæ modicùm ingeſta multùm purgant, quia lethargicorum vires ſopitæ pharmacorum aſſumptionem vehementer renuunt. Illa ſunt, quæ à cerebro humores pituitoſos emungunt, vt Agaricum; eius pilulæ, ſemen Carthami, Mechoaca, Pilulæ Cocchiæ, Aureæ, quæ ſi deglutiri non poſſint, diſſoluantur in decocto phlegmagogo, vel aqua mulſa.

Cæterùm in purgatione aduertendum eſt, quòd cùm virtus animalis ſit conſopita, & humor ſit vacuationi contumax, in maiori quantitate medicamenta purgantia offerri debent, aut fortiora ſunt eligenda. Secundùm hanc doctrinam Trallianus (quem ſequuntur Meſuë, Auic. & alij Arabes peritiſſimi) præcipit pro medicamento purganti, vti Caſtoreo cum Diagridio, & propinat ℈ ij. Caſtorei, & ℈ j. Diagridij. Sed hæc doſis ſatis magna mihi videtur, ʒ ß. Caſtorei, & ℈ ß. Diagridij, ex quibus pilulæ tres confici poſſunt. Sed purgatio in lethargo, vel in initio vtilis eſt, cuius ope impeditur confluxus humorum in partẽ affectam, & hæc reuulſiua à Medicis appellatur; vel eradicatiua, quæ adminiſtrari debet, quando lethargi vehementia fuerit remiſſa. Sed cùm ij ob ſoporem; obliuionem, & delirium vix deglutire poſſint, loco purgationis, acuta clyſteria, & glandes ſummo ſunt ex vſu, quorum catalogum *cap. de Apoplexia* reperies: quo loco leges alia, quæ applicita palato, & linguæ humorem in capite contentum euacuent: ſimúlque vnguenta, fomenta, emplaſtra, quæ capiti abraſo admoueri ſolent; quæ ſi nihil iuuent ad ſinapiſmos accedendum, ex Gal. 12. *meth. cit*. & cauteria, ſincipiti, & in ambitu capitis admouenda, quæ plurimam vtilitatem afferre citati aſſeuerant auctores: Nam attenuant humorem, per halitum digerunt, & potentiſſimè foràs educunt.

OBSER

OBSERVATIO.

Lethargus, cauterio retrò aures ſanatur.

ANglus quidam lethargo ita vehementer premebatur, vt ſenſibus veluti deſtitutus in horas moriturus ſperaretur. Huic præter vacuationes vniuerſales, clyſteres acutos, glandes acerrimas, ſternutatoria, medicamenta vacuantia per palatum, ſinapiſmi in tota ferè capitis ſuperficie excitati, ſed citra leuamen vllũ. Tandem cùm hic contumax morbus aliquando ſanetur excitatis abſceſſibus retrò aures, ad locum hũc naturam, & humores reuocare omni ingenio ſum conatus. Hirudines in ea parte affixæ, cucurbitulæ cum ſcarificatu admotæ. Emplaſtra attrahentia applicita, facta ex Theriaca, Alliis, Cœpis, Pipere, Pyrethro, Caſtoreo, Euphorbio, cum aceto ſcillitico diſſolutis, admixtóque decocto ſaluiæ, maioranæ, ſtœchados, pulegij, betonicæ, oleo rutaceo, vulpino, & de caſtor. Emplaſtrum ex ſcilla bregmati admotum. Sed cùm his rueret in deterius, cauteria duo bene ignita pone aures ſunt inuſta, ex quibus cùm biduo ichores emanarent, expergefactus, paulatim excreta per nares mucida pituita, in totum ſanus euaſit.

De Caro.

MOrbos Hiſtoriarum agitantes, hoc ſolùm obſeruabimus in noſtra praxi, vt aliquando alios affectus Laconicè proponamus, qui ſub illis, meritò comprehendi poſſunt; hoc enim modo perfectionem aſſequetur opus, ne lector ex aliis practicis quicquam poſſit emendicare. Quare de conſimili affectu agendum, qui à Græcis dicitur Caros, à Latinis ſopor, ab Auic. & Barbaris ſubeth. Definitur hoc modo. *Carus eſt profundus ſomnus, cum motus, ſenſus, & principum facultatum læſione, integra manente reſpiratione*, vt *lib. de diff. ſympt. cap. 3. ante fin.* docuit Galenus: qui *lib. 6. Aph. com. 5.* Caron appellat inſenſibilitatem, atque immobilitatem repentinam: quare eſt veluti paralyſis, & reſolutio imaginatricis facultatis. Probat 2. *de art.* 21. dicens, in Caro omnes animæ functiones lædi: quare eſt ſymptoma in genere abolitionis animalium actionum. Per inſenſibilitatem autem, non omnimodam intelligas: nam Rhaſis 9. *ad Almanſ. cap. de ſubeth*, ſubethicum moueri, ſentiréque affirmauit; in hoc enim ab Apoplexia, conſimili affectu diſtinguitur.

In hoc affectu, vt inquit Gal. 4. *de loc. aff.* læditur cerebrum ſecundùm partem anteriorem, & magis ſecundùm ventriculos, quàm ſecundùm ſubſtantiam. *Quòd ſi aliquando ſola anterior cerebri pars afficiatur, ſupremum ipſius ventrem ei conſentire neceſſe eſt, atque cogitandi quoque actiones vitiari; & qui ita affectus eſt, neque ſenſus, neque motionis munere fungitur: ſpirandi tamen facultas haudquaquam læditur, vocatúrque hic affectus Caros.* Ratio autem eſt, quia omnes ferè nerui, qui ſenſibus inſeruiunt, à parte anteriori dimanant, ſicut illi qui tactui, & motui ſunt deſtinati, à parte ſcaturiunt poſteriore, & ſpinali medulla. Si verò Galenus 5. *de loc. 2.* non ſolùm in Apoplexia, ſed in ſopore, & Catalepſi lædi reſpirationem affirmat, quia thorax per os affectus veluti vinculo adſtringitur, intelligi debet de ſopore quando intenditur, acciditve in febris vigore & incendio, & tranſmutatur in Apoplexiam, aut cum ipſa copulatur: Nam in Caro difficilis reſpiratio non ſtatim ab initio inuadit, vt in Apoplexia, à qua eſt inſeparabilis.

Cauſa huius affectus quinario à Galen. *loc. cit. de loc.* numero comprehenditur. Prima, eſt intemperantia frigida & humida cerebri, ad quam ſequitur anteriorum cerebri ventriculorũ obſtructio à craſſo frigido, viſcido, imputri tamen humore pronata. Ob quam cauſam

A illi ſunt obnoxij ſenes, ætas puerilis, temperamento frigido præditi, ventriculo debiles, ſalinoſi, & quibus os ventris humiditatibus abundat; ab hac enim parte facilè cerebrum in conſortium ducitur. Iuuant anni tempus, regio, aëris intemperies. Vini etiam potus immodicus hoc vitium gignit, 3. *de temp.* 1. nam merum, cerebrum percellit, ac debilitat.

Secunda cauſa, eſt muſculorum temporalium compreſſio: quare vulnera temporum lethalia, ex Hipp. 2. *de articul.* 10. quia ſoporem, & apoplexiam inducunt, vt explicat Galenus 11. *de vſu part. cap. 3.* Nam cerebrum conſortij lege ad ſui conſenſum facilè trahunt; hi enim muſculi neruos ſuſcipiunt à tertia coniugatione. Accedit arteria magna, quæ per tempora ad cerebrum excurrit: quare muſculorum temporalium inflammationes, deliria, ſpaſmum, & carum inducunt.

B Tertia cauſa, eſt valida cerebri refrigeratio per acutos morbos in acceſſionum initio: tunc enim vaporum multitudo, præſertim ſi maligni ſint, ad cerebrum eleuatur, qui grauando, replendo, ſpiritus diſſoluendo, & fugando, ſoporem inducunt, ſiue ex vniuerſo corpore, vtero, aut ventriculo conuolent in cerebrum.

Quarta. Anteriorum cerebri ventriculorum, aut eius membranæ compreſſio: cùm enim cerebrum reſpiret, & pro contractione, & dilatatione inter tenuem, & duram meningem habeat ſpatium amplum, fit vt media compreſſione, facta aliquãdo ab incauto Chirurgo, cerebrum ventilatione priuetur, tranſitus ſpirituũ denegetur, rectricum facultatum operationes ceſſent, innatus C cerebri calor ſuffocetur. Ob hanc cauſam plures, qui ex alto præcipites in terram delabuntur, compreſſis cerebri ventriculis in carum ruunt. In hunc ſenſum intelligendus Hip. 7. *Aph. text.* 58. dicens: *Quibus cerebrum commotum fuerit, neceſſe eſt ſtatim mutos fieri.*

Quinta. Doloris ſæuities, ex qua ſpiritus animales penè reſoluuntur, quibus euaneſcentibus facultates concidere eſt neceſſe. Hipp. 4. *acut.* 23. vltra has cauſas aliam commemorat, nempe venarum interceptiones; tunc enim ob copiam ſuffocatur calor, & impedito tranſitu ſpirituũ, frigeſcit cerebrum. Addendæ ſunt & aliæ, nempe vſus medicamentorum, quæ ſuaptè natura ſomnum inducunt: hæc enim cerebri ſubſtantiam extremè refrigerant, vt Cicuta, Papauer, Mandragora, &c.

Signa. Diſtinguitur Carus à Lethargo, licèt in vtroque D affectu adſit ſomnus profundus, grauis, difficulter excitabilis cum obliuione, ſegnitie, noxa memoriæ, ſtupore, & immobilitate, vt conſtat ex Aëtio, *tetrab. 2. ſerm. 2. cap. 5.* quia Lethargici quãdo excitantur, oculos aperiunt, & reſpondent; ſoporoſi contrà: nam excitati non reſpondent, quamuis ferias, pungas, & inclamites, ex Galen. 2. *prorrhet.* 19. Deinde etſi humor peccans in vtroque affectu ſit idem, ex Paulo *lib. 3. cap. 9.* tamen in ſopore eſt magis craſſus, & viſcidus, ideóque ampliùs grauantur, & profundè dormiunt. Inſuper Lethargum ſubſequitur febris, quia pituita in cerebro putreſcit, quæ mitis eſt, cùm ſit pituitoſa; ſoporem verò antecedit febris, quæ mitior eſt. Differt ab Apoplexia, quia in hac, motu, & ſenſu animal priuatur, & non excitatur, niſi quando ſoluitur morbus; ſoporoſi verò ſolent excitari, & iterũ obmuteſcunt. Præterea in Apoplexia læ- E ditur reſpiratio; in ſopore verò minimè. Differt ab vteri ſuffocatione, quia ſoporoſi ſecundùm ſenſus internos, & externos maximè læduntur; in ſtrãgulatu vteri, quia non ita cerebrum laborat, minor læſio conſpicitur. Ab Epilepſia, quia in ea humor ventres omnes infeſtat. A Catalepſi, nam in hac poſterior cerebri pars afficitur. A Syncope, in hac enim pulſus ſunt obſcuri, languidi, & facies adeſt cadaueroſa; in Caro pulſus magnus, validus, faciei color floridus conſpicitur. Quapropter Carotici ſenſu, & motu orbantur, oculis perpetuò clauſis, reſpiratio eſt magna: in vultu, & pulſu vix mutatio percipitur; febris aut nulla, aut debilis ſentitur.

Præſagium. Periculoſus affectus eſt Carus,& finitimus Apoplexiæ,ſi vero Gal.*lib.*1.*prorrhet.ſect.*2.*tex.*29. dubitat,an Caros, vbique malus ? cùm hunc affectum prauum eſſe confirmet in *Coacis*,intelligendus de profundo,longéque excitabili ſomno,præſertim in pueris, in quibus non vno die ſolùm , verùm quoque duobus ex ordine diebus perſeuerans,magnū attulit auxilium, 3.*prog.com.*1. *Aliquando enim*,inquit ille,*puerulì per profundiorem, longiorémque ſomnum , celeres in melius fecêre mutationes, ita vt critica euacuationis vicem in ipſis ſubeat.*

Curatio alia in paroxyſmo , alia extra eum eſt celebranda, eritque ſimilis illi,quàm in acceſſione apoplexiæ,aut epilepſiæ exequendam diximus,& *ſequenti cap.* proferemus. Quod ſi à craſſo, viſcidóque humore ortum ducat , inſtar lethargi extra acceſſionem curandus eſt æger,vt Aetius monuit: ſed ea ſunt offerenda,quæ valentiora ſint,& magis attenuent,& incidant. Si verò ob alias cauſas excitetur,vt à copia humoris, vel maligna aura in initio acceſſionis , vteri vitio in hyſterica paſſione, vermibus,caſu,percuſſione , nimia ſpirituum reſolutione,venarum interceptione, narcotico medicamento,ebrietate,curatio ſuis locis proponetur.

de Comate, ſeu Cataphora.

PLura de ſoporoſis diximus affectibus,ſupereſt vt de Comate, & Catalepſi breuiter diſſeramus. Coma definitur hoc modo : *Eſt deficiens , & imbecillis motus facultatis imaginatricis,magnam ſomni cupiditatem inducens.*Vel ſic : *eſt delatio in ſomnum,non valentibus qui hoc ſymptomate occupantur,vigilantium munera obire.* Quare Coma nihil eſt aliud,quàm *profunda in ſomnum delatio, lib.de Comate,cap.*2. Symptoma eſt in genere animaliū actionum abſolutè læſarum , præ cæteris verò noxam ſubit imaginatio,ac ſubinde externæ ſenſationes. Pars affecta,cerebrum eſt , præcipuè ſecundùm anteriorem partem. Læditur illud quandoque per idiopathiam, vbi videlicet ſoporifera materia in cerebro eſt impacta; aliquando per ſympathiam , vbi alibi coërcitus humor ſolam vaporationem,qualitatémve ad cerebrum tranſmittit.

Cauſa eſt frigidus,& humidus ſuccus,ſicut calidus, & ſiccus peruigilij cauſa eſſe ſolet.Frigiditas, vel citra materiā ſopori inferendo ſat eſt,dum meatus cogit, & influxum impedit,ſanguinem & ſpiritum craſſefacit,& ſic corpus immobile , ſtupidúmque reddit,3. *de loc. cap.*5.Humiditas ſola ſubſtantiæ affluxu ſoporem parit , dum mole cerebrum grauat , meatus obſtruit & torpore inducto membrorum ſubſtantiam laxat,2. *de loc.cap.vlt.lib.de plenitud.*11.4. *de ſanit.*4. *lib.*1. *de cauſ. ſympt.vlt.* 1.*prorrhet. com.*1.& *ſect.* 3. *com.*76. & 3. *epid. ſect.*3.*com.*63.& 4.*de præſag.ex pulſib. cap.*8.

Signa ſunt,ſomni prolixitas,& expergefactio difficilis.Nam ægri palpebras vix aperire poſſunt. Adeſt capitis grauitas,palpebrarum inflatio,albicans faciei,oculorum,& linguæ color,ſputi copia,tactus frigiditas, & mollis pulſus. Periculoſum eſt ſymptoma tum per ſe, tum quia cari,lethargi, aut aliarum prauarum diſpoſitionum eſt indicium,in intermittentibus febribus non adeò periculoſum eſt,ſicut in continuis.præſertim malignis; quum enim pituitoſa cacochymia,aut ſanguinis copia lenti ab ignea caliditate liqueſcunt,caput vaporibus repletur,& ſopor ſequitur ferè immedicabilis , qui ſolùm ſurditate ſuperueniente,aut excitatis parotidibus conſaneſcit.

Vtrùm autem *detur coma criticum*? Inquires. Galen, dubiū perſoloit hoc modò *lib,*1.*prorrhet.ſect.*2.*com.*29. quo loco refert ſe vidiſſe in ægris quibuſdam, qui tribus,vel quatuor deinceps diebus vigiles permanſerāt, difficilem excitatu,ſomnum ſuperuenientem, non vno die ſolùm , verùm quoque & duobus ex ordine die-

A bus , magno ipſis commodo fuiſſe. In opere etiam *de criſibus* , inter ſigna critica ſæpius coma ab eodem auctore recenſetur. Deinde puerorum morbi per ſomnum iudicantur , vt 3. *prog.*1. Galenus confirmat : à vi enim valida puerorum concoctrice , qua pollent ex Gal.1.*de ſanit.*8.& 3.*de cauſ.ſympt.*3.quæ tempore ſomni perfectiùs operatur, non ſolùm vitioſi humores reſoluuntur , ſed craſſi coquuntur. Quare non eſt denegandum coma criticum. In hunc fortè ſenſum dicebat Hip.*in prorrhet.loc.cit. Caros an vbique malus* , cari nomine omnem profundum , & excitatu difficilem ſomnum intelligens.

Curatio ſimilis eſt curationi Lethargi. Itaque cùm febri alicui malignę,aut fortis alterius comatoſus ſopor acceſſerit,neceſſe eſt & humorem vacuare fluentem,&
B fluxurum reuellere, ne in cerebrum commigret , grauioribus damnis affecturus. Itaque ſi vires adſint, ſanguinem protinus mittes ſi ſufficienter ratione febris præexiſtentis miſſus non fuerit. Sectio fiet ex mediana vena,aut ea quæ in carpo manus ſita eſt,aut cucurbitulis vteris ſcarificatis,dorſo,ſcapulis vel occipiti applicitis.Si ſomnus profundior vrgear,ex naſi , aut frontis venis ſanguinem demes. Oxyrrhodinum ſincipiti admouebis : Crudos, & putrentes humores expurgabis: & cætera perages quæ in Lethargo proficua eſſe *ſupra* prædiximus.

De Comate vigili , ſeu Typhomania.

C QVando æger comatoſus eſt , & vigilat, affectum patitur ex lethargo , & phrenitide compoſitum, in quo ægri vigilare apertis oculis non valent , ſed conniuent ſpe conciliandi ſomni ; hunc tamen captare non poſſunt. Galenus *lib. de pulſib. ad tyron. cap.*11. & 4 *de cauſ.pulſ.cap.*15.proprium illi nomen non indidit, etſi 3.*de loc.cap.*5.vigilantem ſoporem nuncuparit:at 3. *epid. ſect.*3.*com.*39. coma non ſomnolentum appellat. Trallianus *lib.*1.*cap.*14. falſum vocat lethargum. Paulus *lib.*3.*cap.*6.& 10.vigilans dicit coma.Ab Auicenna 3.1.*tract.*3.*cap.*12.ſtupefactio peruigil,ſeu ſubeth, vel ſaherit.Ab auctore *lib.de def.medic.*Lethargus delirus, aut Lethargicum delirium.Hip.*lib.*4.*de morbu*,in hiſtoria ſerui Attici vocat ſtupidam inſaniam. A veterum quibuſdam nuncupatur Typhomania , vt Galenus *in exegeſi*,& alijs locis auctor eſt.

D Oritur hæc affectio ex variarum cauſarum permixtione,quum ſcilicet pituita, biliſque flaua permixta, in cerebro ſimul immoderatiùs exuperant ; Bilis namque flaua ſi per ſe ſola abundet, peruigilium , cum delirio, cum pituita ſoporem inducere nata eſt.Hinc fit vt quoties vterque humor in cerebro inualuerit,contraria hominem ſymptomata apprehendant,nempe,vt tum vigilet, deſipiátque , tum leniter in ſomnum deferatur. Altera etiam cauſa huius affectus eſt ſtatuenda,nempe ſanguinis bilioſi copia : nam ſanguis lentore ſuo , cerebro grauato,ſoporem gignit,ob bilis tamen permixtionem,irritat,pungit,& vigiliam concitat.Si verò contrarij humores æquis pene portionibus redundent, tunc exquiſitè ex phrenitide,& lethargo mixta fit affectio,cōtrariáque ſymptomata æqualiter vrgēt.Si verò aliter humor exuperet,præpollentis ratione,vel ma-
E gis coma,vel magis vigilia,ægrum corripuerit.

At quæſtio eſt non indigna ſcitu:*Vtrùm Typhomania ſit media affectio inter phrenitidem,& Lethargum?*Galen. *lib.de pulſib.ad tyrones,cap.*11.& 4. *de cauſ.pulſ. cap.*15. dubitare videtur , vtrùm hæc affectio ſit media inter affectiones illas, ea ratione , vt cum neutra in totum conueniat,an verò ambobus ſit communis , quaſi ex phrenitidis,& lethargi ſpeciebus mixta: illud Dialectici medium per extremorum negationem ; hoc per extremorum participationem nuncupant.Sed Galenus 4. *de cauſ. pulſ. cit.* in ſecunda notione mediam ſtatuit,

&

& 3. *epid. ſect. 3. com.* 39. medium dicit affectum inter A dormientes, & vigilantes.

Verùm hoc non videtur vndequaque verum: quia ſomnus, & vigilia priuatiuè opponuntur. Atqui ex oppoſitis priuatiuè non fit forma media, quia priuationi non inſunt gradus, quibus poſſit intendi, aut remitti. Igitur, &c. Dic tu primo modo, & concede, non reperiri affectum medium inter ſomnum, & vigiliam. Sicut enim datur ſomnus imperfectus, qui aliqua ex parte vigiliæ ſimilis eſt, veluti quando dormiens loquitur, ſurgit, & mouetur: ſic datur imperfecta vigilia, vt quando aliquis vigilans conniuet oculis, & capite grauatur.

Solue ſecundò ad mentem Galeni, 3. *de loc. cap.* 5. di- B centis, in cerebro interdum ſimul coniungi cauſas, & ſomni, & vigiliæ, quæ cùm ſint contrariæ inter ſe, nihil mirum ſi ex ſomno, & vigilia medius affectus gignatur, & hoc modo ſoluitur ratio in contrarium adducta. Solue vltimò ſi dicas, ſomnum non eſſe priuationem vigiliæ, ſed actionem naturæ illi contrariam.

Signa huius affectus ſunt per ſe notiſſima: hoc enim correpti indicia habent, phrenitidi, & lethargo communia: Conniuent oculis, ſed palpebras præ humiditatis copia attollere nequeunt. ſomnolenti ſunt, & ad actiones prompti, ſonum, vocémque audiunt, & ſi eos tangas, mox oculos eleuant: & aliquando expergefacti, fixo obtutu diutiſſimè in vnum locum intuentur. Si eos C interroges, difficilè reſpondent, at loquuntur, & delirant. Aluus, & vrina ſupprimuntur. & ſi fortè exeat, eſt tenuis, decolor, turbata interdum, & iumentorum inſtar. Demum ſigna apparent, lethargum, vel phrenitidem ſignificantia, prout humor magis pituitoſus eſt, vel acris.

Pulſus ambigunt inter illos, qui phreneticis ac lethargicis inſunt, celeres ſunt, ac frequentes, minùs tamē quàm phreniticorum; validiores, quàm qui lethargicis, languidiores, quàm qui phreniticis conueniunt. Languidiſſimi tamen ſunt, tardi, rari, ac parui, quando appropinquante morte, ægri veluti moribundi animam efflare videntur, vt 3. *epid. ſect.* 1. *com.* 7. pronunciat Galenus. D

Vtrùm ſoporem vigilantem neceſſariò febris comitetur? controuerſia eſt non exigua. Galenus 13. *meth.* 21. Catochum ex eorum affectuum genere eſſe inculcat qui ſine febre ſunt, vt apoplexia, & caros. Auicenna 1. 3. *cap. de ſubeth.* hunc affectū cum febre continua deſcribit: & ratio dictat, quum ex lethargo, & phrenitide ſit compoſitus, qui affectus aſſiduam febrem ſibi comitem habent. Dic: Hunc affectum perpetuò febrem comitari, ſed Galenus per Catochum, non vigilantem ſoporem, ſed catalepſim intellexit, affectum omnino frigidum, & ſiccum. & febris prorſus expertem.

De præſagio, quid? Periculoſus eſt affectus tum per ſe, tum quia in lethargum, & phrenitidem conuerti ſolet.

Curatio illicò eſt peragenda, iiſdem remediis qui- E bus in curatione phrenitidis, & lethargi vtendum eſſe *ſuperiùs* monuimus: Nam ſi pituitoſus exſuperet humor, ad morbum lethargi curandus eſt æger. Si vincat bilioſus, vt phrenitici, regendi ſunt ægri. Si ex æquo varij dominentur humores, ſcopus curationis eò tendat, vt contrarij humores extra corpus excernantur: quæ omnia prudentis, & periti Medici conſilio ſunt relinquenda.

De Catalepſi.

QVando æger repentè correptus, totus rigidus, ac veluti gelatus permanet, in eadem prorſus figura in qua prehenſus eſt, patentibus, inconniuentibúſque oculis, hunc affectum veteres Catalepſim, Catochen, deprehenſionem, detentionem, & congelationem nuncuparunt, ex Paulo *lib.* 3. *cap.* 10. & ſic 2. *Aph.* 3, & 4. *de loc.* 2. inter ſoporoſos affectus à Galeno reponitur. Pars quæ afficitur, cerebrum eſt, & magis ſecundùm partem interiorem.

Huius affectus eſſentia conſiſtit in hoc, quòd ſit ſymptoma in genere noxæ functionum principum facultatum, quæ veluti congelantur, denſato, & cōgelato illius organo & inſtrumento cerebro nimirum, & ſpiritu, qui veluti gelatur, & detinetur. Cauſa eſt intemperies frigida ſicca cerebri, ſiue materialis, ſiue immaterialis: Quare humor melācholicus, aut alia cauſa interna, quæ cerebrum infrigidare, & exſiccare poteſt, hunc affectum committit, vt immodica vigilia, curæ, ſtudia. B Signa ſunt, quòd æger tenſus & rigidus manet, vt lignum: minimè ſentit, aut mouetur, quia facultas animalis eſt conſopita valdè, & actiones principes læſæ ſunt, reſpiratione illæſa. Cæterarum facultatum læſio, non eſt abolitio, ſed debilitas quædam aut impotentia, & ſic aliqui vident, audiunt, recordantur eorum, quæ coram ipſis facta ſunt, vt refert Galenus 2. *prorrhet.* 56. de quodam ſuo condiſcipulo, qui ſimili affectione fuit oppreſſus. In iis aluus, & vrina ob ſenſus ſtupiditatem ſupprimuntur, reſpiratio debilis eſt, vt & pulſus. Rarus eſt affectus, caro periculoſior & lethargo. Curandus eo modo, quo carus, ſed fortioribus auxiliis, quia virtus nimiùm grauata eſt, & conſopita.

C

CAPVT VI.

De Epilepſia.

Definitio.

E*Pilepſia eſt conuulſio vniuerſalis, non perpetua, ſed qua ex longis accidit interuallis, vna cum ſenſus, & mentis læſione*, vt 3. *de loc. affect. cap.* 7. Galenus explicuit.

Poſtquam enim ſuperiori capite explanauerat præter memoratas conuulſionis ſpecies, tetanum, opiſthotonum, & emproſthotonum, permanentes quidem, non D motibus interruptas, à ſolo morbo factas, tertia admittenda eſt fiens, per temporum interualla inuadens, & ab agente natura prodiens: quare dubitant plurimi. *Vtrùm Epilepſia ſit conuulſio, an motus conuulſiuus*; Nam videtur, quòd conuulſionis nomine intelligendus eſt motus conuulſioni ſimilis, quo membra involuntariè concutiuntur & veluti contrahuntur nerui verſus ſuā originem, cerebrum nempe, dum ipſum affectum ſe concutit, vt ea excutiat, quæ ſibi noxia ſunt, & moleſta: quare illo loco latè conuulſionem accepit.

Hoc accidit in morbo comitiali, cuius, ſedem affectam colligit Galenus, ex deſcriptione *ſuprà* poſita. Nam ſi in ea ratio ſimul, & ſenſus omnes læduntur, per quæ ab aliis conuulſionis ſpeciebus differt, illud membrum per eam credendum eſt eſſe affectum, quod ra- E tionis domicilium eſt, ſenſuúmque omnium principium, atque adeò cerebrum: inde enim nomen obtinet Epilepſia, hoc eſt ſuper comprehenſio, quia ſuperiores potentias, mentem pariter, & memoriam apprehendit, omnéſque exulare facit; propter quod etiam ſacra appellatur affectio, quaſi cerebrum occupet, ſacrum animæ templum, & principis facultatis ſedem.

Cùm enim craſſus, lentúſque ſuccus ſpiritus vias in cerebri ventriculis obſtruat, ad eius expulſionem ſeipſum quatiente cerebro, ſequitur communis illa totius corporis conuulſio, vehemenſque inducitur nocumentum, non ſolùm principum functionū in cerebro ipſo, ſed & ſenſuum, & voluntariorum motuum in organis; præſertim cùm cerebrum ipſum primariò eſt affectum, & mox reliquæ neruoſæ partes per conſenſum coafficiuntur; deinde cùm neruoſarum partium aliqua primariò affecta cerebrum in conſenſum ducit, & rurſus

ab ipſo cerebro vniuerſum corpus conuellitur. Primam ſpeciem vocant Medici Epilepſiam per eſſentiam: Secundam, appellant Analepſiam, quæ motus eſt totius corporis conuulſiuus cum ſenſus, & motus læſione: Tertia nominatur Catalepſia, quum conſenſu alicuius membri particularis ſymptomata inſoleſcunt.

Quare licèt Medicorum omnium conſenſu, Epilepſia vocetur motus conuulſiuus; hic tamen ab illa longè differt: eſt enim inter Epilepſiæ ſpecies motus quidam ipſi perſimilis, ſed ab Epilepſia multis modis diſſidet. Nam fit in membris motui voluntario inſeruientibus, cum quadam concuſſione, & vibratione, epilepticis motibus perſimili. Deinde hic motus fit citra obliuionem, & interiorum, ac exteriorum ſenſuum læſionem; Epilepſia verò è contra. Deinde motus conuulſiuus differt ab Epilepſia, quia in ea ſpuma per os excernitur; in motu conuulſiuo, minimè. Inſuper in Epilepſia omnes corporis partes, aut plures conuelluntur, in hoc verò, vel omnes, vel aliquæ, vel vna tantùm.

Animaduertes Epilepſiam à conuulſione differre, licèt ſit de genere eius: Conuulſio enim affectus eſt ſtabilis, permanens, quo partes præter voluntatis impetum ad ſuam originem retrahuntur; at verò in Epilepſia, ad omnem ſitus poſitionem membra flectuntur. Conuulſio oritur à ſolo morbo; Epilepſia, à naturà irritata. Erit ergo Epilepſia motus quidam conuulſiuus membrorum, (ad eum enim placet motum epilepticum reducere,) in quo cerebri ventriculi, & corporis membra forti motu comprimuntur ad expellendum id, quod in cerebri ventriculis præternaturaliter noxium continetur: adeſtque in eo motu ſenſus priuatio, & interiorum potentiarum læſio.

Inſuper agitandum: *Vtrùm motus in Epilepſia, ſit naturalis, vel præter naturam?* Nam ſi natura totius, & ſingularũ partium, eſt morborum medicatrix, & illud perpetuò intendit quod vtile ſit, & familiare, qui fieri poteſt, vt agente cerebro, & noxium fugiente, grauius malũ, quale eſt epilepſia ſequatur? culpãda enim eſſet natura, tanquam auctor, & genitrix malorum. Rurſus ſequeretur Epilepticorum conuulſionem, eſſe motum naturalem, vtpotè à natura factum, & ad noxij fugam, quum tamen deprauatus ſit, & præternaturalis.

Dic: quòd licèt Natura, omnium ferè quæ in corpore vtiliter geruntur; tam in ſanitate ſeruanda, quàm morbis propulſandis, ſit agens potiſſimum, perpetuóque conetur vtilia proſequi, & noxia fugere; nec mediis in genere careat, ſcopo ſuo & intẽtioni accõmodatis: ſæpè tamen deficit, & errat, ob interuènientes circumſtantias, quas diſcernere, ſui captus non eſt, quum ſit rationis expers; atque ideò neceſſe eſt ſæpè ab arte emendari, & illius correctione indigere. Vnde nihil mirum, ſi humorem in Epilepſia obſtruentem nitens expellere, grauioris mali, inuita & nolens, occaſionem præſter, imò auctor & cauſa exiſtat; ſicut etiam eſt inflammationis in parte dolente, ſymptomaticæ euacuationis, febris, & plurium malorum, dum alia nonnunquam minora propulſare conatur.

Adde quòd, niſi etiam in cerebro ſeipſum quatiente ſequeretur noxa, minùs vrgeret difficultas, quantumuis aliis partibus nocumentum, & morbus ſuperueniſſet; nempe cùm particularis cuiuſuis membri natura, de propriis commoditatibus ſolicita ſit, & cum detrimento aliorum nitatur vnumquodque ea à ſe pellere, quibus moleſtatur. Nec verò tales operationes, quamuis à natura fiant, & noxij fugiendi gratiâ, ſimpliciter & abſolutè naturales dixeris, vtpotè à cauſa præternaturali ortas, & inſigne nocumentum corpori afferentes.

De loco affecto, conſtans eſt Medicorum ſententia, vnà cum ſuo Magiſtro Galeno, *lib. 3. de loc. affect. cap. 7. & 8.* Cerebrum eſſe: quòd vel cunctarum animalium functionum nocumenta conuincunt, quarum omnium

A ſedes, cerebrum exiſtit. *Vtrùm cerebrum patiatur in Epilepſia, vt pars ſimilaris, an vt inſtrumentalis?* dubium eſt. Hip. enim *lib. 6. epid. ſect. 8. text. 40.* ſic ait: *Melancholici plerumque in morbum comitialem ſolent cadere; & è contra qui morbo comitiali afficiuntur, melancholici fiunt. Horum vtrumlibet magis vſuuenit, vt in hanc, vel in illam partem infirmitas vergit. nam ſi in corpus, morbus comitialis hominem corripit; ſi in mentem, melancholicus efficitur.* Ex qua ſententia colligitur, in Epilepſia cerebrum affici, vt inſtrumentalem partem.

Deinde Galenus *3. de loc. affectis, cap. 7.* agens de humore melancholico morbum comitialem efficiente, ſic inquit: *Igitur vt craſſus pituita ſuccus, ita hic quoque Epilepticum morbum ſolet efficere, vbi in meatibus ventriculorum cerebri continetur ſiue is medius ſit, ſiue poſtremus.* B Idem docet, *2. de cauſ. ſympt. cap. vlt. §. Sicuti Apoplexia, & Epilepſia ex pituitoſi ſucci multitudine, in ipſius cerebri ventriculis collecta gigni videntur, eóque fit, vt ſubitanea ſit earum tam generatio, quàm diſcuſſio: quod accidere in corporum intemperie nullo modo poteſt.* Probat etiam *3. de loc. cap. cit. §. Vel ex eius diſcuſſio, craſſum humorẽ vias ſpiritus in cerebri ventriculis obſtruentem, hunc maximè affectum peperiſſe declarat*: & paulò infrà: *§. Sed à craſſo ſemper humore, &c.* Ergo ſi Epilepſia ex obſtructione originem ducit, & non ex intemperie, planè conſtat in Epilepſia cerebrum affici, non vt eſt ſimilaris, ſed inſtrumentalis pars.

Ex altera parte obſtant plura, ex Galeni monumentis hauſta. Nam ille eodem *lib. 3. de loc.* & appoſita hiſtoria C *lib. 1. cap. 15.* Trallianus, enarrant quoſdam Epilepſiâ fuiſſe correptos, ob auram frigidam à tibia ad cerebrũ vſque aſcendentem. Sed per illam auram frigidam non communicatur humor craſſus, qui cerebri ventriculos poſſit obſtruere, ſed nuda quædam intemperies frigida. Ergo in hac Epilepſia cerebrum eſt affectum intemperie, & non obſtructione: ac per conſequens cerebrum afficitur, vt pars ſimilaris. Quod etiam non ineptè probari poteſt in Epilepſia quæ ex venenoſa, malignáque qualitate, ex vtero eleuata emanat, quo in loco computreſcit menſtruus ſanguis, aut ſemen corrumpitur, ex quibus fœtidiſſimis ſubſtantiis vapores aſcendunt ad cerebrũ tetri, maligni, horridi, qui ipſum lancinando, & pungendo concutiunt, & motus epilepticos cõuulſiuos frequenter excitant, vt in vteri ſtrangulatu, morsúque animalis venenoſi, aut aſſumpto aliquo veneno, fre- D quenti experimento eſt compertum. Sed Epilepſia ex his cauſa profecta, ex nuda quadam, & occulta intemperie generatur, & non ex obſtructione. Ergo tunc tẽporis cerebrum ſolum afficitur, vt ſimilaris pars, & non vt inſtrumentum. Quòd ſi litem hanc dirimere velis, dic ſemper in Epilepſia affici cerebrum, vt pars inſtrumentalis: & hoc modo ad morbum in via ſemper referenda eſt, retento ſcilicet ſpiritu, qui in ventriculis cerebri continetur: quare ſemper in hoc morbo, ſiue per primariam affectionem, ſiue per conſenſum cũcitetur, obſtructio adeſt, vt *infrà* vberiùs exponemus.

Inſurgit tamen hoc loco difficultas: *Vtrùm Conuulſio in morbo comitiali, ad conuulſionem ex inanitione, vel repletione ſit referenda:* Galenus reſpondet hoc modo, *lib. 5. Aph. 70.* dum ſic ait: *Quæ quidem fit ex enacuatione conuulſio, acutiſſima eſt, & perniciofiſſima; ea verò quæ fit ex* E *repletione neruoſarum partium, qualis fit in morbo comitiali, neque acutiſſima, neque ſimiliter periculoſa.* Sed hæc doctrina obtinet veritatem in Epilepſia, quæ ex primaria cerebri affectione originem ducit, & ex craſſo humore cerebrum, & neruos obſtruente generatur. Cæterùm in morbo comitiali, qui cerebro per conſenſum affecto corpus vexat, cõuulſio ad neutram conuulſionem eſt reducenda. Quæ ſolutio eſt ad Galeni mentẽ, *5. Aph. com. 1.* dum motum in Epilepſia repertum, ſimilem eſſe illi aſſeuerat, quem in ſingultu fieri conſpicimus, qui quidem motus deprauatus, tam cerebri quàm

ventri

ventriculi non eſt vera conuulſio: Arabes vocant conuulſionem improportionatam ad materiam, quam conuulſionem per conſenſum factã, non fuiſſe ab Hip. prætermiſſam, *eo loco* Gal. inculcat, illum de primis, & præcipuis conuulſionibus fuiſſe loquutum aſſeuerans,

Porrò dubium aliud inſurgit grauiſſimum: *Vtrùm in epilepſia, ventriculus anterior, medius, vel poſterior afficiatur?* Arabes, ſolos anteriores affici ſibi perſuadent, Gal. cuius doctrina maiori in pretio æſtimanda, 3. *de loc. cit.* in hoc affectu non anteriorem ventriculum, ſed medium, aut poſtremum affici arbitratur, ſic enim inquit: *Craſſum pituitæ ſuccum, aut humorem melãcholicum, comitialem morbum efficere, vbi in meatibus ventriculorum cerebri retineantur, ſiue is medius ſit, ſiue poſtremus.*

B Præterea ſpiritus animalis, ob cuius retentionem epilepſia ſolet concitari, in cerebri ventriculis præcipuè continetur, medio, & poſtremo. Ergo ad illorum affectionem morbus comitialis inſurget, & non anteriorum; hi enim ſolùm præparant animales ſpiritus aliis ventriculis, & ipſi cerebro, & ſunt veluti ductus, & canales ad cerebri excrementa pellenda, auctore Gal. 8, *de vſu part. cap.* 10. *in princ.* §. *Nec minus quoque, &c.* Explicat eleganter 8. *de vſu part. cap.* 6. agens de vtilitate anteriorum cerebri ventriculorum: quo loco hos, eſſe olfactus inſtrumenta, & illorum ope ſuperflua excerni, dictat verbis: *Aliter enim* (inquit ipſe) *perpetuò, aut frequenter cerebrum apoplexia eſſet oppreſſum.*

C Sed video te obiicientem hoc modo: Cur poſſunt ſpiritus animales in cerebri vẽtriculis generari, ex quorum impedito tranſitu epilepſia excitatur, ſi illi in mirabili illo plexu ventres antecedente gignuntur? Quare dilucidè explicandum: *Vtrùm ſpiritus animalis in cerebri ventriculis, an in reti mirabili generetur?* Gal. enim 3. *de loc. cit.* aſſeuerat, animalem ſpiritum in cerebri ventriculis contineri, ac ſi ibi generaretur, vt per cerebri ſubſtãtiam, & reliqua membra diſtribuatur, quum illius generationem, 9. *de vſu part. c.* 4. plexui retiformi, ſeu mirabili attribuat, apertiſque verbis teſtetur, ſpiritũ in reti illo bene confectum, in cerebrũ ipſum, quin & in ventriculos effluere, nec alibi poſſe meliùs elaborari; quod illius intorta, ſeu flexuoſa indicat contextura, quàm natura tribuit membris, à quibus exactam materiæ ela-
D borationem exoptat, quia plexibus flexuoſis diutiùs immoratur, & perfectiùs conficitur.

Neque aſſeras, animalem ſpiritum non in aliquo ex cerebri ventriculis, ſed in mirabili plexu vxores antecedente generari, ibique vltimas diſpoſitiones, & formam conſequi ſubſtantialem, licèt poſteà ſimul genitus, & forma ſubſtantiali inſignitus, in ventribus ipſis magis perficiatur: hoc eſt, perfectionem quandam accidentalem recipiat. Quod addes, vt Medicis ſatisfacias, apud quos ſpiritus omnis ad organum tranſmiſſus quandam ſubit alterationem, per quàm ad talem virtutem determinatur, fitque proportionatum illius inſtrumentum, quum anteà eſſet ad plures indifferens.

Neque in ea perſiſtas opinione, inductus Galeni auctoritate, *lib.* 9. *cit.* tum ex eo, quòd cùm internæ fũctio-
E nes in cerebri ventriculis edantur, in illis ſiquidem reſident facultates, impedirentur illarum actus, ſi ibidem generarentur ſpiritus, aggregarentur enim ſuperfluitates, quæ in omni coctione neceſſariò ſeparãtur, quũque exitum non habeant, permixtæ cum ſpiritu remanerent: vnde ipſe vſque adeò purus, tenuis, & ſplendidus, qualis ad ratiocinationes, & diſcurſus requiritur, non euaderet, ac proinde alibi produci oportuit. Hoc placitum firmabis ſimilitudine externorum ſenſuum, qui in ſuas prodeunt actiones per animalem ſpiritum non in ipſis, ſed alibi confectum.

Verùm ſententia hæc manifeſtè repugnat Galeno, qui non ſolùm 3. *de loc. cit.* ſed *lib.* 7. *de vſu part.* 8. & *lib.* 8. *cap.* 10. & *lib.* 7. *de placit.* 10. & pluribus aliis locis, apertè teſtatur, ſpiritum animalem non in retiformi

A plexu, imò potiùs in cerebri vẽtriculis confici, elaborari, & ſuam formam conſequi. Nec deſunt validiores rationes, quæ cogunt ita opinari. Prima. Tot coctiones requirũtur ad ſpiritus animalis generationem, quot neceſſe eſt ſubire alimentum, ad hoc vt membri formam adipiſcatur. (Reſpondent enim inter ſeſe mutuò ſpiritus animalis & alimenti coctiones, prout colligitur ex Galen. 7. *de vſu part. cit.*) Sed alimentum nonniſi in tertia, quæ in poris membrorum fit, aſſequitur membri formam. Similiter ergo in tertia coctione accipiet ſpiritus formam ſubſtantialem. Quum verò primam ſubeat aër, ex quo materia præſtatur, in pulmone; ſecundam in corde, cum arteriis, tertiam in cerebri ventriculis: ibi credendum eſt ſuam formam
B ſuſcipere.

Secunda. Talis erit vſus reticularis illius plexus, qualis eſt aliorum qui in corpore reperiuntur. Atqui in teſtium, vberúmque plexibus ſubſtantiales formæ non præſtantur, ſed tantùm diſpoſitiones, & aptitudines ad formas. Igitur nec in illo cerebri. Confirmatur quoniam plexus nihil aliud eſt, quàm quoddam arteriarum aggregatum, intortum, & flexuoſum, quæ ab aliis arteriis non differunt: ſi igitur aliæ non generant animalem, ſed vitalem ſpiritum, cur illæ in plexu generabunt? Adde quòd cùm exiguus in homine ſit, nec capax tantæ ſpirituum copiæ, quanta per tot ſenſuum, & motuum organa diſtribuenda requiritur, credi non poteſt illorum officina.

C Neque obſtat Galenus, *lib.* 9. *de vſu part.* ſolùm enim vult ibi diſponi, & aptari ſpiritum in reti mirabili, quod non negamus. Minùs vrgent rationes cæteræ, quum enim ſecundùm Galenum 3. *de loc.* 7. & multis aliis in locis, in cerebri corpore contineantur potentiæ ſenſitiuæ internæ, corruunt aduerſa fundamenta, & corruerent etiã, licèt in ventribus contineri aſſeremus: ſuos enim habẽt meatus ad nares euntes, per quos ſuas trãſmittũt ſuperfluitates: maximè quòd valdè exiguæ ſunt illæ, quæ per vltimam ſpiritus coctionem ſeparantur, facilè reſolubiles, & euaporabiles. Iam verò externos ſenſus ſpiritu vti alibi procreato, non cogit, alibi etiam fore procreandum illum, qui cerebro debet inſeruire, illos enim aliunde inſtrumenta, quibus in opus prodi-
D rent, expectare docuit: non autem cerebrum, quod fons eſt & origo ſpiritus, animaliſve virtutis, niſi velis in infinitum procedere: præſertim quòd etiam cor vtitur ſpiritu in ſeipſo confecto.

Differentia.

GAlenus *cit.* 3. *de loc. affect.* elegãti ſermone edocuit, tres eſſe epilepſiæ ſpecies, quibus omnibus commune, eſt cerebrum, vtpotè propriam & affectam ſedem huiuſce ægritudinis, laborare, vel primariò, vbi ſcilicet in cerebro ipſo craſſus humor conſiſtens, ventriculos obſtruit; vel oris ventriculi conſenſu, vbi ſcilicet vitioſus humor contineatur, & ab eo vapores ſurſùm ad cerebrum eleuentur, illud in conſenſum non-
E nunquã rapientes. Denique aut à parte aliqua alia corporis incipit affectus, & deinde ad cerebrum ſenſibiliter aſcendit. Vnde tres deſcribuntur morbi comitialis ſpecies, differentiæ, qualitates, ſeu genera: omnia enim hæc Gal. ab Ariſt. recedens, pro eodẽ vſurpat ſignificato, & inter ſeſe ſynonyma facit. Porrò tertiã interdũ accidere aliquot hiſtoriis confirmat, & argumẽto ex curãdi ratione deſumpto conuincit, noxiũ aliquid ab affecta parte capiti communicari, in epilepſia per conſenſum: alioquin enim vincula partibus ſuperioribus iniecta parùm profuiſſent, nec euaderent quidã præſentiẽtes acceſſionem, capite curuato; inſuper nec alij à feris commorſi, ſecta, vel vſta primaria parte: cuius contrariũ multorum experimento eſt comprobatum, nam non aliunde illa iuuare poſſunt, niſi quia vim mali ab vna

Digitized by Google

parte in alias ſibi proximas tranſire prohibeant, atque ita non modò epilepticis acceſſionibus, ſed & venenoſarum ferarum morſibus, ictibúſve magnum præſtant auxilium.

Quid verò ſit id, quod in hac epilepſiæ differentia, à loco primùm (vt ita dicam) affecto in cerebrum feratur, Pelopis, Præceptoris teſtimonio, & morſus ferarum exemplo, ait eſſe, aut alterantem qualitatem, aut ſpiritalem quandam ſubſtantiam, auramve, quæ licèt exigua, moléque minima, facultate tamen ingens eſt, & quàm maxima ad nocendum. Nec mirum, inquit, vim vſque adeò validam, & pernicioſam exiguæ ſubſtantiæ ineſſe; ſiquidem exiguum ſatis eſt id, quod ſcorpius, phalangium, paſtinaca, & ſimiles aliæ venenoſiſſimæ, feræ tenuiſſimis aculeis in parte demorſa relinquunt, quod tamen corpus afficit ingenti mutatione, vt ſæpè accidere conſpicimus.

Poſſe autem intra corpus noſtrum, venenum ſponte innaſci, à quo qualitas, vel ſpiritalis inſtar auræ, vim deferens deleteriam, per partes inter ſe continuas, & ſibi mutuò ſubiectas celeriter in totum corpus, ac principes maximè partes tranſmittatur, & grauiſſima pariat ſymptomata, imò & quandoque perimat, aut morbos inducat lethales, ex eodem Pelope confirmat, elegantérque exponit modum & rationem, quia vis veneni à corporis ſuperficie ad cerebrum vſque dilatetur, in ſcorpionis ictu, paſtinacæ, hoc eſt, turturis marinæ, & Phalangij, quod genus quoddam aranei eſt valde venenoſum, ac frequens ſuper flumina, Barbaris Rutela, vulgò Tarantula: ex cuius morſu quàm varia. & admiranda ſequantur accidentia, ſcribit Dioſcorides, *lib.2. cap.56.*

Hoc etiam oſtendit Galenus, quod prioribus Medicis non fuit exploratum, videlicet, cur in epilepſia per conſenſum, ad deleteriam qualitatem cerebro accedentem concuſſiones ſequantur? Sequi autem, inquit, non alia de cauſa, quàm quòd concutiatur cerebrum, ad expellendum id, quod à parte primariò affecta ad ipſum fertur; non aliter ac ſingultu, qui motui conuulſiuo eſt ſimilis, corripitur ſtomachus, vbi multo cibo deprauato moleſtatur. Ad cerebri verò concuſſionem neceſſe eſt neruos ab eo exortos concuti, id eſt per interualla conuelli, ſeu potiùs motu conuulſiuo infeſtari, non facta, & perpetua conuulſione, ſed quæ finita epileptica acceſſione ceſſet. Ob hanc cauſam licet coniicere, ſiccas non eſſe ex mente Galeni, epilepticas conuulſiones; ſiccæ ſiquidem non ita celeriter fiunt, ac ſoluuntur, quod paulo poſt diſputabitur.

Quòd ſine ſenſu, & motu patiens, inquit Galenus *loc. cit.* repentè ceciderit, nec conuulſiuo, palpitantéque motu detineatur, à vehementi infrigidatione huiuſmodi malum oriri credendum eſt, à qua lethargum, & carum accidere affirmat; apoplexiam autem à craſſo potiùs, frigidóque humore obſtruente, ac cerebri meatus confeſtim replente: aliter ſubitò euenire non poſſet.

Sed his iactis oportet ſpeculari: *Vtrùm prima ſpecies epilepſiæ à Galeno rectè conſtituatur?* Epilepſia namque, præter abolitionem principum facultatum, importat totius concuſſionem cum repetitione acceſſionum. Atqui ſi huius mali cauſa in cerebro ipſo per proprietatem contineretur, non ceſſaret acceſſio, nec rurſus per interualla rediret, imò perpetua foret, & ſine intermiſſione durans donec penitus ſanaretur. Igitur non rectè primam differentiam conſtituit, ex malo in ipſo cerebro exiſtente. Dic. Neganda eſt minor, tum quia licèt mali cauſa intra cerebrum ipſum conſiſtat, non tamen ventriculos perpetuò afficiet, ſed per quædam interualla: tum quia neceſſe non eſt ibi continuò adeſſe, vt proprio affectu cerebrum laborare dicatur, imò nec in eo primum generari, ſed firmam eſſe, fi-

A xam & ſtabilem: quanquam Galenus *loc. cit. de loc. affect.* eam ſolam epilepſiam videtur appellare cerebri propriam, cuius cauſa ex alia parte non aſcendit, ſed in ipſo capite continetur.

Inquies deinde: *Vtrùm ſecunda epilepſiæ ſpecies à Galeno tradita, ſit admittenda?* quia non magis à ventriculo, quàm à quauis alia corporis parte poſſunt ad cerebrum materiæ eleuari, à quibus fiat epilepſia: imò verò in fœminis frequentiſſimum eſt, non ventriculi, ſed vteri conſenſu generari, vt *lib.6. cap.5. de loc. affectis* edocuit Galenus. Ergo perperam ventriculo addixit epilepſiam per conſenſum. Deinde per conſenſum laborant illi, qui noxio aliquo ex ignobili parte ad cerebrum delato, epilepticas patiuntur acceſſiones. Inſufficienter igitur ſecundam appoſuit veluti à tertia ſpecie

B diſtinctam.

Dic. Galenus per conſenſum vocat, quando alterius membri communicatione euenit, quo nomine nõ magis per conſenſum dicetur epilepſia illa, quæ ex ventriculo, quàm quæ ex quauis alia parte ad cerebrum mandante contingit: diuerſas autem eſſe ſpecies conſenſus, & ob partium diuerſitatem, à quibus humor, vel qualitas communicatur, certum eſt: & quia ab ſtomacho frequentiſſimum eſt, ſicut & fœminas ex vtero: rarius, ex ignobilibus aliis membris, quibus tanta non datur cerebri communio. Tertiam verò à ſecunda diſtinxit non modò partium, ſed & materiæ venenoſæ ratione, à qua illa oritur, cuius generatio licèt etiam frequens non ſit, quum rarò intra corpus ve-

C nenum innaſcatur, ob periculi magnitudinem docuit peculiarem mentionem de illa facere, & tanquam diuerſam à ſecunda conſtituere. Nec accuſationem meretur Galenus, eò quòd conſenſus differentias omnes, iuxta partium mandantium varietatem non attulerit; ſatis enim fuit illas recenſuiſſe, ad quas reliquæ ferè omnes poſſunt reuocari, maximè illa quæ ex vtero fit, vt apertiùs *lib.6. de loc. cap.5.* fatetur Galenus.

Cauſa.

Comitialis morbi cauſa eſt craſſus, lentúſque humor: at cùm hic in duplici differentia ſit, pituitoſus videlicet, & melancholicus, non abs re a Gal. 3. *de loc. cit.* decretum eſt, quòd ſicut craſſus pituitæ ſuccus, ita & is, qui atræ bilis naturam habet, comitialem

D morbum efficere ſoleat. Hoc confirmat Paulus *loc. cit.* qui comitialis morbi modò humorem pituitoſum, modò melancholicum, eſſe cauſam aſſeuerauit. Hi igitur ſucci, cerebri meatus obſtruentes, impedientéſque animalem ſpiritum, qui in eiſdem cerebri ventriculis, continetur, quominùs poſſit exire, morbi comitialis auctores ſunt.

Licèt autem in cauſa huius morbi conſtituenda cõſtans ſit Galeni opinio, quam Medici vnanimiter amplectuntur, tamen, *Vtrùm epilepſia à craſſo, an tenui humore oriatur ſemper?* hactenus magna auctorum contentione pugnatum eſt. Huius enim auctoris edictum non leues patitur difficultates, quas enucleare arduum eſt, & difficile. Vel enim oportet cauſam inducturam epilepſiam, eſſe humorem craſſum, obſtruentem ventriculos, aut neceſſe eſt quòd priùs in auram, leuém-

E que flatum conuertatur. Denique aut ſufficit nuda, immaterialiſque qualitas. Non primum, quia ſæpè acceſſiones maximè breues ſunt, & frequenter repetentes; quod non contingeret, ſi occaſio omnino foret craſſus, viſcoſúſque humor; ſiquidem nec ita facilè diſcutitur, vt breuiſſimo tempore durare poſsit, nec quò ſe recipiat, ſemel à ventriculis excuſſus, vt rurſus tam crebrò redeat: quoniam ſi ad vaſa commigret, difficile redibit; ſi ad cerebri corpus, apoplexiam, aut affectum alium neceſſariò generabit. Non ſecundum, quia præterquam quòd craſſus humor ſimpliciter,

aſſeritur

aſſeritur à Galeno huius morbi cauſa, ſæpè acceſſiones diutiſſimè durant, indicantes in eo humoris craſſitiem, & non alia de cauſa dicitur pituitoſis naturis, ſenum, & puerorum ætatibus familiaris, niſi quia à pituita potiſſimùm oritur. Denique quòd non ſufficiat qualitas abſque humore, conſtare videtur ex eo, quoniam etiamſi immateriale intemperamentum, vt frigus v.g. aeris excedens poſſit conuulſionem inducere, & abolitionem principum facultatum, repetitionem tamen acceſſionum, nequaquam poteſt, quod ad epilepſiam requiritur, vt diximus: quomodo enim æquale, factúmque iam intemperamentum tam celeriter ceſſabit; rurſus & tam crebrò redibit. Quare, &c.

Argues tu acutiùs hoc modo. Controuerſum eſt, apud auctores, num oporteat humorem craſſum epilepſiam inducturum, priùs in flatum conuerti, quod Ariſtoteli viſum eſt *lib. de ſomno, & vigil. cap. 5.* relatu ab Auic. 1.3 *tract. 5. cap. prop.* & confirmat Auerrhoës 3. *collect. cap. vlt.* ea potiſſimùm ratione, deſumpta ex Rhaſi, 1. *cont. cap. 6.* nempè quia ſi ſine ventoſitate, aut vapore à frigidis craſſis humoribus fieret, citò, ſubitóque non accideret, nec ſimiliter, citò, ſubitóque diſſolueretur.

Deinde ſternutamentum, parua quædam epilepſia dicitur. Sed teſtante Galeno ipſo 7. *Aph.* 51. ſuperabundans in capite humor ſternutamentum efficere non poteſt, niſi in ventum conuertatur. Igitur potiùs à diſtendente flatu, quàm ab humore craſſo oriri credendum videtur. Id quod ex leui illa aura conſcendente, de qua Galenus *cit. de loc.* & multis, qui epileptica acceſſione periêre, confirmari poteſt: cùm enim diſſecarentur, nullam in cerebri ventriculis repletionem oſtenderunt. Neque hæc ſententia aduerſa eſt Galeno, vel quia pituitæ, & melancholiæ flatus, cùm eorundem humorum ſint ſoboles, eandem habent naturam, vel quia ſi initio *cap. cit. de loc. affectis*, propoſuit à craſſo humore obſtruente fieri, non tamen ſimpliciter aſſeruit, ſed veluti addubitans ſcripſit.

Verùm quamuis frequentior huius ægritudinis occaſio, factæ per conſenſum à ventriculo, vtero, & aliis partibus, ſit diſtendens vapor, aut acris tenuíſque humor, cerebrum pungens, & ad concuſſionem excitans; rarior, craſſus; infarciens & replens: negari tamen non poteſt, ab hoc etiam oriri eam, quæ per primariam fit affectionem; ſubitò ſiquidem obſtruere potens eſt, & ſubitò diſcuti, vel attenuatus concuſſione & motu, vel craſſus adhuc expelli à ventriculis per nares, aut palatum: quin imò in cerebro ipſo, & eius meatibus: vnde ſæpè comitialis morbus in apoplexiam commigrat, ſicut hæc nonnunquam ſubitò in paralyſim terminatur.

Deinde quia videtur difficile concedere, à craſſo ſucco epilepſiam poſſe exoriri, ſiquidem non ita affatim, & repentè ad ventriculos cerebri decurrere poteſt, nec ſubinde ſubitò diſcuti: idcircò non ſolùm Galeni mentem patefaciam, & eius veritatem deſignabo, ſed Auerrhoïs opinionem ſtare non poſſe comprobabo. Craſſus enim, viſcidúſque humor, potiùs quàm tenuis, & in flatum ſolutus, primigeniæ epilepſiæ cauſa exiſtit, vt Galenus fatetur, hac potiſſima, & lucidiſſima ratione munitus. Pituitoſus ſuccus, craſſus & lentus, crebriùs in cerebri ventriculis redundat: is dum pertingit neruorum orificia, qui ab ipſis ventriculis propagantur, & principium ſpinalis medullæ, ex Gal. 6. *epid. ſect. 6 com. penult.* animalis facultatis affluentiam impedit ad exteriora corporis, ipſóſque neruos, & cerebri ſubſtantiam proritat ad cõcuſſionem. vnde emergit vniuerſalis conuulſio. Quia verò lenta hæc, craſſáque pituita in ventriculis reſidens, orificiis neruorum finitima eſt, ſubitò ſanè, & affatim inuadit affectus. Quippe cùm nerui acutioris ſint ſenſus, cerebríque ſubſtantia hebetioris, tunc temporis potiſſimùm concuſſio ſuperuenit, cum ſuccus qualitate feriens, aut quantitate grauans, ipſam neruorum ſubſtantiam proritat, & ferit. Cæterùm quia propter lentorem, & craſſitudinem, ſucci illi in nerui ſubſtantiam facilem ingreſſum non habent, fit quidem, vt affectio confeſtim quoque ſoluatur, diſcuſſa facili negotio pituita, quæ in neruorum ſubſtantiam aditum non habuit.

At hæc de primigenia duntaxat epilepſia, à Galeno fuiſſe prodita, intelligenda ſunt: Nam quæ per ventriculi fit ſympathiam, ab acri ſucco ſæpè excitatur; quemadmodum quæ à particulari aliquo extremo membro, à nidore deterrimo, aut flatuoſo ſpiritu per continuationem partium ad cerebrum delatu. Sternutamentum verò, quia parua eſt quædam epilepſia, & breuiſſimè durans, nihil mirum ſi à ſolo flatu generetur; quanquam Auicenna vtramque cauſam adiungit; ſed veriſimile eſt craſſum humorem à Galeno fuiſſe omiſſum, quia vtplurimùm à vapore excitatur.

Vtrùm immaterialis, nudáque qualitas poſſit eſſe epilepſiæ cauſa? etiam dubitandum. Auerrhoës negat, ex eo potiſſimùm, quia paroxyſmus mali non eſſet, nec vllum haberet repetitionis ordinem, quem epilepſia includit; tum quia iuxta Galenum 2. *feb. vlt.* periodicationis cauſa eſt motus materierum; tum quia ſi alicui contingat à frigido aëre, cui ſe expoſuit, vel ſi euadat neceſſariò, rurſus nõ repetet, vel contra epilepſiæ conditionem, difficillimè, aut nunquam remouebitur, eo quòd fixa quædam ſit, & facta, ac veluti habitualis intemperies.

Galenus tamen apertis verbis, propoſitiſque pluribus hiſtoriis, quas *lib. 1. Hiſt. PP. Medic.* ſumus interpretati, teſtatur ſæpè, ab humore in parte contento, communicari cerebro flatum, aut nudam qualitatem, morbi comitialis auctorem, quod verius multò eſt: non minùs ſiquidem maligna, prauáque qualitas cerebro impreſſa, circumſcripta omni materia humorali, ſiue flatuoſa, poteſt eſſe cauſa conuulſionis eius, quàm flatus, aut humor diſtendens: toties autem repetet acceſſio, quoties ad cerebrum ipſum peruenerit. Non ſunt verò huiuſmodi circuitus vſque adeò certi, & ordinati, quemadmodum illi qui in febribus contingunt; nec intemperamentum factum ſimpliciter, & æquale, quod facilè remoueri non poſſit, ſed nudum, & immateriale, hoc eſt, citra humorem, cerebro impreſſum.

Sed de iis humoribus quid dicendum? Bilioſum, etſi rarò, pungendo ac vellicando epilepſiam gignere poſſe, Grammatici illius hiſtoria manifeſtè confirmat, lata 5. *de loc. cap. 6.* qui cùm inedia cruciaretur, progenito in ore ventriculi hoc humore, epilepſia premebatur; quam ad Galeni mentem, *lib. 1. Hiſt. PP. Medic. hiſt.* 21. expoſuimus. *Vtrùm* autem *à ſanguine gigni poſſit?* rogabis: ſiquidem Auicenna 1.3. *tract. 5. cap. 8.* ex quatuor humoribus epilepſiam oriri poſſe aſſeruit. Pituita, cùm craſſus ſit humor, citiùs obſtruit, & ventriculos cerebri humectat, & quia maximè frigidus eſt humor, etiam irritat ventriculos cerebri ad expellendum. Eodem modo melancholicus ſuccus, craſſus cùm ſit, obſtruere poteſt. A bile, rarò affectus hic concitatur. A ſanguine, videtur quòd nunquam, rariſſimè enim accidit, vt extra vaſa feratur, vt in ventriculorum cauitates confluat repentè, & cùm mitis ſit naturæ, naturam non vellicat, laceſſit, aut ferit.

Galenus tamen epilepſiam à ſanguine ortam poſſe excitari, libenter fatetur *lib. 4. acut. com.* 23. dum ſic ait: *Venarum interceptiones appellat, oppletiones quæ à copia exoriuntur. Cùm igitur ſupra modum oppletæ fuerint venæ, grauari virtutem eſt neceſſe, atque in extinctionis agi periculum natiuam caliditatem, quæ ob copiam ſuffocationi quippiam ſimile patitur. Oriuntur ſiquidẽ epilepſia, & apoplexia, & ſyncopa cardiaca, &c.* Sanguis enim cùm copioſus

pioſus eſt,& ex aliqua cauſa extrinſeca agitatus,ſicut ex **A** potu meracioris vini,aut valido exercitio,copia ſua venas intercipit,& occludit,irruénſque ad partes ſuperiores,cerebri vaſa ſubitò replet,quem naturæ grauem,& moleſtum natura expellere conatur,& forti motu conuulſiuo ad eius excretionem,& diſcuſſionem inſurgit; quod non fit in apoplexia,licèt ab eadem oriatur, quia in hac eſt ferè omnimoda venarum interceptio,& hoc modo ad expellendam noxam ſenſatam cerebrum ſeſe contrahere nequit.In epilepſia,cùm adſit aliqua venarum occluſio,& nó tanta & talis, quãta & qualis adeſt in apoplexia,idcircò cerebrum media contractione, & concuſſione noxam ſenſatam expellere ſatagit,præſertim verno tempore,quo præ calore fuſus & liquatus ſanguis,in cerebrum irruit. Hoc modo inter vernales **B** morbos,epilepſia numeratur ab Hip.3.*Aph.*20. quia ſi corpus eſt ſanguine refertum,hic adueniente calore liquefit,& fuſus in cerebrum conuulans,epilepſiam parit.Ita Galenus *in com.Verùm ſi hominem pituita plenum vel flaua bile,vel atra,vel ſanguine ipſo, volueris exercere, ei morbum comitialem , aut apoplexiam exercitatione contrahes, &c.* Epilepſia ergo à ſanguine excitatur.

Denique illud ſilentio non eſt inuoluendum dubium: *Vtrùm in epileptica acceſſione ſemper adſit ventriculorum cerebri obſtructio?* Pro parte negatiua eſt fortiſſimum argnmentum,quòd aliqnando tenuiſſimo humore,nuda & immateriali qualitate ,venenoſa , maligna concitetur,quæ nullo modo obſtruere poteſt. Deinde epileptica acceſſio fit propter expulſionem rei ſtimu- **C** lantis.Sed aſſignari poteſt tenuiſſimus vapor,à ventriculo,vtero,& aliis partibus cerebro communicatus,ratione cuius moueantur ventriculi ad expellendum,ſine eo quod obſtruat.Ergo,&c. Inſuper, ſi adeſſet ſemper obſtructio, non communicaretur vis motiua partibus inferis, & membris. Sed in epilepſia adſunt animales motus fortiſſimi. Ergo,&c.

Sed antequam dubium reſoluas , aduerte apud Galenum 3.*de loc.affect.cap.*1.varias tradentem vrinæ ſuppreſſionis cauſas,tria deſcribi obſtructionum,ſeu conſtipationum genera; quarum vna dicitur attenuatoria, in qua meatus,latera,marginéſve, inuicem conniuent, coeúntque,vel propter tumorem aliquem præter naturam , vel ob nimiam partis , ſeu meatus ſiccitatem, **D** quæ quidem denſando contrahit , atque adeò ſtipat, partémque parti facit adhærere,vt docet Galenus *lib.*8. *meth.cap.*2.& 9.*cap.*1. Secunda,carnoſa dicitur , fitque ob plenitudinem,parti, ſeu meatui intus adnaſcentem, vt tuberculum,verrucam, carbunculum. Tertia coarctatoria appellatur,quum ſcilicet meatus , ſeu cauitas aliunde impletur , nec ſubſtantia implens illi agglutinatur : hæc propriè à Galeno obſtructio appellatur,illiúſque cauſas enumerat,1. *de loc. cit.* lapidem,ſanguinis grumum,pus,craſſum,lentúmque humorem aliunde confluentes.

Dic ergo,cauſam immediatam effectiuam huius affectus,eſſe obſtructionem ventriculorum cerebri : nulla enim alia cauſa poteſt epilepſiam concitare,niſi obſtructionem efficiat,ex Gal.3.*de loc.cap.*7.& Auic.1.3.*tract.* **E** 5.*cap.*8. Sed in idiopathica epilepſia reperitur obſtructio coarctatoria,à craſſo,lento,terreſtri,multóque humore profecta: In ea verò quæ per conſenſum aliarum partium excitatur,adeſt attenuatoria , quum ad expellendam venenatam auram vniuerſo cerebro grauiter infenſam,comprimuntur cerebri ventriculi,& horum parietes concidunt,& conſtipantur,ex quibus priorum argumentorum ſolutio patet. Ad vltimum dic, obſtructionem in epilepſia omnimodam non reperiri , & in hoc diſtingui ab apoplexia , in qua ob totalem ventriculorum cerebri obſtructionem , nullo modo animalis facultas in partes ſubiectas influit;quare ſenſu,& motu animal priuatur.

Externæ cauſæ ſunt ferè innumeræ , quæ nempe craſſos humores in corpore gignunt,vt alimentorum pituitoſorum vſus. Hoc modo ingluuies,& nauſeatiua ſatietas grauiter noxia eſt. Vini,præſertim craſſi, fæculenti,generoſi,& meraci immodicus potus. Deficiens alimonia ; nam ad inanitum ventriculum bilis,omniſque vitioſa impuritas confluunt;& ſic os illius mordetur,ac lancinatur. Venus immodica,dum laceſſit cerebrum motu , agitatione , diſſolutione ſpirituum,hunc morbum concitat : ſicut otium , balnei aſſiduus vſus, diuturnæ vigiliæ,animi pàthemata, terror repentinus, nuntium triſte,horrenda ſpectacula,mora in ſole,vapor hydrargyrij,& alia quæ peculiari quadam proprietate comitialem morbum arguunt , & ipſi obnoxios collabi vehementer cogunt.

Signa.

SIgna in tres diuiduntur claſſes : alia imminentem prænuntiant ; alia præſentem indicant ; alia ipſius differentias interooſcere docent. Antecedunt epilepſiam inuoluntaria animi,& corporis iactatio,dolor capitis , aurium ſonitus, vertigo,vigiliæ,ſomnus,turbulentus, incubus , obliuio,torpor , corporis immobilitas , muſculorum ſaltus,membrorum tremores, venarum colli repletiones, anhelitus mutatio,ſenſuum hebetudo, pectoris conſtrictio,oculi ferocia, viſus obtenebratio. Acceſſione appropinquante , ante oculos ſplendores adſunt, difficilis auditus, fœdi odoris perceptio,ſermo inarticulatus,ſaliuæ fluor , nauſea moleſta , cardiogmos,vrina tenuis & cruda , pudendi tentigo, & inſtante acceſſione fragor quidam interior perſentitur.

Præſentem epilepſiam demonſtrant totius corporis conuulſio ; rectricum potentiarum , externorúmque ſenſuum,& functionum interceptio. *Tunc ægri* , vt inquit Aretæus, *diuerſa membrorum diductione torquentur, illis ceruix incuruatur,caput variè diſtorquetur , malæ rubentes palpitant, oculi extrà prominent,& immobiles redduntur , ipſorúmque adeſt inuerſio, palpebræ cum palpitatione frequenter dehiſcunt.* Os contorquetur,lingua extrà prolabitur,quæ aliquando dentibus illiſa , quaſſatione vexatur,aliquando magno vulnere ſauciatur, Dentes clauiculati adeò ſunt , vt eos diducere ſit difficile. Aphoni ſunt,ſtertunt,& in gutture ſtridorẽ edunt.Sæuiente acceſſione, mutatio adeſt inſignis in pulſu , in magnitudine,vehementia,crebritate,celeritate , & duritie. Si tandem facultas ſit oppreſſa , apparet pulſus languidus,paruus,& creber ; imò aliquando pulſus, & reſpirationis ceſſatio cernitur. In paroxyſmi decurſu ſpuma per os,& nares excernitur,ſtercus,vrina,& aliquando genitura involuntariè emittitur. Acceſſione ceſſante omnium geſtorum ignorantia ,capitis grauitas ,membrorum ſegnities , diſſolutio , ac languor, pallor, animi conſternatio.

Signa ad dignotionem differentiarum epilepſiæ,hæc ſunt : Pituitoſa cognoſcitur ex ſignis,quæ pituitam in corpore,& ventriculo redundare oſtendunt , ſicut & melancholica:de quibus fusè *ſuprà,cap.de cephalalgia.* A ventriculo oriri demõſtrant vẽtriculi ſubuerſio,nauſea, palpitatio,dolor,cibi faſtidiũ, vomitio pituitoſa: adſunt flatus,inflatio,murmur,circa hypochondria, ructus.

Hyſtericam epilepſiam præcedunt ſeminis,aut mẽſtrui retentio. Si verò ex aliquo membro per ſympathiam contingat,patiens repentem auram, qualitatémve venenatam perſentiſcit;ſed in his omnibus concuſſio non ita eſt valida,nec ſpuma circa os apparet. Si vermes epilepſiam concitant,ſomnus adeſt profundus, & in eo dentium ſtridior,narium pruritus,maxillæ rubor, cordis ſaltus , cardiogmos. Si abſceſſus,ſi carie corruptum os , ſi venenum , ſi vrinæ ſuppreſſæ anadrome, aut alia cauſa malum ingenerat , per propria ſigna cognoſces.

Præſagium

Digitized by Google

Præſagium.

DE præſagio plura ſunt inueſtiganda. Primum: *Vtrùm Epilepſia pituitoſa ſit frequentior melancholica?* Illud qui putant, in confirmationem adducunt Hippocratem, qui *lib. de morb. ſacro, num.* 8. per pecudes manifeſtari hunc morbum aſſeuerat; ſi enim eis aperiatur cerebrum, humiditate plenum inueniri, ac ſi ex pituita hic morbus frequenter oriatur. Nec videtur diſſentire ratio, quia ſi morbus eſt puerilis, frequentiùs continget ab illa materia, quæ pueris, & cerebro eſt magis proportionalis, vt manifeſtè conſtat ex Galeno, 2. *Aph,* 39. & aliunde paſſim; cum verò pituita ſit huiuſmodi, frequentiùs ab ea prodibit.

B Qui oppoſitam ſententiam tuentur Hippocr. etiam teſtimonio eam confirmant, 6. *epid.* 5. relato, vbi propriũ melancholicorum affectũ appellat: & 3. *Aph.* 22. morbum autumnalem, non hyemalem: & 6. *Aph.* 56. de apoplexia, & aliis loquens, de Epilepſia ſimiliter intelligendus, vocat melancholicũ. Ratione autem ſic probãt. Communis illa totius concuſſio, cum mẽtis, ac ſenſuum oblæſione, quæ datur in Epilepſia, occaſionem habet humorẽ vel ſua craſſitie obſtruentẽ, vel qualitate moleſtantem. Sed hæc in melancholico ſucco deterior eſt, quàm in pituitoſo, illa multò durior, & rebellior. Ergo magis apta erit melancholia ad efficiendum comitialẽ morbum, & ex conſequenti ab illa frequentiùs orietur.

Sed ratio tantùm concludit, dummodò melancholia in cerebro redundet, licèt in minori copia quàm pituita. C Cùm autem hæc multò frequentior ſit, & copioſior, multò probabilius ſit, ab ea frequentiùs euenire morbum epilepticum, rariùs à melancholia; exceptis quibuſdam naturis, & temporibus, in quibus humor ille, quia magis familiaris, magis redundabit, & conſimiles morbos producet. Nec Hipp. comitialem, ſimpliciter melancholicum pronunciauit, ſed tantùm melancholicis magna ex parte accidere dixit, *in epid.* & 3. *Aph.* in autumno, quia melancholici ſucci eſt ferax.

Secundum: *Vtrùm* autem *Epilepſia melancholica ſit pituitoſa perniciosior?* Reſponde affirmatiuè: cùm enim cerebro ſit improportionalis, cauſam arguit vehementiorem, ac proinde periculoſior cenſenda, & difficilioris curationis, iuxta ſententiam Senis *in ſæpè memorato Aphoriſmo.* D Deinde multò plus diſtat melancholicus à natura, quàm pituitoſus humor: hic enim tenuior eſt, neque adeò obſtruens, & tanquam benignior, aptus in ſanguinem, & membrum conuerti; ille è contra, etiam naturalis. (Nam ſi de præternaturali ſit ſermo, nemini dubium, quòd melancholia præter naturam ſit peior.) Ergo grauior, & deterior erit melancholica Epilepſia. Confirmatur inſuper. Inter morbos ſuapte natura longos, ille qui diutiùs protrahitur, cæteris paribus magis affligit, & incommodat laborantes. Atqui melancholia vtpotè craſſior, rebellior, & difficilior concoctu, chronicorum morborum longitudinem auget, craſſitie, & coquendi difficultate, nec minus quam pituita malitia, & qualitate moleſtante offendit, imò multò plus. Igitur, &c.

E Tertium: *Vtrùm infantes, pueri, adoleſcentes, aut ſenes, Epilepſia magis ſint obnoxij?* Puerilem, infantilémque ætatem in hanc affectionem magis eſſe pronam, patet, quia eo tempore cerebrum, neruoſúmque genus debilia ſunt, & excrementitia humiditate abundant, & maximè ſi in vtero cerebrum repurgatum non ſit: Nam ſi ob virtutis impotentiam, aut humoris colluuiem, per varias corporis partes excrementa non excernantur, retenta in cerebro illuuies epilepſiæ materiam præſtat. Quando verò in lucem eduntur, & purgatio procedit, tunc ab hoc ſæuo malo redduntur immunes, iuxta oraculum Senis *lib. de morbo ſacro, num.* 10. dicentis, eos ab hoc morbo ſuperſtites euaſiſſe, quibus vlcera, puſtulæ, & tumores in capite, & retrò aures exoriũtur:

A nam ij repurgata pituita quæ in vtero purgari debebat, faciliimè degunt. Qui verò ab his excrementis puri non ſunt, hanc cladem citiſſimè experiuntur.

Iuuenes huic malo obnoxij non ſunt, niſi ex accidenti, ex victus, & vitæ incontinentia, Veneri enim, ingluuiéique indulgent, & ob alia errata in ſex rebus non naturalibus plurimam ſuccorum crudorum copiam coaceruant. Senes epilepſia raro tentantur: licet enim crudus humor hac ætate vbertim generetur, tamen cùm vires inualidæ, ſenſim, ac ſine ſenſu eum non concoquant, ipſe accreſcens completam facit obſtructionem, vnde Apoplexia, quæ huic ætati magis eſt familiaris, ex Hip. 3. *Aph. vlt.*

Quartum: *Vtrùm Epilepſia, affectio ſit hæreditaria?* B Affirmatiuè reſpondet Hippocrates, *lib. de morb. ſacro, num.* 6. dum ſic ait: *Si enim ex pituitoſo pituitoſus, ex bilioſo bilioſus gignatur, & ex tabido tabidus, & ſplenico, ſiue lienoſo, lienoſus, quid prohibet vt cuius pater, & mater hoc morbo correpti fuerint, etiam poſterorum, ac nepotum aliquis eo corripiatur. Semen enim genitale ab omnibus corporis partibus procedit, à ſanis ſanum, à morbidis morboſum.* Dari enim morbos hæreditarios diutino experimento eſt confirmatum, probatque Hip. *lib. de loc. aer. & aquis, num.* 36. §. *Cùm enim ſemen genitale ab omnibus corporis membris procedat, à ſanis quidem ſanum, à morbidis morboſum, fiatque vt ex caluis calui gignantur, ex caſiis caſii, & vt plurimùm diſtortus diſtortum generet, eadémque ratio ſit circa reliquas formas, quid prohiberet, vt non ex Macrocephalis Macrocephali gignerentur, &c.* Galenus *lib.* 6. *Aph.* C *com.* 28. *in fin.* dum morbos hæreditarios exiſtere aſſeuerat, ſic inquit: *Accedit & ad has cauſas, ob quas plerique incidunt in podagras, quòd multi & patres, & auos habuere podagricos, in quibus ſemen erat vitiatum, atque adeò poſteris vehementiorem fecerunt partium imbecillitatem.* Probat Aphrodiſæus *ſect.* 4. *probl.* 2.

Morbus enim hæreditarius ille eſt, qui traducitur à parentibus in filios, hi enim ſuccedunt parentibus non minùs morborum, quàm bonorum hæredes: ſurditas enim, mutitas, Arthritis, Nephritis, Epilepſia, Hemicrania, tabes, ſcabies, lepra, morbus Gallicus, cæcitas, ſunt morbi hæreditarij, qui ex primordiis generationis originem ducunt, & maximè ex ſemine, cuius magna eſt vis: nam etiamſi hoc ex omnibus corporis partibus D non decidatur, ſed ex ſolis teſtibus, in eo tamen vis reſidet formatiua, quæ omnium partium effigiem, & ſimilitudinem continet, iuxta quam in fœtu partes integras, aut vitioſas effingit.

Porrò cùm hæc vis corporis formatrix reſidua ſit in parentum membris, & ſui ſimilitudinem in teſtibus inducat, neceſſariò inducet non ſolùm ſimilitudinem ſtructuræ, & temperiei, ac modi ſubſtantiæ, idoneam ad actus, & ad formam, in qua ſpecies conſiſtit; ſed & materiæ, & qualitatum corporalium, quibus hanc ſimilitudinem exquirimus. Hæc ſimilis delineatio, ob calorem illum & ſpiritum in ſemine implantatum, qui cùm inſtrumentum ſit formatiuæ facultatis, informatus ſtructuræ parentis ſimilem delineabit in genito. Quæ ſanè delineatio, & indiuidualis conditio, ſi ex genitoribus E omnino ſanis prodeat, ſana quoque erit, & nulla in facultatem formatiuam infertur vis: Si verò membra parentis aliquo vitio inſigniantur, cuius veſtigium, fomes, aut ſigillum in ſeminis materiam craſſiorem traducatur, procul dubio facultatem ipſam formatiuam euertit à recto.

Contrahuntur etiam hæreditarij morbi à ſanguine menſtruo: ſi enim mulier dum vtero gerit, pleuritidem, aut grauem alium morbum eſt paſſa, fœtus ad illius generationem naſcitur propenſus. Quando morbus acutus eſt, quia leniter impreſſus eſt, neque eo tempore ægrotantes generare poſſunt, à parentibus in filios non traducitur, niſi ille acutus morbus, ob alicuius partis vitioſam conſtitutionem frequenter oriatur. Quare

morbus

morbus chronicus hæreditarius eſt, quia magis fixus, & radicatus, & præſtat inducias & intermiſſionem, in qua ægri ob maius robur gignere queunt.

Hæreditarius morbus non traducitur actu, ſed potentia: cum enim morbus eſt materialis, ad ſui generationem non ſufficit imbecillitas partis, & vitioſa illius conſtitutio, alioqui ſemper epileptici, & arthritici perpetuò morbo laborarent, cùm in illis cum partium debilitate, vitioſa adſit conſtitutio, ſed humoris excrementitij copia eſt neceſſaria, quæ cùm primùm in corpore inualeſcit, à robuſtioribus ad minùs calidas tranſmittitur, ex Gal. *6. de ſanit. tuend. cap. 3. poſt princip.* Hinc fit vt toto tempore, quo corpus ab hac ſuperflua ſucci colluuie eſt immune, morbi hæreditarij non generentur.

Quia verò optimo victus regimine, & præſidiis adhibitis impediri poteſt, ne ſimilis vitioſus humor in corpore generetur, factum eſt vt hi morbi nec appareant, nec generentur, etiamſi partes languidæ exiſtant. Cùm igitur à primordiis generationis fœtus tantùm imbecillitatem contrahat, ſolùm morbus hæreditarius potentia contrahitur; deinde verò cùm humores increſcunt, & redundant, morbus actu patientem exercet. Si verò in vtero praui humores inualeſcunt, non ſolùm potentia, ſed actu acquiritur. Ob hanc cauſam plures exeunt in lucem, morbo Gallico, & aliis morbis fœdati, & illicò acceſſiones epilepticas patiuntur diras: non enim repugnat dari morbum contractum ab vtero actu, vt *lib. de diff. morb. cap. 8. & 9.* confirmat Galenus; quando à morboſo, imbecillóve patris, aut matris cerebro, ſimile quoque in filiis exprimatur. Nec ſolùm ab immediatis progenitoribus, ſed & quandoque ab auis, ægra membrorum diſpoſitio transfertur.

Quintum: *Vtrùm Epilepſia ſit morbus acutus?* Galenus enim 5. *Aph.* 30. eam, morbũ vocat acutum, §. *Sic etiam, ſi abſq. febre aliquis alius morbus acutus fiat, veluti morbus comitialis, morbus attonitus, conuulſio, tetanus, propter magnitudinem morbi, & vehementiam, impoſſibile eſt laborantem euadere, &c.* Subſcribit Auic. 1. 4. *tract.* 1. *cap.* 4. Contrà Hip. *lib. de morb. ſacro*, & Galenus ipſe, *lib. 1. de criſib. cap. 4. §. Nam febris ardens, & morbus lateralis, & inflammatio pulmonis breuis temporis habent principium; morbus autem comitialis, & articularis, & coxendicum, & nephritides, longi temporis.* Solue, & concilia hos auctores cum Celſo, *lib. 3. cap. 23. de comitialis morbi curation.* Epilepſiam ante 14. diem morbum acutum eſſe, vbi eam tranſiit, acuti vim deponere. Sic enim habet: *Vbi tertio die cibus datus eſt, intermittere quartum, & inuicem alterum quemque, eadem hora cibi ſeruata, donec quatuordecim dies tranſeant, quos vbi morbus exceſſit, acuti vim depoſuit. At ſi manet, curandus iam vt longus eſt, &c.*

Sextum: *Vtrùm Epilepſia ætatis mutatione ſanetur?* Affirmatiuè reſpondet Hip. *lib. 6. epid. ſect. 1. text. 5.* dum ſic ait: *Infantium fulgores cum pubertate nonnunquam mutationes habent, &c.* Et per infantium effulgeſcentias, intelligit Epilepſiam, quæ cùm ob frigidam, & humidam cerebri temperaturam oriatur, fit vt accedente pubertate, conſaneſcat, quia totius corporis temperamentum ad ſiccius, calidiúſque conuertitur. Hoc docuit *lib. 5. Aph. 7. Quibuſcunque morbi comitiales fiunt ante pubertatem, mutationem accipiunt:* quia cùm Epilepſia generetur à frigido craſſóque humore, illi maximũ auxilium præſtat ætas, calidam & ſiccam habens temperaturam.

Neque aſſeras, morbum comitialem ſola ætatis mutatione non ſolui, ſed in alias ægritudines mutari, vt in renum dolorem, podagram, & ſimiles affectus: nam Hip. ibi inquit: *cum pubertate mutationes habent, & aliàs. In renem dolor grauis, &c.* Deinde Morbi diuturni, qualis eſt comitialis morbus, raró benè iudicantur, neque in totum ſolui ſolent, ſed in alios morbos permutantur. Non placet reſponſio, quia vt *lib. nuper cit. epid. in fin. com.* Galenus aſſeruit, Epilepſia in pubertate in renum morbos non permutatur; in hac enim ætate vitium renum non accidit, ſed circa primum ſenium: quemadmodum veſicæ lapis, in pueritia magis quàm in alia ætate generari ſolet.

Sed ſupereſt explicandum: *Vtrùm pueri accedentes ad ætatem calidiorem, ab Epilepſia conſaneſcant?* Nam ſenſus Hippocraticæ ſententiæ in eo conſiſtit, quòd pueri morbo comitiali detenti, mutatione ætatis ſanitatem accipiant, tum quia materia craſſa & lenta, quæ epilepſiam generat, intra adoleſcentiam, & iuuentutem non generatur; tum quia ſi quæ ex pueritia remanſit, caliditate in totum diſſipatur, aut ſaltem minuitur.

Scitum autem eſt in doctrina Galeni, iuuenes & adoleſcentes, ſimpliciter & abſolutè, pueris eſſe calidiores, ſortitque calorem gradualiter intenſiorem. Quæ ſententia etſi à pluribus tum veterum, tum iuniorum oppugnetur, (quod modò non diſcepto, ab iis ſatis ſupérque excuſſum) ea tamẽ mihi verior, & probabilior ſemper viſa eſt. Galenus enim 2. *Aph.* 45. ætatem vigentem, qualis eſt adoleſcentia, vel iuuentus, calidam & ſiccam, collatione facta ad alias ætates, eſſe appellandam aſſeuerat. Præterea *3. ſimpl. cap. 2.* iuuenem puero collatum calidiorem eſſe, ſicut leo eſt calidior, homini collatus. Sed leo humanum calorem intenſione vincit. Ergo & iuuenis puerum calore ſuperabit. Deinde Gal. 1. *epid. ſect. 2. com. 78.* dicit, adoleſcentiam, & iuuentutem ætates calidiſſimas eſſe. Et *cit. 6. epid. ſect. 1. com. 5.* iuuenem eſſe abſolutè calidiorem puero aſſeruit.

Rationes autem pro hac ſtabilienda opinione firmæ ſunt. Prima. Sicut ſe habet calor febricitantis ad ſanorum calorem, ita calor iuuenis, ſeu adoleſcentis ad puerorum calorem, ex Gal. 1. *Aph.* 14. Sed calor febrientis multò eſt intenſior ſanorum calore. Ergo & iuuenis calor reſpectu pueri. Secunda. Calor æſtatis eſt intenſior calore cuiuſuis alterius temporis anni. Ergo & calor iuuenis reſpectu aliarum ætatum. Antecedens patet experimento. Conſequentiam probat Galenus *3. de cauſ. pulſ. cap. 5.* quo loco, eodem modo ſe habere calorem æſtatis ad reliqua anni tempora, quò calor iuuentutis ad reliquas ætates, apertè teſtatur.

Tertia. Illa ætas erit calidior intenſiuè, in qua pulſus, & reſpiratio maiores, & celeriores reperiuntur. Sed in adoleſcentia, & iuuentute pulſus eſt maior, & velocior, quàm in aliis ætatibus (quod ſimiliter intelligendum eſt de reſpiratione.) Ergo, &c. Maior probatur, quia magnitudo, & paruitas pulſus, & reſpirationis, intenſioni caloris, vel remiſſioni proportione reſpondent, ex Gal. *3. de cauſ. pulſ. cit.* & colligitur ex eodem, *lib. art. med. cap. 29.*

Quarta. Ille calor dicitur intenſior, qui fortiùs & vehementiùs vrit, & exſiccat. Sed ita ſe habet calor iuuentutis, reſpectu pueritiæ, vt patet ex pilorum nigredine, & cutis duritie, quæ duo in adoleſcentibus, & iuuenibus reperiuntur. Ergo. Vltima. Galenus 1. *de ſanit.* 15. & *3. cap. 7.* conſulit ſenibus, vt vino vtantur, quod calidũ eſt; quum tamen illud prohibeat adoleſcentibus, & iuuenibus, ne in lapſum eiuſdem generis poſſint incidere. Quare Epilepſia potiſſimùm ſanatur mutatione ætatis, id eſt, intra adoleſcentiam, & iuuentutem: & hoc ex illa cauſa accidere certum eſt, quia calor iuuenis abſumere humiditates potens eſt, quas puerilis calor reſoluere non potuit.

Septimum: *Vtrùm Epilepſia ſit viris magis familiaris, quàm fœminis?* Ex vtraque parte decertant auctores. Celſus *lib. cit.* hoc vitium maribus eſſe magis familiare aſſeuerat. §. *Id genus ſæpius viros, quàm fœminas occupat, &c.* Ex altera parte videtur rationi conſonum, fœminas huic malo eſſe pronas magis; ſedentariam enim vitam agunt, non exercentur, frigidiores ſunt viris, & ob hanc cauſam ſuccorum crudorum copiam coaceruant, & idcircò hoc morbo faciliùs tentantur, quia, vt ait Hip. *lib. de morbo ſacro, num. 6. morbus ſacer pituitoſis natura oritur, bilioſis verò non accidit.*

Solue

Solue hoc modo: Epilepticis acceſſionibus fœminæ frequentiùs tentantur, ob vteri ſympathiam, ex ſemine, & menſtruu ſuppreſſis, ab his enim ſubſtantiis, in deleteriam, veneficamque qualitatem degenerantibus, eleuatur tetra aura, cerebro grauiter infenſa, quæ cerebrum, neruóſque lancinat, concutit, & ferit. In hunc ſenſum interpretandus Hippocrates, qui ab hac cauſa virgines, non ſolùm hyſtericas conuulſiones, ſed alia magis miſeranda mala pati, *toto lib. de virg. morbis*, non ſemel conteſtatur.

Ad Epilepſiam, quæ per proprietatem in cerebro generatur, in fœminis eſſe infrequentiorem, ratio dictat: Etſi enim ſint frigidiores, & humidiores viris, tamen hanc aquoſi humoris colluuiem ſingulis menſibus expurgant, cuius vacuationis ope à tanto morbo redduntur immunes. Hoc probat Celſus *loc. cit. §. Interdum tamen cùm recens eſt, hominem conſumit; & ſæpè eum, ſi remedia non ſuſtulerunt, in pueris veneris, in puellis menſtruorum initium tollit, &c.* Quare ſi menſtrua vacuatio Epilepſiam factam ſanat, ab imminente præſeruabit. Hoc perdoctè explicuit Galenus *lib. de vena ſect. aduerſ. Eraſiſtratum, cap. 5.* dum ſic ait: *Velim itaque audias veritatē ipſam, me præcone, tibi denunciantem, quòd mulier, ſi probè expurgetur, neque podagris, neque articulorum doloribus, neque lateris inflammationibus, neque peripneumoniis, ſed neque Epilepſia, neque Apoplexia obnoxia ſit, &c.* Quare *ſi menſtrua non fluant, ex vitio morbi contingunt*, vt *lib. 5. Aph. 57.* monuit Hippocrates.

In Epilepſiam promptè incidunt vertiginoſi, ex Gal. *3. Aph. 17. De vertiginibus autem quid dicere oportet? vtpote quæ proxima ſunt morbis comitialibus, & iis quos Apoplexias nominant*: Vertigo enim eſt veluti obtenebratio, quæ fit humoribus cum craſſo vapore per caput motis, & ideò præcedit Epilepſiam, & Apoplexiam. Non minùs qui incubo diu premuntur, in Epilepſiam incidunt. Melancholici, præſertim qui hoc morbo per proprietatem tentantur, facilè in hoc vitium labuntur: extat in hanc rem Senis oraculum, *lib. 6. epid. ſect. 8. text. 40. Melancholici plerumque in morbum comitialem ſolent cadere; & contrà qui morbo comitiali afficiuntur, melancholici fiunt.*

Antiqua Epilepſia ægrè ſaneſcit. Sæua eſt, & rebellis, hæreditaria. Difficilis illa in qua totum corpus afficitur. Praua, quam vertigo præceſſit. Fortis, quam anhelitus difficultas comitatur. Periculoſa, in qua æger ſubitò corruit cum clamore forti, dentium fragore, ſpuma copioſa, genituræ excretione, vrinę, & ſtercoris fluore. Interficiens velociter, quæ ſymptomatum vehementiam, & paroxiſmorum frequentiam importat. Deſperata, quando mens grauiter eſt læſa, aut æger attonitus. Recens, & quæ cōtraria dictis, & mitiora ſymptomata habet, faciliùs curatur. Hæc aliquando, rariùs tamen, in paralyſim finitur, ex Hip. 4. *acut.* 27. qui paralyſim ſequi ſicut ad Apoplexiam, ſic ad Epilepſiā, conteſtatus eſt. Si verò 4. *de loc. cap. 2.* contrarium aſſeuerat Galen. de frequenti euentu intelligendus eſt, quia corporis vibratione, & concuſſione, humor noxius priùs diſſipatur, & abſumitur.

Curatio.

IN hoc affectu duplex medendi ratio inſurgit: Alia ſolùm circa corrigendam epilepticam acceſſionem verſatur; alia circa remouendam morboſam diſpoſitionem incumbit, quæ remanet poſt acceſſionem, ratione cuius noua acceſſio concitatur. Rurſus ſi hæc diſpoſitio in cerebro per propriam paſſionem fixa ſit, diuerſam expoſtulat curationem ab ea, quæ per conſēſum cum aliquo membro fuerit generata: & demum varia eſt huius morbi curatio, pro ratione humoris, qui illam efficere eſt aptus.

Pro remouenda ergo Epileptica acceſſione, conabi-
A mur, humorem, vel vaporem in ventriculis cerebri infixum diſtrahere, ac diſſoluere; oppreſſum animalem ſpiritum excitare, & impedire affluxum noui humoris, qui in cerebrum irruens eam conſeruat. Quare præſente acceſſione, vtiles ſunt inferiorum partium frictiones, fortes ligaturæ crurum, & bracchiorum, acres clyſteres, glandes validæ.

℞. *Hier. diacolocynthid. q. ſ. cum melle coſto, & ſale,* Fiant glandes.

Sic etiam poſſunt parari ex ſpeciebus alterius Hieræ compoſitæ cum melle.

Clyſteris acris forma eſto hæc,

℞. *Decoct. centaur. minoris, betæ, polypod. ſem. cartham. mercurialis, rutæ, ſummitat. ſtœchad. betonic. ſalu. ru-*
B *tæ, roriſmarini, pæoniæ,* ℥ x. *olei rutæ, camomil. an.* ℥ j. *mellis anthoſat.* ℥ j. *diaphœnic. electuar. Indi, benedict. laxatiu. an.* ʒ iij. *ſalis com.* ʒ j. Fiat Clyſter.

Quòd ſi acceſſio valida ſit, in decocto adiiciantur grana tria, aut quatuor trochiſcorum alhandal, aut drachma vna pilularum cocchiar. aut Agarici.

Ex vſu quoque ſunt cucurbitulæ, dorſo, ſcapulis, natibus, & ſuris primo affixæ aridæ, poſtea verò ingraneſcente paroxyſmo, ſcarificata cute. Os, & palatum cum Theriaca, & Mitridatio inungendum, vt peccans humor ad has partes inſtar ſpumæ confluens expellatur. Proſunt odoramenta ex calidis medicamentis parata, vt ſunt Ruta, Origanum, Maiorana, præcipuè ſi ad maiorem penetrationem, aceto acri, vel ſcillitico incoquan-
C tur. Sternutatoria ſunt optima ex puluere caſtorei, ſinapi, Nicotianæ, Ellebori, Pæoniæ, Myrrhæ, Aloë, Piperis. Clauiculati dentes, aperiendi manu, vel cochleari indito, ne craſſeſcente ſaliua, fuliginoſóque excremento retento, æger in ſuffocationis periculum incidat; quare exitu liberaliori facto cerebrum liberiùs ventilatur. Laudatur in os infundere aquam ſcillatitiam ceraſorum, hirundinum, aut picarum.

Quòd ſi hæc non ſufficiant, & acceſſionum ſæuarum frequentia æger de vita periclitetur, Epilepſiáque ſit finitima Apoplexiæ, & à copia ſanguinis pituitoſi, vel melancholici excitetur, quid vltrà tractandum? Hæſitant plures: *Virùm putreſcente acceſſione ſaua ſanguis ſit emittendus?* Dic in præcipiti caſu, ægróque conclama-
D to, ſi plethora adſit ex ſanguinis vbertate pronata, ſanguinem eſſe mittendum, præſertim ſi cætera adſint, quæ ſanguinis miſſionem non dehortantur: nam vt prudenter aduertit Galenus *lib. 10. meth. cap. 10. Vbi ſemel ægro moriendum eſt, inutile eſt à leuibus inchoare præſidiis.* Et licèt auxilium dubium videatur, quia ægrum acceſſionum vehementia confractum debilitat, & naturam diſtrahit & interturbat, ne imminentibus acceſſionibus reſiſtere deinceps poſſit; tamen ſi ex ſanguinis copia ventriculos cerebri obſtruente excitetur, ſatius eſt ſarcinam leuare, & confluxū humoris auertere phlebotomiæ ope, quàm ſpe omni adempta laborantem certò perire. Quamobrem cunctandum non eſt, à communi, vel cephalica vena ſanguinē exhaurire, dummodò in interuallo inter acceſſionem, & acceſſio-
E nem celebretur, quū maior ſit vtilitas noxâ: licèt enim mittere ſanguinem in acceſſione, iugulare ſit, ex Celſo *lib. 2. cap. 10.* tamen in ea, de cura coacta, aliquando ad maius periculum euitandum, emittendus ſanguis.

Hoc præceptum primus omniū propoſuit Hip *lib. 4. acut. 23.* dum ſic ait: *Quod autem quis repentè obmuteſcat, id venarum interceptiones, occluſionéſque faciunt, ſi ſano abſque occaſione, vel forti alia cauſa id contigerit.* Exponit Galenus *in com.* hoc modo. *Venarum interceptiones appellat, oppletiones quæ à copia exoriuntur. Cùm igitur ſuprà modum oppletæ fuerint venæ, grauari virtutem eſt neceſſe, atque in extinctionis agi periculum natiuam caliditatem, quæ ob copiam ſuffocationi quippiam ſimile patitur. Oriuntur ſiquidem Epilepſia, Apoplexia, & ſyncope cardiaca.* Quaſi dicat, quando Epilepſia ex ſanguinis copia, vaſa

non

non ſolùm inferiora, ſed ſuperiora occupante, ortum A duxerit, tunc venam ſecare oportet, ſanguinémque auferre, inſpecta ſecundùm habitum, ætatémque pluris, minoríſve ratione.

Qoare non in hora, ſed die acceſſionis cunctandum non eſt, ſi plenitudo efflagitet, vel ſimplex, vel bilioſa, aut melancholica, venæ ſectionem exercere: Nullu enim præſidio citiùs, & promptiùs humor à capite fluens, fluxurus auertitur, & fluxus vacuatur, quàm hoc: maximè ſi ab vtero ex ſuppreſſis lochiis ingruat affectus: quo tempore in die acceſſionis ex talo ſanguinem extrahere eſt conueniens, vtile, & neceſſarium, præſertim ſi ex ſuppreſſo menſtruo, aut retentis hæmorrhoïdibus, aut alio humore ad ſuperas partes restagnante, epilepſia ſcaturiat; & aliqua adſit vacuatio B ſanguinea per nares, & os, quæ ſanguinem in corpore redundare demonſtret: tunc enim hæmorrhoïdibus hirudines affigere oportet, vt in cerebrum irruens humor trahatur deorſum; vel ſi vires deſint, & iterum ſanguinem mittere opus ſit, crurum ſcarificatio ad normam Galeni, ſummo eſt ex vſu.

Pro curanda morboſa diſpoſitione quæ remanet poſt epilepricam acceſſionem, quæ eam de nouo procreare nata eſt, in ſex rebus non naturalibus hic ſeruetur ordo. Aër in actiuis ſit temperatus, & ad caliditatem vergat; in paſſiuis ſiccus: ſin minùs, arte paretur. Cibus non ſit craſſus, flatulentus, vaporoſus, caput tentans. Vitanda piſculenta, lacticinia, oleracea, herbacea, legumina, ventrem adſtringentia: carnes fu- C giendæ, quæ ventriculum conturbant, prauum, melancholicúmque ſuccum pariunt, & occulta qualitate Epilepſiam excitant, quo nomine Hip. *lib. de morbo ſacro, num.* 18 eas reprobat. Somnus ſit moderatus; diurnus eſt reprobus, præcipuè poſt prandium; nam caput vaporibus replet. Exercitium ſit moderatum: nam pituitoſos humores concoquit, craſſos vapores diſcutit, cuius loco frictiones ſunt ex vſu, vt *lib. de puero Epileptico, cap.* 4. Galenus edocuit.

De venere magna eſt diſſenſio inter auctores: *Virùm in Epilepſia poſſit concedi?* Cum enim à Democrito parua Epilepſia nuncupetur, ſic referente Galeno *lib.* 3. *epid. ſect.* 1. *com.* 4. *prope fin.* cum Aul. Gello 19. *noct. Attic.* 2. & Macrob. 1. *Saturnal. in fin.* in hoc morbo omni- D no interdicenda, quia ſtomachum labefactat, humores agitat, ſpiritus diſſipat, vniuerſum corpus debilitat, officinas coctionis eneruat, cerebrum ſummè deiicit, neruoſum genus reſoluit, quæ partes cùm frigidæ ſint, ac exangues, veneris noxam oppidò perſentiſcunt: Ideò interrogatus Clinias Pythagoricus, quando exercere venerem tutò liceret? *Quoties*, inquit, *te ipſo imbecillior cupis fieri*. In hunc ſenſum intelligendus Gal. *lib.* 6. *epid. ſect.* 5. *com.* 26. dum ſic ait: *Morbos increſcentes eos intelligo, qui procedente tempore augentur, ſempérque niſi priùs ſoluantur, labuntur in peius, vt podagras, articulorum dolores, renum vitia, comitiales, melancholias, qui omnes coïtu exacerbantur.*

Licèt autem hoc verum ſit, tamen obſtat Hippocr. ſententia, lata *lib.* 6. *epid. ſect.* 5. *text.* 23. *Venus morbis à* E *pituita remedio eſt.* Quare ſi medicus, tempeſtiuúſque ſit concubitus, Epilepticis prodeſſe poteſt, dummodò vires firmæ ſint. Audi *loc. nuper cit.* Galenum: *Non cunctis ex pituita laborantibus, ſed quibus vires firmæ ſunt, veneris vſus prodeſt. Imbecilli namque ab ipſa in extremam imbecillitatem redacti magnoperè lædentur: at qui viribus excellunt, non diſſoluentur, ſed contrà iuuabuntur, veneris vſu pituitæ copiam reſiccante. Dedicíſtis enim concubitum, quemadmodum & vigiliam exſiccare, quoniam ſcilicet humores abundè digerant.*

Hoc eſt veriſſimum, maximè ſi Epilepſia ex retento ſemine oriatur, ex cuius ſuppreſſione plura damna euenire, imò neruorum diſtentiones, appoſitis exemplis confirmat Galenus *lib.* 6. *de loc. affect. cap.* 5. Nam quemadmodum à bile producti morbi, bilis vacuatione curantur, ſic à ſemine geniti, ſeminis vacuatione conſaneſcunt. Morbos autem à ſemine emanare, patet, quòd ſi retineatur, copia lædit; & licèt ſit puriſſima ſubſtantia, & nobis familiaris, coërcita tamen in teſtibus, ac vaſis ſeminariis, putret & corrumpitur, & prauam ex mora qualitatem acquirit, halitúſque ex ſe fundit teтros, deleterioſ, qui ſuperas partes, & præſertim cerebrum ac neruos feriunt, conuellunt, & premunt, & ſputi rabioſi, animaliúmque venenóſorum morſus, imò præſentanei cuiuſdam veneni inſtar, ſpiritus, & ignem internum extinguunt. Hinc ex vteri ergaſtulo, qui omnis impuritatis eſt ſentina, variæ Epilepſiæ ſortes conſurgunt. Rectiſſimè ergo Hip. *lib. de virgin. morb. num. vlt.* conſulit, virginum damna penè inſuperabilia enumerans, vt fœminæ hæc vitia antea perpeſſæ cohabitent cum viris: & nuptias non exoptat ſolùm, vt conceptione, & partu ſanguis per vteri clauſtra emanet, ſed vt excernatur ſemen, ex quo tanquam ex primæuo fonte hæc vitia emanare, fidiſſimo experimento eſt compertum. Quæ verò damna Veneri attribuuntur, ea ſunt duntaxat nimiæ: ita firmat Galenus, 3. *epid. ſect.* 1. *com.* 4. *propè fin.* dum enim ea recenſet, ſic inquit: *Et Epicurum nunquam prodeſſe veneris vſum, præclarè agi, ſi non officiat: nam iſta omnino ad ægrotantes ob immodicam venerem pertinent, non ad eos qui diuerſam inſtituerunt rationem viuendi.*

Victus optimo regimine præſcripto, ad vacuationem accedamus, quæramúſque: *Vtrùm in hoc affectu ſanguis ex cubito, vel talo emittendus?* Galenus *lib.* 3. *de loc. affect. cap.* 7. ex profeſſo de epilepſia diſceptans, ſanguinis miſſionis non fecit commemorationem vllam, fortè quia à frigida intemperie, crudíſque humoribus ortum ducit. Approbant Celſus, Paulus, & Auicenna *locis citatis*, præſertim ſi ij ſucci in præſentia ſanguinis redundent: ſanguinis enim miſſio reuellit, deriuat, & euacuat, & repentem humorem in cerebrum deorſum deturbat.

De loco diſſentiunt auctores. Nam illi ex cubito ſanguinem eſſe fundendum præcipiunt, quia ex hac parte magis prompta vacuatio fit. Galenus *lib. de curand. rat. per ſang. miſ. cap.* 19. ex talo vacuandum imperat, dum ſic ait: *Quamobrem podagricos ex cubito vacuato, comitialibus verò morbis, vertiginibúſque obnoxios, potiùs ex cruribus.* Sequitur Celſus *loc. cit.* dum ſic inquit: *Quod ad Medicum verò pertinet, vltimum eſt iuxta talum, ex vtroque crure paululum ſanguinis emittere.* H. auctores facilè conciliari poſſunt, hoc modo: Confluente humore, poteſt deponi plenitudo ex communi vena; ceſſante fluxu, ex Cephalica vacuandũ. Ex talo reuulſio facta, plurimo eſt ex vſu, nihilominùs tamen cũ ex parte diſtantiſſima ſanguis educitur, tardiſſimè eius vtilitas perſentitur. Quare ex ſaphæna ſanguis emiſſus, præcautionis gratia vtilis eſt, in iis qui certis temporum interuallis in Epilepſiam incidere ſolent; ſic enim humor, qui ad cerebrum fluxurus eſt, longiſſimè auertitur, vt monuit Gal. Hoc etiam præceptum exercendũ eſt, quãdo ex retẽtione ſanguinis mẽſtrui, aut hæmorrhoïdalis ingruerit affectus, aut ex alia interna parte ortũ duxerit; nã tunc etiã hirudines hæmorrhoïdalibus venis affigẽdę. Cùm verò totus humor in capite fuerit impactus, tũc à venis ſub lingua, & frõtis, eſt extrahẽdus ſanguis, appoſitis cucurbitulis dorſo, natibus, ſuris, imò occipiti.

Facta vacuatione, ſanguinis miſſionis ope, morbificus humor educendus, præuia præparatione: ſed cùm humor ſit craſſus & tenax, iterum atque iterum concoquendus, & vacuandus, & hoc modo à debilioribus incipiendum. Præparantium materia varia eſt, pro humoris peccantis idea, & patientis natura, quorum ſiluam latè deſcripſimus *ſuprà in pharmacopœa, tit. de aquis, decoctis, vel ſyrupis, qui pituitam, vel melancholiam in capite concoquunt*, & nunc proponemus breuiter.

Decocta

Digitized by Google

Decocta, & ſtillatitiæ aquæ parantur ex Stœchade, Roſmar. Betonic. Maioran. Saluia, Pæonia, citri ſemine, Meliſſa, Mentha, Cinnamom. Aniſi, & Fœnicul. Sem. Thym. Hyſſopo, Acoro, Origani. Puleg. Calamintha, Gentiana, Ariſtoloch. Scilla. His adiunges Hydromel, Rhodomel, Serapium de Betonic. Borrag. Pomis, Stœch. Hyſſop. Calaminth. Menth. fumo terræ, Capil. Vener. & Oxymel ſcillitieum, quod validè craſſum humorem attenuat, & viſcidum incidit.

Non prætereunda eſt hoc loco contradictio maxima, inter Trallianum, & Galenũ: *Vtrùm Apium pro curanda Epilepſia ſit ex vſu?* Ille enim *lib. 1. cap. 15.* illud condemnat, vt comitialibus occulta quadam vi infenſum: ſubſcribit Auic. 1. 3. *tract. 5. 11.* §. *Et alienet à ſe omnia olera, & propriè apium, etenim eſt ei proprietas commouendi Epilepſiam, &c.* Galenus *in documento pro puero Epileptico, cap. 4.* ipſum concedit. §. *Porrum, quin etiam interdum & apium, & ſmyrnium deguſtare conferet.* Quia, vt auctor eſt Dioſcorides *lib. 3. cap. 62. Hortenſis apy herba multa commoda præſtat: vrinam ciet: eius radicis decoctum, venenorum noxæ reſiſtit, inflationes diſcutit, theriacis quoque, ac tuſſis remediis miſcetur, menſes mouet, antidotis excalfactoriis inſeritur.*

Hac ratione concordes reddes auctores tantos. Apium hortenſe eſt vtile alimentum Epilepticis ob cauſas dictas; ſilueſtre verò, quod guſtus acerrimi eſt, & priuatim apium ruſticum, (Herbarij apium riſus vocant) ab Hiſtoricis Sardonia herba appellatur, noxium eſt, & aduerſum valde; hoc enim ſi edulio fuerit, veſcentibus neruos contrahit, & rictu ora diducit, quod Apiaſtrum ab aliis nuncupatur.

Ex hortenſi ergo poſſunt cum aliis medicamentis parari decocta, & ſyrupi, qui vim habeant attenuandi craſſos ſuccos, qui cùm concocti fuerint, educentur Agarico trochiſcato, Polypod. Mechoaca, Carthamo, Turpetho, Colocynth. Senna, Veratro nigro, Hiera ſimplici, aut compoſita. Quoniam verò tenax, terreſtriſve humor, ob ſui contumaciam ſemel vacuari non potuit, iterum atque iterum per epicraſin expurgandus. Quare ad Diacydonites purgatorium vario modo paratum accedere opus eſt, cuius multiplicem deſcriptionem propoſuere Aëtius *tetrab. 1. ſerm. 3. cap. 92. 94.* & 100. & Æneas relatus à Galeno *2. ſec. loc. cap. 3. rubric. penult.*

Poſt quæ, ad apozemata phlegmagoga, & melanagoga accedere opus eſt, per interualla pluries repetenda. Exemplum phlegmagogæ potionis ſit hoc.

℞. *Hyſſopi, betonicæ, ſaluiæ, chamædryos, chamæpytios, an.* M. j. *radic. angelicæ, pæoniæ, enulæ, ireos, polypod. quercini, glycyrrh. z. Ariſtoloc. rotundæ, an.* ℥ j. *folior. meliſſæ, abſinth. pontici, thymi, epithym. an.* M. j. ß. *cinnamom. ſem. aniſi, ſem. fœniculi, an.* ʒ ij. *flor. ſtœchad. anthos, geniſtæ, ſaluiæ, bugloſ. an.* P. j. *folior. ſen. oriental.* ℥ j. Fiat decoctio in ſufficienti aq. quantitate, quovſque remaneant ℔. ij. In colatura infunde: *Agarici in petia ligati* ℥ ß. Colaturæ adde: *ſyrup. de ſem.* ℥ iiij. *rhodomel. Perſici,* ℥ iij. Aromatizetur cum ʒ ß. nucis myriſticæ, & ℈. ij. electi Cinnamomi.

Exemplum potionis expurgantis humorem melancholicum.

℞. *Fol. ſen.* ʒ v. *polypod. epithym. an.* ℥ ß. *ſem. aniſi, fœnicul. cinnamom. an.* ʒ ß. *turpeth cortic. ellebor. nigri, myrobal. Indor. m. roba. anor. chebulor. an.* ʒ iij. *flor. anthos, violar. bugloſ. borragin. ſtœchad. an.* ʒ iij. *flor. ſaluiæ,* ʒ ij. ß. *flor. napha.* ʒ iiij. *paſſular. corinthiac.* ʒ iij. ß. Coque ſec. art. in ſufficienti aq. quantitate, quovſque remaneat ℔ j. In colatura infunde, *Agarici in petia ligati,* ʒ ij. ß. *mechoacæ* ℥ ß. *turbith,* ʒ j. *aniſi* ʒ j. ß. *lapidis lazuli,* ʒ ij. Colaturæ fortiter factæ, adde *Syrup. fumariæ maior. ſyrup. de polypod. ſyrup. de ſenna, ſyrup. de epithym. an.* ℥ ij. *ſyrup. roſ. Perſ. ex* ix. *infuſ.* ℥ iij. Omnia cum Sacchari q. ſ. deinceps bulliant, & ſeruentur vſui.

Quòd ſi per maiorem decoctionem, adiecta maiori ſacchari quantitate, velis parare ſyrupum longum, moroſis, & faſtidibundis ægris magnum ſolatium afferes. Doſis alternis diebus, ab vncia vna vſque ad vncias quatuor.

Stibium, optimum eſt in contumaci Epilepſia, cuius tria, vel quatuor grana cum rhodoſaccharo, vel infuſionem in vino porrigere potens. Pilulæ optimæ ſunt cocchiæ, fœtidæ, & aliæ.

His celebratis, accedere opus eſt ad ea medicamenta, quæ humorum reliquias ſenſibiliter, aut per halitum digerunt, frigidam cerebri intemperiem corrigunt, neruoſum genus roborant. Præſtantiſſimum & vtiliſſimum decoctum Guaiaci, ſmilacis aſperæ, aut radicis Chynæ ad multos dies exhibitum: & ſudores ſemel, aut bis in die prouocandi.

Interna medicamenta optima ſunt, inter quæ humani cranij puluis, maris quidem, mari patienti, fœminæ verò, ægrotãti fœminæ, exhibere fas eſt, cum aqua ſaluiæ, aut betonicæ, ab ſcrupulo vſque ad drachmam vnam. Et ex tam multis hanc conſeruam parare licet.

℞. *Ariſtoloch. rotund.* ʒ ij. *ſalu. betonic. maioran. an.* M. ß. *ſem. pæoniæ, ſem. aniſi, ſem. fœniculi, cinnamom. an.* ʒ ß. *paſſul.* ʒ j. ß *thym. epithym. polipod. ſem. cartham. an.* ʒ ij. *flor. anthos,* ʒ ij. *fol. ſen.* ℥ ß. Coque ſec. art. in ſufficienti aq. quantitate, quovſque remaneat ℔. ß. In colatura infunde ſec. art. *Agaric.* ʒ ij. ß. *mechoac.* ʒ iij. ß Colaturæ adde: *Pulu. ſen.* ʒ iij. ß. *pulp. ſem. cartham.* ʒ iij. *pulu. radic. Chyn. ebeni, ſmilac. aſper. an.* ʒ ij. *mechoacæ,* ʒ ij. ß. *theriac. mithridat. theriac. ſmaragdor. an.* ʒ j. *raſuræ cornu cerui,* ℈. ij. *lapidis belzaar.* g. xx. *tartari vini albi,* ʒ ij. *conſeruæ anthos, confect. hyacinth.* ℥ ß. *confect. Alkermes.* ʒ ij. ß. *ſem. citri, dictamni, an.* ʒ j. ß. *croci viſci quercini, galangæ, an.* ʒ j. *cinnamom. aniſi, an.* ʒ. j. *agallochi,* ʒ ij. Puluериſanda puluериſentur tenuiſſimè & cum ſyrupo de ſucco limon. & melle ſec. art. fiat Conſerua.

Si verò minori apparatu eam parare velis, confice hoc modo.

℞. *Mithridat. theriac. limonat. ſmaragdor. confect. hyacinth. an.* ʒ. ij. *coral. præparat.* ʒ j. *viſci quercini,* ʒ j. ß. *cranij human. puluериſat.* ℈ j. *radicis pæoniæ puluериſat.* ʒ j. Cum rhodomel. omnia excipiantur, & fiat Confectio.

Galenus pro puero Epileptico ſcillinum mel, & oxymel extollit. Hæc etiam aqua ſtillatitia eſt optima.

℞. *Theriac. magnæ, theriac. ſmaragdor. confect. hyacinth.* ℥ ß *mellis deſpumati* ℥ iij. *decoct. ſim. & rad. pæon. maris,* ʒ iiij. *ſucci abſinth.* ℥ ij. *ſaluiæ, betonic. hyſſopi, an.* M. ß. *flor. borrag. flor. bugloſ. anthos, ſtœchad, angelic. an* P. j. *raſur. eboris, oſſis de corde cerui, coral. rubri, cinnamom. ligni aloës, craſſiuſculè triturator. an.* ʒ j. Fiat deſtillatio in duplici vaſe.

Propina ſtillatitium liquorem manè, & veſperi. Doſis pro puerulis cochlearia duo, quatuor pro adultioribus. Stillatitia ex ceraſis dulcibus plurimùm præſtat.

Cauteria inuſta, in brachiis, occipitio, ambitu capitis, coronali ſutura eſſe vtiliſſima, aut ſinapiſmos, veterum auctoritate ſancitum eſt: vitioſa enim materia veluti per fontes parentes emanans quotidie, ſenſim ac ſenſim exhauritur. Prodeſt etiam ſummopere caput per particulares euacuationes immediatè repurgare ſternutatoriis, errhinis, apophlegmatiſmis, & maſticatoriis, vt humor vitioſus & peccans, per capitis emunctoria vacuetur. Primum celebratur, ſi immittas in nares perforatum calamum, plenum puluere Caſtorei, Nicotianæ, Sinapi, Ellebori, Euphorbij, & deinde exſufflando pellere. Errhinum cum parua ſyringe naribus immittitur, vel patiens abſorbere poterit per nares, fitque in hunc modum.

℞. Decoct. ſampſuchi, rutæ, hyſſopi, ſumm. & ſtœchad. ℥ vj. *ſucci anagall. du. ſucci betæ, an.* ℥ ß. *pulu. caſtorei,* ʒ ß. *oxymel. ſcillitic.* ℥ ß. Miſce.

Vel apophlegmatiſmus etiam parari poterit, qui ore detentus peccantem materiam à capite euacuet, ſitque ſub hac forma.

℞. Decoct. maioranæ, hyſſopi, origani, pyrethri, piperis, ℔. j. *mellis commun.* ℥ ij. *aceti ſcillitic.* ℥ j. ß. Miſce.

Poterit etiam pyrethri radix ore maſticari, vt per palatum pituitoſus ſuccus ad os confluens vacuetur. Vel paſtilli, ſeu orbiculi, qui maſticatoria medicamenta appellantur, ſic parari poterunt, vt ore detenti eundem vſum præſtent.

℞. Maioranæ, pulegij, maſtiches, an. ʒ j. *galangæ, ſtaphiſag. an.* ʒ ß. *carnis paſſular. ſine acinis* ʒ j. *cum cera, & oxymelite ſcillitico, formentur rotula ad modum lupinorum.*

Pro roborando capite, frigidaque intemperie corrigenda, tempora, & coronalis ſutura inungenda oleis calidis, attenuantibus, & diſſoluentibus: vt ſunt oleum Irinum, Caſtorei, Euphorbij, Rutæ, Coſtin. Nardinum, Hyperici, de Nuce moſchata, & alia, addito caſtorei puluere. In eadem parte poteſt parari decoctum ex ligno Guaiaco, ſalu. ſtœchad. Maioran. Betonic. Pæon. cum vino albo, & aq. fontis.

Amuleta pro hoc propulſando morbo varia ſunt, vt Pæoniæ radix collo ſuſpenſa, de qua hiſtoriam protulit Galenus *lib. 6. ſimpl. tit. de Pæonia:* quam nos ſumus interpretati *lib. 1. Hiſt. Princ. Medic. Hiſt.* 22. Smaragdus, de cuius viribus admirandis ſatis plura pro hoc morbo curando *lib. 1. Hiſtor. Princ. Medic. Hiſt. cit.* Corallium, Iaſpis viridis, & plura alia.

Sed hoc loco non poſſum vltra progredi, quin priùs in medium proponam illuſtrem antinomiam: *Vtrùm ſuffitus lapidis Gagatis, poſſit eſſe contra Epilepſiam antidotum?* In quo dubio diſcordes ſunt Principum ſententiæ: Nam Dioſcorides *lib. 5. cap. 103.* hunc lapidem ſuffitum, deprehendere comitialem morbum, hoc eſt, excitare aſſueuerat. Trallian. *lib. 1. cap. 15. tit. Indicia quibus comitiales agnoſcantur*, id confirmat. §. *Idem enim præſtat lapis Gagates, igni priùs admotus, & naribus inditus, concidet enim, &c.* Probat Aetius *tetrab. 2. ſerm. 2. cap. 14.* per hæc verba: *Arguunt comitialem morbum, & eo affectos collabi faciunt ſuffita, bitumen, lapis Gagates, &c.* ſubſcribit Paulus *lib. 3. cap. 13.* iiſdem verbis. Eandem ſententiam firmat Plinius *lib. 36. cap. 18. §. deprehendit comitialem morbum ſuffitus, &c.* Cælius *lib. 1. tard. paſſion. cap. 4. parum poſt princip.* inter plurima excitantia epilepſiam, hunc lapidem connumerat: §. *aut bdellij, aut lapidis Gagatis, vel bituminis, vel cornu ceruini.* Sequitur Aretæus *lib. 5. de cauſ. & ſignis diuturnor. morb. cap. 5.* qui ſuffitum rerum graueolentiam, vt lapidis Gagatis odoratum, homines nonnullos proſternere, & in epilepſiam præcipites dare aſſeruit, ſic enim ait: *Quibuſdam igitur concidendi cauſa angor animi fuit; aliqui intentè fluminis decurſum, aut rotam quæ circumuoluitur, aut turbinem qui in orbem agitur, conſpicati; alios autem rerum graueolentium, aut Gagatis lapidis odoratus proſtrauit.*

Contrariam ſententiam defendunt, Auicenna *lib. 2. tract. 2. c. 322. de Gagate §. Cùm ſuffumigatur ex eo Epilepticus, confert ei*, & Meſuë *tract. de oleis, tit. de oleo ex Gagate*, in hunc modum pronuntians: *Oleum ex Gagate ſacratum, dæmoniacis, epilepticis, paralyticis, ſpaſmicis, tetanicis, arthriticis, ab vtero ſuffocatis ſaluberrimum, &c.*

Hac ſolutione controuerſiam explana. Concors ſcriptorum ſenſus eſt, gagatem eſſe ſub genere lapidis. Ita ſcripſere Plinius, *lib. 36. cap. 19.* Dioſcorides *loc. cit.* Solinus *cap. 35. Polyhiſtoris*, Galenus *lib. 9. ſimpl. cap. de gagate*, Iſidorus *lib. 16. origin. cap. 14* Eundem autem eſſe lapidem bituminoſum, vel etiam bituminis genus facilè probatur, quandoquidem vſtus bitumen olet, vt fatentur auctores *locis citatis*: nam adeò eſt bitumine plenus, vt accenſus picis modo flagret, & fumum emittat nigerrimum.

Huius ergo vapor cùm graueolens ſit, & fœtidus, & cerebro viciniſque partibus valde aduerſus, tetro halitu ipſum ferit, lacerat, proſternit: quare fit vt concidentibus fortiter ventriculorum parietibus noxam ſentiatã excutere velit ſicque quaſi colluctatione quadam, cerebro ſe quatiente, natura autem repugnante, Epilepſia fiat. Quare Gagatis ſuffitus concitat comitialem morbum; hic autem ita à Plinio fuit appellatus, qui ita grauis eſt, vt ſolitas functiones impediret, quem qui pateretur, iuſtã excuſationem habere putabatur, quominus in iudicium accitus, veniret: quare breuiter comitialis morbus idem eſt, qui comitialis Dioſcoridi.

Ergo Gagatis vſti ſuffitus ſuo ſulphureo odore, vt ait Plinius, Epilepticam concitat acceſſionem. At verò ſi in tenuiſſimum puluerem atteratur, ab eo morbo præſeruat: Nam ſiccitate qua pollet, ex Galeno *ſuprà*, caliditate moderata, & tenuitate, craſſos humores attenuat, & ſuperfluam abſumendo humiditatem, Epilepſiam perſanat: ſinus enim contrahit, cruenta vulnera glutinat, & exſiccat. Plinius *loc. cit.* ſic ait: *Idem ex vino decoctus dentibus medetur, ſtrumiſq; cera permixtus.* Dioſcorid. *loc. cit. molliendi, diſcutiendique vires habet. Si igne inflammetur Gagates, meroque reſtinguatur, exhibeatúrque id vinum cardiacis potandum, confeſtim leuantur repreſſo ſudore, excitatóque arteriarum pulſu. Gagatem nonnulli ad pollinis tenuitatem terunt, ſeptémque diebus continuis, comitialibus è vino propinant, drachma vnius pondere, & integram reſtituunt valetudinem.*

Solue ſecundò. Suffitus Gagatis ſuo horrendo odore Epilepſiam excitat; at verò eam ab vtero enatam cæterorum graueolentiam inſtar mirum in modum perſanat: nam hæc quæ fœtidum habent odorem naribus appoſita, hyſtericas curant affectiones, ex Galeno *lib. 1. ad Glauc. cap. 14. prope fin. §. Sic quibus ſurſum, aut in latus tractus eſt vterus, inguinibus, & coxis adhibebimus. Et naribus quidem ea, quæ fœtidiſſimum odorem habent, vtero autem odorata, &c.* Cur autem vterus ſuauibus odoribus delectetur, tetros refugiat, diximus *lib. 2. Hiſt. Princip. Medic. hiſt. 47.*

Si Epilepſia per conſenſum à ventriculo oriatur; acri bile ipſum lancinante, victus ratio refrigeratoria ordinatur: inedia inutilis. Præparetur humor per contemperantia. Purgatio fiat per clementia, vt Rheum, Aloën. Serum lactis vtile eſt. Sanguinis miſſio præſtat ex iecoraria, & ſaluatella celebrata, vt iecur ventiletur, & ventriculus ſpiret. Quibus partibus roborantia imponenda.

Quòd ſi ob craſſos humores ventriculo tenaciter impactos, oriatur malum, tunc roborandus ventriculus, vt illorum generatio impediatur, & auertatur ad alias partes confluxus, ex Gal. 5. *de loc. cap. 6.* Aëtio *tetrab. 2. ſerm. 2. cap. 17.* In hunc vſum pituitoſi humores præparentur Rhodomel. Syrupo de Abſinth. Oxymel. ſimpl. Purgentur Agarico, pilulis Cocchiis, de Hier. de Agarico. Clyſteria reuellentia, optima. Vomitio vtiliſſima. Intus aſſumenda, quæ ventriculum calefaciant, cerebrum roborent. Vnguenta, emplaſtra, ſacculi, fomenta, ſtomacho ſunt imponenda.

Si ex vteri vitio per conſenſum emanet, methodus curatiua conſiſtit in euacuatione peccantis humoris in vtero exiſtentis, cuius ratione cerebrum compatitur; corrigenda vteri morboſa diſpoſitio, euacuatione humoris, qui ab illo in cerebrum eſt tranſmiſſio. Sed cùm hic affectus per conſenſum vteri, ferè ex ſuppreſſione oriatur menſtruæ purgationis, aut ex ſeminis exuberantia, aut retentione, aut aliquo alio vterino affectu, hic omnino remouendus eſt.

Si verò propter conſenſum cum aliis partibus extremis excitetur, dupliciter fieri poteſt: primò, quia in

parte

Digitized by Google

parte prauus, & venenatus humor eſt genitus; à quo veneficus vapor cerebro cõmunicatur, epilepticam acceſſionem effecturus; vel quia pars ab animali venenato icta eſt, à qua virulenta qualitas, alteratione per continuum facta in cerebrum irruens, epilepſiæ eſt auctor: tunc prohibere oportet, ne vapor, aut venenata qualitas cerebro communicentur; & ſic ſi ex ictu affectus originem ducat, pars icta ligabitur ſupra puncturam, iuxta Gal. conſilium, 3. *de loc.* 7. & parti cucurbitula imponetur ſcarificata; deſupérque emplaſtrum agglutinabitur, paratum ex alliis, aut cæpis contuſis, adiecta theriacæ portione: & ipſa theriaca in potum offeretur, aqua ſcorzonetæ, vel cardui benedicti diſſoluta. Si pars parua ſit, eam abſcindere licet, antequam venenata aura in cor proſiliat. Si verò ex humore in parte genito eueniat, humor euocandus ad extrà, frictione, ligaturis, cucurbitulis, & cauterio.

Si ea tamen affectio in pueris accidat, in quibus frequenter euenire ſolet, eadem curatiua methodus inſtituenda; leuiora tamen debent adminiſtrari auxilia: nam puerile corpus eſt molle, rarum, debile, & fortium medicaminum vires non tolerat. Quòd ſi lactentes ſint, lac imprimis corrigatur, vel offeratur electum, quod multis modis præparari ſolet, vt *lib. 3. de infantium moderamine, & cuſtodia* latè proferemus. Quare habita prouidentia de nutrice, loco fonticuli, vel ſetonis, pars poſterior capitis ſuper nucham cauterizabitur, vt cum minori noxa humor peccans à cerebro vacuetur.

Si verò affectus hæreditarius non ſit, ferè in infantibus & pueris, ob pituitoſos humores ventriculi tunicis immerſos, nimiam ingluuiem, & cruditates, aut lac concretum euenire ſolet: qua de cauſa praui vapores, ob maximum quem hæc pars habet conſenſum cum cerebro, in ipſum confluunt, & lancinando epilepſiam concitant. Quapropter præter medicamenta, quæ nutrici offerenda ſunt, molli clyſtere aluus eſt mouenda, vel plumaceola oleo, & ſale inuncta immitti poterit. Vel vtere hoc vnguento ſuper ventrem appoſito, quod mirificè repurgat.

℞. *Succi mercurialis, ſucci ebulor. ſucci betæ, an.* ℥ j. *olei lilior. dialthææ ſimplic. vnguenti ægrip. an.* ℥ j. ß. Bulliant ad conſumptionem ſuccorum, adde *fellis tauri*, ℥ j. *turbith puluerizati*, ʒ j. Miſce, cum cera fiat Vnguentum.

Theriaca ſmaragdorum ſummè iuuat lacte diſſoluta, vel mamillis admota, vt ſugendo, eam cum lacte deglutiant:

Si ex concreto lacte fiat, offerenda quæ lac coagulatum diſſoluunt, & extra corpus pellunt, vt ſunt coagulum leporis, & hœdi, quæ in decoctione calamenthi diſſolues. Idem præſtat mel cum æquali portione ſalis commixtum; hoc enim auxilium, ex Galeno 3. *alim.* 14. prohibet, ne lac concreſcat, & concretum diſſoluit. Iuuat & Theriaca in eodem decocto diſſoluta. In quem vſum, & ventriculo, & vmbilico hoc emplaſtrum admouere, eſt vtile.

℞. *Fol. vlmi*, M. ij. *mercurialis*, M. ß. Decoquantur in vrina pueri, & poſtea contundantur: adde *Dialthææ ſimplic. butyri porcini, an.* ℥ j. ß. Miſce.

Si vitium ſit hæreditarium, cum in lucem prodit, ante primam lactationem, & pluribus deinceps diebus, præſtat ieiuno ventriculo, duo, triáve cochlearia propinare ex oleo ſeſamino, aut amygdal. dulc. aut butyri recentis, cum ſaccharo exactè puluerizato; vitioſos enim humores in ventriculo contentos expurgat, qui reteuti in caput impetùm facere apti ſunt. Mel coctum, & deſpumatum, optimum eſt, vel mel pæoniatum.

Si puer prouectioris ſit ætatis, tunc ſanguis mittendus per ſcarificatas cucurbitulas cruribus adhibitas, aut affixis hirudinibus in ſede. Fontanella in occipitio candenti ferro aperienda. Antidota propinentur *ſuprà* deſcripta. Lapis Belzaarticus prodeſt cum aq. ſaluiæ, aut meliſſæ diſſolutus. Stillatitia ex ceraſis, aut ex radicib.

A pæoniæ, aut Tiliæ floribus. Vtilis ſuccus Rutæ cum melle. Lanuginoſi quidam ventriculi reperiuntur in Rubo, tres, aut quatuor deuorentur ex congruo liquore. Confectio de hyacinthis optima. Poteris in lacte, vel vtili liquore immiſcere hos puluiſculos.

℞. *Radic. pæoniæ maris, ſem. euſd. ſem. rutæ, radic. tormentil. coral. rubri præparat. viſci quercini, cranij humani, oſſis de corde cerui vſti, pullor. hirundin. cremator. an.* ʒ j. *vnicornu, lapidis belzaar, an.* ʒ ß. *vermium rubi, ſmaragdi præpar. an.* ℈ j. *fol. auri, num.* vij. *ambræ*, gr. vij. Omnia in puluerem redigantur, & addito ſaccharo puluerizato ad pondus omnium ſeruentur vſui. Exhibe ſemel, aut bis in die quantitate cochlearis parui ex commodo liquore, aut hos pulueres cum melle permiſce, & lin-
B gendos præbe.

OBSERVATIO.

Epilepſia ex grumoſo ſanguine, in collo veſicæ retento enata, eo excreto, curatur.

CVidam poſt nimium, & diuturnum ſanguinis per veſicam fluorem, vrina eſt omnino ſuppreſſa octiduo. Sed cùm in ſexto die, Epilepſia ſæua ſæpius premeretur, cum anguſtia ſumma, Medici ad curationem vocati, humorẽ craſſum, & viſcidum viis vrinariis impactum, & exitum vrinæ impedientẽ, cùm cauſam mali fortè arbitrarentur, venam primò in brachio, & deinde
C in talo ſecant, corpus expurgant, ſomenta adhibent, diuretica propinant, & tandem in balneum ex medicamẽtis emollientibus paratum ægrum immittunt, & in medio balnei oleum terebinthinæ epotandum imperant. At ipſe, cùm animi deliquio oppreſſus, in horas moriturus ſperaretur, me, & alium ſocium ſeniorem conuocare iubet, qui negotio rectè penſato, in eam deuenimus coniecturam, quòd ex concreto, & grumoſo ſanguine vitium eſſet enatum. Sed vt certius haberemus experimentum, catheterem per virgam immittendum curauimus, edocti Galeni doctrina *lib. 1. de loc. c. 1.* cuius cuſpidi cùm ſanguinis pauxillum eſſet agglutinatum, præſidia ad retentionem vrinæ ex grumo, plura parauimus: Cardiaca obtulimus, & antidota; nam ex grumoſo
D ſanguine pulſus fit paruus, frequẽs, & æger cum anxietate reſoluitur, ex Gal. 6. *de loc. c.* 4. & *lib. de bonit. & vit. ſuccor. c.* 4. Obtulimus theriacam, confectionem hyacinthorum, quantitate duarum drachmarum, cum vnciis quatuor aquæ milij ſolis. Tandem hoc potu cœpit excernere vrinam, etſi in quantitate exigua.

℞. *Coaguli leporis*, ʒ j. *coaguli hœdi*, ʒ ß. *aq. quinque radic. diureticar.* ℥ v. *ſyrupi capil. vener.* ℥ j. Miſce, fiat potus.

Cùm verò iterum ſuppreſſa omnino eſſet vrina, fomentum parauimus ex aceto acerrimo, quo actu calido, cùm pubes, interfemineum, inguina, & partes genitales, cum ſpongia, horæ ſpatio abluerentur, diſſolutis grumis, & per virgam excretis, in copia multa, biduo pluſquam viginti libras vrinæ, & concreti, nigríque ſangui-
E nis tres excernens, ab angore, Epilepſia, & tantis anguſtiis immunis euaſit.

CAPVT VII.

De Apoplexia.

Definitio.

NVllus eſt morbus grauior Apoplexia: hoc illius nomen apertè ſignificat: Apoplexia enim vox Græca eſt, quæ percuſſionem ſignificat: quare Apoplectici vocantur quaſi percuſſi, ſumpta ſimilitudine ab animalibus, quæ in ſacrificiis ante aras cædebantur,

quæ percuſſa ſtatim in terram concidebant. A Celſo *lib.3.cap.26.* morbus attonitus nuncupatur. Sideratio dicitur Aëtio, *tetrab.2.ſerm.2.cap.29.* Veteres enim fulmen eſſe ſidus à cœlo delapſum arbitrabantur, & quia fulmine percuſſi, ſtatim, cadunt. Apoplecticorum inſtar, ideò ſiderati vocantur. Nuncupatur etiam morbus magnus: ſua enim magnitudine, acutie, periculo cæteros antecellit. In hunc ſenſum intelligendus eſt Auic. *1.4. tract.2. cap.2. A morbo magno raro fit euaſio abſque contractione membri:* & tam magnus eſt morbus, vt æger ſola reſpiratione à mortuo differat.

Galenus *lib.2. Aph.42.* & *lib.de diff.ſympt.cap.3.* & *2. de ſympt.cauſ.c.2.* & *3.de loc.10.* hoc modo hunc affectum definit: *Apoplexia eſt priuatio motus, & ſenſus totius corporis, cum principum facultatum ablatione, repentè incidens.* Sed duo circa definitionem diluendi ſunt obiices: Primùm. *Vtrùm Apoplexia definitio à Galeno tradita, ſit optima?* & primò ſic. Si cui ad cerebri ventres infligatur vulnus, is ſine ſenſu aliquo, & motu concidet repentè. Sed Apoplexiam non habebit. Igitur inſufficienter definitur, ſubita ſenſus, motúſque ablatio.

Nec definitionem à vitio liberabis, dicens, addendum eſſe vel cum Auic. propter oppilationem in omnibus ventriculis cerebri, & incurſibus ſpirituum, &c. vel cum Galeno, ob impeditum tranſitum ſpirituum animaliũ, vtrumq; ex materia multa replente, oppilantéque: nam ſæpè ex afflatu fulminis Apoplexia contingit; vnde etiam Hippocrati *lib.de glandulis*, ſideratio appellatur. Nonnunquam ab externo, & vehementiſſimo frigore, cum Auicenna, & Barbaris: nec diffitetur Galenus *lib.de diff.morb.cap.5.* Non minùs etiam Apoplexiam committit carotidum arteriarum ſectio, vel compreſſio; attamen in prædictis occaſionibus, nec datur repletio ventrium, nec virtutis animalis ſemper tranſitus impeditur.

Præterea in Catalepſi, & Caro, ſenſu & motu ſimul, & principalibus functionibus animal priuatur, ob frigidæ pituitæ, copiam, cerebri ſubſtantiã, ac ventres replentem, obſtruentémque; affectiones tamen ſunt ab Apoplexia longè diuerſæ. Deinde ſi illæſa cerebri ſubſtantia, ventriculi omnino obſtruãtur, inducetur Apoplexia cum principum facultatum incolumitate; cur enim earum actiones auferentur, parte in qua continentur incolumi exiſtente: Perperam igitur in definitione adiungitur, cum rectricis ablatione.

Inſuper ſi virtutis animalis influxu efficitur reſpiratio, quomodo ea in Apoplexia ſeruatur, cerebri ventriculis omnino obſtructis; aut qua vi pectus mouent Apoplectici ad reſpirandum? Denique ſi morbus eſt, & inter omnes grauiſſimus, 2. *Aph.42.* cur ſymptoma definietur animalis actionis ablatæ.

Dic. Qoamuis Apoplexia, prout omnimodam dicit meatuum cerebri obſtructionem, morbus verè ſit, atque adeò potiùs lædens functiones, quàm læſa actio; nihilominùs tamẽ etiã pro ipſa læſa actione aſſumitur, quo nomine dicitur ſymptoma functionis ſcilicet animalis ablatę, *lib.de dif.morb.c.3.* Quoniã verò ex ſenſuũ, & motuum priuatione quã inducit, notiſſima eſt, videlicet tanquam ſymptomata, aptè definitur ſenſuum, & motuum ſubita priuatio in corpore vniuerſo, & ſimul & principum actionum, (præter reſpirationem) ob impeditum tranſitum virtutis, & ſpirituũ animalium, ex omnimoda cerebri meatuum obſtructione: ſiue ea obſtructio à craſſa pituita replente, quod frequentius eſt; ſeu à calida etiam materia, frigore, vel fulmine, de quo paulo poſt.

Fulmen, horrido ingentique ſonitu, bellici tormenti inſtar, retrahere facit ſpiritus, ſanguinem & humores, atque in interioribus conculcãs, obſtructiones parit, & meatuum clauſuras, tam cerebri, quàm cordis, atque adeò Apoplexias, ſyncopas, & grauiſſimos alios morbos eſt potens efficere. Iam verò in Catalepſi, ſeu congelatione, & Caro, etiamſi ſenſu, & motu priuentur, ex eadem, vel ſimili cauſa, citra tamen reſpirationis incommodum; præterquam quòd in huiuſmodi affectionibus, ſenſus, & motus æqualiter non auferuntur: ſed in Caro quidem ſomnus iungitur, & magis anteriores ventres, atque adeò ſenſus offenduntur; in Catalepſi, poſteriores, & motus potiùs tolluntur. Quòd ſi tanta ſit materia, quæ ventres omnes pariter repleat, & obſtruat; aut quæuis alia cauſa in eiſdem contenta, quæ omnes pariter offendat, impoſſibile erit cerebri ſubſtantiæ nocumentum non inducere, & principibus functionibus non priuare.

Ad poſtremam obiectionem dic, ſi primùm inquiras: *Vtrùm reſpiratio in Apoplexia ab aliqua virtute ſuperſtite celebretur?* Nam dubium eſt grauiſſimum, quomodo reſpirent Apoplectici, aut vnde vim habeant muſculi reſpiratorij ad pectus agitandũ, cerebri meatibus penitus obſtructis, nulláque vi ab eo defluente. Quidam putant reſpirationis motum non eſſe ſimpliciter animalem, ſed naturalem potiùs, & pectori inſitum, licèt per ſanitatem ſpiritibus à cerebro influentibus perficiatur, roboretúrque: quum igitur pectoris muſculi vim inſitã habeant, & ſpiritus innatos, qui ad tres, vel quatuor dies poſſunt perdurare, & thoracem ad reſpirandum attollere, nihil mirum, ſi cerebri viis occluſis, nulláque vi ab eo deriuata ſeruetur reſpiratio.

Cæterùm hi manifeſtè Galeno contradicunt, qui apertiſſimis verbis reſpirationis motum vndique animalem appellat, & per muſculos fieri vult virtute à cerebro delata, præterquàm quòd monſtrat experimẽtum, ſectis, vel compreſſis neruis à cerebro ad pectus delapſis, confeſtim animal reſpiratione priuari.

Galenus 2. *Aph.42.* ad neceſſitatem refert, quæ neruorum vim excitat ad operandum; ſed qualis illa ſit, aut vnde accedat, non ſatis explicuit. Dicendum ergo eſt, eam animalem eſſe, & à cerebro emanare. Quemadmodum enim per ſomnum, cerebri meatibus & neruis obſtructis, muſculiſq; omnibus feriantibus, ſoli reſpiratorij operantur, ob naturæ prouidentiam, quæ ne pereat reſpiratio à vita inſeparabilis, neruos illi inſeruientes, liberos apertóſque ſeruat: ita in Apoplexia, magna cura & ſollicitudine, eos, quoad fieri poteſt, ab obſtructione ſaltem omnimoda tuetur. Quòd ſi obſtruens cauſa naturæ conatum, & prouidentiam ſuperet, cum reſpiratione ſimul vita auferetur. Quamuis autem exiguum ſit id, quod in tanta cerebri obſtructione poteſt ad pectoris muſculos emanare, nec videatur ſufficiens ad illud mouendum, mouet tamen quamuis difficulter, quoniam vis ipſa motrix, licèt debilis & exigua, & à neceſſitate, & à plurimo calore excitatur. Num verò carotidum arteriarum, aut iugularium venarum ſectio, vel compreſſio, poſſit Apoplexiam committere, paulò pòſt dicetur.

Cerebrom in Apoplexia eſſe affectum inſenſibilitas, & immobilitas quæ toti corpori eueniunt, ſatis oſtendunt, harum actionum principium eſſe valdè oblęſum, *1.de cauſ.ſympt.vlt.* & *5. Aph.5.in com.* Conſtat planè in Apoplexia malum in cerebro conſiſtere, omnis motus ac ſenſus fonte communi: quod etiam docet *1. de cauſ. ſympt.vlt.* & *lib.de inſt.odorat.ad fin.* & *lib.de virtutib.noſtrum corpus diſpenſantib.* & *alibi*; quicquid Ariſtot. *1. probl.9.* velit huiuſmodi affectionem ad cor pertinere, tanquam neruorum omnium, ſenſuúmque, & motuum, originem.

Ex dictis conſtat, partem affectam Cerebrum eſſe, quod nnn tãquam pars ſimilaris, paritur, ſed quà organica exiſtit. *Vtrùm* verò *in Apoplexia ventres magis afficiantur, quàm corpus cerebri?* apud Galenum cõtrouerſia eſt illuſtris, 3. enim *de loc. aff. ct. cap.10.* obſtructionem ventriculorum cerebri in Apoplexia eſſe maiorẽ, quàm in graui ſopore, & comitiali manifeſtè aſſerit,

ſiquidem

Digitized by Google

ſiquidem in illa animalis facultas omnino, & conſummatè prohibetur; in ſopore autem graui, & morbo comitiali non perinde. Quare 2. *Aph.*42. obſtructionem ventriculorum cerebri potiſſimam Apoplexiæ cauſam conſtituit, minimè verò affectionem ſubſtantiæ cerebri. Contrariam tamen ſententiam protulit ipſe, *lib.4. de loc. affect. c. 2. Verùm in ſopore, & morbo comitiali ventres magis, cerebri corpus minùs; in Apoplexia corpus magis affici ſolet.*

Quòd autem magis ventres in Apoplexia afficiantur, quàm cerebri corpus, rationi conſentaneum eſt: ſiquidem Apoplexia morbus eſt in compoſitione, nempe obſtructio in cerebri ventriculis. Rem ita ſe habere, apertè indicat ſubita eius inuaſio; Nam ſubitaneam meatuum obſtructionem à craſſo, viſcoſóque humore fieri conſtat vt *lib. 3. de loc. affect. cap.* 7. docuit Galenus. Deinde ſi cerebrum ipſum quomodocunque incîdas, non priùs ſenſum & motum amittet animal, quàm ad aliquem ventriculum cerebri vulnus peruenerit, vt auctor eſt Galenus 7. *de placit. Hip. & Plat. cap.* 6. Cùm igitur apoplexia, abſoluta ſit priuatio ſenſus & motus, clarè liquet magis conſiſtere in affectione ventriculorum, quàm corporis cerebri.

Si verò contrarij loci contexturam, qui plurimos in præcipitia deduxit, attentè rimeris; oppoſitum minimè profitetur. Potiùs ergo ſenſit, in Apoplexia magis affici corpus cerebri, quam in Epilepſia; nam illa à maiori cauſa exoritur, nec valet corpus cerebri ad noxæ propulſationem inſurgere, vt in epilepſia, ſed magna ex parte deuictum ſuccumbit, id quod verborum ſeries manifeſtè oſtendit, cùm ita inquit: *In Epilepſia ventres magis, cerebri corpus minùs; ſed in Apoplexia corpus magis affici ſolet*, videlicet quàm in Epilepſia, & non quàm ventres cerebri in eadem Apoplexia. Et hac veriſſima ſolutione, Galeni loca in veram reducimus amicitiam: Quare (vt receptui canam) in Apoplexia, maius nocumentum eſſe in ventriculis, ex Galeni mente liquidò conſtat.

Differentia.

GAlenus *lib. 3. de loc. cap.* 10. differentias, ſeu ſpecies colligit ex intenſione, vel remiſſione læſionis, quæ cernitur in reſpiratione: hæc enim cùm in Apoplexiæ morbo, (niſi acutiſſima ſit, & confeſtim interimens) ſola inter animales functiones ſeruetur, non illæſa tamen, ſed à ſana liberáque deficiens, iuxta triplicem reſpirandi varietatem tres numerat Apoplexiæ modos: Primum, in quo violentiſſima eſt, & intermittens reſpiratio: Secundum, mitiorem, in quo licèt intermittat, fiatque inæqualis, & inordinata, abeſt tamen ea violentia: Tertium, in quo iam aliquem ſeruat ordinem anhelitus, multóque debilior eſt, & curationem admittit. Adiungítque, non aliunde mori apoplecticos, niſi ob omnino priuatam reſpirationem, quæ à vita eſt prorſus inſeparabilis.

Sed examinandum: *Vtrùm Apoplexiæ differentiæ rectè à Galeno ſint numeratæ?* Nam videtur, quòd ægritudinum ſpecies aptiùs eliciantur ex diuerſitate cauſarum, à quibus variatur curatio, quàm ex intenſione, vel remiſſione accidentium: Præterquam quòd magis, & minùs ſpeciem non variant: nec febres, nec quiuis alij morbi diuerſi conſtituuntur, niſi vel potiſſimùm ob diuerſas, à quibus fiunt, cauſas. Ergo, &c. Quòd ſi ex intenſione, vel remiſſione nocumenti, licet Apoplexiæ ſpecies colligere, duæ tantùm erant cum Hip. conſtituendæ, 2. *Aph.*42. fortis nempe, & debilis: & ſi ex varietate reſpirationis læſæ, plures: vna enim eſt, atque omnium peſſima, in qua anhelitus aufertur, tradita *in com. cit. Aph.* at verò 3. *de loc. cit.* omiſſa. Imò & cùm multò plures ſint læſæ reſpirationis differentiæ, aliáque grauiſſima ſymptomata in hoc morbo appa-

A reant, vt ſpuma; ratione cuius periculoſiſſimus indicatur, 2. *Aph.*43. cur ex illis tantùm tribus apoplexiæ ſpecies collegit? Denique ſi violenta illa, validiſſimáque reſpiratio, in qua præter ſeptum, etiam totius pectoris muſculi coguntur operari, non fit niſi reſpirandi neceſſitate vehementer aucta, 3. *epid. ſect.* 1. *ægro.*7. & 2. *Aph.* 42. in Apoplexia verò non eſt aucta refrigerij neceſſitas, quin potiùs diminuta, vt conſtat, & teſtatur Galenus *in com. cit. Aph.* vnde illa Apoplecticorum in reſpirando violentia?

Dic. Diuerſimodè ſolent Medici ægritudinum ſpecies numerare, & penes varia quibus diſtinguuntur, varias conſtituere diuiſiones: Apoplexiam autem ex tribus potiſſimùm diſtinguunt. Primùm, ex fine, & ſic
B duæ tantùm traduntur differentiæ, mortalis ſcilicet, & ſalubris, ſeu fortis, & debilis; vel curabilis, & incurabilis de quibus Hip. *Aph. relato.* Secundò, ex cauſa, à qua; cùm materialis ſit, aut immaterialis, ſimiles eliciuntur Apoplexiæ ſpecies, quæ pro materiæ varietate in alias poſſunt ſubdiuidi. Tertiò denique, ex ſymptomatum varietate, præſertim circa reſpirationem, ſecundùm quã conſiderationem quatuor conſtituuntur Apoplexiæ differentiæ, traditæ à Galeno *in com. cit. Aph.*

Licèt autem 3. *de loc. cit.* ſolas expreſſerit in quibus ſeruatur reſpiratio, prima tamen omnium peſſima, deſperata, & ſpiritum auferens, nec curationem admittens ex verbis Galeni colligitur, dum ait: *Poteſt etiam huius affectionis magnitudo, ex noxa quam reſpirationi in-*
C *fert, vehementia diſcerni.* Quòd ſi plures reperiuntur nocumenti varietates in anhelitu Apoplecticorum, plures poterunt aſſignari Apoplexiæ modi; ſed illi vt magis frequentes, & euidentiores recenſentur, nec ex operis erat inſtituto omnes percurrere: ac proinde nihil mirum, ſi nonnulla ſubticuerit accidentia, à quibus etiam apoplexiæ magnitudo diſcernitur, vt ſpuma, &c.

Iam verò deficiens, & intermittens reſpiratio ſuffocationem indicat, qua detinentur Apoplectici. 3. *epid. ſect.* 2. *in com. ægro.*7. fit autem violentiſſima, omnibus muſculis thoracis operantibus, non ob neceſſitatẽ auctam, ſed ob virtutem imbecillem, & valdè deficientem, 2. *Aph. cit.* Cùm enim præ imbecillitate, & virtutis
D defectu, vix poſſit moueri ſeptum, coguntur ſublimes, & reliqui omnes pectoris muſculi, in deficiẽtis ſpiritus ſubſidium eleuari; cum quo parua adhuc eſt, & exigua talis reſpiratio: ſed vehemens, & magna apparet, tum quia ad oculum fieri conſpicitur, muſculis omnibus eleuatis; tum quia ingrediens aër per anguſtos, obſtructóſque à pituitæ copia meatus ſtertere facit, atque adeò magnæ motionis phantaſiam inducit. Ex quibus patet argumenti ſolutio.

Illud etiam ſoluendum eſt: *Vtrùm à peſſima, & deſperata Apoplexia aliquis euadere poſſit?* Nam ſi ex eo quòd reſpirationem auferat, omnino irreparabilis eſt; quomodo ſtare poſſunt auctorum teſtimonia referentium multos, qui eam Apoplexiam paſſi, in qua nec reſpiratio, nec pulſus ferè apparebant, fuiſſe reſtitutos; de
E quo Auicenna, & auctores paſſim citati à me, *lib. 2. Hiſt. P P. Medic. hiſt.* 34. nec diffitetur Galenus *infra lib. 6 c. 5.* de vteri apnœa, hoc eſt, de perdita reſpiratione loquens; imò referunt Valerius Maximus & Plinius, nonnullos iam ſepeliendos, domum reductos, & aliquos ſepulturę traditos, ex tumulo fuiſſe auditos, alios inuentos, reuolutos, ſcilicet quia peſſima illa apoplexia detenti, tanquam mortui ſepulti ſunt.

De euentu autem non immeritò dubitari poteſt, cum non ſemel docuerit Galenus, reſpirationem, ad vitam abſolutè neceſſariam eſſe, nec ſine hac poſſe modo aliquo conſtare, 3. *de loc. cap.* 10. & *lib.* 4. *cap.* 10. & *lib. 6. c. 5.* & 1. *de diff. reſpirat. c.* 4. Sed negari nõ poſſunt exempla ab auctoribus memorata, rara tamẽ cùm ſint, nec frequenter euenientia, Aphoriſmi veritatem non

Digitized by Google

euertunt, in quo Hip. vniuerſaliter pronunciat, impoſſibilem reparationem in forti Apoplexia, qualis ea eſt in qua auſertur anhelitus: neceſsitates enim, & impoſſibilitates Hippocraticæ raros caſus non exeludunt; nec artium theoremata ſunt adeò perpetua, vt rebus ſe aliter habentibus aliquando non deficiant.

Quòd ſi quæras: *Vtrùm circa vllam reſpirationem & pulſum viuant Apoplectici?* Reſpondent plures, non aboleri penitus ſpirationem, ſed exiguam, & quæ ſenſum lateat, ſupereſſe. Sed rectè iudicanti reclamant ſigna, quæ immotum omnino thoracem præſtare affirmant: ſi enim carptæ lanæ tenuiſſimæ, aut goſſypij ſlocculum, vel leuiſſimam plumam, aut accenſam candelam prope os, & nares apponas, nullus planè motus deprehendetur. Alij poculum aqua plenum ſupra os ventriculi apponi ſuadent; immotos enim, ceſſante prorſus reſpiratione, liquor ſeruatur. Quidam puriſſimum nitidiſſimúmque ſpeculum, ori & naribus adaptant, quod ſi vel per aliquod ſpatium temporis approximes, nullam contrahet maculam. Quare nec ſenſibilis, nec inſenſilis reſtat in deterrima Apoplexiæ ſpecie reſpiratio.

Solue dupliciter, & primò cum Galeno, aſſerente in forti Apoplexia magnam corporis adeſſe refrigerationem, in qua calor innatus penè ſuffocatus, & extinctus, in penitioribus ſedibus circa cor obrutus latet: cui valde exiguo, ſola tranſpiratio, quæ per totam agitur cutem, ſatis eſt. Hoc ita eſſe oſtendunt pulſus tardi, & rari, qui à facultate nimio onere oppreſſa, viſcerúmque perfrigeratione inſigni emanant. Hoc modo vtero ſuffocatas viuere, teſtis eſt locupletiſſimus Galenus *lib.6. de loc. affect. cap.5.* Solue ſecundò: Apoplectici viuunt ſine reſpiratione vlla, non tamen ſine cordis pulſu, qui vitæ quàm neceſſarius ſit, indicant fœtus, qui cùm in vtero non reſpirent, cordis pulſu viuunt.

Diſtinctio Apoplexiæ à cognatis affectibus.

CVm verò aliqui affectus ſint ſimiles Apoplexiæ, inter hos differentia eſt conſtituenda: licèt enim Carus, Apoplexia, & Epilepſia ſint inter ſe affines, eò quòd à frigido, craſſo, aut omnino viſcoſo humore vtplurimùm fiant; differunt tamen, quia in caro humor cerebri intemperiem auget; in Epilepſia autem, morſu & irritante qualitate lædit; in Appplexia, quantitate obſtruit & replet, afficitúrque, cerebrum, tanquam inſtrumentum. Præterea in hac læditur manifeſtè reſpiratio, & creberrimè fit terminatio in paralyſim, in illis minime, aut perquam raro. Inſuper ſopore finito maxima ex parte ſubſequitur ſanitas: atque ideò Epilepſiam, medium appellat affectum inter apoplexiam, & carum, nempe quia nec expers eſt prauorum ſymptomatum, nec vtplurimùm in reſolutionem finitur, & ſæpe in ſanitatem; cùm tamen attonitus non rarò etiam citra paralyſim interimat. Accedit, quòd in illa motus manent licèt deprauati, non omnino auferuntur, ſicut in apoplexia, & caro: verùm in hoc, quia anteriores cerebri ventres magis patiuntur, quemadmodum etiam in omni ſomno, ſenſus potiùs tolluntur, non perinde motus.

Differt à Catalepſi, quia in hoc affectu oculi ſunt aperti, & manet reſpiratio libera. Ab vteri ſtrangulatu, nam in eo ſemper reperitur motus velociſſimus, & reſpiratio non eſt ita violenta & difficilis, ſicut in Apoplexia. A ſyncope, quia in hac non fit prædicta obſtructio, neque aliqua in cerebro læſio. Deinde in ſyncope ſpiritus retrahitur ad cor; in Apoplexia, ſpirituum ad ſenſus, motúſque organa tranſitus impeditur.

A

Cauſa.

ANimalium functionum ruinam euenire, à craſſo, viſcoſo, aut multo humore, neruorum omnium, ſenſuumque & motuum originem obſtruente, impedienteque vim animalem, quominùs ad membra poſſit defluere, *3. de loc.* 10. confirmat Galenus: repetit *2. de cauſ. ſympt. cap. vlt.* & *lib. de inſtrument. odoratus cap. vlt.* Vnde Auic. 1.3. *tract. 5. cap. prop.* Apoplexiam definit, otioſitatem membrorum à ſenſu, & motu, propter oppilationem. Sed cùm humor craſſus in duplici ſit differentia, alius ſit pituitoſus, melancholicus alter: ille,
B frequentiſſima huius morbi cauſa exiſtit; ab hoc minùs frequenter generari teſtatur Hip. 6. *Aph. 56.* dũ ſic ait: *In morbis melancholicis in hæc pericula inciditur; ſtuporem corporis, vel conuulſionem, vel furorem, vel cæcitatem ſignificant:* & Galenus *in com.* ſic inquit: *Fiunt quidem propter pituitoſum humorem Apoplexia, fiunt autem & propter humorem melancholicum, quoniam communis vtrique eſt craſſitudo:* & in ſequenti *com.* 57. hoc modo præfatur: *Non omnem Apoplexiam, ſed nuper dictam tantummodò contingit aduenire eis, qui dictam agunt ætatem: quoniam in his maximè abundat atra bilis humor, quemadmodum etiam in autumno.*

Sed videamus: *Vtrùm cauſa Apoplexiæ à Galeno ſit ſolùm admittenda?* & primùm, aduersùs huius morbi
C cauſam ab ipſo allatam, vltra ea quæ paulò antè diximus de fulmine, vehementiſſimo frigore, iugularibus venis, & carotidibus, id eſt, illis arterijs quæ rectâ ſurſum ad caput feruntur, & in profundiſſimis colli partibus abditæ ſunt, plexum mirabilem conficientes, *6. de vſu part. c. 2.* quarum ſectione, vel compreſſione Apoplexiam committi, præter Auic. colligi poteſt ex Hip. 4. *acut.* 23. non ſemper ex craſſa pituita cerebri ventres, & ſubſtantiam repiente generari, ſed ex calida etiam materia, præſertim ſanguine, ex ipſo Gal. firmanimus, *lib. 5. Hiſt. Princ. Medic. Inſt.* 33. qui *lib. de curand. rat. per ſang. miſ. cap. 7. ineunte vere ſanguinem eſſe extrahendum ſuadet illis, qui promptè Apoplexiam incurrunt,* ac ſi à
D ſanguine quoque inducatur, vel producatur: & colligitur ex Gal. 4. *acut.* 27.

Deinde ſi ex cerebri ventribus omnino à pituita repletis oriretur, atque ideò animales actiones penitus auferret, Epilepſia, cuius cauſa ſecundùm Galenum, eſt immodica tantùm eorundem ventrium obſtructio, eaſdem actiones minueret, non corrumperet, ac conuelleret. Inſuper pueri maximè pituitoſi, eſſent Apoplexiis valdè obnoxij, & multo magis quàm ſenes; frequentiores ſiquidem eſſe oportet in naturis magis proportionatis, *3. Aph.* 26. & paſſim. Atqui Epilepſia animales actiones potiùs vitiat, aut corrumpit; ſenes autem magis Apoplexia corripiuntur, *3. Aph.* 31. Igitur, &c.

Dic, quòd quamuis Galenus *3. de loc.* 10. & 2. *de cauſ.*
E *ſympt. vlt. & alibi*, tam Epilepſiam, quàm Apoplexiam, eo quòd ſubitò fiant, à craſſo ſemper humore induci affirmet, non ab immateriali frigore, nudáve qualitate, reliquas omnes cauſas præter dictas excludens; negari tamen non poteſt, multò plures dari huius morbi occaſiones: ſed illam ventrium & ſubſtantiæ repletionem, ex craſſæ pituitæ multitudine in cerebro ipſo collecta, eſſe multò frequentiorem, & vt talem fuiſſe à Galeno ſolam commemoratam. Verùm non tanquam perpetua recipienda eſt, cùm ipſe non diffiteatur, & à ſanguine, frigore, & aliis cauſis oriri: quòd ſi aliquando negat, eſt quia rarò fit: In artibus autem, quemadmodum nihil ferè perpetuum admittitur, ſed ſemper fieri dicitur quod maiori ex parte contingit; ita quæ rarò eueniunt, tanquam impoſſibilia, & nunquam contingentia pronunciantur.

Vtrùm autem *carotidum arteriarum, vel iugularium venarum*

venarum ſectio, vel compreſſio, Apoplexiam ſubitò inducat? A quæret aliquis meritiſſimè; hoc enim inficiatur Galenus *2. de placit. cap.* 6. & oppoſitum manifeſto experimento oſtendit; ſiquidem licet vaſa illa conſtringantur, aut præſcindantur, non ideò ſenſu & motu priuatur animal ſtatim: poſt aliquot enim horas non modò dictis actionibus priuari, ſed & mori poterit, vi penitus exoluta ob ſpirituum, & ſanguinis defectum in cerebro, cùm tamen ſubitò priuari oporteret, ſi iuxta Ariſtotelē, *1. probl. 9. & alibi*, & Peripateticos, vis animalis, a corde per arterias cerebro, & corpori influeret. Sectio ergo carotidum, iugulariúmque venarum, quamuis impedimento ſit, ne ſpiritus & ſanguis ad cerebri ventriculos effundatur, ſenſus tamen & motus quamprimùm non aufert: (ſentit enim, & mouetur corpus per aliquod B tempus, non ſolùm mediantibus ſpiritibus quos continet cerebrum, & diſtribuit, ſed interuentu illorum quos conficit, præſtita materia ab externo aere, & occultis arteriis) cæterùm cùm ex ſanguinis, & ſpiritus vitalis inopia, cerebrum nimis infrigidetur, proximè Carus inducitur (vnde venæ illæ, & arteriæ carotides, ſopotales, & ſubethicæ nuncupantur) & ſenſus, motúſque aufertur reſpiratione incolumi: ea autem poſtea læſa, aut ablata, Apoplexia committitur, quam etiam nonnunquam oriri ex earundem carotidum obſtructione, ab vno, vel alio humore, præter apoplecticorum diſſectiones, oſtendunt Auicenna, Rhaſis, & ſequuntur interpretes.

At hæ, & ſimiles aliæ occaſiones raræ ſunt, atque C ideò à Galeno omiſſæ; ex replente autem pituita, frequentes. Nec inde inferas, in Epilepſia animales actiones manendas potiùs fore, quàm corrumpendas & vitiandas, cùm tamen Epileptici motus edant deprauatos, & validiores, quàm ſani, præter ſenſuum & mentis oblæſionem: Nam licèt ex eo rectè coniiciatur, in Epilepſia non integram dari ventrium cerebri obſtructionem, perfectámque meatuum occluſionem, quemadmodum in Apoplexia contingit, cùm tamen Epilepſia maiori ex parte à flatu, humoréve ſua qualitate offendente, ſtimulantéque, quàm quantitate replente oriatur: cúmque à morſu illo cerebrum ad expulſionem irritetur, & vehementer concutiatur, ſequuntur ad vibratum cerebrum validi illi, conuulſiui, & vitiati D motus, potiùs quàm diminuti; in attonito morbo penitus ablati.

Verum igitur diſcrimen dictatum affectionum in eo potiſſimùm conſiſtit, quòd Epileſiæ cauſa humor eſt potius qualitate lædens, in Apoplexia quantitate opplens: vnde in illa motus euadit deprauatus; in hac nullus prorſus. Quid verò ad Galenum dicendum, qui vtriuſque cauſam conſtituit craſſum humorem, in vna integrè, in altera dimidiatè obſtruentem, conſtat ex dictis ſuprà, *cap. de Epilepſia*.

Quamuis autem pituita craſſa, frequens aſſeratur Apoplexiæ cauſa, non ideò pueri quantumuis pituitoſi, erunt illi magis obnoxij quàm ſenes; pueris enim robuſta cùm ſit naturalis vis, integram obſtructionem non expectat, ſed aduerſus incipientem inſurgit, & va- E lidè nititur propellere, atque ideò potiùs Epilepſia corripiuntur, ſenes Apoplexia, quia torpida iam, & debilis vis ſuccumbit, nec ad pugnam excitatur. Rurſus cùm caput habeant infirmum, & magnam pituitæ copiam ob coctionis defectum ſoleant aceruare, vnde tuſſi, ſpirandi difficultate, & ſimilibus capiuntur, obſtructionibus cerebri, repletionibus, Apoplexiis valdè ſunt obnoxij.

Aliæ etiam poſſunt eſſe cauſæ coniunctæ Apoplexiæ, ſed raræ, vt bilioſus humor, ex Gal. *lib. de cauſ. morb. cap.* 5. Non enim ſolùm obſtruit, quod craſſum, & viſcidum eſt; ſed tenue, quando confertim irruit, & ſubitò. *Vtrùm flatus nebuloſus Apoplexiæ immediata cauſa eſſe poſſit?* etiam dubitandum: à flatu enim, etſi craſſo, integrè, ſtabilitérque vniuerſos cerebri meatus occludi, videtur difficile. Sed obſtant auctoritates ſummorum virorum, quibus non aſſentiri nefas eſt: Hippocrates enim *lib. de flatibus, num.* 19. à craſſo flatu ſiderationem totius corporis, hoc eſt, Apoplexiam, quandoque generari confirmat: ſubſcribunt Valerius maximus *lib. 9. cap.* 12. Liuius *lib. 23. Hiſtoriarum ab vrbe condita*: & atteſtantur multorum experimenta, qui carbonum fumo extincti ſunt. Quare conſtat, Apoplexiam non ſolùm obſtructis cerebri cauitatibus à materia craſſa generari, ſed intercepto ſpiritus animalis tranſitu à vapore craſſo, primariò oblæſo cerebro, deinde corde, partibúſque ſpiritualibus in conſenſum tractis; vapor enim ex carbonibus elatus craſſitie ſua obſtruit, canaléſque obturat.

Deinde aër inſpiratus per nares ſanitatis tempore, debet in ſufficienti copia, & quantitate hauriri; neceſſe eſt vt ſit temperatus, & conſiſtentiæ ſit tenuis, & mediocris, mitis, benignæ. At omnes hæ conditiones in craſſo vapore deficiunt, quia in anguſto loco vbi ſeſè iacent dormientes, hyberno tempore, feneſtris occluſis, paucus eſt aër, non temperatus, ſed igne accenſo quaſi flammatus, craſſior admixtione ſcilicet vaporis craſſioris carbonarij, inſenſus, & toto genere aëreæ corporis noſtri ſubſtantiæ inimicus: fit autem carbo ex lignis viridibus in foſſa ſubterranea accenſis, móxque in proprio, & ſuo fumo extinctis, & ſuffocatis. Quo fit vt hic caliginoſus & craſſus vapor in cerebri ventriculos permeans, corpus immobile, & omni ſenſu orbatum reddat, neruorum videlicet principio intercepto. Ita ex carbonum fumo aliquos emori Galenus, *lib. 7. de vſu part.* 8. & *lib. de vtilitate reſpirat. cap.* 4. quia hic omnibus craſſior planè apparet. An verò ex hoc fumo, cor, partéſque vitales corrupto vitali ſpiritu, & denegato ſufficiente refrigerio; an cerebrum patiantur? Dic, quòd etſi vitalia, naturalia, & animalia membra vitientur, magis tamen cerebrum oblæditur, & ſic Apoplectici, motu, & ſenſu deſtituti concidunt. Hoc docuit Haly *lib. 6. pract. cap.* 4. dicens. *Qui autem cum fumo fuerit ſuffocatus, & diſſolutus, ſi ab eius ore ſpuma exiuerit, nulla eſt ad eius ſalutem via.* Ex quo patet, fumum præcipuè cerebrum inuadere, Apoplexiámque committere, non cardiacam.

Cauſa etiam coniuncta poteſt eſſe ſanguis, qui ex ictu, percuſſione, vulnere, ruptis venis tenuis meningis, ſubitò ad cerebri ventriculos confluens, & craſſitie deinde ſua in grumum conuerſus, replet & obſtruit. *Vtrùm* tamen *immateriale frigus Apoplexiam poſſit excitare?* Quæſtio eſſe poteſt: quia intemperies vim obſtruendi non habet, & Apoplexia, quoniam repentè inuadit, & repentè ſoluitur, ab intemperie excitari non poteſt: hæc enim paulatim inducitur.

Dic, extremum frigus, vel citra materiam, generandæ Apoplexiæ occaſionem præbet: Etſi enim hæc ſolùm inducatur ab humore, qui ſubitò influens ventriculos obſtruit, & facultatis, ſpiritúſque animalis influxum prohibet; tamen cùm hic humor non ſolùm quantitate, ſed qualitate offendat, neceſſariò cerebri ſubſtantiam intemperat: quare aliquando intemperantia ſubſequitur, interdum præit, & antecedit. Idcircò vigente bruma, externum frigus validum, ſanguinem ſpiritúſque congelat, meatus arctat & concludit, calorem denique natiuum extinguit: nam ſi à vehementi frigore emortui ſunt pedes, ex Galen. *lib. de cauſ. morb. cap.* 2. reſoluto natiuo calore, cur cerebrum ſuapte natura exangue, laxum, molle, hac de cauſa ſimilem affectum pati poſſe negabimus? quod concedit Galenus *lib. de morb. diff. cap.* 5. qui quoſdam iter agentes in vehementi frigore, paſſos fuiſſe ſimilia ſymptomata apoplecticis, libenter confirmat. Deinde ſi aër æſtiuus, etſi calidiſſimus, frigidior eſt reſpectu caloris noſtri, & idcircò Galenus 8. *de vſu part.*

Digitized by Google

*cap.*2. monet, vt in curatione vulnerum cerebri, vel A æſtatis tempore, prunas ardentes circumcirca imponamus, cur gelidiſſimus aër ſubitò per nares ingrediens,, Apoplexiam, imò mortem, immobili ſpiritu animali reddito, non concitabit?

Cauſæ externæ ſunt ſtrepitus magnus, crapulæ aſſiduæ, cruditates, conſtitutio aëris frigidiſſima, vehemens etiam caliditas liquans, & agitans, & ad caput humores attrahens. Familiaris morbus eſt hyemi, ſenibus, obeſis, pituitoſis, catharro vexatis, otioſis, inexercitatis, & iis qui aſſiduè ſanguinem mitti ſibi procurant, quia multa phlebotomia Apoplexiam acceſſir, apud Auic.4. *cap.*20.

At antequam ad ſigna accedamus, inquirendum: *Vtrùm decubitus ſupinus Apoplexiam poſſit inducere?* Veterum enim ſententias in hoc dubio video eſſe diſcordes. B Hunc enim decubitum ſummè in *præſagiis* Hip. reprobat, *lib.*1.*text.*14. quia ſanitati maximè aduerſus: ab eo enim periculoſiſſimi eueniunt morbi, quemadmodum Auicenna 3. *doct.*2. *cap.*9. his verbis ſcriptum reliquit. *Supinè autem dormire eſt malum, & ad multas præparans ægritudines, ſcilicet Apoplexiam, paralyſim, & incubum; quoniam ſuperfluitates ad poſteriora declinare facit: quare retinentur, nec per ſues incedunt canales, qui in partibus ſunt anterioribus, ſicut nares, & palatum:* quod multò ante Auicennam docuit Galenus, *lib. de inſt. odorat. in fin.* & *lib.*5. *de loc. affect. cap.*4. dicebat à decubitu ſupino nullum ſperari auxilium, quò faciliùs ad infernas partes ferantur alimenta.

C Ex altera parte extat Auicennæ auctoritas, 18.3. *tract.*2. *cap.*18. *prope med.* dum ſic ait: *Et dormire ſuper dorſum, eſt ex eis quæ lapidi conferunt.* Dic ergo, aſſiduum dormiendi vſum, Apoplexiam parere poſſe, ob dictam cauſam. Adde quòd homines ſupino hoc decubitu vſi, in fluxiones à capite in thoracem ſunt magis obnoxij, & humores ad renes promptiùs deducuntur, qui etiam immodicè ex eo ſitu caleſcunt: quare ab eo ſummè præcauere debent, qui in nephritidem, Aſthma, & diſtillationes proni ſunt.

Quòd ſi Auicenna decubitum ſupra dorſum conſulit iis, qui calculo veſicæ & renum premuntur, id de ſolo tempore exitus calculi intelligendum, ad quem ſupinus decubitus haud ſecus conferre poteſt, quàm D feſtinus per ſcalas deſcenſus, & inæqualis equi vectio; quæ tamen eo morbo infeſtatis, extra paroxyſmum non leuiter nocent. In excludendo tamen calculo, in renibus, vel vreteribus, vel in collo veſicæ impacto, ſuper dorſum iacere, ob viarum laxitatem, calorem ampliorem, & celeriorem expulſionem, conferre aliquid poſſe, rationi conſonum videtur.

Signa.

PRæcedunt hunc affectum ſubitus, acutúſque dolor capitis, venarum iugularium elatio, vertigo, ſplendores oculorum, externarum partium ſine ratione refrigeratio, totius corporis tremor, difficilis motus, E dentium ſtridor in ſomno, tinnitus aurium, obliuio, ſtupor, ſomnus profundus, vrina veluti æruginoſa, atra, modica, & farinæ craſſiori ſimilia habens ſedimina.

Quando præſens eſt, facillimè agnoſcitur: vox enim adimitur, loquela intercipitur, redditur homo immobilis, & inſenſilis; facultates enim tunc principes opprimuntur, otiantur, ceſſant: & cadaueris inſtar, clauſis oculis decumbit, cum colore plumbeo, & gelido articulorum torpore; pulſus eſt tardus, languidus, rarus, & inualeſcente affectu fit debilis, tardus, creber, ex Galeno 4. *de cauſ. pulſ. cap.*11. & 19.

Præſagium.

FOrtis Apoplexia ſanari non poteſt, leuis difficulter curationem admittit, ex Hip. 2. *Aph.*42. & qui ab hac fiunt immunes, in paralyſim alterius lateris ferè incidunt, ex Gal. 4. *de. loc.* 2. Paulo *lib.*3. *cap.*18. Aëtio *tetrab.*2. *ſerm.*2. *cap.*27. Hyemale tempus huic vitio plus eſt obnoxium, 3. *Aph.*23. præſertim ſi venti frigidi ſpirent ac denſæ nebulæ cœlum obſideant. Hinc fit vt æſtiuæ Apoplexiæ, quæ adoleſcentes occupant ſint periculoſæ magis, quia cauſæ magnitudinem arguunt, maximè quia hoc tempore, & ætate corpus aëris multo refrigerio indiget, qui ob impeditam reſpirationem cùm hauriri nequeat, fit vt ſuffocati ægri breui intereant.

Eſt præterea notanda Hip. ſententia, 6. *Aph.*51. *Quicunque ſani repentè capitis dolore corripiuntur, & mutè fiunt, intra ſeptem dies pereunt, niſi febris ſuperuenerit.* Vltimò perſcrutandum: *Vtrùm Apoplectici non reuocentur in vitam, in quorum ore ſpuma apparet?* Hoc ita eſſe firmat Hippocrates, *lib.*2. *Aph.*43. ſic dicens: *Qui ſuffocantur, & à vita deficiunt, nondum tamen mortui ſunt, non referuntur in vitam: quibus ſpuma circa os apparet.*

Sed contrà obſtant plurima. Primũ. Auicennæ auctoritas, 9.3. *tract.*1. *cap.*9. dum enim de præfocatis ex angina loquitur, ſic ait: *Cũ tamen quandoque accidat, vt præfocatus ſpumet aliquando, deinde ſanetur, &c.* Secundò. Spuma in Epileptici ore concreſcens, ipſum ab acceſſione facit immunem, materiæ illius morbificæ portione in ſpumam abeunte. Tertium. Si ſpuma in Apoplectici ore apparens, mortem indubitatam minaretur, illud eſſet, quia ob cohibitam commodam expirationem, & inſpirationem, calore feruorem inducente, in pulmone generaretur, & valido deinceps conatu, & agitatione perficeretur, & ad os vſque conflueret. Sed huiuſmodi cauſæ vndique accipi non poſſunt, cùm ea quæ à pulmone pelluntur, mediante tuſſi reiiciantur, & non aliter. Ergo ſpuma in Apoplectici ore percepta, mortis certitudinem non infert.

Dic primò cum Galeno *in com. cit. Aph.* quòd Aphoriſticæ ſententiæ ſunt omni ex parte veræ, licèt aliquando aliter, raròtamen eueniant, vt *lib.*6. *Aph. com.*56. eleganter protulit Galenus. Dic ſecundò. Cum ſpuma pauca, aut alba Apoplecticos euadere poſſe; cum multa, flaua, aut cruenta, nequaquam: magna enim ſpumæ copia ſummum feruorem, maximam reſpirationis difficultatem, & extremum naturæ conatum oſtendit; color autem flauus, aut purpureus, ſpumam ex ipſa pulmonis ſubſtantia progigni ſignificant. Contraria verò argumenta ſic ſolue. Primò concilia Hip. cum Auic. ex ſolutione prima. Secundum extrica, ſi aſſeras in Epilepſia paruam obſtructionem adeſſe, ideóque cerebrum ſtrenuè concuti poſſe, & ſeſe comprimendo ſenſatam noxam excutere; quare humorem pituitoſum per os in modum ſpumæ foràs protrudit: quod ſecus in Apoplecticis accidit; nam ſpuma in iis ex innata humiditate ob feruidum calorem generatur. Tertium ſolue dicendo, prædicto *com.* Galenum affirmare, illa ex pulmonibus tuſſim mouere, quæ ſubitò, & ſimultaneè, non autem quæ ſenſim & paulatim excernuntur.

Curatio.

ET ſi deſperatis non ſit adhibenda manus, ne infamemus præſidia quę multis fuere ſaluti, vt notauit Galenus *lib.*11. *meth. cap.*9. tamen cùm ſalutis. ſpes aliqua elucet, éaque dubia, melius eſt, præfato mortis periculo aliquid tentare, quàm ægrum ſpe omni

ademptа

adempta certò perire, vt idem monebat, *lib.* 10. *meth. cap.* 10. de qua re latè egimus, *lib.* 1. *Hiſt. PP. Medic. hiſt.* 63. *in fin.* Quare cùm morbus ſit atrox, exactè peracutus, intra paucos dies, ne dicam horas ſtrangulans, celeriter curandus eſt, remediáque inceſſanter peragenda. Pugnandum frictionibus, vinculis dolorificis, ſuppoſitotiis acutis, & cucurbitulis applicitis dorſo, ceruici, ſcapulis, ſuris, lumbis, natibus; hæ enim potentiſſimè à capite reuellunt.

Sanguinis miſſio, optimum præſidium eſt, præſertim ſi ſanguinis vel pituitoſi, vel melancholici copia adſit vaſa intercipiens: & vena in vtroque brachio ferienda Cephalica, ſi vires adſint; & hoc præſidium citiſſimè celebrandum, ne ſanguinis calore penè emoriente, & flacceſcentibus viribus, citra morbi leuamen phlebotomia deinceps, vires proſternat. Si in altero laterum reſolutio adſit, à ſaniori ſanguis eſt emittendus, vel à vena frontis, aut naſi. Hemorrhoïdibus hirudines affigendæ: quia Apoplecticis hæmorrhoïdes ſuperuenientes, bonum, vt *in Coacis* dicebat Hip. Illæ etiam retrò aures, & temporibus admouẽdæ, præcipuè ſi virium penuria adſit, & virium ex atro sãguine originem ducat. Ita ceruici, occipiti, bregmati cucurbitulæ ſcarificatæ profundiuſculè agglutinandæ: & in conclamato caſu iugulares venæ aperiendæ; de quarum venarum apertarum vtilitate in hoc morbo, & aliis ſæuiſſimis affectibus, ex quibus citiſſimum mortis periculum impendet, pulchra lege *lib.* 1. *Hiſt. Princip. Medic. hiſt.* 76.

Sed dubitabis meritò: *Vtrùm in Apoplexia acceſſione cucurbitulæ hypochondriis imponendæ.* Et pro parte affirmatiua validum argumentum eſt: Nam hoc auxiliũ validè humorem à capite deturbat, excitat apoplecticum, pituitoſum ſuccum attenuat. Id probat Galenus 7. *Aph.* 1. cucurbitulam ex toto corpore ſanguinem vehementer attrahere confirmans, quia eſt inſtrumentum ad violentum attractum à Medicis excogitatum, vt notauit Galenus 4. *meth. cap. vlt. in fin.* Obſtant tamen plura, quæ præſidium hoc diſſuadent. Si enim in initio celebretur, maximam noxam inferre poteſt; muſculi enim abdominis intenduntur, & difficiliorem reddunt reſpirationem: hinc fit, vt qui in tabidis, & aſthmaticis id genus remedij exercent, ægros in multa damna præcipites tradant. Neque obiicias Aëtium *tetrab.* 2. *ſerm.* 2. *cap.* 27. eas imperaſſe, quia ille de earum admotione in paroxyſmo, non eſt intelligendus.

Quoniam verò Apoplectici ſine voce, & ſenſu decumbunt, & nihil deglutiunt, neceſſéque ſit vires reficere, præſertim animales, quæ illicò fatiſcunt natura ſuaptè, idcircò ad cibum cogendi ſunt, & omni ingenio nutriendi; ſicque commodum eſt nutrientia emplaſtra ventri admouere, & ob hanc cauſam clyſteres nutrientes indere: quare alternatim expurgantia clyſteria, & nutrientia infundere oportet. Sed in hunc vſum videndum: *Vtrùm clyſteres ex vino in Apoplectica acceſſione vtiles ſint.* Vinum enim craſſos humores attenuat, lentos diſſoluit, flatus diſcutit, nutrit perbellè. Licèt autem hæc vera ſint, tamen à recta methodo recedunt, qui hoc auxilium Apoplecticis celebrandum imperant; plurima enim damna ex eius vſu ſubſequuntur: nam ex ventre ad caput vapor vini eleuatus ſoporem auget, cerebrum conturbat, & ſopit, mentique caliginem inducit.

Sternutatoria etiam optima ſunt; hæc enim motu, & concuſſu humores cerebri meatibus impactos valenter detrudunt. Non indignum dubium poterat de illis excitari: *Vtrùm ante totius corporis vacuationem, ea in paroxyſmo Apoplectico imperanda?* Licèt autem omnium conſenſu ea ſint vtilia ob cauſas dictas, tamen ſuſpecta ſunt, & valdè noxia. Primò, quia humor efficiens Apoplexiam ſternutamento expurgari non

A poteſt, & præſertim ille qui in ſubſtantia cerebri firmiter eſt impactus. Secundò, quia capitis: & pectoria agitatione cerebrum humoribus ad ipſum attractis magis repletur: quare malum ingraueſcit, & obſtructio ventriculorum cerebri augetur: hinc fit vt ante expurgationem, hoc præſidium ſit ſuſpectum, & inutile.

In eundem vſum Apophlegmatiſmata parant, & naribus ac palato, calida medicamenta, & odorata imponunt, vt vis animalis excitetur, & craſſus humor diſcutiatur. Rogabis: *Vtrùm Theriaca, & odora medicamenta, ante totius prouidentiam, palato, & naribus admouenda?* Superiores rationes videntur cogere, quòd illa his partibus illinita conferant plurimùm: ſed meo voto
B ſuſpecta ſunt, & valdè incommoda, quoniam in Theriaca, & Mitridatio, etiamſi diu ſeruentur, vis opij non perit omnino, cuius cauſa ſomnus non minuitur, imò augetur. Deinde prædicta medicamenta, ſunt compoſita ex adſtringentibus, vt Acacia, hypociſtide: frigidorum autem, & adſtringentium medicamentorum facultas, licèt ſit plurimùm retuſa, elucet tamen adhuc, & frigiditatis aliqualis veſtigia præbet, atque timor eſt, ne humor lentus adſtringentium vi coërcitus, ampliùs impingatur. Adde quòd hæc medicamenta plurimam vaporum copiã capiti ſubminiſtrant, quamobrem ſymptomata increſcunt, quod faciunt odorata omnia, vt Diamoſchum, & Diambra, quoniam cerebrum ſuaues odores auidè excipit, præſer-
C tim ſi eſt malè affectum. Ergo horum loco propinari poſſunt ſcrupuli duo Caſtorei, aut Piperis, aut Zingiberis: hæc enim etſi calore ſuo vapores excitent, quia tamen ingrata ſunt, & iniucunda cerebrò, minùs nocere poſſunt. Poſtquam autem cerebrum fuerit repurgatum, hæc tutò offerri poſſunt, illi enim ob vim morbi languido robur conciliant. Horum loco vtiliſſimæ ſunt aquæ Apoplecticæ, per cochlear in os inditæ, quæ craſſos humores extenuant, flatus diſcutiunt, obſtructionem auferunt.

Expurgantia optima ſunt, vt Agaricus trochiſcatus, Electuarium Indum, Hiera diacolocynthidos, præſertim ſi humor melancholicus dominetur; Mel roſaceum ſolutiuum cum agarico, & ſenna. Pilulæ ex Agarico, Aſſaiareth, cochiæ, fœtidæ, de Caſtoreo, Sar-
D cocolla, Serapino, Euphorbio, Trochiſci Alhandal. Quæ diſſolui poſſunt aq. vitæ, meliſſæ, ſaluiæ, rutæ: & hæc in maiori quantitate exhibenda, quia virtus ſopita nonniſi valentioribus irritatur; & hoc modo oblata, à longinquis partibus humorem viſcidum eradicare nata ſunt.

De Antimonio maior eſt hæſitatio: *Vtrùm in acceſſione Apoplectica ſit exhibendum:* Omnes ferè affirmant, quia hoc validum eſt, & ad educendos humores tenaces efficaciſſimum; & vel in infuſo, aut ſubſtantia commodiſſimè deglutiri poteſt, & per vtrumque ventrem ſeroſos humores, craſſos, terreſtres potentiſſimè euacuat. Dic, quòd licèt Antimonium præparatum ſit ſaluberrimum medicamentum, minimèque ve-
E nenoſum (de quo argumento latiùs *in Pharmacopœa* ſcripſimus plura) & ad rebelles morbos præcauendos, & curandos vtiliſſimum, diutinóque experimento confirmatum, maximè ſi ij à melancholico humore ortum duxerint: tamen cùm vehementer euacuet per vomitum, idcircò eius vſum in hac acceſſione reprobandum cenſeo; tunc enim vomitus ſummopere nocet, tum quòd æger in hoc motu ſeipſum adiuuare neſciat, tum quòd, cùm ſe erigere nequeat, potiùs ſuffocaretur. Accedit, quòd huius vacuationis vi humor à toto ad ſuperas conuolat partes, caput replet, & affectum conduplicat.

Sinapiſmi, ac Dropaces ſunt ſtrenua præſidia. Veſicantia brachiis, & femoribus adhibita ſummè iuuant. Candens ſartago, vel clipeus ignitus capiti admotus,

Digitized by Google

motus, quouſque pili ægri vri videantur, miram vim habet: quo auxilio adminiſtrato, ſequens ponatur vnguentum, vel emplaſtrum.

℞. Olei rutæ, Ol. Laurini, de caſtorio, de pipere, an. ℥ j. *olei euphorbij,* ℥ ß. *aq. vitæ,* ℥ j. ß. miſce.

Et poſt dimidiam horam, imponatur ſequens ſinapiſmus, emplaſtri modo.

℞. Olei coſtini, & olei de euphorbio, an. ℥ ß. *euphorbij, caſtorei, an* ℥ j. *trium piper. ſulphuris, nucis moſchatæ, ſem. vrtic. ſerapini, pulu. ſinapis, ſtercoris columbin. an.* ℥ ij. Adde *olei de laterib. Laurini, & de ſtyrace, calamit. an.* ℥ iij. Cum ficubus, & terebinth. fiat emplaſtrum, toti abraſo capiti imponendum.

Cauteria in vniuerſo capitis ambitu, præſertim in ſutura coronali excitentur. In quibus omnibus exequendis, cautus ſis oportet: dummodò intelligas, non eſſe extra methodum, vti violentis & temerariis remediis, iterum atque iterum applicitis, quoniam truculentus morbus lenia præſidia contemnit: nam, vt doctè monebat Celſus *lib. 3. cap. 9. quos ratio non iuuat, temeritas ſanat.*

OBSERVATIO.

In Apoplexia curanda, ſanguinis detractionis vtilitas mira.

QVantam vtilitatem pro curatione Apoplexiæ, afferat vel iam moribundis ægris ſanguinis detractio, nulli puto non manifeſtum. Nam cætera reuellentia auxilia, frictiones acres, ligaturæ, ſiccæ cucurbitulæ, vix à remotis partibus humorem exhauriunt: Expurgantia etſi violenta, ad actum nequaquam reducuntur: quia natura conſopita, & veluti emortua ad eorum actuationem non inſurgit: Errhina, & reliqua quæ à cerebro humorem euacuant, emortuas veluti vires citra leuamen irritant. Sola ſanguinis detractio eſt proficua, quam vel in pituitoſa Apoplexia eſſe celebrandam, omnes ferè practici conſentiunt. Quidam in florente ætate conſtitutus per altas ſcalas repentè cecidit: huic vena vna aut altera tenuis meningis, concuſſionis vehementiâ diſrupta fuit, & ſanguinis abundantia per nares ſequuta, quo tẽpore loquebatur æger, ſeſe mouebat, & ad oblata erat valdè morigerus. Suppreſſa hæmorrhagia Apoplexia hominem inuaſit. Remedia vnius diei ſpatio plura adhibita, clyſteria varia, purgationes fortes, & reliqua reuellentia auxilia celebrata: ſed cùm ex iis nullum iuuamentum perſentiret, imò cadaueris inſtar in horas moriturus videretur, & ſanguinem coërcitum ad ventriculos confluxiſſe in copia multa coniectarem, viréſque non eſſent deiectæ, ſãguinem ab vtraque Cephalica ſimul exhaurio; & poſt clyſterem nutrientem iniectum, iterum poſt quatuor horas à vena frontis parum ſanguinis demo. His præſidiis leuata natura ſanguinem per aures expellere ſategit: & cùm poſt hanc vacuationem oculos aperiret, & manus moueret, naturam imitandam duxi, ſed quo auxilio, id docuit Hip. *lib. 2. epid. ſect. 6. 5. ad auris dolorem cucurbitulam affigito, &c.* Qua ratione ex interuallis quater ſupra aures cucurbitulas impoſui, quæ cùm cruorẽ prouocarent, contulêre valdè: ſenſim enim ac ſine ſenſu riuuli ſanguinei lentè per aures emanantes, ægrum funeri deſtinatum ſubleuarunt.

CAPVT VIII.

De Melancholia.

Definitio.

NOmen Melancholiæ à melancholico humore, qui eſt ipſius cauſa, deducitur, ex Gal. 2. *meth.*

A *cap. 2.* definitúrque hoc modo: *eſt delirium ſine febre, cum metu & triſtitia, ex melancholico humore in cerebro exiſtente ſubortum.* Ita definit Paulus *lib. 3. cap. 14.* quæ definitio rectè explicat præſentem affectum: Nam illa particula, *delirium*, ſiue actio deprauata principum facultatum, ponitur loco generis. Per alteram *ſine febre*, differt à phrenitide, quæ febrem aſſiduam ſibi comitem habet: hoc tamen intellige, ex propria natura; nam per accidens ratione alterius affectus, febrem reperiri non eſt impoſſibile, vt patet in melancholia, quæ cum febre ardente, vel tertiana continua copulatur. Per timorem, & triſtitiam differt delirium melancholicum à maniaco: Licèt enim Mania *ſit mentis alienatio ſine febre, ex humore melancholico in cerebro exi-*
B *ſtente ortum ducens*; tamen non eſt cum timore, & mœſtitia, ſed cum audacia, temeritate, rixa, & pugna.

Quare huius affectus eſſentia in eo conſiſtit, quòd ſit ſymptoma in genere actionis læſæ facultatum principum: Melancholici enim iucunda, vt triſtia: & minimè timenda, vt timoroſa percipiunt, auctore Gal. 1. *de cauſ. ſympt. cap. vlt.* & *3. de loc. affect. cap. 7.* Illud autem ſymptoma morbum ſequitur in temperamento, ex Hip. 6. *epid. ſect. 8. text. 40.* vbi inquit: *Si humor melancholicus in corpus vergit, morbus comitialis hominem corripit; ſi in mentem, melancholicus efficitur.* Vbi nomine corporis, ventriculos cerebri intelligit, qui ab humore cùm magis obſtruuntur, quàm cerebri ſubſtantia, Epilepſiam patiuntur: nomine mentis, ipſius cerebri tem-
C periem intelligit, quæ quando ab humore melancholico peruertitur, præſens gignitur affectus: qui cùm ex eo eueniat, quòd cerebri temperies vitietur, quæ ſimilarium partium propria exiſtit, fit vt cerebrum, prout eſt pars ſimilaris, non verò vt pars organica, oblædatur.

At circa hanc definitionem Galeni, variæ dubitationes inſurgunt. Et primò: *Vtrùm in melancholia, cerebrum an cor afficiatur?* Partem affectam eſſe cerebri ſubſtantiam, Galenus *cit. loc.* palàm conteſtatur. Interdum autem cerebrum malè afficitur primò & per ſe, ab humore melancholico in cerebro exiſtente, ſiue hic humor in ipſo cerebro, à calore immodico craſſum ſanguinem ſuperaſſante generetur, vt acci-
D dit in melancholia morbo, qui ad phrenitidem, vel febrem ardentem conſequitur; ſiue aliunde in cerebrum confluxerit: & tunc melancholia morbus per primigeniam affectionem nuncupatur. Aliquando cerebrum per conſenſum afficitur, vt quando à toto corpore humor melancholicus, vel ab aliqua parte vapores craſſi, & tenebroſi in cerebrum conuolant, vt ventriculo, vaſis meſaraicis, liene.

At licèt in hoc morbo cerebrum potiſſimùm afficiatur, hócque ſufficiat ad huius affectus ſymptomata conſtituenda: tamen neceſſe eſt, vt noxam perſentiſcat cor, quod voluit Auic. 1. *3. tract. 4. 18.* timor enim, & triſtitia, veræ animi paſſiones, ad appetitum ſenſitiuum pertinent, qui cùm in corde ſuam ſedem habeat, eius organum, nempe cor, lædi eſt neceſſe. De-
E inde Hip. *lib. de virgin. morb. num. 1. in fin.* ſcribit, virgines maturas viro ex menſtrui ſuppreſſione in dementiam incurrere, terrores, ac timores, & reliqua ſymptomata, quia menſtruus ſanguis ad cor, & ſeptum tranſuerſum confluit vbertim.

Libenter tamen fatendum, non eſſe neceſſariam cordis indiſpoſitionem, ad timorem & triſtitiam abſolutè: ſed ſufficere, quòd à potentiis rectricibus, hoc vel illo modo obiecta cognoſcantur, vt talem vel talem appetitus paſſionem efficiant: quare appetitus reſidens in corde, in his animi affectibus non operatur, niſi præcedente rectricum cognitione; & ſic neceſſe eſt, vt appetitus efficiat actum timoris, quòd aliquod malum cum ſpe euadendi illud, à potentia cognoſci-

utia

Digitized by Google

tiua in cerebro exiſtente apprehendatur; quod ſimiliter de actu triſtitiæ dicendum eſt. Et idcircò in melancholia non eſt læſum cor, niſi per ſubordinationem potentiarum, ex eo quòd tam appetitus, quàm potentiæ cognoſcitiuæ in eadem anima ſint radicatæ: ita Galenus *in art. med. cap. 29. & 30.*

Ex his conſtat, actionem læſam & deprauatam, oriri ratione morbi, in organo facultatum principum exiſtentis. Obiicies, morbum in cerebro exiſtentem, cùm ſit extrinſecus cordi, actionem appetitus lædere non poſſe in ipſo corde exiſtentis, neq; in genere cauſæ formalis, materialis, vel efficientis. Nam actio illa appetitus ab ipſo corde elicitur, & manet in ipſo. Ergo a morbo ipſi extrinſeco variari non poteſt: & ſic læſio illa appetitus, à morbo exiſtente in cerebro non eueniet. Dic. Actio illa læſa fit à facultate inuariata, ſuppoſita tamen variatione principum facultatum, à morbo in cerebro exiſtente, cui actio appetitus læſa tribuitur, qui cæco impetu fertur in illud, quod à potentia cogitatiua, vt conueniens proponitur, oppoſitum verò auerſatur. Si igitur ratione morbi in cerebro exiſtentis, aliquid à potentia cogitatiua percipitur deprauatè, & hoc modo appetitui proponatur, hic in ipſum ſic cognitum fertur: vt quando iucunda, vt triſtia percipiuntur, & appetitus ea auerſatur, tunc hæc actio eſt deprauata, ratione morbi cerebri, non quia organum appetitus, nempe cor, ſit vitiatum, ſed actio per ſubordinationem potentiarum læſa eſt.

Ad locum verò Hip. *lib. de virginum morbis*, Dic, per propoſitam ab auctore diſpoſitionem, fieri cor ac ſeptũ tranſuerſum, non ſedem affectus, ſed ſedem cauſarum affectus: non tamen dementiæ, mœrores, ac pauores conſurgent, niſi priùs vitium cerebro communicetur. Hac ratione ſeptum tranſuerſum, priſci phrenas, hoc eſt, mentem nuncuparunt. Facilem verò eſſe cerebri ad cordis affectus ſympathiam, præſertim in melancholica diſpoſitione, inde patet: Si enim melancholicum ſit cordis intemperamentum, illicò cerebrum compatitur, non ſolùm ſanguinis illuc aſcendentis ratione, ſed quia ex ſpiritu vitali turbido, animalis nebuloſus progignitur, huic enim ille materiam præſtat. Si autem melancholica diſpoſitio ſit in cerebro per primigeniam affectionem radicata, mœror, & timor continuò premunt ægrotantem, & progenerato ſpiritu atro, cor ad melancholicam intemperiem permutat. Quare ne mireris, quòd Auicenna dixerit, in melancholia cor eſſe affectum, quod licèt dicto modo ſit intelligendum, tamen ex huius auctoris mente hæc ægritudo ſolùm in cerebro confirmatur.

Age deinde, & perſcrutator: *Vtrùm omnes potentiæ rectrices in hoc affectu lædantur?* Cùm enim *ſuprà* diximus, melancholiam eſſe mentis alienationẽ, mentiſque nomine facultates principes intelligantur, meritò dubitabis, quæ facultas in hoc affectu ſit oblæſa. De imaginatiua nulla eſt hæſitatio, prout *lib. 1. hiſt. Princip. Medic. hiſt. 37.* ex Galeni, & Aetij mente demonſtrauimus, & nunc ratione confirmo: Nam plurimi hoc morbo affecti, ſe exiſtimant eſſe gallos, alij ſe eſſe teſtas. Sed hoc eſt errare circa ſimplicia, cùm exiſtiment ſe eſſe id quod non ſunt. Ergò cùm error circa ſimplicia ad imaginatiuam ſpectet, in hoc affectu imaginatiua erit læſa.

Sed dices: Si hi non habent, quæ ſeipſos, teſtas, aut gallos repræſentent, quo pacto ſe ita affectos eſſe imaginantur? Dic, imaginatiuam ob deprauatum temperamentum, determinatas ſpecies diuerſarum rerum coniungere inter ſe, quæ ſic coniunctæ, illa monſtra repræſentant. Deinde, præter imaginationis læſionem, cogitatiuæ etiam noxam eſſe neceſſariam, efficaci ratione confirmo: Timor enim, & mœſtitia ſunt paſſiones appetitus ſenſitiui. Sed hic ad eas moueri non poteſt, præcedente ſolùm actu imaginatiuæ, niſi præcedat

A actus æſtimatiuæ. Ergo prædictæ paſſiones vt fiant, in æſtimatiua læſionem præſupponunt. Minorem ſic probo; Qui appetit, fertur in bonum cognitum, vt conueniens, ita vt nõ poſſit ferri in ipſum, niſi vt conueniens cognoſcatur. Sed non poteſt cognoſci vt conueniens, niſi ab æſtimatiua. Ergo. Vt appetitus fugiat v.g. obiectum iucundum, vt triſte & diſconueniens, neceſſe eſt quòd illud iucundum conueniens, ab æſtimatiua, vt triſte diſconueniens fuerit cognitum, quæ cognitio cùm ſit deprauata, læſionem in æſtimatiua neceſſariò ſupponit.

Inſuper pro certo affirmandum, præter læſionem imaginatiuæ, & æſtimatiuæ, ſæpè etiam memoriam eſſe oblæſam: & non ſolùm memoria, & æſtimatiua per

B conſenſum imaginatiuæ ſunt læſæ, ſed per primigeniam affectionem læſæ exiſtunt; omnes enim hæ potentiæ poſſunt lædi, ab humore melancholico in ipſarum organis producta intemperie: ſed hoc eſt lædi per primariam affectionem; cùm hæc læſio ſit à morbo in parte læſa exiſtente; ſiue cum potentiæ rectrices ſint in diuerſis locis cerebri collocatæ; ſiue in diuerſis locis magis eluceant, nihil impedit quominùs ab humore melancholico primariam intemperiem poſſint comparare, teſte Galeno 6. *epid. ſect. 8. com. 17.*

Vlteriùs inquirendum: *Vtrùm melancholici res iucundas, vt triſtes percipiant, & eas fugiant.* Hoc enim videtur difficile: Nam ſpecies rei iucundæ non poteſt repræſen-

C tare, niſi rem iucundam. Ergo cùm ſpeciem rei iucundæ, melancholicus percipiat, eam vt iucundam percipiat eſt neceſſe. Antecedens patet: Quia ſpecies eſt naturalis imago, & ſimilitudo obiecti. Ergo ipſum, vt in ſe eſt, repræſentabit.

Satisfacies huic difficultati, dicendo: quòd propter determinatum temperamentum, æſtimatiua melancholicorum, ab ſpeciebus ſenſatis rerum iucundarum, elicit ſpecies inſenſatas diſconuenientiæ, per quas obiectum iucundum, vt diſconueniens & triſte percipitur, & ab appetitu auerſatur. Sicuti enim ouis viſo lupo fugit, quia nimirum ouis æſtimatiua ab ſpeciebus ſenſatis elicit inſenſatas diſconuenientiæ, ratione quarum ouis lupũ vt diſconuenientẽ fugit: ita in præſenti contingit

D affectu. Si verò ex te hoc modo dubium ſoluente, aliquis quærat: Cur ymius lupi æſtimatiua, viſo lupo, inſenſatas ſpecies diſconuenientiæ non eliciat, ouis autem viſo lupo eliciat? Reſpondebis, ouis æſtimatiuam, propter peculiare temperamentum, quo caret lupus, inſenſatas ſpecies elicere.

Verùm hæc ſolutio vnica ratione in præſenti conuincitur: Impoſſibile enim iudico, quòd æſtimatiua eliciat ſpecies inſenſatas diſconuenientiæ, ex ſpeciebus ſenſatis rerum iucundarum; & ſic probo: Res iucundæ nullo modo ſunt melancholicis diſconuenientes. Ergo ipſorum æſtimatiua non poterit elicere ex ipſis ſpecies inſenſatas diſconuenientiæ. Antecedens patet; probatur conſequentia: Nam nulla potentia poteſt elicere ſpe-

E ciem ab alia ſpecie, niſi ſpecies quæ elicitur, contineatur in ſpecie à qua elicitur, ſaltem virtualiter. Sed ſpecies diſconuenientiæ nulla ratione continetur in ſpecie rei iucundæ. Ergo æſtimatiua ab ſpecie rei iucundæ, ſpeciem diſconuenientiæ non eliciet. Minorem probo hoc modo. Species rei iucundæ eſt naturalis imago, & ſimilitudo obiecti, & totum ſuum eſſe habet ab obiecto. Ergo cùm obiectum iucundum nulla ratione contineat diſconuenientiam, neque ipſius ſpecies illam obtinebit.

Neque ſimilitudo ouis reſpectu lupi habet paritatem: nam ſi ouis æſtimatiua viſo lupo elicit ſpeciem diſconuenientiæ, adeò hoc fit, quia obiectum diſconueniens eſt. Neque peculiare temperamentum melancholicorũ facit, vt æſtimatiua eliciat ſpeciẽ diſconuenientiæ ab ſpecie rei iucundæ, & conuenientis: alioqui enim

Digitized by Google

enim reperiretur in ſpecie repræſentatio diſconuenientiæ, quæ nulli obiecto correſponderet: quod eſt abſurdum: cùm tota repræſentatio ab obiecto, nullo verò modo à poſteriori emanet.

Dic, quòd cùm ſpecies rerum triſtium in poteoria rectrice reſeruatæ, à peculiari temperamentu exſuſcitentur adeò vehementer, vt cogitatiua perpetuò res triſtes per tales ſpecies repræſentatas percipiat, hinc accidere, vt cogitatiua tot rebus triſtibus percipiendis occupata, aliquod iucundum propoſitum de nouo, vt triſte percipiat, ex eo quòd tot obiecta triſtia potentiam totam ad ſe trahunt, vehementiúſque immutant, quàm obiectum iucundum. Ex quo fit, vt ſpecies rei iucundæ, & conuenientis, etſi rem & conuenientiam eius in ſe repræſentet, diſconuenientia tamen per tot ſpecies repræſentata, perceptionem conuenientiæ vnius obiecti obſcuret. Exemplum in promptu eſt: nam lapis quietus ſub aqua mota abſconditus, licèt ſpeciem lapidis quieti ad viſum immittat, non tamen percipitur, vt quietus, quia lapidis quies ab ſpecie aquæ motæ ſupra lapidem exiſtentis obſcuratur. Hoc modo omnia obiecta alba v. g. à potentia viſiua percipiuntur, vt colorata, ſi ante oculos vitrum reponatur, quia vitri color vehementiùs immutat: color enim, vehementior qualitas exiſtit.

Percontaberis, quo pacto verum ſit, læſionem cogitatiuæ conſiſtere in eo, quòd ſpecies exſuſcitentur à peculiari temperamento, ſi in cogitatiua ſpecies non reſeruantur ſed in memoria tantùm, vel imaginatiua, vt ex principijs philoſophiæ liquet apertè. Dic: Ad hoc vt cogitatiua actiones læſas eliciat, ſufficit quòd ſpecies in imaginatiua, & memoria reſeruatæ, à peculiari temperamento ad opus excitentur; ex quibus neceſſariò producitur in cogitatiua ſpecies, per quam deprauatè cogitatiua operatur.

Differentiæ Melancholiæ, ex parte affecta deſumptæ.

GAlenus *lib. 3. de loc. affect. cap. 7.* plura de melancholia ſelecta, miro quo erat præditus ingenio prodidit in lucem, quæ ſi in examen non trahantur, intellectu ſunt difficilia, & obſcura nimis. Duas ergo differentias melancholiæ proponit, quarum altera circumferri ſolet cerebri propria, altera totius conſenſu; ſed meliùs, vna capitis propria, altera capitis, & totius. Quemadmodum enim in quibuſdam ægritudinibus, contingit vniuerſas corporis partes quæ oculis ſubijciuntur, vna & eadem intemperie affici: in alijs verò temperamentum immutari vnius duntaxat partis, propterea quòd hæc ipſa intemperantem humorem ſola recipit, vt in tumore quouis particularis membri, cruris ſcilicet eryſipelate, mammillæ cancro, &c. Sic accidit interdum, vno & eodem melancholico temperamento cum reliquis totius corporis partibus cerebrum laborare, vbi ſcilicet vniuerſus qui in venis eſt ſanguis, efficitur melancholicus: nonnunquam verò cerebrum duntaxat, vel ſanguine melancholico ad ipſum aliunde deriuato; vel reliquo totius noxa omnino vacante, alterato eo qui in cerebro exiſtit, & facto ibidem melancholico, per flauæ bilis, aut atri ſanguinis aſſationem.

Quo pacto duæ illæ emergunt Melancholiæ differentiæ, in quibus caput vel ſolum, vel ſimul cum toto afficitur; non aliter ac in exterois vitiis contingit, quibus ſeu manifeſtioribus, Galenus comparat interna, vt per illa, tanquam per notiora manifeſtentur, quod ſæpè obſeruat, nec eſt à mente Hip. alienum: ſolet enim res diſcurſu & ratione exploratas; per ea quæ ſenſibus apparent confirmare, vt apud ipſum reperies paſſim.

His iactis adiungit eo loco Galenus, non parum ha-
A bere momenti prædictam Melancholiæ diſtinctionem, ad curandi rationem, quoniam vbi melancholicus ſanguis in vniuerſo corpore continetur, à venæ ſectione, quæ ſanguinem vitioſum euacuet, curatio auſpicanda: at ſi in ſolo cerebro redundet, ratione talis affectus neceſſaria non eſt ſanguinis detractio, quamuis ob aliam cauſam (nempe præſeruandi cauſa, vel quia fortè ſanguis etiam in corpore ſuperabundat) rectè poſſit vena ſecari; in cacochymia enim cum ſanguinis abundantia, vtiliter mitti docuit 4. *de ſanit. tuend. cap. 4.*

Pro cuius doctrinæ explicatione dubitandum: *Vtrùm melancholia in cerebro generetur?* Si enim iecur
B eſt officina humorum creandorum, quomodo extra illud atra generari poterit, maximè per aſſationem, in cerebro vſque adeò frigido? & ſi à bile flaua, ac melancholia, quas ſolùm agnoſcit atræ materias, cur etiam non à ſanguine, qui tanquam ſua fæce calidior, paratior eſt, vt ſuperaſſetur, & in ipſam commigret, præſertim ſcribente nonnunquam ipſo Galeno, vt quibuſdam legitur, *6. epid. ſect. 5. com. 25.* bilioſum corpus ſimul, & ſanguineum, fieri melancholicum, ſi ſopprimantur expurgationes. Et ſi aduſta, ſalsáve pituita creat melancholica vitia, vt Elephantiaſim & lepram, cur etiam illius non meminit?

Dic. Nullum eſt inconueniens, præternaturales
C humores etiam citra iecur creari, & per aſſationem, in membro naturâ frigido, immodicè inflammato: Iam verò licèt ex ſuperaſſato ſanguine atra generetur, nonniſi melancholiæ interuentu fit, hoc eſt, fæce & limo ipſius, vt colligitur ex 2. *de rat. vict. com. 30. § ex eodem verò aſſato, atque etiam craſſo, atra, &c.* hoc eſt, ex melancholia in quam per aſſationem immediatè vertitur ſanguis, penes ſui partes craſſiores, & ex ea in bilem atram, cuius duæ tantùm ſunt ſine medio materiæ, ſuccus ſcilicet melancholicus, & bilis flaua.

Per ſanguineum autem corpus, *lib. 6. epid. cit.* intelligendum eſt, melancholico ſanguine refertum, quæ ex hæmorrhoïdum ſuppreſſione ad partes ſuperas regurgitat, de qua ibi loquitur manifeſtè Gale-
D nus: non enim ſanguis, abſque eo quòd in bilem flauam, vel melancholiam vertatur, proximam præſtat atræ materiam.

Vtrùm autem *è pituita, proximè & immediatè melancholia generetur?* diſſidium eſt. Auicenna 1. 1. *doct. 4. cap. 1.* manifeſtè ſibi perſuadet, è pituitoſo ſucco atram bilem, caloris adurentis, aut putrefacientis appulſu poſſe progigni, quia aduſtione, & putrefactione ſeparatur humidum à ſicco, & reſoluitur, & remanet pars craſſa, & terrena, frigida, ſicca, quæ ob aduſtionem, caliditatem contraxit, acrimoniam, & nigredinem: caliditas enim excedens dum agit ſupra humidum, denigrat, & acrem caliditatem inducit. Experimento eſt, quòd poſt tertianas nothas, & febres pituitoſas, quartanæ, & vitia melancholica ſuperueniunt; cuius cauſa nulla alia reddi poteſt, niſi quia pi-
E tuita tranſit in melancholiã per aduſtionem. Id prædixit Auic. 1. 4. *tract. 2. cap. 60. §. Iam ſciuiſti, quòd melancholia præternaturalis, alia fit ex aduſtione ſanguinis, alia bilis, alia phlegmatis, &c.* & *cap. 62.* diuerſa ratione curat vtraſque, & Meſuë *cap. de quartana* ſic ait: *Fit quartana ſuccedens febri quotidianæ à pituita exuſta:* & Rhaſius 18. *contin.* ſcribit, quòd quartana fit interdum ex pituita ſicca ſalſa.

Sed huius dubij ſolutio hoc modo explicanda eſt. Pituitæ tres ſpecies præcipuæ aſſignantur à Galeno 2. *de diff. feb. cap. 6.* Vitrea, dulcis, & ſalſa. Vitream frigidiſſimam, dulcem minùs, ſalſam autem pro ſalſuginis ratione, calidam, & ſiccam conſtituit. Duæ priores proximè, & immediatè non mutantur in atram bilem: Salſam verò proximè in eam commutari poſſe, ſic confirmo. Sapor ſalſus ex commixtione partium

terræ

Digitized by Google

A terreſtrium ſubexuſtarum cum ſubſtantia dulci, aut inſipida concinnatur, vt Ariſt. 4. *probl. vlt.* edocuit. Cum igitur plures ſint in pituita ſalſa partes terreſtriores exuſtæ, naturæ atræ bilis vehementer ſimitimæ, has per ampliorem exuſtionem, potiſſimùm cum calidæ ſint & ſiccæ, in bilem atram facili negotio migrare poſſe, non eſt dubitandum.

Neque obſtat maxima diſtantia albi à nigro, ob quam alba ſubſtantia reddi non poteſt nigra, præſertim cùm viuente animali, eò non feratur caloris excandeſcentia, vt humores complete exurat, in cineremque vertat: nam multæ reperiuntur candidiſſimæ ſubſtantiæ, quæ remiſſiori calori quam ſit calor cordis, diu expoſitæ, atrum colorem induunt. Sed & intra corpus humanum, ex albo ſabulo, diu in renibus, aut veſica detento, caloris vi, ſabulum, aut calculum conflari ni- B grum videmus, nulla alia præter diurinam moram, & immodicum locorum calorem, accedente cauſa. Si ergo hæc eueniunt, quid obſtabit illud perinde pituitæ ſalſæ euenire poſſe?

Poteſt igitur pituita ſalſa in atram proximè migrare, idque per medios colores, acquiſito ſcilicet prius cineritio, deinde ſubnigro. Conſpicimus enim pſoram à ſalſis ſuccis in elephantiaſim proximè interdum degenerare; exuſtione enim amplius craſſeſcit, tum in atram vertitur, quæ eſt proxima elephantiaſis cauſa. Quòd verò cæteræ pituitæ ſpecies frigidæ, in atram bilem proximè commutari non poſſint, probabilitate non vacat: Si enim excedentis caloris vi, e frigida pituita ſimplici, & nullo alio infecta ſucco, nonniſi al- C bus calculus proximè producitur; multo rectiùs per actionem eiuſdem caloris, in eadem pituita manente adhuc humoris forma, albedo manebit, præſertim cùm frigidus is ſuccus, craſſus, & lentus, incendio ſit ineptiſſimus. Accedit præterea ob eximiam eius tenacitatem, & craſſitudinem, vt caloris tantam actionem non ferat, quin antequam calor mutetur, euolutis partibus tenuioribus, craſſiores relinquantur albæ, in mucoſam, aut gypſeam pituitam verſæ.

Inſtabis hoc modo. Calor temperatus ex pituita, facit ſanguinem, & immodicus ex ſanguine, facit atram bilem. Ergo immodicus ex pituita faciet atram bilem. Futilis obiectio: Nam per actionem intenſi caloris, & immodici, ſi non fit è frigida, & naturali pituita ſan- D guis, fieri tamen poteſt pituita mucoſa, & ampliùs agente calore gypſea; quippe quæ ab immodico calore indurata; non ad atrum, ſed album peruenit colorem: albus enim tophus, qui procul dubio pituita indurata eſt, in morbo articulari, è viſcida pituita, intempeſtiuo acrium, & calidorum pharmacorum vſu conflatur, vt docuit Galenus, 10. *ſec. loc. cap.* 2. Hæc eadem dura pituita in pectore nonnunquam, & ſpiritalibus partibus, validi caloris ope progignitur, vt conſtat ex Hiſtoria Gal. 4. *de loc. vlt.* illius, qui ex pulmone veluti grandinem expuebat.

Attamen multa ſunt quæ obiici poſſunt, quæ breuiter expendere oportet. Primum, quia Galenus *loc. cit.* agens de generatione atræ bilis, huius non conſtituit materiam, pituitam. Secundum, Gal. 2. *de facult. cap.* E *vlt.* laudat ſententiam Eraſiſtrati, qui præter ſanguinem, decem humorum differentias conſtituit, quinque bilis, vt conſtat 10. *ſimpl. cap. de felle*, tres pituitæ, 2. *feb.* 6. & duas atræ bilis, alteram ex flaua bile, alteram ex melancholico ſucco. Si ergo atra bilis ex pituita generaretur, humorum differentiæ plures eſſent conſtituendæ. Tertium, quòd Gal. 3. *de loc.* 7. huius ſpeciei bilis, atræ haud meminerit. Quartum, quòd eodem loco tradat cerebri Epilepſiam, quæ à pituita fit, paratam in aliã affectionem permutari, melancholiam verò haudquaquam efficere. Quintum, Galenus 1. *de ſaru't.* 10. aſſeuerat, non fieri tranſitum de extremo ad extremum, niſi per medium: Patet in bile flaua, quæ antequam fiat atra, per multas ſpecies tranſit bilis præter A naturam. Ergo pituita cùm magis diſtet ab atra bile; in hanc nonniſi mediis aliis humoribus tranſire poterit. Sextum. Pituita quando ab excedente calore immutatur, ſi eſt tenuis & aquea, inſenſibiliter reſoluitur; ſi tenax & craſſa, in tophos vertitur, lapides, & gypſeam; ſi non eſt tenax, putreſcit, & fit ſalſa: ſi eſt naturalis, & calor eſt potens, tunc elaboratur, & in ſanguinem conuertitur. Nullo ergo modo in atram tranſit. Vltimum Ariſt. 4. *meteor.* 9. affirmat, aquea non poſſe aduri, nec denigrari. Ergo pituita cùm aqueam habeat naturam, denigrari non poteſt. Ita apud Gal. 2. *progn.* 46. ex pituita aſſata in thorace à torrente calore, excernitur pituita craſſa, glutinoſa, candida.

Sed non ob hæc Galeni doctrina deſerenda. Dic ad B Primum. Galenus agens de generatione atræ bilis, frequentem materiam aſſignat, quæ eſt ſuccus melancholicus, aut flaua bilis; pituita verò ſalſa, rarò in atram tranſit. Hoc voluit ſignificare Auic. *loc. cit.* dum ſic inquit: *Cholera nigra generatur ex melancholia naturali, aut ex flaua bile, ex pituita autem rarò, & parum.* Secundum & tertium eodem modo perſolue. Ad quartum dic, quòd quando in cerebro pituita abundat pro Epilepſiæ generatione, impoſſibile ſit generari melancholiam, niſi excellens caliditas adſit, quæ exurens pituitam, hãc ad atram commutet. Ad quintum dic. Verum eſſe, de extremo ad extremum non fieri tranſitum niſi per medium: ſed quantò plura ſunt media, tantò facilior eſt tranſmutatio. At interdum non repetitur medium, C ſed vnicum tantùm. Ita Farina, quæ alba eſt, & Lana candida, & multa alia igni admota, ſine mediis coloribus denigrari ſolent, & ſi quis color medius eſt, eſt fuſcus, aut cineritius. Cùm ergo pituita ſalſa ſit cineritia, proximè & immediatè in atram bilem poterit tranſire. Neque perfectam nigredinem expectes in hac atra bile, neque ad hanc abſolutè neceſſaria eſt nigredo: ſed quæ ex melancholico ſucco fit, ſuaptè ſponte nigro, nigerrima erit; ex ſanguine, poſt ipſam, minorem nigredinem habet, ex bile; pituitæ verò, dilutiſſima quædam nigrities ſufficit, candoris plurimum habens. Ad ſextum patet ſolutio ex dictis. Vltimum ſolues ſi dicas, aquoſa omnino, quum nihil habeant terrenum quod reſiſtat, nec poſſe exuri, nec denigrari; contra tamen accidit, ſi ea aliquid terrenum, D & craſſum ſortiantur, de quorum numero eſſe pituitam ſalſam, nemo non videt; nam humidiſſima, vt aqua, & omnis terræ expertia, nequeunt vri, quoniam in his nihil eſt quod vſtionem ſuſtineat. De pituita verò conſtat ſuperaſſari, craſſam, & glutinoſam reddi, quoniam terram continet, quæ ignem poteſt ſuſtinere.

Pergamus vltrà, & reliquas de hoc argumento quæſtiones vtiles explanemus. *Verùm Galenus ex habitu, temperatura, & conſtitutione corporis, rectè collegerit, an melancholicus ſanguis in vniuerſo corpore, vel cerebro coaceruetur?* Nam 3. *de loc. affect. c.* 7. ex conſtitutione nigra, gracili, hirſuta, latis venis prædita, melancholicum humorem in toto redundare aſſeuerat; E è contrà, ſi ſit alba, pinguis, mollis, & anguſtis venis conſtet.

Verùm hæc videntur obſcura, ob rationes plures, & primò ſic: Humores videntur multiplicari in corpore, pro ratione conſimilis temperamenti à quo elaborantur. Atqui melancholiæ temperies frigida eſt, & ſicca, Ergo illius abũdantia magis accreſcet in frigida, ſiccáque natura. Sed huius conſtitutio alba eſt, modicè pinguis, anguſtis vaſis prædita, glabra, non hirſuta, *lib. art. med. cap.* 59. Igitur, &c. Confirmatur, quoniam balbi ſunt atrabilioſi, 2. *Epid. ſect.* 6. *verſus princip.* & 11. *probl.* 38. horum autem natura, frigida & ſicca eſt. Quòd frigida, conſtat ex Gal. 1. *Epid. ſect.* 2. *com.* 78. vbi de blæſis: Quòd ſicca, elicitur ex eodem, 6. *Aph.* 32.

quomodo legumina vniuerſaliter conſtituit melancholica, & inter olera, ſolam Braſſicam? Quidve terreum habet vinum quantumuis craſſum, quod ſui, & corporis calore attenuari non poſſit, & in ſanguinem probiſſimum, cui ſimile eſt, conuerti?

Dic. Non deſinunt eſſe terrea, craſſa, & melancholica, quæ ex ſe talia ſunt, licet in quibuſdam naturis magis, in aliis minùs. Nec vrget ſimilitudo proborum alimentorum: multò ſiquidem facilius eſt, & frequentius, proba quam mala, in bona & meliora commutari. Quod attinet ad leporicam carnem, multi putant ex ea plus melancholiæ ſeparatæ generari; at verò ex vaccina, & aliis frigidis melancholicis eduliis, multò plus craſſi, melancholicique ſanguinis, ſcilicet ob attenuantis, & ſecernentis caloris copiam. Sed manifeſte redarguuntur ex Galeno *loc. cit.* tribuente maiorem vim leporinæ, ad melancholiam in toto augendam: quod falſum omnino foret, ſi vaccina copioſiorem ſanguinem melancholicum gigneret. Nec obſtat, quòd hæc frigidior ſit, & craſſior, & ad ſimilem ſuccum multiplicandum accommodatior, quoniam ex valde terreis plus ſtercoris ad inteſtina, quam melancholiæ ad hepar ſecedit: nec huius humoris copia cum frigido habitu ſimpliciter conuenit, vt diximus, & euidenter colligimus ex Gal. *loc. cit.* dum ait: *magis ex hircina, & taurina, quàm ex vaccina, & caprina augeri, & multò plus ex leporina*. Non exiguam autem præſtat incrementi occaſionem, permixtio aromatum quibus lepores parari ſolent; ac proinde non ſolùm maiorem copiam melancholici ſanguinis, ſed & craſſiorem gignit, cu quo ſtat, & meliorem, quemadmodum de ſuilla ſcripſit Galenus, *3. alim. cit.* Minùs obſtat, leporis ſanguinem tenuiſſimum eſſe, quò craſſam, & melancholicam non iudicemus carnem: nec enim ſemper cum ſanguine membra conueniunt, vt patet in frigida ſicca totius temperie, quæ humidi, & pituitoſi fetax eſt; & in vaccina carne cum ſucco ſuo collata, quæ cum arida ſit, ius facit ſuauiſſimum. Nec mirum, quoniam ſicut illa quæ à toto abſcinduntur, totius naturam ſapiunt, ita quæ veluti purgatione quadam ſecernuntur, tanquam aliena magis aduerſari, quam ampiexari oportet: Hinc iuxta dura oſſa caro dulcior, mollior, & ſuauior; vaccinum lac butyro abundat, contra carnis naturam. Cur igitur cum tenuiſſimo leporis ſanguine, melancholica, & craſſa non erit caro? Quam ſane ſi in morbis longis admittit quandoque, pituitoſi ſunt indigentes exſiccatione, non melancholici, quia lepore maximè offenduntur.

Iam verò legumina, præterquàm quòd flatu abundant, melancholica, & terrena eſſe ex eo fit manifeſtũ, quia ex terra per æſtatem vſta, areſactáque vltimò prodeunt: Olera autem omnia per naturam ad melancholiam declinare inficiamur, cùm potiùs ad aqueos, crudóſque ſuccos inclinent, quod omnibus ferè plantarum foliis commune eſt, vtpote primo vere ex madente adhuc terra prodeuntibus. Craſſum verò, nigrúmque vinum, cùm totum ferè tranſeat in ſanguinem, talem efficit, quale ipſum ex ſe eſt.

Sequitur illius quæſtionis diſputatio: *Vtrùm ex anteacta vitæ regimine cognoſci poſſit, an melancholicus ſanguis in cerebro, an in toto corpore abundet?* Nam *3. de loc. affect. 7.* affirmat, ex reliquo anteactæ vitæ regimine, à quo corpus calidum & ſiccum redditur, atque adeò aſſantur humores, & in atram bilem conuertuntur, vt laboribus, ſolicitudinibus, vigiliis, &c. id coniectari; & ad firmandam coniecturam non parum habere momenti, præſentis, præteritíque temporis ſtatum reſpicere, regionem, & laborantis ætatem, arbitratur, in quibuſdam ſiquidem magis, in aliis minùs ſuccus melancholicus procreatur.

Sed contrà facit vnum firmiſſimum argumentum, quòd labores, vigiliæ, & ſolicitudines, potiùs calefa-

A ciendi, quam infrigidandi vim habeant: cùm igitur melancholia de genere frigidorum ſit, non bene coniectabimus eam in corpore redundare, quantumuis illa præceſſerint. De tempore verò, regione, & ætate quæri non immeritò poteſt, quænam inter illa magis apta ſint ad illius humoris multiplicationem.

Dic. Quæ corpus vehementer calefaciunt & exſiccant, humores aſſando, in melancholicam, & terream conſiſtentiam commutant. De tempore manifeſtum eſt, ex Gal. *3. Aph. 20. & alibi*, eſſe autumnale (non minùs quam æſtiuum bilis, vernum ſanguinis, hyemale pituitæ) præ cæteris ferax melancholiæ. Quũ enim humores ab æſtate ſuperaſſatos excipiat, nec ad habitum corporis euacuet, & diffundat, ſed intra corpus contineat, *22. cit. lib. in com.* eos ſua frigiditate in-

B craſſans, & infrigidans, conuertit in melancholiam, & atram præſertim adauget; & non aliter coaceruari diximus in frigida ſicca temperatura, ex tempore contracta; calida tamen ſicca ex natura: licèt enim omnis inclinans, ad ſeipſum per antecedentes ætates collatus, frigidus & ſiccus ex tempore ſit; non omni tamen modo per inclinantem ætatem melancholia abundat, ſed vel maximè bilioſo per naturam, nempe quia in pituitoſo alimentum non perducitur ad exactam ſanguificationem, ideóque nec melancholia, ſanguinis fæx aceruabitur: in temperato, non excedit: in bilioſo autem, cùm per exceſſum aduratur, neceſſe eſt in declinante ætate, euaneſcentibus iam ad huiuſmodi reſolutionem magna ex parte ignis portionibus, plurimum

C terreum exuſtum manere, & atram accumulari. De ætate, & regione, illud ipſum quod de temperatura exiſtimandum.

Alia tamen quæſtio ſuperioribus adiicienda: *Vtrùm ex cura per venæ ſectionem tentatiua, cognoſci poſſit, an melancholicus ſanguis in toto, an in cerebro redundet*. Galenus *enim 3. de loc. cit.* ex hac curatione reliqua omnia confirmari aſſeuerat, plenámque, certam, & infallibilem fieri notitiam: ſi enim mediam venam ſeces, & effluens ſanguis melancholicus apparuerit, eum in totò abundare fit euidentiſſimum, ac proinde audacter extrahendum pro ægrotantis viribus: quòd ſi tenuis exeat, protinùs ſupprimendus, nec diutiùs fluere permittendus, putandumque morbi occaſionem à melan-

D cholico ſanguine præſtari, non totius, ſed qui in ſolo cerebro abundet.

Obiicies ſic. Si quatuor priora, quæ hactenus ex Galeni doctrina protulimus, vera ſunt redundantis melancholiæ documenta, impoſſibile eſt ſecta vena, nigrum & infectum ſanguinem non exire. Ergo ſuperfluè additur quintum, ex tentante phlebotomia. Deinde, ſi ex menſium, vel hemorrhoidum ſuppreſſione, melancholicus ſanguis in toto redundet, poplitis, vel pedis vena priùs ſecanda venit, ex Gal. *lib. de curand. rat. per ſang. miſ. cap. 11. & 18.* Ergo perperam Galenus iubet ſine diſtinctione ſecare cubitum; imò diminutè, non explicans, dextrúmne, an ſiniſtrum, quod maximè neceſſarium erat: nec minùs aberraſſe videtur, communem, nigrámve eligendo venam; quia

E ſicut in Mania, baſilica, ſiue iecoraria primùm ſecatur, ex Meſuë *cap. prop.* ita in Melancholia agendum; vtrobique enim iecoris vitio redundant in toto atrabilioſi humores, vel ſimpliciter melancholici. Igitur, &c. Demum frequentiſſimè accidit, vt deprauato ſanguine in venis abundante, ſubtilis primùm, & bonus extrahatur, ſequatur verò atrabilarius, & corruptus. Ergo non eſt confeſtim ſupprimendus, licèt tenuis fluat, non niger & craſſus, ſed fluere permittendus, vt vtiliter ſuadet Auic. *1. 3. cap. de cura Melancholia*: & ex conſequenti, &c.

Dic. Rhaſis *1. contin. cap. 2.* totum ſanguinem putat fore nigrum, vbi melancholia redundat in toto, ideóque ſi facta melancholico phlebotomia, craſſus, &

niger non exit, deceptum fuiſſe Medicum in opinione ſua. Sed non tollit hoc, ad maiorem certitudinem, vt commendat Galenus, venam aperire, & cubiti primùm; etiam in melancholici ſanguinis redundantia, ortâ à menſium, vel hæmorrhoïdum ſuppreſſione diuturna, ad totius plenitudinem deponendam, præcipuè ſi magna fuerit: Et quamuis ipſe *lib. de ven. ſect.* ſine diſtinctione loquatur, fortè intelligendus, vbi retentionem ipſam curare intendimus, nec ingens datur in ſuperioribus plenitudo; *lib.* verò 3. *de loc. aff.* iubet communem ſecare, habito reſpectu ad totum, & ad caput ipſum affectum: ratione cuius, poterat etiam eligere humerariam, cephalicam, ſeu externam, & ſiniſtri quidem brachij, quia in ſiniſtra parte melancholia copioſior eſt. Baſilica autem dextra in Mania ſecanda eſt, quia magis reſpicit affectus originem, iecur ſcilicet, cuius immodico calore humores aſſantur, & flaua bilis augetur, vt plurimùm Maniæ auctor, *6. Aph. 21. & 56.* & *2. de cauſ. ſympt. cap. vlt.*

Vltimò, quia verſus interiora ſanguis ſæpè infectus exiſtit, ſi ſigna adſint melancholici per corpus redundantis, præſtat iuxta Auicennæ conſilium, etiamſi tenuis, & fluidus fluere incipiat, non illicò ſupprimere: maximè quòd melancholicus vtpote craſſus, & tardus ad mouendum, difficilè ad longinqua, & externa mandatur; propter quod ſuadent plures, poſſe ſecurè diuerti ad propinqua, non ſic calidos, & tenues.

Differentia Melancholiæ, ex parte humoris deprompta.

MElancholiæ cauſas antequam proponam, ſatius duxi eius differentias, & circa has dubia ardua exponere: vt nihil relinquatur ignotum eorum, quæ ad probè curandum conferunt apprimè. Sed priùs proponendum, quòd duplex eſt melancholia, alia enim eſt naturalis, altera præter naturam: Illa in qualitatibus, & in ſubſtantia terræ ſimilis eſt, eſt enim frigida & ſicca, grauis, & craſſa, & vocatur fæx, limus, & hypoſtaſis ſanguinis: nam qualis eſt amurca in oleo, & fæx in vinis craſſioribus, talis eſt melancholia in ſanguine; quare meritò ab Auic. ſanguinis turbulentia nuncupatur, quando enim in debita proportione non miſcetur, ſanguinem turbat, & denigrat.

Eſt & altera melancholia præter naturam, quæ non generatur per reſidentiam, ſed per aduſtionis viam, & ſic in cinerem conuertitur: non quòd ſit veluti cinis, qui ex lignis aduſtis generatur, cùm enim ſit humor, non poteſt eſſe ſine humiditate, tamen eam conſiſtentiam acquirit caloris vehementia, quæ cum natura humoris compatitur. Hæc ex ſucco melancholico naturali aduſto, & ex flaua bile aſſata generatur, media vitellina, porracea, æruginoſa, & cærulea: & ſicut putrefactio in termino, eſt corruptio, & mutat ſpeciem; ſic aduſtio, quando eſt vltima, ſolet mutare ſpeciem, & ſine cauſa vniuoca particulari, ex diſpoſitione materiæ, effectus à cauſa naturali producitur. Hæc ex ſanguine aduſto etiam generatur: *Sanguis enim cùm aduritur, & putreſcit, pars tenuis vertitur in bilem, & craſſa in atram, 2. feb. 9.* & *2. criſ. 12.* De his omnibus ſpeciebus ſingulatim peragendum.

Et primò ſic? *Vtrùm melancholia ſit humor?* Nam ſi definitionem humoris contemplemur, qui nihil aliud eſt, quàm *ſubſtantia quædam humida, liquida, & fluida, t. 1. doct. 4. cap. 1.* & ita oportuit eſſe vt in membra laberetur, inueniemus melancholiam non eſſe humorem, cùm frigidum ſiccum ſortiatur temperamentum, nec humida, liquida, aut fluida ſit. Nec ſatisfacies dicens, eam actu quidem humidam, ac fluidam eſſe, vi tamen, & potentia ſiccam; humores autem eſſe determinandos, non ab iis quæ actu, ſed vi & potentia habent, *t. de temp. 9.* & *2. c. 6.* quemadmodum & vinum dicit ſiccum

A *8. ſimpl. cap. prop.* & *5. Aph. 5.* quoniam tale eſt potentiâ, licèt actu humidum. Nam etiam humorum temperamenta ſæpe tactu inquirit, *lib. de nat. hum. com. 32.* ac ſi talia ſint dicenda, qualia actu apparent, de quibus ſolùm tactus iudicat: & ſæpè Galenus de vitreo humore loquens, frigidiſſimum appellauit, eò quòd tangenti frigidiſſimus apparuit: & *2. Aph. 21.* & *3. de cauſ. pulſ. vlt.* & *1. acut. 22.* vinum etiam humidũ nuncupat, quia humiditatem habet actualem; ac ſi denominationem ſortiantur res ab iis, quibus actualiter conſtant: quo pacto ſæpe de medicamentis iudicat. Quare, &c.

Dic. Etiam humores illi, qui incinerati dicuntur, quandiu ſub forma humoris permanent, fluidi ſunt, & humidi: non enim per aduſtionem omni ſuo humore priuantur, inſtar lignorum cineris, ſed ad ſummam humorum ſiccitatem perueniunt, cum quo ſtat, fluidos adhuc & liquidos exiſtere actualiter; quod omnibus commune eſt, licèt inter eos quidam ſint ſuapte natura, vi, & potentia ſicci, quemadmodum alij, vi & potentia humidi: omnes tamen intra corpus, non aliter ac medicamenta in actum reducti ſunt, vt ſanguis calidus humidus; pituita, frigida humida; bilis, calida ſicca; melancholia, frigida ſicca: ac proinde Galenus cùm tactu explorat humorum temperiẽ, & partium corporis, eámque eſſe pronunciat; quam ſenſu dignoſcit, de humoribus agit prout intra corpus exiſtunt, cùm verò vi & potentia tales appellat, extra corpus conſiderat, licèt non eodẽ modo omnes è corpore prodeuntes ſua temperamenta ſeruent. Sanguis enim quanquam vbi primùm egreditur, manifeſto calore ebulliat, atque ita actu calorem præ ſe ferat, paulò pòſt tamen concreſcit, & in frigidum ſiccum grumum cõmigrat, nullâ priſtini temperamenti potentiâ relictâ. Atra, flauáque bilis, vomitu, aut ſeceſſu eiecta, actu fluida humidáque prodeunt, ſicca autem ſolâ potentiâ: calor tamen in bile, & actu percipitur, & potentia manet, erodit enim & mordicat, etiam diu in felle ſeruata. Non minùs etiam frigiditas actu, imò & potentia in pituita ſeruatur, tacta ſiquidem refrigerat, & per febrẽ excalfacta, ac in vapores reſoluta ad cutem accedens, innata frigoris potentia in frigidũ ſudorẽ conuertitur.

Ex his ad argumentum: Si melancholiam intra corpus conſideres, non ſolùm potentiâ, ſed actu etiam frigida ſicca dicenda, & cum ea ſimul liquida ac fluida ſubſtantia, qualis cùm deiicitur, apparet. Atque ideò, ſiue per illa definiantur humores, quæ actu habent, ſiue per illa quæ potentiâ, cùm eam etiam intra corpus retineant rectè definietur melancholia, frigidus ſiccus humor. Quòd ſi extra corpus humida tactu percipitur, ſatis eſt ſuapte natura ſiccam eſſe potentia, vt ſicca ſimpliciter dicatur: humores enim, imò & medicamenta extra corpus, potiùs per ea, quæ vi & potentia habent, definientur, quàm per ea quæ tactu præ ſe ferunt, quoniam ſecundùm ſuas potentias, & qualitates agunt, ratione quarum medicamenta, hoc eſt, à qualitate agentia dicuntur. Et ita vbi Galenus vinum pro medicamento aſſumit, hoc eſt, prout intra corpus poteſt agere, illius temperiem immutãdo, calidum ſiccũ definit, quarum qualitatũ neutrã ad tactum oſtendit; humidum autem, ſecundùm quod alimenti rationem ſubit, & à materia operatur. Si quando verò medicamenta talia appellat, qualia ad tactum apparent, non diſſimiles erunt actuales, & potentiales qualitates.

Quare ſuccus ater, quartus eſt humor, tum ab omni bile, tum à duobus reliquis humoribus diſtinctus, & corporis conſtitutioni, æquè atque ipſi, neceſſarius. Frigidus namque & ſiccus exiſtens, materiam præſtat opportunam nutriendis oſſibus, neruis, venis, arteriis, cartilaginibus, membranis, & reliquis partibus ſimili temperamento præditis. Sed quid reſpondebis Hippocrati *lib. de genitura, num. 5.* ſuccum atrum humorum numerum non referenti, dum ſic ait: *Sunt autem qua-*

tuor

Digitized by Google

tuor humorum ſpecies, ſanguis, bilis, aqua, & phlegma? Nam *lib. de natura humana*, & ſæpe alibi, quatuor hos humores eoumetat, ſanguinem, bilem flauam, bilem atram, & pituitam. Quare ne te anxium reddant ſententiæ plures, Hippocratis libris inſertæ, quæ ſi ad vltimum ducantur examen, quemuis lectorem ancipitem reddent, & maxime illa prolata in *lib. de genitura*, quem non eſſe Hip. Magni genuinum fœtum, ſed Hip. Theſſali filij, patet ex Galeno *6. epid. ſect. 1. com. 29.* qui librum *de morbis* eſſe adulterinum firmat, quòd auctor illius libri, nempe Theſſali filius, quatuor humores illis nominibus enumeret. Vel ſi per aquam quæ in liene continetur, melancholiam intelligas, rectè dubium perſolues, quoniam is ſuccus lienem obſtruens, aquam intercutem excitare ſolet.

Vtrùm melancholicus ſuccus ſit ſanguinis fæx, differàtque à bile atra, & denigrato ſanguine: conſequenter eſt dubitandum. In ſanguinis generatione, humor qui ſupereminet floris inſtar, bilis appellatur; ſubſidet fæx ſeu ater ſuccus, qui melancholia dicitur, nam ſuccus melancholicus à fæce ſanguinis non eſt diuerſus. Neque dicas, quòd ſanguinis fæx, ſanguis eſt, nec diuerſam ab eo nanciſcitur naturam: & quòd melancholicus ſuccus, frigidus & ſiccus eſt; ſanguinis autem fæx, calida, & humida: quia & fæx vini, & olei, ſuorum humorum naturam agnoſcunt: & quòd ſanguinis fæx gelatur, ſicut & ſanguis ipſe; ſuccus autem melancholicus non gelatur: Nam ſicut fæx vini, vinum non eſt, nec olei, oleum; ita etiam limus ſanguinis ab ipſo ſanguine diſtat. Fæx autem vini, atque olei, frigida eſt & ſicca, niſi quatenus vini, aut olei aliqua ſubſtantia cum ipſis retinetur. Sanguinis præterea fæx, nec gelatur, nec fibras habet.

Deinde longo diſcrimine inter ſe differunt, melancholicus ſuccus, bilis atra, & denigratus ſãguis, *4. Aph. 21.* Negamus tamen hunc ad aliquam ex melancholiæ ſpeciebus referendũ eſſe, quum ab illis ſit valde diuerſus, non ſolùm nomine, ſed & re ipſa: ſanguis ſiquidem extra venas diſcedens, deſinit omnino eſſe humor, nec in alium quempiam conuertitur, ſed totus concreſcens migrat in grumum thrombúmve, à cuiuſvis humoris natura ſatis alienum, *lib. de atra bile, cap. 2.* Quare illius deiectio, iudicio, notis, & curatione ab aliis nigris plurimum differt: Iudicio, quia nigratus ſanguis, quamuis præternaturalis ac prauus, ſæpe ſine periculo excernitur, *4. Aph. cit.* Non ſic bilis atra, cuius excretio perpetuò exitialis eſt, maxime ſi ad morbi initium fiat; ſuccus autem melancholicus, dubius, & ſuſpectus *2. prorrhet. ſect. 2. com. 37.* & *2. prog. 46. & 48.* Notis verò ſeparantur, quoniam ſolus ſanguis inter humores concreſcit, & inſpiſſatur, vbi effluxerit, *4. de hiſt. animal. c. 19.* & *2. de partib. animal. c. 4.* reliqua autem duo, liquida & fluida prodeunt, & talia etiam permanent, *lib. de atra bile, cap. 3.* Quibus autem indiciis bilis atra, & ſuccus melancholicus inter ſe diſtinguantur, colliges ex Gal. *3. de loc. 7.* & *lib. de atra bile*, & *4. Aph. cit.* & *lib. 14. meth. c. 2.*

Vtrùm melancholicus ſuccus acidus ſit? controuerſum eſt in doctrina Galeni, qui *3. de loc. cit.* & *4. Aph. 21.* illi acorem denegat. Contra *lib. 5. de vſu part. c. 4. in fin.* agens de recremento melancholico, dicit eſſe acerbũ, & acidum: & *3. acut. 38.* non modò acidum eſſe huiuſmodi ſuccum, ſed plurimum acoris habere prædixit. Hæc repugnantia hoc modo ſoluenda. Melancholia cùm ſit frigida, ſicca, & terrena, neceſſariò acerba, & acida eſſe debet: verùm cùm ſit fæx ſanguinis, ab huius benignitate exui non poteſt, neque bilis, à dulcedine illius: & hac de cauſa aliquo modo obſcuratur, cùm illi ſapor ſanguinis ſit contrarius, *lib. de atra bile, cap. 3.* quo loco de ſucco melancholico, & eius excretione agens, non habere manifeſtam aciditatem aſſeuerat, quia à dulcedine ſanguinis obſcuratur. Hoc A ſignificauit Auic. aſſerens habere medium ſaporem inter dulcem, & acerbum. Quando autem melancholia ſanguinis dulcedine eſt deſtituta, qualis eſt illa, quæ ex liene poſt illius nutritionem confluit in ventriculum, veluti ſuperflua & excrementitia, hæc acida & acerba eſt manifeſtè.

Vtrùm atra bilis acida ſit? Reſpondet Gal. *4. Aph. 23.* hoc modo. Dum ſuccus melancholicus ſuam naturam ſeruat, & corpus rectè valet, ſanguinis dulcedine, cuius ipſe eſt limus & fæx, diluitur, vnde eius acor occultatur. Dum verò torretur, & atra bilis fit, ſanguinis dulcedine amiſſa, mordax fit velut acetum, tunc enim acorem ſincerum oſtendit, quem antea ob mixtionem non oſtendebat. Hoc modo bilis nigra acida eſt. *3. acut. cit.* quum ſcilicet præter naturam habenre corpore, B & ſincera, & impermixta fuerit.

Aduertere tamen oportet in dignotione atræ bilis, nomine acoris non eſſe intelligendam guſtabilem qualitatem, ſed alteram innominatam, mouentem odoratum, atque guſtum, vt *lib. 4. ſimpl. 22.* monuit Galenus. Quòd autem atra bilis ex odoratu innoteſcat, *cit. de atra bile* ipſe confirmat. Deinde atra bilis acida eſt, non omnis, ſed ea quæ à ſucco melancholico eſt facta: nam quæ acerba, & auſtera ſunt, in acidum ſaporem, vlteriùs calfacta verti poſſunt; amara verò, aut dulcia, vſtione acida non redduntur: Dulce enim vſtione amareſcit; amarum verò vſtione, aut non amittit amaritudinem, aut in ſalſum commutatur, quum nimirum aliquod aqueum cum ea permiſcetur.

C Hoc loco aliam celebrem quæſtionem non diſſimulabo, quæ ad hoc negotium explicandum eſt vtiliſſima. *Vtrùm omnis atra bilis exuſta, à prædominio calida ſit, an frigida?* Auctores enim, qui caput de Maniæ curatione conſcripſerunt, quæ ab aduſta bile ſcaturit, remedia magis frigida, quàm calida offerenda imperarunt: & Alexander *lib. 12. cap. de quartana*, medicamenta frigidiſſima commendat, imò in Galenum inuehitur, qui *1. ad Glauc. cap. 11.* omnem quartanam curandam eſſe calidiſſimis antidotis ſtatuerit.

Sed ante dubij ſolutionem, vnum aduerte tanquam indubitatum ex *9. ſimpl. in proœmio*, res calidas, & acres per combuſtionem, (intellige abſolutam, & completam) ſeipſis calidiores non remanere, ſed terreſtriores; D reſolutis nimirum hoc opere pluribus partibus tenuibus & calidis, relictis craſſioribus frigidis. Cæterùm frigidæ ſubſtantiæ, à combuſtione, ſeipſis minùs frigidæ manent, propterea quòd empyreuma relinqui neceſſe eſt. Ex iis conſtat, atram bilem ex ſucco melancholico exuſto, vel à ſanguine retorrido genitam, ſpatio temporis à prædominio frigidam reddi, non obſtantibus igneis partibus ex incendio acquiſitis: licèt dum adhuc ſuccus aduritur, & per aliquod tempus poſt aduſtionem, partes calidæ ab ignitione relictæ ipſum planè calidum reddant: quippe cùm atra bilis illa in vaſis, neceſſariò cum ſero, & aliis ſuccis diu ſit permixta, neceſſe ferè eſt, vt ſpatio temporis quàm plurimas igneas, & tenuiores partes in ſeroſitate illa deponat, & tandem terreſtrior, frigidáque remaneat, vt E cineri contingit. Præſertim cùm quotidie noua ſeroſitate ex aſſiduis potionibus permiſceatur.

Audi Galenum *lib. 3. de cauſ. ſympt. cap. 2.* *Non igitur ſicuti congelatus ſanguis, Græcè thrombos dicitur, ſanguine fit perfrigerato, ſic etiam nigra bilis efficitur; ſed potiùs à ſanguine ſupra modum concocto, & efferueſcente, atra bilis efficitur: frigida quidem, eo quòd terrea; caloris autem particeps, ſicut cinis, & acetum.* Neque obiicias, nigram bilem tum acriorem, tum maligniorem eſſe flaua, ac proinde calidiſſimam: nam hoc veriſſimũ eſt, dum adhuc humor aduritur, vel non multo interpoſito tempore ab aduſtione, præſertim ſi atra bilis è flaua materiam habeat; hanc enim omni tempore manere calidam, & acerrimam, cùm materiam habeat

S 3 cali

Digitized by Google

calidiſſimam, vetiſimile eſt: ſed quod tractu temporis ſpecies aliæ atræ bilis, frigidæ a prædominio reddi poſſint, nihil obſtat, licèt ſemper ſint caloris participes, vt acetum, & cini. Exemplo ſit, quòd quartanâ à ſanguine exuſto laborantes, poſt concoctinnem calidiſſimis antidotis non irritantur, imò iis adiuti ab ea immunes euadunt, quod non acciderat, niſi bilis atra ſpatio temporis plures amitteret igneas partes calidas, craſſioribus frigidis relictis. Aſſignatur ergo aliqua bilis atra, magis frigida, quàm calida, multo tempore nempe ab exuſtione.

Puriò è re medica hîc erit breuibus excutere: *Virùm atra bilis ex ſucco melancholico, ſit deterior eâ quæ ex flaua bile generatur?* Galenus 6. *Aph.* 58. minùs prauam eſſe atram bilem ex ſucco melancholico, quàm ex flaua bile ortam, aſſeuerat, ſic enim ait. *Nam oportet ad memoriam reuocare ea, quæ in aliis locis de atra bile præfiniuimus, quòd quædam ex flaua bile peruſta gignitur, quæ omnium eſt peſſima; quæ vero ex ſanguinis veluti fæce fit, craſſiore quidem eſt quàm illa ſubſtantiâ, ſed multùm diſcedit ab illius malignitate, &c.* Ratio dictat, quia calidior eſt, magis penetrat, exulcerat, & corrumpit, & cùm abundantior ſit, ſiu copia magis nocet.

Galeno aduerſatur Auerrhoës 1. *Canticor.* 69. ea ſolùm nixus ratione, quòd atra bilis ex melancholico ſucco pronata craſſior ſit, & non ita permeet, & per moram lentore ſuo vehementiùs erodat, & exulceret. Dic, omnem bilem atram craſſitie pollere, eroſioni neceſſaria: nulla enim eſt tenuis, vt acetum. Quare licèt ea apud Galenum cenſeatur deterior, quæ qualitate eſt prauior, & efficacior: conciliabitur tamen Auerrhoës cum Galeno ſi cum Auicenna 1.1. *cap.* 1. *de humoribus*, aſſeras ex bile generatam eſſe prauiorem, verùm ex ſucco melancholico ortam, eſſe ad curandum difficiliorem; ſic enim ait Auic. *Melancholia cholerica eſt, quæ eſt fortioris malitia, & velocioris corruptionis, verumtamen eſt ſuſceptibilior curationis, quàm illa*: & paucis interpoſitis ſubdit: *Tertia verò quæ minùs ſuper terram ebullit, & minùs in membra penetrat, tardiùs perimit; ſed ad reſoluendum, & ad maturandum, & medicationem recipiendum, magis eſt effrenis.* Quæ enim ex atra bile melancholica oriuntur mala, vt cancri, & alia huiuſmodi, lenibus auxiliis non cedunt, fortioribus verò exaſperantur, & inſoleſcunt.

Atra bilis deterrima eſt, ſplendet, rodit, vehementer adſtringit, terram fermentat, muſcas fugat, denum nullum animal, nec mures eam deguſtant. Splendor illi ineſt, quæ à ſucco melancholico generatur: nam quæ ab igne plurimùm paſſa ſunt, ignis conditionem aſſequuntur, & quum nigra ipſa reddantur, ſplendentem tamen accipiunt nigredinem, ex Gal. 4. *Aph.* 23. Nigrum verò quod à frigore naſcitur, & ignis vim nõ experitur, obſcurum, & turbulentum euadit. Hæc verò nigra bilis muſcas fugat, nec ad eam aliud ex domeſticis animantibus accedit, & tanquam venenum refugiunt. Ad melancholiam verò naturalem, ſeu ſanguinis limum, omnia iſtiuſmodi animantia alliciuntur, vt prandeant, & illa vtantur alimenti vice. Eſt enim in multis brutis ſagacitas, in dignoſcendo alimento, fugiendo veneno, & comparando ad ſuos morbos medicamento: Oues enim, & boues, gramine & ſalutaribus herbis paſcuntur, intactis tithymalo, atque oleandro venenaris. Hirundines chelidonium oculis imponunt, & nos docent, quanto hæc herba oculis lippientibus præſidio ſit.

Reſtat vnus extricandus ſcrupulus: *Virùm fermentatio terræ facta ab atra bile, à calore, an frigore oriatur?* Atram bilem quum exquiſita eſt, terram eleuare, atque fermentare dilucidè docuit Galenus, *lib. de atra bile, cap.* 3. & 14. *meth. cap.* 9. & 4. *Aph* 23. Nam *fermentatio nihil aliud eſt, quàm ebullitio, ſeu efferueſcentia, quæ ob ſpi-*

A *ritum flatuoſum, qui in ampullas eleuatur, contingit*, vt ex mente Platonis *lib.* 1. *ſimpl.* 45. & 2. *prorrhet. cem.* 40. Galenus confirmat. Hæc in aceto acerrimo, aut bile, effuſis ſuper terram manifeſtè conſpicitur, quæ cùm partes acutas, calidas ac tenues ſortiantur, ſubſtantiam craſſam, & terrenam penetrant, & extenuant, ac in ſpiritum conuertunt, à quo vnà cum materia terreſtri, & humida aceti, aut atræ bilis, fit illa intumeſcentia, aut eleuatio in bullas. Hinc Hip. vrinas craſſas, & turbidas, quæ bullis conſtant, fermentatas vocat, & panem appellamus fermentatum, quando farina permixta aquæ alicui fermento permiſcetur, & ſubigitur, maſſáque fit ſpongioſa, & in ampullas eleuata.

An verò fermentatio à calore, vel frigore emanet, explicatu difficile eſt, ſi Galeno fides eſt adhibenda, B *lib.* 1. *ſimpl.* 30. dum ſic ait: *At non illo ex genere eſt, quam ob cauſam acetum terram fermentat. Licet enim nobis dicere quod nos lateat, ſicut talium problematum pleráque. Si verò quis promptè dicat, quia aut calidum, aut frigidum, (vtrumque enim dicunt) in ambiguas, obſcuráſque rationes ſeipſum conijciet.* Dic, probabilius eſſe à calore eximio, ſubitò vertente materiam ſubiectam in flatum, fermentationem oriri. Flatus enim omnis, ſicut & ſpirituoſa omnis ſubſtantia, ob leuitatem, motionem quandam naciſcitur, vt extrà erumpat, è re quæ fermentatur. Hæc contrà, ob craſſitiem ſubſtantiæ difficilem ſpiritui exitum præbens, ab ipſo ſpiritu, aut flatu intumeſcit, cauatur, & ampullas, atque leuem quandam efferueſcentiam oſtendit. Ita dum C atra bilis in terram effuſa eſt, in ea ſpirituoſa quædam motio fieri videtur, ei ſimilis, quam in feruente muſto fieri quotidie videmus.

Cauſa.

Melancholia ex ſucco melancholico, ſola quantitate peccante ſerè originem ducit; qua de cauſa à Mania diſtinguitur, quæ ab exacta atra bile ſcaturit, vt *lib.* 2. *de cauſ. ſympt. cap. vlt.* prædixit Galenus: firmat *lib.* 3. *de loc. affect. cap.* 7. Quando ergo melancholicus humor in cerebri corpore abundat, melancholiam efficit; quemadmodum alter atræ bilis ſuccus, qui ex præaſſata flaua bile naſcitur, ferina deliramenta D inducit, modò ſine ſebre, modò cum febre, in cerebri corpore abundans. Et licèt hæc ex ſucco melancholico aſſato etiam oriatur, vt *ſuprà* docuimus, tamen de illa ampliorem fecerunt commemorationem, vel quia frequentior materia atræ bilis, flaua exiſtit, vel quia deterrimam maniæ differentiam, ferinam nempe attigerunt, quam à deterrima atræ bilis differentia emanare eſt veriſimile.

Cauſæ mediatæ ſunt illæ, quæ humorem melancholicum in corpore generant. Harum aliæ ſunt materiales, efficientes aliæ. De his dubitandum: *Virùm in iecore, & corpore temperato, plus generetur ſucci melancholici, quàm in frigido & ſicco?* Auicenna 1. 1. *doct.* 4. *cap.* 1. melancholiam generari à calore temperato affirmat. Ergo cùm hic calor in iecore temperato re- E periatur, & non in frigido & ſicco, copioſiorem ſuccum producet in iecore temperato, quàm in frigido & ſicco.

Pro contraria parte validiſſima adſunt momenta rationum: Nam quantò agens ſimilius eſt effectui producendo, tantò faciliùs, & in maiori copia ipſum producit. Ergo cùm in iecore frigido & ſicco; cauſa efficiens ſucci melancholici, ſit magis ſimilis ſucco melancholico, quàm in iecore temperato, (ſuccus enim melancholicus, frigidus eſt & ſiccus) iecur frigidum & ſiccum maiorem copiam ſucci melancholici producet. Hac ratione Galenus in naturis, & ætatibus, tempore, & regione, frigidis & humidis, pituitam; & in contrariis flauam bilem generari affirmat.

Digitized by Google

mat. Hocmodo 6. *Aph.* 55. apud Hip. & Gal. in ſenili ætate morbi melancholici inſoleſcunt, quia huic ætati humor melancholicus maximè eſt affinis, quæ frigida eſt & ſicca. Et hinc 3. *Aph.* 22. in autumno, ægritudines melancholicæ repullulant, cùm ſint illi proportionales valde.

Deinde vrget & illud argumentum, confirmans quòd in iecore, non temperato, non frigido & ſicco, ſed calido ſicco, plus ſucci melancholici generetur. Galenus enim 2. *de facult. cap. vlt. ante med. cap. antecedenti, & alibi*, ſanguinem à moderato calore, & reliquos humores ab immoderato generari affirmat. Hoc modo, auctore Galeno 2. *acut.* 30. ex flaua bile, ab immodico calore magis calefacta, oritur melancholia. Ergo in iecore calido & ſicco, in quo valida adeſt caliditas, ſanguinem & bilem exurens, neceſſariò maior ſucci melancholici copia debet reperiri. Hoc confirmat Galenus apertè, *in cap.* 41. *art. med.* in iecore calido ſicco, ætate conſiſtente plurimùm generari atræ bilis aſſeuerans; & *cap.* 59. agens de natura calida & ſicca, in inclinante ætate melancholiam fieri, & in ipſa ſanguinem melancholicum generari aſſerit.

Nec ſatisfacies dubio huic difficili, ſi Auicennam exponere coneris, dicaſque pro illius tutela, ſuccum melancholicum generari à calore temperato, hoc eſt, ſibi conuenienti & proportionali, qualis eſt temperatus ad iuſtitiam: licèt enim hoc verum ſit, difficultatem tamen minimè dirimit, cùm hoc cuilibet humori ſit commune, quia flaua bilis, & pituita hoc modo à calore temperato generantur.

Nec rectè mentem huius auctoris interpretaberis, ſi aſſeras, ſuccum melancholicum ab eodem calore temperato generari, à quo ſanguis: quare iecur temperatum, quod multum ſanguinem generat, plurimum etiam ſanguinem melancholicum procreabit, qui eſt fæx illius. Nam etiamſi melancholicus ſuccus ſit ſanguinis limus, à diſſimili actione & calore emanat. Neque verùm eſt quod obiicitur, iecur plurimum ſanguinem generans, plurimum ſuccum melancholicum generare. Quantò enim ſanguinis purioris, & perfectioris maior quantitas excreſcit in corpore, tantò minùs fecis exiſtit. Si ergo iecur temperatum ex eodem alimento plus generat ſanguinis perfecti, minùs in ipſo reperietur ſanguinis melancholici. Et ſicuti pro diuerſitate alimentorum, plus vnius, quàm alterius humoris generatur; ſic etiam pro diſpoſitione iecoris, & corporis, ex eodem alimento, humor qui eſt magis proportionalis iecori, in ampliori mole abundat: quoniam plures partes Chyli, quæ in alios humores debebant transmutari, migrant in humorem iecori ſimillimum. Ergo iecur frigidum & ſiccum, ex eodem alimento, plus generabit ſucci melancholici, quàm temperatum.

Nec alia via vim dubij effugies, ſi affirmes, ſuccum melancholicum in propria, & peculiari iecoris actione non generari, ſed per modum ſubſidentiæ, & ſeparationis; pars enim craſſa & terrena chyli, iecoris elaborationem ſubterfugiens, cùm ſit grauis, ſubſidet, & hac ratione ſeparatur. Huic opinioni videtur fauere Galenus 2. *de facult. natur. cap. vlt. poſt med.* dum partem craſſam & turbulentam alimenti, iecoris actionem ſubterfugientem, à liene attrahi aſſeuerat.

Hæc opinio eſt falſa, quia ſuccus melancholicus non ex accidenti, ſed ex intentione naturæ, actione peculiari iecoris generatur: ille enim non erat actu in cibo, ſed ſolùm potentia; nec in chylo, quia ſpecie diſtinctus eſt ab illo, vt ex colore, ſapore, modo ſubſtantiæ, & primis qualitatibus patet manifeſtè, ex quibus diſtinctio ſpecifica colligitur. Ergo ſi ſuccus melancholicus magis diſtat à chylo, quàm pituita, neceſſariò erit ſpecie diſtinctus ab illo; & in iecore, peculiari illius actione,

A formam illam acquirit, cùm generetur de nouo cæterarum rerum naturalium inſtar, quæ per actionem, & miſcellam humidi cum ſicco generantur, vt 4. *Meteor. c.* 1. Ariſt. aduertit. Et licèt pars craſſa & terrena chyli, ex qua conficitur ſuccus melancholicus, cam non ſuſcipiat actionem, qua chylus tranſit in ſanguinem; eam tamen elaborationem recipit, quæ illius formæ introducendæ fuit neceſſaria.

Reſponde ergo hoc modo. Succus melancholicus generatur, aut per aduſtionem ex flaua bile, & ſanguine, ſicuti cinis ex lignis combuſtis; & tunc quia generatur ab immodico calore, plurima ſucci melancholici copia in iecore calido & ſicco, & in corpore calido & ſicco excreſcit, in quibus ætatibus pueritiæ, pubertatis,

B & adoleſcentiæ flaua bilis abundat; horum enim caliditas ob humiditatem ætatiuam inflammat, & non exurit. In ætate verò iuuentutis, & declinante, quia ob ſiccitatem acquiſitam caliditas magis exurit, tunc plus generatur ſucci melancholici, quàm flauæ bilis, vt *cap.* 41. *art. med.* notauit Galenus.

Ex iis explicabis locum Galeni, 3. *de ſympt. cauſ.* dicentis: *Quando intemperies vertitur ad caliditum, generatur & recrementum bilioſum, & melancholicum, eo modo quo alibi diximus.* Et melancholia hæc, licèt ſit per aduſtionem genita, fæcalis eſt, & ſubſidet; ſed quia nec putredinem, nec caliditatem exurentem conſequitur, cùm paulatim generetur, & paulatim extinguatur, illius caliditas naturalis eſt, etſi atra bilis à Galeno nuncupetur, quod nomen & naturali, & præternaturali commune

C exiſtit.

Alia eſt melancholia, quæ ſimul cum ſanguine, & aliis humoribus, in iecore, ex parte craſſa & terrena chyli, modica illius actione, per modum reſidentiæ generatur: quia verò non eſt tanta caliditas, quanta ad generationem flauæ bilis eſt neceſſaria; nec eſt temperata, qualis ad generationem ſanguinis requiritur, nec ita diminuta, ex qua oritur pituita; ſed media dicitur, & temperata, non abſolutè, ſed per abnegationem extremorum: idcircò flaua bilis, & ſanguis, calidiores ſunt ſucco melancholico, pituita frigidior ipſo, quantò aqua frigidior eſt terra.

Deinde licèt calor iecoris, & actio illius, vna & eadem ſit, ratione tamen effectus qui producitur, qui in-

D æqualis & diuerſus, inæqualis etiam, & diuerſa vocatur: Ideò dicimus pituitam à calore diminuto; ſanguinem à calore temperato; flauam bilem à calore immodico; & ſuccum melancholicum à calore temperato, eo modo, quo diximus, generari.

Ex hac etiam doctrina conſtat, in iecore frigido ſicco plus ſucci melancholici generari, quàm generatur per modum reſidentiæ, modò iecur valdè lapſum non ſit, & langueat: tunc enim non multiplicat humorem ſibi ſimilem, ſed diſſimilem, pituitoſum nempe; nam ob debilitatem facultatis alteratricis, & inopiam caloris innati, per diminutam coctionem excreſcit pituita. Hæc eſt cauſa, quare decrepiti, etſi frigidi ſicci, non melancholici, ſed pituitoſo ſucco redundent, auctore Galeno *lib. de vict.*

E *priuat. com.* 7. Contrà accidit primis, & ſecundis ſenibus, qui cùm robuſtiores ſint, & frigidam ac ſiccam intemperiem patiantur, ſucco melancholico ſcatent.

Inter cauſas externas, frigidus ſiccus aër, & inæqualis apponitur, maximè ſi poſt æſtatem feruidam contingat, & ſit paludoſus, & craſſus. Idem præſtant tenuis victus, labores, vigiliæ, ſolicitudines, curæ, ieiunia, concubitus abſtinentia, exardeſcens amor, timor, triſtitia, metus; carnes craſſæ, ſale conditæ, fumo induratæ, piſcium craſſorum eſus, ulmæ, cappares, legumina, & maximè lentes, caſeus vetuſtus, vina craſſa, nigra, de quibus omnibus fusè Galenus 3. *de loc. affect. c.* 7. Inter omnia ſuppreſſio alicuius vacuationis melancholicæ,

A vt hæmorrhoïdalis, & menſtruæ. Si enim hic fæcalis ſanguis excerni prohibeatur, pathemata melancholica excitat valenter.

Signa.

MVltifarias eſſe, & vix enumerabiles Melancholici delirij ſpecies, latè *cit. de loc.* explicuit Galenus, & nos pluribus in medium allatis Hiſtoriis expoſuimus, *lib. 1. Hiſt. PP. Med. in com. Hiſt. 37.* Sed, *Vtrùm variæ, & infinitæ Melancholicorum imaginationes, vni melancholici ſucci naturæ ſint referendæ?* ſcitu eſt difficile. Si enim vna eſt melancholici ſucci natura, vnum intemperamentum, à quo cerebrum ſi immutetur, oritur Melancholia, vnde tam variæ, támque diuerſæ phantaſiæ, & imaginandi læſiones.

B In tam arduo dubio reſponde hoc modo. Omnifariæ ſunt, incomprehenſibiles imaginationes, & phantaſiæ, quæ melancholicum humorem occupantem cerebrum, vmbræ modo comitantur, vt Trallianus loquitur, de quibus paſſim apud auctores. Vnde verò intra eandem morbi ſpeciem, tam variè mens agitetur, & peregrinis, multiplicibúſque phantaſiis torqueatur, perinde ſubit mirari; ac multa alia, quæ præter cognitam, manifeſtámque rationem experimur, vt de multis in variis priſcorum monumentis legimus, qui ab optimis peſſimè, à peſſimis rectè habuerunt: quidam enim ex roſæ odore in ſyncopen incidebant; ex cucumeribus alij, C ſimilibúſque, alioquin prauis, iuuabantur. Quemadmodum ergo horum, & aliorum ſimilium effectuum cauſa, ad particulares indiuiduorum naturas refertur, ſic phantaſiæ multæ ad occultam melancholiæ proprietatem referendæ erunt: vt ex multis quæ adduci poſſent, hydrophobia, ſiue aquæ metus, oſtendit manifeſtè; quo affectu miſerè cruciantur ij, qui à rabido cane ſunt commorſi: hic autem ad Melancholiæ ſpeciem à veneno illo generatæ, eſt referendus, quod ex Ruffo antiquiſſimo Medico, & à Galeno ſæpè commendato, ſcribit Paulus *lib. 5. ſuæ Medicinæ, cap. 3.*

Aliæ cauſam poſſunt habere, humoris aut vaporis qualitatem, vt ſi quis ſe putet fictile vas, ex melancholiæ ſiccitate per corpus ſparſæ: quòd alius ſe putet tympanum corio tectum, ex cutis ariditate, & ſic de multis. Nempè quia vbi læſa eſt ratio, nec potens rerum differentias diſcernere, quæcunque percipit, inſigni incremento ac magnitudine fingit, & indicat maiora veris; id quod commune eſt dormientibus, & D delirantibus.

Addi poteſt etiam, imaginationis occaſionem poſſe quandoque eſſe ſpeciem, quæ primùm, ac maximè fuit in imaginatione impreſſa. Nec indecens erit aſſerere, malignum ſpiritum huius morbi aliquando auctorem eſſe; atque ideò ſæpè viſos fuiſſe melancholicos, viſis, & factis multa promere, quæ neque à cauſa naturali, neque præter naturam accidere poſſunt, & ſunt impoſſibilia: vt nonnullos veluti diuino numine afflatos futura vaticinari, aut alieno ſermone loqui; alios alioquin indoctos acceſſionis tempore, Aſtronomiam, Philoſophiam, & Poëticam, tanquam à Muſis infuſam ſine doctore callere, vt Aræteus *lib. 1. Chronion, cap. 5. de furore,* E & alij auctores conteſtantur. Neque huius rei cauſam reiicias, in tam violenti, & atrocis humoris fuliginem, quæ in cerebrum delata peregrinam linguam extorquet; quo humore, remediorum ope, ſopito ac expurgato, amentes ad ſaniorem mentem reduci experimur: Nam hoc argumento nihil eſt infirmius, quia huius humoris non eſt tanta vis, vt concitando ſpiritus, tum vitales, tum animales, tãtum poſſit, vt linguâ loquamur quam non didicimus. Potiùs dicendum, dæmonem, qui omnia penè poteſt, deſerere hoſpitium vetus, quia videt ſe non poſſe, quod poterat priùs. Neque enim Spiritus (quippe creaturæ, eóque finitæ poteſtatis) poſ-

A ſunt quæ volunt, ſed ſolùm illa quæ non exuperant vim naturæ. Subiecto igitur idoneo iis opus eſt, vt perſonam hanc agant. Homo verò per ſe, ac ſine Dæmone tale nihil poteſt, qui in homine non compote ſui, ſic regat inſtrumenta, vt exequantur non quæ homo, ſed quæ ipſe velit. Neque diſplicet ſi dicas, hæc ingenioſis potiſſimum accidere; atque adeò in morbis aliquid emolumenti præbere docilitatem, quod multis tum Medicis, tum Philoſophis viſum eſt: quamuis Ariſt. 30. *probl.* 1. potiùs ad humorem melancholicum referat, cui diuinitatem quandam attribuit, ratione cuius melancholicos, ſapientiſſimos pronunciat, & præ reliquis hominibus in omnibus excellentiores, de quo *infra.*

Deinde multa alia, & diuerſa ſunt delirio melancholicis familiaria, quorum Ruffus apud Aëtium cona- B tur rationem reddere: Nam validam ciborum appetentiam, ad oris ventriculi frigiditatem reducit. Sic etiam aſſiduas cruditates, quia nempè ſuccus ater ventrem refrigerando intemperat. Alui ſiccitatem, quæ plerumque ipſis adeſt, ad flatus circa præcordia conſiſtentes, refert. Frequentem oculorum nictationem, labiorúmque craſſitiem, ad flatum craſſum. Atrum cutis colorem, ad atri humoris diffuſionem. Sed præter multa, quibus premuntur Melancholici, peruigilium eſt, immodicam atri humoris ſiccitatem, & ichoris abundantis acrimoniam conſequens.

Melancholicis omnibus communia ſunt pathemata, C metus nempe, & mœſtitia; quare lugent, triſtantur, quieſcunt, ſoliciti ſunt, & vix ad quæſita reſpondent. Validæ autem rationes ſunt, quæ cogunt longè aliter ſentire, & idcircò diſceptandum eſt: *Vtrùm timor, & mœſtitia, à Melancholicis ſint inſeparabiles?* Mania enim, inſania, ſeu furor, quædam eſt Melancholia, ex Gal. 3. *de loc. cap. 7.* docente varias fieri Melancholiæ ſpecies, pro varietate humoris, mitem ſcilicet, vehementem, & ferinam, per quam intelligitur mania: & *6. Aph.* 21. inſaniam, verè ac propriè Melancholiam appellat: & conſtat ex eo, quoniam ab eadem atra bile fiunt, & ſub eadem ſpecie delirij, quod ſine febre eſt, continentur, 2. *de cauſ. ſympt. vlt.* Sed maniaci ſeu furentes, nec timidi, nec mœſti ſunt, quinimò iracundi, audaciſſimi, & percuſſores, ſæpè cum gaudio, & voluptate; & vt inquit Aëtius *c. de Melancholia,* immodicus eis riſus commo- D uetur, hilaris eſt illis facies, aſſiduè canunt, & ſaliunt. Igitur mœſtitia, & timor, non ſunt omni Melancholiæ communia.

Confirmatur, quia tripudia, cantus, ioci, quibus crebrò Melancholici abundant; inſuper & oris effigies, internæ animi lætitiæ veri ſunt indices. Quare non eſt perpetua Melancholicis triſtitia, quòd apertè ſignificauit Hip. *6. Aph.* 53. dicens: *Deſipientiæ, quæ cum riſu fiunt, ſecuriores; quæ verò cum ſtudio, periculoſiores.* Hoc modo Auicenna 1. *3. tract. 4. cap.* 18. & Trallianus *cap. de Melancholia* teſtantur, reperiri multos qui perpetuo riſu vel Democritum agunt. Iam verò hilares eſſe, amabiles, & tractabiles, nec meticuloſos, videtur manifeſtum.

Præterea. Si triſtitia, & metus ſemper Melancholicis E adeſſent, perpetuò in Melancholia morbo, ratio, ſeu æſtimatiua læderetur. Sed non minùs in hac, quàm in quibuſlibet deſipientiæ ſpeciebus ſæpè læditur imaginatio, ratione illæſa, vt conſtat ex *lib. de diff. ſympt. c. 3.* Igitur, &c. Maior probatur, quia affectiones illæ, ſicut amicitia, & odium tribuuntur æſtimatiuæ. Ergo ſi inſeparabile eſt ab omni Melancholico, ſine cauſa triſtari, & metuere, vt *3. de loc.* & *6. Aph.* 23. docuit Galenus, ſemper in Melancholia dabitur læſio cogitatiuæ: ſymptomata ſiquidem ſunt illa, ad eius actionem deprauatam pertinentia.

Dic. Si Melancholia morbus largè ſumatur, nempe pro deſipientia ſine febre, ab atra nigráve bile orta, maniam

Digitized by Google

niam etiam comprehendit: propriè tamen & ſtrictè accepta, ab illa valde diſtinguitur, non ſolùm ex parte cauſæ, ſed etiam accidentium, quæ longè ſeparata habet à mania; hæc enim cauſam habet acrem, mordacem, irritantem, & maligna acredine præditum humorem, *6. Aph. com. 56.* & *2. de cauſ. ſympt. cap. vlt.* hoc eſt, flauam bilem ſuperaſſatam, & per adustionem in atram verſam, ſed calentem adhuc, & furentem, vnde audacia, ferini mores, truculentia.

Nec rident Maniaci, vt inquit Trallianus, niſi ſanguis permixtus ſit: quare rectè ab ipſo Tralliano, dicitur intenſio Melancholiæ ad maiorem ferocitatem; à quibus ſatis diuerſa ſunt, metus, & mœſtitia, Melancholiæ ſymptomata. Cauſa etiam non ſimiliter eadem, ſed naturalis melancholia ex Auic. vel extincta iam, & in frigidam ſiccam conuerſa, atra generatur. Denique vt docet Galen. *3. de loc.* & *2. de cauſ. ſymp.* & *6. Aph. citatis*, ex frigido ſicco cerebri temperamenru ortum habet, niſi iam maniam ſapiat, ex Auic. cúmque craſſus ſit, & ater, tenebroſus, & obſcurus humor, metum inducit & triſtitiam, à qua nullus Melancholicus ſimpliciter abſoluitur.

Si verò quandoque gaudent, & immodico perfunduntur riſu, ob permixtum ſanguinem fit: per temporum tamen interualla ad ſolam triſtitiam redeunt, quæ ſanè vehemens non erit, ſi melancholicus ſuccus ſanguineo permiſceatur. Ob hæc Trallian. ait, ſi ſanguineo magnus quiſpiam mœror acceſſerit, ſanguinea oritur Melancholia, hoc eſt, ſine ingenti mœrore, imò cum intermiſſis quibuſdam lætitiæ ſignis, quæ ſanguinei humoris germina eſſe cenſentur.

Quòd ſi obiicias, immodicos illos riſus, cantus, & ſaltus magis atteſtari melancholiam, quàm ſanguinem; hoc ſiquidem dum ſani erant, multò plus redundante, non vſque adeò geſtiebant. Reſpondēdum: Cùm alienati ſint, & mente orbati, humorum affectibus renitentem modum habere neſciunt. Inſuper leui de cauſa in gaudium, & admirationem rapiuntur, à quibus paſſionibus riſus commouetur: hinc enim pueri viris, & fatui ſapientibus plus rident. Verùm ſæpè melancholicus ſanguis, triſtitiæ, & metus auctor inflammatur, & aduritur; interim autem dum aduritur, ſplendet magis, & mentis tenebras illuminans ac diminuens, mœrorem, & alacritatem parit: ac proinde rident nonnunquam; ob melancholiæ tamen tenebroſitatem, inſeparabilem habent mœſtitiam: quam quia ſimul, & metum ſine cauſa concipiunt, ex qualibet re oblata, atque adeò circa viſa decipiuntur, deprauatam habent, & læſam imaginandi functionem, quam præſertim in hoc morbo affici *ſuprà* explicuimus: licèt etiam poſſit lædi æſtimatiua, cuius læſionem Auicenna à Melancholiæ definitione non excluſit, quanquam illæſa exiſtens poſſit ratiocinando errare, & ſuas paſſiones elicere ſine cauſa, ob deprauatum imaginationis iudicium.

Verùm etiam Priſcorum doctiſſimi dubitarunt: *Vtrùm humor melancholicus, ſolo temperamento, an colore, metus, & triſtitiæ cauſa ſit?* Galenus Melancholicorum timorem, ac triſtitiam, ad humoris nigredinem apertè reducit, ſic enim ait *3. de loc. cap. cit. Sanè quemadmodum externæ tenebræ omnibus ferè hominibus pauorem inducunt, niſi vel audaces admodum, vel docti fuerint; ſic atra bilis color, mentis ſedem tenebris ſimilem reddens, timorem efficit.* Repetit *2. de cauſ. ſympt. cap. vlt.* ſic dicens: *Cæterùm, quòd ex atra bile, cùm principium rationalis animæ occupauit, timor, mœrórque, ac mortis expectatio accidant, nihil mirum: ſiquidem eorum quæ extra corpus ſunt, nihil videmus, quod nos perinde terreat, ac tenebræ. Ergo cùm tenebræ rationalis animæ parti ſunt circumfuſæ, neceſſe eſt hominem timere, vt qui ſemper vna cum corpore ſuo, timoris cauſam circumferat. Quod enim nobis extrinſecùs fit, altiſſimis tenebris circumdatum nobis aërem ad tempus aliquod occupantibus, id Melancholiæ vitio laborantibus ab interno, & ipſo corpore contingit, ſcilicet vel ipſa nigra bile cerebrum occupante, vel aliqua Melancholici halitus exhalatione, vel in morbo, quem flatuoſum, & hypochondriacum vocant.* Hæc Galenus.

Etſi Galeno tam Græci, quàm Arabes aſſentiantur omnes, ſolus Auerrhoës eius doctrinam remnit & damnat, *lib. 3. collect. c. 40.* dicens: *Et qui dicunt, quod anima terretur propter humorem melancholicum nigrum, ſicut terretur homo in obſcuro, dicunt verba cantionum.* Quare pluribus rationibus innixus, inuehitur in Galenum. Primò ſic. Animæ actiones ſolùm læduntur ab iis quæ mutare poſſunt, & vitiare inſtrumenta, quibus afficiuntur. Sed color non eſt qualitas actiua. Ergo internarum functionum organa immutare non poteſt: & ex conſequenti, nec melancholiæ nigredo, metum & triſtitiam citra occaſionem efficere, quæ actiones ſunt principis facultatis læſæ: maximè quòd colores nonniſi in viſum agunt, & ſi aliquam poſſunt in corpore alterationem, vel paſſionem internam efficere, impoſſibile eſt ſine eo quòd ab externn ſenſu ſentiantur, ſine qun nihil ingreditur internos, aut ab illis ſentitur. Cùm igitur melancholici humoris nigredo interiùs latitet, nec videatur, timorem aut mœſtitiam incutere non poterit.

Rurſus. Melancholia, ex Galen, *cit. de locis*, morbus eſt intemperamenti in cerebro (fit enim vbi humor melancholicus ad animam vertitur, temperamentum immutando.) Atqui ſymptomata morbi conditionem ſequuntur. Igitur hæc potiùs ab intemperie humoris, quàm colore, & opacitate oriri credentur: præſertim quòd ipſomet Galeno auctore, animi mores & paſſiones, ſequuntur temperamenta, non colores.

Deinde. Si exteriores tenebræ, vtpote priuationes, in viſum non imprimunt, nec quia tales actu percipiuntur, quomodo interiorem immutabunt? Et ſi cœcus, co quòd non videt, non magis tenebris quàm lumine triſtatur, & gaudet, quomodu inducetur terror ab obſcuro & tenebroſo, quod tantùm eſt cauſa priuationis viſibilis in ſenſu viſus, & impedimentum viſionis? Denique ſi Melancholia propter tenebroſitatem contriſtaret, & timorem efficeret, ſanguis ſuo fulgore & luciditate, auctor eſſe lætitiæ, & audaciæ. Sed hoc nemo vnquam ſenſit. Igitur, &c.

Quòd autem melancholici humoris naturæ, & temperamento, adſcribenda non ſint prædicta ſymptomata, ex eo fit manifeſtum, quia ſæpe eſt ſanus ſenex, & ab illis accidentibus liber, cum ſicciori, frigidioreq; cerebri temperamento, quàm iuuenis melancholicus. Quare alia qualitas datur in illo humore, quæ dictorum ſymptomatum ſit cauſa. Poſſe verò hanc eſſe nigredinem, & tenebroſitatem, oſtenditur, quia ſicut ad externam viſionem medium illuſtratum requiritur, ita ad internorum ſenſuum actiones, ſpiritus clarus, lucidus, & ſplendidus (ſunt enim animales ſpiritus operantis naturæ inſtrumentū, & perſpicuirate ac lumine egent, quod à natura habent, ad rerum cognoſcendarum idola aptè recipienda, atque contemplanda.) Sed melancholiæ nigredo, & tenebræ, ſpirituum luciditatem, & ſplendorem obſcurant. Ergo efficient, quòd ſpecies in ſpiritu aptè non recipiantur, non ſub forma conuenientis, aut iuuatiui, ſed horrendi, aut nociui, ac proinde cauſa erunt triſtitiæ & metus ſine cauſa, & quòd deprauatè moueatur ratio, vitiato ſibi proprio inſtrumento.

Dum ergo animales ſpiritus, ſimul & cerebri ſubſtantia, melancholici humoris nigredine inficiuntur, & obſcurantur, recipi cum mœrore externam ſpeciem ſit neceſſe, atque ita, non aliter, metum ac triſtitiam inducit. Sequuntur namque huiuſmodi, & aliæ paſſiones, magis modum quo res repræſentantur, & concipiuntur, quàm quo ipſæ ſunt. Quare rectè Galenus prædi-

cta

Digitized by Google

cta ſymptomata retulit ad atræ bilis colorem, mentis ſedem tenebris ſimilem reddentem,& ſplendorem ſpirituum obſcurantem : à quo non diſſentit Auicenna, dum Melancholiam fieri, permutato ſpiritu ſplendido ad tenebras aſſeuerat.

Neque ad hanc ſymptomatum generationem,opus eſt colorem,aut opacitatem agere,ſed ſufficit ſpiritum ſuo lumine,& perſpicuitate priuari,tenebroſúmq; fieri, ad hoc vt mens deprauatè moueatur:nam quemadmodum ſpirituum debitum temperamentum,calidum nempè & humidum,& eorum ſplendor,atque tenuitas ad lætitiam parat ; contra craſſitudo , turbulentia , & obſcuritas per ſe procliues ad mœſtitiam, & timorem homines reddit , quod abundè comprobat Auic. *lib. de virib.cordis,tract.1.c.4.* Sicuti enim frigidum ſiccum temperamentum , è diametro humanæ naturæ eſt oppoſitum & aduerſum ; ita quoque inſtrumentorum animæ craſſitudo,opacitas ſeu nigredo,naturali tenuitati,ſplendoríque decenti contraria eſt;proinde meritò naturæ etiam ita erit inimica, vt timorem atque mœſtitiam inducat. Gaudet enim anima conuenientibus, diſconuenientia auerſatur , & fugit.

Quòd ſi mauis , colorem agere , & agendo cauſam eſſe læſionis , ac per ſe immutare principum functionum organa, abſurdum non erit, quin potiùs vero,& rationi conſonum:quamuis enim color ſimpliciter,& abſolutè actiua qualitas non dicatur ; agit tamen,afficit & immutat , poténſque eſt actionis organa vitiare. Nam cùm inter ea aliqua non ſolùm elementorum mixtione,& ſimilarium concentu,ſed & raritate,denſitate , ſplendore , obſcuritate , aliiſque qualitatibus ad primas ſequutis pro cuiuſque indigentia conſtent,quæ omnia temperamenti,ſeu naturæ appellatione Galenus comprehendit : nihil mirum ſi ad cuiuſuis læſionem improportionentur, lædantúrque actiones ; quod apparet in oculi morbis ex colore,& tenebroſitate ortis. Imò verò ſicut ſæpè pars ſimilaris in organo maiorem vſum præſtat ad actionem , qualitate aliqua ſecundâ, quàm primâ , vt cornea magis perſpicuitate , quàm temperamento viſioni confert:ita aliquando maior ſequitur læſio ex ſecunda immutata , ſæpéque humores magis imprimunt ſecundis,quàm primis qualitatibus. Hinc ſanguis ſplendore lætitiam inducit:melancholia, obſcuritate mœſtitiam , non penes frigidum aut calidum,ſed penès lociditatem aut opacitatem,quod ſane poteſt efficere melancholiæ nigredo.

Iam verò ad id quod addebatur : ſymptomata ſcilicet ad morbum ſequi : cúmque Melancholia ſit morbus temperamenti,ad illud erat neceſſe ſequi metum, & triſtitiam Melancholicorum.Dic,fieri quidem ſymptoma omne,vel per ſe,vel per aliud;atque ita ad ſucci melancholici temperiem ſequitur nigredo ; ad hanc, cerebri,& ſpirituum obſcuratio,opacitas & tenebroſitas , mœſtitiæ ac timoris cauſa. Vel aliter dic. Cùm temperamenti nomine , ſecundùm Galenum , natura omnis ſimilaris comprehendatur, hoc eſt,quæcunque partibus ſimilaribus inſunt, ſeu primæ qoalitates ſint remiſſæ ac refractæ, ſeu quidquid ad illas debitè proportionatas conſequitur;dubium non eſt lumen illud, & internam ſpirituum claritatem,temperamenti ratione euenire , atque adeò illius defectum priuationémque, ad quam notabilis ſequitur actionum cerebri læſio , inter morbos temperamenti poſſe numerari : non aliter ac corneæ opacitatem,quam morbum temperamenti Galenus ipſe appellat, nempè quia perſpicuitate priuat,quæ ex elementorum mixtione corneæ à natura ineſt.

Nec verò vt internæ illæ paſſiones in nobis moueantur , neceſſarium omnino eſt colorem exteriùs percipi,extráque tenebras occurrere,ſed ſufficit mentē affici,& obſcurari. Externæ autem tenebræ non contriſtant & terrent operando,viſúmque mouendo ; ſed

A quia ad illarum præſentiam cuncta , horrida nigráque apparent , & oculi debita actione priuantur, pauor & mœror inducitur,pueris præſertim,timidis,& inſipientibus. Quæ quia in cæco deficiunt, ſicut non delectatur ad lucem,non metuit aut triſtatur ad tenebras.Denique ſi ſanguis purus & decoctus, lucidus, & diuino quodam præditus colore,(quemadmodum ex auctoritate Platonis teſtatur Galenus 4. *de vſu part.c 4*) lætitiæ eſt cauſa : ſic melancholia ſua nigredine & tenebroſitate , triſtitiæ & metus auctor eſt : cur ille ſplendore & lumine , oppoſitarum affectionum origo , & principium non creditur , quod auctores ferè omnes agnoſcunt ? An autem ſpiritus animales lucidi ſint,iiſque illuminatis potentiæ rectrices operentur,ſuo loco explicabitur.

B

Præſagium.

DIſceptandum: *Vtrùm biliosa temperatura ad melancholicum ſuccum cumulandum ſit aptiſſima?* Sanguinea,biliosaque temperatura, ætatis decurſu ad melancholicos morbos eſt prona:ita pronunciauit Hip. *lib. 2. epid.ſect.3.tex.25.Sanguineum,ſubbilioſúmque,acidum ructum faciens,fortaſsè autem & in atram bilem his terminabitur.* Repetit 6.*epid.,ſect.6.tex.27* Bilioſa quidem,quia bilis flaua exuſtione migrat in atram ; ſanguinea verò quia multo & craſſo ſanguine abūdat,qui humori atro plurimam materiam ſubminiſtrat. Hoc modo copioſa fæx ex multo, craſſóque vino ſubſidet,ex Hip.6. *Epid.*
C *ſect.6.tex.3.* maxime ſi ſolita,eaque melancholica vacuatione defraudentur. In hunc ſenſum intelligendus Galenus *in art.med.37. & 41.* in calido hepate flauam bilem abundare, quæ in conſiſtenti ætate vergit in atram.Hac ratione hirſuti,macri,nigra cute præditi,& venis latis, ad hunc congerendū humorem ſunt aptiſſimi. Nec nego exactè rubros in Melancholiam frequenter incurrere , quod dicebat *lib.1.prorrhet.com.2. Prærubrum Melancholia appoſitum.* Difficulter ſuccum melancholicum congerunt molles, candidi, obeſi,glabri, & tenuium venarum; hi enim ad pituitam cumulandam ſunt idonei.

Poteſt verti in dubium : *Vtrùm Melancholia , ſit morbus periculoſus* ? Hip.*lib.1.de morbis,num.4.* dum re-
D cenſet morbos lethales,dubios, & non lethales,in poſtremorum catalogo Melancholiam reponit , dum ſic ait : *Tales verò non lethales ſunt , niſi quid ipſis accedat, affectiones fluidæ circa articulos, atra bilis, podagra,coxendicum morbus,&c.* Contrà facit firmiſſimū argumentū, quòd morbi Melancholici , & atrabilarij ſunt peſſimi, maligni,exitiales,vt cancer,lepra,& alij, qui licet corporis occupent extimam ſuperficiem, tamen ſenſim ac ſine ſenſu corpus ad interitum deducunt. Quare periculo non vacabit Melancholia , ſi humor fæculentus eius cauſa fuerit impactus in parte præſtanti : ſi enim cerebri ventres obturet , Epilepſiam ; ſi ſubſtantiam infarciat , Apoplexiam ; ſi neruos , conuulſionem ; ſi opticos,cæcitatem excitat. Denum ſi ater hic humor nimis exuſtus malignam induat qualitatem, maniæ eſt
E auctor,vt 6.*Aph.56.* perbellè dictauit Hip. *In Melancholicis periculoſi decubitus , vel apoplexiam corporis , vel conuulſionem, vel cæcitatem ſignificant.* Auctoritati verò Hip.*lib.de morb.*reſponde,quòd locus iſte intelligendus eſt de Melancholia Hypochondriaca,quæ etſi diuturna & pertinax , non interficit. Vel dic cum Auenzoare *lib.1. tract.9. cap.de Melancholia* , hanc ſoli cerebro propriam , facilem habere curationem , ſi ater humor in arteriis , veniſque cerebri coërcitus , nondum ad cerebri ſubſtantiam diffundatur ; difficiliorem , ſi non modò vaſa , ſed & vniuerſam cerebri molem occupet.

Vtrùm Melancholici ſint ſapientes ? hoc loco à nobis enucleandum. Nam Ariſt. *lib.30.prob.1.* Omnes qui

ingenio

ingenio claruerunt, vel in ſtudiis Philoſophiæ, vel in A Republica adminiſtranda, vel in carmine pangendo, vel in artibus exercendis, Melancholicos fuiſſe perhibet, quales Herculem, Aiacem, Bellerophontem, Lyſãdrum, Empedoclem, Socratem, atque Platonem extitiſſe affirmat. Cur autem Melancholia ad prudentiam conferat, explicatu difficile eſt, quod Galenum non latuit: hic enim *lib. 1. de natura human. com. 39.* ſupponens animi mores corporis temperamentum ſequi, docet quòd animi acies, & intelligentia ab humore bilioſo emanet, quemadmodum conſtantia & firmitas a melancholico: Si ergo prædicti duo humores exactè attemperentur; hominem ſapientem reddunt, cùm ſapiens ille dicatur, qui facilè ac citò diſcurrit, ac grauiter decernit.

Adde, vtriuſque humoris ſiccitatem plurimùm ad perſpicuitatem conducere; quare Galenus *lib. quòd animi mores, c. 5.* ex Heracliti ſententia aſſerebat, *ſplendor ſiccus, animus ſapientiſſimus.* B At hæc ſiccitas non debet eſſe immoderata, delirium enim concitat & furorem, vt in phreniticis, & maniacis frequenter conſpicimus. Quantum autem excellentiæ ingeniorum conferat ſiccitas, priſci docuere: Quare Stobæus *ſerm. 5.* rectè pronunciat, ſiccam animam eſſe prudentiſſimam, & optimam: & Ariſtot. *lib. 2. de partib. animal. cap. 4.* illas animas docet eſſe prudentiores, quæ natiua temperatione plus habent frigidi ac ſicci, vt ſunt apes: Et cùm nullum animal ſit humidius porco, nullum eſt quod minùs ingenio valeat; vt pingues & indoctos ciues C ſuos Bœotos, ingenioſiſſimus Pindarus *Ode 6. Olymp.* ſues nominatos canat: vnde Bœoticum ingenium, pro rudi atque inculto, abiit in prouerbium.

Duplex eſt melancholiæ forma: naturalis vna, quæ fæx eſt ſanguinis, cuius temperatio, eſt frigida & ſicca, quæ ſecum adfert non minimùm craſſæ ſubſtantiæ; quæ tantùm abeſt, vt ad ingenium valeat, vt etiam ſoluat in ſoporem, inducátque ſtuporem, & magnam pronitatem ad riſum, qui ſtuporis eſt ſignum. Altera eſt, quæ propriè eſt atra bilis, ſiue aduſta cholera, atque hæc etiam auctore Ariſtot. *loc. cit. Nunc quidem calefacit, nec frigefacit, ſemper tamen ſicca eſt, delicataque ac tenuis ſubſtantia, quæ non ſecus lucet, atque gemma quæ dicitur Achates.* Itaque quodammodo prælucet cerebro, eíque facem præfert, lucémque miniſtrat. Ne- D que abeſt ab Heracliti dicto, Homeri hic verſus à paucis comprehenſus, *Iliad. 2. In igne verò conſilia creantur, & cogitationes virorum.* Et hoc fortaſsè veteres fabuloſè voluerunt indicare, cùm Prometheum finxerunt ſimul cum igne ſapientiam ſuffuratum, vt *in Protag.* innuit Plato.

Ex dictis aſſequemur difficilis textus interpretationem, *lib. 6. epid. ſect. 5. text. 5.* quando Hip. inquit: *Anima hominis producitur vſque ad mortem; ſi autem igneſcat, ſimul cum morbo, & anima corpus depaſcitur.* Quæ ſententia non ſolùm de naturali calore, ſed etiam de ipſa mente poteſt explicari, cùm in dies homines ſapientiores fiãt: quæ ſi igne excanduerit, id eſt, ſi plus iuſto exſiccetur, ſimul cum morbo, id eſt, ſenectute, vel cum delirio, & anima, id eſt, mente & intellectu, corpus depaſcitur, id eſt, abſumitur. Quare Lucretius, vt refert Lactantius E *lib. 7. de diuino præmio*, dicebat, *animam creſcere in pueris vigere in iuuenibus, & in ſenibus minui*, quia intelligentia augetur, vel minuitur pro ætate.

Liquet etiam manifeſtè, meritò Galenum docuiſſe *lib. de conſuet. c. 4.* ex ſententia Platonis, animæ exercitium debere eſſe moderatum, quemadmodum corporis. Exercetur autem anima memoratione, meditatione, inquiſitione, ac cogitatione, id eſt, ratiocinatione. Quare eleganter prædixit Hip. hoc modo, *lib. 6. epid. ſect. 5. tex. 11. Animæ deambulatio, cogitatio hominibus*, per deambulationem exercitium intelligendo, vt Gal. *ibi*: Si ergo corpus moderatam, & contemperatam ſortiatur melancholiam, reliquos intemperatos, ſapientia, ingenio, & induſtria facilè ſuperabit.

Vtrum autem ſanguis plus melancholiâ ad prudentiam conferat? etiam examinandum: Galenus enim *lib. 1. de natur. human. com. 39.* ſic ait: *Animi quidem acumen, & dexteritas à bilioſo humore prodit; ab atra bile conſtantia, & ſtabilitas; à ſanguine ſimplicitas, & ſtoliditas: vt pituita ad formandos mores inutilis ſit.* Contrà docuit Hip. *lib. de flatib. num. 20. Opinor autem inter omnia quæ in corpore ſunt, nihil magis ad prudentiam conferre, quàm ſanguinem.* Id quod (arbitror) hac ratione dixit: Cùm enim naturalis ſpirituum, congenita, opportuniſſimáque temperies, calida ſit & humida, hancque, & materiam à ſanguine potiùs, quàm ab alio ſucco ſibi comparent, fit vt ad prudentiam, cæteróſque actus principis facultatis ſanguis vehementer conferat. Debita namque tum quantitate, tum qualitate, animalis ſpiritus, tanquam aptum animæ inſtrumentum, ad actiones principes inſeruit. His dotibus prædictus ſanguis ad prudentiam maximè confert, quia in decenti temperatura animæ inſtrumenta perpetuò conſeruat. Si verò eius ſit immoderata quantitas, vt in nimiùm ſanguineis, potiùs immodica humiditate mentem reddit hebetem, ſimplicem, & ſtolidam. Hoc modo pueri, ob inſtrumentorum immodicam humiditatem, inſipientes ſunt, quouſque ætatis incremento in ſicciorem cerebri temperiem labantur. Si verò interroges, an bilis vtraque, flaua nempe, & atra exuſta, ſanguini hoc in negotio excellant? Dic, abſolutè ad actus prudentiæ magis conferre ſanguinem, quia ſpirituum eſt magis accommoda materia; verùm ad meliores actus vtramque bilem eſſe magis præſtantem, non eſt denegandum.

Curatio.

TAm multa ſunt, quæ *capite de Melancholia*, circa victus rationem, & reliquas res non naturales ab auctoribus proponuntur, vt ſuperfluum ſit ea iterũ in incudem vertere. Aër calidus ſit, & humidus, luminoſus. Mœſtitia, ſicut vanæ imaginationes variis ingeniis fugandæ. Somnus omni induſtria conciliãdus, in cuius prouocatione totus curationis cardo conſiſtit: hic enim ſi prolixus, humectat corpus, roborat vires, & diuerſis phantaſmatibus animum irrequietum mitigat. Veneris parcus, & tempeſtiuus vſus permittendus, præſertim ſi ex ſemine retẽto, & corrupto ingruerit affectus, vt ex priſcorum, iuniorúmque mẽte firmauimus *lib. 3. Hiſtor. Princip. Med. hiſt. 9.* Aluus ſit lenis. Cibus ſit humidus, moderatè calidus, probi ſucci, concoctu facilis. Melancholica edulia vitanda, quorum catalogum latè *3. de loc. 7.* Galenus proponit. Lacticinia interdicenda: flatuoſa enim ſunt, & corrumpuntur facilè. Vinum ſit album, lymphatum; craſſum, & nigrum interdicendum.

Sanguinis miſſionem in Melancholia à toto, ſummè eſſe vtilem, citati monuere auctores; cauma enim attemperatur, & humor melancholicus vacuatur, in cuius præſentia ſaluberrimam eſſe phlebotomiam, ex veterum penu prædiximus, *lib. 2. Hiſt. Princ. Med. hiſt. 78.* Ea ex gibbero celebretur, nî Melancholica aliqua vacuatio ſit retenta, quæ per hæmorrhoïdes, aut vterum celebrari ſolet: nam tunc è talo mittendus eſt ſanguis, vel in femoribus ſcarificatio profunda celebranda, ad Galeni mentem. Hirudines affixæ mariſcis non contemnendam vtilitatem attulere ſemper, quia in hoc auxilio adminiſtrando naturam rectè operantem imitamur, quæ excitato per has venas ſanguinis profluuio, melancholicos affectus perſanat, vt prædixit Dictator, *6. Aph. 11.*

Poſt ſanguinis miſſionem, præparetur humor ſerapiis, ac decoctis quæ melancholiam reſpiciunt. Deinde

pharma

pharmaca offerantur, quæ ſimilem humorem per aluũ vacuare nata ſuit: ſed ea clementia ſint; a fortioribus enim craſſus, terrenúſque humor allatur & excandeſcit. Potiones magis amplectendæ. Sicca medicamina, vt pilulę, humoris ſiccitatem adaugent; quare eo nomine ſuſpecta, Melanagoga ergo, alia ſunt ſimplicia, alia compoſita. Illa ſunt Senna, Epithym. Myrobal. Indi, Polypod. Ellebor. niger. Compoſita ſunt Confect. Hamech, Diaſenna, Diacathol. Diacolocynthidos, Hiera Logadij, ſerapium de Epitymo, Senna, Polypod. Fumar. maior. Pilulæ ſi propinentur, ſint Arabic. Indæ, de lapide Armeno, lazuli, Cyaneo. Ius galli antiqui ad purgandos humores melancholicos eſt efficaciſſimum, in cuius ventrem medicamenta Melanagoga immittantur. Ex quibus parari poſſunt Apozemata, quæ paulatinè vacuent. Horum materiæ ſunt radices bugloſſæ vtriuſque, ſcorzoneræ, cichor. Liquirit. Fœniculi, Aſparag. capparum, & Tamariſci. Folia vtriuſque bugloſſ. Intybi, cichor. ſcabioſ. Capillor. Vener. Scolopend. Meliſſ. Fumar. Pimpinel. Caſſuth. Thym. Acetoſ. Abſinth. Aneth. Lupul. Paſſulæ Corinthiacæ, pruna enucleata, redolẽtia poma, ſem. Aniſi, Fœnicul. Melon. Cucurbit. Citrul. Cucum. Lactuc. Acetoſ. Papauer. albi, Flores Violar. Saluiæ, Arantior. Anthos, Stœchad. Roſar. Succi Pomor. redolent. Borrag. Bugloſſ. fumar. Lupulor. Purgantia immiſcenda Polypod. Senna, Epithym. Myrobalan. Indi, necnon Chebuli, Citrini, Agaricum, Rhab. In inueterata Melancholia purgatio ex nigro Veratro ſalubris eſt, quæ robuſtis ſolùm offerenda.

Poſt hæc, duo ſunt adminiſtranda magnæ vtilitatis præſidia. Primum eſt ſerum lactis ad multos dies, in quo per noctem dicta medicamenta madeſcant. Hoc enim, prætetquam quòd humoris melancholici ferinam malitiam demulcet, & humectat, nigrum ſuccum per aluum leniter deturbat. Alterum præſidium, eſt balneum dulcis aquæ tepidæ, aut ſolius, aut cum humectantibus medicamentis priùs decoctæ, vt ſunt Viola, Malua, Folia Neuupharis, Fumaria.

Roboranda viſcera: Firmandus ventriculus fomentis, vnguentis, ſacculis, emplaſtris. Iecur Epithematis vngendum. Cor tuendum. In hunc vſum cardiaca, & lætificantia exhibenda, vt Mithridatium, lætificans Gal. & Rhaſis, & aliæ confectiones cordiales aſſumendæ. Lapis Belzaarticus vtiliſſimus, & alia quæ aduerſus Melancholiam paſſim proferuntur auxilia. Cerebrum humectant embrochæ, ſeu fotus ex lacte, & lotiones ex decocto humectante paratæ: & poſt ablutionem caput inungere oportet iis, quæ cerebri, humoríſque ſiccitatem lenire queunt, vt ſunt vnguenta facta ex oleo violaceo, Sem. Cucurbit. Papauer. Peruigilio illicò occurrendum remediis, quæ *cap. de Phrenitide* deſcripſimus. Si cætera non proſint, & Melancholia ſoli cerebro propria ſit, vtile eſt Fontanellam in brachio, aut iuxta occiput aperire.

OBSERVATIO.

Ad conciliandum ſomnum, emplaſtrum mirabile.

NVllum eſt ſymptoma, quod Melancholicos ampliùs vexet atque fatiget, quàm vigilia, quæ corpus exſiccat, ſpiritus reſoluit, viréſque comminuit: Sõnus contrà humectat, inſtaurat, refocillat; quare omni ingenio prouocandus. At cùm ſiccitas valde reſiſtat, & corrigatur per humectantia, quæ debilis ſunt actiuitatis natura ſuapte, hinc fit vt ſomnus non tam facilè promoueri ſoleat. Quare cùm alia præſidia non proſunt, ex tam multis celebratis, hoc eſſe præſtantiſſimũ emplaſtrum, raſo ſincipiti appoſitum, firmiſſimo experimento adinueni.

A ℞. *Coriandri viridis, fol. lactuca, capit. papauer. portulac. hyoſcyami, radic. mãdragora, an.* M. ß. *maluar. viol. an.* M. j. *hord.* P. ij. *flor. nenuphar.* ʒ ij. *ſaluia, betonic. an.* M. j. *flor. camomil.* ʒ j. *roſar.* ℥ ß. Fiat decoctio in ſufficienti aq. quantitate, quouſque remaneat ℔. j. Collaturæ adde *Olei violar.* ℥ ij. *ol. papauer.* ℥ iij. *ol. nenuphar.* ℥ j. ß. *ol. camomil.* ℥ j. *pulu. Abſinth. pulu. Betonic. an.* ʒ iij. *Aq. Lactuca,* ℥ ij. *pulu. flor. nenuphar.* ʒ ij. *pulu flor. camomil.* ʒ j. *pulu. betonic.* ʒ j. ß. *pulu. abſinth.* ʒ ij. *pulu. roſar.* ʒ iij. *boli armen.* ℥ ij. ß. *ſantalor. rubeor. & citrinor. an.* ʒ j. ß. *vng. enti populei,* ℥ ij. *lactis muliebris,* ℥ iiij. *croci,* g. xij. *philony Perſic.* ʒ ij. *opij,* g. x. *vitellor. ouor. num.* ij. *aq. roſ. q. ſ.* Miſce fiat Cataplaſma.

B

De Melancholia Hypochondriaca.

ETſi tractatio de Melancholia Hypochondriaca, ad partes naturales ſit reducenda, tamen placet de ea modò diſceptare, vt diſcurſus hic omni ex parte ſit abſolutus. Quare imprimis quærendum; *Vtrùm Galenus Melancholia Hippochondriaca naturam, & ſigna rectè deſcripſerit?* Nullus eſt affectus, de quo ampliorẽ fecerint auctores commemorationem, quam ille, qui quia ventriculi, Hypochondriorúmque conſenſu fit, Hypochõdriacus ſolet appellari; & quoniam à flatibus incipit, à Barbaris flatuoſa Melancholia, ſeu Mirachialis nuncupatur, non exiguam habens ſimilitudinem cum ea Epilepſiæ ſpecie, quæ à ventriculo oritur.

C Galenus ergo *lib. 3. de loc. affect. cap. 7.* de hac tertia Melancholiæ differentia refert ſententiã Dioclis, eámque tanquam imperfectam confutat, nec ſingula ſymptomata huius affectus explicantem: licèt enim multa propoſuiſſet, præcipua ſiluit, & à quibus Melãcholicus affectus plane demonſtratur, metum ſcilicet, & triſtitiam ab Hip. non omiſſa, *6. Aph.* 23. Inſuper, quia cùm cognoſceret Diocles, ex ventriculo primùm affecto Hypochondriacam oriri, ſilentio tamen præteriit, quænam eſſet propoſitæ ægritudinis origo: nec cur ad illum deſipientia, mentiſque alienatio ſequatur, & alia melancholica accidentia auſus fuit explicare, ſed ea tantùm quæ per ſe manifeſta erant, nec expoſitione indigebant.

D Singula verò proſequitur Galenus: & primò docet, ſpeciem hanc Melancholiæ ad inflammationem ſequi ventriculi, vel partium iuxta ipſum in hypochondriaca regione exiſtentium. Cúmque vitioſus ſanguis in parte inflammata collectus, ſit aduſtus, craſſus, & melancholicus, vtpote à liene irruens, melancholici vapores ex eo, ſurſum ad cerebrum eleuantur, qui mentem interturbant, metum & triſtitiam efficiunt, ac reliqua Melancholicorum ſymptomata; non aliter ac calidi vapores ad oculos eleuati, ſuffuſionis ſunt cauſæ, & doloris in capite.

Timoris, & mœſtitiæ cauſam, refert ad humoris nigredinem, & tenebroſitatem: adiungítque duo hæc
E perpetuò Melancholicos comitari, ſimul & imaginationis noxam; licèt non ſemper eundem læſionis modum, cùm intra eandem Melancholiæ ſpeciem, varias, & ferè innumerabiles læſas imaginationes experiantur, quarum nonnullas medium adducit.

Deinde quibus ſignis flatuoſa, Hypochondriacáve Melancholia ab aliis ſpeciebus differat, clariſſimè demonſtrat: Nam ſi præter metum & triſtitiam, odium & auerſionem hominum, quæ communia ſunt omni Melancholiæ indicia, cruditates adſint, ructus acidi, præcordiorum æſtus, flatus, rugitus, vehementes interdum ventriculi dolores, maximè poſt cibũ, hypochondriorum grauitas & tenſio, ſputum humidum, ídque multum; alui autem deiectione, vomitu, proba concoctione, ructibus alleuietur is qui laborat, dubium non eſt turgidam eſſe, flatuoſam, ac Hypochondriacam vocatam affectionem: & melancholicum ſanguinem in

ventriculo,

ventriculo, velnti, in parte inflammata, ſeu potiùs docente Paulo *lib. 3. cap.* 14. circa partes ad ſtomachum attinentes, meſenterium ſcilicet, & hypochondria phlegmonen contineri, ex qua, facta ad cerebrum euaporatione, eóque intemperato, ac tenebroſo reddito, Melancholiam excitari eſt neceſſe.

Tunc verò licebit illud certiſſimè coniectari, ſi circa ventriculi regionem prima inceperint ſymptomata, ipſiſque auctis Melancholica fuerint ſubſequuta. Quòd ſi ea quæ Melancholiæ propria ſunt, metus ſcilicet, & triſtitia, aucta & vehementia adfuerint, nullo interim prædictorum, vel exiguo, circa ventriculum apparente, manifeſtum eſt Cerebrum ipſum proprio affectu laborare, & in eo aceruatum eſſe, ac congeſtum melancholicum humorem. Quare dicendum eſt, rectè Galenum, rationem & cauſam ſymptomatum, quæ in Melancholia exoriuntur, protuliſſe.

Verùm explicanda ſunt, quæ Galenus refert: *Virùm Melancholia hypochondriaca ex Pylori inflammatione oriatur?* Nam ſi hoc eſſet verum, febris in ea adeſſet. Atqui Melancholia omnis eſt quædam deſipientia, delirium, ſeu mentis alienatio ſine febre, ex Gal. 2. *de cauſ. ſymp. vlt.* Paul. *lib. 3. cap.* 4. Tral. *lib.* 1. *cap.* 22, Halyabbat. 9. *theoric.* 7. vbi animi confuſionem ſine febre deſcribit: & Aretæus, animi angorem in vna cogitatione defixum, abſqua febre, 1. *Chronion, cap. prop.* & Rhaſis 9. *ad Almanſ.* & 1. *contin.* cum reliquis de Melancholia agentibus, nullam prorſus febris mentionem fecerunt. Igitur, &c.

Deinde, in inflammata parte exuperans reperitur, & conſumens calor, quo præſente flatus non oriuntur, quia à diminuto tantùm fiunt, ab ingenti reſoluuntur, 3. *de cauſ. ſympt.* 2. neque acidi ructus fiunt, quia potiùs à frigiditate, 4. *ſimpl.* 12. nec cruditates fieri poſſunt; nec humidum ſputum, & multum: qoia ſymptomata ſunt quæ à frigido emanant, non calido morbo. Ergo, &c.

Rurſus. Ex ſola delatione melaucboliæ à liene ad ventriculum, vel meſaraïcas abſque phlegmone, poſſunt tenebroſi, atrique vapores ad cerebrum eleuari, efficeréque mentis inconſtantiam, cum metu & mœrore. 6. *de loc.* 1. Ergo perperam Galenus 3. *de loc.* 7. huius affectionis cauſam addixit inflammationi pylori, hoc eſt, inferioris oris ventriculi; præſertim cùm magis frequens ſit à vitiato, obſtructóque ſplene melancholiæ receptaculo, huiuſmodi malum proficiſci, adeo vt teſtetur Auerrhoës 3. *collig. cap.* 40. ſine eius communicatione rarò generari.

Dic. Cùm 3. *epid. ſect.* 3. *com.* 45. ſcripſerit Galenus, proprium inſanientium eſſe, à febre liberum eſſe, vt febricitate phreniticorum; & apertè variis in locis Melancholiam definierit, delirium ſine febre: cúmque hæc, ex ipſius, & Medicorum omnium ſententia, ab internis inflammationibus ſit omnino inſeparabilis, nō leue tum Barbaris, tum Græcis attulit negotium, quomodo Hypochondriaca affectio à pylori phlegmone euenire poſſet, imò vel à calore, ſi adſunt cruditas, flatus, & ſputi aciditas.

Ob hæc Rhaſis 1. *contin. cap.* 3. potiùs credit, huius mali cauſam eſſe melancholiam multam, ab ſplene in ventriculum delatam, à quo ad cerebrum communicata fiunt Melancholica ſymptomata, & morbus. Neque probè colliges, à calore proficiſci, eo quòd iuuetur frigidis & humidis: quoniam iuuamentum illud per accidens eſt, non omnino & eradicatiuè ſanans, ſcilicet quia frigidis temperatur iecoris caliditas, & minuitur atræ generatio; humidis autem eius malitia obtunditur. Verba autem Galeni 3. *de loc. cit.* ad Dioclem contorqueantur, non quaſi eiuſdem fuerit ſententiæ, quod aliqui putant conſentientes cum Rhaſi, non poſſe à pylori inflammatione naſci, cùm adſit ſitis, ac febris carentia; niſi per inflammationem, non phlegmonen, tu-

A morem, ſiue apoſtema intelligas, ſed feruorem, immoderatúmque calorem, vt mos antiquis fuit inflammationem appellare, teſte Gal *lib. de diff. morbor. cap.* 12.

Cæterum reiicienda eſt interpretatio, quia nec Galenus *ibi*, nec auctores eo nomine ſic vtuntur, & apertè ſuam proferunt ſententiam. Auicenna 1. 3. *tract.* 4. *cap.* 18. admittit quidem genus hoc Melancholiæ fieri ex phlegmone, modò à frigida, nonnunquam à calida materia generato, atque adeò febrem quandoque adeſſe, quod Galeno non repugnat, cùm tantùm velit in Melancholia, & Mania febrem neceſſariam non eſſe, nec perpetuam, quemadmodum in phrenitide. Auerrhoës 3. *collect. cap.* 40. idem ferè arbitratur, addens Melancholiam hanc, etiam cùm à calido apoſte-
B mate oritur, febre carere, ſicut accidit in declinatione; quo tempore extraneus calor iam non adeſt ſufficiens ad excitandam febrem. Verùm hoc neceſſarium non eſt, quia oportuiſſet febrem, & dolorem præcedere, quod nec experientia oſtendit, nec auctores teſtantur.

Quare dicendum, huius ægritudinis cauſam eſſe, vel melancholiæ delationem ex ſplene, cum Rhaſi, & Galeno 6. *de loc. cap.* 1. vel ventriculi, aut meſaraïcarum, demùm aut cuiuſcunque partis meſenterij tumorem, ex atro, craſſo, aduſtóque ſanguine, quod inflammationis nomine ex præſenti ſignificatur. Licèt autem inflammatio, ſeu phlegmone ſtrictè ſumpta, prout ab aliis tumoribus diſtinguitur, ſanguinem, & calidum
C apoſtema ſignificet, *lib. de tumorib. præter naturam, cap.* 2. omnem etiam tumorem dicit, 2. *criſ.* 12. Cùm ergo ex ſanguinis melancholici phlegmone huiuſmodi affectio vtplurimùm oriatur, febrem neceſſariò non annectit.

Nec verò putes neceſſarium omnino eſſe, ſanguinis immoderantiam in inani loco aceruari, ita vt partem in tumorem attollat, vt morbus hic generetur: ſufficit enim quòd craſſus, ater, & aduſtus humor per meſaraïcas, vel quamlibet aliam partem huius regionis ſpargatur, contineatúrque in excedente quantitate, tum quia inflammationis nomine, quamlibet excedentis ſanguinis copiam, etiam in paruis membri vaſis. Galenus comprehendit; tum quia experimento compertum eſt, hypochondriacos multos, factam & conſiſtentem inflammationem non habere calidam, quia febre
D non laborant, ſiue frigidam, quemadmodum Auicenna teſtatur, vti *ſuprà*. Nec mirum, quoniam monſtrante diſſectione, etiam in paucis pleuriticorum tumores conſpiciuntur. Erit igitur affectus quidam phlegmonæ ſimilis, qualem ſcribit Galenus 8. *meth.* 5. nonnunquam in ventriculo conſiſtere, in diaria ex erudirate. Ex dictis duabus cauſis, Galenus *in hoc capite*, & Paulus *loc. cit.* vnius tantùm, quia frequentiſſima, nempe ventriculi, vel meſaraïcarum inflammatio dicto modo explicata, meminerunt; ambas autem Auic. & Auerrhoës conceſſerunt, nec poſteri negarunt.

Quomodo verò flatus, & alia ſymptomata frigida à calida cauſa poſſint oriri, non perinde explicant. Auerrhoës *cit.* eam refert ad extraneum calorem, à quo
E cùm lædatur, debilitetur, & reſoluatur innatus, coctionis auctor, exactè alimentum non conficit, atque adeò cruditates fiunt, flatus, acores, & reliqua. Alij intereà dum viget inflammatio, prædicta ſymptomata non dari, ſed in inflammationis fine, quum iam calor in cibaria, vel chylum agens; paruus exiſtit, cùm tamen illicò ab huius morbi initio flatus vigeant, vnde cruditates.

Dicendum ergo, quòd cùm affectio hæc ex ventriculi cruditate incipiat, propter quam lienis ſubinde fit obſtructio, principio flatibus implentur partes ventriculo circumiacentes, & præſertim hypochondrium ſiniſtrum; in quo etiam primùm grauitas & tenſio, quod frequens eſt, ſentitur: ex melancholico autem

Google

ſanguine ad quamuis illarum partium irruente, putreſcentéque vapores eleuantur, qoi præexiſtentium copiam adaugent. Rurſus contentus ſanguis, melancholicus eſt, ac proinde acidus, quid igitur mirum ſi ab eo inflammata membra vitientur in acorem? Deuique melancholia ipſa licèt putrefacta, & calida, abundat quantitate partium frigidarum, ratione quarum poteſt ſymptomata frigida efficere.

Vtrùm verò *in Hypochondriacis affectibus neceſſariò adſit obſtructio* dignum eſt quæſitu. Diocles cognouit ſaltem in meſaraïcis venis: nam ſanguis hoc loco craſſior factus, aut quiuis alius humor terreſtris, poteſt obſtruere, præſertim ſi lentus ſit, tunc enim pertinaciùs inhæret, & hoc modo à pylori calore flammeo redditus durior, obſtruit: Argumento eſt, quòd alimentum corpori non diſtribuatur: quare Hypochondriaci, ſunt pallidi, decolores, extenuati; non enim nutriuntur, quia alimentum ob internas harum partium obſtructiones, ad membra aptè non penetrat.

Vtrùm Hypochondriaci pulſationem magnam in meſenterio perſentiant addubitant multi. Arteriæ enim ſobter præcordia pulſantes vehementer, io hoc affectu ab ipſo laborante ſentiootur, & ioterdum citra cõtactum, de foris intuentibus pulſatio animaduertitur, quæ ex Hip. mente, 1. *lib. progn.* 28. perturbationem ſignificat, aut delirium. Nam cùm hæc ob adurentem concitetur. calorem, permultóſque attabilarios flatos, qui partem diſtendendo, pulſationem concitant, & ſorſum elati, caput implent: accedit alia cauſa, nempe arteriæ conſtrictio à glandulis, quas natura in meſenterio repoſuit, vt ſint fulcimentum vaſorum, quæ per meſenterium copioſa diſſeminantur, ne ſcilicet io magnis, & violentis motibos diſrumpantur. Hæc glanduloſa corpora in Hypochondriacis, atro, melancholico, aſſatóque humore replentur, qui in vaſis multiplicibus, quibus meſenterium abundat, propter eiuſdem partis calidam intemperiem, continetur: vbi verò ita repleta fuerint vaſa, ſed præcipuè glanduloſum illud corpus, quod inſiguiores, ac primas vaſorum diſſectiones ſuffulcit, comprimitur arteria magna, quæ iuxta venam cauam per dorſi medium verſus ſiniſtram partem perrepit; ex compreſſione autem arteriam attolli, & motum ſimilem edere pulſationi, dixit Galenus a. *de loc. cap.* 1.

Denique, vt in ſumma dicam, multiplicia ſunt ſigna, quæ Hypochondriacam Melancholiam comitantur, varia, & qoæ diuerſimodè laborantem exercent, & à calida, ac frigida cauſa ſcaturiunt: Cùm enim hic morbus ex calida hepatis intemperie, ventriculi frigida emanet, adſitque hæc partium contraoperantia, nihil mirum ſi ex hoc inæquali fonte ſigna varia emanent, præter ea quæ *ſuprà* retnlimus. Conſpicitur vomitus crudi cibi, & ſubamaræ pituitæ. Adeſt ventriculi vehemens dolor. Suffocatio interdom premit, ob diaphragma ex multo, craſsóque flatu compreſſum, à liberáque diſtentione impeditum. Viſitur tenſio in hypochondriis, quam eorundem grauitas, aut tumor meſenterij comitantur.

Si præualet iecoris æſtus, ſiti torquentur ægri, maxillarum rubedioe, vigilia, vrinæ rubore, manuum & pedum calore, corporis colore pallido. Si ſuperat frigida ventriculi intemperies, vrina eſt alba, ſomnus adeſt interruptus, laborans anxius eſt, pallidus, & à potu maximè læditur, timet, triſtatur, alimentum abhorret, falſis importuniſque imaginationibus vexatur. Demum nec oblatis frigidis, aut calidis medicamentis acquieſcit.

Difficilis ad curandum morbus, quia ex inæquali minera profectus, & cùm ſit habitualis & diuturnus, difficulter curatur; intemperies enim eſt in viſceribus penitùs impreſſa, & altiùs radicata, quam euellere, arduum & laborioſum. Etenim ſi calida applicas, igneſcit iecur; ſi frigida, tonus partium naturalium grauiter eneruatur. Hoc malum eos præcipuè premit atque fatigat, qui graciles, hirſuti, excarnes ſunt natura ſuapte. Laborantes frequenter incidunt in viſcerum obſtructiones diras, icterum, fœdum colorem, atrophiam, cachexiam, hydropem, vigiliam, melancholiam morbum, à quibus laborioſè ſeſe in poſterum poſſunt extricare.

In Curatione quatuor ſcopi obſeruandi: Primus, atrum humorem vacuare. Secundus, flatus à capite eleuatos reuellere, & abſumere. Tertius, viſcera deobſtruere, atque attemperare. Poſtremus, cordi, ac cerebro prouidere. Victus ratio eadem ſit, quam *ſuprà* in Melancholia morbo deſcripſimus. Proba coctio procuretur. Alous ſit mollis. Somnus ſit prolixus. Animi pathemata vitanda. Cœna ſit leuis. Exercitium moderatum

Prima regio in primis clementi pharmaco expurganda. Sanguis extrahatur deinde è brachio, vel talo. Poſtea ſi lien melancholici humoris copia turgeſcit, hirudines mariſcis affigendæ: ex his enim partibus ſanguiois extractio maximum ægris leuamen afferre ſolet. Præparetur humor melanagogis, & ſimilibus poſtea expurgetur. Cardiaca offerenda. Ventriculus firmandus. Roborandum iecur. Deobſtruentia imperanda, inter qoæ chalybeata medicamenta primas tenent. Serum lactis medicatum offerendum. Balnea aquæ dulcis ſummopere iuuant. Thermales aquæ, ſi quæ detergendi ſine calore vim habent, optimæ ſunt: vtiles ſunt ex mineris chalcanti, & ferri.

OBSERVATIO.

Electuarium ex chalybe ad Hypochondriacos egregium.

NVllum eſt medicamentum, quòd Melancholiæ flatuoſæ magis cooferat, quàm chalybs. Nam cùm ex diuerſa natura prodeat hic affectus, exigit medicamina, quæ variam habeant, & diuerſam operandi vim. Affectus hic mixtus eſt, & compoſitus, quocircà medicamenta quoque efflagitat compoſita. Inſuper, pharmaca omnia os ventriculi oblædunt, quod in hoc morbo eſt affectum. Hanc præſtantiſſimam efficaciam, pretioſi antidori inſtar, ferrum ſortitur. Adſtrictione, & craſſa qua cooſtat ſubſtantia, roborat, & labaſcentem ventriculum, flaccidáſque internas partes vigorat vehementer. Deobſtruit, calida igneáque vi; nam omne metallum igneæ eſt ſubſtantiæ, & qoò impurius, eò ampliùs: ab infarctu liberat, compeſcit vomitum, appetentiam concitat; demum cùm mixtæ ſit ſubſtantiæ, mixtos producit effectus. Huic neceſſe eſt permiſcere roborantia, deobſtruentia, cardiaca, & quæ flatus abſumere nata ſunt: qoas indicationes in hoc morbo ſummè eſſe neceſſarias, auctores vnanimiter conteſtantur. Inter omnia præcipuum obtinet locum Electuarium hoc, diutino à me experimento confirmatum. Vtere eo, (corpore priùs expurgato) quantitate ʒ ij. ieiuno ventriculo, ſuperbibito hauſtu generoſi vini, aut aquæ, quæ priùs ſit decocta radice Chynæ, ſcorzoneræ; aut aperientis decocti. Et ſi vires valeant, poſt eius potum, non diſplicet exercitium ſpatio dimidiæ horæ celebratum.

℞. *Fol. ſen. Oriental.* ℥ ß. *epithym. polypod. ſeminis carthami. an.* ʒ ij. *flor. borrag. flor. violar. flor. bugloſſ. an.* ʒ j. ß. *Corinthiac. paſſular.* ℥ ij. *prunor. ſine acinis*, Num. x. *aniſi, ſem. fœnicul. an.* ʒ j. *adianth.* M. j. ß. *eupatorij, aſplenij, an.* M. j. *cortic. citri exiccati*, ℥ j. *Tamariſci*, M. ß. *myrobalanor. chebulor. myrobalanor. Indor. an.* ʒ iij. Coquantur omnia in aq. chalybeata, quouſque remaneat ℔. j. In colatura infonde ſec. art. *Rhab. elect.* ʒ ij. *agaric. trochiſcat. in vino zingiber.* ʒ j. *hermodactylor.* ʒ j. *mechoaca*, ʒ ij.

Omnia

Digitized by Google

Omnia deinceps exptimantur; tone adde *Syrupi fumar. maior. Chalybis ſubtiliſſimè triturati*, ℥ j. *confect. Alkermes, electuar. de gemmis, confect. Hyacinth. an.* ʒ iij. *margarit. praparat.* ʒ ij. *lapidis belzaartici*, g̃. xxx. *eboris in tenuiſſimum pollinem redacti*, ʒ ij. *flor. meliſſ.* ʒ ß. *pulu. Senna*, ʒ ij. *Tartari vini albi*, ʒ j. ß. *Theriac. Andromachi*, ʒ ij. ß. *Mithridatij*, ʒ j. ß. *aromatici roſat. Meſ. diarrhodon. Abbat. an.* ʒ ß. *rubinor. praparat. granator. praparat. an.* ʒ j. *ſerici crudi*, ℈ ij. Omnia in puluerem tenuiſſimum redacta, cum folijs auri Num. xx. miſceantur, & cum ſacchari q. ſ. Fiat ſec. art. Electuarium.

De Amore inſano, ſiue Affectu Erotico.

DE inſano amore, cùm ſit affectus infrequens, paucula quædam proferemus verba, maximè quia illius ſanatio ſob Melancholiæ curatione comprehenditur. Qoanta ſit vis Amoris in rebus, ſatis explicant auctores priſci, neoterici ſatis explanant, & doctorum hominum conſenſus affirmat. Igitur qoantum hic poſſit, ex Orphei, atque Heſiodi, & aliorum veterum Poëtarum carminibus patet: & docent Platonici, ac ſuia ipſi libris fuſiùs, & accuratiùs demonſtrant. Vnus Platonicorũ Principis ſermo, quod *Conuiuium* inſcribitur, huius rei teſtis eſt probatiſſimus. Platonica nolo repetere de magno Deo Amore, & admirando inter homines, vt Phædrus apud Platon. *in conuiuio* refert.

Ergo vrit videndo fœmina, certè paſſiuè, id eſt, dum videtur, dum aſpicitur: niſi, ſi non aſpiciatur, & aſpiciat mulier, afficiat viros, & Baſiliſci ſerpẽtis inſtar ſit; quod verum non eſt, niſi velimus faſcinum oculo ferre mulierem. Hinc 1. *Æneid.*

— Ardeſcitque tuendo Phœniſſa.

Ipſa in ſe, quæ vrit virum: vnde Ouid. 4. *Heroïd. Epiſt.*

Vrit amor grauiùs, quò ſerius: vrimur intus,
Vrimur, & cæcum pectora vulnus habent.

& 4. *Æneid.*

—— Eſt flamma medullas:

quæ & corpus Didonis præceps dedit in ignem.

Ecce tibi comparatam eius vim igni, quo efficacius nihil in tota natura. Itaque plurima ſunt exempla, eorum, qui ſibi amoris cauſa manus intulere. Quare hoc ineuitabili Cupidinis arcu exagitatus homo, & videt, & perit, vt Ouid. *in Heroïd. Epiſt.* aſſeuerat: nec diſſimiliter Plaut. *Mercat. act. 2. ſcen.* 1. innuit. *Illic ego aſpicio forma eximia mulierem, quam ego poſtquam aſpexi, non ita amo, vt ſani ſolent homines, ſed eodem pacto, vt inſani ſolent.*

Oculis vrendi maior eſt vis, quàm ipſi igni: hic enim vrit eos qui tangunt; at formoſi etiam procul intuentes accendunt, etiamſi non tangantur. Sed quærendum: *Vtrùm præcipua amoris ſedes in oculis ſit conſtituenda?* Philoſtratus ſic inquit, *Epiſtol.* 50. *O mala faciferi amoris, unde mihi animum occupaſtis? Nonne videlicet ex oculis? ſic & amor per arcem oculorum, non lignis, aut laterculis, ſed ſolis palpebris munitam, inquietum paulatim animum ingreditur, celeriter quidem, vt alatus, liber verò vt nudus, inuictus vt iaculator. Primi nobis pulchritudinis facem extuliſtis.* Et Muſæus in *Leandro*, cum mortalium animos veluti ſagittis, amore figi ceciniſſet, ſubiecit: *O amor, amor! qui per oculos inſtillas cupidinem.* Ob hanc rem in *Troade*, ſuadetur Menelao, vt Helenam trucidet, nec videat, alioqui perdendus ipſe.

Vis audire Philoſophos, Oratores, Hiſtoricos, Theologos? Plato citatus *lib. 6. ſtromat.* in initio, *Amoris initium, viſus*: & Plutarchus *lib. de amore*: *Capiendi amoris viſus eſt anſa.* Iſocrates *in encomio Helena*, de Theſeo illam amante: *Illam vt vidit, tanto eius amore forma eſt victus, vincere alios ſolitus.* Sic Ariſtænetus *lib 2. epiſt. 2.* Quintilian. *in quadam declamatione*: *Oculi ſunt tota noſtra luxuria, hi nos in omnia quotidie vitia præcipitant, mi-*

A *rantur, adamant, concupiſcunt.* Apul. *lib. 10. Aſini. Iſti enim tui oculi per meos oculos ad intima delapſi præcordia, meis medullis acerrimum commouent incendium.*

Clemens Alexandrinus *lib. pedagog. ſui 3. cap. 5. & 11.* mirificè hoc argumentum poteſt illuſtrare: & *lib. de profect. morum*, Plut. ex Æſchylo puellæ flagrantem nominauit oculum, & facilè notibus deprehendi affirmat, moribus accommodans, quaſi per oculum amor quo fuit vitiata, ſeſe excrat. Sic Poëtæ Græci paſſim, formoſas & pulchras mulieres in ſe aliorum trahere oculos, aut oculis alios trahere aſſeuerant. Ita Homerus *in Iliad. Vt vidit, vt prudentem ipſius animum circumuallauit amor.* Euripides *Alceſtide*: *Aufer per Deos ab oculis mu-*
B *lierem hanc, ne me capias volentem.*

Hinc ſapiens illud Sapientiſſimi hominis conſilium, *Eccl. 9. Ne reſpicias mulierem multiuolam*, id eſt, modo huc, modò illoc vagantem, ſeu potiùs inſtabilem & leuem, quod proprium eſt, ac maximè natiuum huius ſexus vitium. Neqne minus doctè cecinit Iob. *cap. 31. Pepigi fœdus cum oculis meis, vt ne cogitarem quidem de Virgine*: quaſi docere vellet; non ofturam, aut non nocituram, praui ac laſcioi amoris in animo cogitationem, niſi liberiùs oculis vteretur, qui viam ſterneteut cogitationi. Exemplo ſunt Filij Dei videntes filias hominum, vt ſcribitur *Gen. 6.* Exemplo Sichem, *Geneſ. 34.* Exemplo Samſon, *Iudic. 15.* Exemplo Dauid, 2. *Reg. 11.* iure vt Anacreon amorum exercitum ex oculis ferire
C prædixerit.

In hunc ſenſum interpretãda eſt illa Pauli ſententia, *lib. 3. cap. 17.* dicentis: *Solos oculos in amantibus contrahi, ac concidere.* Licèt enim vniuerſi corporis atrophia, & ſqualor, cæteras noſtri corporis partes opprimant, & abſumant, tamen circa paſſionis initia, oculi reſoluuntur priùs cæteris membris: nam caui fiunt, palpebræ ipſis continenter mouentur, cum riſibilitate quadam, & voluptate oculos perfundente, quaſi pulchrum aliquid aut delectabile intueantur, aut nouum iucundum audiant, dilecta nempe forma phantaſiæ perpetuò obuerſante in his ergo motibus variis pinguedo liquatur, ſpiritúſque reſoluuntur.

Oculi ergo miram in amatoriis affectibus potentiam
D obtinent. Hinc ſpiritu diuino afflatus Regius vates, ſic Dominum deprecabatur, *Pſal. 118. Auerte oculos meos, ne videant vanitatem*: quoniam oculorum miniſterio in animos hominum amor influit, ſenſim pedetentimque illabitur. Quare amantes, amentes viſu fiunt: vnde verè ſcriptum, *Ierem. 9. aſcendit mors per feneſtras noſtras*; feneſtræ autem noſtri ſunt oculi, per ipſos enim anima reſpicit, quod exteriùs concupiſcit. Oculi quippe multo igneo, & vt ſic dicam, radioſo ſpiritu nitent: quamobrem ad rei amatæ oculos radiorum iaciunt, qui cùm ſpiritus deuehant, vaporem illum vehementiùs incendunt: His incenſus, & amati ſpecie agitatus oculus, cor agitat, incendit, vrit cupiditate fruendi, dum viciſſim ab amatu ſuis oculis recipit aculeos: ita amoris
E veneno inficitur, idcircò plerique genus eſſe faſcinationis conſcribunt.

Ratio huius problematis eſto hæc. Eiuſmodi in homine gignuntur ſpiritus, cuioſmodi fuerit ſanguis, & aër admiſſus, in præcordiis, purus enim puros creat ſpiritus, craſſior craſſiores; qui quidem vt perpetuò à cordis calore, magiſque ſincera ſanguinis parte gignuntur, ita ſanguinis à quo emanant, ſequuntur naturam. Hi è corde in cerebrum delati, animales efficiuntur, tenuiores mobilioréſqoe euadunt: hinc facilè per laxiores cerebri meatus tranſmittontur, præſertim qui ad oculos deferuntur, qui omniom lucidiſſimi ſunt, & nitidiſſimi, vt viſionem efficiant, atqoe inde ſimiles ſibi radios per oculos, qnaſi per feneſtras vitreas, mittant. Emiſſi ab oculis radij trahunt ſpiritalem illum vaporem, & quidẽ ignei, vt putauit Chryſippus, *lib. 15.*

Curatio tone ea erit, quam *ſuprà* Melancholicis proficuam eſſe tradidimus. Attamen antequam hic veſanos amor radices agat, cora aggredienda: quia, vt magnus ille perbellè monebat amorum Magiſter, *lib. 16. Heroïdum.*

Dum nouus eſt, cœpte potiùs pugnemus amori,
Flamma recens paruu ſparſa reſedit aqua.

& *lib. 1. de remedio amoris,* ſic.

Dum licet, & medici tangunt præcordia motus,
Si piget, in primo limine ſiſte pedem.
Opprime, dum noua ſunt ſubiti mala ſemina morbi,
Et tuus incipiens ire reſiſtat equus.
Nam mora dat vires. ——

Inſuper ſi re amata potiri licitum eſt, id ſufficiens præſidium erit; ſin contrà, longiſſimè ablegandus æger, in hoc enim conſilio totius curationis cardo conſiſtit. Vin'tu remedia ad hunc improbum amorem ex animo funditus euertendum, præſentanea duo, è duobus Poëtis, qui quantum adferat noxæ experti ſunt? Primus eſt Lucretius, qui cùm *lib. 4.* docuiſſet, eius initia à ſimulactis oriri, ac pendere formoſi vultus, his verſibus:

Conueniunt ſimulacra foris de corpore cuique,
Nuncia præclari vultus, pulchrique coloris,
Qui ciet irritans loca turgida ſemine multo.

Mox amuletum contrà obiiciendum monuit, fugæ, & auerſationis ſimulacrorum, quæ & incendunt, & paſcunt amoris flammam.

Nam ſi abeſt, quod ames, præſtò ſimulacra tamen ſunt
Illius, & nomen dulce obuerſatur ad aures,
Sed fugitare decet ſimulacra, & pabula amoris,
Abſtergêre ſibi, atque aliò conuertere mentem.

Rectè noſti quàm aſpectus imprudens amoris ſit origo. Accinentes Poëtas audi. Nam ita Propertius *lib. 3. elegiar. ad Cynthiam?*

Creſcit enim aſſiduè ſpectando cura puellæ,
Ipſe alimenta ſibi maxima præbet amor.
Vnum erit auxilium mutatis, Cynthia, terris,
Quantum oculis, animo tam procul ibit amor.

Vitanda conſuetudo. Sapienter enim Socrates apud Stobæum, *ſerm. 6. Ignem quidem ventus, amorem verò conſuetudo accendit: Expelle ergo à te hanc feram, priuſquàm vngues acuat, emittátque dentes.* Otium fugiendum, interdicenda ſolitudo. Venus aliquando cum modo habenda; huic enim inſaniæ ſæpe remedio eſt.

Si morbus ſit pertinax, & vigiliæ infeſtent, ritu Melancholicorum curandi ſunt. Victus ſit humidus. Somnus prolixus. Offerantur alterantia, expurgantia, cardiaca. Imponantur capiti topica, quæ contra Melancholiam morbum ſunt ex vſu. Serum lactis caprini medicatum, optimum eſt. Balneum aquæ dulcis, præſtantiſſimum. Sin his non reſipiſcant, ad flagra, ac verbera veniendum.

De Incubo.

PRoximus Melancholiæ affectus eſt ille, per quem dormiens, grauem patitur anhelitus oppreſſionem, vocis, ac motus interceptionem, ſenſus ſtuporem, & inuadentis, incumbentíſque ſibi phantaſmatis imaginationem. Incubus dicitur, à Græcis Ephialtes, vel πνιγαλίων, hoc eſt, ſtrangulator, ſeu ſuffocator nuncupatur. Hunc verò ita 12. *Æneid.* eleganter deſcribit Virgilius:

Ac veluti in ſomnis oculos vbi languida preſſit
Nocte quies, ne quicquam auidos extendere curſus.
Velle videmur, & in mediis conatibus ægri
Succidimus, non lingua valet, non corpore nota
Sufficiunt vires, nec vox, aut verba ſequuntur.

Paulus *lib. 3. cap* 15. breuiter propoſuit hunc morbum. Symptoma eſt in genere noxæ facultatum animalium, motricis quidem generatim impeditæ, ſenſitricis dimi-
A nutæ, imaginatricis deprauatæ. Locus affectus, Cerebrum eſt, quum motus, ac ſenſus fons ſit ac origo, quod vel per eſſentiam, aut per conſenſum inferiorum partium ſolet oblædi.

Cauſa multiplex eſt: coniuncta, antecedens, procatarctica. Illa, craſſus eſt vapor, nebuloſus & teter, & plerunque frigidus, qui animalis ſpiritus, influxúſque communicationem obſtruendo intercipit. Differt ab Epilepſia, & Apoplexia, ex parte materiæ, loci affecti, obſtructionis gradu. In Incubo, obſtruens materia flatus eſt, non humor; pars affecta, poſteriores potiſſimùm ventriculi, & qui non perfectam obſtructionem patiuntur; contrà accidit in Apoplexia: In Epilepſiâ modò flatus, modò humor cauſa eſt.

B Antecedens cauſa, humor eſt pituitoſus, aut melancholicus, qui interdum in ipſo cerebro, ſæpe in præcordiis, ventriculo, aut vtero, aut liene ſtabulatur, à quo aſcendens vapor, cerebri meatus obſtruit. Copia ciborum non ſuperata, grauans ventriculum, ac ſeptum comprimens, incubum concitat; ſicut craſſi, limoſíque ſanguinis plenitudo, circa venarum conceptacula, & ſpiritalia membra infixa, vt quotidie ex ſuppreſſis menſtruis, aut hæmorrhoïdibus euenire conſpicimus.

Procatarcticæ cauſæ, ſunt ingluuies, crapula, otioſa vita, ciborum craſſorum copia, ſomnus profundus mox poſt repletionem ſequutus: Venus poſt cibum, aluus adſtricta, aër frigidus; nam compreſſione media, va-
C pores & humores coërcet, qui retenti obſtruunt, & ſpirituum ad inferiores partes influxum intercipiunt. Vermes hunc morbum promptiſſimè creant, dum venenoſos halitus è ventriculo, & inteſtinis eructant, qui cerebrum opprimunt, ac ſpiritales partes lancinant.

Signa narrant Paulus *loc. cit.* Auic. 3. 1. *doct. 2. cap.* 29. quoniam in ſomno accidunt grauedo, anhelitus anguſtia, præfocatio, cum inſomnio horribili coniuncta, ita vt ab hoſte, vel cacodæmone æger ſe inuadi putet: tunc enim torpidus remanet, planè immobilis, & penè aphonus, qui deinde multo conatu, & accito præ anxietate calore, flatibúſque diſcuſſis, & apertis meatibus excitatur. Expergefactus faciem ſentit hume-
D ctam, ceruicis grauidinem, & tuſſicula leui deinceps opprimitur.

Familiaris affectio pueris, frigidioribus naturis, crapuloſis, gulæ deditis, otioſis, ſtudioſis, in quibus cruditates redundant, & pituitoſorum humorum copia affluit vbertim. Si rarò accidat, facilè curatur; ſi ſit frequens, difficillimè, & grauiſſimos cerebri morbos præſagit, quod ſcribit Paulus *loc. cit. Cura itaque habenda eſt mali per initia: nam ſi diutius prorogetur, continuè per noctem incidens, magnum aliquem morbum nunciat, vt Apoplexiam, Inſaniam, & morbum comitialem, cùm in caput huius vitij cauſa ferri cœperit*: adde in paralyſim, tranſlato nempe ad neruos humore. Imò mortem repentinam accerſit, maximè ſi expergefacto ægro à paroxyſmo, ſudor circa caput, vultum, & ceruicem ap-
E pareat; adſit pallidus, liuidúſve faciei color; cordis, & membrorum tremor coniungatur: hæc enim in ſequenti apprehenſione ægrum ſubitò moriturum certò demonſtrant: quæ facultatum debilitatem ſummam, & craſſum atrúmque humorem, vitæque principiis, & ſpiritibus ſummè infenſum vigere ſignificant.

Curationis ſcopi, flatus, & humoris vacuatio, & diſcuſſio, prohibere ne de nouo generentur, eos à cerebro diſtrahere, & cerebrum roborare. Pro quibus complendis inſtituendus victus, quem obſeruandum eſſe *cap. de Epilepſ. & Melanch.* prædiximus. Aluus lenienda. Sanguis emittendus è brachio, nî menſtrui ſanguinis, aut hæmorrhoïdalis copia corpus fatiget, tunc enim è talo, femoribus, & appoſitis ſedi hirudinibus,

educendus. Præparandus humor. Phlegmagogis, & A Melanagogis vacuandus. Poſt hæc à parte eradicandus Errhinis, Maſticatoriis, & gargariſmatis, quorum formulas *cap. de cephalalgia pituitoſa* inquires. Abluendum caput roborantibus, deinde vigorandum pileis. Si malum proprietarium ſit, ſudores prouocandi cum decocto Ebeni, Smilacis aſperæ, radicis Chinarum. Sin minùs, cauterium excitetur in nucha, vel brachio, vel vertice. Si malum circa initia ſit, & ab inferiori parte originem ducat, tunc præſeruandus æger ſimilibus: fontanella in crure excitanda: & mandanti parti occurrendum, prout *cap. de Epilepſia* prædiximus. Cordis etiam ſumma cura eſt habenda: nam in hoc affectu ægrotantes palpitatione huius partis tentantur, & iccircò huic parti ſacculis, vnguentis, epithematiſque cardiacis prouidendum. B

OBSERVATIO.

Ad præſeruationem incubi præſidium certum.

INcubus, affectus eſt periculoſus, & dirus, qui multoties Medici operam deludit. Quidam macilentus, & triſtis, imaginationibus falſis in ſomno euenientibus valde obnuxius, tandem incubo miſerrimè eſt occupatus, & exilis, ac decolor, omnibus tentatis à morbo euadere non potuit. Cui hoc mirabile fuit auxilium: nam ſingulis diebus in aurora, duabus horis ante pa- C ſtum, aſſumebat pilulam vnam factam ex paſſula, exempto acino, intra cuius cauitatem erat repoſitum ſelectiſſimæ Aloës granum, ciceris parui inſtar, quantitate vnius ſcrupuli, & deinde ad ſolita munia rediens, interdiu, aliquando manè, interdum veſperi, placidè ſemel aut bis deponebat aluum. Quo auxilio per multos annos celebrato vix deinceps malum perſenſit. Quod remedium in hoc morbo, vertiginéque, primas tenere diutino experimento compertum habeo, præſertim in iis quibus cerebrum ob ventriculi conſortium malè afficitur, in quibus partibus repurgandis, ac roborandis, Aloëm cætera medicamenta excellere priſci docuere, inter quos in hunc vſum eius laudes decantat Galenus *lib. 7. meth.* 11. & 8. *ſec. loc.* 2. & 2. *ſec.* D *loc. tit. de iis, quibus caput ab ſtomacho dolet.*

CAPVT IX.

De Memoria amiſſa.

Definitio.

MEmoria, neceſſarium maximè vitæ bonum, & theſaurus eloquentiæ, ac tanquam lumen aliquod, res eſt ex omnibus partibus animi maximè delicata, & fragilis, in quam primum ſenectus incurrit. Huius potentiæ eſt natura mirãda, cui ſubitò vetuſta, ex E longiore interuallo reuocata, ingerunt ſeſe, atque exhibent, interim ſpõte, interim in ipſa agentibus nobis, ac meditãtibus, ſæpe & interquieſcentibus. Hanc in ſeipſo eatenus florenter excelluiſſe ſcribit Seneca, vt non ad vſũ modò ſufficeret, ſed in miraculũ vſque procederet. Nam *duo millia nominum* (inquit) *recitata, quo ordine erant dicta referebam, ducentos quoque verſus, ab vltimo incipiens recitabam.* Memoriæ vim admiratus M. Tullius, inſigne putat diuinitatis argumentum: *Quid eſt,* inquit, *illud quo meminimus, aut quam vim habet, aut vnde? natura non eſt certè, nec cordis, nec ſanguinis, nec cerebri, nec atomorum. Anima ſit, animus, igniſue, neſcio: quidquid ſit, iurarem eſſe diuinum.* Eſt enim proma quædam cella, ſeu theſaurus eruditionis. Hæc propriè *eſt rei abſentis per imaginis ſpectationem cum temporis præteriti cognitione repræſentatio, facta à memorandi facultate, ſtimulata ab imagine adſeruata.*

Memoriæ munera ſunt tria. Primum, cùm rerum ſimulacra, ſeu imagines per phantaſiam certo quodam modo purgatæ, poſtea in poſtremo cerebri ſitu reconduntur. Secundum, cùm hæc eadem ſimulacra, quaſi in theſauro recondita, diu tanquam habitus adſeruantur, & inſiſtunt, ita vt ipſa imaginum adſeruatio, memoria ſit. Tertium, quum quis affectionem illam, ſeu ſimilitudinem rei alterius ſpectat & intuetur, cum temporis præteriti cognitione, quo facta eſt impreſſio. Et licèt hoc verum ſit, tamen potentia quæ idola retinet, abſolutè memoria nuncupatur.

Hinc fit vt illi ſint apprehendendo, & diſcendo faciles, quicunque cerebri ſubſtantiam natiua conſtitutione moderatè humidam ſortiuntur; ſed tamen eorum quæ didicerunt, memores ad longum tempus non perſiſtunt, talis enim cerebri ſubſtantia, vtpote mollis, rerum imagines facilè ſuſceptat, eas verò diu non retinet, & quò magis humiditas dominatur, eò magis obliuioſos reddit. Qui verò ſiccam obtinent ſubſtantiam, tenaciter quæ didicerunt, retinent, etſi in apprehendendo difficiles ſint, ac tardi: mollis enim nimiùm ac cerea, celeres ad percipiendum efficit; dura, contrà. Ex his patet interpretatio ad locum Galen. *lib. art. med. cap.* 12. docentis, facilitatem addiſcendi à cerebri ſubſtantia formarum facilè ſuſceptiua, obliuionem à fluida emanare.

Sed explicandum eſt axioma Ariſt. 30. *probl.* 4. *Virùm ſenes mente; iuuenes memoria polleant?* Philoſophus aptè reſponderi quæſito poſſe indicat, dum dicit: *Mentem opus naturæ eſſe, & tanquam inſtrumentum, vt manus: quamobrem vt manu non poſſumus ab ipſo ſtatim ortu vti, ſed cùm ætatis proceſſu ipſam natura confirmauit; ita neque mente, niſi cùm perfecta, & abſoluta eſt à natura, quod ferè in ſenectute contingit.* Diuerſa ratio memoriæ: nam quemadmodum ſenis animus mille abundat rerum, quas longo annorum curſu, & diurna experientia didicit, formis & ſimilitudinibus; ita non admittit tam facilè nouas, cùm non ſit in mente vacuus ipſis recipiendis locus. Contrà iuuenis animus non eſt tam multis impeditus figuris, & imaginibus rerum, qui tam breui ſpatio paucas potuerit colligere, iccircò recentes faciliore negotio admittit, ac ſi amplius eſſet in eius mente, liberiúſque ſpatium.

Ariſtoteles hoc ex eo probat, quòd meliùs ea memoriæ tradimus, & retinemus, quæ manè diſcimus, quàm quæ procedente in veſperam die, tanquam laſſata, hebetatáque memoria iis, quæ nobis dies ſuppeditauit: manè ſcilicet vacua eſt ſedes memoriæ, veſperi plena. Quæ ratio parũ fortaſſe videri poterit Philoſophica. Neque enim formæ illæ ſunt corporatæ, & cum materia concretæ, vt occupent locum. Non igitur poſſunt implere, aut vacuum ſinere locum: imò quò magis exercetur memoria & excolitur, tantò etiam fit perfectior & capacior; contrà inculta hebeſcit, atque obtunditur.

Aliter ergo conſtat problematis explicatio, in quam ita ingredior. Senes magna, & multa pollent intelligentia, quòd ſicciore ſunt habitu, & conſtitutione cerebri; memoria tamen minima, quia parum habent humoris, ex quo ita cerebri duratur ſubſtantia, vt in ea ſimulacra imprimi non poſſint rerum, vt in cera duriore ſigillum ægrè imprimi poteſt, quod mollis facili negotio recipit. Contrà fit in adoleſcentibus, & pueris, qui humidiore ſunt temperatione cerebri, ideóque teneriore, ita parum intelligentia valent, quum valeant memoria, formis rerum quas didicerunt, altiùs, faciliúſque impreſſis. Quæ cauſa eſt, cur manè meliùs memoriæ mandemus, quàm aut noctu, aut inclinante die, quia manè cerebrum eſt humidius, propter

Digitized by Google

antecedentis noctis ſomnum; veſperi autem durius, aut ſiccum magis, propter totius diei vigiliam: ex quo eſt illud Hip. 5. *Aph. 27. qui ſiti nocturna affliguntur, iis ſomnus multum prodeſt*, humectat enim carnes, & naturales cuiuſque roborat vires. Quod & Ariſt. prodidit 4. *probl. 5. Oportet*, inquit, *internum calorem eſſe, & humidum corpus, tale autem magis in ſomno, quàm in vigilia.* Vtraque ſolutio eſt probabilis.

His iactis, ad definitionem deperditæ memoriæ accedamus. *Cùm* itaque *quiſpiam omnium eorum, quæ priùs nouerat, oblitus fuerit, tunc memoriam deperditam eſſe fatemur*, adeò vt interdum eueniat, vt quidam eorum, & literarum, & artium in tantum obliti fuerint, vt ne nominum quidem ſuorum meminiſſent, vt *lib. de diff. ſympt. cap. 3. in fin.* & *2. de cauſ. ſympt. cap. vlt.* Galenus admonuit: confirmant Plin. *lib 1. nat. Hiſt. cap. 24.* Val. *Max. lib. 1. memorabil. vlt.* Partem, in qua princeps animæ vis continetur, eſſe affectam, nempe Cerebrum, teſtatur Galenus *lib. 3. de loc. cap. 3.* Cùm enim in hac affectione nullum affecti loci ſignum exiſtat, quod præcipuè eiuſdem ſit, neque adſit tumor, neque dolor, neque excretio, neque aliud ſignum tale, nec ea affectio, ſi caluaria tantùm affecta ſit, fieri poſſit, velut quòd nec cerebrum ipſum ſecundùm eius ventriculos afficiatur, *loc. cit. de cauſ. ſympt.* Galenus affirmat, nam nec eius generatio, ſeu ſolutio, ſubitaria eſt: Relinquitur ergo iuxta eius doctrinam, quòd cerebrum ipſum ſecundùm proprium eius corpus, in quo principes exercentur functiones, ſit affectum.

Inueſtigandum ergo: *Vtrùm Galenus in inueſtiganda ſede memoriæ læſæ, meritò Archigenem reprehendat? Lib.* enim *cit. de loc. affect.* neceſſariam eſſe Medico curaturo affecti loci cognitionem, eámque nonnunquam ex læſa actione comparari prædicens, orditur particularem tractationem, à capite, in quo princeps animæ facultas, atque adeò memoria continetur, & in ipſo ingreſſu Archigenem refutat dupliciter. Primò, quia cùm ſe Dogmaticum profiteretur, præter illius ſectæ normas, ſine ordine, & delectu particularia auxilia iubebat adhiberi, antequam ex morbi natura & eſſentia vniuerſalem methodum eliceret, remediorúmque qualitates in genere explicaret.

Secundò, quoniam commendans ad inueniendum locum, cui eſſent imponenda auxilia, agnitionem affectæ ſedis, eam ipſam inter curandum non obſeruabat: cùm enim ſecundùm Ariſt. placita, memoriam, & principes omnes facultates in corde reſidere fateretur, in earũ læſione non cordi, ſed capiti remedia admouebat; atque ita in opere tollebat affecti loci agnoſcendi neceſſitatem, quam verbis ſummopere commendabat. Vtrumque autem longa verborum ſerie repetit, & confutat Galenus: & primùm ſic. Fieri poterat, quòd ex quacunque intemperie, & hac quidem materiali, vel ſine materia, memoriæ læſio, aut amiſſio, obliuio, aut deleta recordatio eueniſſet. Atqui Archigenes ſine vllo ordine, ac delectu, non à morbi natura ad remedij inuentionem, nec ſumpta à loco affecto indicatione, in deperdita memoria, calefacientibus, & exiccantibus perpetuò vtebatur, innuens illius affectus cauſam, ſemper eſſe frigidam humidam cerebri, vel membranarum eius intemperiem. Igitur. &c.

Rurſus. Vbi alicuius facultatis actio læditur, parti in qua talis facultas reſidet, remedia ſunt adhibenda: Cùm igitur memoria principis facultatis ſit actio, quæ de Archigenis ſententia, in corde ſedem habet, eâ læſa thoraci, non capiti erant applicanda. Sibi ergo manifeſtè contradicens, & aduerſus ſuæ ſectæ placita, capiti iuſſit adhiberi. Tertiò. Vel certa & ſcientifica ratione, Archigenes eu Dogmaticus, inductus, capiti remedia applicâuit, vel vt Empiricus, ab experientia non à ratione: Si primum, fateri cogebatur, ſedem memoriæ eſſe caput: ſi ſecundum, quaſi contra rationem monſtraret experientia ipſam principem facultatem in capite contineri, per quam quidem manifeſtè mendacij cõuincitur, cùm principis animæ domicilium experimento citra rationis diſcurſum inueniri non poſſit, ac perperam ſe Dogmaticum profiteretur, reiecta ſiquidem ratione vera & ſcientifica, qua cordis partes tueri cogebatur, Dugnantem experientiam in opere ſequitur, capitis, non cordis prouidentiam habendo in memoriæ læſione.

Inſuper, quòd ea remediorum applicatio experimento inueniri non potuiſſet, conſtat ex eo, quia memoriæ ablatio, rariſſimus quidam affectus eſt; atque nec imitatio, nec experientia in eo fieri poteſt; nec tumorem, nec dolorem affert, nec alia ſigna, inſtar aliarum ægritudinum, quibus poſſit affecta ſedes deprehendi, & ſenſu diſcerni, præcipuè num in cerebro, corde, aut pede memoria ipſa locata ſit, quemadmodum nec in melancholia, phrenitide, mania, epilepſia, lethargo, catocho, ſopore, mentis, rationíſue affectibus.

Denique, ſi Archigeni admittas per experientiam fuiſſe prædicta remedia inuenta, ſimul & per illam non ſine ratione inueniri capiti eſſe applicanda, duo neceſſe eſt fateri: & inutilem eſſe dogmaticam ſectam, quæ rationem præfert experientiæ, cùm hæc citra illam curationes inueniat; ſimúlque noxiam & fallacem, ſiquidem rationis ductu, cui magis tribuit, certum locum affectum nõ attingit, ſed valde alienũ petit, cor nẽpè, cùm tamen experiẽtia, quam ipſe Archigenes tanquam certiorem ſequitur, monſtret eſſe caput. Quare vel ex ſua remediorum inuentione, applicationeque, manifeſtè conuincitur erraſſe, circa memoriæ, principaliſque facultatis domicilium, & per contumaciam à ſua de Cordis principatu ſententia recedere noluiſſe. Satius igitur fuiſſet firmiter aſſentiri, rationalem vim, eámque omnium principem, in cerebro; vitalem, atque iraſcibilem in corde; concupiſcibilem in iecore ſitam eſſe: & ab illis, tanquam à præſidibus quibuſdam, corpus noſtrum gubernari, quemadmodum firmiſſimis rationibus, ex Galeni mente, contra Peripateticos protulimus, *lib. 5. Hiſt. Princip. Medic. hiſt. 7.*

Cauſa.

Hic affectus ſymptoma eſt in genere noxæ functionum animalium principum, in quo memorandi facultas non deprauata eſt, nec imbecilla reddita, ſed omnino abolita. Verùm cùm cuiuſuis ſymptomatis cauſa morbus ſit, ex Gal. *lib. de diff. ſympt. cap. 5.* eumque præcedere ſit neceſſe: ad quem cerebri morbum ſequatur, inquirendum, & dubitandum: *Vtrùm memoria, principéſque aliæ animæ actiones, ad corporis offenſam lædantur.*

Galenus hanc quæſtionem agitauit diligenter, *lib. 3. de loc. cap. 5.* reiectis Archigenis argumentis, quo loco cerebrum in capite contentum, ſedem eſſe & domicilium principis facultatis, cogitantis, diſcurrentis, & memorantis, ſenſuúmque & motuum originem, & non ſolùm eſſe principale membrum, ſed principaliſſimum (dum modò membri principatus penes operis dignitatem conſideretur) aſſeuerat, & inuento in ratiocinantis animæ læſionibus (ſiue hæc ipſa in cerebro veluti imperator in arce, gubernator in naui, motor in mobili contineatur, ſiue quia forma ſit, aut cerebri temperamentum) cerebrum affectum eſſe, conſtat eam immutari ad corporis alterationem, ac proinde interdum lædi, à diuerſis præter naturam affectibus, vitiarique eius functiones, & illas, quas principes appellamus, quantumuis ipſius animæ propriæ ſint, & per ſe, à corporeo organo independentes, vt *infrà* latiùs patebit.

Cùm autem vitio quouis propoſito, præter ſedem

affectam primò inueſtigatam, & cognitam, neceſſe ſit affectionis præternaturalis ſpeciem, & cauſam dignoſcere, ita vt quoad fieri poſſit, non à ſummis remotiſque generibus, ſed ab indiuiduis ſpeciebus agendorum ratio eliciatur, prout ex Hip. commendat Galenus 1.*ad Glauc*.1. & multis aliis in locis, primùm differentias numerat memoriæ, & rationis læſæ, traditurus ſubſequenter indicia, quibus ſingula dignoſcantur.

Ergo cùm memoriam læſam eſſe fateamur, vbi quiſpiam eorum quæ antea nouerat, fuerit oblitus, vt *ſupra* ex Gal. mente protulimus, huiuſmodi vitium dupliciter poſſe accidere edocuit, *3.de loc*.4. per ſe nempe, ſine alterius coniunctione, aut ſimul etiam cum rationis noxa, quod frequentiſſimum eſt, & è conuerſo; quemadmodum enim mentis, rationiſve læſio (hoc eſt, illius partis, in qua mens & ratio conſiſtit, explicante Paulo *lib.3.cap*.11.) ſola aliquando incipit, ea autem nimis increſcente, ſequitur in memoria nocumentum; ſic ad læſam memoriam ſuccedit rationis defectus: quæ duo mala, obliuio ſcilicet, & mentis alienatio, vbi iunguntur, illud grauiſſimum efficiunt, quod fatuitas, ſeu ſtultitia appellatur, vt probant Gal. Paul. Aëtius, & reliqui.

Rurſus memoriæ, ac rationis læſiones, aut per ſe affligunt, ceu abſolutę affectiones; aut ad alios morbos, tanquam ſymptomata ſequuntur, vt ad Lethargum, Carum, Cathochum, venoſi generis morbos: non aliter ac febris ipſa, quæ aliquando morbus eſt, nonnunquam accidens alterius morbi. Sed hoc placitum difficultatem inuoluit maximam, quam *lib. 2. de loc. affect. cap*.9. ſummo ingenio præditus propoſuit Galenus, ſcilicet, quomodo fieri poſſit, vt memoria, principeſque animæ noſtræ partes per conſenſum afficiantur, ciúſque propriæ actiones ad corporis læſionem afficiantur, cuius adiutorio non fiunt.

Ea verò eſt ratio dubitandi, quoniam ſi rationalis anima à corpore ſeparabilis eſt, & cum ſuis propriis potentiis omnino immaterialis, ac à corporia natura omnino aliena, cur patietur & immutabitur, affecto & immutato corpore? aut cur ab illo migrabit, nimis excalfacto, refrigerato, vel exiccato cerebro, quod ſolum intellectiuæ animæ domicilium eſſe exiſtimauit? Et pro ſolutione huius difficultatis, quam ex profeſſo mouet, *lib. quòd animi mores*, & vtrobique difficilem ſolutu eſſe putat, duas circa animæ eſſentiam, vnionémque cum corpore ſententias recitat, Platonis vnam, alteram Ariſt. ex quibus probabilior quænam ſit, licèt ipſe Galenus non determinet, nec Platonem audeat impugnare, *cit. lib. quòd animi mores*, aſſerentem, rationalem animam eſſe immortalem, & corpori humano non vniri tanquam formam, ſed tantùm vt motorem mobili, & gubernatorem naui, prout refellunt, & impugnant Philoſophorum peritiſſimi Profeſſores: iuxta eam tamen difficile ſolui poſſe retur, ſiquidem quemadmodum habitator nullam ex domus ruina noxam percipit; ita non mutabitur ad corporis mutationem, id quod nec para eſt, nec quippiam illius, ſed tantùm aſſiſtens gubernator, & motor: ac proinde principes, propriæque animæ actiones per conſenſum corporis non læduntur.

At verò ſecundùm Ariſtotelem, & Peripateticos, aſſerentes animam intellictiuam, tanquam formam corpori humano ineſſe, cùm illius eſſentia, ſicut & cuiuſuis animæ, temperies (inquit Galenus) quædam ſit primarum quatuor qualitatum, nihil mirum ſi ſimul cum corpore immutetur, & ad illius læſionem afficiatur, vitientúrque illius actiones. Addit autem, quòd quamuis iuxta hanc Peripateticorum ſententiam, facilis ſit ſolutio ad prædictam difficultatem, neceſſariò tamen fatendum ex ea putat, rationalem animam ſimul cum corpore interire: tum quia quælibet temperatura, ſit corruptibilis & mutabilis; tum quia formæ naturales

A exiſtentiam per ſe non habent, ſed partes ſunt rei exiſtentis, ac proinde re deſinente eſſe, illæ ampliùs exiſtere nequeunt.

Cæterùm ne mireris Galenum, qui licèt in Medica facultate omnium conſenſu primas teneat, tamen circa animæ eſſentiam, modúmque eſſendi in corpore, haud rectè eſt Philoſophatus. Patet, quia ipſe nonnunquam rei magnitudine oppreſſus, ingenuè fatetur, ſe neſcire quid ipſa ſit, quomodóve per totum corpus diffundatur, vt liquet 5.*ſimpl*.8. & 6.*epid.ſect*.5.*com*.5.& alibi paſſim. Quibus locis ſe ignorare quid anima ſit, nec de eius ſubſtantia vnquam auſum fuiſſe palàm quicquam pronuntiare, manifeſtè profert. Quapropter parum vrgent ea, quæ Galenus *lib*.2. *de loc*. aduerſus Platonem, & Ariſt. Adducit, videlicet, ſi anima corpori aſſiſtit, tanquam gubernator naui, fieri non poſſe, vt propriæ illius actiones ad corporis læſionem vitientur, vt à corpore ægro migret: & ſi cum Peripateticis corporis forma aſſeratur, neceſſariò cum eo perituram. Nihil enim tale ſequitur, imò verò poſſet corpori aſſiſtere, veluti motor mobili, gubernator naui, & ad corporis offenſam compati, ac illius conſenſu inter agendum labi. Cùm enim intellectus noſter, quandiu anima corpori immerſa eſt & coniuncta, nonniſi per ſpecies ex phantaſmatibus elicitas intelligat, ipſáque rerum idola, ſimulacráque in cerebro ſpeculetur & contempletur: nihil mirum ſi impeditis, læſiſque internorum ſenſuum organis in cerebro contentis, vitientur propriæ intellectus noſtri actiones, quamuis anima, pars cerebri non ſit, nec corporis forma: non aliter ac ſæpe fallitur, & errat inter videndum oculus, quando aliquid fractum, in ſpeculo, vel ſole, in tremula motáque aqua intuetur; cùm tamen nec ſpeculi, nec aquæ, oculus ipſe pars ſit, aut forma. Quemadmodum verò gubernator ſecedit à veteri diruptáque naui, tanquam ſui muneris incapace; & habitator à domo inepta ad habitandum: ſic à corpore ægro, nimiſque vitiato cerebro, tanquam ab inepta ſede, migrabit anima noſtra.

Iam verò ſi ſecundùm Ariſtot. & Peripateticos, admittamus eſſe propriam, & veram formam, (quod indubitanter aſſerendum eſt) cùm certas diſpoſitiones ex parte corporis requirat, ad hoc vt in ipſo permaneat, & permanens aptè conuenientérque poſſit agere, nullum dubium relinquitur, poſſe in agendo labi, ad læſionem corporis, & præcipuè illius partis, cuius miniſterio vtitur ad ſuas actiones, cerebri ſcilicet; ſimul & à corpore ſecedere vitio nimis increſcente. Nec ſanè ſequitur, interituram animam noſtram, cùm ſubſtantia quædam ſit incorporea, temperamento ſuperior & diuinior, & per ſe etiam ſubſiſtens, vtpote naturalium formarum perfectiſſima; quod nec ipſe Galenus diffitetur, quanquam non fuerit aſſequutus: ac ideò à corpore ſeparata exiſtere, & operari poterit, ab organis corporeis ſeiuncta.

Proximum eſt, vt de cauſa memoriæ amiſſæ diſſeramus: *Vtrùm perpetuò ab exuperante frigore oriatur?* Cùm enim prædictæ noxæ, ſymptomata quædam ſint de genere læſionis principum functionum, in quibus memorandi, ratiocinandíque facultates abolitæ ſunt, diminutæ, aut corruptæ, (ſi omnia hæc tria genera ſymptomatum actionis læſæ, in deprauata memoria reperiuntur, quod Galenus negat, *lib. de diff. ſympt. cap*. 3.) cúmque cuiuſuis ſymptomatis, morbus aliquis ſit cauſa, *lib. de diff. morbor. cap*.4. & 5. aſſerit Galenus huiuſmodi paſſiones ab eadem præter naturam diſpoſitione oriri, cerebri nempe intemperie, eáque omnino frigida; hæc enim functiones omnes torpidas, ſegnéſque reddit, animales facultates ſtupefacit, ac motuum ineptitudinem inducit; quod animalia per frigus in latebris veluti mortua iacentia ſatis confirmant; ſimul & medicamenta, quibus refrigerandi ineſt facultas; atque etiam

frigida

Digitized by Google

A frigida alimenta, quæ ſi in multa quantitate ſumantur, non modò ſomnum profundum, ſed cataphoras, hoc eſt, ſomni præternaturalis ſpecies, ac ſenſuum, omniúmque motuum priuationem nonnunquam inducunt, non ſecus ac calidæ cauſæ, vigilias, & inquietos morbos.

Fieri autem obliuionem ex frigida cerebri intemperie, præter Galenum *3. de loc. cap. 5.* & *2. de cauſ. ſympt. ols.* docuit expreſsè Hip. *lib. de morb. ſacro, num. 24. Angitur autem homo, & inquietudine multa iactatur intempeſtiuè, dum cerebrum perfrigeratur, & præter conſuetudinem compingitur. Hoc verò à pituita perpetitur: ab hac autem affectione etiam obliuioſus euadit.* Et *in epiſt. num. 30. Triſtatur autem, & angitur homo, & præter temporis rationem obliuioſus fit, dum cerebrum à pituita refrigeratur.* B Adiungit Galenus, quòd quemadmodum inter morbos, vigilias excitantes, primas obtinent calidæ intemperies: frigidæ autem inter morbos, qui ſomnos inducunt: ſic humidæ, & ſiccæ ſecundum obtinent locum.

At contra hanc doctrinam obſtant plura, eáque irrefragabilia argumenta. Firma, ac ſtabilis cerebri ſubſtantia annexam habet promptam, felicémque memoriam, *2. art. medic. cap. 12.* Sed inter qualitates omnes, nulla magis ad conſtantiam & firmitudinem facit, quàm frigiditas. Ergo tantùm abeſt vt auferat, quin potiùs iuuet, conſtituátque memoriam. Vnde *lib. de oculis, cap. 2. particul. 2.* ſcribitur, quòd inſtabilis fuiſſet memoria, niſi frigidum fuiſſet cerebrum, nempe quia frigiditas cauſa eſt permanentiæ & quietis, quæ non C parum ad memoriam, & ſapientiam conducit. *Quandiu enim cerebrum quieuerit, tandiu etiam homo ſapit,* auctore Hipp. *lib. de morb. ſacro, num. 22.* & *lib. epiſt. num. 30.* Vel ſi frigiditas excedens, memoriæ & rationi aliquando nocet, ſaltem primum locum non habebit in nocendo, ſed veluti alia intemperies immoderata.

Dic. Cùm neceſſarium fuerit, formas atque imagines rerum, quas externi ſenſus interioribus præbuerũt, ſimul & aliarum impreſſiones, ad quas ſe extendit ratio, in cerebro retineri & conſeruari, vt etiam circa omnino diſtantes & abſtractas res, internæ potentiæ negotiatentur; nec illud fieri poſſit ſine eo, quòd effigies ipſæ ſpectráque imprimantur, & conſignentur; D duo ad memoriam, quatenus veluti paſſio quædam eſt & affectio, potiſſimùm exiguntur: impreſſio nempe ſpeciei memorabilis, ſimul & retentio & conſeruatio illius; quorum altero deficiente, deperdi, vel diminui memoriam, pro ratione defectus, eſt neceſſe.

Quoniam verò bona, faciliſque formarum ſuſceptio, ad humiditatem naturalem, ac cerebri mollitiem ſequitur; retentio autem & conſeruatio ad ſiccitatem, fit vt ex paſſiuis requiratur in cerebro, debita humidi cum ſicco proportio, ad integram, probámque memoriam. Licèt enim *2. art. medic. cap. 12.* atteſtati cerebri ſiccitati memoriam ſcribat, ibi tamen memoriam vocat Galenus, non facilem captum, ſed diuturnam rerum conſeruationem. Qualibet autem dictarum qualitatum immodicè excedente, aut ſuſceptionem, E aut retentionem, atque ita memoriam aliqua ex parte vitiari oportet: hinc pueris & ſenibus infirma, & inconſtans eſſe dicitur. Illis, quòd imaginum impreſſionem ſeruare atque retinere; his, quia admittere & recipere non poſſint.

Iam verò quod ad actiuas attinet, quamuis frigus ad ſtabilitatem, quietem, & permanentiam faciat, expedit tamen quòd valde non excedat: immodicum enim, cùm ſpiritus craſſos, hebetes, & tardos efficiat, ſimul & ipſam cerebri ſubſtantiam, non modò receptionem idolorum, & deportationem impedit, ſed & actionem memorantis virtutis, mortificando calorem, & ſpiritus illi inſeruientes: craſſus ſiquidem, tardúſque, & hebes ſpiritus, nec omnino phantaſmata ſuſcipit, vnde nec exactè, nec facilè defert, nec manifeſtè repræſentat, nec promptè cerebrum vndique permeat, vbi idola memoranda continentur. Nec dubium eſt in valde frigido, craſsóque cerebro ſimilia impedimenta reperiri. Quare negari non poteſt, immoderatum frigus ſummopere obeſſe memoriæ, & vt paſſio dicitur, & vt actio, ſimul & aliis principibus facultatibus, quantumuis permanſiuum ſit, & quietum: nec enim immodica, tarda, & pigra quies ad ſapientiam, aut memoriam facit: ſed illa quæ immobilitati, & inconſtantiæ aduerſatur.

Vtrum verò *ab exceſſu paſſiuarum, memoria lædi poſſit?* non erit abs re etiam controuertere: Nam difficile videtur, quod Galenus docuit, læſam memoriam pro cauſa habere frigidam omnino intemperiem: hoc enim placitum hoc modo intelligendum arbitror. Si læſio vehemens ſit, vt ex toto abolitio, aut ingens memoriæ defectus contingat, à frigore prorſus eſt; ſi minùs, etiam ab humiditatis, vel ſiccitatis immoderantiâ poteſt oriri. Cùm enim maiorem vim habeant actiuæ, & inter eas frigus, ad ſtupefaciendum, priuandum, & extinguendum, nihil mirum ſi grauiores illi lapſus ad frigiditatem referantur, cuius proprium eſt priuare & extinguere; ſicut caloris vitiare: vt ſenum, & febricitantium experimento fit manifeſtum: His ſiquidem vitiantur imaginatio & ratio, ob idolorum perturbationem à calore; illis perit memoria, frigore ſtupefaciente, & immobilitate prohibente ne ſpecies cerebri ad imaginationem moueantur. Poſſe autem paſſiuas memoriæ etiam nocere, ex *ſuprà* dictis iam conſtat: ſicut enim multa cerebri humiditas, cauſa eſt, ne impreſſa, ſemélque ſuſcepta diutiùs durent; ita immodica ſiccitas facit, ne facilè imprimantur, affigantúrque, vt Auicenna, Paulus, & alij aſſeruêre.

Nec obſtat, quòd *2. art. med. cit.* obliuionem fluidæ cerebri ſubſtantiæ ſobolem eſſe inquit, atque ita etiam cerebri inſignes lapſus à paſſiuis oriri: Nam ſi humiditas vſque adeò increſcat, vt memoriæ interitum afferre poſſit, impoſſibile videtur non extinguere, vel ſaltem non minuere, ſuffocando innatum calorem; ſimul & frigiditatem ſaltem priuatiuè ſumptam, annexam non habere.

Nec obſtat ſecundò, quòd à ſimplici humiditate nulli frigori adiuncta, inducuntur etiam ſomni profundi, & præternaturales, in quibus ſimul cum memoria, ratio aufertur magis, quàm in quouis alio morbo: Nam cùm in ſomno naturali, ſic inſtituente natura, ita memoria & ratio orientur, ac deficiant, vt confeſtim expergefacto reſtituantur, non exigitur frigus, ſed ſufficit ſola humiditas: maximè quòd non à ſola humiditate, ratio & memoria impediuntur dormienti naturaliter; ſed magis ab ipſa anima, ſpiritus retrahente ad animalis quietem, & collapſarum virium reſtaurationem. In morboſis autem affectibus, iiſque grauibus, per quos principes ipſæ facultates abolentur, nec facilè reparantur, grauior cauſa requiritur, ex iuncto frigore diutiùs premente. Iam verò præternaturalis ſomnus, licèt ab excedente humiditate fieri etiam poſſit, prout Galenus aſſeruit, leuior erit affectio, quàm ſi à coniuncto frigore oriatur.

Signa.

GAlenus *lib. 3. de loc. cap. 5.* non abs re egit de memoria, & ratione læſis, & deinde ſermonem de ſomno inſeruit, & à quibus induceretur, expoſuit: nec ſolùm quidem, quia omnes affectiones ſunt capiti peculiares, & ab iiſdem ferè cauſis oriuntur; & quia per ſomnum etiam ratio, & memoria auferuntur: ſed potiſſimùm quia ex ſomno, dignoſcenda erat intemperies illorum ſymptomatum cauſa, num ſcilicet frigida ſit, aut calida; nimis intenſa, aut remiſſa, nuda,

aut

aut materiæ iuncta; ſimplex,aut compoſita;ex ſiccitate, vel humiditate: quod omnino inueſtigandum eſt, A
vt rectè poſſit curatio inſtitui.

Suppoſito ergo,quod *ſuprà* oſtenſum eſt, memoriæ, & rationis læſiones à frigida omnino intemperie oriri, præſertim ſi maximæ ſint, tribus potiſſimùm indiciis venandum docet, illius frigidi intemperamenti ſpeciem: Primum elicit ex ſomno,& vigilia. Secundum, ab excretis per nares,& os.Tertium,ex præcedente vitæ regimine, & natura cauſæ quæ præceſſit, quæque morbo originem dedit.

Quærendum: *Vtrùm ſigna memoriæ à frigore læſæ, ex ſomno,& vigilia Galenus rectè collegerit*? Nam ſi docente ipſo *lib.de plenitud. cap.vlt.* ex peculiaribus capitis, vt ſomno,vigilia, & ventriculi operibus,fame ſcilicet,& B
ſiti, & eorum defectu,cognoſcitur cacochymia in toto corpore redundans: multo certiùs, & faciliùs in ipſius cerebri affectibus, redundantis intemperiei dignotio, à ſomno,& vigilia petenda eſt.

At inſtabis hoc modo. Quemadmodum frigus valdè intenſum poteſt ſomnum profundum efficere, ita & valde excedens humidum. Ergo ex eo quòd ſtolidus, vel obliuioſus ſit vehementer ſomnolentus, non rectè colligemus, à frigida intemperie laborare, ſaltem ſimplici, & ſine iuncta humiditate; maximè cùm frequens ſit, à duabus illis qualitatibus ſimul iunctis comatoſos affectus oriri,prout *ſuprà* dictũ eſt.

Quòd autem nec à mediocri ſomnolentia, frigida ſignificetur tantùm cerebri intemperies, & ea leuis, C
oſtenditur ex eo, quoniam præterquam quòd ingentes memoriæ, vel rationis lapſus, de quibus eſt ſermo, non leuem cauſam,ſed vehementem arguunt,à modica humiditate cum frigore permixta, poteſt ſomnus ille mediocris induci, ſicut immodicus, ab illis valdè excedentibus. Denique ſi in depraunata, vel læſa memoria grauiter, frigida omnino adeſt intemperies, nec exigua, quia fieri non poteſt vt ea non indicetur, aut nequaquam ſomnolenti ſint ægri, quomodo hi quod ad ſomnum attinet, ſecundùm naturam habebunt?

Dic. Quamuis ſimplex humiditas citra frigus, poſſit ſoporiferos affectus inducere, imò & rationis memoriæque læſiones, leues tamen erunt lapſos illi,vt diximus. D
Quum verò de maximis ſit ſermo, non humiditati, ſed friguri potiùs excedenti ſunt tribuendi; ac proinde in deperdita memoria ex graui ſomnolentia ſignificabitur ingens cerebri refrigeratio.Licèt autem ab ea per ſe,ſine alicuius permixtione, magna ſomnolentia fieri poſſit,quia tamen frequens eſt,à frigore & humiditate ſimul iunctis oriri, ſi in obliuione patiens fuerit valdè ſomnolentus,certiùs coniiciemus compoſitam eſſe ex duabus illis qualitatibus cerebri intemperiem, eámque nimis excedentem: ſimplicem autem, hoc eſt, tantummodò frigidam,nec vſque adeò immoderatam,ſi modicè ſomnulentus ſit;nec proinde tamen leuis eſt dicenda, ſi memoriam ex toto auferat, vel grauiter lædat. Quòd ſi nequaquam fuerit ſomnolentus,& memoriam abolitam habeat, vel notabiliter læſam, frigida & ſicca cerebri diſpoſitio indicabitur: E
quamuis enim frigiditas ad ſomnum inclinet, ſiccitas impedit,& vigilare facit. Vide rectè Auic. ſ.3. *tract.*4. *c.*12. *ſi frigiditatem*,inquit,*cum ſiccitate,ſignificant inſomnietas,& vigilia*,quod perinde eſt, ac nec ſomnolentum eſſe, nec vigilem.

Pergamus vlteriùs, & quæramus: *Vtrùm ab excretis per nares,& os, verè indicauerit Galenus memoriam à frigore lædi*? Hoc enim cauſam videtur habere manifeſtam: cùm enim nares, & os, meatus ſint expurgatorij, per quos cerebrum ſe ſolet à redundante materia deonerare, nihil mirum ſi à purgatis per illos excrementis, aut nequaquam defluentibus, coniectura de capitis diſpoſitione eliciatur.

Sed inſtabis hoc modo. Poſſibile eſt, quòd materia in capite redundet, nec per nares, aut os ſtillet: vel quia nimis craſſa & impacta;vel quia per aures expurgetur;aut conuertatur in pilos, 1.3.*cap.*8. Inſufficienter igitur colligit Galenus, immateriale eſſe,& nudum intemperamentum ex defectu excrementorum, maximè in principio, in quo cruda exiſtit materia, & nihil ſecundùm naturam excernitur.

Dic. Tunc demum (ait Auicenna, *adducto loco*) excrementorum inopia ſiccam, & immaterialem cerebri intemperiem ſignificat, ſi caput ſimul leue exiſtat. Horum vero quantitatem, & qualitatem ſi diligenter obſerues, ſimul & cauſarum quæ præceſſerunt, naturam, non modò exuperantiam & ſpeciem intemperamenti, ſed & num ſimplex ſit,an alteri iunctum deprehendes. Excretio autem per aures, in præſenti ſubintelligenda eſt; nec fuit neceſſe de meatibus omnibus, ſed de magis principalibus mentionem facere.

De tertio ſigno etiam dubitandum: *Vtrùm ex præcedenti vitæ regimine, memoriam à frigore lædi, Galenus rectè docuerit*? Præcedens enim victus ratio, & antecedentes cauſæ ad dignoſcendum faciunt intemperamentum,quoniam tale relictum eſſe creditur, quales ipſæ præceſſerunt. Sed in hunc modum argues. Sæpe cauſa præcedente calida, frigidus effectus oritur, & è contrà: ex inſolatione enim frequentiſſimè catarrhi,& frigidæ deſtillationes generantur; calidæ autem, ex frigidi aëris occurſu. Igitur fallax & incerta dignotio, quæ ſumitur à præcedente cauſa, quantumuis morbo originem dederit.

Dic. Fatemur non ſemper cum ſua cauſa effectum conuenire, imò ab ea non tarò eſſe diuerſum, vt conſtat ex adductis, & multis aliis exemplis: frigus enim bilem in capite exiſtentem conſtringens,& veluti manu exprimens, calidæ diſtillationis ſæpe cauſa exiſtit. Solis, & ambientis calor pituitam ad caput attrahens, vel in eo præexiſtentem diſſoluens, liquefaciénſve. frigidas parit defluxiones; Cùm autem ab vno tantùm indicio,fidem,& certitudinem non expectemus,parum intereſt ſi aliquando per ſe deficiat, falláxque & incertum ſit.

Præſagium.

SI ſano homini repentè memoria deficiat, ſummum damnum in cerebro pronunciat, & lethales huius partis affectus portendit, Apoplexiam, Lethargum, Epilepſiam, Paralyſim,vt docent Aëtius, *tetrab.*2.*ſerm.*2.*cap.*23. Rhaſius 1. *contin. tract.*10. *cap.*2. In morbo quoque, ſi aut familiarium ignorantia, aut factorum obliuio,cum rigore, vel poſt rigorem ingruat,prauum eſt ſignum; indicat enim natiuum calorem à ſymptomatica refrigeratione ſuperatum. Demum memoriam ex morbo lædi, malum eſt, vt prædixit Hip.1.*prorrhet.*26, quoniam reliquorum ſenſuum internorum,aut externorum iacturam præſagit.

Curatio.

SI frigida intemperantia cum humoris copia ægrum opprimat, quæ frequentior huius affectus cauſa eſt,curatio in victu,& ſex rebus non naturalibus inſtituenda eſt, eo modo, quo *in cap. de dolore capitis, & Epilepſia pituitoſa ſuprà* prædiximus. Victus ſit calidus, ſiccus, extenuans, coctu facilis, non craſſus, excrementoſus, &c. Sanguinis miſſio reproba eſt: nam frigidorum humorum generationem conduplicat, ſpiritus reſoluit, cerebrum debilitat, facultates animales eneruat; nî phlethora adſit,& corpus ſit robuſtum, & florens.

Humores præparandi medicamentis cephalicis, vt

ſerapio

ſerapio de Betonica, Meliſſa, Saluia, Hyſſopo, Calamentho, Stœchade, cum aquis, vel decoctis ſimilibus. Pro A purgatione vtiliter proſunt Agaricus, Mechoaca, Carthamum, Turbith, ſyrupus de Senna, Polypod. Epithym. Elect. Indum. Pilulæ de Agarico, Fœtidæ, Hiera magna. Conferunt vacuantia per epicraſin, quæ tenaces humores in capitis regione infixos exhauriant. Roborantia cerebrum, optima ſunt. Sudorifica ex Ebeno, radice chinæ, ſmilace aſpera, præſtantiſſima. Particulares vacuationes, per maſticatoria, errhina, & ſternutatoria, mirificè proſunt. Memoriam adaugent ex morbo deperditam Anacardina confectio, Theriaca, Mithridatium, Diambra, Diamoſcbus, Aromaticum roſatum, conditum de ſtœchade, Zinziber conditum, Acorus, nux moſchata, conſerua floris B ſaluiæ.

Lotiones capitis mirificè iuuant, factæ ex decocto Saluiæ, Stœcbad. maioran. Roriſmarini, Betonicæ, ſerpylli, Lari, Acori, Cinnamomi, Cariophyl. Nucis moſchatæ. Poſt lauacrum vnge totum caput cum oleo de nuce moſchata, Ebeni, Aniſi, Lauri, Coſti, de piperib. Caſtor. Belzoin. Styrace, & aliis. Deinde veſtiatur caput cum pileo capitali roborante caput, cuius formam *cap. de Epilepſia* reperies. Cauterium in brachio, optimum.

Si ariditas frigiditati copuletur, vacuantia præſidia vitanda: amplectenda, quæ calefaciendi, & bumectandi vires habent. Si ex debilitate, laboribus, curis, vitium emanet, victus ratio ſucculenta eſt idonea, quæ C vires inſtauret, ac ſpirituoſam ſubſtantiam regeneret, prout *lib. 1. Hiſt. Princip. Med. hiſt.* 43. cum Galeno protulimus. Si ex ætate decrepita oriatur, ſola victus ratio imperanda.

OBSERVATIO.

Remedia pro conſeruanda memoria, expertiſſima, & propè diuina.

MEmoriam conſeruare, ac tenacem efficere in illis, qui debilem, vel nullam habeant; collapſam ex morbo, vel omnino deperditam reſtituere, eſt difficillimum, imò ſolius Dei, non humani ingeni opus. In cuius gratiam præſidium proponam, cuius ope plures ex natiuitate immemores, memores ſunt facti. Alij D ex morbo omnino obliuioſi, priſtinam memoriam recuperarunt. Alij, qui licèt felicem haberent, miraculoſam deinceps huius auxilij beneficio nacti ſunt; quod celare, impium, & ingenuo homine indecorum ſum arbitratus.

Nam homo etſi craſſo polleat ingenio, & rudi intellectu, aſininæque (vt ita dicam) capacitatis ſit, per hoc experimentum breuiſſimo tempore ſcientiam acquiret certam, infinitam, promptiſſimam memoriam, & humanum captum ſuperantem. Hoc enim mirabiliter prodeſt Prædicatoribus, Profeſſoribus, Studioſis, viris conſultis, Oeconomis, exercitus præfectis; & aliis, quorum munus pendet ex memoria: quo antidoto, ſeu præſtantiſſimo remedio muniti, quicquid lege- E rint, audierint, viderint, memoriter ſine labore tenere poterunt, præcisè de verbo ad verbum, pleniſſimè & perfectè. Sacra Biblia tota, Ius ciuile, gloſſas cum textu, Ariſtotelem, & quoſcunque libros legerint, vel audierint, retinebunt ſine difficultate vlla; & ſi mille nomina coram illis ſint repetita, omnia eodem ordine, & retrogrado extemplò recitare poterunt, ita vt ne ſemel quidem in vllo impingant. Remedium conſiſtit in tribus, in gargariſmate, in hauſtu vini peculiariter præparati, & in vnguento. Gargariſmi forma hæc eſt.

℞. *Pyrethri, origani, galangæ, zingiber. carui, ſemin. plantagin. ſinapi*, an. ℥ ij. Omnia cum radicibus, & A herbis in mortario piſtata, & contuſa, pone in olla noua, cum tribus quartariis aq. fontan. Bene operta bulliant ad ignem: inter ebulliendum, adde cochlear mellis, & nonnihil vini optimi. Coque ad conſumptionem duorum digitorum, cola, ſerua ad vſum. Cum hac aqua gargariza ſemel in menſe, decreſcente Luna, & calida detineatur aliquantulum in ore.

Vinum peculiariter præparatum ſic fit.

℞. *Zingib. piperis longi, an.* ʒ j. *galang. cariophyllor. cubebar. an.* ʒ ß. *nucis moſchat.* ʒ j. ß. Pulueriſentur omnia: puluerem pone intra ſacculum lineum. Deinde accipe *vini optimi*, ℔ ij. Pone in ollam nouam vitreatam, & deinde immerge ſacculum cum pulueribus. Bulliant omnia ſimul, bene obturato vaſe, ne in- B ter bulliendum vllus vapor exeat, poſtea ſine quieſcere, donec vinum clareſcat.

De hoc vino bibe ſingulis auroris ieiunus per triduum, & iterum veſperi dormiturus, vnum bonum hauſtum. Quando manè biberis, ſi æſtas fuerit, abi ad Solem; ſi hyems, ad fornacem: & pecte caput diligenter. Quo facto caput laua vino albo Gallico, & poſtea ſume fruſtulum toſti panis triticei cum vino Hiſpanico, & tunc comede, ieiunáque ad veſperam: cœnabis deinde parcè admodum, & duabus, vel tribus horis à cœna prædictum hauſtum aſſume: poſtea dormi placidè, continua per triduum.

Vnguentum, hoc eſt.

℞. *Primula veris, meliſſa herba cum floribus, an.* M. j. C Contunde in mortario cum duobus cochlearibus olei oliuarum: pòſt adde partem octauam butyri recentis inſulſi, & miſce. Adiunge *Vini optimi, cochlearia quatuor, aq. bugloſ. flor. ſaluia, flor, ruta, chelidonia, an. cochlearia duo.* Bene miſce, coque ſuper carbones donec clareſcant, & deinde per aliquot dies inſola.

Hoc Vnguentum retinet integras vires per biennium. Eo poſt triduanam illam præparationem præuiam, inunge ceruicem, occiput, & tempora, tum caput bene contege, vt vnguentum operari poſſit. Hunc proceſſum itidem continua per triduum, repete illum ſingulis duobus menſibus ſemel, per vnum annum. Secundo anno quater inunge, per totum. Tertio anno nonniſi ſemel. Et Angelicam memoriam tibi comparabis, dummodò priùs totum corpus, aliquo medicamento leniter expurges.

OBSERVATIO.

Præſidium ad comparandam memoriam tenaciſſimam, facile, & ſingulare.

AQua pretioſa, Herculea, cuius vis maxima eſt non ſolùm in roboranda memoria ad miraculum vſque, ita vt non opus ſit eandem rem, bis aut ter legere, ſed etiam corporis vires reſtaurat, & adauget ſupra quàm dici poteſt. Militem quoque imbuit ferocia, & audacia pluſquam humana. Conſiſtit in duobus, in vino peculiariter præparato, & in inunctione capitis. Vinum fit hoc modo:

℞. *Vini Rhenani, ſeu alterius generoſi, quantum vis.* In hoc per tres, aut quatuor dies in loco calido, ſeu vitro optimè cooperto proiice hæc ſimplicia.

℞. *Roriſmarini, meliſſæ, ſaluia, betonica, maioran. pulegij, an.* M. j. *flor. tiliæ, liliorum conuallium, an.* P. j. Omnia hæc immite in cucurbitam, & diſtilla. Prodibit aqua limpidiſſima. Huius ſume aliquam partem, atque illa reple vitrum ampli orificij. Quo facto menſe Iunio, vel Iulio, quære tibi cumulum formicarum, atque illum aperi. Elige autem illum qui continet formicas maiores nigricantes, & in quibus nulla ſint oua. Aceruum hunc formicarum baculo commoue, & immitte in vitrum cum aqua. Videbis aſcendentes

formicas,

formicas, quas paulatim præcipitabis in vitrum, atque hac ratione colliges quinque, aut ſex manipulos formicarum. Vitrum probè clauſum colloca in ſole, atque ibi relinque per decem, aut quatuordecim dies. Tunc porrò commoue formicas, illáſque videbis in paſtam, atque pulticulam quaſi conuerſas. Infunde portionem reliquam vini, & iterum relinque per triduum, demum diſtilla per arenam, aut balneum, & prodibit aqua clariſſima, deinde oleum flauum; quod ſeorſim excipe, & ſerua tanquam ſecretum. Aquam verò per diſtillationem extractam infunde in vitrum, atque illi immitte ſequentia.

℞. *Cinnamom. elect. confect. Anacardin. an.* ℥ j. *croci*, ʒ j. *moſchi, ambari Griſei, an.* ℈ ß. Sicque relinque per triduum. Et hoc modo parabis aquam magnanimitatis ſummæ, & vtilitatis eximiæ. Huius vnum cochlear ieiunus per menſem hauri, & huius remedij mirabiles effectus experieris.

Vnguentum eſt huiuſmodi.

℞. *Herbarum hederæ, ſtœchad. an. bonam partem*: Infunde menſuram vnam aq. fontanæ. Coque per bene vaſe clauſo: deinde exprime herbas, & liquorem traiice per ſetaceum: illi verò adde aliquantulum terebinthinæ, quæ priùs abluta ſit aqua maioran. & fiat linimentum. Hoc inunge frontem, occiput, ceruicem, tempore nocturno tribus horis poſt cœnam.

Ratio victus humida ſeruanda. Caueat ab aëre frigido, humido, nimis nebuloſo, & turbolento. Ambulet capite bene cooperto, & veſtibus rectè munitus, cuſtodiríſque pedibus per ſolum diſcurrat, frigidúmque lutum. Aër nimis calidus fugiendus, vel ſiccus, à ſole, vel igne. Interdicantur alimenta coctu difficilia: offerantur, quæ ſalubrem generant ſanguinem. Natiua quadam proprietate memoriæ obſunt lac, allium, cæpæ, porrum, legumina; fabæ, piſa, lentes, caſtaneæ, carnes, & haleces fumo induratæ, caſeus tam recens, quàm ſiccus, cereuiſia craſſa, fæculenta, turbida, quæ conſimiles ſpiritus, & ſanguinem generat. Ebrietas, hoſtis eſt memoriæ acerrimus, ſomnus prolixus, præcipuè ab aſſumpto cibo; decubitus ſupra dorſum, exercitium nimium, & multò magis quies. Inter excreta, ſummè nocent nimia ſanguinis, aut ſeminis emiſſio. Validæ purgationes, inutiles. Lenes, & repetitæ, factæque cum medicamentis phlegmagogis, ante huius præſidij vſum, conferunt apprimè. Animi affectus, nocui, vt ira, triſtitia, timor. Nocturnæ, & diuturnæ lucubrationes, reprobæ. Fugiendæ curæ, ſolicitudines, vigiliæ. Abdicanda ieiunia, & cætera omnia quæ ſpiritus minuunt, ſanguinem exhauriunt, vires reſoluunt. Vtere hoc remedio: nam eſt facile, iuuamenti magni, & à me feliciſſimè ſæpius celebratum.

CAPVT X.

De Paralyſi.

Definitio.

CVm Paralyſis ſit neruorum paſſio, placet primò aliqua de natura, & temperamento neruorum commentari, ex tam multis quæ Galenus de hoc negotio fusè diſſeruit. Et primò: *Vtrùm nerui definitio à Galeno tradita ſit optima?* Hic enim: *lib. 15. de vſu part. cap.* 1. ſumpto nerui vocabulo propriè & ſtrictè, ſic definit. *Eſt ſubſtantia quæ à cerebro, vel ſpinali medulla procedit.* Non nego Medicos aliquando per neruoſas partes, intelligere aliquas ſubſtantias, quæ cum neruis ſimilitudinem habent, & conuenientiam, veluti ſunt membranæ, vt docet Gal. 1. *de motu muſcul. c.* 1. quo loco tripartitam neruorum diuiſionem proponit: Nam liga-
A menta, quæ ab oſſibus, pro ipſorum vnione, & coarticulatione dimanant, etiam nerui dicuntur: ſimiliter etiam aliæ ſubſtantiæ, quæ inſtar chordæ ex muſculis deriuantur, vt tendines.

Neruus ergo hoc modo ſumptus, *eſt pars ſimilaris, genita ex ſubſtantia medullari, fibroſa, & membranoſa, facta à facultate formatrice, gratia diſtributionis facultatis animalis.* Dicimus pars ſimilaris, quoad ſenſum: qua ratione Galenus *lib. 1. de elem. cap.* 8. & alibi ſæpe, neruum inter partes ſimplices connumerat, licèt ſecundum rei naturam pars ſit diſſimilaris, cùm ex diuerſis ſubſtantiis conſtet. Genitus fuit neruus ex ſubſtantia medullari, quæ illius propria ſubſtantia eſt, ex Galen. 3. *de anatomic. adminiſt. cap.* 11. docente, propagines eſſe eiuſ-
B dem ſubſtantiæ cum ſua origine; cerebrum autem, & ſpinalis medulla, ſubſtantiæ medullares ſunt, orta verò atteſtantur principiis. Iuxta hanc doctrinam intelligendus eſt Galenus 3. *de placit. cap. vlt.* vbi inquit, *quòd ſi ſecetur in totum medulla nerui, ſtatim membrum immobile redditur.* Hoc modo explanetur præclarus ille contextus, *lib. 1. de motu muſcul. cap.* 1. quo loco agens de neruis, inquit: *Neruum ita fieri ex ſubſtantia cerebri, vt neruus nihil aliud ſit, quam cerebri ſubſtantia magis conſtipata, & duriuſcula facta.*

Conſtat etiam neruus ſubſtantia fibroſa, 3. *de facult. naturalib. vlt.* & 7. *de placit. cap.* 9. Sed animaduertas, quòd neruus deſinit in fibras muſculorum ſecundùm totam ſubſtantiam: Neruus verò conſtat ex ſubſtantia
C quadam ſimili fibris, ex ſemine genita; ita vt ſit differentia inter fibras nerui, & inter fibras in quas reſoluitur, & in muſculorum inſertionem degenerat. Componitur etiam ex ſubſtantia membranoſa, hoc eſt, ex membranis quæ in ipſo reperiuntur: Nerui enim duplicem ſortiuntur membranam, primam, quæ ſubſtantiæ nerui proximior eſt, & ex pia cerebri matre dimanat; alteram, quæ ex dura cerebri meninge originem ducit. Sunt & alia in corpore, quæ ob neruorum ſimilitudinem, neruoſa dicuntur: hoc pacto vterum, veſicam, inteſtina, neruoſa nuncupamus. Ex qua compoſitione patet, nerui ſubſtantiam eſſe ſpermaticam, & exanguem; quæ ſi ſecetur, inſtar ſeminalium regenerari nequit, ex Hip. 6. *Aph.* 19. *Quum diſciſſum fuerit os,*
D *aut cartilago, vel neruus, aut gena particula tenuis, vel præputium, neque augetur, neque coaleſcit.*

De temperamento Nerui: *Vtrùm omnis neruus ſit natura ſiccus?* maxima eſt controuerſia apud auctores: Nam Auicenna 1. 1. *cap.* 2. in catalogo ſiccorum repoſuit neruos, tam motiuos, quàm ſenſitiuos: ea tamen diſtinctione adhibita, quòd licèt in frigiditate ſenſitiui parum diſtent à motiuis: nihilominus hi in ſiccitate magis accedunt, & ſenſitiui in paſſiuis proximi ſunt temperaturæ cutis: quaſi auctor hic grauiſſimus aſſerat, neruos motiuos minùs eſſe frigidos ſenſitiuis, & è conuerſo, ſenſitiuos minùs eſſe ſiccos motiuis: motus enim ratione illi ampliùs incaleſcunt, & exiccantur, cùm motus in actione conſiſtat, ad quam
E peragendam maiore robore, & firmitudine indigemus, ad quæ opera ſiccitas vtilis eſt, 3. *de ſymp. cauſ. cap.* 3. Hinc factum eſt, quòd ad hoc vt nerui motiui eſſent robuſtiores, ſiccitate, & duritie indigeant. Contrà cernitur in ſenſitiuis, cùm ſenſus magis in paſſione conſiſtat, & ad patiendum ſufficiens diſpoſitio in paſſo ſit neceſſaria; ideò nerui ſenſitiui ſunt molliores, & humidiores, quæ mollities ad ſpecies rerum ſuſcipiendas vtilis eſt.

At contra hanc doctrinam obſtat irrefragabilis Galeni auctoritas, 1. *de temper. cap. vlt.* quo loco inter partes ſiccas repoſuit neruos duros, motiuos; at verò neruos molles, ſenſitiuos, in humiditate, & ſiccitate mediam naturam ſortiri aſſeuerat. Contrà legimus ipſum affirmaſſe, *lib. 2. de temper. cap.* 5. dum agens de

Digitized by Google

de partibus humidis, ſic ait: *Proxima cuti eſt mollium neruorum natura; duriores autem, in humido & ſicco ſecundùm cutis naturam ſe habent.* Perperam ergo Galenus, & Auicenna, de temperamento neruorum pronunciaruur, cum modò ſiccos, modò humidos, & iam cutis temperaturam habere in paſſiuis qualitatibus affirmarunt.

Grauis antimonia, & quæ peritiſſimos coëgit intepretes, vt textum eſſe corruptum affirmarent, & ſic pro neruis mollibus accipiendos eſſe duros, & pro duris molles, rati ſunt. Alij ſic eſſe legendum textum Galeni arbitrantur: *Mollium neruorum natura proxima eſt cuti, durorum neruorum natura, eandem non habet cum cute temperiem,* quia ſemper nerui per ſiccitatem à cutis temperamento recedunt, præſertim motiui: atque hanc eſſe cauſam ſibi perſuadent, ob quam Galenus 6. *meth.* 2. & *lib. art. medic. cap.* 92. agens de vulneribus, & punctura neruorum, horum naturam contemplans, ſimilibus eſſe conſeruandam aſſeueret, & apponenda eſſe medicamenta quæ ſunt tenuium partium, & citra mordacitatem exſiccare queunt.

Alij ob huius doctrinæ difficultatem, omiſſa Galeni, & Auic. ſententia, neruos motiuos reponunt inter partes ſiccas, & ſenſitiuos, inter partes humidas, quia ſicuti nerui motiui ſunt duriores cute, ita ſenſitiui, ea ſunt molliores. Adde quòd neruus eſt cerebro durior 1. *de motu muſcul.* 1. & 8. *de vſu part. cap.* 6. Quare ſicuti nerui oriuntur ex cerebro, ſic etiam ex ſpinali medulla; & ſicuti hæc eſt durior, & ſiccior ipſo cerebro, pari ratione & nerui ſpinalis medullæ, ſunt duriores & ſicciores ipſis neruis cerebri.

Sed hoc fundamentum corruit, quia oculati anatomes fidei omnino aduerſatur: conſtat enim à parte molliori cerebri oriri neruos duriores, quàm à parte duriore, ſi conſideremus, à parte anteriori cerebri oriri ſecundam coniugationem neruorum mouentium oculos, qui duriores ſunt; & à parte poſteriori oriri ſextam coniugationem neruorum, tribuentium ſenſum omnibus viſceribus, & partibus infra caput, qui molliores ſunt. Vt ergo contextus Galeni verus ſit, ipſum cum negatione lege: nam in illis verbis: *At verò duriores nerui ſecundùm naturam cutis ſe habent,* deficit particula *non*: & ſic explicatur textus: *At verò duriores nerui ſecundùm naturam cutis non ſe habent.* Si verò hoc modo conciliare Galenum recuſes, dic, quòd nerui duri ſecundùm naturam cutis ſe habent, quò enim ſunt duriores cute, tanto ſiccioris temperamenti ſunt.

Inquires: *An nerui ſint ſicciores arteriis?* Nam Galenus *lib.* 1. *ad Glauc. cap.* 2. agens de curatione methodica, inquit neruoſas partes eſſe magis ſiccandas arterioſis, quia quò pars eſt ſiccior, remedium ea ſua natura ſiccius expoſtulat. Quare ex ſententia Galeni, nerui ſunt ſicciores arteriis. Dic, quòd Galenus hoc loco non intelligit neruos, ſed partes neruoſas, ob ſimilitudinem quam cum neruis habent, vt ſunt membranæ; hæ enim ſicciores ſunt neruis, vt Galenus 1. *de temper. cap. vlt.* edocuit.

Vtrùm verò *neruus temperamento frigidus ſit?* etiam diſſentiunt auctores. Dic, quòd ſi vnaquæque pars tantum habet de calore, quantum de ſanguine, videtur quòd omnis neruus ſummè frigidus ſit. Ad hoc, quoniam (vt Galenus docet, 1. *de temper. cap. vlt. poſt med.*) cutis temperata eſt, quia nimirum eſt media inter neruum, & carnem; conſtat manifeſtè quòd neruus frigidus ſit, & ſanguinis expers, caro verò calida ſit, & ſanguine referta. Reſponde, neruum frigidum eſſe, non verò ita frigere, vt os, cartilago, & ligamentum; neruus enim etſi ſanguinis cõſpicui prorſus ſit expers, cùm nihil in eo rubri cõſpiciatur, non tamẽ eſt expers ſanguinis inconſpicui, à quo omnia membra aluntur, maximè quia ſpiritum à cerebro recipit, à quo etiam incaleſcit.

A Vt autem faciliùs curationem Paralyſis aſſequaris, perſcrutandum: *Vtrùm neruus ſit organum tactus?* Neruorum vtilitas triplex eſt, ex Gal. 5. *de vſu part. cap.* 9. quia quemadmodum in corpore tria ſunt organa, ſenſationis, motionis, & nutritionis, ita neruorum triplex eſt vſus: Primus, quia defert facultatem ad organa ſenſus. Secundus, quia defert facultatem ad organa motus. Tertius, propter aliquarum partium nutritionem: quoniam, vt Gal. *cit. loc.* aſſeruit, nerui etiam multam vtilitatem præſtant partibus, quorum ope hæ excrementa ſua foràs excernunt: licèt enim facultas expultrix ad hanc operationem, ſenſationem non prærequirat, vt patet in oſſibus; tamen in aliquibus partibus ſentientibus rei nociuæ ſenſus manifeſtè conſpicitur, vt renibus,
B ventriculo, veſica vrinaria. At hæc doctrina ita intelligenda eſt, vt primò, & per ſe nerui ſint neceſſarij propter organa ſenſus, & motus, ſecundariò autem ob nutritionis organa. Auicenna 1. 1. *doct.* 5. *cap.* 2. aliam addit vtilitatem, vt caro muſculoſa roboretur, & fortior fiat: nam neruus degenerat in fibras ſparſas per ſubſtantiam muſculi, & hac ratione muſculus ad motum fit magis paratus.

Nerui ideò ad ſenſum conferunt, & motum, quia facultatem præbent neceſſariam pro motione, & ſenſatione; nam quilibet neruus, eſt via, ſeu lator vtriuſque facultatis, vt *cit. loc.* docuit Auicen. Hoc modo eſt intelligenda Galeni doctrina, 2. *de motu muſcul. cap.* 1. vbi inquit, *neruis magnam eſſe vim à magno principio, videlicet à*
C *cerebro, communicatam.* Quemadmodum enim arteriæ ſanguinem arterialem à corde hauriunt, vt per omnes corporis partes diſtribuatur; ita nerui ex cerebro, veluti ex fonte, virtutem animalem muſculis, & aliis partibus ſentientibus deferunt, & hac ratione facultatis animalis delatores vocantur.

Ex hac eleganti doctrina, & digna animaduerſione, patet ratio, quare facultas animalis emanet à cerebro, non verò à neruis: quia licèt in his facultas hæc recipiatur, à cerebro originem ducens, tamen hæc non à propria ſubſtantia nerui emanat, in neruis enim pro receptione datur aptitudo, non verò pro emanatione. Simili modo de potentiis interioribus cerebri dicendum, quæ ſolùm in cerebro domicilium habent: quod in
D communicatione facultatis vitalis pulſificæ patet manifeſtè, quæ etſi à corde communicetur per arterias, non tamen ab ipſis emanat.

Deinde neruus non ſolùm defert facultatem animalem, verùm etiam eſt organum ſenſus tactus, quia in neruis exquiſita ſenſatio reperitur, facta à potentia tactiua, præſuppoſita immutatione, & alteratione extrinſeci ſenſibilis: ita vt neruus effectiuè ſenſationem eliciat. Quare neruus non ſolùm eſt via facultatis animalis, ſed etiam eſt organum efficiens ſenſationem: nullum enim eſt inconueniens, quòd eademmet pars ſit inſtrumentum actionis, & organum ſecundùm rationes diuerſas: & ſic neruus, quatenus eſt facultatis animalis delator, dicitur inſtrumentum; quatenus fa-
E cultate ſenſitiua conſtat, eſt organum elicitiuum actionis tangendi, quod eleganter probat Galenus 7. *de anatomic. adminiſt. cap.* 8. vbi inquit, *quòd nerui molles ſunt apti ad ſenſum, duri verò ad motum*: quod non eſſet verum, ſi nerui tantùm eſſent facultatum delatores. Hoc tamen ita intelligas, vt reſpectu aliarum ſenſationum noſtri corporis, propter tactiuam potentiam ſolùm inſtrumentaliter concurrant, animalem facultatem deferentes, vt in neruis opticis patet, qui ad viſionem ſolùm neceſſarij, quia ſpiritus communicant, licèt viſio efficienter ab humore cryſtallino emanet, quod ſimiliter de ſenſu auditus, guſtus, & olfactus proferendum.

Pro illius celebris quæſtionis expoſitione, quam agitauimus, *lib.* 5. *Hiſtor. Princip. Medic. in com. hiſt.* 4. Vtrùm poſſit perire motus manente ſenſu, & è contra

Digitized by Google

curationi de paralyſi tam neceſſaria, indaganda etiam hoc loco eſt alia: *Vtrùm neruus deferens ſenſum, deferat etiam motum, & è conuerſo.* Huius dubitationis prior pars apertè colligitur ex Galeno, 1. *de loc. cap* 6. & ſuppoſito, quod omnes concedunt, facultatem animalem, quæ à cerebro per neruos demandatur, eſſe auctorem ſenſus, & motus, ſic arguo.

Motus ad ſui actionem requirit abundantiorem vim, quàm ſenſus. Ergo nerui deferentes vim motricem, deferent etiam ſenſificam. Antecedens probatur: quia id in quo maior operatio reperitur, abundantiorem vim prærequiret. Sed in motu maior cernitur operatio, quàm in ſenſu. Ergo. Minor probatur: nam in motu reperitur contractio muſculorum, quæ maior operatio eſt, quàm receptio ſpecierum, quæ in ſenſu cernitur. Confirmatur, quia ſentire, ex Gal. *de cauſ. ſympt. cap.* 5. & 2. *de anim.* 11. eſt quædam paſſio; motus verò actio: Ergo maior eſt operatio.

Quòd verò non omnis ſentiens neruus motum præſtet, ſic confirmo: quia aliàs ſequeretur, vim ſenſitiuam, & motiuam ad omnia demandari membra. Minor probatur: quia ſi per eoſdem neruos demandarentur motus, ſenſus hic non poſſet amitti, illæſo motu, & è conuerſo: maximè quia neruus per ſe ſolus non eſt ſufficiens ad exercendum motum, niſi muſculis coniungatur. Ergo non omnis ſentiens neruus motum præſtabit; plurimi enim ſunt nerui qui in muſculos non implantantur, vt ex anatome conſtat. Ergo hi ſenſum, & non motum poterunt exercere.

Solue hoc modo. Si vis ſenſifica, & motiua per diuerſos neruos demandetur, amitti poteſt motus manente ſenſu, non tamen vice verſa. Priorem partem, præter Galeni auctoritatem *loc. cit.* ratio firmat. Facultas ſenſitiua, & motiua per diuerſos neruos ad aliqua membra demandantur. Ergo bene poteſt amitti vna operatio manente alia; deperditio enim ſenſus & motus, à reſolutione neruorum dependet, per quos facultas ſentiendi, & mouendi defertur. Sed nerui deferentes ſenſum, ſine motoriis reſolui poſſunt. Ergo, &c.

Nec dicas, facultatem mouendi, & ſentiendi per omnes neruos deferri, ſiquidem eſt virtus animalis: Licèt enim hoc verum ſit, tamen eam per diuerſos neruos defluere comprobamus: quia in aliquibus membris non exercetur motus, defectu muſculorum, non virtutis. Deinde natura non ſolet tantam ſpirituum copiam ad partes ſentientes emittere, quantam ad partes ſentientes ſimul, & mouentes: maius enim ad motum localem, quàm ad ſenſum, robur eſt neceſſarium.

Partem poſteriorem vlteriùs confirmo. Senſus exigua facultate animali peragi poteſt; motus nonniſi à vehementiore. Ergo ſenſus manente motu, nullo pacto poterit deperdi, bene vice verſa. Neque obiicias motum ſiccitate neruorum perfici, vt patet in infantibus, qui ob eorum mollitiem non progrediuntur; ſenſum verò humiditatem expoſcere: vnde ſequitur, quòd ſi neruus ſit valdè exſiccatus, poſſit amitti ſenſus, manente motu. Neganda enim eſt ſequela: nec enim adeò poteſt neruus exſiccari, vt deperdatur ſenſus, manente motu. Quòd ſi ſupponas eum exſiccari vehementer, tunc ſenſus, & motus deperdentur ſimul, neceſſariò enim neruus ob ſiccitatem maximam conuelletur, ac proinde nec ſentiet conuulſus, nec mouebitur.

Proxima huic dubio quæſtio eſt: *Vtrùm facultas ſenſitiua & motiua, ſint vna, an diuerſa?* in qua difficultate ſoluenda digladiantur Medici. Nos diuerſam eſſe facultatem motiuam, & ſenſitiuam affirmamus. Probatur: nam ſi vnico influxu virtutis, facultas motiua, & ſenſitiua deferantur, nullus erit neruus ſenſus, qui etiam non ſit motus, & è contra nullus neruus erit motiuus,

A quin etiam ſit ſenſitiuus. Sed cùm operationes diuerſæ ſunt, quantumuis facultas videatur vna, non eſt vna, ſed plures exiſtimandæ.

Hac ratione Galenus *lib.* 2. *de præſag. ex pulſ. cap.* 8. diſtentionem, & contractionem in pulſibus, à duabus facultatibus fieri dixit, quarum vna contrahit, altera verò diſtendit cor, & arterias: indecens enim duxit, duabus operationibus vnam tribuere facultatem. Sic quamuis per eoſdem neruos influxu quodam ſimultaneo, vis quæ mouet, & quæ ſentit, deferatur à cerebro, eadem vis non eſt quæ vtramque facit operationem, ſed vna eſt quæ ſentit, altera quæ mouet. Quare non rectè colligunt quidam, ex Galen. 1. *de cauſ. ſympt. cap.* 5. eadem vi motum, &

B ſenſum fieri, quoniam dixerit nonnunquam lædi motum, illæſo ſenſu, quòd minùs virtutis influat, quàm vt ſufficiat ad mouendum; tantum autem, vt valeat ad ſentiendum.

Si verò roges: *Vtrùm facultates ſenſitiuæ inter ſe ſint diſtinctæ?* Reſpondet perbellè Galenus *lib.* 8. *de vſu part. cap.* 6. dum ſic ait: *Cùm igitur in capite quatuor ſint inſtrumenta ſenſoria, oculi, aures, nares, & lingua, omniaque hæc ex cerebro ſenſus principium habeant, eâque ſaltem ratione ſimilia appareant, ineſt tamen eis ſecundùm ſpeciem diſsimilitudo, non modò in ipſis ſentiendi facultatibus, verùm etiam in corporibus per quæ facultates deferuntur: quandoquidem facultatem alia odorum, alia ſaporum, alia ſonorum, alia colorum eſt diiudicatrix,*

C *&c.* Quid clarius in hac ſoluenda difficultate dici poſſit, prorſus non video. Neque ſiniſtrè interpreteris Galenum, dicáſque loquutum fuiſſe de facultatibus vitalibus, quæ ſpecie ſunt diſtinctæ, & organis diuerſis vtuntur: nam de animalibus facultatibus intelligendus eſt. Deinde facultas viſiua communicatur per neruos primæ coniugationis, auditiua per neruos quintæ, & ſic de cæteris ſentiendum. Inſuper viſio, auditio, olfactio, guſtatio, & tactio, operationes ſunt diuerſæ, quare à diuerſis facultatibus fiant eſt neceſſe, licèt quoad ſenſum vna & ſimplex nobis videatur.

Hoc modo dum Sol gignit, viuificat, illuminat; & alia omnia præſtat, cuique harum operationum ſua reſpondet facultas, quæ qualitas, & proprietas quæ-

D dam actiua in ipſo Sole eſt. Facultas qua illuminat, lux eſt; qua gignit, & viuificat, occultior eſt, ex operationibus ſolùm nobis nota. Vt ergo Sol luce ſua illuminat, ita aliis facultatibus irradiat, & vniuerſum alterat. Vtque ex luce illuminatio, ſic ex aliis facultatibus generatio, viuificatio, & ſi quæ aliæ. Cerebrum ſimiliter, aut anima quæ in eo reſidet, plures habet facultates & proprietates, mouendi, ſentiendi, & intelligendi. Facultas intelligendi vna eſt, mouendi altera, ſentiendi verò non eſt vna, ſed multiplex, putà fingendi, cogitandi, & memorandi. Videndi inſuper, audiendi, olfaciendi, guſtandi, & tangendi. Quare tot operationes diuerſæ, à diuerſis facultatibus prodeant, eſt neceſſe. Anima ergo tot facultatibus orna-

E ta, vires ſuas diſtribuit alteratione quadam ſimultanea in inſtrumenta apta, vt hanc alterationem recipere queant.

Vtrùm ſpiritus qui ad organa ſenſuum mittuntur, facultatem ſolam illi organo accommodatam deferant, an ſolùm expetantur, vt inſtrumenta facultatis per neruos diſtributa? etiam in dubium vertendum. In hac quæſtione probabilius cenſeo, facultates ſenſuum magis immateriales, ſpiritibus purioribus, & ſplendidis communicari. Vim enim videndi habent viſiui ſpiritus, & eam aëri externo illuminato communicant. Si verò vim tangendi deferrent ſpiritus viſiui, extrà fieret tactio, non ſecus ac viſio. Sed facultas tangendi, terrena admodum exiſtens, aut ſpiritibus nequit communicari, aut obſcuros, craſſos, & turbulentos exoptat. Ad auditũ

verò

verò ſpiritus deferri, qui vim adſeiant audiendi, A nec tam craſſos, quantum tactui, & guſtui eſſent opportuni; nec tam ſplendidos & æthereos, atque ij qui videndo ſunt accommodati, fidem facit ipſorum ſenſuum natura: Nam viſus igneus eſt & æthereus, auditus verò aëreus. Hinc apud Ariſt. 2. *de anim.* 8. auditus inſtrumentum ſtatuitur, aër quidam congenitus intra quandam membranam contentus, qui ab externo aëre ſonos deferente pulſatur, & vi auditoria, quam habet, eos apprehendit. Quid autem ſit aër hic ingenitus, quàm ſpiritus audiendo à natura deſtinatus, non video. Atqui cùm aër externus ſpiritum illum ferit, ſi alias facultates præter auditiuam ſpiritus is habeat, fiet neceſſariò, vt aërem bene aut malè olentem dignoſcat. Hoc autem minimè contingere cernimus. Ergo ſpiritus qui ad auditum confluit, ſingularem facultatem defert. Quare ad alios ſenſus, eum B deferri ſpiritum, qualem ipſius ſenſus natura expoſtulat, rationabile eſt.

De officio neruorum, differentiis, ductu, & implantatione, ſat multa prædixit Galenus 7. *de vſu part.* 14. Numerus illorum in vtraque parte, tam dextra, quàm ſiniſtra, æqualis eſt, vt docet Galenus *lib. de diſſect. neruorum, cap.* 5. Si ab hac lege excipias neruum vltimum qui ab ſpinali medulla exoritur, quia ille ſolus ſine coniuge eſt; ſpinalis enim medulla iam in neruos fuit abſumpta. Hiſtoriam neruorum, & eorum coniugationes, lege apud Galenum *lib. 9. de vſu part. à cap. 8. vſque ad cap.* 15. & eas nos breuiter delineauimus *in noſtro ſpicilegio anatomico, lib. 6. Hiſt. Princip. Med. in com. hiſt. 4. ſect. 3. tit. de neruis.*

Non patiar verò mihi illud ex animo excuti, quod C tot Medicorum approbatione iam confirmatum eſt, Cerebrum eſſe frigidum, & frigido pituitoſóque alimento nutriri, ex quo cùm glutinoſus, lentúſque humor gignatur, neruos obſtruit, & influxum facultatis animalis impendit ad membra, & hoc modo Paralyſis generatur. Sed quoniam rerum naturalium veritas in occulto latet, & natura veritatem penitus abſtruſit, pro tam perículoſi affectus curatione, hanc inquirere, inueſtigare, timari conuenit. Ideò excitanda hoc loco quæſtio eſt, in Scholis celebrata valde: *Vtrùm genuina, & naturalis cerebri temperatura, ſit calida, an frigida.* De actiuis qualitatibus loquor, cutis reſpectu, quia in paſſiuis eſſe humidũ libenter fatemur. D

Solertiſſimus Philoſophus, *lib. 2. de part. animal. cap. 7.* cerebrum eſſe frigidum conſtanter affirmat: à natura enim conſtitutum eſt, vt immodicum calorem cordis attemperet, ipſúmque infrigidet; quare membranis præditum eſt, plurimis neruorum propaginibus, oſſibus duriſſimis contegitur, quæ omnes partes frigidæ ſunt, vt firmat Galenus 1. *de temper. cap. vlt.* & *lib. 2. cap.* 3. Omnia tamen hæc cute non humidiora modò ſunt, ſed frigidiora: vnóque verbo, omne exangue eſt frigidius ſanguine prædito. Probat etiam 3. *Aph.* 12. *poſt princip.* §. *quoniam cerebrum natura aptum eſt ad generandas pituitoſas ſuperfluitates, &c. Lib. 5. Aph.* 18. idem confirmat, dum enim aſſignat rationem illius ſententiæ Hippocraticæ, cur frigidum ſit inimicum E oſſibus, dentibus, neruis, cerebro, & ſpinali medullæ, ſupponit partes natura ſua frigidas, citiùs, ac magis ab immodico frigido lædi; & adducit Hip. *in lib. de carnibus*, *num.* 4. dicentem *Cerebrum eſſe ſedem, & domicilium frigidi, & glutinoſi.* Deinde, Cerebrum alteratur, & læditur à morbis ſuæ temperaturæ ſimilibus, vt Apoplexia, Epilepſia, Melancholia, Congelatione, & aliis ſoporoſis affectibus. Inſuper excrementa reiecta per os, naſum, & palatum, ſunt frigida & pituitoſa, quæ cerebri frigidum temperamentum oſtendunt euidenter: pars enim exanguis eſt, & ſubſtantia alba conſtat, & medullari, & ideò in omnibus cerebrum eſt priuatum ſanguine, ex Ariſt. 1. *de Hiſt. animal. cap.* 16. Cur autem frigidum fuerit conſtitutum, proponit Auicenna 1. 3. *tract. 1. cap.* 2. ne ſcilicet aſſiduis ſpirituum, & ſenſuum tam internorum, quàm externorum motionibus incaleſceret, & inflammaretur.

Galenus *lib. 8. de vſu part. cap. 2. & 3.* Ariſtotelis opinionem irridet, exiſtimantis cerebrum eſſe à natura conſtitutum, vt immodicum cordis calorem attemperet; quare eam pluribus rationibus oppugnat: Primò. Si hoc verũ eſſet, debebat collocari in regione thoracis: nam oſſa cranij, & magna diſtantia ſitus, infrigidationem impediunt. Secundò. Si cerebrum quocunque tempore tangas, calidum inuenies, imò tempore æſtatis ab aëre attracto per nares, & os infrigidatur; quare in vulneribus capitis ab ipſo maximè læditur, ex Gal. *loc. cit.* Tertiò. Cor magis recedit per calorem à mediocritate, quàm cerebrum per frigiditatem. Ergo potiùs à corde calefiet. Ergo cerebrum non fuit factum propter cor, ſed propter diuiniores vſus, vt eius admirabilis compoſitio oſtendit.

Quoniam verò Galenus *cit. lib. de vſu part. cap.* 2. cerebrum calidum eſſe affirmat. *Atqui ſi aer cerebro eſſet calidior, haudquaquam ab eo refrigeraretur: nunc autem etiamſi æſtas fuerit, facilè refrigeratur, indigétque etiam tum foueri citiſſimè, tanquam non ſolùm id non ſit frigidum, ſed ne citra moleſtiam quidem, frigida ſubſtantia occurſum, &c.* & *infrà* ſic ait: *O Generoſiſſimi! tenuem meninga calidam eſſe confitentes, audetis adhuc cerebrum pronuntiare frigidum? &c.* Galeni partes ſic confirmo.

Primò. Cerebrum habet multas venas, & arterias, & ſinus duræ meningis plenos ſanguine. Ergo calidum eſt. Nam vbi vaſorum reperitur copia, ſanguinis, ſpiritus, & caloris vbertas exiſtit. Secundò. Cerebrum reſpiratione media aërem attrahit, vt attemperetur, ex Gal. 8. *de vſu part. c.* 10. §. *Anteriores itaque duo, inſpirationem, expirationem efflationémque ex cerebro efficiunt:* & *lib. de vtilit. reſpir. vlt. poſt princ.* §. *Cùm enim arteria circa collum laqueo conſtringuntur, &c.* Ergo, &c. Nam finis reſpirationis eſt natiui caloris moderatio, & infrigidatio, ex Gal. *lib. 6. epid. ſect. 5. com.* 5. Quare ſi reſpirat, refrigeretur eſt neceſſe.

Tertiò. Cerebrum generat ſpiritus animales ſuapte natura calidos, 7. *de placit. cap.* 3. Igitur, &c. Neque inſtes calorem ſpirituum animalium non eſſe tributum à cerebro, ſed ab ſpiritibus vitalibus calorem ſuum adhuc retinentibus, poſtquam in animales degenerant. Sed inſtantia nihil concludit, quia animalis non ſolùm ex vitali, ſed etiam ex aëre per reſpirationem attracto ad ipſum cerebrum generatur, vt monuit Galenus 12. *meth. cap.* 5. qui cùm coquatur, & in animalem ſpiritum tranſmutetur, cerebri calorem arguit manifeſtè, coctionem enim fieri à calore, 4. *meteor. c.* 2. Philoſophus firmat.

Quartò. Cerebrum eſt principium motus animalis, & principium facultatum, quæ in cerebro operantur, mediante ſpiritu, & calore. Ergo. Probat Ariſt. *lib. 3. de anim. cap.* 1. aſſerens, nihil eſſe ſenſitiuum ſine caliditate, & motiuum ſine calore, 2. *de generat. animal. cap.* 1. *poſt princip.* Quintò. Cerebrum eſt pars ſpermatica ex ſemine generata, ex Gal. 1. *de ſem.* 8. Sed ſemen ſua natura eſt calidum, & igneum, 2. *de ſanit. cap.* 2. Ergo & ipſum cerebrum. Neque hanc rationem redarguas, quòd plures reperiantur partes ſpermaticæ, vt os, cartilago, ligamentum, & ſimilia, quæ reſoluta parte ſpirituoſa, tenui, & calida, remanent frigidæ, in quarum partium claſſe cerebrum reponitur. Quia ſemen calidum eſt, & igneum ex natura ſua. Ergo illa pars erit calidior, in qua ſemen magis integrum remanet, vt in cerebro, in quo exigua eſt ſeminis elaboratio, & apparet quaſi coagulatum ſemen.

Sextò. Cor calidius cognoſcitur ex multitudine pilorum in thorace. Sed caput eſt maximè piloſum. Septimò. Cerebrum ob ſitum rectum recipit vapores

calidos à toto aſcendentes, qui reddunt ipſum in ordine ad cutim calidum, quia tactus eſt rectus iudex calidi, & frigidi, 2. *de temper. cap.* 8. Quouis autem tempore cerebrum multò calidius aëre inuenitur, ſiue ruptum alicuius caput manibus tractemus, ſiue etiam experiundi gratia animali cuius cranium exciderimus, deinde meningibus diſciſſis tangere tentemus.

Vltimò. Morbi materiales improportionales, ſunt deteriores, quàm proportionales, 2. *Aph.* 34. Sed morbi frigidi in cerebro ſunt deteriores, quàm calidi. Ergo, &c. Minor probatur hoc modo: Ex triplici læſione actionis, quæ vnicuique parti poteſt accidere, actio abolita ſemper eſt deterior, cùm priuationem indicet. Sed morbi frigidi in cerebro actionem abolitam conſtituunt. Ergo. Maior patet, ſi conſideremus actionem abolitam ſemper eſſe deteriorem. Minorem probat abolita memoria lethargicorum, priuatio ſenſus & motus in congelatione, & Catalepſi, & aliis frigidis affectibus. At verò morbi calidi cerebrum opprimentes, etſi ſua natura peſſimi ſint, & lethales, 1. *prog.* 23. minorem læſionem inferunt, & ideò abolitam actionem non efficiunt.

Hæc fortaſſe argumenta potuerunt adducere Ishaac inter Barbaros Medicos præſtantiſſimum, *lib. diætar. vniuerſal. cap.* 4. vt aſſerat cerebrum ex ſe, ſuáque natura eſſe calidum, & humidum, quia induit naturam pinguedinis, & medullæ; ſed ex accidenti frigidum euadere, ob immodicam ambientis frigiditatem. Quæ opinio Ishaac, in ſimili forma poteſt confirmari in ventriculo, qui tempore hyemis, caloris copia abundat; ſed ex accidenti, ratione frigidiſſimi aëris circumſtantis, maiorem copiam pituitæ progenerat, quàm in aliis temporibus. Sed quia hæc opinio à plurimis doctiſſimis Auicennæ interpretibus iam eſt impugnata, & nos in impugnandis Medicorum ſententiis in praxi non laboramus, eam dimittimus.

Infinitum enim eſſet propemodum, Medicorum ſententias de hac re referre, & confutare. Quare firmiter aſſero, cerebrum conſideratum præciſe, vt pars eſt ſimilaris ac ſimplex, & ſolùm ſecundùm ſubſtantiam medullarem, eſſe frigidum. Si verò ſumatur, vt eſt pars organica, vltra ſubſtantiam medullarem, plexum & multitudinem venarum, & arteriarum comprehendens, & deinde quatuor ſinus duræ meningis copioſo ſanguine refertos, in ordine ad cutẽ calidum eſſe: quia excepto corde, in animantium corporibus nõ inuenitur aliud mẽbrum, quod habeat vẽtilationẽ, & moderationẽ mediante motu animali reſpirationis, & pulſus, præter cerebrum: Quæ opera natura eſſe intenta ob vapores, & fuligines, vt aliqui rentur, à ratione alienum eſt; cùm eadem ratione poſſimus dicere, in ſtatu morboſo cerebrum eſſe calidum, ratione inflammationis, aut alicuius calidi intemperamenti; maximè quia Gal. 8. *de vſu part.* 2. §. *O Generoſiſſimi Medici! &c.* cerebrum conſtituens calidum, venarum, & arteriarum ſolùm meminit. Ergo cerebrum ex temperamento innato, & elementorum mixtione, frigidum eſt, ex coalteratione verò calidorum membrorum ſibi vicinorum, ad calidum inclinat. Et hac diſtinctione vtriuſque partis argumenta poſſunt admitti. Ob hæc non mireris, ſi in cerebro frigido, & alimento frigido ac pituitoſo nutrito, Paralyſis, cæterique frigidi morbi generentur. De cuius definitione tempus eſt, vt ſermonem pertexamus, quæramúſque: *Vtrùm affectio in qua motus ſeruatur, illæſo ſenſu, dicenda ſit reſolutio?* Paralyſis dicta à Græcis à Latinis reſolutio, à Barbaris mollificatio nuncupatur, vt conſtat ex Auic. 2. 3. *tract.* 1. c. 2. Eſt ergo Paralyſis, *priuatio ſenſus, & motus, in medietate corporis, vel in aliquibus, vel in aliqua tãtùm parte ipſius*, vt docuit Galenus *lib.* 3. *de loc. cap.* 10. & 3. *progn. com.* 26. & 68. ſequuntur Paulus *lib.* 3. *cap.* 18. Aëtius *tetrab.* 2. *ſerm.* 2. *cap.* 28. Tral. *lib.* 1. *cap.* 16.

Paralyſis, & Apoplexia, licèt affectiones inter ſe quodammodo ſint ſimiles, ſenſum & motum, etſi diuerſimodè, auferentes; inſuper & in cauſa conueniant: tamen multis diſcrepant. Quæ tamen pars in illis afficiatur, non perinde (inquit Gal. *cit. de loc.*) ac in cephalæa, & hemicrania, ſenſu diiudicatur, ſed ratione eſt opus: hac enim docemur, læſum eſſe neruorum principium, vbi illorum actiones in toto corpore redduntur vitioſæ. Cùm igitur in Apoplexia, ſenſus & motus, qui ſunt neruorum actiones in toto corpore, ſimul cum anhelitûs difficultate, auferantur, 2. *Aph.* 42. indicatur cerebrum primariò affectum, cuius propria eſt huiuſmodi paſſio, & ex conſequenti omnium membrorum, quæ cerebri influxu ſentiunt, & mouentur.

Quòd ſi non in vniuerſo, ſed in altera tantùm corporis parte, dextra nimirum, aut ſiniſtra, aut qualibet alia particulari, demum aut in omnibus infra ceruicem poſitis, ſenſum, & motum amitti contigerit, Paralyſis fit: & vel ſpinalis medulla, à qua nerui omnes, præterquàm faciei, oriuntur, ad initium affici indicatur; vel ea nerui propago, quæ ad partem reſolutam deferebat vim animalem à cerebro ſuſceptam. Si verò cum toto corpore, vel etiam ſeorſim, pars aliqua faciei, ſenſu quoque, & motu priuatur, credendum eſt mali cauſam in ipſo cerebro conſiſtere, à quo non ſolùm medulla ſpinalis dicta, ſed nerui per faciem diſperſi deducuntur, de quo fuſiùs *lib.* 12. & 13. *de vſu part.* & *lib.* 8. *de anatomic. adminiſt.* diſceptat Galenus.

Dic ergo, quòd nomen reſolutio, vt vera dicatur, exquiſita, & completa, vtrumque auferri eſt neceſſe, ita auctores ſuprà citati, & omnes ferè ex Galeno 3. *de loc. cit.* & 1. *de cauſ. ſympt. cap.* 5. arbitrantur. Quòd ſi ſolus deperdatur motus in parte, reſolutio ſimpliciter appellatur; non ſic tamen, ſi ſolus ſenſus, ſed vel *ἀναίσθητος*, hoc eſt, ſenſus expers, vel cum adiectione, ſenſus reſolutionem patiens dicitur æger: ita ex Galeno *cit. de loc.* 5. *Sequenti ſecundùm vulgarem, & magis receptam verbi ſignificationem, &c.* Quamuis autem in toto fiat repentina ſenſus, & motus ablatio, ſi principes facultates in cerebro ſeruentur, paralyſis erit, ſiue reſolutio dicenda.

Cauſa.

EXpendendum primò: *Vtrùm Paralyſis ad obſtructionem ſolùm, an ad omne morbi genus ſequi poſſit?* Galenus *lib.* 2. *de cauſ. ſympt. cap.* 2. Paralyſim ad aliquem morbum ſequi confirmat, dum ſic ait: *Motus conuulſionis à ſolo morbo fit, immobilitati, quæ in paralyſi reperitur, non diſſimiliter, ipſa enim morbi occaſione incidit:* & paulò infrà ſcribit: quòd *ea quies quæ in paralyſi cernitur, à ſolo morbo fit.* Morbus autem, ad quem ſequitur ſymptoma, quod paralyſis dicitur, non vnicus, ſed multiplex eſt, quem eleganter deſcribit Galenus *lib. de cauſ. ſympt. cit.* cùm inquit: *Oſtendimus autem neruum, vel frigore denſatum, vel craſſis, & lentis humoribus obſtructum, vel à quapiam extrinſeca cauſa preſſum, in torporem, & paralyſim adduci, &c.* Idem aſſeruit 1. *de cauſ. ſympt. cap.* 5. Quòd *cauſa continens*, ſiue proxima *dicti ſymptomatis*, (quod dicit priuationẽ ſenſus & motus) *eſt talis in neruo affectus, cuius occaſione, à principio* (hoc eſt cerebro) *ad ipſum virtus* animalis *tranſmitti prohibetur.* Quare cùm plurimæ ſint cauſæ, à quibus poteſt impediri deſcẽſus facultatis animalis ad ſentientes partes, præter obſtructionẽ; hæc etſi frequentiſſima, nõ erit vniuerſalis. Neruus enim poteſt obſtrui, cõprimi, conſtipari, refrigerari, tumorẽ pati præter naturam, & diuiſionem: Nã ſi nerui ſecundùm latitudinem diuidantur, partes quæ ſunt infra diuiſionem, facultatem animalem à cerebro non recipiunt, & reſoluuntur. Deinde ab intemperie frigida & humida,

&c

Digitized by Google

& à craſſis humoribus ſuborta, quæ ſpiritus animales incraſſat, ad motum ſenſúmque ineptos reddit. Quare paralyſis ad omne morbi genus in intemperie, deprauata conformatione, & ſoluta vnitate ſequi poteſt. An autem à calida, & ſicca nerui intemperie aliquando oriatur, cuius ratione itanctuus denſari poteſt, & diſponi, vt animalem facultatem non recipiat, reſpondimus affirmatiuè, *lib. 1. Hiſtor. Princip. Med. in com. hiſt. 46.*

Vtrùm à carnis intemperamento aliquando oriatur? pauci annotarunt. Ad ſenſus enim, motúſque peragendos non minùs requiritur carnis, aut cuiuſuis rei mouendæ aptitudo, & incolumitas; quàm mandantis cerebri, & deferentis nerui. Sed fieri poteſt vt capite, medulla dorſali, & neruo omnino illæſis, caro ita intemperetur, vt ſentire, & moueri nequeat. Ergo à carnis intemperamento poteſt etiam oriri paralyſis: & ex conſequenti, non eſt ſemper illius cauſa, nerui, aut medullæ dorſalis obſtructio à Galeno aſſignata. Confirmatur, quoniam ampla arteria ligata ſtupeſit membrum. Rurſus ab aëris frigore ſtupidè nonnunquam dolet, torpidéque mouetur. Sed hoc non accidit, niſi refrigerata carne. Igitur, &c.

Dic. Poſſibile non videtur, quòd frigus ex continente, vel ex negato arteriali ſanguine accedens, priùs, imò magis in frigidum neruum non imprimatur, denſando, & obſtruendo, quàm in carnem multò calidiorem, frigoríque ipſi magis reſiſtentem. Atque adeò quamuis carnis aptitudo; præter facultatis acceſſum, neceſſaria ſit ad animales functiones, vix, aut nunquam potiùs continget, vt reſoluatur membrum, citra nerui, aut ſpinalis medullæ, aut cerebri affectum: imò quantumuis intemperetur caro, ſi læſio neruorum abſit, continget Paralyſis. Hoc manifeſtum fit febrientium, & hydropicorum exemplo, quibus eximiè calent, frigéntque membra, ſine ſenſus & motus læſione. Ad hæc, ſi accedens facultas, temperamentum non eſt, ſed qualitas quædam ſuperior, cur à carnis intemperie prohibebitur, cúrve cerebro, & neruo incolumi non communicabitur illæſa? Quod ſi admittas, quomodo paralyticum, reſolutúmve dicitur membrum, vi & ſpiritu animali non priuatum.

Cauſæ inducentes Paralyſim variæ ſunt. Obſtructio, à qua frequentiùs oritur, à frigidis & craſſis humoribus concitatur, vel etiam à calidis, quilibet enim humor ſua mole obſtructionem efficere poteſt. Compreſſio neruorum ab aliquo fit tumore præter naturam, vel ab aliqua extrinſeca re comprimente, ſicuti à ligatura immodica, & luxatione, in oſſibus, quæ neruis vicina ſunt, vt 4. *de loc.* 3. Galenus affirmat. Solutio continui, ob rem ſcindentem: quare ad vulnus in parte neruoſa inflictum, aliquando Paralyſis ſubſequi ſolet. Intemperies frigida huius ſæpe eſt cauſa, quod patet exemplo iter agentium per niuoſa loca ſub rigente bruma. Plures etiam poſt immodicum exercitium, aëri frigidiſſimo ſe exponentes, aut iuxta ripas fluuiorum, aut in locis frigidis & humidis decumbentes, in Paralyſim lapſi ſunt. Alij reſoluto ſpiritu animali, potentiiſque animalibus debilioribus factis, ex vigiliis importunis, inedia, Venere immodica & intempeſtiua, in hoc ſe vitium præcipites dedere. Aliquando hanc præcedunt apoplexia, epilepſia, ſtupor, capitis grauitas, vertigo, dolor colicus, ſuffocatio, retentio alicuius vacuationis conſuetæ, & præſertim ex capite, victus infrigidans & humectans, & alia quæ craſſos ſuccos in corpore gignere conſueuerunt.

Signa.

PAralyſis vt cognoſcatur, plura ſigna neceſſaria non ſunt: facilè enim ex priuatione ſenſus & motus cognoſcitur, quæ in medietate corporis, vel aliqua determinata parte animaduertitur. Pars ergo quæ afficitur, Cerebrum eſt, non tamen ſecundùm ſe totum, alioqui Apoplexia gigneretur. Pars in paralyſi primò affecta cognoſcenda: ſi enim hoc à Medico ignoretur, rectè curari non poterit, vt docuit Galenus 3. *de loc. cap.* 10. quod ab illis ſolùm agnoſcetur, qui in anatome fuerint exercitati, ex Gal. 1. *de loc. cap.* 6.

Ad huiusrei cognitionem aliqua adſunt ſigna, prolata à Galeno *loc. cit.* & 3. *de loc.* 6. & *lib.* 4. *cap.* 4. Cerebrum ergo ſecundùm medietatem læſum oſtendit, ſi ſimul cum dextra, vel ſiniſtra parte corporis, partes quoque faciei lateris affecti etiam reſoluantur, & ſenſu, motúque priuentur. Cæterùm ſi dempta facie medietas corporis reſoluatur, circa principium ſpinalis medullæ affectum conſiſtere coniicies. Quòd ſi omnia inferiora membra, dempta facie reſoluantur, eodem in loco, hoc eſt, in principio ſpinalis medullæ vitium adeſſe cognoſces; hæc enim omnium neruorum, qui ſub facie exiſtunt, eſt communis origo. Quòd ſi contingat, quandam duntaxat determinatam partem eſſe reſolutam, ea inueſtiganda erit, à qua pars illa reſoluta neruos recipit.

At vtile erit inueſtigare: *Vtrùm Galenus Paralyſim ab Apoplexia rectè diſtinxerit?* Quia ſi in omnibus corporis partibus, ſenſus & motus repentinè auferantur, principibus tantùm facultatibus ſeruatis, fiet Paralyſis, ſiue reſolutio. Atqui nerui omnes ſenſum, & motum deperdunt. Igitur 3. *de loc. cit.* perperam Galenus in eo diſtinxit paralyſim ab apoplexia, quòd hæc virtutis animalis ablationem dicat in toto, illa in parte tantùm. Dic, neruos omnes alterius partis, ſenſum & motum amittere, & tunc concitari Paralyſim vnius lateris: quòd ſi vtriuſque partis reſoluantur omnes, tunc etiam excitari Paralyſim vniuerſalem; à qua in multis differre Apoplexiam eſt notiſſimum: cùm enim tunc non ſolùm ventriculi cerebri, ſed corpus ipſum omnino obſtruatur; nulla ad cæteros neruos via patet, & impedito ſpirituum animalium influxu ad omnes partes, adeſt repentina loquelæ, vocíſque interceptio, vniuerſi corporis inſenſibilitas, immobilitáſque innoteſcit; & cùm facultates principes otientur, ægri clauſis oculis cadaueris inſtar decumbunt, à mortuis ſolo pulſu, & reſpiratione diſſidentes.

Præſagium.

PAralyſis ab humoribus frigidis, & humidis frequenter generatur: quare non rarò hyemis tempore inſoleſcit, & ſenes premit ex Auic. 2. 3. *tract.* 1. *cap.* 2. *ante fin.* In quibus vix aut nunquam curari ſolet, ob ipſorum imbecillitatem, aut continuam pituitæ generationem. Deinde frequenter accidere ſolet, poſt ſolutam apoplexiam, tranſmiſſa pituitoſa materia ad partes neruoſas, vt 4. *de loc.* 1. docuit Galenus. Aliquando etiam ad colicum ſubſequitur dolorem, ex Paulo *lib.* 3. *cap.* 18. Et poſt vteri ſtrangulationem, ex Auic. 2. 3. *tract.* 1. *c.* 2. *in fin.* Humor enim pituitoſus ab inteſtinis, vel vtero, ad neruoſas ad partes trāſmittitur. Sic enim ait Auic. *Ad paralyſim præterea fit mutatio ex epilepſia, & apoplexia, & colica, & ex præfocatione matricis, & febribus tēporalibus, ſecundùm ſemitam criſis.* Febris ſuperueniens paralyſi ſummopere prodeſt, ex Hip. 2. *prorrhet.* 50. Eius enim ope frigidi humores abſumuntur, craſſi extenuantur, lenti coquuntur. Inſanabilis eſt Paralyſis, quæ à neruorum diuiſione oritur, vt *cit. loc.* Paulus animaduertit; Licèt enim poſt diuiſionem partes nerui diuiſi multoties vniantur, cæterùm quia medio quodam veluti callo hoc præſtatur, fit vt per callum, ſubſtantiam nempe duram & ineptam, facultas animalis non poſſit communicari.

Vtrùm membrum paralyticum extenuetur? propoſuit Auicenn. 2. 1. *tract.* 1. *cap.* 2. *in fin.* dum ſic ait:

Et quodcunque membrorum mollificatorum, & paralyticorum ſecundum colorem reliqui corporis exiſtens, non minoratur, neque extenuatur, eſt de quo maior habẽda eſt fiducia, quàm illud, quod eſt diuerſum ab hoc, &c. Quare maxima eſt curationis ſpes, ſi partes reſolutione occupatæ, in colore, & extenuatione non mutentur: At contrarium ſi accidat, ſignum eſt quòd partes non ſolùm facultate animali ſint orbatæ, ſed quòd naturalis, & vitalis quodammodo deficiant, quia prohibita ſpirituum tranſmiſſione, reſolutam particulam non nutriri, tabeſcere, & refrigerari eſt neceſſe: quia in particulis otiantibus excrementa aſſiduè congeruntur, à quorum mole innatus calor opprimitur, & ſuffocatur, & ſic debilior factus fauſtam coctionem vix aſſequitur, quia vt doctè aduertit Galenus *lib. 3. de offic. medic. com. 32. in princip. Macies partium, plerunque vel ex diuturna quiete proficiſcitur. Exercitio* enim *partes roborantur, otio langueſcunt, & extenuantur*, vt Celſus *lib. 1. cap. 2.* edocuit. Illud auget calorem, dilatat vias, excrementa reſoluit, & reſerandu meatus, partes tranſpirat; contrà verò membra inexercitata & quieta, extenuantur, gracileſcunt, redduntur inualida.

Quærunt etiam: *Vtrùm Paralyſis dextra ſit frequentior ſiniſtrâ?* Plures putant dextram eſſe frequentiorem, quia ſicut dextrum latus calidius eſt, ſic rarius, poroſius, & meatuum latiorum. Sed calor materias attrahit ad partem, in qua excedit; viarum latitudo, raritas, & poroſitas ad ſuſcipiendas humiditates fluentes mirum in modum faciunt. Igitur dextrum latus magis, & frequentiùs replebitur ſiniſtro. Deinde licèt demus ſiniſtrum, propterea quòd debilius eſt, magis aptum eſſe vt repleatur: vbi plenum fuerit, excutiet & propellet, non in ſe, tum quia plenum, tum quia ſe exonerare intendit: in dextrum igitur vacuum & inanitum; atque adeò ibidem fiet crebriùs reſolutio.

Sed improbabilis eſt ſententia hæc, & in quam eadem poſſunt retorqueri fundamenta, iiſdémque mediis confutari: Nam ſi dextræ partes in animalibus omnibus, maximéque omnium in homine, ſicciores ſunt, & calidiores ſiniſtris, ex Ariſt. 3. *de partib. animal. cap.* 4. humido morbo rariùs corripiuntur. Cùm ergo Paralyſis talis ſit, rariùs continget in dextris. Deinde partes dextræ ſunt robuſtiores ſiniſtris, auctore Ariſtotele 31. *ſect. probl.* 13. Ergo multò magis reſiſtent, difficiliúſque morbis ſuccumbent, præſertim improportionali, etiam conſiderato temperamento. Tertiò. Strictus, anguſtúſque locus paratior eſt, vt frequentiùs obſtruatur. Sed læuis maior, ex maiori frigiditate, adeſt anguſtia meatuum. In his igitur erit frequentior obſtructio: & per conſequens Paralyſis. Denique ſicut pars debilior, magis apta dicitur ad ſuſcipiendum, 3. *Aph.* 12. ita & frequentior ad ægrotandum. Ergo, &c.

Nec adductæ rationes quicquam ponderis habent: Non enim calor in dextris neruis tantus eſt, vt attrahat, aut poroſitatem, raritatémque efficiat ad facilè ſuſcipiendum, cùm adhuc frigidi nobiliter ſint, denſi, & ſpiſſi; etſi frigiditatem habeant magis moderatam, quàm ſiniſtri. Si verò hi debiliores ſint, cur frequentiùs non patientur, aut qua vi in robuſtiores ſe poterunt exonerare? Quare dubium non eſt, non modò reſolutionem, ſed & quamuis alium frigidum affectum frequentiùs in ſiniſtro, quàm in dextro latere concitari.

Verùm hîc duo per tranſennam inquires: Primum: *Vtrùm poſſit fieri reſolutio in vna medietate corporis tantùm?* quod admiratur Galenus 8. *de vſu part. cap.* 10. Videtur hoc ipſum difficile, ſiquidem dorſalis medulla indiuiſa eſt. Auicenna autem oſtendit poſſibile eſſe, 2. 3. *cap.* 2. *Paralyſis verò proprium eſt illud, quòd de mollificatione eſt commune vni duarum partium corporis in longitudine.* Idem patefacit Galenus *lib.* 2. *de loc. affect. cap. vlt. Accidit autem interdum, vt dextra tantùm pars ipſius ſpinæ afficiatur, altera omnino illæſa; aut è contrario, vt illa*

A *manente integra, ſiniſtra affectum ſuſtineat: Atque hac ratione nonnunquam tota pars ſiniſtra reſoluitur, dextra illæſa manente; nonnunquam è contra, dextra pars afficitur, & reſoluitur.* Dic, ex explorata diſſectione duplicem meatum ſpinalis medullæ commonſtrari, interſepto medio partitum, non aliter quàm in cerebro: quod cùm ſit diuiſum, & fluxiones fiant maiori ex parte ſecundùm rectum, *6. epid. ſect. 2. text.* 12. idcircò reſolutio frequens medietatem exactam corporis corripit, illæſa reliqua; & quod plus eſt, accidit in vno latere amitti ſenſum, in alio verò motum, quod experientia ſatis confirmat.

Dubitabis: *Vtrùm Paralyſis vnius lateris citiùs ſanetur; quàm particularis membri?* Dic, hoc videtur non poſſe admitti: quia in vno latere copioſior humor imbibitur, quàm in vno ſolo membro; quare humor ſemel
B infixus, præ copia difficiliùs abſumetur. Sed non implicat, quia maior amplitudo meatus adeſt dorſalis, quàm neruorum; quare citiùs excutitur humor. Solue ſecundò. Nam per dorſalem ad vnum latus, copioſior adeſt facultatis influxus ad partes inferas, quàm ad particularem, qui licet denegatus ſit, & pro obſtructione impeditus, tamen ſagax natura partes reſolutas fouere intendit robore ſuo; & illa magis, quoad poteſt, eſt ſolicita de toto, quàm de parte: quare appoſito ſemper conatu maiorem noxam reſarcire ſatagit.

Quæri etiam ſolet: *Vtrùm Paralyſis dextra ſit periculoſior ſiniſtra?* Si enim eſt proportionalis ſiniſtro lateri, & frequentior, vt diximus, minùs periculoſa videtur, iuxta celebre dictum Hip. 2. *Aph.* 34. Deinde minori
C lapſu incidit in obſtructionem, vt duo morboſam, pars ſtricta & anguſta, quàm laxa & poroſa. Cùm igitur ſiniſtrum latus anguſtiores habeat meatus; dextrum è contra, maior morbus erit obſtructio, vt duo morboſa, in dextro, quàm in ſiniſtro: & per conſequens paralyſis dextra periculoſior cenſenda eſt. Ad hæc, cùm dextrum robuſtius ſit, à validiori cauſa ægrotare neceſſe eſt, ac proinde deteriorem eſſe illius paralyſim; non minùs ac quiuis alius affectus robuſtioris partis, dicitur periculoſior. Peior tamen creditur, ac periculoſior ſiniſtra, dummodò periculi nomine, curationis tarditatem, & difficultatem intelligas.

Suadetur primò ſic, iuxta memoratam Auic. ſententiam, 2. 3. *cap.* 2. vbi partis ſiniſtræ tremor conſtituitur
D deterior: & ſimiliter coxendicis dolor, 22. 3. *tract.* 2. *cap.* 34. Sed nulla ratio eſt, cur idem de paralyſi non aſſeratur. Igitur, &c. Secundò. Morbus licèt ex ſe non magnus, imò & alio minor, in virtute debili, magnus & grauior efficitur. Atqui in ſiniſtro virtus eſt debilior. Igitur in eo fiet deterior morbus, quantumuis proportionalis, vt paralyſis. Maior conſtat ex eo: quoniam cùm morbi curatio à vi ipſa ſperetur, ſi debilis ſit, aut ſerò, aut non vincit, imò ſæpe ſuccumbit; atque ideò morbus ingraueſcit, & periculoſior euadit, quàm alius in virtute robuſtiore, alioqui maior. Hinc ſæpe minor debiles interficit, cùm robuſtæ vires multò maiorem ſuperent. Hinc catarrhi, tuſſes, Arthritides, grauedines, raucedines, denum & frigidi omnes morbi in ſenibus
E non ſanantur, vel difficillimè, 2. *Aph.* 40. etſi proportionales, & minores, quàm in iuuenibus.

Tertiò. Si Galeno ſtandum eſt, qui textum Hippocratis reſtrinxit ad ſolos morbos intemperamenti, quaſi ſolùm in illis improportio ſit periculoſior: proportio autem, & conſenſus in morbis compoſitionis, tantum abeſt, vt periculum minuat, quin potiùs augeat, inductus ex eiuſdem Hip. ſerie, 1. *epid. ſect.* 1. *com.* 18. Manifeſtè colligitur, deteriorem eſſe in ſiniſtro latere paralyſim, cùm ea nihil aliud ſit, quàm nerui obſtructio, atque adeò organicus, compoſitioniſve morbus.

Diximus peiorem eſſe, hoc eſt, difficiliùs curari, non verò ſimpliciter & abſolutè periculoſiorẽ; quia ſi vitæ periculum ſpectetur, & periculum affectuum in ſe, frigidi

gidi in dextro, vtpote improportionales, & maiores, periculum maius inducunt; minus, in ſiniſtro: licèt diutiùs & ſeriùs curentur, propter frigidum illius intemperamentum. Non eſt verò idem, eſſe periculoſum atque tardum & difficile curatu, vt teſtatur Galenus *in cit. Aph. com.* explicans illud: *granedines, & raucedines, &c.* Quandoque tamen etiam vitæ periculo ſpectato, ob debilem virtutem, proportionales euadunt deteriores.

Nec obſtat adductus Aphoriſmus, qui vt veritatem obtineat, neceſſe eſt quòd proportionalis, & improportionalis affectus in virtute, & reliquis conueniant, diſſideántque ſolùm in eo penes quod comparantur: alioqui non modò ratione virtutis, ſed & ob alias interueniẽtes cauſas, poteſt euadere periculoſior proportionalis, vt *lib. 3. Hiſt. Princip. Medic. in com. hiſt. 31.* agitauimus. His autem non aduerſantur rationes pro dextra paralyſi adductæ, vt contemplanti patebit.

Curatio.

AEr, apud Aurelianum, ſit lucidus, & mediocriter calidus: potiſſimùm maritimus, apud Paulom. Nauigatio plures morbos chronicos ſanat, partim quia ſiccat ob ſalem, partim quia vomitibus inanit. Aër valde calidus, vt thermarum, & immiſſio in aquam marinam, non approbantur à Paulo, niſi poſt dies triginta. Memorandum ex Meſuë, ne poſt eiuſmodi ſiccantia ſequatur aliquid humectans, vt ſomnus, cibus, potus; corpus enim exſiccatum facilè rehumeſcit: quare commodè præcipit Trallianus, ne poſt vſum frictionum vehementium, ſtatim ſequantur extremarum partium lotiones.

Cibi poſt aliquot dies à proprietate commendantur, palumbi apud Auenzoarem, *lib. 1. tract. 9. cap. 11.* & *lib. 2. tract. 1. c. 15.* Cocta item capita leporum, ex ipſo *lib. 2. tract. 10. cap. 4.* Aſſata extollunt Auicenna, Meſuë, & reliqui, qui caput galli magni, & nigri commendant. Haly mel cum nucibus laudat. Demum cibus ſit calefaciens, extenuans, exſiccans.

Potus ſit aqua mulſa, vel decocta cum ſyluia, ſemine aniſi, aut cinnamomi. Pluuialis minimùm noxia, quia ſubtilis, citò reſolubilis, ex Auic. 2. 3. *cap.* 12. Dicetur verior cauſa, quia non eſt plurimùm frigida, nec flatulenta, eſt enim maximè dulcis, concocta, & calida, *lib. de aëre, loc. & aq. num.* 4. Quare maximè alit olera, & piſces, ex Ariſt. 8. *de Hiſt. animal.* 9. Videtur alia cauſa, quòd minus tentet neruos, parum enim penetrat ob ſtipticitatem, ex Gal. 7. *ſec. loc. c.* 2. quare medicamenta à corruptione tuetur, *6. epid. ſect. 4. com.* 18.

De poto vini diſſentiunt auctores: *Vtrùm in hoc affectu concedendum?* Auicenna 2. 3. *tract.* 1. *cap.* 4. ſic reſpondet: *Et ſcias quòd aqua melior eſt, ei quam vinum: Vinum enim materias in neruos penetrare facit, & plurimũ quidem ipſius quandoque aceſcit in corporibus eorum, & fit acetum. Acetum verò eſt ex rebus, quæ neruis ſunt nocibiliores.* Priùs docuit Galenus 6. *Aph.* 28. 5. *Nocet autem potus multorum, & fortium vinorum, præcipuè cum aliquis ea ieiunus potauerit; hæc enim neruoſam ſubſtantiam promptiſſimè offendunt.* Probat etiam 3. *de temper. cap.* 2. dum ſic ait: *Sic igitur & vinum vbi plus bibitur, quàm vt vinci poſſit, tantum abeſt vt animal calefaciat, vt etiam frigidiora vitia gignat: quippe apoplexia, & paraplexia, & quæ Græcè caros, & comata vocamus, & neruorum reſolutio, & comitiales morbi, & conuulſiones, & tetani immodicum vini potum comitantur, quorum vnumquodque frigidum eſt vitium.* Ergo ſi ſuperfluus vini potus reſolutionem neruorum generat, modicus eam factam fouebit, & conſeruabit.

Cauſam proponit *lib. 5. Aph. com.* 5. inquiens: *Solet autem neruos facilè replere vinum, vtpote calidum temperamento; tale ſiquidem natura promptè penetrat omnia, præ-*

A *ſertim ſi non ita craſſis partibus conſtet*, quia noxios ſuccos in articulos & neruos facilè defert. In hunc ſenſum Auic. 2. 3, *tract.* 2. *cap.* 7. *in affectibus articulorum vini potum reformidat, & eum non eſſe præbendum inculcat, quouſque ſanetur æger ſanatione vltima, & veniant ſuper eum quatuor tempora.* Ex altera parte Galeni eſt auctoritas, *lib. 5. Aph. cit.* monentis, vinum neruoſis partibus affectis poſſe eſſe ea vſu, quia ſua qualitate neruos calefacit & exſiccat, & frigidas affectiones ſanat. Imò & ipſe Auic. *cap. de cura paralyſis*, ſic ait: *Vinum antiquum paucum confert ægritudinibus neruorum frigidis.*

Aliqui, vt medicamentum, concedunt; vt alimentum, negant. Triuialis ſolutio: Si enim abſolutè vt medicamentum reprobatur; id eſſe reprobum, vt alimentum, inficiabitur nemo. Alij in calida cauſa vituperaſſe
B auctores eius potum arbitrantur, ſecùs in frigida. Quæ ſolutio à mente auctorum eſt aliena valde: verborum enim ſeries palàm oſtendit, de frigidis neruorum affectibus, illam fuiſſe traditam ſententiam. Dic tu, vini vſum in affectibus neruorum, & articulorum magis nocere quam iuuare, præterquam in vera declinatione, & corpore exquiſitè purgato: tunc enim fluxio eſt ſedata, corpus ſufficienter expurgatum, ſuccorum decubitus repreſſus; quo tempore ſi offeratur, prodeſt, quia materiam reſiduam concoquit, calefacit, diſcutit, & magis ſi ſit pauciſermo, & auſterum, non enim teneat caput, *lib. de bonit. & vit. ſuccor. c. vlt.* & *3. acut. com.* 3. Craſſa enim dulcia, quia magis replent, magis lædunt, *6. 4. ſum. 2. cap.* 31. Neque tenue, fuluum, &
C vetus, cùm in pauca quantitate fuerit aſſumptum, reprobandum: & hoc modo Aëtius *tetrab. 3. ſerm. 4. cap.* 33. illud in arthritide à pituitoſa fluxione propinare videtur.

Phlebotomia vtilis eſt, ex Aëtio *tetrab. 2. ſerm. 2. c.* 28. ſi ſanguis in cauſa fuerit, vel ſaltem cum peccante humore redundauerit. Neque verò hoc ſolùm, ſed vires, anni tempus, & cætera contemplanda, quæ in aliis affectibus frigidis ſunt animaduertenda, cùm venæ ſectio inſigniter refrigeret, & facultas ex grauitate ſuccorum crudorum eſt imbecilla. Quare Trallianus, vel etiam in ſanguinea parum detrahit, quia morbus eſt diuturnus, & humorum craſſorum adeſt copia multa, quæ ſanguinis calorem ad coctionem efflagitant. Celebran-
D da eſt ea latere oppoſito, & ſaniori. Media incidatur, quæ plenitudini ex æquo reſpondeat.

At circa ſanguinis miſſionem tria ſunt dubia pulcherrima. Primum: *Vtrùm in paralyſi cum febre coniuncta, priùs curanda ſit febris, quàm paralyſis?* Auicenna 4. 1. *cap. vlt.* ſic ait: *Sicut ſi coniungatur ſynochus, & paralyſis: medicamur enim ſynochum extinguendo, & phlebotomando, & de paralyſi non curabimus.* Et 2. 3. *tract.* 1. *cap.* 4. ſic ait: *Et ſcias, quòd quando aggregantur paralyſis, & febris in aliquo, tunc oportet vt poſtponatur paralyſis; & ſyrupus acetoſus cum gelenıabin eſt conueniens medicamen in illa hora.* Repetit 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 6. *Et quandoque aſſociatur febri paralyſis. Ergo curetur febris in primis, & de eis quæ conueniunt illis, eſt ſyrupus acetoſus permixtus cum gelenıabin, & aqua ciceris cum oleo,*
E *ſi tolerat febris.*

Primum documentum explicabis hoc modo. Poſſe complicari febrem cum paralyſi, nouum non eſt, imò euentus eſt diuturno experimento confirmatus. Si enim in genere venoſo, sãguinis, vel humoris pituitoſi cum ſanguine permixti adſit copia multa, & in neruoſo genere pituitoſus humor eam pereat, qui tranſitum influxus animalis ad partes ſubiectas intercipiat, nonne tũc febris cum paralyſi coniungetur? Quæ ſi ſit acuta, & ardens, magis periculoſa erit, & curatu difficilis, quàm intermittens: in illa enim contrariæ adſunt indicationes, cùm febris, refrigerantia & humectantia expoſtulet, reſolutioni valde aduerſa. Vtcunque ſit, ſi febris cuiuſcunque generis ſit, cum paralyſi complicetur, tũc

præcipuè, & principaliter curetur febris, quia magis vrget, hæc enim plurimos interficit, apud Hip. 1. *acut* 8.5. *Maximè vere laudauero Medicum, qui in morbis acutis, vi quorum plurimi internecantur, inſigniter præ cæteris melius procedat. Sunt autem acuti morbi, quos priſci nominatim perſtrinxerunt, pleuritis, peripneumonia, phrenitis, lethargus, cauſus, & quicunque alij hos inſequuntur morbi, quorum febres prorſus continua interficiunt.* Quia vt monuit Galenus, 2. *de dieb. decretor.* 12. morbus acutus, periculoſus eſt: quod firmat etiam 2. *Aph.* 19. *Sunt autem acutiſſimi, maximi, & grauiſſimi morbi, ac præ cæteris omnibus lethales in continua febre*, ex Hip. 1. *epid. ſect.* 3. *tex.* 3. Quia hi auctore Galeno *in com.* pauco tempore decernunt, & cum periculo ſunt coniuncti. Si ergo cum febre hac paralyſis ſit coniuncta, illa prius curetur extinguentibus, & euacuantibus, non tamen paralyſis negligenda. Extinguentia autem à Barbaris vocantur, extinctoria, hoc eſt, potiones, & ſyrupi extinguentes, id eſt, mitigantes febrem, & eius ardorem lenientes. Tunc etiam ſolius febris habita ratione, phlebotomia neceſſaria eſt, & liberaliùs celebranda.

Secundi documenti hæc eſt explanatio vera. Si febris cum paralyſi coniungatur, offeratur ſyrupus acetoſus cum geleniabin: vbi per geleniabin intelligit mel roſatum colatum, de quo agit *lib.* 5. *ſerm.* 1. *tract.* 7. *in init.* De ſyrupo verò acetoſo agit *eadem ſumma, tract.* 6. *anteced. in initio*, & 1.4. *tract.* 2. *cap.* 9. *poſt. med.* Illius verò acetoſitas cuius cauſa neruis nocere poteſt, mellis roſacei permixtione corrigitur, ac emendatur. Aqua verò ciceris, hoc eſt, ius ciceris cum oleo conuenit, & addit, ſi febris toleret: Febris enim intenſio interdum eſt tanta, vt nec ius ciceris, nec mel roſaceum, niſi cum ſummo detrimento offerri poſſint; ſed tunc aliis remediis frigidioribus vti oportet, quæ febris ardorem demulceant: quo ſedatu, ad paralyſis curationem eſt accedendum.

Dubium ſecundum eſt: *Vtrùm in paralyſi ſequuta ad apoplexiam, è latere affecto, an ſano, ſanguis ſit detrahendus?* Apoplexiam finiri in paralyſim, frequentiſſimum eſt, & firmant Galenus 4. *de loc. cap.* 2. Paulus *lib.* 3. *cap.* 18. Aëtius *tetrab.* 2. *ſerm.* 2. *cap.* 27. Conatur enim natura noxium humorem excutere, & hoc modo ad alterutrū latus eum demittit, & paralyſis excitatur. Hoc tempore periti Medici conſilium eſt, humorem ad partem reſolutione tentatam detrudere, vt ſic iuuetur natura, & cerebrum à ſarcina liberetur. Hoc exequuntur ingeniis multis, cucurbitulis ſcapulis impoſitis, vnguentis, emplaſtris, & fomentis. Sed inter ea ſanguinis miſſio obtinet principatum. Si tamen eam ex ægra parte celebres, humorem conuocas, & affectum exaſperas. Ergo à ſana ſanguis eſt detrahendus, quia ſic reuellis à parte, & à cerebro humorem exhauris. At contrariam ſententiam libenter in praxi amplector: Cùm enim totius curationis cardo verſetur, vt naturæ motum Medicus inſequatur, ex affecta parte aperta vena maiorem molietur vtilitatem. Neque timeas attractionem humoris, quia venæ ſectio vacuat ex venis, non ex neruis. Dubium tertium eſt: *Vtrùm in paralyſi ex retentis menſtruis orta, vena in talo ſit ſecanda?* Immanes morbos ex ſuppreſſa menſtrua purgatione & præſertim poſt partum exoriri, teſtis eſt Galenus, *lib. de ven. ſect. aduerſus Eraſiſtratum, cap.* 5. dum ſic ait: *Velim itaque audias veritatem ipſam, me pracone, tibi denunciantem, quòd mulier ſi probè expurgetur, neque podagris, neque articulorum doloribus, neque lateris inflammationibus, neque peripneumoniis capiatur: ſed neque epilepſia, neque apoplexia obnoxia ſit; aut ſpirationis, vel vocis ablatione ritè purgata vllo tempore infeſtetur. Num verò menſtruis fluentibus, aut phrenitide, aut lethargo, aut conuulſionibus, vel tremoribus, rigoribúſve mulier aliquando correpta eſt: Num etiam vel melancholia laborantem, aut mania vexatam, aut quæ ex thorace ſpueret, vel vo-*

A *meret ex ventre ſanguinem, aut cephalæa laborantem, aut ſynanche præfocatam, aut aliquibus id genus magnis, & vehementibus affectibus impetitam, cui menſes rectè excernerentur, quandoque conſpexiſti: Verùm his retentis eam cuilibet malo implicari facile eſt, huicque rurſum euacuationes medentur, &c.*

Quòd ſi ex menſtrua purgatione retenta hæc oriuntur damna, quantò magis ex partu, ex quo ob hanc cauſam ſæuiſſima ſcaturiunt damna. Hoc confirmat Galenus *lib.* 3. *epid. ſect.* 3. *com.* 73. dum ſic inquit: *Quippe menſtruorum ſuppreſſio offendit, tamen non perinde ac ſi à partu ſupprimantur, officit, quòd non abundantiam modò, ſed inſignem etiam humorum pariat prauitatem.* Repetit 1. *epid. ſect.* 3. *com.* 21. & 3. *prorrhet.* 48. Demum tot excitantur morbi, quot ſunt partes, in quas menſtruus
B ſanguis retentus retrocedit: Vterus enim cum omnibus corporis partibus ſummum obtinet conſenſum, & omnium muliebrium morborum cauſa eſt, apud Hip. *lib. de loc. in hom. num.* 59.

Quare ſi ad genus neruoſum menſtrua recurrant, concitatur paralyſis, cui malo ex hac occaſione prognato, ſanguinis miſſio ex talo eſt præſtantiſſima, quia venas exhaurit, ſucceſſione quadam neruos inanit, & naturam irritat, vt ad ſuam originem humorem peccantem detrudat, & maximè ſi complicetur febris. Neque timeas humoris attractionem ad partem reſolutam: Nam partes reſolutæ non ſunt primatiò affectæ, ſed cerebrum, & genus neruoſum, cum quo vterus maximam habet ſympathiam & cognationem. Quare
C ſi copia dematur, ſciſſis venis tali, ad ſuam originem retrahitur ſanguis, & cauſa morbi foras eliditur.

Facta venæ ſectione, debet præparari humor ad expurgationem: & licèt humor difficilis coctionis, diuturna, & valida purgatione indigeat, tamen quando humor hic ad longinquitatem, vt in neruis, vel ob craſſitiem, vt melancholia, vel lentorem, vt pituita, vix poteſt concoqui, vel euacuari, tutius eſt à fortibus abſtinere medicamentis: Ea enim ſi exhibeas, virtus reſoluitur, & abſumitur tenuis pars humoris, lapideſcente reliqua, & humor iam motus valida agitatione remediorum, in neruis magis impingitur. Quare à mitioribus exordiendum, præſertim in primis diebus.
D Præparetur ergo in initio hoc modo.

℞. *Rhodomel. ſyrup. de ſtœchad. ſimpl. an.* ℥ j. *aq. ſaluia, aqua betonica, an.* ℥ j. ß. Miſce.

Deinde purgetur humor cum pilulis de hiera, cochiis, aureis, vel electuario Indo, aut Diaphœnico. Et facta leui expurgatione, iterum cum fortioribus præparetur, vt v.g. cum hoc decocto.

℞. *Rutæ, ſtœchad. calaminth. pulegij, betonic. origani, hyſſopi, coſti, iua, maiorana, meliſſ. bugloſſ. an.* ℥ ij. *radic. acori, apij, petroſelini, cappar. cyperi, an.* ℥ j. *flor. roriſmarini, flor. bugloſ. flor. borragin. flor. ſaluia, an.* ℥ j. ß. Coquantur omnia in ſufficienti aq. quantitate, ad tertiæ partis conſumptionem. Adde, *Mellis optimi, deſpumati* ℥ vj. Bulliant omnia parum, & ſeruentur vſui.

Huius decocti quolibet die manè, ieiuno ventriculo,
E ſumantur vnciæ ſex, ſpatio octo, aut decem dierum: & bibatur ita calidum, vt ventriculum ob vomitum non excitet, & deſuper dormiat æger. Eodem decocto vtendum eſt ad ſyrupi formam redacto: aſſumi debent vnciæ binæ cum tribus aquæ mulſæ, vel diſtillationis betonicæ, & ſaluiæ, & ita ſenſim, ac ſine ſenſu incipienda curatio eſt. Ita obſeruauit Galenus *lib.* 1. *ſec. loc. cap. de Alopecia.* Quo loco medicamentum exhibuit purgans per cochias pilulas, ſecundò per hieræ valentioris drachmas tres, tertiò per eiuſdem drachmas quinque. Quantum interuallum interponendum ſit purgationibus, explicuit Auenzoar *lib.* 1. *tract.* 9. *cap.* 19. dicens, quieſcendum eſſe pro numero deiectionum. Galenus 1. *local. cit.* interponit dies tres. Rhaſis interponit dies

ſeptem,

ſeptem *lib.*1. *contin. cap.*20. Erit ergo coniectorale interuallum, quantum roborare vim imbecillem neruorum ſatis ſit.

Rectè vacuato corpore, oportet vt cerebrum per particulares purgationes vacuetur. Cummendat Meſuë *cap. de vniuerſalibus morbis neruorum*, vt in morbo occipitis citiùs adhibeantur ſternutatoria, & errhina, quia magis diuertunt, quàm gargariſmata, & maſticatoria; in morbis anteio ſincipitis, è contrario. Haly *cap. de paralyſi*, ſtatim poſt primam purgationem adhibet gargariſmata: ſternutatoria autem nonniſi poſt multas, licèt locus potiſſimùm affectus, ſit occiput, 2.3. *cap.*2. Dic: timet ſternutatoria propter agitationem.

De topicis parti reſolutæ admouendis, Auenzoar ſic determinat, *lib.*1. *tract.*10. *cap.*9. refértque ob imbecillitatem neruorum, non eſſe applicanda valdè calida, nec tranſeundum ſecundum gradum, & permiſcenda eſſe aromata ad roborandos neruos. Haly, ſi tempus eſt æſtas, vel æger non iuuatur à calidis, hæc eſſe cauenda intus, & extrà: Auicenna *cap.*4. *in fin.* dixit, in declinatione oportere, vt miſceatur aliquid aſtringentium, ne facilè recidiuet. Paulus *loco cit.* confidit miti remedio ex artemiſia, & nepita. Omnibus commendatum eſt vulpinum oleum: & licèt Serapio *cap. de paralyſi*, in principio poſſe admoueri arbitretur, tamen Auic. 22.3. *tract.*2. *cap.*7. præcipit adhiberi in declinatione, quæ ex profundo attrahunt, quale eſſe oleum vulpinum, teſtatur Galenus *lib.*11. *ſimpl. cap.* Cætera olea etiam optima ſunt, vt caſtorei, lumbricor. rutæ, camomil. Deinde ad valentiora accedendum.

℞. *Olei de caſtor. olei euphorb. ol. hypericon. de coſto, aniſi, terebinth. de piperib. vulpi an. partes æquales aq. vitæ, ad pondus omnium.*

Et poſt vnctionem deſuper ponatur lana non lota, ſuffumigata cum pyrethro, thure, calamo aromatico, & ligno aloës.

Balnea ex aqua calida, optima ſunt, in qua priùs coquantur Chamæmelum, Anethum, Melilotus, ſtœchas, roſmarinus, ſaluia, Betonica, Herba paralyſis, ſemen aniſi, cinnamomum, ſerpillum, Calamenthum, Pulegium. Balneum ex aqua viris vtiliſſimum. Balnea ſulphurea, præſtantiſſima, quorum ope humores frigidi & humidi coquuntur, vacuantur, & partes neruoſæ, quæ erant relaxatæ, exſiccantur & roborantur. Proſunt mirificè ſudores, prolecti decocto radicis chinarum, Ebeni, aut ſmilacis aſperæ.

Roborant cerebrum, & neruos Theriaca, Mithridatium, Diamoſchum dulce, Conſerua ſtœchados, & anthos. Vel ſimilis.

℞. *Theriac. magna, mithridatiq́, an.* ʒ iij. *conſerua radic. acori, conſerua zingiber. conſerua anthos, conſerua ſtœchados, conſerua flor. ſaluiæ, an.* ℥ j. *confect. Alkermes,* ʒ ij. *ſpecier. diamoſchi dulcis, aromatic. roſati, diagalang. diacinnamomi, dianiſi, an.* ʒ j. ß. *radic. pæoniæ maris,* ʒ ij. *ſem. aniſi, ſem. fœnicul. an.* ʒ j. *radicis chin.* ʒ iij. *radic. ſmilac. aſper.* ʒ ij. Omnia in tenuiſſimum puluerem redigantur, & excipiantur cum ſyrupo de corticibus citri, & melle roſaceo, & fiat Conſerua.

Quòd ſi prædicta præſidia non ſufficiant, conſultiſſimum eſt cauteria actoalia, aut potentialia in parte poſteriore capitis excitare, vt frigidi humores abſumantur, roboretur cerebrum, & calefiat. Hoc auxilium ſummè approbat Aëtius, *tetrab.*2. *ſerm.*2. *cap.*28. dum ſic ait: *Ego etiam cruſtas inurere non dubitauerim, per ignem, aut per medicamentum: vnam quidem circa occipitis cauitatem, quo loco ſpinalis medulla initium habet, duas autem ab vtraque ipſius parte: tres, aut quatuor in vertice; vnam ex his in medio capitis, tres circum ipſam; vlceribus enim diutius fluidis permanentibus, non deſpero futuram reſtitutionem.* Demum ſi paralyſis oriatur ex luxa-

A tione vertebrarum, curabitur extenſione, repoſitione, deligatione, collocatione: pro quo opere conſulendus expertus Chirurgus. Quæ autem ſint luxationum differentiæ, & quæ magis periculoſa, lege *lib.*2. *cap.*2. *de Angina.*

OBSERVATIO.

PRo paralyſi vnguentum admirandum, cunctis neruorum frigidis affectibus omnium longè efficaciſſimum.

℞. *Succi ſcillæ,* ℥ iv. *ſucci cucumeris ſilueſtris, ſucci rutæ, an.* ℥ j. *euphorb. caſtorei, ſagapeni, ammoniac. bdellij in aceto diſſolutorum, an.* ʒ j. ß. *myrrhæ, thuris, Pyrethri,* B *nitri, an.* ʒ j. *olei ſambucin. olei terebinth. olei euphorb. an.* ℥ ß. Pulueriſentur ſubtiliter pulueriſanda, & cum cera fiat vnguentum.

OBSERVATIO.

Pro curanda reſolutione, pilulæ eximiæ.

SI cætera non proſint præſidia, vel aliquæ humoris reliquiæ ſuperſint expurgandæ, vtiliſſimum eſt ex interuallis, drachmam vnam, aut ſcrupulos duos Pilularum ſequentium media nocte aſſumere: nam cerebrum, & neruos confirmant, craſſus coquunt ſuccos, flatus abſumunt, & clementer pituitam per aluum C euacuant.

℞. *Aloës optim.* ʒ ij. *opopanacis, ſagapeni, ammoniaci bdellij, hermodactylor. an.* ʒ j. *ſucci cyclaminis, ſucci cucumeris agreſtis, an.* ℈ j. *piperis nigri, piperis longi, zingiber. an.* ʒ ß. *myrobalanor. chebulor.* ʒ j. *agarici elect.* ʒ j. ß. *ſcammonij, turbith, rhab. an.* ʒ j. *ſpicæ, ſalis gemmæ, croci, mirrhæ, an.* g̃. vij. Infundantur in aceto, & omnia ſimul in puluerem redigantur, & cum ſucco caulium rubeorum fiat maſſa.

OBSERVATIO.

Ad reſolutionem, frigidóſque neruorum affectus, ſyrupus vtiliſſimus.

D

QVando reſolutio, cæteríque contumaces neruorum affectus; aliis auxiliis non ſuccumbunt; vel poſt celebratas vniuerſales vacuationes, humorum reliquias paulatim vacuare eſt in animo hunc ſyrupum inter reliqua proficua remedia, primas obtinere, diutino vſu compertum habeo. Vtere diluculo, quantitate trium vnciarum, diſſoluatur cum aqua fœniculi, vel cum decoctione iuæ artheticæ, vel ſaluiæ, vel betonicæ.

℞. *Calamenth. abrotani, rutæ, betonicæ, polypodij, an.* ℥ j. *ſtœchad. rutæ, herbæ paralyſis, an.* ℥ ß. *radic. ſmilac. aſper, radic. chinæ, an.* ℥ j. *cortic. ligni ſancti,* ℔. ß. *folior. ſen.* ℥ ß. *ſem. carthām.* ʒ iij. *epithym.* ℥ ß. *radic. bugloſſ. radic.* E *borrag. radic. fœnicul. an.* ℥ j. *piperis nigri, macis, cinnam. nucis moſchat. pyrethi, an.* ℈ j. *hermodactylor.* ʒ ij. ß. Coquantur omnia in ſufficienti aq. quantitate, quouſque remaneant ℔. ij. in colatura infunde. *Agarici elect.* ʒ iij. *mechoac.* ℥ ß. *hermodactylor.* ʒ ij. ß. Colaturæ adde *ſyrup. de ſtœchad. ſyrup. de ſenna, ſyrup. de polypod. an.* ℥ iij. Adde, *mellis, ſacchari, an. partes æquales.* Bulliant omnia ſecundùm artem, quouſque acquirant conſiſtentiam ſyrupi longi.

De Stupore.

STupor; qui etiam torpor à Latinis vocatur, ſymptoma tactus eſt, imminutus videlicet ſenſus, ex Galeno 1. *de cauſ. ſympt. cap.* 2. Si verò ipſe 2. *de cauſ. ſympt. cap.*1. & Auer. 2. *collig.*31. Stuporem inter de-

prauatos

Digitized by Google

prauatos motus enumerant, deprauatæ actionis nomine intelligunt diminutam. Cauſæ ſunt eæ, quæ efficiunt reſolutionem, ſed remiſſæ, & leniores. Galenus, 1. *de ſymp.cauſ.cap.5.* & 2. *de loc.* 2. eſſe inſignem refrigerationem affirmat, quæ partibus, ſenſus & motus difficultatem inducit; ob quam cauſam ab eo rectiſſimè dictum eſt, *cit.de ſympt. cauſ.* eſſe affectum ex ſentiendi, & mouendi difficultate compoſitum. Differt tamen ab Hæmodia, quia hæc in dentibus duntaxat; ille verò in corpore toto, præcipuéque in artubus, extremíſque corporis partibus contingit. Hæ enim partes à corde, & cerebro ſunt remotæ, & deſertæ à ſpiritibus facilè refrigerantur; & ad illas humores craſſi confluunt præ grauitate ſua, & obſtruentes neruos, ſpirituum influxum intercipiunt.

Vtrùm ſola intemperies frigida humida, ad Stuporis generationem concurrat? dubium eſt. Gal. 2. *loc. cap.2.* affirmatiuè reſpondet. Auerrhoës negat *cit. loc. collig.* qui impoſſibile non indicat, interdum fieri ab intemperie calida, aliquando à ſicca. Primò, quia omnis motus fit à temperie: Igitur ab omni intemperie vitiabitur. Deinde ſenes cùm ſicci ſint, facilè in ſtuporem incurrunt. Dic, temperiem, cauſam eſſe effectricem motus, vti menſura eſt caloris; quæ ſi deficiat, motum quoque deficere eſt neceſſe; ſi redundet, fieri motus depravationem, non torporem, aut diminutum motum. Senes torpent ob frigiditatem, facultatis languorem, & præ frigore facultates habent conſopitas valde.

Aſtrictio verò, compreſſio, ſeu condenſatio ideò ſtuporem inducit, quia ſpirituum & facultatis tranſitum impedit. Vnde ſi multa ſit, integráque obſtructio, ſequitur ex toto, ſenſus motúſque deperditio, nec pars ita affecta ſe mouere tentat, quia nequaquam poteſt. Quòd ſi non omnimoda fiat obſtructio partis, ſpiritus quidem commeat, ſed quia non in ſolita, ſufficientíque quantitate, torpidè quidem fit ſenſus, & multò magis ſegniter motus, & is quidem cum dolore; quia quando ſtupida pars motum aggreditur, vis ipſa mouendi, per anguſtas, & non ſatis (ob obſtructiones) patentes neruorum cauitates, impetuosè ſpiritus detrudit: ſpirituum autem delatio ſi libera non eſt, & expedita, ſed cum impetu & vehementia facta, dolorem ſtupidum efficit.

Verùm inquires: *Vtrùm torpedo, occulta an manifeſta qualitate ſtuporem inducat?* Torpedinis marinæ contactu ſtuporem contrahi, teſtis eſt Galenus *lib.6. de loc. affect.cap.5.* dum ſic ait: *Sunt qui putent, res quaſdam ſolo tactu per qualitatis vim, ea quæ ipſis vicina ſunt, alterare poſſe; idque planè videri in marina torpedine aiunt, vtpotè cui tam vehemens ſit potentia, vt per piſcatoris tridentem, tranſmiſſa ad manum alteratione, totam reddat repentè torpidam.* Hanc enim ſi pede, vel manu palpes, vel leuiſſimè, totus contremiſces, & fies ſtupidus, ita vt vix, aut nunquam partibus torpidis ſenſum reſtituas, etſi lotionibus, & vnguentis calidis diutius vtaris, prout plures experimento comprobarunt.

Non ergo frigida qualitate, ſed ignota, & occulta hoc animal torporem inducit. Hoc ſignificat apertè Ariſt. *lib.9. de Hiſtor. animal. cap.37.* dicens: *Torpedo piſces quos appetit, afficit ea ipſa, quam ſuo in corpore continet facultate torpendi, atque ita tardos præ ſtupore capit, & veſcitur. Abdit ſe in arena, & limo, tum piſces qui adnatantes obtorpuerunt, corripit, quam rem plerique à ſe conſpectam retulerunt.* Transfert Plinius *lib.9. cap.16.* Sicut enim plura ſunt animalia venenoſa, quæ cum certis partibus antipathiam obtinent, & eas labefactant labe dira; ſic torpedo ignota proprietate ſenſus mortificat, & extinguet. Similis vis creditur ineſſe ranis, ex quibus oleum componitur ad arthriticos, podagræque dolores ex caliditate prognatos, ſimul & ad ſomnum in

A febribus conciliandum, de quo Meſuë *in Antidotario, cap.4.*

Signis facilè cognoſcitur Stupor: Ægri enim illicò ſentiunt in parte ſtupida formicationem, hoc eſt, formicarum morſum, vel aculeorum punctionem: Cùm enim in parte ſtupida, loco ſpirituum ſuperſint vapores, ſi ſpiritus redire conentur ad loca ſtupefacta, inter ipſos & vapores fit conflictus quidam, qui formicationem hanc inducit. Deinde pondus ſentitur in corpore toto.

De Præſagio, illud certum ſit, Stuporem viam eſſe ad paralyſim, ſi diu duret: id quod Galenus ait, 1. *de loc.* 2. & Arabes vna confirmant. Vtrumque enim vitium ad neruos pertinet: & ſi parum obſtruantur, ſtupor fit; ſicut ſi maior ſit obſtructio, paralyſis eõcitatur.

B Sed maioris negotij eſt explicare. *Vtrùm Stupor ſit propria neruorum paſſio?* Nam Ariſt. 3. *de hiſt. animal. cap.6. Nullam partem ſtupore poſſe corripi, neruis orbatam aſſeuerat.* Sed vt arduum hoc dubium ventiletur, aduertendum eſt ex Gal. *loc. cit. de loc. affect.* Archigenem aliqua vtiliter protuliſſe de doloris ſpeciebus, in eo tamen non parum erraſſe, quòd ſtupidum dolorem in neruis duntaxat fieri, atque adeò proprium eſſe illorum ſymptomata exiſtimauerit. Aduerſus quem diſputat Galenus, triplici ratione munitus, quarum prima eſt. Stupor non ſolùm in neruis, ſed in reliquis corporis partibus propter frigiditatem fieri ſolet. Ergo non eſt propria neruorum paſſio, ſiquidem ſolis non conuenit.

C Si verò pro Archigene reſpondeas, reliquas partes nonniſi per neruos ſenſum obtinere, atq; adeo licet refrigerari poſſint, non tamen ſenſu priuari, niſi ratione nerui; vnde & ſtupor, & ſtupidus, dolor proprium manet neruorum ſymptoma. Inſurgit Galenus, ſequi ex eo non magis dolorem ſtupidum, quàm reliquas omnes dolorum ſpecies, dicendas eſſe neruorum proprias, cum nullus dolor ſine ſenſu fiat, imo ſit quædam triſtis ſenſatio, quæ neruis eſt peculiaris.

Secunda. Stupor, & dolor ſub diuerſis generibus collocantur. Igitur perperam enumerat ſtuporem inter doloris ſpecies, cùm illæ ſint eiuſdem rationis cum ſuo genere. Antecedens probatur, quoniam dolor de genere ſymptomatum eſt; ſtupor autem morbum di-

D cit, non verò ſenſum, aut dolorem: Nam ſi ipſius etiam Hippocratis teſtimonio, 5. *Aph.* 28. *Mediocris ſtupor*, ſenſum hebetando, *dolorem ſoluit*, procul dubio ſtuporis nomen, nec ſenſum, nec dolorem importabit, aliàs à ſimilibus deſtructio, & hebetatio fieret. Non eſt igitur dolor ſtupidus, ſimplex aliqua doloris ſpecies, ſed frigida potiùs & dolorifica diſpoſitio, id eſt, (non aliter ac inflammatum vlcus, de quo in *arte medica cap.*92.) aggregatum quiddam ex dolore, & refrigeratione inſigni: ad quam ſequitur ſenſus, & motus difficultas: id quod ſtupor ipſe ſignificat, cùm medium quiddam ſit, & via inter ſanitatem, & paralyſim, quàm vehemens refrigeratio induxit, ſicut & aliquando totalem infert membri mortificationem, vt nonnullis contigit, de quibus *lib. de diff. morbor. cap.5.*

E meminit Galenus.

Tertia: Illud ipſum quod ſecunda confirmat. Nam genus ita in ſua ſpecie includitur, vt ab ea nunquam ſeparetur. Sed non ſemper ſtupor habet annexum dolorem. Igitur non eſt numerandus inter doloris ſpecies. Minor ex eo conſtat: quia ſi pars aliqua, vel ob ſui conſtrictionem, vel torpedinis contactum ſtupida, quieſcat & otietur, dolore non infeſtatur, ſed tantùm ſi moueri tentetur. His ergo putat Galenus euincere contra Archigenem, & ſtupidum dolorem nec ſpeciem vnam eſſe, nec proprium neruorum ſymptoma: ac proinde non poſſe neruum affectum indicare, ſed tantùm frigidam quandam diſpoſitionem, & dolorificam.

Cæterùm

Cæterùm non deſunt, quæ contra Galenum retorqueri, obtrudique poſſint: & primùm. Non minùs in pulſatorio dolore ſtupor poteſt ad carnem, vel ad vaſa referri, quàm in ſtupido ſimpliciter. (Vtrobique enim ſtupor ipſe infrigidationem importat.) Sed *cap. 3. lib. 2. de loc.* de ſtupida pulſatione loquens: *Si ſtupidè*, inquit, *pulſet muſculus, ſcire licet diſpoſitionem in muſculi neruis conſiſtere.* Igitur ſibi contradicens, videtur 2. *de loc.* 2. Archigenem reprehendere, eo quòd dixerit, ſtuporem eſſe propriam neruorum paſſionem: Maximè quòd improbabilè videtur, poſſe carnem, aut cutem vſque adeò refrigerari, vt ſentiendi facultas minuatur, non refrigeretur autem neruus per carnem & cutem ſparſus, cùm illis ſit multò frigidior.

Auget verò probabilitatem & coniecturam, pati ſemper neceſſariò neruum, vbi dolor adeſt cum ſtupore, quoniam neruus dolens contrahitur: ad contractionem verò ſequitur denſatio; qua data licèt ſtupor ſit morbi ſpecies, non autem doloris, imò licèt diuerſas habeant rationes, non tollit hoc, poſſe ex dolore & ſtupore conſtitui quandam ſpeciem, ita vt ſtupor dolorem diuidat, & eum eo ſtupidum dolorem conſtituat, quantumuis dolor de ſtuporis eſſentia non ſit, nec illum ſemper comitetur, in quo ratio ſecunda, & tertia Galeni nitebatur: Genus enim ſecundùm eſſentiam ineſt ſpeciei, non autem differentiæ, quæ ipſum diuidit, ſicut nec differentia diuidens in genere eſſentiam: dolor autem ſtupidus inſeparabilem habet dolorem.

Quòd ſi adhuc pro Galeno quiſpiam contendat, non poſſe ex morbo, & ſymptomate vnam ſimplicem affectus ſpeciem conſtitui: Licèt illud apud Dialecticos verum ſit, Medicis tamen tanquam diuerſæ ſpecies meritò recipiuntur omnes dolorum varietates, quæ ab ægris proponuntur referuntùrque, ſiue illæ propriis generibus, maximéque propriis differentiis conſtent, ſiue non, dummodò illis locum, & affectum attingere poſſimus. Denique quomodo poſſibile eſt, vt moueri tentet pars, & ad motum ſequatur dolor, in his quibus pars ſtupefit propter conſtrictionem, & torpedinis contactum, quemadmodum in tertia ratione Galenus aſſumpſit? ſi enim tam exiguus ſpiritus commeat, vt nec ad ſenſum ſufficiat, nec ad motum, vnde cum dolore fit?

Nihilhominus tamen, quamuis negare non poſſimus, voluiſſe Galenum, argutiorem ſe oſtendere Dialecticum, quàm Medico liceat: aduersùs Archigenē euincit, non eſſe ſtuporem propriam neruorum paſſionem, nec doloris ſpeciem, nec ex eo poſſe indicari neruos affectos. Nec verò obſtat, quòd *cap. 3. de loc.* ex ſtupore colligit neruos eſſe affectos, ac ſi proprium eſſet illorum ſymptoma: Nam ibi cùm ſtupidus fuiſſet ſimul, & pulſatorius dolor, non poterat ſtupor ad carnis, vel vaſorum refrigerationem referri, propter præſentem pulſationem, quæ partis calorem indicat. Quare neceſſe fuit, ex ſtupore arguere frigidi nerui dimidiam obſtructionem, illique ſtuporem tribuere, non verò carni, aut vaſis, quamuis etiam alioquin ſtupefiant. Licèt verò præſens pulſatio calorem arguat in parte, non tollit rectè definiri ſtuporem per notabilem refrigerationem, quia etiam in caſu propoſito ea datur in neruo ſtupido.

Quòd ſi is quia frigidior, faciliùs quàm caro & cutis, poteſt infrigidari: nonnunquam tamen poteſt infrigidans cauſa, ad carnem, vel cutem tantùm accedere, atque adeò partes illas ſtupefacere: Vel ſi propter vicinitatem, neruum etiam infrigidet, & ſtupefaciat, non ideò ſtupor dici poterit neruorum proprius; ſicut nec etiam quantumuis neruus ſemper ad carnis, & membrorum dolorem dolens contrahatur, contractúſque denſetur, & ſtupefiat. Ac proinde rectè Galenus contra Archigenem obtinuit quod intendebat, non eſſe ſcilicet ſtuporem ad ſolos neruos referendum, quantumuis ab iis partes omnes ſenſum accipiant; nec dici poſſe doloris ſpeciem, cùm ſtupori, id eſt, inſigni refrigerationi dolor neceſſariò non ſit.

Quamuis autem concurſus ille, vel aggregatum ex dolore & ſtupore, ſemper habeat annexum dolorem, vnus tamen ſimplex affectus non eſt, ſed duo complicati, nempe frigidus ſimul, & dolorificus: vnde nec erit vna propria ſpecies alicuius vel ſymptomatis, vel morbi, ſed complexum quiddam ex vtroque; nec ſanè auctores de ſtupido dolore loquentes, vt Paulus *lib. 2. c. 4.* Aëtius *tetrab. 2. ſerm. 1. cap.* 100. & reliqui, illius tanquam ſimplicis meminerunt. Ac proinde non videtur Dialectici leptologi arguendus Galenus, eo quòd non conceſſerit Archigeni, ſimplicem affectus ſpeciem appellare, id quod compoſitum, & multiplex erat: cùm Medici ſit vtroſque affectus diſcernere, & eos maximè qui ſeſe perpetuò non commitantur, & diuerſas aliquando curationes requirunt.

Ad vltimum. Torpor, cùm medium ſit inter ſanitatem, & paralyſim, non dicit omnimodam ſenſus, & motus ablationem, ſed potiùs vtriuſque difficultatem, *2. de loc. c. 3.* & *5. de cauſ. ſympt. cap. 5.* Ac proinde nihil mirum, ſi torpida pars moueri tentet, imò & moueatur, licèt ſegniter, & difficulter.

Curatio. Stupor qui fit à procatarctica cauſa, facilè curatur: Nam ſublata cauſa, ipſe aufertur. At cùm ſtupor ſit imperfecta paralyſis, ſi à cauſa interna ortum ducat, eadem illi, quæ paralyſi debetur curatio, ſed remiſſior: quare in eo præſidia clementiora, tam vniuerſalia, quàm particularia ſunt celebranda.

OBSERVATIO.

Stupor, cauterio curatus.

IVuenis quidam, robuſtus & fortis, crapulæ, gulæ, & otio nimis deditus, in dextræ partis validum adeò ſtuporem incidit, vt nî baculo fultus incederet, in terram rueret pronus. Cúmque metus eſſet, ne in paralyſim incideret, Medici varia præſidia miniſtrarunt, De horum genere ſunt purgationes iteratæ, fomenta, vnguenta roborantia, ſudorifica, & balnea naturalia. Sed cùm nihil proficeret, imò in pede toto, & brachio ſtupor ampliùs ingraueſceret, cum frigiditate ſumma, hoc remedium mirificè profuit, cuius ope Peruani regni, & Africæ incolæ, refrigeratos, & toto corpore algidos, ſalubriter & ſine noxa perſanant: Nam partes torpidas, & veluti emortuas, nouaculis acutis candentibus, bis & ter, per interualla percutiunt, & ſcarificant; ex qua ſcarificatione ichores emanant, diſcutiuntur flatus, craſſi humores funduntur, meatus dilatantur, ſanguis cum calore attrahitur, & ſic roborantur partes. Vtere, quia ex ſe mirabilem ſemper præſtat vtilitatem.

De Oris tortura.

DIcitur hic affectus Oris tortura, à figura deprauata oris, quæ accidit in huiuſmodi affectu, & vocatur Conuulſio canina, ſumpta ſimilitudine à canibus, qui quando morſu minantur, os contorquent: at non ſolùm in hoc affectu os torquetur, ſed etiam oculus, naſus, & dimidium faciei. Quare ab Aëtio deſcribitur hoc modo. *Oris tortura nihil aliud eſt, quam reſolutio muſculorum maxillarum, propter quam reſolutionem, os, naſus, oculus, & interdum tota altera pars faciei diſtorquetur.*

Cauſæ tum internæ, tum externæ, ſunt omnes quæ paralyſim concitant. Signis facilè cognoſcitur hoc malum, quia partes faciei videntur contortæ. Locus affectus mediatè eſt cerebrum, immediatè eſt muſculus,

lus, qui ab Anatomicis latus muſculus appellatur. Sed Galenus hoc modo diſcernendos docet reliquarum faciei partium affectus, *lib.4.de loc.affect.cap.*2. Vbi enim vna tantùm, ſenſum, aut motum, vel vtrumque amittit, in ea ſolùm mali cauſa continetur, atque adeò proprius erit indicandus affectus, & quidem ſimilaris, aut inſtrumentalis, qui vel neruum ex tertia coniugatione tranſmiſſum occupat, vel particulam quandã ex componentibus affectam. Quòd ſi plures læſæ conſpiciantur, conſiderandum eſt, num ex vno neruorum principio, aut pluribus, ſenſum motúmve pariter recipiant, vt ferè omnes faciei partes, quæ ex tertio neruorum pari, præter oculos qui ex primo ſenſum, ex ſecundo motum ſortiuntur; & linguam, cui aliunde etiam motus ſuppeditatur.

Si verò dextræ ſolùm, vel ſiniſtræ faciei partes lædantur, certiſſimum eſt, neruũ ipſum primariò laborare: cerebrum verò ipſum, penes eam ſui partem, vnde tertium oritur neruorum par, ſi in vtroque faciei latere actiones deperdantur; nempe quia cùm cerebri partes continuæ inter ſe ſint, vbi ipſum lædi contingit in vna coniugatione, vitium etiam infeſtat vicinam. Licèt verò vna & eadem coniugatio, prædictis faciei partibus, ſenſum & motum tribuat, neruorum tamen exortus, dextri, & ſiniſtri, continui non ſunt: atque ideò quamuis neruus ipſe primariò afficiatur, ſi illæſa remaneat origo, non proinde dextræ ſimul, & ſiniſtræ particulæ, motum & ſenſum amittent, cerebro autem affecto, non ſolùm ipſæ, ſed & oculi, & aliæ etiam nonnunquam.

Adiungit demum Galenus 4. *de loc.*2. vbi muſculus aliquis, ſiue per conſenſum, ſiue per proprietatem afficiatur, partem ex muſculo affecto reſolutam, hoc eſt, animali actione priuatam, in aduerſam trahi: vt ſi labrum v.g. dextrum reſoluatur, in ſiniſtrum deflecti, intorqueríque, & ſic de cæteris. Quapropter in præſenti, ob repugnantes auctorum ſententias, examinandum.

Vtrùm in Conuulſione canina pars ægra ad ſe ſanam attrahat, aut è contra? Galenus *loc. cit.* & 3. *de loc.*10. & *lib. de cauſ. morb.*7. profert apertè, Oris torturam vel ex paralyſi, vel conuulſione muſculorum faciei generari: & quòd quando fit ex paralyſi, pars ſana attrahat ad ſe ægram; in conuulſione autem, pars ægra trahat ad ſe ſanam. Cuius euentus cauſa traditur à Galeno, affirmante muſculos habere ſe tanquam equos; neruos autem tanquam habenas; animalem verò facultatem, tanquam aurigam, quæ equos mouet, & impellit: Partes autem in naturali ſitu, & figura, à muſculis conſeruantur: ſic facies in figura recta à muſculis continetur vtrinque contrahentibus. Si igitur eueniat vt muſculi vnius lateris diſſoluantur, faciem in alterum latus inclinare eſt neceſſe; quia à muſculis illius lateris, vtpote potentioribus retrahitur, quod in habenis equorum experimur.

Quod verò pars reſoluta ad ſanam non attrahatur, contra Galenum oſtenditur. Primò: quia ſequeretur partem ſanam contortam apparere, ex pondere reſolutæ, ſi ad ipſam attrahatur. Sed illa quæ ægra eſt, & paralytica ob mollificationem, & laxitatem, ſuum ſitum immutat, & ipſamet intorquetur. Igitur, &c. Secundò. Oris tortura, ægritudo quædam eſt, & de genere inſtrumentalium. Ergo ea pars oris quæ contorta apparuerit, ipſamet diiudicanda eſt ægra, ac morbi cauſam in ſe continere: & ex conſequenti, vbi tortura à reſolutione oritur, aderit in parte reſoluta, non in oppoſita ſana, quemadmodum ſit in ea quæ ab ſpaſmo originem ducit. Tertiò. Si pars reſoluta in aduerſam ſanam traheretur, & recta permaneret, eſſet dum membrum conatur moueri; quia tunc oppoſitus muſculus contrahitur, & verſus partem cui ineſt trahitur etiam paralytica, & tracta rectificatur, ducitúrque ad natiuum ſitum, à quo per ſui relaxationem deflexerat. Sed licèt ita fieri demus, dum membrum mouetur, eo quieſcente trahetur, nec permanebit recta, cùm tamen toto ægritudinis tempore in eodem latere permaneat diſtorſio. Igitur, &c.

Quinimò tanta poteſt eſſe obſtruentis humoris copia in reſoluto latere, vt præ illius grauitate plus poſſit ad ſe verſus trahendum, quàm oppoſita vis ex ſani muſculi actione. Ergo tunc potius ſanæ ad ægram, quàm è conuerſo fiet attractio: Vel ſaltem ſi par ſit ægræ ex pondere, & ſanæ à virtute momentum ad trahendum, in media quadam, & ſana figura conſtituetur membrum, non inflectetur. Quare falſum videtur, apparere in paralytica tortura ad partem oppoſitam diſtrahi reſolutam, & apparenti ſanæ imponenda auxilia, quemadmodum contra Galenum putant Aëtius *tetrab.2.ſerm.2.cap.*30. Auic.2.3.*cap. de tortura*, & alij.

Cæterùm meliùs cum Galeno Paulus *lib.3.ſua medic. cap.*18. vbi de paralyſi agens, quæ in vnoquoque membro conſiſtit: *In cynico*, inquit *ſpaſmo, hoc eſt, canina conuulſione, non eam maxillam quæ peruerſa eſſe apparet, ſed oppoſitam reſolutione infeſtari.* Licèt ſcribat Aëtius, decipi qui ita arbitrantur, addens reſolutæ parti adhibenda eſſe auxilia, non oppoſitæ; quod non inficiamur, quia cùm ægra ſit ipſa reſoluta, & vbi malum ſitum exiſtit, quamuis recta & incolumis appareat, ei prouidendum, non ſanæ, ad quam fit diſtractio, quæque manifeſtè torqueri conſpicitur.

Quòd ſi Rhaſius, Auicenna, & aliqui alij, applicitis in corrugata tortáque parte remediis, experimento teſtantur fuiſſe ſanatam torturam: ſpaſmoſa fuit, non paralytica; vel ſi ex reſolutione accidit, affecta etiam fuit pars altera faciei. Fieri enim poteſt, vt humor in motorios neruos vnius lateris decumbens, reſolutionem ibidem faciat: in oppoſito verò ſenſum tollat, ſuperficiarios neruos ſenſui dicatos afficiens: quod ſignificauit Auicenna, vbi *ſuprà*, dicens, *partem faciei tortam ſenſu orbari.* Verùm illud, non vt perpetuum recipiendum, nam pars ex reſolutione torta morbo vacat aliquando, ſed rarò ægra etiam eſt, ſimul cum reſoluta: ac proinde tunc vtrique conſulere oportet, præcipuè illi quæ ſana & recta apparet, ac ſine vitio figuræ deprehenditur, qualis eſt paralytica ipſa.

Nec oppoſitum cogunt opinari, rationes pro aduerſa ſententia adductæ: ad quarum primam negamus minorem; cùm enim reſolutæ partis muſculi obeundæ functioni idonei non ſint, quomodo mouere poterunt, aut oppoſitam ſanam ad ſe trahere, cuius acceſſu inflectatur, torqueatúrque? Quinimò cùm ipſius ſanæ muſculi nullo morbo impliciti exiſtant, ſed validi & potentes operari, neceſſe eſt ægram trahi, ac declinare ad ſanam, & in hac deprauatam figuram demonſtrari.

Ad ſecundam. Membrorum inuerſiones, vitiáque figuræ, fiunt quandoque per ſe, ſeu, vt Gal. ait *cit. de cauſ. morbor.* primaria ratione, hoc eſt, per proprium affectum in parte exiſtentem, cuius occaſione figura deprauatur: aliquando per accidens, ſiue per conſenſum, nullo in torta parte affectu exiſtente, qui deprauationis ſit cauſa, cuiuſmodi eſt Oris tortura ex reſolutione; ac proinde nihil mirum, ſi in parte alioqui ſana deprehendatur. Vbi tamen ex conuulſione oritur, contrarium omnino accidit; potiùs namque ſuper ægram cadit, quia ad eam trahitur ſana. Cùm enim in conuulſione, ægræ partis muſculi à præternaturali cauſa validè contrahantur, conſentiunt illi qui oppoſitæ ſanæ inſeruntur, ſimúlque cum ipſa trahuntur, & torquetur ægra, de quo Gal.1. *de loc.* & 4. *citatis*, ſed meliùs *cit. de cauſ. morb.*

Ad tertiam. Quandiu pars aliqua exiſtit reſoluta, in aduerſam ſanam ſine intermiſſione diſtrahitur, ſeu mẽbrum

brum moueri tentet, ſiue quieſcat; quia muſculo, cuius miniſterio trahitur, ineſt contrahi, non modò dum mouetur membrum, ſed & eo quieſcente, imò & dum muſculus ipſe quieſcit, & ſua actione priuatur; ſi enim ſcindatur in mortuo animali, illius partes colliguntur, retrahunturque, quamuis figura ex ea retractione longè diuerſa ſit à natiua: quare, &c. Poſſe verò grauitatem partis reſolutæ, alioqui debilioris, ſuperare tractionem ſanæ fortioris, & hanc potiùs ad illam, quàm è conuerſo aliquando trahi; vel propter vtriuſque æquabilitatem in trahendo, ſanæ videlicet, à virtute; ægræ, ab humore pariter in oppoſitum ſuo pondere trahente; in neutram fieri inuerſionem non negamus: ſed quia hoc rariſſimè accidit, nihil mirum ſi Galenus, priſcique Medici id omiſerint.

Curatio eadem eſt cum curatione paralyſis, vt ſcribit Aurelianus *lib.2. chron. cap.2.* Sed aliqua hoc vitium habet remedia ſibi propria, quæ proponit Paulus *loc.cit.* Nempe vbi lingua reſoluta fuerit, venæ ipſius incidendæ ſunt. Cucurbitulæ mento admouendæ, & apophlegmatiſmis ex ſinapi vtendum eſt. Nucem myriſticam diligenter mandere, & ſputum prouocare, optimum eſt.

OBSERVATIO.

Ad Oris torturam, remedia ſalutifera.

NEruorum reſolutionibus, cunctíſque affectionibus frigidis, celerem, & validam calefactionem expoſtulantibus, nullum eſt præſtantius auxilium, & præſertim in oris tortura, quam ſuper partem affectam hoc lauacro, & vnguento ſæpiſſimè vti.

℞. *Radic. acori,* ℥ j. *radic. pæonia,* ℥ ij. *betonica, ſampſuchi, meliſſa, ſaluia, iua arthritica, chamædryos, chamæpityos, primula veris, an. M.* j. *roris mariai, flor. ſtœchad. an.* ℥ j. *alumin.* ʒ iij. *nitri,* ℥ ß. *ſulphuris viui tenuiſſimè pulueriſati,* ℥ j. *ſalis.* ℥ j. ß. Fiat omnium decoctio in ſufficienti aq. & vini generoſi quantitate, an. part. æquales, cola, ſerua.

Poſt ablutionem appone hoc Vnguentum neruoſis partibus, & toti faciei, labiis, & mento, cuius eſt vtilitas mira.

℞. *Saluia, maiorana, an. M.* j. *flor. ſtœchad. flor. roris marini, an.* ʒ iij. *ligni aloës,* ℥ ij. *caryophyllor. cinnamom. galanga, nucis moſchat. cubebar. pyrethri, an.* ʒ ij. *thuris, maſtich. an.* ℥ ß. *myrrhæ, caſtorei, an.* ℥ j. *baccar. laur.* ʒ vj. *flor. lauri,* ℥ ß. *flor. lauendula, calami aromatici, acori, radic. valerian. an.* ʒ iij. Contunde omnia, repone in alembico, deſtillabit primò aqua, deinde oleum mellis modo: eo collecto, addes *Succi herba, paralyſi.,* ℥ iij. *terebinthin. abietin.* ℥ iij. ß. Omnia bulliant, quouſque abſumatur ſuccus: Adde *olei aniſi,* ℥ ij. ß. *olei laurini, olei vulpini, an.* ℥ j. *vnguenti aregon.* ℥ ß. *pinguedinis vrſi.* ℥ ß. *ſagapeni, opopanacis, an.* ʒ j. ß. *pulu. caſtor.* ʒ iij. *pulu. nucis moſchat. maſtich. ſaluia, ligni aloës, cinnamomi, an.* ʒ ß. Cum cera fiat Vnguentum.

De Gula Paralyſi.

GVla eſt via potus cibique, *Aph.* 17. & 4. *de vſu part. cap.* 5. Neruoſa eſt in parte interna, & ſic ab iiſdem cauſis paralyſi afficitur. Et tunc ægrotantes cibaria, præſertim liquida nequeunt deuorare. Cúmque ea communiſſima ſit, primáque omnium via, quia ab ore ad ventriculum tanquam ad promptuarium quoddam, omni animali commune, fertur alimentum per ſingulas inde corporis partes diſtribuendum, ad reparationem eorum quæ continuò effluunt, non immeritò à veteribus Oeſophagi nomen obtinuit, 4. *de vſu part.* 5. Quam partem doplici ſymptomatum genere, infeſtari, altero, vt viam, cùm anguſtior fit illius meatus; altero, vt agens, vbi proprias actiones, deglu-

A tiendi ſcilicet, & vomendi perficere nequit, *lib.* 5. *de loc. cap.* 5. teſtatur Galenus.

Proximum his videtur, vt diſſeramus; *Vtrùm Gula paralyſi tentetur.* Quoniam Galenus *lib.* 3. *de cauſ. ſympt. cap.* 2. attractricis in ipſa facultatis tria eſſe ſymptomata aſſeuerat: Vel enim omnino cibos attrahere nequit, vocaturque hoc ſymptoma reſolutio gulæ, Græcis dicta paralyſis; aut difficulter trahit cibos, appellaturque ſymptoma iſtud, debilis tractio, fitque cùm gula incipit reſolui, nondum tamen planè reſoluta eſt; tertium ſymptoma, eſt deprauata tractio: De motibus autem deprauatis, *lib. de diff. ſympt. cap.* 4. egit eleganter Galenus, addens abolitam, vel diminutam tractricem ex gulæ reſolutione quandoque oriri. Sequi-
B tur Paulus *lib.* 3. *cap.* 18. *rubric.* 4. §. *Gutture autem reſoluto cucurbitulas mento agglutinabis, perungéſque medicamentis ex caſtoreo, ſagapeno, & liquore Parthico, &c.*

At dubitabis hoc modo: Quomodo gula paralyſi tentabitur, ſi hæc tantum neruis conuenit, quibus gula caret? Præterea conſtat ex Galeno, 4. *de vſu part.* 5. Attractionem œſophagi non neruorum, ſed rectarum potiùs fibrarum beneficio fieri. Ergo huius actionis læſio neruis parum commodè tribuetur. Nec dicas, cauſam reſolutionis gulæ, neruis qui ex ſexta cerebri coniugatione oriuntur, eſſe adſcribendam: quia nerui qui ad ventriculum deferuntur, non deglutitionis, ſed potiùs exquiſitioris ſenſus gratia creati ſunt.

C Dic, Galenum tribuentem *loco cit. de cauſ. ſympt.* reſolutionem Gulæ, metaphoricè verbo paralyſis vſum fuiſſe. Neque obſtat huic doctrinæ Auicenna 1. 1. *cap. vlt.* & 16. 3. *tract.* 3. *cap.* 6. inſinuans deglutitionem, etiam muſculorum, & animali ope peragi: quod colligitur ex Gal. 4. *de loc. cap.* 5. vbi inter anginæ ſpecies retulit eam, in qua inflammati muſculi gulam circumdantes, vehementer deglutitionem impediunt: & firmat experimentum: nam & viſi ſunt quidam, qui ob reſolutionem eorum muſculorum, naturalibus facultatibus integris, ægrotarunt, alij perierunt; de qua reſolutione fit mentio apud Haly 9. *theoric. cap.* 24. Vltimò confirmatur, quia tractrix naturalis ventriculi ſuo tempore operatur, & ceſſat, nempe cùm coctrix ſi-
D mul, & retentrix ſunt in operatione. Atqui etiam in media coctione, imò & in ipſo mouendi articulo, quo nihil minùs quàm tractionem ventriculus exequitur, vbi volumus, deuoramus. Igitur voluntati deglutitionem auferre nemo audebit. Non (inquam) obſtant hæc, quia licèt concedamus, deglutitionem partim pendere ex naturali facultate, partim ex animali, ac proinde motum quendam eſſe compoſitum; tamen quia Galenus 3. *de cauſ. ſympt. cit.* tantùm tractricem conſiderat naturalem, ideò metaphoricè verbo paralyſis vtitur, quia facultas naturalis ſolis villis ſuas peragit functiones, non autem muſculis. Num verò deglutitio poſſit dici naturalis actio, *lib.* 2. *cap.* 17. *De diabete,* diſceptabimus.

Commodè annectenda hoc loco quæſtio eſt, ob
E ſuperiùs dicta: *Vtrùm deglutitio, muſculorum, vel œſophagi ope peragatur?* Primò. Deglutitio motus quidam eſt voluntarius, quo ingeſta ab ore pelluntur, pro arbitrio noſtro, in ventriculum, (quandiu ſiquidem libet alimentum in ore continemus, deuoramùs vbi libet.) Atqui motui voluntario nonniſi muſculus præeſt. Ergo potiùs à ſubſtrato muſculo, quàm à gula fit deglutitio. Ergo gula non poteſt laborare, vt agens, ſed vt inſtrumentum.

Deinde cùm inter deglutiendum, alimentum deorſum per compreſſionem trudatur, potiùs expultricis, quàm tractricis opus videtur. Sed tunica exterior gulæ, circularium villorum contractione expulſioni inſeruit, 3. *de natural. facult.* 8. Ergo perperam Galenus 5. *de loc. cit.* & ſibi ipſi contradicens aſſeruit, perfici deglutitionem à gula, eáque interna, maximè cùm *cit.*

de natural. facult. vtrique ſimul illud munus tribuerit. Quod ſi demus, ambas vſui degluriendi inſeruire, quomodo ſtabit cum eo, quod de externa ipſius gulæ membrana, 5. *de loc. cit.* docuit, (eam ſcilicet promouere expulſionem, quæ vomendo fit) ſi duorum contrariorum motuum idem agens eſſe non poteſt? Quinimò ſicut grauia ſponte, innata grauitate deſcendunt, nec vi aliqua trahente egent, cur ſua etiam alimenti grauitas non ſufficiet, vt ab ore in ventrem feratur, præſertim cùm aërem videamus, alioqui leuiſſimum, ſponte ſua ab excelſo loco deorſum ad pulmonem, cor, & arterias moueri, citra deferentis opem, neque enim ſolidum corpus eſt, quem ſuo adhæſu villi contracti trahant? Quare, &c.

Dic. Quamuis in degluritione operetur etiam muſculus ſupremam gulæ partem circumdans, (quicquid contradicant aliqui) non ille ſolùm agens eſt, ſed & œſophagus ipſe, cui potiſſimùm tribuitur; hic enim dum virtute ſua naturali tractrice eos villos contrahit, qui ſecundùm longitudinem protenduntur, deglutiendi opus facit, iuuante ſimul muſculo illo. Cùm verò in huiuſmodi motu non operetur ſola naturalis facultas, ſed & animalis, 1. 1. *doct. 6. cap. vlt.* & 16. 3. *tract. 1. cap. 1.* Compoſitus quodammodo dicitur ex naturali, & voluntario, non ſecus quam ſeminis eiaculatio, & aliquando vrinæ exeterio, cuius portio in pene relicta, ſphincteris contractione ſæpe propellitur, videlicet quia circularis muſculus appoſitus meatui, ingredientis materiæ ingreſſum, vel egreſſum non prohibet, quin potiùs promouet per tempora.

Eſt verò tota deglutitio, quoddam tractionis opus, & à tunica etiam externa gulæ factum per oblongas fibras quibus tractiua ipſa naturalis ſuam actionem exercet. Quanquam negandum non videtur, quòd ſi ab ore contractio incipiat circularium villorum, ſaltem extimæ membranæ alimentum deorſum propellatur, atque adeò expultricis ope etiam deglutitio perficiatur, quicquid aliqui in tranſglutitione nequaquam operari expulſiuam ſibi perſuadeant.

Nec his, aut ſibiipſi aduerſatur Galenus, dum 5. *de loc. cit.* vnicuique membranæ ſuum vſum tribuit. 3. autem *de nat. facult.* ambarum vtrique applicat. Obiter enim *lib. de loc.* varios illarum vſus, & primatum tantùm cuiuſque expendit, non negans vtriſque muneri ambas inſeruire; & dubium non eſt, poſſe diuerſarum fibrarum miniſterio, quin & iiſdem penes ordinem operis variè conſtitutis: Sufficit namque ad oppoſitos motus edendos, contrarietas in ſitu mouentium muſculorum, vel in ſitu corporis mouendi, licèt muſculi ipſi eodem operentur ſitu; denique vel in ordine operis partium villi moti. Quo pacto cùm extima gulæ membrana, orditur villorum circularium contractionem ab ore, deglutitioni inſeruit; vomitui, ſi ab orificio ventriculi. Quamuis autem aër ſine aliquo trahente ingrediatur, ne vacuum ſuccedat; nec arteriarum villi in eum per ſe ferantur, ſed in illarum dilatationem, & pectoris muſculi in illius diſtentionem: non parum tamen faciunt ad aëris tractum, dum arteriarum motibus, & pectoris inſeruiunt, ad eos ſiquidem aëris ſequitur ingreſſus. Ex quibus ad quæſtionem propoſitam. Cognoſces hoc vitium, quia alimenta ægri tranſglutire nequeunt, præſertim liquida; quia vt deuorentur, maiori opus eſt compreſſione, qua caret gula reſoluta. Malum paralyſi finitimum, & iiſdem remediis curatur vniuerſalibus, & particularibus, & in gutture, & per totum collum applicitis.

De lingua, veſicæ, inteſtini recti, & colis paralyſi.

Conſtat inter omnes, linguam inſtrumentum eſſe animalis, guſtui, & locutioni dicatam, ſimul eſſe

A tranſglutitionis adiutricem, *lib. finit. med. paulò poſt princip. de inſtrumento odoratus, cap. 2. 8. de vſu part. 5. 1. de cauſ. ſympt. 4. 2. de cauſ. pulſ. 3.* Auic. 6. 3. *tract. 1. cap. 1.* Auer. 2. *collig. 14.* & aliis. Atque vt à ſaporibus alterari facile poſſet, & omnium ſpecies facilè diſcerneret, eius ſubſtantiam raram, humidam, mollem, ac fungoſam fuiſſe creatam, *lib. finit. medic.* & *de inſt. odorat. cit. lib. introduct. 11.* & 3. *de alim. facult. 5.* Locutionis, & alterius muneris gratia, ad omnem partem facilè mobilem, ſtrictam in apice ad celeritatem, in radice latam ad firmitudinem, 11. *de vſu part. 10.* denique in motibus, & muſculis mirabilem, *lib. de fœt. format. cap. 6.* De quorum differentia, ortu, & proceſſu, *lib. de diſſect. muſculor. cap. 14.* & *de neruorum diſſectione, cap. 8.* ipſe fusè diſſerit.

B Cùm itaque duas potiſſimùm obtineat actiones, ſentiendi vnam, hoc eſt, guſtandi ſapores, mouendi alteram: duo neruorum genera, per quæ ſentiens, & mouens facultates commearent, linguæ ipſi natura inſeruit; molle vnum, ex tertio pari neruorum à cerebro ortorum, 4. *de loc. affect. cap. 2.* & *lib. de diſſect. neruorum. c. 5.* quo non ſolùm guſtandi, ſed & tangendi ſenſus tranſmittitur; (vtrumque enim, & per eundem neruum natura participat) alterum durum à ſeptima neruorum coniugatione, 4. *de loc. cit.* & *de neruorum diſſect. 8.* quo varios illos motus eſſet habitura. Molles namque eſſe oportuit ſenſorios neruos, vt facilè paterentur; firmos & duros motorios, vtpote ad agendum deſtinatos, ex Gal. *lib. de inſt. odorat. 8.* & 11. *de vſu par. cit.* & 9. *cap. 8.* & 16. *cap. 3.* vbi de guſtatoriis.

C Porrò lingua nonnunquam læditur, affectis nimirum ipſius muſculis, aut neruis vim deferentibus; interdum circa guſtandi, ac tangendi ſenſum. Sed crebriùs quidem guſtum, quàm tactum amittere, 4. *de loc. cit.* Galenus confirmat, nempe quia licèt vtriuſque ſenſus actio, iiſdem in lingua perficiatur neruis, vis tamen exactior ad guſtum requiritur, idcóque remanente tactu poteſt deperdi, & frequentiùs, & faciliùs. Requiri autem ad guſtum facultatem perfectiorem, quàm ad tactum, ex natura obiectorum colligitur: Cùm enim ea quæ tenuia ſunt, & exigua, difficiliùs ſentiantur, ac proinde ſenſum exigant magis acutum, ac perſpicacem, tangibilia autem terrea ſint, & aliis ſenſibilibus craſſiora; ſapores aqueæ naturæ, atque adeò tenuioris: ſequitur maiorem vim D eſſe neceſſariam ad percipiendos ſapores, ſufficere hebetem, obtuſam, & craſſam ad tactum, qualis ſui obiecti natura, *lib. de inſtrum. odorat. 2. 7. de placit. 5.* & alibi.

Hinc mirum non eſt, ſi frequenter accidat guſtu priuari linguam, tactu omnino illæſo; quemadmodum ſæpe contingit, motu deperdito tactum guſtúmque ſeruari, & è conuerſo, guſtu tactúque amiſſo, remanere motum. Si enim anterior pars afficiatur, vnde tertia prodit coniugatio neruorum, qui ad linguam deferunt ſenſum, perit ille, & motus omni noxa vacat, ſin autem laboret poſterior, à qua ſeptimum par oritur neruorum præſtantium motum, iis perditur, ſine tactus aut guſtus læſione.

Addit tamen Galenus 4. *de loc. cap. 2.* tota cerebri parte poſteriori affecta, dextrum, & ſiniſtrum ver-E ſus, periculum imminere Apoplexiæ, hoc eſt, vniuerſalis reſolutionis, ſeu ablationis facultatis animalis in toto; Paraplegiæ autem, id eſt, reſolutionis in vno tantùm latere, ſi dextra tantum, vel ſiniſtra afficiatur. Verũ inde nullum reliquis faciei partibus accedet nocumentum, ſed linguæ tantùm, quippe quæ ſola inter ipſos, à poſteriori cerebri parte, cũ membris ſub capite conſtitutis, neruos recipit motorios, alios ab anteriori: ac proinde ad huius læſionem, omnes faciei partes præter linguã, ſentiendi, ac mouendi actionibus priuabuntur, ſecundũ totam, aut dimidiã ſui partem, prout mali cauſa anteriorem eam cerebri regionem occupauerit. Si enim

plenitudo

plenitudo medietatem tantùm illius obſtruat, in ſola A dimidia facie, ſenſus & motus deperdetur, incolumi manente ratione: In tota verò, quin & in vniuerſo corpore, ſi vtraque medietas anterior afficiatur. Compatitur enim tunc medius cerebri ventriculus, cúmque ab eo cerebrum ipſum recipiat ſpiritum ad principes functiones, neceſſe eſt eas deficere, & primum ipſum ſenſorium ligari; vnde ſequitur in toto ſenſus motuſque priuatio.

Ex his patet, neruos ſeptimæ coniugationis in linguam inſertos, obſtructoſque craſſo mucosóque ſucco, facultatis animalis influxum impedire, & hoc modo paralyſim linguæ excitari. Hac correpti ſermonem non explicant, ex Celſo *lib.4. cap.2.* & quandoque aphoni fiunt. Vitium eſt periculoſum, paralyſis vni- B uerſalis, aut Apoplexiæ prænuntium: Cui pro ſui curatione, præterquam quòd ea expoſtular auxilia, quæ *ſuprà* in paralyſi proficua eſſe protulimus; peculiariter conuenit cucurbitula ſcarificata, occipitio & mento affixa. Vtilis eſt ſanguinis detractio ex venis ſub lingua. Prodeſt veſicatorium ceruici appoſitum. Iuuant vnguenta roborantia, deobſtruentia, parti poſteriori ceruicis, aut retrò aures admota. Optimæ ſunt collutiones oris, primò molles, deinde acres, paratæ ex decocto ſaluiæ, maioranæ, betonic. herbæ paralyſis, Nucis Moſchatæ, lupinorum, & reliquis.

Veſicam reſolui, nouum non eſt: nam neruoſa eſt, & ex iiſdem cauſis in in hoc vitium labitur ſæpe: quo oppreſſi incontinenter vrinam emittunt: nam muſcu- C lus veſicam claudens eſt laxatus totus. Proſunt vniuerſalia præſidia quæ per extremam regionem ipſa ſuſceptat, ſed potiſſimùm iniectionibus per ſyringem, paratis ex oleis, & decoctis calidis, & roborantibus. Sed quia ab iis timor eſt, ne vlcus ſuperueniat, præſtantiora ſunt ea, quæ extrinſecùs adminiſtrari ſolēt auxilia.

Rectum etiam inteſtinum reſolutione tentatur, quando videlicet muſculi ani ob dictas cauſas paralyſi afficiuntur. Hoc morbo correpti, alui excrementa inuitè, & continuò excernunt. Præſidia optima ſunt, præter totius prouidentiam, ſuffumigia, fomenta, inſeſſus, ex herbis, & vnguentis ſæpius repetitis. Sed hæc affectio peculiare habet præſidium, ex cucurbitula oſſi ſacro adhibita: quo loco remedia eſſe admouenda, peritiſſimi practici docuerunt.

Penis variis de cauſis reſoluitur, ob natationem, re- D frigerationem, vel equitationem nimiam: vel quando ex defluxu humoris, ad muſculos quibus extenditur, delapſi, reſoluitur. Huic affectioni, præter generalia auxilia, vtilia ſunt fomenta, ac vnguenta, coli reſoluto applicita. Sudorifica ex Ebeno, & ſmilace aſpera, ſunt optima. Thermales aquæ, proficuæ, quarum luto totam inungere pubem, ſummopere præſtat. Vinacea huic vitio maximam opem præſtant. Inſeſſus, ex dictis decoctis calidis, & roborantibus, ſunt ſalutiferi.

OBSERVATIO.

Ad penis paralyſim, inſeſſus proficuus.

E STudinſus quidam, calidiſſimo præditus temperamento, cùm ſat diu, deferueſcente æſtiuo calore, fluuium natando percurriſſet, & ab aqua exiens, Lunaribus radiis nudus exponeretur, & hoc viginti ferè dierum ſpatio effeciſſet, tandem virile velut inſenſile, & ſine motu remanſit, molle, flaccidum, ad veneris congreſſus inhabile, & torpidum factum. Huic plura vniuerſalia, & particularia ſunt oblata auxilia, quæ roborarent, calorem parti inderent, & flatus diſcuterent: ſed cùm nihil proficeret, ad hoc præſtans auxilium acceſſit, cuius ope omnino ſanus euaſit. Fuit autem inſeſſus duodecim dierum ſpatio diluculo celebratus, qui in hunc modum parabatur.

℞. *Aqua vitæ*, ℔.vj. *vini generoſi*, *lib*.v. Coque in his liquoribus, *ſaluia*, ℥ j. *flor. ſtæchad.* ʒ ij. *acori*, ʒ ij. *aluminis*, ʒ v. *nitri*, ʒ iij. *ſulphur. vini*, ℥ ß. *rutæ*, *M*.j.ß. *Pulegij*, *thym. origani*, *an*. *M*. ß. *radicis acori*, ʒ iij. *cinnamomi*, ʒ ij. *balſami veri*, *vel artificalis*, ℥ iij. *olei de liquidambar*, ℥ ij. *olei deſtillationis terebinth.* ℥ j.ß. *caſtorei*, ʒ ij. Bulliant omnia ad conſumptionem lib.ij. Cola, & vtere.

CAPVT XI.

De Conuulſione.

Definitio.

INgenioſiſſimus Galenus *lib.3. de loc. cap. 5.* vehementer coarguit ſui temporis Medicos, qui neruos motorios in conuulſione non affici affirmabant, cum hæc affectio propria ſit neruorum, qui motui voluntario ſunt deſtinati. Rurſus in vniuerſali totius corporis conuulſione eam partem eſſe affectam, quæ veluti in arbore caudex ramorum, omnium neruorum origo exiſtit, ipſe eo loco confirmat, quam eſſe cerebrum, aut ſpinalem medullam palàm agnoſcit. Ac proinde vbi vniuerſum corpus conuellitur, ſpinam, omnium neruorum fontem infra faciem exiſtentium, affectam ſedem putandum eſt: ſimul autem & cerebrum, communiſſimam omnium originem, ſi cum toto corpore facies quoque conuulſa videatur. Denique ſi membrum aliquod conuellatur, ea ſpinæ pars affecta erit, vnde nerui ad ipſam peruenientes deducuntur. Omnes enim neruos, vel è cerebro, vel ſpinali medulla oriri, præterquam quòd ex anatomica diſſectione planè conſtat, ſatis confirmat exercitatiſſimorum Medicorum vſus, qui cerebro, & ſpinæ prouident in conuulſione, & paralyſi, aliiſque neruorum paſſionibus, de alio membro affecto nullatenus curantes.

Porrò licèt cognita, & manifeſta res ſit, in totius corporis conuulſione ſedem affectam eſſe ſpinalis medullæ initium, dummodò faciei partes incolumes, illæſæque ſeruentur; cerebrum autem, ſi vnà cum toto corpore faciei muſculi quoque conuellantur: demum & in particulari conuulſione, neruum aut muſculum, qui partis motioni deputatus eſt, *3. de loc. cap. 5.* & *1. de cauſ. ſympt. cap. vlt. 5. Aph. 5.* & innumeris aliis in locis: Non eſt tamen curaturo Medico in affecti loci, & generica affectus cognitione quieſcendum, ſed quod non ſemel admonuit, oportet ſedulò vlteriùs procedere, particularem affectionis eſſentiam, & cauſam indagando.

Quorum ſingula explicanda nobis ſunt, & in examen trahenda. Et quoad primum, ſuppoſito eo, quod & Archigeni, & omnibus in confeſſo eſt, conuulſionem ad partes neruoſas ſpectare, & non aliter fieri, quā illarum contractione, quod & indicat ipſum nomen: quemadmodum in voluntario motu, qui ſecundùm naturam fit, muſculus, cuius vna tantùm eſt operatio, nempe longitudinis ſuæ contractio, à voluntate in cerebro iuxta neruorum principium ordinata, vim per neruos ſuſcipiens, verſus ſuam originem contrahitur, ſecum trahens partes quibus inhæret: ita in conuulſione. Commune namque eſt ſanis pariter, & conuulſis, inquit Galenus *lib. de trem. cap. vlt.* tendi muſculos, & ad propria initia retrahi, corporiſque cui inhærent, partes ſecum trahere.

Verùm in ſtatu naturali contrahitur muſculus, motúmque exequitur pro imperantis voluntatis arbitrio; inuoluntariè autem in ſtatu conuulſiuo, & præternaturali. Quare *6. Aph. 39.* definitur Conuulſio,

paſſio inuoluntaria ad ſimilem venientibus neruoſis partibus in ea diſpoſitionem, quam in motibus ſecundùm voluntatem factis aſſumebant. Huic ferè ſimiles definitiones tradit, *lib. definit. medic. ad med. 2. de cauſ. ſympt. 2. lib. de palpit. ac tremor. cap. 2. vlt.* & *3. epid. ſect. 1. com. 4. & alibi*; nec diſſentit Auic. *2. 3. cap. 5. de ſpaſmo.*

Cæterùm vt euidentior fiat conuulſionis natura, quærendum: *Vtrùm definitio Conuulſionis à Galeno tradita ſit perfecta?* Nam eam pluribus ſubiici difficultatibus ſemper ſum arbitratus. Primò. Si Conuulſio eſſet paſſio, non numeraretur inter morbos, permanentéſque affectus. Atqui de horum genere eſt, vt conſtat ex adductis locis. Igitur, &c.

Secundò. Præternaturalis affectio, tanquam propria referenda eſt illi membro, ad quod ſanitas pertinebat. Sed voluntarius motus, qui ſecundùm naturam fit, muſculo auctori tribuitur, *1. de placit. vlt.* Igitur Conuulſio, quæ motum dicit deprauatum & innaturalem, non neruorum, ſed muſculi affectio dicenda eſt, quo pacto ab ipſo Galeno nuncupatur, *3. epid. cit. 7. Aph. 3.* & *lib. de optim. ſect. cap.* 18. Nec dixeris, appellari neruorum paſſionem, vel quia muſculis conuenit per neruos potiſſimùm conuelli, vel quia partium neruoſarum appellatione muſculi etiam comprehenduntur, *lib. 2. de loc. cap.* 2. & 5. *Aph.* 1. Nam præterquam quòd in ſanitate, ad motum voluntarium exequendum contrahitur; ita præternaturalis conuulſionis motus ad ipſum ligamentum principaliter referendus eſt. Non paritur Galenus ipſe *1. de placit. 8. &* 10. neruos propriè appellari, niſi eos qui à cerebro & ſpinali oriuntur medulla, & hos *lib. 3. de loc. cap. 6.* non ſolùm propria, ſed omnium ſententia pronunciauit affici in conuulſione.

Quòd ſi adhuc contendas, Galenum, vbi de conuulſione loquitur, corpora neruoſa appellare partes, quibus voluntarij motus perficiuntur, ac proinde muſculos comprehendiſſe, nec negaſſe ad eos, tanquã propriam paſſionem pertinere, quin illud expreſsè aſſeruiſſe, *lib. definit. med.* 2. & *de cauſ. ſympt. & aliis adductis locis.* Arguitur rurſus: Nam nec ventriculus, muſculus eſt, nec eius oſtiolum, vt ipſe demonſtrat *3. de cauſ. ſympt. c.* 2. deinde nec vaſa vteri, nec quæuis alia. Atqui *lib. de diff. ſympt. c. 4. 5. Aph. 4.* etiam Hip. teſtimonio *lib. 6. 39. 7. Aph. 3.* dixit ſingultum, quandam eſſe ventriculi conuulſionem, & *lib. 6. c. 5.* in hyſtericis fœminis vteri vaſa conuelli, *& alibi*, vaſa ſimpliciter. Igitur, &c.

Tertiò. Si dextra pars faciei v.g. reſoluatur, ſiniſtra intorquetur, & ad contrariam partem inuoluntariè retrahitur. Attamen ſiniſtra illa pars non poteſt conuulſa appellari, cùm præternaturalem affectionem non habeat. Inſufficienter ergo definitur Conuulſio, inuoluntaria paſſio, &c. ſeu motus deprauatus partium neruoſarum. Inſuper. In tremore, palpitatione, & rigore, muſculoſæ partes inuoluntariè mouentur. Sed quodlibet dictorum ſymptomatum à conuulſione maximè differt. Igitur, &c.

Quartò. Tetanus, vna eſt ex præcipuis conuulſionis ſpeciebus. Atqui in tetano partes neruoſæ ad ſimilem non perueniunt diſpoſitionem, quam in motibus ſecundùm naturam aſſumebant. Igitur, &c. Probatur minor: Nam in motu ſecundùm naturam muſculus contrahitur, ſimul & membrum cui inſertus eſt; in tetano autem extenſum omnino exiſtit, non ad partem aliquam retractum, *4. Aph. 57.* Igitur.

Pro ſolutione primi, inueſtigandum: *Vtrùm conuulſio ſit morbus, vel ſymptoma?* Cùm in conuulſione, vt diximus, non aliter nerui muſculique à cauſa præternaturali contrahantur, quàm cùm ad motum ſecundùm naturam voluntatis arbitrio contrahuntur: & vt loquitur Galenus *2. cauſ. ſympt. 2.* in eam diſpoſitionem ducantur, in quam cùm pro naturæ lege ſe habebant, ab animali virtute ducebantur: Tria poſſunt in con-
A uulſione potiſſimùm conſiderari: Nempe ipſa inuoluntaria partium neruoſarum contractio, quæ actio quædam læſa, motúſque illegitimus; ipſius læſionis cauſa; demum & membri inuoluntariè contracti diſpoſitio, hoc eſt, forma & vitioſa figura.

Si primo modo ſumatur Conuulſio, ſymptoma eſt in genere motiuæ actionis læſæ, illiúſque deprauatæ, *lib. de diff. ſympt. cap. 3. lib. 2. de cauſ. ſympt. 1. &* 2. Non abolitæ, quoniam etſi conuulſum membrum quieſcat, nec modo aliquo poſſit in oppoſitum moueri, non dicitur tamen abolita, quandiu muſculus contractus exiſtit; ſicut nec ablata motricis vis operatio, in ſtante homine, extenſo & immoto brachio, de quibus paulò pòſt. At verò ſi Conuulſionis nomine, ipſa deprauati
B motus cauſa intelligatur, morbus eſt, iſque intemperamenti, ſeu complexionalis: Organicus autem, vel compoſitionis, ſi tertio modo ſumatur; dummodò ipſa figura, maláve compoſitio, in facto ſit, & non fiens: aliter enim non morbus, aut conuulſio ſimpliciter, ſed potiùs conuulſiuus motus, & paſſio dicenda erit, quam appellationem ſortiuntur, quæ in fieri ſuam eſſentiam habent, *lib. de diff. ſympt. cap.* 1. De ea autem quæ & nunc fit conuulſione, ſeu potiùs motu conuulſiuo loquens Galenus, *3. epid. ſect. 3. com. 4. ad med.* dixit, *non eſſe permanentem affectum, qualis œdema, inflammatio, & ſcirrhus, ſed veluti quandam tranſeuntem paſſionem.* Vnde ad primam difficultatem dicendum: vel paſſionis nomine ſubaudiendam eſſe affectionem præter naturam; vel in illa definitione Galeni, ſolum motum conuulſiuum
C deſcribi.

Pro explicatione ſecundi, videndum: *Vtrùm Conuulſio ſolos ad neruos ſit referenda?* Quemadmodum muſculi neruorum interuentu mouentur, ita & per illos conuelluntur; cúmque ex Galeni ſententia neruorum fibræ, vel neruus, ſit pars princeps in muſculo, præcipuúſque ſuæ contractionis auctor in motu arbitrio naturali, *12. de vſu part. cap.* 3. Nerui etiam ratione muſculi dicentur conuelli, ac proinde videbatur ſatis conuulſionem per neruos definiſſe, quorum ratione muſculi principaliter conuelluntur, vel (vt rectè dicebatur) per neruoſas partes intelligendæ ſunt omnes, quibus motus volũtarius perficitur, muſculos, nerui, tendines, & ligamenta, quibus ille conſtat & integratur, *3. de loc. 6.* & *5.*
D *Aph.* 1. Licèt alibi neruum ſtrictius ſumens, à ligamento, & tendine ſeparauerit: ab illis enim poteſt contrahi muſculus inuoluntariè, & affici conuulſione, quæ illius, tanquam adæquati, ſubiecti, propria paſſio nuncupatur. Nec verò ſtomachus, vterus, aut vaſa propriè conuelluntur; ſed ea ſimilitudine, qua contrahi, & extendi apta ſunt, dicuntur etiam veluti cõuelli. Nec ſingultus vera eſt conuulſio, vt colligitur ex Hip. *5. Aph. 4. & 6. 39.* & *3. de cauſ. ſympt.* 2. Quòd ſi aliquãdo ſingultum vocauit conuulſionem, ex aliorum loquitur ſententia, vt conſtat ex *cap. 4. de diff. ſympt.* Vel metaphoricè, & impropriè accipiendum eſt.

Pro explicatione tertij inueſtigandum: *Vtrùm ſub conuulſione, Oris tortura comprehendi poſſit?* Si paſſionis nomine, in adducta definitione, affectio præter
E naturam audiatur, per eam excluditur retractio muſculi reſoluto oppoſiti: vnde ſicut pars ſana non dicitur conuulſa, ita nec in definitione comprehenſa. Vel aliter reſponde: cùm nerui vtrique parti faciei inſerti, faciem ipſam rectam ſtare faciant, non aliter ac equi caput, æquales habenæ fræni, nihil mirum ſi ad dextræ partis conuulſionem, facies ſiniſtra affici, & ſaltem per conſenſum dicatur conuelli, de quo conuulſionis genere meminit Galenus, *5. Aph.* 5. Atque ita & in definito, & in definitione comprehendi poteſt. Si verò integra & ſana maneat, nec modo aliquo afficiatur, num intorqueatur, & per voluntatem in ſe contrahatur, ſuprà *de Oris tortura* ſermonem fecimus.

Vtrùm

Digitized by Google

*Vtrùm tremor, palpitatio, & rigor, ſub conuulſione com-
prehendantur?* dubitabis: Licèt enim motus praui ſint,
illegitimi, & vitioſi, *lib. de diff. ſympt. cap. 3.* & *2. de cauſ.
ſympt. cap. 1.* & illi quidem etiam inſtiumentorum,
quibus arbitrariæ motiones obeuntur, hoc eſt, muſcu-
lorum, *lib. de tremor. cap. 2.* & *3. epid. ſect. 1. com. 4. poſt
med.* Non omnes tamen ſimpliciter inuoluntariæ di-
cuntur, nec omnes partium ſolùm neruoſarum: ac
ptoinde ſicut affectiones quædam ſunt longè diuerſæ
à conuulſione, ita in eius definitione non comprehen-
duntur. Tremor enim, quamuis inter proprias volun-
tariæ functionis læſiones numeretur, *2. de cauſ. ſympt.
2.* & quandoque à Galeno appelletur motus præter
voluntatem, *cit. lib. de tremor. cap. 5.* cùm tamen à ſo-
la cauſa præternaturali, à qua tantùm oritur conuul-
ſio, non fiat, ſed ab ipſa etiam virtute; motus ſimpli-
citer inuoluntarius non erit, ſed arbitrarius potiùs, li-
cèt non ſecundùm naturam, *2. de cauſ. ſympt. lib. de tre-
mor.* & *3. epid. citatis.* Voluntas enim eſt etiam irritata,
& coacta.

Rurſus pars tremens, cùm à pondere, cauſáve præ-
ternaturali deorſum vergit, non contrahitur, nec ad
eam peruenit diſpoſitionem, quam in motu ſecundùm
naturam aſſumebat: & ſic nec motus eſt conuulſiuus,
minuſque adhuc propriè ſumpta conuulſio, quia firma
non eſt, facta, & interrupta diſpoſitio. Palpitatio autem
ſimiliter excludenda ab illis affectionibus, quæ propriè
inuoluntariæ dicuntur, non ex eo quòd ſimul à virtute
fiat, ſed quia etiam his accidat partibus, quæ volunta-
riè non mouentur, *cap. 5. de tremore.* Quare à conuul-
ſionis definitione reiicitur, & quia affectio inuolun-
taria non eſt, & quia nec partium neruoſarum. Deni-
que Rigoris motus, quanquam inuitis omnino rigen-
tibus fiat, *lib. de trem. cap. 6.* in eo tamen habet ingreſ-
ſum virtutis puncta & ſtimulata, præter alia diſcrimi-
na, quibus à conuulſione, & tremore diſtinguitur.

Illud etiam facit dubitationem maximam: *Vtrùm
Conuulſio à paralyſi diſtinguatur?* Si enim ab iiſdem ferè
cauſis paralyſis, & conuulſio in partibus neruoſis fiunt,
quomodo in conuulſione muſculus dicetur contrahi,
& moueri, licèt præternaturaliter & inuoluntariè; in
paralyſi autem mollificari, & immobilitari, *2. de cauſ.
ſympt. cap. 2.*

Dic: In mollificatione ſeu paralyſi, cauſa præterna-
turalis, vel debilitas, membrum ſegne facit & pigrum
ad ſenſum & motum, quoniam obſtruendo neruo-
rum meatus, prohibet ſpirituum acceſſum, quia fortè
materia magis penetrat, magiſque imbibitur: In Con-
uulſione autem neruos replens, diſtrahi facit in latum,
& in longum contrahi, ſi humor ſit; ſi verò arida in-
temperies, exiccans & conſumens, in cauſa etiam eſt
vt in ſe contrahantur, nec poſſint inflecti.

Sed cur in ſpaſmo ex repletione, humor etiam non
obſtruit, & laxat; & in paralyſi non contrahit, ſi vtro-
bique pariter repletur neruus, & in eo imbibitur hu-
mor? Reſpondent quidam, etiam in conuulſione obſtrui
neruum à replente humore, non tamen vſque adeò,
vt vi omni priuetur; ac proinde non laxari membrum,
nec omnino impediri motum, ſed tantùm deprauari: in
paralyſi autem quia integrè obſtruitur, & vi tota neruus
priuatur; laxatur, non contrahitur, nec modo aliquo
mouetur.

Cæterùm non ſatisfacit ratio. Primò quia vbi inte-
gra vis non deperditur, non accidit inuoluntaria illa,
& permanens contractio, conuulſio inquam; ſed tan-
tùm ſenſus & motus diminutio, hoc eſt, ſtupor. Secun-
dò, quia ſupponit, in conuulſione non à cauſa præter-
naturali tantùm, ſed à reſidua facultate contrahi ner-
uum, quod omnino falſum eſt, & Galeni doctrinæ ad-
uerſum, *3. de loc. cap. 6.* & *2. de cauſ. ſympt. 2.*

Potiùs ergo dicendum, vel ex diuerſitate humoris
influentis, vel ex modo quo neruum afficit, contin-
A gere, vt aut per conuulſionem contrahatur, aut per pa-
ralyſim laxetur; Nam ſi neruis imbibita illa materia ni-
mis craſſa non ſit, ſed tenuis, taliſque vt magis hume-
ctet quàm repleat, mollificationem facit, laxationem, &
paralyſim; contractionem verò & ſpaſmum, ſi dura,
replens, & infarciens. Rurſus, ſi humor intra neruo-
rum poros recipiatur, & repleat, quum penes latitudi-
nem diſtendat, ampliorémque faciat neruum, neceſſe
ſit, vt ſecundùm longitudinem contrahatur. Si autem
non tam repleat & diſtendat, quàm emolliat, fibras
ipſas laxat & mollificat.

Species.

Offert ſeſe agitanda hoc loco celebris quæſtio:
B *Vtrùm ſpecies conuulſionis à Galeno aſſignatæ, ſolùm
ſint admittendæ?* Nam ipſe in locis multis tres conuul-
ſionis ſpecies enumerat, ex ſitu deprauato petitas, vi-
delicet Emproſthotonum, id eſt, tenſionem ad anterio-
ra; Opiſthotonum, id eſt, tenſionem ad poſteriora;
& Tetanum, id eſt, æqualem tenſionem, quæ ad neu-
tram partem inclinat. Repetit *lib. de diff. ſympt. cap. 3.* &
de tremor. & palpitat. cap. vlt.

Sed hæc diuiſio pluribus ſubiicitur difficultatibus,
Si enim in illas tres rectè diuideretur conuulſio facta,
& perpetua, omnes corporis muſculi poſſent antror-
ſum, & retrorſum conuelli ſimul, & æqualiter ad par-
tem vtramque, (oportet ſiquidem generalem conuul-
ſionis diuiſionem, omnibus conuenire partibus, quæ
C voluntarij motus, & ſecundùm naturam facti ſunt in-
ſtrumenta.) Atqui prædicta diuiſio ſolas capitis conuul-
ſiones comprehendit. Igitur, &c.

Deinde. Non minùs membra, ſurſum & deorſum,
dextrorſum ac ſiniſtrorſum, quàm ante & retrò volun-
tariè mouentur. Igitur ſecundùm illas locorum diffe-
rentias poterunt conuelli, & ex conſequenti diminu-
ta eſt prædicta diuiſio, deficiénſque, in quatuor ſpe-
ciebus. Præterea. Si conuulſio quædam eſt contractio,
in tetano autem pars manet recta & diſtenta, nec mo-
do aliquo contrahitur, quo iure tetanus, hoc eſt, di-
ſtentio, inter conuulſionis ſpecies numeratur: cùm
potiùs conuulſioni opponatur, quemadmodum putauit
Auicenna 2. *3. cap. 8.* Nec dixeris membrum tetano
correptum ideò ſtabile eſſe & rectum, nec in alteram
partem flecti, quoniam muſculorum villi vtrinque
D contrahuntur, atque adeò duplici conuulſione tene-
tur, ex qua ipſa diſtentio componitur: Nam præter-
quam quòd non tam facilè, quàm frequenter fortè
accidit tetanus, dantur duæ vndique æquales contra-
ctiones, quales omnino requiruntur, vt pars tenſa
erectáque ſimul, & immobilis permaneat; quinimò
nec videntur poſſe dari in capite, in cuius poſteriori
parte cùm multo plures nerui quàm in anteriori ſint,
maior fit contractio verſus illam, atque ita anterior
ſemper ad poſteriorem curuabitur. Adde, quòd ſine
aliqua villorum contractione rectè poteſt membrum
ſtare, tenſum, firmum, & immobile, nempe ſi ner-
uorum humiditates vſque adeò indurentur, conge-
lentúrque, vt nequaquam cedant, nec modo aliquo pa-
E tiantur villos contrahi. Denique ſi conuulſio à volun-
tario motu ſola voluntatis abſentia differt, vt docet
Galenus *6. Aph. 39.* & vt brachium v. g. diſtendatur,
vna ſufficit externi muſculi imperata contractio, cur
ad inuoluntariam diſtentionem vna etiam non ſuffi-
ciet à cauſa præternaturali facta?

Dic. Omnibus membris communes ſunt propoſitæ
conuulſionis ſpecies, omniáque ſunt apta ſecundùm
illas conuelli, & in tradita quidem diuiſione ſecatur
omnium partium conuulſio in dictas tres: quoniam
tamen in capite manifeſtiùs fiunt, ab eo eliciuntur
exempla. Subiicuit autem Galenus conuulſionis diffe-
rentias ad ſurſum, deorſum dextrorſum, ſiniſtror-
ſum, vel quia propter ſitum neruorum, & ortum

Digitized by Google

ipſorum à cerebro, poſſibile non eſt ſecundùm eos modos corpus conuelli; vel quia rarum eſt, & difficillimum: de frequentibus verò, non de rarò contingentibus traduntur doctrinæ.

Sed inquiret hoc loco quiſpiam Hippocraticæ ſectæ ſtudioſus, cur rari ſunt huiuſmodi caſus? Quoniam frequens etiam non eſt, nec neceſſe iuxta illas differentias, corporis noſtri partes naturaliter moueri: proportionales autem morbi, id eſt, naturæ & conſuetudini ſimiles, ſolent eſſe propenſiores, 2. *Apoph.* 29. & 3. *Aph. lib.* paſſim. Facit etiam ad raritatem euentus, quia vt caput v. g. ad dextrum inclinet, oportet internum muſculum dextrum ſimul cum dextro interno conuelli; quod rariſſimum eſt, quoniam conuellentes cauſæ, ſicut & morbificæ omnes, loca inter ſe magis B propinqua, magiſque communicantia maiori ex parte occupant.

Vtrùm autem Tetanus ſit vera conuulſionis ſpecies? plures dubitarunt. At omiſſis aliorum ſententiis reſpondendum eſt cum Galeno affirmatiuè, cum ſit conuulſio ex duplici contractione compoſita, ratione cuius membrum in neutram partem inclinat, ſed ſtabile diſtentúmque manet, 4. *Aph.* 57. Nam ſi materia replens interni muſculi villos, contrahit, ipſos & conuellit, cur æqualis humoris portio externos pariter occupans etiam non conuellet? Sed ex mutua hac vndique, & æquali villorum contractione membrum in nullam partem poteſt inflecti: remanebit igitur tenſum & rectum, & duplici conuulſione tetanus conC ſtabit.

Deinde libera, & ſecundùm naturam diſtentio, in eo ſolùm, quòd ſecundùm voluntatem fiat, à conuulſiua & morboſa differt. Sed in diſtentione voluntaria, etiam quieſcente homine, nec flexo, ſic & in quouis membro datur voluntaria virtutis motricis actio, nempe muſculi contractio. Hæc ergo ſimiliter dabitur in morboſa, & præternaturali diſtentione diſtentæ & immobilis partis. Cúmque membrum neceſſariò inflectatur verſus vnam contractionem, vt diſtentum & rectum maneat, duæ omnino vtrinque requiruntur, & eæ quidem æquales: aliàs enim non fiet diſtentio, ſed curuatio potiùs ad muſculum, in quo maior fuerit conuulſio. Quòd ſi difficile eſt, duas vndique æquales coniungi, D difficilis etiam erit tetani generatio.

Nec verò quidquam prohibet dari in capite, licèt pars eius poſterior plures contineat neruos: Nam nihil cogit ſecundùm omnes neceſſariò conuelli; ac proinde rectè poterit anterior aliquando æqualiter contrahi, & illius tractioni reſiſtere: Si tamen deficiat, euadet opiſthotonus. Iam verò humorem neruorum meatibus infarctum præ ſui duritie poſſe impedire contractionem, atque ita conuulſione rigidum, & diſtentum efficere membrum, non eſt credibile, quinimò vix videtur imaginabile, vt ad tantam duritiem perueniat, quæ compreſſioni non cedat, nec patiatur materiam contineri, colligíque in eoſdem meatus, factos per contractionem latiores, licèt penes longitudinem breuiores. E

Denique non vrget quod addebatur, ſaltem non componi tetanum ex duabus conuulſionibus: quoniam arbitraria extenſio ſola externorum muſculorum contractione perficitur; nec in alio differunt, quàm penes voluntarium, & inuoluntarium: In pluribus autem differrent, ſi tetanus ex duplici conuulſione integraretur; nam ita illud conſtituitur diſcrimen, vt etiam penes alia diſtingui non negetur. Ideò verò non ſufficit vna conuulſio ad morboſam diſtentionem, quia in ea ita pars diſtenditur, vt inflecti non poſſit; non ſic autem in extenſione voluntaria, quamuis vtrobique immotum, & ſtabile maneat membrum.

Quòd ſi obiicias, non poſſe partem, aut morbo diſtentam, aut voluntate extenſam pendentémque, dici poſſe immotam; quoniam ſequeretur non dari muA ſculorum contractiones in prædictis caſibus, nec motricis actionem in ſtante homine, pendente aue, extenſa manu, &c. Siquidem quando contrahuntur muſculi, & operatur vis motrix, motus adeſt, & in motu cenſetur eſſe pars, licèt in vno eodémque loco maneat, ex ipſo Galeno *lib. de tremor. cap.* 4. *§. quam immobilitatem eſſe putas, motus eſt.*

Dicendum veriùs, omnia dicta quieſcere, & immota exiſtere, ex Gal. 2. *de cauſ. ſympt.* 2. & 1. *de motu muſculor. cap.* 7. Cum eo tamen motum adeſſe, & contractionem ſimul, & in ſtante homine, pendente aue, extenſo brachio, dari actionem motricis facultatis: Niſi enim, & quidem validè operarentur in illis exemplis, omnium ferè muſculorum contractione, molem ſuſtinendo, faB cilè corpus aut pars, ſuo pondere & grauitate deorſum ferretur, non in ſublimi conſiſteret.

Nec mirum, ſi contracto muſculo, agentéque facultate partem mouente, quieſcat pars ipſa, quoniam ſæpe etiam illa mouetur, otiante facultate & muſculo, vt in exemplo corporis aut membri. Sicut ergo vis motrix, cuius operatio & munus eſt muſculum contrahere, vel contractum conſeruare, tunc membrum mouet, cùm muſculum contrahit; & agendo etiam, ſed contractum muſculum conſeruando, membrum quietum & immotum conſtituit: ſic conuellens cauſa in diſtentione morboſa agit, contrahendo muſculos, ſeu cõtractos conſeruando. Vtrobique igitur datur operatio, contractio, & motus, non membri, ſed muſculi, à faC cultate, vel morboſa cauſa, etiam quandiu contractus ſeruatur; ſucceſſiuè ſiquidem non minùs fieri dicuntur, res dum ſeruantur, quàm vbi plurimùm gignuntur: nam habent eſſe in continua productione conſiſtens.

Vlteriùs quæres: *Vtrùm in Tetano pars conuulſa & quieta moueatur?* Dic, quòd licèt aſſeramus quieſcere partem in tetano, ex memoratis, illud quoad ſenſum intelligendum eſt: Reuerà enim probabilius eſt, moueri contrariis, ſed exiguis & ſenſum fugientibus motibus, grauitatis modò deorſum pellentis, modò virtutis muſculique ſurſum attollentis opera, prout vnumquodque mouens, magis aut minùs augetur, vel diminuitur. Non enim credibile eſt, illius eſſe æquilibrij, & D exactæ puritatis, quæ in puncto conſiſtit, & per ſolum inſtans durat, vt ſeſe mutuò omnino impediant: in quem ſenſum intelligendus Galenus, *lib. de trem. cap.* 4. dicens, *non ea ſolùm moueri, quæ moueri videntur, quinimò multa, quæ citra motum eſſe apparent.*

Nec ab ea ſententia recedit Hip. citatus à Galeno, *vbi ſuprà*, prohibens *lib. de vlcerib. num.* 2. ſtare in illis, imò & ſedere, commendans otium & quietem, ac ſi ſtatio & ſeſſio, quietes non ſint, ideóque laſſitudines pariant: Et *lib.* 1. *progn. text.* 15. laudans in decumbente homine caput ſublimius, pedes humiliores, &c. Quanquam huiuſmodi motus veriùs ad virtutem & muſculos, quàm ad corpus ſint referendi.

E Neque putes controuerſiam verti de nomine, dum quæritur, vtrùm motus adſit, mouerique dicantur illa, quæ quieſcere ad ſenſum conſpiciuntur: Doctrina namque eſt, & ad curandum, & ad præſagiendum vtiliſſima: Intelligitur namque ex ea, decubitum illum in lecto naturalem, quem Galenus 1. *de motu muſcul.* 7. Reclinationem appellat, & quo corpus quieſcit, nec deſcendit, ideò ab Hip. laudari, quoniam agente animali facultate fit: illius autem collapſum, & interitum ſignificari, ſi ad pedes labatur æger, corpore iam ferè terrea grauitate, nec reſiſtente virtute. Quomodo verò curationi proſit, conſtat ex Hip. *cit. lib. de Vlceribus, num.* 2. *§. Stare autem vlceri minimè conducit, præſertim ſi quis in crure vlcus habeat.*

Differentia.

V*Trùm ſolùm ſint admittendæ conuulſionum differentiæ ab Hippocrate aſſignatæ*; etiam agitandum. Cùm enim illæ, vel ex dep auati motus, vitiatáve figuræ varietate, vel ex diuerſitate cauſarum, quibus oritur conuulſio, eliciantur, de harum numero non latis conſtat inter auctores. Et Galenus quidem *3. de loc. affect. cap. 6.* & *4. Aph. 57.* & *5. Aph. 1.* & *2. de cauſ. ſympt. 2.* & *lib. de tremor. c. vlt.* & *8. local. 3.* ex Hip. teſtimonio, duas tantùm ſpecies conſtituit, ex inanitione nempe, & repletione: quod prædictis locis, & *2. de loc. cap. 2.* exemplo fidium confirmat, quæ non aliter quàm deſiccatæ ac inanitæ, aut humiditate repletæ, conuelluntur.

Verùm quòd plures aliæ ſint admittendæ, contendi poteſt, & fauent ipſius Galeni teſtimonia. *5.* enim *Aph. 1.* præter duas illas ex defectu, & redundantia, tertiam ex morſu agnoſcit: Nam ſicut ſingultus, qui ab iiſdem ferè cauſis, quibus conuulſio, fit, *9. Aph. 39.* ex ſolo morſu, prauáve qualitate moleſtiam inferente poteſt concitari; ita & conuulſio. Quinimò de facto accidit, vt maligna aliqua vi, ſiue ea qualitas ſit, ſiue ſpiritalis ſubſtantia, ad neruorum principium delata, cerebrum ipſum concutiatur contrahatúrque, ad noxium expellendum, ſimul & nerui ab ipſo originem ducentes: quo pacto fieri epilepſiam, quæ vniuerſalis quædam conuulſio eſt, docet Galenus *lib. 3. de loc. cap. 7.* Nec verò huiuſmodi conuulſionem ex inanitione, ſiccitatéve dixeris, quicquid alij velint. Nam licèt mordens pungénſque cauſa, ſicca ſit, potens inanitionem inducere circumſcripta tamẽ omni exiccatione, morſum & ſpaſmum inducit. Præterquam quòd non ſequitur, quòd ſi ſicca eſt neceſſariò vt ſiccans & inaniens faciat conuulſionem, cùm ſine ſiccitate pungere poſſit & nocere, efficeréque vt contrahantur nerui; atque ideò huiuſmodi conuulſionem Barbari Medici, ex Auic. *a. 3. tract. 5. cap. 1.* Spaſmum ad materiam non proportionatum rectè appellarunt, ſcilicet quia nec ex materiæ redundantia, nec ex defectu originem ducit.

Ex iis videtur dicendum, præter illas duas ſpecies ex redundantia, vel inopia humoris, ſaltem tertiam per conſenſum genitam eſſe admittendam: Hippocratem autem, locutum tantùm fuiſſe de illa conuulſione, quæ per proprietatem neruorum fit, quæque permanens eſt & perpetua, non interrupta motibus, & à ſola morbifica cauſa prodiens. Hanc autem duplicem tantùm eſſe, & à repletione, vel inanitione neceſſariò oriri: Illam verò à morſu, vel praua aliqua qualitate, & in eo ab aliis diſtingui, quòd facta non ſit, & quieſcens, ſed fiens tantùm; & ab agente natura, non à ſolo morbo fiat: vnde potiùs conuulſiuum motum, quàm conuulſionem appellant.

Alij duas tantùm admittunt, neque illam e morſu, ſiue per conſenſum, conuulſionem eſſe, aut motum verè conuulſiuum eſſe patiuntur: nempe, quia ſi docente Galeno *2. de cauſ. ſympt. 1. &* a. palpitationis, & conuulſionis motus ſolius morbi ſunt opera; in illa autem neruorum contractione, quæ à morſu, & per conſenſum fit, natura habet ingreſſum, contrahendo neruos, ad expellendum id à quo pungitur, aut moleſtatur: planè dici non poteſt conuulſio, illa contractio ex morſu: nec enim eſt innoluntaria affectio, quoniam licèt ſine voluntate & libertate fiat, potentiæ tamen ſuapte natura liberæ, & virtutis animalis eſt actio; quod ſufficit, vt voluntaria dicatur, & à conuulſionis definitione reiiciatur.

Nec obſtat, à Galeno conuulſionem appellari, & tanquam ab illis diſtinctam, fuiſſe additam: Non enim de propria ac vera intelligendus, ſed ad eum modum, quo de ſingultu loquutus fuit, *6. Aph. 39.* & *Aph. 54.* de luA ctuoſis ſuſpiriis ex frigore, dicens motus eſſe conuulſioni ſimiles. Minùs obſtat, peculiarem illius curationem *in methodo* docuiſſe, ac ſi vera eſſet conuulſio, & à reliquis diuerſa: Nam etiam illa contractio, quæ ex frigore inducitur, congelando aut exprimendo humidum, ſub conuulſione ex inanitione comprehenditur: ſeorſum autem traditur illius curatiò, quia diuerſam poſtulabat, calorificis enim curanda erat; ſicut illa ex inanitione ſiccitatéve, humidis replentibus; ex repletione, vacuatione; ex morſu, lenientibus: non quòd omnes veræ ſint, & diuerſæ conuulſionis ſpecies, niſi tales velis appellari, quatenus curationes variant.

Quòd ſi mauis, tertiam illam ex morſu, per conſenſúmve adiicere, dices eam omiſiſſe Hippocratem, quia B motus quidam eſt magis ex genere ſingultus, quàm ex his quos conuulſiones appellamus, nec de ea loqui Galenum *2. de cauſ. ſympt. cit.* Poſſe tamen in definitione, tradita *6. Aph. 39.* comprehendi dummodò per motum innoluntarium partium neruoſarum, non ſolùm illum qui à ſolo morbo, ſed illum etiam, qui à virtute non libera fit, intelligas.

Vtrùm conuulſio ex ictu, vulnere, punctura nerui, ad conuulſionem ex inanitione, vel repletione, ſit referenda? dubium eſt. Et videtur quòd ſic, quia has cauſas ſequitur inflammatio ſimplex, & ardor, neruoſas parte, cerebrúmque feriens; quare ab his cauſis propria ſubſtantia diſſipata, nerui & membranæ ſiccеſcunt, ac in ſeſe contrahuntur. Sed falſa eſt ratiocinatio hæc, quia in C compunctionibus neruorum, quas mox conuulſio excipit, tam exiguo temporis ſpatio, ad tantam ſiccitatem neruoſam ſubſtantiam deueniſſe, vt inde conuellantur, non eſt credendum; præſertim cùm humor qui ob dolorem confluit, humidus ſit, & ſiccitas ad conuulſionem requiſita, ſit intenſa. Deinde, ſi hæc conuulſio à ſiccitate eſt, erit etiam inſanabilis. Sed hoc experimento eſt aduerſum. Ergo. Inſuper, ſi ex punctione nerui facta conuulſio, ad inanitionem eſſet referenda, qua ratione in ea ſicciſſima medicamenta ex Euphorbio parata, & cætera valde ſicca, præſidio eſſe poterunt?

Dicendum ergo, quòd licèt Conuulſio hæc ex morſu, per conſenſúmve, fiens ſit & in motu, non facta nec D perpetua, in factam tamen & propriam ſæpenumerò tranſit: verùm tunc iam ex morſu non eſt, quin potiùs ex repletione. Non enim punctus digitus v. g. poſtquam factam durantémve ſuſtinet contractionem, iam patitur morſum, ſed repletionem attracti, conuellentiſque humoris. Vel ſi totam velis auferre controuerſiam, dic, Hippocratem ſolùm protuliſſe conuulſionis cauſas, quæ magna ex parte contingunt: Galenum autem *5. Aph. 1.* annuentem, nondum tertiam ſe inueniſſe conuulſionis cauſam, intelligendum eſſe reor de conuulſionibus illis, quæ omnino, & toto genere ſunt præter naturam, nec à cauſa pendent manifeſta; has enim nonniſi à repletione, aut inanitione oriri vſu obſeruatum eſt.

E

Cauſa.

Q*Væ ſit repleus, & quæ inaniens cauſa, à quibus contrahuntur nerui, & duæ illæ celebratiſſimæ conuulſionis differentiæ inducuntur, quærendum deinceps, & dubitandum: *Vtrùm ab humida ſolùm & pituitoſa materia, nerui conuellantur*? Et Conuulſio quidem, quæ à repletione excitatur, licèt à pituitoſis, frigidis, & glutinoſis humoribus, quos neruoſa membra ſunt apta aggregare, vt plurimùm generetur, *2. Aph. 26.* poteſt etiam à Melancholia, *6. Aph. 56.* imò & à ſanguine fieri; ſiue inflammationem faciat in neruis, ſiue non, ſed tãtùm replendo occupet. Niſi velis benignum ſanguinem non poſſe conuulſionem efficere: fit enim à quocunque craſſo humore neruos replente, & in tumorem

eleuante, nempe quia in latum diſtrahit & extendit, in longum contrahit, coarctat, & decurtat, denique & conuellit.

Nec obſtat, quod obiicit Auerrhoës, *lib. 3. collect. 33.* & ſcribit Auicenna, ab humida materia extendi aliquando & elongari neruos, non ſemper contrahi: Nam ſi tenuis ſit, nec inflet repleátque neruorum poros, ſed tantùm ſubſtantiam humectet, mollificabit, extendet, & elongabit, ac paralyſim faciet.

Aduerte tamen, in paralyſi neceſſe non eſſe, longitudinem neruorum ab humore occupari, ſed obſtrui tantùm meatum; per quem emanat facultas, prohiberíque illius, & ſpirituum animalium commeatum. Quamuis enim reſolutio à frigidis, & pituitoſis humoribus fiat, & languorem importet, laxitatem, & mollificationem, hanc tamen efficit, non humoris, ſed otij potiùs humiditas in parte reſoluta coaceruata; In ſpaſmo autem oportet neruos ipſos, & illorum poros ab humida materia occupari, cùm in eo pars ideò contracta exiſtat, quia ab humoris craſſitie, & copia, penes latitudinem extenditur.

Maior eſt controuerſia: *Vtrùm cauſa conuulſionis ex inanitione, ſit poſitiua, an priuatiua ſiccitas* Et quòd à priuatiua, hoc eſt. humiditatis defectu, quem inanitionem appellamus, oriri non poſſit immediatè, ex eo potiſſimùm videtur conſtare, quia realis & poſitiuus effectus, per ſe ad cauſam realem debet referri. Ergo ſpaſmus, cùm ſit operatio & motus, adſcribi nequaquam poterit priuationi.

Rurſus. Inanita membrorum humiditate illud tantùm immediatè ſequitur, nempe vacuitas, partiúmque diſtantia, & meatuum amplitudo. Sed ad hæc neceſſe non eſt partes ipſas inanitas in ſe colligi, concidere, & vniri, vt vacuum effugiant, aëris ſiquidem ingreſſu occupantur, & replentur, Ergo, &c.

Denique. In ſenio, & maraſmo confectis, ingens datur natiui humidi conſumptio, nec ideò tamen conuelluntur. Ergo ipſa inanitio, humidæve ſubſtantiæ defectus, non videtur cauſa ſaltem per ſe, & immediata conuulſionis, ſed poſitiua ſiccitas, cuius proprium eſt contrahere, & corrugare; non aliter ac humiditatis, diffundere, extendere, ac fluidum facere.

Quòd ſi opponas ignis ſiccitatem, quæ rarefacit, dilatat, & extendit, potiùs quàm denſat, & contrahit. Reſponderi poterit igneum ſiccum, cùm ad igneam formam diſponat, illud proprium habere, ac proinde non inducere conuulſionem; ſed illius cauſam, ſolùm eſſe terream ſiccitatem, quæ membra neruoſa inuadens, humidum, eiúſque partes ſubſtantiales educit, & incraſſando, conſtringendo, ac corrugando tendere facit ad terream ſubſtantiam corpora ipſa neruoſa, ſuapte natura terrea, ac proinde apta vt denſentur, & facilè contrahantur.

Licèt autem hæc ſententia probabilitatem habere videatur, ab ea tamen diſſuadent multa, nec parum neruoſa argumenta. Et primò ſic. Non minùs vna eſt eadémque ſpecie, ignis & terræ ſiccitas, quàm aëris & ignis calor, aëris & aquæ humiditas. Ergo ſicut vnus eſt ſpecificus effectus caloris igni & aëri communis, idémque humiditatis in aëre & aqua: eadem ſimiliter erunt, non diuerſa & oppoſita opera, igneæ, & terreæ ſiccitatis, Atqui ſiccitas ignis, quantumuis humidum, eiúſque partes ſubtiles magis abſumat, rarefacere dicitur, & attenuare, non denſare & contrahere. Igitur nec terræ ſiccitas illud poterit efficere.

Secundò. Si terreæ ſiccitatis eſſet, contrahere & corrugare, opporteret ſenes præ terrea ariditate in illis abundante conuelli. Sed nec etiam decrepiti neceſſariò conuelluntur. Non eſt igitur proprium ſiccitatis, denſare & conſtringere; ſicut nec etiam igneæ rarefacere, & dilatare: ignea enim eſt ſiccitas, ab igne in corA rigiam deriuata, igneáque illa quæ à febre inducitur, & contrahit tandem, denſat, ſæpéque conuulſionem facit.

Tertiò. Si poſitiua, auctáque ſiccitas, eáque terrea, ſola eſſet per ſe cauſa conuulſionis; vbi neruos occupauerit, etiam ſine humidi reſolutione, conuelleret. Atqui conuulſiò ex inanitione eſſentialiter dicit humidi defectum, & inopiam, a. *Aph. 26.* & *lib. 5.* paſſim Igitur.

Quare dicendum potiùs videtur huiuſmodi conuulſionem ab ariditate priuata, hoc eſt, ſubſtantiæ humidæ defectu euenire, ſiue ad humidi diminutionem poſitiua ſiccitas increſcat, ſiue non: id quod ex Galeno *prædictis locis* colligitur, hîc & alibi ſæpe interpreB tante conuulſionem ex ſiccitate, id eſt, ex humidæ ſubſtantiæ reſolutione & defectu: Vbi enim internum humidum abſumitur & exhauritur, conniuent & concidunt in ſeſe vicinæ partes vacuum fugientes; atque ideò ſi neruum etiam occupet nimia exiccatio, corrugantur & contrahuntur partes, vt locum repleant humidi depaſti, & ſicca producitur conuulſio, ſiue ex inanitione. Eſt igitur illius occaſio, humidæ ſubſtantiæ priuatio; immediata verò cauſa, partium concurſus, & acceſſus, propter vacui fugam. Ex quo patet ſolutio primi argumenti in contrarium adducti.

Ad ſecundum. Si vndique vniformiter, æquè, ac ſenſim exhauritur humiditas, non concidunt partes, conniuent, aut in ſe colliguntur, nec aliqua cogit neC ceſſitas ad earum vnionem, nempe quia vacuitatem replet ingrediens aër, cui faciliùs patet ingreſſus per meatuum amplitudinem, ab humidi inanitione vndique relictam. Rurſus. Vbi datur æqualis, & vniformis inanitio, non ſuccurritur vacuo partium ingreſſu, & quia vſque adeò celeritet vniri non poſſunt, vt illud euitent, & quia neceſſariò ſpatium aliquod erat intra corpus relinquendum, quod ab aëre repleretur. Meliùs igitur partes ſuis locis ſubſiſtent, & earum vacuitates aere ſufficiente.

Adde quòd non videtur maior ratio, cur magis hæc ad illam, quàm illa ad hanc recurrat: aliter verò ſe res habet, quando humidum inæqualiter, & diſpersè abſumitur, tunc enim ex naturali appetitu cogitur inexD hauſta pars, gratiâ vitandi vacui, ad inanitam concurrere, & flecti, contrahi, ac corrugari. Iuuat autem huiuſmodi cõtractionem, flexibilitatem, & deſcenſum, inæqualitas & difformitas exiccationis; grauitat enim pars non abſumpta, & facilè deſcendit, vt cum exiccata vniatur, à qua antea ſuſtinebatur. Cùm verò in ſenibus, & maraſmo confectis, humiditas vndique ſit, & æqualiter depaſta, nihil mirum ſi neceſſariò non conuellantur. Vnde ad tertium patet reſponſio.

Conſtat ergo quomodo à priuatiua ſiccitate oriatur ſicca conuulſio. Neque obſtat, quòd humiditas impediat, illius defectus iuuet voluntarium motum, vt patet in pueris, qui ad motum ſunt inepti, ob membrorum mollitiem ex innata humiditate; quâ deficiente
E per ætatis decurſum, agiles redduntur: & docet Galenus *3. de cauſ. ſympt. cap. 3.* inſtrumentum quò aridius eſt, magis præſtare ad arbitrarium motum; ac proinde cùm illius nocumentum & læſionem importet ſpaſmus, videatur non poſſe fieri à priuatiua ſiccitate, hoc eſt, humidi defectu: Nam ſicut moderata ſiccitas ad motum facit, ita immodica, & valdè excedens impedit; præ duritie enim quam inducit, in cauſa eſt, vt vix inflecti poſſit membrum, atque ita ad ſiccam conuulſionem promptum reddit.

Occaſione tamen arrepta, diſceptandum eſt: *Vtrùm hectici conuulſione tententur?* Nam ſi à priuatiua ſiccitate, & humiditatis defectu conuulſio accidit, ſequitur hecticos tertiæ ſpeciei, ſeu maraſmo conſumptos poſſe conuelli, cùm ij extremè ſint ſicci, & præ humoris inopia ad mortem accedant. Dic, relictis multorum

ſententiis,

ſententiis, hoc non contingete, quia in hecticis minot adeſt ſiccitas, quàm in conuulſis: & licèt in illis omnes partes cum corde ſimul exiccentur, vt Galenus docet 1 *de diff. febr. c.* 9. quia tamen ſiccitas illa, cordi, & vniuerſo corpori communis eſt, ideò priùs perribit æget, quàm partes neruoſæ ad eam perueniant ſiccitatem, quæ ad conuulſionis generationem neceſſaria eſt.

Celebratur etiam in ſcholis illa quæſtio: *Vtrùm à frigiditate congelante conuulſio generetur?* Nam Galenus 12. *Meth. cap. vlt.* ex frigore contrahente, conuellentéque neruos ipſos, excitari poſſe aſſeuerat, quia frigus purum, & immateriale conſtringere poteſt, nulla facta in materia mutatione, penes defectum, aut exceſſum. Ita pteter Galenum aſſeruit Hip. 4. *Aph* 68. dum ſpiritum offendentem, qui refrigeratis inſtrumentis reſpirationis accidit, conuulſionem ſignificare ait, ac ſi à caloris extinctione, & refrigeratione oriatur.

Inſuper Galenus 6. *Aph.* 54. Conuulſionem ab ambientis immodico algore, qui neruos ſubierit, manifeſtè concedit, ſic enim ait: *Si enim frigus muſculos thoracis apprehenderit, vel etiam neruos, duritiet quædam inſtrumentis aduenitt, & motus conuulſioni ſimilis.* Deinde 5. *Aph.* 17. ſic ait: *Frigidum autem conuulſiones, tetanos, &c.* & Galenus *in com.* ſic: *Immodicum ſcilicet frigidum hæc facit, conuulſiones, & tetanos ob neruorum refrigerationem: ſicut enim non oportet ipſorum ſubſtantiam ab immodico calore diſſolui, ſic neque vltra modum conuenientem refrigerari, & in vnum cogi, ac conſtringi.*

Galenus 4. *Aph.* 47. docet, quòd inter alia nerui ob frigiditatem tenduntur immodicam: repetit 5. *Aph.* 2 a. vnde diſquirere porrò ſubit: *Vtrùm immodicum frigus conuulſionem excitet?* An per ſe denſando, & contrahendo membrum; an quia difficilem diſſlationem efficit, & ſic neruoſa corpora replentur, hoc eſt, an per ſe, an ex accidenti eam generet, Galenus explicuit, 6. *Aph.* 13. dum ſic ait: *Rigor autem & frigiditas, quia omnia neruoſa corpora efficiunt ad diſſlandum difficilia, ſunt cauſa, vt hæc repleantur.* Quare conuulſio facta ex frigote, & ad inanitionem, & ad repletionem referri poteſt. Ad illam, quatenus immodicum eſt, & ſuccos à neruoſis partibus exprimit, ſicque conuulſionem ab inanitione creat; ſi verò eſt modicum, prohibita ventilatione, replet, eos, & conuulſionem excitat ex repletione.

Neque inſtes, pet ſe, & ſua natura frigidum conuulſiones facere, non quia vacuat, aut replet: Nam per ſe denſat, & conſtringit, 6. *epid. ſect.* 3. *com.* 13. Nam quum denſat, ſi exuperat, media conſtrictione euacuat; ſi eſt modicum, mediante conſtipatione meatus denſat, & corrugat: ſicque neruoſa corpora non ventilata, & pituitoſis ſuccis referta conuelluntur. Quare non eſt conſtituenda alia differentia conuulſionis à frigote nata, præter duas ab Hip. & Galeno toties memoratas.

Si verò acriter contendas, ex Galeni mente, 12. *Meth. cit.* Nihil concludes. Eo enim loco primò numerat conuulſionem ex repletione; aliam ex ſiccitate, vel ex inanitione; aliam ex ingenti frigore: proponit modum, quo frigiditas conuulſionem excitat, firmátque hanc fieri, quia membrum, quale gelu efficitur. Sed gelu in rebus contractionem facit, non quia ipſas replet, aut exiccat, ſed per ſe, quia illas congelat. Ergo frigiditas in partibus neruoſis, pet ſe congelando conuulſionis eſt auctor. Sed non aduertunt qui hæc proferunt, quòd frigus immodicum congelans, ſi non mortificat, & innatum ignem prorſus extinguit, operationem ſuam, mediante conſtrictione, & expreſſione facit.

Hactenus de immediatis cauſis conuulſionis: nunc de mediatis dicendum. Hæ ferè ſunt humores frigidi, craſſi, glutinoſi. 1. *Aph.* 16. qui neruis infixi, eos ſecundùm latitudinem extendunt, & ſecundùm longitudinem coarctant, licèt ab aliis humoribus oriri non ſit

A denegandum, vt ſanguine, vel per ſe, vel inflammationem in partibus neruoſis excitante, 2. 1. *tract.* 1. *cap.* 5. Procatarcticæ cauſæ, & magis mediatæ ſunt illæ, quæ neruos debilitant, & ad humorum receptionem aptos reddunt, vt geſtatio alicuius magni ponderis, decubitus ſupra gelidam, ob has enim cauſas nerui alicuius partis vehementer extenduntur. Inter has ebrietas numerari debet; hæc enim cerebrum, & partes neruoſas maximè debilitat, & crudos humores producit. Ita docet Hip. 5. *Aph.* 5. *Si ebrius quiſpiam repentè obmutuerit, conuulſus moritur.* Vinum enim facilè neruos penetrat, replet, conuellit, 3. *de temper.* 4.

Ex flatu craſſo neruus ſecundùm latitudinem extendente, conuulſio excitatur, 2. *de cauſ. ſympt.* 2. Dicitúr-B que conuulſio flatulenta, quæ conuulſionis differentia ab ea quæ fit per repletionem, non eſt diſtincta: Flatus enim nebuloſus, & craſſus neruos replet, à quo ſæpè vrina ſupprimitur, indurantur fæces, ſpiritales canales coarctantur. Cauſæ conuulſionis ex inanitione ſunt omnes, quæ humidam neruoſarum partium ſubſtantiam diſſoluunt, vt febres æſtuoſæ, & ardentes, productæ, labor nimius, vehemens exercitium, animi paſſiones, inedia diuturna, vigiliæ, curæ, ſolicitudines, ſanguinis aut alterius humoris vacuatio immoderata, ex Hip. 5. *Aph.* 3. 4. & alibi.

Signa.

C Conuulſio à Medico ſine aliqua difficultate cognoſcitur, ex membri conuulſi inuoluntaria retractione ad originem ſuam. Quomodo vna ſpecies ab alia ſit diſtinguenda, docuit Galenus *lib.* 3. *de loc. c.* 7. ſatis perſpicuè: Nam ex cauſæ varietate varia quoque illius curatio conſurgit. Ex præcedentibus enim facilè venaberis, num ex ſiccitate, an repletione ortum ducat. Si enim paulatim fiat, & præcedant ſuperiùs dictæ reſoluentes cauſæ, ex inanitione oriri probabile eſt. Si verò repentè fiat, ex repletione emanare coniectabimus, & hoc cauſæ prægreſſæ indicabunt. Illud tamen aduerte, quòd licèt ex ſiccitate ſit conuulſio, quæ ad febrem ſequitur acutam, 3. *progn.* 34. 2. *Aph.* 26. *lib.* 5. quinimò & ea quæ ad diuturnam, licèt non acutam, 1. *epid.* D *ſect.* 2. *com.* 24. Fit tamen nonnunquam, vt & materialis, & ex repletione ſpaſmus, ad febrem ſequatur, liquata pituita, quæ ad neruos accedens & replens, contrahit ac conuellit, ex Auic. *loc. cit. §. Eſt & alius ſpaſmus qui accidit in febribus, & cum hoc non eſt vehementer malus, qui fit propterea quòd ipſa faciunt currere aliquando materias in neruos, & muſculos, & propriè cùm corpus eſt plenum.* Addi poteſt & alia differentia, quòd in repletione dilatatur latitudo, & contrahitur longitudo; in ſicca tam longitudo, quàm latitudo contrahuntur, quia ſecundùm omnem dimenſionem nerui humiditas abſumitur.

Vtrùm conuulſio ſit plena doloris affectio? pauci explicarunt. Multò antea firmauit Galenus, *lib.* 1. *prorrhet. ſect.* 2. *com.* 20. *§. nempe conuulſio plena eſt doloris affectio,* E *&c.* In hoc enim à paralyſi differt, quòd in hoc affectu deperditur omnino ſenſus, & motus: in conuulſione verò deprauatur motus, & non deperditur ſenſus. Nec dicas partes conuulſas & retractas, eandem ſeruare figuram & retractionem, quam in naturali ſtatu obtinebant: Nam ſi muſculi in conuulſione vltra menſuram naturalem retrahantur, tunc concitatur dolor, ob continui ſolutionem à cauſa replente productam, quæ ſecundùm latitudinem neruos violenter diſtendit.

Neque inſtes, quòd dolor ſentiri non poteſt in parte conuulſa, cùm hæc ſenſu priuetur, & facultatis animalis influxu ſit deſtituta, quoniam nerui ſint obſtructi à mucoſis ſuccis, & repleti, influxúmque impedire nati ſint: Nam obſtructio in neruis conuulſis eſt inæqualis,

&

& non ſecundùm totam nerui ſubſtantiam facta; quare plures partes in neruis perviæ manent, & patentes, quæ influxum facultatis animalis recipere, & ſolutionem continui perſentire poſſunt. Quòd ſi nerui propter craſſitiem, & frigiditatem humoris, qui repletionem efficit, duri & ſcirrhoſi reddantur, tunc in partibus conuulſis non aderit dolor, quo tempore conuulſio cum paralyſi complicatur, & in neruoſis partibus ſimul cum tetractione præter naturam, aderit ſenſus, & motus voluntarij priuatio.

Præſagium.

V*Trùm conuulſio ſicca, humidâ ſit deterior?* dubitant interpretes. Galenus 12.*meth. vltim. circa fin.* & 2. *Aph.* 26. Conuulſionem ex repletione, curationem admittere; ex inanitione verò eſſe inſanabilem aſſeuerat: hæc enim multo ad ſui curationem indiget tempore, 7.*meth.* 5.*in fin.* acuties autem, & vehementia ſymptomatum, tam diuturnum temporis interuallum non expectat, quinimò doloribus, ſyncope, vigiliis totum corpus abſumitur, & conficitur. Quare conuulſio ex cerebro læſo, vulnere, nimia ſanguinis profuſione ſuperflua purgatione, ardente febre, exitialis & penè inſanabilis eſt cenſenda, quia intemperies ſicca eſt omnium peſſima, vt 2.*de cauſ. ſympt.* 2. docuit Gal. difficiliùs eſſe exiſtimans, ſimplicium corporis particularum cuiuis, cùm ſicca eſt, humorem reſtituere, quàm eam, cùm humectata eſt, ſiccare. Vides vt in quacunque particula ſiccitas ſit difficilior? Cauſa eſt, quia ſiccitas eſt reſiſtiua multùm, & corrigitur per humiditatem, quæ in agendo pigra admodum eſt, & iners.

Rogabis: *Vtrùm Conuulſio ſicca ſit periculoſior, & magis proportionalis in pueris, adultis, vel ſenibus?* Dic, in pueris minùs eſſe periculoſam: hi enim robore facultatis concoquentis conſtant. Deinde hæc Conuulſio refectione ſubſtantiæ humidæ indiget, quæ in pueris perfectior, quàm in aliis ætatibus fit. Neque obſtat, quòd ex ſiccitate facta conuulſio, illis ſit improportionalis valdè, cùm humidi ſint; iuuenibus verò, & ſenibus proportionalis, cùm ſicciores ſint, 2. *Aph.* 34. Nam oraculum Hippocraticum de morbis materialibus eſt explicandum, à quorum cœtu longè abeſſe conuulſionem ex inanitione nemo non videt.

Adde, quòd licèt conuulſio ſicca ſenibus, & iuuenibus proportionalis ſit, pueris tamen virtualiter eſt maximè proportionalis; quia ob caliditatem & humiditatem ipſorum, partium mollitiem, neruorum debilitatem, à minori cauſa quàm iuuenes reſoluuntur, & ſic à minori cauſa exiccante in conuulſionem ex inanitione promptiſſimè incidunt, partim ob rationes dictas, partim ob alimentum, & viuendi modum; ſunt enim repleti crudis ſuccis, qui neruos laxiores reddunt, & laxitas impedit vberem tranſitum irradiationis, quæ fit à cerebro in ipſos. Ita docuit Hip. 3. *progn.* 34. §. *fiunt autem conuulſiones promptiſſimè quidem pueris quamprimùm editis, vſque ad ſeptimum annum.* Accedit, quòd nerui immodicè laxi non obediunt facultati per muſculos imperanti motum; in adultioribus verò nerui magis parent, minúſque obſtruuntur. Ob languorem ergo partium neruoſarum, 1.*epid. ſect.* 2.*com.* 24. & *ſect.* 3.*com.* 25. excrementorum copiam, inordinatum viuendi modum, faciliùs à morbis corripiuntur puerorum nerui, & maximè lactentium, ob alimenti naturam, quæ neruos infrigidat, humectat, & obſtruit, præſertim ſi craſſum fuerit lac, & potiſſimùm à conuulſione, *lib.* 3. *Aph.* 15. Etſi enim duabus facultatibus corpus gubernantibus, vitali ſcilicet, & naturali robuſtiores exiſtant; in tertia tamen, quæ motum voluntarium præſtat, ob mollitiem, & nimiam neruorum & muſculorum imbecillitatem, imbecilliores habentur.

Adde vtramque conuulſionem eſſe pueris cõgruentiorem: humidam quidem, quia crudis humoribus ſcatent, & neruoſum genus habent imbecillum; ſiccam verò, quia in iuuenibus citiùs diſſipantur, dicente Gal. 9.*meth.* 17. *puerorum ſubſtantiam omnium facillimè digeri, ac diſſipari, propterea quòd omnium eſt humidiſſima, nullâ verò frigidior.* Quare non ſunt audiendi, qui iuuenibus propter ſiccius ætatis temperamentum, ſiccam conuulſionem eſſe congruentiorem arbitrantur, quia teſte Auic. 2.3. *cap.* 5. pueri ab illa citiùs, quàm iuuenes liberantur: non euaderent autem, niſi eis cognatior eſſet, magíſque familiaris.

At quæres: *Vtrùm pueri ex vigiliis, pauore, & luctu in conuulſionem incurrant?* Hoc enim 3.*progn.* 34. prædixit Hippocrates, dum ſic ait: *Pueris autem conuulſiones accidunt, ſi vigilent, paueant, & lugeant.* Cauſam protulit Galenus 7. *Aph.* 18. *Ex vigiliis conuulſio, malum.* Vigilia euacuat, reſoluit, exiccat, & hoc modo abſumpta humiditate conuulſionem ex ſiccitate concitat. Deinde vigilia cerebrum reſolutis ſpiritibus debilitat, & ſic minuta coctione, aucta excrementa cruda, ad neruos tranſmiſſa, conuulſionem ex repletione pariunt.

Pauores infantibus accidere docuit Hip. 3. *Aph.* 24. Eos per ſomnum euenire teſtatur Auicenna, 3.1.*doct.* 5.*cap.* 13. §. *infantibus inſomnia accidunt terribilia per ſomnum, &c.* Cauſa in promptu eſt, quia ea nimia cibi abundantia: eáque non concocta in ventriculo, ſed corrupta, vitioſi, crudi, tetrique halitus ad cerebrũ elati vapores, ſomnia concitant, & phantaſmata; & ſic pueri pauentes conuulſione occupantur, quia diffuſi ſpiritus ob pauorẽ ſubitò ſubmerguntur, & ad intima corporis reuocantur, quorum motum muſculi verſus principia ſua ſequuntur. Ita luctus quando intentè fit, ea tantùm ratione, quòd per ipſum humores colliquantur, & in muſculos defluunt, conuulſionis cauſa cenſetur.

Curatio.

A*Ntequam ad curationem vtriuſque conuulſionis accedamus, dubitandum: *Vtrùm faciliùs ſuccurratur conuulſioni, orta ex inanitione, an ex repletione?* Hip. 2. *Aph.* 22. ſic ait: *Quicunque morbi ex repletione fiunt, curat vacuatio; & quicunque ex vacuatione, repletio, & aliorum contrarietas.* Sed diſſimilis eſt curatio; Nã difficiliùs curantur morbi ex inanitione, quàm ex repletione: In illis enim vires ſunt reſolutæ nimis, ſpiritus exhauſti, humidum primigenium abſumptum, & cùm multa alimenti appoſitione opus ſit, illud imbelles vires commutare nequeunt. Accedit, quòd per conniuentes vias, & occluſos præ ſiccitate meatus, alimentum diſtribui non poſſit, nec apponi. Et cùm humidum ad reparandas facultates optimum ſit, 2. *Aph.* 11. & *lib. de alimento, num. vlt.* hoc pigrum eſt, iners, & exiguæ actiuitatis, & ſiccitatem corrigere nequit: quod enim ſemel exſiccatum eſt, deinceps humectari nequit.

Neque obſtat, quòd in morbis ex repletione plura ſunt remouenda, morbus, & huius cauſa; in morbis verò ex inanitione ſolus morbus eſt profligandus. Nam hoc verum eſt, niſi in virtute ſit diſparitas, quæ cùm in conuulſione ex inanitione ſit debilior, opera nutritionis præſtare non poterit. Accedit, quòd humoris noxij euacuatio faciliùs perficitur à Medico & venæ ſectione, & expurgante medicamento, quàm nutritio, in morbis ex inanitione præcipuè intenta à natura, poſſit auxiliis ad id aptis promoueri.

Ergo conuulſio ex inanitione curatur aëre humido, victu ſimili, in qua ampliùs alimentis reſtaurantibus, quàm medicamentis pugnandum eſt, ſicut in febre hectica præſcribemus. Balneum prodeſt eximiè. Lactis potus eſt ſaluberrimus. Vnctiones externæ parti adhibitæ, quæ partes emolliant, & deperditam humiditatem faciant, ſunt vtiliſſimæ. Demum vita omnis, & auxilia, velut hecticis inſtituenda ſunt.

Con

Conuulſio ex repletione, eo modo quo paralyſis, curanda eſt. Quòd ſi fiat propter tumorem, eo curato euaneſcit. Si ex ictu ſcorpionis veneno ſi, pars icta amputanda, ex Galeno 3. *de loc.*7. vrenda, vel arctiſſimè deliganda, ne venenum in altas ſerpat corporis partes; vel parti calida attrahentia medicamenta admouenda; vel caro ſcorpionis loco puncto affricanda, docente Galeno, *lib. de theriac. ad Piſon.*16. Nam venenum externum à proprietate & ſimilitudine, internum foràs attrahere natum eſt.

Si ex flatu concitetur, vel refrigeratione torpida, ſtuporis ritu curanda eſt. Si ex æruginoſis vomitibus, clyſmatis, & purgationibus ex Rheo, & aliis cholagogis inſiſtendum. Si ex epoto veneno, alexiteria proſunt. Si ex luxatione oſſa luxata, in propriam ſedem reponenda: & ante hoc opus, mitigatoria & anodyna ſummè iuuant; horum enim ope, ab inflammatione præſeruatur pars. Si à vermibus originem ducat, eos enecantia, & expellentia ſatis ſunt. Si ab aliqua immodica vacuatione oriatur, ex totis viribus ſupprimi debet. Si ex vulnere contingat, quòd neruacea ſubſtantia ſit compuncta, aut eiuſdem partis inflammatio ſequatur, hæc in primis eſt prohibenda: Si aliter feceris, timor eſt ne ob cerebri conſenſum, febris, deliria ſuperueniant, & conuulſiones. Quare tunc tenuiſſimo victu vtendum eſt, ſanguis demendus, neruorum germina oleo calente lumbricorum fouenda. Si tamen ſymptomata intendantur, & laborans in vitæ periculum labatur, coactus neceſſitate neruum præſcindes. Si ex punctura nerui eueniat conuulſio, vulnus latius reddes, & dilatato foramine, oleum de terebinthina infundes, & vlcus ad cicatricem tardiùs perduces. Quòd ſi hæc non ſint ſatis, neruum, & tendinem etiam præſcindes. Dummodò in omni conuulſione ſemper in mitigando dolore ſis intentus, ne vires debilitentur, & humorum copia ad conuulſam partem confluat continuò.

OBSERVATIO.

Conuulſio, orta ex ſcabie intempeſtiuè ſuppreſſa, ea artificio reuerſa, ſanatur.

INeiderat iuuenis quidam in ſcabiem feram, qua cùm diutius premeretur immaniter; plurima, ex conſilio Medicorum, machinatus eſt auxilia, ſanguinis miſſionem, expurgantia pharmaca, balnea, & alia, quæ humorem aduſtum euacuarent, & foràs extruderent. Sed cùm iis nec tantillùm leuaretur, amici perſuaſu & monitis, vnguentum parat ex vnciis quatuor lithargyrij in oleo bene permixti, quo cùm ter totum corpus inungeret, ſubitò à fœda ſcabie omnino ſanus euaſit. Sed illi lætabundo, & ex toto (vt ſibi videbatur) perſanato, aliud contigit infortunium, nempe vrinæ ſuppreſſio, quam comitabãtur ſitis ingens, ardor in toto corpore ſenſatus, vigilia, angor, deſperatio, inſolita mœſtitia, febris lenta, & motus cõuulſiui in extremis partibus ex interuallis percepti. Medici, ex lithargyrio, quod extrà adhibitum rebantur eſſe venenum, tanquam ex primæua origine omnia hæc mala ſcaturire putantes, alexiteria offerunt, ipſúmque lethargyrium ad partes extimas euocare conantur, hypocauſtis, ſudorificis, balneis, frictionibus, ſed incaſſum: æger enim iis calidis medicamentis applicitis, aſſiduè ruebat in peius. Vocati alij, & admiſſi in conſilium. Hi non ex lithargyrio, quòd extrà appoſitum non eſt venenum, ex priſcorum mente, ſed ex humore, vi adſtrictoria medicamenti, ad principes & interiores ſedes conuerſo, & reſtagnante, eáſque inficiente labe dira, euenire, firmiter ſibi perſuaſere. Sic factum: Sanguinis miſſio, iterum adhibita, purgationes variæ celebratæ, quæ triſtem hunc humorem viſcera occupantem, per aluum excernerent. Multùm pro-

A fuit lactis ſerum medicatum fumaria, eius ſyrupo maiore, pulpa caſſiæ, myrobalanis Indis, rhéo, foliis ſennæ, epithymo, polypodio, floribus cordialibus. Vtilis fuit impoſitio hirudinum ſuper mariſcas, ſaphenæ ſectio imperata, cauteria cruribus affixa, cardiaca exhibita, quæ huius tetri humoris ſæuitiem domant. Adminiſtratum balneum. At cùm peruicax morbus iis non cederet auxiliis, neceſſe fuit ſuppreſſam vacuationem ad cutem reuocare. Picationes, ac frictiones, per ambitum corporis celebratæ. Affixæ cucurbitulæ. Ingreſſus eſt æger in fluuium vbi aderat hirudinum copia multa, quæ tenaciter cuti inhærentes largam in toto corpore hæmorrhagiam excitarunt. Sed cùm iis non cederet dirus affectus, iubeo vt cum ſcabioſo in eodem lecto B accumbat, quod conſilium tanti fuit momenti, vt per contagium repullulante ſcabie in corpore vniuerſo, & expellente natura ad cutem humorem noxium, poſt menſem à tantis malis liber euaſerit. Quos ergo ratio non iuuat, Medici induſtria ſanat.

CAPVT XII.

De Vertigine.

Definitio.

C AFfectus ille in quo res circumſpecta, cerebrum, & corpus patientis videntur circumuolui, *à* Græcis *Dinos*, à Latinis *Vertigo* appellatur: & *quando viſa non ſolùm videntur rotari, ſed viſus obtenebratur, &* homo cadit, aut vacillat, & niſi alicui rei inniteretur, in ſolum rueret, dicitur à Græcis tenebricoſa vertigo. Nomen fuit impoſitum à parte affecta, & à ſymptomate. Nam vertigo eſt affectus verticis, in quo caput vertitur. Hæc eſt cauſa, ob quam Gal. 3. *de loc. c.*8. eius definitionem omiſerit; ſatis enim indicat nomen, malum quoddam eſſe, in quo obtenebrationes, hebetudinéſque obuerſantur oculis, ac rotari omnia, & circumferri videntur.

Sed quæres: *Vtrùm Vertigo, & Scotomia, ſint paſſiones valde diuerſa?* Nam conſtat ex Galeno 4. *de rat. vict.*42. tunc fieri vertiginem, cùm imaginatur quiſpiam caput, D & circumſtantia in orbem moueri; ſcotomiam autem, quando tenebricoſa ſimul fit viſio. Ergo perperam Galenus 3. *de loc. cit.* affectiones has confudit, & vni addixit alterius affectus. Rurſus. Vertigo etiam clauſis oculis ingruit, & ſymptoma quoddam eſt deprauatæ imaginationis, indicantis moueri quieſcentia. Sed læſa, corruptáue imaginatio viſionem non interturbat, vt patet in phreniticis, & maniacis; neque in illa ſita eſt cauſa erroris in videndo. Inſufficienter igitur in vertiginis finitione iungitur tenebroſitas, hebetudóque viſus. Denique cur fiet error, & titubatio in viſu, ſi oculus conſtat, medium, & viſibile?

Dic: Aliquid ſupra vertiginem addit ſcotomia, viſus nempe obſcuritatem, & tenebras, ideóque non ſolùm E imaginationis, ſed & viſus ſimul dicitur ſymptoma; vertigo imaginationis ſolius: fiunt autem prout mali cauſa magis in capite, aut ſolùm reſidet, vel in oculos ſimul inclinat. Atqui in vertigine caput, & adſtantia circumagi duntaxat videntur; in ſcotomia ſimul cum capitis circumuerſione tenebricoſa fit viſio: vnde tenebricoſa appellatur vertigo, ab accidente nomen ſumens, quòd repentinas oculis tenebras ingerat, vt ait Aurelianus *lib.*1. *chronion, cap.*2.

Cùm verò tantam habeant coniunctionem inter ſe affectiones dictæ, nec in omnibus diſſideant, quandoque ſimul comprehenduntur, vt 3. *de loc. cit.* & 4. *Aph.* 17. Nonnunquam ſeparantur, vt 4. *acut. cit.* & ab Auicenna cum Barbaris. Nec verò cum quibuſdam putes, in ſcotomia, erroris in videndo, ſeu deprauatæ viſionis

cauſam in phantaſia locari: Cùm enim non in ea, ſed in oculo efficiatur viſio, ibidem vitium ſitum eſſe credendum, & in præcipua illius parte cryſtalloïde nimirum, vel quia animali ſpiritu illuſtratus non eſt, vel quia flatuoſus vapor inordinata motione præditus, ante eum obſeruatur, ac proinde deſtruitur nonnunquam repentè viſio, 4. *Aph. cit.* aliquando errat, & titubat.

Adde, Vertiginem tenebricoſam non ſolùm eſſe ſymptoma facultatis imaginatricis, ſed viſoriæ, & motricis, in qua imaginatio deprauata nō incipit à corrupta viſione: nam prior eſt, quia propter magnam noxam in cerebro perceptam, perterrita natura ſpiritū animalem retrahit ab inſtrumentis ſenſus, & motus. Deinde ſpiritus rectà viâ ſolent communicari, & ob ſpirituum motum inordinatum influxus impeditur.

Iunge, quòd ſpiritus & humores, turbulento & inæquali motu in his affectibus mouentur, vel in cauitatibus, aut venis, aut arteriis cerebri. Quare hic motus in cauſa eſt, vt rerum viſibilium ſpecies in ſpiritu receptæ repræſentenţur facultati imaginatrici, velut ſi emanarent à rebus quæ mouentur: Nam omne quod recipitur, per modum recipientis recipitur, & neceſſe eſt (vt inquit Auic.) ad hoc vt de re viſibili iudicium feratur, res viſas moueri, aut oculum, aut ſpiritum animalem: nam cùm ſentiens mouetur, mutantur oppoſita, ſicuti cùm mouentur ſenſata, ſentiens mutatur.

Cauſa.

CVm vertiginoſi ſine cauſa externa, aut ſi hominem rotare videant, aut in curru rotam circumuerſari, denique aut in aqua vorticem circumagi, ſtatim vertigine corripiantur, adeò vt nonnunquam concidant, præſertim ſi vel ſemel in orbem moueantur, manifeſtum videtur, huius affectus cauſam non aliam eſſe, quàm inæqualem quendam & inordinatum motum, tum humorum, tum ſpirituum in cerebro: id quod ratione, & ſanorum exemplo demonſtrat. Non aliunde ſiquidem illis accidit vertigo, vbi frequenter circumuerſantur, niſi quia cerebro in orbem motu, ſpiritu ſimul, & humores in cerebro vſque adeò agitantur, & inordinatè mouentur, vt nec hominem ſtare ſinant, nec externa apparere quieta, ſed ad ſimilem modum omnia videantur circumuolui.

Sed dubitabis: *Vtrùm inordinatus humorum, & ſpirituum motus, ſit vertiginis cauſa?* Et inſurges hoc modo: Spiritus in viſione nihil aliud eſt, quàm medium quoddam ſpecierum, ſeu imaginum ſuſceptiuum. Atqui medij agitatio & motus, non infert phantaſiam obiecti immoti, quaſi moueatur. Ergo cauſa propter quam viſa in vertigine circumferri creduntur, non eſt motio, & agitatio ſpirituum. Minor nota eſt, quoniam aliquando medius aër agitatus efficeret, vt res omnino quieta iudicaretur, cuius contrarium experimur, quantumuis ſpiret, & impetuoſe moueatur. Deinde, licèt homine in gyrum verſo, caput, & intra ipſum ſpiritus agitetur, homine tamen ipſo, & ſpiritu iam quieſcente, humores & ſpiritus firmantur, nec ampliùs circumuoluuntur. Atqui tunc temporis inuadit acceſſio vertiginoſa. Igitur illius cauſa non poteſt attribui humorum & ſpirituum motui.

Dic: cùm iudicium fiat de rebus, non ſolùm prout ipſæ ſunt, ſed ſecundùm modum quo recipiuntur, vt viſile iudicetur motum, perinde erit ipſum, atque videns moueri, quod & ex Ariſtotele conſtat. 3. *de anima* paſſim, & manifeſto experimento. Si enim quidpiam vno tantùm oculo ſpectemus, & eo repentè clauſo, altero inſpiciamus, ſalire dicitur illud, & ſitum mutare, propterea quòd mutatus eſt oculus videns. Sic & nauigantium oculis quieſcens litus creditur diſcedere, quia recedit viſus. Quoniam verò in vertigine ſpiritus

A viſorius, qui non medium in viſione, ſed agens eſt, & inſtrumentum, circumuoluitur, nihil mirum ſi viſa itidem in orbem ferri exiſtimentur.

Quare licèt agitato & commoto aëre, res immota non cenſentur moueri, non proinde ſequitur, ex motione ſpirituum imaginationem non induci motionis eius rei quæ ſentitur: nempe quoniam aër agens non eſt, ſed medium viſionis, ſpiritus è contra. Præterquam quòd etiam ex motione medij, res quieſcens moueri nonnunquam cenſetur, quia ſcilicet agitatione medij, fit vt à variis ſitibus ſpecies viſibilis ad oculos ferantur, quod cernere licet in iis qui tremulam aquam conſpiciunt, vt v.g. in nummo intra ipſam latente, qui moueri putatur immotus omnino exiſtēs, nempe quia mota ac

B agitata aquæ ſuperficie nummi ſpecies ad oculos rectà permeat, mutātur loca vnde viſorius radius progreditur. Cùm autem à variis diuerſiſque locis radius ad oculos fertur, in iiſdem etiam res locata exiſtimatur, atq; adeò moueri; ſiquidem ſine eo quòd moueatur, in locis diuerſis eſſe non poteſt; quinimò & continente moto creditur nonnunquam moueri obiectum, & aliunde procedere quàm procedat, ſi imago abſolutè intentionalis non ſit, ſed realis & corporea, vt ſoni, odoris, &c.

Quapropter licèt ſpiritus medium tantùm foret in viſione, cùm diuerſus ſit recipiendi modus in aëre, & ſpiritu, (ex hoc ſiquidem moto, à variis ſitibus ſpecies accedere videtur, ad cognoſcentem potentiam) cauſa eſſet, vt immota res iudicaretur moueri, atque adeò proxima & immediata Vertiginis, & ſine qua non: Licèt

C enim quieſcente iam homine, poſt motum in circuitu, nonnunquam inuadat hoc malum, adhuc tamē ſpiritus ipſi, & humores intra corpus agitantur, & in orbem voluuntur, adeò namq; inſtabilis eſt, fluxa, mobilis, & inconſtans illorum natura, vt concepto ſemel motionis initio, non ita facilè quieſcant & maneant, ſed vlteriùs moueri perſiſtant, vt Auicenna explicuit *loc. cit.* poſito exemplo in vaſe aquam continente commoto, ad cuius motum aqua intus contenta mouetur, & quieſcente vaſe ob eandem cauſam manet agitata.

Ex his conſtat, cauſam internā vertiginis eſſe inordinatū motum ſpirituum, præſertim ſi hi flatuoſi ſint, & halituoſi, quem generari à debilitate caloris innati probat Galenus, 4. *acut.* 42. *&* 3. *de cauſ. ſympt. cap.* 2. 5. *de*

D *halituoſis recrementis, &c.* De quo argumento plura diximus, *lib.* 3. *Hiſt. P.P. Med. in com. Hiſt.* 21. Cauſa externa multiplex eſt. Prima eſt motus corporis in gyrū, vt in choreis accidit, quia ad motum corporis, humores & ſpiritus mouentur, & accepto motionis impetu deinceps difficulter quieſcunt. Altera cauſa, eſt quando aliquis cadit ex alto, aut in corpore percutitur, tunc in vertiginem ſolet incidere: quemadmodum enim aqua percuſſa ſolet accidere motus tremulus, aut vndoſus, ſimili ratione, capite, aut toto animali percuſſo euenire ſolet, vt Auicenna inquit.

Vectio in curru, lectica, aut nauigio, eſt cauſa vertiginis, quia inæqualiter corpus mouent, ſurſum, deorſum, & ad latera. Inſpectio rerum, quæ circulariter, inæqualiter, aut impetu quodam mouentur, ſicut acci-

E dit intuentibus rotam molendini, curſus equorum, impetum aquarum fluentium, fluminum vortices. Cauſam attulit Auicenna, quia quādo aliquis res prædictas inſpicit attentè, earum rerum imaginatio in animo figitur, & facultas imaginatrix cogit facultatem naturalem inæqualiter mouere humores & ſpiritus; facultates enim naturales ad nutum illius ſolent operari.

Rogabis: *Vtrùm procatarctica cauſa poſſint vertiginem inducere*: & videtur quòd non, niſi internas, & antecedentes moueant, ac corpus realiter immutent. Sed rotarum, vorticis in aqua, & ſimilium circumuerſatio, nullam alterationem in corpore efficiunt, nec mouere queunt ſpiritus & humores. Ergo nec acceſſiones vertiginis acceſſere.

Dic:

Dic: Etiam motionem eorum quæ intra corpus ſunt, ſequitur acceſſio vertiginis, vbi rotarum acceſſionem conſpicimus. Sicut enim ad horridi turpíſque obiecti præſentiam, nauſea & vomitus conſequuntur; ad noxij & formidabilis conſpectum, ſpirituum ab externis ad interna motus, ob conceptum timorem in imaginatione: ſic ad rotæ viſum, rotationis imaginatio, ad hanc, humorum & ſpirituum circumuolutio, ex innata doctrina, qua naturales in corpore actiones imaginationi obſequuntur.

Verùm faciliùs Aëtius *tetrab. 1. ſerm. 2. cap. 7. Cùm quis, ait, intuetur id quod in gyrum voluitur, in gyrum ſimiliter oculos conuoluit*: (ſequitur enim videndi inſtrumentum, id cuius inſpectione tenetur) verſo autem oculo, ſpiritus facilè mobilis cùm ſit, voluitur vndique, & circummouetur, ſumptóque ex leui occaſione motionis principio, ob malum corporis habitum, & promptitudinem vertendi, non quieſcit, ſed progreditur in motu circulari, & inducitur vertigo.

Ex his cauſam intelliges, ob quam nauigantibus, & præſertim inſuetis nauſea moueatur: cùm enim montes, ſtirpes, terra, nubes, cælum illis agitari videantur, commouentur humores, & ſpiritus in corpore, excitatúrque vertigo, in qua quia caput afficitur, ventriculus, ob mutuum quem cum eo conſenſum habet, ad vomitum prouocatur; propter quod conſilium eſt nauigantibus, quandiu conſueti, & ſatis verſati non ſunt, ne mare ſpectent, & reliqua quæ illis moueri creduntur, quia corporis, & humorum motus ad vomitus, & deiectiones excitat. 4. *Aph.* 14. Deinde multus aquæ vapor inter reſpirandum attractus ventriculum adiens ſubuertit. Inſuper litoris, & maris fœtor, vnde prope oram ferè, & nauigationis initium, nauſeæ accidunt ac ſubuerſiones.

Species.

GAlenus *lib. 3. de loc. affectis, cap.* 8. *in fin.* duas aſſignat Vertiginis ſpecies, vnam cerebro propriam, cum ob inæqualem illius intemperiem fit inordinatus hic, & turbulentus ſpirituum motus. Per conſenſum alteram, ſcilicet vbi à ventriculi ore, inquietus ille, calidus, & vaporoſus ſpiritus ad cerebrum effertur. Vtramque autem proprijs indicijs aptè diſtinguit, & contra Archigenem concludit, etiam in ea quæ per conſenſum fit, affici cerebrum, quod ille inficiabatur.

Has ſpecies inter ſe diſtingues: Nam primariò laborante cerebro, præcedunt, & comitantur quæ læſionem cerebri oſtendunt, veluti ſenſuum læſio, capitis grauitas, & dolor, tinnitus aurium, propenſio ad ſomnum, & ferè non intermittit, & ex leuiſſima cauſa exacerbatur. Oculorum caligo, & tenebroſitas, olfactus guſtúſque imminutio, & denique vehemens pulſatio in anterioribus capitis arterijs perſentitur. Materiæ ſpeciem oſtendunt, quæ pituitam, bilem, melancholiam, aut ſanguinem redundare in cerebro ſignificant.

Vertigo per conſenſum cognoſcitur prædictorum ſignorum defectu. Si à toto corpore conſenſus fiat, vt accidit in febribus, & ex ſuppreſſa aliqua vacuatione conſueta, præſentia ſigna indicabunt, vrina tenuis eſt, & pauca, aluus dura, corpus torpet, & laſſitudine premitur ſpontanea. Ex ventriculo oriri teſtantur vomitus, cibi faſtidium, morſus ventriculi, deiecta appetentia, nauſea, cruditates, & flatus. Si ex vtero, præcedit vteri ſuffocatio, dolor, rugitus, menſium ſuppreſſio, vel minutio. Si ex iecore, vel ſplene, peculiaria cuiuſque membri aderunt ſymptomata.

Præſagium.

VErtigo, ſi recens eſt, & rara, periculo vacat; inueterata, & frequens, periculoſa, præſertim ſi fuerit te- A nebricoſa: Quare *6. de ſanit. cap.* 12. & *3. Aph.* 17. morbus magnus appellatur, & magnorum morborum prænuncia, vt furoris, melancholiæ, epilepſiæ, apoplexiæ: Cùm enim crebris acceſſionibus ægros fatiget, vehementem caloris, & virtutis imbecillitatem inducit, ex qua crudi, flatulenti, & craſſi humores generantur, qui prædicti morbi occaſionem præbent, & magis ſi vertigo tenebricoſa exiſtat, quam alicuius membri ſtupor, torpórve comitentur. Hip. *in Coacis* ſic inquit: *Quibuſcunque cephalalgia, & aurium tinnitus citra febrem, & tenebricoſa vertigo, & vocis tarditas, & manuum torpor, hos apoplecticos, vel epilepticos fore expecta.*

Auicenna *in fine capitis citati*, vertiginem ſolui ſuperueniente ſola aſſeuerat. Huius rei cauſa duplex exiſtit: Prima, quia humores & vapores, qui erant vertiginis cauſa, à ventriculis cerebri ad membranas, & partes B extimas transmutantur. Secunda, quia ad partem dolentem ſanguis confluit, & ſpiritus, ex quorum confluxu, incaleſcente cerebro, vapores reſoluuntur, qui vertigini materiam ſuppeditant.

Curatio.

VErtigo repetit per paroxyſmos, & quotannis, vêre & autumno ſolet inuadere, idcircò curationem expoſtulat, & præcautionem. Acceſſione præſente, animi & corporis quies imperanda. Æger in obſcuro loco reponendus. Brachiorum, & deinde crurum frictiones adminiſtrandæ. Vtendum eſt vinculis. Aluus ſtatim clyſtere exoneranda. Offerenda ſunt ea quæ roborant C vires, & humorum ſpirituúmque agitationem compeſcunt, veluti eſt Roſa, viola, Nenuphar, aqua roſacea cum aceto. Odorata calida fugienda, ſomnus omni ingenio conciliandus. Si fortè protrahatur acceſſio, magna remedia optima ſunt, & maximè ſi cerebrum per proprietatem laboret, de quorum genere ſunt clyſteres.

Verùm quia ſunt plura, quæ hoc diſſuadeant, agitandum: *Verùm in Vertigine tenebricoſa clyſteres à capite reuellere poſſint?* Nam Galenus *4. Aph.* 2. eos ad ſolam inteſtinorum vacuationem eſſe inuentos aſſeuerat, eò enim integris viribus pertingunt, & fortaſſe vacuant, quæ in craſſioribus inteſtinis ſunt infixa, 13. *Meth. cap.* 17. Quare ad excernenda ea quæ in ventre ſunt, D illos admittit, *6. epid. ſect. 2. com.* 33. Idcircò *6. de loc. cap.* 2. & *2. ad Glauc. cap.* In dyſenteria læſis humilioribus inteſtinis, ſolùm iis vtitur, ita vt quot ſunt inteſtinorum vitia, tot clyſteria paret.

Obſtant grauiſſima Galeni teſtimonia, quæ probant clyſterum vſu humores in capite, aliiſque diſtantiſſimis partibus poſſe vacuari. *Lib.* enim *2. ſec. loc. cap. 1. tit. de his quibus ab ſtomacho caput dolet*, ſic ait: *Laudaui autem vacuationem per clyſterem, non ſolùm propter euacuationem eorum, quæ inteſtinis continentur, ſed etiam ob reuulſionem eorum quæ ad caput feruntur*: Et *4. lib. cap.* 8. ad fluxiones oculorum validam ventris ſolutionem conducere aſſeuerat, ſiue per medicamentum purgans, ſiue per clyſteres: quos vniuerſalem vacuationem efficere docet, *in* E *art. medic. cap.* 99. & eleganter confirmat *lib. 6. ſecund. loc. cap.* 1. Quare hanc controuerſiam diſſolues, ſi dicas lenes clyſteres ſolùm primam corporis regionem vacuare poſſe; cæterùm fortes, ac validos, non ſolùm ex Meſaræo, & hepate, verùm ex diſtantiſſimis partibus attrahere, à priſcorum doctiſſimis eſſe exaratum.

Cucurbitulæ ſcapulis admotæ ſummopere præſtant. Et ſi fortè ab aliqua ſuppreſſa vacuatione Vertigo concitetur, vſitata excretio prouocanda. Quare ſanguinem mittere præſtat, præſeruationis, & reuulſionis cauſa à cruribus, maximè ſi mẽſtrua ſint ſuppreſſa, aut retentæ hæmorrhoïdes, vt *lib. de ſang. miſſ. cap.* 10. *&* 19. Galenus explicuit. Si verò ſanguinis vbertas vaporoſi adſit in capite, tunc cephalicæ ſectio remedio eſt, niſi ex flatu, aut

humorum frigidorum copia originem ducat, tunc enim ſanguinis miſſio vehementer nocet. Quando verò coniectura aſſeqnimur, in cerebro actem, & calidum ſanguinem redundare, tunc ea præcepto Galeni *3. de loc. cit.* & 13. *meth. cap. vlt.* ſecandæ ſunt arteriæ retrò aures, in temporibus, eligendáque ad ſectiouem eſt illa, quæ calidior eſt, eminentior, & magis pulſat. Solet enim hoc auxilium prodeſſe, quoniam tota arteria per tranſuerſum diſſecta, pars ſingula in ſe colligitur & contrahitur, vna ſurſum, altera deorſum coolcendit, rurſus intermedius locus cicatrice obducitur; vnde prohibetur aſcenſus calidi, vaporoſique ſpiritus, & humoris, ſanatúrque malum. Adde quòd propter ſectionem arteriarum, partes externæ inopia laborant, & ideò coguntur à partibus internis attrahere, & hoc modo redundantiam abſumunt. Commodam autem eſſe arteriotomiam in ægritudinibus plurimis ex Galeni mente explananimus, *lib. 2. Hiſt. Princ. Medic. in com. Hiſt.* 43. Si verò ab aliis humoribus, & partibus vertigo vel protopatica, vel idiopathica concitetur, tunc cætera ſunt peragenda, veluti *in cap. de Cephalalgia* latè prædiximus.

OBSERVATIO.

Vertigo admiranda, ex auris regione enata, cauterio ponè aures affixo, omnino curata.

QVadragenarius, ſuapte natura ingluuiei deditus, & vini potus amantiſſimus, in hac cóſuetudine triduum perſeuerans, nihil mali perſenſit. Ecce aduentante vere, vertigine tenebricoſa concuſſus, in publicum prodire recuſat. Me vocat, & vt cótra graue ſymptoma aliquod conſulerem auxilium, rogat. Clyſteres expurgantes impero, electuaria roborantia offero, quorum ope flatus diſſolui, humoréſque crudos vacuandos eſſe ſpero, iis adhibitis iu priſtinum rediit ſtatum. Poſt quindecim dies murmur perſenſit intra aurem dextrã, quod dolor, tinnitus, & ſurditas ſunt ſequuta, quibus cùm ſpatio trium horarum velut ſtupidus premeretur immaniter, ſubſequuta vertigine in ſolum concidit, qui pluribus reuellentibus auxiliis reſtitui non potuit, donec per eandem aurem effluxiſſet, ſpurcæ & purulentæ materiæ copia, quæ ſufficiens erat cochlear adimplere: & ſic leuatus à vertigine, ad ſe rediit. At cùm acceſſio rediret ferox hebdomadis ſingulis, & timor eſſet ne in apoplexiam incurreret, plura ex vacuantium, & roborantium claſſe, ſibi curauit facienda auxilia. Sudorifica ex Ebeno parata eſt expertus. In occipite permiſit ſibi fontanellam affigi. A quibus nullum fructum cùm perciperet, imò grauiùs & ferociùs ſymptomate tum infeſtaretur, ſuaſu Medicorum cædendas arterias in tẽpore dextro curauit, venas ſub lingua ſecuit candenti ferramento in pluribus partibus caput inuſſit: ſed omnia facta citra vtilitatem vllam. At cùm acceſſio ferè ſemper inciperet cum auris rugitu, & deſineret ad vacuationem ſordis per aurẽ emanãtis, caput per conſenſum ab aure laborare, mihi perſuaſi: ſícque cucurbitulã magnam ſæpius ſupra aurem impoſui, ſed citra leuamen vllũ. Cauſtica retrò aurem applicui, quorũ vi etſi ichores emanarent continuò, tamen affectus periculoſiùs ingraueſcebat. qui ſolùm fontanella excitata retrò aurem, profluente per eam vbertim ſanie multa, miraculi inſtar conquieuit: quã æger, impoſito cicere, vel pilula cerea, & admoto deſuper emplaſtro Diapalma conſeruabat.

CAPVT XIII.

Ophthalmia.

DE oculi fabrica plura diximus Laconicè, *lib. 6. Hiſt. PP. Med. in ſpicilegio anatomico, ſect. 3. in fin.*

A De viſus præſtantia ſat multa, *lib. 5. Hiſt. PP. Med. in com. Hiſt.* 9. Nunc pro coronide inquiro: *Verùm oculi inter omnes noſtri corporis partes, variis morborum generibus infeſtentur?* Cùm enim Galenus *lib. 1. de cauſ. ſympt. cap.* 2. ſymptomata recenſeret, quæ in ſenſuum actionibus conſiſtunt, in viſu exemplum magis dilucidè propoſuit, tanquam in magis nobili, & eo quidem qui p urium partium noxis eſt magis obuius. Nobilitas ſumitur tum ex obiecto, quod eſt lux, pulchritudo, & ornamentum omnis viſibilis creaturæ: tum ex modo operandi, per notionalem videlicet alterationem, quaſi alter intellectus: tum ex potentia, qua & remotiſſima diſcernit, & plures, quàm reliqui ſenſus, differentias rerum oſtendit.

B Multis, iiſque diuerſis ægritudinibus premuntur oculi noſtri, quia in arce poſiti, ex Ariſt. *lib. de ſenſu & ſenſili, cap.* 1. Quorum gratia caput fuiſſe creatum, fatetur Galenus 8. *de vſu part. cap.* 5. Licèt enim aures ſemper pateant, anfractibus tamen externæ auriculæ mirè tuentur. Cùm ergo oculi plurimis conſtent particulis actioni videndi inſeruientibus, vt ſunt ſeptem tunicæ, humores tres, duo nerui optici, ſex muſculi, palpebræ, quid mirum ſi ex hac partium oculos componentium varietate, auctores diuerſorum morborum myriades efformarint, quos Galenus ad præcipua capita *citato loc.* reducit.

Videndi ergo actio læditur, læſa facultate ſenſitrice; quæ per neruos mandatur ad oculos, in quibus fit viſio. Afficiuntur cerebrum, & nerui. Horum quodlibet,
C vt pars ſimilaris, afficitur ab intemperiebus octo. Vt pars inſtrumentalis, obſtructione, conſtipatione, tumore præter naturam. Vt ſimilis ſimul, & inſtrumentalis, continui ſolutione, quam cerebro accidere vita ſuperſtite, ſi vulnus ad cerebri ventriculos non accedat, 8. *de vſu part. cap.* 10. & 6. *Aph.* 18. exemplo pueri Smyrnei Galenus confirmat. Si verò ventriculi perforantur, actiones ceſſare omnino eſt neceſſe, & animal perit.

Primum videndi inſtrumentum eſt cryſtalloïdes, ſiue cryſtallinus, aut glacialis humor, qui, ſi ſpectemus ſuperiorem, inferiorem, & laterales partes, & in medio oculi: ſi verò conſideremus poſitiones antrorſum, & retrorſum, ita ad anteriorem deuiat, vt non ſit toti ocu-
D lo concentricus. Figuram habet lenticularem anteriùs, poſteriùs autem rotundam. Eſt vnicus; eſt pars ſimilaris, quamuis quatenus figuram certam requirit, diſſimilaris dici poſſit.

Vt pars ſimilaris, ab octo intemperiebus læditur: Licèt à ſiccitate, & eius concretione immodica glaucedo oriatur. Exſiccatur autem cryſtallinus, ob defectum albuginei, ex Gal. 10. *de vſu part. cap.* 6. Vt pars inſtrumentalis, dimouetur à ſua ſede, ob muſculorum oculum mouentium conuulſionem, aut paralyſim, ſtraboſitas ab Auicenna appellatur. Offenditur vt pars ſimilaris, & inſtrumentalis, continui ſolutione: Continui ſolutio, cæcitatem inducit.

Læditur etiam videndi actio, læſa aliqua ex his partibus, quæ primo inſtrumento inſeruiunt. Foramen
E vueæ eſt pupilla, ſic accipi video à Galeno, ab Auicenna, à Rhaſi, & ab omnibus magni nominis auctoribus. Galenus 1. *de cauſis ſympt. cap.* 2. quadrifariam à propria natura mutari aſſeuerat, auctum ſcilicet, imminutum, diuulſum, & ruptum; firmátque amplitudinem foraminis, ſeu pupillæ, ſemper viſui eſſe incommodam, quocunque tempore acciderit; imminutionem verò, ſeu anguſtiam non ſemper: Nam ſi natiua ſit, & in vtero contracta, acutiſſimi viſus occaſio erit; Si verò poſtea euenerit, cauſam morbificam arguet, & prauam viſionem efficiet, imò dilatatione magis nocet. Dilatatio, ſi à ſiccitate fiat, à parua ſiccitate fit: Si ab humiditate, fit ab abſceſſibus, qui Galeno auctore, non difficulter curantur. Vocatur hic affectus, *Mydriaſis*, quæ ſiue à

natiuitate

natiuitate, ſiue accidente eueniat, viſioni nocet, tum quia parum commodè tota pupilla ſpiritu animali impletur, ſed diſſipari cogitur: tum quia ſpecies meliùs contractæ repræſentant: tum quia radij viſuales, non bene in pupilla dilatata, cuſpidem per quam fit viſio, efficiunt. At anguſtia à ſiccitate, fit exſiccata omnino tunica, vnde tabes, ſeu phthiſis pupillæ appellatur. Ab humiditate fit, humido tunicæ ſubſtantiam occupante. Reliquorum duorum, diuulſionis inquam, ac ruptionis foraminis, quocunque tempore fiant, neutrum, notatu dignam viſui noxam affert, quod Galenus experientia ipſa comprobatum ſibi eſſe teſtatur: dicit enim ſe vidiſſe ex parua Rhagoïdis procidentia detortam pupillam, poſt quam cicatrice fuit incluſa, nec tamen hominis viſum fuiſſe impeditum.

At quæres: *Vtrùm amplitudo pupillæ perpetuò viſioni incommodet, anguſtia verò naturalis vtilis ſit?* Cùm ſpiritus animalis per opticos ad humorem cryſtallinum demandetur ad viſionem peragendam, fit vt pupillam paulò ampliorem redditam, ſiue à natura, ſiue ex accidenti, implere nequeat, ſed diſſipatus infirmiorem viſionem reddit; nam virtus vnita fortior eſt ſeipſa diſperſa. Hi conniuentibus oculis ferè omnia intuentur, & minora: Ne enim ſpiritus diffuſus à lumine externo diſſipetur contrahunt palpebras; contracta autem pupilla rerum ſpecies ſub minori angulo recipiuntur, & hoc modo omnia minora apparent, & ſic minutas literas ſcribunt, 31. *probl.* 8. Anguſtia verò natiua pupillæ viſum acuit; ſpiritus enim magis vnitur, & fortiùs operatur, Accidentaria verò ſemper noxia, quia prauos affectus ſequitur, nempe defectum albuginei, & magnam corrugationem vueæ, quæ viſioni eſt inutilis.

Vuea ſiue rhagoïdes, quòd acinum vuæ, à quo pedunculo fuit extractus, referat, dicitur: & choroïdes, quia chorij in modum vaſa tunicarum fulcit. Hanc corripiunt phlegmone, durities ſenſu carens, tenſio à multitudine humorum ſubiectorum pronata. Hæc curatu facilia ex Galeno. Vnitatis etiam diuiſione afficitur, ex vulnere, & vlcere. Diuiſio ſi ſit magna, duo incommoda accedent: Concidet vuea ſupra pupillam, & ſpiritus à cerebro ad pupillam totus non accedet, ſed per vulnus effluet. Si ſit parua, per ſe viſioni nocebit.

Humor albugineus, ſeu aqueus etiam plura damna patitur: In illo enim eueniunt ſymptomata, quæ ad ſubſtantiæ totius humoris motionem, colorîſque alterationem conſequuntur: quare Gal. *loc. cit. de cauſ. ſympt.* craſſitiei in albugineo varietates oſtendit. Prima eſt, quæ exactam viſionem impedit, cum ſcilicet hæc craſſities modica eſt. Secunda eſt illa, quæ aliquando totam pupillam occupat, & tunc lædit æqualiter viſum, aliquando verò occupat latus vnum pupillæ, & tunc altero latere exactè videt, cæterùm pauca. Tertia craſſities eſt illa, quæ ſolùm centrum pupillæ occupat, partibus circumiacentibus puris manentibus, & tunc res feneſtratæ apparent. Quarta, cùm diuulſa craſſities volitat, & tunc muſcæ volantes apparent. Quinta, quando craſſities in vna parte quieſcit, & tunc ante oculos varia ſimulacra apparent.

Vtrùm autem albuginei craſſities, & coloris alteratio viſionem peruertant? dubium eſt. Cauſa prioris craſſitiei hæc aſſignanda, quia cùm exactiſſima viſio dicatur ea, quæ acuta eſt, & in remotiſſima potens, quæque rei viſibilis cuncta diſtincta diſcernit, partes nimirum, formam, quantitatem, colorem, & id genus alia, rectiſſimè à Galeno dictum eſt, craſſiorem aquei humoris conſiſtentiam, exactam adimere viſionem. Nam quod ad viſilium diſtantiam pertinet, craſſities prædicti humoris efficit, vt neque ea quæ procul abſunt, neque propinqua cernantur, illa ob medij ineptitudinem, ſpirituúmque viſionem efficientium impuritatem ac craſſitiem. Conſtat autem humorem albugineum, medium eſſe; per hunc enim imagines eorum quæ videntur, ad cry-

A ſtalloïdem deferuntur, quem tenuem, lucidum, & ſplendidum eſſe oportet. Deinde ex prædicti humoris craſſitie, ſpiritus viſionem efficientes, craſſiores fiunt, quos puros, & lucidos eſſe oportet. Quæ autem propinqua ſunt videri nequeunt, quia cùm ſpecies rerum per aqueum humorem craſſum ad cryſtallinum ferantur, fit vt cryſtallinus à prædictarum rerum ſpeciebus debiliter alteretur.

Cauſa ſecundæ craſſitiei eſt, quia cùm viſio non fiat niſi per medium lucidum, & perſpicuum, ſicut ſuffuſio viſum omnino prohibet, ita humor aqueus craſſus admodum factus. Si verò craſſities latus vnum pupillæ occupet, non foramen totum, reliquo latere exactè videt, cæterùm pauca, & diuerſis temporibus: cauſa huius B eſt, quia viſionis conus redditus eſt anguſtior: Cùm enim res viſibiles per pyramides ad oculos perueniant, ſingulæque res ſingulas in oculo pyramides efforment, quarum baſis eſt res viſa, fit vt quò plures in oculo pyramides conueniant, eò plura vno intuitu videamus; quò verò pauciores, eò quoque pauciora. Cùm ergo craſſo corpore pupillam parte aliqua obſcurante, ea tantùm pupillæ pars, quæ huius corporis craſſi iniuriam non ſentit, ad pyramidum receptionem apta ſit, & hæc admodum ſit exigua, colligitur quòd anguſtiorem faciat, ſic vt plurium ſimul rerum imagines comprehendere non poſſit, ſed ſingulatim, ſingulas quaſque, & non vnico intuitu cernere queat.

Cauſam tertiæ addit Galenus, *loc. cit.* inquiens: *Non* C *quod in medio non cernitur, exciſum eſſe putat.* Cauſa quartæ, eſt motus humoris craſſi in prædicto humore exiſtentis. Vltimæ verò cauſa videtur eſſe, defectus diſtantiæ ſenſatæ rei ad ſenſorium. Deinde penuria, craſſitiéſque ſpirituum, ob quas cauſas vana ob oculos, & inania ſimulachra oberrare videntur; quod plurimùm iis qui à ſomno excitantur contingit, tunc enim plurimi, craſſíque vapores efferuntur ſurſum, varias imaginationes efficientes, præcipuè verò hoc accidit pueris, quia natura calidiſſimi, & humidiſſimi ſunt, ac ſomno longiſſimo vtuntur, cruditatibúſque ob voracitatem ſunt obnoxij.

Proſequitur deinde Galenus *loc. cit.* ea ſymptomata, quæ ad albuginei humoris coloris alterationem conſequuntur, dicens quòd ſi color eius fuerit immutatus, D & ad fuſcum inclinet, veluti per nebulam, aut fumum, hominem videre efficiet; ſi verò ad alium quendam colorem vergat, huius imaginem iis quæ videntur præbebit, talia enim apparent viſa, quale eſt medium per quod cernimus. Si inſpicientibus nobis per vitrum aliquo colore infectum, per id conſpecta, eodem eſſe colore prædita iudicantur. Cùm ergo aqueus humor ſit veluti internum viſionis medium, colore eius mutato, mutari quoque quæ per ipſum cernuntur omnia, eſt neceſſe.

Ob ſpirituum diuerſimodè alteratum, lædi etiam viſum, *citato loc.* Galenus explicuit: ſpiritus enim multus exactam viſionem efficit, quæ in dilucidè, & è longinquo minima diſcernendo, conſiſtit. Si verò ſpiritus ſit E paucus, ſed purus, quæ propè ſunt, exquiſitè diſcernit; quæ verò longiùs abſunt, non videt. Quòd ſi craſſus, ſeu nubilus ſimul, & multus fuerit, longiſſimè quidem videt, ſed non exquiſitè: quemadmodum ſi craſſus ſit, & exiguus, nec exquiſitè, nec longiſſimè videt.

Ex variis, abditioribúſque ſententiis, quibus artificioſiſſimus Galen. tam arduum caput, & obſcurum de cauſis ſymptomatum, in quo de viſu agitur, adornauit, hæc eſt præcipua, qua docet, & quærit: *Vtrùm ſpirituum copia ad longinquam viſionem vtilis ſit?* Et contra hanc doctrinam meritò quiſpiam inſurget. Primò, quia cauſa conſpiciendi remota, Ariſt. auctore, 5. *de generat. animal.* *cap.* 1. ſita eſt in ſitu oculi profundo, non in quantitate ſpirituum. Sic enim ait: *At vt procul cernatur, motúſque à longinquis viſilibus deueniat, cauſa ſitus eſt oculorum*

quæ enim oculis prominentibus ſunt, procul cernere nequeunt. Quæ contrà intus in cauo oculos habent poſitos, longè aſpicere poſſunt, quoniam motus in vaſtum non diſsipatur, ſed recte tramite meat. Argumentum eſt in ſtellis, quæ ex puteo etiam per diem apparent. Similiter ſolis eclipſes per oblongas pyramides papyraceas contemplantur.

Secundò. Si cauſa videndi remota, eſſet ſpiritus copia, ſequeretur ſenes meliùs videre propinqua, quàm remota. Conſequens eſt falſum. Ergo & antecedens. Probatur ſequela, quia in ſenibus ſpiritus eſt exiguus, Minor verò experientia comprobatur. Tertiò. Cauſa conſpiciendi remota in multi luminis externi interpoſitione conſiſtit, vt patet in ſenibus, qui vt melius videant, viſilia oculis admouent. Vltimò. Contra Galenum ſic argues, concedentem ſpirituum multum, & purum exactè, & procul videre, cùm tamen apud Ariſt. 5. *de generat. animal. cit.* duo illa genera acutè videndi nulli ſimul contingant.

Dic pro tutela Galeni, exactam viſionem pendere ex tribus, ex colore oculorum, ſitu, & ſpirituum conſtitutione. Ex colore quidem, optimus eſt caprinus, qualis eſt qui apparet in oculis caprarum, medius inter glaucum, & nigrum: Nam vt niger ob luminis interni inopiam non videt noctu; glaucus, ob copiam, interdiu: ita medius, ob luminis mediocritatem, vtrobique modicè, & ſufficienter videt, vt teſtantur priſci, qui de coloribus oculorum eleganter conſcripſerunt, inter quos palmam præripuere Plutarchus *lib. de coloribus*, Theophraſtus *eodem tit.* Ariſt. 2. *de anim.* & *lib. de ſenſu & ſenſili*. Auerrhoës *in com.* Aulus Gellius *lib. 2. noct. Atticar. cap. 26.* Hi enim de colorum ortu, cauſis, nomenclatura, ſignificationibus, definitione, diuiſione, & viribus, varia, ardua, & intricata ſatis literis commendarunt.

Ex ſitu, optimus eſt moderatus, non profundus, nec eminens: Ille enim etſi longinqua exactiùs videat, vt ex exemplis ſuprà allatis conſtat apertè, tamen quæcunque à lateribus ſunt, minùs perſpicit. At verò eminens, licèt ad lateralia viſilia magis extendatur, tamen remota minùs exactè videt. Quare ad viſionem præſtat moderatus ſitus, in neutro enim momentaneè peccat, quamuis ab extremis conſtitutionibus in ſingulis vincatur. Hoc modo ſymmetrum temperamentum ſi cum intemperatis conferatur, laudatur magis. Ex conſtitutione ſpirituum exacta viſio emanat; hi enim ſi ſint puri, & multi, perfectam viſionem efficiunt: nam multi remota, puri verò minima diiudicant, in quibus integra viſio conſiſtit.

Nec obſtat huic doctrinæ argumentum ab Ariſt. deſumptum: eo enim loco non docet omnes cauſas videndi remotas ſicut nec Gal. 1. *de cauſ. ſympt.* Eius enim inſtitutum eſt quærere, quæ ſequantur lapſum ſpirituum, & quonam modo ſpiritus viſorius viſionem imitari poſſit. At ſecundum dic, ſenes intra debitam diſtantiam meliùs videre remota propinquis: Cauſam tradit Ariſt. 31. *ſect. probl.* 25. qoia ſenes tantam habent in viſu imbecillitatem, vt videre nequeant, niſi conſtituant viſile in ea diſtantia, in qua radij ab ambobus oculis egredientes coëant: non coëunt autem, niſi paulò remotiùs res conſtituatur, ideóque videnda ab oculis ſeparant. Alij affirmant cauſam eſſe, quia ſenum ſpiritus craſſus, multo lumine accedente, à remotis attenuatur. Sed hi non ſatisfaciunt, quia oporteret ſenem poſt conſpectum remoti, facilè proſpicere proxima, attenuato iam & præparato ſpiritu, cuius tamen oppoſitum experimur.

Certior tamen videtur, quæ ex Galeno deducitur, nempe quòd ſenes lumine interno deſtituti, multo externo indigeant: quò autem res eſt remotior, eò magis illuminatur, ſcilicet non occluſa via luci. Ideò ſenes videnda non ſolùm modicè ab oculis ſemouent, ſed in eo ſitu conſtituunt, vt in eo incidant luminares radij, & ita eorum reflexio magis illuſtret oculum lumine defectum. Nec obſtat, ſi dicas in ſenibus paucum reperiri ſpiritum, qui ad videnda longinqua non ſufficit; nec enim abſolutè remota videre dicimus, ſed inter propinqua ea meliùs videre, quæ in ea diſtantia conſtituuntur, vt copioſum lumen intercedens appoſitè medium illuminet.

Ad tertium negandum eſt antecedens, ſi ſimpliciter, & abſolutè intelligatur: Nam, vt conſtat ex dictis, cauſa conſpiciendi remota, conſiſtit in multo ſpiritu, & ſitu oculi profundo: ſi autem ſenes viſilia oculis admouent, ex eo eſt, quia paucum lumen internum à lumine externo iuuatur. Cæterùm dubitabis, cur luſci è contra viſilia oculis admoueant? Dic ex eo euenire, quia cùm multo lumine interno abundent, copiam externi refugiunt, & ſic oculis viſilia adiungunt, vt obumbratum viſile minùs illuſtretur: Perpetuò enim moderantia luminis, conſtantis ex interno & externo, commoda atque vtilis eſt; immoderantia verò officit. Ad vltimum argumentum dic, Ariſt. ſenſum *loc. cit.* eſſe, duo illa cum à variis cauſis emanent, non ſemper conuenire: non negat tamen, poſſe in eodem animali reperiri, videlicet vbi vtriuſque cauſæ coïerint.

Cornea tunica etiam ſua patitur ſymptomata: hæc eadem eſt cum ſclirotica, & à craſſa cerebri membrana oritur. Sclirotica dicta ob duritiem, & craſſitiem quam habet, antequam ad iridem accedat: in ea verò parte, qua iridem tegit, cornu, quod lucernis accommodatur, deterſum & tenuatum refert, vnde Cornea. Symptomatum ergo cauſæ quæ in hac tunica eueniunt, ſunt numero ſex, vt *cit. loco de cauſ. ſympt.* retulit Galenus. Prima, vbi citra humoris affluxum ſubſtantia corneæ craſſeſcit. Secunda, vbi eadem ſubſtantia denſatur, porique eius anguſtantur, & tunc hebetudo viſus excitatur: Si craſſior ſit cornea quàm par eſt, *Amblyopiam* efficit. Denſitas ex cicatrice oritur, craſſities ex corrugatione, quæ valde ſenibus eſt familiaris: nam, vt legimus 10. *de vſu part.* 5. incidentibus aliis ſuper alias rugis, tunicáque ob eam cauſam duplicata, craſſitiémque acquiſititiam aſſumente, ſpiritúque pauciore affluente proportione, oculi valde ſenibus impediuntur.

Tertia, vbi redditur humidior, ſiue vt pars ſimilaris, quod accidit, quando humida laborat intemperie; ſiue inſtrumentalis, quod fit quando morbis ex fluxione natis opprimitur. Tunc non ſolùm hebetudo viſus concitatur, ſed æger quaſi per tenebras, aut nebulas, aut vaporem aliquem, aut fumum videt; humiditas enim corneæ ſplendorem impedit.

Quarta, ſi humores ad corneam affluentes, non multitudine, ſed colore peccent: tunc enim hallucinatio fit, quæ *Paroraſis* Græcè appellatur. Túmque pro coloris natura error in viſu reſpondet. Aliquando propter vulnus paruum contingit: Si enim notatu dignum ſit, aqueum humorem effundit, & cæcitas oritur, quæ immedicabilis eſt. Licèt enim Galenus viderit puerum ſtylo percuſſum, cui aqueus humor effluxit, & poſtea reſtaurato humore viſum recuperauit, hoc rarum, imò incredibile appellat. Accidit hoc malum interdum ictericis, non omnibus, ſed iis, quibus multa nimis atra bile cornea eſt madefacta. Fit etiam ſuggillatis, quibus propter contuſionem ſanguis è tenuibus venulis effunditur, & in guttulas quaſdam concreſcit, mox fit liuidus, poſtea nigreſcit: à Galeno, & Paulo dicitur *hypoſphagma*, ab Aëtio *hypopyon*, ſeu *hypophthalmion*, ab aliis dicitur macula rubea, ab Auic. *Altarfati*, ab aliquibus ſanguis mortuus.

Hypochyma, ſeu *ſuffuſio*, ſi ex ventriculi conſenſu fiat, agnoſcitur ex ſignis traditis à Galeno, 4. *de loc. cap.* 2. Quando ſcilicet corpuſcula volitantia ante oculos varia apparent, & moueri videntur: Græci, vt patet 1. *de cauſ. ſympt. cap.* 2. phantaſmata vocarunt: Latini, & Arabes, *Imagines*, de quibus diſertè, ni opinione aberro, propoſui

propoſui non indigna ſcitu, *lib. 5. Hiſt. Princip. Medic. in* A *com. Hiſt.* 8. Quod ſi citra corpora volantia impediatur viſus, tunc confirmata eſt magis, & inſtrumento indiget vt curetur. Hæc ab Arabibus dicitur *Aqua*, vulgò *Cataracta*.

Alius eſt affectus, à Græcis *Amauroſis* vocatus, à Barbaris dicitur *Gutta ſerena*: quando abſque manifeſta occaſione viſus deſtruitur, & illæſo apparente oculo, videndi actio aboletur omnino. Quod malum ferè aduenit ipſa vi viſiua, vel in ſe, vel ob inſtrumentum per quod ad cryſtalloïdem fertur, viſualem videlicet neruum, laborante: & in eo obſtructionem adeſſe neruorũ opticorum, firmat Galen. *lib. cit. de cauſ. ſympt. cap. cit.*

Vitreo humori ſua etiam inſunt mala: Cùm enim huius munus ſit præcipuum, vt cryſtallinum nutriat, B eúmque in ſua ſede confirmet, fit vt, ſi alimentum appoſitum, optimum non ſit, vel non ſufficiens, ſequatur viſionis impedimentum, imò cæcitas excitetur: Cryſtallinus enim proprio nutrimento orbatus ſicceſcit, & ſpiritus abſumit internos. Si verò alimentum ſit craſſum & turbidum, tunc cryſtallinus reprobo nutrimento nutritus, ſuas operationes corrumpit. Similiter contingit vitium propter complexum, quando videlicet hic humor eſt ita latus & amplus, vt maiorem partem cryſtallini occupet, quàm conueniat.

Tunica Aranea cryſtallino obducitur, húncque humorem ab aqueo diſterminat. Eſt lænis, ac ſubtiliſſima, ne radiorum viſualium exitum impedire poſſit. Quare ſi diſrumpitur, vitiatur viſio, quia confunditur cryſtal- C linus cum aqueo: at ſi craſſeſcit, & peruia non eſt, viſio hebetatur, quia imagines confusè repræſentantur. Fractionis cauſæ ſunt vulnera, contuſionea, & erodentes humores. Illam craſſam faciunt craſſi humores, aut vapores, qui firmiter impacti, eius perſpicuitatem obſcurant.

Adnata reliquis tunicis forinſecùs adnaſcitur: dicitur *coniunctiua*, quia oculum reliquis partibus coniungit. Non vniuerſum oculum complectitur, ſed lateribus corneæ adhærens, cùm ad iridem accedit, tenuitate ſua euaneſcit. Hæc non accedit ad pupillam: ſicque eius phlegmone non nocet viſioni, quippe cryſtalloïdi non opponitur; per accidens nocet, quatenus dolor, & calor humores attrahunt, quibus ſpiritus, & humores tum cryſtallinus, tum aqueus conturbantur. D

Quemadmodum 2. *ad Glauc. cap. 1. in princ.* duplex inflammatio à Galeno conſtituitur, altera ſicca, humida alia; ſic & Ophthalmia ſicca, dicitur *Xerophthalmia*; humida verò, propriè *Ophthalmia* nuncupatur. Hanc comitatur lachryma. Celſus lachrymæ pituitam addit: pro lachryma aquea humiditatem; pro pituita, craſſam palpebris adhærentem intelligit.

Per accidens verò huius tunicæ inflammatio viſionem lædit, & fit affectus vocatus *Taraxis*, factus à cauſa externa, vt puluere, & fumo pungente, oleo adhærente & inflammante, ſole humorem ad oculos ſtillante. Chemoſis eſt, cùm album oculi ſupra nigrum intumuit, vt nigro ſubſidente, & albo eminente, hiatus cuiuſdam ſimilitudo oriatur. Pterygium eſt tunicæ ad- E natæ neruoſa quædam excreſcentia, oriens ab alterutro oculi angulo, ſæpius à maiore ſiue interno, & rarò à minore, rariſſimè à ſuperna, infernáve parte, & ad pupillam accedens, eámque obtenebrans. Dicitur *vnguis*, ſiue *vngula*, quia, vt Celſus ait, humano vngui tunica fit ſimilis. Reliquos affectus qui apud auctores paſſim leguntur, ad prædictos facilè reduces, ne infinitus propemodum numerus lectorem obruat. Inter quos præcipuus eſt Ophthalmia, de cuius cauſis, ſignis, & prognoſi, ordinem Hiſtoriarum ſequentes, breuiter agemus.

Definitio.

OPhthalmia 4. *ſec. loc. cap. 2.* & *lib. de dif. morb. c. 13. eſt inflammatio tunicæ adnatæ.* Haly cum Arabibus dicit eſſe apoſtema coniunctiuæ: eámque tripliciter diuidit, quarum primam aſſerit eſſe ſine apoſtemate, intellige apparente, ex Auic. 3. 3. *cap. 7.* Apud hunc auctorem prima ſpecies eſt Ophthalmia non vera Latinis *conturbatio* vocatur, quam Paulus *lib. 3. cap. 22.* definit eſſe, *humiditatem cum calore, & rubore præter naturam*: Nam ad ſenſatam noxam ex cauſa externa, commotæ venæ expellunt nonnihil ſeri ſanguinei ad oculum. Neque obſtat, quòd aliquando ab humore frigido oriatur, quia pulmoniam ortam à pituita appellauit inflammationem, 4. *de cauſ. pulſ.* 12. & 15. Et phrenitis ab omni humore putrente coata, inflammatio appellatur ab ipſo, 2. *criſ.* 12. In hoc vitio oculum eſſe affectum, & præſertim tunicam adnatam, ad ſenſum liquet.

Cauſa.

EX plenitudine totius corporis, ob quam adnata ipſa tunica repleta diſtenditur, ex influentium humorum acrimonia, ac morſu, Ophthalmiam concitari, *cit. ſec. loc.* Galenus confirmat. Sed ferè fit à ſanguine, quia calidi humores magis fluunt, & magis penetrant in membranam, & in anguſtas venas pericranij. Accedit, quòd frigida excrementa magis pellat cerebrum per palatum. Quod enim poteſt obijci, bilem per aures, pituitam per palatum, melancholiam per oculos purgari, non eſt vndequaque verum: & etiamſi concedatur, illud de lippitudine, non autem de humore inflammante coniunctiuam, eſt intelligendum. Fit quandoque ex congeſtione citra defluxum, quia ex temperie vitiata oculi, ſanguis vitiatur adueniens, & oriuntur morbi, ſicut & febres, 2. *feb. vlt.* Deinde quæuis intemperies partis corrumpens alimentum, poteſt replere poros, & tumorem inducere. Si autẽ auctores priſci cauſam tumorum dixerunt eſſe defluxum, explica frequentiſſimam.

Signa.

HVmor ſuperabundans ex propria cuiuſque humoris natura, & ſignis, facilè dignoſcitur, vt ætate, regione, aëris conſtitutione, corporis temperamento, ratione victus, ſtudio. Demum ſi ſanguis exuperet, facies, & oculus rubent, venæ amplæ erunt, tumor grauia, materia fluens eſt benigna, non acris. Si pituita, color erit ſubalbidus, grauitas magna, calor minor, ſic etiam non vrget valde dolor. Si bilis, aut ichor bilioſus, dolor erit mordax, pungens, aderit in facie cum flauitie rubedo; lachrymæ paucæ, tenues, acres. Si ſanguis melancholicus, aderit grauitas cum offuſcatione, oculus erit maximè ſiccus. Si verò prædicta ſigna non adſint, & tamen dolor oculos exerceat, intumeſcant, & extendantur, adſit grauitas in capite, in auribus ſonitus, à flatu ſeu vapore diſtendente oriri hunc affectum, coniectabis.

Præſagium.

VTrùm *Ophthalmia ſit morbus contagioſus*? poteſt in dubium verti: Cùm enim morbus contagioſus, vt communicetur, requirat principium & ſeminarium, ídque vapor, ſeu fuligo putrida eſſe debeat, quæ ab oculis egreſſa, in aëre recepta oculos diſtantes inficit immediatè, vtpote molles, in ſuperficie conſtitutos, & nudos: & ſpiritus, vapórque exiens ſanam tunicam diſtantem penetrare nequeat, cùm dura ſit, ſolida, & denſa, fit vt Ophthalmia ad diſtans non poſſit communicari.

Pro contraria parte, eſt auctoritas Galeni *lib. 1. feb. cap. 2. §. Sicuti & quòd peſtilenti morbo laborantium conuerſatio periculoſa, ne inde contagium contrahatur,*

quemadmodum ex ſcabie, & lippitudine, &c. Probat 4. *de dif. pulſ. cap.* 1. §. *Sed vt pſora, & lippitudine, qui propiùs accedunt, quidam corripiuntur, &c.* Eſt ergo hic affectus contagioſus, magis autem aſpicienti, & adhuc magis inſueto videre Ophthalmicos. Cauſa primi: nam legere literas ex atramento, plus nocet oculis, quàm habere illas præſentes, & intueri in lucem aërem luminoſum, vel ſolem; quæ experimenta magis conſonant ſententiæ Galeni, quòd illuminatio prodiens ab oculis videntis trahit ad oculos aſpicientis multos vapores rei conſpectæ, ſicut & radius ſolaris plures atomos. Cauſa ſecundi, quia diſſuetudo videndi Ophthalmicos, inducit timorem, ex quo oculus deſtitutus ſpiritu, periclitatur, & ita læditur à vapore Ophthalmici. Quare non erit mirandum, ſi oculi, humidi, molles, mobiliſſimi, & ſic maximè patibiles, contagium ſuſcipiant facilè ab oculis affectis: quæ eſt cauſa, vt oculus hanc affectionem citiſſimè contrahat, apud Ariſt. 7. *ſect. probl. vlt.* & Alexand. 1. *probl.* 35. Nec coniunctiuæ durities eſt impedimento, quominùs ſpiritus infectus poſſit communicari, cum ſit tenuiſſimus, & ocyſſimè permeet.

Aduertendum deinde, Ophthalmiam in frigido tempore, vel regione rariùs incidere, ægriùs ſanari: Nam vniuerſaliter 3. *prob.* 25. & 28. infrequenter ægrotamus hyeme, ob robur virtutis, & exercitia: particulariter autem ex morbis rheumaticis, rariſſimè, quia humores concreti per anguſtos meatus fluunt difficulter. Ægriùs autem ſanantur hyemales morbi: quia magnitudo cauſæ maior eſt, ſicut in Athletis, & validis hominibus, maximè morbi ſoluendi per reſolutionem, vt Ophthalmia.

Humida Ophthalmia eſt breuior ſicca. Orta à cauſa externa, minùs periculoſa, quàm quæ fit ab interna. Hoc ſignificauit Auic. 3. 3. *tract.* 1. *cap.* 7. §. *Si initium Ophthalmiæ erit ex velaminibus intrinſecis, cura eſt difficilis. Omnis ægritudo quæ fit per communitatem velaminum exteriorum, cura eſt magis ſalua, &c.* Lippa ſtatim in principio, cruditatis ſignum eſt, & diuturnam lippitudinem fore ſignificat. Ophthalmia eſt velocioris ſtatus, in qua lachrymæ magis currunt, & quæ acutiorem habent mordicationem, & Aëtio *tetrab.* 2. *ſerm.* 1. *cap.* 1. Prominentes oculi, ſicut magis à fumo læduntur, 31. *prob.* 5. ita faciliùs replentur ab humiditate. Demum lege Cornelium Celſum, *lib.* 6. *cap.* 6. qui plurima proponit ſigna, quibus & futuros euentus intelligere, & prædicere poſſimus.

Curatio.

AEr ſit obſcurus, ex Celſo *loc. cit.* dum ſic ait: *Ergo primo die loco obſcuro cubare debet, ſic vt à ſermone quoque abſtineat, &c.* Et priùs propoſuit Gal. *lib. de medic. facilè probabilibus, cap.* 10. §. *Fugiant omnes acres odores, puluerem, fumum, ſplendorem tam lampadis, quàm ſolis.* Subſcribit Rhaſis 2. *contin. tract.* 2 *cap.* 2. §. *Sit domus ad tenebroſitatem declinans, &c.* Præſtat autem ne contorſio dolorem moueat, vt lectus ipſe paretur ſublimior parti ſuperiori.

Controuerſiola poteſt agitari breuiter: *Vtrùm in Ophthalmia ſupinus decubitus ſit præſtantior?* Nam Rhaſis 2. *contin. cap. proprio de Ophthalmia*, laudat figuram cubantis ſupra læſum oculum: & 9. *ad Almanſ. cap. proprio*, ſupra ſanum dicit eſſe præſtantem. Ieſu Haly *eodem cap.* ſupinum extollit. Hos auctores hoc modo concilia. Fluente humore primi duo accubitus meliores ſunt: contrarium enim eſt poſterius anteriori; ſicut & dextrum ſiniſtro. Sed vtilior eſt ſuper dorſum, quoniam facilè tranſit morbus ad oculum ſanum. Ceſſante autem fluxu meliùs paratur coctio ex accubitu ſupra oculum ægrum.

Maior difficultas eſt: *Vtrùm raſio aut tonſio pilorum* A *conferat Ophthalmicis?* In huius enim dubij enodatione video priſcos inter ſe aduerſos. Galenus enim *lib.* 11. *de vſu part. cap.* 14. ſic ait: *Non enim capilli conueniunt itidem viro, puero, & ſeni, neque etiam mulieri, neque æſtate, aut hyeme, neque in loco calido, aut frigido, quemadmodum neque ei, qui Ophthalmia aut capite alioqui laborauit, &c.* Quare ex ſententia Galeni, hoc affectu laborantibus pili non conueniunt; ſed tondantur oportet, ex voto Auic. 3. 3. *tract.* 1. *cap.* 9. dum ſic ait: *Et expedit, ne pili permittantur prolongari, quoniam valde ſunt nociui Ophthalmiæ.* Subſcribit Rhaſius *lib.* 2. *contin. cap.* 1. quia pilorum exciſio humiditates exſiccat, eæ enim in pilorum nutrimentum attrahuntur: & fuliginoſi vapores à ſiccis excrementis elati, qui pilis materiam B præſtant, exhalant, & ad cutem auocantur, 1. *de temp. cap.* 5. §. *Si igitur quod transfluit, &c.* Experientia enim conſtat, pilos, & vngues, qui ſæpius reſecantur, in maiorem magnitudinem accreſcere, & euadere corpulentiores, feſtinante natura reſarcire quod abſciſſum eſt. Ergo pilos genitos ex ſola neceſſitate materiæ redundantis, ſatius eſt attonderi ad ſanitatem oculorum, ſiquidem vapores aduſti retenti intra membranas, per continuitatem membranarum ſtatim labuntur in oculos.

Ex aduerſa parte obſtat auctoritas Auic. 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 6. *in fin.* dum ſic ait: *Et raſio capitis eſt ex eis, quæ inſpiſſant cutem eius: quare reuertuntur vapores, & fit fortis febris*, & 2. 4. *tract.* 1. *cap.* 101. *in fin. de regimine conualeſcentis*, ſic inquit: *Et abraſio cum nouacula nocet* C *ei, propter illud cuius narratio præceſſit.* Quare in febribus, & in morbis oculorũ non conuenit abraſio capitis: primò, quia ratione frigoris accedentis ad cutem, & ferri cum quo fit raſio, & frictionis aſperæ fit obſtructio, & denſata cute prohibetur caput ventilari, & vapores acres retinentur, qui caput, cerebrum, & oculos inflammant. Secundò, in raſione fit leuis dolor, & huius ratione humorum attractio ad partes ſuperas.

Dic, quòd pili in morbis capitis, & oculorum abraduntur in multos vſus. Primus eſt ille celebris apud Medicos, vt meliùs applicentur, & penetrent medicamenta; nam pili has operationes impediunt. Hunc edocuit Galenus 13. *meth. cap.* 22. *ad princip.* Dum enim modum proponit, quo medicamenta capiti, aut D oculis ſunt apponenda, ſic ait: *Commodius autem etiam fuerit, ſi & cum infrictione id facias, aut tonſis capillis, aut planè abraſis, &c.* Firmat, & interpretatur Auic. 1. 3. *tract.* 2. *cap.* 10. §. *Si autem vis vti epithematibus, & emplaſtris, & ægritudo eſt fortis temporalis, calida, ſiue frigida, oportet vt caput radatur: Illud enim eſt magis iuuatiuum, ad hoc vt medicinæ virtus in ipſum penetret.* Quapropter etſi corpus tunc ſit impurum, & ex raſione confluxus humorum ad caput, & oculos ſit verendus, tamen in phrenitide, aliiſque capitis affectibus, vel etiam in initio, ob maius periculum euitandum, ob cauſam dictam eſt exercenda, quia vtilitas maior eſt quàm noxa. In Ophthalmia, in fine, iam depoſita plenitudine, & vniuerſalibus auxiliis adminiſtratis, vtilis eſt tonſio, quæ ſi non iuuet, raſio exequenda. In E initio verò præſtat aliquando eam conſulere ægris, ſi ij aſſueuerint frequenter pilos remouere. Quare cùm conſuetudo ſit ſeruanda, eos prolongari non permittemus, alioqui increſcet morbus, & dolor capitis opprimet vehementiùs. Ad argumenta verò ex dictis facilis eſt reſponſio.

Ab aëre, luce, & cæteris externis iniuriis tutantur oculi, impoſito ante ipſos panno aliquo, vulgares ſericum admonent. Sed quo colore debeat eſſe præditum, in quæſtionem trahunt, quam nos hoc loco refricare conſultum iudicamus. *Vtrùm oculus mediis coloribus recreetur?* Medios colores, præſertim cæruleum, & viridem oculis eſſe iucundiſſimos, apud Philoſophos, & Medicos ratum eſt.

Ex

Et flauo, cæruleóque mixtus viror, omnium eſt colorum longè grauiſſimus, quòd excluſio pernicioſo rubore, è duobus tantùm conſurgat, quorum neuter viſui aduerſetur. Hic planè ad voluptatem datus videtur, vt illo ſeſe homines oblectent, atque oculos paſcant. Quamobrem herbæ, & plantæ, quas præcipuè oblectamenti cauſa, naturæ auctor inſtituit, iucundiſſimo virore perfuſæ conſpiciuntur. Hinc Philoſophus *ſect.31. probl.20.* teſtatur, cùm cæteras intuemur res, viſum fatiſcere, reddíque deteriorem, cùm verò virides, & herbeſcentes inſpicimus, vt olera, & gramina, & alia his ſimilia, recreari, melioremque euadere.

Obſeruauit hoc Plinius *lib.37. cap.5.* vbi de ſmaragdina viriditate. *Nullius*, inquit, *coloris aſpectus iucundior eſt: nam herbas quoque virentes, frondéſque auidè ſpectamus: ſmaragdos verò tantò libentiùs, quoniam nihil omnino viridius comparatum illis viret. Præterea ſoli gemmarum contuitu oculos implent, nec ſatiant. Quin & ab intentione alia obſcurata, aſpectu ſmaragdi recreatur acies: ſcalpentibúſque gemmas non alia gratior oculorum refectio eſt, ita viridi lenitate laſſitudinem mulcent.* Hinc fit vt non citra rationem Medici rerum virentium aſpectum ad viſus conſulant recreationem.

Flauus præterea, ac cæruleus color ſuapte vi aſpectum attemperant, quod Galenus in primis teſtatur, *lib.10. de vſu part. cap.3.* exemplo illorum, qui in albis coriis depingunt, à quibus viſus offendi ſolet: *Hi enim*, inquit, *colores fuſcos, & cæruleos iuxtà ponunt, in quos dum ſubinde oculos conuertunt, recreantur, & à labore, ac fatigatione releuantur.* Et ſanè tanta illa iucunditas, qua perfruimur, dum cœlum intuemur, vt illuc ad ſui aſpectum, & contemplationem nos alliciat, argumento eſt eſſe cyaneum, vel cæruleum inter ſuauiſſimos colores reponendum.

Huius quæſiti cauſam aſſignat Ariſt.31. *probl.20*, quòd hi colores modicè ſe conſpectui offerant. Dic tu hoc modo. Omnis ſenſus iuuatur ab iis, quæ ipſius temperiem, ac commoderationem tuentur, atque eiuſdem ſubſtantiæ ſunt familiaria; à contrariis autem læditur. Quare meritò cæruleus color eſt oculis iucundiſſimus, vt qui ſuo iucundo occurſu, & temperata natura viſum demulcet. Eſſe autem eundem colorem temperatum, ex eo patet, quia ex contrariis & extremis, rectè, inuicémque temperatis, & commixtis conſurgit, vt colligitur ex Platon. *in Tim.* Ob eandem cauſam viridis color viſum recreat: nam hic color, ex fului, & nigri mixtura conflatur.

Sed age deinde, & quære: *Vtrùm oculus extremis coloribus lædatur?* Extremos duos colores, album, atque atrum, Philoſophi omnes cum Plat. *in Tim.* oculis aduerſari ſunt concordes. Album autem aſpectui officere, omnium experientia eſt compertum: & Galenus *10. de vſu part. cap.3.* illuſtribus exemplis confirmat militum, in primis Xenophontis, qui per multam niuem iter facientes, non leuem iacturam oculorum acceperunt: Deinde illorum, qui à Dionyſio Siciliæ Tyranno, ex obſcuriſſimo carcere in ſplendidiſſimam domum calce illitam, & læuigatam adducti, ſubitò occæcati fuerunt, minimè ferentes repentinum luminis, atque exquiſiti candoris occurſum.

Hoc etiam confirmatur exemplo illorum, qui explicatis oculis fixiùs eclipſin ſolis intueri conati, viſu ſunt destituti. Et ob eam cauſam ſi quis oculis inconniuentibus velit intueri, oculos eum celeriter amiſſurum pronunciat ibidem Galenus, addens Ophthalmia laborantes luce redargui, ac lædi. Et *lib. de ſubfig. empir. cap.5.* monet, album, & ſplendidum colorem lippientibus ſummè aduerſati. Præterea qui ad accenſas fornaces opus faciunt, quales ſunt qui ferrum cudunt, aut vitra conflant, aut metalla ſecernunt, plurimùm viſu hebetantur, ob continuum ignei fulgoris aſpectum, qui poſt aliquot annorum ſpatium, organum quoque

A ipſum, inſitámque organo facultatem peſſundat. Quod ita eſſe, Albertus Magnus *lib.2. de anim. tract.3. cap.23.* etiam aliis exemplis demonſtrat.

Quo autem modo albedo viſum diſgreget, hæſitarunt multi. Ariſt. *lib.10. Meth. tex.23.* ita definit, vt candor ſit color diſgregans viſum. Diſgregare autem viſum, nihil aliud eſt, quàm diſſipare ſpiritus viſorios, qui ad pupillam à cerebro confluunt; quæ diſſipatio tunc accidit, cùm lux, vel intenſus color internas oculi partes occupat. Oportet enim cauum oculi, quod choroide, & vueâ continetur, omni tum lumine, tum colore liberum eſſe, vt ſenſus vigeat, & ritè proprio munere defungatur; nam ſi lumine, vel colore pars illa oculi præter naturæ modum ſit affecta, omnia B confuſa quadam luce, vel tenui colore reſperſa conſpiciuntur.

Quare autem appulſu obiecti valde candidi, & lucidi, hanc viſus diſſipationem patiamur: Ariſtot. *2. de anim. tex.123.* refert hunc effectum in ſenſibilem exuperationem ſuperantem vires. Ex quo fit, vt ratio inſtrumenti diſſoluatur, non ſecus atque concentus, nimia fidium intenſione. Apta enim organi compoſitio, quam propria functio poſtulat, non ſolùm in figura idonea, ſed etiam in exquiſita quadam primarum, ſecundarúmque qualitatum ſymmetria, ac moderatione, quam inſtrumenti rationem appellat Philoſophus, conſiſtit. Hanc verò cùm excellens ſenſibile penitus, aut ex parte labefactet, fit vt facultas ipſa organo inſi- C dens pariter vitietur: eandem cauſam innuit ipſe Philoſophus *31. ſect. probl.20.*

Alij Ariſt. interpretes ſic ratiocinantur, docéntque eam diſgregationem effici à luce, interuentu caloris, cuius illa eſt parens: Itémque ſuo modo à candore, qui ad lucem propè accedit: Exiſtimandum enim eſt, facta in centrum viſus radiorum collectione per infractionem, quæ accidit in humore aqueo, calorem quendam excitari, qui ſpiritus animales diſſipet, & cryſtalloïdis ſubſtantiam exſugat.

Albertus Magnus *lib.2. de anim. tract.3. cap.23* Sic philoſophatur: Lux, inquit, ſolis fortiſſima ſuper oculum ſphæricum, & politum, multas facit radiorum reflexiones ad medium oculi, vbi eſt humor glacialis, in D quo ſigillantur formæ viſibilium; & reflexio illa calefacit, & diſſoluit humorem illum, & fortè conſumit, vel fortè fluere facit humidum alienum diſſolutum circa oculum, & tunc generat maculam in oculo, vel aliud impedimentum viſus inducit; & hæc eſt cauſa, quare lacrymantur oculi, quando aliquis excellens lucidum circumſpexerit.

Cùm verò contrariorum contraria ſit ratio, ſi candor viſum diſgregat, vtique illum nigredo colliget, quod docent Plato, & Ariſt. *loc. prædictis.* Nihilominùs, vt rectè notauit Albertus *lib.2. de anim. tract.4. cap.9.* etiam ſuo modo officit aſpectui nigror, quatenus longiore eius intuitu ſpiritus ſeſe in intima abdunt, ac nimia frigiditate partes oculi coguntur, & conſtipantur. Hanc E ob cauſam quoſdam videmus, obſcuro carcere, vel pauco temporis interuallo detentos, tantam oculorum contrahere hebetudinem, vt vix quidquam perſpiciant.

Si verò interroges: *Vtrùm excellens albedo, aut nigredo ampliùs viſui officiat?* Reſponde cum Galeno, album magis infeſtare nigro: quia album, ſeu ſplendidum tenui ſubſtantia conſtat, atque ad agendum eſt maximè idoneum, nigrum contra, craſſiori, ideóque ad agendum minùs habile. Ob hanc cauſam Sol, (non obſtante, quòd ſubſtantiæ familiaritate viſui reſpondeat, ac illi cognatus ſit) propter tenuiorem ſuam eſſentiam, & actionis vehementiam, celerem noxam viſui infert: nam breuiſſimo tempore à Solis ſplendore viſus offenditur, adeò vt ab eo viſum diſſipari contingat, vt citatis exemplis probauimus *ſuprà*: Candoris

enim, & lucis excellentis, ob naturæ ſimilitudinem, eadem ad liberandum viſum ſunt incommoda. Non ſic autem ſe res habet in tenebris, in iis namque quēpiam diutius verſari contingit, priuſquam patem noxam vſui inferant: ſenſim enim & paulatiin, craſſior, atque obſcutior viſus ab eis redditus extinguitur. Hnc fit vt albedo inſignis per ſe, nigredu per aiccidens officiat.

Ar ne quid de colotibus viſui moleſtis, relinquatur indeciſum, etiam dubitandum: *Vtrùm ruber color oculum inflammet?* Dic, quòd intuitu rerum rubrsrūm ſanguis agitatur, commouetur, & furit: quare ſpuentibus ſanguinē noxium eſt res rubras intueri, ſicur commodum iis qui exanthemstis laborant. Exemplo ſunt animalia, quæ poſiro illis ad oculos puniceo colore efferātur, & in rabiem veluti agūtur, vt firmat Plutarchus *lib. de coniugalibus praceptis, ad finem.* Sed cur hæc inſpectio mouet ſanguinem sd eateriora, vt Auic. notat 1. 2. *doct.* 4. *cap.* 2 *in fin.* §. *Sanguinem enim mouet, res intueri rubras: quapropter probibemus, illum ex cuius naribus ſanguis fluit, res ſplendorem habentes rubeum aſpicere, &c.* Dic, ſimilia attrahere ſimilia niſi impediantur: quare cùm res fulgidæ, & rubræ ſint ſplendidæ, & ſpiritus ſint de natura lucis, mouentur ad ipſas; ad quorum motum, ſanguinis motus conſequitur. Solue ſecundo, quia imaginatio mouet ſanguinem, facítque illum fluxilem ad obiectum placidum. Si verò quæras, num ſpecies in snima, imaginatio, vel affectiu, aut actus poſſit eſſe cauſa realis permutationis in corpore? Dic quòd ſic, in eodem indiuiduo, vt docet Galen. hiſtoria *lib. de theriac. ad Piſon. c.* 14. non tamen in alio corpore, vt opinatur Auic. 6. *de anim. part.* 4. *cap.* 4. dicit enim quòd forma corroboratur in anima, & patitur ab ipſa forma ipſius materia, & ideò qui credit ſe conualeſcere, conualeſcit, & qui ægrotare, ægrotat; adeo quòd etiā in corpore alieno aliquando operatur anima, ſicut in propriu, vt eſt operatio faſcinantis, quia animæ nobili obedit quælibet materia mundi: inde fit vt nonnullos Medicos vocemus fortunatos, alios infortunatos. Hæc tamen opinio eſt difficilis, quia anima vnius corporis non habet communicationem cum anima alterius. Secundò, quia corporum cœleſtium cùm ſint nobiliſſimæ formæ, materiam inferiorem non immutant, niſi intercedente actione corporea. Igitur multò minùs anima noſtra ſola imsginatione corpus alienum immutabit. Ergo his de cauſis color ruber obeſt ophhalmicis, & iis qui faciei eryſipelate, vel reiectione per os ernenta laborant. Hoc enim colore conſpecto, cernentis ſanguis, calidiſſimis, iiſque tenuiſſimis delaris ſpiritibus ſtatim accurrit, igneſcitque, & oculorum, facieique inflammationes exaſperantur.

Cibus in Opthalmicis non ſit craſſus, difficilis coctionis, & diſtributionis, minimè caput tētet, minuatur in cœna; vnicum enim malum habet magna cœna, quòd nocet oculis. Dubitabis circa victum: *Vtrùm acida, & dulcia in huius affectus curatione reprobanda*, vt acetum, mala punica, ſyrupus acetoſus, cotoneorum ſuccus, & his ſimilia. Hæc reprobantur à Meſuē, & Auicēna 3. 3. *tract.* 1. *cap.* 9. *in princip.* §. *Canon communis in regimine ophthalmiæ materialis, & reliquarum ægritudinum oculi materialium, eſt minoratio cibi, & alienatio omnis vaporoſi, & alienatio comeſtionis acetoſi, ſalſi, & acuti, &c.* Probantur à Rhaſi *loc. cit.* & Ieſu Haly *cap. de ophthalmia.* Concilia hoc modo. Valde acida copioſè aſſumpta, noxia ſunt, quia mordent membrum valde ſenſile, membranáſque: Parcè ſumpta proſunt, ſua enim modica adſtrictione, humores, & vapores reprimunt, ne ad caput conuolent. Dulcia vitanda, ex conſilio Rhaſis, *lib.* 9. *ad Almanſ.* eo nomine, quòd calidum humorem, ac proinde euaporantem gignant. Num autem bilem magis, quàm ſanguinem? Rhaſis 4. *diuiſionum*, inter cauſas phrenitidis ſanguineæ, eſum dulcium proponit.

A Ergo dulcia, craſſa, in corpore modici caloris ſanguinem gignunt, dactyli, caricæ, paſſulæ; dulcia autem tenuia in valido calore, bilem.

Potus ſit aqua ex Paulo *loc. cit.* eàque æſtuante capite, hordeo decocta. Vinum reprobum in initio, vigente plenitudine; nam vapore ſuo caput tentat, replet, & inflammat. Si verò frigidiuſculus ſit humor, & craſſus, ægérque in declinatione ſit conſtitutus, & eius potui aſſuetus, à quo æger non lædatur, tunc vini potus, ex Hippocr. & Galeni mente, *lib.* 6. *Aph.* 31. concedi poteſt; roborat enim vires, lentum & craſſum humorem eatenuat, diſcutit, & ſomnum mouet, & hoc modo robuſtior natura reddita, reſiduum concoquit & abſumit. In poculo artificioſè ſe gerit Aëtius: *vt ſit amplum & conetur æger oculos inter potandum aperire: ſic enim exoluta*
B *obſtructione, & multa lachryma influente, à dolore liberabitur: ſtatim enim laxata palpebra, ſeipſis magis mobiles fiunt, ac leuiores.*

De phlebotomia plura diximus, *lib.* 1. *Hiſt. Princip. Med. in com. Hiſt.* 53. 54. Quo loco eam pro huius affectus curatione eſſe ſaluberrimam, ex priſcorum mente firmauimus. Nunc dubitandum: *Verùm in omni Ophthalmia vena ſit ſecanda:* Græci multoties ſpreta phlebotomia, purgationem imperant celebrandam. Sic conſulit Hip. 6. *Aph.* 17. dicens: *Lippientem corripi alui profluuio, bonum.* Subſcribit Galenus, 13. *meth.* 11. qui inflammationes oculorum purgatione per aluum perſanaſſe gloriatur. Arabes cum ſuo magiſtro Auicenna *cit. loco*, in omni ſpecie Ophthalmiæ ſanguinem mit-
C tunt: *Et phlebotomia*, inquit Auic. *ex cephalica, eſt conueniens omnibus ſpeciebus eius.* Dic. Sanguinis miſſio perpetuò conuenit etiam in cacochymia, quia præcipua intentio eſt reuellendi, & ſedandi dolorem, quæ indicationes cum magnitudine morbi coniuncti plurimùm vrgent. Quare ſi inflammatio eſt magna, ſemper vena ſecanda, etiamſi à flatu concitetur. Nam etiam in dolore à cauſa externa exorto, vt ictu, percuſſione, caſu, &c. ad præſeruandam partem àb inflammatione, reuulſionis cauſa, venæ ſectionem conſulit, 4. *meth.* 6. & 4. *acut.* 19. Hip. autem non prohibet venæ ſectionem, ſed poſt hanc celebratam, alui profluuium ſuperueniens approbat, quia tum cauſa antecedens, tum coniūcta vacuatur. Quo autem pacto humor poſitus eatra venas,
D ope eapurgantis pharmaci poſſit per inferiorem regionem educi, *lib.* 1. *Hip. Princip. Med. in com. Hiſt.* 55. enucleauimus: quo ſenſu etiam Gal. eſt intelligendus.

Vtrùm autem inferiores, an ſuperiores venæ ſint tundendæ? etiam dubitandum. Serapio *cap. de Ophthalmia*, & Auicenna mittunt ex cephalica: Meſues, & Rhaſis *ad Almanſorem*, ex ſaphæna. Solue tu breuiter hoc modo: Sectio venæ communicantis à loco affecto citiùs attrahit, non tamen æquè fluxum prohibet. Ob neceſſitatem ergo celeritatis in inflammationibus internis, incipimus à communicante; in eaternis doloribus, ab aduerſo, vel remoto loco.

In Ophthalmia magna & ſæua, ob periculum, & dolorem ab affecta parte priùs exhauriendus ſanguis: in miti, licet à remotiore incipere. Vel dic. Serapio in pau-
E ca plenitudine, gibberi venas feriendas docet: Reliqui in multa plethora ex talo vacuandum iubent, maximè ſi conſueta vacuatio per hæmorrhoïdas, aut menſtrua, ſit ſuppreſſa, vel minuta: nam eā prima ſanguinis detractione reuocare curabis, vacuato ſanguine ex talo; ſæpe enim licèt diſtantior videatur locus, longè vtilior exiſtit, quia ſemper conſultum fuit accedere ad originem, & originis principium.

Poſtquam totum corpus ſufficienter vacuatum eſt, & caput adhuc humore calidu replètum eaiſtit, ſanguinem mittes ea ramo venæ cephalicę in carpo, venis naſi, frontis, ſub lingua, angulis oculorum, quò expiret commodiùs, quod in oculis ipſis infixum eſt. Cucurbitulæ ſcapulis, dorſu, imò ceruici affixæ, & ſcarificatæ,

citiſſimum

citiſſimum lippientibus oculis leuamen præſtant. Iuuant frictiones crurum, & brachiorum, lauacra, & ligaturæ, quorum beneficio humorum momentum tiudatur deorſum.

Purgatio ſalubris eſt, iuxta humoris ideam celebrata. Sed redundante humore biliоſo, qui non in capite, ſed in hepate, & genere venoſo ſedem habet, priùs viſcera expurganda, deinde caput, & oculi: Secùs faciendum in pituitoſa Ophthalmia. Licèt autem forma ſolida in hunc vſum ſit commoda valde, quia ob moram in ventriculo, ſomni tempore offertur, & feliciùs à ſuperioribus partibus homorem peccantem eradicat: tamen ſi feruor adſit, febris, & capitis ardore crucientur ægri, ſecuriora ſunt electina lenia, & quæ prohibent ne humores vehementiùs in partem irruant affectam: de horum cenlu ſunt Manna, Caſſia, Rhabarbarum. Cætera *cap. de dolore capitis* latè propoſui.

Quod attinet ad Syrupos, præponantur, ſi purgatio expectet coctionem. Vbi autem adhibentur affluente humore, multis placet commodè non ſolùm in hoc affectu, ſed in omni rheumatico, quod non præcedant ſyrupi: Si enim hi aſtringunt, purgationem prohibent; ſi laxant, augent fluxum. Quod eſſet verum, ſi intempeſtiuè, & citra præuiam phlebotomiam concedantur.

Non eſt quoque hoc loco, citra diuiſionem humoris à capite, & oculis, ſilenda diſceptatio, ad curandos oculorum morbos vtilis valdè: *Vtrùm Errhina medicamenta in oculorum affectibus ſint vſui?* Quòd ſint reprobanda, facit argumentum fortiſſimum, quia humores ad oculos attrahunt, cum per eoſdem poros deferantur ad angulos oculorum, & ad poros naſi. Sed hæc ratio non eſt ſufficiens, vt concedamus omnia caputpurgia omni tempore eſſe arcenda; nam aliquando adhibita non leue ad curationem momentum attulerunt.

Tam naſus, quàm palpebræ, oculi expurgationi in naturali ſtatu deſeruiunt, ob exquiſitum oculi ſenſum, teſte Galeno *lib. 1. de ſanit. tuend. cap.* 18. Quod ſi verum eſt, cur ſalubriter non licebit, materiam peccantem in oculorum affectibus, poſt exquiſitam expurgationem ad nares deriuare? Hoc præceptum priùs edocuit Hip. *lib. de loc. in hom. ante medium, num.* 21. ſic enim ait: *Si autem à carne & oſſe, muco inter os & carnem ſubſiſtente, fluxus ad oculos fiat, ex hic manifeſtum fit, quod inde profluit.* Et infrà ſic ait: *Cum autem in oculos paulatim fluxerit, & pruritum fecerit, ad nares medicamentum adhibebis.* In hunc ſenſum intelligendus eſt Galenus *lib. 6. epid. ſect. 2. com.* 33. dum in oculorum affectibus narium tranſitus apertos eſſe, edocuit cum Hippocrate. Hic enim ſic ait: *Tranſitus aperiri, vt nares.* At Galenus *in com.* ſic inquit: *Id per ſe quidem memoratu dignum eſt: Conducit enim omnes ſuperuacuorum excretorios meatus aperiri. Et cum ſuperioribus verbis coniungi poteſt, duplicem ſic vtilitatem prabent, propriam quidem in oculis Rhyade morbo vexatis, &c.* Eſt autem Rhyas, auctore Paulo *lib. 3. cap. 22. rubr.* 20. carunculæ in maiori angulo imminutio. Ergo ex mente Galeni, in oculorum affectibus nares aperire conuenit, hoc eſt, muco ſam materiam in oculorum tunicis impactam per nares, & earum canales excernere, iis medicamentis, quæ expurgare nata ſint. Poſuit autem exemplum in Rhyade, cæteros oculorum affectibus ſubintelligens: nam ſub vno exemplo cætera comprehenduntur, ex Galen. 5. *Aph.* 33. & 1. *acut.* 33. & 3. *eiuſdem com.* 42.

Hinc profectò eſt, vt Introductorij, ſeu Medici auctor, (quem Herodotum eſſe fatetur Galenus, 6. *epid. ſect. 2. com.* 43.) *cap.* 25. diſertè ſcribat, iſthæc medicamenta, caput per os, aut nares expurgantia, propriè in affectibus capitis, & oculorum ſumi. Et Galenus 6. *de ſanit. tuend. cap.* 17. apertè oculis affectis hæc laudat medicamenta. Hoc etiam reſpiciens Hipp. *lib. 7. epid.*

A *poſt Cleomenis, & Coci hiſtoriam, num.* 37. ita prodidit: *Quibus fluxiones in oculis tenues, ac diuturnæ, ſi matura in nares proceſſerint, proſunt.* Quaſi dicat, ſi humor in oculis infixos, per nares, ſiue à natura, ſiue ab arte expurgetur, bonum. Quare poſt coctionem, atque exquiſitam totius, & capitis vacuationem, naſi fuſoria, præſertim leuia, in ocolorum affectibus ſummoperè præſtant: Hoc enim tempore per eandem affectam partem vacuare, 2. *ad Glauc.* & alibi ſæpe nos docuit Galenus; & eò magis per viam proximam, quod vacuationis genus deriuationem rectiùs dixeris.

Localia eſſe imponenda patientibus oculis, ratio dictat: quæ cùm reprimentia ſint, ex Gal. 4. *ſec. loc. cap.* 2. partem roborant, acres humores contemperant, & partem à maiore inflammatione præſeruant. Sed in initio
B pauca medicamenta ſunt imponenda: nam ſi ſint adſtringentia, exaſperant, ac dolorem augent. Si calida, & tenuium partium, inflammant, & fluxionem accerſunt. Quare prudenter admonuit Haly *de regali diſpoſitione, cap. de Ophthalmia*, cum Serapione *prop. cap.* vt primis diebus nulla medicamina imponantur, quia oculus eſt nimij ſenſus, & facilis læſionis, & ideò multa medicamenta, & diuerſa, vel fortia in qualitate, euitanda ſunt, ſaltem in principio. Hoc præceptum obſeruat Celſus *loco cit.* §. *In ipſum verò oculum prima die, niſi immodica inflammatio eſt, nihil rectè conijcitur: Sæpe enim potius concitatur eo pituita, quàm minuitur.*

Summè commendatur à priſcis liquor oui, & à Galeno 13. *meth. cap.* 21. Humoris enim acredinem abſter-
C git, aſperitatem lenit, 4. *ſec. loc. cap.* 2. Ob modicam adſtrictionem roborat, repercutit, dolorem ſedat, ex lentore autem non citò defluit. Quod ergo *eod. cap. rubr.* 7. apud Galenum, *in fine* legitur, carere in totum vi abſterſoria, intelligatur propria facultate abſterſiua, quæ manat ex parte calida penetrante, ex humiditate tamen liquida acredinem deſcendentem eluit.

Deinde dubitandum: *Vtrùm lac dolentibus oculis inſtillandum?* Galenus 4. *ſec. loc. cit.* illud vehementer laudat. Subſcribit Auic. *vbi ſuprà.* §. *Non eſt conueniens, vt dimittatur diſtillatio lactis in oculo tempore longo, imò oportet vt remoueatur omni hora, &c.* Nam corrumpitur, & aceſcit. Inſtilletur ab vbere, & ſumatur ex iuuencula
D boni ſucci, 4. *ſec. loc. cit.* Addunt, vt ſit ex lactante fœminarū, quia frigidius & humidius: Sitque à tertio menſe ad annum; recentius enim incoctum eſt; antiquius, craſſum, calidius. Medium temperat ardorem, dolorem leuit, ſqualentes oculos humectat.

At ſi hæc vera ſunt, quare Aëtius *tetrab. 2. ſerm. 3. cap.* 10. tantoperè hoc auxilium condemnat? dum ſic ait: *Quidam porrò dolorem obtundere volentes, & caliditatem, & acrimoniam edulcare, lac pro ouo infundunt: decipiunt autem ſeipſos, ex ignorantia, pro paruo ſolatio, diuturnam affectionem agro propinantes, &c.* Quaſi dicat, lac licèt dolorem leniat, cùm tamen ſit craſſi ſucci, humores arctat, & reſolutioni contumaces reddit, & ob hanc cauſam in longum tempus protrahitur morbus. Hi ergo auctores ſic ſunt interpretandi, vt Gale-
E nus loquatur de vrgente dolore, Aëtius de modico. Cùm enim vehementer hoc ſymptoma inſoleſcit, vires eneruat, deiicit, ac tandem capite debiliori reddito, & ad id plurime hac de cauſa homorum copia attracta, lethales ſequuntur oculorum & capitis morbi, qui ſæpe ægros ad necem perducunt.

Quæres: *Vtrùm in curatione ophthalmiæ magis præſtet albumen oui, an lac?* illud excellere firmat Aëtius *loc. cit.* §. *Rarefacit albumen oui meatus, & per viſcoſitatem facilè euacuat lachrymam, & meatus obducit, ac humorum acrimoniam contemperat, & ipſorum tenuitatem ad iuſtam ſpiſſitudinem tranſmutat, & omnem morboſam putredinem detergit.* Haly *cap. prop.* dixit, in byeme, vel Ophthalmia frigidiore, lac; in æſtate, vel calidiore

calidiore, albumen. Dic tu. Si materia eſt multa, præſtat lac, quia timetur obſtructio ab candido oui. Si pauca, præſtat albumen; nam tunc inſpiſſatio non timetur, & magis refrigerat. Solue tertiò cum Galeno 4. *ſec. loc. cit.* dicente, lac magis, mitigare dolorem, ob multam lenitatem butyri, & abſterſionem ſeri. Quare in magno dolore, ſiue ob acredinem, ſiue ob humoris copiam, præſtat lac; in remiſſione, ſufficit ouum.

Hæc medicamenta in omni Ophthalmia actu frigida imponantur, ſicut in auribus calida, ex Meſuë: Oculi enim actuali frigiditate recreantur, ſic enim prohibetur exhalatio ſpiritus, ad quam propter raritatem pronus eſt, ob quam vis medicamentorum etiam frigidorum penetrat. Nec obſtat, quòd Meſuë fomenta calida oculis applicet: Intelligendus enim eſt de operatione medicamenti virtuali, ſiue repellente, ſiue digerente, in fomentis autem quæritur operatio caloris actualis. Dic ſecundò. Meſuë extrà imponit, non verò oculo infundit: de quo argumento lege quæ diximus, *lib. 1. Hiſt. PP. Med. in com, Hiſt. 56.*

Collyria tardentur ad tres dies, ex Auic. *loc. cit.* præſertim momentaneè adſtringentia. In valde calida infundatur mucago pſyllij cum aqua roſar. & lacte; & in calidiore, decoctum papaueris cum liquore oui. In augmenti initiò repellentia cum reſoluentibus miſceantur, ita vt repellentis ſit pars vna, reſoluentis ſint tres, ex camomil. vel meliloto, vel fœnugræco, vel collyrium album Rhaſis ſine opio, & ſic ʒ j. ad lactis vnciam vnam. In ſtatu fomenta ex decoctis reſoluentibus, bis in die in dolore modico; in valido, quater, 4. *ſec. loc. 2.* Quo tempore magnificè auxiliatur, & tollit dolorem linteolum madefactum butyro inſulſo oculis impoſitum, 4. *ſect. loc. cap. 8. rubr. 2.*

Frontalia, & oculorum emplaſtra aliquando ſuſpecta ſunt. Apponantur itaque poſt euacuationem, & in valido fluxu, 4. *ſec. loc. cap. 8. rubr. 5.* Similaginis partes duæ, thuris vna cum albumine. Vel cochleæ tritæ cum albumine: Vel thus cum luteo oui aſſo duro. Toti autem oculo violæ cum roſacea. Vel medulla pomi aſſi cum roſacea. Vel ex Galeno *cap. 8. rubr. 4.* Oui luteum cum pauco vino, & croco.

Inter repulſoria auxilia mordacitatis expertia, pompholyx lota nulli eſt inferior, ceſſante fluxu, & vacuatione peracta, 4. *ſec. loc. 2.* Ex Serapionis cenſura pulueres ſarcocollæ cum ſaccharo cando, & amylo cæteris præſtant. Si adſit dolor, vtere collyrio albo Rhaſio cum opio, vel caſeo recenti pluries loto, tuſo cum albumine oui, vel lacte cum croco. Si dolor magis vrgeat, impone ſuccum coriandri cum lacte, vel polentam ex decocto capitum papaueris, vel foliis hyoſcyami tuſis cum vitello oui.

Tandem in dolore corrodenti modicè narcotica proſunt: licèt vniuerſaliter 12. *meth. 1.* & 3. & 6. *Aph.* 31. Galenus damnare videatur. Sed id facit in principio, non vacuata cauſa: approbat Auic. *cit. loc.* ſic dicens: *Et quandoque doloris vehementia facit neceſſariam ſtupefacientium adhibitionem, ſicut ſucci pomorum mandragoræ, & lactucæ, & papaueris.* Quare ſi humor eſt ſubtilis, & corroſiuus, ſtupefacientia, extrà, & intra oculum impoſita, ſummo infeſtante dolore, ſunt vtilia, prout prædiximus *lib. 1. Hiſt. PP. Medic. in com. Hiſt. 56.*

Ad mitigandum dolorem, auctores oleum præſertim roſaceum oculis imponunt, quare dubitandum: *Vtrùm oleum in affectibus oculorum aliquando admittendum?* Vtiliter poſſe oculis imponi, rationes firmant: Nam ſi ſit roſaceum, fluxiones reprimit, lenit dolorem, acres ſuccos contemperat: & ita Alzaharauius 4. *pract. cap. 25.* cum vitello oui, lacte muliebri permixtum id imponit. Dic. Si humorum impetus ad oculos vehemens ſit, & dolor vrgeat, extrà impoſitum prodeſſe ob cauſas dictas: Nunquam verò intra oculum vel per ſe, vel permixtum eſſe admouendum; nam lentore ſuo adhæreſcit, obſtruit, facta obſtructione calor oculi intus cohibetur, retentus exardeſcit, & inflammat.

Si perſeueret affectus, & cæteris præſidiis reſiſtat, tunc coniectura eſt, quòd ſanguis calidiuſculus in arteriis ſit infixus: tunc ergo vtere conſilio Galeni, 13. *meth. cap. vlt.* Rade, aut ſeca temporum arterias. Id docuit Auic. *loc. cit.* §. *Et fortaſſe non ſufficit phlebotomia ex Cephalica, & eſt neceſſaria phlebotomia arteriæ temporis, & auris, ad abſcindendam viam, per quam aduenit materia; & illud, quando materia aduenit oculo per arterias extrinſecas.* Quòd ſi ſuſpectus ſit arteriotomiæ vſus, in ea parte hirudines appone, ex Paulo *loc. cit. rubr. 1.* §. *At ſi humores in capite fuerint impacti, hirudines fronti, quia oculus dolet, adhibere oportet.*

Quod ſi neque iis ſuccumbat affectio, tunc exiſtimandum eſt humorem perpetuò de nouo generari, qui confluens in oculos, illos inflammet. Ita docuit Auic. *loc. cit. cap. 6. Et ſcias quòd quando adeſt Ophthalmia, & oculi alteratio perſeuerat cum cura recta, tunc cauſa eius eſt materia retenta in oculo, corrumpens nutrimentum.* Amplectere ergo conſilium Auic. *eo loc.* dum ſic ait: *Quandoque cauterium ſuper verticem eſt neceſſarium, vt retineatur fluxus.* Omnibus enim inueteratis oculorum affectibus ex humorum influxu ſubortis, nullum eſt efficacius remedium cauterio in occipite, aut ſetaceo: quorum loco fontanellæ brachiis affixæ, aut veſicantia retrò aures, vel cauterium in ſincipite excitatum ſatis ſunt. Si autem ex craſſiuſculo, minúſque calido humore, oculi infeſtentur, ad roborandum caput & oculos, fluxionémque exſiccandam, ſudorifica parata ex radice chinæ, vel ſmilace aſpera, aut Ebeno valde excellunt. Alia verò præſidia minùs efficacia paſſim inuenies apud auctores.

OBSERVATIO.

Ad inueteratam Ophthalmiam, vnguentum eximium.

AD exſiccandas humiditates ad oculos à capite confluentes, ſimúlque valentiſſimè per canthos expurgandas, Vnguentum fit magiſtrale, nulli ſecundum, applicitum poſt totius, capitis, & oculorum vacuationem vniuerſalem. Eo bis in die manè, & noctu, tribus horis poſt cœnam, palpebræ ſuperiores leuiter illinantur: poſt horam, humoris ſeroſi riuuli per anguſtiam præſertim maiorem effluent vbertim.

℞. *Olei roſac.* ℥ iij. *aq. roſac.* ℥ ix. *camphor.* ʒ j. *tutiæ,* ℈ j. *mellis,* ℥ ij. *fellis hirci,* ℥ ß. *farinæ lupinorum,* ℈ j. ß. *aloës ſuccotrin.* ʒ j. *ſacchari candi,* ℈ j. ß. *ſucci marrubij, ſucci fœniculi, ſucci rutæ, an.* ℥ ß. *myrrhæ,* g. xv. *ammoniaci,* ʒ ß. *ſarcocollæ,* ʒ j. ß. Pulueriſatis pulueriſandis, miſce, & lento igne coque modicè, & cum pinguedine hircina, & arietina, ac momento ceræ, fiat ſecundùm artem Vnguentum.

OBSERVATIO.

Ad Ophthalmiam contumacem, aqua mirabilis efficaciæ.

OPhthalmiæ diuturnæ, cunctíſque oculorum affectionibus, quæ ex nimia humiditate, craſſiſque humoribus & caliginoſis ſcaturiunt, vt denſitati, albugini, vngui, ſuffuſioni, &c. Hanc aquam principatum obtinere diutino experimento compertum habeo, ſi corpore exquiſitè vacuato, noctu ſolùm, tribus horis poſt paſtum, intra oculum ſex guttas eius inſtilles actu frigidas. Poſt duas enim horas,

tanquam

tanquam è fronte perenni, manabunt ichores in copia multa.

℞. *Aloës,* ℥ iij. *ruta, fœniculi, betonic. an.* M.ij. *verbenæ, tormentilla, an.* M.j. *ſarcocolla,* ℥ iij. *ſpuma nitri,* ℥ ij.ß. *ſacchari candi,* ℥ iij. *ſyrupi roſacei,* ℥ iv. *vrinæ pueri impubis,* ℔.ß. *ſtercoris lacerti,* ℥ iij. *marruby,* M. iij. *euphraſia,* M.j.ß. *Zingiber. ſpica nardi, piperis longi, caryophyllor. tutia,* ℥ ij. *balſami,* ℥ iij. *mellis roſati,* ℥ ij. *viridis æris,* ℥ j. *lycij,* ℈ j. *folior. raphani,* M.j. Pulueriſanda puluerſcutur, & miſceantur omnia, ac infundantur in vino albo generoſo, in vaſe deſtillatorio, addita quarta parte mellis optimi, decem dierum ſpatio, dummodò quotidie agitentur, & deinde ad ignem ponantur, & aqua quæ ex deſtillatione exierit, reſeruetur.

CAPVT XIV.

De aurium inflammatione.

Definitio.

AVris inflãmatio, eſt tumor in profundo auris, ex calido humore pronatus. *Verùm intra aurium partes internas poſſit generari inflammatio?* dubium eſt difficile: Nam, vt cætera de fabrica aurium omittamus, auris interna, verum auditus organum, in oſſe petroſo ſitum habet, quam plures meatus conſtituunt. Et in primis in extremo ſeptum adeſt membranoſum, quod tympanum vocant, quòd tympani modo tendatur. Hæc membrana tenuis eſt, denſa, ſicca pellucida, exquiſitiſſimi ſenſus, ex Hip. *lib. de carnib.* Tenuis, vt ſonum, & externum aërem admittat facilè; denſa, vt externis iniuriis reſiſtat; ſicca, vt meliùs perſonet: atque hæc à portiuncula duræ meningis ortum ducit.

Poſt membranam conſpicuus eſt meatus ſecundus, quem Ariſtoteles cochleam vocat, alij peluim dicunt. Adſunt tria oſſicula, quæ ſolidiſſima ſunt, & cordæ tenuiſſimæ implicantur: viſitur neruus quintæ coniugationis à cerebro ad aurem productus: conſpicui etiam ſunt muſculi ita exiles, vt ferè ſenſum effugiant. Quare ſi hæc ſicca ſunt, venis expertia, & ob ſiccitatem ac duritiem humores non recipiunt, quomodo inflammari poterunt, & dilatari?

Ex altera parte conſtans eſt Medicorum opinio, in interna auris parte, abdita, & latente, concitari poſſe inflammationem arbitrantium: Hanc enim eo loco enaſci concedit Galenus, *lib. 3. de loc. aff. cap. 1. in initio,* dum ſic ait: *Fiunt & auris dolores ex inflammatione, interdum quidem ſolius circa meatum cutis; interdum verò in profundo progreſſa, quando videlicet neruus auditorius ad inflammatam affectionem peruenit, &c.* Subſcribit Auic. 4. 3. *tract. 1. cap. 6. 5. Et peruerſior dolorum auris eſt ille, qui eſt ex apoſtemate calido profundo inflammatiuo, &c.* Patet apertè: ſi enim in parte ſolùm externa poſſet generari inflammatio, nunquam hæc eſſet periculoſa, cùm pars externa, ſenſus ſit magis hebetis, & cerebro non communicet. Quod eſt contra oraculum Hip. *lib. 3. prog. 13.* ſic dicentis: *Aurium autem dolor acutus cum febre continua, ac vehementi, difficilis eſt; periculum enim delirij, mortiſque imminet.* Quia vt Galenus monuit *in com. hæc pars præcipua eſt, & in qua neruus auditorius afficitur, non ex longo interuallo cerebro copulatus.* Hoc etiam demonſtrant acutiſſimus dolor, febris acuta, delirium, quæ omnia ad partes externas inflammatas ſubſequi non ſolent.

Ad obiecta facilis eſt reſponſio. Licèt enim hæ partes duræ ſint & membranoſæ, tamen à tenui humore inflammari poſſunt, qui earum ſolidam & denſam ſubſtantiam penetrat, ex Galen. 6. *Aph.* 33. Ex hoc inflammantur pleura, vnde pleuritis; & cerebri membranæ, &
A excitatur phrenitis, 2. *de cauſ. ſympt. cap. vlt.* Non æquè autem, inquit Galenus *lib. 6. Aph. cit.* membranæ, ac pulmo ſint natura aptæ humores ſuſcipere: denſa ſiquidem membranarum eſt ſubſtantia, pulmo verò parte in omni rarus, ac laxus; quare huic promptum eſt omnes ſuſcipere humores, membranæ autem ſuccingenti bilioſos magis.

Cauſa.

INflammatio auris ferè ab humore à capite in eam confluente concitatur: is aliquando eſt ſanguis, ſæpè tenuis quidam feruidúſque humor, qui in auria profundum ita ſeſe inſinuat, & adhæret, vt primùm dolo-
B rem excitet, deinde violenter exaſperans, diſtendens, ac replens, tumorem generet. Alzaharavius *lib. pract. tract. 3. cap. 3.* cauſas enumerat in huoc modum: *Aut cauſa ſunt extrinſeca, aut intrinſeca: ſi illa, aut ex immodico calore emanant, vt nimio æſtu ſolis, approximatione ad ignem, aut ſi forte aliquod medicamentum calidum intra aures imponatur. Intrinſeca, quando nimia ſanguinis repletio in cerebro abundat, qua in neruum auditorium irruens inflammationem gignit.* Nam caput nimio humorum onere refertum, in partes ſibi ſubiectas, ſi ſunt debiles, eos detrudit, vt aures, oculos, frontem, labia, dentes, gingiuas, palatum, & alias ſibi vicinas; ſi verò hæ robuſtæ ſint, in debiliores, vtpote pectos, pulmonem, gargareonem, & ventriculum tranſmittit, vt probat Gale-
C nus 2. *feb.* 11. Cæterùm vtrùm à bile, aut pituitoſo ſanguine oriatur, ex anni tempore, præcedente victu, ætate, & cæteris coniicies, ex vehementiáque doloris, & eius acutie diligenter venaberis; hic enim perpetuò à feruido humore progignitur, vt animaduertunt Paulus, *lib. 3. cap. 22.* Trallian. *lib. 1. cap. 24.*

Signa.

DOlor vehemens ægrotantes premit, & magis ſi inflammatio in ſuppurationem commigret: nam tunc, vt Paulus ait *loc. cit.* grauitas, diſtentio, ſimúlque calor, & dolor pulſatilis ingraueſcunt. Dolor hic ad aures refertur, non tanquam auditus, ſed tanquam ta-
D ctus ſymptoma: quippe tactus, auctore Gal. *lib. de diff. ſympt. cap. 3.* omnium ſenſuum inſtrumentis communis habetur, cùm aliorum quilibet ſuo duntaxat inſtrumento ſit contentus. Quæ verò veluti propria ſenſibilia auditum infeſtant, ſenſum quidem corrumpere poſſunt, mortem verò inferre nequeunt. Huiuſmodi ſunt terrifica tonitrua, machinarum bellicarum ſoni, tumultuoſi clamores: ab his enim omnibus auditus diſſoluitur euertitúrque, quemadmodum viſus à fulgore, & ſplendore ſolis. Excellens namque ſenſibile, dicebat Ariſt. 2. *de anim. cap.* 2. ſenſorium, corrumpere ſolet. Hoc probat Galenus *de cauſ. ſympt. cap.* 6. ſcribens, à terrifico tonitruo, nonnullos audiendi facultate priuatos, omnino ſurdos euaſiſſe; quo in loco aſperrimos, maximas,
E celerrimáſque voces auditũ dolorificè afficere affirmat.

At Hipp. *in præſagiis citato,* de hoc dolore non loquitur, ſed de eo tantùm, qui auditorium meatum, velut tactus inſtrumentum laceſſere ſolet. Nam ſi fortis eſt, pus fieri oſtendit. Deinde dolor hic eſt ſæuior omni alio dolore auris, qui ab aliis cauſis emanat. Ita inquit Alzaharauius: *Signum apoſtematis, eſt fortis dolor, & eſt fortiſſimus omnium dolorum auris, & magis periculoſus, cum dolore totius frontis, & capitis, & febris.* Et infrà ait: *Signum humoris calidi eſt fortis calor, & inflammatio auris, & delectatio infirmi in frigore aëris, & quando concordant ad hoc ætas, complexio, & tempus, erit illud fortius.*

Inſuper inflammationem hanc comitantur febris acuta, & delirium: hæc enim ſigna non apparent in inflammatione in extrinſecùs auris conſpicuis articulis

oborta

oborta, ſed quando in intimo auditorio meatu premit, & fatigat: tunc enim promptè cerebrum conſentit, & delirio ægri moriuntur: quia inflammatio in hac parte enaſcens eſt cum ſebri inſeparabili, & propriè ad intellectus permixtionem perducit, ex Auic. *loc. cit.* Id ſignificauit Auic. dicens: *Et ſi cauſa eſt dubellet, aut apoſtema calidum in ipſo neruo, ſignificant ipſum febris, & permixtio intellectus.*

Præſagium.

QVærendum primò: *Vtrùm Aurium dolor ſit dolore oculorum magis periculoſus?* Aures acutiſſimo ſenſu prædıtæ ſunt ob cauſas dictas, & ideò enatus in iis dolor eſt magis pernicioſus quàm oculorum dolor. Hoc probat Celſus *lib. 6. cap. 7. §. Ideóque ad aures tranſeundum eſt, quarum vſum proximum à luminibus natura nobis dedit. Sed in his aliquantè maius periculum eſt: nam vitia oculorum intra ipſos nocent; aurium inflammationes, doloréſque interdum etiam ad dementiam, mortémque præcipitant*: Hic, præſertim ſi inflammatorius ſit, acutiſſimus eſt, & inceſſanter ægrum affligit: qui enim à nuda intemperie, vel quauis alia cauſa, citra inflammationem contingit, aut ſine febri laceſſit, aut ſi febris adeſt, certè illa aſſidua non eſt. Qui verò cum vehementi, eadémque continua febre affligie, citra inflammationem nunquam conſiſtit, cui cerebro conſentiente delirium oboritur, & ſæpe ineuitabilis ſequitur mors. Quin & citra cerebri compaſſionem, ſolum ipſum dolorem per ſe, quando atrociſſimus, velut ille, exiſtit, ſua vehementia & acerbitate ægrum interficere poſſe Galenus eſt auctor, 12. *meth. cap. 1. & 2. de cauſ. ſympt. cap. 5. Quippe laborantes, & decolores apparent, & refrigerantur, & conuiuntur, rigore tremunt, pulſus minores redduntur, & abelentur, & tandem velut ſiderati, attonitique moriuntur.* Deinde ex oculorum doloribus non ita ſæua mala, ac ex aurium acuto, pulſatili, & inſigni dolore ſubcreſcũt; ex hoc enim ſcaturiunt angor, anxietas, vigilia, ſitis inexhauſta, febris aſſidua, delirium, conuulſio, quæ omnia cùm fiant ab humore feruido, bilioſo, neruum atque membranam in aurium cauitate poſitam inflammante, dolorem firmum, fixum, & iugiter cruciantem excitare ſolent. Ita Paulus *loc. cit.* ſcriptum reliquit: *Non enim mediocre periculum eſt, quòd cerebrum neruo, per quem facultas audiendi erogatur, inflammato, vicinum ſit*: quoniam, vt ait Galenus *cit. loc. progn. Multi interimuntur propter dolores aurium, vehementer in conſenſum perducto cerebro: quocirca nonnulli ægri delirant, necnon aliqui derepentè moriuntur.* Quæ ferina ſymptomata cùm in dolore oculorum non contingant, hunc ſemper eſſe mitiorem, & minùs periculoſum certum eſt. Hæc omnia difficilia, & ſummè periculoſa damna leoamen ſuſcepiant, ſi ex aure pus effluat candidum, nam tunc *expectari poteſt iuuenem conualiturum, ſi quod aliud etiam bonum indicium ſuperueniat*, vt inquit Hippocrat. *cit. progn.* Si enim humiditas aliqua loco puris emanet, bonũ eſt ſignum, ſicut ſi adſit morbi tolerãtia, mens conſtet, virtus ſit valida, ſomnus ſit placidus, appetitus alacris: Hæc enim omnia cum pure excreto ſalutis ſpem certò promittunt; quoniam, vt 5. *Aph.* 22. Galenus edocuit. *Vlceri pus generanti nihil mali aduenire poteſt.* Quod aſſequi difficile non erit, intelligenti ſuppurationem, coctionem quandam eſſe, quæ auctore Hipp. 6. *epid. ſect. 3. text. 7.* perpetuò naturæ victoriam, ſalubrémque ſecuritatem ſignificat: Nam quidquid ad ſuppurationem ductum eſt, id recidiuam non efficit. Ipſa enim concoctio, indicatio ſimul, & excretio eſt.

Sed difficilis eſt explicatio illius oraculi Hippocratici, traditi, *lib. 3. progn.* 14. *Vtrùm ab aurium inflammatione, natu minores citius intereant ſenioribus?* Nam qui ex aurium inflammationibus moriuntur, ob doloris vehementiam, delirium, & febris magnitudinem intereunt. Hinc euenit illos qui nondum trigeſimum quintum annum exceſſerunt, quos *citato loco* Hippocrates natu minores appellat, ab huiuſmodi morbo magis periclitari; natu verò maiores, minùs, quoniam hi ob frigidum ætatis temperamentum, & ſenſus hebetudinem, nec doloris vehementia vexantur, nec delirio, & febris magnitudine prehendũtur. Illi verò cùm caloris vbertate polleant, & molliores neruos habeant, promptè febres ſuſcipiunt, & vehementer dolores perſentiſcunt: quoniam, vt ait Galenus *lib. quòd animi mores, cap.* 10. adoleſcentium ætas, calida eſt, & ſanguine affluens; ſenum, exiguo ſanguine, & frigida: ac proinde in his non æquè, ac in adoleſcentibus, ob doloris, & febris magnitudinem mortes ſequi ſolẽt, in quibus propter prædictorum malorum ſæuitiem, interitus, ſuppurationem præoccupat inflammationis. Senibus verò non ſimiliter delirium, aut acutæ febres fiunt; frigidum enim eſt illorum corpus, 1. *Aph.* 15.

Vnum ſolùm obſtat fortiſſimum telum, quòd pueri concoctrice valeant, & ſic humorem in inflammatione contentum concoquant, ac præ maiore robore in pus vertant. Senes contrà, debiles, inermes, exangues, & præ innati caloris inopia & languore, vix ſæuientium ſymptomatum inſultus in hac inflammatione euenientium, poſſint tolerare, ſed præ ſæuitie mali deuicti citiùs occumbant. Dic Iuniores celeriùs emori ex inflammatione auris internæ, quia cùm calidiſſimi ſint, flamma ſemel excitata non ita facilè extinguitur, ſed increſcente febre, feruidioribúſque humoribus factis, & ſpiritibus ebullientibus excandeſcit corpus, & ad partem inflammatam decumbentibus, deteriores fiunt inflammationes, ac periculoſiores, quæ occupato cerebro ſubitò interficiunt. In ſenibus hæc non ita funeſta propullulant, quia illis parum calidi innati ineſt; *Calor* enim *præternaturalis, ramificatur ad proportionem caloris innati*, vt ſcitè docuit Auerrhoes 7. *collig. cap. 3.*

Curatio.

CVm dolor ex inflammatione ſubortus, ſit truculentus ac ferox, & hæc ſit interficiens velociter, idcircò, vt inquit Celſus, magis inter initia protinus ſuccurrendum. Quod intuens Hipp. 6. *epid. ſect. 5. text.* 13. dolori aurium tanquam malo partis exactiſſimè ſentientis ſubuenire blandiſſimè conſuluit, lana ex vnguento, aut oleo calente, digito inuoluta, deinde in aurem expreſſa, donec aliquid intus influat; hoc enim modo dolori opitulamur, & partem præſeruamus, ne ob hanc cauſam humores à toto, & à cerebro attrahat nocentiſſimos.

Dubitabis tamen: *Vtrùm in inflammatione aurium, ſemper lenia medicamenta applicanda?* Hoc enim ita eſſe exercendum, præſtantia partis indicat manifeſtè, quæ ſenſu pollet exquiſitiſſimo, & partium præſtantium primati eſt continua. At contrà obiicies ex Galeno, qui *lib. 3. ſec. loc. cit.* in aurium doloribus, valentibus pharmacis vtitur, chalcitide nimirum, nitro, porri ſucco, vrina caprina, & aliis huiuſmodi: Hoc verò non indicat loca hæc acuti eſſe ſenſus; nam quæ huiuſmodi ſunt, eorum vires ſimilibus medicamentis doloribus reſoluuntur. Qua de cauſa Galenus *lib. 7. meth. in fin.* partibus acutè ſentientibus expedire dicit, nec confertim, nec ſemel valentibus auxiliis mederi, ſed mitibus potiùs, & in tempore oblatis.

Dic, Galenum non vti his vehementibus medicamentis, quando dolor ex inflammatione emanat, ſed cum à frigidis, & craſſis humoribus ortum ducit: hæc enim ſuccorum craſſitudinem attenuant, eorum rigentem frigiditatem attemperant, & flatus craſſos diſſoluunt. Nec verendum, quòd hæc aurium neruoſas

partes

partes oblædant, priùs enim à qualitatibus humorum reſoluuntur, & non niſi refracta ad locum affectum perueniunt.

Ante omnia ſanguis mittendus eſt, ex Pauli decreto, è mediana, & poſtea cephalica eiuſdem lateris. Cucurbitulæ ſcapulis ſiccæ, & cum ſcarificatu adhibendæ, præſertim ſi adſint ſigna plenitudinis, vt faciei rubedo, grauitas capitis & frontis, cùm inclinat ſe, & vehementia percuſſionis: & ſi concordant ad hoc ætas, complexio, & tempus, erit tunc fortior, vt aduertit Alzaharauius *lib. pract. tract. 3. cap. 3.* Quòd ſi validus ſit dolor, aluus per clyſterem fortiùs ſubducatur, & ſanguis à cubito detrahatur. Iuuant etiam cætera reuellentia auxilia, vt frictiones, vincula, ligaturæ crurum, & brachiorum.

Poſt ſanguinis miſſionem medicamentum potandum, quod receſſum deorſum faciat, dicebat Hip. *lib. de loc. in hom. num.* 20. Exhibenda mitiſſima, quæ humoris acrimoniam attemperare, & modicè expurgare queant, vt Rhabarbarum, pulpæ caſſiæ interaneus liquor, Myrobalani citrini, ſyrupus violaceus ex pluribus infuſ. Ex quibus parantur decocta, clyſteria, & aliæ formulæ, quæ ſuauiter aluum proritant.

Vtrùm verò in hoc affectu vacuatio per vomitum celebranda? inter varia loca Hip. videtur eſſe controuerſia: Ille enim nuper *cit. loc. in hom.* ſic ait: *In aurium inflammatione medicamentum quod ſurſum expurget, non dandum; vomitus enim non auxiliatur.* Contrà ipſe *libro 2. de articul. text. 51.* *Sed ſi homo facilè vomat, vomere debet, vt modicè exhauriatur.* Et Galenus *in com.* Hip. edictum non reprobat, imò varias afferens vomendi formulas, illius ſententiæ ſubſcribere videtur.

Dic, in inflammatione aurium inutilia eſſe medicamẽta, quæ vomitum mouent: Nam vt 5. *meth.* 3. & alibi paſſim, ſcribit Galenus: *Reuulſio in iis quæ ſuprà ſunt, omnibus, deorſum ſemper agitur.* Hæc enim vacuatio violenta eſt, mouet corpus, & facta concuſſione humores ex inferis partibus facillimè confluunt in ſuperas. Caput fortiter agitatur, & comprimitur, & hoc modo acceto calore, ſucci liquantur, & ad aures debiles, ac dolore oppreſſas exprimuntur. Si verò Hip. 2. *de articul.* probat, intelligendus, quando dolor ex frigidis humoribus ab ſtomacho eleuatis ortum ducat, tunc enim præuia ſemper vacuatione per aluum, clemens vomitus concedi poteſt.

Quod à capite fluxio decumbat, tunc commodiſſimè cucurbitula cum ſcarificatu occipiti affigitur, naſi vena ſecatur, & leonicæ aperiuntur. Si tamen ſupprimantur menſtrua, vel hæmorrhoïdes ſint retentæ, prius è re vacuationem moliri oportet, & facta ſufficiente ex his partibus vacuatione, citiùs quoad poſſumus, ad ſuperiorum venarum ſectionem accedere oportet.

De localibus illud quærendum: *Vtrùm medicamenta calida actu auribus infundenda?* Et videtur quòd hæc inſtillanda ſint calida, ſeu tepida, quæ nempè ad leniendum dolorem, & refrigerandum apponuntur, etiamſi æſtus ſit maximus: Aures enim frigidæ facilè à frigida intemperie offenduntur, & medicamenta frigida actu anfractuoſos, profundóſque aurium meatus permeare nequeunt, imò ſibiipſis viam præcludunt. Ita docuit Galenus 3. *de loc.* 1. §. *Manifeſtum verò eſt, quidquid adhibetur mediocriter calidum eſſe oportere.* Accepit ab Hip. *lib. de affectionib. num.* 3. dum ſic ait: *Si auribus inciderit dolor, conducit multa calida lauare, & auribus fomentum adhibere:* Et *lib. de loc. in hom. num.* 20. §. *Et verò quem dolor affligit, medicamentum natura calidum, tepidum factum infundendum eſt.* Ex quo loco deſumpſit Paulus *loc. cit. rubr. 1. in fin.* §. *Calida verò omnia mediocriter eſſe conuenit, quæ auribus adhiben-*

A *tur,* Nam præterquam, quòd balneum, & dulcis aquæ lauacrum humores acres attẽperat, vt manifeſto exemplo in doloribus oculorum Gal. ab Hip. edoctus confirmat, *lib. 6. Aph. 31.* Actu calidum balneum neruoſas partes minimè ferit. Subſcribit Meſuë *cap. de Ophthalmia,* dicens: *ſemper in Ophthalmia actu frigida eſſe imponenda, ſicut in auribus calida.* Quam medendi methodum eſſe ſecuriſſimam omnes vnanimiter confirmant.

Obſtat contextus Galeni 3. *ſec. loc. cit.* dum ſic ait: *Quidam verò frigidam aquam dolenti auri infundunt, & confeſtim quidem longè magis dolitant, paulò poſt verò perfectè doloribus liberantur.* Ergo cum vtilitate, aqua frigida actu in aures infundi poteſt. Dic, eo loco Galenum ex aliorum mente fuiſſe loquutum. Dic ſecundò, in ve-
B hementiſſimis doloribus aurium, aliquando narcotica eſſe ex vſu, vt *infrà* dicemus: aquam verò frigidam hac vi præditam eſſe, teſtis eſt Galenus 12. *meth.* 7. qui ad colicum dolorem ex bile prauatum, potum gelidæ, tanquam narcoticum medicamentum offerendum curauit: Nam actualis aquæ frigiditas torporem, & inſenſibilitatem parti inducit.

Maior tamen dubitatio eſt de Aceto: *Vtrùm intra aures inſtillandum?* Negantem partem amplectitur Galenus 3. *acut.* 39. dum ſic ait: *Acetum vterum dolore afficit.* Quare ſi vterum lædit acetum, quantò magis aures, ſuapte natura neruoſas, ſiccas, exangues. Id equidem Galenus oſtendit *in com.* dum ſic ait; *Quod acetum ſuapte natura neruos offendat, teſtatur experimentum: Nempe exangues ſunt, & ideò frigidi, facilèque ab iis quæ*
C *refrigerant ſimul, & tenues habent partes, afficiuntur medicamentis. Læduntur præterea & à reliquis refrigerantibus omnibus, ſed ſubſtantia aceti, quæ tenuium eſt partium, in eorum mergitur profundum, atque in omnes ita penetrat partes, vt ne minimum quidem ex iis illæſum maneat.*

Idem Galenus contrarium ſtatuit, *lib. 3. ſec. loc. cap. 1.* dum ſic ait: *Moderatæ inflammationes, & non pulſatiles, etiam per huiuſmodi pharmaca curantur, quale eſt acetum cum roſaceo tepefactum, vtriſque diligenter ſimul commixtis.* Probat etiam *lib. 13. meth. cap. 12.* §. *Auri verò etiamſi acetum cum roſaceo infundas, nihil offendes.* Nam acetum refrigerat, repellit, penetrat, & roborat, hócque modo partem à vehementiori inflammatione præ-
D ſeruat.

Dic, quòd etſi acetum neruoſas partes ſua acrimonia feriat, & hoc modo ſolum in aures non ſit infundendum, tamen cum roſaceo permixtum, & in parua quãtitate admodum nocere non poteſt. Hip. autem *lib. 3. acut.* cùm ſuo tempore plures videret committi errores ab ignaria Medicis: (vnus enim tunc non reperiebatur Medicus verus, vt notauit mirabilis Auenzoar *lib. 3. ſuæ medicin. tract. 1. cap. 1.* Idcircò præcepta quædam vniuerſalia conſcripſit, vt poſteri ea maturo, prudentique conſilio expenderent. Quare roſaceum acrimoniam temperat aceti, huiuſque vim penetrantem modica iuuat ſtipticitate ſua, lenit dolorem, bilioſi humoris efficaciam retundit. Adde quòd acetum non eſt vndequaque frigidum, imò, vt ſæpe alibi dictum eſt ex
E Galeni mente, contrariis facultatibus conſtat: Hoc enim, vt ſcitè monuit Galenus 4. *ſimpl. cap. 3.* ex putredine generationem ſortitur; quare caloris præter naturam empyreuma reſeruat: Nam etſi vinoſæ vini partes, dum ipſum in acetum tranſit, refrigerentur; aqueum tamen excrementum putreſcens, adſcititiam caliditatem obtinet, velut cætera omnia quæ putreſcunt. Quæ ſanè cuncta, ſi Gal. fidem adhibemus, *lib. de cauſ. morb. c. 2.* & *1. de diff. febr. cap. 7.* calidiora ob putredinem redduntur. Quare acetum non ita frigidum eſt, & adſtringens, vt neruos pungat, aurium que purgamenta incraſſet, & reprimat.

Si dolor vehementer opprimat, ſtupefacientia ſunt

ex vſu. Sed quæres: *Vtrùm ea intra aures infundenda?* Interdicenda eſſe dictat ratio: Nam cogunt nimia frigiditate humorem, vias arctant, auditum lædunt, neruos ſenſiles offendunt, & innatum calorem mortificant. Ex altera parte Galenus 3. *ſec. loc. cap. 1.* & 8. *c. 5.* *Rarò enim*, inquit, *hiſce pharmacis cogimur vti, cum videlicet præ doloris vehementia homo de vita periclitatur: ſic ex opio collyria multis detrimento fuere, adeò vt ipſis debilem oculum reddiderint, & viſus hebetudinem, auditus etiam grauitatem induxerint.* Quapropter ſi cætera anodyna non proſint, vt lac muliebre, ſuccus coriandri, roſaceum, albumen oui, tunc ad narcotica deuenire neceſſitas cogit: etſi enim periculum ſit in eorum vſu, melior eſt noxa, quàm mors, ex Gal. 12. *meth. cap. 1.* *In initio* ergo (vt Paulus *cit. loco* edocuit) *ſi dolor violentus eſt, iis vtere, quæ leniter ſenſim ſtupefaciunt: non enim mediocre periculum eſt quòd cerebrum neruo per quem facultas audiendi erogatur, inflammato, vicinum ſit.* In hunc vſum vtiliter infunditur decoctio papaueris, aut mandragoræ, & intra aurem vaporem eius ſuſcipere commodum eſt. Si verò virium lapſus ex ſæuitie doloris immineat, narcotica, correcta tamen, intra aures infunde. Paulus ita ſcribit: *Probè igitur hoc dolorem lenit. Opij pars vna caſtorij, partes duæ, cum lacte muliebri, vel oui albumine, aut vino dulci tepido inſtillantur.* Subſcribit Serapio *tract. 2. c. 12.* Auic. *loc. cit. c. 8.* ſic ait: *Cúmque neceſſarium eſt aliquod narcoticum, magis incolume eſt ſief Memithæ, quod cum aliquanto opio teratur, & miſceatur cum lacte mulieris, & diſtilletur in aurem.* Galenus 3. *de loc. cit. æqualem partem opij, & caſtorij permiſcet cum ſapa, quia hæc magis, quàm vinum dulce dolorem ſedat.* Quia tamen aures neruoſæ, & exquiſito ſenſu pollent, vigente dolore potiùs præſtat, vt auditorius meatus lana molliſſima pharmaco narcotico delibuta foueatur, poſtea oleum è vitellis ouorum infundatur, quippe ad neruoſarum omnium partium dolores demulcendos admirabilem vim ſortitur, ex Zoaris placito, *lib. 2. theizir, tract. 5. cap. 2.*

Quòd ſi nulla præſidia proſint, & dolor, febris, ac alia ſymptomata pertinaciùs perſeuerent, ſuppurationem adeſſe coniectabimus; túncque eam adiuuare oportet. Quare lenientibus admiſcenda, quæ molliendi vires habeant, vt mucilago ſem. cydoniorum, fœnugræci, ſem. lin. Alth. cum medulla cruris vituli, & butyro. Deinde vacuato pure, vel à natura, vel ab arte cum inſtrumento ferreo, vtere abſtergentibus, mundificantibus, glutinantibus, & exſiccantibus, quæ operationes à perito Chirurgo commodè adminiſtrantur.

Sed reſtat vltimo loco perpulchra diſceptatio: *Vtrùm ſigna puris collecti in aure, interdum Medicos deludant?* Chirurgi enim decipiuntur ſæpe in cognitione veri: arbitrantur enim inflammationem in aure in pus conuerti, & pus adeſſe intus contentum, cùm tamen ſolùm ſit humiditas quædam in loco collecta, ex lento, mucoſóque humore pronata, quæ circa neruos progignitur natura ſuaptè. Hoc primus omnium docuit Hip. *lib. 2. de art. text. 57.* *Quandoquidem & ea tubercula, quæ gãglia dicuntur, cùm humida ſint, & mucoſa carne contineantur, à multis aperiuntur, inde fluxurum humorem putantibus. Medicum itaque in ſectione animus fallit.* Et Galenus *in com.* ſic ait: *Hæc enim ganglia circa cartilaginoſas partes, & circa neruos, ex horum alimento increſcunt, oriuntúrque ex humore glutinoſo, ac mucoſo: Hoc enim eſt proprium neruorum alimentum.* Hoc explicuit *ſuprà* ſic dicens, *com. 56.* *In dignoſcendo loco ſuppurante, vbi affecta pars tangẽti moderatè cedit, inibi ſectione adhibita, contentum pus inuenitur. Quare Medici poſtquam eundem cedendi modum in quauis alia parte comprehenderint, putantes eam ſimiliter ſuppurare, vt illa quas priùs intuiti fuerint, veniẽtes ad ſectionem, errant. Iſque error interdum duplex eſt, & quòd nullo modo ibi pus inueniatur, cùm hæc multò craſſiora ſint*

A *quàm opinentur, & quòd Medicis ea ſuppurare videantur quæ mucoſum humorem in ſe continent; id quod euenit, quia huiuſmodi humor, vt ipſe ait, vbi tangatur, citò elabitur: contrahi autem ſolet in cartilagine, chordis, neruis, ac ligamentis.*

Hanc fallaciam enodat Hip. *lib. 6. epid. ſect. 5. text. 13.* dum ſic inquit: *Sin auris doleat, lana digito circumdata vnguem calidum infundito, deinde iniiciens inuolam, lanam auri ſubiicito, vt ipſi aliquid effluere videatur: deinde in ignem proiicito, dolus.* Quaſi diceret: cum multoties hæ humiditates in neruoſis partibus enatæ, concoctæ, & ebullientes, ſuppurationem adeſſe Medico imponant, idcircò ne hic decipiatur, lanam in aurem intromittere, eámque in ignem proiicere iubet: Si enim hæc,

B aut liquor ex ea expreſſus, fœteat, pus intus adeſſe oſtendit, cuius cognitio ob dictam cauſam fallax eſt, vt 3. *progn.* 14. prædixit Hippocrates. *Aurium dolor acutus cum febre continua, ac vehementi, difficilis eſt: periculum enim delirij, mortiſque imminet. Quia igitur fallax hic locus eſt, citò etiam animaduertere omnia alia indicia à primo die neceſſe eſt.*

Ob hanc cauſam tantoperè attentus, & cautus fuit Senex vigilantiſſimus, quia in pure cognoſcendo totus ſalutis cardo conſiſtit: Vt enim *loc. cit. progn. in ſententia ſequenti* prædixit, de aurium dolore inflammatorio loquutus: *Si enim ex auribus pus effluat candidum, expectari poteſt iuuenem conualiturum. Pus autem rectè diſtingues ab humiditatibus illis, ſi igni admoueas, quia illud fœ-*

C *tet, cum à putredinoſo calore ſit occupatum.* Nec dicas, quòd ab igne putredinoſus & fœtidus puris vapor abſumetur, priuſquàm nares feriat: Nam à re odorata, vel fœtida, inter ebulliendum halitus ſuauis, vel grauis exhalat. De illo ſcripſit Hip. 5. *Aph.* 28. *Suffitus aromatum muliebria ducit, & ad multa alia vtilis eſſet, niſi capitis faceret grauitatem.* De fœdo ſic, *lib. 5. Aph. 11.* *Qui tabe moleſtantur, ſi ſputum quod extuſſiunt, graue olet iniectum carbonibus, lethale.*

OBSERVATIO.

Aurium inflammatio ſæua, Hirudinum ſuctu curata.

D SVb auribus glandulæ ſunt conſpicuæ, inſignes, & craſſæ, in quas non ſolùm cerebrum, ſed aures, ob viciniam ſua excrementa detrudunt. Ob hanc cauſam cùm cerebrum plurimis morbis vexetur, qui à craſſo præſertim, & lento humore originem ducunt, ponè aures cauſtica, & veſicatoria admouemus, vt humor noxius ad hæc emunctoria attrahatur, ad quæ natura in naturali ſtatu detrudere ſolebat. Ob hanc cauſam cùm iuuenis bilioſus, & fortis, auris inflammatione truculenta laboraret, & in die ſexto, delirio apprehenſus, cum acutiſſima febre, anxietate, dolore immani, vigilia, ſiti inexhauſta moriturus in horas ſperaretur, & omnia auxilia tam per ſanguinis miſſionem, cucurbitulas, pur-

E gationes, clyſteria, quàm varia anodyna intra aures indita, non iuuarent, & de narcoticis intra aures immittendis deliberarent Medici, ſolo hirudinum retrò aures ſuctu miteſcere cœpit. Nam impoſitis quatuor iuxta aurem ægram, quæ erat ſiniſtra, & ſanguine vbertim extracto, cœpit loqui, obdormiuit, ſudor placidus ex toto corpore emanans erupit, febris eſt minuta, & ita ceſſantibus ſymptomatis, paucis deinceps celebratis, à morte immunis eſt factus.

CAPVT XV.

De Olfactus læſione.

Definitio.

Licèt Olfactus inter cæteros ſenſus non ſit abſolutè neceſſarius, cùm citra eum commodè vitam traducere poſſimus, quia tamen humor qui in ſinibus cerebri infixus eſt, odoratum impediens, alias grauiſſimas ægritudines committere poteſt, idcircò eius curatio aggredienda. B *Fit ergo olfactus læſio, cum nulli prorſus odores ſiue iucundi, ſiue moleſti, ſiue medij quantumuis excellentes percipiuntur.* Sed de loco affecto grauis eſt controuerſia inter auctores.

Vtrùm odoratus noxa, cerebro, vel naribus adſcribenda? Quod Galenus *lib. 3. de loc. cap. vlt.* anxiè diſceptat. Et videtur affectio naribus propria, in quibus ſitum eſſe odoris inſtrumentum, *2. de anim.* 9. *2. de part. animal.* 16. & *5. de generat. anim.* 2. arbitratur Ariſtoteles, & contra Galenum contendit Auerrhoës *2. collect.* 17. Quorum partes ex his potiſſimùm fouentur. Externos ſenſus in vitæ ſubſidium datos ibi locari oportuit, vbi externa obiecta occurrunt, vt confeſtim ſentiantur, antequàm corpori noxam, quoad fieri poſſit, inducant, ideóque nuda creata ſunt ſenſoria, & in corporis ſuperficie locata: vnde igitur ſoli olfactui vſque adeò C remotam, & occultam ſedem intra caluariam parauit?

Secundò. Odoratus vapor non poteſt per ſe ad caluariam meare, niſi per attractionem aëris, reſpirationis interuentu. Ergo ſi ibi lateret huiuſmodi ſenſus, non odorarentur animalia anhelitu deſtituta, quod omnino falſum eſt, vt conſtat in apibus, formicis, & aliis, nec diffitetur Galenus. Igitur olfactus organum intra caluariam non eſt conſtituendum, nec illius læſio cerebro adſcribenda.

Tertiò. Si in cerebro olfactus organum contineretur, etiamſi nares obſtructæ, occluſæque forent, odoraremur, dum aër inter reſpirandum per os attrahitur. Rurſus, ſentiretur odor alimenti, quod in ore oritur, D ac in ventriculo concoquitur, conſcendentibus halitibus ab ore per palatum, & à ventriculo per neruos in cerebrum. Atqui neutrum horum apparet. Igitur non in cerebro, ſed intra nares exiſtit olfaciendi inſtrumentum, nempe ſub interna meatuum membranula, cartilaginibus quibuſdam, veluti valuulis obducta & cooperta, quam quidem iuxtò inſpiranti foris aperiri, inſpiratione ceſſante claudi, atque adeò citra reſpirationem non fieri odoratum, Ariſtoteles vbi *ſupra* ſentit, citatus à Galeno *lib. de inſtrum. odorat. cap.* 4.

Denique, vel odoris locus intra cranium, ſunt anteriores cerebri portiones, quas Medici appellant carunculas mamillares, ob ſimilitudinem, quam cum mamillarum capitibus habent; aut gemina illa duo, quæ ex E anterioribus cerebri ventriculis deduci, & ad caluariæ partem, vnde oritur naſus, deſcendere aſſeruntur, *lib. de inſtrum. odorat.* 2. Non primum, tum quia prædictæ cerebri portiones perforatæ non ſunt, tum quia in frontem non in os ethmoïdes cribriforme, & colatorium dictum, ceſſant. Non ſecundum, quia duo neruorum ſurculi ad dictum os terminati, mediam cauitatem non habent, qua poſſit vis cum ſpiritu ad cerebrum, & odoratus vapor meare, vt ſentiatur. Igitur, &c.

His perſuaſus Auerrhoës perſiſtit in Ariſt. placito, licèt Galeni rationes ſint multò neruoſiores, & veluti ad oculum monſtrantes, non in naribus, ſed ſuprà, intra caluariam exiſtere odorandi ſenſorium. Ita *lib. de inſtrum. odorat* 8. *de vſu par.* 6. 1. *de cauſ. ſympt.* 4. & alibi. Prima ratio. Natura quæ vſui, & functionibus partium A inſtrumenta accommodare ſolet, per ſenſuum organa neruos diſtribuit, pro recipiendi obiecti tenuitate, & ſubtilitate. At odor naturam ſortitus eſt mediam inter aërem, & aquam *cap. 2. de inſtrum. odorat. 7. de placit.* 5. & 8. *de vſu part.* 6. Quia odoratorios neruos oportebat eſſe medios inter eos qui auditui, & ſapori deſtinantur, quibus ſonus aëreus, & humidus ſapor percipiuntur. Sed nerui intra nares valde exigui ſunt, & ferè capillares, magiſque tactui, quàm olfactui inſeruientes. Non eſt igitur ille locus olfaciendi inſtrumentum.

Secundò. Senſorium communicare debet naturâ cum ſenſibili, ad hoc vt ab illo facilè immutetur, & patiatur, quod omnino ad ſenſationem requiritur: Hinc enim tam varia ſenſuum organa conſtitui fuit neceſſe, licèt B vna & eadem foret in omnibus vis ipſa ſentiens. Hinc viſus inſtrumentum, lucidum, purum, & ſplendidum; aëreum, auditus; guſtatus, humidum; terreum, tactus: nempe quia recipienda erant obiecta, naturæ vniuſcuiuſque illorum ſimilis, vt ſcribit *lib. de inſtrum. odorat.* 8. *de vſu part.* & 7. *de placit. cit.* Sed odoris ſubſtantia vaporoſa eſt, non craſſa vt humor, nec ita tenuis vt aër. Ergo olfactus inſtrumentum quodammodo vapori ſimile eſſe oportuit, non durum & terreſtre, qualis eſt ea tunica naribus indita, atque adeò ab odoris natura valde aliena. Quare dici non poteſt in eadem exiſtere odorandi organum: & ex conſequenti nec in narium pyramide; oſſa enim quibus dicta tunica obducitur, non modò non odorandi, ſed nec tangendi quidem ſenſum obtinuerunt, ex *cap. 3. eiuſdem lib.*

C Tertiò. Vbi ſenſibile ſuo organo ſano, & non impedito debitè approximatur, procul dubio ſenſatio fit. At quamuis nares ipſæ vapore ſatis olente repleantur, nequaquam odoramur, niſi ſpiritu naribus priùs attracto, & ſurſum deferente odorem. Igitur illius ſenſus alibi ſuprà locatus exiſtit. Nec ſatisfacit, quod *2. de anim.* & *lib. de ſenſ. & ſenſib.* comminiſcitur Ariſt. ſcilicet in quibuſdam animalibus, iiſque reſpirantibus, odoratus inſtrumentum intra nares, operculo, veluti valuula tegi, & illud inſpirato aëre aperiri, non inſpirato claudi, atque ideò in illis citra inſpirationem non ſentiri odorem. Nam ſi ſenſus alij (viſu excepto) nudi patentéſque ſunt creati, vt accedente obiecto quàmprimùm ſentiant, & veluti in continua actione interdiu ſint, ad vſum & D cuſtodiam vitæ, quorſum is, de quo agitur, ianuâ claudendus erat? Si vt quieſceret, nec ſemper niſi per interualla ſentiret, nihil magis naturæ intentioni aduerſatur, quàm ſenſuum actiones tempore ad eas deſtinato interrumpi: præterquam quòd ſat erat per ſomnum feriatio, cum aliis continuò operantibus, ac proinde magis indigentibus quiete. Si vt ita meliùs à periculo immune ſeruetur, intra nares latens ſatis tutum exiſtebat huiuſmodi organum, cùm tamen auditorium magis tenue ſit, vtpote aëreum, nec aliquo operculo contectum.

Deinde ſi daretur operculum illud quod fingitur, in parte intra nares odorante, non minùs irruentis aëris impetu, quàm ſpiritu attractu aperiretur; atque ita agitato, & intra nares immiſſo aëre, per quem ſit effuſus E odoratiſſimus liquor, ſentiretur odor, quod nequaquam experieris; imò etiamſi fiſtula liquorem aliquem odoratum in nares impetuoſè exprimas, quantumuis mobilis illa valuula, quam demus, aperiatur, non antea ſenties, quàm vapor odoratus ſimul cum aëre per nares attracto, inſpirando meet ad caluariam, intra quam continetur odorandi inſtrumentum. Quæ autem pars in ea odoretur, dilucidè explicuimus, *lib. 1. Hiſt. Princ. Med. in com. Hiſt.* 65.

Nec erit operoſum, obiectis pro Ariſt. & Auerrhoë ſatisfacere. Et ad primũ. Ibi decuit ſenſuum organa locari, vbi obiectorũ impreſſiones accommodatiùs reciperentur, & receptæ noſcerentur: cúmque odoris impreſſio aptiſſimè fiat intra caluariam, ibidem oportuit

poni odoris in ſtrumentum, ad cúmque locnm deduci neruos olfactorios: Non aliter ac pro loci varietate, in quo aliorum obiectorum ſpectra ſuſcipiuntur, natura inſtrumenta conſtituit, quædam cerebro proxima, alia diſtantia, remotiora alia; & pro ſingulis neruos deduxit, modò intra caluariam, vt olfactorios, modò ad extimam ſuperficiem, vt auditorios, & conſequenter alios iuxta organi ſitum.

Ad ſecundum. Solùm agit Galenus de reſpirantibus, in quibus natura occultauit odorarum, quia inſpirationis auxilio poterat odor deferri ad locum, in quo ſentiendus erat. In animalibus autem, quæ reſpiratione orbantur, quia eâ commoditate carebant, neceſſe fuit olfactum produci, & magis obuium fieri.

Ad tertium. Licèt negari non poſſit, per palatum, & nares, ad interiores cerebri ventriculos externum aërẽ commeare, ad ſpiritus animalis nutritionem, refrigerationem, & tenuitatem, ſimul & ad odorum perceptionem: cùm tamen palati meatus, per quem aër potiſſimum ingreditur, quique rectitudine reſpirationem potiſſimùm operatur, ad nares terminetur, illis obſtructis, ſicut exigua aeris portio, ita vel nullus odoris vapor, vel inſufficiens ad organum immutandum, ſurſum migrabit: imò verò licèt aſcendat, cùm veluti compreſſus ſit, & oris humore confuſus; expreſſam imaginem, aptamve vt ſentiatur, imprimere non poteſt. Vnde fit, vt non percipiatur odor illius quod in ore teritur, aut in ventriculo concoquitur.

Adde, cùm principale munus duorum foraminum, quæ in palato exiſtunt, ſit excrementorum cerebri purgatio, *lib. de inſtrum. odorat. cap.* 2. & 8. *de vſu part. cap.* 6. & 7. *lib.* 9. *cap.* 3. Neceſſarium autem officium, attractio aëris in cerebrum ad vitam neceſſaria, & ad odorum dignotionem, ex Gal. *ibidem*, & *lib. introduct. cap.* 11. & *de vſu pulſ. cap.* 4. Nihil mirum, ſi parum ſentiatur odor, aut nihil vapore aliò, quàm per nares ingrediente; atque ideò olentium rerum ſemitam à quibuſdam appellari, dicit Gal. *cit. de inſtrum. odorat. cap.* 1. Ad vltimum, patet argumenti ſolutio ex iis, quæ *lib.* 1. *Hiſt. Princip. Medic. loc. cit.* protulimus.

Cauſa.

ODorandi actio, cæterarum inſtar, tripliciter lædi poteſt, aboleri, imminui, deprauari, idque ex intemperie, mala compoſitione, ſolutione continui. Mala compoſitio, præſertim obſtructio eſt, atque hæc præcipuè abolitæ, aut imminutæ eſt cauſa. Materia, quæ eſt potiſſima cauſa obſtructionis, vel paulatim in cerebro ex infauſta coctione colligitur, & ob craſſitudinem, aut meatuum anguſtiam ad alias partes minùs præſtantes excerni non poteſt; vel ad proceſſus mamillares à cerebro tranſmittitur. Obſtruuntur foramina duræ membranæ, quæ os ethmoides interiùs obducit, à materia multa; craſſa, glutinoſa, quemadmodum in coryza quotidie experimur.

Signa.

SIgna ſunt manifeſta ſatis: Æger enim ſe nullos odores percipere cõqueritur, vel eos duntaxat, qui plurimùm excellunt, ſeu qui proximi ſunt. Deinde ſibi imperfectè vocem reſonare agnoſcit, quod pariter contingit de excrementorum excretione, quæ ſecundùm naturam per nares fieri conſueuit. Præfuit aliquod vitium cerebri, vtpote intemperies frigida & humida, quæ huius affectionis frequens eſt cauſa, à qua lenti & glutinoſi gignuntur humores. Præceſſerunt morbi acuti, graues, & qui ſpiritibus exhauſtis, & viribus reſoluti, cerebrum ſummè debile reddiderunt, ob quam cauſam humida excrementa adaucta. Anteceſſerunt à capite deſtillationes, ob quas portio multa humoris

A mucoſi in dictis partibus obſtructionem peperit. De quibus inter omnes lege Paulum *lib.* 3. *cap.* 24. Auic. 3. 5. *tract.* 1. *cap.* 5. Rhaſ. 9. *ad Almanſ. cap.* 4.

Præſagium.

AFfectio hæc non deſpicienda, præſertim cùm anteriores cerebri ventriculi humore grauantur: Periculum enim eſt, ne grauibus inpoſterum æger corripiatur morbis, vt Caro, Epilepſia, Apoplexia. Humores enim frigidi ea parte collecti, & detenti, ruinam maximam minantur: intemperie enim magis adaucta ipſorum copia increſcit, quæ etiam medium, & poſtremum ventriculum infarcire, & grauiſſimos cerebri morbos deinceps inferre poteſt, vt *lib. de inſtrumento* B *odoratus, cap.* 6. *in fin.* protulit Galenus.

Curatio.

CVm humor qui cerebri ventriculos, ſiue colatorios meatus opplet, ſit frigidus & craſſus, victus & cætera medicamenta ſunt adminiſtranda, tam vniuerſalia, quàm particularia, velut in curatione cephalalgiæ pituitoſæ, & epilepſiæ celebranda eſſe determinauimus. Conferunt purgationes diuerſimodè paratæ, dummodò priùs totum expurgetur, præuia phlebotomia, ſi ſanguis redundare videatur: deinceps caput. Hoc roborandum eſt conſeruis, tabellis, lauacris, & cucuphis. Vtendum medicamentis, quæ pituitoſos humores per C os educunt. Sternutatoria ſunt vtilia. Suffitus conferunt: ſicut & vnguenta calida intra nares immiſſa. Sudationes ex Ebeno valde proſunt, Sinapiſmus vſque ad frontem adhibendus. Fontanellæ in brachiis, & occipite proficuæ. Demum caput ipſum, per ea quæ naribus infunduntur, expurgandum. Si leuia non ſufficiant, ad vehementiora accedendum.

OBSERVATIO.

Errhinum, læſo olfactui efficaciſſimum.

OMnium, quæ aduerſus læſum odoratum intra nares induntur, hoc Caputpurgium, celebratis priùs D vacuationibus vniuerſalibus, longe efficaciſſimum cēſendum, experimento fidiſſimo didici: quod non ſolùm in hoc affectu, verùm in aliis quoque vitiis cerebri periculoſiſſimis ſummo eſt ex vſu.

℞. *Succorum marruby, cucumeris agreſtis, radicis ireos, an.* ℥ j. *Succorum fol. ſampſuci, pulegij, ſaluia, an.* ℥ ß. *puluaſſæ fætida, caſtor. caryophyl. calamenthi, nicotianæ elect. ellebori, an.* ʒ ß. *moſchi odorati*, ℈ j. *ambari griſei*, ḡ viij. Miſce.

CAPVT VLTIMVM.

De dolore Dentium.

E

Definitio.

ODontalgia à Græcis vocatur dentium dolor, vt ait Galenus 2. *meth. cap.* 2. Fitque cùm dentes in propria ſubſtantia dolent. Sentire autem non eſt dubitandum, cùm hoc vnuſquiſque in ſeipſo experiatur quotidie. Et Galenus teſtatur 5. *de loc. aff. cap.* 8. *in princip.* cuius Hiſtoriam ſumus interpretati *lib.* 1. *Hiſt. Princip. Med. hiſt.* 67. & *lib.* 5. *in com. hiſt.* 10. Sed quæres, an dentes ſentiant? Quare breuiter priùs examinandũ: *Vtrùm dentes ſint oſſa?* Et ne vagemur in incerto, ſolidas rationes ſolùm proferamus Hip. 5. *Aphor.* 18. ab oſſibus dentes ſeparat, *inimicum eſſe oſſibus, & dentibus frigidum*, ſcribens, & cum eo Ariſtot. 3. *de hiſt. anim. cap.* 9.

&

& Albertus 16. *de anim. tract.* 2 .*cap.6.* Galenus tamen A *lib.de oſſib.cap.* 5. Sophiſtas appellat, qui ſeparant.

. Compone litem hoc modo. Dentes, & oſſa, genere ac materia, idem ſunt; differunt tamen nomine, ac ſpecie. Primo namque aſpectu apparet, in genere oſſium dentes eſſe, cùm multis differant: Primùm genere, ſiue origine potiùs: Nam oſſa omnia primo hominis ortu fiunt; menſibus poſt ortum multis, dentes. Oſſa vſque ad certum ætatis ſpatium, hoc eſt, 22. annum, vel circiter augentur; dentes toto vitæ tempore. Oſſa è corpore ſemel extracta nunquam renaſcuntur, & cùm franguntur, coagmentantur quidem, non oſſe tamen, ſed quodam quaſi gummi, quod oſſi eſt perſimile, at exempti dentes regerminant in maxillis. Oſſa cremantur igne. & conſumuntur; dentes nunquam, licet putris pituitæ B conficiantur tabo, vt *lib.1.cap.16.* Plinius notauit. Oſſa in omnibus ferè animantibus, quibus quidem veſcuntur canes, plena ſunt medulla, & pinguedinem habent nonnullam, internam, & externam; dentes verò nullam: quæ cauſa eſt, vt eos appellet Celſus *lib.8.cap.1.* corpora duriſſima, quibus nihil ineſt frigidi, & non roduntur à canibus: Etſi Ariſtot. 3. *de hiſt. animal.* 10. non omnia oſſa habere medullam confirmet, quod verum eſt; licèt non ſit negandum, in omnibus oſſibus, tam cauis quàm ſolidis, tam paruis quàm magnis reperiri ſuccum medulloſum, quo dentes carere certum eſt.

Nihil ergo mirum, ſi oſſa ſint inſenſilia, dentes verò ſentiant, cùm ab eorum numero ſeparentur. Illa enim ſi ſenſu pollerent, cùm continuis, & variis mo- C tibus agitentur, qui ſine ſenſu doloris exequi non poſſunt, in perpetuo dolore, & triſtitia vita hominum eſſet conſtituta. Quod & ex Anatome patet: nam ad cætera oſſa nulla neruorum portio pertingit, per eorum ſubſtantiam transfundenda; quanquam per illa nonnunquam (quemadmodum per capitis, ac vertebrarum oſſa) nerui tranſeunt, ſed aliorſum tamen ſenſum laturi.

At verò Dentes ſentiunt: Licèt enim horum in corpore multiplex ſit vſus, diuidant cibos, præparent ventriculo, vocis articulationi inſeruiant, vultum exornent, ad pugnam animalibus ſint tributi: tamen habent alium non contemnendum vſum, vt cæterarum oris partium inſtar, ſapores diiudicent, & idcircò ſenſu D ſunt præditi, quia genus neruorum molle illis ineſt, vt bellè confirmat Galenus *lib.16. de vſu part.c.2.* ſic ſcribens: *Porrò genus alterum neruorum, molle ſcilicet, ventriculo ineſt, hepati, inteſtinis omnibus, ac viſceribus, quemadmodum & ex oſſibus omnibus, ſolis dentibus, tum quòd hi, iis quæ ſibi occurrunt, nudi ſint expoſiti, tum quod ipſos vnà cum lingua ſentire oportebat, ac ſapores diſcernere, non aliter quàm cæteras oris particulas.* Dentes ergo euidentem ſentiendi vim habere, probat *lib.de oſſibus, cap.5. in princip.* §. *Ex oſſibus dentes tantummodò, mollium cerebri neruorum participes ſunt, ob idque ſoli manifeſtè ſentiunt.*

Cauſa. E

INter plurima tormenta, quibus concutiuntur dentes, maximum eſt dolor, ex Celſo *loc. cit.* Eóſque multiplici de cauſa hoc ſymptoma experiri, Galenus *cit. loco ſec. loc.* vbertim confirmat. Multories enim ob inflammationem gingiuarum, vehementem dolorem perpetiuntur ipſi: confluente enim humore à toto, & à capite, in illas phlegmone obſeſſas, dentes ob viciniam afficiuntur. Interdum dolent ob affectum neruum, qui ex tertia coniugatione diſtributus omnibus dentibus, ad eorum radices ſubſternitur. Aliquando ſi ipſius dentis corpus fuerit affectum, aut inflammatione tentatum.

Verùm cùm difficile & arduum ſit concedere, dentes, corpora duriſſima & ſicciſſima, inflammatione poſſe tentari, ideò dubitandum, *Verùm dentes poſſint intumeſcere, & inflammari?* Auicenna enim 2.1. *doct.1. cap.5.* inflammationem ferè accidere membris mollibus aſſeuerat; & per hæc, intelligit omnia corporis membra, demptis cartilaginibus, & oſſibus: His autem cùm dentes ſint ſimiles in ſiccitate, & duritie, nec dilatari, extendi, intumeſceréve poterunt. Secundò. Dentes ob ſoliditatem, nec madefieri, nec humorem in ſe admittere queunt, vt patet in dente diu in aqua immerſo, Ergo intumeſcere nequeunt.

Tertiò. Si intumeſcerent, vel id eſſet ratione proprij alimenti, vel propriorum recrementorum, vel quia aliunde confluunt excrementa. Non primum, quia cùm dentium alimentum ſit terreum, in cauitatem illius, & non in propriam ſubſtantiam recipitur. Non ſecundum, nec tertium, quia hic eſt ordo partium noſtri corporis, vt ſemper partes duræ in molles ſuperflua tranſmittant, ex Gal. *lib. de cauſ. morbor. cap.6.* Sed dens eſt pars noſtri corporis denſior. Ergo intumeſcere non poterit.

Verùm contraria opinio verior eſt, quam ſequitur Auic. 2.1. *doct.1.cap.5.* & 7.4. *tract.1. cap.4.* §. *Et quandoque eſt materia apoſtemans dentem ipſum, &c.* Et deducitur ex eodem Auicenna, 1.3. *tract.3. cap.1. in princip.* dum ſic ait: *Non enim eſt, quemadmodum quidam exiſtimant Medicorum, quòd cerebrum ipſum non apoſtematur, ſic ratiocinantes. Nam quod lene eſt ſicut cerebrum, & durum ſicut oſſa, non extenditur; & quod non extenditur, non apoſtematur. Hic autem ſermo eſt erroneus: & illud ideò. quoniam lene viſcoſum extenditur, & oſſa etiam apoſtemãtur. Et Galenus illud confeſſus eſt: & nos monſtrabimus ſermonem de eo, in capitulo dentium. Imò dicimus, quòd omne quod nutritur, extenditur & augmentatur cum nutrimento; & ſimiliter eſt poſſibile, quod extendatur & augmentetur cum ſuperfluitate: & aliud eſt apoſtema,* Quare ſic arguit Auicenna: Quidquid alimento proprio, & genuino diſtendi poteſt, id etiam ab excrementis aliunde concurrentibus diſtendetur. Sed dentes à proprio alimento diſtenduntur, & augentur, vt patet experientia. Ergo ab alienis humoribus poterunt intumeſcere, & inflammationem pati, vt innuit Galenus *lib.5. ſec. loc. cap.8. rubric.1.* dum ſic ſcribit: *cùm verò impoſſibile ſit, incrementum accipere citra nutrimentum, omnino duabus affectionibus, & his contrariis obnoxij erunt, inopia videlicet, & redundantia alimenti quod iis ſuppeditatur. Inopià igitur aridiores, & macriores, alimentúmque non ſentientes euadunt: Redundantia verò conſimilem in iis affectionem excitare poteſt, qualis eſt circa carnoſas partes inflammatio.* Ex quibus conſtat manifeſtè, dentes intumeſcere & inflammari poſſe, vt cenſet Trallianus *lib.3.cap.11.*

Ad argumenta facilis eſt reſponſio. Dic ad primum: Dentes etſi ſicciſſimi, diſtendi poſſunt. Ad ſecundum. Diuerſa ratio eſt in viuente animali, quàm demortuo; nam in illo dentes ſunt molliores, imò oſſa veluti cerea, præſertim in pueris, 2. *de temper. cap.2. ad initium,* §. *Verùm tum oſſa, tum reliqua tota vnà cum his membra, quaſi cerea ſunt in infantibus, &c.* Adde, in viuentibus dentes meatibus conſtare etſi inſenſilibus, per quos tum humores admitti, tum excremẽta poſſunt expelli quinimò & per oſſa quandoque natura robuſta ſuperflua expellit, auctore Galeno 7. *aph.54.* §. *Etiamſi illa craſſiora ſint, & per anguſta foramina debeant permeare, & hoc modo, inquit ille, fiunt per oſſa abſceſſus.* Ad tertiũ dic, ex propriis recrementis, vel ex humoribus ex aliis partibus concurrentibus dentes intumeſcere, & inflãmari poſſe. Neque obſtat, quòd auctores de inflammatione dentium, ſicut de aliarum partium tumoribus, peculiarem nõ fecerint commemorationem: quia hi in dentibus rarò eueniunt, vel ſub curatione aliorum tumorum

comprehendi poſſunt, ſulúmque in hoc differunt, quòd dentium tumores ob ſui duritiem fortiora præſidia expoſtulent.

Cauſæ, quæ morbos dentium per conſenſum excitant, propria vitia ſunt cerebri, neruorum, aut aliarum partium, quæ dentibus conſentiunt, à quibus humores excipiunt. Sed præcipuè humores, quos ad eos cerebrũ tranſmittit, cauſa ſunt eorum morborum, à quibus vnà cum gingiuis ipſi premi ſolent. Ex morbis per eſſentiam, quibus dentium materia, ſimul & gingiuarum obnoxia eſt: exceſſus primarum qualitatum oumerantur, præſertim frigidus: cùm enim ſint exangues, facilè à frigidis, tum cibis, tum potu, aëre, & externis frigidis alterantur: quo pacto ob debilitatem, & intemperiem illorum, attrahitur ab aliis partibus humor, qui dolorem excitat, ex Gal. 2. *feb.* 11. & 6. *de ſanit. cap.* 9. Cæterùm cùm dolor ſymptoma ſit, de eo dentes infeſtante, veluti de aliis doloribus dicendum eſt, qui ad intemperiem, ſolutam continuitatem, vel ad vtrumque ſequi conſueuere: quo fit vt & ipſe dentium dolor, ex quacunque cauſa ſoluente continuum, ac intemperiem inæqualem progignente, concitari poſſit.

Signa.

OB hanc cauſam, ſi calida exiſtat affectio, intenſus aderit dolor, facies ſubrubra, & cætera cũſentient, vt temperamentum, ætas, anni tempus, regio, aeris ſtatus, & præcedens victus. Si ex frigiditate, contraria percipiuntur. Si ab humiditate, ex humida vniuerſi corporis temperatura, vita otioſa, dimiſſo exercitio, & cæteris facilè coniicies. Si ex ſicca intemperie, intolerabilis dolor excitatur, aderit ſitis, ſputũ erit paucum, præceſſit vita laborioſa, tenuis diæta. Si verò cum intemperie humores etiam redundent, facilè eorum exceſſum venaberis, eo modo quo *in cap. de Cephalalgia* prædiximus.

Præſagium.

CVratio doloris dentium parui facienda non eſt: ſi enim eſt vehemens, plerumque concurrentibus humoribus ad ipſos ob dolorem, gingiuarum inflammatio excitatur, & ſæpe guttur, fauces, & aliæ vicinæ partes inflammantur: maximéque quòd ratione doloris, vigiliæ eueniunt, febres generantur, ſpiritus reſoluuntur, flacceſcunt vires, & diſtracta natura, ſi diutiùs dolor perſeueret, coctio infauſta fit, & labaſcente virtute tabeſcunt ægri, & tandem exolutis facultatibus occumbunt; Nam, vt *loco cit.* admonuit Celſus, hic dolor maximis tormentis adnumerari debet, maximè ſi ſenes, aut imbelles exerceat, quorum puſillæ vires deuictæ citò occumbunt.

Curatio.

IN dentium curatione hoc priùs quæſitum volo: *Vtrùm dentes exſiccantibus, & frigidis conſeruentur?* Dic. Hæc ſi excellenter frigida non ſint, in curatione poſſe adminiſtrari certum eſt, à quorum vſu immodico dentes impensè læduntur, 5. *aph.* 18. Dentium quippe natura eſt terrena: terrenum autem frigidum eſt: quare ſi frigida qualitas exuperet, ipſos detrimentum pati eſt neceſſe. Dentes autem præcipuè ſentiunt frigiditatem, apud Ariſt. 34. *ſect. problem.* 3. Cùm enim meatibus conſtent tenuibus, ab aduerſis facilè læduntur, præſertim ob neruos, qui exquiſitè ſentiunt, & à frigido intenſo illicò perpetiuntur. Quo pacto Auic. 7. 3. *tract.* 1. *c.* 3. ſic inquit: *Medicina dentium, alia ſunt conſeruatiua, & alia ſunt curatiua. Et quia ſubſtantia dentium eſt ſicca, tunc medicinæ conuenientes, quæ conſeruant ſanitatem, & reducunt eos ad illud quod oportet, ſecundùm plurimum ſunt medicinæ exſiccatiuæ.*

A Neque obiicias, quòd Galenus *lib. 5. ſec. loc. cap.* 8. intemperiem ſiccam dentibus accidere in ſenibus aſſeueret, quæ potiùs humidis, quàm ſiccis videtur curanda. At cùm affectus hic curari non poſſit, quia pars ſemel exſiccata, ſubſtantificè humectari nequeat, fit vt perpetuum ſit Auicennæ theorema. Adde quòd Medico inſudandum eſt, vt gingiuæ arctè dentes conſtringant; quod opus ſolùm adſtringentibus, & exſiccantibus perficitur.

Si ergo ob calorem dentes doleant, conuenientia remedia locis nudis adhibenda, omnis mordacitatis expertia. In hunc vſum ea quæ tenuium partium ſunt, intra indenda, vt vis ipſorum penetret in profundum. Lac aſininum, ſuaue eſt & mulcebre, ſicut & caprinum,
B vaccinum, &c. Oleum roſaceum, Myrteum cum pauco aceto albo permixtum. Papauerinum, & ex Nymphæa valdè præſtant. Conferunt, & exceſſum caloris retundunt ſuccus lactucæ, portulacæ, endiuiæ, lenticulæ paloſtris, vmbilici veneris, aqua roſacea, flor. violat. quibus acetum roſ. addere oportet: nî in dentibus eroſio adſit, aut vlcus; ab eo enim ſæuus dolor excitatur.

Frigoris exceſſus, alimenta & medicamenta, actu & poteſtate calida expoſtulat, vt ſunt vinum generoſum, aromaticum cum melle permixtum: decoctiones ex Ruta, Pulegio, pipere, cinnamomo, & nuce moſchata, Galanga, Pyrethro, Radice Acori pulegio, calamentho, Coſto, Origano, ſerpyllo, Hyſſopo, & ſtaphiſagria. Prodeſt vinum theriaca, aut mithridatio, aut diacalamentho
C diſſolutum. Iuuat & collutio ex aqua ardente. Extrà admouentur olea calida, vt anethinum, coſtinum, laureum, irinum, & alia.

Humor qui naturæ modum vehementer excedat, medicamentis, & alimentis exſiccantibus abſumendus. Opitulantur cornu ceruinum vſtum, Myrrha, ſal, Cinis ex oſtreis combuſtis, ſiue pompholyx, cum quibus frequenter ita affecti dentes vnà cum gingiuis confricentur. Opitulatur decoctio facta ex gallis immaturis, Myrti bacci, Balauſtiis, Malicorio, Foliis oliuæ, Plantaginis, nuce cupreſſi, quæ omnia in aceto non admodum acri, aut rubro & auſtero vino macerentur, aut decoquantur: Horum enim vſu, addito præſertim ſale, & milio, humor abſumetur, & laxi dentes firmabuntur.

D Siccitas, ſi modum excedat, quamuis difficilè ſuperetur, corrigi etiam poteſt. Iuuant alimenta humida, priſſana, amylum, panis in iure carnium pinguium maceratus, oua ſorbilia, vinum album, dulce, modicè dilutum. Ex medicamentis prodeſt perfuſio aquæ calidæ, collutio ex lacte, vel ex decocto maluæ, violæ, althææ, glycyrrhizæ. Inunctio ex oleo amygdalar. violar. pinguedine gallinacea, aut anſerina. Quòd ſi duplex, non ſimplex qualitas in prædictis partibus modum naturæ exceſſerit, per præſidia iam expoſita, ſed inter ſe mixta, corrigenda eſt.

At ſi intemperiei, humorum redundantia aſſocietur, tunc præter commodam ſex rerum non naturalium adminiſtrationem, vtilia ſunt repellentia, quorum vſu
E dentes roborantur, & prohibetur humor ne ad ipſos confluat, ſed ad alias partes compellitur. Horum materiam præſtabunt Galla, Mallicorium, Balauſtia, Rubus, Myrti folia, Alumen ſciſſile. At in delicatis corporibus Omphacinum oleum, Roſaceum, aut Mirtinum ſatis ſunt.

Itaque ſi humorum multitudo cum ſanguinis præſentia peccet, ſãguinis miſſio ex vſu erit, facta ex humeraria, Cephalica, venis ſub lingua, aut eius detractio per ſcarificatas cucurbitas celebretur. Et ſi calidi humores redundent, expurgatio clemens inſtituatur, diuerſimodè tamen parata. Sed quia ex defluxu frigidorum humorum à capite in dentes, hi plerumque dolore premuntur, vtere iis quæ totum, & caput expurgant, & deinde quæ efficaciùs humorem pituitoſum eradicant, præſertim quæ in forma ſolida exhibentur. Roborandum

Digitized by Google

dum caput lotionibus, vnguentis, eneuphis. Sudorifica ex Ebeno adminiſtranda. Apophlegmatiſmata optima ſunt, ſicut & errhina, quæ mucoſum humorem, antequam in nares confluat, exhauriunt. Fonticuli brachiis affixi laudantur. Dentes abſtergantur à glutinoſo ſucco, decocto facto ex Pyrethro, Ariſtolochia, Anetho, pulegio radice Fœniculi, cortice capparis, coſto, radice Angelicæ; quæ omnia priùs vino generoſo, & quarta parte aceti macerentur, & deinde ad vſum coquantur.

Si vehemens vrgeat dolor, & vires imminui incipiant, ſtupefacientia non eſſe verenda, ad minus periculum euitandum, docuit Auicenna 7.3. *tract.* 1. *cap.* 8. *de medicinis ſtupefactiuis*. Ea vel per os offerenda, vel dentibus admouenda, vt Philonium: *Nam ſi is, qui de dente ſuo conqueritur*, inquit Auicenna, *potat ipſum, & accipit ex ipſo in ore ſuo, & dormit, maturatur ægritudo eius, & quieſcit dolor eius, &c.* Leuia primò adminiſtranda, & correcta cum iis, quæ illorum frigiditatem compeſcere poſſunt.

℞. *Opij, caſtorij, ſalis, an.* ℈.iiij. Fiat puluis, qui cera & guttulis olei Iuniperi excipiatur, & denti tepidè admoueatur. Verùm pro cauſæ varietate, alia interim immutare, aut adiicere licet.

OBSERVATIO.

Dentium dolor, ex calculo ſupra dentem prognato, excitatus, eiúſque curatio.

LApides in variis noſtri corporis partibus innaſci, ex auctorum penu propoſuimus, *lib.* 1. *Hiſt.PP. Med. hiſt.*70. In dentibus veros calculos generari, ex muco viſcoſo & lento, ob partis calorem vehementer toſto, indurato, & in lapidem ſolidiſſimum conuerſo, nouiſſimum eſt, & à nullo hactenus literis promulgatum. Quinquagenaria, catarrhoſis fluxionibus obnoxia, biennio, dolore dentium ſuperiorum in parte læua, ita

A quaſſa eſt immaniter, cum faciei tumore inſigni, vt mori potiùs vellet, quàm tam ſæuum tormentum tolerare, quo noctu premebatur magis. Illa in primo acceſſu, ſe habere prægrandem tumorem ſupra dentes, fatetur libenter, à quo adeò pungebatur, vt vigilans tota nocte decumbere cogeretur. Rei nouitate permotus, labium ſuperius eleuare conatus ſum, exiſtimans, fortè in gingiuis adeſſe tumorem ſcirrhoſum, à quo aliquando hæc ſymptomata oriri conſueuerunt. Deus bone! tumorem detego, acu eum attrecto, duriſſimum, imò ſaxeum inuenio, & à natura ſcirrhi valde diſſimilem, qui ita eminebat, vt oui mediocris adæquaret molem, narémque ſiniſtrum occluderet, inſpirationémque interciperet, cùm eſſet læuis, colore cineritius. Stupefactus, voco ſo-
B cium Chirurgum peritum. Hic ſolùm ferro extrahendum eſſe ſibi perſuadet. Et ne ab humore glutinoſo à cerebro deſcendente foueretur lapidoſus tumor, néve à toto ad eum conflueret ob dolorem humor, fœminam ſæpius èxpurgamus, præſeruationis cauſa. Hoc facto, circumcirca emollientibus decoctis per menſem vſi ſumus. Tandem forcipe dentato in hunc vſum parato, lapidem apprehendit Chirurgus, ita fortiter, vt reluctante fœminâ, ac caput in varias figuras magna cum vi concutiente, in duas partes fuerit diuiſus: qui ab omnibus accuratè conſpectus, apparuit duriſſimus, ſolidus, & ad ſtateram appenſus, binas cum drachmis
C quinque vncias pependit. Quo omnino euulſo dens apparuit integer, & quod mirandum eſt, nullo liuore, aut labe fœdatus: & ægra à dolore impoſterum immunis euaſit.

Sed de hoc libro ſatis: Longioris enim diſputationis pertæſi, cogitamus vela contrahere, & ad ſecundum Librum Praxis Hiſtoriarum ſedulò properare, in quo proponetur curatio morborum internorum, qui partes vitales, & naturales infeſtant. Aſpiret modò fauor Altiſſimi, cuius ſapientia, potentia, & prouidentia totus perſonat orbis: Ab illo enim, & ad illum, & in illo, & per illum ſunt omnia, & ille ſuper omnia.

FINIS LIBRI PRIMI.

de Vtero, & genitalibus partibus, earúmque præſtantia, vſu, conſenſu cum cæteris: ob quem graues inſurgunt periculoſi, funeſti, & intricati morbi, quorum cognitio, & curatio ſæpiſſimè Medicos deludunt. Quid dicam de partibus noſtri corporis infimis, & extremis, quarum vſu, & ope animal operationes exequitur? Datæ namque ſunt Manus, vt alias admirandas vtilitates prætermittam, quæ armorum omnium vicem impleant, præſtóque ſint mirabili Diuinitatis prouidentiâ, ad perficiendum quicquid ratio dictat. Pedes verò vniuerſi corporis molem, fundamenti inſtar ſuſtentant, quorum beneficio, ac ſubſidio homo plurimas artes exercet. Harum ergo partium infortunia, calamitates, morbos, quibus actiones nobiles perturbantur, & ſæpè penitus abolentur, ingenti cum ægri damno, ſimúlque tantorum malorum præſentanea auxilia, in hoc ſecundo libro deſcribere conſultum duxi. Tu, LECTOR INGENVE, quæ in diuerſis priſcis auctoribus exactiori lima perpendimus, expoliuimúſque, indulgenter, ac beneuolè amplectaris, obnixè rogo.

CAPVT I.

De Morbo Gallico.

Definitio.

VERVM quia iamdiu de curatione morborum, qui ſupremam arcem corporis occupant, verba fecimus, perſequamur & flores reliquorum affectuum, qui partes vitales opprimunt, atque fatigant. At quoniam Fauces inter ſpiritales partes etiam connumerantur, quia per eas aër ingreditur, ſpiritus vitales nutrituros, ideircò ab hac parte orationem incipere conſultum mihi viſum eſt. Hæ plurimis morbis, cum ore, gula, palato, pariſthmiis, etſi vexentur, apud Auic. tamen frequenter vlceribus, iíſque Gallicanis fœdantur: quæ omnia vitia hoc capite, ſub nomine morbi Gallici comprehenduntur. de cuius natura, origine, antiquitate, licèt *lib. 1. Hiſt. Princip. Med. in com. Hiſt. 73.* aliquas deſcripſerimus quæſtiones ſcitu non indignas, tamen hoc loco reliquas concernentes praxin, methodicè breuiculis capitibus proponemus.

At quærendum: *Vtrùm certa poſſit aſſignari morbi Gallici definitio?* Inuaſit hominum genus ex lue venerea quoddam vitium gonorrhϾ finitimum, quod idcircò fœdam, virulentámque gonorrhœam appellamus. Alij morbum Gallicum, Neapolitanum, Italicum, Hiſpanicum, luem veneream, Variolam magnam, Mentagram, vel pudendagram vocare conſueuerunt. *Morbus* ergo *Gallicus eſt ſoluta continuitas, ab humoribus exuſtis per contagium ferè genita, à malignis quibuſdam puſtulis incipiens, pudenda plerumque, dein corporis reliquas partes exteriores, & caput præcipuè inficiens, poſtea intimas partes penetrans, dolores circa articulos, & oſſa, noctu præcipuè faciens, atque abſceſſus duros, in peſſima adeò vlcera, vt oſſa quoque plerunque vitient in longum tempus, deſinentes.* Vel hoc modo definies. *Lues venerea, eſt totius ſubſtantia morbus occultus, contagioſus, tuberculis, maculis, vlceribus, doloribus ſerpens, ſolo concubitu, aut alio impuro contactu contrahendus.* Vel ſic. *Morbus Gallicus eſt cutis corporis, vel extramorum ipſius vniuerſa defœdatio cum dolore.* Vel hoc modo. *Eſt puſtula, quæ ex varia humorum corruptione oborta, ob aëris nimiam caliditatem & humiditatem, pudendum, &*

A *mentum, ſeu gutturis particulas primùm, dein reliquum corpus cum magno interdum dolore circumambit.*

Quare cùm hic morbus variis & horrendis ſtipatus ſit ſymptomatis, ita diuerſimodè affligit & premit, omnéſque noſtri corporis partes fatigat & laceſſit, vt certa veluti definitione comprehendi non poſſit; quia omniuarius eſt, & inenarrabilis, doloſus, occultus, pertinax, importunus, & fortiſſimis auxiliis vix ſuccumbens, imò pleroſque fraudulenta pernicie miſerrimè perdens.

Vtrum autem *ſit morbus venenatus?* deinceps explicandum. Luem veneream eſſe morbum, ſatis patere arbitror; nam lædit actiones: inter ea verò quæ in noſtro corpore inueniuntur præter naturam, reponendus eſt, cùm ſit affectus primò, & per ſe actiones lædens, ex Galeno *lib. de diff. morb. cap. 1.* & cùm morbus ſit triplex, vel in intemperie, vel in deprauata compoſitione, vel in ſoluta vnitate, neceſſariò ſub aliquo comprehendi de-

B bet, vel ſub omnibus; quod probabilius eſt, etſi potiſſimùm ad morbum intemperamenti ſit reducendus. Licèt autem in eo reperiantur vlcera, quæ ſunt ſolutiones continui, & tumores vitiantes compoſitionem; ſemper tamen cum his omnibus coniunctum eſt intemperamentum, quod ad illius eſſentiam ſemper concurrit.

Vnum tamen aduertas quæſo: intemperamentum hoc non à prima, ſecunda, tertiáue qualitate emanare, ſed vitioſa, & maleſica, occulta, venenata, & innominata, quæ viſcerum naturam inquinat, actionum ſymmetriam labefactat & deſtruit, vitioſóſque in corpore gignit humores, & omni labe fœdatos, qui cùm in varias ſedes expirent atque reſtagnent, diuerſos & mirabiles in illis affectus excitant.

Neque inſtes, quòd qualitas hæc morbum Gallicum efficiens, cùm ſit innominata, erit etiam ignota: quare

C ſi non cognoſcitur, corrigi haud poterit. Dic, vitioſam qualitatem ratione non cognoſci, cùm ad aliquod manifeſtum principium reduci non poſſit; cognoſci tamen experientia non eſt negandum, cùm cognita ſint remedia quibus hic morbus curari, & eradicari ſolet, quæ à tota ſubſtantia, & abdita proprietate illi ſunt aduerſa & contraria, medentúrque; non quia calida, frigida, humida, ſicca, ſed quia talia: alioqui alia medicamenta multò calidiora commodiùs curationem perficerent, vt piper, Caſtoreum, pyrethrum, & alia, quàm Smilax aſpera, Radix Chinæ, Lignum Indum, quæ huic morbo mirificè opitulari, experientia, rerum omnium magiſtra, teſtatiſſimum facit.

Anxiè ſatis à Medicis dubitatum: *Vtrùm ſedes, &*

minera

minera huius mali ſit cerebrum, cor, iecur, aut cutis? Cerebrum eſſe, demonſtrant pilorum defluuium, talpæ in fronte enatæ; puſtulæ in facie variegatæ, & rotundo ſchemate ſiccæ, pertinax cephalalgia, noctu præcipuè affligens; ſurditas, inflammationes oculorum; vlcera in capite ſordida, necnon in gula, paristhmiis, palato, gingiuis, ore toto. Cor primariò oblædi, oſtendunt febricula, cordis palmos, pulſuum debilitas. Omnes ferè Iecur eſſe contendunt, nec immeritò: in hoc enim morbo deprauatur concoctio, nutritio non integrè perficitur, ægri pallidi fiunt, cachectici, extenuati, maſſa ſanguinea putrilagine inficitur, puſtulæ per totum corpus erumpunt, vrinæ perturbantur, adeſt in toto corpore pilorũ defluuium: humor enim acris, ſalſus, & mordax, ex hepate calido, vel vitioſa qualitate infecto progenitus, radices pilorum exedit & erodit. Fœda gonorrhœa fatigat. Apparet ſcabies cruſtoſa, & totius corporis ambitus verrucis, tuberculis, & nodis conſpurcatur. Quapropter in hoc morbo ſanguificationis officium euertitur: & hoc modo humores vitioſi generãtur in copia multa, cum recrementorum vbertate permixti, qui hæc, & alia mira pathemata excitare ſolent: & (vt vno verbo dicam) non poteſt verè appellari morbus Gallicus, niſi praua, venenatáque qualitas iecori ſit communicata. Sicuti enim ad hydropis generationem, intemperies frigida iecoris eſt neceſſaria, 4. *Aph.* 11. & ſicuti febris nõ fit ſine calore cordis præter naturã: eodem modo morbus Gallicus in eſſe perfecto conſtitui non poteſt, quouſque qualitas illa vitioſa iecori, tanquam origini & principio humorum, ſit impertita. Neque dicas, cutem eſſe partem præcipuè affectam, quia artus dolent, corporis ſuperficies vniuerſa vlceribus, tumoribus, & aliis puſtulis conſpurcatur: quia citra hæc, hic morbus affligit & premit; quæ ſi adſint, non cutem, ſed genus venoſum, aut iecur laborare planè oſtendunt: à qua parte humores deleteria qualitate cõſpurcatos, in ambitũ corporis, tanquam in emunctoriũ confluere, eſt certiſſimũ.

Ex his quæri poteſt: *Vtrùm morbus Gallicus ſit vniuerſalis?* Cui quæſito reſponderi poſſe affirmatiuè puto: Ille enim vniuerſas partes occupat corporis noſtri. Cùm enim deleteria qualitas iecori cõmunicetur, in quo humores generantur pro earum nutritione neceſſarij, fit vt quemadmodum bene valente corpore, & iecore officio ſuo rectè fungẽte, humor laudabilis progerminat, corpus innoxiè aliturus: ſic contrario modo accidit, ſi iecore debiliori facto, & officinis coctionis infirmatis, humor gignitur acris, putris, ſalſus, praua labe fœdatus; qui pro nutrimento ſi tranſmittatur ad caput, pilorum defluuiũ excitat; ſi in oſſibus recipiatur, in illis tumores propullulant, quos talpas, ſeu talparias vocitamus. Si verò partes internæ robuſtæ ſint, & ad ambitum corporis ſupervacaneos humores detrudant, tunc puſtulæ omnis generis in ſuperficie apparent, & in oſſibus tophi, ſeu nodi, ex craſſiuſculo & terreo ſucco prognati. Bubones etiam in inguine, ex concubitu venereo ſuborti, iecore ad has partes, vtpote debiles, fœdos humores detrudente, vel quia ratione alicuius vlceris partium genitalium enaſcuntur, ob dolorem, qui fluxioni occaſionem præbet. In quibus partibus coërcitus, & non bene difflatus humor, ſuapte natura reprobus & nocinus reciprocè vapore ſuo, & alteratione per continuum facta, inficit immaniter iecur ipſum, & vaſa ipſa. Quare ſæpe febris exoritur diaria, ſed hæc non diu durat, quin ſibi comitem putridam adſciſcat: in quem ſenſum intelligendus eſt Hip. 4. *Aph.* 55. *Ex inguinum tumoribus omnes febres malæ, præter diariam.*

Hoc ſuppoſito non ineptè dubitant: *Vtrùm morbus Gallicus cum omni morbo poſsit complicari?* Nam ſi eſt affectus vniuerſalis, cum omni coniungi poſſe negare haud poſſumus, quippe hoc accidit multipliciter: Nam aut affectus coniunguntur cum lue venerea ſimiles in materia, vel in aliqua re, vt articularis morbus, externa-A rum partium dolores à frigida capitis defluxione ſuborti, humidior & frigidior iecoris, ventriculi, aut lienis intemperies, à quibus dolores, obſtructiones, & grauiſſimi morbi emanant, vt hydrops, epilepſia, ſtupor, paralyſis, & alij diuturni. Sæpe hæc dira lues cum acutis complicatur, de quorum numero ſunt febres, & inflammationes internæ, frequentiùs enim lues venerea corripit corpora immunda, & vitioſis humoribus repleta, quàm temperata, & euſarca. Quæ omnia diligentem prouidentiam in Medico prærequirunt.

Cauſa.

MOrbus hic à diuerſis cauſis emanat, quæ vel vniuerſales ſunt, vel particulares. Illa, eſt maxima cæli in caliditate & humiditate intemperies, aut maliB gnus alicuius planetæ aſpectus: hæc enim omnia ad putredinem diſponunt. Particularis cauſa, vel eſt externa, vel interna: ob illam interdum Gallicum venenum venereo obſcœno contrahitur concubitu, quod frequenter accidit: aliquando à nutrice, ab infante, ſæpe ſolo oſculo, ſola veſtium, aut indumentorum conuerſatione, poculo, ſed ferè ex concubitu emanat, & ſic in pudendo praua illa qualitas recepta, ſenſim ac ſine ſenſu vltrà progrediẽs, teſtes, & vaſa ſeminaria inquinat, & furtim veluti in altas partes ſeſe inſinuat. At genitalia membra cum ſuapte natura calida ſint & humida; & recipiendis excrementis aſſueta, frictione, agitatione, & motu ampliùs incaleſcũt, & hoc modo faciliùs virus ſuſceptant.

Quando ex nutrice, aut oſculis contrahitur, tunc C lingua, cùm ſit mollis, ſpongioſa, & laxa, & cum ea ob viciniam gingiuæ, palatum, & guttur, inficiuntur primò. Si ex infante virulentia eiaculetur, tunc mamillæ, & papillæ nutricum afficiuntur; & hac de cauſa virulento humore in altas ſedes ſerpente, totum corpus deinde labe conſpurcatur. Quapropter hunc morbum eſſe contagioſum contactu, & fomite, experimento fit manifeſtum. Num autem ad diſtans inficiat, agitauimus *lib.* 2. *Hiſtor. Princip. Med. in com. Hiſt. cit.*

Cauſa interna, eſt virtutis debilitas, & hæc eſt cauſa, quare alij citiùs, alij tardiùs hoc morbo corripiantur. Secunda cauſa, eſt denſitas corporis: qui enim molli, laxóque conſtant corporis habitu, facilè læduntur, promptiúſque contagium ſuſceptãt; qui denſa carnis contexD tura pollent, difficillimè. Tertia cauſa eſt cacochymia, qua qui ſcatent, huic morbo obnoxij ſunt, & illis malũ ampliùs efferatur: Nam morboſus apparatus habilitatem quandam præſtat ad ſuſcipiendum contagium.

Ex his ſolues dubiũ, quo quæri ſolet: *Vtrùm potiſsima, & immediata huius morbi cauſa, ſit venenoſum contagium?* Affectus enim hic non eſt de genere peſtilentiũ, & ſic plures non interficit; nec de genere vulgarium, & hac ratione plures non apprehendit, quia eius ratio, & cauſa potiſſima non cõſiſtit in his, in quibus communicãt, nimirum in aëre, cibo, & potu, ſed in adhæſu & vicinia eius corporis quod labe infectũ eſt, ſolùm cõnſiſtit: quã quidem id corpus ſuſcipere faciliùs valet, in quo tria genera cauſarum concurrunt, nempe debilitas virtutis, E cutis laxitas, & copia praui ſucci: Ex quo venefico contagio, tanquam ex vehementiſſima & efficaciſſima cauſa, acquiſito præſertim fomite, & contactu, corpora tam temperata, bilioſa, pituitoſa, melancholica, ſanguinea, quàm robuſta, vel debilia, corripi ſæpè experimur.

Sed rogabis: Si vna eſt cauſa huius ferini morbi præcipua, cur tot ſymptomatum varietates in corpore conſpicimus ab vna cauſa prognatas? Alij enim corripiuntur pſora, Alopecia, puſtulis, tumoribus, vlceribus, febri, & mille aliis accidentibus tentantur. At hæc omnia tam diuerſa eueniunt ex materiei, cui coniungitur, copia, & alicuius particulæ apparatu: Aliis enim cutis eſt languida, & humor tenuis, qui è viſceribus in corporis ambitum elatus, puſtulas creat, & alios

cutaneos

cutaneos affectus, præcipuè ſi craſſiuſculus ſit: & pari ratione illi quibus caput, aut artus debilitate laborant, ob hanc cauſam facillimè fluxionem humorum ſuſcipiant, qui ſi pituitoſi ſint, diutinum; ſi tennes, acutum morbum concitare conſueuerunt.

Ex hoc capite emanat alia quæſtio: *Vtrùm morbus Gallicus, ſit morbus calidus, an frigidus?* Caliditatem oſtendunt vlcera in variis corporis partibus enata, febris, vrinæ ardor, profluuium materiæ acris & erodentis per virgam, tumores inflammatorij, vigilia. Frigiditatem demonſtrant dolores articulorum, nocturno præſertim tempore inuadentes; tumores ex pituitoſo, vel terreſtri humore prognati; artuum contractiones, viſcerum debilitas, reproba concoctio, pallor faciei, inflatio oculorum, cachexia, tinnitus aurium, diſtillatio, raucedo, morbi ſtatus longus. Quæ tam aduerſa ſigna, hunc morbum, nec calidum, nec frigidum, ſiccum, aut humidum, aut bilioſum, pituitoſum, melancholicum, vel ſanguineum eſſe conteſtantur; ſed mixtum & compoſitum, in quo pro varietate humoris in corpore prædominantis, hic vel ille humor qui ampliùs exuperat, promptè inficitur. Quapropter morbus Gallicus totam maſſam ſanguineam ex æquo inficit, & pro diuerſitate corporis patientis, magis hunc humorem quàm alium inquinat: licèt pituita ſalſa, humoréſque aduſti & melancholici, frequentiùs hac lue fœdentur.

Signa.

PLurima ſunt ſigna huius morbi, dira, & terroris plena, quæ in quatuor claſſes ab auctoribus diuiduntur, iuxta quatuor ſpecies, quibus inſignitur. Prima ſpecies eſt omnium leuiſſima, in qua pili capitis, & barbæ, citra aliam corporis affectionem decidunt; tunc enim virus in tenuiori corpore conſiſtit, quod per corporis ſumma ad pilorum radices diffunditur. Secunda paulò eſt deterior, in qua puris fœdi per virgam emanat profluuiũ, variis coloribus inſigniti. Vniuerſa cutis crebris maculis multùm extuberantibus repletur, modò rubris, modò flauis, quæ non ampliùs extinguuntur, quouſque morbi radix ſit euulſa. Hæc in tenuiſſimo ſanguine conſiſtit. Tertia eſt grauior, in qua adſunt immanes articulorum dolores, veſperi, noctúque præſertim ingraueſcentes, quoniam humor melancholicus, à quo illi ſcaturiunt, hoc tempore efferatur & inualeſcit. Vlcera doloſa in gula, palato, pene, & vniuerſa corporis mole propullulant, ſicut ſcirrhoſa tubercula in eadem parte, & iuxta oſſa exoriuntur. Quarta eſt omnium deterrima, quando iam morbus inſoleſcens ſolidas partes adoritur, oſſa, vincula, membranas, & neruos, quæ poſtmodum carie occupantur. Æger febricula hecticæ inſtar opprimitur, cacoëthicis vlceribus, & vix ad cicatricem peruenientibus corpus conſpurcatur, & ſic vigiliis, diriſque cruciatibus corpus confectum & tabeſcens, paulatim diſſoluitur, & perit.

Sed dubitandum: *Vtrùm Gonorrhœa virulenta à communi gonorrhœa diſtinguatur?* Quod quæſitum curantium malè torquet ingenia: Plures enim ſunt fœminæ, quæ alba patiuntur ex interuallis per vterum purgamenta, quarum viri Gallica lue ſunt infecti, & vel ſemel curati, ſunt de ſanitate dubij, quæ ob materiæ fluxum ignorant, an tanto malo ſint detentæ. Rurſus viri hac ipſa de cauſa, cum multis recuſant inire concubitum, timentes, ne ex marito primo Gallica lue fœdato, & forſan malè curato, contagium reportarint. Quæ omnia peculiarem Medici diligentiam, & maturum conſilium, ad curandum prærequirunt.

Hanc ergo à communi ſeminis inuoluntaria profuſione plurimis ſignis diſtingues. In venereo enim, & contagioſo congreſſu, penis, & totius corporis, ac partium pudendarum pori & meatus aperiuntur, & vapor ab inquinata fœmina aut viro eleuatus, in pudendum fœminæ aut viri, in vaſa ſpermatica, & teſtes, vterúmque ſeſe extendit, illorúmque conſtitutionem conſpurcat, & ſua maligna qualitate proſternit; quo fit vt alimentum ad partes demandatum, in fœdum virus degeneret, album, flauum, aut aliis coloribus inſignitum. In communi verò gonorrhœa, quæ fit laxatis, & imbecillioribus vaſis ſeminariis, exit ſemen album, aquoſum, & feroſius redditum.

Rurſum in hac nullus adeſt dolor; in virulenta ſentitur dolor, ardor vrget, maior vel minor, prout virus acrimoniæ plus, vel minùs particeps fuerit, quam in vaſis ſpermaticis prauè affectis contraxit: ex quo fit, vt ob acerrimum humorem per has partes, & penem decurrentem, eáſque exulcerantem, vlcera ſuccreſcant doloſa, fœtida, & quæ miſerrimè ægrotantes torquere ſolent. Accedit quòd virulenta gonorrhœa ſolùm ex concubitu obſcœno ortum ducit, communis verò citra hunc premit, & fatigat.

Vtrùm autem *dolores Gallici à cæteris doloribus diſtinguantur?* etiam diffidium eſt. Illi enim cùm à mala qualitate ſcaturiant, diuerſimodè affligunt, ita vt in vna eadémque membrana variæ excitentur dolorum differentiæ, quod in aliis dolorum ſortibus non experimur. Deinde. Dolores reliqui diuturni, à frigida cauſa emanant; recentes, calidi ſunt, iuxta oraculum Senis, *lib. 6. epid. ſect. 7. text. 4.* dicentis: *Dolores antiqui, frigidi; noui verò, calidi.* At verò in doloribus Gallicis euenit contrà: Nam dolor ex frigida cauſa, ſæpe eſt acutiſſimus, mordaciſſimus & intolerabilis, vt ſe abradi & exuri ſæpe referant ægrotantes, in quorum etiam curatione multoties experimur, dolorem calidum, mordacem & acerrimum, diuturnum eſſe, ac difficulter curationem ſuſcipere.

Inſuper reliqui dolores præſidiis contrariis, anodynis, & ſtupefacientibus conſaneſcunt; Gallici ſolis antidotis miteſcunt, ac leuantur, qualia ſunt quæ à proprietate alexipharmaca illis reluctantur. Gallicus dolor rarò fit cum tumore; Arthriticus cum eo inuadit, in omnibus, aut pluribus partibus plerumque conſpicuo. Arthritici dolores, ſicut omnes aliæ articulariæ affectiones, vere & autumno magna ex parte mouentur, iuxta Senis oraculum, *6. Aph* 55. Gallici, nullo non tempore. Præterea Gallicus dolor ſenſim, paulatímque ingruit; Articularis verò, ſubitò & confeſtim. Gallicus dolorem infert iuxta perioſtium, in intima particulæ regione; articularius in extimis, vbi tumor apparet, & in intimis etiam. Gallicus dolor frequenter caput exercet, etſi alios artus etiã premat ac fatiget; alij dolores articulares rarò, aut leuem capitis dolorem comitem habent. Gallicus ferè incipit poſt venereos bubones repercuſſos; articularius ex aliis cauſis emanat. Demum Gallicus veſperi, aut noctu præcipuè affligit, quia hoc tempore humor melancholicus, qui plerumque in hoc morbo exuperat, mouetur, & inſoleſcit; Arthriticus in omni parte diei, citra vllam remiſſionem exaſperatur, & inſoleſcit. Hæc ergo attento animo licet perpendere, ne ſimulata morbi natura Medicus fallatur, & ſpretis neceſſariis auxiliis in grauiora pericula ægros præcipitet.

Quæſtio eſt etiam ſcitu digniſſima: *Vtrùm febris Gallica ſit putrida, & aliquando in hecticam commigret?* Grauis diſceptatio, & magni ad praxin momenti: Nam in Gallica lue Iecur eſt mala qualitate affectum, nutritio fit infauſta, humores ſunt vitiati, ſanguis putrilagine infectus, & omnis maſſa ſanguinea, labe fœdata: quapropter ſi febris excitatur, ad putridam eſt reducenda, quæ vel intermittens, vel continua eſſe poteſt, prout humor hic vel ille, in vaſis vel extra vaſa, exoperet.

Quòd ſi diu duret, in hecticam poſſe tranſmutari; nulli eſt dubium, qui Galeni doctrinam examinet ad vnguem: Is enim *lib. 1. feb. c. 9. in fin.* ſic ait: *Aduenit autem*

Vera hæc ſunt, & frequenti experimento confirmata. At omnium curatu periculoſiſſima, ac difficillima eſt morbi Gallici ſpecies, quæ à genitalibus partibus primò ſcaturit. Cùm enim has partes arripit venenum, in iis illicò puſtulam excitat, & vlcuſculum, & deinceps continuatione quadam viſcera omnia interna malâ qualitate ſpureóque vapore eleuato celerrimè coinquinat, ſpiritus conſpurcat, humores ſordidiores facit, ac tandem immiſericorditer partes omnino ſolidas adoritur. In pudendis enim vapor ille ſemel impactus, intus per fiſtuloſum neruum obrepens, vaſa ſpermatica male afficit, & excitata gonorrhœa, turpiſſimè, ſubortis grauiſſimis ſymptomatis, venas, arterias, & neruos labefactat, & maſſa ſanguinaria omni putrilagine polluta, & in diſtantiſſimas partes ſerpente veneno, totum corpus celerrimè noxam perſentit. Hac de cauſa bubones in inguine erumpunt, doloſa, cacoëthica & canceroſa vlcera in toto, oſſa carie exeduntur. Hæc ſi initio contemnantur, virus ocyſſimè in cerebrum ſeſe inſinuat, & damno meningibus & cranio communicato, dolores emergunt inſuperabiles. Quòd ſi rurſus maligni humores à capite ad medios artus detrubentur, vitio veluti in orbem redeunte, eadem, & grauiora mala in partibus inferis propullulant. Quare à pudendis affectionem hanc deterrimam exoriri meritò ſtatuimus. Ex dictis conſtare arbitror, ex quatuor ſpeciebus, vltimam eſſe periculoſiſſimam: tertiam, periculoſam: ſecundam, minùs; mitiſſimam, eſſe primam.

Curatio.

MElius eſt, inquit Galenus *lib. 2. de nat. facult. cap. 8. imminentem morbum præcauere, quam factum curare.* Quare ſatius eſt mortales ab hac tetra lue præſeruare, quàm ex iam correptos curare. Ideircò diſceptandum: *Vtrùm poſſit aſſignari aliquod auxilium, quod homines à morbo Gallico præſeruet?* Et videtur difficile hoc beneficium à Medicina poſſe præſtari: in congreſſu enim venereo, excitato calore ob motum, ſpiritibus & humoribus ebullientibus, meatibúſque patentioribus redditis, impoſſibile veluti eſt, poſſe inueniri remedium, quod contagij vim ex toto refringat & reprimat, ne partibus vicinis communicetur, aut in altas ſedes commigret.

D Sed ſi hoc negotium attentiùs expendatur, inueniemus plures cautiones, & auxilia, quorum beneficio quiſpiam poſt concubitum, à Gallico veneno immunis euadat. Primò ergo, oportet vt poſt venerem, in qua non multùm immoretur, abluat totum pudendum aqua calida, denudato præputio, & hoc per octauam horæ partem faciendum, idque manè, & ſerò, bidui ſpatio. Hoc præſidio ſuperſtites à tanta labe perſæpè euadunt mulieres, panniculos ex goſſypio in calida aqua abundè madidos immittentes. Quòd ſi hæc præſtò non ſint, protinùs genitalia vrina lauabis. Eadem aqua calida fouenda ſunt labia infantium lactentium, & nutricum papillæ. Balneum toti corpori adbibitum ſummoperè prodeſt, maximè ſi eum infecto vel neceſſitate coactus, vel inſcius quis cubauerit. Vinum etiam calidum in hunc vſum mirificè confert. Verùm aqua aliis liquoribus eſt præſtantior; reſoluit enim, ardorem temperat, mitigat dolorem, & non exſiccat.

Curatio inſtituenda eſt vere, vel autumno, ſi morbus inducias præſtat. Si tamen vrget, & in mora periculum adeſt, quocunque tempore poteſt celebrari, dummodò cubiculum rectè paretur. Sed iure inquires: *Vtrùm complicatio morbi Gallici cum morbis acutis, ſit difficilior ad curandum quàm cum diuturnis?* Reſponde affirmatiuè: Si enim præſente ardenti febre auxilia Gallica adminiſtres, impensè nocebis, calorem febrilem exacues, calidam iecoris, & viſcerum intemperiem

A adaugebis, dum abſumpta corporis humiditate corpus ad contabeſcentiam deduces. Quare neglecta indicatione, quæ ſumitur à morbo Gallico, acutus morbus ex quo plures occumbunt, 1. *acut.* 8. priùs eſt curandus, & pro exigentia acuti præſidia celebranda: maximè ſi interna ſæuiat inflammatio, qua exiſtente in corpore, licèt præſit in ipſo Gallicus apparatus, omnino acutiei inflammationis proſpiciendum, nulla de Gallico morbo commemoratione facta. Quare difficilior multò ad curandum eſt tunc morbi Gallici complicatio, quippè præſidia congruentia ad retundendam Gallici veneni malitiam offerre non poſſumus; & ob remedia vacuantia, pro acuti morbi medela neceſſaria, quæ ſuaptè natura vires debilitant, doloréſque, ac vigilias inducunt, Gallicus minuto calore natiuo, & ſpiritibus

B exhauſtis, vehementer inſoleſcit, & in poſterum eius curatio laborioſiſſima eſt, & ſolùm longo tempore perfici poteſt. Quòd ſi morbus ſit chronicus, & ex frigidis craſsiſque humoribus excitetur, vt hydrops, paralyſis, ſtupor, diſtillatio capitis frigida, arthritis, iecoris, ventriculi, aut lienis intemperies frigidior & humidior, vel alij contumaces & pernicioſi, ab eadem cauſa prognati, tunc ſecurior eſt curatio, quia ambo conſimilem prorſus curationem expoſtulant, ſiue eam per ſudationes, aut alium modum inſtituas.

Deinde in Gallicatis victus ratio eſt adhibenda initiante morbo, quæ putrilaginem corrigat, excrementitiam humiditatem abſumat, & vires ex venenoſ. qualitate debiliores factas, roboret. Concedenda alimenta facilis coctionis, & diſtributionis. Electæ carnes,

C potiùs aſſæ, quàm elixæ, Oua recentia, hepata gallinarum. Vuæ paſſæ, amygdalæ toſtæ. Panis biſcoctus. Deinùm victus ad ſiccitatem vergere debet. Interdicenda lacticinia, piſces, carnes craſſæ, ſalitæ, & fumo induratæ, cæteráque praua edulia, quæ facilè in corpore corrumpuntur, obſtruunt, & negotium naturæ faceſſunt.

Victu inſtituto, antequam huis venereæ propriam curationem aggrediamur, corpus expurgandum, vt vitioſi humores deponantur: Sed priùs præparandi humores: cùm enim natura huius morbi pernicioſa humores excitat, partes debilitet; calorem naturalem imminuat, facultatem alteratricem lædat perpetuò, ob hanc cauſam ſemper in hoc morbo, humoris pituitoſi, & aduſti copia abundat. Quare medicamenta præpa-

D rantia, & expurgantia, hos humores ſemper reſpicere debent: oblatis etiam antidotis, quæ aduersùs malam qualitatem virtutem ſortiuntur. In hunc vſum proſunt ſyrupus Borrag. Fumar. Cichor. Rhodomel, diluti cum aquis Borrag. Bugloſſ. Endiu. Fumar. Vel loco horum decoctum ſimile erit perutile.

℞. *Similac. aſper. diuiſa. & contuſa* ℥. j. *paſſular. ſine ſemine. p.* 1. *capil vener. fumar. lupulor. an.* M. j. *fol. ſen. ſem. Carrham. an.* ℥ j. ß. Coque in ℔. iv. aq. ad dimidiæ partis conſumptionem, coletur, & ſeruetur vſui.

Vel fiat hoc modo.

℞. *Ligni Indi,* ℔. j. *ſmilac. aſper.* ℔. vi. *ſcabioſ. ſtœchad. fumar. an.* M. j. Coque in ℔ xij. aq ad dimidias: Colaturæ adde ſacchari ℔ j. ß. ſerua.

E Corpus expurgandum pro humoris exuperantis diuerſitate: quare in præſentia humoris melancholici, vtiles ſunt pilulæ fœtidæ, Aggregat. de Agarico, quarum drachmæ addantur ℈. iij. puluer. cortic. radic. Ellebor. Nigri. Si prædominetur pituitoſus, proſunt cocchiæ, Aggreg. & de fumar: cum ℈. iij. Trochiſcor. Alhandal. Si bilioſus humor infeſtet, pilulæ de Rhab. & Aureæ, ſatis ſunt, quibus ℈. iij. Diagridij permiſcenda. Si verò æger magis potiones amet, parentur ex confect. Hamech. Cathol. electuar. Eleſcoph. Indo Minori, cum Syrupo de Senna, de Epithym. de Polypod. Fumar. Maiori, & decocto ſenæ, ſemin. carrham. flor. cordial. paſſular. &c.

At ante purgationem, ad leuandam naturam, & tranſpirandum corpus ſi plenitudo adſit, ſanguis eſt detrahendus in quantitate modica, ex parte dextras ſi laborer iecur; ex ſiniſtra, ſit lien ſit oblæſus. Quòd ſi puſtulæ adſint, aut etiam ſcabies infeſtet, hirudines venis hæmorrhoïdalibus apponere, non erit abs re, quarum vſu fœcalis ſanguis ad diſtantiſſimas propellitur corporis partes, ad quas ipſe grauitate ſua promptiſſimè ruit.

Expurgato corpore venenata qualitas morbo Gallico inſidens debellanda. Hoc opus multis perficitur præſidijs. Quare hic morbus curatur. Primò, via quadam Regia. Secundò, per vomitum. Tertiò, per vnguenta, aut decocta ex Argento viuo parata. Quartò, per ſuffumigia. Quintò, per mitiſſima medicamenta Alexipharmaca, quæ reliquias humorum conterunt, & malignam qualitatem mirandum in modum retundunt. Vltimò debent corrigi ſymptomata fera, quæ ex hac hydra, tanquam ex antro Trophonio ſæpè propullulant.

Inquires: *Vtrùm morbus Gallicus citra antidota poſſit perſanari?* Reſponde affirmatiuè. Licèt autem in morbo hoc, deleteria & maligna qualitas adſit neceſſariò, quæ ſolùmmodò medicamentis à proprietate operantibus poſſit refrænari; tamen ſi recens, & leuis eſt, & virus in tenui corpore conſiſtit, citra ea aliquando miteſcit. Imò vehementi, & laborioſa exercitatione ſolet extirpari, vt ludo paruæ pilæ, armorum exercitatione, venatione, quarum operationum auxilio humorum reliquiæ diſcutiuntur, internæ partes roborantur, fœliciùs nutriuntur, & ſenſim ac ſine ſenſu malam quaqualitatem deponunt.

Si verò vehementior ſit, & neque his, neque expurgantibus ſuccumbat, ad ſecundam curationis viam, quæ dicitur regia, accedemus: hanc ergo complent medicamenta Alexiteria, quæ antidoti inſtar malam humoris praui perniciem retundunt, vt ſunt Lignum Indum, Ebenum dictum, Smilax Aſpera, Radix Chinæ, & alia plura. At hæc ante totius corporis vacuationem non ſunt adminiſtranda: cùm enim hæc vim habeant extenuandi, & prouocandi ſudorem, ſi corpus impurum eſt motus ab his medicamentis humor, & ad centem irruens, obſtructiones parit, febrem concitat, & tranſmiſſo humore ad caput, epilepſiam, alióſque capitis affectus progenerat.

De ligno Indo priùs agendum eſt, & quærendum: *Vtrùm calidum ſit, an temperatum?* Dic calidum eſſe in gradu ſecundo: Nam præter ſenſibilem calorem, quem in noſtro corpore progenerat, qui ſecundo gradui caloris tribuitur, ex Galeno 5. *ſimpl. vlt.* etiam calore manifeſto, quo pollet, incidit, attenuat, aperit, ſudorem mouet. Neque dicas, quòd refrigerata calefacit, & refrigeret calefacta, quod temperati medicamenti proprium eſt, 2. *ſimpl. vlt.* ac proinde cum hoc medicamentum in corporibus calidis, & frigidis adminiſtretur, erit temperatum. Nam illud non conceditur, quia calidum, aut frigidum, ſed principaliter quia habet qualitatem morbo Gallico à tota ſubſtantia valdè aduerſam. Hac de cauſa quando bilioſis, & calidis naturis conceditur, debent permiſceri aliqua medicamenta frigida, quæ illius calorem remittant; acre enim eſt, ac amarum, & ob hanc cauſam calefacit & exſiccat.

Eligendum craſſum, ac ſolidum, quia in eo maior actiuitas reperitur. Recens non antiquum, non carioſum; & ita reprobatur illud, quod in particulas diſſectum, apparet ſpongioſum, & excauatum. Deinde debet eſſe lene, & nodoſitatibus carens, vt in eo virtus æqualiter recondatur. Cortice conſtet integro, non carioſo, ſed odorifero. Medium eius colore ſit præditum ſubnigro, eius verò circumferentia in albedinem, & pallorem declinet, & contractu linguæ in colorem

A croci mutetur, quia hoc magis reperitur in recenti quàm in vetuſto. Præfertur ponderoſum, & pingue, illud enim recentius eſt, & ab hoc igni admoto, aliquid humiditatis effluit neceſſariò.

Ex eo decoctum ſic parari debet, vt pro qualibet eius vncia, aquæ libra addatur. Sed quoniam maior virtus in cortice eſt, huius vnciæ maior aquæ quantitas debet reſpondere, vt vis illius ampliùs aquæ communicetur. Illud non integrum, ſed in minutiſſima fruſta diuiſum debet infundi, & parabitur decoctum hoc modo:

℞. *Ligni Indi*, ℔. i. *cortic. eius* ℥ iv. Infundantur in aquæ ℔. xx. ſpatio vnius diei, & reponatur vas ſuper cineres, vel ſtercus, vel furfur, aut plumbeum vas optimè coopertum, vt caliditatem retineat: & poſtea B lento igne decoquatur, aut in duplici vaſe, quæ vera elixatio eſt, & multò præſtantius reddit decoctum: & interdum coquendum eſt ad conſumptionem medietatis pro delicatis bilioſis præſertim, in tempore calido; & facta decoctione coletur per pannum craſſum, & ſeruetur in vaſe vitreo, aut vitreato, vel teſtaceo, non æneo, aut plumbeo, ne inde ex his metallis mala qualitas acquiratur: Et inter coquendum ſpuma remoueri debet; hæc enim pro curandis vlceribus, & puſtulis exterioribus ſummè conducit.

Quantitas huius decocti definiri non poteſt: quia ſi æger fuerit languidus, vel puer, ſingulis vicibus ℔. ß. offerenda eſt, ſi robuſtus, libræ dimidiæ addendæ ſunt vnciæ quatuor. Tempus ſudoris certis præceptis deſcribi nequit: aliquibus enim tres horæ tempore matutino, C ſatis ſunt; duæ verò veſperi; aliis ſunt neceſſariæ quatuor. manè, veſperi verò tres. Idem obſeruandum eſt in numero dierum, in quibus prouocatur ſudor; quibuſdam enim ſufficiunt nouem dies, aliis 20. 30. & 40. Terminus enim ſudorum, ſolùm penes remiſſionem ſymptomatum, videlicet dolorum, tumorum, & puſtularum, præſcribendus eſt.

Aliqui, vt potentius, & efficacios reddatur decoctum, addunt (quod maximè laudo) quartam partem corticis huius ligni. Alij Ariſtolochiam rotundam, quantitate vnciæ & dimidiæ, aut Carduum benedictum, quantitate M. 1. Hoc decoctum, ſi morbus vrgeat, quocunque tempore poteſt adminiſtrari, dummodò cubiculum rectè paretur, quia dilatio vitæ periculum parit. Si mor- D bus inducias præſtet, tunc ad commodius tempus, vernale, vel autumnale differenda curatio eſt. Tempus ſudandi in morbo leui & recenti, ad 20. aut 30. dies: in diuturno, & graui, ad 40. produci debet. Hæc eſt cauſa, quare morbus Gallicus in principio radicitùs non extirpatur, quia ægri ad ſummum ad decem dies ſudando accedunt.

Percontaberis, *Vtrùm aliqua medicamenta roborantia, in decocto permiſcenda?* Lignum Indum, ſeu ſanctum, non ſolùm in morbo Gallico, ſed in aliis frigidis & humidis affectibus, mirabiles de ſe promit vires, vt in conuulſione, tremore, paralyſi, vertigine, epilepſia, colico dolore, contumaci tuſſi, articulorum doloribus, diſcutiendis flatibus, emolliendis tumoribus duris, vteri ſtrangulatu, debilitate ventriculi ex frigida & humida E intemperie contracta. Ob hanc cauſam optimum conſilium eſt, pro diuerſitate morborum, addere huic decocto aliqua ſimplicia, quæ partes affectas peculiariter reſpiciant, veluti in affectibus capitis, & neruorum, Majoranam Saluiam, Rorem marinum, Stœchad. In affectibus oculorum, Euphraſiam, Chelidoniam. In Arthritide, chamæpit. chamædr. In morbis thoracis, Capil. Vener. Glycyrrhiz. Hyſſop. montanum, Praſſium, & ſimilia. In morbis iecoris, Cichorium, Eupator. Abſinth. hord. In affectibus renum, ſemina frigida majora Glycyrrhiz. In morbis lienis, Aſplenium, & Radices capparum, aut Tamariſci. Hæc enim medicamenta, præterquam quòd ſudorem non impediunt, parte,

in

in morbo Gallico affectas, natiua quadam ſorte roborant, & medicamenti ſudorifici vires ad eas deducunt,

Vtrum autem *medicamenta expurgantia in decocto ſudorifico permiſcenda?* dubium eſt. Video enim plures & non poſtremæ notæ viros, hanc praxin ſummè approbare, quòd horum vſu aluus ſingulis diebus reſpondeat; quum enim humor peccans ſit craſſus, terrenus, & grauis, non ita promptè poteſt accedere ad cutem, neque facilè euacuari per ſudorem: In hunc vſum cum Ligno Indo, Smilace, Radice Chinæ, aut Saſſafras, infundenda volunt folia ſennæ, Epithymum, Polypodium, & alia, quæ terreſtrem humorem, qui ferè in hoc morbo redundat, per aluum vacuare nata ſint. At methodus hæc ſuſpecta eſt, & naturæ negotium faceſſit: duo enim motus contrarij non ita facilè ab ea tolerantur; imò perturbat, & ad diuerſas regiones inclinans, ſatagénſque ſimul humorem noxium, per ſudorem, & alui fluxum propellere, neutram operationem perficit. Quamobrem ſalubrius eſt, vel alternis diebus in hunc vſum clyſteribus lenibus proritare ventrem; vel intermedio tempore clemens offerre pharmacum; cuius ope excrementitius humor per aluum educatur, dummodò æger altera die poſt purgationem è ſudore quieſcat.

Verùm inquires: *Vtrùm medicamenta ſudorifica interdum in vino coquenda?* Plures valde laudant hoc decoctum: Nam vino vis ineſt mirabilis roborandi viſcera, pollet alexiteria vi, craſſos humores incidit, obſtructiones aperit, tumores & nodos emollit, reſoluit tophos, cutis meatus laxat, penetrat magis, & vires medicamentorum alexipharmacas citiſſimè ad affectas partes deducit, copioſiùs ſudorem mouet, & frigidis affectibus remedio eſt. Ex altera parte, hoc vinum, à Medicis Sanctum nuncupatum, maximè calefacit, febrim inducit, eſt amarum, & guſtui ingratum. Dic, lignum Guajacum feliciter aliquando in vino decoqui: Si enim morbus diuturnus ſit, ſæuus, & decocto in aqua parato non ſuccumbat, ægérque habitet in regione frigida, ventriculum ſortiatur debilem, frigidis pituitoſiſque humoribus ſcateat, nulli dubium eſt, quin iſtis vinum hoc vtilitatem ex ſe prodat non aſpernabilem. Si verò contrariæ adſint indicationes, reprobum erit, & nullius vſus.

Maior verò eſt dubitatio: *Vtrùm præſente febri ſudorifica ſint celebranda?* Si enim eſt humoralis, iis oblatis excandeſcit valde; qua exacerbata timor eſt, ne alij grauiores morbi de nouo ſuccreſcant, & periculum vitæ immineat, vel in hecticam ipſa commigret. Inſuper ſi hac exiſtente, calida & reſoluentia præſidia, quæ huic contagioni proficua ſunt, exhibueris, in extenuationem, & retorridum maraſmum corpus deduces. Quid ergo faciendum in agone tanto? aut quibus auxiliis contabefactus æger à tanto morbo euadet immunis? Dic, quòd antequam ſudorifica propinentur, neceſſe eſt corpus calidum ſiccum, exuſtis humoribus plenum, frigidis medicamentis attemperare. Purgatio lenis adminiſtranda. Apozemata offerenda, quæ bilioſum, & calidum humorem leniter euacuent, facta ex ſero lactis caprini, in quo madeſcant flores cordiales, Pulpa Caſſiæ, Myrobalani citrini, Radix Chinæ, Smilax aſpera, aut cortex Guajaci, hordeum, radices ſcorzoneræ, Blugloſſ. Endiu. Borrag. Si corpus ſit ſqualidum & ſiccum, & balnea priùs per aliquot dies adminiſtranda, vnguenta refrigerantia hepati admouenda. Priſana eſt optima, dummodò hordeum priùs coquatur in aqua, quæ fuit priùs Ebeno decocta. His celebratis, ad ſudationes accedendum, & decoctum non eſt parandum in aqua ſimplici, ſed Endiu. Borrag. Bugloſſ. aut Hordei. Si verò ægri macie Gallica contabeſcant, medicamenta coquenda ſunt in ſero lactis caprini, ſeu quod magis laudo, in iure gallinæ, aut caponis, vt ſic hoc decocto alexipharmaco, & vires

A inſtaurante, tum venenum debellari, tum vires refici poſſint. In alternis diebus, & ſolùm ſemel in die, hora matutina excitandus ſudor, in quo non multis ſtragulis cooperti paruo temporis ſpatio immorari debent. Neque victus ratio ſit ita tenuis, & extenuans; vires enim debiles tantam victus parſimoniam ferre non poſſunt. Caro pulli aſſa offerenda, hepata gallinarum, oua ſorbilia, contuſa, ex electis carnibus extracta. Potus ſit aqua ſecunda, quæ paratur ex ligno iam decocto.

Vtimur etiam pro curatione huius morbi Sarza parilla, quæ à Dioſcoride *lib. 4. cap.* 129. Smilax aſpera vocatur, de qua etiam egit Galenus 7. *ſimpl. tit. prop. de ſmilace aſpera*. Calefacit in primo gradu, exſiccat verò in ſecundo. Eligi debet quæ in duritie mediocritatem ſeruat, ita vt non ſit nimis recens, quoniam eſt
B valde ventriculo ingrata, neque ſit carioſa, ita vt quando frangitur, puluerem ex ſe emittat. Hæc efficacem habet poteſtatem in reſoluendis nodis, comminuendis tophis, abſtergendis vlceribus faucium, pudendorum, capitis, & podicis. Eſt alexiteria, extenuat, ſudorem prouocat, & morbis contagioſis, venenatiſque eximiè opitulatur: in qua, eadem victus ratio ſicca, idem modus, & ordo obſeruandus eſt, ſicuti in ligno Indo prædiximus. Huius radicis decoctum non ſolùm Gallico morbo, ſed aliis frigidis affectibus *ſuprà* citatis ſummè ſuccurrit.

Non ſolùm Ligno Indo, & Smilace aſpera vtimur, ſed radice Chinæ, quæ etſi tantam pro curatione huius morbi efficaciam non habeat, quia non ita potenter malignam eius qualitatem refrænat, tamen eſt præſi-
C dium gratius, & ſecurius, & tam tenuem victum non expoſtulat. Eſt ſicca in ſecundo ordine, & in actiuis temperata, & ſi ad eas declinat, ad modicum calorem deuergit. Huiuſmodi radix detrahitur ex quodam cannarum genere ad littora maris naſcenti, & radici noſtrarum cannarum ſimilis eſt. Eſt fungoſa, nodis plena, intus cum ruſo colore albeſcens, exteriùs verò rubeſcens. Eſt eligenda grauis, ponderoſa, ſapore inſipida. Aliis morbis à Gallico vehementer ſuccurit, in cuius adminiſtratione idem modus eſt obſeruandus.

Vtuntur Medici pro morbi Gallici, cæterorúmque frigidorum curatione, ligno quod vulgò vocatur Saſſafras, cuius corticis, & ligni vſus duntaxat in Medicina receptus ſit. Eſt calidum, & ſiccum in gradu ſecundo. In cuius decocto parando idem ordo ſeruan-
D dus, quem in ſuperioribus antidotis adminiſtrandis *ſuprà* docuimus.

Secundò curatur hic morbus per vomitum: quandò enim præ ſui contumacia, purgationi iteratæ, ſudorificiſque auxiliis non ſuccumbit, tunc vtimur in robuſtis naturis medicamentis, quæ per vomitum expurgant hunc venenatum ſuccum. Sed rogabis: *Vtrùm hic morbus vomitionis ope poſſit extirpari?* Creditu enim difficile eſt; quòd à remotiſſimis partibus, nempè pudendo, & iuncturis, poſſit humor ad ventriculum remeare. Adde quòd hæc fortiſſima, & violenta vomitoria, etſi tenacem humorem per vomitum excernant, deleteriam tamen huius morbi qualitatem non retundunt, imò vehementia ſua, & acrimonia naturæ negotium faceſſunt, os ventriculi, & conſortij lege cor lancinant,
E fatigant, & premunt: hinc cordis palmos, ſyncope, cardialgia, virium proſtratio, & animi deliquium ſubſequuntur, ex quibus vires factæ inermes, ferendo morbo ſatis eſſe non poſſunt.

At hæc tanti remedij efficaciam non euertunt: quoniam morbi chronici à craſſis humoribus orti, vomitus ope conſaneſcunt, vt podagra, morbus comitialis, hydrops, melancholia, lepra, vt teſtis eſt Paulus *lib. 7. cap.* 10. Et licèt hi humores tenaces, & graues, commodiſſimè per inferiora vacuentur, tamen ſi hæc vacuatio paretur cum medicamentis electiuè expurgantibus, à diſtantibus regionibus citra noxam eos eradicant,

Digitized by Google

& per vomitum excernunt. Quamuis autem aliquantiſper os ventriculi oblædant, & corpus fatigent, melior eſt noxa quàm mors, 12.*meth*.1.quæ ex hoc immani morbo vltrà ſerpente imminet certò: maximè cùm hæc aliis permiſceantur cardiacis, quæ viſcerum robur tuentur, & illorum malitiam innoxiè caſtigant. Accedit quòd vomitoria medicamenta, præterquam quòd terreſtres humores exhauriunt, proprietate ſua etiam veneficam huius morbi qualitatem mirandum in modum coërcent. In hunc vſum puluis Ioannis Vigonis, à Medicis præcipitatum dictum, admirandam obtinet poteſtatem, cuius ipſe deſcriptionem tradit, *lib*. 8. *cap*. 3. ex quo parabis vomitorium in hanc formam.

℞. *Pulu. Ioan. Vigon*. g̃.iiij. Infunde per noctem in ℥ ij.aq.roſ. Colaturæ adde, *Pulu.diarrhod.abbat.aromatici roſat. diamargarit.frig.an*. ℈ j.*diacathol*. ʒ j. Miſce, fiat bolus.

Vel hoc modo propina pilularum formâ.

℞. *Pulu.præcipitati*, g̃.v. Macerentur in aq.roſat.ſpatio 12.horarum, & reiecta corpulentia, adde, *Pulueris diarrhod* ℈ ß.*cum ſyrup.de corticibus citri,fiat pilula*.

Vel g̃. v. præcipitati miſceantur cum ℥ j. conſeruæ roſar. Debet propinari hoc medicamentum tempore matutino: & poſt duas,vel tres horas tranſactas (in quibus poteſt concedi ſomnus) nihil ægro exhibendum eſt, quouſque ſigna perfectæ vacuationis appareant; alioqui citra vtilitatem medicamentum euomitur. Quo tempore tranſacto poſſunt offerri ægro ℥ vj. vel viij. huius vomitorij.

℞. *Sem. aneth.ſem. raphan. an.pug. j. oxymel.ſimpl*.℥ iiij.*mellis* ℥ ij. Coquantur omnia in ℔.iiii.aq. ad tertiæ partis conſumptionem: adde *Pulu.ellebor.albi*, ℈ j.*tepidum propinetur*.

Huius decocti quarta parte aſſumpta, intromittat digitos in os, vel calamo intincto cum oleo, vomitus prouocetur; deinde poſt duas horas capiat ſecundam partem; & poſt alias duas, alteram: nihílque comedat, aut bibat, quouſque vomitus conquieſcat, etiamſi hora ſexta,aut ſeptima noctis; quo tempore ius gallinæ concedi poteſt: & poſt vnam horam aſſumat micam panis vino odorifero imbutam.

Caue ne puluerem hunc Vigonis cum pilulis, vt fœtidis,aut fumatiæ permiſceas;ex his enim motibus contrariis diuerſimodè alteratur natura, vnúſque motus alium impedit. Paratur etiam ex aliis medicamentis vomitorium hoc modo.

℞.*Sem.catapur. minor*. ʒ ß. *contunde*, *& infunde per diem & noctem,in aq.roſ.adde ſacchar.roſat*.℥ ß.*aromatic. roſat*.℈ j.fiat bolus.

Stibium præparatum (Antimonium vocant) in hunc vſum ſummè iuuat: Nam ſi grana quatuor infundas in vino, vel gr. iij. in ſubſtantia permiſceas cum conſerua roſacea, efficaciſſimè melancholicum humorem, vomitu & alui fluxu exturbat. Solet etiam vomitorium parari hac forma.

℞.*Fol.cucumer.aſini*, *num* iiij. *Infunde per noctem, in* ℥ vj.*vini albi*,co la,& offer.

Fit etiam alia forma.

℞. *Agarici trochiſcati*, ℈ iiij.*pulu.Vigon.infuſi*, g̃.iiij. *diamoſch. dulcis*, ℈ j. *cum melle* fiant pilulæ, & decorentur.

Pro melancholicis.

℞.*Pulu. Vigon*.gr.iiij *ellebor.nigri*, g̃.vj. *lapid.lazuli præparat*. ℈ j.*diambra*. ℈ j. *cum ſyrupo de corticib. citri*, fiant boli.

Pro biliosis.

℞.*Pulu.Vigon*.gr.iiij.*ſem.catapur.minor*. ℈ ß. *cum ſyrup.roſ*.Miſce.

Pro ſanguineis.

R. Pulu. Vigon.gr. iiij .*pulp. caſ*.℥ ß.*cum ſacchar*o fiat bolus.

A Aliquando conceduntur in hunc vſum pilulæ Mercuriales,quæ parantur hoc modo.

℞. *Mercurij extincti* ℈ j.ß.*theriac.magnæ*, ʒ. iij. *diamargarit,calidi*, *aromatic. roſat.an*. ʒ j. *ſantalor. citrinor*. ℈ j.*diamoſch*. ℈ ß. *zibetti*, g̃.viij. Miſce, fiant pilulæ ciceris parui magnitudine, & cum foliis auri triplicatis cooperiantur. Doſis vna, alternis diebus.

Tertio modo curatur hic morbus per vnguenta Mercurialia. Cùm enim ſudorificis, ac vomitoriis non cedit hic carnifex morbus, tunc ad fortiora præſidia accedendum: ex quorum numero ſunt vnguenta, quæ ex Hidrargyrio parantur. Hoc etſi vitioſam, deleteriámque qualitatem non corrigat, multùm tamen prodeſt ad comminuenda tubercula, tumores duros emolliendos, extirpandas puſtulas: demum humorem

B virulentum, cæca quadam, & abdita poteſtate per ſputum euacuat, aliquando per aluum, interdum per ſudorem, & feliciter hunc Herculeum morbum refrænat, & domat.

Vtrùm ſit venenum? adhuc ſub iudice lis eſt. Reſponde negatiuè,quare non timeas eius vſum: plures enim fortuitò maximam eius copiam ingerentes, vomitu, & alui fluxu citra noxam excernere ſolent. Imò ſcurræ vel imperio ſuorum Principum, vel præmio inducti, etiam ad denas vncias id aſſumpſerunt. Quin cum vtilitate magna plures, ſingulis 40. aut 60. diebus pilulas aſſumunt cum Argento viuo. Et grauiſſimi auctores, purum, ſincerúmque hauriendum præbent, non modò adultis, ſed pueris, & infantibus ætate tenellis, quando Epilepſia, vel vermibus ſunt oppreſſi. Imò Obſtetrices in difficili

C partu, ſtatim Argentum viuum ſcrupuli pondere nullo incommodo potandum exhibent. Quare niſi pondus vel menſuram exceſſerit, haud interficit. Id equidem ſignificauit Dioſcorides *lib.5.cap*.60.his verbis: *Letale potum argentum viuum eſt,pondere ſuo interanea diſrumpens*. Non eſt ergo verum, illud deuorantes, illicò occumbere, imò ex mente Pauli plures fuiſſe, ait Auicenna *lib.2.tract.2.cap*.47. qui biberunt id in ileo.

Vtrùm multiplex Argenti viui genus ſit aſſignandum? hæſitarunt priſci. Plinius *lib*. 33.*cap*. 6. vnum tantùm argenti viui genus agnoſcit, natiui ſcilicet illius, ac puri: cùm peritiores inſtituant duplex,aliud ſcil.natiuum, ſeu foſſile, aliud factitium, quod ex minio excoctum eſt. Vtrumque cognouit Dioſcorides, & peſtilentem odorem, aurámque exitialem aſſerit expirare. Videtur

D & genus tertium agnouiſſe Dioſcorides, *lib*.5.*cap*.7.venæ argenti immixtum, & quod per ſe eſt metallum. Quartum appoſuit genus Vitruuius, *lib*. 8. *Architect*. conſtructum ex marmoreis fragmentis & fruſtis, quod ſub factitio reponi poteſt. Conſule Dioſcorid.*lib*.5.*cap*. 7.*lib* 6. *cap*.28. Teophraſt. *lib.de lapid*.Plin. *lib*. 33.*cap*. 3. 6. 8. Quintum genus addi etiam poteſt, conflatum ex ſulphure,& argento viuo.

De Mercurij temperamento certant iuniores: *Vtrùm ſit frigidum, vel calidum*? Nam ſi bibatur largiùs interimit exceſſu ſummè frigido, & humido: Innatum enim cordis humorem, hoc ſuo exuperante temperamento putrefacit, ſanguinem congelat, vitales ſpiritus & ipſam cordis ſubſtantiam extinguit: noxio ſuo halitu

E tremorem infert, paralyſim, & alios frigidos neruorum affectus perniciosos, quia neruos debilitat frigiditate ſua, ex Plinio *lib*.23. *cap* 6. Dic, factitium, calidum; foſſile, frigidum eſſe ſtatuendum. Quòd ſi adhuc inſtes, natiuum, à prædominio eſſe calidum, quòd aërem in eo ſuperare ſcribat Ariſt. 4. *meteor.text*. 34. & idcircò,reſoluit,valenter emollit,penetrat, incidit, & eſt in perpetuo motu, & ad diſtantiſſimas partes citiſſimè penetrat.

Dic, hoc ita verum eſſe, quoniam diuerſis partibus conſtat, quarum adminiculo diuerſos, & tam repugnantes ex ſe promit effectus: huius enim ſenſus ſunt plura: Opium amariſſimum cùm ſit, frigidiſſimum eſt.

Digitized by Google

Lentes, Aloë, Pſyllium, Squamma æris, Rhabarbarum, Braſſica. Hoc modo Mercurius, quoniam aëreis & tenuibus partibus conſtat, attrahit, attenuat, expurgat, & in perpetuo eſt motu; nam ſtare loco neſcit, micat, tremit, quaſi vitæ haberet ſenſum, & à fluido eius motu argentum fuſile vocatur à Chymicis, & cùm grauior ſit omnibus natura duris, irrequieto motu continuò agitatur. Deinde Mercurius ſuperfluam huius morbi putrilaginem exſiccat: argumento eſt, quòd plano leuique loco poſitus, hoc illùcque excurrit, labitúrque, nec tamen humefacit locum, vt alij liquores. Cauſa eſt, innata ipſi ſiccitas, quæ ipſum plano adhæreſcere non patitur. A

Adde quòd in eo viget vis cauſtica, & exurens cùm igneis, tenuiſſimíſque partibus conſtet, quæ vbi in actum vi caloris natiui corporum prodierunt, exurunt contagionis ſeminaria, & ad interiora, vim illam cauſticam deferunt, qua materiæ denſiores molliuntur, ſubtiliores reſoluuntur: nam in eo eſt vis coctrix, & diſſolutrix humorum circa cutem; & expultrix, ſiue expulſionis commotrix eorum, quæ naturæ vis è corpore non poſſet alia via depellere. Aëreum autem eſſe argentum viuum, certa res eſt, quia ignem auerſatur in tantum, ac refugit, vt niſi vias inueniat refugiendi, in ſublime efferatur; quæ ſi ei obſtruantur viæ, hæreſcit operculo, altiora quantum fieri poteſt, appetens: neque vnquam gelatur, niſi arte Chymiſtarum, quoniam plus in ſe aëris continet, quàm aquæ, vt ex Ariſt. teſtimonio *ſuprà* retulimus. B

Sed relicta indagine partium diuerſarum, quæ in Mercurio vigent, quarum meritò admirandus, & quaſi miraculoſus ex ſe promit affectus, illud ſit veriſſimum: vnguenta ex illo parata ſaluberrima eſſe, atque pro hac extirpanda lue, præſtantiſſima: fremant licèt plures, & non infirmæ notæ Medici, quorum argumenta ex profeſſo refutauimus, *lib.* 1. *Hiſt. Princip. in com. Hiſt. cit.* Quare pergamus viam quam ingreſſi ſumus, premere, & ordine quàm optimo ſingula perſequamur. C

Virum Mercurialia vnguenta, ieiuno, an paſto ventriculo applicanda? Hanc praxin qui arbitrantur veram, poſt tres horas à cœna vnctiones applicant: Alimenti enim ope roborata natura hydrargyrij efficaciam, malitiámque contemnit, & reſpuit, & ad excernendos humores robuſtior redditur. Securior tamen, & experimento magis illuſtris eſt altera curandi via: quia tempore matutino vires optimè valent: præceſſerunt coctiones; excrementa tum craſſa, tum halituoſa ſunt repurgata; tempus diei eſt accommodatum valde. Quare ieiuno ventriculo felicius celebrantur: in debilibus ſemel in die, in robuſtis veſperi etiam poſſunt concedi. D

Adhibendæ vnctiones hoc modo. Accipimus vnciam vnam & ſemis, vel duas ad ſummum, vnguenti pro qualiber vice: ex vnguento fiunt globi 13. quibus vngitur coxa ſecundùm partem interiorem, genu vniuerſum, talus, brachiale, cubitus, & humerus ſecundùm partem ſuperiorem: in inferiori enim non conuenit ob viciniam cum corde. Venter non vngatur, quia impeditur vacuatio per ſputum. Cum vnguento optimè membra fricentur, vt meliùs imbibatur, adhæreátque tenaciter partibus vnctis. Poſtea cooperiatur æger, & prouocetur ſudor, & poſt duas horas abſtergatur. Sindones, & ſubucula nulla ratione debent immutari, quouſque vacuatio cœpta ſit perfecta. Vnguentum non calefiat ad ignem, nam argentum viuum ad fundum vaſis deſcendit, & nullius actiuitatis redditur illinitio. Terminus vnctionum debet eſſe, quouſque æger vel mediocriter, vel ſufficienter expuat, & gingiuæ intomeſcant; tunc ab vnctione ceſſandum, idque faciendum, ſi æger aliquo ſymptomate, vt ſyncope, vel animi deliquio non occupetur. E

Victus ratio non debet eſſe ita tenuis, ſicut illa, quæ in ſudoribus conceditur: cœna tamen ſemper ſit tenuior prandio. Si æger debilis eſt, concedi poteſt portio gallinæ, caponis, pulli, arietis. Alimenta quæ facilè coquuntur, offerenda. Columbæ, & pulli columbini reprobantur, nam caro hæc excrementitia eſt, & ebullitionem in ſanguine generat. Vinum hac ratione erſi interdicatur à multis, quia cum argento viuo humores defert ad neruos, & paralyſini conciliat, offerendum tamen eſt; ex eius enim moderato vſu roborantur vires, & vitioſa Mercurij qualitas corrigitur.

Ægri quum vlcera in lingua, ore, palato, ob euacuationem humoris virulenti per eas partes decurrentis, patiuntur, neque conterere, neque deglutire poſſunt alimenta: idcircò offerenda inſcula, oua ſorbilia, contuſa, maximè ſit vacuatio adſi copioſa. Eſt deinde neceſſe, vt æger intra dentes calamum, vel annullum aureum, vel argentum retineat, vt vapores ex argento viuo exhalantes exeant foràs: ſi enim eo loco adhæreant, acrimonia ſua illas partes miſerrimè exulcerant.

Ceſſante vacuatione per ſputum, & miteſcentibus ſymptomatis reliquis, oportet vniuerſum corpus abluere tempore matutino, ieiuno ventriculo, vel vino albo calido ſimplici: vel decocto camomomil. & ſaluiæ. Vel decoctum paretur ex *florb. roriſmarini, camomil, melilot. fol. lauri, ſtœchad. lauendul. an. M. j. ligni aloës* ℥ ij. *cinnamomi* ℥ ß. Conquaſſatis omnibus bulliant in ſufficienti aq. quantitate, cum tertia parte vini albi optimi, & fiat decoctum.

Facta ablutione, recens ſubucula, ſindonéſque mundæ apponantur, & vniuerſus etiam lectus mutetur. Sed præſtantiora ſunt auxilia duo. Primum, liquotes per aliquot dies aſſumere ex decocto Ebeni, vel ſmilacis aſperæ paratos, tum vt argenti viui malignitas refrænetur, tum vt tenaciores humores in interioribus partibus adhæreſcentes foràs extrahantur. Alterum eſt, vt æger, ſi ſit robuſtus, ingrediatur ter, aut quater in balnea naturalia: hæc enim reliquias Mercurij ad exteriores partes euocant potentiſſimè. Ex vnguentis à me expertis, ſelectiora proponam.

℞. *Olei laurini, olei lilior. an.* ℥ j. ß. *adip. gallin. axungia porcina, adipis vrſi, an.* ℥ j. *argenti viui extincti ſaliua humanâ* ℥ iij, *pulu. maſtich. lithargyrij, ceruſa, ſaluia, diamoſchi dulcis, an.* ʒ j. Miſce, & ſec. art. facta agitatione, fiat vnguentum.

Aliud felici euentu approbatum.

℞. *Vnguenti agrip. vnguent. aregon, & dialthea com. poſ.* ℥ ß. *oleor. vulpin. euphorb. rutæ, ſtica, laurin. an.* ℥ ß. *adip. anguis,* ℥ j. ß. *pulu. maſtich. caryophyl. macis, galang. thuris, zingib. calam. aromatic ſpic. nardi, nucis moſchat. cinnamom an.* ʒ j. ß. Omnia tenuiſſimè puluerifentur, adde *argenti viui extincti oleo ſcorpion. ſtyrac liquid. an.* ℥ j. Ex his omnibus fiat linimentum.

Aliud etiam præſtat paratum hoc modo:

℞. *Adip. gallin. pingued. porcina, an.* ℥ iiij. *olei antiq. olei laurini, an.* ℥ ij. ß. *lithargyrij,* ℥ j *theriac. antiq.* ℥ ſ. *vnguent aregon.* ℥ j. ß. *euphorb.* ʒ iiij. Argenti viui extincti ſaliua humana ℥ iiij. cum cera, & vehementi concuſſione fiat vnguentum.

Aliud multò præſtantius.

℞. *adip gallin. porcina, vaccina an.* ℥ iiij. *olei laurini,* ℥ ij. *olei lilior.* ℥ iiij. *argenti viui extincti ſaliua human.* ℥ v. Pinguedines non liquentur ad ignem, ſed extractis pelliculis diligenter in mortario contundantur: deinde paulatim addatur argentum viuum, & agitetur per dua horas: deinde infundantur olea, & optimè agitentur. Poſtea verò adde *mithridat.* ℥ j. *pulu. thuris, maſtich. myrt. lithargyrij, ceruſa, an.* ℥ ß *ſtyrac. liquid.* ʒ v. Miſce, & fiat vnguentum.

Aliud expertum.

℞. *Axun. porcina*, ℔. j. ß. *olei camomil. anethin. maſtich. an.* ℥ ij. *ol. laurin.* ℥ j. *ſtyracis liquid.* ℥ j. *radic. ebulor. enula, an.* ℥ iiij. *ſtœchad.* ℥ j. ß. *euphorb.* ℥ ij. *vini albi*, ℔. ij. Coque quouſque abſumatur vinum: cola, adde *lithargyrij*, ℥ iiij. *maſtich. thuris, an.* ℥ j. *reſina, terebinth. abietin. an.* ℥ ij. *cera* ℥ ij. *argent. viui extincti*, ℥ iiii. *theriac.* ℥ ij. Miſce, fiat vnguentum.

Aliud minoris pretij, & vtilitatis.

℞. *Axun. porcin. inſulſ.* ℥ viij. *mercurij extinct. terebinth.* ℥ iij. *caryophyl. cinnamon. macis, thuris an.* ʒ viij. *olei laurini, olei anethin. ſtyrac. liquid. an.* ℥ ij. Miſce, & ſemper agitando fiat vnguentum.

Verùm circa hæc vnguenta, plura ſunt quæ animaduerſionem deſiderant. Primum: *Verùm tempore quo apponuntur vnguenta, vel poſteà, medicamenta per aluum expurgantia ſint offerenda?* Toto illo tempore vnctionum, quo humor noxius per os excernitur diebus ſingulis, matutino tempore offerendum eſſe Rhodomel, pondere vnciarum binarum, vt prauus ille humor qui ſæpè confluit in ventriculum, deorſum ſuauiter expurgetur, eſt in praxi receptum. Sed in hunc vſum ex interuallis, pilulis, & aliis medicamentis expurgantibus eſſe mouendum corpus, à recta methodo mihi videtur alienum: nam duo motus contrarij debilitant naturam, perturbántque quominùs humorem per os excernere poſſit. Cùm verò vnguenta ſunt adminiſtrata & facta eſt iam ablutio, tunc pilulis, vel medicamento aliquo expurgante vtendum eſt. Nec eſt neceſſaria aliqua præparatio, quoniam ſufficit illa, quæ cum Rhodomelite facta eſt. Hoc tamen intelligendum, dummodò Mercurius per alui fluxum non euacuet, tunc enim aliis vacuationibus non eſt præcipitanda natura: ſed ſolùm ſudorifica celebranda, vt maligna qualitas ex Mercurio contracta, foràs extrahatur. Si verò æger ea recuſet, vtatur Auri foliis minutim diuiſis, cum aqua Cardui Benedicti, nam aurum eſt Mercurij antidotum, ex Dioſcoride *lib. 5. cap. 69.*

Secundò: *Vtrùm habentes vlcera in gutture, vel ore, vnguentis mercurialibus curandi?* Reſponde hoc modo. Si vlcera ſint recentia, & impetus fluxionis ſit vehemens, vnguenta reproba ſunt: humor enim noxius per ſputum vacuatus vlcera reddit deteriora, quia longiſſimè à parte tentata fluxione reuellendum, iuxta præceptum Galeni, 13. *meth. cap.* 11. & 4. 1. *cap.* 3. Si vlcera ſint antiqua, & ſedatus eſt fluxionis impetus; quæ ſudorificis, & alia via curari non poſſunt, tunc ſumma cum vtilitate vnguenta mercurialia admouenda: & licèt humor conuocetur ad partem, maior eſt vtilitas ex correctione vitioſæ qualitatis, & humoris deterrimi vacuatione, quàm ſit quod ex confluxu humorum ſequitur detrimentum. Per tranſennam notabis, vt in illis omnibus, in quibus propter negotia vnctionibus vti non poſſumus, fiant eadem met vnguenta in forma ſolida inſtar ceroti compoſita, & ſic imbibita panno lineo, vel alutâ, omnibus iunctutis applicentur, & de tertio in tertium diem renouentur, quouſque gingiuæ intumeſcant, vel aliquod ex prædictis ſymptomatis ſuperueniat, tunc enim omninò remoueri debent.

Pro vlcerum curatione, quæ apparent in ore, lingua, gingiuis, facie, ex tranſitu humoris virulenti excreti per os, non eſt illicò repercutientibus, aut adſtringentibus lauacris vtendum, ne retineatur ſputum, ſed iis quæ abluant, & abſtergant, vt aqua hordei, ſero lactis, melle roſaceo, vino. Quòd ſi vlcera ſint ſordidiora, ex vſu erit vnguentum Ægyptiacum vino dilutum, aut lauacrum hoc.

℞. *Aqua plantag. vini albi*, ℔. j. *rhodomel.* ℥ ij. *aceti* ℥ ß *alumin. vſti*, ℥ ß. Miſce, parum bulliant.

Vel fiat hoc modo:

℞. *Aq. plantag. aq. roſ.* ℥ iij. *rob. moror. rhodomel.*

A *an.* ℥ j. *vnguent. Ægyptiac.* ℥ ß. Miſce.

Si verò vlcera fiant ſordidiora, & ſerpant, tunc cauterizanda hoc modo:

℞. *Sublimat.* ʒ j. *aq. commun.* ℥ iij Bulliant parùm, & cum penna gallinæ vlcera ſubtiliter tangantur.

Vel Hyſſopo imbuto in aqua Argentariorum, cuius deſcriptionem tradit Ioan. de Vigo, *lib.* 8. *cap.* 13. & poſtea cum quodam hyſſopo applicetur hoc medicamentum.

℞. *Vnguent. Ægyptiac. rhodomel. an.* ℥ ß. Miſce. Et ceſſante iam ſputo ad incarnandum, fiat hoc.

℞. *Aq. plantag. aq. decoct. hord. an.* ℥ ß *rhodomel.* ℥ iij. *Aloes, myrrha, an.* ʒ j. Miſce.

Si verò facies intumeſcit, vngi debet oleo ſcorpion. lilior. albor. amygdal. dulcium: & apponatur de-
B ſuper hoc emplaſtrum.

℞. *Farina hord. farina fœnugraci, an.* ℥ ij. *olei lumbricor. olei lilior. albor. an.* ℥ j. ß. Cum decocto flor. Camomil. Violar. fœnugræci, fiat vnguentum molle.

Vel paretur hac forma.

℞. *Farina orobi, farina fabar. farina hord. farina lupinor. an.* ℥ j Cum oximelite fiat empiaſtrum.

Cùm verò hi tumores ſint iuxta membrum princeps, timor eſt ne ex qualibet occaſione humor in altas ſedes reſtagnet, ideò ſanguis mittendus ex mediana vena, ſi vires adſint; ſin minùs, ſcapulis cucurbitulæ affigendæ.

Si nares vlcere premantur, impone hoc medicamentum.

℞. *Succi granator. acetoſor.* ℥ iij. Coque quouſ-
C que remaneant in modum rob. applica cum filamentis.

Si in oculis vlcera propullulent, hoc apponatur vnguentum.

℞. *Axungia porcina inſulſa*, ℥ ij. *tuthia praparat.* ℥ ß. *aq. ſolatri, quantum imbibi poſſit.*

Vel fiat hoc Collyrium:

℞. *Chelidon. fœnicul. ruta domeſtic. an. M.* iiij. *mellis elect.* ℔. ß. *ſacchari candi*, ℥ iiij. Diſtillentur omnia per ſublimatorium, & aqua intra oculum proiiciatur.

Plura alia ſunt ſymptomata, quæ non rarò vnctis ſuperuenire ſolent, vt exulcerationes inteſtinorum, dolores graues, angina, oris ventriculi morſus, alui ſuppreſſio, aut fluxus, vigiliæ, ſyncope, febris,
D conuulſiones. Dyſenteriæ occurres clyſteribus abſtergentibus, adſtringentibus, & incraſſantibus auxiliis. Cordis affectibus, cardiacis, & epithematis medeberis. Conuulſioni ſuccurres, emollientibus, reſoluentibus, & calefacientibus medicamentis, qualia ſunt linimenta parata ex oleis, fomentis, cerotis, & decoctis. Febris curatur attemperantibus, intus oblatis, & extrà ſupra partes principes appoſitis. Angina, ſanguine miſſo, & repellentibus gargariſmatis. Dentes à caſu præſeruabis, oleo de ſulphure cum aqua plantaginis, priùs tamen ſordirie abſterſa. Fœtorem oris compeſces decocto vini albi, in quo priùs bulliant laurus, & roſmarinus.

Tertiò inquires: *Vtrùm Mercurius à proprietate*
E *euacuet humorem Gallicum per ſputum?* Dic primò, quòd ſicut ſunt plura medicamenta, quæ natiua vi euacuant per vomitum, alia per aluum, alia per vrinam: ſic à tota ſubſtantia occulta Mercurius euacuat per ſputum. Dic ſecundò, quòd ſicut plura medicamenta ſunt, quæ cum partibus noſtri corporis habent inimicitiam, ſeu antipathiam, vt cantharides excoriant veſicam, ſic hydrargyrium occulta proprietate, dentibus, & gingiuis maximè nocet, háſque partes mirum in modum debilitat, quæ imbelles factæ ad ſuſcipienda excrementa aptæ redduntur. Num autem reperiantur medicamenta, quæ ſimilem facultatem vacuandi per ſputum ſor-

tiantur

riantur? Reſponde affirmatiuè, ſed hæc à natura hydrargyrij non ſunt aliena, ſuntque de eorum numero, ex quibus ſuffumigia parantur.

Quæres deinde: *Vtrùm idem æger poſſit bis, & ter vnguentis mercurialibus curari?* Dic, quòd ſi aliquis curatus his vnguentis, deinceps recidiuet; aut ex noua occaſionem iterum morbo Gallico arripiatur, poteſt de nouo vnctionibus vti: Veruntamen eſt diſcrimen in hoc quod ſecundò applicita vnguenta non ita ex voto reſpondent; cùm enim vniuerſum corpus ex prima curatione ſit imbecille factum, curatio redditur difficilior.

Accedamus ad quartum modum curationis, quæ ſuffumigiis adminiſtrari ſolet. Cùm enim cætera non proſunt, tunc hoc auxilio vtendum eſt, quod licèt ſit ſuſpectum, & in actuali eius applicatione plures ſint emortui, tamen ſi vires adſint, corpus ſit robuſtum, in conclamato morbo melius eſt vti aliquo auxilio, quàm nullo. *Quum enim via vna eſt, eáque dubia, hæc etſi cum periculo tentanda: nam melius eſt aliquid cum periculo tentare, quàm omni ſpe adempta certò perire*, vt diſertè monebat Galenus *lib.* 10. *meth cap.* 10.

Parantur ſuffumigia ex medicamentis violentis, vt Sulphure, Cinnabrio, Auripigmento, ſublimato, puluere Ioan. Vigon. Hæc rarefaciunt, aperiunt poros, alterántque non ſolùm vniuerſum corpus, verùm etiam partes principes immutant, & humores peccantes euacuant per ſudorem, ſputum, & aluum. Adminiſtrantur corpore priùs rectè vacuato. Interdicenda in illis, qui tuſſi, aſthmate, cruentáque ſpuitione laborant. Vtimur etiam illis, quando aliquod membrum particulare laborat, velut crus, brachium, & tunc in his membris recipitur ſuffumigium.

Æger debet reponi in calido cubiculo, toto corpore nudus, ſindone vel papilione optimè coopertus, excepto capite, ad quod vaporem accedere non oportet: & tunc accipimus vniuſcuiuſque horum ſuffumigiorum vnciam ſemiſſem pro qualibet vice; & ſuper prunas aliquantulum refractas imponantur paſtilli, ita vt toto corpore fumus recipiatur; & tandiu maneat in ſuffumigio, quandiu ſine noxa notabili eſſe poſſit: & hoc fit per ſpatium octauæ partis horæ, dummodò ante ſuffumigium laborantem reficias, ſi bilioſus ſit ſaccharo roſaceo; at ſi ventriculum ſortiatur debilem, offa panis vino delibuta, vel duo vitelli ouorum ſatis ſunt.

Hoc facto, in eadem ſindone inuolutus, in lecto calefacto, & proximo recipiatur, cooperiatur, & ſudet, per duas, vel tres horas: tunc calidis linteis abſtergatur ſudor; & in altera parte lecti ſubuculam calidam induat, & per horam quieſcat: & deinde optimo reficiatur alimento. Hoc auxilium ſemel in die hora matutina celebrandum; verùm ſi vires valeant, etiam veſpertina poteſt concedi. De termino huius præſidij, victus ratione, tempore lauandi, correctione ſymptomatum ſuperuenientium nihil modò dicendum; hæc enim *ſuprà* fusè acta ſunt, quum de vnctionibus peculiarem fecimus commemorationem. Vnum ſolùm aduerte, quòd ceſſandum à ſuffumigiis eo tempore eſt, qua vel per ſputum vacuauerit ſufficienter laborans, vel ſudauerit, vel pro viribus aluum ſolutam habuerit.

Duplex reperitur ſuffumigij genus, vehemens ſcilicet, & leue. Hoc fit hac forma:

℞. *Santal. albi, citrin. ſtyracis calamit. ligni aloës, galliæ moſchat. an.* ʒ ß. *ladani,* ʒ ij, *cinnamomi, caryophyl. aſari, an.* ʒ ß. *thuris, cinnabrij an.* ʒ ß. Terenda terantur, & ſec. art. fiant paſtilli.

Aliud.

℞. *Thuris. maſtich. aloës, myrrha, an.* ʒ j. *cinnamom. nucis moſchat. ſpica nardi, ſtyrac. calamita, an.* ʒ ß. *moſchi, ambari, an.* gr. iij. *auripigmenti,* ʒ iij. Miſce, & cum guttulis ſtyracis liquidæ parentur paſtilli.

A Fortioribus ſuffumigiis debent permiſceri cardiaca,
quæ partes principes ab horum medicamentorum
dira noxa defendant. Hoc eſt valdè forte, ſed eius
ope in deſperato morbo non ſemel robuſtos euaſiſſe
ſum expertus.

℞. *Cinnabrij præcipitati Vigonis, lapid. pyritis, thuris,*
an. ʒ j *ſtyrac liquid. q. ſ.* fiant trochiſci.

Aliud.

℞. *Cinnabrij* ʒ j. ß. *auripigmenti ſandaracha Græcor.*
ʒ ij. *præcipitat.* ʒ j. *thuris, aloës, maſtich. ſtyracis, ladani,*
laſerpitij, ammoniaci, an. ʒ ij. Miſce, fiant paſtilli.

Quintò ſuperſunt deſcribenda Antidota plura, quæ
non ſolùm reliquias huius morbi conterunt, verùm
paruam illius qualitatem refrænant: Nam iecur vitioſa
qualitate infectum, vel etiam ex optimo alimento de-
terrimum ſuccum generat continuò. Hæc ergo por-
B tio humoris vacuari debet medicamentis ſuauibus; &
alexipharmacis, quæ ſenſim, & paulatim excernant no-
xium ſuccum per aluum, & ſudorem, viſceráque præ-
cipua roborent, & ab hac tetra lue tueantur, ac præ-
ſeruent. Referam tamen ſelecta fido experimento
confirmata.

℞. *Ligni Indi in tenues partes diuiſi,* ℔. ß. *polypod.*
℥ iv. *cortic. myrobalanor. Indor. chebulor. an.* ℥ ß. *paſſular.*
ʒ iv. *ſem. cartham.* ℥ j. *radic. bugloſ.* P. ij. *ſem. fœnicul.* ℥ ß.
Fiat decoctio in ℔. x. aq. ad tertiæ partis conſumptio-
nem: adde *ſacchari optimi* ℔. ß. iterum bulliant & ſer-
uentur vſui. Huius apozematis ſumat æger ſingulis die-
bus ℔. ß. ex quo ſi multum moueatur aluus, offeratur
de quarto in quartum.

Aliud præſtantius.

C ℞. *Cortic. ligni Indi* ℥ ij. *ſmilac. aſper. diuiſ. & contuſæ*
℥ iv. Infunde ſecund. art. in ℔. vj. *vini albi optimi*, per
diem & noctem, adde *Cardui benedict.* M. j. *flor. borrag.*
flor. bugloſ. an. P. j. *betonic. lupulor. epithym. an.* M. ß. *polypod.*
quercini, ℥ ß. *ſem. cartham.* ℥ ij. *fol. ſen.* ℥ ij. ß *turpethi,*
℥ iv. *ellebor. nigri, cinnamom. an.* ʒ j. *ſem. aniſi* ℥ ß. *caryo-*
phyl. ʒ ß. Incidenda incidantur, & contundenda contun-
dantur craſſè, & ſuſpendantur in vaſe aptæ capacitatis;
ſuperinfundendo vinum: deinde bulliant ad duarum par-
tium conſumptionem. Colaturæ adde *infuſionis roſ. Per-*
ſicar. ex plurib. infuſ. ℥ x. Adde *ſacchari clarificati,* ℔. j.
iterum bulliant, & fiat Iulep.

Aliud præſtantius robuſtis offerendum.

℞. *Smilac. aſper.* ℥ iij. *cortic. ligni Indi* ℥ ij. ß. *fol. ſen.*
℥ iij. *ſem. cartham. polypod. an.* ʒ iv. *epithym.* ℥ ß. *flor. bor-*
D *rag. flor. violar. flor. bugloſ. an.* P. ij. *ſem. aniſi, ſem. fœnicul. an*
P. ij. *aſplenij, capil. vener. cardui benedict. an.* M. j. Coque
ſec. art. in ℔. vi. *aq. borrag.* ad quatuor ℔. conſumptio-
nem. Colaturæ adde *ellebor. nigri* ℥ iij. *turbith,* ʒ vi. *me-*
choac. ʒ iij *agarici trochiſcat.* ʒ ij. ß. *ſantalor. rubror.* ʒ ij.
Iterum omnia bulliant, & colentur per ſacculum, ad-
dendo, priùs, *Cinnamom.* ʒ i. *ſucci roſ. Perſ.* ℥ viij. *ſacchari,*
q. ſ. Fiat Iulep longum.

Pro naturis frigidis, & in morbo qui à craſſis crudiſ-
que humoribus originem ducit, tutiſſimus eſt *Vini ſan-*
cti vſus, quod fit hoc modo.

℞. *Cortic. ligni Indi diuiſi* ℥ viij. *partis interior. eiuſ-*
dem. ℥ iv. *fol. ſen. epithym. polypod. an.* ℥ j. Fiat decoctum
in ℔. xxiv. aq. ad mediæ partis conſumptionem, & eius
colaturæ accipe ℔. x. quibus probè calefactis adde *vini*
E *generoſi albi* ℔. xv. & omnia ſimul reponantur in vaſe
fictili, adde *Hermodactylor.* ℥ ij. Iterum omnia bulliant,
& ſeruentur vſui. Vtendi modus eſt, vt matutino tem-
pore offerantur ℔. ß. & alia ℔. ß. duabus horis poſt
cœnam.

Aliud fit hoc modo.

℞. *Smilac. aſper. fol. ſen.* ℥ ii. Infundantur per no-
ctem in ℔. iv. aq. ad tertiæ partis conſumptionem: Co-
la, adde *Hermodactylor. fractorum, polipod. an.* ℥ ij. *ſem.*
aniſi. ℥ ß. *Vini albi optimi* ℔. iv. Iterum parùm bulliant,
& ſeruentur vſui.

Quia tamen vinum breuiter corrumpitur, cum ſaccharo, vel melle reducatur ad formam ſyrupi longi, & paretur hoc modo.

℞. *Ligni Indi. ſmilac.aſper.an.* ℥ iv. Infundantur per diem & noctem, in ℔. viij, *vini albi*, ferueant lento igne ad tertiæ partis conſumptionem: Colaturæ adde *Fol. ſen.* ℥ ij. *polipod. Epithym an.* ℥ .j Cola, & adde ſacchari *q. ſ.* & fiat ſyrupus longus.

Alia elegans deſcriptio poteſt parari hoc modo.

℞. *Fol.ſen follicul.ſen.an* ℔.ij *polypod.* ℥ ij.*myrobalanor omnium.an* ℥ ij. *agarici,rhab.an.*℥ j.ß.*macis,maſtich. an.*℥ ß.*gummi Arabici,ligni aloës,an.*ʒ iij.*fumar epithym. an.*℥ ij.*cortic.ellebor.nigri,*℥ j.ß.*zingiber.*ʒ v.Miſceantur, terantur, & infundantur in ſufficienti quantitate vini albi per diem, & noctem: adde *Flor .borrag. violar. roſar. bugloſ.flor. arantior. flor. mali citrei, an.* ℥ ß. *paſſular.* ℔. ij.*coriandri præparati,*Omnia parum bulliant,& poſtea colentur.Vinum in vaſe vitreo obturato reſeruetur. Doſis in aurora, ℥ vj.

Inſuper hic quintus modus curationis, completur medicamentis à tota ſubſtantia operantibus, quæ conceduntur in modum pulueris, ſerapij aut confectionis; & eſt curatio mitis,& maximè vtilis: his enim medicamentis non ſolùm maligna qualitas retunditur, ſed vitioſi humores, ſenſim clementérque vacuantur. In hunc vſum hic ſyrupus eſt optimus.

℞. *Myrobolanor. omnium, an.* ℥ ß. Contundantur eodem modo & infundantur in ℔. vij.ſucci fumar. actu feruentis. per ſpatium 34. horar. Poſtea adde *Epithym. fol ſen.polypod.recentis an.*℥ j.*ſemin citri, cariophyl.liquirit an.*ʒ ij.*cortic.radic.ellebor.nigri* ℥ ß. *agaric.* ʒ ij. *hermodactylor.* ʒ iij. Omnia bulliant ſec. art. ad mediæ partis conſumptionem: colaturæ adde *Syrup. fumar.ſyrup. de corticib.citri, an.*℥ iv. *ſacchari rubri clarificati,q.ſ.*Fiat ſyrupus.Doſis ieiuno ventre ℥ iv.

Confectio ſequens ad roborandas vires eſt præſtans:

℞.*Conſeru.roſar conſerua borragin.conſerua bugloſ.an.* ℥ iij *mithridat.*℥ ß.*confect.alchermes.confect.hyacinth.an.* ℥ ij.*pulu diarrhod.abbat.trium ſantalor.an.*ʒ j. *pulu. ſmilac.aſper.* ʒ vj Omnia excipiantur cum ſyrupo de corticibus citri,& ſec.art.fiat Confectio.

Poteſt etiam pro nobilibus, & diuitibus parari hæc aqua Theriacalis.

℞. *Ligni Indi.* ℔.ß *aq.fumar.aq.borrag aq.cichor.an.* ℔.iij *vini albi optimi,*℔ ij.*epithym.polypod.an.*℥ ij.*conſeruæ roſar.conſerua borragin.an.*℥ iij.*theriac. optim,*℥ ij. *lapid.belzaar.*℈ j *raſuræ eboris* ʒ ij.*cornu Monocerotis.*ʒ j. *agar.trochiſc* ʒ iij *cinnamom.*ʒ j ß Macerentur per diem & noctem: deinde diſtillentur in Balneo Mariæ. Doſis ℥ iii.addito ſacchar o,& poſtea cooperiantur ægri,& prouocetur ſudor.

Aduertas tamen, quòd ſi in hoc morbo laboret caput neceſſe eſt addamus ſyrupo ſaluiam, maioran. ſtœchad. Si articuli malè habeant, Iuam artheticam. Si menſtrua ſint retenta,tunc addantur quæ menſtrua prouocare nata ſunt.

Vltimò curatur hic morbus, remouendo ſymptomata, quæ ſuperuenire ſolent. Primum,eſt Alopecia, ſeu defluuium capillorum: ab humore enim virulento, maligno, radices pilorum eroduntur, & ij decidunt, vt Galenus notauit 1.*ſec.loc. cap.* 1. Mundetur prius corpus à vitioſis ſuccis, tum vena ſecta, tum purgatione leni. Sudorifica ex Ebeno offerantur. Poſtea Barba, cilia, ſupercilia, & depiles partes abluantur aqua vitæ, vel hoc lixiuio.

℞.*Cineris abrotan.fæmin.*℥ iv.*cineris ſarmentor.* ℥ ij. Fiat lixiuium,quantitate ℔.iv.cum vino albo,ſi ſit hyems ſin minùs, cum aqua.

Vel hoc fomentum paretur.

℞.*Fænugræc ſtæchad.abſinth.pulegij,roriſmarini. lapathi acuti. abrotan.cortic,arundin, folior. lauri, an.* P. ij. *adiant,* M. ij.Coquantur tempore hyemis in vino: ſin

A minùs, aquæ *q. ſ.* & ſeruetur decoctum cum rebus decoctis.

Et deinde vngantur partes depiles hoc vnguento.

℞. *Capil.vener.abrotam.abſinth.ſem.apij.cortic.arundinum,cortic.auellanar.cortic. amygdalar.* Comburantur omnia cum pinguedine vrſi, ladano, & melle, an. part. æqual & fiat Linimentum.

Dolores ſequuntur, quibus auxiliares manus adhibere oportet: ſi enim dolor ſæuus eſt, & diuturnus, gerit vicem morbi, debilitat vires, & huius cauſa ægri ſæpe ſine pulſu redduntur, exanimeſque fiunt, auctore Galeno 2.*acut.*47.Hæc eſt cauſa, ob quam in curatione doloris tantam curam impoſuit Galenus 12.*meth.ferè per totum.*

Hi ergo articulos,& oſſa infeſtant,& ægros, præſertímque veſperi & noctu excruciant, quoniam hic humor

B terrenus & grauis à quo illi originem ducunt,cum flatibus nebuloſis permixtus, hoc tempore inſoleſcit & efferatur Dolor ergo infeſtat cum tumore, vel ſine eo. Hic curantur anodynis, & extenuantibus, in quem vſum valet fomentum ex aqua vitæ, in qua priùs bulliant radices althææ, quia mulcet dolorem, & partes roborat. Prodeſt vnguentum factum ex oleo laurino, & ſcorpionum cum cera Emplaſtrum de Ranis,ſeu viperinum Ioann.Vigonis ſummè iuuat, & maximè ſi paretur cum duplicato Mercurio Præſtat etiam hoc:

℞. *Diachyl.maioris. olei ſcorpion.axung.gallin.ammoniac aceto acerrimo diſſoluti,an part.æqual.* Miſce, & fiat emplaſtrum.

Prodeſt fomentum factum ex vino albo.in quo priùs ebulliant Abſinth. Camomil. Folia lauri, Roſmarinus,

C Melilot Puleg.Lauendula,Ruta.Et deſuper poſt fomentum apponatur emplaſtrum hoc.

℞. *Radic. Althea,* ℔. ß. Coquantur, piſtentur, & infundantur per noctem in oleo ſcorpion. q. ſ. adde *Axung.gallinæ.axung.porcin.an.* ℥ ß.*farin. fænug farina ſem lini an* P.ij.*olei lumbric.*℥ ij.ß.*Vnguenti Agripp.* ℥ j. Miſceantur omnia, & fiat emplaſtrum, adiecta orobi farina.

Vel vtere hoc:

℞.*Succi betonic ſucci plantag.ſucci apij,an* ℥ ij *reſinæ ceræ an.*ʒ.ij.*terebinth.*℥ iv. Coquantur ad conſumptionem ſuccorum: adde,*Viſci quercini* ℥ ij. ß. *thuris, maſtich ariſtoloch betonic.maioran.ſtœchad.an* ʒ ß.*centaurea* ℥ j Fiat emplaſtrum.

Tumores,Rimæ Talpariæ,etiam peculiarem expoſtu-

D lant curationem: Nam apparent in vniuerſa corporis mole tumores duri,ſcirrhoſi, qui ſi propullulent in capite, vocantur talpæ, ſi in aliis partibus protuberent, dicuntur rimæ. Hæ fiunt ab humore craſſo, & vitioſo, in aliqua parte congeſto; qui ſi non diſcutitur, oſſa rodit, putrefacit, & cariem inducit. Quatuor, vt inquit Auic.7 4.*tract.*2.*cap.* 2.modis terminantur, reſolutione, induratione, ſuppuratione, corruptione. Reſolutio, & ſuppuratio laudantur ſolùm, induratio,& curatio reprobantur.Quo pacto emollire. & diſcutere oportet: hinc fit vt medicamenta quæ ſcirrhoſis tumoribus ſunt vtilia, his valde conferre poſſint. In hunc vſum prodeſt emplaſtrum viperinum, vel hoc quod experimento proficuum eſſe cognoui.

℞ *Olei laurini,olei lilior.albor.olei de ſcorpionib.an.* ℥

E j *ſagapeni,galbani aceto acerrimo diſſoluti, an.* ʒ iij. *pulu. radic ireos,marchaſitar. an.* ʒ i.*argenti viui extincti* ℥ ij. Miſce,fiat fiat vnguentum.

Fit etiam aliud admirabile, hoc modo.

℞. *Emplaſt viperin.* j. ℥ ß. *Theriac. antiq.* ℥ vi. *olei viperini,* ℥ j.Miſce, fiat emplaſtrum.

Aliud optimum.

℞. *Pinguedinis porcina, mercurij, an.* ℥ ij. Miſce, fiat emplaſtrum.

Vngere etiam tumores aliquo alio vnguento compoſito ex argento viuo,ſummopere præſtat.

Verrucæ etiam in Gallicatis, circa membrum virile oriuntur, quæ etiam occupant anum, pudenda, nates, & femora. Plures curatos recordor qui circa nates, & vel in corpore toto, verrucas habebant, quæ nucis auellanæ, & interdum iuglandis magnitudinem ſuperabant, quæ hoc linimento ex toto ſunt eradicatæ.

℞ *Vnguent. roſar.* ℥ ß. *pulu. Ioan. Vigon* ʒ j. Miſce, fiat linimentum.

Si verò hoc non extirpentur, aliud erit optimum.

℞. *Butyri vaccini* ℥ ß. *abluatur optimè*: Miſce cum aqua forti. Hoc licèt validum, verrucis tamen applicitum, eas abſumit omnino.

Vlcera, puſtolæ, ſcabies, ſuam etiam expoſcunt curationem. His ſtrenuè reluctator ſpuma primæ decoctionis Ligni Indi, ſi cum ea vlcera abluantur. Ad delenda vlcera, & exſiccandas puſtulas prodeſt hoc vnguentum.

℞. *Vnguent. pompholyg. vnguenti ceruſſ. an.* ℥ ß *pulu. præcipitat.* ʒ j. Miſce.

Vel paretur hoc modo:

℞. *Sulphur. viui*, ʒ j. ß. *butyri vaccini inſulſi*, ℥ ij. Miſce.

Pro delenda ſcabie hoc eſt vtiliſſimum.

℞. *Pingued. porcinæ*, ℥ viij *butyri vaccini*, ℥ iiij. *olei camomil. olei anethin. ſtyrac. liquid. an.* ℥ ij *pulu. rumicis, pulu. enul. campan ſulphur. viui. pulu. ellebor. albi, an.* ℥ ß. *ſalis communis* ℥ ij. *aceti albi*, ℥ j. ß. Miſce fiat linimentum.

Ad faciei lichenes, & impetigines.

℞. *Succi rumicis*, ℥ ij *alumin. aloës, an.* ʒ ij *tartari vini albi*, ʒ j. *argenti viui*, ʒ j. ß. *axung. porcinæ, ſtyracis liquid. an.* ℥ ß. *terebinth. parum*: Miſce; fiat linimentum.

Sanguinis miſſio optima eſt. Expurgatio clemens valde prodeſt. Vſus ſeri lactis caprini, in quo madeſcant folia ſennæ. Polypod. Epithym. Flores cordiales, eſt vtiliſſimus: & ſi iecur exæſtuet, balneum, & ſaluatellæ ſectio miro ſunt auxilio.

Maculæ in fronte & facie, aliquando maius faceſſunt negotium, & fœminarum præſertim vultum deturpant. Præter totius prouidentiam, ablue faciem hoc decocto:

℞. *Lupulor. furfur. amygdal. dulcium, dactylor. fabar. an. partes æquales*: Minutim incidantor, & infundantur per noctem in ſufficienti aq. quantitate decoct. hord. manè coletur expreſſione forti, & ſeruetur vſui.

Deinde appone hoc vnguentum.

℞. *Camphor. ſacchari candi*, ʒ ij. *ſulphur. viui*, ʒ x. *axung. porcinæ*. ℥ iij. *ceræ albæ* ℥ j. Miſce.

Plurimùm prodeſt faciem abluere decocto hord. ſem. lin. fœnugræci, & deſuper apponendum hoc vnguentum.

℞. *Cortic. ouor.* ʒ ij. *lithargyrij, ceruſſæ an.* ʒ j Terantur omnia tenuiſſimè, & cum ſucco limon. ſec. art. fiant paſtilli, qui poſtea diſſoluantur cum cremore ptiſſanæ, & permiſceantur cum vnguento citrino, & maculæ noctu illinantur, & matutino tempore abſtergatur facies, & abluatur decocto dicto.

Hoc auxilium valde excellit.

℞. *Albumina ouorum, Num.* ij. *ſacchari candi, thuris, an.* ʒ iij. Miſceantor optimè, ſubigantur cum albumine: poſtea hæc omnia inliciantur in ℔. j. *vini albi optimi*, cum quo maculæ lauentur, agitando, & commouendo ea omnia quando ablutio facienda.

Hæc aqua ſtillatitia eſt præſtantiſſima.

℞. *Lactis caprini*, ℔. ij. *farinæ fabar. & hord. an.* ℥ ij. *albumin. ouor. Num.* iv. *lithargyrij, ceruſſæ. an.* ʒ iv. *boracis, tartari vini albi, an.* ʒ j. ß. Omnia diſtillentur in balneo Mariæ.

Bubo Venereus in hoc morbo apparere ſolet in inguinibus, & glandulosis partibus: licèt autem alij bubo-

A nes (Græci phygethla vocant) ſæpe ex aliis cauſis externis oriantur, vt violento corporis motu, vlcere in pede, vel crure, 13. *meth. cap.* 5. cùm natura ſanguinem ad partem dolentem expellere conetur, vt ipſi opem ferre poſſit; quia in his partibus adenoſis, & laxis ſtabulans tumorem creat; & aliquando ex interna cauſa, vt in peſte, peſtiferáque febre: tamen Gallicus bubo ſolùm ex concubitu obſcœno ſcaturit: cùm enim aliquis cum muliere polluta concombit, & inquinamentum recipit, hoc eſt, vitioſum & malignum vaporem, qui per pudendum ſubintrans, & ad iecur perueniens, totam maſſam ſanguineam conſpurcat, & labefactat, adiuuante ad penetrationem motu. calore, & frictione partium obſcœnarum, vt citiſſimè venenoſus vapor rapiatur in viſcera, fit vt noxam à ſe depellant, & ad emunctoria humorem virulentum exonerent.

B Si tumor infeſtet, vigeátque plenitudo, præcipuè cum febri coniuncta, ſanguinis miſſio celebranda, parca tamen, vt deonerata natura reliquum concoquat, & ad partes externas expellat. Sed ex qua parte ſit celebranda, ſuperna an inferna? iure merito inquires. Dic ex talo partis affectæ cruorem eſſe exhauriendum, ſicut determinauimus *lib.* 1. *Hiſt Princip Medic in com. Hiſt.* 75. *quæſt.* 39. humor enim hic ſuapte natura veneficus ad extremas, minúſque præſtantes detruditur corporis partes, & motus naturæ adiuuatur. Purgatio initiante bubone non admittenda, ne naturæ rectè operantis impetus impediatur. Ceſſante fluxu, ſi adſit cacochymia, tunc clemens medicamentum porrigendum.

Tumoris huius cauſa, eſt humor craſſus, atque ma-
C lignus, qui cùm in emunctoriis adhæreſcat, repellendus non eſt, nec reſoluendus, ſed ad ſuppurationem reuocandus, frictionibus aſſiduis in parte affecta celebratis, cucurbitulis, & reliquis ſuppurantibus auxiliis. Si verò contumax ſit humor, & iis ad ſuppurationem non poſſit reduci, tunc imponendum emplaſtrum ex radice Bryoniæ, Althææ, Fermento, oleo lilior. Butyro, axungia Gallinæ, pinguedine ſuilla, Maluis, ficubus. radice lilij albi, farina fœnug. ſem. lin. tritic. & vitellis ouorum. Facto pure, & aperto tumore, vlcus per multos dies non conſolidetur; corpus enim per eam partem noxio vacuato ſucco expurgatur, impeditúrque ne morbus Gallicus ferociùs deinceps inualeſcat.

Gonorrhœa Gallica, etſi ſit huius morbi præludium,
D ita tamen ſæpe pertinax eſt; vt nullis auxiliis conſaneſcat, imò grauia ſymptomata inducat. Hinc vrinæ ardor, tentigo, pruritus, intenſus dolor, & per partes pudibundas emanante ſorditie alba, flaua, & aliis coloribus inſignita, in viis vrinæ vlcera tetra contingunt, & carnis excreſcentiæ vrinarios meatus obturantes ſæpe propullulant.

Ob hæc non eſt negligenda hæc virulenta fluxio, nec temerè cohibenda: Si enim ſuprimatur, virus altiùs ſeſe inſinuat, & reſtagnante humore ad partes ſuperas, totum corpus inquinat, & teſtes, ac interfemineum tumoribus, & fœdis vlceribus conſpurcat. His damnis occurrendum ſecta vena in brachio; & ſi malum diutius premat, ex ſaphæna hauriendus ſanguis, vt partes inferiores tranſpirent, & ventilentur. No-
E xius humor expurgantibus vacuandus. Renes refrigerandi ptiſſana, lactis ſero. Si non ceſſet effluuium, imperanda ſudorifica ex Ebeno, ſmilace aſpera, aut radice chinæ: & cætera celebranda præſidia, quæ aduerſum hanc diram luem proficua eſſe *ſuprà* ſcripſimus.

De præcautione vltimò agendum. Vt verò æger ſemel curatus non patiatur recidiuam, optimum in ſex rebus non naturalibus ordinem obſeruet. A venere omnino abſtineat. Roboranda viſcera. Firmandum Iecur epithematis, decocto ligni Indi, vel ſmilacis aſpe-

ræ,

tæ, per multos dies exhibito. Hoc electuarium abſumit humiditatem, purum reddit ſanguinem, coctionem iuuat.

℞. *Cinnamomi* ℥ vj. *macis,* ʒ j. *roſar. rubrar.* ʒ ß. *ſantal. rubr.* ℥ j. *paſſular.* ʒ v. *croci,* ℈ j. *aromatici, diarrhod abbatis, an.* ʒ iij *pulu. ſmilac. aſper.* ℥ ß. Cum ſyrupo de fumaria fiat Electuarium. Doſis ſingulis diebus, ieiuno ventre, ʒ iij.

Vel fiant tabellæ hac forma:

℞. *Species diarrhod.* ℥ j. *Myrobalanor. nigror. chebul. bellericor. rhab. an.* ʒ ß. *epithym. polypod. ſucci fumar. exiccati, an.* ℈ j. *ſucci eupatorij,* ℈ ij. *ſpica,* ℈ j. *pulu. ſmilac. aſper.* ʒ iij. *cum aq. roſ.* fiant tabellæ. Doſis ʒ ij.

Vtrùm verò *pro præſeruatione morbi Gallici, fontanellæ vtiles ſint?* meritò dubitabis: Quoniam omnis morbus chronicus, ex partium debilitate diuturna prognatus, vacuationem continuam expoſcit: cùm enim partes habituali intemperie laborant, vel etiam ex optimo alimento humorem vitioſum progignunt, quem cùm non poſſimus pharmaco per aluum excernere, fit vt factis fonticulis in corporis partibus externis, per eos noxius humor quotidie, ſenſim ac ſine ſenſu, citra virium diſpendium vacuetur; quo reprobo humore expulſu, partes ventilantur, & vigent. Quare in morbis longis, qui aliis non ſuccumbunt auxiliis, ad fonticulos deuenire, ſalubre eſt conſilium: quod priùs edocuit Hip. 8. *Aph.* 11 dicens: *Morbos, quos diæta non ſanat, medicamentum ſanat: quos medicamentum non ſanat, ignis curat.* Idcircò in productis morbis mirabilis eſt cauterij vtilitas. Hac ratione in morbo Gallico, in quo partes omnes hectica veluti intemperie laborant, adſunt vlcera, tumores duri, aliique *ſuprà* citati immanes affectus, non erit abs re, cæteris præſidiis non conferentibus, ad hoc confugere.

At ſi verum fatendum eſt, hoc remedium in hoc morbo ficulneum eſt, & prorſus nullum. Hic enim non curatur vacuatione humoris, ſed vitioſæ qualitatis correctione, vnde fit vt medicamentis alexiteriis hic affectus ſolùm ſuccumbat. Argumento eſt, quòd Gallicati plures vlceribus fœdati, ex quibus tetra illuuies continuò emanat, excreto pure veluti per fonticulos in copia multa, non conſaneſcant. Ergo ſolùm alexipharmacis contra hunc morbum depugnandum; in quo ſi aliud vitiũ in aliqua parte propullulet, ad quod curantis conſilium dirigi debeat, tunc huius ſolùm habito reſpectu, fontanella aperienda, per quam humor ille noxius vacuetur. Quamobrem ſi ex morbo Gallico aliquod ſuccreſcat vitium, periculum minitans, tunc omni ingenio, illi, vt vrgentiori, ſuccurrendum præſidio dicto. De horum claſſe eſt tuſſis importuna, ex acri diſtillatione à capite excitata, quæ ſudorifica, guaiacináque reſpuit auxilia, & vnguentis mercurialibus prorſus exacerbatur, & hoc modo ſanguinis ſputum, tabes, aut mors ſuperueniunt: accedit debilitas virium extrema, quæ præſidia fortia contemnit omnino. Quare vt partes internæ ſpirent ſuáque excrementa ad ignobiles detrudant, non diſplicet, ſi iecur ſit affectum, in crure cauterium affigere; ſi verò caput, in brachio; vel in nucha, ſi oculi prolixa inflammatione, aliquóve alio rheumatico affectu laborent. Si ſcabies opprimat ferina, aut alij cutanei affectus rebelles, qui pluribus celebratis auxiliis, & vel illitu hydrargyrij non ſuccumbant, tunc in cruribus fonticulos excitare ſummo eſt ex vſu; præſertim ſi vterus huic malo fomitem præſtet; menſtrua ſint retenta; aut occluſæ hæmorrhoïdes, quarum ope fæcalis, & niger ſanguis fluere ex interuallis conſueuerat. Quare (vt ſemel concludam) Fontanellæ, ſolius morbi Gallici habita ratione, reprobæ ſunt; alterius verò morbi grauis, & periculoſi collatione facta, mirabile auxilium præſtant.

Grauis dubitatio eſt: *Vtrùm Balnea ex Gallico morbo curatos, à recidiua preſeruent?* Aquæ dulcis lauacra iis ſummoperè nocere ex eo fit manifeſtum, quia artus debilitant, relaxant, flatus generant, neruos reſoluunt, dolores exacerbant à frigido humore, flatulentóque ſpiritu prognatos; ventriculum infirmant, in hoc morbo, ob infauſtam coctionem, aſſiduáſque vigilias, flatibus diſtentum, humectant, & hoc modo vlcera, nodos, talpas, ſcirrhoſóſve alios tumores reſolutioni contumaces reddũt. Quare ſi ſqualida non adſit viſcerum intemperies, ad quam curantis conſilium dirigi debeat ea ob has cauſas, in præſeruatione reprobanda cenſeo.

Quæres: *Vtrùm Balnea naturalia pro præcautione huius morbi ſint ex vſu?* Superiores rationes huius auxilij vtilitatem ſummè extollunt; nam damna quæ ex balneis aquæ dulcis ſubſequuntur, cùm humectent, & debilitent, in naturalibus deficiunt, quia exſiccant, & roborant, ex Paulo *lib.* 1. *cap* 50. Aëtio *tetrab.* 1. *ſerm.* 3. *cap.* 166. Ferrea enim, chalcanthoſa, nitroſa, ærea, ſulphurea, bituminoſa, artus firmant, flatus diſſoluunt, craſſum humorem abſumunt, dolores ſedant, neruos tuentur, & idcircò frigidis & humidis affectibus remedio ſunt, ex Auic. 2. 1. *cap.* 12. *ſum.* 1. *cap.* 19. proſunt cutaneis affectibus, ac rebelli pſoræ, 3. 1. *doct.* 2. *cap.* 5 *&* 6. Dic, quòd etſi in his morbis, & aliis grauioribus, hæc balnea excellentem, mirabilémque ſortiantur efficaciam, & prærogatiuam; tamen in Gallico plurimùm nocent: Nam hic à ſalſuginoſis humoribus originem ducit, balnea verò nitroſam, & ſalſam habere qualitatem, ſenſus iudicat: quare inflammant iecur, quod in hoc morbo ſæpe exardeſcit, vlcera exacerbant, ardorem vrinæ intendunt, gonorrhœam virulentam exacerbant Quapropter pro præſeruatione huius morbi, expurgantia, roborantia, & antidota ſint ex vſu.

Tria tamen in fine addam, ad praxin faciendam ſummè neceſſaria. Primum: *Vtrùm pueri lactentes morbo Gallico correpti ſimilibus antidotis curandi?* Dic, quòd vel infans contraxit infectionem ex vtero, vel à nutrice. Si illo modo, oportet facere aquam diſtillatitiam ex ſmilace aſpera, cum aliis medicamentis, eo modo quo *ſuprà* dictum eſt, & ea infantibus interdiu deberi loco potus offerri. Nutrix verò decocto ſmilacis curanda, & ſudor ſuauiter prouocetur: cui tenuis victus, ne lac deficiat, non eſt præſcribendus, ſed concedenda ſunt oua ſorbilia, hepata gallinarum, pulli aſſi: & ex interuallis lenia medicamenta offerenda, quorum ope aluus expurgetur. Si infans vitium à nutrice contraxit, quamprimùm ipſam mutare eſt opus, aliámque puriorem eligere: & ne ipsâ pueruli virulentiâ fœdetur, illius maxima habenda eſt cura; quare eam præmunire oportet purgatione leni, aqua theriacali, tabellis ex ſmilacis puluere cum foliis ſennæ, & ſaccharo paratis. Si verò os pueri vlcuſculis ſcateat, illud ablues decocto Guaiaci, cum ſyrupo roſaceo, vel decocto hordei cum Ægyptiaco, vel aliis quæ *ſuprà* deſcripſimus.

Supereſt alia diſceptatio: *Vtrùm infantes, quorum fratres Gallica lue ab vtero contracta ſunt emortui, ab ea artis ope præſeruari poſſint?* A parentibus improbè curatis, & hac lue infectis, infantes in vtero poſſe fœdari & infici, nouum non eſt: enim verò cùm ab omnibus corporis membris genitale procedat ſemen, à ſanis parentibus ſanum, à morbidis morboſum, hæc eſt cauſa cur Gallicati Gallicatos generent. Vidi plures hac labe oppreſſos vitam duxiſſe, quorum filij aliquot poſtquam in lucem erant emiſſi, in media infantia, vlceribus, fœdáque ſcabie inquinati, miſerè tandem, tabo veluti conſumpti, interiere. Ego cautior factus, & anteactæ tragœdiæ ſatis memor, in aliis ne in idem infortunium inciderent, ſic præſeruationem ſum exorſus.

In hac ergo tenella ætate, etſi leuiſſimis ſolùm vti præſidiis poſſimus, tamen ſi hæc frequenter offerantur, à tanto malo poſſe præſeruare, experimento fidiſſimo

cognoui,

cognoui. In hunc vſum commodiſſimum eſt, pultes parare ex farina tritici, puluere ſmilacis aſperæ, & radicis chinæ cum ſaccharo. Ex interuallis aqua aliqua cardiaca in modica quantitate offerenda. Mirabilis eſt aqua ſtillatitia, quæ fit ex pullorum carne, ſmilace aſpera, Guaiaco, theriaca, pimpinella borragine, & fœniculo ſiccis; quam pultibus, vel lactis cochleari ſingulis tribus horis permixtam bibendam offeres: hæc enim præterquam quòd vires roborat, malam qualitatem ab vtero impreſſam refrænat, à cuius potu, ſi infans inuolutus ſudorem prouocet, rectius erit. Quòd ſi nutrici decoctum ſmilacis, aut aliquam ex ea paratam conſeruam porrigas, lac reddetur præſtantius, & ad reprimendum vitium contractum multis modis vtilius. Si verò infantes exeant iam ab vtero hac labe inquinati, vel adultiores ſint, eadem prorſus lege tractabis.

De grauidis hoc morbo oppreſſis quid dicendum? *Vtrùm ſcilicet ea alexipharmacis præſidiis curandæ?* At ab hoc conſilio deterrent multa: nam grauidis, nec victus ratio tenuis concedi poteſt ob fœtum, quem ſi defraudes paſtu ſuo, imbellis fit, & ante tempus excernitur, vel emoritur; hinc autem quàm ſæua propullulent ſymptomata, & terroris plena, nullus ignorat. Deinde ſudorifica inflammant, ac mouent humores, neque illæ ſudores poſſunt tolerare tempore tanto: & hac de cauſa morbus incurabilis redditur, quia leuia remedia morbo graui, & ſæuo non ita promptè ſuccurrunt. At ſi hæc vera ſunt, quomodo vnguenta Mercurialia, & ſuffumigia ex tam violentis parata ferre poterunt, quorum odor teter, & ſpiritibus valdè infenſus, matrem cum fœtu, præſertim tenello interficiet.

Verùm ſeruatis documentis, quæ in grauidarum curatione priſcorum peritiſſimi confirmant, illud ſtatuendum iudico, vt eæ ſi ſæuo, & immani morbo laborent, cum grauiſſimis ſymptomatis complicato, & mortis periculum minante, curentur, præcipuè ſi conſtitutæ ſint intra menſes, in quibus vires ſunt firmiores, & fœtus magis robuſtus, hoc eſt, à quarto, vſque ad ſeptimum. Quare ſi oris ſcateant vlceribus doloſis, quæ in gulam, & palatum ſerpant, ac oſſis cariem minentur: ſi dolore artuum premantur vehementi, ex quo vigiliæ, virium iactura, & viſcerum ſequatur debilitas ſumma, ex quibus ſperandus abortus: ſi denique febri tabeſcant Gallica, tunc præſidia imperanda. Purgatio celebranda phlebotomia præuia, Apozemata offerenda. Sudorifica imperanda. Hæc ex interuallis iteranda. Cum victu mediocri, aſſumpto decocto in quantitate modica, motiſque ſudoribus, in quibus paruo temporis ſpatio immorandum, capite non ita cooperto, ne cohibita veluti reſpiratione, æſtu, & corpus, & anima deficiant. Aluus molli clyſtere mouenda. Reliquiæ humorum ſuauibus medicamentis conterendæ. Vterus firmandus emplaſtris nutrientibus, roborantibus vnguentis. Ventriculus vigorandus. Mercurialia vnguenta in illis reproba eſſe, & multò magis ſuffumigia, ex quorum applicatione, plurima poſſent ſubſequi incommoda, ſemper mihi perſuaſum habui. Si tamen leuis ſit morbus, & dolores inducias præſtent, neque ſymptomata periculum minentur, differenda curatio eſt, & poſt partum maiori cum commoditate exercenda.

OBSERVATIO I.

Aqua ad conterendas reliquias morbi Gallici mirabilis.

AD morbum Gallicum penitus eradicandum, omnium optimum, præſtantiſſimúmque præſidium præſtat hæc Aqua, cuius vnciæ ſex, priùs expurgato corpore, hora decima matutina aſſumptæ, & totidem

A hora quinta veſpertina, ſubſequuto exercitio ſudorem prouocant. Vtere ſpatio triginta dierum, ſi morbus eſt grauis, ſin minùs, viginti: & in medio, ac fine medicamentum purgans exhibendum.

℞. *Smilac. aſper. ligni Indi an.* ℥ iiij. *radic chin.* ℥ ij. Omnia coniiciantur in vas anguſti orificij, cum ℔. xx. aquæ fontanæ calidæ, in quibus ſtent infuſa ſpatio 24. horarum: poſtea ferueant lento igne ad conſumptionem ℔. vj. facta colatura adde *Hermodactylor. fractor.* ℥ j. *fol. ſen. polypod. turbith. epithym. rhapontici; an.* ℥ ß. *radic apij, aſparag. fœnicul. petroſelin. an.* M. j. *capill. vener.* M ij. *flor. violar borrag. bugloſ. an.* ℥ j. *ſem. aniſi & fœnicul. an.* ℥ ij. Omnia ferueant ſec. art. ad conſumptionem tertiæ partis: cola, ſerua in vaſe vitreo.

B

OBSERVATIO II.

Vinum ſanctum, pretioſum ex inuentione noſtra, clemens, tutum, partes principes roborans, ſuauiter euacuans.

℞. LIgni Indi, ℥ viij. *ſmilac. aſper.* ℥ iij *radic. chin.* ℥ ij. *ligni ſaſſafras.* ℥. j. ß. *myrobalanor. Indor.* ℥ j. ß. *cinnamom.* ʒ iij. *agaric.* ʒ. vj. *rhab.* ℥ j *fol ſen.* ℥. ij. *epithym.* ʒ ij. *polypod.* ℥ ij. *ſem car-tham.* ʒ vj. *hermodactylor.* ℥ j. *aromatic. roſati. Meſua* ʒ. v. Terantur omnia craſſiuſculè, & infundantur per diem & noctem in ſufficienti quantitate vini albi: cola, & adde *Mechoacha* ℥ j. *ſtyrbis præparati,* ℈ ß. *menth ſicca,* M ß *fumar.* M j. *paſſular.* C *ſine nucleis,* ℥. j. ß. *ſem. frigidor an.* ℥ ij. *flor violar.* ℥ ij. *ſem. aniſi,* ʒ iij. Iterum omnia bulliant, & adiecta quantitate ſacchari ſufficienti, & tertia parte mellis electi, fiat ſec. art. Syrupus longus. Exhibe pueris, ſenibus, grauidis, Doſis ad ſummum alternis diebus ℥ v.

OBSERVATIO III.

Aqua Magiſtralis vtiliſſima, pro illis præſertim, qui occultè curari deſiderant.

MOrbus Gallicus importunus eſt, fœdus, & contagioſus, quare Parentes illum in filiis ſummoperè D deteſtantur, ideireò hi vt ignominiam effugiant, ſicut & aulici, nupti, negotiis impediti, clam, furtim, & præ pudore curationem quandam occultam à Medico efflagitant. In hunc vſum ſoleo conficere aquam admirabilem, quæ præterquam quòd roborat viſcera, malignam qualitatem retundit: prouocat ſudorem, eſt ad aſſumendum facillima; nam ſi quis ea vtatur, poteſt ex domo exire. Doſis ab ℥ i. ß. vſque ad ij. ieiuno ventriculo, cuius eſt hic faciendi modus.

℞. *Radic. enul. Campan.* ℔. j *lapathi acuti. fumar. viridis, an.* M. iv. *vini albi,* ℔. j. *theriac. antiq* ℥ ij. Infundantur per diem & noctem, & per balneum Mariæ diſtillentur. Doſis in aurora ℥ iij. & bene coopertus æger ſudet ſpatio duarum horarum.

Alia efficacior.

E ℞. *Ligni Indi,* ℔. j. *ſmilac. aſper.* ℥ x. Macerentur per diem & noctem, ſec. art. in ℔. viij. vini albi optimi, & totidem aq. fumar. adde *Radic. pæoniæ, angelica, gentiana, an.* ℥ ij. *cardui benedict.* M. ij. *ariſtoloch. rotund.* ℥. iij. Omnia optimè diſtillentur, & aquæ extractæ adde *theriac. antiq. mithridat. an.* ℥. *confect. hyacinth.* ʒ iij. *lapidis bezaartici,* ℈ ij. *ambari, moſchi, an.* ℈ ß. Iterum omnia diſtillentur in balneo, & ſeruentur vſui.

OBSERVATIO IV.

Pilulæ Aureæ, ad refrænandam Mercurij malitiam efficaces.

MErcurius, medicamentum eſt effræne, & viſceribus inferens vim diram, eo tamen vtimur perſæpe; tam intus aſſumpto, quàm extrà appoſito, vt morbi Gallici ſ.andulentæ vires remittantur valde: Nam eius ſtrenua ope expulſis contagij ſeminariis per ſputum, ſudorem, & alui fluxum, ægri ab hac Herculea hydra euadunt immunes; ſed antè, & poſtea roborandæ partes præcipuæ, & huius medicamenti violentia corrigenda. At cùm plura in hunc vſum ſint ab auctoribus monumentis tradita, nullum, auro, & aureis medicamentis præſtantius inueni medicamentum. Ex eo pilulæ parantur in hunc modum. Doſis vna in auroia, ieiuno ventriculo; altera noctu, duabus horis poſt cœnam. Victe 30. diebus.

℞. *Fol. auri, Num.* xxxxx *raſuræ eboris in tenuiſſimum puluerem redacta*, ʒ j. *cornu cerui*, ℈ j. *oſſis de corde cerui*, ʒ ß. *margaritar. præparat.* ʒ ß. *gentianæ*, ʒ ß. *coral. rubri*, ℈ ß. *ſantal. citrin.* ḡ. xx. *agallochi*, ℈ j. *theriac. mithridat. an.* ʒ j. ß. *coſti*, ℈ j. *myrrhæ*, *ſpicæ nardi*, *an.* ʒ ß. Omnia pulueriſentur tenuiſſimè, & cum guttis olei ſulphuris, & Balſami miſceantur, & fiat Maſſa: ex qua fiant pilulæ ciceris inſtar, & iterum duplicato auro decorentur.

CAPVT II.

De Angina.

Definitio.

ANgina ab angendo, ſeu ſuffocando dicta, *eſt inflammatio muſculorum gutturis, aut faucium*, ex Gal. 4. *Aph.* 34. Eſt autem guttur, ſeu larynx, vt monuit Galenus 2. *de nat facult. cap.* 8. arteriæ, quæ aſpera dicitur, pars ſumma. Conſtat hæc tribus magnis cartilaginibus, quæ aliis ſecundùm tracheam arteriam diſſectis, nec magnitudine, nec figura ſimiles ſunt. Harum maxima anterior eſt quam tangimus, foris quidem conuexa, intus autem concaua, ſcuto maximè ſimilis, non rotundo vndique, ſed prælongo, quale ſcilicet propriè ſcutum appellant. Quapropter nomen hinc cartilagini à ſimilitudine ſcuti huius, ab Anatomicis impoſitum eſt, vocantibus eam ſcutiformem.

Secunda verò cartilago, quantò minor eſt prima tantò maior eſt quàm tertia, in internis quidem partibus locata eſt, quà ſtomachus ſubſidet. Quantum autem deficit magna cartilago à perfecta circuli figura hoc ipſa addit. Vbi autem minor hæc, quæ intus eſt, deſinit, duæ quædam ſuperiacent paruæ conuexitates. Incipit autem inde tertia cartilago, conuenientes exactè ipſis eminentiis eius concauitates ſortita, vt coapplicatio harum duarum cartilaginum duplicem articulationem efficeret. Fauces Galenus *lib.* 4. *de loc. affect. cap.* 5. *paulò poſt medium*, internum oris locum vocat, vbi ſimul conueniunt & gulæ, & gutturis partes extremæ Plinius *lib.* 11. *cap.* 37. ſummum gulæ, fauces appellat.

Sed dubium exiſtit maximum: *Vtrùm Angina ſolùm in gutture, & faucibus exiſtat?* Galenus videtur negare. *lib. finit. Galeno adſcripto*, dum ſic ait: *Angina ea, quæ Synanche Græcis dicitur, eſt affectus colli acutus, difficilis, qui ægrotum anget præfocatione.* Aut ità: *Synanche eſt phlegmone aliis extra collum, vt partes tumeſcant; aliis intra tonſillas, vt ſimul quoque partes afficiantur reſpirationis, & ægra ſpiratio conſequatur.* Et in lib. cui titulus eſt, *introductio*, ſic definit: *Angina eſt circa ceruicem in-*

A *flammatio*, & *lib.* 4. *acut. com.* 30. Anginam ſolùm faucium inflammationem eſſe aſſeruit. Quare angina non ſolùm eſt inflammatio gutturis aut faucium, ſed in tonſillarum, gulæ, & partium vicinarum inflammatione conſiſtit. Quòd ſi diuidas anginam in exquiſitam, & notham, omnem in doctrinâ auctorum controuerſiam auferes: Nam legitima & vera angina ſolùm fit in gutture, vel faucibus; ſpuria verò, & lato modo ſumpta eſt dicenda, quæ in circumuicinis partibus excitatur.

Inſuper quæres: *Vtrùm guttur, vel fauces faciliùs poſſint inflammari?* Dic, has partes tumorem poſſe pati verum eſſe: ſicut enim nutriuntur, ſic ex recremento intumeſcunt, maximè quoad ex cerebro plurima humoris copia ad illas confluit aſſiduè, qui lentore ſuo, ſi

B frigidus eſt, infixus, & tenaciter adhærens, non ventilatus, acrior redditur & calidior, & ſic inflammat; ſi calidus, mordicat, intemperat, concitat dolorem, & vel copia ſua tumorem gignit, vel ob dictam cauſam fluxionem acceſſit.

Deinde fauces faciliùs inflammationem experiuntur, cùm in his adſit euidens amplitudo, quæ aperiendo os, aut linguam comprimendo, conſpicitur, in qua gemina oſtiola viſuntur: tum etiam guttur, hoc autem eſt caput aſperæ arteriæ, cartilaginibus conſtat, quæ cùm ſolidiores ſint, difficiliùs fluxionem ſuſcipiant. Licèt autem hoc verum ſit, tamen ſi inflammatio magna eſt, rarò in faucibus conſiſtet, quin gutturi affectionem communicet, & è contrà; cùm hæ partes ob maximam viciniam inter ſeſe maximè conſentiant.

C

Differentiæ.

VTrùm quatuor anginæ differentiæ ſint ſolùm conſtituendæ? etiam dubitandum. Galenus *lib.* 4. *de loc. cap* 5. & *citatis ſuperiùs locis*, quadruplicem eſſe anginæ differentiam ex plurium ſententia aſſeuerat. Nam quædam eſt, per quam interni gutturis muſculi inflammantur: Altera, per quam inflammantur externi: Tertia vocatur, quando in faucibus phlegmone conſiſtit: Quarta, quando faucium externas partes, & mentum obſidet inflammatio. Prima à Medicis appellatur cynanche; altera, paracynanche; tertia, ſynanche; quarta, paraſynanche, quibus nominibus quatuor inter ſe diuerſas anginæ ſpecies conſtituebant, omnéſque ſub illis

D comprehendebant. Cæterùm non immeritò condemnat eorum ſedulitatem, & ſtudium in nominibus excogitandis eo loco Galenus, cùm alioquì de re ipſa fuerint parum ſoliciti; multò enim præſtantius eſt, morbos per proprias differentias, & ab iis quæ ipſis inſunt, deſumptas, quàm per varia nomina diſtinguere: atque ideò rectiùs inquit Galenus Hippocratem omnes vno ſynanches nomine propoſuiſſe, tam *in progn. epidem.* & 4. *de rat. vict.* quàm alibi.

Vtrùm penes periculi magnitudinem, in tria tantùm membra diuidatur angina? dubium eſt. Nam tres conſtituendas eſſe ſpecies, certum eſt: periculoſiſſimam nempe, in qua vehemens adeſt dolor, & ſpirandi difficultas, nec inflammatio apparet; minorem, vbi ſine ea ſpirandi difficultate dolor viget; leuiorem, ferè ſine do-

E lore, & reſpiratione difficili, in qua intus, vel extrà, vel vtrobique tumor apparet. Quamuis autem ad hanc ſectio illa quadrimembris referri poſſe videatur, conſideranti tamen conſtabit inter ſe eſſe diuerſas, cùm poſſit aliquando intus, vel extrà contineri inflammatio, variatis ſymptomatibus illis; nec increſcere, aut minui, ſecundùm eam diuidendi rationem.

Vtrùm vltra has, admittenda ſit etiam angina, facta ex luxatione vertebrarum? diſſidium eſt non leue. Licèt autem quatuor illæ anginæ differentiæ, quatuor nominibus ſignificatæ recipi videantur à Galeno, *locis ſuprà citatis*, atque ideò à Paulo, Aëtio, & omnibus ferè

admittantur,

admittantur, nec à Galeno condemnati diuiſionem putent, niſi tanquam diminutam: tamen quintam ſpeciem addendam eſſe, ſubortam ex luxatione vertebrarum, eámque tanquam exactam recipiendam, etiam iuxta Galenum, ſentit Auerrhoës *lib.4.collig.51.*

Verùm vt hæc neceſſaria doctrina, prolata à Galeno *lib.4.de loc. affect.cap.3.* difficilis & intricata ſatis, intimiùs intelligatur, plura ſcitu digna, altiùs ducto exordio, in medium proferemus: Eo enim loco dum ſpinalis medullæ affectus perſequitur, hanc non ſolùm à cerebro exoriri aſſerit, & confirmat *lib.de neruorum diſſectione, cap.1.* & *1.de vſu part.cap.16.* & *lib.12.cap.11.* & *lib.16.cap 2.* nempè ex poſteriori eius parte, quæ cerebellum ſolet appellari, *lib.art. med. cap.11.* ſed eſſe eiuſdem naturæ, & cum cerebro ipſo continuam, pronuntiat *2.de temp.cap.3.* & *lib.3.de alim.facult.cap.10.* & *1.de motu muſculor.cap. 1.* ſimilem inquit eſſe cerebro compacto, *videlicet quia ipſa durior exiſtit, & tantò magis, quantò ab eo magis recedit.*

Ad huius ergo ſimul, & multas aliarum partium affectiones dignoſcendas, neceſſariam eſſe docet neruorum diſſectionem: cùm enim omnes ferè infra faciem diſperſi, ab ipſa dorſali, ſeu ſpinali medulla oriantur, *16. de vſu part.cap.5.* & *lib. art. med. cit.* niſi intelligamus, num nerui aliqui à ſingulis vertebris prodeant, & ad quam ferantur corporis partem, aſſequi non licebit, qualis noxa ſequatur in luxata ceruicis vertebra; nec qualis affecta, vbi illius conſenſu pars aliqua corporis læſa apparuerit: Id quod confirmat, propoſito anginæ cuiuſdam exemplo, raro quidem viſo, ſed ab Hipp. memorato *2.epid ſect.2.verſus finem*, quæ nullo proprio in gutture, laryngéve exiſtente affectu, ſed primis vertebris affectis, originem ducit.

In hac ergo, præter omnia anginæ ſymptomata, cauitas manifeſta exteriùs in ceruice apparebat, nempè quia orto in vertebris tumore, neceſſe erat ipſas cum ligamentis ab illius pondere in interiora trahi, & in exterioribus contrahi cauitatem. Ceruix ad contactum non mediocriter dolebat, videlicet quia vbi tuberculum continebatur, vertebras ad interiora trahens. Aliis (inquit) accidit angina ſub ſecunda vertebra, quæ dentalis ſolet appellari, quoniam illius proceſſus ad caput aſcendens, dentis habet ſimilitudinem, ita à natura factus, vt primas duas vertebras inter ſe vndique colligaret, ad commodam capitis, ſuorúmque motuum dearticulationem, *lib.de oſſib.7 & 8.* & *12. de vſu part.7.* ſed non perinde acuta, vt ea quæ in ſecunda vertebra fit: cùm enim præſtantiores ſint primæ, vtpotè cerebro viciniores, qui ipſas infeſtauerint affectus, maiorem inferent noxam.

Licèt verò in angina dicta, quæ ſub dente, id eſt, vertebra fuit, neque ipſa, neque fauces phlegmone laborarent, de quo etiam *3. de diff. reſpir. cap.11.* moleſtia tamen non vacabant, ob malè affectæ partis vicinitatem, & conſenſum: contentæ autem ſub mento (ita enim legendum eſt, non *ſub genis*) tumebant quidem, ſed diſſimiliter iis quibus aderat inflammatio. Bubonea nulli intumuerunt, hoc eſt, nulla inflammatio faucium adenes occupabat: bubo enim dicitur omnis adenum inflammatio, apud Gal.*1.ad Glauc.1.* Linguam inſuper qui prædicta angina laborabant, facilè mouere non poterant, quin & aucta videbatur, & exerta, ac ad motum inepta erat, nempè à diſtenta, compreſſáque vertebra inflammata premebatur; vnde etiam illius venæ veluti tumentes apparebant.

Ob vertebras ad fauces tranſlatas, atque ita obſtructa, vel coarctata transglutitionis via, aut deglutire non poterant, aut ſaltem difficillimè, & magna cum violentia: imò & ingeſta, propter gulæ tranſitum anguſtiorem factum, aliquando remeabant, & per nares effluebant, per quas etiam loquebantur, eo quòd præcluſa erat, nec ſatis expedita aſperæ arteriæ via. Spiritus ipſis

A ſublimis erat, ſeu elatus, quanquam non valdè; & ſublimis quidem, quia altioribus thoracis partibus fiebat reſpiratio: nec proinde magna, vt nonnulli opinantur, ſed parua potiùs, & denſa, quemadmodum de mente Hip. explicat Galenus, *cit. de diff. reſpirat.* vel ſublimis dicitur, quia cum paucus admodum inſpiretur aër, non videtur poſſe ad infernas vſque thoracis partes pertingere, ſed in ſublimioribus tantùm conſiſtere. Valdè autem parua, quam vocat elatam, non erat, quia nullum aliud reſpirationis organum afficiebatur, exceptis faucibus, & ipſæ per conſenſum, non per proprietatem, explicante Galeno *ibidem.*

Nonnullis temporum, ceruicis, & capitis venæ tumebant, videlicet ex defluxione in has partes aliquan- B do decumbente, *3.progn.20.* Dolores ſæpè reuertebantur, calebant aliquibus tempora, etiamſi alioquî non febricitarent. Plurimi ſpiritus anguſtia, & ſtrangulatione non premebantur, (ſic enim legendum, pro *non ſuffocabantur.*) Addit, quibus tumor in rectum erat, hoc eſt, vertebræ luxatio non ad latera, ſed antrorſum, paralyticos non euaſiſſe, nempè quia in ea non premebantur exortus neruorum. Paraplecticos autem fuiſſe, id eſt dimidietate corporis reſolutos, quibus ad dextrum, vel ſiniſtrum vergebat malum.

Columella, Latinis gurgulio, nonnunquam eliquata, attenuatáve apparebat, à frigida humoris craſſitie extendente, quemadmodum in diſtillatione accidit. Licèt verò patientes nihil mali habere opinarentur, ipſum tamen duraturum, inde præſagire licebat, quo- C niam cùm luxatio vagaretur, conſtabat mali cauſam eſſe tumorem ad ceruicis vertebras, luxationis originem. Porrò reſolutio, & præcitata illa ſymptomata in facie, ore, & reliquis partibus à tertia ſpinæ dorſalia coniugatione neruos recipientibus, manifeſtiùs deprehendebantur.

Ex ægrotantibus verò omnibus, qui rectam habuerunt luxationem, liberè expuebant; faciléque reſpirabant, denique euaſerunt. Qui obliquam, in paralyſim inciderunt; & ex illis, qui febricitarunt, auctis ſymptomatibus perierunt omnes, fortè etiam quia malum primas vertebras occupauerat, quia locus erat præſtantior, & cerebro vicinior. Infra ſecundam autem vertebram minùs periculi inducebat, & magna ex parte ægrotantes euadebant poſt quintam.

D *Vtrùm vagans illa Hippocratis angina, à varia luxationis cauſa ſit concitata?* inquires. Quoniam verò in angina ea, ex vertebrarum diſtorſione concitata, de qua Hippocrates *2.epid.* luxatio ad ceruicis finem euenit, iuxta ſextam & ſeptimam vertebram, ex quarum foramine vtrique communi, nerui ad manus diſtribuuntur, *13. de vſu part. 5.* nihil mirum ſi ad manus vſque reſolutio peruenerit, prout ab Hipp. rectè dictum eſt *in memorata ſententia.* Et hoc cùm tribus poſſit fieri modis: primò, quando latum ſcapularum os ab humero recedit, ex Celſo *lib.8.cap.10.* Secundò, quum oſſa elongantur ob laxitatem, & mollitiem ligamentorum, ex Auic. *1.4. tract.1.cap.1.* Tertiò, quando humeri caput è proprio ſinu excidit, ex Paulo *lib. 6. cap. 12.* tamen horum euentuum cauſas ad triplicem claſſem eſſe reducendas, E *cit. de loc. 4.* Hipp. mentem interpretans Galenus edocuit.

Luxatio ergo, ſeu exarticulatio, à Barbaris appellatur diſlocatio, & eſt prolapſus capitis articuli è proprio ſinu in alienam ſedem: ea verò tunc fit, cùm oſſa dehiſcunt, quæ inter ſe coniuncta erant. Ob triplicem autem cauſam poſſe vertebras luxari, & à ſua poſitione dimoueri, conſtat: ob caſum nempè ex alto factum, ictum, aut tumorem. Et tumorum quidem duo genera recenſet, vnum partium, quæ ſecundùm naturam corpori inſunt, hoc eſt, quando muſculi, ligamenta, ſeu nerui, quæ naturaliter in corpore exiſtunt, præternaturaliter intumuerunt. Alterum, quando fortè tuberculum (quod

de genere illorum eſt, quæ præternaturaliter in corpore naſcuntur) genitum fuit, & vertebras à ſuis ſedibus euertit, quamuis partes ipſæ ſimilares non intumuerint.

Ex dictis autem luxationis cauſis: conſtat illam de qua Hippocr. ex ſolo tumore eueniſſe: tum quia vaginis angina, à qua luxabantur vertebræ, à caſu, vel ictu oriri non potuit; tum quia dixit ipſe Hip. concocta expuiſſe ægrotantes, nempe coctis iam, ac ſuppuratis tuberculis. Denique, vt 4. *de loc. cit.* boni Expoſitoris munere fungatur, & enarratam Hipp. ſententiam vndique abſoluat, proponit in medium omnes anginæ differentias, quæ ſuo tempore circumferri ſolebant, vt perſpicuum fiat, cur Hipp. vertebrarum ceruicis luxatione laborantes appellet anginoſos, licet nec in gutture, nec faucibus contineretur inflammatio. Et ita quidem fuiſſe appellatos exponit, quoniam pulmone, & thorace omninò illæſis, difficulter reſpirabant, in quo à pleuritide, & à peripneumonia, apud Hipp. differt Angina: in hac enim ſpirandi difficultas gutturi ineſt; in aliis autem, thoraci.

Vtrùm verò Angina orta ex circulari, & recta luxatione, ſit deterior ea qua ab anguloſa, & obliqua concitatur? dubium eſt difficile: quod antequàm extrices, aduerte apud Hippocratem *lib. 2. de fract. text.* 51. 52. 53. & *lib* 3. *text.* 21. Galenum 4. *de loc. cit.* cæteróſque proximè citatos Auctores, luxationem ſub quadruplici membro comprehendi. Anguloſam luxationem vocat Hippocrates, in qua vnica duntaxat luxatur vertebra. Hæc periculoſa eſt, propterea quòd contingit in ea vehementiùs, & cum maiori violentia ſpinæ medullam atteri, quàm in circulari. Hæc autem dicitur, quæ in orbem, & paulatim fit, plurimis ſcilicet quadantenus luxatis vertebris, ſed non vehementer, & omni ex parte è ſua ſede diſtractis. Hæc in gibbis fit, tam interiùs, quàm exteriùs, in qua nihil omnino patiuntur partes, quæ commotis vertebris ſupponuntur.

Recta luxatio vocatur, quæ rectè ad anteriora aut exteriora procumbit. Obliqua, quæ non rectè, ſed obliquè & ad latera fit, in qua nerui atteruntur, ſubiectæque partes condolent, & oblæduntur, & ob hanc cauſam in eas affatim humore confluente, tumores grauiſſimi inflammatorij excitantur. Ex omnibus his, anguloſam, & obliquam maius periculum inferre, patet: in his enim partes tenduntur, comprimuntur, inflammantur, conuelluntur, quorum omnium rationem cùm nemo præclariùs Galeno protulerit, ſufficiet verba eius in præſenti proferre, ſic enim ait: *Cùm igitur anguloſa fit ſpinalis medullæ luxatio. id eſt, cùm non paulatim, ſed affatim, perinde ac ſi frangeretur, pars aliqua curuatur, ſubiectas partes omnes lædi neceſſe eſt. Paulatim verò facta luxatione, atque in orbem magis, nihil notatu dignum patiuntur partes, quæ commota vertebra ſupponuntur. Sed in obliquum luxatio, lædit omnino partes eas, ad quas nerui ex luxatis vertebris procedentes perueniunt: idque magis in ceruice, in thorace minùs, ſed multò minùs in lumbis accidere ſolet, &c.* Hoc confirmat Auic. 9. 3. *tract.* 1. *c.* 8. qui angularem luxationem in ſuperioribus colli vertebris contingentem, periculoſiſſimam eſſe ſibi perſuaſit, quia cum motu ſubiacentium partium, ſimul & reſpirationem impediri neceſſe eſt.

Curatio.

OMnium inflammationum, quæ in gutture, & faucibus excitantur, cauſam eſſe, defluxionem à capite delatam, teſtatur Galenus 4. *acut. com.* 30. *Vtrùm autem hæc fluxio ſit pituitoſa, vel biliosa?* dubitari poteſt. Galenus 3. *progn.* 21. & 22. & 4. *Aphor.* 34. ex tenui, & acri fluxione anginam concitari aſſeuerat: humor enim calidus anguſtiores venas facilè penetrat. Contrà *eodem* 4. *acut.* & 4. *de cauſ. pulſ. cap.* 20. *in med.* ex frigida, pituito-

A ſa, craſſa, & glutinoſa fluxione oriri confirmat. Dic. In gutture excitata angina, à bilioſo humore originem ducit, quæ eryſipelatis, aut inflammationis eryſipelati ſimilis naturam imitatur. Ea verò quæ in faucibus accidere ſolet, à frigidis, & glutinoſis ſuccis ſcaturit: hi enim cùm non ingrediantur vniuerſas venas, quæ ſtrictæ ſunt, in capacioribus faucium vaſis detenti, & ſtabulantes, ea in tumorem attollunt.

Sanguinem copioſum affatim in fauces, guttúrque irruentem, copiâ diſtendentem, acrimoniâ lancinantem, inflammationem committere, nulli eſt non manifeſtum. De melancholia hæſitant plures: *Vtrùm ex ea poſſit concitari*: Cùm enim hic humor ſit frigidus, craſſus, tardus, acutiſſimum morbum, qualis eſt angina, generare nequit; & cùm ſit terrenus, anguſtiſſimas venas non pe-

B netrat. Hoc modo Galenus ſolùm à pituitoſo, ſanguineo, & bilioſo humore hanc inflammationem progigni affirmat. Contrà facit auctoritas Auicennæ, 9 3. *tract.* 1. *cap.* 8. dum ſic ait: *Et hæc quidem apoſtemata quandoque accidunt ex ſanguine, & quandoque ex cholera rubea, & quandoque accidunt ex phlegmate, & rarò quidem accidunt ex melancholia.* Solue dupliciter. Primò. Angina in gutture nunquam fit ab humore melancholico, ſed à bilioſo, vel ſanguineo; in faucibus verò generari poteſt: in illis enim vaſa ſunt ampliora, quæ hunc craſſum, & terrenum humorem imbibere queunt. Dic ſecundò. A cæteris humoribus frequentiùs generatur angina; à melancholia, rariſſimè, vt Auicenna pronunciat: & hæc eſt cauſa, cur Galenus, cæteríque priſci de ea non meminerint: nec enim de iis quæ ſemel, aut bis homo videt, de-

C bet pronunciata medica conficere, monente Galeno *lib. de fœt. format. cap.* 2. Deinde non eſt negandum, ex humore frigido & craſſo, aliquando acutum morbum poſſe concitari, ſi in principe parte abundet, & inſoleſcat. Hac ratione ex melancholico, & flatulento humore fiunt Caros, Apoplexia, morbus comitialis, cordis tremor, & ſi quæ alia grauiſſima, ex quibus mortales, vel repentè velut ſiderati occumbunt.

Inquires deinde: *Vtrùm detur Angina frigida?* Cùm enim hic morbus ab inflammatione oriatur, & hæc à calido, feruentéque humore ortum ducat, cum febre valida, abſonum videtur aſſerere, anginam frigidam eſſe aſſignandam. Contrà docet Hippocr. 4. *acut.* 30. dum ſic ait: *Synanche* (id eſt, angina) *fit, cùm hyeme, veréque fluxio multa, & vitioſa à capite ad iugulares defluxerint ve-*

D *nas, plurimúmque hæ propter latitudinem traxerint ſpiritum. Cùm autem & frigida, & glutinoſa fuerit, ſpiritus obſtruit permutationes, ſanguinémque coërcens, quæ ſanguini vicina ſunt, congelat, ſanguinémque ipſum immobilem reddit, & ſtabilem &c.* Dic, nullam anginam poſſe dici frigidam, cùm ſit ab inflammatione ſuborta, quæ cùm ſit in viis ſpiritus excitata, febrem illicò affert ineuitabilem. Licèt enim materia cruda ſit, viſcida, craſſa, à capite debili & frigido prolapſa; in iis tamen partibus coërcita, & prohibita diſflari, putreſcit, & acrior redditur. Hippocrates autem non vocat anginam frigidam, ſed humorem à quo ipſa emanat, qui antequam confluat in fauces, frigidus eſt natura ſuapte, qui per paulatinam congeſtionem eo loco retentus & infixus præ mota calorem acquirit, & tandem ea copia excreſcit, vt tumorem

E concitet, vias reſpirationis arctet, & ſpiritu intercepto ſæpè ſtranguler.

Quæres inſuper: *Vtrùm Aër frigidus humidus, an calidus & ſiccus anginam generet?* Si enim hic morbus calidus eſt, à frigido & humido aëre oriri non poterit, ſed à calido & ſicco, qui inflammat, calefacit, & in humoribus ebullitionem concitat. Contrà obſtat Hipp. 3. *Aphor.* 16. qui inter morbos pluuiarum multitudini familiares, anginam enumerat. Dic. Aër frigidus & humidus ex accidenti anginam concitat, ſua enim frigiditate humores pituitoſus in fauces exprimit. Hoc modo hyeme apud Hipp. 3. *Aph.* 23. morbi laterales contingunt.

Aër

Aër calidus & ſiccus, humorem frigidum & humidum cerebro impactum liquat, & attenuat, qui fluxilior cùm ſit factus, in ſubiectas partes promptiſſimè influit.

Dubitabis: *Vtrùm reperiantur alimenta,quæ ſuaptè natura anginam generent?* Reſpondet Auicen. *loc. cit.* hoc modo: *Et quandoque eſt propter quoſdam cibos, qui ſunt proprij in faciendo contingere iſta apoſtemata,ſicut eſt Andacocha, & dicitur quòd eius theriaca,eſt lactuca,& endiuia, &c.* Dic. Non videtur extra rationem poſſe reperiri aliqua alimenta, quæ gutturis partes à tota ſubſtantia debilitent, ad ſuſcipiendóſque humores aptas reddant: Sicut enim ſunt alimenta, quæ certas partes recreant & roborant, vt paſſulæ & eupatorium, Iecur; bugloſſum & meliſſa, Cor; cariophylli, & maiorana, Cerebrum; capparea & eupatoriom, Splenem; ſtrobyli, mel, tuſſilago, Pulmonem: Sic alia determinatas partes nblædunt, vt Andacocha, quæ eſt trifolij ſpecies, quæ tacita quadam inimicitia fauces lædit, qua olim in iuſculis vtebantur Afri. Si verò obiicias, alimentum eſſe naturæ noſtræ familiare, non verò aduerſum, quare partes roborat, tuetur, & non proſternit. Dic, non eſſe extra rationem poſſe aſſignari aliquod mixtum, quod ob elementorum mixtionem vna virtote prædictum ſit, & ex modo mixtionis, ſeu à totius ſubſtantiæ proprietate ſortiatur alteram, & ob hanc cauſam diſſimiles producat effectus ab illis, qoos alimentum, & venenum producit. Si vltimò percontetis, quare ceraſa, & fungi, apud Auicennam, anginam concitent? Dic. Quia illa copiosè aſſumpta humidos generant ſuccos, & excrementitios, quibus cerebrum repletum, eos facillimè in fauces demittit. Idem ſimiliter dicendum de fungis.

Signa.

Cauſarum ſigna venanda hoc modo. Si angina à ſanguine copioſo confluente exoriatur, ſpirandi, ac deglutiendi difficultas maxima erit, aderit anguſtis cum grauitate coniuncta. *Vtrùm verò vehementiora adſint ſymptomata in ſanguinea, quàm bilioſa angina?* Reſponde affirmatiuè: Nam dolor etiam ſimpliciter maior eſt in ſanguinea, quàm bilioſa, apud Auic. & Rhaſ. *loc.cit.* Ratio ex Galeno 3. *progn.* 18. quòd dolor anginoſorum emanat ex prohibita reſpiratione, & tumore; Sed ſanguis, quia ampliori copia abundat, magis prohiber reſpirationem: & phlegmone quævis magis dolorifica eſt, quàm eryſipelas. Ergo, &c. Si verò in ſanguinea, dolorem eſſe maiorem in quantitate aſſeueres, in intenſione minorem, pronunciabis vera. Demùm fluxionem adeſſe ſanguineam, temperamentum, habitus, anni tempus, ætas, regio, aëris conſtitutio, ac præcedens ratio victus indicant manifeſtè. Bilioſum humorem ſignificant incendium circa guttur,morſus, ſitis ingens, oris amaritudo, febris acuta. Si verò frigidus,craſſuſque ſanguis confluat ad partem,dolor eſt exiguus,tumor citra ruborem, febris eſt parua, & cætera pitoitoſum humorem redundare conteſtantur.

In omnibus difficultas adeſt ſpirandi; viæ enim ſpiritus ob tumorem ſunt anguſtæ nimis: & ob hanc cauſam ægri difficulter reſpirant, impedito ductu, qui aëris ingreſſui & egreſſui inſeruit; & cùm non poſſit egredi aër, fuligines terentæ ſuffocationis imaginem inducont, & maximè ſi hic affectus æſtate inſoleſcat, quo tempore cùm humores calidi & acres exuperent, pulmones proximos inflammant, & vias exulcerant. Si verò tumor ſit maximus, ægri rectè ſpirant, & violenter.

At dubitabis: *Vtrùm in omni angina reperiatur ſemper reſpiratio difficilis?* Licèt in vltimis anginæ ſpeciebus, aſſerat Galenus 4. *de loc. cit.* ſpirandi difficultatem oon adeſſe, intelligitur reſpectu illius difficillimæ ſtrangu-

A lationis ſpeciei, diſcrimen adducentis, in quā recta ſpiratio reperitur: Omnibus enim communis eſt ſpirandi difficultas, ſed primæ ingens, quam orthopnœam vocant, & *in prognoſtic.* per ſpirandi difficultatem ſignificauit; aliis lenior, ſeu potiùs anguſtia quædam anhelitus. Vtramque etiam difficilis reſpirationis nomine Galenus 4. *de loc.* comprehendit; quæ procul dubio in omnibus anginis reperitur, ex colli, ceruicis, vertebrarum, faucium, gutturis, tonſillarum, denique ex cuiuſvis partis circumiacentis ad reſpiratorium meatum inflammatione, ex ſuperfluitatum multitudine ibidem collecta,*lib.introduct.c.*13. *Aphor.*16.*&* 22.6. *Aphor.*2. & 4. *acut. cit.*

Vtrùm in grauiſſima angina adſit ſemper reſpiratio ſublimis? eſt in dubium vertendum. Hanc deſcribit Hipp.
B *lib.3.progn.*16. in hunc modum: *Anginæ etiam grauiſſimæ ſunt, & celerrimè interimunt, quæ neque in ceruice, neque in faucibus conſpicuum aliquid efficiunt, plurimum autem doloris inferunt, ac ſpirationis difficultatem, qua nonniſi erecta ceruice trahatur. Hæ enim eodem die, & ſecundo, & tertio, & quarto ſtrangulant, &c.* Ex qua ſerie conſtat,huc ſublimem,elatúmve ſpiritum in angina conſpici grauiſſima,licèt in peripneumonia,ſuppuratione,& ſimilibus aliis thoracis ægritudinibus conſpiciatur ſæpè: Integra enim & conſtante ſanitate, libera ac inuiolata reſpiratio,ſolins ſepti tranſuerſi miniſterio efficitur, cuius nerui ex coniugatione ſub quarta, & quinta vertebra ceruicis emergentes, progrediuntur. At vbi maiori eſt opus inſpiratione, ob auctam refrigerij neceſſitatem, accedit quoque actio muſculorum intercoſta-
C lium, & nonnunquam ſuperiorum triom, qoi ex collo vtrinque prouenitunt.

Inflammatis ergo internis muſculis gutturis, prima, eáque vehementiſſima anginæ ſpecies conſtituitur, cuius ſigna *citato loco* propoſuit Hippocrates, quæ ſunt dolor plorimus in gutture, atque ceruice, reſpirandi difficultas tanta, vt ægrotantes erecti ſedere cogantur, nullaque ex calore, colore, aut mole appatet in ceruice, vel faucibus diſpoſitio: Nam cùm reſpirationis meatus ea parte anguſtus ſit, accedente inflammatione omninò intercluditur. Ex quo eos periclitari eſt neceſſe, deficiente omninò reſpiratione. Quo fit vt anginoſi, erecta ceruice, id eſt, collum erigendo reſpirare cogantur, ſiquidem illorum ſupinus accubitos plurimùm inſpirationi obeſt, concidente nimirum gutture in cer-
D uicis vertebras; & dum ſpiritum trahunt ſummoin, mouent adoperta ſcoptula, vnà cum thorace, quam reſpirationem Hippocrates Galeno interprete, ſublimem ſpiritum vocauit, *lib.3.epid.ſect.* 2. *text.4. in hiſtoria anginoſa, qua apud Bitonem agebat.*

Neque dicas ſpiritum ſublimem illum eſſe, qui extremis naribus fit, ſiquidem multi ægrotantium ita reſpirant, vt eas inſpirando contrahant, in expirando verò dilatent. Attamen, licèt hoc accidat iis qoi ab angina ſuffocantur, vel peripneumonia, vel ſuppuratione premuntur, non placet Galeno expoſitio hæc: quia per ſublimem ſpiritum intelligendus eſt ille, qui recta ceruice efficitur: contendunt enim qui ſuffocantur, exurgere, & toto thorace externum aërem magna vi attrahere, atque idcircò in bis cenſeas qui angina labo:ant,
E ſublimem appellatum ſpiritum eſſe. Neque miretis Hippocratem, tum *in cit.3.epid.* tum *progn.* anginoſos aſſerere, difficulter reſpirandi laborare; id enim fecit, vt nos doceret, quæ ſpecies difficultatis anhelitus hanc grauiſſimam anginam conſequatur.

Difficilior verò quæſtio eſt, in qua video auctores fuiſſe diſcordes: *Vtrùm pulſus in angina ſit durus, paruus, frequens, & inæqualis?* Si enim inflammationem contempletis, paruitas, & durities pulſui accedet. Si ad pulmonem vergat materia, & eios carnoſas occupet partes,fiátque pulmonia, aut ſuppuratio, iuxta oraculum Senis 5. *Aphor.* 10. & 3. *progn.* 20. fit pulſus vndoſus, &

& magnus. Si humor membranoſas neruoſáſque afficiat partes, magis quàm carnem & pulmonem, pulſus conuulſiuus efficitur. Deinde ſi ſuffocatio eſt vehemens, pulſus ſit paruus, & rarus, ob defectum vſus. Si mediocris, paruus, & creber. Si extrema ſit ſuffocatio, & æger ſit morti vicinus, ſit frequens, & inæqualis: nam deficientem ſpiritum natura reſarcire conatur, nec poteſt. Demùm non eſt ſimpliciter vndoſus, cum Auerrhoë 4. *collig.* 51. niſi in pulmoniam mutetur. Quapropter iuxta varios anginæ ſtatus, varius eſt pulſus. Et ob id, vt varium non accuſes Galenum 4. *de cauſis pulſ. cap.* 20. *de pulſu anginæ*, qui de hoc dubio ita varia pronunciare viſus eſt.

Vt verò priſcorum dicta intimiùs exponantur, explicandum: *Vtrùm in Angina ſemper adſit febris?* Reſponde affirmatiuè: Cùm enim eius eſſentia in inflammatione conſiſtat & ab hac febris ſit inſeparabilis, ex Galeno paſſim; & ſit morbus acutus, ex calido, acri, biliofo, vel pituitoſo putrenti humore progenitus, in ea perpetuam adeſſe febrim eſt neceſſe, vt colligitur ex Hipp. *lib.* 2. *de morb. num* 32. §. *Febris corripit, & rigor, & dolor capitis, & maxillæ intumeſcunt, &c.* Ob hanc cauſam 5. *Aph.* 30. inter acutos morbos qui ſine febre fatigant, vt Apoplexia, Epilepſia, Conuulſio, & Tetanus, anginam non adnumerat, quia eſt inflammatio in viis ſpiritus conſiſtens, cum pectore, pulmone, & corde ſummum conſenſum habens, quæ viſcera vehementer alterat, & inflammat. Ideò 2. *Aphor.* 19. anginam reponit inter morbos acutos, qui ſibi febrem comitem adiunxere; ſic enim ait: *Duplex autem eſt acutorum morborum natura, vel enim in humoribus calidis ſolis, qui nullum obſedere locum, ſed æqualiter in omnibus animalis partibus apti ſunt ex natura ſua generari; vel loco aliquo patiente fiunt, vt in morbo laterali, pulmonis inflammatione, angina: & omninò in acutis morbis ſunt febres continuæ, rari enim ſunt, quibus febres non adſint, vt morbus attonitus, quem Græci Apoplexiam vocant.* Si verò Galenus *lib.* cui titulus eſt, *introductio, cap.* 13. anginam nonnunquam cum febre acuta, nonnunquam ſine febri vexare aſſerit, cum Paulo *lib.* 3. *cap.* 27. edocti ab Hippocr. *lib.* 2. *de morb. num* 10. qui non ſemper in angina febrem adeſſe pronunciat; de acuta, & vehementi intelligendi ſunt: nam hanc non perpetuò cum angina complicari verum eſt, præſertim ſi pituitoſa ſit, & è crudiori ſanguine pronata. In omni ergo angina febrem ſemper adeſſe, Galenicæ doctrinæ conſentaneum eſt.

Præſagium.

PEriculoſiſſimus eſt affectus hic, peſtifer, truculentus, ferox, ex Tral. *lib.* 4. *cap.* 1. Celſo *lib.* 4. *cap.* 4. Nam adaucto tumore deglutitionem impedit, reſpirationem intercludit, ſubitò interficit: calor enim innatus libera ventilatione orbatus marceſcit, perit, extinguitur. *Vtrùm ſit acutiſſimus?* etiam ventilandum. Si enim acutus eſt morbus, magnus eſt, 2. *Aphor.* 29. §. *Acuti morbi dicuntur, qui præter quòd celeriter iudicantur, ſtatim etiam magnitudinem habent.* At Angina, morbus magnus dici non debet. Igitur, &c. Neque ob eſſentiæ magnitudinem, is dici poteſt, cùm partem minimam opprimat, neque malignus ſit, cùm à ſanguine oriatur, à quo humore morbi prognati, omnium benigniſſimi ſunt, *lib.* 6. *epid. ſect.* 3. *com. vlt.* Neque fauces, aut guttur inter præſtantes partes numerantur; non enim turi facultatem, aut materiam largiuntur, quas vires ſortiuntur cor, cerebrum, & hepar. apud Galenum 6. *de placit. cap* 10.

Contrà ubſtat celebrium Medicorum auctoritas, qui eam inter acutiſſimos morbos reponunt, vt Celſi *loc. cit.* Tral. *lib* 4. *cap.* 1. Galeni 1. *Aphor.* 12. & *lib.* 2. *com.* 19. Sæpè enim prima die, ſecunda, aut tertia ſtrangulare ſolet, ex Gal. 3. *epid. ſect.* 2. *com.* 4. Lato autem modo fauA ces inter nobiles partes recenſeri poſſunt, cùm membrum nobiliſſimum conſeruent; per eas enim ingreditur aër, cuius ope, ac poteſtate ventilatur cor, & ſpiritus vitales regenerantur.

Vtrùm Angina pituitoſa omnium ſit ſecuriſſima? Si enim anginæ periculum in eo verſatur, quòd deglutitionem, & reſpirationem impediat, videtur pituitoſa cæteris periculoſior, quoniam pituita craſſa eſt, lenta, & viſciditate ſua obſtruit, aëriſque ingreſſum & egreſſum prohibet. Contrà facit auctoritas Galen. 3. *progn.* 18. pituitoſam anginam ſecuriorem eſſe affirmans, ita vt vix morbi acuti nomen mereatur. Subſcribit Auicenna 9. 3. *tract.* 1 *cap.* 8. ſic dicens: *Ex præfocationibus quidem, phlegmatica eſt magis incolumis.* Ratio dictat, quia in muſculis faucium accidit, non internis, 4. *acut.* 30. Deinde B paruus calor magnam reſpirationem non efflagitat, & exiguus dolor attrahit parum. Omnium peſſima biliofa, quoniam licèt dolor aliquantò minor ſit, quàm in ſanguinea, tamen frequenter citiùs ſtrangulat, quia tumor à calido, bilioſóque ſanguine prognatus eminet magis, & maiorem occupat locum, quàm pituitoſus: latæ enim puſtulæ à pituitoſo ſanguine ortæ, humiles ſunt & demiſſæ; bilioſæ, ac ſanguineæ, ſunt acuminatæ, prominulæ, ex Hippocr. 6. *Aph.* 9. *Latæ puſtulæ non admodum pruriunt.* Quod oraculum omnes tumores comprehendit, vt teſtatur Galenus *in com.*

Illud verò difficiliùs quæſitum eſt: *Vtrùm Angina pituitoſa inter omnes citiùs iudicetur?* Si prima facie ſoluere quæſtionem tentes, iudicabis pituitoſam eſſe ſanguinea & biliofa angina diuturniorem, cùm humor te-C nuis faciliùs diſcutiatur quàm craſſus; quod in morbis omnibus, & tumoribus liquet apertè. Diuturni enim morbi, à craſſis & pituitoſis humoribus fiunt; acuti & breues, à calidis & tenuibus: ſicuti citiùs iudicantur tumores bilioſi, quàm pituitoſi. Inſuper *flauæ quidem bilis vacuatio eſt facilis; pituita verè, ac potiſſimùm eius quæ craſſior, glutinoſiórque eſt, itémque nigra bilis, difficilior*, auctore Galeno 14. *meth.* 18.

Porrò ſi hæc vera ſunt, cur Galenus 3. *progn.* 18. de angina verba faciens, contrarium aſſeruit? dum ſic ait. *Quòd ſi pituitoſus interdum tumor infeſtet, celerrimè diſcutitur.* Varij in hoc difficili contextu explicando varia ſentiunt interpretes. Alij pro celerrimè diſcutitur, exponunt, faciliimè curatur; alij legunt, celerrimè ſanatur, & hoc eſt quod aſſeruit Auicen. 9. 3. *loc. cit.* ſubſcri-D bens Galenu: *Et ex præfocationibus quidem, phlegmaticæ ſanatio eſt velocior, & facilior*, hoc eſt, citiùs diſcutitur.

Dic, ex eo anginam pituitoſam breuiſſimè iudicari, quia humor pituitoſus, craſſus eſt, & anguſtiſſimos gutturis meatus non penetrat, nec in eius ſubſtantia immergitur, ſed in meatibus amplioribus detinetur, à quibus faciliùs excerni & vacuari poteſt, vt 4. *acut.* 30. teſtatur Galenus, cuius hæc ſunt verba: *Fluxionum quæ à capite deferuntur, quædam ſubſtantiâ tenues exiſtunt, aliæ ex craſſis, vitioſiſque humoribus conſtant. Quæ igitur tenues ſunt, hæ latis penetratis venis, in anguſtioribus detinentur: tales autem ſunt quæ guttur ambiunt. Contrarium autem craſſis euenit, quòd non ingrediantur, quæ ſtricta admodum ſunt, venas, anteà ſcilicet in capacioribus detenta. Hinc ſe-*E *quitur, quòd anginæ quæ à pituita fiunt, leuiores multò ſint, & febrem non faciant, nec vehementem dolorem, nec magnam difficultatem reſpirandi, &c.* Bilis autem in biliofa angina, & ſanguis, cùm ſuapte natura feruidi ſint, tenuitate ſua exiles gutturis meatus penetrant, in quibus tenaciter immerſi, atque impacti difficillimè diſcutiuntur.

Proponit Hippocrates, *lib.* 2. *Aph.* 43. oraculum quoddam: *Vtrùm anginoſi referantur in vitam, quibus ſpuma circa os apparet?* Sic enim ait: *Qui ſuffocantur, & à vita deficiunt, nondum tamen mortui ſunt, non referuntur in vitam, quibus ſpuma circa os apparet.* Quæ ſententia

inter

inter legitimas non reponitur à Galeno *in com.* Nam ſpuma in acceſſione epileptica circa os apparens, ægrum ab ea immunem reddit, quia pituitoſa materia, à qua morbus ſacer, motu attenuata foràs eliditur. Sed diuerſa ratio eſt in angina, ac in comitiali affectu: ob prohibitam enim ventilationem, calore circa cor, viſceráque ſpiritalia adaucto, & natura conatum apponente, ſpuma ex ipſius ſubſtantia gignitur, (pulmo enim eſt ſpuma coagulata) præcipuè ſi ſpuma flaua ſit, aut cruenta. Neque ob id quòd aliquando plures anginoſi ad vitam ſint reuocari, quibus ſpuma circa os apparuit, Hippocratica ſententia deſinit eſſe vera, quia frequentia pro perpetuis habentur, *lib. de fœt. format.* 2. & *lib.* 6. *Aph. com.* 58. Interpretes exponunt, niſi ſpuma fuerit ex ſaliua, non ex pulmone · verùm in ore non eſt calor multus, nec aëris motus validus, nec conatus ad expellendum, quæ tria ad ſpumæ generationem ſunt neceſſaria, ex Galeno.

Vtrùm Angina magis vere, & autumno, quàm hyeme, aut æſtate inſoleſcat? dubium eſt. Reſponde affirmatiuè: Nam in cerebro, vigente bruma humores ſunt concreti, & vt in ſubiectas partes decumbant, valdè inepti. Æſtate, vigente Sirio materia abſumitur, dum illo ſenſim ac ſenſim liquata exhalat, & reſoluitur. De cæteris temporibus diuerſimodè pronunciat Hip. *lib.* enim 3. *Aph.* 20. hunc affectum inter vernales, & *text.* 22. inter autumnales reponit. Ergo angina pituitoſa inter morbos vernales numeranda: humores enim pituitoſi hyeme geniti, calore veris liquati in fauces decumbunt; ab aere enim calefactum caput humores attenuat, & fluxiles reddit. Bilioſa angina autumno præſertim excitatur, & inualeſcit, quoniam bilioſi ſucci æſtate progeniti, ſiccitate & frigiditate temporis facilè ob ſeoritatem ad inferas partes expreſſi, hunc morbum committunt. Hoc voluit Gal. *cit.* 22. *text. Aph.* dum ſic ait: *Angina verò ex bilioſis humoribus ortum habens, qui ad fauces decumbunt, ab illis quæ vere fiunt, differentes, quoniam illæ ſunt quodammodo pituitoſiores.*

Etiam quærendum eſt: *Vtrùm viri, & iuuenes, frequentiùs fœminis, pueris, & ſenibus, angina premantur?* Quòd fœminæ angina minùs tententur viris, res eſt manifeſtiſſima: crudiorem enim ſanguinem habent, & frigidiorem, qui ſuopte impetu ad inferiora deſcendit. Accidit menſtrua purgatio, quæ eas non ſolùm ab angina, ſed aliis morbis, qui ſuperiorem regionem vexare ſolent facit immunes, Audi Gal. *lib. de ven. ſect. aduerſus Eraſiſtratum, cap.* 5. *Velim itaque audias iam veritatem ipſam, me pracone, tibi denunciantem, quòd mulier, ſi probè purgetur, neque podagris, neque articulorum doloribus, neque lateris inflammationibus, neque peripneumoniis capiatur: ſed neque Epilepſia, neque Apoplexia obnoxia ſit, aut ſpirationis, aut vocis ablatione ritè purgata vllo tempore infeſtetur. Num verò menſtruis fluentibus, aut phrenitide, aut lethargo, aut conuulſionibus, vel tremoribus, rigoribúſue mulier aliquando correpta eſt? Num etiam vel melancholia laborantem, aut vexatam, aut quæ ex thorace expueret, vel vomeret ex ventre ſanguinem, aut capite laborantem, aut ſynanche præfocatam, aut aliquibus id genus magnis, & vehementibus affectibus impetitam, cui menſes rectè excernerentur, quandoque conſpexiſti?*

Iuuenes autem pueris, & ſenibus frequentiùs angina affligi, certum eſt: in illis enim ſanguis calidus, bilioſus, tenuis abundat, qui tenuiſſima gutturis vaſa penetrare poteſt; in pueris autem ſi ſanguinis copia abundat, ob quam cauſam hæmorrhagia ſæpe laborant, 3. *Aph.* 27. & tonſillarum inflammatione premuntur, *eodem lib. text.* 26. tamen is eſt crudus & ſemicoctus, neque ita tenuis, vt ad minima vaſcula laryngis accedere poſſit: ſed tonſillas tumore afficit, qui à pituitoſo frigidiore ſanguine, qualis puerorum eſt, originem ducit. Neque obtrudas, ſeniores frequenter pleuritide corripi, ex Hip. 3. *Aph.* 30. quam inflammationem à bilioſo ſanguine oriri, firmat Gal 6. *Aph.* 33. & *Aph.* 12. & alibi ſæpe: quia pleuritis non ſimpliciter occupat ſeniores, ſed tantùm conſiſtentem ætatem agentes, qui iuuentutis antecedentis temperamentum veluti retinent: ſed cùm hic ſanguis ob ætatem, craſſior ſit & grauior, gutturis exigua vaſa permeare nequit.

Vltimò agitanda eſt dubitatio: *Vtrùm euaneſcentia tumoris in angina ſemper ſit pernicioſa?* Hippocrates ſic prædixit *lib.* 6. *Aph* 37. *Ab angina habito, ſi tumor fiat in collo, bonum*: & *lib.* 3. *progn.* 10. ſic ait: *Securiſſimum verò eſt, ſi œdema, aut rubor, quam maximè foràs vertatur*: & *lib.* 7. *Aph.* 49. ſic pronuntiat: *Ab angina habito, tumor, & rubor in pectore ſuperueniens, bonum? extra enim vertitur morbus.* Confert enim ex intimioribus, & principalioribus partibus noxios humores ad cutem transferri: cùm enim hæc, docente Galeno *lib. de cauſ. morbor. cap.* 6. ſit omnium corporis partium extrema, vniuerſi corporis excrementa ſuſcipit. Hinc fit vt quæ ad cutem receſſerunt, iis quæ ad profundum decubuerunt, multò ſunt ſalubriora, ex Galen. 4. *acut.* 31. Tumorem ergo extrà verti, optimum eſt, hoc enim robur naturæ oſtendit, quæ humores noxios ad partes ignobiles detrudit, hócque modo viſcera ab illis fiunt immunia, & multò etiam redduntur robuſtiora. Ergo occultatio tumoris externi in angina, ob contrarias cauſas ſemper mala eſt, præter rationem facta; humorem enim ita malignum eſſe demonſtrat, vt vehementer irritans non poſſit ab infirmis viribus foràs propelli, vnde ad interiores partes reſtagnans, coërcitus, & non ventilatus, maiorémque acquirens acrimoniam, eas vellicat ac ferit, & interdum ægrum ſuffocat.

Sed quid dicemus Gal. 2. *progn.* 68. qui hanc euaneſcentiam, interdum eſſe malam, aliquando bonam pronunciat? Sic enim ait *Tanquam igitur ex cauſis maximè contrariis moles euaneſcat præter naturam, finem habet maximè contrarium; aut citiſſimam indicant nocuæ materiæ ſolutionem, aut deterrimam affectionem.* Solue hoc modo. Hippocrates *in Aphoriſmis*, repentinam reprobat euaneſcentiam, quæ ob cauſas dictas frequenter eſt periculoſa, & mortem portendit, cùm grauiſſima ſymptomata ſecum accerſat. Ita 5. *Aph.* 65. protulit Hippocrates: *Quibus tumores in vlceribus apparent, non admodum conuelluntur, neque inſaniunt. Verùm his euaneſcentibus derepentè, illis quibus à tergo, conuulſiones, & tetani fiunt; quibus autem à fronte, inſania, vel dolor lateris acutus, vel ſuppuratio, vel difficultas inteſtinorum, ſi tumores ſunt rubicundi.* In *prognoſticis* autem loquitur de euaneſcentia ſimpliciter.

Superioribus ſunt adiungenda præſagia alia Primum eſt Hip. 3. *progn. text* 16. dum ſic ſcribit: *Anginæ autem grauiſſimæ ſunt, ac celerrimè interimunt, quæcunque nihil conſpicuum faciunt in faucibus, neque in ceruice, plurimum verò dolorem inferunt, atque ſpirandi difficultatem. Hæ enim eodem die ſtrangulant, & ſecundo, & tertio, & quarto.* Cùm enim nullus ſit rubor in extrema parte, ſed in interna vehemens adſit dolor, de inflammatione debemus eſſe ſoliciti, quæ cùm maxima ſit, internas gutturis partes, occupat, ibíque ſtabulans reſpirationis vias intercludit, & citiſſimè ſtrangulat.

Aliud præſagium ex 3 *progn.* 7. *Quibus verò fauces, & ceruix ſimul rubent, hæ ſunt diuturniores; & maximè ex ipſis liberantur, quibus ceruix, & pectus ruborem traxerint, niſi ſacer ignis intrò recurrat.* Nam, vt *ſuprà* ex Galeno notauimus, ex intimioribus, & principalioribus partibus paſſiones confert ad cutem transferri. Hæc vera ſunt, dummodò eryſipelas non vertatur ad interna: quod malum eſt, tum quia noxius humor ad præcipuas, & vitæ neceſſarias partes remeat; tum quia imbecillitas facultatis indicatur, non potentis ingreſſui materiæ bilioſæ, à qua ſacer ignis oritur, obſiſtere.

Id equidem ſignificauit Galenus 2. *prorrhet. com.* 1. dum enim de minutis indicationibus mentionem facit,

ſic inquit: *Manifeſtum autem eſt tale ſignorum genus peſſimum eſſe: quacunque enim tubercula, & exanthemata ad cutem ex profunde floreſcentia recurrunt, omnia peſſima ſunt.* Ita Auicenna 1.4.*tractat*.4. *cap*.10.morbillis, & variolis detentos haudquaquam aëri frigido eſſe exponendos, ob metum recoceſſus humoris, conſultè admonuit. Hac de cauſa 3. *progn. vlt.* doloríficas aſſectiones repentè occultari abſque iudicatione, reprobum eſſe aſſeruit. Hoc modo dicebat Auicenna 2. 4. *cap*. 17. *Quacunque de iſtis exituris eueniunt, & occultantur abſque maturatione, earum diſpoſitio non caret duabus rebus, aut vt redeat agritudo, aut vt redeat maior quàm fuit*: & *cap. de pleureſi*, inquit: *Exitura iſta quando occultantur, & profundantur, ſignificant nocumentum, hoc eſt, periculum delirij, mortiſque imminet*: Si enim retrò aures tumor apparens, retrocedat, materia cerebro, vel membranis eius communicata, mentis perturbatio contingit; ſi ſub axillis, vel collo, confluente humore ad cor, vel pulmonem, æger ſuffocatus occumbet, viis ſpiritus ab humore ſubitò confluente interceptis.

At quæres, ſi ceruix, & pectus cum larynge non conſentiunt, cur ab illis partibus ad hanc humorum recoceſſus tantoperè reprobatur? Dic, quòd larynx cum ceruice communicat per muſculos œſophagæos. Cum colli anteriore, ſuperioréque parte, per continuitatem muſculorum, qui ab hyoide orti in thyroïdem inſeruntur. Denique cum ſterno, ob continuitatem muſculi Bronchij, qui à ſummo ſterno originem ducens, in latera thyroïdis inſeritur.

Denique in angina ſputum ſubaridum apparens, criticum eſſe non poteſt, cùm aſſantem calorem in parte, & totò præualentem ſignificet, & hoc modo apparet lentum, craſſum, & glutinoſum. Qui in angina tumores linguæ ſine vlla ratione repentè euaneſcunt, peſſimi. In angina ſine ſignis dolores in caput verſi cum febre, lethale. Angina in pleuritidem quandoque mutatur, ex Hippocr. 6. *epid. ſect*. 2. *text*. 13. Qui angina vehementer ſuffocantur, narium pinnas expirando contrahunt, inſpirando verò dilatant, vt 3. *epid. ſect*. 2. *com*.4. & 4. *de loc*.4. docuit Galenus: cùm enim naturalis reſpiratio ſolo diaphragmate perficiatur, aucta neceſſitate, nec ſufficiente iam ſepto, muſculi intercoſtales accedunt, deinde ſublimes, & humerales. Quòd ſi extrema adſit neceſſitas, tunc muſculi recti abdominis opem ferunt, & qui pinnas narium, etſi cartilaginoſa ſubſtantia conſtantes intertexunt, quorum motu illæ mouentur: duo enim ſunt ad dilatandum fabricati, ex fronte ſuborti; alij duo coarctingunt, & labiorum muſculis ſunt continui.

Vltimò. Angina ex luxatione vertebrarum generata, incurabilis eſt, apud Paulum *lib*.3. *cap*. 27. Si verò 2. *epid. ſect*. 2. *prope finem*, anginoſos ex ha cauſa laborantes, omnes ſuperſtites euaſiſſe affirmat, loquitur de luxatione ex humorum crudorum fluxione, facta. Paulus verò intelligendos de ea, quæ fit ab inflammatione diſtendente, & dentiformem violenter à ſua ſede dimouente: doloriſica enim inflammatio reductionis commotionem prohibet, deglutitionem impedit; & hoc modo exardeſcens cor, animal ad interitum deducit.

Curatio.

AEr ſit temperatus, & ad frigidum aliquantulum declinans. Victus offeratur tenuiſſimus, Mulſa aquoſa, cremor priſſanæ, in debilibus vſque ad tertium diem pulli, aut gallinæ iuſculum, deinde plenius cibandi iure caponis, ouis ſorbilibus. Si ægri omninó deglutire nequeant, nutrientia clyſteria infundantur. Potus ſit aqua hordeo decocta, vel cereuiſia tenuis.

A De ſomno dubitandum: *Vtrùm in Angina initio vtilis ſit*? Dic. Somnus fluente humore in omni inflammatione interna, & maximè in angina vitandus eſt. Quare in iuuene, & angina calida, odore camphoræ; in ſene, & angina frigidiore, ſtœchados, vel rutæ, & omnino ingenio ſomnus interdicendus, Zoar. *lib*. 1. *theiſir, tractat*.10. *cap*.14. augetur enim fluxio ad interna, & prohibetur reſolutio. Meſuë concedit diurnum, cùm tamen apud Auicennam. 3.1.*cap.de his qua ex ſomno, & vigilia proueniunt*, ex ſomno diurno diſtillatio in ſubiectas partes confluat vbertim. Quamobrem abſente fluxu ſomnus nocturnus, vtpotè profundus, & longus, ob fauſtam coctionem, catarrhum non gignit; contrario modo diurnus: verùm in præſentia fluxus ſomnus diurnus minùs nocet, quia plurimùm participat

B de vigilia.

Etſi de ſanguinis miſſione in angina celebranda, & purgatione, plura *lib*. 1. *Hiſtor. Princip. Medic. hiſt*. 74. & 75. ſimus commentati, placet nunc addidiſſe aliqua ex Principum mente deprompta. *Vtrùm phlebotomia ſit ex vſu*? Nam hæc præſentaneum auxilium eſt, & nulli ſecundum, etſi Zoar. *lib*. 1. *tractat*. 10. *cap*. 11. in merè biliosa; vel pituitoſa abſtineat. Sed vbi conueniunt remiſſio, & magnitudo morbi, phlebotomandum eſt etiam in cacochymia, vt *cap. de phrenitide* protulimus, ſi vires adſint: alioqui reproba eſt: in hunc ſenſum intelligendus eſt Meſuës, aſſerens ex phlebotomia in initio plures mortuos eſſe: ſi autem tempeſtiuè celebretur, vnicum auxilium eſt, ex Hippocr. 2. *epid. ſect*. 6. *circa finem*, §. *Anginam, & ophtalmiam vena*

C *ſectio ſoluit*.

Quantum vacuandum ſit? diſſentiunt auctores: Nam aliqui non plurimùm euacuant, quia ſyncope ſuperueniens ſuffocat, recurrente plurimo humore ad locum internum læſum: quare ſanguis exhauriendus eſt parum, & frequenter quaque hora decima. Auicenna 10. 3. *tract*. 3. *cap*. 2. & Galenus 5. *meth*. 3. ad reuolſionem celebrandam tres horas ſolùm expectant. Sed ſi valida ſit angina, & robuſtus æger, etiam in initio copioſè emittendus, in die quater.

Ex qua vena ſit demendus ſanguis? ambigunt etiam. Si plethora ſit ingens, & non valdè vrgeat affectus, præſtat medianæ ſectio: ſed ſi plurimùm vrgeat, & ob impeditam reſpirationem æger in horas ſtrangulari videatur, tunc ob neceſſitatem ex cephalica celeriter ſub-

D ueniendum. In retentione menſtrui, Trallianus talum ſecat, non explicans an hoc ſit faciendum ex prima, vel ſecunda phlebotomia. In morbo ergo vrgentiſſimo, à cephalica demendus ſanguis; in mediocri, à ſaphæna: de quo argumento lege *lib*. 1. *Hiſtor. Princip. Medic. Hiſtor. cit*.

Si vires debiles ſint, cucurbitulæ tibiis, & ſcapulis admotæ cum ſcarificatu, ſummum auxilium præſtant, quas, ſi vrgeat affectus, in initio apponere oportet: etſi exquiſitè non ſit vacuatum corpus; licèt enim à toto ad affectam partem confluat humor, tamen maior eſt vtilitas noxa. Quòd ſi plenitudo in toto non adſit, ſed in parte inflammata tantùm, tunc ſecurè eas, vel in collo ipſo iuxta ſecundam vertebram, affigere audebis.

E De ſectione venarum ſub lingua, tantoperè à veteribus pro hoc affectu commendata: *Vtrùm conueniat*? dubitat Cælius *lib*. 3. *acut. paſſion. cap*. 3. Nam fluxionem conuocat ad partem, & ſæpè ſanguis ex his venis extractus compeſci nequit: & cùm hic morbus impedita reſpiratione ſtranguler, ſi ad hoc remedium celebrandum, collum conſtringatur, æger vehementiùs ſuffocabitur. At obſtat Principum auctoritas, qui harum venarum ſectionem pro hoc curando affectu laudarunt ſummè, Hipp. 4. *acut*. 30. Galenus *lib. de ſang. miſſ. cap*. 9. Neque eam condemnes, quòd humorem attrahat ad partem, quia ea debet vſurpari, corpore priùs

vacuato

vacuato. Sic enim ait Hip. *Sanguinem ergo ex brachis detrahes, mox venas quæ ſub lingua ſunt, ſecabis.* Galenus ſic inquit: *Quocircà iis, qui in gutture, & arteria, grauiter torquentur inflammatione, in principio quidem aperta in cubito vena, poſt principium autem in ipſa lingua, magnificè prodeſt: inciſis videlicet venis, quæ in ipſa ſunt, ambabus.* Sanguis autem ex illis venis ita lentè excurrit, vt neceſſe ſit aqua calida diu in ore retenta illas dilatari. Quòd ſi aliquando ſuccreſcat hæmorrhagia, facilè adſtringente præſidio coërcetur. Et licèt ex contrictione aliquod eſt confluxu humoris ſequatur incommodum, id maiori vtilitate eſt redimendum.

Vtrùm autem *ſectio venarum ſub lingua, ante alias vacuationes aliquando vrgente angina poſſit adminiſtrari?* Reſponde affirmatiuè: Si enim ſuffocationis periculum immineat, & vigens inflammatio ex humore tenaciter in gutture impacto concitata ægrum ſtrangulet, quid faciendum, niſi à parte proxima ſanguinem detrahere, quia ſolus humor actu committit affectionem grauem? Neque timeas humorum confluxum, quia ſatius eſt hac facta phlebotomia ægrum à mortis periculo immunem reddere, & aliquid cum periculo tentare, quàm ſpe omni adempta certò perire, vt 10. *meth. cap.* 10. dictabat Galenus. Hæc methodus etiam veritatem obtinet, quando ob Medici abſentiam; vel ignorantiam, auxilia vniuerſalia non ſunt celebrata, & premit ſæua angina ex inflammatorio gutturis affectu ſuborta, quo tempore cogente neceſſitate, ob magnum ex procraſtinatione periculum, à coniunctis vacuationibus celebranda.

Percontaberis: *Vtrùm in ſuffocante angina laryngotomia aliquando excercenda?* Aretæus *lib. 1. de curat. acut. cap.* 7. eam reprobat, primò, quia ex ſectione, & vulnere caliditas maior in parte inflammata excitatur, ſtrangulatus augetur, tuſſis concitatur. Deinde vulneris ora coaleſcere nequeunt, cartilaginea cùm ſint. Sed præſcindendum eſſe guttur veterum peritiſſimi confirmarunt. Cùm enim cætera præſidia non proſunt, & æger ad mortis fauces eſt deductus, ad extrema, & vel periculoſa, imò temeraria accedere oportet: Nam *quos ratio non iuuat, temeritas ſanat*, monente Celſo *lib. 3. cap 9 in fin.*

Inciſo enim gutture plurimos ab angina fuiſſe ſeruatos, Albucaſis *lib. 2 cap.* 43. commemorat: Nam quidam angina oppreſſus, & morti vicinus, ab inimico ſuperueniente gutture fortè vulneratus, tamen recuperata reſpiratione conualuit. Quare melius eſt, cum vitæ aliqua ſpe, morientis proſpicere ſaluti, quàm ob ruſticum timorem, mortem certam expectare, hoc vltimo præſidio deſtitutum. Galenus *lib. introduct. cap.* 14. hanc ſectionem ex Aſclepiadis mente confirmat: & Paulus huius ſectionis faciendæ modum ex ſententia Antylli docet, *lib. cap.* 31. Subſcribit Rhaſius 3. *continent.* probat Alzaharauius *lib. pract. tract.* 11. *cap* 9. & Auenzoar *lib* 1. *tract.* 10. *cap.* 14. in capra ſe hac ſectione vſum fuiſſe citra mortem inculcat. Sequuntur Haly *lib. 3. pract. cap* 38. Auic. 9. 3. *tract.* 1 *cap.* 11. Quare in conclamatis ægris hæc ſectio adminiſtranda.

Licèt autem Hippocrates 6. *Aph* 18. oſſa, cartilagines, neruos diſciſſos non augeri aſſeueret; tamen agglutinari aliquo medio poſſe non eſt denegandum; ſicuti in oſſibus quotidie experimur, vt Galenus teſtatur *in com.* Neque ab hoc auxilio deterreat inflammationis augmentum, maior ſtrangulatio, aut ſuperueniens tuſſis: quia effuſo ſanguine pars ab inflammatione præſeruatur; & quamuis ob dolorem copia humorum ad partem confluat, noxa eſt parua maioris vtilitatis collatione facta. Reſerato autem aditu ſpiritui, quis credet ſtrangulari ægrum? Tuſſis deinde non ſuperueniet, quia celebrata ſectione, per viam læuem & qualem ſpiritus fertur, non intercipitur.

A Purgatio differenda non eſt, ob præceps periculum vitæ: ea ſit clemens, & mitibus medicamentis inſtituta. Et licèt febris adſit ardens, viſceráque incendio occupentur: *Non tamen ob igneam inflammationis caliditatem purgationem exhibemus, ſed ob humores facientes, & fouentes inflammationem. Quare multò maiorem oportet eſſe ex humorum noxiorum vacuatione vtilitatem, quàm ſit id quod ſequitur ex purgantibus medicamentis detrimentum: erit autem vtilitas maior, ſi humor abſque noxa, & moleſtia vacuetur*, vt 1. *Aph.* 24. dictauit Galenus. Adeóque ſæpè vrget angina, ſubitum ſtrangulationis periculum minitans, vt vel eodem die, & venæ ſectio, & purgatio poſſint celebrari, vt proprio opere obſeruauit Trallianus *lib. 4. ſui operis. cap.* 1.

B Securiſſima ſunt Caſſia. Manna, ſyrupus ex multiplici infuſione roſarum, Rhab. infuſum, & ſi quæ alia. In pituitoſa angina, validiora ſunt ex vſu, vt Catholicum, electuarium de Pſyllio, agarici dilutum. Rhaſis concedit pilulas cocchias. Auicenna commendat Hieram, ceu à proprietate purgantem os ſtomachi, & gutur: videtur cauſa, quia Aloë moratur in ſtomacho. Sed Galenus 13. *meth. cap.* 19. præfert in his cnicum, & mercurialem. Dic, præfert ceu minùs agitantia, non ceu commodiora.

Si verò æger deglutire nequeat medicamentum, & vires adhuc valeant, tunc vtere conſilio Hipp. *lib. de med. purgant. num vlt.* qui loco medicamenti, clyſtere vſus eſt, qui cùm eſt acutus, vires robuſtas exoptat, apud Hip. 1. *acut.* 45. Poſſe autem validum clyſterem

C ex diſtantiſſimis partibus humores attrahere. probat Galenus *lib. 2. ſec. loc cap.* 1 *tit de curatione eorum, qui ex ſtomacho capite dolent*, qui huius auxilij vſum ſummè laudat, non ſolùm propter eductionem eorum, quæ in inteſtinis continentur, ſed etiam ob reuulſionem eorum, quæ in caput feruntur: & *lib. 4. ſequente, cap.* 8. ad fluxiones oculorum auxiliari aſſeuerat, maximè cùm clyſteris ope vniuerſalis vacuatio celebretur, *lib. art. med. cap.* 99. & *lib. 6. ſec. loc cap.* 1. præſertim acris, qui pro ſæuæ anginæ curatione ſæpè eſt ex vſu. Licèt verò febris caliditas ex eius adminiſtratione increſcat, tamen multoties licet ſpernere vnam indicationem, propter aliam vrgentiorem, vt prudenter *lib.* 10. *meth. cap. 2. & 6* Galenus admonuit.

De localibus hoc modo determinandum. Hæc vel

D ſunt interna, vel externa. Illa, ferè in forma liquida adhibentur, quia medicamenta ob hanc cauſam magis penetrant, & diutius in parte retinentur. Verùm dubitabis. *Vtrùm in initio anginæ gargariſmata merè repellentia ſint ex vſu?* Indicationes remediorum ſumuntur partim à genere affectus, quas non oportet in ſingulis capitibus referre, partim à loco affecto; ſiquidem Galenus 9. *meth. cap.* 15. *& vlt.* indicationes curatorias ad tres tantùm reducit, ab affectu, à loco affecto, & continenti. Ergo indicatio ab affectu, in angina eſt primò repulſio; deinde, adiunctio concoquentium; pòſt, reſoluentium: ita vt in vigore æqualia ſint, in declinatione autem ſuperent digerentia: & ſi manet durities, nihil adſtringens addatur, niſi corpus ſit præeuacuatum. Quare non eſt ſimpliciter recipiendum, quod à

E Serapione præcipitur, 2. *breuiar. cap.* 18. vt in augmento vincant repellentia, in ſtatu reſoluentia.

Sed quoniam *lib.* 1. *cap.* 4. argumentum de repellentibus ſub exemplo paronitidis ad vnguem agitauimus, ad explicandam quæſtionem accedamus. Licèt enim in initio inflammationum, neceſſe ſit, ad temperandam humoris calidi acrimoniam, ad præſeruandam partem ab inflammatione vehementi, ad roborandam, ne fluxionem maiorem ſuſcipiat, vt repellentia ſuperent; in angina tamen cautè his vtendum. Nam in parte laxa & molli, qualis guttur eſt, humor adſtringentium vi coërcitus, & impactus, reſpirationem intercludit, & hominem ſuffocat, & ſæpè ad internas ſedes reſtagnans,

confluit in pleuram, pulmonem, cor, & ſubitò interneca. Qui enim admodum adſtringentibus anginam curare tentarunt, in grauiora pericula ægros duxérunt, vel ſuffocationem acutiſſimam inducentes, vel inflammationem augentes, vt *cit.loc.* teſtatur Trallianus. Adde, quòd ſputum apparens in angina, ſalutem pronunciat, 1. *Aph.* 12. hoc autem fortium repellentium vſu prohibetur excerni.

Vtrùm in pituitoſa angina magis neceſſarius ſit repellentium gargariſmatum vſus, quàm in bilioſa, vel ſanguinea? Dic, in bilioſa: quia bilis ob tenuitatem difficiliùs repellitur, & idcircò magis fortia exoptat repellentia. Id docet Galenus *lib.* 1. *ſimpl.* 24. ſic ſcribens: *Quandoquidem acetum frigidum eſt, ac proinde id quod occurrit, repellens: At quod planè tenue eſt, id medicamenti anſam effugiens præterlabitur, atque in parte figitur.* At craſſus humor, lentus, tenax, & pertinaciter in parte inflammata impactus, repelli non debet, quia adſtrictus vias ſpiritus obturat, & concreſcens poſteà dimoueri nequit. Quod opus contraria ratione accidit in bilioſo ſucco; is enim cùm calidus, acriſque ſit, ex horum medicamentorum contactu non denſatur, imò in internas ſedes adſtrictione exprimitur, & repellitur. Ergo magis repellendum eſt in bilioſa angina, quàm in pituitoſa, imò & ſanguinea; ſanguis enim bile magis eſt lentus. Nec obſtat, quòd confluxus ſanguinis eſt maior, quia tantum poteſt bilis tenuitate fluere, quantum ſanguis copia ſua. Nec obſtat, quòd Galenus 13. *meth. cap.* 8. aſſerit, ſcilicet in inflammatione vincere indicationem vacuationis, in eryſipelate, refrigerationis: id enim verum eſt, intentione curandi, non repellendi.

Vtrùm repellentia compoſita ſint præferenda ſimplicibus? explicatu difficile eſt. Pro parte negatiua facit Auic. 5. *canon. cap.* 1. firmat Galenus *lib.* 1. *ſec. gener. cap.* 3. ratio Auic. 2. *canon. cap.* 5. quia compoſitio multorum ſimplicium, eſt committere rem fortunæ, quia quandoque accidit illa iuuare ſe mutuò, & quandoque impedire ſe inuicem. Galenus autem ferè vtitur vno ſimplici probato, 6. *de loc. cap.* 2. ad colicos, *lib. de ſanguin miſ. cap.* 12. ad prouocanda menſtrua, & 1. *Aph.* 24. ad præparationem eorum qui purgandi ſunt. Accedit, quòd ex pluribus ſimplicibus pauciſſima agnoſcuntur. Deinde in compoſitionibus pendet fides ex aromatario. Ferè tamen vulgò vtuntur aggregatione ſimplicium ad vnum ſcopum, 2. *canon. cap. de lacte,* & 41. *cap.* 1. *&* 10. quia creditur particularis proprietas intercedere inter certa ſimplicia, & certa indiuidua; verùm illa rarò contingunt.

Nec alia ratio Auerrhoïs valida eſt, 5. *collig.* 27. quia videlicet medicina tenuior ducit craſſiora, & adſtringens prohibet exitum medicamenti. At certiùs dixit Auicenna, quòd quandoque ex ea mixtione ſequitur auctio operis, & interdum impedimentum. Quare aliqui derident vulgarem vſum permiſcendi plurima ſimplicia.

Non tamen ſtandum plurimis, credentibus per ſola ſimplicia curationem eſſe celebrandam, nec Plinio deridenti noſtras compoſitiones, *lib.* 29. *cap.* 1. Nam & in ſaporibus, & odoribus, ex artificioſa compoſitione ſimplicium, efficiuntur cibaria longè ſuauiora componentibus, & odoratiora. Galenus ergo non ſcripſit adſtringentia compoſita eſſe meliora ſimplici, ſed quòd adſtringens permixtum pauco digerenti, accidit magis aſtringere, vt crocum mixtione myrrhæ.

Ex loco affecto ſumuntur indicationes: quando enim locus eſt longè mollior & rarior cute, medicamenta leniùs repellentia, quàm in cute adhibenda. Cuius præcepti occaſione quæres: *Vtrùm mollibus, rariſque corporibus mitiora repellentia, quàm durioribus admouenda?* Fortioribus enim corporibus, vt nautarum, piſcatorum, venatorum, atque agricolarum, fortiora eſſe adhibenda, quàm mollibus, laxis, & raris, vt puerorum, Eunuchorum, & fœminarum paſſim confirmat

A Galenus, præſertim 6. *ſec loc. cap.* 2. 4. *ſimpl. cap. de terra Samia,* 2. *per gener. cap.* 20. 3. *meth cap.* 7. & 2 *ad Glauc. cap.* 9. huius enim ſortis corpora faciliùs à cauſis alterantibus læduntur. Ex altera parte eſt argumentum validum: Nam ſi repellentia roborant, attemperant, denſant, & ſic repellunt, 13. *meth. cap.* 16. videtur partes molliores, & laxiores, maiore corroboratione indigere. Quare his corporibus laxis validiora repellentia adhibenda, quàm denſis, & duris. Cum hoc ſtat: corporibus laxis leuiora repellentia eſſe ex vſu, hoc eſt attemperantia, & infrigidantia citra adſtrictionem multam, quæ in raro habitu, mollíque carne admota, cùm ob patentes poros citiùs penetrent, ſua frigiditate

B meatus laxos contrahant, ac condenſent. Vt hinc tatum ſit, largè repellentia, quæ attemperantia dicuntur, in molli carne; verè autem repercuſſiua, in denſo habitu eſſe admouenda.

Gargariſmatum multiplex materia eſt: Repellunt in initio ſuccus punici vinuſi cum cortice tuſi: poſt Mori Celſi: ſuplet horum ſuccorum vices roſacea cum aceto: & in maiori inflammatione, addatur aliquid ſyrupi papauerini, vel grana camphoræ. Trallianus exhibet decoctum lentis, & roſatum cum diamoro & ad maiorem adſtrictionem infundatur ſumach. Succum lactucæ commendat Auic. *loc. cit. cap.* 11.

In principio vſus Mororum maximè confert: Nam immatura mora adſtringunt, repellunt, & ideò ſolo morum ſucco, gutturis inflammationes in initio ſe cu-

C raſſe fatetur Galenus, *lib.* 7. *ſec. loc. cap.* 1. quo pacto Diamoron in hunc vſum eſt medicamentum ſtrenuum, quia validè adſtringit, 13. *meth. cap.* 12. & ideò ad dyſenterias, cœliacas paſſiones, & fluxiones omnes, eſt accommodatum, ex Gal. 7. *ſec. loc. cit.*

In augmento ſimplex Diamoron ſummoperè iuuat, vel per ſe, vel cum aqua hordei permixtum. In ſtatu ad vncias quatuor Diamori, adde croci, myrrhæ, an ℥.j ß. vel addito ſapam, vel mulſam cum decocto origani, ex Galen. 6. *ſec. loc. cap.* 1. In declinatione, Diamoron cum mulſa. Trallianus laudat cum ſucco Raphani. Meſuës *cap. prop.* commendat aq. partes quatuor, vini duas, mellis vnam. Incoquantur caricæ, paſſulæ, ſemina cydoniorum, althææ.

Rogabis: *Vtrùm Mororum ſuccus in omni tempore*

D *Anginæ vtilis ſit?* Videtur enim arduum concedere cum practicis, huius fructus ſuccum in gutturis inflammationibus ſemper poſſe eſſe ex vſu: quia in initio repellentia ſunt neceſſaria, in ſtatu reſoluentia. Dic, hoc medicamentum in initio eſſe optimum, quia adſtrictione ſua repellit, cùm immatura mora acerba ſint, & ſtyptica. In augmento cum reſoluentibus mixta etiam iuuant. In ſtatu proſunt, quia illa etſi matura nunquam adſtrictionem deponunt, ſed humidiora redduntur, acquirúntque pro acerbitate, aciditatem; & idcircò priſtinam adſtrictionem omnino non exuunt, ſed leniunt, modicè refrigerant, retinent, & incraſſant: & vel per ſe, vel cum variis medicamentis permixta, pro ratione temporis inflammationis, mirificè conferunt.

E Diacaryon, hoc eſt, confectio ex ſucco putaminis nucum viridium, ad repellendum eſt medicamentum præſtantiſſimum: quia ſtypticitate ſua laxas partes roborat, influentes humores repellit, & cum variis medicamentis permixtum in diuerſis temporibus ſtrenuè iuuat, quod in hunc vſum ſe inueniſſe primum, tradit Galenus *lib.* 5. *ſec. loc. cap.* 1. *rubric. titulo de ſtomatico medicamento ex nucibus.*

Si dolor adſit, & inflammatio ſit præſertim prope ſtatum, confert gargariſma ex lacte caprino calente, in quo medulla Caſſiæ fiſtularis diſſoluatur; dolorem enim mitigat, diſcutit, bilioſum humorem contemperat. Quamobrem à Meſue commendatur, & Auicen.

lib. 2.

Digitized by Google

lib.2.tract.2.cap. 196.nam *reſoluit, lenit, confert apoſtematibus calidis in viſceribus & propriè in gutture, quando ex ea fit gargariſmus cum aqua ſolatri.* Suſcribit Serapio *lib.de ſimpl.tract.1.cap.*12.

Stercore humano, vel canino partem inflammatam illinire, vel intùs per cannulam inſufflare, Galenus edocuit *lib.10.ſimpl.tit. de ſtercore humano, & tit.de ſtercore canino.* Sed hoc videtur difficile: non quia ſtercora horrida ſint, & in remediorum vſum non admittenda, cùm nihil ſit amabilius ſanitate in vita noſtra; ſed quoniam calida ſunt, humorem acriorem reddunt, inflammationem exaſperant. Dic. Stercora ob dictam cauſam in bilioſa angina eſſe reprobanda, maximè in initio. Cæterùm in pituitoſa, & declinatione, ad diſcutiendum, ſummo eſſe ex vſu. Lege quæ in com. harum Hiſtoriarum diximus; *lib. 1. Hiſt. PP. Med. in com. Hiſt.* 81. & 82.

His iactis ad localia externa accedamus, quærامúſque: *Vtrùm in Angina repellentia per partem externam admouenda?* Si enim in phrenitide ſincipiti repercuſſiua imponimus, 13.*meth. cap.*21. cur non in angiua? Dic; quia timor eſt, ne medicamenta adſtringentia frigiditate, & ſiccitate ſua humorem ab externis partibus ad internas repellant, ſicque vel augeant inflammationem, vel ſuffocando interimant: nam inter extimam colli partem, & guttur, multa vaſa adſunt, partéſque fungoſæ multo humore madentes, idcircò ea vetat Galenus *lib. de conſt. art. med.cap.*17. in gutturis phlegmone, & in coxendicis dolore, 10.*ſec.loc.cap.*2. Quare in externa parte, olea imponimus laxantia, vt lilior. albo. amygdal.aneth. camomil. cum axungiis: vel vnguenta, & emplaſtra quæ ſimiles vires ſortiuntur. Argumentum verò de phrenitide, diſpar eſt; in hoc enim affectu non ita celeriter recurrit humor, cùm inter cutim & cerebrum, caluaria interiaceat, ob cuius ſoliditatem nec medicamentum penetrat, nec retrocedit humor. Adde, quòd ad vitam, tuendúmque cordis calorem, & eius incendium refrigerandum gutture indigemus; quo adſtricto, anguſto, aut occluſo reſpiratio intercipitur.

Vtrùm autem *nidus hirundinum extrà appoſitus, ſaluberrimus ſit?* Priſci, & iuniores affirmarunt. Nec obſtat terra, cum qua eſt permixtus, quia hæc frigiditate & ſiccitate ſua, repellendo humorem ad internas ſedes, obeſſe non poteſt. Nam terra, ex qua hirundines nidos ſuos componunt, leuis eſt, non grauis aut denſa: & licèt eſſet, caliditate ſtercoris, illius frigiditas compenſaretur; illud enim acre eſt, & diſcuſſorium valdè. Quia verò anginoſi cùm ſint nimis oppreſſi, imponi ſibi totum nidum recuſant, melius eſt formâ vnguenti, aut cataplaſmatis admouere, in hunc modum.

℞. *Nidos. Hirundin. cum ſtercore, ſtramine, & luto,* Num. ij. Bulliant in oleo chamæmelino, & lilior. piſtentur, & per ſetaceum traiiciantur: adde *Stercoris canis oſſa comedentis*, ℥ ij. *æſypi humida*, ℥ j. *olei lilior. q. ſ.* Fiat puls in modum cataplaſmatis, & loco affecto calidum impone.

Dioſcorides *lib. 2. cap.* 49. laudat cinerem hirundinum crematatum ad drachmæ pondus, ex oxymelite, vel etiam illitum: Hirundo enim à proprietate iuuat contra hunc morbum, ita vt, referente Celſo *lib. 4. cap. 4. rubric. 1. in fin.* ſi quis illus pullum ederit, angina toto anno non corripiatur.

Si in ſuppurationem inflammatio inclinet, quod ex magis adaucta febri, dolore, pulſatione, & anguſtia, difficiliorive reſpiratione cognoſces, iuuanda eſt natura gargariſmate facto ex decocto maluat. dactyl. paſſular. Si bilioſa ſit angina, miſce ſyrupum glycyrrhiz. ſi pituitoſa, ſapam; & in frigidiore, mel. Vel ex Auic. fiat gargariſma ex Diamoro, cum decocto radicis lilij. Extrà impone emplaſtra ſuppurantia, vel paratum ex caricis coctis, cum ſale, melle, fermento, vitellis ouo-

A rum, farina tritici, croco, & oleo liliorum. Sin minùs; ad ferrum confugiendum. Rupta inflammatione, gargarizentur lutea ouorum cruda cum oleo amygdalino. Pòſt abſtergatur cum mulſa; vel decocto hordei, & rodoſaccharo. Poſt mulſam, tandem vinum ſtypticum prodeſt.

Difficultati deglutitionis, vel ſpirationis, Rhaſis, & Auic. opitulantur cum valida percuſſione inter ſpatulas, remedio mulierum ad infantes qui ſuffocantur; quia ea compreſſione ora meatuum laxantur, fortè quoniam per motum fit concuſſio, ad quam ea laxitas ſubſequitur. Auicenna iubet apponere cucurbitulam ad ſecundam vertebram colli, cibationis tempore; quam ſi imponas ſub mento, & ad maxillas, ex arte

B facies, quando videlicet humorum fluxus conquieuerit.

OBSERVATIO.

Angina canina, hirudinum ſub linguá ſuctu, curatur.

IN grauiſſima occulta angina, in qua nec foràs, nec intùs humor conſpicitur, æger tamen ſuffocationis periculum incurrens, impedita ferè deglutitione, & reſpiratione cobibita, tumorem intùs in gutture ſentit; non eſſe procraſtinanda auxilia, imò eadem hora, & die celebranda, vrgens periculum indicat manifeſtè, & auctores ſatis confirmant: nam quidam, priùs celebra-

C tis ſectione cephalicæ, & phlebotomia ex venis ſub lingua, aliiſque per medicamenta purgantia, acria clyſmata, & cætera reuellentia, adhibitis auxiliis, intra quatuor horas viſi ſunt animam exhalaſſe, ſenſibus integris, conſtante mente. Baro quidam Illuſtris, cùm ſanus lectum eſſet ingreſſus, perſenſit nona hora dolorem in gutture ſæuum, & nec reſpirare, nec deglutire poterat, exerta, lingua. Facies erat liuida, ac ſi in horas ſtrangularetur. Febris erat valida. Anguſtia multa: Vocantur Medici. In homine robuſto, & quinquagenario vtramque cephalicam ſimul aperiunt, & poſt horas quatuor, cucurbitulam applicant occipiti cum ſcarificatione profunda, & flamma multa. Poſt ſex horas præmiſſo clyſtere acri, venas ſub lingua ſecandas imperant. Cùm morbus non cederet, vocor & ipſe. Re-

D medium citiſſimè humorem in profundo gutturis impactum, & inflammatum eradicans excogito. Omnia facta. At cùm mors præ foribus adeſſet, quid in præcipiti morbo eſſet actitandum, hæſitabundus permanſi: Occurrit præſidium ſingulare, cuius ope quatuor ad mortis fauces deductos videram ſubleuatos. Id intrepidè tentare ſum aggreſſus. Exerta & eleuata lingua, oréque valdè aperto, tres affigo ſub lingua prægrandes hirudines, in caudice filo tenui apprehenſas: vnam in medio, duas ad latera ſupra raninas venas. Hæ validè ſugentes, & tumidiores factæ, antequàm deciderent, caudam ſcalpello reſecui, vt ſic excerneretur vacuatus ſanguis. Et hoc modo maiori ſuctu attrahentes, cruorem quem emungebant, per caudam expellebant: Æger vacuatis vnciis ferè quatuor ſanguinis ex hoc vi-

E cino loco, meliùs reſpirare cœpit, & extractis hirudinibus, ablutóque ore cum calida aqua, adhuc ex interuallis ſanguinis grumoſi reliquias ſpuebat. Demùm hoc generoſo auxilio leuatus ſpuere cœpit, & deglutire meliùs aquam, quam anteà per nares illicò remittebat. Quare linctibus, & aliis reuellentibus per clyſteres, & frictiones crurum remediis adiutus, intra quatuor dies ſaluus remanſit.

CAPVT

Digitized by Google

CAPVT III.

De Pleuritide.

Definitio.

PLeuritis à parte affecta denominationem ſumit, ex Gal. 2. *meth. cap.* 2. nempè pleura; quæ membrana eſt intùs coſtas ſuccingens. Barbari Pleureſim vocant, vt conſtat ex Auic. 1. 3. *tract.* 4. *cap.* 1. Frequenter etiam morbus lateralis dicitur, vt patet ex Hip. & Gal. 1. *Aph.* 12. & *lib.* 6. *text.* 33. Vera ergo, & exquiſita pleuritis, *eſt inflammatio membranæ intùs coſtas ſuccingentis.* Hanc definitionem proponit Galenus 6. *Aph.* 33. *lib.* 5. *de. loc. cap.* 3. *poſt. princ.* 4. *de cauſ. pulſ. cap.* 8. & *lib.* 2. *de criſ. cap.* 10. *& alibi ſæpè:* confirmant Paulus *lib.* 3. *cap.* 33. Aëtius *tetrab.* 2. *ſerm.* 4. *cap.* 6. 8. Trallianus *lib.* 6. *cap.* 5. Nomine autem inflammationis non eſt intelligenda inflammatio ſicca, prout comprehendit phlogoſin, ſeu incendium partis; ab hoc enim, nec pulſus ſerrinus, nec tuſſis oriri poſſunt: maximè quia per tuſſim vacuatur humorom portio, quæ ex parte inflammata reſudat.

Quæres: *Vtrùm inflammatio ſit de eſſentia pleuritidis?* Nam pleura eſt dura & ſolida, & eam humor penetrare nequit, ita vt inflammationem efficiat, & ideò inflammatione tentari non poteſt. Deinde partes internæ ſunt præſtantes, validæ, ac robuſtæ, & ſuperflua à ſe depellunt; pleura autem eſt præcipuis partibus vicina, de cuius cuſtodia natura eſt valdè ſollicita. Accedit quòd 3. *Aph.* 31. Galenus affirmat, aliquando pleuritidem fieri ex biliofis humoribus, pituitoſis, melancholicis, & ſanguine, quam comitantur ſputa flaua, ſpumoſa, nigra, & rubra. Ergo non fit ſemper ab inflammatione.

Dic. Siue inflammationis nomen ſumatur, pro tumore ex ſanguine optimo, & mediocrem conſiſtentiam habente, ex Gal. 2. *ad Glauc.* 2. ſiue pro quocunque tumore ex omnibus humoribus generato, vt docuit Gal. *lib.* 2. *criſ.* 12. ſemper pleuritis in inflamatione conſiſtit. Frequentiùs autem fiunt inflammationes in pleura, ob diſtillationes aſſiduas, ac motum thoracis, qui fluxionem continuò prouitat, & accerſit. Inſuper pleura multo ſanguine abundat, in loco calido conſiſtit, & infima eſt. Cor enim etſi plurimo ſanguine ſit refertum, robore tamen ſuo, variis morborum generibus vehementer reſiſtit: ideò Ariſt. 3. *de part. animal.* 4. cor, nullum graue vitium pati aſſeuerat. Neque pleuræ duritiem eam ab inflammatione facit immunem; nam ob ſoliditatem vaſa ſemper habet tenſa, & ſic facilè recipit, difficulter comprimitur, & noxium à ſe depellit. Deinde pleura, etſi ſit pars interna, non ob id eſt robuſta, imò fluxionem promptiſſimè recipit: ita pulmo recipiendis humoribus eſt aptiſſimus, ſicut & cerebrum, *lib. de curand. rat. per ſang. miſ. cap.* 8. Si verò Galenus ex diuerſis humoribus fieri aſſeruit, non ſimpliciter, ſed ex iis actu inflammationem efficientibus eſt explicandus.

Percontaberis: *Vtrùm in Thorace œdema poſſit adnaſci?* Negat Galenus *lib.* 4. *de præſag. ex pulſib. cap.* 3. *Compactior enim*, inquit, *thorax eſt, quàm qui eiuſmodi fluxionem recipiat, & iecur non modò compactus, ſed & ſua naturali facultate pituitam alterat.* Contra è diametro pugnat ipſe Galenus *lib. de conſt. art. med. cap.* 15. dum ſic ait: *Dolet in pleuritide homo, quoniam affectus phlegmone eſt: ſpecies autem doloris pungens, quòd membranoſa ſit partis affectæ ſubſtantia. Firmatur ad coſtam, quoniam in hanc ſitus eſt affectus locus: & quidem latiſſimè quoque diffunditur dolor, quia & ſuccingens ipſa membrana ad plurimum ſpatium extenſa eſt. Comitatur febris neceſſariò, tum ob affectum, tum ob ſitum offenſæ particulæ: quorum ſi abſit alterum, non ex neceſſitate conſequetur febris. Neque enim ſi phlegmone digitus doleat, omninò febricitant, quoniam à corde longè abeſt. Nec cùm ſuccingentem membranam occu-*

A *pauerit affectus: is autem vel ſcirrhus, vel œdema fuerit, &c.*

Dic, œdema in duplici eſſe differentia: aliud enim à pura pituita, tenaci, & lenta exoritur, quod verè & abſolutè œdema nuncupatur, cui ob tenacitatem & craſſitudinem, in compactiores partes aditus non patet. Aliud eſſe impropriè œdema vocatum, cui portio bilis, aut tenuis ſanguinis, tanquam vehiculum permiata eſt. De illo 4. *de præſag. ex pulſib.* de hoc *lib. de conſt. art. med.* loquutum Galenum affirmabis: Ita ſanè nulla ſuberit inter Galenum, & Galenum controuerſia.

Quæres deinde: *Vtrùm ex inflammatione muſculorum internorum intercoſtalium, exquiſita Pleuritis concitetur?* B Hoc enim probat Auicenna *cap.* 1. *loc. cit.* videtùrque ſubſcribere Galenus *lib.* 5. *de loc. cap.* 3. dicens, quòd *quando muſculi intercoſtales laborant, etiam pleura cum ipſis conſentit, & inflammatur: vice verſa, quando pleura primaria affectione laborat, muſculi interni cum ipſa conſentiunt:* Et hoc ob ſummam dictarum partium viciniam accidere, certum eſt. Quare videtur, quòd Pleuritis exquiſita, ex inflammatione internorum muſculorum concitetur.

Sed aduerſa ſententia verior eſt. Probatur primò ex Galeno 5. *de loc. cap.* 3. qui, poſtquam dixit muſculos internos thoracis, & pleurā inter ſe immediatè conſentire, veram tamen, ac exquiſitam pleuritidem fieri aſſeruit, vbi ſuccingens coſtas membrana primario affectu laborat. Adde quòd ſolis muſculis intercoſtali-
C bus inflammatis, cuncta exquiſitæ pleuritidis pathognomonica ſigna euenire non poſſunt, dolórque magis pulſatorius, quàm punctorius adoritur, ex Galen. 6. *Aph. com.* 5. § *Si verò mediocris fuerit dolor, & præterea non pungat, vt qui in membrana ſuccingente eſt, neque ad claniculam pertingat, aut hypochondria. poteſt carnoſis coſtarum partibus patientibus fieri, &c.* Nam quando muſculi inflammantur, dolor adeſt pulſatorius, 2. *de loc. cap.* 3. Nec igitur in pleuritide, nec in pulmonia vnquam pulſatio accidit, idque ob partium naturam: pulmo enim ſenſum non habet; ac pleuritis membranæ ſuccingentis coſtas morbus eſt, atque in hoc ſpatio arteriæ ſunt, quæ per intercoſtalia vocata ſpatia extenduntur, & in profundo magis deliteſcunt, ſed ad ſuccingentem coſtas tunicam haudquaquam pertingunt.

D Auicenna autem ſi contrarium videtur aſſerere, intelligendus eſt, vt inflammatio muſculorum internorum pleuritis dicatur per conſenſum, non per primariam affectionem, quòd affectis his communicari pleuræ affectum neceſſe ſit. Ad Galenum 5. *de loc.* dic, quòd quando plura primario affectu laborat, & muſculi interni cum ipſa conſentiunt, pleuritis à pleura primò affecta denominationem ſumit; ſi verò contrà eueniat, tunc ex pleuritide exquiſita, & notha affectus compoſitus eſt dicendus.

Maior controuerſia eſt: *Vtrùm exquiſita Pleuritis, ex ſepti tranſuerſi inflammatione concitetur?* Meſuë *tract. de ægritud. pect. cap. de pleuritide*, cum Barbarorum plurimis, non ſolùm huius partis phlegmonen cum pleuritide confundit, ſed & exquiſitiſſimam pronunciat, maximè
E quando ſeptum tranſuerſum ſecundùm partem neruoſam ſuperiorem inflammatur, quia tunicam ſuperiorem recipit à pleura, auctore Magiſtro, *lib.* 7. *de vſu part. cap.* 21. *in princ.* Ergo inflammatio illius partis, & pleuræ videntur eſſe idem affectus: omnia enim ſigna quæ in pleuritide reperiuntur, etiam adſunt, quando pars ſuperior ſepti tranſuerſi afficitur, vt docuit Galenus 4. *de præſag. ex pulſib. cap.* 5. in vtraque inflammatione eadem ſymptomata vigere confirmans.

Sed à Galeni mente diſſona eſt hæc ſententia: nam præterquam quòd ille 5. *de loc. affect. cap.* 3. aſſeuerat, ſolùm pleuritidem dici, quando pleura inflammatione laborat, *in cap.* 4. *ſequenti* agit de ſepti inflammatione,

tanquam

tanquam à pleutitide diſtiocta, eámque non appellat pleuritidem, quotieſcunque de illa mentionem facit. Ad argumentum verò dic, diuerſa ſympromata reperiri in pleutitide, & ſepti inflammatione. In hac enim ex Galen.*5.de loc.cap.* 4. adeſt retractio hypochondriorum verſus ſuperiora à ptincipio morbi, quæ in pleuritide non conſpicitur:& ſitus doloris diuerſus eſt in vtroque affectu; hic enim etſi punctorius ſit, quando ſeptum ſecundùm partem membranoſam inflammatur, non tamen eſt coſtis affixus, quia pars affecta à coſtis diſtat, quod in pleutiride animaduertitur, vt bellè dictabat Gal.*lib.de conſt.art.medic.cap.*15 Neque locus Gal.*ex* 7. *de vſa part.* aduerſæ patrocinatut ſententiæ: Nam Gal. eo loco non aſſeuerat, quòd ſympiomata quæ magnis pleutiridibus accidunt, ſint eadem cum ſymptomatibus partis neruoſæ ſepti tranſuerſi, quum inflammatione laborat,ſed quòd ſint ſimilia.

Maxima difficultas eſt: *Vtrùm inflammatio mediaſtini, vera pleuritis ſit dicenda?* Auicenna ſic ait, 10. 3. *tract* 4.*cap.*1.*in princip. Verùm non eſt pleureſis, niſi apoſtema calidum in partibus pectoris, aut in lacertis intrinſecis,& in velamine cooperiente pectus, aut in velamine diſtinguente, & eſt illud quod eſt purum, &c.* At pet velamen diſtinguens, mediaſtinum intelligit, non diaphragma, quum diaphragmatis inflammatio, non pleuritim, ſed phrenitim faciat. Dic quòd licèt tam veteres, quàm recentiores aliqui putarint, inflammationem mediaſtini veram eſſe, ac legitimam pleuritidem, tamen pleuritidis nomen nullà inflammatio meretur in thoracis partibus orta qua ad pleuram affectus non peruenit:licèt per conſenſum, & membranarum interſepientium inflammatio, aut ſepti, aut muſculorum internorum intercoſtalium,aut membranæ coſtis adhæreſcentis, quam perioſtion vacamos, dici poſſit pleuritis, quòd affectis his, communicari pleuræ affectum ſit neceſſe. Solùm ergo pleutitis exquiſita, & vera nuncupatur, quando pleura ptimaria affectione inflammatur. Si verò auctores affirmant, eas exquiſitas vocari poſſe, ratione materiæ, non ratione ſitus id intelligendum eſt.

Differentiæ.

GAlenus *lib.* 5.*de loc.cap.*3. artificioſè admodum exquiſitam appellat pleuritidem, quæ primariò infeſtat pleuram; non exquiſitam, quum intercoſtales internos; notham, vbi reliquas pectoris partes, & intercoſtales externos. Nam ſepti, & interſepientium membranarum inflammationes à pleutitide diuerſas facit,vt *ſuprà* protulimus.

At quæres: *Vtrùm detur aliquod ſignum, pleuritidem notham ab exquiſita diſtinguens?* Reſpondet Galen. 5. *de loc. cit.* per hæc verba: *Sunt aliqui laterum citra febrem dolores, per quos reddi ſpirationem difficilem eſt neceſſe, diſtántque ab exquiſita pleuritide, quia in his nullo modo tuſſis adeſt.*

Sed hoc à veritate videtur alienum: Si enim tuſſis vahementiſſima quædam efflatio eſt, 2.*de cauſ.ſympt.* 4. vt quæ in thorace, & pulmone continentur, excutiantur, *lib. art. med.* 94. *Aph.*2.3. *acut.* 2. & 1. *epid.ſect.*2. *com.*44.& muſculis agitur reſpiratoriis, tam ſepti, quàm coſtarum: cur in notha non reperietur tuſſis? Inſuper, ſi ſingula membra magis de propriis, quàm de alienis commoditatibus ſolicita ſunt; quomodo thoracis muſculis etiam intercoſtalibus inflammatis non excitabitur tuſſis, imò & maior, quod in pectoris hæmoproïſi experimur, quàm affecto pulmone, quod huius ſymptomatis auctor non eſt,ſed voluntaria facultas, 6. *Aph.* 39. cuius proprium dicitur, 2.*de cauſ.ſympt.*4. muſculorum thoracis interuentu? Cur notha pleuritis citra tuſſim infeſtabit, ſi etiam inflammatum iecur comitatur, 1.*progn.*3.& 6.*Aph.*16. Denique ſi in notha ſeu mendoſa

A pleuritide, nec ſputum, nec tuſſis adeſſet; eò copioſior in ea conueniret phlebotomia, quò minor contentæ materiæ expurgatio. Sed iuxta Tralliani, & Aëtij ſententias communiter ferè receptas, periculoſiſſimè in ea ſanguis mittitur. Igitur,&c.

Dic. Cùm paſſio hæc, quam tuſſim appellamus, indita animalibus fuerit, vt ſpiritus itinera mundarentur, prout loquitur Galenus 6.*epid.ſect.*5.*com.*3.ſeu, vt ſolæ aſperæ arteriæ expurgarentur, per quas aër meat, 2. *progn.*43.& 2 *ſimpl.*17. ne illis obſtructis,aut coarctatis, ipſius aëris ingreſſus cum repentino vitæ diſcrimine impediretur: eúmque in nulla thoracis parte, quàm in pulmone aſperæ ipſæ conſpiciantur, credibile magis videtur, nullam tuſſim poſſe excitari, citra pulmonis,
B aut ſaltem vaſorum eius offenſam; quod & Galenus *lib.*5.*de loc.cit.*ſignificauit, tuſſim negans in notha pleuritide,eo quòd in ea nihil ad pulmonem reſudet, vt firmatur 6. *Aph* 46. & 2. *criſ.* 10. vbi cauſam aſſignans tuſſis in pleuritide,fieri inquit,*quia pulmo recipit partem eius quod exit à pleura: & lib.*2.*de loc.cap.vlt ſi tuſſis non adeſt, cruda materia eſt, & nihil adhuc remittitur, &c.* quaſi non ſufficiat in pectore contineri, ſed oporteat communicari pulmoni,vt tuſſis fiat.

Auerrhoës *lib.* 3.*collect. cap.* 30. motum expolſinæ pulmonis appellat,& propriam eius ægritudinem.*lib.*4. *cap* 51. vnde hauſere omnes ferè,nec immeritò: Nam ſi tuſſis fuit excogitata à natura,vt illius interuentu plurimus aër ſimul, & celerrimè emiſſus, ſuo impetu propelleret, quæ ſuas vias obſtruunt, ac receptacula, 2. *de*
C *cauſ.ſympt.*4. *& alibi*, neceſſarium eſt, vt expulſiua vis excitetur ad tuſſiendum, & ſic noxium, ſiue obſtruens in pulmonem ipſum depellat, vel in ea vaſa, quæ ſunt viæ ſpiritus; illorum ſiquidem expurgandorum gratia tuſſim promouet. Prætetquam quòd niſi noxium ad partes pulmonis accedat, fruſtrà emiſſi aëris impulſu illud pellere tentabit, tum quia ibi expirandus aër præcipuè colligitur, indéque confertim emittitur, deferens in aſperam quas inuenit materias, tum quia ille qui thoracem attingit, ſuo impulſu non poteſt materias colligere, atque adeò in pulmonem deferre, ſed potiùs illatum reſudationem fortè impedit. Quare, &c.

Quamuis autem pulmo mouente virtute deſtituatur, qua contrahi, ac tuſſire poſſit, imò verò tota ea pectoris
D ſit,2.*de cauſ.ſympt.*3. ita tamen, cóque conſenſu reſpiratorij muſculi, natura rectè prouidente, connectuntur pulmoni, vt quamprimùm in eo noxa aliqua ſentitor; confeſtim pectoris, & ſepti muſculi contrahantur, & vehementiſſima fiat afflatio, qua expectoretur noxium, priuſquàm pulmonem moleſtet.

Nec obſtat, quòd vis ipſa pectoris ac ſepti, illorum gratia potiſſimùm data videatur, atque adeò, vtpotè eorum cuſtodiæ magis inuigilans, quouis læſo quamprimùm, & impetuoſiùs mouebit: Licèt enim naturales virtutes, naturaliáque membra ſibi ſolis operentur, animalia tamen, cuius generis illa ſunt, & cum proprio diſpendio, in vſus alienos mouentur, & magis quàm in proprios:ſic manus, & pedes, lingua, &c. pro arbitrio, & commodo totius. Pectoris vis,& muſculi præcipuè ad
E aſperam arteriam, & pulmonem mundandum, nec etiam thorace læſo; priuſquàm pulmo afficiatur, ad tuſſiendum cientur; quamuis tuſſi etiam expurgetur thorax: imò verò ad offenſam pulmonis ſine pectoris noxa tuſsit, non aliter ac in aſthmate, ſolo pulmone oppreſſo, nihil interim perpeſſum pectus difficilem reſpirationem aggreditur.

Si verò in notha pleuritide, ob loci diſtantiam, & interiacentium partium impedimentum, nihil vitij incidit in pulmonem, tuſsis non ſuccedit. Adeſt verò iecore inflammato, quoniam à compreſſo ſepto pulmo anguſtatur. Ad vltimam inſtantiam dic, quòd in pari defluxionis, aut redundantiæ copia, quò minus per os

expurgantur

calido debet generari: & hoc modo Galenus *lib. 2. ad Glauc. 1. poſt princip.* agens de inflammatione humida, quæ propriè inflammat o eſt, hanc ea aliqua fluxione calida oriri aſſeuerat. Humor autem calidus, in corpore promptè inflammabilis, nullus alius eſt quàm bilis, quæ licèt in minori quantitate abundet in corpore, quàm pituita, tamen ſine ſanguinis commercio pleuritidem non generat. Sanguis etſi ſit lentus in ſtatu naturali, tamen cùm effeiueſcit, aut putret, lentorem exuit, acrimoniam induit & tenuitatem, ob quam facilè ductam pleuræ ſubſtantiam penetrat. Pituita, & melancholia quum ſanguini permiſcentur, & per putredinem calent, pleuritidem, etſi rarò, concitant: nam inflammatio ex quocunque humore calido poteſt generari, vt 2. *criſ.* 12. confirmat Gal. ſubſcribit Auic. 2. 1. *doct.* 1 *cap.* 5. nam in pleuritide pituitoſa ſputum eſt candidum, alioqui ſputum ſemper eſſet variegatum, humores diuerſos oſtendens.

Neque obſtat, quòd pleura, frigida ſit, & ob hanc cauſam frig dis morbis magis videatur obnoxia; tamen contra frigidum pleuræ temperamentum repugnant alia, ob quæ à calido humore crebertimè fit pleuritis: nempe propter calidi ſanguinis abundantiam in locis ſanguificationis præſertim corde & iecore, qui ad thoracem turgentes inflammationem parit, & in membrana frequentiùs, ob ampla quæ ſuſtinet vaſa, cum virium imbecillitate. Quamuis enim Cor, & Iecur ſanguine magis turgeant, obuſtis tamen viribus quas habent, ſe ab inflammatione tuentur. Reliqua membra, ob vaſorum anguſtiam, rarò inflammantur. Ambientes membranæ, propter copiam ſanguinis cum naturæ imbecillitate, valde ſunt obnoxiæ huic morbo: ſecùs minùs illæ, quæ ventrem inferiorem circumdant, ob frigiditatem, & cruditatem ſanguinis. Non cerebri meninges cerebrum inuoluentes, ob difficilem ſanguinis aſcenſum. Frequentiùs pleura, ob ſanguinis affluentiam ex ſibi propinquis officinis, & frequentem diſtillationem à cerebro.

Caueæ medicæ omnes illæ cenſentur, quæ humorem redundantem ad pleuram, & muſculos pectoris mouent; vt ſunt caſus ab alto, percuſſio in pectore, nimia aeris frigidi as, toti corpori, vel ſoli capiti occurrens; hæc enim meatus partium externarum comprimendo, fluxiones concitat ad partes internas. In cuius doctrinæ gratiam, quærendum: *Vtrùm Aquilonia co ſtitutio concitet pleuritidem?* Id aſſeuit Hip. *lib.* 3. *Aph* 5. dum ſic ait: *Contra ſi Aquilonia ſit tempeſtas, tuſſes vigent, fau ces aſperitates, alui duræ, horrores, coſtarum dolores, & pectoris.* Nam frigiditas & ſiccitas conſtitutionis aquilonatis, thoracis dolores efficit, communi cum aliis partibus noxa, tum etiam reſpirationis accedente læſione. Licèt enim frigidus aër inſpiratione attractus, multò immediatiùs ac promptiùs, cor & pulmonem attingat, quàm pleuram, & hac ratione illæ partes promptiùs inflammationi videantur obnoxiæ: tamen ob ſui caloris abundantiam, & naturale robur, ab aëris iniuriis ſe tuentur: non ſic autem pleura, frigida, exanguis, & debilis natura forte, quæ vel debiliſſimis occurſantibus cauſis facillimè ſuccumbit.

Vtrùm Aquilonia tempeſtas, facta compreſſione in cerebro, pleuritidem concitet? quæſtio eſt litigij, diſſenſionisque pleniſſima: Annuit Galenus *lib.* 3 *Aph. com.* 12. E dum ſic ait: *Par autem eſt calidis ac ſiccis naturis, in ſicca & frigida conſtitutione, quæ calidam atque humidam excipit, cales lippitudines fieri. Caput enim priùs repletum eſt in calida atque humida conſtitutione; frigus autem ſuperueniens, veluti manus quadam extrinſecus, capiens ac premens cerebrum, veluti ſpongiam quandam, exprimi illam, quæ in ipſo continetur, humiditatem, &c.* Sed hæc Galeni aphoriſtica doctrina plurimas patitur obiectiones, & difficultates. Qui enim fieri poteſt, vt cerebrum viuente animali ad tantam deueniat frigiditatem, vt comprimatur? Deinde ſi concedamus cerebrum comprimi,

A cur ſolùm diſtillationes oriuntur, ac catharri, & non aliâ grauiſſima damna, vt Carus, Apopleaia, & alij exitiales affectus? Nimirum enim refrigerato cerebro ſæuitas contingit, 4 *de præſag. ex pulſ. cap.* 8. fiunt etiam Carus, & Epilepſia, *lib. de inſtrum. odorat.* 8 animalia inſenſibilia fiunt, & immobilia, 13 *meth.* 12. Hoc modo cerebri ventriculis compreſſis, ſenſus amittitur & motus 6 *epid. ſect.* 1 *com.* 2. Sit præ nimia frigiditate compreſſo cerebro, fiunt reſolutio, Cynicus ſpaſmus, Catalepſis, & alia damna, 6. *Aph. com.* 2.

Dic, quòd licèt apud Hip. *lib. de loc. in hom.* fluxionis cauſa in ſubiectas partes, vel ſit à calido attenuante, vel à frigido exprimente: & licèt hæc expreſſio aliquibus viris doctis non diſpliceat, vt Hippocratis ſententiam reiiciant, ſuperioribus argumentis commoti & irretiti; B tamen vera eſt, & tanto auctore digniſſima. Ergo defluxiones, catarrhi, & pleuritides à cerebro ſeſe con primente oriuntur, non quidem vt interpretantur multi per cerebrum, partes extimas rutis intelligentes; quæ frigore denſatæ humiditates ad intima cerebri penetralia exprimunt, quas deinde cerebrum ad inferiores partes expellit: nam hæc explanatio Galeni menti repugnat, cùm ipſe *cit loc* cerebrum apertè ſignificet, non partes extimas. Solùm ergo meliùs, ſi aſſeras, cerebrum ea contactu Aquilonij aeris refrigerari & ſic contrahi, quaſi ad fugam Aquilonaris frigoris. quod vi aëris per nares attracti perſentiſcit, ad quam ſequitur pituitoſi & crudi recrementi in eo præexiſtentis expreſſio.

Quæres etiam: *Vtrùm vini potus pleuritidem generet?* Dic, quòd ſicut immodicum exercitium, vſus balneC calidi, immodica ira, pleuritidem generant, quia humores commouent, cal. faciunt, attenuant, fundunt, & paratiores reddunt, vt in pleuram confluant imbellem; ſic etiam vini immodici potus ob cauſam dictam. Nec obſtat, quòd apud Galenum 5 *Aph* 5. vinum plurimas affectiones frigidas, vt conuulſionem, qualitate ſua ſanet, calefaciendo, atque exſiccando. Neque quòd apud Hip. 6. *Aph* 31. dolores oculorum opiſuletur, quia craſſos humores tunicis ipſorum impactos attenuat, & reſoluit: Nam hæ operationes, vini ſunt modici non immodici potus inflammationes internas parit, & pleuritides.

Sed ſi hoc verum eſt, cur immoderatus vini vſus morbos frigidos gignitivi diſertè monuit Galenus *lib* 3. *de temp. cap* 2. *in fin* dum ſic ait: *Sic & vinum vbi pl ut* D *bibitur, quam vt vinci poſſ t, tantum abeſt vt animal calfaciat, vt frigidiora vitia gignat; quippe Apoplexia, & Paraplexia, & quæ Græcè Caros, & Comata vocamus, & neruorum reſolutio, & comitiales morbi, & conuulſiones, & tetani. immodicum vini potum comitantur, quorum vnumquodque frigidum eſt vitium.* Dic, vinum immodicum nimia ſua quantitate calorem naturalem opprimere qui ſi debilis eſt obruitur & ſuccumbit. Nec enim ſemper vinum animal calefacit, æquè vt nec oleum, flammam accendit, tametſi aptiſſimum ſit ignis nutrimentum: imò ſi exiguæ, & imbecillæ flammæ conſertim multum oleum infundas, ſuffocabis eam, protſù que extingues potiùs, quàm augebis. Si verò calor innatus robuſtus ſit ac fortis, ex vini immoderato potu gliſcit & exardeſcit, & hoc modo humores funduntur, ad debiliémque pleuram attenuati, præcipiti lapſo ruunt.

Vltimò inquires: *Vtrùm Muſti, aut vini nouelli nimius vſus pleuritidem concitet?* Dic; quòd etſi vinum nouum, quod muſtum non caruit dulcedinem, frigidius ſit, aquoſius, eac ementoſum, & improbè coquatur; apud Galenum 4. *ſimp.* 13. & *cap.* 4. *lib. de bonit. & vit. ſuccor.* & alibi, & videatur flatulentum, ob aquæ permiationem; & ſic caloris præternaturalis fortitudinem, & calidorum morborum acutiem potiùs extinguere, quàm augere: tamen auctore Macrob. *lib.* 7. *Satur.* 7. graue eſt, craſſum, ponderoſum, difficulter coctile, & ob hanc cauſam præ mora in officinis coctionis, vitioſè elaboratum,

Digitized by Google

tandem ebullit & feruet, & eam caliditatem acquirit, quam in dolio comparare debebat: Quare inter coquendum, vapore ſuo calido, & feruido humores inquinat, calefacit, ſpiritus inflammat, ſanguinem adurit, febres concitat, inflammationes internas gignit. Hæc eſt cauſa, ob quam homines in grauiſſimos, periculoſiſſimos, & inflammatorios morbos incidunt, quum vini noui, & ſemicocti potu præſertim immodico vtuntur.

Signa.

Signa diagnoſtica pleuritidis celebratiſſima, quinario numero comprehenduntur, recitantúrque perſæpe à Galeno, præſertim *lib. 5. de loc. affect. cap. 3.* & *lib. 2. de* B *criſib. cap. 10.* & *lib. de conſt. art. medic. cap. 15.* Ea ſunt dolor punctorius, febris acuta, difficilis reſpiratio, tuſſis, pulſus durus, ac ſerrans: quæ neceſſaria, & inſeparabilia exquiſitiſſimæ pleuritidis, *citatis locis* retulit Galenus. Quare primò de dolore agendum: *Vtrùm in hoc affectu dolor punctorius reperiatur ſemper*: Pleuritis, phlegmone eſt, morbúſque in magnitudine, intemperie, ac ſoluta vnitate, quæ præter tumorem, & ruborem, dolorem inducit, ita vt ex phlegmone ipſa, ob immodicum calorem, & ſolutam continuitatem, ex tenſione (quæ duo omni parti inflammatæ accidunt, *4. de cauſ. pulſ. 7.*) dolor adſit, iſque tenſiuus; ſed punctorius ſimul, (quo potiſſimùm indicatur morbus hic, & à peripneumonia ſeparatur, ex Gal. *loc. ſuprà citatis*) ratione inflammatæ membranæ: eam enim doloris ſpeciem pro- C priam eſſe membranarum docuit, *lib. 5. de loc. cit.* & ſicut ex mordaci cauſa, ita ex punctorio dolore, locus indicatur, membranam ſcilicet eſſe affectam, quia cùm pars neruea ſit, & ſenſu acuto prædita, dum patitur, talem ſenſum habet, qualis ſolet in acus punctura ſentiri, ita vt pungi videatur, & veluti foraminibus pertundi; vnde dolor membranarum, punctorij, ſeu pungentis nomen obtinuit: nam pleura, pars neruea eſt, & exquiſitiſſimo ſenſu prædita.

Dolor hic debet eſſe continuus, cùm cauſa producens perpetuò adſit: multoties enim delireſcit dolor, & præſente pleuritide non ſentitur; quia inflammatio ita eſt maligna, vt partis affectæ naturam, & ſenſum illius corrumpat, & tunc ſummo cum vitæ periculo in ſphacelum tranſiit. Hoc etiam contingit, quando pleuriti- D di delirium ſuperuenit, tunc enim ægri mente non conſtantes dolorem non ſentiunt, iuxta ſenis edictum, 2. *Aph. 6.* dicentis: *Quicunque dolentes parte aliqua corporis, omnino dolorem non ſentiunt, iis mens ægrotat.* Sic etiam ſolet ſedari dolor, quando ſuppuratur pleuritis, quod monuit Hip. 2. *Aph. 47.* Quare cùm hic dolor pertineat ad partes acutè ſentientes, & maximè ad membranas, ideò punctorius dicendus eſt. Hoc refert etiam Galenus 6. *Aph 5.* quo loco non ſolùm dolorum differentias, ex doloris qualitate, quantitate, cauſa, parte affecta, ſed etiam à ſitu, tempore, figura agnoſcere docet, quas 2. *de loc. cit.* latiſſimè ipſe explicuit. Eſt autem dolor punctorius longè diuerſus à dolore pulſatorio: hic enim dolor ſolùm inflammatorios affectus in arteriis, & partibus ipſas continentibus conſequitur, & mem- E brana quæ ſuccingit coſtas, arteriis caret. quia mediocritas caloris illius, motu pulmonis conſeruatur, ſicuti pars conuexa iecoris, quæ ferè eſt ſine arteria, ob motú ſepti tranſuerſi in ſua ſymmetria robuſta perſeuerat, auctore Galeno 4. *de vſu part. c. 14. poſt med.*

Sed dubitabis: *Vtrùm pulſatorius dolor ſit etiam pleuritidis ſignum*? Nam ſi ex mente Galeni 2. *de loc. 3.* & 13. *meth. cap. 1.* hic dolor ad notabiles ſequitur inflammationes, videtur quòd pleuritici etiam dolore pulſatorio opprimantur. Dic, quòd cùm ſemper arteriis inſit, vel etiam partibus aliis arterias continentibus, videtur quòd hæc doloris ſpecies pleuriticos comitari haud poſſit. Ita docuit Auic. *cap. 2. cit. poſt princip.* dicens: A *quod in pleuritide pura, in qua pleura inflammatur, non eſt pulſatio*, id eſt, dolor pulſatorius, quia hæc pars multitudine arteriarum eſt priuata.

Nam cùm ad dilatationem arteriarum, quas continent partes propter anguſtiam loci à contento humore repletæ premantur neceſſariò, ſequitur dolor ille quem pulſantem appellamus: hic verò cùm ex duobus conſtet dolore videlicet, & pulſatione; nec dolor ſine ſenſu fieri poſſit, nec pulſatio citra arterias, ideò ad pulſatorium dolorem, requiruntur & partis ſenſus, & arteriæ, ita vt vel ipſis inſit, quia etiam ſenſibiles ſunt, vel partibus aliis, ſed arteriarum contentarum gratiâ.

Ex hoc manifeſtum fit, cur in peripneumonia, & B pleuritide, licèt validæ inflammationes ſint, non fiat pulſatorius dolor. Licèt enim membrana coſtas ſuccingens, vocata pleura, quamuis inflammata exiſtens, ea parte qua coſtis vicina eſt, neceſſariò comprimatur, & doleat, non tamen pulſatoriè, quia ibi arteriis priuatur. At media ipſius pleuræ pars, licèt ad media coſtarum interualla arterias recipiat, ad illarum tamen motum non comprimitur, quia arteriæ ibi exiſtentes, quando diſtenduntur, per amplum, & profundum ſpatium verſus interna mouentur, ita vt non comprimant membranam ipſam: vnde ea etiamſi doleat phlegmones gratiâ, non tamen pulſatoriè, arteriarum conſenſu; nimirum quoniam hic dolor ad pulſationem non ſequitur, vel quia membrana illa non pulſat, ea parte qua coſtis ſubeſt, vel quia ea quæ arterias recipit, non com- C primitur.

Sed arduum eſt inueſtigare: *Vtrùm Pleura verſus aliquam partem, pulſu, & arteriis priuetur*? Reſponde, pleuram arteriis carere verſus partem coſtis vicinam. Cauſa videtur, aëris copia pulmonum motu attracti, quo pleura ſufficienter ventilari poteſt, abſque propria pulſatione, non aliter, ac pars gibboſa iecoris, propter ſepti tranſuerſi viciniitatem, arteriis etiam, & pulſu carere dicitur. Non ſentitur ergo in pulmonia, ob dictas cauſas, pulſatorius dolor, nec in vera exquiſitáque pleuritide. In notha verò, ſeu non exquiſita datur: inflammatis enim intercoſtalibus muſculis, dum illorum arteriæ dilatantur, carnem adiacentem comprimunt, ſimul & arteriæ comprimuntur: quare ad pulſum conſequi dolorem eſt neceſſe, & maiorem, quò maior fue- D rit inflammatio, quia ea præſente maiorem pulſationem, maiorémque compreſſionem fieri contingit, ac proinde vbi pulſatio, dolórque in parte inflammata increuerit, ſignum eſt ſuppurare inflammationem, nimirum quoniam cùm pulſatorius dolor non contingat, niſi in magnis inflammationibus, hæ autem non reſoluantur, diſcutiantúrve per naturam, quemadmodum exiguæ, ſed ad ſuppurationem deueniant, vbi inflammata pars vehementer pulſauerit, & doluerit, procul dubio ſuppuratur, ex Hipp. 2. *Aph. 47.* & ex Galeno ipſo *lib de totius morb. temporib. cap. 3.* & 1. *criſ. cap. 17. & 18.* & 3. *de rat. vict. 62.*

Præter dictam cauſam, duæ aliæ poſſunt aſſignari, cur pulſatio quæ non aderat, vel maior quam antea inducat ſuppurationem. Prima, quia cùm ſuppuratio fiat E per quandam veluti humoris ebullitionem, commiſſâ pugnâ inter naturam, & ipſum humorem; cúmque ad ebullitionem neceſſariò ſequatur maior partis inflammatio, maióique humoris fuſio, duplex deinde accedit pulſationis, ac doloris cauſa, calor nempe auctus maiori indigens refrigerio; & ad maiorem pulſationem cogens: deinde copia humoris aucti ex fuſione: auctus enim humor ſicut magis implet, ita minùs lædit, & cùm diſtenditur; vel dilatatur arteria, ipſam magis premit, ac dolere facit; & hoc modo cum dolore fit pulſatio, ac proinde proximam iam, & imminentem ſignificat ſuppurationem.

Deinde externæ inflammationes, in quibus potiſſimùm doloroſus pulſus reperitur, non ſuppurant antequàm pulſent.

pulſent. Ergo pulſatio in illis, ſuppurationis indicium erit. Antecedens manifeſtum eſt ex dictis: nam ſi in ſuppuratione calor intenditur, & humor augetur, ad hæc autem maior diſtentio arteriæ eum dolore ſequitur, planè non priuſquàm pulſent, ſuppurabunt externi tumores. Quòd autem in his potiſſimùm pulſationes dentur, ex eo patet. quoniam cùm omnes muſculi externi arterias habeant, ſpatium autem per quod ipſæ dilatantur, verſus cutem ſit exiguum, planè vbi muſculus externus fuerit inflammatus, & diſtentus, premetur caro ſimul & arteriæ, cùm dilatantur, & pulſatio fiet cum dolore: non ſic autem in internis viſceribus, tum quia omnia ferè arteriis deſtituuntur; tum quia, ſi quas habent, ampla ſunt arteriæ inanitiones, per quas liberè poſſunt arteriæ ipſæ dilatari, & fieri pulſationes citra compreſſionem, & dolorem.

Vtrùm dolor in pleuritide aliquando grauis eſſe poſſit? etiam explicandum. Nam Hippocrates grauantem dolorem pleuritidi adiungit, 2. *acut.* 10. dum ſic ait: *Si verò dolor ad clauiculam pertigerit, aut moleſta ſit vel brachio, vel mammæ, vel partibus ſepto tranſuerſo ſuperioribus grauitas, internam cubiti venam ſecare expedit, &c.* Dic, in dictione hac inter alia pleuritidis ſigna non numeraſſe grauitatem; ſolùm enim aſſeuerauit dolorem grauantem in membranis non eſſe, ſed in carne, & reliquis partibus vicinis, quæ præ grauante plenitudine ita dolent. Vel dic, ea grauitatis indicio ibi non intendere pleuritidem venari, ſed copiam, & qualitatem contenti humoris, à quo purgatio, vel phlebotomia indicatur.

Secundum ſignum eſt febris acuta, & vehemens: licèt enim aliquando, rarò tamen, pleuritidem febris continua non comitetur, imò aliquando poſſit eſſe diaria, prout latè *lib. 2. Hiſt. Princ. Med. in com. Hiſt.* 19 tamen in hoc affectu ferè ſemper adeſt febris ardens, & feruoris magni. Sed propter aliquas Galeni auctoritates, quæ contrarium probare videntur, agitãdum: *Vtrùm febris continua ferè ſemper exquiſita à pleuritide ſit inſeparabilis?* Patet autẽ quòd hæc febris non ſit diaria: nam auctore Gal. 3. *de dieb. dec. c. vlt.* febris diaria licèt ſit parua, & breuis, acuta non eſt, quia non ſolùm periculo, ſed magnitudine caret. Præterea, febres diariæ neque ex humorum putredine, neque ex inflammatione partium internarum, ſed ex inguinibus inflammatis ortum ducũt, 2. *criſ.* 13. & reddit cauſam Gal. 1. *de diff. feb. c.* 5. quia licèt ibi humor putreſcat, putrida tamen fuligo cordi non communicatur, ſed in loco putredinis manet circumſcripta, & ſolùm caliditas alteratione per continuum facta cordi accedit: & *lib. s. criſ.* 12. concomitantes inflammationes internas, ſeruare formam, & circuitum putridarum aſſeuerat: confirmat Auic. 1. 4. *tract. 4. c.* 13. Ratio ſuadet: hæc enim propullulat ratione calidi affectus, qui inflammatio eſt; ſimul & ob læſam particulam prope cor conſtitutam: ideò non modò cordi ipſi, ſed & corpori vniuerſo immodicus calor impertitur, & febris concitatur vehemens, *lib. de conſt. art. med.* 4. *de cauſ. pulſ.* 2. id quod omni ferè inflammationi internæ commune eſt, 4. *Aph.* 43. & 3. 1. *doct.* 3. *ſum.* 1. *cap.* 3. *de ſignis apoſtematum.*

Obiicies hoc modo. Ad hoc vt febris putrida conciterur, calor præter naturam debet eſſe productus in facto eſſe in humoribus, auctore Galeno *lib. 1. feb. cap.* 3. Sed quando calor præter naturam, eſt in facto eſſe in humoribus, febris propria curatione indiget præter curationem inflammationis. Ergo cùm pleuritidis febris remota inflammatione remoueatur, ſequitur quòd hæc febris non habebat calorem factum in humoribus, & ex conſequenti non erat putrida, ſed diaria. Dic, concedendo maiorem, non tamen calor ille ita in cordis humoribus debet eſſe fixus, vt remota cauſa intrinſeca, à qua producitur ipſe, per notabile tempus maneat: nam in omni febri producta, ſtatim ac euacuatur humor pu-
A tridus in venis exiſtens, ceſſat febris, quoniam propter defectum cauſæ intrinſecæ fouentis, calor in humoribus cordis exiſtens remittitur; vel quia portio humoris in corde exiſtens, quæ calorem in facto eſſe conſeruabat, fuit reſoluta. Ergo quamuis febris pleuritidis, remota inflammatione, remoueatur, hoc non tollit quin in humoribus cordis à fuligine putrida, calor in facto eſſe, eſſet productus, & ex conſequenti febrim illam putridam eſſe conſtat manifeſtè.

Neque obſtat, quod t. 4. *cit.* habet Auic. non eſſe magnas febres inflammationum, quæ ſunt in panniculis, quia nempe ab exiguo pendent humore: multus ſi quidem intra membranas, ob earum tenuitatem, neque ad-
B mitti poteſt, neque aggregari: Nam licèt verum ſit, quòd membranarum tenuitas copiam non admittit, cùm tamen bilioſum, tenuémque ſuſcipiant humorem, cui peruiæ ſunt, validæ conſequuntur febres in earum inflammationibus, quales in phreniticis, ac pleuriticis experimur, cum ſymptomatum vehementia, doloris, vigiliæ, ſitis, æſtuantis caloris; quæ æſtuantem calorem confirmant manifeſtè. Adde in muſculis pleuræ connexis, ob eorum craſſitiem, multum etiam recipi humorem, & magnam fieri inflammationem: quare nihil mirum, ſi à multo ſimul, & calidiſſimo humore iuxta cor aceruato, febris vehemens excitetur.

Ea verò præſente, cùm increſcat, vrgeátque vſus, atque adeò neceſſum ſit pulſum manifeſtè alterari, dubitandum: *Vtrùm præter celeritatem, & frequentiam etiam magnitudinem acquirat?* His enim pulſus differentiis
C aucto ſatisfit vſui: & Galenus quidem 2. *criſ.* 10 magnum etiam inquit eſſe pulſum pleuriticorum, 4 autem *de cauſ. pulſ.* 8. & *de pulſib. ad tyrones.* 11. ſcribit non eſſe valde magnum: at verò inf. à *c. ſequenti*, paruum fieri inquit, ſeu minorem quàm oporteat; quia, vt ipſe explicat *cit. de cauſis pulſ.* magnum calor poſtulat, ſed quia reſ. agatur arteriæ durities, minor euadit; ita tamen vt aliquando fiat paulò maior modico, nonnunquam paruus ſimpliciter, iuxta duritiei varietatem, atque ideò celer, & frequens, imò quandoque celerrimus, & frequentiſſimus eſt in pleuritide pulſus, non ſimpliciter magnus; ſed nec admodum talis, ſed paruus aliquando.

Vtrùm verò pulſus in pleuritide ſit inſigniter durus? dubitant auctores. Et licèt de hoc argumento plura ſimus
D commentati *lib. 2. Hiſt. PP. Med. in com. Hiſt* 65. quo loco pulſum ſerrinum, qui peculiariter pleuritidi ineſſe dicitur, imperceptibilem eſſe confirmamus: tamen in ea tenditur, atque induratur arteria, atque adeò durus apparet pulſus, quæ tenſio inflammatæ partis arteriam etiam peruadit, eámque quodammodò reddit duriorem, idque multò magis ſi inflammatio partes neruoſas occupauerit, quoniam hæ præ cæteris magis tenduntur, vtporè quæ ſint ſua ſponte iam tenſæ: & quia fortiores vnà ſecum partes vicinas intendunt, ideò tenſa & indurata arteria, tenſionem & duritiem tactui repræſentat. Licèt enim arteria quam tangimus remotiſſima ſit ab inflammato membro, nec ipſa ſimul tendi videatur, qualitas tamen inductæ arteriæ partis la-
E borantis reliquis corporis arteriis plerumque communicatur, nempe quia cùm arteriæ omnes externa quadam membrana tegantur, quæ vel à pleura, vel à peritonæo oritur, vbi externa hæc arteriæ tunica vel tenditur, vel emollitur, ad pleuram, aut ad peritonæum affectio ipſa progreditur, & hoc modo ceu à fonte reliquis corporis arteriis communicatur, idque multò faciliùs in exquiſita pleuritide, in qua pleura ipſa membranæ ſupernarum arteriarum origo primariò afficitur.

At rogabis: *Vtrùm inflammatio pulſum induret?* Dic, quòd quamuis omni inflammationi, non ſolùm duri, ſed & mollis etiam membri, commune videatur propter tenſionem pulſum indurare, vt Galenus docuit, 4. *de cauſ.*

pulſ.cap.7. accidit tamen nonnunquam ex partis, & humoris natura, vt tantum abſit vt induretur pulſus, quin potiùs emolliatur, vt ſi membrum molliſſimum ſit, & humidiſſimus humor, 1.*de præſag.ex pulſib. cap.*1. *&* 2. atque hinc eſt, quòd in peripneumonia, etiam ſanguinea, nulla prorſus ſentitur durities, *lib.5. de loc. cit.* & 4.*de cauſ.pulſ.cap* 11. quia exigua arteriæ tenſio, & durities, ab humoris irrigatione, & pulmonis laxitate, mollitie, & raritate occultatur. Si nihilominùs alterum deficiat, poſſibile quidem erit tenſionem, & duritiem tactui repræſentari, vt in hydrope ex iecoris ſcirrbo, 4. *de cauſ.pulſ.*8. credit Galenus ſentiri tenſionem ex humore cum mollitie membri: & 4. *de cauſ. pulſ.*12. ſi pulmonis inflammatio à bile oriatur, pulſum indurari, quia bilis eſt ſiccare, tendere, indurare: & *cit. de præſag. ex pulſib. cap.9.* apertè ſcribit, quòd ſi pars affecta, ſpiſſa, & dura ſit, pulſus efficiet duros, non ſolùm ſcirrho affecta, ſed & inflammata, & dura. Idem dicendum eſt, ſi notabiliter carnoſa. Quòd ſi mollis ſimpliciter fuerit, durum pulſum per inflammationem non conſtituet; atque ideò muſculis thoracis inflammatis, ob illorum mollitiem hic pulſus nunquam fit, maximè ſi inflammatio occupet externos; nam ſi inflammentur interni, tùm ſimul in conſenſum pleura trahatur, pulſus aliquantulum durus efficitur, licèt minùs, quàm in exquiſita pleuritide: in hac enim notabilis durities ſentitur; in non exquiſita, minor; in notha, nulla; ſicut inflammato ſepto, multa, imò & maior, quàm in reliquarum partium thoracis inflammationibus. Habent igitur omnes, quos ex inflammatione febris corripuit, pulſum durum, dummodò membri mollities plurima non ſit, & humoris natura non valdè humida.

Vtrùm verò pulſus in pleuritide ſit inæqualis? grauiſſima dubitatio eſt: Nam pulſum durum, & inæqualem fieri in hoc, & neruoſarum partium affectu, in diuerſis partibus arteriæ, ex Galeni doctrina diximus *ſuprà*. Quæ tamen huius euentus ſit cauſa vera, nunc dicendum. Nec aſſeras hanc inæqualitatem accidere, propter inæqualem arteriæ tenſionem, cuius ratione pars illa arteriæ quæ minùs tenſa eſt, magis eleuatur; quæ verò magis tenſa eſt, non attollitur, ſed depreſſa manet, & hoc modo arteria ſimilis dentibus ſerræ à tactu percipitur. In quem ſenſum videtur intelligendus Galenus, 4. *de cauſ.pulſ.cap 7 poſt med.* dicens, quòd hic pulſus repræſentatur, quando inſtrumentum inæqualiter durum tactui occurrit. Hinc fit vt partes arteriæ inflammationi, proximiores maiorem tenſionem patiantur, quàm diſtantes, quare inæqualis tenſio arteriæ, huius inæqualitatis pulſus eſt cauſa.

At hic modus reſpondendi non videtur verus: Nam ſequeretur partem illam arteriæ, quæ minùs tenſa eſt, ſemper magis eleuari; illam verò partem arteriæ magis tenſam, ſemper manere depreſſam. Sed hoc eſt contra experientiam: comprobatum enim eſt, in pulſu ſerrino, & vehementer tenſá arteriá, modò vnam partem arteriæ, modò alteram, ſine ordine magis comprimi, & magis eleuari: vix enim intelligi poteſt in tam parua arteriæ quantitate, qualis eſt illa quæ à Medico percipitur, alteram illius partem magis tenſam alteram verè minùs exiſtere; inflammatio enim pleuræ arteriam æqualiter tendit.

Non ergo pulſus ſerrans, ob inæqualem arteriæ tenſionem & duritiem efficitur, ſed quia arteria admodum tenſa eſt, & vſus maximè adauctus, virtúſque ob aggrauationem, & dolorem valde oppreſſa, & irritata; ex quo fit, vt inæqualiter, & non vniformiter arteriam diſtendat, ita vt vna pars arteriæ magis, altera verò minùs eleuetur, & ita in modum ſerræ tactum feriat. Facultas enim diſtentionem maximam cùm aggreditur, ratione intenſi caloris, tunc à vehementi arteriæ tenſione impeditur; rurſus cùm facultas ex alia parte aggrauata

A ſit & impedita, & ratione doloris multoties irritata & diſtracta, hunc motum inæqualem efficit in arteria. Et hæc doctrina eſt conſona menti Galeni, quia pulſus vibrans, qui inæqualis eſt in diuerſis partibus arteriæ, fit à valido facultatis motu, ratione intenſi caloris excitato, & à maxima arteriæ duritie & repugnantia, ſine inæquali tenſione arteriæ, vt bellè docebat Gal. 2. *de cauſ. pulſ. cap.6.* Sed ſic eſt, quòd pulſus ſerrinus aliquid vibrationis habet, ex Gal.4. *de cauſ.pulſ. cap.7. in princip.* Igitur & ex conſequenti, hæc erit potior, & verior huius pulſus cauſa aſſignanda. Neque enim *loc. nuper.cit.* Galenus affirmat, in pulſu ſerrino inſtrumentum inæqualiter eſſe durum, ſed ſolùm inæqualiter durum tactui occurrere, quod eſt verum; Illud tamen accidit, non quia inſtrumentum in ſe æqualiter durum
B ſit, ſed quia ſecundùm aliquas partes magis eleuatur, quàm ſecundùm alias; & cùm in partibus in quibus magis eleuatur, durities tactui magis repræſentetur, quàm in aliis, ideò meritò dixiſſe Galenum affirmamus, in pulſu ſerrino inſtrumentum inæqualiter durum tactui occurrere.

Quartum ſignum eſt Tuſſis, de qua dubitandum: *Vtrùm ſit perpetuum pleuritidis ſymptoma?* Nam ſputum coloratum eius ope excernitur, à quo non ſolùm præſentis affectus, ſed quodammodo etiam affecti loci indicatio præſtatur. Affectus quidem, quia cùm omnis inflammatio (niſi cutis denſitate impediatur) aliquid humoris in ſe contenti remittat, ex modo, ſiue qualitate ſputi inflammationis ſpecies ſignificatur, nam ſanguinea ſcilicet, vel biliosa magis, &c. Cúmque pleuritidis
C materia maiori ex parte bilioſa ſit, ſicut pulmoniæ, pituitoſa, *lib. introduct. cap.*13. & *lib.2. de loc.cap.9.* & 6. *Aph.*33.& 4.*de cauſ.pulſ.cap.*8. ſi flauum fuerit, aut pallidum ſputum, magis ad pleuritidem accedet coniectura, non ſolùm quia ſputi color naturam atteſtatur humoris, à quo magis frequens eſt pleuritidis generatio, ſed & quia pleuram ipſam ſignificat affectam, hæc enim dura cùm ſit, denſa, craſſa, & ſpiſſa, craſſam lentámque materiam non admittit, ſed tenuem & bilioſam; atque ideò vel rariſſimè, vel nunquam humores recipit pituitoſos, & propter hoc ipſum Hip.6.*Aph.*33. dicebat: *Qui acidum eructant*, (hoc eſt, explicante Galeno *in com.* quibus pituita ſuperabundat) *à laterali morbo rarò corripiuntur.*

Quamuis enim ex eo quòd tuſſiendo ſputum reij-
D ciatur, non magis pleura, quàm pulmo indicetur affectus, ſed tantùm ſpiritalis aliquis venter: flauo tamen colore infectum, magis illam atteſtabitur; & accedentibus aliis indiciis certiſſima elicitur pleuritidis cognitio. Quòd ſi inflammato hepate tuſſis adeſt, ea exigua eſt, & perpetuò ſicca: nam ex naturali ventre licèt nonnulla aliquando ſurſum vacuentur, vomendo tamen, non tuſſiendo, plurima deorſum reiiciuntur. At rhoracem laborantem tuſſis ingens comitatur, & in qua vt plurimùm ſcreatio fit.

Nec dictis aduerſatur, quod Galenus *lib.5.de loc.c.3.* & *lib.de conſt.art medic.*15.& 6.*Aph.*33.& 1.*criſ.*5. & alibi teſtatur, vario eſſe debere infectum colore pleuriticorum ſputum, ac modò flauum, modò rubrum, aliquando candidum & ſpumoſum, nonnunquam nigrum
E prodire, pro humoris inflammantis natura; & poſſe à quocunque inflammationem gigni, ſiue ea pleuritis ſit, phrenitis, ſeu quæuis alia, docuit 2.*criſ.*12. Nam licèt demus, pleuritidem ex cuiuſuis humoris ſuperabundantia fieri poſſe, & pro illius varietate ita varium ſputum apparere, cùm tamen ex ſanguine bilioſo frequentiùs generetur, frequentior etiam erit in pleuritide, pallida ſeu flaua ſcreatio. In pleuritide tuſſis ferè eſt humida cum ſputis coloratis, vt docuit Galenus 5. *de loc. cap.*3. cùm enim tunica, qua partes thoracis interiores veſtiuntur, non ſit ita craſſa & dura, vt corium externum, ſed qualis eſt tunica oculi, & palati, ex quibus ob tenuitatem,

&

& raritatem aliquid ſemper reſudat, 1. *Aph.* 12. & *lib. de conſt. art. med. cap.* 15. quando igitur ex pleura inflammata aliquid reſodat momentaneum, quod accidit quando cauſa inflammationis multa eſt, & tenuis, & communicatur pulmoni, tuſſis apparet humida: quòd ſi tunica craſſa & dura ſit, & fluxio pauca, & craſſa, nihil reſudat, aut ſi quid effluit, ſolòm irritat, quin excerni poſſit.

Non mediocris dubitatio eſt: *Vtrùm noxa pleuræ poſſit eſſe tuſſis cauſa, quin communicetur pulmoni?* Ratio dubitandi eſt, quia Auicenna 10. 3. *tract.* 4. *cap.* 2. reddens cauſam, quare in pleuritide tuſsis adſit, eam eſſe aſſeruit, quia læditur pulmo ex vicinitate, & Galen. 5. *criſ.* 10. explicans cauſam, ob quam ſtatim tuſſiant pleuritici, ait, quia id quod defluit ex membrana, pulmoni communicatur. Deinde tuſſis, vehemens quædam eſt afflatio, quæ excitatur à natura ad expurgandas ſpiritus vias, ex Gal. 2. *de cauſ. ſympt. cap.* 4. Sed ſpiritus viæ ſolùm ſunt in pulmone. Igitur ſola noxa pulmonis poteſt eſſe tuſſis. Denique Galenus 5. *de loc.* 3. *in fin.* diſtinguit pleuritidem notham quæ occupat paries externas thoracis, ab exquiſita, quia in ea nulla tuſſis adeſt, nihil enim eſt quod partibus interioribus communicetur, vel pulmoni.

Ex altera parte extat venerabilis Galeni auctoritas, 5. *de loc cap.* 7. vbi docet in inflammatione iecoris reperiri tuſſim, & propenſionem ad tuſſiendum, quia iecur inflammatum comprimit ſeptum tranſuerſum: & Auic. 10. 3. *tract.* 3. *cap.* 5. agens de ſputo ſanguinis, hoc ex aſpera arteria, cum quadam leui tuſſi excerni aſſeuerat, ex pulmone, maiore tuſsi; ex thorace, multò maiore. Igitur ſola noxa thoracis tuſsim excitare poteſt. Inſuper Galenus 2. *de ſympt. cauſis, cap.* 3. affirmat, pulmoni, & thoraci dediſſe naturam tuſsim, vt id quod contriſtat, expellere poſſent. Vltimò. Efflationem, in qua natura tuſsis conſiſtit, muſculi externi thoracis efficiunt. Igitur ſolo læſo thorace citra noxam pulmonis, tuſsis poteſt concitari; alioquî muſculi non ſui, ſed alterius gratia agerent.

Solue tu concluſione vnica. Nunquam concitatur tuſſis, niſi noxa contingat ſpiritus viæ, quia tuſſis à natura eſt comparata, vt ſpiritus viæ expurgentur: Sicut enim fiſtularum artifices, eas expurgans aëre impulſo; ſic ſpiritus viæ quæ fiſtulas imitantur, ſpiritus impulſione ſolent expurgari, vt docuit Galenus 2. *de cauſ. ſympt. cap.* 3. Cùm enim ſint duræ & cartilagineæ, exactè comprimi non poſſunt, ideò compreſſione aliquid ab illis excerni non poteſt; quare aëre attracto, & expreſſo, ad hoc complendum opus abutitur natura, & noxium foràs extrudit, ſiue id lædat obſtruendo, ſiue comprimendo, ſiue intemperando, ſiue alio modo irritando. Hoc modo Galenus 2. *de cauſis ſympt.* 4. *in fin.* affirmat, propter intemperiem frigidam aſperæ arteriæ, & aliarum partium concitari. Ex qua doctrina argumenta pro vtraque parte adducta poſſunt conciliari.

Quintum ſignum eſt difficilis reſpiratio, de qua quærendum: *Vtrùm ſit ſignum pathognomonicum pleuritidis?* Reſpiratio, auctore Galeno *lib. de ſalub. diæta, com.* 2. & 8. *de placit. c.* 8. & 6. *de loc. affect. c.* 5. eſt motus thoracis, atque pulmonis, quo aër per os & nares in cerebrum, & per fauces atque pulmones in cor attrahitur. Hæc in acutis, ſi facilis, & ſine labore, magnã vim habet ad ſalutẽ, vt docuit Hip. 1. *progn.* 25. Cùm enim à ſanitate emanet, magnam ad illam indicandam vim habet, cùm facilitas reſpirationis fieri non poſſit, niſi reſpiratoria organa, & alia quæ illis adiuncta ſunt, & compati ſolẽt, à quacunque noxa & vitio libera ſint, & abſoluta, nempè dolore, phlegmone, vrente calore, aut nimia frigiditate, ſeu caloris natiui extinctione. Quoniam ſi prædicta inſtrumenta quodammodo dolore, aut inflammatione, aut caloris incendio vel eiuſdem extinctione

A afficiantur, haud dubiè difficilis reſpiratio oborietur.

Docet ergo Gal. 5. *de loc. c.* 3. thorace quomodocunq; affecto reſpirationem neceſſariò lædi: Licèt enim inſtrumenta reſpirationis ſint ſeptum tranſuerſum, & pulmo; eam illud inter omnes corporis muſculos, ad reſpirationis functionem animali eſt vtiliſſimum; eo quòd libera reſpiratio in benè valentibus à ſolo fit ſepto trãſuerſo, 2. *de loc.* 7. & 4. *eiuſdem, c.* 3. hic pariter eſt reſpirationis inſtrumentum, non quòd voluntarium motum habeat, quemadmodum thorax, ac ſeptum tranſuerſum, ſed quia, vt Gal. ait, 6. *de vſu part. c.* 10. thoracis motum ſequatur, ſitque veluti ventriculus ſpiritui deſtinatus: Quippe ſicut ventriculus cibum excipit, illúmque concoquit & alterat, ita pulmo aërem inſtar promptuarij B cuiuſdam in aſperæ ramos aſſumit, adeóque cor ex peculiari pulmonis ſubſtantia illum ſibi allicit. Quocirca cùm pulmo nullum peculiarem motum præſtet, ſed thorace dilatato vnà etiam dilatetur, compreſſóque comprimatur, oportuit pulmonis ſubſtantiam fungoſam, mollem, laxámque eſſe, ſi modo facilè comprimi colligique, & rurſus diſtendi, ſequáxque eſſe debeat.

At verò thorax, inſtrumentum ſanè reſpirationis, muſculis ſuis motum reſpirationis gubernat, vt *lib* 5. *de anatomic. adminiſt. c.* 1. docuit Galenus. Quo pacto cùm hæc pars reſpiratoria ſit; imò & proprium, præcipuúmque reſpirationis inſtrumentum, nihil mirum ſi reſpirandi adſit difficultas, quæ eſt quædam reſpirationis læſio. Quare ſicut facilitas reſpirationis, quædam eſt naturæ operatio, fit vt hæc à ſanitate, illa à morbo oriatur C ſemper, & læſio in eius functione appareat, ſeu per ſe, vel ſecundariò afficiatur, ſiue per conſenſum etiam partium remotarum, nempè quoniam membra ſolent non ſolùm vicinis compati, ſed & longinquis, quibuſcum habent connexionem.

Ob hanc cauſam alienum non eſt à ratione, ſi non modò in dolorificis thoracis affectionibus, verùm etiam vicioarum, imò & omnium partium, quæ cum ipſo mouentur, ventriculi ſcilicet, iecoris, lienis, coli, atque etiam ſpinalis medullæ, parua & frequens inducatur reſpiratio: Nam cùm dolor per motum nimium augeatur, atque adeò inſpirandi inſtrumenta plurimùm dilatari prohibeat, ne vehementiùs pars doleat, animalis ipſa facultas, reſpirationis auctor, minùs quàm par eſt, diſtendit thoracem, & motum intercipit, antequam pro neceſſitate abſoluatur: quoniam verò per paruam D reſpirationem non ſatis aëris attrahitur, cogitur rurſus vis ipſa mouens, maiori interpoſita quiete quàm ſanitatis tempore, nouam actionem celeriter iterare, vt frequentia magnitudinis defectum compenſet, vt quæ aëris portio ſemel attrahi non potuit, vicibus attrahatur.

Porrò cùm thoracem Medici appellent eam corporis partem, quæ à iugulo vſque ad ſeptum comprehenditur, quæque à coſtis vtrinque circumſcribitur, ita vt anteriori ſui parte, ad pectorale os, ac ſeptum ipſum pertineat, declinet verò poſteriori ad ſpinam, & ibidem ad dorſum configatur; ſuperiorem terminum, clauiculam habeat; inferiorem, ſeptum, *lib. introduct. cap.* 10. & 8. *de anatomic. adminiſt. c.* 10. & 6. *de vſu* E *part. c.* 2. & 7. & *lib.* 13. *eiuſd. c.* 6. *in art. med. cap.* 29. quarè etiam ſuperior venter nuncupatur 4. *acut.* 111. quicquid Ariſt. 1. *de hiſt. animal.* 7. thoracem vſque ad inguina extendat, ita vt truncum corporis complectatur; atq; adeò thoracis ſint, pectoris os, duodecim vtriuſque lateris coſtæ, *lib. de oſſib. c.* 12. cum ſuccingente membrana, & muſculis tam intrinſecùs earum ſpatia replẽtibus, quàm extrinſecùs appoſitis; proprio affectu dicetur ipſe laborare thorax, cùm videlicet eorum alicui malũ adhæſerit, & ſi interni quidem muſculi coſtarum inflammentur, fieri non poteſt, quin fluxio inflammationis cauſa ad membranã ſuccingentem tranſmittatur, ſicut è cõuerſo, ac mutuò propter vicinitatem inter ſeſe compatiantur.

Digitized by Google

Hanc tamen doctrinam intelligas velim, dummodò pleuritis ſit ſine delirio, nam ſi ſimul cum illa delirium adſit, cùm hoc reſpirationem magnam & raram, tanquam propriam habeat, ex Gal. 1 *de diff. reſp. cap.* 12. & 1. *prorrhetic. com.* 4. & 2. *progn.* 24. reſpirationem paruam & frequentem immutabit, quæ pleuritidis propria eſt. Hoc ſolùm veritatem habebit in magno delirio, cum paruo dolore coniuncto: ſi autem vehemens, quale in pleuriticis frequentiſſimè euenit, reſpirationis difficultatem perfectè deuincet, quæ ex delirio debebat induci, vt bellè aduertit Galenus, *lib. 2. de diff. reſp. cap.* 7. *poſt princip.*

Sed ſi difficilis reſpiratio perpetuo pleuritidem comitatur, dubitat Galenus *lib. cit. de diff. reſpirat. cap.* 8. quomodo Hip. *in Hiſtoria Anaxionis*, non meminit difficilis reſpirationis vſque ad diem ſeptimum, cùm à principio primi diei, doloris, febris, ac ſitis meminerit. Reſpondet Galenus dubio, Hipocrati conſuetum eſſe ſpecies ſymptomatum prætermittere, quando nec communia, nec vulgaria docet, ſed ea ſolùm quæ rarò accidunt, & priuatam aliquam cauſam habent, & diſtinctione egent. Si autem aliquando communia, & euidentia ſymptomata proponit, id ex arte facit, vt non ſolùm ſpeciem morbi ſed magnitudinem, & mores exactè patefaciat, vt idem Galenus ſcribit 2. *criſ.* 10. eleganter.

Signa aſſidentia.

IN exquiſita pleuritide dolor interdum ad clauiculam, nonnunquam ad hypochondrium pertingit, qui partim ex inflammatione oritur, quæ dolorem efficit extenſiuum, partim ex læſa particula; quia cùm membrana ipſa ſuccingens ad iugulum vſque aſcendat, & inferiùs vniuerſum occupet ſeptum tranſuerſum, nihil mirum ſi vbi primariò, ſeu per proprietatem afficitur, doloris affectum ſuis extremis communicet, & iugulo magis, vel præcordiis, pro varietate contenti humoris in ſupernis, vel infernis partibus inflammatæ pleuræ, ex Gal. *lib.* 5. *de loc. c.* 3. & *lib.* 2. *c. vlt.* & 2. *de diff. pulſ. c.* 7. & *cit. de conſt. art. med.* vbi ex hac ipſa infert, exiguam eſſe pleuritidem, ſi dolor in neutrum pluræ terminum deueniat; magnam, ſi ad vtrumque accedat: atque ideò ſignum hoc ex dolore ad clauiculam, vel hypochondrium, inter aſſidentia lateralis morbi indicia connumeratur.

In hac claſſe reponendum eſt ſignum illud, quod de decubitu protulit Galenus, *lib. de conſt. art. med. cit.* dum ſic ait: *Namque cùm duplex ſit ſuccingens membrana, ſi pars eius exterior circa oſſa valentiùs phlegmone infeſtetur, faciliùs in oppoſitum reclinantur ægri; opprimuntur enim, ſi ſuper affecta cubent parte. Quòd ſi pars altera, qua intus eſt, (id quod magna ex parte accidere conſueuit) in oppoſitum magis decumbentes dolebunt, ſuſpenſa enim eſt pars phlegmone vitiata; ſin in latus perpeſſum, minùs: non enim ad oſſa comprimitur, nec pendet, ſed ab horum vtroque libera euaſit. At affectis ambabus ſuccingentibus partibus, ſuper latere vtroque ſimiliter decumbunt, &c.*

Non abs re igitur, inter aſſidentia ſigna, hæc à Galeno connumerantur, quorum natura eſt, non eſſe à morbo inſeparabilia, ſed vt aliquando ſimul inuadant, aliquando ſuperueniant, nonnunquam autem neque omnino veniant, vt *lib.* 1. *Aph.* 12. docuit Galenus, quoniam ex iis ſunt quæ ſæpè morbis accidunt, vt inquit Galenus *lib.* 3. *epid. ſect.* 3. *com.* 34. Verùm hoc ſignum à Galeno prolatum ſemper mihi ſuſpectum viſum fuit; quare dubitandum: *Vtrùm inflammata ſola interna membrana, leuior ſit decubitus in latus affectum.*

Cùm enim Galenus, nuſquam alibi pleuram duabus præditam membranis aſſeueret, dubium eſt, quid per internam pleuram ipſe intelligat: Non poſſe autem

A coſtarum perioſtium intelligi, ex eo conſtat, quia perioſtium præterquam ſuccingens membrana non eſt; quia ſingula oſſa induit, thoracem non operit. Inſuper tenuiſſima cùm ſit, & nullis vaſis conſtans, difficilè ſolet inflammari; pleura autem frequenter: & ex ea quidem cauſa, per internam pleuræ partem, interſepiens membrana accipi non poteſt; interſepientes ſiquidem multò rarius, quàm pleura inflammantur, & interna huius pars, vt *ibidem* ait Galenus, crebriùs patitur. Deinde experientia compertum eſt, plures eſſe pleuritides, quibus affecti in oppoſitum latus facilè cubant, ſicut & in ægrum, maximè cùm omnes inflammationes internæ ex ſani lateris decubitu exacerbentur: cubatione enim ſupra ſanam partem, humor ex-

B primuntur in ægram, & inflammationem auget; ſupra ægram autem, ab ipſa ægra detruditur, & tumorem minuit.

Sed admittenda eſt doctrina Galeni, pleuram duplicem eſſe aſſeuerantis, ſic enim habet *lib. de anatomic. adminiſt. cap.* 2. *Verùm ſuccingens hæc membrana, omnibus intra thoracem inſtrumentis obducitur, quemadmodum peritonæum, vaſis quæ infra ſeptum habentur, obtendi dictum eſt, oſtenſúmque. Ex ipſa autem membrana thoracem interſepientes naſcuntur: atque hæc ſola re ſtructura ipſius à peritonæo euariat, quod videlicet duplex omninò ſit, non vna, quemadmodum illud.* Ex his manifeſtè conſtat, patrem pleuræ internam inflammari non poſſe, quin externa coaffíciatur: per internam ergo, & externam pleuram, tam intimam, quàm extimam illius membranæ

C ſuperficiem intelligit.

Ad experimentum verò ſic reſponde: Primò, multoties accidere, vt decubitus ſit facilis in pleuritide tam in latus ſanum, quàm in ægrum, ſed hoc percipies in exiguis inflammationibus, minimum ponderis habentibus; Galeni autem ſententia, intelligenda eſt de magnis & effatu dignis inflammationibus, in quibus eiuſmodi ſymptoma vnum ſolet eſſe ex neceſſariis. Solue ſecundò, ſi dicas hoc ſignum in primis debius vtilitei obſeruari; cum verò inflammatio accreſcit, & vtraque pleuræ tunica, vehementi inflammatione obſidetur, tunc decubitus in latus ægrum, perinde atque in ſanum, moleſtiſſimus eſſe ſolet, præſertim vbi inflammationis moles ita modum excedit, vt opprimatur hoc accubitu, à pulmonis ſubſtantia cadente ſuper ipſam: quod

D præſertim obſcuratur in pleuritide interna, quia interna pleuræ pars frequentiùs, quàm externa phlegmone corripitur.

Signa diſtinguentia.

PLurima ſunt ſigna in pleuritide, quæ ægros diuerſimodè opprimere ſolent, & præter illa celebratiſſima, quæ inſeparabiliter illam comitantur, adſunt & alia, ex humore contento in venis ſuborta, quæ peculiarem Medici opem efflagitant. Cuius occaſione quæritendum: *Vtrùm rectè diſtinguatur febris in pleuritide eueniens, in febrem morbum, & ſymptoma?* Scitum enim eſt in doctrina Galeni, febrem diuidi in febrem morbum, & febrem ſymptomaticam firmat 4. *Aph.* 37. & 7. *Aph.* 42. &

E 1. *epid. ſect.* 3. *com.* 3. Licèt enim quælibet febris ſit morbus, ad curationē hæc diuiſio eſt neceſſaria; quádo enim ex humorum putredine, & vitio ſcaturit, qui in genere venoſo abundant, & inſoleſcunt, tunc adeſt totius corporis laſſitudo, premit cephalalgia, conſpicitur in toto corpore grauamen, ſitis torquet, vrina eſt rubra. Ob hanc cauſam Hippocrates *in hiſtoria Anaxionis* præcepit inſpicere vrinam; ſi enim ſe habet ſecundùm naturam, febris non morbus, ſed ſymptoma exiſtit, & ſimul cum inflammatione ceſſat: quando autem vrina ſe habet præter naturam, febris, & morbus eſt, & ſymptoma, ſedata inflammatione, propter humoris vitium adhuc perſiſtit, vt 4. *tract.* 4. *cap.* 13. *in fine* docuit Auicenna.

Quare

Quare febris morbus in pleuritide, ex aliis ſignis præter pathognomonica venanda eſt.

Agendum deinde de ſputo, ex cuius colore humorem pleuritidem facientem inueſtigandum eſſe docuit Galenus; & licèt de ſputo in pleuritide, plura ex Galeni mente prælibauerimus, *lib. 2. Hiſt. Princip. Medic. incom. Hiſtor.* 19. ex cuius coctione, aut cruditate, periculum, aut ſalutem arguit Galenus, tamen plura ſuperſunt enucleanda, quæ exactiorem limam prærequirunt: & primò: *Vtrum ſecundùm Galeni doctrinam, ſputum ab expuitione diſtinguatur?* lib. enim 1. *de criſib. cap.* 5. diſtinguit euidenter, dum ſic ait: *Eſt autem ſputum duplex, vnum quidem quod ſolùm caret coctione; alterum verò quod etiam prauum exiſtit: ab his verò omnibus, id quod coctum eſt, ſeparatur, quod etiam propriè ſputum appellant; neque enim quod ſanguineum eſt, ac bilioſum, atque ſpumoſum ita nominamus, ſed potiùs expuitiones vocamus. Cùm verò neque ſanguini, neque bili pallidæ, vel nigræ commixtum fuerit, id quod tale fuerit, iam ſputum vocamus, &c.*

Sputum in ægris nihil aliud eſt, vt inquit Galenus *lib. 2. de diff. feb. c.* 9. quàm ea humoris pars in inflammatione exuperâtis, quæ retineri non poteſt, ſed præ tenuitate exteriùs reſudat. Dicitur verò ſputum latiùs, quidquid tuſſi è pectore vel pulmonibus reiicitur. Modus autem quo contenta in thorace expurgantur per ſputum. 5 *de loc.* 7. explicat Galenus. *Lib.* tamen 1. *criſ. c. cit.* ſeparat ſputum ab expuitione, ſputamine, vel ſcreatione, quia ſputum propriè appellat, id quod coctum per tuſſim eiicitur; ſputamen verò, ſeu ſcreationem, quod infectum eſt & crudum, v l prauum & malignum exiſtit. Qui verò id quod per tuſſim expuitur, in pleuritide v. g. vel pulmonia, eſt pars humoris in inflammatione contenti, variè infectum apparet, pro varietate humoris inflammationem committentis. Quare ſi bilioſus fuerit humor, flauum, aut pallidum ſputum apparebit, ex Gal. 5 *de loc* 3. ſi pituitoſus, erit ſpumans & candidum; ſi melancholicus, aut nigrum erit, aut liuidum; ſi nihil horum ſanguinem infecerit, rubrum. Similem doctrinam ſcripſit 2. *de loc. c. 9. ad princip.* & *lib. de conſt. art. medic. cap. 15. ad fin.*

Sed rogabis: *Vtrum ex ſputi colore non ſolùm affectus ipſe, ſed etiam affecta pars indicetur?* Neque enim videtur infectum ſputum ſolius affectus peculiare indicium, ſed patienti loco etiam commune: Nam licèt portio illa coloratæ materiæ quæ excernitur, ab ipſa inflammatione reſudet, ſitque pars humoris in ea contẽti, atque ideò inflammationis differentiam atteſtetur, num ſcilicet ex ſolo ſanguine, vel bile, pituita, aut melancholia permixta. ex eo tamen quòd per ſputum tuſſiendo emittitur, ſignificat membrum aliquod ſpirituale eſſe affectum: nempè quoniam ſicut ea quæ in ventriculo continentur, deorſum potiſſimùm purgantur, & nonnulla ſupernatantia etiam ſurſum, hoc tamen vomendo fit, ſic quæ in thorace, tuſſiendo; ſolæ ſiquidem materiæ in thoracis regione contentæ expurgantur tantùm, vel maximè per tuſſim, quippe quòd nihil aliud eſt, quàm vehementiſſima quædam efflatio, qua plurimus ſpiritus ſimul, celerriméque foràs erumpens, ſecum attrahit, propellitque ſuo impetu, quæ obſtruunt vias ſuas, ita aſſerente Galeno 1. *de cauſ. ſympt. cap.* 4. Atque ideò, &c.

Inſuper etiam ex ſputi colore non ſolùm affectus ipſe, ſed affecta pars indicatur: Nam ſi ſpumoſum & albicans ſit, pulmonem laborare ſignificat: magis autem pleuram, ſi flauum aut bilioſum fuerit, cuius ea eſt ratio ex Galeno deſumpta, 6. *Aph* 33. quia cùm pulmonis caro, mollis cuiuſdam, laxæque ſubſtantiæ ſit, bilioſum humorem in ſe coaceruare non poteſt, vt ex illo generetur inflammatio, facilè ſiquidem defluit bilis tenuiſſima cedente pulmonis laxitate: contrà verò accidit in pleura, cuius durities, & ſpiſſitudo prohibet intra ſe recipi craſſam lentámque materiam, qualis eſt pituitoſa; ac proinde pituitoſis tumoribus vel nunquam, vel rariſſimè infeſtatur: hinc fit vt pleuriticorum ſputum, candidum ac ſpumans non excernatur.

Deinde negare haud poſſumus, ex colore & affectũ, & affectam partem indicari, cùm id *lib. 2. de loc. cap. cit.* manifeſtiſſimè Galenus ob oculos proponat, appoſito exemplo in oculi, & linguæ vitiato colore: nam ſi humores in corpore redundantes ex cutis colore dignoſcuntur, eò quòd vt ex Hip. colligitur 6. *epid. ſect. 4. text.* 29. & docet Galenus 1. *Aph.* 2. & 4. *de loc. cap.* 7. in cute color humoribus ſimilis efflorеſcit, niſi ipſi regurgitauerint, ac in profundum receſſerint: & in parte cutis experte, quales ſunt oculi, vel in ea quæ cute tegitur rara, & tenuiſſima, vt lingua, magis ad viuum ſe exprimunt colores, planè qualeſcunque illi fuerint, ſimul & ſucci in vaſis abundantes, in oculis, & lingua potiſſimùm manifeſtabitur: oculi enim mundiſſimi ſunt, & exquiſitiſſima quadam puritate, perluciditatéque perſpicui inſtar clariſſimi vitri, 7. *de placit.* Hip. & Platon. *cap. 5 & 6 epid. ſect. 4. com.* 28: Ergo latere in illis non poteſt color cuiuſcunque ſucci redundantis. Iam verò colorem linguæ, ſuccorum affectiones detegere, docet idem Hip. dicto *epid. lib ſect. 5. text.* 14. & 16. vbi eleganter Galenus, cùm enim flaccidæ cuiuſdam, raræ, & inanis ſubſtantiæ, ſit ſpongiam referentis, ſuſcipit, & ſuſceptos manifeſtat, & idcircò Medici frequentiſſimè ſolent linguam ſpectare, quia eam eſſe viſcerum ſpeculum arbitrantur.

At hoc difficultatem inuoluit maximam: Quî enim fieri poteſt, vt ſanguis è venis in pleuræ ſubſtantiam effuſus, indéque reſudans, ac pulmonis ſubſtantiam penetrans, ad aſperáque ipſius arterias detruſus tuſſi adeò ruber, & integer excernatur? Dic. In thoracis regione, ob magnum calorem ſanguis affluens ſtatim calefit, attenuatur, & ad pectoris cauitatem reſudatione transfunditur, indéque breuiſſimo tempore ob thoracis, & pulmonis motum continuum, per ipſius viſceris ſubſtantiam, & bronchia, ad aſperam vſque arteriam citiſſimè penetrat; non tamen omninò purus, ſed quaſi integer & inalteratus, natiuum adhuc ita retinet ruborem, vt à puro in venis contento illum diſtinguere ſit difficile. Neque dicas, quòd à venis excluſus ampliùs ſanguis non eſt, cùm ſolùm intra venas ſuam ſeruet formam, ex Ariſt 3. *de animal.* 2. & 9. Nam illicò putreſit ex Hip. 6. *Aph.* 20. quia Ariſt. dictum intelligendum eſt, ac ſi ſanguis omni nutriendi facultate priuetur: nec enim nutrire poteſt, niſi ad oſcula venarum paulatim alteratus accedat, & in totis ſpeciem conuerſus apponatur, & aſſimiletur. Hippocraticum verò oraculum eſt veriſſimum, dummodò ſanguis per moram retentus intra partem affectam putreſiat, quod in pleuritide, aut pulmonia non accidit, quia breuiſſimo tempore reſudat, , tranſmittitur, & expuitur.

Vtrùm ſputum nigrum melancholicam pleuritidem ſignificet. Humor enim craſſus, terreſtris, & ſiccus, duram, denſámque pleuræ ſubſtantiam penetrare nequit. Dic. Pleuritidem, cùm ſit inflammatio, à melancholia non oriri, ſed à ſanguine melancholico, qui ob adiunctam aliqualem tenuitatem & calorem, membranam etſi denſam peruadere poteſt: licèt non ſit negandum, à melancholico ſanguine, vtpotè craſsiore rariſsimè pleuritidem originem ducere, cùm frequentiſsima cauſa ſit bilioſus ſanguis.

Vtrùm ſputum album & ſpumoſum, pleuritidis pituitoſæ ſit indicium. Nam pituita, humor lentus eſt, lentore adhæret, & ſic duram pleuræ ſubſtantiam penetrare nequit Si verò ſanguis pituitoſus eſt, miror quomodo à rubedine ita poſsit exui, quin in pleuram reſudans, & excretus per tuſsim, aliquo modo non rubeſcat, & ita ſputum non erit album, neque ſpumæ colorem referet. Dic. Quòd pituita non confluit in

pleuram, ſed pituitoſus ſanguis, qui cùm minorem lentorem participet, penetrare poteſt. Exit autem ſputum album, & rubore, quem antea in corpore retinebat, orbatum, quia ſanguinem natura ad ſui alitionem ſummoperè retinet: ita in ſuperpurgationibus, poſtquàm alij humores violenter educuntur à medicamento purgante, ſolus ſanguis ad extremum vſque retinetur, quem non niſi coacta, & laceſſita exire permittit, ex Gal. 3. *ſimpl. cap.* 27. Hoc modo Vrina, licèt ſit ſerum ſanguinis, & aliorum humorum, quotidie excernitur flaua, & nulla rubedine infecta. Eadem ratione de bilioſa pleuritide, in qua flauum excernitur ſputum, eſt dicendum.

Vtrùm exquiſita pleuritis à flatu generari poſſit, & à falſa, ſpuriáque diſtinguatur? Inter cauſas pleuritidis veræ non comprehendi flatulentam materiam, ea eſt ratio, quia flatus non detinetur, ſed facilè ſecedit ad inane pectoris, & licèt ibi aliquantiſper immoretur, præ motu, & calore citò abſumitur; in partibus autem externis ferè colligitur, & ob minorem calorem loci, non reſolutus, diuturnos concitat dolores. Hoc modo in ventre medio magis infeſtat flatulentus dolor, quia ačie multo intrò, & extra inficitur, & craſſioris eſt carnis reliquis, & à defluxione à capite rheumatica opprimitur ſæpè.

Ex cruditatibus plurimis, inquit Aëtius *tetrab. 2. ſerm 4. cap. 68. & cibis humoris craſſi, ac pituitoſi, cuiuſmodi ſunt bulbi, ac fungi & conſimiles, crudi, viſcoſique, & tenaces humores in corpore generantur, qui aliquando repentè ſe in vacuum thoracis locum ingerunt, aut in ipſum etiam pulmonem. Multitudine itaque ſua ſuccingentem latera intrinſecùs membranam diſtendentes, inferunt dolores, vt imaginatio facta inflammationis inexpertis exhibeatur: quinetiam vias ſpiritus intercipientes vehementem ſpirandi difficultatem inducunt, &c.* Poſſibile enim eſt, vt vitioſus, tenáxque humor, frigidus, ſincerus, & impermixtus, in pleuram decumbat, & imputridus ibi adhæreſcat, diſtendénſque flatu ſuo, dolorem, difficultatémque pariat ingentem: at partis raritate, tenuitate, ac calore illicò diſcutitur. Vtramque facilè diſtingues: Nam in exquiſita & vera pleuritide, illa ſeſe oſtentant ſigna inſeparabilia; in falſa, neque adeſt tuſſis, febris, pulſus durities, neque ſitis, aut caloris acrimonia opprimunt ægrotantem.

Vtrùm ab hepatis inflammatione pleuritis diſtinguatur? celebri quadam Hiſtoria explicuit Galenus, 5. *de loc. cap.* 7. quam nos *lib. 2. Hiſt. Princip. Medic. Hiſtor.* 101. ſumus interpretati. Ille enim *lib. 2. de loc. affect. cap.* 9. exactè ſpeculans, quo pacto indaganda ſit affectio, & affectus locus, conſiderandúmque docet, num aliqua actio in corpore læſa appareat: Nam cùm certum ſit, pati membrum omne cuius læditur actio, planè ex læſa actione pars affecta deprehendetur. Quoniam verò per conſenſum, aut proprietatem affici poteſt, ad læſionis modum iubet inſpicere. Quemadmodum enim actio læſa in genere indicat affectum locum; ita ſpecies læſæ actionis, qualitatem affectionis: atque ideò per ſigna inquirendum eſt, num propria ſit, an per conſenſum affectio; & ſi per conſenſum, cuiuſnam partis: ruſſus num ſimilaris ſit, an inſtrumentalis; ſiens adhuc, an fixa & ſtabilis, & ſic de reliquis, per omnes affectionum ſpecies diſcurrendo.

Vt autem morbi ſpeciem, à qua vitiatur actio, venemur, affectam particulam oportet intueri, diligentérque notare, num tumore aliquo, aut dolore infeſtetur, & cuius generis vnumquodque illorum ſit: conſtat ſiquidem varias eſſe dolorum, ac tumorum differentias: Deinde ad aliud ſignum ab excretis deſumptum progrediendum; contemplari enim oportet partis laborantis excrementa, qualia nempè ſint, & quo colore infecta, crudáne, an mediocriter cocta. Vltra per quam expurgentur viam, (quo ipſo indicium

A à ſitu ſignificatur,) & num portio aliqua eſſentiæ ipſius affectæ excernatur: ab his ſiquidem omnibus accuratè conſideratis, & affectio, & locus dignoſcuntur.

Inſuper attendendum, quænam corpori vniuerſo, quæve ſingulis ſpecialiter partibus in affecto loco incommoda, & detrimenta aduenerint, quæ vel ex actione læſa, vel colore vitiato, vel deprauata figura deprehendentur. Per huiuſmodi verò nocumenta aliunde communicata, ſignificatur ſignum illud poſtremum, quòd è partibus conſentientibus deſumitur. Eſſe verò per ſigna illa diſcurrendum in affecti loci, & affectus inquiſitione, nec ſufficere aliquando vnum, vel alterum indicium, ad certam illorum cognitionem comparandam,

B *loca cit. de locis affectis* eleganter oſtendit Galenus.

Et vt maiorem huius rei notitiam planam faciat, adducit in medium exemplum de lateris dolore circa nothas, ſpuriáſve coſtas, ex quo ſanè quamuis doloris modus, & ſitus, ſeu locus conſentire videantur, non illicò tamen ſuſpicandum eſt hominem pleuritide vexari, fieri ſiquidem poteſt vt ob iecoris phlegmonen dolor ille excitetur iuxta ipſas coſtas ſpurias, ſub illis enim ex vtroque latere iecur latitat: nam quamuis in dextra potiſſimùm parte contineatur, *lib. 4. de vſu part. cap.* 7. maximam tamen inferioris ſepti ſedis regionem occupat; totam ſiquidem illius dextram partem contingit, mediæ vniuerſæ ſubtenditur, ſiniſtræ verò licèt non tantùm, ei tamen incumbit vſque ad medium

C coſtarum ſpatium: ac proinde in ſiniſtrum etiam latus pertingit, & ex vtroque latere ſub nothis continetur coſtis, ac proinde ex iecoris inflammatione poterit in illis dolor vtrinque oriri. Quare non ſufficit dolere latus iuxta ſpurias coſtas, ad hoc vt coniiciamus pleuritidem adeſſe.

Confugiendum ergo docet, ad indicium ab excreto deſumptum, conſiderandúmque num tuſſiendo aliquid excernatur: ſi enim emittatur ſputum coloratum, flauum nempè, aut ruſum, pleuritidis certitudinem habebimus: materia enim in iecore contenta per medium ſeptum reſudare non poteſt, ad hoc vt per ſputum educatur: nam etiamſi aliquando portio aliqua humoris ex iecore inflammato ad pulmonem, & thoracem tranſmittatur, perexigua tamen eſt,

D & quæ tuſſiendo pelli non poteſt, atque ideò ſicca eſt tuſſis, 2. *progn.* 3.

Verùm quia fieri etiam poteſt, vt in pleuritide nihil expuatur, vel quia materia nimis cruda eſt, nimíſque impacta, adeò vt nihil quod eiici poſſit, reſudet, 2. *criſ.* 10. vel quia notha eſt pleuritis, in illa enim cùm inflammatio thoracis muſculos potiſſimùm occupet, nihil contenti humoris per aſperam arteriam expuendo remittitur: Si enim coſtarum ſpuriarum dolore, tuſſis inuadat ſicca, nondum diſcernere licebit, iecoríſne, an pleuræ ſit ipſa inflammatio, ac propterea ad alia ſigna recurrendum, quibus illarum partium phlegmonæ diſcernuntur, quorum Galenus citatis locis nonnulla recenſet, pulſum nimirum, qui in pleuritide durior eſt & minor, quàm in iecoris inflammatione, 4.

E *de cauſ. pulſ. cap.* 7. & 8.

Alterum ſignum, quo hi affectus inter ſe diſtinguuntur, eſt alui deiectio, quæ iecore inflammato ſubcruenta eſt, & loturæ carnis nonnunquam ſimilis videlicet quando inflammationi, virtutis ſanguificæ debilitas coniungitur, 3. *de cauſ ſympt.* 2. & *lib. 5. de loc. cap.* 7. Vbi enim vis illa hepatis debilis & infirma exiſtit, ſanguinem exactum efficere non poteſt, ſed incoctum, & imperfectum; vnde cogitur natura illum ad inteſtina remittere, tanquam ſeroſum, & inelaboratum, parúmque vtilem ad membrorum nutritionem, atque ideò efficaciſſimum laborantis hepatis indicium. Quoniam tamen ſubcruenta hæc excrementa, non

ſemper

ſemper iecore inſlammato excernuntur, niſi detur affectus ille qui propriè iecotarius appellatur, in quo labaſcit vis illa quæ ſanguinem gignit; vbi nihil tale excernitur, ad exactam dignotionem vtile quidem erit dextrum hypochondrium tangere, & intueri; & ſi in illo tumor deprebendatur, dubium nullum relinquitur, phlegmonen occupare iecur: quòd ſi non inueniatur tumor, non ideò tamen iudicandum, à phlegmone immune eſſe, poſſibile ſiquidem eſt, vt vel iecoris cauo contineatur, vel in ea gibboſa parte, quæ ab ſpuriis contegitur coſtis; quare nullum tactui, vel aſpectui apparentem exhibet tumorem.

Adde quòd in hepatis inflammatione dolor non adeſt punctorius: tunc enim pleura primario affectu non laborat, ſed quandam potiùs experitur tenſionem, à grauitate, & contractione deorſum ab inflammato iecore ſuborta; qua detracta pungens non ſentitur dolor, ſed tenſiuus: Quare hac doloris differentia huiuſmodi affectiones facilè diſtinguuntur.

Vtrùm autem facilis ſit diſtinctio pleuritidis à peripneumonia? citato 2. de loc. explicat Galenus, dicens inflammati pulmonis indicia eſſe, ſpirandi difficultatem, cum tanta anguſtia, vt ſuffocari æger videatur, & nonniſi recta ceruice ſpirare poſſit, quod malum Orthopnœa ſolet appellari: Accidit autem in peripneumonia ingens hæc thoracis anguſtia, & multò maior quàm in pleuritide, propterea quòd pulmone inflammato bronchia anguſtantur nimis, quæ aëris ſunt receptacula. Inſuper peripneumonici calidiſſimum exhalant ſpiritum, ob nimium ſcilicet æſtum, quo pulmo ipſe affligitur; quare ad illum extinguendum, vehementer, crebróque expirare cupiunt, & multum, frigidúmque aërem attrahere, cuius tractione immenſus ille feruor quo æſtuant, miteſcit, ac ipſi meliùs habere videntur.

Præterea cùm tuſſiunt, ſputum modò hoc, modò illo colore infectum emittunt, & ſpuunt ſemper, quia cùm locus patens, laxúſque ſit, poteſt facilè contenta emittere; non ſic tamen ſemper pleuritici, in quibus ſæpe nihil expuitur, & quia crudus, nimiſque impactus humor expulſioni aliquando non paret, & quia nonnunquam, eo quòd in externis muſculis continetur, non permeat, vt per ſputum expellatur.

Denique febrem habent acutam pulmonia laborantes, ob cordis vicinitatem, cui inflammati pulmonis calor communicatur: deinde grauitatem quandam thoraci incumbentem perſentiunt; ſimul & dolorem in pectore, & ſpina, quaſi ex profundo venientem: nimirum quia cùm ſeptum tranſuerſum valde ſenſibile ſit, & à diſtento, tumentique pulmone grauetur, ſentitur dolor veluti ab imo, in quo inſenſilis pulmo continetur, adueniens, & potiſſimùm quidem ad pectus, hoc eſt, anteriora thoracis, & ad ſpinam, id eſt poſteriora, quoniam hæc ſunt thoracis extrema, quibus ſeptum alligatur, atque ideò in illis magis percipitur dolor à pondere, & grauitate polmonia, in medio thoracis loca ti, inductus. Vltimò vtriuſque affectus magna eſt differentia in pulſu: in pulmonia enim adeſt pulſus magnus, languidus, & inæqualis, *4. de cauſ. pulſ. 12. & alibi:* in pleuritide verò manifeſta durities percipitur.

Maior tamen eſt difficultas, enucleate *Vtrùm pleuritici acceſſiones tertianarias patiantur?* id enim ſignificauit Galenus 1. *Aph.* 12. §. *Ac morbo quidem laterali, & phrenitidi magna ex parte per tertium diem acceſſiones fiunt:* quod etiam ſcribit, 2. *de diff feb. cap.* 9. §. *Quare non prorſus à vero eſt exiſtimandum, ſanguinem ipſum nonnunquam in iis qua inflammationem patiuntur particulis ſubire putredinem, ex quo quidem ſimpliciores, quàm ex aliis humoribus febres fieri; acceſſionum verò proportionem in tertiano præcipuè circuitu aſſumere: Nam ita in iis qui* A *laterum inflammationes patiuntur, eſt obſeruatum, quo tempore maximè rubrum expuunt, &c.* idem aſſerit, 1. *criſ. cap.* 7.

At hæc doctrina videtur dubia, & obſcura: quia febris quæ pleuriticos comitatur, maximè quando rubidum expuunt, eſt ſanguinea, ex Gal. *loc. cit.* cùm ſequatur ideam humoris inflammationem committentis; febris autem ſanguinea, eſt continens, nullum circuitum ſeruans, cuius vniuerſum tempus, vnica acceſſio eſt, quæ vel ſemper in eodem tenore perſiſtit, vel minuitur, vel augetur, donec iudicetur, ex Gal. 2. *feb. vlt. ad fin.* & 9. *meth.* 3. *&* 4. & hoc ſignificauit Auicenna 1. 4 *tract.* 2. *cap.* 43 *ad fin.* dicens: *Et hæc quidem febris eſt* B *continua, qua non tepeſcit propter continuitatem materiei, & eius adhærentiam vſque ad criſim, & mortem.*

Dic febrem ſanguineam putridam, eſſe quodammodo bilioſam, quia, vt inquit Galenus 2. *criſ.* 12. *Sanguis cùm putreſcere cœpit, non ampliùs bonus remanet, ſed iam ad amara bilis naturam tranſit; Nam cùm putreſcit, illius pars tenuior, & pinguior, leui alteratione vertitur in bilem, & cùm vlteriùs aduritur, vertitur pars craſſior in melancholiam*, ex Gal. 2. *feb.* 9. Quod tamen breuiore tempore fit, quando ſanguis putreſcit extra vaſa, tunc enim promptè in flauam bilem degenerat, qu a cùm duplex putrefactionis cauſa ibi detur, nempe prohibita diſflatio, & quia non gubernatur à natura, maximè, & celeriter putreſcit: in venis verò etiam quando putreſcit, propriam formam longiore tempore ſeruat, C quia tunc vnica ſolùm adeſt putrefactionis cauſa, impedita ſcilicet tranſpiratio.

Ob hanc cauſam febris ſanguinea, ex ſanguine ſolùm circa vaſa putreſcente, non aſſumit circuitus tertianarios, niſi poſt quartum, & aliquando nonniſi poſt ſeptimum; quod facilè probari poteſt ex hiſtoria iuuenis ſerui propoſita à Gal. 9. *meth.* 4. cui febris ex ſanguine putrido, vſque ad ſeptimum, ſine aliquo circuitu, perſeuerauit. At verò quando febris ſanguis putreſcit extra vaſa, nimirùm quando febris ſanguinea habet ortum ex inflammatione, tunc ſtatim aſſumit circuitus tertianos: quare in pleuritide ſecunda acceſſio tertio die fit, vt *cap.* 7. *lib.* 1. *criſ.* dictauit Galenus.

Hoc modo eſt explicanda doctrina Auerrhoïs, *lib.* 1. *collig. cap.* 31. aſſerentis, *ex ſanguine putreſcente in venis, febrem generari, qua nullum typum obſeruat, niſi* D *quando fuerit propter apoſtema nominatum phlegmon, quod in aliquo membrorum principalium eſt exortum, ſicut in hepate, & in diaphragmate; quia tunc in hac febre apparent circuitus tertianarij, cholera paroxyſmis perſimiles.*

Hanc fuiſſe Galeni mentem iudicabis, ſi illius verba exactè perpendas, *lib.* 9. *meth. cap.* 5. *ad princip.* dum ſic ait: *Quas ſi ſine putredine conſiſtant, ex diariarum eſſe genero dixi: ſin iis putredo aliqua vel ab initio ſtatim, vel poſtmodum ſuperueniat, vbi in omnibus venis, ac præcipuè magnis ea conſiſtit, continentes excitari febres, vbi in vnica animalis parte, febres qua tertio ambitu accedunt, &c.* Quo loco per febres, quæ ex putredine ortum habent, quæque in vnica animalis parte conſiſtunt, E non alias videtur intelligere, quàm illas quæ ex inflammatione alicuius partis internæ generantur, & ſunt febres ſanguineæ, quæ ſtatim circuitus habent: quæ ſolutio eſt valdè conſona menti Galeni.

Vtrùm inflammatis internis muſculis intercoſtalibus maior dolor adſit, quàm inflammata pleura? diffidium eſt. Dic, quod ex mente Rhaſij *de pleuritide*, maior, & vehementior eſt, quàm in exquiſita, in qua pleura primariò inflammatur. Nec immeritò: tum quia muſculi illi vtrinque à coſtis premuntur, & craſſiores cùm ſint, magis tument per morbum; tum quia pulſantem etiam dolorem patiuntur, qui in pleura non datur, quoniam arteriis vacat, vt *ſupra* prædiximus.

Pleuritis

Pleuritis etiam ſanguinea à bilioſa diſtinguitur ex ſputi colore: Nam in illa ſputum rubeſcit, in hac flaueſcit. In illa minor adeſt durities in pulſu, quia bilis calidior & ſiccior ſanguine cùm ſit, arteriam magis tendit, & indurat. Ex dolore quoque diſtinctio fit manifeſta, nam ex bile vehementior concitatur, quàm ex ſanguine. *Vtrùm autem hoc ſit verum?* expendendum eſt: Vbi enim fuerit maior continui ſolutio, maior dolor aderit, quia hæc doloris cauſa maxima cenſetur, 3. *ſimpl. cap.* 3. & 3. *de fract. com.* 34. At ſanguis confluens in partem, copia, & craſſitie ſua magis grauat, diſtendit, & maiorem tumorem concitat. Ergo, &c.

Attamen à bilioſo humore mordente, pungente, & irritante, vehementiorem dolorem concitari, quàm à ſanguineo replente, Galenus 12. *meth. cap.* 8. poſito exemplo in colico dolore à bile concitato, manifeſtè confirmat: humor enim bilioſus, tenuiſſimus cùm ſit, calidiſſimus acerrimus dolores ingentiſſimos parit: ſanguis enim, aut pituita, mitiores ſunt humores, & magis benigni, & licèt grauent, non mordent; bilis verò intemperie ſua vellicat, & ferit.

Præſagium.

AB Arabibus quæſtio ſolet excitari: *Vtrùm ſiniſtra pleuritis ſit frequentior dextra?* Rhaſis 4 *continent.* 3. frequentiam tribuit læuæ, ob eam cauſam, quia dextra pars multò robuſtior eſt, calidior, atque adeò magis reſiſtit, & materias ad ipſam fluentes diſcutit, nec ita facilè patitur aceruari, vt inflamment. Sed obſicies, ſi eſt calidior pars dextra videtur ob proportionalitatem debere frequentiùs inflammari. Dic, quòd in ſiniſtra ob arteriæ aortæ calorem magis infeſtant fluxiones: calidior enim, & vberior ſanguis ſuaptè natura excandeſcens, & ad hanc partem hac de cauſa confluens, inflammationes ſæpiculè parit.

Rogabis: *Vtrùm pleuritis dextra ſit periculoſior ſiniſtra?* Nos propoſitis pro vtraque parte validis argumentis *lib.* 2. *Hiſt. PP. Medic. in com. Hiſtor.* 20. ſiniſtram eſſe acutiorem, & periculoſiorem determinauimus: Nam licèt in reliquo corpore ſiniſtra ferè omnia dicantur ignobiliora, ac infirmiora, prout docet Galenus in locis multis, & firmat Ariſtoteles 1. *de hiſt. animal. cap* 15. atque etiam ſiniſtrum latus abſolutè frigidius ſit, & debilius, non tollit hoc, quominùs aliqua eius pars, nempè quæ prope nobiliſſimum cordis ſinum exiſtit, calidior, fortior, & nobilior habeatur, ſicut & venter ipſe ſiniſter, idque non modò ob qualitatiuum, ſed ob quantitatiuum, innatúmque calorem, ſpiritum copioſum, & plurimum arterialem ſanguinem aortæ, ac ſiniſtri ventriculi.

Licèt enim admittamus, maiorem ſanguinis copiam in dextra parte thoracis aceruari, quia tamen ille minùs calidus eſt, minúſque nobilis pars ipſa, minùs etiam periculosè inflammabit, nec fiet difficilior huius lateris curatio, ob magis aſſiduum huius lateris motum: tum quia laborantes, interim dum curantur, quieſcunt; tum quia ſuo faciliori motu, magíſque expedita contractione faciliùs materiam expellet.

Inquires deinde: *Vtrùm pleuritis ſicca aliquando periculum non inducat?* Dic, quòd licèt pleuritis ſicca, quam vocant incoctam, ferè vel celeriter hominem rapiat, vel longo tempore finiatur, ex Galeno 5. *de loc.* 3. quia humoris contumaciam, malignitatem, & virtutis debilitatem arguit, humorem noxium non potentis nec coquere, nec expellere, tamen aliquando, raò tamen, ſi leuia ſymptomata infeſtent, & humor ſit paucus, & benignus, non eſt periculoſa, ex Rhaſio 4. *contin.* 4. nam humor à virtute forti attenuatur, vel inſenſibiliter exhalat.

Vtrùm pleuritis hyeme frequentiùs infeſtet? Si enim ſit

A à bilioſo humore, & hic æſtate generatur, & inſoleſcit, 1. *de natur. human.* 36. cur hyeme frequentiùs aduenier? Dic, pleuritides pituitoſas frequenter hyeme contingere, & hoc modo Hippocrat. 3. *Aphor.* 23. pleuritidem hyemi addixit, præſertim quæ à catarrhoſa defluxione originem ducit. Neque tam rarò bilioſa hyeme generantur, præſertim quibus ab autumno, & æſtate in corpore bilis retinetur, quæ deinde denſato corporis habitu, præ frigore ad internas ſedes repulſa, ad pleurámque corriuans, inflammationem huius partis inducit. Accedit, quòd thoracis membraneæ & ſenſiles partes, ab hyemali frigore læduntur valdè; quare ob dolorem ex toto attractis humoribus, ſæpiſſimè inflammatione corripiuntur.

Eſt etiam dubium: *Vtrùm pituitoſi rarò pleuritide corripiantur?*
B Annuit Hipp. 6. *Aphor.* 33. *Qui acidum eructant, non valdè morbo laterali corripiuntur.* Nam pleuritis frequenter fit à bile: *Ob hanc igitur cauſam, quibus pituita natura ſuperabundat, rarò à morbo laterali corripiuntur.* Quod ſi accidit pituitoſis, non eſt magna. Videtur tamen, quòd ex improportionalitate ſit maior. Dic, maior eſt ſi fuerit bilioſa, ſed quia in pituitoſo creditur pituitoſa, ideò parua eſt.

Dubitabis: *Vtrùm iuuenes, inclinantes, vel ſenes frequenti pleuritidi magis ſint obnoxij?* Dic, verè ſenes minimè pleuritide corripiuntur, quia pituitoſi & frigidi; virides, frequentiùs, & ſunt illi qui iuuentutem iam tranſgreſſi, ætatem agunt conſiſtentiæ, ac declinare iam incipiunt. Hoc itaeſſe profert Hippoc. 3. *Aph.* 10. *Vltra hanc ætatem* (hoc eſt, conſiſtentiæ) *progreſſis, aſthma,* (id
C eſt creber anhelitus) *morbi laterales, &c.* Obiicies. Si iuuentus eſt ſanguinea, bilioſa, & in conſiſtentiæ ætate, calore iam mitiori facto, bilis acredo mitigatur, ac tenuitas deponitur, cur iuuentus pleuritidi non erit magis obnoxia? Dic dupliciter, primò: Bilis progenita in iuuentute, & relicta in corpore, nec diſcuſſa, acrior redditur, feruet, & ad pleuram confluens, pleuritidem committit: Contra accidit in iuuentute, qua ætate bilis accreſcens à forti calore reſoluitur. Solue ſecundò: Morbi bilioſi frequentiùs accidunt in iuuentute, & æſtate, quàm in inclinante, & autumno, quia magis minuit bilem refrigeratio eius aliqua, & diminutio ex tempore, quàm augeat malignitatem receſſus eius in profundum. Verùm quia morbi thoracis frequenter oriuntur ex immoderantia victus, cui æquè ſe expo-
D nunt inclinantes, ſed minùs tolerant, ideò frequentiùs inclinantes, ſed pleuritide premuntur.

Vtrùm fœminæ viris frequentiùs pleuritide capiantur? Dic, minùs accidit fœminis, quia frigidiores, & crudo, ſeroſóque ſanguine magis abundant. Deinde ſunt humidiores, & in natura humidis non accreſcit bilis. Inſuper fœminis ſuperiora, minora ſunt, & minùs ſanguine turgent, 4. *de placit. cap.* 9. Denique patiuntur ſtatis circuitibus menſtruas purgationes, quarum ope inutilem ſanguinis copiam deponunt. Hinc fit, vt eæ minùs ægrotent maribus, ſicut & ſenes iuuenibus, licèt imbecilliores.

Vtrùm alui fluxus in pleuritide poſſit eſſe vtilis; Auicenna 2. 1. *doct.* 1. *cap.* 8. probat, dicens: *lienteria ſanat apoſtema lateris.* Nam ſi Hippoc 6. *Aphor.* 17. in morbis
E oculorum alui profluuium commendat, quia reuellit, & euacuat; pari ratione proderit in pleuritide, maximè cùm alui fluxus præſeruet à pleuritide, 6. *Aph.* 33. & eadem ſit ratio præſeruationis, & curationis, 4. *de ſanit. tuend.* 5. hæc enim vacuatio, quia fit per loca conſueta, 7. *meth vlt.* ſummè à Galeno æſtimatur. Contrà docet Hippocr. 6. *Aph.* 16. *Pleuritide, & peripneumonia correpto, alui profluuium adueniens, malum.*

Plures reſoluunt hoc modo: Alui fluxus in fine, vel ſtatu adueniens, eſt prauus; hepar enim debilitari ſignificat: In principio, eſt vtilis, & eſt ſignum bonum. Quæ doctrina admitti non poteſt; Nam vacuatio

cuatio in initio facta, reproba ferè eſt, ob cauſas multas præſcriptas à Galeno, 4. *Aph* 22. quia facultas expultrix non ſolet expellere id quod moleſtat, niſi in fine perfectæ coctionis, humoris innoxij à noxio iam ſeparatione facta, vt docet Galenus 4. *praſag. ex pulſib. vlt.* & 3. *de dieb. decret.* 2. *in med.* & euacuatio quæ accidit in ſtatu, præcedentibus ſignis coctionis reprobari non debet; quantumuis enim praua ſint ea quæ excernuntur, ſi bene exeant, debent commendari, vt voluit Hip 4. *Aph.* 47.

Meſuës *cap. de pleuritide*, rectiùs ſoluit, cùm inquit: *In principio pleuritidis accidit alui fluxus duobus modis, vel ob copiam humoris, conſtante virtute, & potente vacuationi modum praſcribere, & tunc iuuat tanquam cauſa, & non vt ſignum; impetum enim humoris fluentis reuellit, & euacuat. Altero quidem modo, ob morbi vehementiam, & humoris multitudinem cum virium debilitate contingit, & hic reprobandus eſt, & non ſolùm vt ſignum, ſed vt cauſa eſt inutilis: deiicit enim vires citra morbi leuamen.* Ruſſus in ſtatu etiam duobus modis contingit: vel enim ſigna adſunt coctionis, vt quando pleuritis eſt citra periculum, & iuuat, quia criſis ratione pleuritidis cauſa ſolet vacuari. Quòd ſi ſigna funeſta ſint, & exitioſa, nocet; ob magnitudinem enim, & malignitatem inflammationis, iecur & ventriculus debilitantur valde. Quare licèt in affectibus thoracis euacuatio per ſputum ſit conuenientior, ea tamen quæ fit per alui fluxum aliquando etiam vtilis eſt, ſi tempeſtiuè, & præcedentibus ſignis coctionis celebretur.

De ſputo breuiter. *Vtrùm ad bonum ſputum plures ſint requiſita conditiones?* Dic, quòd ſicut vrina, vaſorum; & deiectio, ventris; ita ſputum, thoracis coctionem oſtendit, 1. *criſ.* 5. Diſtat hoc ſignum ab aliis, quia in reliquis ſufficit coctio excrementi ad ſalutem: in ſputo nonniſi addatur facilitas excreandi; quidam enim ex optimo ſputo retento mortui ſunt, 2. *prog.* 67. nam quandoque retinetur ob imbecillitatem expultricis, interdum ob craſſitiem ſputi cocti, 5. *de loc.* 2. *in fin.*

Coctio autem in ſputo ipſo, ex ſubſtantia, & colore potiſſimùm ſumitur, 2. *criſ.* 10. ſed ex figura, rotundum, calorem immodicum thoracis indicat; nam glutinoſa materia ideò etiam in ſanitate apparens, ad phthiſim parat, 6. *epid ſect.* 1. *com.* 36. Aduerte autem, quòd licèt pleuritis ſine ſputo, vel celeriter hominem rapit, vel longo temporis ſpatio conuitur, 5 *de loc. cit.* & 1. *acut* 23. aliquando tamen ſignificat tenuitatem humoris, in quo ob paucitatem materia inſenſibiliter reſoluitur, ex Auic. *cap.* 4. *cit.*

Aduerte deinde, quòd licèt facilitas expuendi ſit optimum in bono ſputo; in malo non tollit malitiam, ex Auic. *cap.* 8. Vtiliùs tamen docuit Hip. 4. *Aph.* 47. & 2. *progn.* 51. quòd omne ſputum ſedans dolorem, bonum eſt, quia malæ excreationes omnes non ſunt ſimpliciter prauum ſignum, vel bonum, ſed ex tolerantia, vel modo exeundi diiudicantur.

Quæres deinde: *Vtrùm rubrum ſputum, crudum ſit?* Dic, quòd non eſt optimum, quia ex 2. *prog.* 35. vnus humor, ſicut vnum elementum valde intemperat. Secundò, quia purus humor receſſit à multo calore, vel frigore. Tertiò, quia permixtæ excretiones magis expurgant corpus. Quartò, quia 5. *Aph.* 11. ſputum debet eſſe album, læue, conſiſtentiáque mediocre, non rubrum, aut alio colore infectum. Id probat Auic. 10. 3. *tract.* 4. *cap* 5 pleuritidis incrementum vocans, quando ſputum incipit remoueri à rubedine verſus albedinem, manifeſtè oſtendens, ſputum purè rubrum, crudum eſſe, quia morbus eſt in principio, & nullam coctionem admittit.

Neque obſtat primò, quòd ſanguis ſit concoctus, quia cùm protinus è vaſis excidit, & in locum inflammatum incidit, priſtinam bonitatem amittit, & alium naturæ

A cultum deſiderat. Non ſecundò, quòd Galenus *lib.* 2. *de criſ. cap.* 10. & *lib de art. med. conſt.* 28. aſſerat ſanguinea ſputa, mitiſſima eſſe. quia ad alia, quæ cruda ſunt, collatione facta, eſt intelligendus: Reliqui enim humores, cùm vel per diminutam, vel ſuperfluam coctionem à mediocritate longè recedant, difficiliùs elaborantur, & cultum naturæ recipiunt: ſanguis verò cùm auctore Galeno 4. *de ſanit. tuend. cap.* 4. in medio illorum exiſtat, dulciſſimus eſt, & concoctu facillimus. Hoc ita eſſe palàm fecit Galenus 6. *epid. ſect.* 3. *com. vlt.* iuuenis hiſtoriam enarrans, qui pleuritide cum ſputis cruentis laborans, ſola victus ratione citra ſanguinis miſſionem ſanatus eſt.

Nec obſtat tertiò, quòd 2 *progn.* 46. inflammationes à ſanguine ſint benigniores, quàm ab vtraque bile: quia

B ibi confertur ſincerum ſincero. Non quartò, quòd *com.* 47. *cit. progn.* omnem ſincerum condemnat humorem dempto ſanguine: quia non ita damnatur, vt reddat morbum prauum, ſicut alij humores ſinceri reprobantur. Quare rubrum ſputum, etſi ſit mite, crudum tamen exiſtit.

Dubitabis: *Vtrùm ſputum nigrum ſit peius glutinoſo, viridi, ſpumoſo?* Quantum mali portendat color viridis excrementorum, ſatis probauit Galenus 1. *de criſib. cap.* 12. dum ſic ait: *Si morbus malignus extiterit, exiſtentibus alui excrementis, & vomitibus viridibus, poſtmodum nigri ſuperuenium, &c.* Ex quibus verbis ſatis colligitur, virides colores ſemper per malignum morbum apparere, & magno incendio generari, & nunquam ex refrigeratione oriri. Neque dicas, viridis coloris generatio-

C nem, ſicut & nigri, cuius eſt principium, pariter à cauſa calida, & frigida ſuboriri: quia non ſemper per viridem ad nigrum itur, ſed tunc ſolùm quando ex calore, nigri generatio exiſtit: Nam ſi ex frigore in nigrum proficiſcatur, non per nigrum, ſed per liuidum via eſt. Adde viridem ſcreationem tantò eſſe viridi vomitione, & viridi vrina peiorem, quantò membra quæ intercluduntur thorace, præſtantiora ſunt, & cordi propinquiora, quàm venter, ac venæ.

Sputum ſpumoſum prauum non eſt abſolutè, 1. *criſ.* 5. quia ſolam cruditatem, nullum verò aliud inſigne malum portendit; imò in pleuritide pituitoſæ defluxionis eſt indicium, 5. *de loc.* 3. Neque obſtat Hip. 2. *progn.* 46. hoc ſputum vehementer condemnans: nam de admodum ſpumoſo eſt interpretandus, quod ab exurente

D calore generatur: cùm enim ſpumæ cauſa ſit flatus permixtus, & calor deurens: hic generat ſputamen admodum ſpumoſum & prauum, flatus autem ſubſpumoſum, quod pituitoſum eſt, progignit. Separantur autem ſpumæ in ſputamine prauo, & crudo ſiue pituitoſo, quia in illo ſpuma ex immodico calore minima eſt, & diu durat; in hoc verò, contrà.

Sputum glutinoſum, prauum ex Hip. 2. *progn.* 46. ſcreatio glutinoſa, inutilis eſt. Porrò glutinoſum, 11. *meth.* 13. friabili contrarium eſt: eſt enim friabile, docente Ariſt. 4. *meteor cap.* 8. quod in multas partes diuidi poteſt. Quare glutinoſum, tenax eſt, & in ſeſe cohærentiam habet, nec partem à parte ſeparari ſinit, idque ob permixtionem humidi aërei cum ſicco terreo. Quo fit vt viſcidum omne in genere craſſorum retineatur,

E quod ex craſſi, & tenuis definitione conſtat: Eſt enim tenue, 4. *ſimpl.* 2. quod celeriter in tenuia, & minima diſſolui poteſt: vel cuius ſubſtantia raritate, & laxitate ſua, per locos etiam anguſtos, & per vias arctiſſimas penetrare poteſt; craſſum, quod non poteſt, nec in partes minimas diſſolui: quale glutinoſum & viſcidum, vt pituita lenta, & diuerſorum ſeminum mucilagines, cydoniorum, Pſyllij, Althææ, Tragacanthæ, & ſimilium. Hoc ſputum, calorem aſſantem ſignificat, qui in pituitam agens, ipſam reddit viſcidam ac glutinoſam, diſſipata parte aquea, ac tenuiore.

Sputum nigrum, peſſimum eſt apud Hip. 2. *progn.* 31. repetit Galenus 1. *criſ.* 5. qui hoc ſputamen non ſolùm eſſe crudum, ſed lethale aſſeuerat. Sed hoc videtur difficile: nam, vt *ſuprà* prædiximus ex Galeno 2. *de loc.* *cap.* 9. & 5. *de loc. cap.* 3. hoc ſputum ex humore melancholico generatur, quòd ſi in principio appareat, ſolùm cruditatem notat, & morbum in longius tempus produci. Dic, ſputum nigrum in pleuritide, rarò ex melancholico humore oritur naturali permixto ſanguini; hic enim humor pleuram penetrare nequit, niſi aſſetur, extenuetur, & putreſiat, & in atram bilem conuertatur, quæ pernicioſiſſimus eſt humor, *lib. de atra bile, cap.* 6. *ad princip.* quod ſignificauit Galenus *lib. de conſt. art. med. cap.* 16. *ad princip.* §. *principio enim in propoſito exemplo melancholicus humor pernicioſiſſimus eſt, quoniam idem maximè malignus, plurimùm erodit, agrè concoquitur, & expurgatur, tum quòd copioſiſſimi caloris index eſt, à quo aſſatus dicitur, &c.* Accidit, quòd ab humore bilioſo, vel ſanguine in inflammatione exaſſatis originem ducit, vt Galenus inquit *cit. de conſt. cap.* 15. §. *Quin & nigra etiam excreant, nonnunquam fluxione exaſſata, ſiue ſanguinea, ſiue bilioſa fuerit, &c.* Quocirca ſputum nigrum etiamſi ex adustione non oriatur, non ſolùm crudum, ſed etiam lethale exiſtit, quia fluxio melancholica eſt ſemper periculoſa; conſtat enim ex humore terreno & craſſo, qui nonniſi longo tempore concoquitur, & ſic ſolutu difficilem affectionem committit. 2. *progn.* 46. Pleuritis verò morbus eſt acutus, & breuis, 1. *criſ.* 4. & 1. *acut.* 8. ac proinde citiùs finietur morbus, quàm hic humor peruicax concoquatur: quare æger neceſſariò occumbet. Igitur ſputorum prauorum, nigrum eſt peſſimum; non enim ſolùm crudum eſt, ſed etiam lethale.

Dubitandum: *Vtrùm coctio in vrina in pleuritide, certam ſalutem portendat?* Auicenna *cap.* 4. ſic ait: *Bona vrina, bonam pleuritidem, mala, peſſimam ſignificat.* Licèt enim ſputa indicent ſupra coctionem thoracis, & vrina ſupra diſpoſitionem hepatis, & viarum vrinæ, 2. 1. *doct.* 3. *ſum.* 2. *cap.* 1. in quarum partium affectibus illi præſtanda fides, præſertim ſi febrem habeant adiunctam, 1. *progn.* 26. & 1. *Aph.* 12. & 1. *criſ.* 7. & *lib.* 3. *euſdem cap.* 3. tamen in pleuritide gratia febris, coctio vrinæ certum eſt ad ſalutem præſagium; membrorum enim internorum robur, & imbecillitatem oſtendit, 2. *feb.* 7. adeò vt 6. *epid. ſect.* 1. *com.* 9. aſſerat Galenus, tantam in febribus acutis vim eſſe ſignorum ex vrina, vt ſolis ipſis credendum, aliis verò ſimul iunctis, diuinationem firmiſſimam eſſe, & perpetuò veridicam. Quare in omnibus morbis, imò in pleuritide, vtile eſt contemplari vrinam, ex Gal. 3. *epid. ſect.* 2. *com.* 6. Si enim prauæ ſint, periculum augent; ſi bonæ, certam ſpem ſalutis præſagiunt.

Aduerte tamen rariſſimè euenire, vt coctio ſit in toto, in parte autem inflammata perſeueret cruditas, vel putrefactio. Et adhuc rarius exemplum, quòd ſuppurata inflammatione, in vaſis non adſit concoctio, 1. *epid. ſect.* 2. *com.* 84. Quare longè rariſſimum erit, quòd apparente coctione continua in vrina, in aliqua parte intra vaſa ſit cruditas, vel putrefactio. Cauſa deceptionis videtur, vel quia non conſiderant coctionem apparere interpolatam, non continuam; vel quia credunt coctionis ſigna eſſe ſedimentum album craſſum, (craſſities enim pendet ex humore crudo craſſo) cum quo tamen accidit mors, 1. *epid. ſect.* 3. *com.* 23. Si autem accidit in peſtilentibus, vt coctio ſit fallax, id euenit in humorali peſtilente, per proprietatem deleteriam, propriam ſubſtantiam cordis corrumpente, non per qualitatem manifeſtam. Vniuerſaliter autem nec cogitari poteſt poſt integram coctionem mors, 3. *criſ. cap.* 9.

Rogabis: *Vtrùm pleuritis autumno longior ſit, quàm æſtate, aut vere?* Reſpondet Zoar *lib.* 1. *Theizir. tract.* 16. *cap.* 3. hoc modo. Pleuritis tempore frigido ſicco,

A eſt diuturna, in contrario ſtatu, breuior. Contrà eſt Aphoriſmus *ſeptimus lib* 3. *In ſiccitatibus febres acutæ fiunt*: ſubſcribit Galenus *in com.* *Morbi in pluuioſis quidem temporibus fiunt febres, & longa, nam aeris ambientis humiditas pituitoſos acervat humores, & non paucas generat aquoſas ſuperfluitates. Siccitas verò pauciores quidem humores efficit, ſed qualitate bilioſiores, & ob hanc cauſam febres numero quidem ſunt pauciores, quàm in temporibus pluuioſis, ſed acutiores.* Dic, ſiccitas breuiores morbos efficit, finiendos per reſolutionem, quia materiam minuit, quam humiditas auget: Vbi autem materia ſenſibiliter expellenda eſt, vt in pleuritide, & ophthalmia, morbos producit; coarctat enim poros, & excreationem prohibet.

Vtrùm pleuritis ſit breuior in iuuene, puero, vel ſene?
B Dic. Ex Auenzoare *loco cit.* breuiorem eſſe in iuuene, in puero, & ſene tardiorem; in decrepito non concoqui. Contrà eſt textus eximius Galeni, 1 *epid. ſect.* 1. *com.* 85. §. *Atque pueris quidem, & his etiam ætate provectioribus penitus indicatum quarto decimo die morbum refert: Nam ocyſſimè his digeritur, & concoquitur morborum cauſa, &c.* Solue primò. Pueri meliùs coquunt quàm iuuenes, & citiùs reſoluunt, ob humidum molle multo calore permixtum, expellunt tamen imbecilliùs, 3. *de cauſ. ſympt. vlt.* quia facultate animali robuſta non pollent, quam in tuſſi fortem expectamus: ideò videtur rectè dixiſſe Zoar, quòd pueri ex pleuritide tardiùs ſanentur. Solue ſecundò. Pueri etſi valeant coctione, & citiùs reſoluant, nihilominùs tamen diſparitas eſt in humoribus: quia iuuenes ferè ex bile laborant, pueri
C ex pituita. Si autem in pueris morbi citò ad ſtatum acceſſerunt, ea fuit cauſa, quia à valida puerorum vi naturali, crudi humores in genere venoſo ſunt concocti, & ſic morbus breuior factus, quàm in iuuenibus. Nos autem de pleuritide loquimur, in qua oportet vt humor ſit concoctus, & per tuſſim facilè excernatur.

Vtrùm hæmorrhagia pleuritidi familiaris? Galenus appoſitè dubio reſpondet, *lib.* 3. *de criſib. cap.* 1. *in med.* *Non tamen lethargus, aut peripneumonia fluxum ſanguinis amant. Inter ipſas autem pleuritis medium obtinet locum: minùs enim quam febris incendens, & phrenitis, magis autem, quàm peripneumonia profluuio ſanguinis ſoluitur.* Phrenitis à tenui humore ortum ducit, membranæ cerebri affectæ viciniam habent cum narium venis, hu-
D mor ſua grauitate deſcendit, ſubtilitate ſua aperit ora venarum. Hoc modo in febre ardente accidit hæmorrhagia, reſciſſis, ruptiſque venis, 4. *acut.* 10. Cæterùm pleuritis, magis quàm peripneumonia, aut lethargus ſanguinis è naribus profluuio ſoluitur: primò quia in illis morbis, venæ affecti loci non ita ſunt propinquæ cum venis narium, vt venæ pleuræ. Deinde illi morbi ex craſſis, & pituitoſis humoribus generantur, qui aſcenſum impediunt, nec ora venarum recludere poſſunt, cùm tamen id in pleuritide contingat, quod inſinuat Auic. 10. 3. *tract.* 4. *cap.* 10. 3. ſub his verbis: *Et fluxus ſanguinis narium non confert in peripneumonia, ſicut in pleuritide, propter diuerſitatem duarum materierum, &c.* quaſi dicat, quia humor in peripneumonia ferè craſ-
E ſus eſt & pituitoſus, ac proinde diuerſus ab humore excitante pleuritidem, qui ferè tenuior eſſe ſolet. Accedit etiam ratio Auicennæ *loc. cit.* quòd attractio à pulmone longinquior ſit, quàm à velamine, & panniculo pectoris, & eius lacertis, quod ex anatome venarum pectoris facilè patet.

Vtrùm pulſus valdè durus in pleuritide mortem præſagiat? Auicenna *loc. cit. cap.* 4. pulſum parùm durum, ſignum eſſe præſtantiſſimum affirmat; ſignificat enim paruam inflammationem, quæ parùm tendit arteriam, vel quæ ſuppurat. Suppuratio enim mollit arteriam, è contrario nullus pleuriticus ſeruatus eſt cum pulſu valdè duro, 5. *de præſag. ex pulſib.* 4. Quod ergo legitur,

4. de cauſ. pulſ. 7. magnam duritiem ſignificare, vel tarditatem coctionis, vel empyema, vel tabitudinem, vel periculum intelligatur de non valdè magna: ſuperior autem ſententia de valdè dura.

Accedamus ad ſigna permutationis, quæramúſque: *Virùm permutatio pleuritidis in peripneumoniam ſit peſſima?* Hanc permutationem concedit Hipp. *lib* 7. *Aph* 11. *A morbo laterali, inflammatio pulmonis, malum.* Contingit autem hæc permutatio, ex Gal. *in com. Quando non poteſt is qui morbum facit lateralem, in coſtis humor contineri, pars eius aliqua ad pulmonem fertur.* Neque dubites à pleura ad pulmonem poſſe humorem recurrere, quia humor extra vaſa impactus, ad ipſa, naturæ, & artis ope retrocedere poteſt: Hip. enim 7 *Aph.* 54. ſic ait: *Quibus inter ventriculum, & ſeptum pituita repoſita eſt, & dolorem affert, non habens exitum, neque ad alterum ventrem, his per venas ad veſicam pituita verſa ſoluitur morbus.* Hoc modo repellentium vſu humor in ambitu corporis infixus, ad intimas ſedes regurgitat, ex Gal. 13. *meth.* 6. *Vacuatur autem quod impletum eſt, non modò medicamentis quæ digerunt, ſed etiam quæ adſtringunt, & refrigerant.* Hac ratione ob frigidi aëris repercuſſum exanthemata ad viſcera reſtagnant. Sic violenta attractione Mercurij, humor mucoſus & lentus, tenaciſſimè tophis Gallicanis impactus, refluit ad intima: nam humor per venas ad poros carneos fluens, tumorem effecturus, per eaſdem refluit ad intima: quomodo 2. *acut.* 10. venæ ſectionis ope ſanguis in parte inflammata conculcatus, & liuidus, exhauritur in pleuritide, loco eius qui antea erat rubidus, & non ita in ſubnigrum colorem mutatus.

Hanc tranſmutationem pleuritidis in peripneumoniam reſtatur ceſſatio doloris: Nam punctorio dolore euaneſcente, alia ſigna pleuritidem comitantia vehementia ſua affligunt, tunc enim humor à membrana coſtas ſuccingente ad pulmones tranſlatus eſt, & cum maiori periculo, pleuriticus factus eſt peripneumonicus, quod ſignificauit Galenus 6. *epid. ſect.* 6. *com.* 8. dum ſic ait: *Contrà verò non vtiliter phlegmone lateris in pulmonariam ſe conuertit.* Nam fit tranſitus humoris, à parte minùs nobili ad præſtantiſſimam. Hoc autem duobus modis poſſe fieri exiſtimo: vno ſugente pulmone, & humore permeante ex arteriis aſperis in læuiores, & reliquam carnem pulmonis: ſecundò, cùm humor à cerebro in pleuram delapſus reſoluitur, & fluxurus procidit in pulmonem.

Pleuritis ſolet terminari quatuor modis, videlicèt reſolutione, ſuppuratione, induratione, vel corruptione. Hæc poſtrema, peſſima eſt: nam ob malitiam humoris, & partis imbecillitatem nimiam, inflammatio conuerſa eſt in ſphacelum. Induratio, rariſſima eſt; pleuritis enim fit in loco calido, & ab humore calido, reſolutioni apto. Reſolutio accidit, quando vires valent, & humor paucus eſt, ac tenuis, & inſenſibiliter diſcutitur, præſertim quando vniuerſalia remedia præcedunt, vel quum cauſa pleuritidis paulatim reſudans, per ſputum expurgatur, quæ vacuatio ſummè excellit, quia ſcreatio conueniens eſt euacuatio pro repurgandis thorace, & pulmone. Ita dixit Auic. 10. 3. *tract.* 5. *cap.* 2. *Oportet vt ſit magnifica intentio, ad hoc vt ſputum facilè fiat.*

Suppuratio, media eſt: neque enim eſt ſimpliciter praua, vt cæteræ, neque laudabilis, vt reſolutio, quæ terminatio cæteris præſtat, *lib. de inæqual. intemp. c.* 3. fit enim cum minori noxa, & humorem benigniorem, & partem robuſtiorem oſtendit. Suppuratio fit monente Hipp. 2. *progn.* 52. *quando dolores ex his ſedibus non deſinunt, neque ſcreationum purgationibus, neque ventris ſubductionibus, neque venæ inciſionibus, ac medicamentis, & victus rationibus in ſuppurationem verti ſciendum eſt:* materia enim calida, in loco calido detenta, ſi non reſoluitur, aut expurgatur, neceſſariò debet concoqui, & in pus verti.

Hippocr. *lib.* 5. *Aph.* 8. præfinit tempus conuerſionis pleuritidis ad ſuppurationem, & docet eſſe ſpatium qua-
A tuordecim dierum, quia eſt terminus morborum acutorum, (2. *Aphor.* 23.) *Quicunque igitur morbo laterali laborantes, in quatuordecim diebus non repurgantur, ij ad ſuppurationem vertuntur. Vtrùm* autem *dies conuerſionis pleuritidis ad ſuppurationem debeant numerari ab initio pleuritidis, an ſputi?* grauis eſt controuerſia inter Auctores. Nam iuxta doctrinam Hippocratis, cùm pleuritis ſit morbus acutus, numeratur à tempore quo fit dolor, non à die quo incœpit ſputum; quod confirmat apertè Hipp. *eodem lib.* 4. *Aphor.* 15. dicens: *Quicunque ex morbo laterali ſuppurantur, ſi in quadraginta diebus repurgantur, à die quo fit ruptio, liberantur; ſi verò non, ad tabem tranſeunt.* Quàm ſententiam enarrans Galenus *in com.* inquit: *Niſi vt plurimùm in quadraginta diebus puris euacuatio fiat, per ſputiones purgati, neceſſe eſt pulmones exedi,*
B *pure proceſſu temporis putreſcente. Morbo igitur laterali diem decimumquartum poſuit purgationis, ſuppurationis autem quadraginta.* Vtrumque enim continget, & pleuriticis ſuppuratio, & ſuppuratis tabes, niſi in prædictis diebus copioſa fiat humorũ per ſputiones expurgatio.

Contrà hanc ſententiam obſtat Hiſtoria illa celebris Anaxionis, prolata ab ipſo Hippoc. 3. *epid ſect* 3 *text.* 79. cui pleuritis non fuit terminata decima quarta die purgatione per ſputum, quæ ad ſuppurationem non fuit conuerſa, ſed potiùs ſcreatione, & ſudore trigeſima quarta iudicata. Neque reſpondeas, pleuritidem Anaxionis fuiſſe pituitoſam, quæ ob humoris contumaciam ad expurgationem, & ſuppurationem longo tempore indiget, Hippocratem autem intelligendum eſſe de pleuritide exquiſita, quæ cùm ſanguinea, aut biliosa ſit, ſi non
C diſſoluitur, aut expurgatur, intra decimum quartum diem debet ſuppurari. Sed hæc ſolutio non eſt vera, nec ad mentem Hippocratis prolata: Si enim ab ipſo recitata ſymptomata, quibus preſſus fuit Anaxion, contemplêris, illius pleuritidem fuiſſe bilioſam iudicabis. Neque placet, ſi aſſeras pleuritidem Anaxionis in quatuordecim diebus fuiſſe repurgatam, quia cœpit expuere decimo ſeptimo: Nam hæc aſſertio eſt contra Hippocr. contextum, quia Anaxion vndecimo die cœpit expuere; ita enim ait Hippocrates: *Vndecimo quæ à pulmone exibant, erant humidiora, & liquidiora:* firmat Galenus 1. *de criſ.* 18 quo loco hanc hiſtoriam interpretatur, & inquit: *Vndecimus dies in Anaxione debilem, & obſcuram habuit concoctionem.* Hæc enim mutationem, quæ fit à non ſpuere, ad ſpuere liquidiora & humidiora, manifeſtè oſten-
D dit, vt *in principio capitis* idem Galenus docuit.

Dic ergo, quòd quando initium repurgationis neque ante decimum quartũ, neque in decimo quarto incœpit, tunc neceſſariò ſuppuratur pleuritis. Quòd ſi repurgatio per ſputum cœperit ante decimum quartum diem, aut in ipſo decimo quarto, non ſolet ſuppurari, pleuritis enim quæ ſemel incepit reſolui, ſuppurari non ſolet. Neque neceſſariũ eſt in pleuritide quæ reſoluitur, vt repurgatio fiat ante decimumquartum diem; nam poteſt extendi vſque ad decimum ſeptimum, vel trigeſimum, vel trigeſimum quartum. Pleuritis autem Anaxionis non eſt ſuppurata, quia initium repurgationis cœpit à duodecimo; & decimo ſeptimo manifeſtam habuit concoctionem; ideò vigeſimo die imperfecta criſis fuit conſecuta: qua de cauſa vigeſimo paſſus recidiuam; & quia ab illo die per-
E fectam habuit concoctionem, ideò ſudore, & ſcreatione die trigeſimo quarto perfectè fuit liberatus. Ex quibus, & Hiſtoriæ huius explicatione conſtat, pleuriticos ſuppurari, niſi in quatuordecim diebus repurgentur, facta connumeratione non à primo morbi initio, ſed ab illo à quo repurgari cœperunt.

Curatio.

AEr ſit temperatus: valdè enim frigidus, pectori inimicus, 5. *Aph.* 24. nam dolorem, & inflammationem incurabilem facit, *ex textu* 20. *antecedenti.*

Somnus, quàm vigilia longior ſit, quia maximè dolorem lenit, & coquit. Quies corporis, & animi plurimùm confert. De ſitu iacendi in lecto, dubium eſt: *Vtrùm pleuritici ſuper latus ægrum, an oppoſitum debeant cubare?* Reſpondet Auicenna *loc. cit. c.* 3. & 4. quòd *ſitus cubandi durante fluxu, ſuper latus oppoſitum, ceſſante autem, ſuper latus ægrum, eſt ex multiplicantibus ſputum:* Nam magis cocto humore, magis reſudat; & magis calefacta pars plus rareſcit: quæ cauſæ videntur potiores, quàm aliorum exiſtimantium, quòd poſt ſtatum ſatiùs ſit iacere ſuper ſanum, quia pendens tumor magis reſudat, & comprimens pulmonem, plus expultricem irritat.

De quantitate alimenti, aliqua notanda. *Vtrùm ſint plures indicationes, quantitatem alimenti in pleuritide variantes?* Quomodo varietur ex morbo alimentum, præclarè oſtendit Hipp. 1. *acut.* 19. Ex natura etiam ægri variatur, 1. *acut. com.* 44. Qui conſtat poris denſis, magis tolerat famem, tum quia minùs reſoluitur, tum quia pleuritidi eſt magis obnoxius; ſicut è contrario raritas pororum non ſolùm in bilioſo, ſed etiam in homine exuberantis carnis, cogit ad cibi exhibitionem, 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 8.

Qui latis venis ſunt præditi, licèt ſint naturaliter calidi, 2. *de temp.* 3. meliùs tenuem diætam ferunt, magis enim facit abundantia ſanguinis quam habent, ad tolerandam inanitionem, quam calor ad inaniendum. Plurimùm etiam ad victum facit conſuetudo, à qua indicatio ſumitur, 8. *meth. cap.* 9. Senes tenuem victum benè ferunt, 1. *Aph.* 13. inter alias ætates, maximè impatiens puerilis. Ergo ab initio præſcribendus eſt victus, iuxta diſtantiam ſtatus, ne prope vigorem incraſſare cogamur, quod vitium in priſcis Medicis reprobarunt Hip. & Gal. 1. *acut.* 19. & *lib.* 2. *com.* 18.

Vtrùm autem *in pleuritide, apparente ſputo, craſſius cibandum?* Affirmatiuè reſpondet Hippocrates 1. *acut.* 13. dum in pleuritide quamprimùm os madeſcit, augeri alimentum præcipit: Nam in morbis, in quibus ſymptomata, & coctio proportionabiliter augentur, ſeruandum eſt Hippocratis præceptum, 1. *Aphor.* 8. *Quando morbus in ſuo vigore conſtiterit, tenuiſſimo victu vtendum eſt.* In pleuritide autem ante ſtatum, cùm incipit apparere ſputum, alimentum augendum: nam indicium eſt morbum eſſe mitiorem, quàm ſi foret ſiccus, in quo minor tenuitas neceſſaria eſt. Deinde. Peculiare eſt pleuritidi, excretio à facultate voluntaria per impetum operante, quæ in ſtatu debilior cæteris exiſtit, 2. *Aphor.* 19. *in fin.* quia requirit ſpiritum in maiori copia, & magis tenuem: quare exigitur robur ex cibo præſtitum ad ſpuendum; ideò præfertur ptiſſana mulſæ in pleuritide, 1. *acut.* 13. neque accreſcet copia humoris ex oblato cibo, quia, vt ait Auic. *loc. cit. cap.* 2. ſputum facit ægros ſecuros à multitudine materiæ. Lege quæ in hanc rem diximus, *lib.* 2. *Hiſt. Princip. Med. in com. Hiſt.* 92.

De qualitate alimenti, monet Celſus *lib.* 4. *cap.* 6. vt ſit lene, carens acrimonia, adſtrictione, & aſperitate: hoc enim ſputum madefacit, humorem attenuat mediocriter, ac maximè facultatem roborat. Quare in pleuritide ſimpliciter acuta, quæ quatuordecim diebus finiri debet, victus ratio hac ratione inſtituatur, vt ad quartum diem victus tenuior ſit, quàm poſtea: nam in omnibus inflammationibus, qualis eſt pleuritis, in principio tenuiſſimè cibandum, 6. *meth. cap.* 5. In his ergo concedi poteſt aqua hordei cum ſaccharo, cucurbita, vel poma redolentia ſaccharo condita, vel aſſa. A quarto vſque ad ſeptimum, vtile eſt ius pulli, aut gallinæ, vitellus oui. Poſt ſeptimum alimenta in maiori quantitate offerenda.

Priſci primum locum concedebant ptiſſanæ, vt conſtat ex Hipp. 1. *acut.* 18. & alibi paſſim, cuius facultates mirificè extollit Galenus *lib.* 8. *meth. cap.* 1. *in med.* refrigerat, humectat, non adſtringit, non malè turbat, ſitim leuat, non inflat, mouet aluum, ſputum prouocat, ſomA num conciliat, demum eſt commodiſſimus cibus, & non ſolùm in febribus bilioſis, & ſanguineis, ſed in internis inflammationibus vtiliſſimus. Non enim tantummodò lenit, & abſtergit, ſed concoquit, deobſtruit, ſudorem prouocat, facilis eſt coctionis, & diſtributionis, optimi eſt ſucci, putrentem humorem corrigit, ſemiputridum ad benignitatem naturæ reducit, & alias dotes ſortitur, quas Galenus *lib. de bonit. ptiſſana, ferè per totum* enarrat eloquenter.

At quæres: *Vtrùm aliquando ptiſſana in pleuritide reprobanda?* Hippocrates reſpondet hoc modo, 1. acut. 33. *Præterea, ſi lateris dolor aſſiduus eſt, calidiſque fomentis non remittitur, ſputúmque non procedit, ſed ſummè citra coctibilitatem glutinoſum fit, niſi quis dolorem, vel alui emollitione, vel ſecta vena, pro vtriuſvis exigentia, ſoluerit, ptiſſa-* B *nam autem ita affectis dederit, præcipitem aget in mortem:* & Galenus iiſdem verbis confirmat *in com.*

Dic, aliquando in pleuritide prohibetur ptiſſana tota, de qua *cit. acut.* intelligendus Hippocrates, quia multùm nutrit in principio, & naturam à coctione diſturbat. Reprobatur etiam, ſi nimia ſit repletio in inteſtinis, aut vaſis, quia abſterſione ſua defert humores, & in iis partibus obſtructionem auget & dolorem, quare tunc neceſſe eſt, vt præcedat phlebotomia, aut lenitio ventris, ex Galeno 8. *meth.* 4. Interdicitur etiam, ſi ſolita ſit in ventriculo aſſumentis aceſcere, 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 7. vel ſi odio fuerit ægrotanti. Quare 1. *acut.* 27. loco eius, piſces ſaxatiles concedit, ex anetho, aqua, & porro paratos, ſic enim condita, iucundior eſt, facilè coquitur, & diſtribuitur, 1. *de alim. facult. cap.* 9. & 10. *meth.* 11. C quæ condimenta in modica quantitate permiſceri debent, 8. *meth.* 5. *poſt. med.* cùm illa ſuis viribus ſint aduerſa morbis acutis, & ptiſſanam noxiam, & inutilem reddant. Hac ratione 1. *de alim. facult. cit.* condemnat Galenus veteres, qui ptiſſanæ permiſcebant ſatureiam, pulegium, cyminum, ſapam, & mel.

Inquires: *Vtrùm ptiſſana in pleuritide ſit præſtantior farro?* In communi vſu iam ptiſſana non eſt recepta, nec ea quæ tota dicitur, aut hordeacea, qualis eſt non colata, nec cremor ptiſſanæ, quæ erat ptiſſana colata: ſed loco illius vtimur farre, quod nihil aliud eſt, quàm hordeum decorticatum, & in partes craſſiores comminutum; vel vtimur farina hordei leuiter in furno decocta, addito butyro recenti, ſaccharo, iure gallinæ, vel cremore amygdalarum dulcium, aut ſeminum fri- D gidorum, ægris propinamus. Licèt autem hæ pultes vtiles ſint pleuriticis, craſſiores ſunt, & non ita facilè à debili ægrotantis calore coquuntur; quare illis ptiſſana præferenda eſt.

Ptiſſana ex hordeo parata, cæteris frumentaceis guſtamentis ſummoperè antecellit. Dubitabis tamen: *Vtrùm ptiſſana ex hordeo confecta ſit anteponenda triticeæ?* Nam hæc magis conſueta eſt, abſque læſione nutrit, & naturæ noſtræ ſimillima. At in ſanis hoc verùm eſt, in ægris noxas parit inemendabiles, & maximè in pleuritide: farina enim tritici obſtruit, & copioſiùs nutrit quàm acutis conueniat. Lege Ariſt. 1. *probl.* 37. At inſtabis: ſi tot laudes attribuuntur ptiſſanæ hordeaceæ, cur in acutis panis hordeaceus, cibus non erit optimus? *Dic*, nimiùm inter ſe diſtare ptiſſanam, & hor- E deum, vt colligitur ex Auic. 2 *canon. cap.* 530. hoc enim valdè inflat, ac difficilè coquitur; ptiſſana per completam mixtionem & coctionem, totam flatulentiam deponit: Inſuper viſcoſitas eius eſt læuis, quare per tempus ſufficiens ad coquendum, ventriculo lentore modico, adhæret, nec acrium, acidorum, aut acerborum inſtar, naturam moleſtat.

Vtrùm in pleuritide ptiſſana humorem ex thorace abſtergat? meritò propones. Concedit Hip. 1. *acut.* 18. *Et ſi quid abluiegetprobè abluit.* Antiquus codex legit: *& ſi quid excerni eget, facilè ipſa excernit.* Si ergo cibus, aut excrementa ſicut in ventre, vt Galenus ait: *in com.* aut

ſpiri

ſpiritalibus partibus infarcta, ea ſubducit. Qua tamen facultate id faciat, dubium eſt: Neque enim qua frigida, neque qua humida, ſic enim humidum omne ablueret. Similis diſceptatio poteſt inſtitui de melone, cuius ſemina cùm frigidiſſima ſint, & humida, adeò tamen abſtergere arbitratur Galenus, vt ad abſtergendos renes, ſabuloſamque ſubſtantiam repurgandam, ea concedat *lib. 2. alim. cap. 4.* Quare in his frigidis rebus, aliquæ ſemper exiguæ portiones calidæ inſunt, in quibus abſtergendi virtus ſita eſt. Experimentum firmat manifeſtum: ex hordeo enim mirabilia ſolent fieri medicamenta ad faciem decorandam, quæ lentigines, alphos, cutiſque vniuerſæ pædorem, næuos & ſcabritiem delent.

B *Vtrùm Mulſa & Apomel in pleuritide concedi poſſint?* Hippocrates offert, 1. *acut.* 22. dum ſic ait: *Nempe ſi morbus ſiccior, quàm vt quiſpiam exiſtimet, fuerit, non multum dare oportet, ſed ante ſorbitionem, vel mulſam, vel vinum, vtrum magis congruat, propinare conuenit.* Deinde 3. *acut.* 10. & 13. eam commendat Hipp. quia pulmonem emollit, ſputum facilè educit, & tuſſes mitigat; habet enim, auctore Galeno *in com.* vim quandam extergendi, detergendique: quare prouocat aluum, ac mouet vrinam.

Ex altera parte Mulſa ratione mellis inflammat, quia in bilem conuertitur, febrem exacuit, bilem prorItat, & attenuat, ſanguinem calefacit, viſcera incendit: Ratione aquæ, humoris morbifici impedit expulſionem, quia aqua (3. *acut.* 40.) difficulter deſcendit, diúque moratur, crudiorem humorem reddit, ferit pectus, impedit

C vrinam, aluum retinet.

Reſponde hoc modo. Apomeli optimum (inquit Galenus 4. *de ſanit. cap.* 6.) ex aqua conficitur, bibitúrque tota æſtate refrigerantis vice. Fit deinde, vt ait Paulus *lib.* 7. *cap.* 15. ex fauis mellis ablutis, & inde in aqua copioſa decoctis, & vires præſtat à mulſa non diſſimiles. Deinde Mulſa, quæ melioratum, hydromel, & aqua mellis vocatur, ratione mellis nutrit, eſt tamen nutrimenti pauci, & ideò victus eſt tenuiſſimus, & non roborat virtutem, vt ipſa efflagitat, ex Gal. 3. *acut.* 17. cum hoc tamen, noxas aquæ fugit, & magnas virtutes acquirit, 3. *acut.* 13. eſt enim ad craſſos humores extenuandos, abſtergendos lentos, reſerandas obſtructiones, & vacuationes promouendas, medicamen optimum, 8. *meth.* 4. abſtergit renes, calculi generationem impe-

D dit, articulorum, neruorum, & cerebri vitiis remedio eſt, & loco vini, auctore Meſuë *tit. de mulſa*, in iis affectibus conceditur.

Mulſa, vel eſt ſimplex, vel compoſita: illa dicitur, quæ ex melle, & aqua conſtat. Compoſita appellatur, quæ præter mel, & aquam, alia aromata & medicamenta in ſe admittit. Ruſſus Mulſa, alia eſt diluta, alia meraca: Illa dicitur, quando ex vna parte mellis, & octo partibus aquæ componitur; quando verò ex duabus partibus mellis, & octo partibus aquæ, meraca appellatur. Inſuper Mulſa, alia eſt cruda, alia cocta. Illa vocatur, quæ parùm decocta eſt, & quando ſolis calore mel cum aqua miſcetur; quum autem calore ignis eſt maximè cocta, tunc nominatur cocta: inter quas,

E magnam differentiam conſtituit Galenus 12. *meth. cap.* 3. *in med.* cruda enim minùs nutrit, quia plus continet aquæ, magis tamen aluum ſubducit; cocta autem minùs ventrem mouet, ſed magis nutrit, vel enim per coctionem, acrimoniam amittit, & mitius redditur, vt Galenus docet 7. *ſimpl. cap. de melle.* Cocta minùs flatuoſa exiſtit, coctionis enim ope aquæ vitia ampliùs corriguntur.

Igitur Hippocrates in pleuritide mulſam propinat aquoſam, quæ incendere corpus nequit, præſertim ſi ſit pituitoſa, & ex defluxione catarrhoſa ſoborta: nam pituitoſum humorem concoquit, & per ſputum educit; pulmonem enim mollit, tuſſem mitigat, & ſuauiter de-

A tergit, ex Gal. 3. *acut.* 10. *Mulſa verò, & præſertim aquoſa, deterſoria, quæ minima ſit, participat facultate*: quod etiam probat Hip. *text. ſequenti* 23. Porrò licèt poſſint ſeorſim condemnari, aqua, & mel in pleuritide: illa, quia aqua frigiditate ſua ſputum retinet; mel verò biliosum humorem exacuit, & corpus acuta febri vexatum ampliùs inflammat; tamen permixta proſunt, hoc enim in plurimis medicamentis palàm conſpicimus, quæ etſi ex venenoſis rebus componantur, ſumpta tamen poſt fermentationem, non ſolùm non lædunt, ſed contra venenum mirificè proſunt, vt in theriaca patet manifeſtè. Hoc modo aquæ frigiditas cũ mellis caliditate coniuncta, tertium quoddam efficiunt, pro curandis morbis ſiccis, & expectorãdo humore quàm aptiſſimum.

B *Oxymel etiam ad ſputi prouocationem, vtrùm concedi poſſit?* dubitandum. Nam Hip. 3. *acut.* 24. laudat, dum inquit: *Oxymeli vocatum potum ſæpiùs quidem in his morbis commoditatem habere reperies, nam ſputum educit, & facilem reddit ſpirationem ſitim ſedat, quæ occaſione hypochondrio, viſceribúſque eſt beneuolum, melliſque inhibet noxas, nempe quod in melle bilioſum eſt, caſtigat.* Sed hoc videtur difficile: Nam oxymel aceti ratione abradit inteſtina, exulcerat, & partes neruoſas maximè lædit 3. *acut.* 33 & 34.

Dic. Oxymel præter mulſam, continet acetum, ex Galeno 3. *acut.* 24. §. *Non enim ex aceti, melliſque mixtione tantùm oxymelitis eſt compoſitio, verùm ex mulſa paulum aceti accipiente:* & ſequitur Meſuës, relicta cõpoſitione Dioſcoridis, *cap. de aceto mulſo*, paratúrque ex par-

C tibus quatuor aquæ, mellis duabus, & vna aceti. Hoc medicamentum præſtat victum tenuiſſimum, licèt aliquantulum magis mulſa nutriat, quia maiorem mellis ſuſcipit quantitatem: illa tamen eſt efficacius ad extenuandum, abſtergendum, incidendum, & reſerandum, ex Gal. 8. *meth.* 4. & 11. *lib. cap.* 12. vacuationes promouet, gratum eſt viſceribus, non calefacit, nec inflammat, non bileſcit, non corrumpitur, imò ſine noxã repurgat. Quare in pleuritide, ab humore præſertim craſſiuſculo ſuborta, tutè concedi poteſt.

Si autem abradit, & eſt valde acre, quòd maiorem aceti quantitatem recipiat, horum omnium nihil mediocrè facit: nam ſputum non educit, ſed viſcoſum reddit, afférque detrimentum, ex Hip. 3. *acut.* 26. quia vt ſecandi vim habet, ita & exſiccandi, ex Gal. *in com.*

D Vtendum autem illo in craſſis pulmonis ſputis, non tanquam exſiccante, ſed tanquam incidente, & detergente; ſic enim habet Galenus 3. *acut.* 10. *Ad glutinoſum ſiquidem ſputum, medicamentum vehementer abſtergere oportet, quod glutinoſum cum qui bronchiis pulmonis inhæret, detergere poſſit humorem. Quòd ſi talis quiſpiam in thoracis, pulmoniſque medio acervatus fuerit, iam & materiæ, vt probè expuatur, tum inciſoria, tum deterſoria virtutis eſt neceſſitas, quæ id à ſuccingente coſtas membrana detergat, diſſecet, & tenuet: Nam fieri non poteſt, vt talis humor aliter per membranam quæ viſcus ambit, ad pulmonis bronchia transferatur.* Quare ex arte faciet, qui oxymel pleuriticis in potum exhibet cum ſyrupis expectorantibus permixtum; crudum enim humorem ſecat, & coquit, lentum per ſputum feliciter expur-

E gat.

Vtrùm ſemina frigida maiora huic affectui vtilia ſint? Laudantur hæc vulgò in febre arida & valida, permixta vel ptiſſanæ, vel lacti amygdalino, vtpotè ſemina citruli, Melonum, Cucurbitæ, & Cucumeris. Verùm cùm ſint, apud Galenum, ſicca in ſecundo, vſus illorum in morbis thoracis non videtur valde rationalis: imò nocuus, ſicut & alia diuretica: pectoris enim humorem incraſſant, apud Galenum *lib. 5. ſimpl.* 13. *de vrinam cientibus*, dum ſic ait: *Quamobrem puris ex thorace expuitioni ea omnia aduerſa ſunt, quippe cùm natura eorum ſit, vt modò dictum eſt, tum excalfactoria, exſiccatoriáque, tum etiam ſecretoria, & coarctatoria, &c.*

Vtrùm oua in pleuritide concedenda? Sanè videtur quòd A
vtilia ſint: ea enim ratione alicuius excellentis quali-
tatis non lædunt, ferè enim temperata ſunt, & parum ad
caliditatem declinant, ex Gal. 11. *ſimp. tit. de ouis*, nec ra-
tione ſuæ ſubſtantiæ, ſolùm enim quæ indurata ſunt
condemnat Gal. *lib de bonit. & vit. ſuccor. cap.* 4. mollia
autem, vtpotè boni ſucci, approbat, quod facit *lib.* 1.
acut. com. 27. §. *Verbi gratia, ouis, &c.*

Dic. Oua diſtinguenda ſunt, ex Gal. 3. *de alim. facult.*
cap. 22. penes ſubſtantiam, tempus, & coctionis mo-
dum. Idcircò gallinarum oua præſtantiſſima; anſerum
deteriora. Recentia excellunt; vetuſta reprobantur.
Cocta in aqua præferuntur aſſis, & frixis, & inter cocta,
tremula, & ſorbilia: indurata verò peſſima. His dotibus
prædita oua, etſi in morbis acutis vtilia ſint, tamen in B
principio pleuritidis nocent, quia plenum victum præ-
ſtant, 1. *Aph.* 4. Si verò prope ſtatum vires ſint deiectæ,
& ſputum educatur, ſunt offerenda: roborant enim fa-
cultatem, præſertim animalem, vt excernendo humori
impoſterũ ſufficiat. In hunc vſum offert Aëtius in pleu-
ritide columbas, *tetrab.* 2. *ſerm.* 4 *c.* 67. & Trallianus *lib.* 1.
cap. 1. *de pleuritide*, vinum & ius gallinæ concedit, cum
Celſu *lib.* 4. *cap.* 6. Hoc autem intelligas de oui vitello:
albumen enim noxium eſt; nam præterquam quòd
ægrè concoquitur, ex Gal. 12. *meth cap.* 6. & ægrotantis
debili ventriculo negotium faceſſit, frigiditate ſua, & ad-
ſtrictione, humorem excernendum per ſputum retinet,
& incraſſat. Qua. e *loc. nuper. cit. meth.* pro curanda ſyn-
cope ſic ait: *Dabis verò aliquando iis oua, præcipuéque*
eorum vitellos: virtutem enim mirandum in modum refo-
cillant. Quòd ſi Galenus 1. *acut.* 18. *prope finem*, oua ſto- C
machum languentibus ipſis ſubuertere affirmat, de ouis
præparatis cum ſpeciebus condientibus, quæ diuerſi-
mudè ipſum perturbant, eſt intelligendus, vt in corre-
ctis codicibus animaduertitur.

Vtrùm Teſticuli gallorum pleuriticis offerendi? Affir-
matiuè reſpondet Galenus 1. *acut.* 27. *Quod neque alteri*
cuipiam ineſt illorum, quæ Medici languentibus dare con-
ſueuerunt, verbi gratia ouis, gallorum teſticulis &c. Nec
immeritò, nam gallorum iuuenum teſtes, ſunt præſtan-
tiſſimi, plurimi alimenti, & ſelecti ſucci, ac coctionis fa-
cilis, præſertim ſi lacte ſint alti; hi enim ad roborandas
vires ſummoperè proſunt: Quare 12. *meth.* 6. syncope
correptis concedit, & 1. *ad Glauc. cap.* 9. *lib. de ſuccor.*
bonit. & vit cap. 4. *lib* 7. *meth.* 6. pro curanda ſiccitate, D
cum Tralliano *lib.* 1. *cap.* 21. Quare cùm cæterorum ani-
malium teſtes viroſi ſint, inſuaues, coctu difficiles, 3.
alim. 6 & 7. ſoli ſaginatorum gallinaceorum teſticuli, &
ſuaues ſunt, & probum corpori præſtant alimentum, ex
Paulo *lib.* 1. *cap.* 85. Accedit, quòd nec craſſum, aut len-
tum ſuccum præbent, nec excernendo ſputo incom-
modum. Elige teſtes iuniorum, & non coëuntium
animalium, ex Galeno 3. *alim.* 3. teſtes enim præ coitu
ſuo humido ſubſtantifico orbari, parùm nutriunt, atque
ægrè coquuntur. Hos ergo apparente concocto ſputo,
ad roborandas vires concedes, non in initio pleuritidis,
quia valenter nutriunt, quo tempore victus tenuiſſimus
offerendus.

Panis meritò eſt ſuſpectus Meſuæ: Nam azymus in-
craſſat ſputum; fermentatus rumpit ante coctionem. E
Ergo præſtant pultes hordeaceæ, vel panis bis lotus.
Punica cùm ſint acerba, vel acida, vel dulcoacida, &
adſtrictionem ſortiantur momentaneam, omninò fu-
gienda: dulcia, proſunt, Cucurbitæ, vel poma redolentia
ſaccharo condita, vel aſſa, & ſaccharo reſperſa, ſunt vti-
lia. Aurantia dulcia, pruna pinguia cocta, & ſaccharo
delibuta, iuuant. Aquam Endiuiæ denegat Auicen-
na, ob adſtrictionem. Trallianus laudat intuba cocta.
Ille actualem timet frigiditatem endiuiæ, ferientem pe-
ctus; hic ob actualem calorem, & præparationem, ad-
mittit. Sed endiuia in calidiſſimo humore, ſicut ſtilla-
titij liquores poteſt concedi. Si ptiſſanam faſtidiant

A ægri, Galenus 1. *acut.* 27. concedit piſces ſaxatiles: quia
boni ſucci ſunt, & temperatum ſanguinem gignunt,
neque retinent ſputum; de quorum temperamento, &
viribus ſat multa diximus, *lib.* 1. *Hiſt. PP. Med. in com.*
Hiſt. 28. præſertim ſi præparentur cum aqua, porro,
anetho, ſale, & modico oleo. Concedit autem piſces
ſale conditos, etſi ſal calefaciat, & adſtringat, quia craſ-
ſos humores abſterget, ſecat, & attenuat.

Potus in pleuritide bilioſa, vel ſanguinea, ſit aqua
decocta cum hordeo, violis, vel ſolo ſaccharo. In pleu-
ritide pituitoſa, vel melancholica, ſit aqua decocta cum
prunis, liquiritia, adianto; vel aqua Mulſa. Dubium
tamen eſſe poteſt. *Vtrùm potus actu frigidus pleuriticis*
offerendus? Reſpondet Celſus hoc modo, *lib.* 4. *cap.* 6. *de*
B *laterum doloribus: Vtendum cibis, potionibúſque calidis; vi-*
tandum frigus: hoc enim crudiorem reddit humorem
ſputúmque excerni prohibet, & eſt inimicum pectori, 5.
Aph. 20. & 24.

Sed quid reſpondebimus Hip. 1. *acut.* 43. imperanti
oxymel bibendum eſſe æſtate frigidum, hyeme verò
tepidum? Huic enim præcepto aduerſatur Auicenna, 1.
3. *tract.* 5. *cap.* 1. docens, in pleuritide præſente hyeme
ſumenda eſſe calida, æſtate verò tepida, ſeu temperata.
Dic. Hip. reſpicit ad febrim, ſitímque ab ipſa ſubortam,
quæ tum ex parte temporis, tum ex parte morbi, æſtate
vehementiſſimè viget. Auicenna loquitur ſumpta indi-
catione ab humore collectu in pleura, cuius coctio ca-
lidis, tepidis, ſeu temperatis promouetur, frigidis in-
terdicitur. Dic ſecundò. Hippocrates per potum fri-
gidum, non admodum frigidum intelligit, ſed non
C actu calidum.

De vino: *Vtrùm in pleuritide vinum concedi poſſit?*
maior lis eſt. Concedit Hip. *lib.* 1 *acut. text.* 22 *Verùm*
danda ſorbitionis quantitas augẽda hoc obſeruabitur pacto.
Nempè ſi morbus ſiccior quàm vt quiſpiam exiſtimet fue-
rit, non multum dare oportet, ſed ante ſorbitionem vel mul-
ſum, vel vinum, vtrum magis congruat, propinare conue-
nit. At huiuſmodi præceptum facit difficultatem maxi-
mam, quia vinum calidiſſimum cùm ſit, febrem auget
in acutis: febris autem quò eſt vehementior, maiorem
ſiccitatem inducit, & hoc modo retorridi humores ex-
cretioni per ſputum fiunt magis inepti. Deinde repu-
gnat Galeno, 11. *meth.* 9. qui in febribus continuis vini
vſum interdicit: & 9. *ſimpl. cap. de terra Samia, in fine*,
D illud exhibet in febribus peſtilentialibus, dummodò
febris magna non adſit: & 7. *ſec. loc. cap. de cura affectio-*
nis hepaticæ, pro curatione medicamenta offert cum
vino confecta, ſi tamen febris cum illis affectionibus
non complicetur. Accedit celebris contextus Galeni,
lib. 1. *ad Glauc. cap.* 14. *poſt princip.* dicentis: *Plura eſſe,*
quæ vini exhibitionem prohibent, veluti ſi aliquod vnum ex
viſceribus inflammationem patiatur, aut caput vehemen-
tiùs doluerit, aut paſſio aliqua quæ delirare cogat, aut febris
incendens in morbo crudo: magna enim, & quaſi inſanabi-
lia ex potu vini in huiuſcemodi affectibus nocumenta pro-
ueniunt. Quare cùm pleuritis inflammatio ſit interna, &
caput vehementer doleat, nam in hoc affectu fieri non
poteſt, vt caput non lædatur, 4. *de cauſ. pulſ. cap.* 8. in eo
maximè vſus vini eſt reprobandus, humores enim mo-
E uet, liquat, attenuat, incendit.

Solue hoc modo. In febris, inflammationíſque inter-
næ curatione, tria à Medico ſunt contemplanda: fe-
bris, ipſius cauſa, & aliud tertium, quod ad ſe euocat
curationem totam, vt dolor. Febris quà febris, nec vi-
num, nec calida medicamenta, aut alimenta exoptat.
Sed ſi frigidus, & pituitoſus ſit humor, qui inflamma-
tionis eſt cauſa, tunc concedi poteſt, præſertim aquoſum,
dulce, & cum modo oblatum: Nam concoquit, roborat,
humoris impacti in inflammatione excretionẽ promo-
uet, atque hac ratione nocere non poterit. Hoc probat
Hip. *lib.* 3. *de morb. cap. de pleuritide ex dorſo*, dicens:
Pleuritides vtplurimum, veluti phrenitis, & peripneumoniæ

Digitized by Google

curandas eſſe, præterquam quòd in pleuriticis, balneis calidis, & vino dulci vtendum eſt, &c. Quod præceptum intelligendum eſt, dummodò coctio adſit: & fluxionis impetus conquieſcat, præceſſerint vacuationes, & vires debiles ad humoris coctionem inpoſterum non ſufficiant.

Vtrùm vinum interdum ante coctionem exhibendum? controuerſia eſt non exigua. Galen. enim 3. *acut.* 2. pleuritide, & peripneumonia laborantibus non concedit, niſi coctis iam affectionibus. Si enim in febribus, 1. *ad Glauc.* 9. à vino omnino abſtinet, antequam morbus concoquatur; quod facit etiam 11. *meth.* 5. maiori cum ratione in pleuritide eius vſus interdicetur: fluxiones enim commouet, crudos humores attenuat, fluxilioréſque reddit, vt in dolorificam, debilémque partem promptiùs decumbant.

Dic, vinum, quod attinet ad ipſius temperamentum, ex Gal. 9. *method.* 11. & 12. aliud eſſe vinoſum, quod eſt calidiſſimum; aliud aquoſum, & remiſſè calidum; aliud verò mediocre, quod inter vtrumque mediam naturam ſeruat. Neutrum ante declinationem, humorísque coctionem integram concedi poteſt, niſi aliquod accidens ſuperueniat, ad quod curantis conſilium dirigi debeat, vt ſyncope, animi deliquium, virium debilitas ſumma. Si enim has non firmaueris, vini eum modo oblati ope ac beneficio, non concoquetur humor, ſputum non procedet, & omninò morbus in peius ruet. In hunc ſenſum intelligendus Auicenna 4. 1. *cap.* 1. dum ſic dicit: *Tu verò ſis ſolicitus in morbis, de eo quod ſuſpectum eſt.*

Accedamus ad vacuantia præſidia, inter quæ primatum obtinet phlebotomia, de cuius pro curanda pleuritide præſtantia, etſi *lib.* 1. *Hiſt. Princip. Medic. in com. Hiſt.* 19. ſimus commentati plura, non indigna ſcitu, placet hoc loco alia addere Laconicè, quæ lectori ad faciendam praxin vtilia ſint, imò cumprimis iucunda. Quæramus ergo: *Vtrùm in omni pleuritide vena ſit ſecanda?* Reſponde affirmatiuè: Nam ſi Galenus *lib. de curand. rat. per ſang. miſ. cap.* 8. & 4. *meth.* 6. in principio inflammationis externæ, in caſu ab alto, vulnere, contuſione quavis, licet nulla adſit in corpore redundantia, ſtatim ad ſanguinis miſſionem accedit, quia euacuat, reuellit, & partem præ dolore oppreſſam, atque hac ratione attrahentem præſeruat, auertítque humorem fluxum, fluentem, & fluxurum; cur illicò, & ſine cunctatione vlla, in pleuritide, periculoſo morbo, cuius vi plures occumbunt, 1. *acut.* 8. & in periculoſiores morbos degenerante, non adminiſtrabitur, cùm in ea dolor adſit cum inflammatione coniunctus, & alia ſigna comitentur, quæ citiſſimam per venam ſectam, præſertim inflammato membro ſanguineo, opem ex poſtulant. Excipe, ſi ſit mitiſſima pleuritis, cui ſatisfaciunt fomenta, & expectorationes, vt celebri Hiſtoria confirmat Galenus 6. *epid. ſect.* 3. *com vlt.* in cuius interpretatione noſtram induſtriam adhibuimus, *lib.* 2. *Hiſt. PP. Medic. in com. Hiſt.* 22. Adde, ſi præceſſerit phlebotomia ſufficiens in morbo antecedente: Vel deiectæ vires eam ſuſtinere nequeant: Vel ſi ſputum vbertim procedat cum tolerantia, & leuamine, quia exigitur robur ad ſpuendum.

Vtrùm verò præſente cacochymia etiam in pleuritide mittendus ſit ſanguis? controuerſia eſſe poteſt. Rhaſis 4. *continens.* citat Galenum prohibentem, quod ipſe explicat de euacoante: nam reuellentem phlebotomiam omnis pleuritis expoſtulat. Ergo in quacunque pleuritide, à quocunque humore concitata, ſanguinis miſſio eſt celebranda: huius enim beneficio ſanguis, & alij humores ad partem inflammatam fluentes, & fluxuri cohibentur, & reuulſio fit præſtantiſſima; & fluxi vacuantur: quæ indicationes neceſſariæ ſunt ad prohibendum inflammationis augmentum, eáſque 13. *meth. cap.* 6. explanat Galenus. Phlebotomia enim ſine conturbatione vlla, ſuauiter, & tutò, hanc vtilitatem præſtat euidenter: nec enim alius humor à ſanguine ita ſeparatus confluit in pleuram, quin cum ipſo etiam permixtus ſit, & confuſus, qui venæ ſectione promptè educitur.

A *Vtrùm ex eodem latere ſit ſemper celebranda?* Affirmatiuè *lib.* 2. *Hiſt PP. Med.* cum priſcis reſpondimus. Obſtant tamen aliæ celebres Græcorum auctoritates, quas expedire oportet: Nam Hipp. 5. *Aph.* 68. dolente parte capitis poſteriore, ex fronte ſanguinem emittit: & Gal. *in com.* obſeruandam eſſe contrarietatem reuulſionis, ſecundùm trinam dimenſionē aſſeuerat: quare ſi in ſiniſtra ſit malum, ex dextra mittendus eſt ſanguis, & è contrà. In hunc modum Celſus *lib.* 2. *cap.* 10. *prope fin.* affecto humero, ex altero brachio, ſanguinem extrahendum impetat. Galenus *lib. de ſang. miſ. cap.* 19. in morbo

B comitiali, & vertigioſis, in crure venam ſecat: & 2. *ad Glauc.* 8. & 13 *meth. cap.* 11. & alibi, quàm longiſſimè à parte tentata fluxione diſtrahendum eſſe humorem, nequaquam ad eam trahendum non ſemel inculcat. Hoc modo manu laborante ſcarificabis crura; altero crure malè habente, reliquum, ex Galeno 13. *meth cap.* 5. fluxionis enim motum ad contraria trahere expedit

Pro contraria parte eſt Hippocr. *lib.* 1. *de morb. verſus finem*, dum ſic ait: *Cùm præbet dolorem, & febrem oportet venam hepaticam pertundere ab ea parte, qua morbus fuerit:* repetit *lib.* 4. *Aph.* 73. confirmat Galenus *in com.* ſequitur Oribaſius *lib. de compend. med. ad Euſtathium filium.* §. *Reuulſio fit, quando ex ipſa parte quæ ægrotat, proxima patienti loco inciditur vena: ſplene enim patiente*

C *de ſiniſtra manu incidenda vena eſt; pleuriticis vero ex ipſa parte qua doles, auferendus ſanguis, &c.* Aëtius *tetrab.* 3. *ſerm.* 1. *cap.* 21. §. *Reuulſionis gratia venam ſemper in directum ſecabis, nimirum fluente ſanguine ex nare dextra, ſcindatur vena dextræ manus, & in pleuriticis ſecta vena affecti lateris.* Paulus *lib.* 2. *cap.* 40. ſic ait: *Si igitur ſanguinis ſit copia quæ diſtendit, veluti in inflammatione oriri ſolet protinùs ſi vires tolerant, ſanguis mittendus eſt per venam propinquam patienti particulæ.*

Hippocrates autem 5. *Aphor.* Galenus, & Celſus de ſanguinis miſſione ſunt intelligendi, facta in morbo ferè ſalubri, non ita acuto, & periculoſo, qualis eſt pleuritis; in qua indicatio euacuatiua, quæ ſumitur ab humore, etſi pauco, impacto in pleura, cæteras reuulſionis, & contrarietatis indicationes obumbrat. Galenus

D autem præſeruationis cauſa in vertiginoſis, & epilepticis, ſanguinem emittendum curat: in pleuritide autem, de curatione eſt ſermo. Neque dicas, quòd in corpore pleno, ſi ex eodem latere ſanguis emittatur, tota machina humoris ruet in partem affectam, & inflammatione adaucta, vitium inſoleſcet: Nam ſanguis non attrahitur ad pleuram, ſed ad brachium, inter quæ ſufficiens diſtantia exiſtit, & ſanguis eatenus ſequitur, quatenus educitur: imò ſanguis agitatus, & fluxilis, ex prima ſanguinis detractione, ad ſecundam, ſi ea indigemus, aptiſſimus fit; & ſic reſultare ſua promptiùs aperto foramine excurrit. Quapropter cùm detur ſufficiens diſtantia à brachio affectæ partis ad pleuram, ad reuellendum, & euacuandum, vrgente malo, ex eodem latere ſanguis eſt detrahendus: quia hæc vacuatio

E fit per venas, quæ cum parte laborante maximè conſentiunt. *Si enim venas* (inquit Galenus *lib. de rigore, c.* 5.) *quæ nihil parti affectæ communicant, incideris, neque affecta medeberis, & ſanam ſemper offendes.* *Vtrùm* autem *in peſtilenti & venenoſa pleuritide, à ſuperioribus partibus exhauriendus ſit ſanguis?* Reſpondimus affirmatiuè *lib.* 2. *Hiſt. PP. Med. in com. Hiſt.* 89. Excipe pleuritidem à menſtrua, aut hæmorrhoïdali vacuatione minuta, aut ex toto ſuppreſſa concitatam, in qua ſi non valdè vrgeat, è talo exhauriendus ſanguis; ſi autē vehementer infeſtet, etiam actu fluentibus lochiis, è brachio demendus, vt latè comprobauimus, *lib.* 1. *Hiſt. PP. med. in com. Hiſt.* 77.

De quantitate ſanguinis extrahenda in pleuritide, etiam dubitant Auctores: *Vtrùm ad mutationem coloris ſit vacuandus?* Hoc enim prædixit Hipp. *lib. acut. text.* 10. *ſi verò dolor ad clauiculam pertigerit; aut moleſta ſit vel brachio, vel mammæ, vel partibus ſepto tranſuerſo ſuperioribus, grauitas, internam cubiti venam ſecare expedit: neque copiosè vt ſanguis detrahatur, eſt cunctandum, ſed eò vſque auferendus, donec rubidior multò, vel pro puro rubido liuidus fluxerit: nam vtrumque contingit.*

Hic ergo tantus auctor cum Galeno, etſi aliquando cautus ſit prout exigit neceſſitas, in ſanguine mittendo: nam multoties ſolis fomentis citra phlebotomiam, curandam eſſe pleuritidem edocet, 2. *acut.* 1. & 6. *epid. ſect.* 4. *text. vlt.* & Galenus 13. *meth. vlt.* eam in inflammatione cerebri reformidet, quando continens eſt valdè intemperatum: & 9. *meth.* 4. non emittat ante ſignum coctionis alimenti, & aliquando ad dimidium cotylæ euacuet, hoc eſt, detrahat ſanguinis vncias quatuor cùm dimidia: tamen hi ſtrenui duces copiosè aliquando euacuant; imitantur enim naturam, quæ vtiliter, præſente plenitudine, ſanguinis libras duas, & tres interdum per nares, & varias corporis regiones expellit: maximè cùm humanum corpus viginti conſtet ſanguinis libris. Ergo parui erit momenti detractio ſex, ſeptem, vel octo vnciarum. Gloriatur enim *lib. de curand. rat. per ſang. miſ. cap.* 14. quibuſdam ad ſex vſque libras ſanguinem fuiſſe detractum, ita vt febris protinùs extingueretur, nec vlla ſequeretur virium afflictio.

Ergo audacter Hippocratica methodo inſtructus Galenus, *in com.* 2. *acut.* & *loc. cit. de ſang. miſ.* vſque ad mutationem coloris ſanguinis, euacuandum conſulit in pleuritide: *Alius enim eſt qui in phlegmone eſt ſanguis, ab eo qui ſecundùm naturam, vtpotè plus excalfactus: nam ſi antè crudior erat, rubrior modò, & flauior efficitur; ſin eiuſmodi priùs fuerat, ad atredinem vergit aduſtione.* Quare in periculoſo morbo ſanguinē in inflammata parte contentum citò hac copioſa vacuatione educere conatur Hip. & ſignum proponit mutationem coloris ſanguinis, magnum certè indicium, quòd ſanguis, qui eſt circa partem inflammatam, vel in ipſa inflammatione impactus, educitur, in quo febris radix conſiſtit.

Hanc mutationem, etſi probat Galenus *citato de ſang. miſ. libro*, vt ſummè vtilem, ſæpiùs tamen non eſſe expectandam docet: primò, vbi vis imbecillis non tolerat. Secundò, vbi maligna inflammatio non remittit ſanguinem contentum. Et licèt ferè ſanguis prior extractus ſit putridus magis, quia fortiora ſunt interna membra externis, in quibus innatus calor intus robuſtior noxium pellit ad extra; tamen in internis inflammationibus poſterior ſanguis corruptior eſt, & à priori diſſimilis.

Sed cur in inflammationibus internis oportet expectare coloris ſanguinis mutationem? Dic ex Galeno 2. *acut.* & *de ſang. miſ. cit.* cauſam eſſe, quia quicquid ſanguinis in parte inflammata continetur, id caloris abundantia in colore permutatur: quare coloris tranſmutatio, tranſlationem ſanguinis ex particula inflammata, ſufficienter ſignificat.

Vtrùm ſolùm in pleuritide, aliiſque inflāmationibus internis hæc coloris mutatio ſit ſpectanda? dubitabis. Affirmatiuè reſpondet Rhaſius *lib.* 7. *ad Almanſ. cap.* 21. ſub his verbis: *Qui autem calidum apoſtema patitur, vt pleureſim, aut ei ſimiles ægritudines, cùm phlebotomatur, mutationem coloris ſanguinis à propria diſpoſitione attendere debet. Apoſtemate autem carens cùm phlebotomatur, non debet hoc in ſuo ſanguine obſeruare, cùm totus eius ſanguis ſit æqualis, &c.* Neque obſtat, quòd ſanguis circa cor, & iecur, propter magnum calorem horum membrorum, debeat eſſe nigrior, & magis aduſtus eo, qui continetur in partibus vicinis venæ ſectæ: quia ſanguis iuxta cor, & iecur, licèt ſit calidior, non habet tamen notabi-
A lem mutationem in colore: in parte enim inflammatā ſanguis eſt magis circumſcriptus, & conculcatus, & ſic à præternaturali corrumpente calore, ſanguis vicinus in colore permutatur: non ſic autem in ſtatu naturali, vbi calor naturaliter operatur, & in morbis vaſorum, in quibus ſanguis, & alij humores, huc & illuc irrequieto motu agitati, tranſpirant, & ventilantur. Quare qui ſine inflammatione fatigant morbi, ſanguinis mutationem eſſam dignam non habent. In febre enim continente vniformis eſt ſanguis, ſiue putreat, ſiue putredinis labe non inquinetur. In tertiana, qui in iecore eſt, paulò eſt bilioſior; ſicut in quartana, qui in liene reſidet, paulò magis melancholicus; & in quotidiana, qui eſt in ventriculo, pituitoſior quodammodo exiſtit: per has enim febres huiuſmodi viſcera magis pati fatetur Gale-
B nus *lib.* 1. *ad Glauc. cap.* 4. Non eſt tamen huiuſcemodi humorum differentia momentanea, nec à Medico dum ſanguis educitur, ita aduerti poteſt, vt illa in qua humores in inflammatione aduruntur.

Vtrùm extracto ſanguine vitiato, ſtatim ſit cohibenda vacuatio? Dic, quòd etſi aliqui defendant, extracto ſanguine vitiato, pro puro, qui priùs emanabat, non eſſe ſiſtendam vacuationem, donec penitùs totus vacuetur putridus in inflammatione contentus; tamen ſecurius eſt eam cohibere: Quoniam vniuerſus ſanguis prauus inflammationem efficiens, vnica ſanguinis detractione vacuari nequit, vt experimento conſtat; rari enim ſunt, qui ex pleuritide, vnica ſanguinis miſſione liberentur.

Quare apparente improbo ſanguine, etiamſi prorſus is non vacuetur, ſupprimenda vacuatio eſt. Primò, quo-
C niam coniectura eſt ſanguinem eum à parte inflammata receſſiſſe. Secundò, quoniam prauus hic ſanguis, qui ab inflammatione in alias venas receſſit, ob commodi ſanguinis permixtionem, & facilem tranſpirationem corrigi poteſt, & naturæ beneficio priſtinæ naturæ reſtitui. Tertiò, quoniam ſi vnica, eáque copioſiſſima venæ ſectione morbum extirpare conemur, iterationi deinceps locus non erit, quæ maximè in omni morbo vtilis eſt, ex Gal. *lib. de ſang. miſ.* 16. Quartò, quia in inflammatione, atque omni affectu, in quo aliquid è venis extra effluxit, repetita ſanguinis detractione eſt opus, vt intermedio tempore, venæ inanitæ, quod extrà effluxerat, recipiant, & ſecundâ venæ ſectione vacuetur, vt 4. *de ſanit. cap. vlt.* laſſitudinis phlegmonoſæ curationem proponens, ſuadet Galenus, §. *Quoniam igitur in hac, &c.* Quòd ſi to-
D tum prauum ſanguinem in inflammatione contentum ſemel vacuare tentes, citra morbi leuamen naturam proſternes. Ex quibus conſtat apertè, audiendos non eſſe eos, qui duplicem ſanguinis mutationem expectant, primam in deterius, in qua ſanguis in phlegmone infixus vacuari incipit, & tandiu eius vacuationem proſequuntur, donec rurſus in melius tranſmutetur, prauo vniuerſim vacuato: Nam Hip. & Galenus ſimplicis tantùm permutationis in deterius meminerunt. Quæ autem ſint ſigna, quæ oſtendant ſanguinem ſufficienter eſſe detractum, exponit eleganter Galenus *lib. de ſang. miſ. cap.* 14.

At quæres: *Vtrùm in pleuritide pituitoſa ſit hæc ſanguinis mutatio expectanda?* Dic. In phlebotomia eorum qui patiuntur inflammationes internas, & aliorum febrici-
E tantium, ſanguinem album exeuntem perpetuò iudicari putrefactum, cùm tamen in ſe putredinis aliquando expers ſit, ſed ſæpè ex pituitoſo ſit mutatio ad rubidum in inflammata parte, ex Hipp. 2. *acut. cit.* Dignoſcetur ergo ſitne putridus, an pituitoſus, primò, quia pituitoſus ſanguis non eſt verè albus, ſed minùs ruber, ex Gal *lib. de ſang. miſ.* 14. ſic interpretante Hippocratem, cùm inquit: *Nam ſi antea crudior erat, rubidior modò, & flauior in parte inflammata efficitur.* Deinde, albedo putrida, variegata eſt. Inſuper, albedo pituitoſa in ſuprema parte ſanguinis non locatur, ſed ob grauitatem ſuam immediatè ſupra melancholiam reponitur,

quæ

Digitized by Google

quæ infirmum locum occupat : albedo verò puttedinoſa in ſuptema parte ſanguinis innatat, ob inflationem ex calote puttedinoſo conceptam, multos ſcilicet flatus generante, quibus puttida, tenuiota redduntur.

In albedine itaque pituitoſa mutatio ſangulnis in colotem rubidum, extractionem ſanguinis in patte inflammata contenti denotat maniſeſtè : nam ex putredine pituitæ color acquititur rubeus. Ita intelligendus eſt Auicenna 2. 3. *tract.* 2. *cap.* 3. dicens, in morbis frigidis ſæpè vtinam appatere tubeam, ob putredinem pituitæ, quia pituita redditur rubea vrinam tingens : & 2. 4. *tract.* 2. *cap.* 47. de febre phlegmatica, hac de cauſa in ea primò apparere albam, deinde rubtam, affluetat.

Quætes deinde : *Vtrùm in pleuritide vſque ad animi deliquium ſit ſanguis mittendus?* Dubium eſt agitatum pro vtraque parte, *lib.* 3. *de praxi admiranda, obſeruat.* 117. Hippocrates annuit 4. *acut.* 74. & illius ſententiam, vt partum Hippoctaticum firmat, *in com.* adhibitis conditionibus quas priſci pro tam copioſa vacuatione celebranda, præſupponunt, nempè ſi ſit ætas florens, vis ſit robuſta, redundet ſanguis, adſint tempus, regio, tempetamentum, cotporis conſtitutio benè tempetata. Renuit Aëtius *tetra.* 2. *ſerm.* 4. *cap.* 68. §. *ſanguis in pleuritide mittatur, ſed non vſque ad animi deliquium.* Huius auctoris votum ſequuntur priſci, & alij quique, qui ab Hip. tempore sd noſtrum æuum in praxi inclatuere. Quare adulterinam ſententiam, ex *lib.* 4. *acut.* eſſe ſibi perſuadent, & Hippoctate Coo indignam : in morbis enim thotacis nunquam ad animalis facultatis defectum eſt ducendus ſanguis, cuius ope ad ſeteandum in poſterum indigemus ; & ſæpè accidit vt concoquatur humor, ſed præ facultatis debilitate non expellatur, 2. *progn.* 67. partitè ergo, & per vices, non ſimultanèe vacuandus ſanguis. At vera dicit Hippoctates, in cuius *libro quarto acut.* etſi ſint ſpuria otacula, & ab aliis interiecta, plura tamen ſunt, quæ magni Hippoctatis redolent officinam : & ideò ſi vehemens adſit pleuritis, cum vitium tobure magno, & præſentibus conditionibus teliquis, hæc vacuatio exercenda, cuius beneficio humor impactus, fluens, & fluxurus ſemel vacuatur, ita vt deinceps animalis facultatis robote opus non ſit.

Ante ſanguinis miſſionem clyſter præcedere debet, ni inflammatio ita vrgeat cum vehementi dolore coniuncta, vt illi ſoli opitulandum ſit : in quem ſenſum intelligendus eſt Hip. *lib.* 4. *acut.* 75. quo loco poſt copioſam phlebotomiam, clyſterem exhibet. Cucurbitulæ ad reuellendum in partibus diſtantibus affixæ commodum afferunt maximum, & cùm ſint proximæ venæ ſectioni, 2. *Ap.* 17. & 4. *t. c.* 20. viréſque nun ita exhauriant, ſi eæ ſint debiles ; (quas tantoperè ſeruare in hoc morbo debemus) & corpus ſit tenerum, & rara contextura præditum, vel exangue, quale eſt ſenum, etiam incipiente pleuritide ſcapulis infra partem affectam, ad leuandam totius plenitudinem, vtiliter imponuntur. Vel earum loco hirudines hæmorrhoïdalibus venis applicitæ, idem opus præſtant, & plethoram præſertim melancholicam exhauriunt. At cucutbitulæ ſcarificatæ ſemper tutiores ſunt, promptiùs enim teuellunt, citiùs, euacuant, & feliciùs dolorem leuant.

Vtrùm autem *ſuper partem affectam cucurbitula ſcarificata in initio, ante totius corporis vacuationem affigenda?* dubium eſt. Hoc auxilium apptobat Galenus 11. *meth. cap.* 17. ſi priùs corpus vacuatum ſit, cum ſcarificatione profunda, & ceu expetimentum certiſſimum, commendatur à Tralliano *lib.* 6. *cap.* 1. ſub his verbis : *Verùm ſciendum eſt, pleroſque, præſertim in quibus non adeò magna ſanguinis copia in venis ſuperare videatur, iuuiſſe, locum acutiſſimo ſcapello probè ſcarificaſſe. Conuenit autem cucurbitula quoque poſt cutim inciſam vti, vt quod in ea con-* A *tinetur ex alto extrahatur. Atque hoc facto mirari licet, quomodo inde etiam dolor qualiſcunque fuerit, licèt vehementiſſimus conquieuerit, vt neque fomento, neque alio præſidio indiguerit. Commodius autem, & tutius eſt, in quibus parua copia eſt euacuanda, hac vti curatione ; vtpotè validiſſima.* Confirmat Celſus *lib.* 4. *cap.* 6. Aëtius *tetrab.* 2. *ſerm.* 4. *cap.* 68. Auic. 1. 3. *tract.* 5. *cap.* 2. Rhaſius 9. *ad Almanſ.* Paul. Meſuë, *cap. prop.* & omnium primus edocuit Galenus *lib.* 13. *meth. cap.* 19. dum ſic ait : *Hac ratione & cucurbitula (ſtrenuum planè auxiliũ) eſt inuenta, tum vt foràs euocentur, quæ ſunt in alto, tum vt eximantur atque eruantur, quæ iam in ſcirrhum abeunt. Verùm vtendum cucurbitula, in ipſa parte quæ phlegmone vrgetur, inter initia non eſt, imò poſteaquàm totum corpus euacuaueris, ac neceſ-* B *ſarium ſit eorum quæ in inflammata parte continentur, aliquid educas, atque eruas, atque etiam foràs verſus attrahas &c.* Quare hoc auxilium præſtat, poſt integram vacuationem adhibitum ; nam digetit, dolorem ſedat, & attrahit ad exteriota.

In oppoſitum tamen facere videtur, quod *lib.* 4. *de ſanit. tuend. cap.* 5. legimus, ſi laſſitudo ſit cum ſanguinis copia, venam incidendam eſſe, aut aliquid agendum quod tantum valeat, inter quæ numerat ſcarificationem. Dic, hoc verum eſſe, ſed eo loco Galenum non numerare cucurbitulam, ſed ſcarificationem, vt ex contextus ſetie patet manifeſtè ; quod remedium diuerſum eſt à cucurbitula, vt conſtat ex Galeno *libr. prop. de cucurbitulis & ſcarificat. cap.* 3. & 4. Quare hæc vacuatio conuenit etiam corpore plethorico exiſtente ; C quia de humore redundante commodè vacuare poteſt, non verò cucurbitula, & magis ſuper partem dolentem infixa : Licèt enim humorem noxium à parte exhauriat, tamen ob validam attractionem potentiùs attrahit, & magis quàm euacuet ; quo nomine deteriores ſunt, quàm phlebotomia facta ex parte affecta, vt *cit. loco* Aëtius docuit. Hæc enim licèt attrahat materiam, etiam ſanguinis excretionem facit : cucurbitula verò tum impetu affixionis violenter humorem attrahens, tum ampliorem locum occupans, & tameti neque vaſis ſenſibilem fiſſuram faciens, attrahit quidem memorabilem materiam, non euacuat autem pro ratione attractæ. Quapropter cucurbitula ſupra partem affectam, ſolùm poſt abſolutam vacuationem, in pleuritide, cæteriſque inflammationibus internis, D imponenda.

De purgatione : *Vtrùm in hoc affectu ſit celebranda?* Purgationem in pleuritide eſſe celebrandam, docuit Hip. 2. *progn.* 52. qui in ea vtitur eclegmatis, ventris ſubductione, venæ ſectione, diæta, & medicamentis ; per quæ non intelligit fomenta, ſed medicamentum purgans : nam medicamentum abſolutè prolatum, purgans debet intelligi, vt conſtat ex ipſo, 1. *Aph.* 22. *Concocta medicari*, & 4. *Aph.* 10. *Medicari in valdè acutis* ; hoc eſt, vti medicamento purgante, & 4. *Aph.* 1. & 2. De qua vacuatione, plura ex veterum, & iuniorum mentè diſceptauimus, *lib.* 2. *Hiſt. PP. Medic. in com. Hiſt.* 22. Nunc tamen cum Galeno hoc dubium breuiter concludimus, qui quæſtionem hanc ſic determinat, *lib.* 4. *acut.* 76 : *Nam vel ſtatim ab initio prinſquam in partem* E *aliquam firmati ſint humores, medicandum ; vel poſteà cùm concocti fuerint. Quam ob cauſam & prima interdum die, & ſecunda, & quarta, & interdum quinta medicati ſumus, & non in quarta ſolùm quomodo is dixit.* Ex qua doctrina conſtat, in pleuritide, reuulſionis cauſa, ratione humorum qui in partem affectam fluunt, & fluxuri ſunt, in initio eſſe purgationem ſalubrem ; eradicatiuam verò in declinatione, & cùm humor noxius tum in vaſis, tum in parte phlegmone obſeſſa impactus, fuerit concoctus : quem humotem, qui eſt cauſa coniuncta inflammationis, ſi initio educere tentes, nihil proficies, ſed vires proſternes ; cruda enim paſſio non cedit, 4. *acut.* 32. Ergò in principio reuulſiua purgatio ; in declinatione ; euas

Digitized by Google

uatiua eſt adminiſtranda. Quomodo autem in deſcendente pleuritide dici poſſit reuulſiua, cùm reuulſio tunc potiùs per vomitum debeat celebrari, eo loco explanauimus diligenter.

Vtrùm verò *in deſcendente pleuritide, ſanguinis miſſio in principio facta ſit vtilior purgatione*? ardua eſt quæſtio. Hip. 2.*acut.* 11. eam laudat vt vtiliſſimam. Galenus renuit *in com.* Nam licèt in principio huius affectionis expurgatio vtilis ſit, eſt tamen longè vtilior, & tutior ſanguinis detractio, præſertim cùm febris nimiùm excandeſcit, nec eſt probè cognita ægrotantis natura, ſunt enim qui facilè, alij qui difficilè expurgantibus cedunt medicamentis. Deinde in acutis morbis, rarò, & in principiis, medicinis purgantibus vtendum, 1.*Aph.* 24. maximè cùm ipſa calida ſint, continuò bene, corpus exagitent. Ergo ſanguinis miſſio ſemper præferenda venit, 4. *acut.* 21. 6. *epid. ſect.* 1. *com.* 6. Nam inanit corpus, vaſa deobſtruit, & præparat ad purgationem, reuellit, euacuat lenit dolorem.

Hanc methodum eſſe exercendam vel in deſcendente pleuritide, à ſenſu ipſo, qui negari non poteſt, confirmatur: Anatomica enim experientia conſtat, ſanguinem è propaginibus venæ Azygæ hauriri facilè poſſe ſecta eiuſdem lateris affecti baſilica: coëunt enim per anaſtomoſin inuicem in eodem latere propagines venæ azygæ, cum ramis & propaginibus venæ cauæ eiuſdem lateris: nam inter axillarem, & cephalicam venam, prope iugulum, ab vtroque latere quædam media oritur vena, ab axillari ferè naſcens, à qua plurimæ productæ propagines, tandem cum ramuſculis venæ ſine pari copulantur.

Inſtabis hoc modo. Si Galenus 2.*acut.* 11. tantoperè in deſcendente pleuritide, ob rationes dictas, phlebotomiam laudat, & purgationi præfert: cur *com.* 10. *antecedenti* ſanguinis detractionem non admodum iuuare in deſcendente, atque ideò eſſe vtiliorem purgationem affirmat? Sic enim ait: *Nos verò partem eam quæ phlegmone obſidetur, tum celeriter, tum, quam cæteras partes, magis in acutis præſertim morbis, vacuare contendimus; quod ſanè interna cubiti vena facit, multòque magis, vbi ſanguinis redundantia ad ſuperiora vergere videatur, aut ſuperiores thoracis partes affecta ſint, nempè in eo malo tum brachium, tum mamma grauari ſolent. Verùm quæ partes thoracis inferiores, prope ſeptum tranſuerſum infeſtant inflammationes, non abs re dolorem ad hypochondrium tranſmittunt, quo fit vt dolores huiuſmodi non admodum iuuet, quæ in cubito fit euacuatio. &c.* Dic Galenus non damnat ſanguinis miſſionem in deſcendente pleuritide, neque multùm iuuare negat, ſed non admodum vtilem eſſe, hoc eſt, tantam afferre commoditatem, ac ſi ſecaretur in aſcendente, quia partes ſuperiores magis conſentiunt cum interna vena, & ſanguis ex ſuperioribus coſtis grauitate ſua faciliùs deſcendit, quàm aſcendat à coſtis nothis ad venam ſectam. Deinde coſtæ ſuperiores, ſpiritalibus membris viciniores, abundant ſanguine ſubtiliori & magis ſpirituoſo, qui ex aperta vena citiùs tenuitate ſua per apertum foramen vacuatur, & excutitur; coſtæ verò inferiores pituitoſiore, & crudiore ſanguine aluntur, qui vacuationi moroſus eſt, & magis lentus. Quare venæ ſectio in deſcendente non admodum iuuat, ſeu non æquè prodeſt, ac ſi adhiberetur in aſcendente.

Purgatio, facta priùs ſufficiente ſanguinis miſſione, in principio morbi eſt adminiſtranda, medicamentis clementibus, temperatis, adſtrictione carentibus, ne fortè humor per tuſſim expurgandus poſſit impediri vt notat Auic. 10.3. *tract.* 5. *cap.* 1. offerendáque ſunt illa, quæ ſuperanti humori ſunt accommodata, vt ſunt Pulpæ caſſiæ interaneus liquor, Manna, Syrop. ex multiplici infuſione Violar. & roſ. Perſic. Regius, ſennatus, quæ diſſoluantur in decocto pectorali, cum Diacathol. Confect. Hamech, Diaprun. & aliis.

A Duo ſunt medicamenta, quæ ab omnibus non approbantur: primum eſt, Rhabarbarum, quod etſi adſtrictionem participet, ea non eſt tanta, vt vias expurgationi dicatas arctare, & ſputum cohibere poſſit, imò cum ſeligenti virtute attrahendi bilem ex inflammata parte, à qua ferè pleuritis ortum ducit, modicam ſtypticitatem participat, quæ iuuat ad penetrationem, cuius ope faciliùs diſtantes partes permeat, & feliciùs expurgat: quare eius præſertim infuſum, lenientibus medicamentis admixtum, tutiſſimè in pleuritide poteſt concedi, vt *lib.* 1. diximus *in Pharmacopœa noſtra, tit. de Rhabarbaro.*

Alterum medicamentum eſt Agaricum, de quo maior eſt dubitatio: *Vtrùm in pleuritide offerendum*? Nam adſtringit, ex Gal. 6 *ſimp. cap. prop.* idcóque dyſentericis
B confert, ex Dioſcoride *lib.* 3. *cap.* 1. Deinde concitat vomitum, & concuſſione facta, humorem ad ſuperiores partes conuocat; quæ autem vomitoria ſunt, affectibus ſpiritalium partium valdè nocent, ex Hip. & Gal. 4. *Aph.* 8. Reclamat Meſuë *prop. cap. de Agarico.* Aſthmaticis, & difficulter ſpirantibus concedens, quia pectus à pituitoſo humore ſuauiter abſtergit, & repurgat: Quare in pleuritide pituitoſa ſummè confert, & ampliùs in maligna, & populariter vagante, cuius deleteriam vim, cardiaca efficacia, alexipharmaci præſtantiſſimi inſtar, mirandum in modum coërcet, ac domat, ob quam cauſam in celeberrima venit antidota, præſertim præparatum Zingibere, vino, vel oxymelite, quorum beneficio, exigua eius adſtrictio emendatur, & vis vomitum mouens corrigitur. Num autem pleuritici ſint
C ſoluendi noctu, vt ſuadet Auicenna, eius interpretes vbertim exponunt.

Factis vacuationibus vniuerſalibus, ad reſolutionem humoris in parte affecta contenti eſt accedendum, ex Hip. 2.*acut.* 1. Hoc opus præſtant olea, vnguenta, fomenta, emplaſtra modicè calida, quæ tum lenire dolorem, tum humorem per halitum digerere, tum ipſum excreationi per ſputum præparare nata ſunt. Huius cenſus ſunt oleum Camomil. Amygdal. Viol. Liliot. Vnguent. Pleuriticum, ſeu pectorale, Filij Zachariæ. Emplaſt. de Melilot. Dialth. Martiat. de Ruta, apud Paul. *lib.* 7. *cap.* 17. & 18. Reſoluentia non ſint ſicca, vt farina hord. & fabar. quia reſolutio non eſt ſimplex, ſed per ſcreationem, quæ humectantibus promouetur. Fomenta parantur ex decocto Violat. Maluar. Camomil.
D Fœnugræc. Melilot. Camomil. Aneth. parietar. & cum oleo amygdal. & aliis imponuntur in veſica bouina, vel excipiuntur cum ſpongia, & lateri admouentur, & poſteà ſæpè admouentur vnguenta.

Dubitabis: *Vtrùm repercuſſiua in pleuritide ſuper partem affectam apponenda*? Etſi in initio inflammationum repulſio humoris ſit neceſſaria, ex Gal. 13. *met.* 9. & *in art. med. cap.* 95. 6. *ſec. loc. cap.* 5. Auic. 1. 1. *cap.* 1. & 28. ex natura inflammationis indicatione ſumpta, in pleuritide tamen inutilis eſt, quia pars inflammata, qualis eſt pleura, in profundo corporis iacet, & non in ſuperficie; quare vis medicamentorum ad ipſam permeare nequit, quin ex muſculis, & venis ſanguis ad partem inflammatam impellitur, & augetur inflammatio: (Ob quam cauſam in coxendicis dolore, 10. *ſec. loc.* 2. repellentia pro-
E hibet) tum quia humorem ad pulmones, & cor adſtrictione ſua repellunt; tum quia cùm ſint frigida, pectori inimica, 5. *Aph.* 24. humoremque per ſputum excernendum, adſtrictis viis arctant, denſant, & excretioni contumacem reddunt.

Ex aduerſa parte reluctatur Galenus 11. *met.* 15. §. *Parciùs verò ad pectus, quam ad ea eſt adſtringentibus vtendum*: probat *lib. de conſt. art. med.* 17. ſequuntur Auicenna *loc. cit. cap.* 3 Meſuë *cap. prop. de pleuritide.* Dic, quòd licèt in praxi obſeruatum ſit, in pleuritide exteriùs eſſe apponenda calida, anodyna, emollientia, concoquentia, & diſcutientia, ob dictas cauſas; tamen ſi pleuritis ſit in initio,

Digitized by Google

initio, poſt phlebotomiam, ſi materia eſt pauca, & non eſt fixa, quod agnoſcitur ex leuamine doloris, tunc parcus vſus externorum repellentium poteſt commendari, maximè ſi ſint permixta diſcutientibus, quorum vſum ad pectus probat Galenus, non in totum prohibet: nam thorax non eſt emunctorium cordis, & inflammatæ membranæ cerebri repellentia adhibentur: modica enim adſtrictio repellentium iuuat ad penetrationem. Galenus verò, & cæteri auctores frigidorum vſum pertimeſcentes, intelligendi ſunt, ſi materia fixa eſt, morbus non eſt in principio, non præcedente vacuatione aliqua, tunc enim repellentia nimis frigida, & adſtringentia valdè nocent, præſertim ſi humor ſit copioſus: ita docet Auicenna, *loc. cit. cap 31. in med. Et ſcias quòd ſi materia eſt multa, tunc emplaſtra, & epithemata frigida, nociua ſunt; & ſi eſt pauca, non nocent.* Num autem in proceſſu curationis, ſit permiſcendum aliquid adſtringens in thoracis inflammationibus, diſertè *cit. 11. meth.* explicuit.

Si tamen inflammatio ad ſuppurationem vergit, hæc internis, & externis præſidiis oblatis diligenter eſt adiuuanda, decocto caricarum pinguium, dactylor. ſem. maluæ, althææ, hord. facto in aq. tuſſilaginis: & deinde adiecto ſaccharo, aut penidiis, pro potu offeratur. Exterius emplaſtra, & cataplaſmata imponantur ſuppurantia. Si verò opus ſit confectum, quod ex febris, doloris, & grauitatis notabili remiſſione agnoſcemus, ruptio pluribus ingeniis tentanda, vociferatione valida, necnon tuſſi vehementi, quæ ebibitis ſalſis, acutis, & acribus concitabitur, vt ſunt oxymel, ſyrupus de praſſio, ius ciceruni cum melle, amygdalæ dulces, & amaræ. Rupto abſceſſu, abſtergentia ſunt ex vſu, vt hydromel, & decoctum dactyl. hord. liquirit. paſſulat. Deinde glutinantia vtilia, vt hydromel permixtum cum bolo armeno, thure, terra ſigillata, lac chalybeatum.

Sed quoniam timoroſa eſt ſuppuratio, & reſolutio præſtantior, & ſecurior, idcircò ſummè enitendum, vt humor facilè per ſputum extrahatur, & purgetur. Sed quia humor qui ex inflammatione reſudat, actis impulſu expurgari debet, vt poſſit cedere, mediocrem ſubſtantiam requirit, *2. progn. 4.* & *1. ſimp. 24.* & *1. de ſympt. cauſ. cap. 4.* Quare ſi materia elabitur per tenuitatem, expectoratio promoueatur incraſſantibus, *4. de loc. 9.* quæ humorem in initio fluentem condenſent, & fluxum inhibeant, vt ſunt ſyrupus iniubinus, violaceus, nenupharinus, papauerinus, maximè ſi vigilia infeſtet. Vtilia ſunt iulapia, tabellæ, eclegmata, decocta expectorantia, facta ex hord. prun. iniubis. flor. viol. Adrian. liquiritia, &c. Si verò humor per craſſitiem peccet, præſtant validiora, vt ſyrupus de hyſſopo, praſio, liquirit. oxymel, decocta parata ex hord. dactylis, ficubus, adiant. ſemin. vrticæ, enula, tuſſilag. papauer. errat. ſcabioſ. ſem. aniſi, bombac. rad. apij, fœnicul. borrag. & aliis, quæ tenacem hunc humorem attenuent, & incîdant.

Dolori ſedando ſummè debet Medicus eſſe intentus, quoniam ex eius ſæuitie vires proſternuntur, fluxio augetur, accreſcit inflammatio. Si anodyna extrà applicita non proſint, ad ſtupefacientia accedendum, quum videlicet præ doloris vehementia homo de vita periclitatur. Quare quærendum: *Vtrùm in hoc affectu aliquando ſtupefacientia exhibenda?* Dic, quòd licèt hæc nimia frigiditate obſint pectori, thoraci ſint inimicia, humorem contumaciorem reddant, ſputum coërceant, canales adſtringant, inflammationem incrudent, tamen ſi diuturna vigilia infeſtet, humor tenuis ſit, & acris, dolor adſit ſæuus, tunc horum ſymptomatum vrgentium habita ratione, de cura coacta, vacuato priùs corpore, mitia ſunt offerenda, ad maius periculum euitandum. Hoc modo *loc. cit. cap. 2.* Auicenna Diacodion concedit: firmat Paulus *lib. 3. cap. 33. §. Quos torquens*

A *vigilia, medicamen diacodion delingere oportet.* Trallianus *lib. 6. c. 1.* Approbauit priùs Galenus *1. acut. 33. §. Nempè eorum quæ ex opio, hyoſcyamo, & mandragora conficiuntur medicamentorum vſus, doloroſam pleuritidis affectionem non ſanat, ſed ſenſum tollit, enecátque, &c.* ac ſi dicat: Opiata etſi cauſam doloris non adimant, hoc eſt humorem actu committentem inflammationem, quia hunc ampliùs impingunt, tamen ſenſum auferunt, & dolorem leniunt: quo ad tempus ſedato, vires refocillantur; & ob ſomnum coctione meliùs peracta, adauctóque calore humor concoquitur, faciliùs per ſcreatum excernitur, prout *12. meth. 7. & 8.* poſito exemplo in dolore colico à frigida cauſa concitato, in cuius ſæuitie opiatà

B offert, ipſe edocuit.

Si verò quæras: *Vtrùm in vrgentiſſimo dolore pleuritico vtilius ſit hæc in potum aſſumere, an extrà ſupra partem dolentem apponere?* Dic, interiùs aſſumpta præſtantiora eſſe: exteriùs enim applicita parùm penetrant ad partem dolentem, tardiſſimè operantur, & in tranſitu ad partes internas, humores incraſſant, & hac ratione dolorem, & cauſam eius adaugent.

OBSERVATIO I.

Pleuritis ſana, copioſiſsima ſanguinis miſsionè curata.

INciderat Ruſticus quadragenarius, ſatis robuſtus &

C firmus, in pleuritidem vehementem, cum intenſa febri, & tuſſi ſicca, cui totum corpus purpureo colore erat perfuſum, & ob ingentem plethoram tumidum valdè: dolor erat truculentus, ſputum cruentum, vrina rubea; tenſiua laſſitudine oppreſſus, præ ſarcina in lecto ſeſe mouere non poterat, imò difficili reſpiratione detentus, peſſimè ad oblata ſe habebat. Vires erant liberales: ætas florens. Spretis cæteris, quæ pro hoc affectu commendantur, auxiliis, in copioſa phlebotomia celebranda, contra aſſiſtentes, qui moribundum opinabantur, pertinaciter inſiſto, auferóque de induſtria ſanguinem ex interna vena partis affectæ, quouſque libræ tres cum dimidia fuerint exhauſtæ, qua ſimultanea phlebotomia facta, æger ſe ſanum eſſe exclamauit. Hoc exemplum nos docet, quòd etſi in pleuritide ſit extrahendus ſan-

D guis cum cautela ſumma, ne imminuamus vires, vt excernendo humori per ſputum, vſque ad ſtatum ſufficiant; tamen ſi vires ferant, multoties audacter ſecanda vena, antequam materia omninò in parte collecta, in poſterum & partis, & totius concitet ruinam.

OBSERVATIO II.

Pleuritidi pituitoſæ curandæ, Syrupus eximius.

VIgebat bruma, quando quinquagenarius quidam temperamento frigidus & humidus, ex catarrhoſa defluxione, pleuritide dextra decubuit, quæ co-

E ſtas ſuperiores grauiter occupauit, cum ingenti dolore coniuncta. Febris erat lenta, tuſſis pauca, vrina ſubrubra, ſputum nullum. Sanguis detractus: Purgatio clemens adhibita: Fomenta varia, & vnguenta parti impoſita, ſed citra vtilitatem vllam. Tandem craſſeſcente ſputo, quod anteà ſpumoſum erat, ſolo hoc ſyrupo bis in die ebibito in commoda hora, concocta per ſputum, & aluum eduxit, dolor eſt ſedatus, febris remiſſa, & ipſe ex toto ſanus eſt factus: cuius forma eſto hæc.

℞. *Radic. ireos, helenij, petroſelini, apij, borragin. bugloſ. fœniculi, an.* ℥ j.ß. *folior. adianti, folior. hyſſopi, tuſſilagin. papauer. erratic. an.* M. j. *aniſi, ſem. bombacis, & maluæ. an.* ʒ j. *glycyrrhizæ raſæ, & contuſæ,* ℥ ij. *paſſular. corinthiac.*

℥ j.ß.

Digitized by Google

℥j.ß.praſſij, ʒiij.*dactylor. prunor. pinguium, an.num.*xij. A
*flor.cordial.an.*ʒ iij.*aniſi*, ʒ j.*hord. P.* ij.*ficuum pinguium*, *ni* v j.*conſeruæ enulæ campanæ* ℥ ij.*conſeruæ adiant.* ℥ ij. ß. *conſeruæ violar.*℥ iij.*ſtrobylor.num*, xv. *amygdal. purgatar.* ℥ ß. *cinnamomi electi.* ʒ j ß.*folior. ſennæ* ℥ j. Coque ſec. art. in ſufficienti aq. quantitate, quouſque remaneant ℥ viij.infunde per noctem ſec. art. *Rhab. elect.* ʒ ij. *agarici trochiſcati*, ʒ j.ß. Colaturæ adde, *Syrupi de hyſſopo* ℥ iij *ſyrupi de liquiritia* ℥ ij.*oxymel. ſimpl.* ℥ j. *oxymel. compoſ.*℥ ß. *ſacchari*, *q. ſ.* Omnia bulliant, quouſque acquirant conſiſtentiam ſyrupi longi. Doſis ℥ ii. Iteretur bis in die, in aurora, & duabus horis poſt cœnam.

OBSERVATIO III. B

Vnguentum pro pleuritide curanda. vtiliſſimum.

GRauiſſimum ſymptoma dolor eſt, & præſertim ſi in pleuritide inſoleſcat: Nam ex eius ſæuitie eneruantur vires, humor non concoquitur, nec reſoluitur inſenſibiliter, vel per ſputum vacuatur: quare retentus in parte putreſcit, ac in pus mutatur. Hanc perniciem vt effugias, parti dolenti (vacuato priùs, vt decet corpore) hoc linimentum appone, quod inter alia anodyna primatum obtinere felici euentu comprobaui ſæpè.

℞. *Dialthææ* ℥ j. *olei amygdal.dulcium* ℥ ß. Miſce, fiat linimentum, quo calido partes dolentes, illinan- C
tur. Deſuper tenuis puluis flor. chamæmeli inſpergatur: tandémque folium Braſſicæ calidum, ex butyro, aut pinguedine porcina inunctum ſuperponatur, & faſcia obligetur.

OBSERVATIO IV.

Pleuritis biliosa, vena ſaluatella ſectione curata.

SVbiit mihi in mentem mirari perſæpe, cur ſeptentrionales Medici, etſi doctiſſimi, ita flocci faciant ſaluatellarum venarum ſectarum præſtantiam, & vſum, cùm fidiſſimo experimento apud grauiſſimos auctores conſtet, plures, eóſque præſertim venoſi generis mor- D
bos, earum ſectarum ope radicitus extirpari, ac deuinci. Sed habent excuſationem in promptu bonam, quia in hoc terræ tractu ferè ob alimentorum vſum ſanguis aquoſus regignitur, crudique humores exuperant, per alui fluxum, aut aliarum venarum maiorum ſectiones commodiùs extrahendi: at ab his venis tenuis ſanguis plerumque emanat: Quo cùm abundaret iuuenis quidam, iracundus, bilioſus, hirſutus, gracilis, in pleuritidem ſiccam dextri lateris lapſus, pluribus tentatis vniuerſalibus, & particularibus auxiliis vix leuatus eſt. Tandem miteſcente febre, dolor immaniter ſæuit, ita vt anodynorum, elementer expurgantium, & cæterorum reuellentium medicamentorum opem contempſerit. At cùm eſſet præditus ſquallido iecore, & in trigeſimo die morbi eſſet conſtitutus, ſuſpicióque E
eſſet quòd fluxio ab hac parte manaret in pleuram, idcircò ſaluatellam dextram feriendam impero, qua ſecta dolor conquieuit. Nec mirum: nam vacuato ſubtili ſanguine, à quo fouebatur malum, natura deonerata, potentior reddita, in manum reſiduum humoris, tanquam in partem extremam tranſmiſit: ſicut enim in viſceribus viget concoctrix, ſic in extremis attractrix. Accedit, quòd vi balnei, frictionis, & & vinculi, tum copioſè ſanguis educitur, tum ad diſſitas partes ſtrenuè auertitur.

OBSERVATIO V.

Pleuritis contumax, cauterio ſuper partem dolentem appoſito, curatur.

LAbotauerat vir quidam ſatis muſculoſus & fortis, diſtillatione pituitoſa, quæ in fauces & œſophagum adeò vbertim irruebat, vt intercluſis ferè reſpirationis viis, à mucoſo & viſcido ſucco veluti ſuffocari videretur. Ecce vno die dolorem ſentit in coſtis, ac ſi aciculis pungeretur. Acceſſit rigor, quem vehemens ſequuta eſt febris, cum tuſſi, & difficili reſpiratione coniuncta. Secta illicò vena, purgatio adminiſtrata: reuulſio per cucurbitulas, frictiones, elyſteria, ligaturas celebrata: varia fomenta applicita. His factis, perſeuerante adhuc in vigeſimo die intenſo dolore, cucurbitula cum ſcarificatu ſuper partem admota, cui cùm non cederet, ne in corruptionem, aut ſuppurationem fieret tranſmutatio, candentibus ferramentis partem iuurere imperaui, quorum vi cùm ichores decem horarum ſpatio emanarent in copia multa, ſuperpoſito folio caulis butyro inſulſo delibuto, remiſſus eſt dolor: quo mitiore facto, natura deuictrix humorem copioſè eduxit per ſputum, & poſt decem dies à morbo immunis eſt factus.

OBSRVATIO VI.

Pleuritis in ſphacelum tranſmutata, lethalis.

IN pleuritide dolor adeſt perſæpe immanis, ita vt æger de vita periclitetur. Si verò perſeuerantibus ſignis deterrimis ipſe conquieſcat, timendum, quoniam inflammatio peſtilens quandoque, & maligna in corruptionem terminatur, & ſenſum partis aufert. Quo cùm premeretur quidam immiſericorditer, vt præ doloris inclementia inſomnes noctes duceret, tandem cohibito ſputo euanuit dolor, qui cùm ſanus à Medicis iudicaretur, poſt diem ſubitò occubuit. Aperto cadauere, in thorace inuenta eſt pleura in parte interna tota ferè nigrore peruſta. Quod ſignum veneni intus ſæuientis, & ſphaceli eſt certiſſimum.

OBSERVATIO VII.

Dolor oſſis ſterni pro pleuritide curatus, excreto per os lumbrico, euaneſcit.

QVàm ſint portentoſa, & admiranda vermium ſymptomata, priſci, & iuniores pleno ore conteſtantur. Vnum audies rariſſimum. Vidimus tres puellos, qui prope ſternum dolore immani oppreſſi, tuſſicula, febri, difficili ſpiritu, pulſu duro vexati, pro pleuriticis curati, nihil leuati ſunt, immò applicitis auxiliis ruebant in peius. Omnes in proceſſu morbi, viuis excretis per os vermibus, à morbo immunes ſunt facti.

OBSERVATIO VIII.

Pleuritis in abſceſſum externum, & fiſtulam lethalem terminata.

PVella decennis pleuritide preſſa eſt, ratione ſitus, & humoris, ſpuria & mendoſa vocata; nam ſymptomata non adeò erant intenſa, & ſputum non ita vbertim fluebat. Loco affecto plurima præſidia ſunt applicita, ſecta vena, purgatio celebrata, expectorantia adhibita. Cúmque dolor vigeſimo die ceſſaret omninò, & miteſceret febris, tumor duriuſculus in parte externa

dextra

dextra ſupra mamillam apparuit, cum dolore, rubore, & aliquali pulſatione coniunctus, qui ita intumuit, vt neceſſe fuerit deſuper ſuppurantia cataplaſmata adhibere. Facto pure, cauterio apertus eſt tumor, exeunte ſanie cum pure commixta in copia multa. At cùm ab incunabulis ægra totum caput vlceribus haberet fœdatum, ex quibus tetra illuuies emanabat continuò, & cerebrum ſuapte natura humidiſſimum excrementa ad locum dolentem excerneret, factum eſt vt abſceſſus conſolidari non poſſet, ſed fiſtula eſt genita, cuius augmentum, cùm purgationibus vniuerſalibus, fonticulis in brachiis excitatis, ſudorificis ex Ebeno, præſidiis caput roborantibus, & aliis parti adhibitis, non poſſet impediri, febricula adueniente, ſpatio duorum annorum tabefacta, occubuit. Virum, & fœminam diuerſo tempore tractaui, qui eodem læui lateris dolore oppreſſi, excitatóque tumore in parte externa, infra mamillam, ſuppurato, & ad cicatricem perducto, feliciter euaſere.

OBSERVATIO IX.

Pleuritis exquiſita, ſanguinis miſſu critico ſoluta.

TRactabamus duo Medici iuuenem bilioſum, & calidum, qui exquiſita pleuritide ſiniſtrum latus occupante correptus, aliis ſecundùm artem celebratis auxiliis leuari non poterat. Ecce vndecimo die ſanguis, ad vncias duas, ex ſiniſtra nare emanauit, increſcente febre, ob quam iterum ex eodem latere parcè ſanguis detractus. Qua vacuatione leuata natura, per vrinæ vias cruorem vbertim biduo excreuit, in die decimo quarto, cum conferenti multa: quo factum eſt, vt euaneſcente dolore, & ſublata febri, omninò ſanus euaderet. Nec mirandum putes pleuritidem per vrinam iudicari: Nam contenta in thorace per has vias poſſe expurgari, teſtatur Galenus *lib.6.de loc.cap.4.* firmarunt poſteà Paulus *lib.3.cap.33.* Aëtius, Auicenna, & alij. Vel cauſa eſſe poteſt, quòd vena ſine pari aliquando cum emulgente connectitur.

CAPVT III.

De Peripneumonia.

Definitio.

QVoniam Pleuritis, & Peripneumonia iiſdem fermè remediis curantur, ex Auic. 10.3.*tract.5.cap.4.* §. *In cura peripneumoniæ clauditur cura pleuriſis, &c.* quum ab iiſdem propemodum cauſis generentur, quamuis Peripneumonia à ſanguine magis pituitoſo & Pleuritis à bilioſo oriatur, 6. *Aph.* 33. vt in *ſuperiori capite* plura de hac re ſumus loquuti: idcircò in huius morbi curatione, quoad poſſumus, erimus breuiloqui, quæremúſque primò; *Vtrùm Peripneumoniæ eſſentia in inflammatione conſiſtat?* Nam ſi inflammatio concitatur, quum ſanguis à venis maioribus ad minores, minimas, & ſpatia partis inflammandæ decurrit, ex Galeno *de inæquali intemp. cap.* 3. & 10. *meth. cap.* 6. & à plurimis occaſionibus hic oritur affectus, vt pleuritide, angina, aſthmate, copioſa à cerebro defluxione, non videtur eius eſſentia in inflammatione conſiſtere.

Obſtat tamen virorum grauiſſimorum auctoritas, quibus aſſentiri præſtat: Nam Paulus ſic definit *lib.3. cap.30. Peripneumonia pulmonis eſt inflammatio.* Aëtius dicit eſſe *inflammationem cum febre acuta.* Idem Aretæus, cæterique Græci, Arabes, & Latini pleno ore confirmant. Cùm enim pulmo perpetuò moueatur, ſitque mollis & rarus, motu ſuo attrahit valenter diſtillationes à cerebro, & aliis vicinis partibus, præſertim in ipſum decumbentes, quas ob laxam carnem promptiſſimè recipit, in cuius ſubſtantia infixæ, & tenaciter adhæreſcentes, retentæ & prohibitæ difflari, putreſcunt; & inflammationem concitantes, acutiſſimam febrem accendunt.

Cauſa.

VTrùm motus continuus pulmonis, ipſius inflammationem concitare poſſit? Aër frigidus nocet pulmoni: maximè ſi ab æſtate ad hyemem rigidam tranſitus fiat: nam à tepido aëris calore laxatæ thoracis partes, promptùs, & cùm maiori periculo tenduntur, & contrahuntur. Confluxus à capite in thoracem ſæpè pulmoniæ eſt cauſa: humores enim in pulmonis ſubſtantia imbibiti, & firmiter impacti, pituitoſi præſertim, retenti, huius partis inflammationem concitare nati ſunt. Sæpè à toto corpore confluxio fit. Aliquando eſt angina originem ducit, vt prædixit Hip. 5. *Aph.* 10. *Quicunque ab angina liberantur, iis ad pulmonem vertitur, & in ſeptem diebus pereunt: ſi verò hos euaſerint, ſuppurantur.* Ita pleuritidi ſuperuenire ſolet, 7. *Aph.* 11. *A morbo laterali, pulmonis inflammatio, malum.*

Iuuat etiam perpetuus ipſius motus, cuius cauſa ad ſeſe attrahere ex vniuerſo corpore, craſſos, lentóſque humores potens eſt: Si enim clamor, aut ira, pulmonem agitando & calefaciendo, inflammationem ipſi incutere valent, quantò magis motus, cuius vi maxima fit attractio, vt paſſim Galenus confirmat? Deinde motus fundit, attenuat, exagitat, incendit lentam & viſcidam pituitam, quæ à capite ad pulmones confluens, ibi ſtabulans, motu, & acquiſito calore liquefit, & acrior reddita pulmonem inflammat.

Moueri pulmonem adeò notum eſt, vt probari opus non ſit. *Vtrùm autem à propria vi moueatur?* ardua eſt controuerſia, quia pulmo aëris eſt per inſpirationem attracti receptaculum, & in illius vſus gratiam, mollis, raræ, laxæque ſubſtantiæ, ad recipiendum aptæ, & ſpongiæ inſtar foraminulentæ, fuiſſe creatum, 15. *de vſu part. cap.6.* 2. *de mot. muſculor. vlt.* 6. *Aph.* 33. teſtatur Galenus; nec proprium vllum motum habere, vel actiuè ad aliquem concurrere, ideòque neruis deſtitui, ſed tantùm gratia vacui euitandi, motionem pectoris ſequi, & ab illo cieri, demonſtrat ipſe 6. *de vſu part.* 2. & 17. *lib.7. cap.* 9. *lib. de vtilit. reſp. vlt.* & 2. *de placit.* 4. & *lib. de inſtrum. odorat.* 5 & 1. *de diff. reſpirat.* 4. & 14. & 18. & 2. *de cauſ. ſympt.* 4. *in fin.* & *lib.* 5. *de loc. cap.* 3. & *innumeris aliis in locis.*

Auerrhoës *lib. 2. collig. cap.* 19. multis, nec inualidis argumentis placitum illud impugnat. Primò. Quandiu animal reſpirat, pulmo perpetuò agitatur, 6. *de vſu part.* 4. & 9. & *lib.* 15. *cap.* 6. & *alibi.* Atqui ſi conſequutione tantùm pectoris ferretur, non propria & inſita vi, daretur motus in tota vita grauis, & violentus. Igitur negari non poteſt, vim aliquam, & motum peculiarem habere.

Deinde, reſpirationis motus non ſolùm tendit in cordis, ſed in pulmonis vſum; is enim etiam exigit refrigerium, & fuliginum expurgationem, ad ſuum calorem conſeruandum. Sed illa frigidi aëris attractio, & fuliginum expulſio, in ſuum vſum & commoditatem, meliùs indita natura fit, quàm ope alterius membri. Igitur à ſeipſo, non à thorace agitur pulmo inter reſpirandum: ni velis naturam, vſui vim ac ſubſidium denegare, & in neceſſariis deficere, quod non ſolet; aut vnius membris curam, alterius gratiæ committere, cùm nulla ferè inter naturalia reperiatur, ſed ſingula de propriis tantùm vtilitatibus ſollicita ſint.

Inſuper,

Digitized by Google

Inſuper, licèt pulmo thorace cinctus exiſtat, 8. *de anatomic. adminiſt. cap.* 10. illúſque impleat cauitatem, 7. *de vſu part.* 9. thoraci tamen alligatus non eſt, ſed veluti pendens, nec apparet ligatura vlla qua trahi poſſit, & diffundi à dilatato thorace. Igitur, &c. Denique oſtendit Auerrhoës, non concludere rationes, quibus putat Galenus ſuum placitum demonſtrari, quantumuis perforato, aut quieſcente pectore, aut ſectis neruis ad illum delatis, non ampliùs moueatur pulmo: Nam etiamſi magnis vulneribus thoracis confeſtim quieſcat, non proinde ſequitur proprio motu carere, quoniam accidit (inquit) refrigerari pulmonem per vulnus, & ex valido refrigerio impotem reddi ad motum.

B Iam verò ſi omninò quieſcit feriante thorace, cùm non minùs etiam illud in pectore experiamur, quieſcente pulmone: ſi vim habet ratio, oportet vt idem pariter de vtroque colligas. Præterquam quòd fieri rectè poteſt, vt vno membro immoto aliud non moueatur, quamuis neutrum ſit cauſa motionis alterius: quemadmodum etiam vbi vnum per conſenſum alterius læditur; inde enim fit, vt ſectis pectoris neruis ab opere ceſſet pulmo, non quaſi ab illo diſtendatur, ſed quia ex ſectione neruorum offenditur pectus, & ad illius offenſam conſentit pulmo, & ſua actione priuatur, id quod à Galeni doctrina alienum non eſt.

Ita Auerrhoës ingenioſiſſimus, ſed fruſtà contra Galenum inſurgit; neque enim adductis inſtantiis Galeni rationes infringit, vt paulo pòſt conſtabit: nec euincit, quod conatur. C Nam ſi ſeipſum agitaret pulmo, vel ſuus ille motus naturalis eſſet, hoc eſt, a natura, aut animali, ſiue à voluntate factus: non iſte, quia cùm localis ſit, perpetuus, ac laborioſus, & fortè omnium corporis partium robuſtiſſimus, 6. *de vſu part.* 10. iunctum exigebat robur, & firmitatem per villos comparatam, quibus motus localis efficitur, 3. *de natural facul. cap.* 8. & thoraci prouiſum fuit. At omnium filamentorum genere; præterquàm venis, & arteriis, quæ delationi inſeruire non poterant, 6. *de vſu part. cit.* deſtituitur pulmo; inſuper & neruis, & muſculis ad motum voluntarium omninò requiſitis: ac proinde minùs poterit ad facultatem animalem referri motus ille pulmonis, nec diffitetur Auerrhoës. Igitur, &c.

Non fieri autem à natura, pro quo vrget, oſtenditur D rurſus, quoniam naturales, voluntariíque motus in eundem finem, & vſum plerumque conſpirant: cùm tamen ab agentibus vſque adeò diuerſis fiant, perpetuò cohærere non poſſunt: naturales enim perennes ſunt, & nullo pacto interrupti; alij pro arbitrio cohibentur. Atqui pulmo eum ordinem, & concentum obſeruat cum thorace, qui voluntariè mouetur, vt ſimul cum eo incipiat, ſimúlque moueri deſinat: denique ita ſuis motibus conueniunt, vt nunquam ſeiungantur, nec modo aliquo ſibi mutuò pugnent. Igitur non diſtenditur pulmo à natura, nec proprio, innatóque motu, ſed ad dilatationem thoracis, atque fieri ita oportuit.

Res verò in hunc modum ſe habet. Dum Thorax muſculorum ope, atque adeò voluntariè dilatatur, ſecedit à loco illo in quo pulmoni adhærebat: E cùm verò pulmo impleat natiuam cauitatem pectoris, ſi hoc moto, & à ſe elongato quieſceret, neceſſe erat interiecto ſpatio vacuum accidere; cùmque illud non patiatur natura, conſtituit vt diſtentum thoracem pulmo ſequeretur, & gratia vitandi vacui, ampliorem locum quàm anteà occuparet, non quidem priſtinum deſerens, ſed ſeipſum magis extendens propter quod molli, laxáque carne fuit præditus. Quoniam verò interim dum extenditur pulmo, interiora illius ſpatia magis diducta manent, ſimiliter ne vacuum detur, ſuccedit aër dictas inanitates implens: & ita quidem rem fieri, euidens argumentum eſt, quòd ſi aër ſuccedendi libertate priuetur, thorax dilatari non poterit, ſcilicet quia non diffunderetur pulmo, niſi aliud ſubinde ſuos canales impleret; ſicuti nec etiam mouetur, vbi vacui periculum non imminet, cuius tamen ratione ſolet agitari, atque ob id ſanè pectore confoſſo quieſcit: cùm enim tunc ad dilatationem thoracis aër per plagam ſe inſinuet, & capacitatem redditam maiorem præoccupet, deficit cauſa ob quam mouebatur pulmo.

Ex his conſtat, ex pulmonis quiete in magnis thoracis vulneribus, meliùs collegiſſe Galenum pulmonis motum conſequutione pectoris fieri, quàm affinxiſſe Auerrhoëm, ideò in propoſito exemplo à motu ceſſare, quia ex refrigerio læditur motrix facultas qua pollet. Nam quantumcunque per vulnus refrigeretur pulmo, vbi primùm clauditur pectus, confeſtim mouetur, ſequens illius diſtentionem, & manifeſtè quidem oſtendens, ſolùm ob traditam cauſam quieuiſſe, neque aliunde moueri. Id autem non minùs etiam confirmat, quòd pectore quieſcente quieſcit. Licèt verò idem accidat thoraci, otiante pulmone, non proinde ſequitur, quod inferebat Auerrhoës, ex ſimilitudine rationis, pectus per ſe non moueri, quia ſemper cum pulmone diſtenditur: in pectore ſiquidem muſculos mouentes intuemur, nullum prorſus in pulmone.

Iam verò aſſerere, ideò ſectis pectoralibus neruis otiari, quia læſo pectori conſentit, à ratione prorſus alienum eſt: Si enim pulmo dum magis afficitur, vt per tabem exulceratus, aut per pulmoniam inflammatus, à motu non deſiſtit, quin & multò plus, ac concita- C tiùs mouetur, quàm in ſanitate: quomodo in leuiori affectu, & ad læſionem ex conſenſu omninò feriabitur? Corruunt igitur prædictæ ab Auerrhoë ſolutiones, ſimul cum illius ſententia, quam parum etiam fulciunt fundamenta contra Galenum adducta.

Et primum: quia licèt res ad alterius motum, non ex ſe moueatur, non propterea dicitur vehementer moueri: alioqui violentus eſſet orbium cæleſtium motus, quo rapitur cum primo mobili; violenta ſimiliter totius corporis, oſſium, & reliquarum partium motus omnes ſiquidem ad muſculorum contractionem, atque ita ad alterius motum circumducuntur. Quòd ſi violentum eſſe velit, quia contra impetum grauitatis pulmonem diſtendit, non deorſum fert, plures alios ſimiles in corpore reperies, ambulationem nempè, curſum, ſta- D tionem, ſanguinis delationem ad ſuperna membra, &c. quorum comparatione motus ille pulmonis, violenti nomen non meretur; ad anteriora ſiquidem, non ſurſum ſimpliciter defert, nec graue quidpiam, ſed leuiſſimæ ſubſtantiæ membrum, maximè cùm iuxta hanc conſiderationem adhuc violentus diceretur, etiamſi proprius fuiſſet pulmoni.

Non negamus autem reſpirationis finem, cor eſſe, & in gratiam quoque pulmonis fieri, cùm tamen aër proptereà non trahi, ſed potiùs ſuccedere dicatur: commodiſſimè autem ſuccedet, imò & commodiùs, ac celeriùs ratione vacui. Meritò ergo conſtituit natura, vt ex vacui neceſſitate, non vi aliqua ad id deſtinata raperetur pulmo, ſequens diſtentum thoracem; & eo quidem inuento, ſoláque thoracis efficientia, pulmoni & cordi E neceſſarium refrigerium parauit: quo pacto nec neceſſariis defuit, neque inſolitum quidquam effecit; ſolet enim plerumque membrorum neceſſitatibus, aliorum miniſterio ſubuenire: ſic appetendi pro toto curam ventriculo commiſit; totius alitionem iecori: non quaſi dicta membra de aliis ſolicita ſint, nihil enim minùs cogitant, 1. *de ſympt. cauſ.* 7. ſed interim dum ſui tantùm gratia operantur, ex mira naturæ prouidentia, ad vitam animalis conſeruandam, fit vt aliorum vſibus etiam inſeruiant: idcóque non ceſſat in ſtomacho fames: donec alimenti copia pro toto ſufficiens ingeratur; dum ſe ab alieno, ac ſuperfluo exonerat, ſanguinis materiam iecori ſuppeditat; iecur autem ſanguineum corpus vniuerſum

nerſum aliturum progignit. Quid igitur mirum, ſi pectoris munere, cordis & pulmonis vſibus inſeruiatur, ſolúſque thorax auctor ſit, & efficiens reſpirationis. Licèt verò in ea moueatur etiam pulmo, nec pectori ligatus exiſtat, illius tamen conſecutione ferri non deſinit: fortior ſiquidem eſt vacui vis ad trahendum, quàm cuiuſuis ligaturæ; nec aliqua requiritur, vacui neceſſitate vrgente. Et de hac diffi.ultate ſatis.

Nunc inquirendum: *Vtrùm laxa pulmonis ſubſtantia, & humiditas natiua, in eo inflammationem concitent?* Pulmo ad fluxiones ſuſcipiendas, ob ſui mollem, laxámque ſubſtantiam eſt paratiſſimus, *lib. de ſaug. miſ. cap.*8. qua de cauſa omnem humiditatem in ſe imbibit, vt docuit Galenus *lib.* 2. *criſ. cap.*10 Quapropter omnes humiditates ex glandulis, quæ ſunt in radice linguæ, atque etiam ex faucibus & laryngе, ſed præſertim ex capite defluentes recipit, quæ cùm lentæ ſint, & tenaciter in molli eius ſubſtantia adhæreant, retentæ putreſcunt, ac circumſcriptæ inflammationem patiunt.

Accedit ipſius humiditas, quæ frequentes ipſius motus, & cordis etiam calorem ſuſtinet, ne ab ipſis exſiccetur. Pulmo ergo humidus eſt, quod affirmat Auicen. 1.1. *cap.*2. & primò docuit Galenus 2. *de temp. cap.*3. §. *Quòd autem ipſum cerebri, pulmoniſque proprium corpus, proximum adipi, humiditatis ratione ſit, ex mollitie coniectare licet, &c.* & 1. *de temp. cap. vlt.* §. *Minùs humida quàm adeps, eſt pulmonis caro:* idem aſſeruit etiam 4. *de cauſ. pulſ. cap.*12. nutritur enim ſanguine pituitoſo, ſcatétque pituitoſis excrementis: par enim erat, membrum quod perpetuò mouetur, & flabelli inſtar cor ventilando refrigerat, illíque eſt adeò vicinum, exiſtere humidum, ne perenni motu ſiccaretur, & cor in ſui conſenſum traheret: hæ enim partes ſuos affectus præter naturam inuicem communicant, 4. *de præſag. ex pulſib. cap.*7.

Quapropter dicendum, ſuaptè natura pulmonem moderatè eſſe humidum, verùm eius natiuam humiditatem ex accidenti intendi, ratione ſitus, partium vicinarum, ſpongioſæ ſubſtantiæ, quæ à dictis partibus, fluxiones promptiſſimè ſuſceptat, iuuante ipſius motu, cuius vi eas ad ſe conuocat, vt docuit Galenus *lib. de ſang. miſ. cap.*8. quæ in eius poroſitatibus & meatibus infixæ, prohibitæque difflari, præternaturaliter incaleſcunt, & inflammant.

Neque obſtat, quòd quælibet pars noſtri corporis nutriatur alimento ſibi ſimili, 6. *de vſu part. cap.*17. *poſt princip.* & pulmo ſanguine calido & ſicco alatur, ex Auic. 1.1. *doct.* 3. *cap.*2. & ex Gal. 4. *de vſu part.* 15. puriſſimo, flauo, ſpirituoſo, in cordis ventriculo præcalfacto, tenuato, ſiccato, igneam ac bilioſam naturam ibi quodammodo adepto: Nam tenuis & bilioſus ſanguis, amaræ bilis eſt materia, qui à cordis feruore ſubactus, neceſſariò igneam naturam adipiſcitur. Hoc enim neceſſarium fuit, vt foramina, quæ in ſua ſubſtantia quamplurima habet, & cauitates, pro aëris ingreſſu & egreſſu, ſeruaret apertas; plurima enim homiditate laxatus in ſe concideret, & meatus eius occluderentur.

Dic. Natura prudens ita prouidit, vt humidus eatenus in ſui ſubſtantia, & prima elementorum commixtione crearetur pulmo, vt conſeruare poſſet aperta foramina, ne ab ipſa pulmonis ſubſtantia concidente, aut humiditate crebrò decidente obſtrui poſſent; quod Auicenna ſignificauit his verbis: *Scire tamen debes quòd pulmo in ſui ſubſtantia, & natura, non eſt humidus vehementi humiditate, quia apertè ad tactum mollior eſt corde, & renibus, qua inter humida reponit Galenus.*

Neque nego, pulmonem plurimia eſſe præditum foraminibus, quæ patentia ſeruat in ſtatu naturali: ſed ex eo non arguas eſſe ſiccum à prædominio: illa enim foramina facultatis formatricis opera ſunt, quæ cum modica humiditate conſeruari poſſunt. Accedit, quòd

A pulmo mouetur ad motum thoracis, vt *ſuprà* diximus & ſecundùm trinam dimenſionem diſtenditur, ad quam, naturæ lege, aër ingreditur, ne accidat vacuum; qui ſuo corpore, & mole dicta foramina hiantia perpetuò efficit.

Deinde pulmo ſanguine ſibi ſimili nutritur, & proportionato, qui pituitoſus non eſt, neque bilioſus, aut calidus & ſiccus, ſed puriſſimus, flauus, tenuis, & ſpirituoſus, qualis in arteriis continetur, qui flauus & tenuis eſt, non ob admixtionem bilis, ſed ex natura ſua, vt optimè notauit Galenus 7. *meth. cap.*9. qui ſanguis non eſt ſiccus, ſed moderatè calidus. Auicenna autem pulmonem nutriri ſanguine bilioſo aſſeuerans intelligendus de ſanguine, ratione tenuitatis & coloris referente naturam bilis, vt aduertit Galenus 2 *ad Glauc.*
B *cap.*1.

Quæres: *Vtrùm calidiſſimus ſanguis quo nutritur pulmo, ipſum inflammet, & exſiccet?* Mirum eſt, quomodo pulmo perpeti motu agitatus, & incaleſcens, calido ſanguine & ſpumoſo nutritus, (eſt enim ſpuma coagulata) à viciniſſimi cordis feruore, breuiſſimè non exſiccetur; ac contabeſcat, & conſequutione ipſum cor in tabem, & marcorem non adducat, alterum enim alteri neceſſariò, celerriméque conſentit, vt ſcribit Galenus 4. *de præſag. ex pulſib. cap.*2.

Dic, quòd duplex ſubſidium pro hac præcauenda ruina parauit natura vnum externum, internum alterum: illud eſt, *quòd inter bibendum è potu aliquid ad pulmonem per guttur, & aſperam arteriam defertur, non repentè totum, neque per mediam inſtrumenti fiſtulam influens,*
C *ſed per tunicam ſenſim ipſum irrorans*, vt 8. *de placit.* Hip. & Platon. *cap. vlt.* Galenus aſſeruit. Cùm verò animanti ſemper bibere expediens non eſſet, altero indiguit natura ſubſidio, interno, & indeficiente, æſtuoſum cordis calorem, & pulmonis motiones exſiccantes contemperante; nam glandulas ſub radice linguæ creauit ſaliuam gignentes, alias ad pharyngem, laryngem, aſperam arteriam, quæ omnes vocis, & loquelæ partes irrigant atque humectant, quas humiditates excipit pulmo, conſtans ſubſtantia molli, rara, ſpongioſa, & laxa, cuius vi eas citiſſimè in ſe abſorbet. Hoc voluit ſignificare Auicenna *loc. cit.* cùm de pulmone ita ſcribit: *In ipſo verò multa humiditatis ſuperfluitas colligitur, propter illud quod ad ipſũ aſcendit de vapore corporis, & propter illud quod ad ipſum deſcendit de catarrhis, &c.*

D *Vtrùm* verò *humiditates pulmonem irrigantes ipſum reddant humidiorem, quàm ſit eius natura?* explicatu perdifficile eſt. Dic, quòd ſi dictarum humiditatum defluxus mediocris, valdéque naturalis habeatur, temperamentum pulmonis per ipſum ſeruatur, quale ex prima elementorum commixtione fuit creatum. Si minus eius humiditatis affluat, pulmonis temperamentum in ſiccius permutatur. Si verò intemperatiùs, & immodicè eiuſmodi defluant humiditates; temporis decurſu, temperamentum pulmonis in humidius permutabitur; vbi enim humor diu ad membrum defluxit, illud ſibi temperare ſolet, vt docuit Galenus 7. *meth. cap.*6. Nam ante id tempus, pulmonis temperamentum in humidius nondum eſt verſum, etiamſi aliquantò mollior ex huiuſmodi humiditatis commercio reddatur pul-
E mo: Membri namque mollities, humiditatem ſignificat temperamenti, niſi cauſam habeat, ſparſum per membri poros humorem, vt *lib. art. med. cap.*59. rectè Galenus aſſeruit. Sic ſenes, & qui cachexia laborant, mollia & inflata habent membra, cùm ſuapte natura ſint ſicca, donec tantam iam, humiditas per poros ſparſa, moram contraxit, vt temperamentum, & commixtionem ipſorum permutet; perinde ac in Aſcite contingit, in quo totius corporis coagmentatio, ac miſcella in humidum verſa, humorem vndique diſſeminat, vt ſcribit Aëtius *ſerm.* 2. *tetrab.* 3. *cap.*20. Hinc doctiſſimè Auicenna, pulmonem ex harum humiditatum

acceſſu, non dixit reddi humidum, ſed madefactum; niſi humiditatis mora, ipſum in ſui etiam ſubſtantia, molliorem fecerit.

Accedamus propiùs ad pulmoniæ cauſas: *Vtrùm Pulmonia ab omnibus humoribus generetur?* Ex ſanguine copioſo in pulmonem defluente, phlegmonen, ſiue pulmoniam generari, quam anguſtia, & grauitas, ſpirandíque difficultas comitantur, ſatis notum eſt, & notius quàm monſtrari debeat: cùm enim exuperans, conculcatúſque ſanguis nec diffletur, nec poſſit à natura regulari, neceſſe eſt putreſieri, & corrumpi, atque febrem concitari, 2. *de diff. feb. cap.* 9.

Galenus autem *lib.* 4. *de loc. affect. cap.* 8. Pulmoniæ quatuor differentias cum ſuis indiciis enumerat: ſimplices duas, bilioſam nempe, & ſanguineam, totidem ex his compoſitas, phlegmonen ſcilicet eryſipelatodem, & eryſipelas phlegmonoſum: quæ inflammationes ab omnibus humoribus poſſunt concitari, vt probat *lib.* 2. *de loc. cap.* 9. & 6. *Aph.* 33. cùm enim pulmonis ſubſtantia, rara ſit, mollis, & laxa, ad omnes humores ſuſcipiendos eſt aptiſſima.

Rurſus. Pulmonia non magis ex ſanguine, & bile, quàm ab aliis humoribus fit, quinimò ex pituita maiori ex parte oritur: quod docet Galenus 4. *de cauſ. pulſ.* 12. & euidenti ratione oſtendit, quoniam cùm molli, laxáque ſubſtantia conſtet pulmo, ſubtilem, bilioſúmque ſanguinem facilè affluentem continere non poteſt, atque adeò nec inflammari, niſi à craſſo, & pituitoſo, quod etiam ſcribit Auicenna 10. 3. *cap. prop.* Ergo inſufficienter 4 *de loc. cit.* de peripneumoniæ differentiis agens, ſolius bilioſæ, & ſanguineæ meminit, alias omittens, imò & pituitoſam frequentiſſimam, & fortè aliis deteriorem.

Dic. Suppoſito quòd inflammatio fiat, ex cuiuſuis humoris abundantia, nec inſufficienter pulmonia ex ſanguinea materia, cuicunque humori commixta, ſicut pleuritis generari poſſit; tamen frequentiùs à pituitoſa, quàm à bilioſa emanat, vt *infrà* dicetur: quemadmodum & pleuritis crebriùs à bile, quàm à pituita prodit, à melancholia autem, rariſſimè; quia cùm pulmo lenis, ſubtiliſque ſubſtantiæ ſit, ideóque à ſubtili, & à corde elaborato ſanguine nutriatur, melancholicum excipere recuſat, imò illius inſuetam, extraneámque qualitatem ferens, ipſum à ſe longè latéque repellit, vt eleganter notauit Auenxoar, *lib.* 1. *theizir, tract.* 11. *cap.* 2. Et hæc eſt cauſa, quare bilioſæ, & ſanguineæ meminit ſolùm, nutrimentum pulmonis, calidum nempe ſanguinem reſpiciens: nam in eo abundare pituitam, à qua frequentiùs pulmonia generatur, certum erat.

Signa.

INter plurima ſigna, quæ *lib.* 4 *de loc. affect cap.* 8. Galenus ad indagandam naturam pulmoniæ recenſuit, eſt dolor, quem grauantem adeſſe pulmone inflammato, 2. *de loc. cap.* 9. manifeſtè aſſeruit. Sed primò videndum: *Vtrùm pulmo ſit doloris expers?* Nam ſi pulmoni ſui etiam nerui inſeruntur, à ſexta neruorum coniugatione deducti, 16 *de vſu part.* 3. & *lib. de neruor. diſſect. cap.* 10. cur in ſe continens magnam dolendi cauſam, vehementer non cruciabitur? aut cur phthiſici, quibus vlceratus eſt pulmo, dolorem potiùs ſentient in ſpathula, & pectore, maximè ſiniſtris non vlceratis, quàm in pulmone ipſo, quem magis oportet doloris interuentu indicari affectum?

Vtriuſque problematis eſt reddenda ratio. Nerui illi à cerebrò deducti, per pulmonis carnem non extenduntur, ſed extrinſecùs tantùm per ambientem membranam, *lib. de plenitud.* 4. ratione cuius in pulmonis malis grauitas nonnunquam ſentitur, & extenſio quædam in pectore, aut ſpina, (hoc enim genus morbi plus

A periculi habet, quàm doloris, apud Celſum *lib.* 4. *cap.* 7. videlicet quia prædicta tunica pulmonis ſubſtantiam obducens, fibris quibuſdam dorſo, & pectori alligatur, præſertim ad partem ſiniſtram, tam pleuræ, quàm ſpinæ ipſius: atque ideò nihil mirum, ſi grauatus pulmo, deorſum trahens eas quibus ſuſpenditur fibras, ponderis cuiuſdam, aut tenſionis ſenſum incutiat iis partibus, quibus connectitur, atque ita pectori, & ſpathulæ potiſſimùm ſiniſtris in phthiſi. Senſu autem eſſe deſtitutum pulmonem, firmat *lib.* 2. *de loc. cap.* 3. & *lib.* 4. *cap.* 5. 3. *progn.* 30. 1. *de diff. reſp.* 12. Cùm enim in profundo corporis ſitus ſit, & ab externis nocumentis immunis, & exterius non occurrat, non fuit neceſſarius illi ſenſus, quorum cognoſcendorum gratia donatus ille fuit. Sentit tamen extima illius membrana, ne flatu, aut humore

B obuio læderetur. Quare videtur ſibi contrarius Auerrhoës, qui *lib.* 3. *collect. cap.* 30. pulmoni concedit validam ſentiendi vim, cùm *lib.* 4. *cap.* 55. nec dolere, nec ſentire pulmonem fateatur: Sed in vno loco reſpexit carnem pulmonis, quæ inſenſilis eſt; in alio, extimam membranam, diuerſam à ligamentis, quæ penitus inſenſibilia ſunt, 1. *de vſu part.* 17. & *lib.* 12. *cap.* 7. & 1. *de mot. muſcul.* 2.

Cur verò natura pulmonem vicinæ pleuræ, & maximè in ſiniſtra parte alligauerit, cauſa videtur fuiſſe, ne ſiniſter cordis ventriculus à pulmone ipſo premeretur: Cùm enim viſcera ita vicinis membris voluerit cohærere, vt nec omnino vinculis detinerentur, (quia ſic nec liberè tumere, nec premi, & colligi poſſent) nec omnino libera, & ſoluta exiſterent, videlicet ne per va-

C lidus motus ſitum mutarent, & in aliena loca deciderent; niſi in ſiniſtra parte pectoris firmiùs necteretur pulmo, timor eſſet ne à ſuo loco ſecedens, cordis ventriculo ſiniſtro, ſpirituoſo, & nobiliſſimo incumberet, eúmque anguſtum magis premeret, & anguſtaret.

De pulſu etiam Peripneumonicorum occurrit controuerſia, quæ plurimos torquet atque fatigat, qua illaqueati vel eam dubitanter explicarunt, vel maturiori iudicio palinodiam recantarunt: *Vtrùm in pulmonia pulſus interdum poſſit adeſſe durus?* Nam contrà ſcripſit Galenus *lib.* 4. *de cauſ. pulſ. cap.* 12. mollem pulſum peculiarem eſſe pulmoniæ aſſeuerans, tum quòd affectum membrum molle ſit, tum etiam quòd inſtrumenta ex pituitoſa fluxione mollitiem contrahant. Subinde con-

D flatur magnus, quia vſus euentandi vrget, nec durities inſtrumenti refragatur.

At iis vehementer pugnantia proponere ipſum apparet, *lib.* 4. *de cauſ. pulſ. cap.* 8. dum ſic ſcribit: *Porrò an in pulmonem angina migrauerit, ex pulſu cognoſces: nam durus, inordinatus, & inæqualis, in membrum principale materiam eſſe tranſlatam oſtendit; mollis autem, ordinatus, & æqualis, cum facili & æquabili reſpiratione, aliò deriuatam indicat materiam.*

Nec contraria loca ſolues, ſi aſſeras, in principio permutationis ad pulmonem, pulſum effici durum, propterea quòd contrahuntur membranæ, & arteriæ; in proceſſu autem, quando iam pulmo eſt humectatus à materia, conſequenter arterias humidiores reddi, &

E fieri mollem pulſum. Nam hæc explicatio non conſonat verbis Galeni, quippe qui *citato loco* firmauerit, docueritque venati humorem tranſlatum ad pulmones, ex pulſu duro, inæqualíque. Deinde ſi durities illa inſtrumenti, in principio permutationis materiæ ad pulmones, per contractionem membranarum, & arteriarum fieret, ſequeretur quòd pulſus in principio cuiuſque pulmoniæ etiam redderetur durus quod eſt abſurdum.

Neque ſubterfugies contradictionem, ſi aſſeueres, durum fieri pulſum in permutatione anginæ ad pulmonem, id eſt, duriter, & cum difficultate naturam in hoc affectu pulſum edere, ob maximam humoris copiam

quo

quo opprimitur : Hoc enim ſubterfugium inane eſt, & prorſus nullum, dum contextum Galeni miſerè in alienum ſenſum detorquet : aliud enim eſt fieri pulſum durum ; aliud naturam cum dificultate arteriam mouere.

Ergo ſubobſcurus locus Galeni, ex 4. *de cauſ. pulſ.* 1a. explicandus eſt, ſi priùs aduertas, pulſum in pulmonia fieri mollem, ob humiditatem arteriæ, & carnis : cùm tamen inflammatio omnis pulſum induret, quia in ea tenditur arteria, ob inflammatæ partis tenſionem. Sed cùm multæ ſint cauſæ, quarum ratione maior efficitur mollities in pulſu, quàm poſſit pars inflammata indurare, fit vt contrarium aliquando accidat ab effectu, qui ab inflammata parte emanare ſolet. Hæc enim inflammatio ex pituitoſo ſanguine plerumque originem ducit, qui humiditate ſua mollem reddit arteriam : Accedit laxa, & ſpongioſa pulmonis caro, quæ licèt ex inflammatione tendatur, duritiem tamen nunquam acquirit; periclitatur enim ocyſſimè animal, cùm thoraci cedere non poteſt præ duritie.

Quapropter pulſus peripneumonicis dicrotus infrequens eſt, dicebat Galenus *lib. 4. de cauſ. pulſ. cap. cit.* quòd *dicrotus in vaſis requirat quandam duritiem; quam quidem ex pituitoſa deſluxione non contrahunt: ſiquidem bilioſioris munus eſt ſiccare, tendere, cogere, indurare; que quoniam minùs ſæpe pulmonem infeſtat, erit quoque duritiei rara, & ſi hæc, ſimul dicrotus pulſus etiam.* Hæc Galenus. Ad quæ ſiquis tantillum appulerit animum, quæ in contrario loco traduntur, planè intelliget quippe cùm Angina à calidis oriatur ſuccis, à ſanguine nempè, aut bile, & in inflammationis loco putrefactus ſanguis in bilem verti ſit neceſſe ; fit meritò, vt in permutatione anginæ in pulmoniam, molles pulſus non neceſſariò emergant, ſed duri, cùm conſtet talem pulmoniam potiùs à bilioſo, quàm à pituitoſo ſucco excitari : nec enim huius prouentus eſt impoſſibilis, in qua durum fieri pulſum verbis dudum citatis Galenus tradiderat. Vera igitur eſſe, quæ in variis locis à Galeno traduntur, his manifeſtè intelliges; nec ſententiam hanc, etſi explicatu difficilem, citatæ in alio loco vtcunque opponi, reluctari ve.

Verùm autem *pulmonia à pleuritide diſtinguatur?* dubitandum. Etſi enim auctores proprium caput vtrique affectui dicauerint, cùm vtriſque vitiis ſigna ſint communia & affinia, adeò vt difficulter poſſint ab inuicem ſeiungi, cùm vtraque ſit inflammatio partium ſpiritalium : tamen plurima ſunt ſigna, quæ hunc affectum inter ſe diſtinguunt. Dolor enim in pleuritide adeſt acutior ; in pulmonia grauis, & ponderis ſenſum referens. Febris in vtroque affectu viget acuta; ſed in pulmonia ardentior, ob cordis viciniam. Pleuritis in initio ſiccam tuſſim habet ; pulmonia magis humidam. Difficilior eſt in pulmonia reſpiratio : nam cùm pulmo, & thorax dilatari poſſint, quantum ſit ſatis, quo dolore non impediantur, vt in pleuritide, fit profectò, vt moueantur promptè, adeò vt præ magnitudine, & frequentia, ſuffocari laborantes videantur, inflammatus enim pulmo, & multo humore repletus, aërem, quantum par eſt, attrahere non poteſt: præterquam quòd calidiſſima pulmonis, & cordis affectio, citatiorem expoſtulat reſpirationem : bronchia autem anguſtiora facta, aëris ſufficientem attractionem impediunt.

Inſuper peripneumonici pulſum habent magnum, celerem, crebrum, languidum, mollem, vndoſum, & aliquando dicrotum : Pleuritis obtinet omninò diuerſum. Ille eſt magnus, & celer, ob febris feruorem, & cordis viciniam. Creber, vel minùs, vel magis, prout cauma internum, aut ſoporoſa affectio, quæ pulmoniæ comes expoſtulat. Languidus fit, ob impotentiam ab ingenti intemperamento contractam. Mollis, ob rationes *ſuprà* aſſignatas.

A Demum plurima narrat ſigna Hippocrat. *lib. 3. de morb. & de dieb. indicatoriis*, quæ quidem vel aliis morbis communia ſunt, vel empyematicis propria, vt coma, naſi ſimitas, eleuatio venarum temporum, appetitus deiectio, linguæ ſiccitas, & rubor, qui poſtea in nigredinem vergit, delirium, extremorum frigiditas, vnguium liuor & incuruatio, & alia, quæ ex profeſſo afferunt, Paulus *lib. 3. cap.* 30. Tral. *lib. 6. cap.* 10. Rhaſ. *9. ad Almanſ. cap.* 2. Aretæus *lib.* 2. *acut. cap.* 1. Sed habent vnum ſignum peculiare peripneumonicis & eſt maxillarum rubor, de quo dubitandum : *Vtrùm maxillarum rubor ſit proprium inflammati pulmonis indicium?* Hoc enim affirmat Galenus *lib. 1. de loc. affect. cap.* 3. quo loco, hoc ſignum pulmoniæ manifeſtè tribuit. Paulus *loc. cit.* ſic ait : *Sequitur hos ſpirandi difficultas, febris acuta & ardens grauitas, & tenſio pectoris, impetus & perceptio multæ repletionis circa faciem, materia ſurſum verſùs impetum faciente, inſtar ignis, rubicunda igitur ipſis apparent mala.* Quod etiam docuit Aëtius *tetrab. 2. ſer. 4. cap.* 66. & ita proprium eſt hoc ſignum inflammato pulmoni, vt empyicos comitetur, ex Hip. *2. progn.* 60. & hoc accidit, exponente Galeno *in com. propter calorem in pulmone à putreſcente pure concitatum, atque etiam propter tuſſim adiunctam: hac enim ambo calefaciunt vultum, & totum caput, quia ſcilicet ex deſluxione in pulmonem decumbente, vapores in ipſum redundant.* Hoc ſignificauit Auicenna 10. 3. *tract. 4. cap.* 11. *de ſignis peripneumoniæ*, dum ſic ait : *Et quandoque communicat ei in extenſione, & repletione faciei totius, & apparent in vtriſque maxillis rubedo, & inflatio, propter illud quod aſcendit ad eas ex vapore, propter carnoſitatem earum, & raritatem ipſarum, & non ſunt, ſicut frons in cute ſua. Et quandoque vehemens fit rubedo, donec ſimiletur tincto.*

Ex altera parte ſunt valida momenta rationum. Si enim fit rubedo genarum in pulmonia, ob calorem in pulmone concitatum, & tuſſim adiunctam, quia calor ſanguinem ad faciem tenuem, & raram eleuat, & ſic ruber color ampliùs in ea effloreſcit, & tuſſis iuuat, cuius labore, & tractione ſanguis in ſupernas partes euolat: etiam maxillarum rubor eſſet magis proprius ſepti tranſuerſi inflammationi, cuius nerui propriùs in cerebrum, ſupernáſque partes emittuntur, 4. *de præſag. ex pulſib. cap.* 5.

Deinde. Plurimi affectus ſunt, in quibus ſanguinis feruor maximus adeſt, cum tuſſi valida, vt in pleuritide, catarrhoſis, æſtiuis, & ardentibus febribus, imò in cordis inflammatione, in qua flammeus calor feruidos vapores ad caput, & faciem eructat. Neque aſſeras cum Alexandro 2. *probl.* 4. quòd ſanguis qui in pulmone ebullit, vaporem ſibi ſimilem emittit ; quod enim oritur, ſimilitudinem ſuæ originis præ ſe ferat, neceſſe eſt: hic igitur vapor, quum præ ſui lenitate ad malas ſe extulit, conſiſtit, atque ita per cutis tenuitatem, veluti per vitrum, colorem ſuum oſtendit : Nam etſi pulmo nutriatur ſanguine tenui, calido qui ebulliens in pulmone, vaporem ſimilem ad faciei partes rariores tranſmittit; tamen cùm pulmonia ferè ex ſanguine pituitoſo generetur, hic licèt efferueſcat in pulmone, vaporem ſimilem emittet, qui rubro colore faciem minimè maculare poterit. Hæc eſt cauſa, ob quam Galenus *in art. med. cap.* 65. ex profeſſo pulmonis calidioris ſigna percurrens, genarum tamen ruboris non meminit, quia in hoc membro ob dictas cauſas excrementi pituitoſi adeſt copia multa.

Quare, quamuis in hoc affectu ſpiritus calidus exſuffletur, & inflammatio eryſipelatis particeps ſit, 2. *de loc. cap.* 3. hoc ſignum perpetuum non eſt in pulmonia : Nam ipſe Galenus 4. *de loc.* 9. de pulmonia loquens, ruboris maxillarum non meminit, & 2. *prognoſt. cit.* hoc indicium etiam eſſe proprium purulentis aſſeuerat. Et Aëtius *tetrab. 3. ſerm. 1. cap.* 39. in pueris

concreptis lumbricis, fieri maxillarum ruborem aſſeuerat. A Et Auicenna 14. 3. *tract. 3. cap. 6.* faciei rubedinem proponit pro ſigno inflammati hepatis, §. *Significant ipſum ſigna apoſtematis calidi, rubedo faciei, & exaberatio venarum.*

Adiungit etiam Galenus 4. *de loc. 7.* quòd pulmonia affecti difficulter reſpirent: *Si verò*, inquit, *ſimul conueniant in ſpiritalibus inſtrumentis, & calor, & anguſtia, vt in peripneumonia, tum neque maxima, neque frequentiſſima, neque etiam celerrima ſpiratio ſufficere poteſt, ſed reſidere tentant ſic laborantes.* Sed videndum: *Vtrùm peripneumonici ſublimi reſpiratione laborent?* Cùm enim tres cauſæ reſpirationis continentes ſint, facultas, inſtrumentum, & vſus, & in hoc affectu nullum horum lædatur, videtur illi propria non eſſe. B

Contrà facit argumentum validum: Nam ex aucto calore, aut ſpiritalium partium anguſtia ſpirandi difficultas oritur: quia præterquam magna, velox etiam, & crebra efficitur reſpiratio, maxima, celerrima, & frequentiſſima fit. ſi ſimul cum æſtu, anguſtia iungatur, vt in hoc affectu perſæpe contingit: imò nec aliquando ſufficit, ſed erigi coguntur patientes, & recta ceruice ſpirare, quam reſpirationem, ſublimem vocat Hippocrates 3. *epid ſect. 2. text. 4.* quia iacentes ſeſe ſentiunt præfocari. Quare qui periculoſiſſima hac difficilis reſpirationis ſpecie laborant, orthopnoïci appellantur, hoc eſt, nonniſi recta ceruice ſpirantes, vt docet Galenus 7. *de comp. med. ſec. loc. cap. 6.* quia in ea iacentes ſuffocantur, & ob ſuffocationis timorem, totum corpus cum thorace C rectum habere coguntur, ad faciliùs ſpirandum, vixque adhuc non ſufficiunt 2. *prorrhet. 54.* In qua difficili, & ſublimi reſpiratione, non facultas ipſa, non vſus, ſed inſtrumenta afficiuntur, & inter ea, aſpera arteria, præſertimque eius propagines, quæ in pulmonem diſtribuuntur; cùm enim ſtrictiores ſint, promptiùs obſtruuntur, 3. *Aph. 26.* & 1. *de diff. reſpirat. cap. 12.* Num autem peripneumonici decumbentes meliùs ſpirent quàm erecti, infrà *cap. 7. de difficultate reſpirandi,* exponemus.

Præſagium.

INter ſigna prognoſtica illud eſt potiſſimum: *Vtrùm* D *Peripneumonia pituitoſa ſit frequentior bilioſa?* Nam etſi bilis tenuis elabatur, nec contineri poſſit in laxiſſimo membro, vt inflammationem efficiat, ſaltem continebitur craſſior, atque ita magis ex ſanguine, quàm pituita, quæ minùs in eo viſcere abundat, generabitur pulmonia, quod putauit Auerrhoës 4 *collect. 52.* Accedit quòd videtur bilioſa magis propria, & frequentiſſima, ex eo potiſſimùm, quòd ex Hip. & Gal. 2. *Aph. 34. & 39. & paſſim lib. 3.* de temporum, ætatum, & naturarum morbis, proportionalis ſit calido & ſicco pulmoni: Caloris enim in eo abundantis validum teſtimonium eſt, alimentum quod illi parauit natura, ſanguis nempe arterialis in corde præcalfactus: E nec poterat frigidum membrum formari, quod perpetuò, primóque excepturum erat copiam aëris refrigerantis; præcalidus ſiquidem, tenuíſque ſanguis quo alitur, ad bilem vergit.

Nihilominùs expreſſa eſt Galeni ſententia, *locis ſuprà citatis*, frequentiſſimum pulmoniæ ortum eſſe ex pituita, ſeu ſanguine pituitoſo: tum quia plurimus in hoc viſcere aceruatur; tum quia ſubtilis bilioſus, ob membri laxitatem, innumeris ferè cauitatibus pleni, facilè elabitur, nec in tanta copia aggregari poteſt, quæ ſufficiat ad inflammandum. In membranis verò, quas prædictus humor ſua ſubtilitate penetrat, & propter illarum denſitatem fluere prohibetur, congeritur, & inflammatur, quemadmodum in pleuritide, & phrenitide experimur, & docet Galenus 6. *Aph. 33.* non ſic de cerebri, aut pulmonis malis.

A Nec obſtat, quòd pulmonia ſit calida inflammatio, pituita autem frigida: Non enim ea fit, niſi putrefacta, & iam præternaturaliter calida. Quòd ſi petas, vnde pulmo tanta ſit refertus pituita, vſque adeò aliena ab eius temperamento, & natura ſanguinis arterialis, quo alitur, 4. *de vſu part. 15.* & *lib. 6 cap. 10.* Dices, eſſe ſuperfluitatem alimenti pulmonis. At ſolutio hæc redarguitur manifeſtè, quia cùm illius nutrimentum ſit ſanguis bilioſus, huic potiùs, quàm pituitæ, debet excrementum atteſtari.

Nec rectè explicabis, ſi dicas mutari à pulmone in pituitam ſuperflua ſui alimenti, atque inde tantum abundare, tantámque reiici ſcreatu. Sed præter alia quibus refutari poſſet hæc ſolutio, quomodo in tam B paruo membro tanta excrementi moles aceruabitur, & ex tenuiſſimo ſucco; præſertim cùm in reliquo corpore non ita fiat, ſed ea tantùm ſuperfluitas ab alimento ſeparetur, cui expurgandæ ſola ferè inſenſilis tranſpiratio ſufficit.

Dic ergo, quòd cùm ex corpore vniuerſo halitus perpetuò conſcendant ad caput, & in eo à frigiditate excedente concreſcant: neceſſarium ſit præ grauitate deſcendere, & in ſubſtrato pulmone laxiſſimo, & ſpongioſo recipi. Cúmque concreti illi, deſcendentéſque vapores, aquei ſint, & ex permixto aëre (quo pulmo ſcatet, quémque perpetuo motu neceſſariò permiſcet humori, quem recipit) albi, & ſpumoſi reddantur, pituitæ imaginem induunt, cuius permixtione ſan- C guis pulmonis redditur pituitoſus, & talis vt plurimùm in eo redundat, & maiori ex parte pulmoniam creat.

Licèt enim bilis proportionalis habeatur, & innato pulmonis temperamento ſimilis, pituita autem diſſimilis, & aduerſans; talis tamen non eſt, imò proportionalis ac ſimilis, reſpectu adſcititiæ temperiei, quam ex defluxione ſibi comparat pulmo: pituitæ ſiquidem conuerſatione non poteſt non pituitoſus quodammodo euadere, ſi modò verè dictum eſt à Galeno 7. *meth. 6.* humorem omnem, vbi diu ad membrum defluxerit, illud ſibi attemperare. Cùm igitur conueniant in pulmone natiua temperies calida, & adſcititia frigida, fit vt permixta euadat ex calido, & frigido, illius D temperatura, quantumuis ab ortu calida ſimpliciter fuerit; non ſecus quàm in membris ſenilibus calida, & ſicca eſt, ex partium ſiccitate, & pituitæ humiditate. Quare nec pituita ipſa, nec morbi pituitoſi, dicentur omnino improportionales pulmoni, nec ob eam cauſam rariores, imò verò frequentiores, ob maiorem aptitudinem, quæ datur ex parte ſuæ ſubſtantiæ, ad continendos, aceruandóſque pituitóſos potiùs, quàm bilioſos humores; atque ideò nihil mirum, ſi rariùs à bile inflammetur. Et ex dictis quidem, ad argumentationem in contrarium adductam, patet reſponſio.

Vtrùm pulmonia pituitoſa ſit deterior, & periculoſior bilioſa? etiam addubitandum. Nam nos non perinde E deteriorem, ſicut frequentiorem iudicamus pituitoſam: multò enim maius periculum vertitur in bilioſa, vt tradunt omnes cum Auicenna *cit.* Primùm; quia ex bile acutior eſt, & ſæuiora habet ſymptomata, qualia ferè iunguntur bilioſis morbis, magíſque æſtuans calor, ſitis intolerabilis, phrenitidis timor, &c. ex quibus, & aliis, à toto genere periculoſiores habentur citiùs interimentes; quod breuis eorum terminatio, & vt plurimùm in malum, ſatis confirmat, & conſtat apud Hip. & Gal. paſſim. Secundò congeſta, & aceruata bilis iuxta cor, periculoſiſſima eſt, quippe quæ ob ignei motus velocitatem promptiſſimè irruit, & facilè commeans, timor eſt, ne inflammationem pariat, quam cor cum vita non patitur, vt 5. *de loc. 5.* Galenus edocuit.

Tertiò. Licèt bilis, & ab ea orta inflammatio, natiuæ temperiei gratia, proportionalis videatur pulmoni;

diſſimilia

diſſimilis tamen eſt, & contraria, in ordine ad adſcititiam, & contexturam illius viſceris. Ergo ex duplici capite improportionalis dicenda eſt, & ex conſequenti periculoſior, iuxta ſententiam ſenis, 2. *Aph.* 34. Præterquam quòd etſi pulmoni minùs noxia aſſeratur, quia ſimilis; non ideò ſalubrior poteſt appellari, videlicet quia cordi aduerſiſſima, ratione cuius, vtpote quod vitæ noſtræ ſedes & radix, morbi magis aut minùs ſalubres dicuntur. Cùm igitur bilioſa pulmonia deterior habeatur, & iiſdem ferè de cauſis ſecundum locum obtineat phlegmonoſa, quæ ex putrefacto ſanguine gignitur, ſat erat de his meminiſſe Galenum, *in libro de loc. affectis*, maximè vbi non erat ſcopus de morborum differentiis agere, cùm in iis libris ſolùm affectam ſedem indagare ſibi proponeret.

Vtrùm permutatio pulmoniæ in pleuritidem ſit reprobanda? Pulmonia raro mutatur in pleuritidem, vt notauit Galenus 7. *Aph.* 11. §. *Ad inflammationem autem pulmonis, morbus lateralis non admodum conſequi ſolet: quoniam ſi mitis fuerit inflammatio, omnis humor noxius per ſputum expurgatur; pernicioſius verò, antequam coſtæ patiantur, ſuffocat ægrum.* Tamen ſi accidat, videtur non ſolùm eſſe periculoſa, ſed exitialis: Nam morbi acuti, & inflammationes internæ, ſi rectè terminari debent, vires robuſtas prærequirunt, quia auctore Galeno 10. *meth.* 5. *Vna ſalus pleuriticis, ac peripneumonicis eſt virium robur*, ad tolerandam magnitudinem morbi, vt ſcilicet vſque ad ſtatum ſufficere poſſint: vires enim robuſtæ, remedia vacuantia libentiſſimè ferunt; quare cùm illæ ex præcedente pulmonis inflammatione ſint deiectæ, ſuperueniente alio acuto morbo valde vrgente, neceſſariò fatiſcunt. Quare hæc mutatio in pleuritidem videtur reprobanda. In hunc ſenſum intelligendus eſt Hip. 1. *prorrhet.* 8. dicens: *Prælanguentium phrenitides, lethales.*

Galenus 6 *epid. ſect.* 6. *com.* 8. aſſerens lateris phlegmonem ſanare pulmonariam, explicandus eſt hoc modo. Mutatio pulmoniæ in pleuritidem periculoſa eſt, & lethalis, vocatúrque ab ipſo bona, quia minùs mala. Hoc modo 6. *Aph.* 53. dicebat: *Deſipientiæ quæ cum riſu fiunt, ſecuriores*, hoc eſt, minùs periculoſæ, quia nulla deſipientia, ſecura eſt, vt probat Galenus *in com.* Ita 4. *Aph.* 25. *Bonum eſt ſanguinem nigrum infrà deiici*, hoc eſt, minùs malum, explicante Galeno *in com.* Hac ratione conſiderata natura partis affectæ, cùm pulmo ſit nobilior pleura, & transferatur humor à loco nobili ad locum minùs nobilem, ideò hæc tranſlatio eſt minùs mala, quàm ſi pleuritis in pulmoniam permutetur.

Hippocrates 2. *progn.* 64. ſic pronunciat: *Quibus autem abſceſſus fiunt ex pulmoniis, aut circa aures, ac ſuppurantur, aut ad inferas ſedes, ac fiſtulantur, ij ſuperſunt.* Ex hac ſententia exoritur dubium: *Vtrùm fiſtulæ, & abſceſſus facti in ſuperioribus partibus in pulmonia, ſint præferendi illis, qui in inferioribus partibus adnaſcuntur?* Morbi materiales tum euacuatione, tum permutatione indicantur: Si enim aliter quieuerint, maligniùs retrocedunt, 3. *criſ.* 4. quorum ceſſationi, quietíque fidere non oportet, vt monuit Hippocr. 2. *Aph.* 27. Cúmque ſubitæ morborum terminationes, ſolutioneſve duobus celebrentur modis, 1. *de dieb. decret.* 1. excretione ſcilicet, & abſceſſu, ſic peripneumonia ſolui poteſt, aut excretione, aut abſceſſu. Excretio fit bifariam: aut affatim vacuatione facta, vt hæmorrhagia, deiectione, copioſo mictu, & hæc ſolutio per criſim facta nuncupatur; aut ſenſim, reſolutione, dicitúrque hæc ſolutio per concoctionem.

Abſceſſus dupliciter fit: aut ſuppurante inflammatione in pulmone ipſo; aut raptu materiæ ad aliam partem confluentis, nimirum retrò aures, aut alas, inguina, crura. Et hoc accidere poteſt, antequam in pulmone

A ſuppurauerit, aut pòſt. Licèt autem hæc ita ſint, Hippocrates *loco cit.* ſolùm agit de terminatione pulmoniæ per abſceſſum, qui ſi retrò aures contingat, ad ſuppurationem tendere eſt neceſſe, vt à tanto morbo æger euadat; ſi In inferioribus partibus fiſtulari debet.

Quid verò per fiſtulari intelligat, explicat Galenus *in com. Nam quando in animalium corporibus, vlceribus, rupturis, quadam figura fiſtularum modo reperiuntur, per tranſlationem fiſtulæ nuncupantur: proprie namque fiſtulæ dicuntur muſicorum inſtrumenta, quæ cauitatem obtinent oblongam.* Paulus *lib.* 4. *c.* 49. fiſtulam definit hoc modo: *Eſt ſinus in callum obduratus, ex abſceſſibus plerumque conſtans ſumpta nimirum per tranſlationem ab arundinum fiſtulis appellatione.* Et *lib. eod. cap.* 77. inquit: *Fiſtula eſt ſinus calloſus, dolore aliquantulum vacans.*

B His iactis dic. Abſceſſus factos in pulmonia in partibus infernis, ſecuriores eſſe, & ad curandum minùs difficiles; ſuperiora enim membra nobiliora ſunt, & nobilioribus partibus magis vicina, & maius diſcrimen afferre conſueuere: partibus enim inferioribus inflammatis pauci admodum pereunt, ſi recta curatio adminiſtretur. Accedit quòd inter curandum, ex pure fœtido retrò aures, pectus, aut alas, emanat & ſpirat vapor in internas partes, qui has diuerſimodè premit atque fatigat, & perſæpe accidit, vt humor antequam expurgetur, in altas ſedes recurrat. Quare abſceſſus in ſuperioribus partibus facti, ſunt difficiles, apud Galenum 6 *epid. ſect.* 2. *com.* 14.

Abſceſſus autem, inquit Hipp. 2. *progn.* 67. *qui ad crura fiunt in pulmonis vehementibus, ac periculoſis, omnes vtiles*
C *ſunt:* quia à parte nobili ad ignobilem humoris tranſlatio fit, nempe ad crura, & articulos; quæ membra ad fluxionem ſuſcipiendam magis ſunt apta, 4. *Aph.* 31. Auicenna ſic exponit, 22. 3. *tract.* 1. *cap.* 1. *Et non quidem multiplicantur dolores in iuncturis, niſi quoniam ipſa ſunt magis vacua, quàm reliqua membra, & plurimi motus, & debilioris, ac frigidioris complexionis, & ſitus earum in extremitatibus eſt longinquis à rectore primo.* Quare Hipp. 2. *epid. ſect.* 1. *circa med.* ſic habet: *Optimi potiſſimùm ſunt abſceſſus inferni, & longiſſimè infra ventrem, & remotiſſimi à morbo.* Et inferni articuli decliues ſunt, in quos natura robuſta humores, vel etiam calidos longiſſimè detrudit.

Quæres: *Vtrùm peripneumonia ſit breuior, & acutior pleuritide?* Cùm enim pleuritis à bilioſo humore,
D pulmonia à pituitoſo ferè oriatur, 6. *Aph.* 33. breuiùs videtur terminari pleuritis. Hoc modo Hippocr. 2. & 3. *de morb.* & *lib. de affectionib.* pulmoniam vltra vigeſimum diem produci, & lentis iudicationibus finiri aſſeuerat.

Sed cùm breuitas, & acuties morbi, penes ipſius magnitudinem æſtimetur, 1. *Aph.* 12. morbi autem magnitudo non ſolùm in propriæ eſſentiæ magnitudine, ſed in malignitate, & affectæ partis præſtantia conſiſtat, 4. *meth.* 6. & 7. *meth.* 12. videtur, cùm pulmo ſit cordi vicinus, ſine quo huius viſceris opus ſeruari non poteſt, eius inflammationem eſſe breuiorem, & citiùs pleuritide interimere, ſi vehemens ſit, & ſymptomatum vehementia ægrum premat. Si autem eſt mitis, & ex frigidiore humore prognata, tunc æger euadit, & longiori
E tempore finitur, de qua *lib. de morbis* eſt exponendus, Hippocrates.

Dubitabis: *Vtrùm pulmonis inflammatio in parte dextra generata, ſit periculoſior quàm ea, quæ fit in parte ſiniſtra?* Reſponde hoc modo. Pulmo in vtraque thoracis amplitudine ſitus eſt, inter coſtas, & alteram interſepientium membranarum: diſtat autem aliquantulum ab ore, ne aëris appulſu ſtatim refrigeraretur. Eius pars dextra cum ſiniſtra iuncta, pedis bubuli, ceruini, aut alterius biſulci animalis figuram refert, & licèt inflammatio in vna parte ſeorſim conſiſtere nequeat, quin illicò altera afficiatur; tamen ſi pars ſiniſtra

A inflammetur, maius periculum vertitur, quàm ſi dextrum phlegmone obſideat, quia eſt cordi vicinior; ad quam arteria aorta à corde perreptans accedit,& à qua aër puris peruenit ad cor. Si verò adeò augeatur inflammatio, vt bronchia, & arterias occupet profundiores, cauitatéſque omnes obſtruantur, tunc ſubſequuto vehementi incendio, & oborta maxima ſpirandi difficultate, ſubitò æger velut ſuffocatus occumbet.

Curatio.

SAtis de aëre,& victu,cæterísque rebus non naturalibus parandis diximus, in *capite de pleuritide*. quæ cùm pulmonis inflammationi ſit valdè affinis, illa præcepta pro huius curatione ſufficiunt, quæ eo loco vbertim, ni fallor, prædiximus. Solùm ergo de venæ
B ſectione agemus, pro hoc morbo curando vtiliſſima, & quæ in curandis inflammationibus interius ſummum obtinet momentum, ac poteſtatem maximam. Si verò vires ſint debiles, vel ex natura ſua; vel pulmonia ex Angina, vel pleuritide ſubſequatur, & ex præcedente morbo flacceſcant, tunc commodiſſimè cucurbitulæ ſcarificatæ, vel ſiccæ ſcapulis poſſunt affigi, & alia per extremum ligaturas, vincula, frictiones celebrari, quæ humores redundantes ad contrarias partes retrahunt; quorum ope fluens, & fluxurus humor ad longinqua diuertitur,& phlegmones in pulmone augmentum prohibetur. Purgatio clemens ſummo eſt ex vſu. Clyſteria benigna. Fomenta parti inflammatæ applicita, & cætera omnia expectorantia auxilia, quæ *capite ſuperiore*
C proficua eſſe protulimus.

De ſanguinis miſſione reſidua erit ſolùm diſceptatio, quæ plurimus, vel peritiſſimos Medicos hactenus malè exercuit. Cùm enim inter Medicos ratum ſit omnes, phlebotomiam eſſe exercendam ex parte,in qua inflammatio viget, quòd ex grauante dolore, & rubore maxillæ è directo reſpondentis deprehendemus, non deſunt tamen aliqui, qui ſemper è ſiniſtra parte feriendam eſſe venam ſibi perſuadent: Nam ab hac parte facta venæ ſectio pulmonum inflammationem reuellit, paritérque deriuat, quandoquidem pulmonum venæ ex dextro cordis ſinu prodeunt, hic autem in ſiniſtrum parietem venæ cauæ inſeritur,qui per alam ſiniſtram in cubitum excurrit.

Age igitur, & penſa quantum valoris habeat opinio
D hæc,& quære:*Vtrùm ſemper è directo laborantis pulmonis vena ſecanda?* Nam ſuperiorem rationem minimè probo: Si enim in latere dextro ſit grauitas,ab interna dextera: ſi in ſiniſtro,ab interna ſiniſtra;ſi visceris ipſius medium ſit inflammatum, vel parenchyma totum, primò à dextro, deinde à ſiniſtro, ſi vires ſtant, ſanguis eſt detrahendus.

Nec ratio ſuperior eſt vndequaque vera: Nam ſi dexter pulmo inflammatione opprimitur, non magis reuellet,paritérq; deriuabit interior cubiti ſiniſtri vena, quàm dextri,ſed minùs;propterea quòd ſanguis, qui in pulmones profluit, à dextro cordis ſinu per venam arterioſam ducitur; atque ad dextrum cordis ſinum ſanguis fertur per venam magnam, quæ inibi inſeritur, & quæ magis è latere dextro venæ cauæ, quàm à ſiniſtro
E propagatur.

Vbi igitur in animo eſt, ſanguinem ad dextrum cordis ſpecum, & inde ad pulmones profluentem reuellere, atque deriuare, id ſecta baſilica dextra potiùs quàm ſiniſtra exequendum erit. At quæres? Ergóne eadem militante ratione, inflammato pulmone ſiniſtro, dextra, & non ſiniſtra baſilica tundenda erit, cùm ſanguis ſimiliter à dextro ſinu cordis ad eum profluat? Dic æquè, aut certè faciliùs tunc præſidium afferre ſiniſtræ baſilicæ ſectionem, ob rationem quam aduerſarij proponunt, ob id præſertim, quia ſic ampliùs rectitudo, & ſocietas ſeruantur.

A Hæc diſertiſſimus Galenus ſedulò perpendens, *lib. de ſang. miſ.* 16. laborante latere, pulmone, ſepto tranſuerſo, liene, aut iecore, aut ventriculo, interiorem venam, quæ per alas ad gibberi iuncturam pertingit, eligi ſuadet: ſummè tamen commendans, vt in omnibus hiſce affectibus, quæ in rectum eſt laborantium partium vena ſecetur; hoc enim modo venæ ſectio celebrata tam perſpicuam celeriter vtilitatem affert,vt & qui laborant,& familiares eorum ſæpenumerò obſtupeſcant.

Neque obſtat, quòd vena arterioſa vbi à cordis emergit ſpecu dextro, eo artificio membranis fabrefacta eſt, vt ſanguis, quem à corde recipit, rurſus retrò permeare non poſſit, vt Galenus teſtis eſt locupletiſſimus *lib.6.de vſu part.cap.*11.haud igitur poterit diſſecta
B baſilica dextra ſanguis, qui in dextro pulmone, & vena arterioſa eſt, vacuari: quare dextro pulmone inflammato, non eſt magis eligenda dextra baſilica, quàm ſiniſtra. Quippe licet ſanguis, qui iam eſt conculcatus in inflammationis loco, & venæ arterioſæ capacitate continetur, ſecta baſilica dextra, ſubitò, & affatim hauriri non poſſit, poteſt tamen quadantenus, & ſenſim retrocedere: membranæ ſiquidem illæ, non vt nihil omnino, ſed ne repentè & ſubitò, multa & aceruata ſanguinis quantitas, in validis nempe thoracis compreſſionibus, retrò ad cor remeare poſſit, præſtant. Præterea qui fluit ſanguis in dextrum cordis ſinum, quique inde decumbere paratiſſimus eſt in locum inflammatione obſeſſum, faciliùs longè ſic dextra interna vena ſecta deriuatur, atque reuellitur. Porrò qui
C iam eſt in inflammationis loco, & ſubſtantia pulmonis impactus, etiam hac vena ſecta vacuatur. Si verò videre vis alios morbos periculoſos, & lethales, quibus opprimitur pulmo, & eorum curationem, de quorum numero ſunt ipſius hydrops, tuberculum, & læuium arteriarum obſtructio, lege quæ diximus *lib. 2. Hiſt. PP.Medic in com.Hiſt.*12.*&* 121.

OBSERVATIO.

Peripneumonia, hæmorrhagia copioſa iudicata.

ETſi Auicenna 10. 3. *tract* 4. *cap.* 10. aſſerat, quòd *fluxus ſanguinis narium non confert in peripneumo-*
D *nia, ſicut confert in pleureſi, propter diuerſitatem duarum materiarum; & quoniam attractio à pulmone longinquior eſt,quàm ſit a velamine & panniculis pectoris,& lacertis:* quod etiam probat Galenus *lib.3. criſ. cap.*3. tamen ſi aliquando res aliter accidat, non ideò oracula deſinunt eſſe vera. 6. *Aph.*58. quia rarò contingentia non tollunt veritatem problematum medicorum, *lib. de fœt. format. cap.*2. Incidit iuuenis quidam, temperamento calidus & humidus, in pulmoniam, qui antea defluxionibus erat catarrhoſis valde obnoxius, & puſtulis in ore, naribus, gingiuis, palato frequenter vexabatur, à quibus ichor bilioſus, tenuis, & mordax diſtillabat ſæpè. Illa ita eum oppreſſit, variis ſymptomatis ſæuis ſtipata, vt cum difficili, & ſublimi reſpiratione, cibi faſtidio, vigilia importuna, ſiti inexhauſta,
E cardialgia, & dolore grauante in latere dextro percepto, & anxietudine ſumma, animam efflare videretur; cui plurima etſi ſecundùm artem celebrata præſidia contulere nihil. Ecce ſeptimo die in agone poſitus, caliginem in oculis perſenſit vehementem, vt vix adſtantes poſſet intueri. Hoc tempore, ſubitò apertis narium tubis, tam copioſè ſanguis effluxit, vt intra ſex horas, pluſquam ad libras tres emanauerit cruor: qua vacuatione facta, reſpirauit faciliùs, excreuit ſputum valde percoctum, dormiuit,& concocta vrina, decimo ſeptimo perfectè eſt iudicatus.

CAPVT

Digitized by Google

C A P V T V.

De Aphonia.

Definitio.

ARgumentum de vocis natura, materia, vſu, inſtrumentis, explicatu difficillimum eſt, maximè quoniam libri de voce, quos Galenus *cap. 5. lib. 4. de. loc. affect.* legendos monet, in nullo Græco codice reperiuntur, & *liber de voce* Galeni, qui circunfertur, germanus non eſt. Igitur primò quærendum: *Vtrùm definitio vocis ab Ariſtotele poſita, ſit rectè tradita?* Niſi enim
B vocis natura exactè priùs explicetur, Aphoniæ, ſeu vocis omnimodam ablationem, & eius cauſas commodè rimari non poſſe, mihi perſuadeo: Ariſtoteles ſic definit, *lib. 2. de anim. cap. 8. poſt med. Vox eſt ſonus animalis ſanguinei reſpirantis, per inſtrumenta vocalia redditus, non ſine imaginatione.* Quæ definitio per omne genus cauſæ explicatur: Nam vox, non cuiuſcunque animantis eſt, ſed ſolùm organa vocalia habentis. Hoc modo piſces à vocis beneficio excludit eo loco Ariſtot. nec ſonus ab eis editus, vox dicitur, ſed quidam eſt ſuſurrus, bombus, aut ſtrepitus, vt cicadarum, muſcæ, & apis.

Vox namque ab omni alio ſono diſtinguitur, cauſa, inſtrumento, & fine: Licèt enim ſoni materia ſit aër, vocis non qualiſcunque, ſed expiratus. Inſtrumenta, pul-
C mo, aſpera arteria, & guttur. Effectrix cauſa, facultas animalis thoracem mouens, & ob id vocem formans. Finis verò, vt per eam animi conceptus pateſiant. Hanc definitionem etiam Galenus proponit, *lib. definit. medic. lib. de vocal. inſtrument. diſſectione, cap. 2. & 7. de vſu part. cap. 13 & lib. 8. cap 6. & 2. de placit. 5. & 2. de motu muſcultor cap. vlt.*

Sed eſt quædam obiectio contra prædictam doctrinam. Tuſſis, ſonus eſt per inſtrumenta vocalia redditus. Ergo ſonus hic, vox eſt appellandus, quod non videtur dicendum. Dic, non quemcunque ſonum in animali factum, & per inſtrumenta vocalia redditum, vocem eſſe: in hac enim eſt neceſſe, vt aër exiens ſimul expiratione, conueniente & vt decet moueatur, & in lin-
D gula confractus modificetur; quæ modificatio, vocis formalis eſt cauſa: cùm igitur tuſſis ſit vehemens efflatio, non poteſt aër exiens cum modificatione illa reddi. Ex his explicabis tenebroſum locum Ariſt. *loc. cit. de anim.* vbi dicit: *expirantem non reddere vocem, ſed retinentem aërem,* quaſi dicat, qui ſpirat ſine hac modificatione, vocem non edit; & per retinentem, intelligit, reſeruantem aërem, vt poſſit eo modo pro voce modificari: Si enim Ariſtoteles ſimpliciter intelligeret, *expirantem non edere vocem,* falſum eſſet, cùm ex eius mente, *loc. cit.* dictum ſit, & ex Gal. *4. de loc. cap. 6.* expirationem præcedere vocem.

Quæres deinde: *Vtrùm Aër expiratus ſit vocis materia?* Aërem copioſum enim impetu, & violentia aſcendentem, vehementer, confertim, & cum ſtrepitu
E facta expiratione, quam exſufflationē appellamus, cooperantibus muſculis intercoſtalibus, vocis eſſe materiam luculenter oſtendit Galenus, *lib. 1. de loc. cap. 6. 2. de placit. & de motu muſculor. cap cit.* & *7. de vſu part. 5.* & *1. de difficult. reſpirat. 23.* aër enim non ſolùm expirationis, ſed reliquarum operationum, & vocis, & loquelæ materia eſt.

Obiicies duo fortiſſima tela. Primum. Plures ſunt qui voce priuantur, nihilhominùs reſpirant, alioqui non viuerent. Ergo vocis materia expiratus aër dici non debet. Secundum. Eadem cauſa quæ vocis mutationes efficit, vocem quoque ſimpliciter efficere nata eſt. Sed per ætates, & morbos, vox in grauiorem, acutio-
A rem, & alias differentias, immutata reſpiratione mutatur. Ergo, &c.

Dic. Aër eſt materialis cauſa vocis, & ſermonis, qui etſi detur ſufficiens pro reſpiratione, pro illis tamen actionibus non eſt ſatis, ad quas edendas oportet vt aër vehementi exſufflatu ad rimulam gutturis illidatur, & percutiatur: Adde, harum operationum non vnicam eſſe cauſam; quare earum interceptiones, amiſſionis, aut etiam læſionis cauſa multiplex erit, vt proponemus *infra.*

Ad ſecundum dic. Vocem non immutari, niſi eius cauſæ immutentur; ſed cùm plures ad ipſam perficiendam cauſæ concurrant, ad vnius reſpirationis per morbos mutationem, omnes eiuſmodi alterationes refe-
B rendas non eſſe, ex dictis conſtat apertè. Per ætates ergo, & morbos, ob inſtrumentorum vocalium mutationem, vox immutatur. Pueri ob fiſtulæ vocalis paruitatem, & anguſtiam, acutam edunt. Adoleſcentes, & iuuenes, inſtrumentis ob ampliorem calorem dilatatis, grauem reddunt. Pubertate media, inæqualis, inconcinnáque eſt. Ex ſiccitate aſperæ arteriæ in ardentibus febribus, fit vox clangoſa. Ex eiuſdem copioſa humiditate, euadit aſpera, & rauca.

Dubitabis: *Vtrùm larynx ſit potiſſimum vocis inſtrumentum?* Guttur, laryngem, ſeu aſperæ arteriæ caput, eſſe proprium, & immediatum vocis inſtrumentum, firmat Galenus *lib. 1. de loc. c. 6. lib. de vocal. inſtrum. diſſectione, cit. 7. de vſu part. cap. 5. & lib 6. c. ... & 1. de placit. 4. & 5. & lib. de præſagit. ad Poſthum. cap. 5 & 1.*
C *prorrhetic. cap. 3.* In gutture enim, quod Græci laryngem vocant, pars quædam reperitur cartilaginoſa, quam Græci Epiglottin, Latini lingulam appellant, cuius figura eſt ſimilis ſcuto, quare ſcutiformis etiam nominatur; hæc igitur eſt proprium vocis inſtrumentum.

Hoc autem ita eſſe, facilè probari poteſt: Nulla enim pars in noſtro corpore reperitur, quæ illi ſimilem ſubſtantiam ſortiatur. Quemadmodum ergo in omnibus actionibus pars aliqua ſimilaris conſtitui debet, cui præcipuè hoc munus deferatur, vt viſio humori cryſtallino, ſanguificatio iecoris carni, ſic pariter vox lingulæ eſt adſcribenda. Reliqua verò inſtrumenta, in aſpera arteria, & thorace contenta, vt muſculi, nerui, & ſimilia quæ proponit Galenus *4. de loc. c. 6 in fin.* ad vo-
D cem conferunt, ſicuti reliquæ partes oculum componentes ad viſionem. Pulmonem verò eo loco inter inſtrumenta vocis non repoſuit, quia alioquin collatione eſt remotiſſimus, præter id quòd reliquis actionibus thoracis inſeruit. Lingua verò cum labiis ſimul, naribus, ac dentibus, locutionis potius, ſermoniſve, quàm vocis organum exiſtit.

Vtrùm autem *ſermo differat à voce?* interrogabis: quantum autem inter ſe diſtinguantur, vel ex ipſo Ariſt. conſtat, *4. de hiſt. animal 9.* & colligitur ex Hip. *3. epid ſect. 3. text. 74. in hiſtoria Pythionis. §. olintum, voce defectus eſt.* Idem non modò ſermonem, qui vox eſt, qua inter ſe mutuò homines loquuntur, ſed & vocem latiùs patentem amiſit, atque ideò adiungit Galen. *vociferari quis poterit, non loqui, è conuerſo autem minimè,*
E hoc eſt, deperdita voce loqui. Quare, vt idem Ariſt. aſſerit *loc. cit.* ſermo vocis eſt interpretatio per linguam, quæ non vocale, ſed ipſius vocis explanatorium organum exiſtit, *1. prorrhet. 3.* & hoc modo *2. de anima, 8.* naturam lingua vti ad guſtum, & loquutionem aſſeuerat, quia ea immediatum & proximum loquutionis inſtrumentum eſt, ſicut lingula, vocis: hoc modo balbi, & trauli, quia læſionem in lingua patiuntur, prauè loquuntur.

Quapropter ita vox, & ſermo ſiue oratio hærent mutuò, vt vbi eſt ſermo, ibi continuò ſit vox, non contrà, vt vbi eſt vox, ibi ſit ſermo. Vox poteſt eſſe bruta, vt ait Plutarchus *lib. de procreatione animæ*: communis eſt

enim homini cum brutis animantibus, in quibus aut vox eſt, aut ſonus quidam, Ariſt. 4. *de. hiſt. animal. cit.* (imò & in carentibus anima, vt Plutarchus ait *lib. 4. de placit. Philoſoph. c. 19.* licèt impropriè) & quidem aliquid ſignificans: cui enim dubium leonis rugitu, tauri mugitu, canis latratu, vlulatu lupi, indicari rem, aut affectum aliquem ferociæ, doloris, famis, &c.

Et *ſect. 15. probl. quæſt. 60.* pueros tradit, ac beſtias eodem ferè modo ſuas appetitiones enunciare, quòd illi nondum proferre literas poſſint. Atque hinc *cap. 2. de interpretatione*, alicuius eſſe rei argumentum, etiam illiteratos mutarum animantium ſonos affirmat. Demonſtrant hoc etiam illiterati ſtrepitus, ceu ferarum, quorum nullum eſt nomen. Articulatæ vocis, quæ ſermo nuncupatur, duæ ſunt partes primariæ, nomina, verba; vt horum ſyllabæ; harum literæ, quæ ſunt primæ voces indiuiduæ: iure vt Albertus Magnus *lib. 4. de anim. tract. 5. cap. 2.* ſermonem definierit, *vocem articulatam, & literatam quæ mentis conceptum enunciet, & ſoli homini conueniat, quia ſenſum animi expromit.*

Huc ſpectant, quæ *initio lib. de interpretatione* Ariſt. ita ſcribit: *Vt quæ ſcribantur literæ, ſunt notæ eorum quæ dicimus: ſic voces ſiue quæ ſunt in voce, indicia ſunt eorum, quæ in animo inſunt*: docens referri eas conceptiones, quæ vocibus explicantur, ad res ipſas. Ita ſermo, ſiue oratio, vt ait Plutarchus *lib. de anim. procreat.* eſt dictio in voce, ſenſum animi expromens, res hominis propria, vt & Ariſt. *loc. cit. 4 de hiſt.* & *1. politicor. cap. 2.* quomodo Plotinus *Ennead. 1. lib. 2. cap. 3. Sermo, qui eſt in voce*, inquit, *eius eſt imitatio, qui eſt in anima.*

Et Magiſter Plato pariter, *in dialogo qui inſcribitur, ſophiſta*, de eo, quo eſt ex mutua inter ſe notionum, ſeu formarum implicatione, quæ ſunt in animo, effici orationem tradit. Addit *in Theæteto*, hoc eſſe orationem, ſiue ſermonem, ſcilicet plenam reddere per verba, & nomina cuiuſque mentem vocis opera, tanquam per ſpeculum, ſicut aquam ex ipſo fluxu verborum exprimendo. Quare Albertus Magnus *tract. 1. cap. 1. de ſenſ. & ſenſil.* non iniuria ſcripſit: *Sermonem inſtrumentum eſſe, quo ſcientia docentis in animum transfertur auditoris.* Conſtat verò nomine, & verbo, vt diſertè Plato *in Soph.* exponit, aiens eſſe duo genera illarum ſignificationum, quæ per vocis miniſterium verſantur in explicanda rerum natura, nomina, & verba.

Et Ariſtotel. eum ſecutus, *lib. de interpretatione, ipſo in initio*, ſic aggreſſus explicare quod volebat, ſermonem illum eſſe ac dici, cuius ope ſenſum exprimimus animorum noſtrorum: primùm ergo conſtituendum, quid nomen, quid verbum. Cur autem aliæ partes orationis fuerint prætermiſſæ, diſputat *in quæſt.* Plato Plutarchus *q. 6.* vnum indicans Homeri verſum in quem omnes illius partes coniecit iuueniliter. Rurſus Plato *in Theæt.* vim omnem ſermonis, atque naturam, in verborum eſſe complexione docet: neque enim ſine verbo nomen, neque verbum abſque nomine animi ſenſa cumulatè exprimit. Ex quibus vocis, & ſermonis differentia ſatis eſt conſpicua. Hæc autem diſtinctio formalis eſt, & non realis: realiter enim loquendo, ſermo, vox eſt; & illud quod addit ſupra vocem, ſolùm eſt quòd ſit vox articulata, quod diſtinctionem, formalem ſolum inducit.

Vtrùm ſoli homini data ſit facultas conficiendi ſermonem? eſt etiam indagandum: nam plurima ſunt animalia inſtrumentis prædita, quibus vox perficitur. Dic, naturam prædicta inſtrumenta duplicis vtilitatis causâ efformaſſe, ad guſtum videlicet, & ad loquutionem: cùm verò guſtus ſit ſimpliciter neceſſarius, hæc illius ratione à natura fuerunt inuenta; ſecundariò verò ad loquutionem, quæ non erat ſicut guſtus, cùm ad perfectius viuendum hominibus fuerit tributa, quoniam ea animæ arbitrio pendet, quo cùm bruta careant, vocem proferre non poſſunt, licèt inſtrumenta obtineant:

A nam voces, & loquutiones ſunt ſigna conceptuum, ſeu eorum quæ in anima voluuntur; quare hominibus ſolùm ſunt propriæ.

Obtrudes Ariſt. 4. *de hiſt. animal. cit. ad fin. §. Vtpote, &c.* docentem, voces eſſe hominibus proprias & naturales, vt idem apud omnes ſignificent, loquutiones verò minimè, cùm ſtudio & diſciplina acquirantur. Dic, Philoſophum non negaſſe loquutiones eſſe proprias homini, & naturaliter, hominémque vocem poſſe dearticulate naturaliter, ſed eſſe neceſſariam diſciplinam aſſeruit, vt hoc, vel illo modo loquatur. Hæc eſt cauſa, quare homines variis in regionibus, diuerſis loquutionibus vtantur, etſi hæ ſint naturales illis.

Si vlteriùs roges: *Num loquutiones, quas quædam aues exprimunt, ſint verè tales*? Reſponde negatiuè: primò,

B quia illis non ineſt à natura loquendi potentia, ſed hæc loquela per artem, & diſciplinam acquiritur. Secundò, quoniam per illas loquutiones, ſuos conceptus non exprimunt; quare meritò irrationalia bruta dicuntur, quamuis enim habeant loquutionis inſtrumenta, vocem tamen dearticulate non poſſunt.

Natura quibuſdam auibus, breuem, & temporarium cantum commodauit. Hirundinibus matutinum; cicadis meridianum; noctuis ſerum; vlulis veſpertinum; bubonibus nocturnum; gallis antelucanum: Quippe hæc animalia vario tempore, & vario modo occinunt, & occipiunt, carmine ſcilicet galli expergifico; bubones gemulo; noctuæ interrupto; cicadæ obſtrepero; hirundines perarguto. Mitto decem mutorum animalium immediatos ſonores, diſtinctis proprietatibus admiran-

C dus, vt eſt taurorum grauis mugitus, luporum acutus vlulatus, elephantorum triſtis barritus, equorum hilaris hinnitus, necnon auium inſtigati angores, nec non leonum indignati fremores, cæteræque id genus voces animalium truces, ac liquidæ, quas infeſta rabies, vel propria voluptas ciet. Pro quibus homini vox diuinitus data, anguſtior quidem, ſed maiorem affert vtilitatem mentibus, quàm auribus delectationem.

Licèt autem aliqui auctores, vt Apuleius *Floridor. lib. 2. & 3.* decem animantia, quorum naturales, diſtinctas, & cuique proprias voces, quas homo exprimere nequit, proponat; tamen ex Varrone, & Spartiano *in vita Getæ*, certiora afferam de vocibus animalium. Mugit bos, balat ouis, hinnit equus, grunnit ſus, minurriunt palumbes, rugiunt leones, rictant leopardi, barriunt

D Elephanti, coaxant ranæ, fritinniunt hirundines, crocitant corui, gemunt turtures, vlulant lupi, paſſeres pipiunt, vulpes ganniunt, picæ garriunt, aſini rudunt, cygni dreniant, cameli blaterant, gallinæ glociuot, minutæ aues minuriunt.

Hæ tamen voces ab hominum voce longiſſimè differunt: etſi enim homo tam reſonam, & altam vocem non profundat, vt quæ dicta ſunt animalia; tamen eius vox, licèt anguſtior & exilior, diuina eſt, longéque flexibilior, & non vnius cuiuſdam perpetui clamoris, ac toni, & cùm minorem delectationem pariat auribus tamen maximam vtilitatem affert mentibus.

Proxima huic videtur quæſtio: *Vtrùm animantia voces habentia ſuis vocibus ſuos conceptus communicent*? Reſponde affirmatiuè cum Ariſt. 4. *de hiſtor. animal. cap. 9.*

E de animalibus quæ vocem, quæ ſonum, quæ murmur edant, quæ item loquantur: ferè enim omnia ſuis vocibus ad venereum concubitum congregantur, quas propriè ololyginem vocat, §. *Reddunt ranæ ſuam ololyginem, &c.* & infra: *Sunt enim ſingulis animalium voces propriæ ad victum, & venereum concubitum, vt & ſuibus, & capris & ouibus.* & *in eodem cap. Garrulæ, linguaciorisque ſunt auium minores*: & infrà, nonnullas aues ſe intelligere, & in pugna vocem emittere refert, vt coturnices; quaſdam ante pugnam, vt perdices; alias poſt partam victoriam, vt galli.

Hæc doctrina experimento poteſt confirmari: nam

gallina

gallina repetto alimento vna voce ſuos pullos vocat; A viſo verò miluo alia diuerſa illos congtegat, & ad ſe trahit. Galenus tamen 16. *de vſu part. cap* 3. *ad fin.* §. *Porrò quòd principaliſſima ſit omnium animæ actionum, (nam cogitationum mentis eſt nuncia) oportuit eam quoque fieri per inſtrumenta*, *&c.* de voce, & de loquutione debet intelligi: vtroque enim modo animi conceptus exprimuntur. Hæc tamen eſt differentia inter loquutionem, & vocem, in ſignificando, quòd voces, animæ affectus, locutiones verò propriè animæ conceptus ſignificant: quapropter in definitione meritò dictum fuit, *non ſine imaginatione*: quod apertè 2. *de anima, cap.* 8. docuit Ariſt. dicens: *Oportet vt vox ſit cum imaginatione aliqua.* Quia verò in brutis animantibus hæc B imaginatio non adeſt perfecta, fingens, & componens, idcircò loquutione carent, & ob hanc cauſam fortaſſe pueri tecenter nati loqui nequeunt, quia in illis imaginatio non imperat. Vel aliter reſponde cum Ariſt. 11. *ſect. probl.* 30. pueros non efficere loquutionem, ob nimiam linguæ, & inſtrumentorum vocalium humiditatem.

Non immeritò inquires: *Vtrùm loquendi principium à cerebro emanet?* Reſpondet Galenus 2. *de placit.* 5. & latiſſimè argumentatur aduerſus Cryſippum, Diogenem, Zenonem, & alios Stoïcos, loquendi principium non à corde, vt illi dicebant, ſed à cerebro promanare demonſtrans. Primò, quòd ſcilicet imaginatio in eo reperiatur. Secundò, quia omnes voluntarij motus ab ipſo procedunt. Tertiò, quoniam conceptus in ipſo C formantur. Hoc etiam ſentire videtur Ariſt. 3. *probl.* 30. quærens, cur vinolentorum lingua oberret? ſoluit quæſtionem, tum quia multa humiditate impeditur, & præterea quia afficitur animus, à quo omne loquendi principium exit. Idem etiam confirmat, 11. *ſect. probl.* 1. vbi inquirens, cur inter ſenſus, auditus ab ortu naturæ maximè offendi poſſit? explicat, an quia vox, & auditus ab eodem principio proficiſci videantur? Sed auditus à cerebro, tanquam ab vberrimo fonte ſcaturit. Ergo & loquela. Hæc, & alia multa verè demonſtrant, vocem, & loquelam formari non poſſe, quin imaginatio præcedat.

Nunc ad vſum vocis explicandum accedamus, quærámuſque: *Vtrùm vocis, & ſermonis exercitatio, ad plurimos vſus, & ad valetudinem tuendam valde conducat?* D Vſus, finiſque ſermonis eſt potiſſimus, vt hoc quaſi inſtrumento contrahant inter ſe mortales, & ſenſa exprimant animorum, & ſimilem efficiant, conſeruent, augeant communionem. Ariſtoteles cùm docuiſſet rerum omnium optimarum cognitionem ab oculis naſci, ſic *in Tim.* adiecit, *ob eandem cauſam, vocem, atque auditum nobis à Diis conceſſum, vt ratas, ac fixas cœlorum conuerſiones imitati, ad ipſos rediremus, à quibus egreſſi ſumus.*

Ariſt. cùm ad res ipſas docuiſſet *init. lib. de interpret.* reuocari animi ſenſus voce expreſſos, res quatuor eſſe, quæ vocibus exprimuntur, contendit, partim hîc, partim alibi, veritatem, falſitatem, vtilitatem, damnum; ac ſi hæc quatuor ſola inter ſe mutuò communicarent homines: nam duo tantùm poſtrema vocibus exprimi E pecudum, quòd nec veritatem capiant, nec ſcientiam ille docet. *lib.* 1 *politicor. cap.* 2.

Ariſt. *Rhet. lib.* ſic ait: *Sermonem verò habet ſolus omnium animantium homo: nam vox quidem moleſti, ac iucundi ſignificatio eſt, quapropter aliis quoque exiſtit animalibus: hucuſque enim natura proceſſit in his, vt ſenſum habeant iucundi, & moleſti, & hoc inter ſe ſignificare poſſint. At ferme ad hoc datus eſt nobis, vt oſtendamus vtilitatem, & damnum, atque ita iuſtum, & iniuſtum: hoc enim præter cætera animalia hominibus proprium eſt, vt boni, & mali, ac iuſti, & iniuſti, & aliorum huiuſmodi ſenſum habeant ſoli.*

Corporis autem valetudini, & vitium firmitati plurimum adferre vtilitatis, vocis, & ſermonis exercitationem, demonſtrat, eo quòd vox animæ eſt motus, non in ſuperficie, ſed in ipſis viſceribus. Idcircò thoracem, atque vocalia inſtrumenta exercet, naturalem calorem auget, purgat, firmat, atque attenuat, ſolidas corporis partes robuſtas, puras, & offenſæ minimè obnoxias reddit, vt probant Antyllus *lib.* 6. *cap.* 8. Auicenna 3. 1. *doct.* 2. *cap.* 2. Auerrhoës 6. *collig. cap.* 2. faciem roſeo colore ſuffundit, innatum calorem viuificat: ſpiritus enim aſſiduo motu, tam attractus, quàm exſufflatus colliditur, atteritúrque, & ea colliſione natiuus calor excitatur, & hoc modo humiditates expurgat: quare ſputa, muci, & pituitoſi humores abſumuntur.

Hac ratione vociferatio, accito calore in partes internas, maius robur ſolidis partibus addit. Idcircò remedio eſt ſtomachicis, vomentibus, acidum ructantibus; cibos faſtidientibus, atrophia laborantibus, languidis; cachecticis, hydropicis, aſthmaticis, orthopnoïcis, diuturno pectoris, aut ſepti dolore vexatis, difficulter patientibus, ex Alexandro 1. *probl* 87. Imò quartanariis; pituitoſis conualeſcentibus ferè omnibus eſt ex vſu, ex Aëtio *tetrab.* 1. *ſerm.* 3. *cap.* 5. niſi excipias capitis affectiones, quæ vociferationis vſu replentur: caput enim plenum, & magis graue reddit, ex Galen. 7. *ſec. loc. cap.* 1. Vnum tamen ſcias, vociferationis exercitationem vtilem eſſe, dummodò in ea retineatur modus, ne excedat: nam ex intempeſtiuo, & immodico vſu plurimi in tuſſes, conuulſiones, venarúmque apertiones lapſi ſunt: omnia enim immodica, & ſuperflua ferè noxia.

Cauſa.

VTrùm *vox à variis cauſis poſſit obladi?* Aphonia, quam omnimodam vocis ablationem, ſeu obmuteſcentiam vocant, auctore Galeno 6. *Aph.* 51. tunc dicitur, quando homines contra propriam voluntatem tacere coacti ſunt, neque ſenſa mentis exponere vllo pacto valent, quos Græci Aphonos, hoc eſt, mutos nuncupant. Ergo læſionis nomine, non intelligitur ſolùm actio abolita, ſed & quouis etiam modò præternaturaliter immutata, vt 4. *de loc. cap.* 5. docuit Galenus.

Galenus *lib. de diff. ſympt. cap.* 3. primùm docet locum affectum cognoſcere, vbi læditur vox ex offenſo inſtrumento, ſimúlque occaſionem iungit lædendæ vocis, penes quaſdam differentias. Si igitur eam penitus amittat, atque obmuteſcat animal, indicium eſt laryngis muſculos ſuo motu deſtitutos eſſe: cùm enim humanum guttur duodecim proprios habeat ſuis motibus inſeruientes, illiúſque rimam, glottidem, ſeu lingulam dictam, pro vocibus formandis variè claudentes, aperientéſque, de quibus 7. *de vſu part. cap.* 11. *& lib.* 16. *cap.* 4. dubium non eſt ipſis reſolutis mutum omninò animal reddi, & tremulam, obſcuram, ac paruam fieri vocem, ſi vel imbecilliter, difficilè moueantur, vel alia quadam deprauati motus ſpecie laborent; ad illius enim proportionem vocis læſio neceſſariò reſpondebit.

Nec diſſimiliter vox læditur, Inciſis, aut infrigidatis, aut quomodolibet particulariter affectis vocalibus neruis, ſeu recurrentibus ita appellatis, ad differentiam illorum, qui ex ſexta etiam neruorum coniugatione à cerebro orientium, laryngis muſculis in ceruicis regione protinus inſeruntur. Illi enim ad thoracem potiùs deſcendunt, indéque ſurſum iterum reflectuntur in laryngem propagandi, quorum reflexum à ſe primùm inuentum gloriatur Galenus, *lib.* 3. *de loc. cap.* 6. & *lib.* 16. *de vſu part. cap. cit.* & *de anatomic. adminiſt. cap.* 5.

Porrò ſi lædatur alij gutturis muſculi, ſex videlicet communes

Digitized by Google

communes nuncupati, parum quidem vitiabitur vox, non perdetur omninò; non ſic autem duodecim proprijs, aut vocalibus muſculis affectis, ſiue propria affectione, ſiue per conſenſum, ad aliarum partium offenſam, vt ex faucium, gulæ, vel ſpiritalis viæ tumore, vel à ſanguinis copia cerebrum, vel vaſa voci famulantia obturante; tunc enim facultas motrix non mittitur, vel non recipitur: vel qualibet alia noxa anguſtante, dilatante, aut immodicè rigante laryngem. Neceſſe enim erit aut vocem penitus amitti, aut magnam, acutam, exilem, vel raucam euadere: Nam ſi vt vocem edat animal, multi expirati aëris in gutturis tranſitu, alliſio requiritur, validáque percuſſio, ſimúlque eruptio, atque ita vt laryngis rimula nec penitus comprimatur, nec immodice laxetur, ſed eo modo ſit conſtituta, vt ex modicè ampla paulatim adſtrictiorem, & anguſtiorem reddat, & ex hac ad latiorem pro ratione vocum formandarum; quid mirum, ſi ex inflammatione muſculi interni laryngis, vt accidit in lethali illa & ſuffocante angina, ſpiritus viam comprimente, occludenteque, deperdatur vox; & penes varias deprauatæ differentias, non ſolùm ex proprij organi, ſed circumiacentium partium læſione, vitietur;

Ex reſolutis autem pharyngis, ſeu faucium muſculis, vocem lædi penes magnitudinem, & acutiem, ex eo manifeſtum eſt quia vox magna præter celeritatem percuſſionis, quæ efflationis vehementia conciliatur naſcitur ex organi amplitudine, hoc eſt, ex aſperæ arteriæ latitudine; acuta è contra, ex gutturis anguſtia, *lib.art.med.cap* 69.1.*prorrhet.ſect.* 2.*com*.10.1.*epid.ſect*.2. *temp*.3.& *lib.6.ſect*.4.*com*.24. Quemadmodum enim in tibia vox acuta efformatur, vbi digitorum ope magis implentur, anguſtantúrque foramina, magna, & grauis, vbi ſatis hiant, datúrque liber efflationi exitus: ita in nobis vox ipſa per acutum, & graue, magnúmque variatur, propter anguſtiam, aut recluſionem gutturis, tribus illis quibus conſtat cartilaginibus, tanquam digitis, muſculorum ope attemperantibus, & variè contrahentibus, claudentibus, & aperientibus rimulam, propriiſſimum vocis organum. Inde vox ampla, calorem etiam indicat ab ortu copioſum, cuius eſt dilatare: acuta natiuam frigiditatem arctantem, & conſtringentem, quæ in pubertate grauior fit, 6.*epid cit.com*.26.exilis, atque acuta fœminis, pueris, & caſtratis, *lib*.1.*prorrhet.de vocal. inſtrum diſſect.cit*.& 1.*de ſem.cap*.16.

Cum igitur pharyngis muſculis reſolutis contentæ fauces laxentur, & ad illarum laxitatem amplificetur arteria, quúmque ampliata arteria laryngis rimula arctetur, & conſtringatur, neceſſe eſt ſequi vocis cum magnitudine acutiem, & penès vtramque differentiam, faucium conſenſu, vitiari vocem: ſicut non minùs etiam læditur, vbi tunica faucibus, & gutturi communis, multa humiditate rigatur; rauca enim euadit, pigra, ſiue obſcura, vtpote quæ lentoris, & humiditatis eſt ſoboles, quod grauedines, & raucedines, in quibus ſimilis efficitur, comprobant euidenter, vt docuit Galenus *lib. 7.de vſu part.cap*. 7. & 1. *prorrhet.ſect*.1.*com*.3. & *lib.de voce, & anhelitu*, ieiunorum, & cibatorum, iuuenum, & ſenum exemplis: ieiunis enim, ſiccis, & iuuenibus magis clara eſt, & ſonora; cibatis, potis, madidis, & ſenibus, rauca, ob defectum læuitatis arteriæ: quemadmodum clangoſa ex immodica ſiccitate, 7. *de vſu part.cit*.& 1. *prorrhet.ſect*. 2. *com*. 12. videlicet quia exaſperatur arteria, & vox in tranſitu inæqualiter mouetur.

Deinde ad alia abditiora explananda accedamus, inquiramúſque: *Vtrùm balbuties ſermonem immutare poſſit?* Non eſt in animo de vitioſis linguæ affectibus hoc loco ſermonem attexere, qui bene loquentes infeſtant, & morbi ſunt, vt ſciſſuræ, vlcera, inflammationes, aſperitas, & ſcabrities in febribus, reſolutio, conuulſio, vſtio, ingens magnitudo, & alij: de quibus egere Aëtius

A *tetrab*. 2.*ſerm*.2.*cap*.38. Actuarius *lib*. 2. *meth.cap*.10. Æginera, Myrepſus, & Cornelius Celſus; ſed de illis ago, qui natura, aut caſo eueniunt, nec propria nomina habent, & ideò à Græcis prætermiſſa.

Locutio ergo in homine, multis vitiatur modis: vel enim penitus aufertur, aut ægrè fit, aut deprauatè. Primus dicitur mutitas. Interdum ſalua vocé amittitur ſermo, vt Galenus exponit 4. *de loc. cap*. 6. aut ægrè fit locutio, quum ſcilicet adeſt loquendi impedimentum, quod arte chirurgica, *loc. cap*. 36. corrigere docet Aëtius. Aliquando incuruantur lingua, quum nempe inferiores membranæ, quibus lingua innititur, duriores, & mutilæ à natura ſunt productæ. Quum deprauatè, communi nomine dicta eſt Hippocrati, *lib. 6. Aph.*

B 32. balbuties. *Balbi ab alui profluuio maximè capiuntur.* cuius cauſa eſt nimia cerebri, & linguæ humiditas, auctore Galeno *in com.* & hi etiam Trauli nuncupantur.

Et *ſect. 6. lib. 2. epidem in init.* de phyſiognomicis agens. *Balbutientes, & celeri qui ſunt lingua, ſiue quibus eſt lingua volubilis, ij melancholici, & plurimùm bilioſi.* Balbi ſunt, quum veluti impedita lingua literam explicatè non proferunt. At balborum tres eſſe videntur formæ: prima eſt, quum non poteſt oratio expeditè proferri, ſed loquens cogitur primam, aut aliam ſyllabam ægrè, id eſt, cum labore repetere: dicitur ab Hippocrate, & Ariſt. titubantia linguæ, quidam hæſitantiam, alij hæſitatem vocant, plures batariſmum à Bataro Ciren. Rege, qui ſemper priorem literam repetere cogebatur.

C Altera, cùm loquens ſyllabam aliquam omittit, totum vocabulum non exprimens: blæſitatem poſſis Latinè appellare. Tertia eſt, auctore Galeno 6. *Aph. cit*. cùm loquens nequit proferre R. ſed mutat in L. vt cùm quis dicit Cicelone, pro Cicerone, quo vitio Demoſthenem laboraſſe Cicero ſcribit, 1. *lib. de Orat*. qui eius ipſius artis, cui ſtudebat, primam literam non poterat dicere. Vel. C. mutat in T. vt offitium, pro officium.

Suidas ſecundam formam eorum docet eſſe, qui aſperiùs, craſſiúſque enunciant. Huc pertinet labdaciſmus, poſſemus item fingere ſigmatiſmum, cum fuerint, ac ſint, qui pro aut pro L. R. aut contrà S. efferant, & pro S. enuntient R. & qui ante R. non poſſint S. proferre, & T. pro R. Ita plures horta pro hora, & aldite, pro audite, laldare, pro laudare. Alij Iraël pro Iſraël,

D omnibu rebus, pro omnibus rebus. Denique infinita ſunt huiuſmodi vitiorum linguæ genera, ob quæ locutio interturbari ſolet.

Enim verò naſci hæc linguæ vitia ex nimia humiditate, docet Galenus *Aph*. 32.*part*. 2. addit frigus Ariſt. imbecillitatémque, quæ ex inopia oritur caloris natiui, *probl*.30.36.& 53.& 54.& 60.*ſect*.11.& *probl*.30.*ſect*.3. & *probl*.10.*ſect*. 8. Sed quid reſpondebimus Hip. *lib*. 7. *epid. circa initium*, qui narrans quandam hiſtoriam ægrotantium, inquit, ipſis propter ſiccitatem linguam fuiſſe balbam & firmat Auic. 6. 3. *tract*. 3. *cap*. 16. Dic, naturalem balbutiem ab humiditate fieri, vt prædixit Galenus; accidentalem, & non naturalem a ſiccitate generari. Vel dic: Balbuties frequenter ab humiditate, raró à ſiccitate emanat.

E Vitiatur etiam locutio à frigore, quia hoc condenſat, calorem natium, & motricem facultatem pigram reddit, ac linguam ligat, quæ ad peragendam locutionem libera eſſe debet, & expedita, 2. *de partib. animal*. 17. Hanc etiam vitiat regio frigida, aſſidua ebrietas 6. *Aph.cit*.eſus nucum, vt Rabbi Moſſe 20. *particul. Aph*. eleganter edocuit. A lumbricis etiam impeditur loquela: vapore enim ſuo inſtrumenta vocis inquinant, & proſternunt. Vteri affectus, vt ſtrangulatio, in cuius acceſſione etiam fœminæ voce priuantur: ab vteri enim ergaſtulo, tetri & venenati aſcendunt vapores, vocis organa diuerſimodè vitiantes. Ebrietas Aphoniam ſæpiſſimè parit, 5. *Aph*.5.

Signa.

Signa.

MVlto negotio opus non eſt, vt vitia ſermonis agnoſcantur. Si ſint linguæ muſculi reſoluti, ex anteacto morbo agnoſces, Aliquando vix proferri ſermo poteſt, quia frænum ſub lingua eſt maius, nimiſque ipſam deuincit, & impedit, ne debitos motus in palatum agens, vocem dearticulate poſſit, quod etiam facit ſi nimis exiguum eſt. Hæſitanria linguæ, à partis diminuto calore ſuborta, cognoſcitur, quia vbi loquuntur pacatè, minus expeditè loquuntur: vbi verò alta voce, & vehementer, tunc magis liberè ſermonem proferunt; ex motu enim, accito calore, muſculi linguam mouentes incaleſcunt, & faciliùs mouentur. Si ex copioſa humiditate ortum ducat balbuties, ſaliuoſi ſunt ægri, ſomnolenti, tardo conſtant ingenio, nulla penè memoria. Denique vox viriatur, & aufertur, cuiuſnis qualitatis exceſſu, quem ex multis concomitantibus ſignis eſſe venandum, in ſuperioribus *huius, & primi libri capitibus* vbertim protulimus.

Galenus *lib. 4. de loc. affect. cap.* 6. diligenter rimatur vocis oblæſæ noxas, ex deficiente facultate, vel materia euenientes, vt ſcilicet affecta ſedes ſedulò inquiratur, ne in ea indaganda decipi contingat: quare in medium adducit quinque actionum ſpecies inter ſe conuenientes, ac penes incolumitatem, ac vitium quodam ordine ſe conſequentes, expirationem videlicet, exſufflationem ſine ſtrepitu, ſtrepentem, vocem, & loquelam.

Sed videndum: *Vtrùm hæ quinque actionum ſpecies à Galeno prolatæ, ad locutionem neceſſariæ ſint?* Nam Galenus *eo loco* docet, à quibus muſculis quælibet illatum fiat: cùm verò omnes motu ſpiritus ad exteriora peragantur, omnium prims, communéque genus dicitur expiratio, & ea quidem abolita reliquas omnes omninò perire ſit neceſſe: non è conuerſo verò loquela vitiata offenduntur aliæ quæ antecedunt, & ſic de reliquis in ordine ad præcedentes: non perinde ſiquidem auferuntur priora poſterioribus ſublatis; quemadmodum è contrà, vt euidentiſſimum eſt. Si ob læſam igitur expirationem vocis offenſa contingat, quod ex communi omnium vitio diiudicabis, affectos puta muſculos thoracem contrahentes; hos enim pronuncias expirationis opifices.

Hoc modo propter exſufflationem, quæ vehemens expiratio eſt, & vocis materiam præſtat, vt diximus, vitium erit in intercoſtalibus, quorum miniſterio efficitur illa exſufflatio quæ ſine ſtrepitu fit. Si ex defectu ſtrepitus ad vocem etiam requiſiti, faucium muſculi laborant, aut illorum conſenſu arteria: in ea enim interim dum per partes & anguſtatur, & diſtenditur, ſequitur ſtrepitus ille; & fortaſſe laxata, ex faucium muſculis reſolutis, eum efficere non poteſt, atque ita nec aptam materiam tranſmittere ad guttur, in quo vox efficitur, ſicut in ore ſermo linguæ beneficio, famulantibus etiam dentibus, labiis, naribus, palato, gurgulione; & vinculo, ideò efformato, vt linguam ipſam firmiſſimè adſtringeret, & in tuta, firmáque ſede contineret, 11. *de vſu part. cap.* 10. Quare dubium non eſt, locutionis vitia ad linguam etiam potiſſimùm pertinere, & in blæſitate, & balbutie eam eſſe affectam, vt ex Ariſt. & Galeno *ſuprà* notauimus: niſi enim ob imbecillitatem, vel breuitatem ex nimia vinculi adſtrictione præpediretur, voces dearticularet. Sicut enim, inquit Galenus 1. *epid ſect. 2. com.* 78. exilis vox ob gutturis anguſtiam fit, gracilis propter muſculorum guttur mouentium innatarum virium; ita blæſitas ex figura oritur ab ortu deprauata muſculorum linguæ, & illius anguſtatione ad radicem: ſicut balbuties ex nimia ligamenti adſtrictione, non patiente linguam ipſam ampliari, & ad literarum expreſſionem primis dentibus inniti, qui inciA ſorij dicuntur, & plurimùm ad locutionem conferunt: atque ideò ſi deperdantur, ipſam vitiari eſt neceſſe. Non minùs etiam narium foramine obſtructo, atque labro aliqua ex parte truncato.

Sed contra ea, quæ Galenus 4. *de loc. cap.* 6. edocuit, plurima ſunt obſcura, quæ difficultatem ingerunt maximam, idcircò à me in præſenti ventilanda. Quæro ergo: *Vtrùm ex harum quinque actionum vitio poſſit vocis offenſa deprehendi?* & primò arguo ſic. Licèt magnus ſermo multum aërem exigere videatur, ad ſubmiſſum tamen exiguus ſufficiet. Sed ad aërem paucum expirandum, ſat eſt naturalis expiratio. Igitur quinque illæ actiones à Galeno propoſitæ, non omninò ad locutionem requiruntur. Quod & ipſe videtur ſignificare, B *lib. ſ. de loc. cap.* 6. in hiſtoria illius, qui ab alto cecidit; quíque cùm ad dorſi initium affligeretur, licèt non potuerit efflare ob intercoſtalium muſculorum læſionem, vocem tamen edebat exiguam. Nec diſſentit etiam 4. *de loc. cit.* dum ait: *ſemiuocale reddi animal dimidia expiratione ablata, ac per conſequens dimidius etiam ſermo deperdetur; & ſubmiſſus, atque exilis ſeruabitur*, Quare non abs re Auicenna 10. 3. *tract.* 2. *cap.* 1. *Poteſt*, inquit, *vox ceſſare ſaltem ſonora, nec proindè auferri loquela expreſſa, & dearticulata, qui minorem requirit anhelitum, quàm vociferatio.*

Secundò. Aër copioſus cum impetu, & violentia emiſſus, ſi ad guttur accedat, & illius muſculis operantibus certo impulſu figuretur, vox prodibit, etiamſi nullus alius antecedat ſtrepitus. Igitur neceſſaria non C eſt ſtridula exſufflatio, nec ſonus alius requiritur, niſi cùm vox ipſa dearticulatur ad laryngem; imò alius ſi daretur, potiùs vocem obſcuraret, aut prorſus impediret, vt in tuſſientibus experimur, præterquam quòd ſequeretur tuſſim, & ſtrepitus alios, vt ſtertentis, gargarizantis, & ſimiles, in eo à voce diſtingui, quòd de genere ſint ſonituum eam antecedentium, non penes ſignificans, aut non ſignificans, contra ſententiam 2. *de anim. cap* 8.

Tertiò. Expirationis, vel ipſo docente Galeno 2 *de mot. muſculor. vlt.* nullus muſculus opifex eſt, atque ideò non alicuius actio, ſed ſepti otium dicitur, cui tantùm tribuitur, vt conſtat ex Galeno *loc. ſuprà citatis.* Quòd ſi alicuius etiam membri concurſus requiritur, non ex thoracis, ſed abdominis muſculis petitur, vt apertè doD cet, *lib. de cauſ. reſpirat.* Igitur non ſine repugnantia, 4. *de loc.* expirationem vocat actionem, perperámque ſignificat, in vocis offenſa ob læſam expirationem, muſculos thoracis poſſe eſſe ſedem affectam.

Quartò. Nec minùs etiam varius fuit in aſſignandis muſculis violentæ exſufflationis auctoribus: Licèt enim eos vbique fateatur intercoſtales, quales tamen illi ſint 4. *de loc.* non expreſſit: *cit.* autem *de motu muſculor.* internos ait: ſequitur Auicenna, 1. ſ. *doct.* 5. *ſum.* 2. *cap* 16. *de anatomia muſculor.* At verò *lib. de cauſ. reſpirat.* externis tribuit munus exſufflandi, validè inſpirandi internis: Igitur. &c.

Vltimò. Si ſtridula exſufflatio vocis materiam præſtat, eámque antecedit, & guttur, proprium ipſius inſtrumentum ante fauces continetur, nec hæ, aut earum E muſculi ingreſſum aliquem habent in vocis formatione, quomodo faucium muſculis tribui poteſt defectus exſufflationis cum ſtrepitu, quæ infernarum partium eſt opus, ſimul & arteriæ, ad quam aër, impetuosè ab infernis emiſſus eliditur, & ſonitum facit? quomodóve fauces locus dicentur affectus in voce deperdita, ob corruptam ſtrepentem exſufflationem.

At hæc non ita fortia, ſunt, vt euincant. Dic ad primum. Quamuis minus aëris ad exilem vocem, ſubmiſſúmque ſermonem, quàm ad magnum requiratur; cùm tamen ad vocis formationem neceſſaria ſit aëris ad guttur alliſio, & alliſi modulatio quædam, tarditatis ſcilicet, aut celeritatis, nec ad percuſſionem illam,

Digitized by Google

vis debilis, naturaliſve ſepti tranſuerſi caſus ſufficiat, (eo quòd percuti non poteſt aër, vt ſonum efficiat, niſi cum impetu, & violentia emittatur) ideò vox, & locutio expirationem requirunt, & muſculorum intercoſtalium miniſterio factam, quam exſufflationem appellamus, & ea quidem deſtructa, vox, & locutio omninò cum voce auferetur. Nec ex Galeni doctrina oppoſitum elicitur, cùm tandiu ille qui cecidit, vocem edidiſſet, quamdiu penitus reſoluti non fuerant muſculi intercoſtales, nec omninò amiſſa exſufflatio: quia verò dimidia expiratione ſeruata adhuc etiam durat, licèt non integra, non in totum aufertur locutio.

Ad ſecundum dic. Sicut impoſſibile eſt aërem ad guttur impetuosè allidi, & ſonitum non fieri, ita ſine eo vocem prodire. Si enim vox ſonus quidam eſt dearticulatus, à laryngis muſculis variè anguſtantibus, & amplificantibus guttur, quà aër fertur, quomodo ſine eo quod includit, poterit conſtare? Illi verò tuſſientium, gargarizantium, &c. ideò vocem impediunt, quia fiunt clauſo à faucium muſculis epiglottidis ore, quod ad vocis formationem oportet exiſtere apertum; in quo exactiùs ſecundum Galenum, vox ab aliis non articulatis ſonitibus, tuſſi, & ſimilibus videtur diſtingui, non penes ſignificatiuum iuxta Ariſt. Multæ ſiquidem veræ, & propriiſſimæ voces ſunt, nec tamen quicquam ſignificant, quantumuis præcedente fiant imaginatione vt cantantium voces.

Ad tertium dic. Expirationis nomine non venit ſola naturalis intelligenda, ac proinde licèt hæc ſolo ſepto efficiatur, non tollit expirationi in vniuerſum muſculos alios præeſſe. Sicut enim aliquando ſequitur ad ſepti otium, nonnunquam ad contractionem muſculorum abdominis, ita etiam vbi vehementior, requiritur eorum intercoſtalium, qui pectori contrahendo inſeruiunt, miniſterium.

Ad quartum dic. Quales muſculi illi ſint, non ſatis conſtat: Licèt verò non deſint, qui arbitrentur neutri ex ſententia Galeni, in propoſito ſtandum, & tam ab externis, quàm internis contrahi pectus: externis quidem, dum ſurſum conuellunt coſtam cui inſeruntur; internis, cùm deorſum: probabilius tamen iudico, internorum ope conſtringi pectus, externorum dilatari; & locum *de cauſ. reſpirat.* temporis iniuria fuiſſe corruptum, cùm enim coſtæ in exortu ſito ad vertebras deorſum inflectantur, fit vt inferior coſta externorum intercoſtalium munere ad ſuperiorem adducatur, ac pectoris amplitudo maior euadat; contrahatur verò, & anguſtius euadat pectus, dum ſuperior coſta ad inferiorem trahitur, internorum muſculorum actione.

Ad Vltimum. Aliqui non faucium, ſed gutturis muſculos legunt, quibus vox efficitur, & illos quidem communes, per quos totus ſpiritalis meatus amplificatur, & comprimitur (de propriis enim iam præceſſerat ſermo:) cùm verò communes hi nonnihil aſperam arteriam contrahant ac conſtringant, ne (vt aiunt) quicquam in ea duplicetur, vel complicetur, néve plurimùm, cùm vocem homo edit, dilatetur, cauſæ ſunt ſtridulæ efflationis: & quia reſoluti munus illud conſtringendi arteriam, obire non poſſunt, & ea nimiùm dilatata ſtrepitus ſaltem tam commodè non fiat, quia nec aër allidi poteſt, neceſſe eſt cum ſtrepentis efflationis vitio, vocem aliquantulum lædi. Cæterùm textus litera habet, faucium muſcolos efficere ſtrepentem exſufflationem: nec immeritò, quia cùm rimulæ operculum, epiglottim claudunt, efficitur vt efflatus aër vehementiùs allidatur, & ſequatur ſtridor ingens qualis eſt ille ſtertentium, & gargarizantium, quanquam ij vocem potiùs impediant; ea enim clauſa epiglottide prodire non poteſt, vt diximus: ſiquidem præter ſonum ex aëre ad guttur percuſſo, includit modulationem quandam, & concentum, qui figurari nequit clauſa laryngis rimula. Verùm licèt in arteria ſtrepitus ille ſequatur, ſtriduláque efflatio ad vocem requiſita, non parùm faucium muſculis iuuatur, quia interim dum contentas fauces ſeruant, laxari arteriam prohibent, ad commodam aëris percuſſionem: ſi enim reſoluantur, cum faucium laxitate, neceſſe eſt ampliari arteriam ipſam, & impediri, aut ſaltem vitiari ſonum, ſimúlque cum eo vocem. Ex quibus ad argumenta patet reſponſio.

Præſagium.

ABlatio vocis omnimoda, hoc eſt, mutitas, ſi ſimul cum ſurditate eueniat, incurabilis eſt. Balbuties ſi ante ſextum, vel ſeptimum annum contingat, & pueri ſint balbi, mutatione ætatis ſæpe curatur, cæterorum frigidorum morborum inſtar, qui hac ratione ſponte ſua curantur, vt de Epilepſia docuit Hip. 2. *Aph.* 45. *&* 5. *Aph.* 7. cùm enim balbuties à nimia oriatur humiditate, cui craſſi, lenti, pituitoſi humoris copia eſt adiuncta, ceſſant hæc ob ætatem ad ſicciorem naturam tranſmutatam, & ob exercitationem, & exſiccantem victum.

Vitiata loquela, ſi à læſione & offenſa facultatis animalis, ſpinalis medullæ, neruorum, aut linguæ reſolutione oriatur, immedicabilis eſt, ob quam cauſam ſi in ſenibus accidat, vt plurimùm incurabilis eſt, in iis enim potentiæ debiles ſunt nimis. Ea verò quæ ex abſciſſione fræni, quod eſt ſub lingua, intempeſtiuè in infantibus adminiſtrata, difficile remedium habet, ſicut & illa quæ diu durat: tunc enim vocis inſtrumenta habituali intemperie laborant, quam corrigere arduum eſt. Aphonia in febribus orta ardentibus, peſſima, *lib.* 1. *prorrhet.* 12. & *lib.* 1. *text.* 10. de qua *lib. vlt.* latè agemus, quo loco de febrium ſymptomatis ex profeſſo peragemus.

Curatio.

APhonia cùm multiplicem ſortiatur cauſam, diuerſa eius quoque curatio inſtituenda: quare cùm ſymptomata circa vocem contingentia, certas & determinatas ſpecies morborum ſequantur, facilè ad eorum curationem ipſa quoque propulſabuntur, ſublatiſque affectionibus infeſtantibus facultatem animalem, & vocis inſtrumenta, vox pariter in priſtinam differentiam reſtituetur. Quare ſi ex nimia humiditate, & debilitate harum partium oriatur, aër paretur ad caliditatem & ſiccitatem declinans. Exercendum corpus, præſertim verò vox altior mouenda: huius enim exercitationis ope humores abſumuntur, attenuantur humiditates, reſoluuntur flatus. Hoc modo in ſex rebus non naturalibus ea obſeruare debemus, quæ in ſuperioribus capitibus prædiximus, quum de morborum curatione facimus commemorationem, qui cerebrum, & neruos infeſtant: Nam præparandi humores, expurgandum corpus præſertim medicamentis formà ſolidà conſtructis. Pugnandum apozematis ſimilem virtutem habentibus. Roborandum caput cucuphis, fomentis, decoctis. Abſumendæ humiditates ſudorificis medicamentis, quæ ex Ebeno, Radice Chinæ, vel ſmilace aſpera conficiuntur. Cauteria in nucha, & brachiis ſummam opem præſtant.

Si Aphonia à lombricis ortum ducat, contra vermes pugnandum: priùs enim eos necare, deinde extra corpus expellere oportet. Si ab vteri vitio contingat, hoc curato, reſtituetur loquela. *Ex ebrietate ſi quiſpiam repentè obmutuerit, conuulſus moritur, niſi febre corripiatur, aut vbi ad horam peruenerit, qua ſoluuntur crapula vocem recuperet*, vt 5. *Aph. cit.* monebat Hippocrates. Demùm cauſæ prout variæ ſint, ita variam ſignificationem, & curationem ex ſe præbent.

Multoties accidit, vt ob copiam pituiioſi humoris

vocis

vocis impedimentum ſequatur, qui impedit ſpirituum excurſum obſtructis neruis: tunc ſi expurgantia per inferiorem ventrem non ſint ſatis, dubitabis: *Vtrùm vomitus prouocandus*: Reſpondet Hippocrat. *lib.4. acut.27.* vbi poſtquam ex corrupto ſanguine, nequeuntibus ſpiritibus naturales pertranſire meatus, Aphoniam oriri aſſeueraſſet, *text.29. ſequenti*, per ſuperiorem ventrem purgationem inſtituendam eſſe edocuit. Quod videtur difficile: vomitus enim in morbis; qui ſuperiores partes infeſtant, eſt ſummè cauendus. Dic. Si cætera non conferant, & morbus in deterius ruat, vomitu vtendum, præſertim leni, cuius ope clementer humores vacuentur.

Si verò ex copioſo ſanguine venas ſubitò grauante, & vocis efformandæ inſtrumenta, vel ea quæ reſpirationi deputauit natura, replente, oriatur: tunc commodiſſima eſt ad leuandam ſarcinam, ſanguinis miſſio, ex præſcripto Hipp.4. *acut.23. Quod autem quis repentè obmuteſcat, id venarum interceptiones, occluſioneſque faciunt, ſi ſano abſque occaſione, vel forti aliqua cauſa id contigerit. Venam igitur brachij dextri internam ſecare oportet.* Et *infrà* ſigna ſanguinis redundantis apponit, quo præſente, maiori cum fiducia ad venæ ſectionem accedemus: ſic autem inquit: *Quamplurimis horum accedunt faciei rubores, oculorum conſtantia, manuum porrectiones, dentium ſtridores, pulſus maxillarum contractio, refrigeratio extremorum, & ſpirituum in venis interceptiones*: quæ omnia à ſanguinis redundantia oriri, rubor faciei demonſtrat manifeſtè.

Sed dubitabis: *Vtrùm in Aphonia, interna vena brachij ſemper ſit ſecanda?* Hoc affirmat Hippocrates *loc. citat. acut.* Sed ſi ex Apoplexia, aut forti Epilepſia oritur Aphonia, non potente virtute animali ad organa vocis influxum tranſmittere, quia viæ à copia humorum ſunt obſtructæ; & in affectibus ſupra iugulum, ex doctrina Galeni 4. *de ſanit. tuend. cap.*4. & *lib. de curand. rat. per ſang. miſſ. cap.* 16. vena externa eſt ſecanda: cur in iis internæ ſectio adminiſtrabitur, cuius ope humor in media corporis regione redundans euacuatur ſolùm?

Rurſus. Si ab vtero frequenter ſanguis menſtruus ad partes ſpiritales aſcendit, qui vomitu, & hæmorrhagia foràs extruditur, in iis præſertim quæ menſtrua ſuppreſſa, aut minuta habent, ſi is in thorace ſtabuletur, neruóſque occupet recurrentes, nonne è talo ſanguis eſt emittendus? ſi iuxta præſcriptum Hippocratis, ad originem & originis fluxionem deueniendum eſt: quod ipſe edocuit, *lib. 5. Aph.32.* dicens: *Mulieri ſanguinem vomenti, menſtruis erumpentibus, ſolutio.*

Neque per venam internam intelligas externam, quæ in acutiſſimis cerebri affectibus ferienda eſt quorum, vi Aphoni ſiunt ægri, quia Galen. *in com.* aſſeruit ex hac vacuatione partem principem velociſſimè vacuari, per quam ſolum caput intelligitur, quod inter partes principes obtinet principatum, ob facultates principes quæ ſibi exercentur, vt *lib.8. de vſu part. c.6.* monuit Galen. & firmat *lib. de diff. ſympt. c.3.* & *lib.1. de cauſ. ſympt. cap.1.* & *lib.3. de loc. c.3.* Non quadrat expoſitio: nec enim contextus mutandi ſunt citra neceſſitatem: velociſſimè enim. & plurimùm ex iis, quæ principes ſunt, partibus, vena ea corpus euacuat: princeps autem pars, cor eſt, cuius vaſa ſi ſanguine replentur, & occluduntur, ſubitò præuia Aphonia veluti ſiderati occumbunt. Pars etiam princeps iecur eſt, cuius venis interceptis à ſanguinis copia, animal repentè concidit; quæ non conuolat ad partes ſuperiores, nec ad cerebrum, ſed ad vaſa interna, venam cauam, & arteriam magnam, ad ea namque affatim irruens, fixus, & firmatus ſanguis, ipſa replet omnino, ita vt ſpiritibus commeatus denegetur, & ipſis euaneſcentibus, natiua caliditas ſuffocetur & extinguatur: ægri hac ſyncope cardiaca oppreſſi extemplò pereant, ni priùs ad mentem Hippocratis, ſanguinis miſſione præſto ſuccurras, & alia auxilia exequaris, quæ concretum hunc ſanguinem attenuare nata ſunt.

Quapropter dicendum, in Aphonia non ſemper internam eſſe ſecandam; cùm enim varij ſint modi interceptionis venarum, varius & diuerſus erit locus, à quo hauriendus eſt ſanguis. Si enim ab occluſione vaſorum cerebri, tunc externa tundenda. Si vitio inſtrumentorum reſpirationis, vt accidit in vulneribus thoracis, aut neruorum recurrentium læſione, vel ſyncope cardiaca, interna ferienda. Si vitio vteri, ſanguine nempe menſtruo ad ſuperas partes reſtagnante & organa vocalia opplente, tunc ex ſaphæna minuendus ſanguis. At cùm ſanguinis ferè in vaſis maximis, quæ ſunt inter alas & inguina, 9. *meth.* 3. redundet, & partes vitales ac naturales copia ſua repleat, fit vt maiori ex parte ab interna vena ſit hauriendus ſanguis, vt Hippocrates dixit.

De remediis aliis adminiſtrandis, Galenus *lib.7. ſec. loc. cap.1.* fusè eſt loquutus: plurima enim eo loco propoſuit, quæ ad propulſandas; ſeu corrigendas cauſas, quæ ipſam vocem vitiant & immutant, percommodè diriguntur, quæ præſidia arteriaca nuncupantur, eo quòd ad ſanandas ægritudines aſperæ arteriæ, & ipſius gutturis, frequenter offeruntur, quæ duo ſunt præcipua vocis inſtrumenta; quorum vitia vel prorſus adimunt, vel ſaltem longè miniora reddunt, ita vt ab iis vox quàm minimùm immutetur. Quædam enim leniunt, & emplaſticam ſortiuntur vim, alia veluti detergant, ſiccant, ac digerunt, quædam mediam naturam habent, & omnia arteriaca nuncupantur, ſeu bechica: & in eam potiſſimùm formam plerumque rediguntur, vt commodè ſub lingua contineri poſſint, donec liqueſcant, & in arteriam paulatim diſtillent.

Sed dubitabis: *Vtrùm arteriacum medicamentum differat à bechico?* Dic, Bechicum medicamentum eſſe tantùm, quod mediante tuſſi à pectore expurgat, cui quidem miniſtrant ferè omnia arteriaca, præſertim quæ abſtergunt, incidunt, aut materiam ſuppeditant, & expulſioni præparant; quare bechica ſolùm eductioni proſunt, arteriaca verò affectibus partium, quæ tuſſiendo expurgantur. Deinde bechica, ſeu tuſſicularia medicamenta diuerſa conſtant facultate, ita vt arteriacum pro bechico nullo modo porrigi poſſit: Hoc enim vel dolorem ſedat, vel fluxum ſiſtit, diſſecat, attenuat, concoquit, vlcus abſtergit, pus purgat, reſiccat, exaſperata lenit, adſtringit, alterat ſecundùm ſuas qualitates primas; reliqua verò arteriaca medicamenta bechicis medicamentis ſubminiſtrant, præparatis humoribus ad expulſionem. Horum medicamentorum variæ ſunt apud diuerſos auctores deſcriptiones. At quoniam ferè vox vitiatur, rauceſcit, deprauatur, aufertur, ob humorum lentorem, & craſsitiem, qui organis vocalibus pertinaciter ſunt impacti, aliquas hunc in vſum formulas breuiter deſcribam.

℞. *Glycyrrhiz. purgatæ*, ℥ ß. *tragacanth.* ʒ iij. *croci* ℈ i. *myrrhæ.* ʒ iij. ß. *cinnamom.* ℈ i. *gummi arabici, reſinæ therebinthin. an.* ʒ ij. *pulp. vuar. paſſar. ſine acinis*, ʒ vj. *vini albi dulcis, q. ſ. ad prædicta excipienda, & formanda catapotia*: quæ ſub lingua teneantur donec contabeſcant.

Vel fiat electuarium in hunc vſum vtile valdè, cuius vncia in aurora offeratur.

℞. *Aniſi, fœniculi, cubebar. ſammeos, ariſtoloch. rotundæ an.* ʒ. ij. *vngulæ equinæ, praſſij, iridis, calamenthi, hyſſopi, enulæ, an.* ℥ iij. *ſucci glycyrrhiz.* ℥ ij. *acori, cinnamomi, nuc. moſchat. caryophyl. an.* ʒ i. *oxymel compoſit. ſyrup. praſſij, ſyrup. de calamenth. an.* ℥ j ß. *penidiorum* ℥. ij. *pinearum infuſarum per duos dies in vino paſſo*, ℥. iij. *croci* ℈ ij. *myrrhæ*, ʒ j. *mellis deſpumati, q. ſ.* vt fiat ſec. art. Electuarium.

OBSERVATIO I.

PRo Aphonia curanda, pileus vtiliſſimus. Laborauerat iuuenis quidam deſtillatione in fauces ab annis multis, ex contumaci, lento, & mucilaginoſo humore prognata, quæ cùm ex habituali intemperie frigida & humida cerebri promanaret, in Aphoniam, occupatis vocalibus organis ab hoc mucoſo ſucco, terminata eſt, quæ nullis vnquam auxiliis corrigi potuit. Adhibita expurgantia, multiplici lege confecta. Cauteria brachiis, & nuchæ inuſta. Oblata roborantia caput. Conſeruæ, eclegmata, ſudotifica ex Ebeno. Imperata thermalia balnea, quorum beneficio craſſus humor pertinaciter infixus ſæpè diſcutitur. Tandem hoc pileo raſo capiti applicito, & ſic cerebro roborato, & exſiccato humore, pertinax ceſſauit malum. Ex oblato enim alimento cerebrum vegetius factum, optimum in poſterum, & laudabilem humorem progignens, & minimè excrementoſum, húncque ſoli ſibi reſeruans, in pectus, & vocalia organa ampliùs non tranſmiſit; qui verò impactus erat, actn obſtructionem committens, leui negotio tuſſicularibus, & per aluum expurgantibus medicamentis eſt diſcuſſus. Pilei verò capitalis hæc eſt deſcriptio.

℞. *Thuris, vernicis, maſtich. ſtyracis calamit. roſar. rubear ſem. myrti, an.* ℈ ij. *ſantalor. citrin.* ℈ j. *ſantal rubri,* ʒ. j. *agallochi,* ℈ ij. *abſinth.* ʒ j. *ſtæchad. roriſmarin. ſaluia, betonica, an.* ʒ. j. *acori caryophyl. cinnamon. aniſi, ſem. fænic. an.* ℈ j. *baccar. lauri, pyrethri, cubebar, nucis moſchata, an.* ʒ. ß. *maiorana, origani, ſerpil. calamenth pulegij, an.* ℈ ij. *piperis longi,* ℈. j. *macis caſtoreij, an.* ℈ ß. *eboris,* ʒ ß. *milij torrefacti,* ʒ iij. *ſalis angelica ſulphuris, an.* ℈ j ß. *ſem. paonia maris,* ʒ ß. *abſinth.* ʒ. j. *flor. camomil. anthos, ſaluia, ſtæchad. an.* ℈ j ß. *ſpica Indica,* ℈ j. *ruta ſicca, cranij humani, an.* ʒ ß. *dictamni, zedoaria, valeriana an.* ℈ ß. *ſem. ocymi, cardamomi, valeriane, an.* ʒ ß. *aromatici roſati Meſues, diorrhod abbatis, diamargar. calidi, diamargar. frigid. an.* ʒ j. *diagalanga, diacinnamom. diacymin. an.* ʒ ß *ambari griſei,* ʒ ij. *moſchi odorati,* ʒ j ß. Pulueriſanda pulueriſentur tenuiſſimè, & priùs irrorentur vel vino generoſo, vel aqua cinnamomi, aut Naphæ, & ſiccentur ad vmbram. Reponantur deinde inter ſericum purpureum duplicatum, & interpunctum conſutum: & fiat pileus ſuper totum caput continuò geſtandus.

OBSERVATIO II.

Ad reſtituendam vocem, Arteriacum medicamentum eximium.

QVidam ætate grandæuus, orthopnœa laborauit importuna, ex qua ita raucus eſt factus, vt ingraueſcente malo, in totum ſine voce remanſerit per annos plures. Hic etſi plura experiretur auxilia, ſolo hoc arteriaco medicamento, excreto per ſputum humore mucoſo, & multo, ſanus euaſit, cuius forma eſto hæc.

℞. *Glycyrrhiz. purgata,* ℥ ß. *tragacanth.* ʒ iij. *croci,* ℈ ß. *myrrha,* ℈ j. *cinnamom.* ℈ ß. *gummi arabici,* ʒ. ij. *pulp. vuar. paſſar ſine acinis,* ʒ vj. *puluer. Abſinth. pulegij, calamenth. ariſtoloch. rotunda, radic. gentiana, enula campana, ſem. melanthij, ſem vrtica, origani, ſatureia, pulegij, hyſſopi, pulmon. vulpis, fæniculi, aniſi, an.* ℈ ß. *pulp. radic. althaa, in priſſana vulgari decocta,* ℥ j. *iridis florentia,* ʒ iij. *flor. ſulphuris,* ʒ ij ß. *ſacchari albiſſimi,* ℥ xij. *reſina terebinth. lota priùs cum aq. vngula caballin.* ʒ iv. Cum aqua tuſſilagin. & vino dulci, formentur paſtilli hypoglottides, quibus vtendum manè, & veſperi, & reſeruentur ſub linguis, donec contabeſcant, & ſenſim deglutiantur.

A

OBSERVATIO III.

Aphonia ab vtero orta, copioſa vena ſectione, curata.

VIduæ hyſtericis morbis valdè ſunt obnoxiæ: cùm enim viri conſortio orbentur, tum ſemen non expurgatur, quod retentum, & in labem deterrimam abiens, partes ſuperas, & præſertim ſpiritales, miſerrimè tetro eleuato vapore concutit, atque affligit; tum ſanguis non ita commodè ſingulis menſibus vacuatur foràs, quibus ſubſtantiis omnino ſuppreſſis monſtroſa exſuſcitantur vitia, exitialia, & prorſus dira. Aderat quædam, quæ emortuo marito, ita planctu, luctu, & mœrore corpus confecit, vt gemitu, & lachrymis
B totum penè diem abſumeret. Cúmque ob has cauſas natura diſtracta ſanguinem menſtruum ad vterum non deſtinaſſet, totus ſubitò ad thoracem confluxit, quare difficili reſpiratione correpta, accedente vultus pallore, totius corporis palpitatione inſigni, ſtertore ſummo, voce priuata eſt. Illicò adhibita reuellentia auxilia, per acres clyſteres, vincula crurum dolorifica, frictiones fortes, paratas cum linteis aſperis, acerrimo aceto, & ſale imbutis. Cucurbitulæ ſcarificatæ femoribus, & ſcapulis admotæ. Impoſita fortia Errhina: Vſtiones, & cauteria actualia per vniuerſam corporis ſuperficiem applicita, vt natiuus calor exſuſcitaretur, & ægra excitaretur. Tandem cùm adſtantes affirmarent, ipſi eo tempore menſtrua imminere, quæ antea erant minuta, pulſum exploro, non ita deiectum inuenio: quem ita
C puſillum eſſe, ob obſtructionem, repletionem vaſorum, & ſarcinam, ipſe coniectans, ac ſanguinis miſſionem intrepidè, reluctantibus ſociis, accedere non dubitaui: qua bis ex vtroque talo copioſè celebrata; fœtidis naribus appoſitis, & vtero ſuauibus & bene olentibus medicamentis, intra duas horas obloqui cœpit, & euaneſcentibus ſymptomatis feris vocem recuperauit: & in poſterum aſſumpta conſerua chalybis, & excitato fonticulo infra genu ſiniſtrum in parte interna, à tantis malis immunis euaſit.

CAPVT VI.

D

De Sanguinis ſputo.

Definitio.

HIc affectus vocatur à Tral. *lib. 7 cap. 1.* reiectio ſanguinis ex ore, alij ſanguineam, ſeu cruentam ſpuitionem nuncupare ſolent. Et licèt omnis ſanguinis ab ore fluor, ſub ſanguinis ſpuitione comprehendatur, à quacunque parte ſanguis erumpat, tamen propriè ea ſola ſanguinis reiectatio appellanda erit, quæ tuſſi fit, & partium vitalium, thoracis, pulmonis, aut aſperæ arteriæ affectiones conſequitur; ſputum enim ſolùm à partibus vitalibus tuſſi reiicitur, vt 1. *de criſib. cap. 5.* docuit Galenus.

Quæres: *Vtrùm omnis ſanguinis excretio toto genere*
E *ſit præter naturam?* Hoc enim affirmabis certò, ſi ſanguinis neceſſitatem ad corpus nutriendum, eius familiaritatem cum natura noſtra, quo ipſa tanquam inſtrumento promptiſſimo vtitur, contempleris: ille enim ab ea non progignitur, tanquam à corpore expellendus, ſed retinendus, vt *lib. de diff. ſympt. cap. vlt. in princip.* firmauit Galenus: Nam ſola excretio quæ fit per vterum, naturalis eſt, 3. *de cauſ. ſympt. cap. 2.* dicitur autem ſecundùm naturam, cùm à natura ob conſeruationem ſpeciei ſit intenta, & quia eſt naturale remedium, vt copia ſanguinis crudi, quem fœminæ accumulant ob cauſas multas, vacuetur foràs; qua vacuatione deficiente, ab vtero morbi citò contingunt, 5. *Aph. 57.*

Ex

Ex altera parte, ſi ad vnguem proſequaris vacuationes plures, per quas ſanguis vtiliter extra corpus eliditur, timeo ne in aduerſam abeas ſententiam. Adſunt imprimis etiſicæ vacuationes ſanguineæ, quæ animalia à grauiſſimis morbis præſeruant, & ab iis oppreſſos ſecuriſſimè perſanant. *Menſtruis enim deficientibus, ſanguis ex naribus fluens, bonum,* inquit Dictator ſummus 5. *Aph.*32.& 6. *Aph.*10.*Caput dolenti, ac vehementer laboranti, pus, vel aqua, vel ſanguis effluens per nares, aut os, aut aures, ſoluit morbum.* Et 1,*progn.*32. *Hypochondriorum inflammationes, ſanguinis è naribus eruptio perſanat.*

Deinde, quid magis in Medicina tritum, quàm hæmorrhoïdalem vacuationem à morbis præſentibus liberare, & à futuris præſeruare? Extat Senis edictum, 6.*epid.ſect.*3.*text.*37.in hunc modum: *Mariſcis laborantes, neque morbo laterali neque pulmonario, neque phagedæna, neque furunculis, neque terminthis, fortaſſe verò neque lepris, fortaſſe neque aliis morbis capiuntur,* & 6.*Aph.*11. *Melancholia,* inquit, *& nephritide laborantibus, hemorrhoides ſuperuenientes, bonum.* Et *Aph.*21.*In inſanientibus, ſi varices, ſeu hæmorrhoides ſuperuenerint, inſania ſolutio.* Imò & ſanguinem per vomitum vtiliter excerni, affirmat 7.*meth.*11 dum ſic ait: *Pleriſque ora venarum, quæ in ſede habentur, vacuare ſuperflua ſunt ſueta. Aliis profluens è naribus, ſanguis, aut vomitus, aut alio quopiam modo in certis periodis vas aliquod recluſum. Noui enim tum in ore, tum in faucibus id multis contingere. Non deſunt, quibus & per ventriculum ſanguinis expulſio certo tempore fiat, potiſſimùm iis qui cùm vehementem exercitationem depoſuerunt, à priori tamen victu non deſtiterunt, aut etiam artuum toto aliquo ſunt priuati.*

Dic, omnes ſanguinis effuſiones eſſe præter naturam, excepta menſtrua, quæ ex Galeni mente, *lib. de ſympt. diff. cap.*6. & 3.*de eorundem cauſis, cap.*2.toto genere eſt ſecundùm naturam: Licèt enim ea quæ per nares, & hæmorrhoïdas ſanguinis effuſio fit, ſi tempeſtiuè, & cum conferentia fiat, & natura ſuo quaſi nutu operante, nullo intercedente ſenſibili, aut effatu digno affectu, certis & ſtatis periodis, in moderata quantitate celebrata, intra latitudinem exiſtat ſanitatis, nullam inſequens actionem læſam; tamen ſymptoma dici poteſt, cùm ex vaſorum aliquali reſeratione, ac leui anaſtomoſi ſcaturiat, vt teſtatur Galenus *lib. de atra bile, cap.*4.& probat dilucidè *lib de diff. ſympt. cap.* 6. dum ſic ait: *eo quòd opera naturæ ſunt, & in ipſius vſum fiunt ſub hoc ſymptomatum genere (ſcilicet in actione læſa) non collocabuntur: quanquam omnia quæ huiuſmodi ſunt, ad alterum ſymptomatum genus, nempè ad affectum præter naturam, reduci poſſint. Etenim ſi in aliqua corporis parte diſſecetur vena, aut eius oſculum tanto hiatu aperiatur, vt profundat ea quæ continebat, huiuſmodi affectum nequaquam ſecundùm naturam eſſe dicemus.* Licèt ſymptoma hoc, quamuis affectum ſequatur præter naturam, anaſtomoſim quandam, aut diapedeſim, intra latitudinem ſanitatis ſit, ex Gal.*in art. med. cap.* 87. quare ceu minimus lapſus, ſalubrium corporum adhuc retinebit appellationem, quoùſque videlicet ob magnitudinem affectus ſenſibiliter actio ſit læſa. Cæteræ verò hæmorrhagiæ toto genere ſunt præter naturam, vt ſanguinis effuſio per anum; ex ea enim ſi diutina ſit, timor eſt ne inteſtina lædantur, & ſanguis eo loco concreſcat. Vomitus ſanguinis, dejectione ſanguinea pernicioſior, partes enim ſuperas, & præcipuas lancinat, & premit. Omnibus tamen periculoſior eſt, quæ tuſſiendo per interualla procedit, vt infrà latiùs patebit.

Differentia.

DVbitandum: *Vtrùm ſanguis à variis partibus corporis excerni poſſit?* Galenus *lib.*4. *de loc. affe. cap.* 5. conſtanter affirmat, ſanguinem è gula, ventriculóque vomitione, 7. *Aph.* 37.ex ſpiritalibus partibus, tuſſi; à

A faucibus & gurgulione, ſcreatu; ab ore, ſimplici expuitione excerni. Cæterùm, quia fieri nonnunquam poteſt, (quod ſe aliquando vidiſſe teſtatur Galenus) vt ſanguis à capite deſcendat, & in guttur ſubitò irruens, tuſſim moueat, tuſſiendóque excernatur, ne decipiatur Medicus, putans è thorace, vel pulmone rejectum, quemadmodum quibuſdam accidit, qui pulmonem vehementer affectum arbitrabantur, diligenter *loco citato* conſiderandum monet, num fortè à capite defluxerit, ne interueniat error in affecta ſede indaganda. Quibus verò notis à capite decurrens ſanguis internoſcatur, pete ex Aretæo *lib.*2.*acut. cap.* 2. Auic. 10. 3. *tract.* 3. *cap.* 5.

Vtrùm tres hæmoptoïſis differentiæ à Galeno rectè conſtituantur? agitandum. Galenus ſic eleganter ſcribit, *lib.*5.
B *meth. cap.*2. *Sanè profluit ex vena, vel arteria ſanguis, aut reſerato earum ore, aut tunica earum diuiſa aut (vt ſic dicam) tranſcolatus, ſiue ſudoris modo tranſmiſſus. Porro diuiditur ipſa tunica, tum ex vulneratione, tum contuſione, tum ruptione, tum eroſione. Anaſtomoſis accidit propter tum vaſis imbecillitatem, tum ſanguinis, qui ad os eius impetu ruat, copiam: adhæc, acrem quampiam, quæ illi extrinſecùs incidat, qualitatem. Diapedeſis verò, ex tunica quidem ipſa rarefacta, ſanguine verò tenuato oritur: accidere præterea interim poteſt, & ex gracilium vaſorum ore adaperto.* Hæc Galenus.

Quare tres prædictæ venarum diſpoſitiones, nempè ruptio, eroſio, & apertio, ſatis amplam diuiſionem conſtituunt: Nam humoris vitium, ſeu praua qualitas venas erodens, ad eroſionem reducitur. Sanguinis im-
C petus, qui ruit ad orificia vaſorum, vel horum imbecillitas, ex humiditate vel mollitie, vel defectu alimenti ortum ducens, extenuatis & tabeſcentibus partibus, ad anaſtomoſim refertur. Fit etiam apertio à natura, hoc eſt, virtute expultrice humorem noxium expellere properante, vt ſæpè, in criſi contingit.

Diapedeſis fit, quum vaſorum tunicæ extenuantur, & rariores fiunt, vel quando ſanguis extenuatur, & redditur ſeroſus, vel quia orificia venarum gracilium aperiuntur, tunc enim tranſcolatur ſanguis, & ſudoris in modum tranſmittitur. Hæc eſt cauſa ſudoris cruenti apud Ariſt. *lib.* 3. *de hiſtor. animal. cap.*19.& 3. *de partib. animal. c.*5. Theophraſt. *lib. de ſudoribus*, Cælium Rhodig. *lib.*5. *lect. antiq. cap.* 2. Quare etſi Galenus *loc. cit.* ſolùm tres cauſas referat hæmoptoïſis, ſub ruptione ta-
D men vulnerationem, & contuſionem debemus intelligere, & ſub apertione diapedeſim, quoniam, vt Galenus *lib.*5.*meth. cap.* 2. edocuit, apertio eſt gracilium vaſorum. Vel dicendum eſt, quòd diapedeſis non eſt excretio ſanguinis, ſed ſeri ſanguinis, vt perdoctè aduertit Galenus, *lib.*3.*de cauſ. ſympt. cap.*2. *in med.* §. *Sunt qui quartum genus, &c.*

Cauſa.

HÆmoptoïſis cauſæ vel ſunt immediatæ, vel mediatæ; internæ, vel externæ. Ruptionis cauſæ internæ immediatæ ſunt, aut flatus multi impetuosè commoti, aut plenitudo ſumma venas diſtendens, & rumpens: Mediatæ verò, ſunt, vaſorum durities, habi-
E tus corporis plethoricus, pectoris, & venarum anguſtia, tuſſis, vomitus; hæmorrhoïdalis, aut menſtruæ ſuppreſſionis retentio, plenitudinem contrahens; vociferatio, ponderum eleuatio, ſpiritus violenta cohibitio, pectoris violenta compreſſio, caſus ab alto, percuſſio, vulnus, ira, coïtus nimius, ingens cibi potúſque repletio.

Sed dubium eſt: *Vtrùm flatus venas rumpere poſſint?* Nam illi ſunt frigidi, à diminuto calore progeniti, 3. *de ſympt. cauſ. cap.* 2.& *lib.*6. *epid. ſect.* 3.*com.*12.craſſi, nebuloſi, inepti ad motum, neque caliditatem ſortiuntur, aut acrimoniam, vt aperire poſſint. At ſi flatuum

naturam contempletis, inuenies ipſos eſſe valde mobiles, ac irrequieto impetu de loco ad locum permutari. Hoc ita eſſe palàm faciunt dolores vagi inteſtina opprimentes, qui à flatibus per eas partes oberrantibus ſcaturiunt. Ita dolores capitis, à flatu ventoſo in ventriculo genito, in capútque aſcendente, emanant.

Id ipſum oſtendit morbus ille veluti nouus, qui ab *Albucaſi tract. 2. cap. 25.* vocatur flatus furioſus, quo detenti per vniuerſum corporis ambitum dolorem perſentiunt, variè huc & illuc inſilientem, quia flatus, venti furioſi inſtar, inordinato & impetuoſo motu per totum corpus transfertur. Et ita perſæpe flatus ſolus viſcera, ſtomachum, ceruicem, pectus lacceſſit, & premit, vt has partes è ſua ſede propellat, vel in magnitudinem ſatis inſignem eleuet, & manifeſtum tumorem.

Ex hac flatuoſa materia aliquoties conſpexi ægrotantes querulos, quòd in ceruice & pube ſubitò exoriebatur tumor mali cydonei magnitudinem ſuperans, qui altera die vel ſponte euaneſcebat, vel diſcutientibus medicamentis reſoluebatur. Nonne mola ventoſa in vtero adnaſcitur, in qua ex flatu diſtendente, vterus in magnam molem eleuatur, de qua Auicenna 21.3. *tract. 2. cap.* 18. Neque flatus ſunt craſſi, ſed aëreæ ſubſtantiæ participes, & præ tenuitate ſua, huc illúcque oberrare maxima violentia poſſunt. Et licèt ſint à diminuto calore enati, momentaneam tamen perſæpe obtinent caliditatem: id enim ſignificauit Galenus *lib. 4. acut. com.* 42. § *verùm cùm ſpiritus calidus flatuoſúſque.* Hoc modo ex vino per putrefactionem, ſeu debilitatem caloris innati, gignitur acetum, quod acre eſt, attenuat, aperit, rumpit, & vehementer penetrat: Quare à flatu venas diſrumpi, non eſt negandum.

Sed non ſatis acutè ab huius dubij ſolutione me extricaſſe dices, cùm flatus in venis non reperiantur mobiles: cuius occaſione dubitandum: *Vtrùm flatus in venis, & qualibet noſtri corporis parte, colligi poſſint?* Si enim flatus generantur à debilitate caloris innati, & intra venas ſanguis calidus & humidus vbertim abundat, & calor adeſt robuſtus & fortis, cur eo loco gignentur flatus venas diſrumpentes, maximè cùm Galenus 14 *meth. cap.* 7. partes omnes recenſens, in quibus flatus colligi poſſunt, nempè cutem, membranas quæ oſſibus & viſceribus circundant, ventriculum, inteſtina, ac medium horum & peritonæi ſpatium, de venis non fecerit commemorationem vllam.

In omnibus autem noſtri corporis particulis poſſe reperiri flatus, confirmarunt priſci, Galenus 2. *ad Glauc.* 6. & *cit.* 14. *meth.* Auic. 4. 3. *tract.* 2. *cap.* 16. Raſis *tract.* 3. *cont. cap.* 9. Hoc ipſum non indecenter probari poteſt, in affectu illo qui palpitatio vocatur, in qua flatulenta materia craſſa, intra carnoſum muſculoſúmque genus incluſa continetur, ex qua etiam flatuoſæ collectiones oriuntur, vt 13. *meth. cap.* 4. teſtatur Galenus.

Sed quòd intra venas flatus incluſi, & deinde per corpus vehementiſſimè commoti, dolores concitent perſæpè intolerabiles, Albucaſis *loc. ſuprà cit.* ſatis confirmat: Nam tumentibus venis à materia flatuoſa contenta, extendi quoque partes circumiacentes ſenſibiles, excitato illo motu celeri, & furioſo, non eſt dubitandum. Neque aſſeras, flatum intra venas generatum venæ ruptionem non poſſe efficere, nec concitare dolorem, quia venæ ſenſus ſunt expertes, teſte Galeno *lib. 16. de vſu part. cap.* 12. Cùm hæc aſſertio ex eo loco deduci non poſſit: Nam illæ, ratione fibrarum neruorum, quæ illis implantantur, ſortiuntur ſenſum.

Deinde oſtenditur manifeſtè, flatum in venis colligi frequentiſſimè: quia ſitus contentorum in vrina ab eo variatur, pro cuius copia, aut inopia, humor in vrina contentus, aut ſubſidet, aut ſuſpenditur, aut ſuper-

A natat, vt 1. *criſ.* 12. notauit Galenus: quo loco perturbatæ vrinæ cauſam, flatuoſum ſpiritum eſſe affirmat. Atqui vrina eorum, quæ intra venas ſunt, diſpoſitionem & ſtatum indicat, 4. *de ſanit. tuend. cap.* 4. Igitur flatus intra venas gignuntur, ac per conſequens ſuo impetu venas ſcindunt, & non infrequenter hæmoptoïſim concitant.

Inſuper flatus intra venas ſano exiſtente corpore, & vigente virtute non generantur: ac in ſtatu morboſo, cum virium debilium præſentia, eos colligi certum eſt. Hac ratione in acutè febrientibus non ſolùm flatus, ſed crudi craſsíque humores, intra venas à debilli calore, qualis febrientium eſt, cùm ſit immoderatus, & improportionatus, generantur. Quum enim lenti humores, & viſcidi, ob ſui tenacitatem, ab illorum calore nec
B diſcuti, nec ſuperati queunt, in halituoſam, flatuoſámque ſubſtantiam conuertuntur. Galenus autem eos in venis colligi expreſsè non aſſeruit, id namque ſatis notum erat. cùm ab illis perturbari vrinam, & variari contents, perſæpe affirmet.

Illud etiam explanationem deſiderat: *Vtrùm frigidi aëris occurſus venas frangat?* Si enim, auctore Galeno *lib. 4. ſimpl cap.* 7. frigidum contrahit, conſtringit, denſátque corpora, & *lib. 3. cap.* 5. conſtipat, ſubſtantiam reddit immobilem, aut ægrè mobilem: quomodo poteſt aperire venas, fundere ſanguinem, vaſorum tunicas rarefacere, aut hæmoptoiſim concitare? Deinde ſi frigidum ſanguinis ſputum coërcet, & curat, vtiléque eſt iis quibus ſanguis fluit, aut fluxurus eſt, ex præſcripto Hip. 5. *Aph.* 23. cur ſanguinis fluxum irritabit, & com-
C mouebit?

Ex altera parte obſtat cum experimento auctoritas. Nam Dictator ſummus 5. *Aph.* 24. ſic ait: *Frigida, qualis nix & glacies, pectori inimica, tuſſes mouent, ſanguinis profluuia, & diſtillationes:* & 6. *epid. ſect.* 3. *text.* 14. ſic ait: *Frigidum valde venas rumpit, & tuſſim mouet, veluti, & glacies.* Adeſt deinde celebris hiſtoria Galeni, deſcripta *lib. 7. meth.* 13. iuuenis illius, qui refrigeratis ſpiritus inſtrumentis, excitata tuſſi, ſanguinem per os reiecit. Quapropter etſi frigidum per ſe denſando partes, & cogendo, ſanguinis profluuio compeſcendo vtile ſit, ex accidenti tamen ſanguinis profluuia concitat; vaſa enim indurata, dum extenduntur, fracturæ, & rupturæ magis fiunt obnoxia. Adde quòd frigida reſpirationem impediunt, obturatis meatibus, & ad cohibitum
D effluuium, plenitudo accreſcit, ex qua diſruptio venarum ſequi ſæpius conſueuit. Deinde frigida tuſſes mouent, & hæ ſi ſint validæ, vaſa dilacerant ac rumpunt. Denique valde frigida cerebrum debilitant, & intemperant, & diſtillationes mouent. Ex quibus patet ad argumenta ſolutio.

Quæres etiam: *Vtrùm dimiſſum exercitium hæmoptoiſim conciter?* Galenus enim 3. *meth. cap.* 8. quietem pro hæmoptoiſi curanda ſummè poſtulat. Hoc modo Celſus *lib. 4. c. 4.* quietem, ſecuritatem, ac ſilentium hæmoptoicis exoptat: Nam motus humores agitat, omnéſque vacuationes promouet, teſte Galeno 4. *Aph.* 15. quies compeſcit, & retinet. Ex altera parte videtur, quòd otium, & intermiſſum exercitium corpus plethoricum reddat, ac venas ſanguine impleat: exercitio enim accito calore
E humores abſumuntur, & ſic reſoluti in thoracem non confluunt. Id apertè oſtendit Galenus *lib. de cauſ. morb. c.* 3. dum ſic ait: *Cùm enim ſanguis optimus in corpore fuerit, nullo inquinatus humore ſuperfluo vapor ex eo incaleſcente optimus exurgit, qui nihil aliud igneum, aut acre ſecũ inuehit. Tale ſiquidem corpus, quum mediocriter ſtipari contigerit, breui aut erit plethoricum, aut ſupra modum calefiet iis quidem quibus deſes vita ſit, ac minimè laborioſa, plethoricum fiet.* Firmat 7. *meth.* 11. dum ſic inquit: *Non deſunt, quibus & per ventriculũ ſanguinis expulſio certo tempore fiat, potiſſimùm iis, qui cùm vehementem exercitationem depoſuerunt, à priori tamen victu non deſtiterunt.*

Et eleganter 4. *de articul.* 40. exercitationibus aſſuetos, ſi eas dimiſerint, in cruentas vacuationes incidere confirmat, ſic enim ait: *Permultos autem videmus experiri hoc malum, quibus membrum exciſum fuerit, quive repentè vehementes exercitationes omiſerint, quibus antè aſſueverant cùm nonnulli certarent, alij foderent, vel quid huiuſmodi vitæ genus ſequerentur, nam, niſi, quemadmodum exercitationi, ita aliquid dempſerint cibi, aut potionis abundantiæ, qua vtebantur, dum exercerentur, nonnullos celeriter inuadunt ea mala. quæ à multitudine fiunt, &c.* Neque negamus otium fluxiones ſiſtere, humores quietos reddere, & motui ineptos, quare in omni immoderato fluore conſulendum: tamen ex accidenti, ob dictam cauſam, plenitudinem auget, & hoc modo ſanguis retentus, qui exercitio tranſpirare ſolebat, ad thoracem regurgitans, venas rumpit, & profluuia ſanguinis promptiſſimè excitat.

Externæ cauſæ ſunt, quæ ſanguinem fundunt, & attenuant, vt curſus, lucta, vociferatio. Diabroſin, ſeu eroſionem excitant frequens iracundia, exercitatio in ſole, præſertim æſtino, ſolicitudines, vigiliæ, curæ, ieiunia, aſſidua ſtudia, alimenta calida, meri potus, quæ ſanguinem acriorem reddunt, & attenuant. Anaſtomoſin concitant vaſorum mollities, quæ diſtentioni ea valde facit obnoxia. Hanc efficiunt alimenta humida, quæ ſanguinem ſeroſum, & fluidum reddunt, ad emolliendа vaſa paratiſſimum. Apertionem etiam concitant ſuperiores cauſæ calefacientes: ex his enim ſanguis bilioſus, & feruens progignitur, vaſorum oſcula dilatans, & reſerans. Diapedeſis cauſa eſt vaſorum raritas, & ſanguis ſeroſus ac tenuis, qui ex alimentis humidis, & potu multo procreari ſolet.

Signa.

NVlla eſt affectio, quæ Medici maiorem diligentiam, pro dignoſcenda affecta ſede, prærequirat, quàm ſanguinis excreatio per os. Cùm enim tres ſint, vt diximus ex Galeno, Paulo, Aëtio, & aliis, huius affectionis ſpecies, ſeu potiùs cauſæ, inter ſe præſagio, & curatione differentes, eroſio, ruptio, & apertio; & plures ſint partes, ex quibus per hos modos ſanguis per os excernatur, locum affectum ſignis agnoſcere, ſatis eſt difficile.

Primò ergo quærendum: *Vtrùm ſanguis à capite, vel gurgulione defluens, propriis ſignis internoſci poſſit?* Nam præter vulgares notas capitis repletionem indicantes, grauitatem ſcilicet, aurium ſonitum, faciei rubedinem, venarum frontis diſtentionem, vertiginem, conſuetum profluuium ex naribus cohibitum, & alias procatarcticas cauſas, hunc potiſſimùm indicant titillatio in palato, creber ſcreatus, poſt quem confeſtim prorumpit ſpurum, & non infectus ſanguis, alienæve materiæ permixtus, & multus, non tamen ſpumoſus, & ſine aliqua occaſione, quæ præceſſerit, rupturæ. Inſuper ſi palatum introſpicias, ſordidum, vlceroſum, & cruentum ſæpius videbis; ſi ſimul aliquid per nares diſtillet; ſi poſt excretionem ſequatur leuitas; nec item ſanguis à capite profluens, aut faucibus albicat, tenuis, & feruidus eſt, perinde atque ille qui ex pulmone erumpit; non item ſpumoſus, ſed craſſus, concretus, ac nigricans: nec difficilis adeſt anhelitus. Firmatur autem coniectura, ſi aliqua narium hæmorrhagiæ indicia anteceſſerint, de quibus 3. *criſ. vlt.* agit Gal. aut ſputio ſanguinis ſine tuſſi adſit; hoc enim procul dubio indicat ſanguinem à capite, vel faucibus prodire.

Vtrùm ſanguis ex pectore, vel pulmone excretus, calore & modo ſubſtantiæ differat? Dic, quòd vbi ſanguis tuſſiendo reiicitur, nec à capite deſcendit, ex aliquo reſpirationis organo aſcendiſſe eſt coniectandum. Quoniam verò tàm ad præſagiendum, quàm ad curandum ſummopere neceſſarium eſt ſanguinis ſputum, excretum ex pectore, vel pulmone ſeparare; ita 4. *de loc. cap.* 5. docet
A diſcernendum Galenus: ſi multus, & ſpumoſus, ac ſine dolore erumpat, ex pulmone indicatur prodire; non aliter ac ſi aliqua brachij portio, aut alterius vaſis pulmonis, aut caruncula eiiciatur: & ſpumoſum quidem vocat efficaciſſimum pulmonis indicium, quod & Hip. prædixerat 5. *Aph.* 13. quia pulmonis ſubſtantiam atteſtatur, cuius inducit ſimilitudinem: cùm enim pulmo veluti quædam ſpongia ſit, & coagulata ſpuma, & nonniſi ex tenui, vaporoſóque nutriatur ſanguine, 6. *de vſu part.* 10. eum ad ſuæ ſubſtantiæ modum aſſimilans, efficit ſpumoſum, ac proinde hoc modo erumpens, pulmonem à quo egreditur, indicat affectum, 2. *Aph.* 43. & *lib.* 7. *com.* 30.

Quoniam autem inſenſile eſt viſcus, ſine dolore excernitur, quantumuis cauſam dolendi in ſe contineat,
B rupturam, vel eroſionem, &c. Quòd ſi afficiatur thorax, paucus erit ſanguis, craſſus, ater, & grumoſus, cum dolore, aut tuſſi vehementi excretus.

Sed hæc omnia, vt obſcura, ad Cleanthis lucernam ſunt expendenda. Et primò: *Vtrùm ſanguis ex pulmone reiectus ſit copioſus?* Quia ex pulmonis ſubſtantia paucus admodum ſanguis excernitur: Igitur indicium à copia, verum non eſt, nec perpetuum. Dic. Si pulmonis nomine, non modò dicis carnem, & capillares venas illi intertextas, ſed ampla alia vaſa in pulmone exiſtentia, ſæpè ſanguis copioſus ab eo reiicitur, & quantus nunquam prodit à pectore; vnde pectoris comparatione, ſignum ex copia petitum, ſoli pulmonicæ hæmorrhagiæ conueniet, non tamen omni, ſcilicet quia, vt docet Galenus 5. *Aph.* 13. exactè ſpumoſus, atque
C adeò ex pulmone ipſo, ſæpè exiguus admodum viſitur, nempè cùm ex ſubſtantia, vel capillaribus venis educitur, ideóque ſcripſit ſanguinem multum, non ſignificare ſimpliciter ex pulmone eductum, & quia non ſemper, & quia aliunde etiam; ſed non à pectore, à quo nunquam tantus prodit, quantus ex magnis vaſis pulmonis.

Vtrùm ſanguis ex pulmone eiectus ſemper ſit ſpumoſus, de quo etiam argumento, etſi plura, *lib.* 2. *Hiſt. Princ. Med. Hid.* 3. ediſſeruerimus, tamen hoc loco alia addenda, quæ difficultatem habent non exiguam. Si enim è vaſis pulmonis, multus ſanguis exeat, non ſpumat, 5. *Aph. cit.* quod expreſſè teſtatur Galenus 5. & 7. *Aph. cit.* Deinde apud Hip. 2. *Aph.* 47. pleuritide ſpumans ſputum aliquando reperitur, & ſpumoſum ſanguinem aliquando excerni in morbo laterali, docet 7. *Aph. cit.* Galenus:
D quin ex gutture, & pectore, ſcribunt Paulus, & Auicenna. Cùm ergo nec omni, nec ſoli pulmonicæ hæmoptoïſi ſpuma conueniat, inſufficienter videtur Galenus, per huiuſmodi ſignum proprium & inſeparabile, affectionem dictam à thoracica ſeparare.

Dic, quòd cùm ſpuma ex duarum ſubſtantiarum mixtione conficiatur, humida videlicet vna, ſpiritoſa altera, ita vt interim dum miſcentur, mutuò confringantur, rumpantúrque in varias, & minutiſſimas partes, ex magno violentóque motu, vnius vel ambarum ſimul, vt fit in mari ventis agitato, aut ex ebullitione à vehementi calore, vt in lebetibus, &c. *Aph.* 43 & *lib.* 7. *com.* 30. Cúmque inſpiratus aër, variis in partibus, præſertim in gutture & pectore, quibus magis communicat, ſanguini commiſceri poſſit & aſſociari, nihil
E mirum, ſi ex illis etiam ſpumoſus nonnunquam ſanguis emittatur, ſed diuerſimode quidem, atque ex pulmonis ſubſtantia: hinc enim prodiens, ſecundùm ſe totam ſpumat; ab illius vaſis, plurimùm; ex gutture, thorace, & reliquis, aliqualiter, & tantùm penes ſuperficiem.

Vtrùm verò *ſpuma ſanguinis ex pulmone educti, aliqua vera ſit aſſignanda cauſa?* dubium eſt difficile. Ideò enim pulmonis ſanguis præ aliis ſpumoſior euadit, & in tota ſui ſuſtantia, quia cùm tenuis ſit, facilè è copioſo aëre, qui in illum velut in ſtagnum recipitur, in cordis ſubſidium, rumpitur ac diuiditur, interueniente

A validiſſimo motu, quo agitatur perpetuò, & ebullitione ex flagrantibus membris, quæ in pectoris& gutturis ſanguine deficiunt, ſaltem collatione ad eum qui è pulmonis carne excernitur; atque ideò hunc non ſolùm ſpumoſum dixerunt priſci, ſed ex illis Aretæus, ad ſpumæ ſimilitudinem rotundum, ac parte extra partem diſtinctum. Auicenna abſciſſum, non continuò fluentem, ſed per interualla, ſeparatum, ob nimiam diuiſionem & fracturam, à plurimo aëre, plurimúmque permixto: quare fit vt ad tenuitatem, perſpicuitatem, & album colorem declinet, ſecundùm Paulum, & Alzaharauium. Adde & ob pulmonis ſimilitudinem iam quodammodo inductam. Adiungit Auicenna, tenuiorem eſſe, quàm ex ipſiuſmet pulmonis vaſis, quamuis intra ea calidior ſit, quia plus poteſt multa aëris permixtiò in pulmonis carne, ad attenuandum, quàm coctio quæ intra ipſum promouetur, ad incraſſandum.

B *Vtrùm* autem *ſanguis ex pectore erumpens, perpetuò ſit craſſus, grumoſus, & ater?* etiam explicandum: Quia in calido, ſeu potiùs feruenti membro, quale eſt pectus, grumus generari nequit, nec ater, craſſúſque, & coagulatus ſanguis, potiùs enim iſta frigoris gelantis, & incraſſantis, quàm caloris ſunt ſoboles. Et ſanguis quidem tunc in grumum tranſit, quum è vaſis, intra quæ calidior eſt, in aliquam excidens cauitatem, refrigeratur, *6. Aph.* 10. *lib.* 1. *de loc. cap.* 1. Si igitur ex pectore excernatur, grumoſus exire non poteſt, & ex conſequenti, &c. Præterquam quòd ob concretionem, & craſſitiem prohibetur ingredi pulmonem, & in aſperam arteriam commigrare ac furſum erumpere.

C Dic, quamuis calidiſſimum ſit pectus, & illius ſanguis, quandiu intra vaſa continetur, aliquantulum liquidus, tenuis, & lucidus, vbi tamen ab illis prodit, craſſus fit, ater, & obſcurus, & in grumi ſimilitudinem tranſit, præ concepto frigore, in ſpatio, pectori & pulmoni interiacente: cùm enim locus omnis extra vaſa minùs caleat, quàm intra, neceſſarium eſt extrauaſatum ſanguinem nonnihil refrigerari, eúmque ſuapte natura ſit concretioni aptiſſimus, facilè gelabitur; non aliter quàm metallum ab igne ſemotum, quod licèt caleat adhuc, & comburat, iam tamen coit, quia quicquam iam de priſtino calore amiſit. Poteſt autem ſanguis quamuis gelatus, ſaltem guttatim ingredi pulmonis ſubſtantiam laxam, & ſpongioſam, indéque in aſperam arteriam migrare; & intra eam retineri, ſimúlque per os erumpere, non tamen confertim, aut impetuosè.

D *Vtrùm in thoracica hæmorrhagia vehementior concitetur tuſſis, quàm in pulmonica?* Nam ſi ex aliqua venarum pectoris ruptura, contingat ſanguinem ſubitò expui, ita vt multùm non moretur in via, liquidus excernetur, & aliquantulum ſpumoſus, ſed multò minus quàm ex pulmone, atque ideò ſemper geminato conatu, tuſsique vehementiore: craſſior enim cùm ſit, & vtplurimùm denſatus, concretúſque accedat ad pulmonem, difficilem habet ab eo egreſſum in aſperam arteriam, & ob ſui craſſitiem, & propter anguſtiam externorum pororum, à quibus ſemel excuti non poteſt, nec niſi iterata tuſſi; ſecùs ille qui à pulmone prodit. Hæc eſt etiam cauſa, ob quam in pectoris ſanguine erumpente, vehementior exacerbetur tuſſis, licèt ſanguis pulmonis, calidior tenuiórque ſit, & hoc modo expultricem ſtimulare magis videatur.

E *Vtrùm ex dolore, thoracica hæmorrhagia à pulmonica diſtinguatur?* Nam per indolentiam, ſanguis à pulmone excretus, ab eo qui ex pectore prodit, ſeparari non poteſt: pulmoni ſiquidem etiam à cerebro diſtribuuntur nerui, 16. *de vſu part.* 3 à ſexta nempè coniugatione, *lib. de neruor. diſſect. c.* 10. & 4. *de loc. c.* 5. atque ideò velut ſibi contradicens, *paulo pòſt* dolorem tribuit pulmoni, licèt leuiorem.

Comitatur autem dolor thoracicam hæmorrhagiam quia pectus, graue membrum eſt, oſſeum, & ponderoſum, neruis vndique diffuſis abundans, atque ideò ſatis ſenſibile: eúmque ex valido tuſſiendi conatu nimiùm defatigetur, & illius partes mutuò comprimantur, contundantúrve, & ex compreſſione, concuſſionéque ruptæ vlcerentur, aut ſaltem magis rumpantur, neceſſe ſit, concurrentibus tot dolendi cauſis, dolere membrum, alioqui valde ſenſibile, & nonniſi cum notabili dolore ſanguinem è pectore prodire, quia ex tuſſiendi labore, fatigatione, ac ſenſibilitate ipſius thoracis, ob neruorum multitudinem, per illius membranas, panniculos, & lacertos interiùs, & exteriùs ſparſam, concuſſione facta dolor ſubſequitur non exiguus; non ſic verò è pulmone, ſenſu deſtituto, laxa mollique ſubſtantia prædito, atque à compreſſione aut concuſſione.

Verumtamen hoc loco dubitatio congruenter venit examinanda: *Vtrùm vaſa ſenſu aliquo prædita ſint?* Gal. enim contraria conſcripſiſſe viſus eſt in locis multis: Nam *lib.* 16. *de vſu part. cap.* 2. vaſa omnia ſenſum aliquem habere affirmat: Contrà 4. *de loc. cap.* 5. eroſa vena aliqua pulmonis, nullum omninò dolorem ſentiri affirmat: repetit 5. *meth.* 8. dum ſic ait: *quinetiam ſanguis iis qui doluerant, nec confertim reiectus eſt, nec multus, minúſque tum ruber, calens, ceu è longinquo veniens. At quibus citra dolorem eſt reiectus, iis & confertim, & plurimus, tum ruber feruénſque expuebatur, clarè docens quòd non procul veniret.* Ex quibus concludit Galenus, rupto in viſcere pulmonis vaſe, nullum prorſus dolorem ſentiri, ſecùs in pectore: quaſi verò vaſa pectoris ſenſum participent, pulmonis verò omninò ſint ſenſus expertia.

Dic verſmeſſe doctrinam Galeni, *lib.* 5. *meth.* traditam, nempè ſoluto in viſcere pulmonis vaſe, vtplurimùm non percipi dolorem effatu dignum, niſi rarò, & iis ſanè eſt valde remiſſus, in illis duntaxat, qui acutiſſimo ſenſu à natura præditi ſunt. Adeò quippe eſt exiguus vaſorum ſenſus, vt *lib.* 16. *de vſu part. cap.* 12. idem aſſerat Galenus, *arterias, & venas partis cuiuſque, ſenſus omninò eſſe expertes, ſiue illas frangere velis, ſiue incidere, ſiue laqueis excipere*: quæ tamen opponi, atque aduerſari apparent iis, quæ *cap.* 2. *eiuſdem libri* prædicetat.

Verùm in marginalibus apud codicem Græcum, aliter contextus à multis legitur: Arteriæ, & venæ ſenſus omninò ſunt expertes, ſi laqueis excipere neruos velis, qui in ea particula ſunt. At hoc modo non ſolùm vaſa, ſed cuncta alia dici poſſunt ſenſus expertia, cùm virtus ſentiens per neruos interceptos non ita commodè poſſit influere.

Verùm Galeni contextus, vt iacet, cùm explicari optimè poſſit, non eſt cur eum in varios ſenſus commutemus, maximè cùm dictis capitis ſecundi non reluctetur. Magna enim ex parte venæ inciſæ dolorem non ſentiunt omninò, niſi homo acutiſſimo ſenſu ſuapte natura præditus ſit, ob exiguum, & valde remiſſum earum ſenſum. Hæc interpretatio Galeni doctrinæ conſonat: quibus enim ſenſus ineſt hebes, vlcera faucium, & aſperæ arteriæ, nullum ſenſibilem dolorem inducunt, vt ipſemet teſtatur Galenus 4. *de loc. cap. vlt.* multo igitur illud minùs accidet vaſis, quibus longè exilior ineſt ſenſus. Prorſus igitur expertia doloris vaſa ſunt, in non habentibus exquiſitum, & acutum ſenſum? ſecùs in habentibus. Proinde minimè ſibi ipſi Galenus opponitur. Quia verò ſæpius contingit, non adeò acutum eſſe ſenſum, vt vaſa exciſa dolorem ſentiant effatu dignum, ideò rectè Galenus tradit, ſoluto in pulmonis viſcere vaſe, dolorem notabilem non excitari, cùm ſolùm illi quibus valde acutus ineſt ſenſus, aliquem inibi poſſint percipere, eúmque contemnendum, & remiſſum.

Sed obiicies: Cur in pectore ſemper notabilis, & effatu dignus dolor emergit, ſiue vaſe exeſo, ſiue diſrupto? Dic, quia dum vas rumpitur in pectore, ſimul vicinæ

partes,

partes,alioqui ſenſibiles, continui ſolutionem quadantenus patiuntur, idque potiſſimùm ſiue in paleſtra quis ſit percuſſus,aut ab alto ceciderit, aut tandem dum ob acres ſuccos vas exeditur,& vlceratur. Haud igitur ſolus vaſis ſenſus eſt in cauſa, vt rupto ibi vaſe effatu dignus dolor percipiatur,ſed potius eximius ſenſus partium viciniarum, quibus alligantur vaſa, ex Galeno 4. *de loc. cap.* 6. Porrò quia in pulmone id non ſimiliter contingit, cùm viſcus ſit ſenſus expers, mirum non eſt,ſi rupto eius vaſe, nullus, (quod ſæpe contingit) vel exiguus percipiatur dolor.

Præſagium.

VTrùm omnis ſanguinis excretio facta per ſuperiora, reproba ſit? Reſponde hoc modo. Si cuilibet vacuationi annexus eſt caſus virtutis, monente Auicenna 1. 2. *doct.* 4. *cap.* 2. ex immodica ſummum periculum imminere liquet, maximè ſanguine per aliquam partem profluente. Quid enim præſtantius ad alimoniam ſanguine? quod naturæ noſtræ conuenientius inſtrumentum? quid familiarius, ac ad actiones obeundas magis promptum excogitari poteſt? Nihil ſanè partibus eo iucundius,amabilius,vtilius,vt in quo calor noſter perſeuerantiam obtinet,*lib. de ſang. miſ. cap.* 20. & quo nimiùm effuſo,corpus,euaneſcente ſpiritu,& innato calore, non ſolùm refrigeratur, ſed anima orbata inſtrumento ſuo, recedit,& animal extinguitur.

Si verò ſanguinis profuſio moderata ſit, & ex longis accidat interuallis, licèt præ copia non lædat: tamen ſæuiſſima mala ſecum ſæpe acceſſit: ſi enim per ſuperiores partes excernatur, hoc eſt per os, malum portendit, iuxta Senis præſcriptum. 4. *Aph.* 25. *Sanguinem quidem ſuprà ferri,qualiſcunque ſit;malum:* ſiue ſanguis qui educitur,ſit ſpumoſus, rubeus, flauus, niger, aquoſus, aut craſſus;ni narium hæmorrhagiã excipias,& quæ ab ipſo abſolutè commendatur, *lib.* 5. *Aph.* 33. *Menſtruis deficientibus ſanguis ex naribus fluens,bonũ.* Cùm enim *multa ſint loca*, inquit *in comm.* Galenus) *per quæ ſanguis poteſt euacuari, omnibus quidem aut maius,aut minus ineſt detrimentum,ſola autem quæ ſit per nares vacuatio,innoxia eſt, quam nunc laudat Hippocrates.*

Cæteræ verò excretiones per partes ſuperas,venarum apertionem, ruptionem,aut eroſionem alicuius vaſis,iecoris,vètriculi,pulmonis, aut thoracis ſignificant. Deinde hæc vacuatio non eſt celebrata per naturales vias,quales propriè ſunt nares, vterus, hæmorrhoides; per has enim ſanitatis tempore,& aduerſa valetudine criticè natura ſanguinem ſuperfluum expurgat.

Vtrùm verò hæmorrhagia pulmonica,præſertim ob eroſionem concitata, cæteris ſit periculoſior? dubitandum: Nam eroſio,ſiue diabroſis,ex acri malignoque humore concitatur, 5. *meth.* 14. à quo depaſta, corroſa, atque extenuata vena ſanguinem refundit, qui introrſum defluens ſcreatione per os cum tuſſi eiicitur, primò ſenſim pedetentimque, deinde aceruatim & confertim, nulla extranea cauſa violenta precedente, caſu ſcilicet ab alto, pondere, aut graui aliqua oppreſſione, & ſimilibus.

Is ergo ex diabroſi fluxus, peſſimus eſt, & vtplurimùm in tabem ceſſat,pulmoniſue exulcerationem: cùm enim mordax ille, malignúſque ſuccus, eroſionis cauſa, breui tempore corrigi non poſſit, ſed longiſſimum requirat, interim dum emendatur, agit, vlteriúſque rodendo progreditur; quare eroſionem efficit immedicabilem: & in pulmonem quidem effluens, mollem & imbecillem exulcerat, 2. *de præſag. ex pulſib. cap.* 1. atque ſine vlla ſalutis ſpe, 5. *meth. cit.* & eo maximè, quia vlcera ex eroſione, vtpote ſummopere maligna, ita explicante Galeno 6. *epid. ſect.* 1. *com.* 19. in circuitu ſerpunt, rotundáque fiunt, quæ difficillimè ſanantur, ex ſententia Hippocratis, *eo loco.* Celſus *lib.* 4. *cap.* 4.

A *rubric. vlt.* id confirmat, dum ſic ait: *Auctores Medici fuerunt, vel exeſa parte aliqua ſanguinem exire, vel rupta, vel,ore alicuius vena pateſacto. Vltima minimè nocet,prima grauiſſimà: ac ſæpe quidem euenit,vti ſanguinem pus ſequatur.*

Ruptura dicitur, cùm vena multo ſanguine diducta, atque dilatata rumpitur, 4. *Aph.* 78. ſanguinis autem reiectatio ex ruptura, vſque adeò periculoſa non eſt, atque prior, ſed media aſſeritur inter illam, & tertiam omnium leuiſſimam. Secunda enim hæc ex apertione vaſorum facta, nonnunquam vtilis eſt & proficua, illis præſertim quibus conſueta aliqua vacuatio ſupprimitur: cùmque ex ſola influentis,nec maligni ſanguinis abundantia oriatur,timorem exulcerationis non inducit: plures enim ob retenta menſtrua vtiliter ſtatis temporibus
B ſanguinem vomitu detrudunt; & alij typicè, & per circuitus fluxum hæmorrhoïdum patiuntur, conante videlicet natura copiam exuberantis ſanguinis per eam partem expellere, cum animantis commodo, licèt aliquando vel ob relictum ex ruptura vlcus, vel ob fluxus immoderantiam non leue periculum inducat. Denique anaſtomoſis appellatur, cùm venarum ora laxiora redduntur, apertioráque facta ſanguinem ex ſe refundunt in ventriculum, vel pectus, &c. qui deinde per os eiicitur, vomitu, aut tuſſi. Hæc ſanguinis excretio leuis eſt, nec dolorem excitans, nec inflammationem, nec febrem,nec admodum impetuosè prodit; exiguus enim ferè ſanguis ſpuitur, & aliquando cum iuuamento, his præcipuè quibus menſtrui, aut hæmorrhoïdum fluxus fuerint cohibiti, ex Paulo *vbi ſuprà*, tantum ab eſt, vt
C periculum mineur.

Vtrùm vomitus ſanguinis, ſine febre ſit ſalutaris, cum febre verò peſſimus? Hippocrates affirmat *lib.* 7. *Aph.* 37. *Quicunque euomunt ſanguinem,ſi ſine febre quidem, ſalutare;ſi verò cum febre, malum.* Ratio dictat: ſi enim vomitus cruentus,criticus ſit,& ſine febre accidat,ſolam plethoram, & excernentis naturæ robur oſtendit: Si febris adiungatur, internam exulcerationem ventriculi, aut tenuium inteſtinorum præſupponit. Deinde vomitus,& febris diuerſa præſidia expoſtulant: quia ille adſtringentia, hæc aperientia auxilia efflagitat. Inſuper effuſio ſanguinis indiget plena victus ratione; febris, tenuem requirit. Neque dicas grumoſum ſanguinem in ventriculi cauitate retentum, promptiùs diſſolui à febrili calore: Nam contrarium ratio oſtendit: va-
D lidus enim, & copioſus innatus, meliùs concretum fundit, & liquat; igneus abſumpta tenuiori parte, indurat.

Vtrùm viri, an fœminæ hæmoptoïſi frequentiùs premantur? Hæ enim copioſiorem ſanguinem habent, quàm viri, apud Hip. *lib.* 1. *de morb. mulier. num.* 3. *Habet enim mulier ſanguinem calidiorem, & propterea calidior eſt viro:* qui quidem ſanguis ad mamillas pro lacte generando regurgitans, pectus ferit, venas rumpit, & ſanguinis profluuium concitat. Subſcribit Celſus *lib.* 4. *cap.* 4. §. *Sæpè fœminæ, quibus ſanguis per menſtrua non reſpondet, hunc ſpuunt.* Firmat proprio exemplo Galenus, *lib. de vena ſect. aduerſus Eraſiſtrateos, cap.* 1. referens hiſtorias plurium fœminarum, que retentis
E menſtruis, hæmoptoïſi laborarunt, & tandem phthiſi conſumptæ perierunt: facilis enim eſt ab vtero ad pectus ſanguinis recurſus, & inter has partes ſympathia multa, vt probat eleganter Galenus *lib.* 14. *de vſu part.* 4. & 8.

Contrà obſtat auctoritas Galeni, 4. *de loc. cap.* 5. viros fœminis hæmoptoïſi frequentiùs premi confirmans: illi enim ſanguinem calidiorem ſortiuntur, acriorem, & tenuiorem: qui ob calorem aperit, attenuat, recludit; ob acrimoniam exedit; ob tenuitatem ſurſum penetrat. Hæ crudiorem retinent, magis lentum, & viſcidum, qui minùs irritat, magis obſtruit & incraſſat, & his qualitatibus præditus ſua grauitate

deorſum ruit. Calidiores autem ab Hipp. non qualitate caloris, ſed quantitate nuncupantur, & hac cauſa vberiorem ſanguinis copiam aceruant; ſed hic crudus eſt, illaboratus, putredini magis obnoxius: de cuius ſententiæ Hippocraticæ interpretatione, pulchra diximus, *lib. 2. Hiſt. Princip. Med in comm. Hiſt.* 144. Celſus autem non abſolutè fœminas frequenter ſanguinem ſpuere, ſed illas, quibus menſtrua ſtatis temporibus non reſpondent, aſſeuerat.

Curatio.

IN ſex rebus non naturalibus rectus ordo ſeruandus Aër ad frigidum, & ſiccum decliner; huius enim ope ſanguis cogitur, & incraſſatur, & illius impetus coërcetur. Contrà calor aperit, attennat, fundit, liquat, & fluxiones ſanguinis vehementer promouet. Nimis frigidus venas rumpit, tuſſes mouet, ex Hipp. *ſuprà citatis locis.* Hoc modo approximatio ad ſolem, aut ignem, aut dormire in domibus, in quibus ignis accenditur, (laconica, ſeu æſtuaria vocant) malum. *Vtrùm ſomnus hæmoptoiſi nocuus ſit?* dubitandum. Somnus moderatus vtilis eſt: nam roborat vires, humores quietos reddit, & calore ad interiora redacto, tum animi, tum corporis quies conſequitor, *Aph.* 15. Quare cùm ſomnus omnes vacuationes retinear, excepto ſudore, quem magis prouocat, vtilitatem non mediocrem corpori conciliat, 2. 1. *doct.* 2. *cap.* 13. Licèt enim retrocedente calore ad internas ſedes, & adaucto, ampliùs ebulliat ſanguis, & fluxioni aptior fiat: hoc de immoderato eſt affirmandum, non de naturali & modico, in quo ſenſim ac paulatim humores cum ſanguine ad internas ſedes recurrunt, in quo agitatio non adeſt; & licèt adeſſet, maior eſt vtilitas quæ ex retentione, virium firmitudine & furentium humorum quiete conſequitur, quàm ſit noxa, quæ ex interna calefactione emergere ſolet. In hunc vſum tantopere Medici conciliare ſomnum, ac tam enixè ſtuduerunt, ita vt ſtupefacientia ſæpe in hoc affectu impetent aſſumenda, quorum vſu ſanguinem immodicè manantem cohiberi poſſe ſperant. Quare ſomnus hæmoptoiſi non mediocre ſolatium præſtat, præſertim nocturnus, qui quieti commodior eſt: diurnus enim non ita ſalutaris; nam præterquam quòd debilitat, cùm ratione ſolis, & lucis humores trahantur ad extrà, cruditates parit, & ſanguinem acriorem reddit.

Quies & ſilentium conferunt valde: vox enim partium ſpiritalium calorem incendit, dilatat vaſa, ſanguinem fluxiliorem reddit. Animi paſſiones vitandæ. Sed dubitabis: *Vtrùm omnes interdicendæ?* De ira, non eſt dubium eſſe nocentiſſimam: in ea enim irrequieto motu per corpus mouentur humores, ſanguis acrior redditur, bilis fit feruidior, denique omnes humores notabiliter accenduntur, & incaleſcunt; quare plures viſi ſunt, qui ex concepta ira, ex variis partibus cruorem excreuerunt in copia ſumma. Gaudium pariter nocuum, ex quo, humorum nimia (calore ad externa commoto) perturbatio ſeqoitur. Triſtitia, & mœror ſanguinis reiectationem commouent vehementer, præſertim ſi dio durent: Licèt enim calorem reuocent ad internas ſedes, & ſanguinis fluxum compeſcere videantur, tamen cùm hic præ mœrore ad cor tanquam ad arcem, & ſpiritalia membra confugiat, ibique vnitus, & conculcatus computreſcat, & reddatur acrior, acrimonia ſua erodit, aperit, attenuat, & dilatat.

Balnea ſunt nocentiſſima, quia fluxiones ſanguinis acriter irritant, 1. *ad Glauc* 14. & 3. *acut.* 59. 5. *Aph.* 16. & *lib. aduerſ. Eraſiſtratum, cap. vlt.* quia tepido calore vaſa emolliunt, laxant, ora venarum aperiunt, vaſa dilatant. Lege quæ diximus, *lib. 2. Hiſt. Princip. Med. in com. Hiſt.* 7. Rerum rubrarum inſpectio cauenda, apud Auicennam 1. 1. *doct.* 4. *cap.* 2. *in fin.* §. *Sanguinem enim mouet, res intueri rubras: quapropter prohibemus illum ex cuius naribus ſanguis fluit, res ſplendorem habentes rubeum inſpicere, &c.* Cur autem rubei coloris inſpectio moueat ſanguinem ad exteriora, vide quæ protulimus *lib. 5. huius operis, cap.* 13. *de ophthalmia.* Venus, quamuis moderata, reproba eſt; motu enim, & agitatione corporis incaleſcit ſanguis, attenuantur humores, & hoc modo fluxiliores redduntur, & corpore concalfacto ora venarum dilatantur.

Cibus ſit refrigerans, & incraſſans, & actu frigidus offeratur: Licèt enim hoc modo non ita fauſtè in ventriculo concoquatur, tamen hæc noxa maiori vtilitate eſt redimenda, quæ ex incraſſatione ſanguinis depromitur. At quæres: *Vtrùm inedia hæmoptoicis vtilis eſt?* Inutilem eſſe rationes non inualidæ confirmant. Natura calida & ſicca, ſanguinis per os reiectioni magis eſt obnoxia, quia ſanguinem aceruat bilioſum, acrem, qui facilè efferueſcit & ora vaſorum recludit. Sed calidæ & ſiccæ naturæ adueſiſſima res inedia eſt, ex Galeno 10. *meth. cap.* 5. *in princip.* Ergo, &c.

Deinde. Fames, hoc eſt, omnimoda inedia, corpora exſiccat, 7. *Aph.* 59. Si enim aliquid defluit à corpore, (inquit Galenus *in com.*) ſicut & antea, non ampliùs tamen ab alimento ſuppleatur quã id quod fuerit euacuatum, neceſſarium eſt hoc modo corpus effici ſiccius. Sed vaſa exſiccata, & dura, ex quolibet feruoris impetu facilè diſrumpuntur. Ergo.

Duo tamen obſtant fortiſſima tela, quæ aliter opinari cogunt. Primum deſumitur ex Galeno *lib. de vena ſect. aduerſus Eraſiſtrateos, cap. 3 in med.* dum ſic ait: *Sed è diuerſo, ſiquis vena ſecta inediam ſuſtinere imperauit, non ſolùm menſes priùs fluentes cohibebit, verùm etiam purgationes, quæ iam inculpatè vacuabantur, reprimet. Sanguis namque ciborum inopia areſit, & denſior ſeipſo redditur eámque ob rem ad fluendum ineptus euadit.* Quare ſanguinem effundentibus inedia vtilis; ſanguis enim, humido quo antea abundabat, priuatus, accendente alia exſiccante cauſa, ampliùs ſiccеſcit, & fit magis concretus, & veluti immobilis, redditur ad fluxum.

Secundom. Omnia præſidia reuellentia in hæmoptoïſi adminiſtrantur, frictiones, vincula extremarum partium, ligaturæ, cucurbitulæ, & phlebotomia, vt ſanguinem reuellant à pectore, & ſpiritalibus viis. Sed negato alimento, vel exhibito in copia minima, ſanguinis portio de nouo non regignitur ad thoracem confluxuri, & natura redditur auara in retinendo, & non tranſmittendo ſanguine. Ergo in ſpuentibus ſanguinem, non plenus, ſed tenuis victus conſulendus: ni virium languor adſit, ex diuturno fluxu, qui tenuem victum renuit omninò.

Ad primum ergo argumentum dic, calidis & ſiccis corporibus aduerſiſſimam eſſe inediam, ſi febricitent; nam febris eſtparatiſſima cauſa, quia denegato humido nutrimentali, exareſcunt, & in tabem citiſſimè tranſeunt. At verò in hæmoptoiſi longè aliter ſe res habet, quia non oblato alimento in copia tanta, corpus meliùs nutritor, cùm auidè ſanguinem ad ſui alitionem retineat. Ad ſecundum dic, in ſpuentibus ſanguinem non omninò eſſe cibum denegandum, ſed parcè offerendum, cuius acceſſu vaſa humectantur, ita vt nec durari, nec rumpi queant.

Vtrùm acerba alimenta hæmoptoicis ſemper offerenda? dubium eſt. Nam cibus & potus, etſi ex quocunque liquore paretur, ſemper incraſſare debet. Id docuit Hipp. 7. *Aphor.* 37. dicens: *Quicunque euomunt ſanguinem, ſi ſine febre quidem, ſalutare; ſi verò cum febre, malum. Curare verò acerbis, & refrigerantibus.* Hoc eſt, illis præſidiis quæ incraſſent, adſtringant, fluentes humores coërceant, ſanguinis impetum compeſcant, & illius feruorem frigiditate ſua mitigent, ac contemperent: acerbum enim vocat Galenus 3. *meth. cap.* 7. quod intenſum auſterum eſt, & 4. *de compoſ. medic. per genera. cap.* 5. quod valdè.

&

& vehementer adſtringit: & *lib.6.ſec.loc.cap.3.*dicebat, auſterum, & acerbum ambo adſtringere, ſed magis acerbum. Ex his omnibus tatum fit, acerbum, apud Auicennam, & reliquos Arabes, ponticom eſſe.

Porrò qualitas acerba, ſua ipſius virtute refrigerat & exſiccat, ex Gal.7.*meth.cap.*7. & *lib* 4 *ſimpl.cap.*6.dicebat adſtringentia terrena eſſe, & craſſa corporis ſubſtantia conſtare, qualitate verò frigida eſſe, dum ſic inquit: *Quippe ſi ab acerbo ſapore manifeſtè linguam contrahi, ſiccari, aſperarique contingit, oſtenſúmque ſuperioribus libris eſt, ab vnico frigido contrahi, conſtringi, denſaríque corpora: liquet planè frigidum eſſe ſaporem acerbum. Quoniam porrò inæquabiliter deſiccat, (id enim eſt quod exaſperat) fuerit ſanè omnino etiam terrenus; ſiquidem aqueus omnia æquabiliter penetrat, atque peruadit, eíque inſeparabile eſt ac perpetuum, etiamſi diuulſus ſit, vt rurſus vniatur: at terreno corpori, quod in ſaporibus defertur, iam antea ineſt diuulſio, ſimúlque vt nunquam deinceps facilè coëat. Quin ſi eius recorderis, quod vtriuſque ſingulatim paſſionis eſt proprium, iiſdem idem ipſum ſubſcribet, ac teſtificabitur. Velox ſiquidem acidorum ſaporum tranſitus in ſentientibus partibus fieri conſpicitur, acerborum autem tardus: tum acida quidem in alto magis agere apparent, in ſuperficie autem acerba. Hæc itaque omnia, craſſarum eſſe partium acerba indicant, acida verò tenuium.* Hæc Galenus.

Ex hac longa ſerie abundè probat, acerbi ſaporis ſubſtantiam, frigidam eſſe, craſſam, veluti terream: ſubſcribit Auicenna *lib.2, tract.1.cap.* 3. Quo autem ordine acerbus ſapor refrigeret, explicat Iſhaac *lib. diætar. vniuerſal. cap.* 15.ea tertio gradu refrigerare & ſiccare ſcribens, ita vt illis quæ quarto ordine refrigerant, propinquus habeatur. Et licèt corporum acerborum quædam eſui inepta exiſtant, vicem tantummodò medicamenti obtinentia, vt Rhus; tamen alia dulcem quandam, etſi obſcuram admodum qualitatem immixtam habent, idcóque eſui ſunt apta, vt fructus Arbuti, Ilicis, Fagi, Corni, Siluestris pruni, & Meſpili: verùm hic admodum eſt acerbus, vixque edi poteſt, nec guſtui iucundus eſt, 2. *de loc.* 8. & ventrem ſtrenuè coërcet. Quare alimenta acerba ſanguinem reiicientibus concedenda.

Vtrùm verò *acerbis calida attenuantia permiſcenda?* dubium eſt: quia hæc dilatant vaſa, attenuant ſanguinem, & cùm ſint tenuium partiom, ſanguinis fluxum acriter irritant, vt mel. Reſponde cum Galeno 4. *de compoſ. medic. ſec.loc.cap.*5. dum de aſtringentium facultate ſic ſcribit: *Omnia adſtringentia contrahunt, ac denſant meatus: ad hæc vinciunt, ac continent partium ſibi inuicem cohærentium ſubſtantiam, atque minùs magíſque hoc pro adſtrictionis quantitate efficiunt. Cæterùm adſtringendo ac denſando ſumma corporis, quod adſtringitur, virtus illorum excluditur, & in altum ire prohibetur: ob quam rationem pulchrè nonnulli Medicorum, huiuſmodi pharmacis alia ſubtilium partium, & acri poteſtate prædita indere excogitarunt, à quibus veluti ducta adſtringentium vires, in profundum corpus perueniant.*

In hunc vſum Galenus 7.*local.cap.*4. ſanguinis reiectationis curam docens, ſic profatur. *Miſcentur verò prædictis* (putà adſtringentibus medicamentis) *congruenti menſura, tum calida, cum tenuium partium exiſtentia, quæ infeſtiſſima ſunt prædictis tribus affectionibus, apertioni videlicet vearũ, ruptioni, & corroſioni. Cuius rei gratia itaque miſcentur? diſtributionis nimirũ ipſorum in corpus. Etenim adſtringentia, tenacia, & viſcoſa ſibi ipſis vias præcludunt, quare opus habent facultate ipſis viam ſtruente, ac præparante. Verùm cùm ex locis circa ſtomachum, aut aluum, aut aliquod inteſtinũ ſanguis effunditur, huiuſmodi pharmacorum miſtura opus non eſt.* Hæc Galenus.

Cur verò pro ſanguinis reiectatione, pharmaca adſtringentia cum attenuantibus, & calidis ſint permiſcenda, eleganter ipſe explicuit *lib.2.ad Glauc.cap.* 2.*poſt med.* ſic dicens: *Conſidera itaque, quot numero partes*

A *pertranſire oporteat id medicamen, quod ad pulmonem ſic perueniturum. Primùm quidem os, & fauces, & ſtomachum, deinde & ventriculum ipſum, & quædam ex tenuioribus inteſtinis, deinde eas quæ ſunt in meſenterio, venas; deinde eas quæ in cauis partibus hepatis, ex quibus ad eas quæ in gibbis ſunt, tranſſumptum, hinc ad conçauam peruenit venam; poſtquam ad cor, & deinceps hoc modo ad pulmonem, &c.* Ex quibus liquet apertè, in hæmoptoïſi adſtringentia ſemper eſſe offerenda: quæ verò attenuantia, & calida cum illis permiſcentur, in cauſa ſunt, vt ſtyptica tot pertranſeant officinas, & promptiùs ad affectam partem longinquam penetrare queant.

Vtrùm Amylum in hoc affectu ſit offerendum: meritò inquires. Emplaſticum eſt, & vaſa obturandi, humoréſque incraſſandi vim habet: ſuccus enim tritici eſt, aqua

B videlicet prius macerato, deinde expreſſo tritico: hic Solis calore exſiccatus, amylum dicitur, vt inter omnes retulit Iſhaac *lib. diætar.particul.cap.de Amylo*: & priùs firmauit Dioſcorides *lib.* 4. *cap.* 183. Cùm ergo lentum præſtet ſuccum, & incraſſantem, refrigeret mediocriter, ſiccet, & acria leniat, auctore Paulo *lib.7. cap. de Amylo*, vel per ſe, vel cum aqua chalybeata, vel lacte diſſolutum, ſaccharo, & aliis aquis adſtringentibus permixtum, & ad lentum ignem percoctum, quouſque modicè craſſeſcat, ſanguinem cohibere, fluxiones vndecunque manantes ſiſtere natum eſt.

Ex aduerſa parte obſtat ratio irrefragabilis: Video enim apud ſeptentrionales homines, amylum non ex tritico, ſed ex furfure præparari: hoc enim in aqua

C diutiſsimè macerare ſolent, quovſque intumeſcat valde, quod percolatum, & ab omni aqua exutum, deinceps torculari exprimunt, ex quo ſuccus diſtillat craſſus, mucilaginoſus, & viſcidus, qui æſtuante Sole, vel furno, ſiccatus, in glebas albiſsimas redigitur. Diligentiores opifices, vt amylum albidius reddatur, calcem cum aqua, & furfure infundunt ſubtiliſsimè trituratam, cuius vi & ipſum albidius redditur, & vehementiorem virtutem agglutinatoriam adipiſcitur.

Verùm ſicut Amylum ex tritico paratum, ad omnes fluxus compeſcendos eſt vtiliſsimum, ob cauſas dictas: Sic ex furfure conſtructum, reprobum eſt, ac peſsimum in hunc vſum: huiuſcemodi enim amylom aperit, deobſtruit, abſtergit, fluxum prouocat: nam furfur calidum eſt, 5.*ſimpl.cap.*8.detergit, & irritat. Sic enim ait Galenus *lib.1.de alim.facult.cap.*2. *Præterea, quia furfur nonnihil*

D *facultatis habet deterſoriæ, meritò inteſtinis irritatis, celer eorum fit deiectio.* Quare tantùm abeſt vt retineat fluxiones, quin eas prouocet. Iam verò ſi ſit cum aqua in qua infunditur priùs calx, vel puluere calcis præparatum, nocuum eſt, quia inflammat, calefacit, aperit, attenuat, & ſanguinis profluuia excitat.

Potus ſit aqua puriſsima, vel tenuis & defæcata cereuiſia, vel in virium penoria, vinum rubellum ſubaſtringens: qui liquores vel ſilice candenti, vel ignitis ferreis orbiculis, vel ex puriſsimo auro priùs chalybeentur: quia, vt 10.*ſimpl.tit. de ferro lactis*, dictauit Magiſter: lac, ſeu liquor alius ex ferro ſiccandi vim recipit. Sic enim ait: *Porrò vbi aliam deſiccantem facultatem lac habuerit adiunctam, optimum eſt remedium dyſenteriæ, & omnium ventris acrium fluxionum. Eam accipit à lapidibus, qui de-*

E *cocto ipſi iniiciuntur igniti. Porrò eos eſſe oportet, quos vocant cachlicas, & lac eò vſque decoqui debet, dum pleraque seroſi in eo humoris pars abſumpta fuerit. At nos iniectis ferreis in ipſum cylindris candentibus, eandem, aut etiam meliorem facultatem effecimus: nam ferrum adſtringentis quoque (vt dictum eſt) facultatis eſt particeps*: repetit 3. *de alim.facult.cap.*15.

De ſanguinis miſsione aliqua dubia explicanda. Hoc præſidium omni cruentæ excretioni eſſe vtiliſsimum, vbertim Galenus inculcat in locis multis, quos citauimus *lib.2. Hiſt.Princip. Med.in com.Hiſt.*7. quia ſanguinem ad contrariam partem potenter repellit. *Vtrùm*

verò

Digitized by Google

verò *debeat fieri iterata?* dubium eſt. Eam probat Galenus *lib. 5. meth. cap. 3.* dum enim docet modum, quo fluxus ſanguinis deriuari reuelliq́ue poſſit, ſic loquitur: *Quòd ſi reſolutus adhuc æger non ſit, etiam vena ex eo cubito incidenda, qui profuſioni è directo reſpondeat: vbi paululum detraxeris, mox vnam horam intermittens, rurſus detrahes: poſt iterum, atque iterum pro laborantis viribus.*

Et *cap. 8.* ſic ait: *Quod igitur diximus, quum vel caſu, vel præ valida, acutáque voce vas aliquod in pulmone rumpitur, citráque dolorem confertim ſanguis feruens, floridus, multúſque cum tuſſi expuitur, ſcire licet in viſcere vulnus eſſe. Aggredienda verò curatio eſt, provt nos ſæpe ſumus aggreſſi, quibus vtique non raro ſucceſſit. Igitur vena cubiti interna, protinus incidenda, à qua bis, térque poſtea ſanguis eſt detrahendus.* Quantam enim vtilitatem afferat iterata ſanguinis detractio in curandis fluxibus, oſtendit Galenus *lib. de ſang. miſ. cap* 12. dum ſic ait: *Quin & reuulſionem, non leue & ipſam auxilium, quòdque ſæpe ſecta adhibetur vena, quantò maiorem in numerum particulares auxeris detractiones, tantò efficaciorem effeceris*: quoniam, vt 4. 1. *cap.* 3. dicebat Auicenna: *Melior eſt multiplicatio numeri multiplicatione quantitatis.*

Ratio eſt in promptu: nam iterata phlebotomia fluentis ſanguinis impetus meliùs auertitur, aſſueſit enim natura emittere ſanguinem ad alium longinquum locum auocata. In hunc vſum Auicenna 4. 1. *cap.* 20. in venæ ſectione pro fluxu ſanguinis compeſcendo celebrata ſtrictam exoptat phlebotomiam; hoc enim modo ſanguis excutiens pedetentim, naturam à ſanguinis fluxu vehementer diſtrahit. Sic enim ait: *Amplius venæ quandoque phlebotomantur, propterea vt fluxus ſanguinis ex naribus, & matrice & ano, & pectore prohibeantur, aut ex aliis vulneribus, aut plagis, ideò vt ſanguis ad id quod à parte illa eſt diuerſum pertrahatur: & hoc quidem medicamen eſt forte in iuuando. Oportet verò, vt foramen phlebotomiæ ſit vehementer ſtrictum, & ſint vices multæ quæ non ſint vna die, niſi magna neceſſitatis cauſa fuerit, ſed in die poſt diem: & quacunque vice minoratio ſit, quantum poſſibile fuerit: & ad ſummum melius eſt, vt phlebotomiæ vices ſint multæ, quàm vt ipſius quantitas ſit multa.* Hæc Auicenna. Accedit, quòd ex iterata, & ſtricta phlebotomia ampliùs ſeruantur vires, ex priori fluxu valde debilitatæ, dummodò ſanguis extrahatur in eadem quantitate per plures vices, quàm ſi eſſet per vnicam phlebotomiam educendus.

Vtrùm verò *in ſanguinis ſputo, è talo detrahendus ſit ſanguis?* dubium eſt. Dic, quòd initio initiante, quando ſanguis ex toto corpore ad thoracem incipit defluere, tunc reuulſio è longinquo facta loco præſtantior eſt, quæ non ſolùm in cruenta ſanguinis per os reiectione, quæ ex menſtrui, aut hæmorrhoïdalis ſanguinis retentione oritur, ſed in omnibus aliis abſolutè præferenda eſt; ſanguinem enim manantem mirè compeſcit, quia natura ſanguinem ad partem diſtantiſſimam tranſmittere aſſueſcit, & ſic efficacior multò fit reuulſio à parte præſtanti. Hoc modo Auicenna 4. 1. *cap.* 20. *prope finem*, rectè dicebat, phlebotomiam venarum pedis conferre ægritudinibus, quæ fiunt ex materiis ad caput declinantibus. Hac ratione comitialibus morbis, vertiginibúſque obnoxios, ex cruribus euacuat, *lib. de ſang. miſſ. cap.* 19. vt humorum momentum ad diſtantes partes diſtrahatur. Quare vel initio ſanguinis ſputi, vel in præſeruatione, è talo cruorem exhaurire eſt ſaluberrimum. Quòd ſi perſeueret ampliùs, tunc ex brachio commodiſſimè ſanguis detrahitur, è baſilica, vel ſaluatella vena.

Frictiones optimæ ſunt in cruribus celebratæ, ſicut ligaturæ dolorificæ, vincula, & cucurbitulæ ſiccæ natibus, & ſcapulis admotæ, quæ, ſi vires ad ferendam ſanguinis miſſionem non ita ſint liberales, cū ſcarificatu

A applicentur. De cenſu reuellentium præſidiorum ſunt clyſteres acres, qui humorum momentum deferunt ad partes inferas. Similem ſortiuntur vim expurgantia medicamenta, præſertim ſi ob eroſionem ex vitioſis, acribúſque ſuccis ſubortam, cruentum ſputum excernatur. At cùm purgantia calida ſint, moueant, & aperiant, neceſſe eſt ea exhibere, quæ præterquam quòd redundantes humores expurgent, vt ſunt Pulpa Caſſiæ, Manna, Syrupus Violac. ex ix. infuſ Syrop. Roſ. Hiſpanicar. ex plurib infuſionib. frænum etiam ſecum inducant, adſtringant, roborent, & ſua adſtrictoria facultate fluxum ſanguinis compeſcant. De horum claſſe ſunt Myrobalanorum cortex, & Rhab. quæ medicamenta ſi priùs torrefiant, & deinde ad deponendum empyreuma ab igne contractum, aq. plantag. vel roſac. abluantur, eua-

B dunt præſtantiora: refrigerant enim hoc modo parata, non mordicant, adſtringunt, & fluorem coërcent, quorum vſus in compeſcendis omnibus fluxibus ſalutaris eſt valde, provt latè *lib. 2. Hiſt. PP. Med. in com. Hiſt.* 83. obſeruauimus.

Vſus ſyruporum refrigerantium, & adſtringentium, cum aquis, aut decoctis ſimilem facultatem habentibus, vehementer prodeſt, vt ſyrupus Roſae Myrtin. papaueris cydoneor roſ. ſiccar. plantag permixti cum aq. plantag. roſ. capit. Roſ. Portulac. Burſæ paſtoris, & cum puluer. boli Armen. ſang. dracon. Lapidis hæmatit. Trochiſcor. de terra ſigil. de karabe, fiat potus. Ex quibus cum conſerua Roſar. antiqua, & ſyrupo de Portulaca, poteſt fieri electuarium.

Vtrùm medicamenta pro hæmoptoïſi curanda actu frigida

C *ſint exhibenda?* Si enim alimenta non eſſe calida, aut tepida, ſed ſubfrigida offerenda, propoſuimus, quia frigidum actu fluxiones reprimit, glutinat, coërcet, adſtringit; contrà calidum actu aperit diuidit, rarefacit, deobſtruit, laxat, *lib. 3 ſimpl cap* 5. cur eadem ratio non erit de potionibus reddenda? Id equidem ſignificauit Galenus 5. *meth. cap* 5. dum ſic ait: *Porrò confluere prohibetur, & cùm ad contraria reuellitur, & cùm ad vicina deriuatur, & per refrigerationem, tum corporis totius, tum verò præcipuè ipſius partis afflictæ. Hac enim ratione etiam frigida epota ſæpe hæmorrhagias ſuppreſſit.* Idem facit frigida foris in fotu affuſa, ſed & poſca, & vinum acerbum, aliáque quæcunque vel aſtringendi, vel ſimpliciter refrigerandi vim habent.

Contrà facit Aëtius *tetrabibl. 1. ſerm. 3. cap.* 565. offe-

D rens poſcam tepidam. Dic. Venenoſa ſymptomata ex ſanguine concreto, quem Græci thrombon vocant, in corpore humano ſubſequuntur, ſi is in aliqua parte fortaſſe latitet: cùm enim ſanguis ſit benignus naturæ familiaris, & ab ea ob ſui nutritionem vehementer gubernetur, ſi putrefiat corrumpitur in teterrimam labem, & humorem veneno finitimum degenerat; quare ex eo ſymptomata horribilia ſubſequuntur: *Ad ſanguinis* enim *grumefacti præſentiam, pulſus fit paruus, frequens, & æger cum anxietate reſoluitur*, inquit Galenus 6. *de loc. c.* 4. Hoc pacto thromboſi, ſeu ſanguinis in grumos conuerſioni illicò occurrendum, exhibitis calorificis, incidentibus, penetrantibus, actu calidis, vt ſunt oxymel, leporis, aut hœdi coagulum à ſcrupulo vno vſque ad

E drachmam vnam, cum albo vino, aqua ſcabioſæ, aut hyſſopi, adiecta drachma vna theriacæ. Hac ratione Galenus 5. *meth.* 8. poſcam offert dilutam, ac tepidam; vt ſi quis ſit in viſcere thrombus, reſolutus expuatur. Ex quibus diſce, adſtringentia medicamenta actu frigida, in hæmoptoïſi, & omni fluxu ſanguinis exhibenda, ni in parte à qua ſanguis excernitur, grumus ſanguinis exiſtat: tunc enim ea tepida propinanda.

Difficile eſt explicare: *Vtrùm poſca ſanguinem ſpuentibus ſit vtilis?* Conſentiunt Gal. Aëtius *tetrab. 2 ſerm.* 4. Tral. & Auic. *loc. cit.* Solus Auerrhoës hanc methodum condemnat, *lib. 7. collig. cap.* 34. cùm enim poſca fiat ex aceto aqua diluto, ita vt bibi poſſit, ratione aceti, cauſæ,

&

Digitized by Google

& affectui nocet eximiè; concitat enim tuſſim, ac fluxionem auget, quia extenuat. Dic. Antequam ſanguis concreſcat in grumos, eſt periculoſus vſus aceti, ob rationes dictas: At verò poſtquam concreuit, & lethalia excitat ſymptomata, tunc vtilis eſt: tunc enim vrgentiori ſuccurrendum, etiamſi ſit cum noxa affectus contrarij: dummodò tamen tuſſis non adſit; qua præſente tutius eſt vti coagulis, theriaca. Diacurcuma cum aqua ſcabioſæ, aut decocto capil. vener. glycyrrhix. Hyſſopi, aut cum ſaccharo roſaceo, & ſucco Rubiæ.

Si tamen his non conquieſcat ſanguinis fluxus, tunc neceſſe eſt ſoporifera propinare: hæc enim ſomnum mouent profundum, quo ſequuto, euacuatio omnis conquieſcit; maximè quòd hæc medicamenta ſiſtunt, fluxiones incraſſant, & ad motum ineptas reddunt, vt ſunt requies Nicolai, Theriaca recens, Philonium Romanum, & Perſicum, & plura alia. Hoc enim ex deſcriptione Meſuæi *cap. de ſputo ſanguinis*, in compeſcendo ſanguinis fluxu vndequaque manante eſt mirabile Doſis drachma vna, cum ℥ j. ſyrupi de plantagine, & vnciis tribus aquæ plantaginis. Si fluor ſanguinis non ceſſat, & vires non ſunt deiectæ, bis in die aſſumendum: in hoc enim præcipiti morbo à mitioribus inchoaſſe, à ratione eſt alieniſſimum, vt diſertè 5. *meth cap.* 15. prodidit Galenus: ſicuti enim cætera omnia, ita & illud ab Hippocrate eſt traditum: *Extremis morbis, extremè exquiſita remedia optima.*

Illud verò non reticendum dubium: *Vtrùm in immodico ſanguinis fluore, illicò ab initio validiſſimis adſtringentibus vtendum?* Cùm enim ex hac immoderata euacuatione nimiùm vires reſoluantur, fortiſſimis adſtringentibus obuiandum, quæ non modò fluorem compeſcant, ſed vulnus agglutinare cicatricéque obducere queant, vt ſunt quæ ex Opio, Aſterco, aliiſque id genus parantur medicamentis: ſi enim alia mitiora, non narcotica medicamenta priùs experiri velis, extra artem facies: nam ſi vulnus ſtatim in initio non conſolidatur, nec fluxus, & tuſſis cohibeantur, exigua, vt ij ſanentur in poſterum, eſt fiducia: cùm phlegmone inuadat protinus, vlcúſque euadat purulentum, ex quo tabes emanabit certiſſimè, iuxta Senis edictum, *lib. 7. Aph.* 15.

Si neque his ſanguis ex pectore erumpens compeſci poſſit, & adſtringentia intus aſſumpta non proſint, exteriùs medicamenta ſimiles facultates obtinentia ſunt admouenda, vt ſunt aquæ Plantag. Roſat. Portulacæ, ſolani, cum bolo Armeno, ſanguine Draconis, oleis adſtringentibus permixtæ. *Vtrùm hæc remedia pectori ſint admouenda?* lis eſt, & controuerſia apud Galenum: nam *lib. 5. meth. cap.* 8. ea concedit, dum ſic ait: *Maximè ad rem pertinebit, ſi etiam poſtero die, modò fortis cubans ſit, parum ſanguinis ab inciſa iam vena rurſum detrahatur: tum victu, medicamentiſque eodem modo in quartum vſque diem vtatur, pectore interim, ſi æſtas ſit, vndique melino, roſaceóve madefacto; ſin hyems, nardino vnguento.*

Contrà reprobat, *eodem lib. meth. cap.* 6. dum ſic ait: *At verò quæ extrinſecus profluenti particulæ admouentur, tum adſtringentia, tum citra adſtrictionem frigida, hæc ipſe, veluti plerique Medicorum, non vbique probo, ſed mihi contrà omninò quàm fieri res poſtulat, ipſum ſanguinem intrò compellere, ac venas quæ in alto ſunt, implere videtur. Vidimus enim quoſdam eorum, qui ex pulmonibus ſanguinem reiicerent, ex thorace refrigerato manifeſtè læſos, æquè vt qui ſanguinem vomuerunt; nonnullos, quòd venter foris eſſet refrigeratus. eodem modo & eorum, quibus de naribus ſanguis profluxit, aliqui ex capitis refrigeratione deteriùs habuerunt.* Quare videntur reprobanda, tuſſes enim mouent, venas magis replent, ſanguinem denſatis externis meatibus, frigiditate, & ſiccitate ſua intrò compellunt.

Solue cum Galeno hoc modo. Ipſe enim *cap.* 6. in A *fin.* hæc medicamenta probat, dummodò tamen ſit priùs vacuatum corpus. Sic enim ait: *Ergo nec omninò, nec ſine diſcrimine, nec omni tempore, loca quæ circa particulam vnde ſanguis profluit, ſunt poſita, refrigeranda ſuaſerim, imò poſtea quàm in alia priùs auerteris: vt exempli gratia, in naſo, vbi ſanguinis miſſione (vt diximus) ſit vſus, vel artuum frictione, deuinctionéque, vel ad hypochondria defixis cucurbitis, &c.* Similem ſententiam protulit *lib. de conſt. art. medic. cap.* 17. dum hæc medicamenta reprobat ante totius vacuationem. Solue ſecundò. Galenus *cap.* 6. interdicit vehementer adſtringentia, *cap.* verò *octauo*, mediocriter frigida, & ſiccà admittit.

Vtrùm adſtringentia actu frigida, vel calida, thoraci debeant admoueri? dubium eſt: Nam vehemens frigi- B ditas muſculos immobiles reddit, tuſſim excitat, ferit pectus; excellens caliditas aperit, dilatat vaſa, ſanguinem ad fluxum paratiorem reddit. Ergo tepida admouenda, vt noxam extremorum cuitemus: lenis enim calor penetrationem medicamentorum maximè iuuat.

OBSERVATIO I.

Syrupus, pro compeſcendo ſanguinis ſputo, præſtantiſſimus.

PRo coërcendo ſanguinis fluore, ex quacunque parte, præſertim ſpiritalibus partibus emanante, celerem, & validam opem expoſtulante, omnibus aliis C medicamentis excellit ſyrupus hic, qui ſi celebratis priùs euacuationibus vniuerſalibus, interdum aſſumatur, mirabilem opem præſtat, prout diutino experimento ſæpè adinueni: fitque hac forma.

℞. *Conſeruæ ſymphyti maiori*, ℥ ij. *conſeruæ roſar. antiq.* ℥ iij. *folior. plantagin.* M. j. *boli armeni, ſanguin. Dracon. an.* ʒ iij. *lapid. hæmatit.* ʒ iij. *mumiæ*, ʒ ij. *tragacanthi*, ℥ iiij. *amyli*, ʒ ij. *ſem. Portulac. ſem. plantag. an.* ℥ ß. *ſem. papauer. albi*, ʒ iij *coralli rubri*, ʒ ij. *ſantalor. rubeor.* ʒ iij. ß. *trochiſcor. de terra ſigillata, trochiſcor. de karabe, trillorum vnar. exſiccatar. an.* ʒ ij ß. *lentium excorticatar.* ℥ ß. *hypociſtyidos* ʒ v. *margaritar. præparat.* ℈ j. *ſorbor. immaturor. num.* iiij. *meſpilor. num.* iij. *carnis cydoneor.* ℥ ij. *roſar. rubear. ſiccar*, ℥ j *cornu cerui vſti*, ℥ ß. *diarrhodon. Abbat.* ʒ iij. *diamargar. frigidi* ℥ ß. *cinnamom. elect.* ℥ ß. Coque D ſecundùm art. in ſufficienti aq. quantitate, quouſque remaneant libræ quatuor, adde *ſucci plantagin. ſucci verbenæ, an.* ℔ j. *ſucci liquiritiæ*, ℥ v. Bulliant ſimul omnia, quouſque abſumantur ſucci: adde *Gummi Arabici*, ℥ vj. Cola, & cum ſyrupi roſacei, q. ſ. fiat ſyrupus.

OBSERVATIO II.

Aqua ſtillatitia, pro retinendo ſanguinis fluxu, mirabilis.

℞. ALbumina ouorum bene priùs conquaſſata. *Num.* xx. *ſorbor. immaturor. Num.* x. *meſpilor. Num.* v. *folior. plantagin.* M. ij. *gummi tragacanth.* ʒ iij. *hypociſthid.* E ʒ iiij. *balauſtior.* ℥ ß. *mumiæ, ſang. Draconis, boli armeni terra ſigillata maſtich. an.* ʒ iij. *karab.* ℥ ß. *roſar. rubear.* ℥ j. *conſeruæ ſymphyti maioris*, ℥ j ß. *electuar. diarrhod. diamargar. frig. triaſantal aromatici roſat. an* ʒ ij. ß. *trochiſc. de ſpodio, trochiſc. de karabe, an* ʒ iij. *carnis cydoneor.* ℔. ß. *ſem. aceroſ. portulac. plantagin. an.* ℥ j. *aquarum portulac. roſar. plantagin. vini granator. an.* ℥ v. *decoctionis duarum perdicum*, ℔. iiij *ſucci plantagin.* ℔. ß. Cum mica panis albiſſimi, infuſa in vino granatorum, fiat diſtillatio. Ex quo liquore diſtillato aſſumat æger bis in die, quantitatem vnciarum duarum, aſſumpta priùs vncia vna conſeruæ roſar. antiquæ.

OBSER

Digitized by Google

OBSERVATIO III.

Vomitus ſanguinis ex interuallis recurrens, hominem à pluribus morbis immunem reddidit.

IN malis erat iuuenis quidam bilioſus, & calidus, & perpetua mœſtitia vexabatur, cum frequenti rugitu, & murmure ventris, qui ſæuis torminibus excruciatus, accedente febricula, & ſubſecuta vigilia importuna, gracilis eſt factus, & extenuatus nimis. Huic, ac ſi hectica febre laboraret, Medici poſt repetitas vacuationes, fontanellas cutibus affixis, & alia deobſtruentia auxilia, balneum, & lactis caprini potum imperant per plures dies. Sed quum iis celebratis malum ampliùs ingraueſceret, natura quæ ſemper prouida eſt in animantis commodum, aliam viam quæſiuit, cuius ope à tantis malis corpus poſſet reddere immune; quo factum eſt, vt ſemel, bis, ter, & multoties quater in menſe, per vomitum, præcedente priùs dolore hypochondrij dextri, vomeret merum ſanguinem, nullo alio colore infectum, in copia adeò multa, vt qualibet vice, tres, quinque, decem vncias; & interdum libram placidè, nullo infeſtante ſymptomate oppreſſus reiiceret. Quæ vacuatio cùm toto anno perſeueraret, æger habitum corporis meliorem recuperauit, & optimo victu nutritus, pinguinſculúſque factus, à morbis omnibus per multos annos ſaluus remanſit.

OBSERVATIO IV.

Sanguinis ſputum criticum.

ANnum agens decimum quartum puer, carnoſus, & obeſulus, incidit in ardentem febrem, à qua, vacuationibus per venæ ſectionem, & purgationem celebratis, cæteríſque refrigerantibus auxiliis, liberari non poterat: & cùm morbus traſcenderet decimum quartum diem, neque miteſceret, ecce per ſputum ſimplici ſcreatu multam ſanguinis copiam impermixti excernere cœpit; qua vacuatione febris ceſſauit, ac lenia facta ſunt ſymptomata, quæ illum antea oppreſſerant truculenter. Poſt ſex menſes iterum in febrem validam labitur, quæ ſolùm ſanguinis ſputo biduo emanante conquieuit, etſi plura priùs eſſent ſactitata auxilia. Quod infortunium cùm ad quadrageſimum annum, bis, & ter in anno duraſſet, & timor eſſet, ne ex ſanguine ad partes ſuperas confluente, alij thoracis, & gutturis morbi funeſti ſuperuenirent, purgato multoties corpore, & repetita in acceſſione, & extra ipſam phlebotomia, fontanellis cruribus affixis, pluribúſque aliis incraſſantibus oblatis auxiliis, exhauſto tot vacuationum generibus ſanguine, per duos annos integrè euanuit. At deinceps turgentibus venis, laſſo toto corpore, & veluti aculeis compuncto, maiori cum impetu recrudiuit, ita vt ad octogeſimum annum perſiſteret: quo tempore dyſenteria correptus diem ſuum obiit. Quam vacuationem criticam, neque præſidia vacuantia, neque veneris vſus præuertere potuerunt. Adeò durum, & difficile eſt, naturam à ſuo præfixo ordine diſtrahere!

OBSRVATIO V.

Ex nimio riſu, ſanguinis ſputum, tabes, mors.

DIſputaturus Cicero *lib. 2. de Oratore*, de locis iocorum & facetiarum, quæ riſum audientium conciliant, quæſita aliqua proponit de riſu, ac primùm quid ſit ipſe riſus, quo pacto concitetur, vbi ſit, quomodo exiſtat, atque ita repentè erumpat, vt eum cupientes tenere nequeamus & quomodo ſimul latera, os, venas, vultum, oculos occupet; & cùm videatur res leuis, & qui à ſcurris, mimis, inſipientibus denique moueatur, tamen habet

A vim, neſcio an imperioſiſſimam, & cui repugnari minimè poteſt. Erumpit enim etiam inuitis ſæpè, nec vultus modò, ac vocis exprimit confeſſionem, ſed totum corpus vi ſua concutit. Huius, cùm moderatus eſt, magna eſt vtilitas: partes enim præſertim thoracis, præ motu concaleſcunt, & calorem toti citò communicant. Quo pacto riſus prodeſt modicus, quibus caput & thorax frigida intemperie laborant, ſubtriſtibus item, ac melancholicis remedio eſt. Verùm ſi nimius eſt, & diu duret, viſcera commouet, faciem, ſpiritaléſque partes accendit, accito calore vaſa dilatat, & rumpit. Cùm ergo tres ſocij in lecto diſcumberent, duóque inuitè alterum apprehenderent, & illius ſubalas longo temporis ſpatio titillarent, factum eſt vt ipſe in riſum immodicum prorumperet, (magnus enim eſt in illis partibus venularum, B atque arteriarum concurſus, quæ titillatæ incaleſcunt, & ſpiritum ſubinde ex concalfactione genitum per vniuerſum corpus diffundunt) & præ concuſſione veluti ſæpè accidit palæſtritis, choreas agentibus, & gladiatoribus, rupto aliquo vaſe in pulmone, ſanguinem cum tuſſi floridum per os excreuit, qui poſtmodùm accedente febricula, & vlcere ſordeſcente, cum corporis extenuatione ſumma, nullis proficienſibus auxiliis, intra annum phthiſi conſumptus fuit. Eſt enim riſus, vibratio quædam ſepti tranſuerſi, & muſculorum thoracis, & oris, quæ ſi nimia ſit, & repentina, harum partium vaſa dilatat. Rectè ergo ſibi conſuluit Ariſtoxenus, qui referente Æliano *lib.* 8 *cap.* 13. valde à riſu abhorruit, & rectiùs vt hæc damna euitaret, ſibi proſpexit Anaxagoras quem nunquam riſiſſe, nec ſubriſiſſe priſcorum do- C ctiſſimi memoriæ mandarunt.

OBSERVATIO VI.

Ptyaliſmus cruentus, ſanguinis miſſione ex talo, & hirudinum ſuctu, leuatur.

PTyaliſmum Græci vocant, ſputitionem frequentem, quando quis citra tuſſim excernit ſaliuam per os, quod malum excitari ob cerebrum humiditatibus refertum, vel propter oris ventriculi imbecillitatem, ob quam pituitoſus humor in ipſo affatim regurgitat, (ſaliua enim ex pituitæ genere exiſtit) 3. *de loc affect. cap.* 7. affirmat Galenus. Et licèt hoc excrementum, ſicut alij ſuperuacanei humores ſalſi, amari, nitroſi, & alia qualitate D peregrina infecti, per ſputum à natura tanquam oneroſi expellantur, ſanguis rarò per hanc partem detruditur, quia hunc familliarem ſuccum ipſa pro ſui nutritione vehementer reſeruat. Licèt autem hoc verum ſit, tamen aliquando coacta, ipſum per varias partes, apertis narium, & hæmorrhoïdum tubis, quin per vterum, aures, & oculos, & in aliis per os ſine tuſſi, vomitu, aut moleſtia vlla ſatagit extrudere, quando iecur gignendi ſanguinis eſt nimis ferax, & ſanguis ſeroſior eſt, & vaſa rara. Quidam in florenti ætate conſtitutus, candidus, obeſus, & rubicundus, corpore quadrato conſtans, continuò per ſputum ſanguinem impermiſtum, & ſincerum excernebat, ita vt ſaliua eius tota eſſet ſanguinea. At cùm ex ſanguine mediocrem conſiſtentiam habente, & cum hepatis firmitudine, oriretur hoc malum, E (excreus enim ſanguis per ſaliuam, craſſior erat, & ſatis rubicundus) copiam deoneraui tenui diæta, purgantia exhibui, clyſteres indidi, refrigerantia obtuli, ſomnum moderatum conſului, balneum ad temperandum iecoris incendium adminiſtraui, fontanellam cruribus affixi. His celebratis, nec tantillùm affectus ſuccubuit, imò procedente continuò cruento ſputo, æger vitam ſuam degebat incolumis. Cùm verò timor eſſet, ne ex raptu ſanguinis ad caput, alij ingraueſcerent immanes cerebri, & neruorum affectus, cum hoc Herculeo malo, quod ſeptem annorum curriculo ægrum excruciauerat, iterum depugno. Cucurbitulas hypochondriis

affigo

aſſigo cum copioſa flamma, & ſcarificatam profundo. Epithematis roboro iecur, ſanguinem refrigerantibus potionibus attempero. Lauacris, ex attemperantibus medicamentis paratis pedes aſſiduè abluo. Sanguinem incraſſo, & pigrum ad motum reddo amylo, ptiſana, farre, frigidis clyſmis. Tandem pertinax malum ſola ſanguinis miſſione ex talo, per interualla celebrata, bis, ter, vel etiam quater in menſe & alternatim impoſitis hirudinibus ſuper mariſcas, intra duos annos ceſſauit omnino.

CAPVT VII.

De difficili Reſpiratione.

Definitio.

V*Trùm definitio reſpirationis à Galeno tradita ſit optima?* Primò inquirendum, ſciendúmque non poſſe nos, cauſas, & differentias huius affectus indagare, quin natura, & eſſentia reſpirationis cognoſcatur, ita docente Galeno *lib. 1. de difficult. reſpirat. cap.* 1. Eſt ergo reſpiratio naturalis, actio compoſita ex dilatatione, & contractione, & duabus quietibus thoracis & pulmonis, facta à facultate motrice voluntaria, vt mediocritas natiui caloris conſeruetur, & ſpiritus in corde, & cerebro generentur, vt auctor eſt Galenus *lib. de ſalubr. diæta, com.* 2. & 8. *de placit. cap.* 8. & 6. *de loc. affect. cap* 5.

Hæc reſpirationis definitio, omnes cauſas continentes reſpirationis comprehendit, & genus, & differentias, quibus à quamplurimis aliis actionibus quæ in corpore fiunt, diſtinguitur, ſcilicet ab actione ſeu motu naturali, & vitali, qui aliis inſtrumentis, & facultatibus diſtinctis perficiuntur. Inſtrumenta verò quibus reſpiratio integrè completur, quamplurima ſunt, vt *lib. de cauſis reſpirat. ferè per totum* docuit Galenus. Quædam enim ad defendendum aërem à natura ſunt conceſſa, vel iti ſunt os, nares: aſpera arteria, & illius propagines. Alia ſunt, quæ motum efficiunt, qui reſpiratio dicitur, cuius præcipuum inſtrumentum, ſeptum tranſuerſum exiſtit. Muſculi etiam thoracis intercoſtales, ſupercoſtales, & recti abdominis. Denique ea quæ mouentur in reſpiratione, ſunt thorax, & pulmo; thorax quidem à prædictis muſculis mouetur, proindéque à facultate animali; pulmo verò nullum habet proprium motum, ſed continenter mouetur ad motum thoracis, vt *lib. 6. de vſu part. cap.* 10. *ante med.* notauit Galenus, & nos *ſuprà, cap. 4. de pulmonia* latè oſtendimus.

Vtrùm definitio difficilis reſpirationis rectè à Galeno proponatur? Etſi auctores non de quacunque difficilis reſpirationis ſpecie, ſed de aſthmate, quia frequentiùs premit & fatigat, peculiarem faciant commemorationem, nos de omnibus differentiis non pœnitenda proponemus. Dicimus ergo quòd apud Celſum, *lib. 4. cap.* 4. difficultatis reſpirandi ſunt differentiæ tres: quarum prima, dum modica eſt, neque ex toto ſtrangulat, Dyſpœna appellatur, quæ eſt crebra, ſeu denſa reſpiratio citra ſonum, anhelationem, & febrem. Cùm vehementior eſt, vt ſpirare æger ſine ſono, & anhelatione non poſſit, Aſthma vocatur. Cùm verò eò acceſſit, vt æger nonniſi recta ceruice ſpiritum attrahere poſſit, Orthopnœa dicitur.

Quare aſthma, anhelationem eſſe denſam, ac crebram reſpirationem citra febrem, fatetur *lib. 7. de compoſ. medic. ſec. loc. cap* 6. *in princip.* & 3. *Aph.* 26. qualis currentibus accidit, aut quouis alio modo ad vehementem ductis motionem, ex Gal. 3. *epid. ſect. 2. com.* 4. & *lib. 6. eiuſdem, ſect 4. com. 4. in princip.* Nam reſpiratio, ſicuti quælibet alia noſtri corporis actio, tripliciter lædi poteſt, diminutè, deprauatè, aut abolitè, vt Galenus ſæpe docuit, præcipue verò *lib. art. medic. cap. 80. in fin.* Ex quibus reſpirationibus læſis, quæ eſt diminuta, & deprauata, Dyſpnœa nominatur; abolita verò reſpiratio, apnœa appellatur à Galeno 4. *de loc. affect. cap* 7. *ante fin.* In hoc prænominatæ ſpecies communicant quòd careant febre. Quæ autem cum febre fiunt, ad alias affectiones, ſeu inflammationes ſpiritalium, ſeu reliquarum partium ſubſequuntur.

Vtrùm verò *aſthmatis definitio, vt recta ſit admittenda?* dubium eſt: nam Galenus definit *locis citatis*, quod ſit difficilis reſpiratio citra febrem, cum ſono, & anhelatione. At *lib. 6. Aph. com.* 46. aſthma vocat difficilem reſpirationem, non ſolùm eam quæ ſine febri conſiſtit, ſed eam quæ febres conſequitur. Deinde Pulmonia correpti, qui anhelosè reſpirant, & aſthmate laborant, febri ſunt detenti. Adde quòd, cùm per difficilem reſpirationem non bene ventilato corde, hoc excandeſcat; neceſſariò debet febris adeſſe. Dic. Dupliciter hoc nomen aſthma accipitur apud Medicos, vt notat Auicenna 10. 3 *tract. 1. c.* 39. aliquando latè, pro omni anheloſa reſpiratione, ſiue ex febris vehementia, ſiue exercitio immodico, vel ex quacunque cauſa prognata: interdum ſtrictè & propriè, pro anheloſa reſpiratione cum ſonitu; quæ ab humore pituitoſo, crudóve tuberculo naſcitur, quæ cùm affectio diuturna ſit, & curatu difficilis, nomen aſthmatis propriè ſibi vendicat. De primo ſignificato intelligendus Galenus *in aphoriſmis*. Pulmonicis verò aſthmate non occupantur, ſed orthopnœa, quam ſpiritum ſublimem priſci vocarunt. Denegato verò refrigerio cor non glitit, nec febris accreſcit; æſtuoſus enim illius calor à pituitoſo, frigidóque humore, à quo oritur aſthma, mitigatur, ac mitteſcit.

Vtrùm aſthma ſit difficilis reſpiratio? dubitandum. Firmant Paulus *lib. 3 cap.* 29. Aëtius *tetrab. 2. ſerm. 4 c.* 17 Auicenna *loc. cit. cap.* 28. Nam eius eſſentia conſiſtit in hoc, quòd ſit ſymptoma in actione læſa reſpirationis, modo ſuperiùs explicato, quæ læditur deprauatè: cogitur enim facultas animalis motiua, ob vitium in pectore exiſtens, frequentiùs reſpirationem efficere. Quare non ſolùm fit frequens, ſed parua, reſpectu aëris qui attrahitur, quoniam ob impedimentum in cauitate thoracis repoſitum, pauca aëris quantitas ingreditur; etſi thorax, ſicuti in naturali ſtatu, aliquantulum magis dilatetur.

Quinimò dicendum eſt, quòd hæc parua aëris attractio eſt cauſa frequentis reſpirationis: cùm enim aër in exigua quantitate attractus, vſui adaucto ſufficienter non ſatisfaciat, fit vt ad aliam reſpirationem efficiendam, facultas citiùs irritetur, & ſic frequens reſpiratio conſurgat. Eſſe autem paruam, reſpectu aëris qui attrahitur, dilucidè probat Galenus *lib. 7. ſec. loc. cap. 6. in princip.* quo loco de aſthmaticis verba faciens, ſic inquit: *Minus eſt enim quod inſpirant, quam pro vſu reſpirationis, quamuis thorax plurimum ipſis dilatetur.* Probat etiam 4. *de loc. cap. 7. poſt med.* docens, quod in illis ægrotantibus, *in quibus tumor, vel anguſtia ſine flammeo calore in ſpiritalibus eſt, in his thoracis quidem dilatatio maxima eſt: id verò quod inſpiratur, non ſolum dilatationem proportione non aſſequitur, verùm etiam minus, quàm ſecundum naturam inſpirari ſolet, attrahitur.* Vnum certum eſt, illos eſſe aſthmaticos, qui illam diſpoſitionem in pectore habent.

Differentia.

V*Trùm varia dyſpnœæ ſpecies ſint conſtituendæ?* In his enim proponendis ſolerter admodum, *lib. 4. de locis cap.* 7. ſuam expedit ſententiam, iungens quaſdam dyſpnœæ ſpecies ex ſpiritalium anguſtia, in quibus (perinde ac in peripneumonia, quam in in exemplum adducit) plurimùm etiam dilatatur thorax, frequenter, ac celeriter, ſimili modo difficulter reſpirant patientes. Solent autem quandoque ex catarrho accidere, vt cùm ob defluxionem à cerebro (qui euentus

frequentior eſt) pulmonis arteriæ nimium opplentur, A ſuppuratione, aſthmate, magno aliquo, crudóque tumore ad pulmonem otto, angina, &c. in quibus præ magna coarctatione, & anguſtia viarum, difficillimæ fiunt reſpirationes, pro varietate tamen cauſarum inter ſe diuerſæ, ſimul & ab ea, quæ in peripneumonia accidit. Quoniam vbi ex catarrho, aſthmate, crudo tuberculo, aut ſuppuratione fuerit dyſpnœa, ſine febre oritur, nec ſpiritus calidus, vt in pulmonia, nec multus expiratur, quia ſcilicet efflare, & calidum expirare, ſolius aucti caloris proprium eſt: non quaſi duo hæc aucto calore perpetuò iungantur; ſiquidem præſente anguſtia fieri non poteſt efflatio, ſicuti nec multi aëris ad ſua conceptacula attractio, quanquam plurimùm thorax dilateiur.

Porrò ſi dyſpnœa fiat ob collectam ſaniem, ſpatio contento inter thoracem, & pulmonem, (hoc eſt, ex empyemate, ſiue ſuppuratione, quæ nihil aliud eſt, quàm ſaniei collectio in prædicta cauitate, ſecundùm Galenum 4. *de loc. cit.* & 6 *Aph.* 27.) manifeſtum inducit ſuffocationis periculum: cùm ex aceruata puris copia vaſa pulmonis nimiùm anguſtentur; inſuper & febris plerumque adſit, multiplicans aduſtas fuligines; nec liberè, ſufficientérve fiat illarum expurgatio; ob magnam anguſtiam loci, non poteſt diu durare, quin ſuffocetur exiguus calor, maxima iuncta virium imbecillitate, quæ malum hoc neceſſariò comitatur: Suppuratio enim perpetuò ad morbum alium ſequitur, morbúmque alium ferè ſemper habet adiunctum, à quibus impoſſibile eſt vires non deiici, ac labefactari.

Addiderim, in hac difficilis reſpirationis differentia ex ſuppuratione, licèt ſecundùm multas ſui partes plurimùm dilatetur pectus, non perinde tamen multùm, (magna ſiquidem thoracis diſtentio virtutis robur efflagitat) & penes hoc ab illis etiam ſpeciebus diſtingui, quæ à defluxionibus, aſthmate, & tuberculo oriuntur, in quibus vires non neceſſariò imbecilliores redduntur, ſicut in pulmonia: hæc enim acutiſſimus morbus cùm ſit, ſæpa viribus adhuc robuſtis ſuler accidere: in aſthmate autem, frigidis, craſsiſque humoribus in pectore concoctis, firma poteſt vires perdurare; ex pituita namque, velut ſemicrudo ſucco, in ſanguinis defectu nutritur animal.

Quum autem ex angina accidit, à prædictis diſſidet, quoniam anguſtia non exiſtit in cauitatibus quæ aërem ſuſcipiunt, ſed in viis quæ tranſmittunt, gutture, faucibus, &c. Rurſus in hac plurimùm aëris vnica vice inſpirare poſſunt difficilè reſpirantes, non ſic quum ex tumore, defluxione, aſthmate, empyemate, aut pulmonia, propter impeditum ipſum ingreſſum ex coarctatione, obſtructionéve, ratione cuius nonniſi modicus ſpiritus attrahitur, quantumuis plurimùm dilaretur thorax; atque adeò magna fit reſpiratio, ſed in qua paucum aëris inſpiratur, & minùs etiam, quàm quum ſecundum naturam habebat animal: quare etiam ſine aucto calore, cogitur celeriter & frequenter reſpirare, ad magnitudinis defectum compenſandum. Magna enim quamuis dicatur huiuſmodi reſpiratio, ſic dicitur ob magnam pectoris & pulmonis dilatationem, non in ordine ad inſpiratum aërem: nec enim illius quantitas, propter anguſtiam inſtrumentorum magnitudini dilatationis reſpondet: tunc enim duæ hæ magnæ reſpirationis differentiæ iunguntur, (de quibus 1. *de diffic. reſpirat. c.* 13. *cit.*) & inſpirati aëris copia pectoris dilatationi reſpondet, cùm ſine ſpiritalium anguſtia calor increſcit, vt in ardentibus febribus abſque inflammatione, aut tumore, &c.

Vtrùm doctrina Galeni circa differentias difficilis reſpirationis poſſit admitti? Si de differentiis dyſpnœæ diſſerendum eſt ex Galeni mente, vtpote m. h. implicatas, aduerſus eius doctrinam, obiectiones expediri, quarum prima eſt. Si magnitudo caloris, (quæ nobis ineſt per comparationem ad animalia cætera) vbi primùm debita

refrigeratione priuatur, ſponte furit, gliſcit, & excandeſcit: atque in anguſtia ſpiritalium ex catarrho, aſthmate, & aliis memoratis, ſufficiens aëris copia ad debitum refrigerium non ingreditur, quomodo non iungetur calor auctus, & calidum non expirabunt patientes? Quod ſi admittas, manifeſtè euincitur, perperam diſtinxiſſe Galenum huiuſmodi ſpecies dyſpnœæ, ab ea quæ ex peripneumonia fit, per huc quòd in illis calidus non emittatur ſpiritus. Rurſus ſi non increſcit calor, quorſum celeriter, & frequenter reſpirant, quemadmodum aſſerit Galenus?

Secunda. Si morbus omnis virtutem debilitat, quod omni contrario proprium eſt, alterum ſcilicet infringere, minuere & oppugnare, quia priùs ſe non poteſt in ſubiectum introducere, quàm alterius reſiſtentis vires B refringat, tantúmque diminuat, quantum ſui introducendum eſt: quomodo in anguſtia ex aſthmate, & aliis, virium imbecillitas non iungetur, & in eo ab ea, quæ ex ſuppuratione fit, diſtinguentur? Maximè reſtaote Auicenna 1. 4. *tract.* 1 *cap.* 9. ægrum omnem debilem eſſe, atque ideò omni alimentum facilis digeſtionis tribuendum. Quinimò ob diminutam virturem, quæ perpetuò datur in morbis, præſcribitur in omnibus minor victus quantitas, quàm in ſanitate. Igitur, &c.

Tertia. Si in angina coarctatio, & obſtructio in gutture adeſt, viíſque per quas ingreditur aër, vnde plurimùm vnica vice poterunt reſpirare anginoſi difficulter reſpirantes.

Quarta. Vbi magna fit reſpiratio per longum ſpatium, thorax cum pulmone dilatatur. Sed ad magnam C dilatationem neceſſariò multa aëris portio ſequitur, ad replendam vacuitatem, niſi illam admittas. Igitur impoſſibile erit in aſthmate, catarrho, tumore, &c. pectus nimiùm dilatari & non multum inſpirari.

Sed cùm Galeni doctrina ſemper ſeruanda ſit firma, & inconcuſſa, idcircò obiectionibus ita ſatisfaciendum. Quare ad primam fatemur intendi, augeríque calorem, & tandem marceſcere ac perire, ſi debito refrigerio priuetur, debitáque tranſpiratione: hinc enim ex cutis denſitate, prohibitoque effluuio febres, pueris ex frigore perniones oriuntur, & plantarum radicibus ex grandine aduſtio: Verùm in ſpiritalium inſtrumentorum anguſtia ex frigida materia, præterquàm ex illius acceſſu, & vicinitate calor minuitur, atque increſcere prohibetur, defectus refrigerij ex multo aëre vnaquaque D vice attracto, celeritate, ac frequentia compenſatur. Quamuis enim multus aër ſemel inſpirari non poſſit, celeriter tamen, & frequenter attractus, perinde ferè refrigerat: quòd ſi id ſufficienter non præſtet, tractu temporis febris ſubſequetur; ſed non proinde omni anguſtiæ iungetur. Vnde, &c.

Ad ſecundum. Solùm euincit, vires in morbis debiliores eſſe ſeipſis in ſtatu ſanitatis, ſed non ſimpliciter debiles: Licèt enim ſæpe ad morbum ſequatur debilitas, pluréſque ex ægris vires habeant inualidas, non tamen neceſſariò omnes, vt colligitur ex Gal. 7. *meth.* 11. *& lib* 11. *cap.* 10. Auicenna verò dum ait: *ſi æger eſt, ergo læſus, & ex eo aut non digerere, aut tardè, videlicet quia debilis ſit*: Intelligatur maiori ex parte, per comparationem ad ſeipſum ſanum.

E Ad tertiam. Non adeò obſtructæ ſunt viæ, occluſúmque guttur, vt aëris ingreſſus prohibeatur omnino, imò & multi, ſaltem ſucceſſiuè; niſi illa ſit periculoſiſſima angina, quæ confeſtim ſuffocando interimit.

Ad quartam. Licèt dilatati pectoris tota inanitas repleatur, non proinde multus aër ad conceptacula, vaſáque pulmonis trahitur: atque ideò multum inſpirari non dicitur, quantumuis in magna dilatatione nihil vacuum relinquatur.

Vtrùm verò præter ſimplices difficilis reſpirationis differentias, aliæ compoſitæ ſint adnumerandæ? maxima eſt controuerſia. Nam Galenus *lib.* 4. *de loc. affect. cap.* 7. poſtquam

poſtquam ſimplicis difficilis reſpirationis differentias propoſuit, ad compoſitas tranſit, quatuórque huius generis recenſet : magnam nempe ſimul & raram; magnam denſam ; paruam raram ; paruam denſam ; à quibus totidem affectus ſimplices ſignificantur : à magna rara, delirium ? à magna denſa, vrgens vſus, nimiſque intenſus calor; à parua rara, excedens frigus, præcipuè pulmonis, & cordis ; parua denſa : dolor vel ſpiritalis organi, vel alienius membri, quod cum reſpiratoriis mouetur.

Et quidem ex magna rara ſpiratione phrenitim ſignificari, præterquàm Hippocrates docuit, 1. *progn.* 24. vel inde conſtat, quòd cùm reſpiratio ſit animalis facultatis opus, ab arbitrio, & imaginatione dependens, eámque habeant læſam delirantes, nihil mirum ſi phantaſmatum multitudine, quibus occupantur, detenti, reſpirationis, & reliquarum functionum arbitrariarum prorſus obliuiſcantur, nec eas exerceant, niſi valde pungente, ſtimulantéque neceſſitate, ex longis interuallis; quare magnas fieri eſt neceſſe : ſic enim bibere, ac deiicere longo tempore ceſſant, ſed intermiſſum opus quantitate compenſant, 2. *de diffic. reſpirat. cap.* 3. & *lib.* 3. paſſim.

Porrò cùm ſolum affectum magna rara reſpiratio ſignificet, & in virtutis imbecillitate hæc fieri videatur, ne deceptio contingat, & æquiuocatio errorem pariat, docet *cit. de loc.* Galenus, non eſſe putandam magnam, eam quæ virtute debili fit, licèt muſculis omnibus pectoris efficiatur, ſed ſublimem potiùs appellandam, vtpote à ſublimioribus muſculis factam; imò & ex Hip. mente etiam paruam, videlicet quia per eam multus aër non ingreditur, nec in profundas thoracis partes penetrat, 1. *progn. cit.* & 1. *de diff. feb.* 12.

De magna denſa, paruáque rara manifeſta res eſt. A parua autem crebra dolorem indicari, ex eo putabis, quia cùm dolorifica cauſa mota, plus quieſcente moleſter, atque ita dolens membrum motum, multò magis crucietur, multùm dilatari non poteſt, imò paulo poſt ab incepto motu deſiſtit; quare parua euadit reſpiratio, ac ſubinde denſa, in deficientis magnitudinis ſubſidium. Licèt autem velocitas ſoleat frequentiam antecedere, vtpote magis ad refrigerandum accommoda, non tamen ſemper præit, maximè præſente dolore, videlicet quia celeritas motus, non aliter quàm magnitudo, dolentem partem vexat & fatigat, ac proinde velocitate poſtpoſita denſitas comparatur.

Conſequenter iungit *cit. loc.* Galenus, differentiam aliam malæ reſpirationis, eam nempè quæ breui tempore intercipitur, & vix interpoſita quiete reuocatur. Huius cauſam affert muſculorum thoracis conuulſionem, aut immodicum calorem cogentem quamprimùm iterare. Tandem omnium peſſimam adducit, in qua non tantùm intercipitur, ſed prorſus aboletur reſpiratio, quæ Apnœa vocatur : *Quanquam*, inquit, *fieri non poteſt, vt dempta ex toto reſpiratione viuat animal*, atque ideò putandum potiùs, in apnœa ſpirationem quidem adeſſe, ſed præ exiguitate latere ſenſúmque effugere, niſi animalium exemplo in terræ latebris degentium, exiſtimare malis, ſola tranſpiratione, quæ cordis & arteriarum motu efficitur, poſſe in nobis calorem ſimul, & vitam ſeruari, ſine motu illo, quem cerebri ope exequitur thorax; non aliter ac in plantis ſola etiam tranſpiratio ſponte facta, calorem tuetur & vitam.

Verùm hæc ſeriò examinanda. Quare quærendum: *Vtrùm doctrina Galeni circa compoſitas difficilis reſpirationis ſpecies ſit vera?* Initio ſumpto à priori differentia. Sic inſurgo. Licèt reſpiratio inter animales functiones numeretur, & de illarum ſit genere quæ pro arbitrio fiunt, niſi tamen ex induſtria cohibeatur ipſa, fit, etiamſi non imperet animus, aut aliarum rerum occupatione detineatur : nec enim quotieſcunque reſpiramus, præit meditatio, nec ſentimus eam, aut recordamur. Igitur quantumuis delirantes læſam habeant imaginationem, & occupatione phantaſmatum detenti, animalium functionum obliuiſcantur, hanc vnam non intermittent; vel quia magis pro neceſſitate, & arbitrio, vel quia præ conſuetudine, & facilitate, etiam mente alienata, ſequitur : quod & in dormientibus, quibus voluntas non eſt, & in aliis experimur. Igitur, &c. Præterea ſi longo tempore reſpirare ceſſant, ita etiam bibere, & comedere: Atqui non propterea multum, licèt rarò ; quare ab Hip. 1. *progn. text.* 16. & Galeno *ibidem* paucibibi dicuntur. Igitur licèt in illis rara ſpiratio ſit, & ex longis interuallis edita, non proinde magna.

Secundò. Magis vrget vſus ad motum ſemel tentatum proſequendum, quàm dolor ex motione ad intermittendum inceptum. Ergo quamuis membrum dolens magis B crucietur, non deſinet tamen motum proſequi, ſicut nec deſinit motum incipere : maximè quia cùm ex neceſſitate quamprimùm rurſus debeat moueri, & ob paruum refrigerium ex intermiſſo motu, & quia ſubinde calor increuit, longa non poſſit eſſe quies, præſtabitur occaſio maioris defatigationis & doloris, ex interrupto, interceptóque motu. Quare parua non erit dolentibus ſpiratio; imò nec neceſſariò denſa, ſed potiùs velox. Si enim magna non fit, propter moleſtiam partis dolore oppreſſæ, & crebritas magis fatigat, magiſque vires diſſoluit: quomodo in ſubſidium moleſtiæ, differentiam illam aſſumet, à qua plus moleſtatur multò, maiúſque ſuſcipit nocumentum?

Tertiò. Reuocatus motus, breuique quiete intermiſſus, idem prorſus videtur ac paruus denſus. Igitur perperàm Galenus, C diuerſas ſpecies dyſpnœæ conſtituit, paruam denſam, & paulo poſt, breuique quiete interceptam reſpirationem. Probatur antecedens : Quia tunc motus dicitur reuocatus, cùm antequam debitum ſpatium compleat, intercipitur ad oppoſitum ; hunc autem paruum appellamus, ſimul & denſum, quia exigua interpoſita quiete iteratur.

Deinde. Licèt conuulſum inſtrumentum, aut nequaquam, aut cum difficultate moueatur, vbi tamen incipit, ſequitur quoad fieri poteſt, potentiam mouentem, quam diu ipſa ad motum impellit, ſine eo quod in media operatione quieſcat. Similiter multus calor cùm magnam exigat reſpirationem, non patitur interrumpi, ſed ſemel integrum motum perfici. Igitur neutra ex dictis D diſpoſitionibus ſignificatur per interceptam reſpirationem : & confirmatur, quia plorantes pueri, vt dicebat Galenus 6. *Aph.* 54. & nos paſſim experimur ; ita reſpirant, cùm tamen fletus tempore nec conuulſionem habeant, nec augmentatum calorem. Igitur, &c.

Sunt hæc quidem argutè obiecta : at ſuam habent ſolutionem commodam. Dic ad primum. In delirantibus, etiam detenta & occupata imaginatio, non imperat opus vſque adeò ad vitam neceſſarium, & per ſomnum etiam ſeruatum quo tempore obruta eſt, & ab aliis functionibus prorſus feriatur. Cauſa eſt nimia phantaſmatum, quibus detinentur, occupatio, ob quàm aut penitus, aut ſufficienter reſpirare obliuiſcuntur. Hinc fit vt bibere, mingere, deiicere longo tempore ceſſent, quoniam harum functionum non recordantur, aut non apprehendunt impreſſiones illatum in ſenſibus factas: E Aucta tamen neceſſitate, quum iam valde vrgentur; exercent has operationes ex interuallis longis, eaſdémque magnas, quia diu admodum ab iis ceſſarunt, inter quas reſpiratio hæc numeratur. Paucum autem bibunt, quia ſitis vehementia, minùs quàm refrigerij vrget.

Ad ſecundum. Fatemur dolens inſtrumentum, meliùs alioqui habens in quiete, ob vrgentem vſum moueri : cùm tamen motum, ex maiori tenſione magis crucietur & doleat, ſui damni vitandi gratia, cogitur ab incepto motu deſiſtere, nec vlteriùs progredi, imò & in ſeipſum contrahi. Quoniam verò ab vſo vrgetur, tentat rurſus moueri, ſed paulo pòſt deſinit, ob dolorem tur-

Digitized by Google

ſus increſcentem: vnde mouetur quidem, ſed parum, & frequenter; ſic vſui, & proprio damno, quoad licet, ſeruiens. Magnitudinis autem defectum frequentia potiùs, quàm celeritate compenſat: quoniam cùm ex motu parti dolenti potiſſimùm moleſtia accedat, ſi celeritatem aſſumeret, magis diſcruciaretur. Atque ideò, &c.

Ad tertium. Negamus antecedens, eſt enim propriè reuocatus, interceptuſque motus, vt conſtat ex Galeno *6. Aph. cit.* quod à paruo longè abeſt. Vterque autem denſus, aut rarus poteſt appellari, pro varietate quietis, illius nempe, quæ inter vtrumque motum, dilatationis videlicet, & conſtrictionis exiſtit. Iam verò quod attinet ad indicium ex intercepta reſpiratione deſumptum, dicendum, eam quidem ſignificare conuulſionem iunctam duritiei inſtrumenti: cùm enim ita affectum inſtrumentum propriæ potentiæ mouenti non obſequatur, in media operatione quieſcit, iterúmque à virtute ipſa attollitur violenter: quare intercepta euadit reſpiratio.

Dicitur verò etiam ex aucto calore naſci, dummodò imbecillitas facultatis motricis iungatur: multus enim calor per ſe, motum non interrumperet, ſed integrum ſemel efficeret, magnámque reſpirationem; citò autem facit quieſcere iuncta debilitas: nec proinde tamen ſola poteſt eſſe cauſa huius reſpirationis, quia licèt ſola citò quieſcat ab opere, non tamen cœptum motum iterat, quod ad interceptum requiritur. Vnde, &c.

Significat ergo differentia hæc malæ reſpirationis, aut conuulſionem cum duritie inſtrumenti, aut multum calorem cum motricis facultatis imbecillitate. In pueris autem hæc reſpiratio, cauſam habet mœrorem ex ſpirituum perturbatione conceptum, qui neruos concutiens, motum integrum perficere, integréque inſpirare non ſinit: id quod etiam in iratis experimur. Verùm præ anxietate, & triſtitia humiditas à cerebro liquata defluit ad ſepti neruos, & ad conuulſionis modum replens; ſpirationem interturbat, nec adhuc ſeptum ipſum liberè diſtendit. Cur verò ſimiliter non expirent, ratio eſt, quia cùm expiratio, ceſſatio quædam ſit, vel ad ceſſationem, ſeptíque otium ſequatur, non eſt cur interſecetur, cùm mouetur potiùs à cauſa, quæ impedit inſpirationem, ſibi oppoſitam.

Num verò Apnœa, inter difficilis reſpirationis ſpecies ſit adnumeranda, cùm vita non poſſit ſeruari abſque reſpiratione vlla, & hæc ſit ab illa inſeparabilis, quia viuentem non reſpirare, & reſpirantem non viuere eſt impoſſibile, auctore Galeno *6. de loc. cap. 5.* Reſponde affirmatiuè: nam ſine vlla, nec ſenſibili reſpiratione poteſt animal viuere, cùm fouendo exiguo calori ad arcem collecto, & ibi conculcato, (vt in forti Apoplexia, & truculenta vteri ſtrangulatione interdum contingit) tranſpiratio ſola ſatis ſit: de quo negotio ſatis multa leges *lib. 3. Hiſtor. Princip. Med. in com. Hiſt. 9. quæſt. 17.*

Cauſa.

EX multiplici cauſa poteſt difficultas reſpirationis exoriri. Primò, ob viarum ſpiritus compreſſionem, quæ originem habet ex angina, pleuritide, pulmonia, empyemate; hepatis inflammatione, aut lienis; hydrope, fœtus in vtero geſtatione, flatuum multitudine: hæ enim cauſæ, ſeptum tranſuerſum, thoracem, pulmonem, aſperam arteriam, aut laryngem comprimere ſolent. Deinde ex ſicca intemperie thoracis, aut pulmonis excitatur, aut ex ſepti tranſuerſi frigiditate, *7. met. cap. 8. ante fin.* aut ex imbecillitate thoracis, vt *lib. 9. meth. cap. 10.* confirmat Galenus. Rurſus ex immodica vacuatione, halitibus metallorum, fumo carbonum, vapore domuum, calce, aut gypſo recenter illitarum, *7. de vſu part. cap. 8.*

A vel quando ab vtero venenati vapores eleuantur, qui reſpirationem vitiant, & perturbant.

Emanat etiam ex craſſis humoribus vias ſpiritus impedientibus, qui paulatim propter aliquam intemperiem, vel imbecillitatem in bronchiis pulmonis coaceruantur, vel à capite, aut aliis partibus defluunt, & per paulatinam congeſtionem in pulmone retenti, tuberculum aliquod crudum, & durum excitant, quod aſperam arteriam, & bronchia coarctando, & obturando, difficilem admodum reſpirationem efficere natum eſt, vt *6. epid. ſect. 4. com. 4.* & *7. ſec. loc. cap. 6.* docuit Galenus.

Verùm quandò prædictus tumor in pulmone exiſtens, læues ſolùm arterias pulmonis coarctat, & comprimit, difficultas reſpirationis non emanat, ſed pulſus inſurgit inæqualitas, in omni genere inæqualitatis,
B vt Antipatro Medico accidit, cuius hiſtoriam *lib. 4. de loc. affect. cap. 8.* Galenus deſcribit, & nos *lib. 2. Hiſtor. Princip. Med. Hiſtor. 12.* eam ſumus interpretati. Ratio eſt in promptu, quia viæ ſpiritus, quibus confertim attrahitur, & expellitur, ſunt aſpera arteria, & eius bronchia; quare ex ipſorum læſione, reſpiratio læditur: At verò, per arterias læues, licèt ſint viæ ſpiritus, per eas tamen paulatim, & ſenſim aër cordi ſuppeditatur; & ideò quando comprimuntur, quia non ſuppeditatur aër ſine moleſtia, & cordis calore, ipſum cor affligitur, & pulſus inæqualis in omni genere inæqualitatis efficitur.

Verùm ſingula magis dilucidè ſunt explicanda: & primò: *Vtrùm flatus difficultatem reſpirationis facere poſſint?* Cùm enim pulmo in continuo motu ſit, ipſius
C aëris expirati vi, tum reſoluitur, tum expurgatur. Adde quòd flatus aſperas arterias præcludere nequeunt, ſine quarum coaleſcentia, ſubſidentia, compreſſione, conſtipatione, aut obſtructione difficultas reſpirationis non efficitur, ex Galeno *1. de diff. reſpirat. c. 10.* cùm tenuioris ſubſtantiæ ſint, quàm vt poſſint obſtruere. At facilè dubium hoc reſolues, ſi dicas, flatus non poſſe generare difficilem reſpirationem diuturnam, quæ ſolùm à cauſa fixa permanente & obſtruente ortum ducit: hoc tamen non impedit, quin hæc à flatu craſſo, caliginoſo, & nebuloſo, à liene, corde, ventriculo, vtero, & aliis partibus eleuato; ſubitò obſtruente poſſit concitari, quæ citò ceſſare ſolet diſcuſſo vapore: quod firmat Auic. *9. 3. tract. 1. cap. 38.* §. *Et quandoque fit aſthma propter ventoſitatem, coarctatam in membris anhelitus, comprimentem anhelitum.*

D *Vtrùm pulmonis ſicca intemperies inter difficilis reſpirationis cauſas ſit reponenda?* Cùm enim ſiccitas pulmonis ſuapte natura laxi cauitates conſeruet, reſpirationi officere non poteſt. Contrà tenet Auicen. *loco nuper citato.* §. *Et quandoque fit, ſed raro ex exſiccatione pulmonis, & ſiccitate eius, & aggregatione, &c.* annuit Rhaſis *4. contin. cap. 1.* confirmant etiam Chymiſtæ, aurifices, fabri ferrarij, & qui in metallorum fodinis diutius verſantur, quibus ob metallicam igneam qualitatem ſiccam inſpirando attractam, pulmo, ac thorax frequenter exſiccantur, & in difficilem, ac ſuſpitioſam reſpirationem incurrunt. Nam modica ſiccitas meatuum amplitudinem conſeruat; immodica expreſſa humiditate, & hac ratione abſumpta, attenuat, coarctat, & adſtringit.

E *Vtrùm à ſola pituita aſthma generari poſſit?* etiam controuerſia eſt. Galenus firmat tum *locis ſuprà citatis*, tum *3. Aph. 31.* & *5. de ſanit. tuenda, cap. 8.* Dic, verum, & propriè dictum aſthma, prout anheloſam reſpirationem ſine febre includit, à ſolis pituitoſis, craſsiſque humoribus generari frequenter: hoc tamen non tollere, quominùs, etſi rarò, à bile craſſa, aut ſanguine multo ac lento, non è pulmone effuſo, (putreſceret enim, vlcus faceret, & febrem) ſed intra ipſius venas adaucto, citra inflammationem, & febrem concitetur: hi enim humores, ſicut & melancholicus, copia ſua obſtruunt, ac denſam reſpirationem efficiunt.

Ex hac conſideratione ſolues aliam quæſtionem: *Vtrùm præter durum tuberculum in pulmone genitum, alij etiam abſceſſus coctiles inter aſthmatis cauſas ſint numerandi?* Nam Galenus 4. *de loc.* 8. & 6. *epid.cit.* ex crudo ſolùm tuberculo difficilem reſpirationem oriri poſſe confirmat, quod de vero aſthmate, morbo chronico, intelligendum puto. Cæteros verò abſceſſus calidiores, qui citò ſuppurantur, eandem obſtructionem in locis dictis efficere poſſe non eſt negandum; ſed ij neque diu durant, & cum febre conſiſtunt, quæ duæ conditiones, febris videlicet carentia, & chronica natura, ad aſthma conſtituendum concurrunt. Quare alij abſceſſus hunc affectum producunt, ſi lato ſignificato mentem auctorum exponas. Id etiam ſignificauit Aëtius, *tetrab.* 2. *ſerm.* 4. *cap.* 57. cùm ſic ait: *Fit autem coarctatio locorum inſpirationis, quum aut craſſorum, aut tenacium humorum multitudo bronchia pulmonis obſtruxit, aut tumor quiſpiam abſceſſui ſimilis in ipſo conſiſtit.*

Vltimò quærendum: *Vtrùm ex vteri ſuffocatione difficilis reſpiratio poſſit concitari?* Reſpondet Galenus *lib.* 6. *de loc. affect. cap.* 5. quo loco apnœam ad vteri ſubſequi ſuffocationem affirmat. Ex ſemine enim in vteri cauitate retento, prohibito difflari, & putreſcente, eleuantur halitus craſſi, denſi, multi, & frigidi, qui per arterias & neruos, ad thoracem & pulmonem tranſmiſſi, ſpiritus vias conſtipare, cerebrum refrigerare, ſeptum tranſuerſum, primum reſpirationis inſtrumentum, pigrum ad motum reddere poſſunt.

Neque obiicias, ſemen calidum eſſe, neque intra vterum putreſcens adeò poſſe refrigerari, vt ſuperioribus partibus, etſi cum iis plurimum habeat conſenſum, frigiditatem communicare queat: Nam licèt ex putredine calor ſuſcitetur, 4. *meteor.* 4. & 11. *meth.* 8. tamen finita putredine, res quæ putruit, relicta à regimine naturæ, frigida euadit, euaneſcente & exoleto calore innato, vt conſtat in cinere, aceto, lacte in grumos conuerſo, ſanguine coagulato. Ita in ſemine muliebri, quod collatione virilis frigidius eſt, conſtat apertè, quòd diu in vtero retentum, à calore non gubernatum, excedentem frigiditatem nanciſcitur, & veneficam; qua, ob ſummum quem obtinet conſenſum cum diaphragmate, illi immobilitatem conciliat, vitales ſpiritus corrumpit, facultates debilitat, ita vt omnimoda interdum reſpirationis ceſſatio ſequatur.

Signa.

MVlta quidem perdoctè Magiſter vigilantiſſimus edocuit, *lib.* 4. *de loc. cap.* 4. dum de difficili reſpiratione egit eximiè. In cuius mente enucleanda quærendum primò: *Vtrùm ex vitiata reſpiratione poſſit affecta ſedes indicari?* Cùm enim plura ſint reſpirationia inſtrumenta, aſpera nempe arteria; pulmo, thorax, muſculi intercoſtales dicti, & ſeptum ipſum tranſuerſum, (licèt diuerſimodè, nec eodem genere cauſæ inſeruiant, ſed quædam, vt via; vnum, vt aëris receptaculum; alia tanquam eius functionis agentia) non poterit certa determinatáque ſedes affecta monſtrari, ex vitiata reſpiratione in genere: ex vna tamen ſpecie, non modò loci, verùm etiam affectus indicium aliquod licebit elicere.

Quare eam difficilem reſpirationem per quam plurimùm dilatatur thorax, ita vt anteriùs ſurſum ad iugulum, poſteriùs ad ſpatulas, lateraliter ad humeros, ſeu epomides (loci namque ſunt ad humeros attinentes, 1. *de articul.* 4.) ſimul moueatur, aut caloris exceſſum in pectoris regione, pulmone, vel corde; aut anguſtiam, vel coarctationem in aliquo inſtrumento reſpiratorio; aut denique mouentis facultatis imbecillitatem ſignificare docet. Nec immeritò vnum ex tribus his, ex prædicta reſpiratione colligit Galenus, quoniam cùm tres illæ ſint tam reſpirationis, quàm pulſus continentes cau-

A ſæ, vſus, facultas, & inſtrumentum, 1. *de cauſ. pulſ.* 1. neceſſariò ex effectus mutatione, in aliqua ex illis mutatio indicatur.

Verùm auctum quidem vſum, primúmque ex illis tribus dignoſces ex pulſu, expiratione, & caloris acrimonia iuxta thoracem ſenſati. Si magnus fuerit, frequens, & celer pulſus, expiratio multa; confertímque facta, hoc eſt, cum frequentia, & celeritate; imò & cum vehementia, quàm exufflationem appellant, in qua multum & confertim expiratur, 2. *de placit.* & 7. *de vſu part. vtrobique cap.* 5. & *alibi.*

Deniquè ſi pectori manu impoſita, thorax flagrare videatur, caloris excedentis certiſſimas habebis notas in corde æſtuantis, vel pulmone: quod ampliùs enim ſupereſt indicium; hominem febre, eáque ardenti teneri;
B vt dicebat Galenus *lib. de marcore, cap.* 5 Accedunt etiam faciei, oculorúmque rubor, capitis ardor, ſitis, & reliqua. Quòd ſi incendij ſignis non ita apparentibus, difficilis illa adſit reſpiratio, in qua plurimùm dilatatur thorax, anguſtiam habebit aliquod ex reſpiratoriis organis, aut enim afficietur guttur, pulmo, thorax, aut ſeptum ipſum: & affecti quidem gutturis indicia petes, ex *cap. de pulmonia*; aliorum, *ex infrà* dicendis.

Ad tertiam cauſam, imbecillitatem videlicet facultatis in ſpina, deinceps progreditur; euenit namque, vt omnes etiam thoracis partes dilatentur, ob ſpinæ imbecilitatem, ſiue ex proprio affectu, ſiue vitio cerebri contractam: quamvis illud non aſſequaotur plorimi periti Medicorum, qui cùm ſuperiores thoracis partes quieſcere ſolitas, viderent etiam moueri, nullo exuberante
C calore ad id cogente, coniectabant ab aucto potiùs mouentis facultatis robore, quàm imbecillo, ac minuto prouenire: ſed perperàm, cùm multos iam morituro, infernis, & ſupernis thoracis muſculis ſpiritum trahere, ipſi crebrò viderint, omnibus penè membris reſolutis, quibus tamen vim mouentem, conſtat eſſe imbecillem. Euentus autem cauſam aſſignat Galenus, quoniam dum quieſcit, valétque animal, ſolius ſepti ope efficitur reſpiratio libera, & violentia carens; eo infirmo, vel neceſſitate magis aucta, intercoſtalium etiam muſculorum auxilium concurrit: Si maiori adhuc animal egeat reſpiratione, ſuperiores etiam muſculi operantur, ac ſecundùm omnes partes dilatatur thorax, vt conſtat ex ſuperioribus, & demonſtrat Galenus *lib. de vſu reſpir.* & *loc. ſuprà citatis.*

D Cùm igitur prædicta organa etiam ex ſpinæ conſenſu poſſint vſque adeò debilitari, vt ſingula non ſufficiant, neceſſe erit in vitæ ſubſidium omnia ſimul concurrere, & ex imbecillitate difficilem reſpirationem fieri. Porrò quoniam ex triplici occaſione contingit thoracem ita dilatari, ex aucto nempe calore, anguſtia alicuius organi reſpiratorij, & infirmata facultate, ab vna, aut alia fieri, ex dilatationis modo dignoſces: Maxima enim diſtentio à calore aucto, dummodò vires conſtent: minor ab anguſtia; minima, nec multa, ſiue non frequens, à facultate imbecilla. Firmabis autem coniecturam, ſi ſimul narium pinnæ moueantur, quod tanquam peculiare debilitatis indicium, non modò 4. *de loc. cit.* ſed 1. *de diff. reſpirat. cap.* 23. iungit Galenus. Si verò cum facultate robuſta, calor, & anguſtia iungantur, quod accidit in
E peripneumonia, omnium maxima fiet, & frequentiſſima reſpiratio.

Hæc ſunt, quæ ex mente Galeni 4. *de loc. cit.* colligi poſſunt. Sed contrà multa ſunt, quæ plurimùm vrgent; quæ exponere oportet, vt ſic ipſius doctrina euadat illuſtrior. Et primò ſic: *Vtrùm difficilis reſpiratio, vel calorem adauctum, vel organi reſpiratorij anguſtiam, vel facultatem imbecillem ſignificet?* Quæ pro arbitrio inchoari poſſunt, & terminari; maiora, vel minora fieri; celeriora, aut tardiora, demum ſecundùm voluntatem quovis modo immutari, cauſam aliam quantumvis vrgentem certò atteſtari non valent. Sed huiuſmodi

Digitized by Google

eſt reſpiratio, igitur difficilis ea, de quâ 4. *de loc.* agit Galenus, aliquem ex tribus memoratis affectibus certò non ſignificabit. Non auctum, excedentémve calorem, quoniam reſpirationis magnitudo non minùs etiam ſequitur ad animalis ſpiritus inopiam, quod 4. *de loc. cap. 7.* non ſubticuit Galenus; ideò enim ea accidit cxrrentibus, & fatigatis, vt exhauſtus ſpiritus reſtituatur, 3. *de cauſ. pulſ. c. 13.* nonnunquam propter reſpirandi negligentiam, quemadmodum delitantibus accidit, 1. *progn. 19.* & 1. *de diff. reſpirat. 21.* & ad ſpectacula ſtupentibus. Non etiam anguſtiam alicuius reſpiratorij organi ſignificabit, quia de illorum numero cor non eſt, illius tamen affectio non minùs reſpirationem, ad quamlibet differentiam pro neceſſitate immutat, quàm inſtrumentorum, quæ in ipſius cordis gratiam operantur.

Denique, quòd nec certò, imò nec vllatenus oſtendat mouentem facultatem labefactatam, multis contendi poteſt: Cùm enim reſpiratoria facultas cerebri ſit, non cordis, & ad huius mala plerumque talis fiat reſpiratio, videbatur ex ea potiùs colligenda facultatis cordis, quàm motricis cerebri imbecillitas. Deinde reſpirationis, & pulſus differentiæ proportionales ſunt, & inter ſeſe mutuò reſpondent. Sed infirmata pulſifica vi pulſus redditur minor quàm antè. Igitur ſimiliter eueniet in reſpiratione: & ex conſequenti magna, de qua hîc, non poterit vim imbecillem atteſtari; Maximè quia cum debili facultate exiguus datur calor; ad illius enim proportionem augentur, & infirmantur vires. Atqui ad exiguum calorem tuendum parua ſufficit reſpiratio, imò & talis requiritur, quia à magna potiùs extingueretur. Igitur ea quæ fit thorace ſecundum omnes partes dilatato, non poteſt ſequi ad imbecillitatem virtutis. Et ex conſequenti, &c.

Dic. Licèt reſpiratio libera & ſana, ex mera caloris neceſſitate oriri non dicatur, propter ingreſſum quem ſimul in ea habet voluntas, ad accelerandum, vel retardandum, quin & ad mortem vſque etiam retinendum, prout oſtendit ſeruus iratus, apud Galenum, *lib. 2. de motu muſculor. cap. 6.* cùm tamen voluntariæ actiones vſibus etiam naturæ inſeruiant, & reſpirationis motus in caloris innati conſeruationem dirigatur, nihil mirum ſi ea reſpirandi modo, caloris ſtatum coniiciamus, atque ea reſpiratione illa magna, vnum è tribus colligamus, ea quibus indicatur mutatio in aliqua ea tribus continentium cauſarum.

Etſi autem ſub vſu aucto, animalis etiam ſpiritus inopia, & alia in argumento adducta comprehendantur, ſatis fuit principaliora meminiſſe, in quo alios vſus ſubintelligendos voluit: neque enim illum ex ſpiritus defectu, propoſitum 4. *de loc. cap. 7.* omiſit. Quòd ſi aucti vſus indicia mediocria non ſint, nec æſtuantem calorem præ ſe ferant, & totum thoracem æger mouere videatur, niſi ea debilitate otiatur, conſtrictio in pulmone erit, gutture, vel thorace: vbi enim præ anguſtia quam patitur, organum vnum ſufficienter, & quotum antea ſolebat, non diſtenditur, conueniunt talia in deficientis ſubſidium.

Iam verò reſpiratio, licèt non minùs immutetur ad cordis affectionem, quàm cerebri, ſeu agentis pectoris, ſeu inſtrumenti, &c. cùm tamen finis ſit, ac vſus reſpirationis, & cui illa famulantur, aut vſus, aut inſtrumentum, deficientibus aucti vſus indiciis, non cordis, ſed alicuius organi anguſtia ea tali reſpiratione indicatur. Demum aut imbecillitas modo dicto ab aliis affectibus diſtinguenda, mouentis facultatis, non cordis, quæ diuerſa eſt: quamuis enim ob illius affectiones, & vim debilem, plerumque contingat totum thoracem multùm dilatari, fit tamen reſpiratoriis organis, & vi animali iam per conſenſum infirmatis, ad ſpiritus, & naturalis caloris defectum.

Nec putes, magnam eſſe huiuſmodi reſpirationem;

A impoſſibile enim eſt talem fieri, vitali, & animali facultatibus ferè proſtratis: verùm quia in omnibus ſimul organis perficitur, & in altum, autè, & rerrò pectus diſtenditur, operantibus cum ſepto intercoſtalibus, & ſublimibus muſculis, ingens apparet reſpiratio, cùm talis non ſit, nec magna in reſpirando inanitas, quia per magnum ſpatium vis debilis thoracem dilatare non poteſt, ſicut nec etiam pulſificas arterias; quare viribus exiguis, minor naturali fit pulſus: ea quibus ad argumenta procliuis reſponſio.

Vtrùm ex pulſu differentia illa magna reſpirationis poſſint explorari? etiam addubitandum. Quæ in inſtrumento, efficiente, motibúſque differunt, ſimiles mutationes ab vna cauſa non ſuſpiciunt. Atqui in omnibus

B diſtant pulſus, & reſpiratio: huius enim inſtrumentum, pectus eſt cum pulmone, & aliis *ſuprà* memoratis; agens, animalis virtus; motus tardus: pulſus è contra velox, quinquies enim ferè pulſat cor interuallo vnius reſpirationis; pulſifica facultas, naturalis, inſtrumentum cor cum arteriis, *lib. de vſu pulſ. 1.* & 1. *de diff. reſpirat. cap. 5.* Perperàm igitur ex pulſu Galenus explorat, à quanam ea tribus occaſione, magna illa reſpiratio otiator, cùm inter ſeſe diuerſimodè varientur, & plerumque alterum illorum opus ſine alterius mutatione, pro vitio ſui inſtrumenti, vel facultatis. In phrenitide enim, læſa animali facultate, magna rara euadit reſpiratio, cum pulſu paruo frequenti; in pleuritide, vitiato reſpirationis inſtromento, denſa paruáque fit, pulſus magnus, & ſic in cæteris.

C Dic. Si in tribus illis diſtant pulſus, & reſpiratio, in totidem etiam mutuò conueniunt, primò videlicet in motibus, quia ex duobus contrariis pariter componuntur, per duas ceſſationes, ſeu quietes diſtinctis. Secundò, in vſu, quia eiuſdem gratia fiunt, refrigerandi nempe innatum cordis calorem, diſtenſione; nutriendi animalem ſpiritum, & expellendi fuligines, contractione. Tertiò, & in quietibus, quia vtrobique externa, ea nimirum quæ poſt dilatationem fit, breuior; interna, ſequens ad contractionem, maior.

Quemadmodum verò operationes illæ non ſubeunt ſubitas mutationes à cauſis, quæ interuentu inſtrumenti, vel facultatis, in quibus diſſident, mutant: ſic ſimiliter immutantur, vbi tertia continens cauſa, vſus ſcilicet in quo conueniunt, ſuſcipit mutationem. Atque ita quæcunque immutat, intercedente mutatione vſus, ambas

D functiones ſimiliter mutant, tam ad magnitudinem, celeritatem, ac frequentiam, vt exercitatio, vigilia, balneum, febris, &c. quàm ad oppoſitas differentias: quod tamen intelligendum eſt, dummodò aliquid non interueniat, eam mutationem impediens in vna, non in alia functione. Ob hanc rationem poſt aſſumptum cibum, ea vſu aucto pulſus quidem magnificatur, ſed parua efficitur reſpiratio, ſcilicet quia per magnum ſpatium dilatari non poteſt ſeptum, ob tumentem ex alimento ventriculum, & occupaotem diſtentionis locum: Verùm reſpirationis paruitas frequentia compenſatur, & quoad fieri poteſt, ſimilis efficitur pulſui, de quo pulchrè Galenus *cit. de vſu pulſ.* Ac proinde meritò, 4. *de loc. 4.* ex pulſu docet explorare, num ob excedentem calorem fiat

E propoſita reſpiratio: proportionabiliter ſiquidem immutantur, aucto, vel diminuto vſu; non ſic autem variato inſtrumento, vel efficiente cauſa, penes quæ diſtant, vt diximus. Quare nihil mirum, ſi in pleuritide, vitiato inſtrumento, & in phrenitide, læſa animali facultate, non conueniant inter ſeſe pulſus, & reſpirationis differentiæ.

Altiori verò ſpeculatione indiget: *Vtrùm caloris exceſſus potiùs ex inſpiratione, quàm expiratione ſit venandus:* Ea duobus contrariis motibus, quibus conſtat reſpiratio inſpiratio refrigerationis cauſa ſit, expiratio, vt aduſtæ excernantur fuligines, *lib. de vocal. inſtrum. diſſect. c. 8.* 2. *de placit. 4. 8. eiuſd. 4. 2. de mot. muſculor.* & 1. *de diff. reſpirat.*

reſpirat. 3.4. *Aph.* 58. 6.*epid ſect.* 5.*com.* 32. Quare inſpiratio, ſeu pectoris diſtentio, ſpiritus latio ad introrſum; expiratio, ſeu pectoris conſtrictio, ad extrorſum dicitur, & ſuffocationis medela: & pro vſu quidem, ac neceſſitate variantur. Ergo potiùs caloris exceſſus ex inſpiratione venandus erat, quàm ex expiratione; exuperante ſi quidem calore, quàmprimùm magnificatur inſpiratio, & illius refrigerio ac moderationi potiſſimùm inſeruit.

Dic. Quamuis per inſpirationem, refrigerium calori paretur, & aucto debeatur multa, cùm tamen talis etiam inſpiratio fiat propter imminutum ſpiritum, non putat Galenus, vſque adeò certum ex inſpiratione indicium excedentis caloris, ſaltem præternaturalis, 1.*de diff. reſp. c.* 24. imò certius ex expiratione, præſertim multùm, & confertim facta, quoniam cùm ita expiratur, neceſſariò colligitor, dari fuliginum aduſtarum copiam, quæ ſolius immodici, & extranei caloris eſt ſoboles: is enim cùm magis exurat, plores fuligines aceruare facit, ideóque maiori indiget expurgatione, quæ expirando peragitur, alinquî ſuffocaretur animal, *lib. de vtilit. reſp. c.* 2. naturalis autem calor magis exigit plurimam inſpirationem ad ſpirituum nutritionem.

Quòd ſi vigeas, inſpiratione moderari calorem etiam immodicum & excedentem, ſimúlque prohiberi fuliginum generationem, atque adeò ob duplicem illum vſum potiùs magnificandam eſſe, ac certius caloris extranei indicium ab ea deſumendom. Dic. Cùm iam fuliginum aduſtarum copia adeſſe ſupponatur, & ab illis retentis, magis quàm à frigidi aëris inopia, periclitetur innatus calor, magis expediebat augeri expirationem in extraneo calore: ideóque illius exceſſum, ab expiratione, præſertim ſi cum vehementia, id eſt, exſufflando fiat, venandum docuit Galenus.

Illud etiam non ſilendum dubium: *Vtrùm ex motu pinnarum, facultatis reſpiratoria debilitas ſit colligenda?* Licèt naſus dicatur reſpiratorius meatus, primúmque reſpirandi inſtrumentum, 11. *de vſu part.* 11. in omni tamen reſpiratione, ſiue naturalis ſit, ſeu difficilis, & præter naturam, nares ſemper otiantur, ex Galeno *ibidem*, *cap.* 2. Nec immeritò, quia cùm par aëris copia trahenda eſſet, motis, vel immotis pinnis, fruſtra quidem, ac ſine aliquo vſu mouerentur, imò cum notabili diſpendio anhelitus, quia ipſarum contractione aëris impediretur ingreſſus. Abs re igitur Galenus ſignum addit, ex alis narium motis, ad reſpiratoriæ facultatis imbecillitatem colligendam.

Dic. Putant aliqui alas, hoc eſt, exteriores narium partes, quæ & pinnulæ nominantor, *lib. introd. cap.* 10. etiam inter anhelandum moueri, ſed in ſanis illarum motum viſum fugere, obſcurarique à valido illo, quo vis roborata pectus agitat: ea verò proſtrata ſentiri, viſúque diſcerni, præ exiguitate motionis pectoris; atque ideò ex pinnis narium motis deſtructæ virtutis, ac exitiale indicium deſumi, quia tunc ſolùm ſentitur illa motio pinnarum cùm reſpiratoria vis præ ſui imbecillitate aërem non per os; ſed tantùm per naſum tentat attrahere. Cæterùm manifeſtè redarguuntur, quoad vtramque cauſam: & primò, quoniam ſicuti dictæ alæ per ſe ſpectatæ, in omni alio affectu permanent immotæ, ita in lethali hoc, & ſummo debilitatis virium gradu, manifeſtè moueri conſpiciuntur. Igitur, &c.

Deinde in homine ſano, rectéque valente naturalis reſpiratio, docente Galeno 11.*de vſu part.* 11. non ore, ſed ſolùm naribus peragitur. Igitur ſi aërem trahere per nares, cauſa eſt vt pinnulæ moueantur, perpetuò in ſanis, rectéque valentibus mouebuntur; cuius tamen oppoſitum experimur.

Dicendum, non aliunde dictas naſi pinnulas inter inſpirandum moueri, quàm ob extremum anhelandi conatum: vbi enim præ debilitate, ſeptum cum ſublimibus, & intercoſtalibus muſculis, non ſufficit ad aërem A trahendum, agitat, etiam natura externas illas narium partes, alioquî ſemper otiantes, vt ipſæ ſimul in deficientis ſepti, & aliorum inſtrumentorum ſubſidium, aëris tractionem ineant: eo modò quo morti propinqui hiant, quaſi ita plus aëris intra pectus recepturi; & ſicut per eos aliquid attrahere volentes labia contrahimus, 1. *de diff. reſp. cit.* Propter quod ibidem, 4. *de loc.* 4. & 7. ſignum hoc exſolutæ virtutis, & lethale pronuntiator; maximè ſi inter expirandum pectus collabatur; hoc eſt, ſubitò cadat, non paulatim demittatur: reſpondet enim talis pectoris collapſus, corporis ad pedes procidentiæ, & manus in aëre relictæ prolapſui, de quo 1.*progn.* 15. Quòd ſi aliquando in anhelantibus ex immodico curſu equis, & in hominibus præ iracundia efferatis ebulliente intra pectus calore, ob validum aëris tractum eæ B etiam alæ conſecutione quadam moueri videantur; (non aliter ac cordis motum aures illæ hærentes imitantur) protinus ex vehementia, celeritate, & frequentia reſpirationis, diuerſum deprehendes ab eo alarum motu, qui virium imbecillitate fit; in hac enim paruus eſt, tardus, & rarus anhelitus, atque ideò ab omnibus inſtrumentis, etiam antea quieſcentibus peractus, vt diximus, & 4.*de loc. cap* 7. Galenus edocuit.

Illud etiam proponendum. *Vtrùm differentia difficilis reſpirationis orta ex debilitate, a duabus reliquis, ex calore, & organorum anguſtia, ſignis poſſit diſtingui?* Quamuis difficilis reſpiratio, quæ à Græcis dyſpnœa nuncupatur, & ſtrictè, & propriè quidem aliquando accipiatur, pro ea tantùm ſpirandi læſione, in qua velox eſt, & crebra, ſimúlque parua reſpiratio, denſi ſpiritus nomine C comprehenſa, 3.*de diff. reſpirat. vlt* & 6.*epid. ſect.* 3.*com.* 9. & *ſect.* 4 *com.* 4. quandoque tamen latè, & generaliter ſumitur pro qualibet reſpirationis offenſa, ſimplici, aut compoſita, ſiue velox, ſiue tarda ſit; frequens, aut rara; magna, aut parua, vehemens, aut languida; aut demum quæcunque alia læſæ reſpirationis ſpecies (dummodò apnœam excipias, quam ſpirationem non dixeris; cùm abolita potius functio ſit, atque adeò ſymptoma quoddam, pertinens ad genus aliud diuerſum; *lib. de diff. ſympt. cap.* 3. & 4.) Ita 1. *de diffic. reſpirat. cap.* 2. cum ſequentibus, & 4.*de loc. cit.* in quo Galenus docet, quomodo ex difficultate ſpirandi, affectum pectus dignoſcendum ſit.

Quare *eo loco* adducta in medium magna illa ſpiratione, in qua plurimùm eleuatur thorax, tres illius differentias numerat, quas ſimul cum cauſis proſequitur: D Primam, in qua muſculi omnes valde diſtenduntur, Secundam, cum ſoli intercoſtales. Tertiam, vbi cum intercoſtalibus ſimul præcordia mouentur, hoc eſt, ſeptum ipſum tranſuerſum magna eleuatione mouetur.

Si in vniuerſum igitur muſculis omnibus ſpirantem ægrum inuenias, talis reſpirationis cauſam puta, vel virium imbecillitatem, vel viarum ſpiritus anguſtiam, vel multum in corde, & pulmone æſtuantem calorem. Quòd ſi hæ tres cauſæ concurrant, vt accidit nonnunquam, paulo pòſt interitum expecta: fieri enim non poteſt, quin calor immenſus imbecillem facultatem confeſtim diſſoluat, præſertim viarum anguſtia etiam accedente. Si duæ, ſeruari quidem poterit æger, ſed diffi- E culter, quoniam ex calore vehementi, iuncta ſiue imbecillitate, ſiue viarum anguſtia, extinctionis, aut ſuffocationis imminet periculum.

Poſſe autem tria illa muſculorum genera, eorum videlicet qui in diaphragmate ſunt, intercoſtalium, & ſublimium, propter vnam virium imbecillitatem, ſimul concurrere ad ſpirationem efficiendam, & non minùs quàm ob auctum vſum, aut anguſtiam ſpiritalium; ex *ſuprà* dictis, liquet manifeſtè. Porrò ſpeciem hanc ex imbecillitate, à duabus reliquis, ex calore nempe, & organorum anguſtia, dignoſces potiſſimùm tarditate, & raritate, (adde paruitatem, ad alias comparatione facta;

& efficax indicium ex narium pinnis contractis, de quo *ſuprà*) demum & exſufflationis defectu, quia viribus debilibus, nulla per os facta exſufflatione ſolis naribus ferè ſpiritus egreditur. Inſuper nec thorax, etiamſi omnibus muſculis ſecundùm ſe totum moueatur, plurimùm dilatari poteſt, nec celeriter, & valde frequenter: è contrà verò, vbi ex excedente calore, aut ſpiritalium partium anguſtia, ſpirandi difficultas oritur.

De Orthopnœa illud inueſtigandum: *Vtrùm Orthopnoici melius reſpirent erecti, quàm decumbentes?* Qui iacentes ſeſe ſentiunt præfocari, & recta ceruice ſpirant, periculoſiſſima ſpecie reſpirationis laborant, & Orthopnoici dicuntur. Aurelianus *lib. 3. Chronion, c. 1.* ex aliorum ſententia ſic ait: *Peſſima*, inquit, *cùm ſit, fortè à contrario ſenſu nomen recta obtinuit, non ſecus quàm fel dicitur dulce, Æthiops, albus, facinoroſus homo, probus.* Et ex tali ſpirandi difficultate pectoris anguſtia ſignificatur, quia non facultas ipſa, non vſus (licèt aliquando iungantur) per ſe efficiuntur, ſed inſtrumenta, & inter ea aſpera arteria, præſertímque eius propagines, quæ in pulmones diſtribuuntur: ex eo enim quòd ſtrictiores ſint, accidit promptiùs obſtrui, & anguſtiores reddi, vt *3. Aph. com. 26.* & *1. de diff. reſpirat. cap. 12.* & *7. de comp. med. ſec. loc. cit.* Qua de cauſa licèt plurimùm dilatetur pectus in huiuſmodi affectione, minùs ſemper ſpiratur, quàm pro neceſſitate & vſu, ob impeditum aëris ingreſſum ex anguſtia, & conſtrictione viarum, propter quod nunquam aëre ſatiantur ægri.

Cur verò ſi decumbunt, ſuffocari videantur, & erecti faciliùs ſpirent, ideóque ſurgere conentur, cauſa vna eſt, quia ex decubitu ſpiritalis via ſtrictior, & anguſtior redditur, magíſque difficilis fit reſpiratio: cùm enim decumbentibus thorax ſupra ſpinam concidat, neceſſe fit pulmonem cum bronchiis ſimul, à pectore grauante comprimi & anguſtari, atque ita reddi ſpirationem difficiliorem. Corpore autem erecto bronchia magis hiant, magíſque ampliatur ſpiritalis meatus, partim quia in directum extenduntur, partim, quia minùs in ſe concidere prohibentur, ex Galeno *4. de loc. 7.* & *3. progn. 16.*

Ruſus erecto homine pectus multò faciliùs diſtenditur, quàm quouis ſitu decumbente: Nihil mirum, igitur, ſi in ſubſidium mali vſque adeò vrgentis, erigi conentur. Antecedens patebit, ſi omnes decubitus ſpecies percurras: in ſupino enim venter ſpiritalis procidiuus, cùm quoquouerſus inter ſpirandum moueatur, aſcendit, quod ſine aucta difficultate fieri non poteſt. In prono, ab incumbente corpore dilatari prohibetur: nec minùs in laterali, ab oppoſito latere grauante. Sola igitur ſupereſt ſine impedimento, & facilior, erecta corporis figura, in qua liberiùs poteſt thorax ad latus moueri.

At contrà eſt argumentum validum in hunc modum. Quòd validis, robuſtiſque ſanis difficile eſt, & laborioſum, debilibus ægris fit difficilius, & laborioſius. Atqui ſtatio, & recta corporis figura etiam ſanos fatigat, quia muſculi omnes in actione ſunt; decubitus, propter muſculorum otium, ad quietem facit. Igitur peſſimum erit, ac difficile reſpirantibus ſurgere, & reſidere, quod docuit Hip. *1. progn. 23.* non alleuiabuntur, aut faciliùs ſpirabunt corpore erecto, ſed multò magis decubitu ſupino, quo vires imbecilles conſeruari, reparatique ſcribunt multi, & confirmant ex itinere defatigati, qui eum ſitum eligunt: aut ſi in dextrum, ſiniſtrúmve latus decumbant, quem decubitum Hippocrates commendauit *1. progn. 16.* & *Ariſt. 6. probl. 7.*

Dic. Fatemur ægrotantes ſtando nimiùm defatigari, & imbecillas eorum vires ex eo ſitu reddi imbecilliores, quàm ſedendo, aut decumbendo: in ſtante ſiquidem muſculi omnes in actione ſunt; in ſedente pars quieſcit, pars verò mouetur; in decumbente vniuerſim, ferè omnes otiantur: quare tanquam melius, & commodius

A ægris præcipimus decumbere, quoniam ex otio muſculorum omnium corpus ſuſtinentium, vires vel reparantur, vel ſaltem non diſſoluuntur. Verùm ſi pectoris anguſtia laborent, nec liberè reſpirare valeant, ob magis vrgens opus, ſaltem pectus eleuare commodè conſulemus, quoniam ita ob rationes ſuperiùs notatas faciliùs reſpirant.

Nec verò Hippocrates *in prognoſticis* factum improbat, ſed malum pronunciat reſidere, ratione mali quod inde ſignificatur, anguſtia nempè pulmonis, aut æſtuans in præcordiis calor, vel grauiſſimus alius labor, non patiens ægrum liberè, ſufficientérque eo ſitu reſpirare, quo magis quieſcit, minúſque debilitatur, ſed ſurgere, reſideréque cogit, & peiorem ſitum eligere, in mali vrgentioris ſubſidium, quod ex ſupino, aut laterali decubitu
B nequaquam paratur, vt dictum eſt *ſuprà*. Supinus verò quantumuis dicatur infirmitas vires reparare, pectoris tamen anguſtiam, & laborem auget, propter quod ſi multùm duret, ob eleuantis ſe thoracis difficultatem, potiùs debilitat. Fatigati verò ex itinere, ſi eam figuram eligant, pectore non laborant; & licet non ita liberè reſpirent, leue damnum ferunt, ob melius quod ſequitur bonum, ex quiete, & virium reparatione. Quia verò eas inſinuat exhauſtas, nec potentes corpus ſuſtinere, ſimpliciter & abſolutè reprobatur hic decubitus in ſignificando, *1. progn. 14.* ſubſcribit Auicenna *2. 4. tract. 2. cap. 24.*

Hic enim decubitus, regentis corpus facultatis, ac
C firmantis illud per muſculos, debilitatem præoſtendit, quæ non poteſt, vt conſueuerat, corporis molem ſuper latus firmare, quin ſtatim in ventrem, aut in dorſum decidat, tracta ab inſita grauitate; quare imbecillis natura morbo haud poterit reſiſtere. In dextrum autem, atque ſiniſtrum latus decubitus, licèt ſimpliciter tam in ſanis, quàm in ægris commendetur, quia ita ſuauiùs ſoporantur, vt Ariſt. inquit, difficiliorem efficit reſpirationem, ex dictis *ſuprà*: atque ita, &c. Quòd ſi Auicenna ſcripſit 18. 3. *tract. 5. cap. 18. propo. med.* dormire ſuper dorſum eſſe ex iis quæ lapidi renum, & veſicæ conferunt: id de ſolo tempore exitus calculi intelligendum puto, ad quem ſupinus decubitus haud ſecus conferre poteſt, quàm feſtinus per ſcalas deſcenſus, & inæqualis
D equi vectio, quæ tamen eo morbo infeſtatis extra paroxyſmum non leuiter nocent: in excludendo tamen calculo in renibus, vel vreteribus, vel in collo veſicæ impacto, ſuper dorſum iacere, ob viarum laxitatem, calorem ampliorem, vel celerem expulſionem, proniorémque ad exitum poſitum, conferre aliquid poſſe rationi conſonum eſt. Ita ex mente Plinij *lib. 28. cap. 4.* ſupinus decubitus omnibus aliis affectibus incommodat, præterquàm oculis idque (vt reor) ratione auerſionis humorum, qui in eos poſſunt illabi.

Illud etiam diſcutiendum: *Vtrùm duæ dyſpnϾæ ſpecies, ex calore, & organorum anguſtia à debilitate orta, penès magnitudinem, celeritatem, & frequentiam diſtinguantur?*
E Si enim hac ratione diſtinguerentur, à prima ex imbecillitate orta, ſequeretur tres illas differentias in reſpiratione pariter, & pulſu (quæ variato vſu ſibi mutuò reſpondent) neceſſariò ſimul, ac æquè augeri, & qualibet immutata oppoſitas tres ſimul acquiri, paruitatem ſcilicet, tarditatem, & raritatem. Atqui non minùs magnitudo, quàm paruitas, citra aliarum mutationem reperiuntur, vt conſtat *1. de cauſ. ſympt. cap. 3. & 4* & *1. de præſag. ex pulſib. cap. 1.* & *lib. 3. cap. 2.* Igitur non diſtinguuntur neceſſariò penes illa tria. Deinde ſi non niſi vſu aucto acquiritur magnitudo, & duabus adhuc reliquis facultatis, & inſtrumenti cauſis inuariatis, atque plerumque ea ſine aliis ſufficit: vnde in organorum anguſtia ſine calore excedente magnificari poteſt inſuper & accelerari, & crebeſcere ſi nec accreſcere, eſt opus?

Dic. Non ideò Galenum difficilem reſpirationem de

qua

Digitized by Google

qua agebatur, quæque ex calore, & viarum anguſtia oriebatur, diſtinxiſſe per magnitudinem ſimul, celeritatem, & frequentiam, ab alia ex imbecillitate, & hanc ab illa, per oppoſitas differentias, quaſi vellet omnes ſimul neceſſariò, aucto, aut diminuto vſu compatari, atque ita inter ſeſe eſſe inſeparabiles, cùm non ita, imò potiùs ſucceſſiuè acquirantur, vt latè *lib. 4. Hiſt. P P. Med. in com. Hiſt.* 8. explicuimus ad Galeni mentem: ſed quia per illas diſcernendæ erant, aut aliquas, parùm aucto parùmve diminuto vſu; aut omnes ſimul, vt cùm nimiùm increuerint, quod ferè ſemper contingit calore in corde, & pulmone æſtuante; vel nimiùm decreuerint, magnáve adfuerit virium imbecillitas, nam tunc prædictæ differentiæ, niſi aliquid impediat, perpetuò coniunguntur.

Conſequenter enucleandum: *Vtrùm ſtertor Aſthmatis proprium ſit ſignum*? Nam ſtertor fieri non poteſt, niſi humor ad aſperam arteriam delatus, ibi retentus ferueat, & ſtrepitum edat, (Arabes Oregmonem vocant) quod ſignificauit Hip. 2. *progn.* 48. dicens: *Mala etiam ſtrentio, qua non expurgatur, nec proiicit ipſum pulmo, ſed ob nimiam plenitudinem feruet in gutture*, &c. cui fetuori reſpirationis ſublimis ſuperuenit. Atqui huiuſmodi humoris feruor in omni aſthmate, ceu in eo quod à tuberculo crudo oritur, non inuenitur. Ergo. At contrà obſtant grauium auctorum vota: Nam Aretæus *lib. 1. Chronion, cap. 11.* & Celſus *lib 3. cap. 4. tit. de difficultate ſpirandi. §. cùm vehementior eſt, vt ſpirare æger ſine ſono, & anhelatione non poſſit, aſthma.* Galenus *lib. 3. de diff. reſpirat. cap. 6.* Auicenna 10. 3. *tract. 1. cap.* 39. Quare propriè illi conuenit hoc ſignum, tanquam frequentiſſimum, dummodò tuberculum crudum excipias, à quo ſi oriatur aſthma, tunc ſonitus non adeſt, qui ab humore pituitoſo, & craſſo generatur ſolùm.

Præſagium.

Vtrùm reſpiratio parua & rara, inter difficilis reſpirationis differentias compoſitas ſit omnium peſſima? Ita probat Gal. *cit. 4. de locis affectis*, edoctus ab Hip. *lib. progn. text.* 24. dum ſic ait: *Spiritus autem qui creber eſt, ſignificat dolorẽ, aut inflammationẽ in regionibus quæ ſupra præcordia ſunt: qui verò ſpiratur magnus, multóq; interpoſito tẽpore, delirium indicat: qui frigidus de naſo, & ore erumpit, admodũ exitialis eſt.* Quando enim frigidus de naſo, & ore ſpiritus exit, valde lethalis eſt, quia natiuus calor extinguitur, qui aërem calefacere non poteſt, quod *lib. de vtilitate reſp. c.* 3. iterum confirmat: reſpirationis enim organa nimium ſunt perfrigerata, in quibus cor, vitæ principium ac inſiti ignis fons collocatur.

Hæc reſpirationis ſpecies à Galeno dicitur parua & rara, 3. *epid. ſect. 3. com.* 74. in hunc modum: *Didiciſti autem, tum in primo de difficultate reſpirationis, tum ſecundo in præſagia, (vbi hunc dictionem ſumus interpretati: ſpiritus ſi frequens ſit, dolorem ſignificat, vel inflammationem ſupra ſeptum tranſuerſum) paruum eſſe quendam, ac rarum ſpiritum, qui cùm refrigeratur cor, & moritur iam homo, fit.* Quod ſymptomate quodam inſeparabili Hippocrates indicauit hiſce verbis: *Si frigidum è naribus, & ore ſpiretur, exitiale iam eſt admodum*: intelligens per ſpiritum frigidum de ore, & naribus expiratum, paruam & raram reſpirationem. Vt enim magnus & frequens, immodicum calorem oſtendit, atque idem eſt calidum ſpiritum dicere, ac magnum & frequentem: ad eundem modum paruus & rarus, non alius eſt quàm frigidus. Quia tamen frigidus admota manu percipitur tactu faciliùs, quàm rarus & paruus viſu, continétque ſpiritus frigidus cauſam, propter quam perniciosus exiſtit, ideò frigidum Hippocrates dicere maluit, quàm paruum & rarum. Hunc Hip. *lib. 3. epid. ſect. 3. text.* 74. tenuem, & imminutum appellauit, quia interdum properante ad extinctionem naturali calore, adeò rarus, ac paruus,

A imminutúſque eſt, vt vix intelligas, an ſpiret æger.

Licèt enim aliæ difficilis reſpirationis ſpecies periculoſæ ſint, hæc tamen certam perniciem præſagit in acutis morbis, ingentem caloris penuriam præſignificans. Nec obiicias, acutè febricitantes frigidum non poſſe expirare, ſiquidem in corde calor febrilis eſt accenſus, & in eo viget ignea febrilis caliditas: Nam etſi prope mortem calor ſit intenſior moderato & naturali, timẽ quantitas, & copia eius eſt imminuta valde. Quamuis autem caliditatis ſit propriũ calefacere, & permeare, cùm qualitatum omnium ſit efficaciſſima, *lib. de conſt. art. med. c. 9.* & 3. *de cauſ. ſympt. c. 3.* tamẽ quantitatem ad agendum requirit: quia ex ſententia Gal. *lib. 3. de temp.*
B *cap. 4 centeſima vnius ſcintillæ pars, eſt quidem omnino genere ignis, cæterùm adeò nos non vrit aut excalfacit, vt corpori incidens, ne ſenſum quidem vllum ſui excitet.*

Ex his, Galeni doctrina dilucidè explicatur, lata 6. *epid. ſect. 4. com. 3.* dicentis: *cor prope mortem frigida intemperie laborare*: tunc enim, vt *eodem loco* dicebat Hippoc: *Signa mortifera apparent, per cutem, nares, calidus vapor: priùs nares ſpiritum frigidum reddunt.* Quod intelligi debet de frigida intemperie; quæ ſequitur diminutionem quantitatis caloris natiui, non autem frigida intemperie, quæ ſine caloris intenſione infeſtat.

Obiicies deinde cum Gal. *lib. de vtilit. reſp. c.* 3. hoc modo. Si cor eſt frigidũ, quo pacto eget inſpiratione? Dic: Licèt calor in ventriculo cordis quantitate paucus reperiatur, qualitate tamen eſt intenſus, & ob id inſpira-
C tione indiget. Solue ſecundò. Reſpiratio non ſolùm expetitur cauſa refrigerationis caliditatis natiuæ per inſpirationem, ſed etiam expurgationis fuliginem per expirationem, quia tamen non poſſumus expirare, niſi priùs inſpiremus, idcircò inſpiramus, vt poſtea expiremus, & vt aër expiratus fuliginoſa recrementa ſecum deducat. Adde, reſpirationem non ſolùm neceſſariam eſſe ad refrigerandum calorem, ſed etiam ad vitalium ſpirituum regenerationem.

Quæres: *Vtrùm fœmina difficultati ſpirandi ſint magis obnoxia viris*? Dic, quòd licet fœminæ ſint frigidiores viris, pituitoſiſq; magis abundent excrementis, denſiore ſint præditæ corporis habitu, per quem vaporum, & humorum effluxus non ita liberaliter ſpirat, & viri minùs excrementoſi ſint, calidiores, & graciliores, & ferè
D raram habeant carnis contexturam: tamen illæ difficultate ſpirandi minùs tentantur, quia per vterum, menſtrualéſque purgationes ſingulis menſibus totam craſſorum humorum illuuiem deponunt. Hoc ita eſſe peculiari elogio demonſtrat Gal. *lib. aduerſus Eraſiſtratum cap. 5. in fin.* dum ſic ait: *Velim itaque nudas iam veritatem ipſam, me præcone tibi denunciantem, quòd mulier ſi probè expurgetur, neque podagris, neque articulorum doloribus, neque lateris inflammationibus, neque peripneumoniis, ſed neque epilepſia, neque apoplexia obnoxia ſit: aut ſpirationis, vel vocis oblatione ritè purgata vllo tempore infeſtetur; &c.* Vterus enim cùm ſit totius corporis cloaca, & emunctorium, 1. *Aph.* 2. & 5. *Aph.* 70. & 6. *de loc.* 5. facilè, & promptè ex eo omnem recipit immunditiem, & maximè à partibus ſpiritalibus confluentem, cum
E quibus ratione vaſorum obtinet ſympathiam ſummam, vt *lib. 14. de vſu part. 4 & 8.* perbellè dictauit Galenus.

Etiam dubitandum: *Vtrùm iuuenes frequentiùs difficultatem reſpirandi incurrant, quàm pueri, & ſenes?* De ſenibus nulla eſt dubitatio, iuxta oraculum Senis, 2. *Aph.* 40. *Raucedines, & grauedines in valde ſenibus coctionem non admittunt*, teſtante etiam Galeno *in com. Neque enim hi ſoli morbi ſenes comitantur ad mortem, ſed etiam nephritis, (id eſt, paſſio renũ) podagra, morbus articularis, coxendicum dolores, & quæ laxiori inteſtino, & ſpleni frigidæ inſunt diſpoſitiones, & præterea crebri anhelitus, (quos Græci aſthmata vocant) tuſſes, &c.*

De pueris maior eſt dubitatio: cùm enim plurimum habeant calidi innati, ſuccos crudos non acetuant; cura

tionem

Digitized by Google

tionem autem rheumatici affectus poſitam eſſe in concoctione, 2. *Aph*. 40. Galenus aſſeruit. Verùm contrà edocuit Hip.*lib*. 3.*Aph*.26.30.*&* 31. quibus locis aſthma pueris, & ſenibus familiare eſſe confirmat. Licèt enim pueri concoquant alimenta, & illis quantitate calor inſit magnus, qualitate tamen mitior eſt, quàm vt excrementa ex cibo genita concoquere, & attenuare poſſit. Imò ob vberem caloris copiam, corporiſque raram contexturam, cùm citiſſimè reſoluantur, plurima appetunt, quæ probè haud coquunt; quare obſtructio ſuccreſcit, ex qua omnis morborum farrago ſcaturit, ſi fidem adhibemus Galeno, *lib. de ſuccor. bonit. & vitio, cap*.2. cuius cauſa cùm viſcera non ventilentur rectè, nec deinceps munere ſuo fungantur apprimè, ex ineptè elaborato alimento, (ſunt enim voraces, & intempeſtinè ingerunt) ſuccorum crudorum copia increſcit, quæ non ſolùm difficili reſpirationi, ſed longis, periculoſiſque morbis eos facit aptiſſimos, vt epilepſiæ, vermibus, veſicæ calculis, ſtrumis, crudis tuberculis, vt infinitis propemodum locis Gal. confirmat, præſertim 2.*progn. vlt.* & *lib.3.einſd.com.*28.5.*de placit.*7.& 3.*epid.ſect.*3.*com.* 53 & *lib.6.ſect.*3.*com.*25.& 3.*de cauſ ſympt.cap*.3. Iuuenes ob retentricis, expultricíſque robur validiſſimè concoquunt, & excernunt, & ſicciore, acrioréque calidi te craſſas materias ſuperant, & reſoluunt: etſi verum ſit eos ſemel correptos, periculoſiùs ægrotare: nam difficultas reſpirandi, quæ ferè à craſſis oritur humoribus, iuuentuti eſt improportionalis.

Aſthma, & Orthopnœa miſerrimè vexant illos, qui malè formato ſunt pectore, & anguſto thorace, vel à natura, vel ex accidenti, vel ex gibboſitate, quæ dorſum ad externa diſtorquet, hi enim in his partibus maximam debilitatem contraxerunt, & à leuiſſima cauſa offenduntur. Quare ex mente Hippocratis 6. *Aph*. 46. ij ante pubertatem moriuntur. Maximum etiam vertitur periculum, quando cum acuta febre difficultas reſpirationis coniungitur: craſſa enim materia à febrili calore exſiccata, craſſior fit, & difficiliùs excernitur. Adde quòd cùm acuta febris plurima aëris frigidi inſpiratione indigeat, & hæc propter anguſtiam fieri nequeat, breui tempore non rectè ventilato corde ſuffocantur, & moriuntur. Si verò febris mitis ſuperueniat, reprobanda non eſt, velut de febri, quæ conuulſioni ſuperuenit, vt iudicat Hippocrate 2.*Aph*.26.*&* 4.*einſd*. 57. hæc enim craſſos humores coquit, lentos attenuat, diſcutit, reſoluit. Denique aſthmatici, & orthopnoïci periclitantur maximè, ſi vires valde ſint imbecilles, citiſſimè enim in ſincopen, & mortem ſubitò incidere ſolent, quam pulſus inæquales, & intermittentes verè prænuociant.

Curatio.

Asthma, & orthopnœa cùm in cauſa, & parte affecta conueniant, (penes enim magis, aut minùs diſtinguuntur) vnam ſolùm curationem expoſtulant. Huius autem affectus conſtitutio cùm diuturna ſit, & recuperat per circuitus, Epilepſiæ, aut vertiginis inſtar, interdum acceſſionem concitat acutam, & ſatis periculoſam, quam natura præ vehementia tolerare nequit. Quapropter duplex curandi ratio inſurgit, altera quæ in acceſſione, alia quæ in præſeruatione celebrari debet.

Præſente acceſſione aër attemperandus, vt ne præ frigiditate vehementi humorem craſſum incrudet, qui ferè huius affectus cauſa eſſe ſolet, nec præ caliditate ita liquefaciat, vt fluxilior factus, ex capite maiori cum impetu in thoracem confluat, ſuffocationíſque periculum excitet. Somnos præterea in acceſſione, quantum fieri poteſt, curandus, ob ſuffocationis quod imminet periculum. Si verò ob virium laſſitudinem, & debilitatem, eo vti æger indigeat, breuis ſit, & interruptus, ex

A Raſio 4. *continent.cap.prop.de aſthmate*. Diurnus, & præſertim meridianus, noxius, ſanis & ægris inutilis, 2. *progn*. 11. debilitate enim, fluxiones mouet, cruditates parit, flatus eleuat.

Vtrùm difficulter reſpirantes, & aſthmatici, capite eleuato, an ſubmiſſo debeant dormire? dubium eſt. Auicenna 5. 3.*tract*.1.*cap.vlt*. ſic ait: *Et oportet ſecundùm omnem diſpoſitionem, vt aſſiduet demiſſionem capitis & teneat decliue puluinar, vel capitale.* Hæc Auicenna ex correctione Bellunenſis Contrà Oribaſius ex Antyllo, *lib.6.collectaneor.cap*.1. *Figura autem decubitus eorum, quibus caput laborat, in ſublime vergat, praterquàm in phreniticis, quoniam in iis humilem atque inclinatum decubitum volumus, quia decubitus in ſublime elatus, quodammodo eos perturbat.*

Qui ſitum in ſomno erectum reprobant, ſuum fulciunt placitum Ariſtotelis ſententia, qui 10. *probl*. 53. B quærens, cur homo omnium animantium maximè tuſſiat, ſternutet, & grauedine afficiatur? reſpondet id fieri, quia cùm homo recta baſi ſe in ſublime modo ſtirpium attollat, hinc prouenit, eius cerebrum plurimos ex inferis partibus vapores, ſurſum rectà conſcendentes faciliimè recipere.

Sed conſiſtamus tantiſper, & hanc de aſcenſu vaporum in accubitu erecto doctrinam contemplemur: Si enim vapores difficiliùs aſcendunt demiſſo capite, quàm eleuato, cur non eundem decubitum in ophthalmia, & dolore capitis à bile, & aliis morbis, qui ex inferioribus elato humore, aut vapore conſtant, approbamus? Deinde, ſi æquè per lineam rectam, à corde, ſeu hepate ad caput in homine ſit tranſitus, & in ipſis brutis, videtur decubitus erectus in aſthmate, & aliis diſtil- C lationibus à capite magis approbandus: ſiquidem humores cùm ſuapte natura graues ſint, difficiliùs erecta figura, quàm demiſſa in caput aſcendunt; ad illa enim quæ ſunt ſublimia, difficiliùs perueniunt grauia, quàm ad ea quæ humilia: Quare in hunc ſenſum *loco cit. ad finem capitis*, dixit Oribaſius, decubitum à pedibus altiorem replere caput & inſtrumenta ſenſuum: quare Celſus *lib*. 4 *cap*.4 *ſublimem decubitum ſummopere probat*.

Qui ergo reſpondendum ſit Auicennæ, ſubmiſſum decubitum approbanti, iam exaudi. Hic enim auctor eum eſſe præſtantiorem aſſeuerat, quando affectiones rheumaticæ cerebrum per proprietatem infeſtant, quia videlicet ibi humor eſt genitus, nam faciliùs deſcen- D dit, quia grauis eſt, ſicuti humor parieti hærens promptiùs labitur, quàm ſolo effuſus, quo planum eſt. Si verò diſtillatio per conſenſum vexet, approbandus ſublimis decubitus, ex aliorum mente: hac enim figura caput conſtitutum, vapores, & humores difficiliùs abſorbet, imò à ſe longiſſimè arcet.

Solue ſecundò. Auicenna intelligendus eſt de præcautione, quo tempore imbelles ægri ſuauiter hoc modo recumbentes, vires refocillant; qui decubitus laxum corpus efficiendo, faciliorem vaporibus commeatum præbet, attamen ſua diuturnitate eoſdem concoquendo reſoluit. Cæteri verò auctores erectum decubitum laudantes, de acceſſione interpretandi: quia in ſummiſſo, & ſupino decubitu viarum ſpiritus augetur anguſtia, ſuper illas thorace concidente, erecta verò figura E ſedentibus ægris, viæ ſpiritus dilatantur magis, ex Gal. 4.*de loc. cap*. 7. *poſt. princip*. & 2.*prorrhet*.54 & 3.*progn*. 16.*in fine*.

Exercitium fugiendum ex Celſo *loco cit*. qui ſolùm lentam deambulationem aſthmaticis, & difficulter anhelantibus conſulit. Hæc craſſos humores concoquit, glutinoſos ſecat, partes robuſtiores efficit, & ſuauiter calorem accendit, vt prædictos humores per inſenſilem halitum diſcutere queat. Exercitatio contrà, quæ idcircò in hoc affectu ſummè vitanda, quia ægros ad anheloſam reſpirationem pronos facit; cùm enim ſit motus vehemens voluntarius, immutans reſpirationem, quam difficilem

difficilem facit & factam adauget, 2. *Aph.com.*10.& *lib. de vtilit. reſpirat. cap.* 4. ſit vt anhelantibus, & ſuſpirioſis ſit inutilis, & valde noxia.

Vtrùm Venus difficulter ſpirantibus vtilis? Plures firmant, quia ex edicto Hip. 6.*epid. ſect.* 5. *text.* 23. *Venus morbis à pituita remedio eſt*, craſſos enim humores diſcutit: Nam ex concubitu venereo, ob motum, accito calore, excrementa per corporis habitum expurgantur, dilatatis vaſis, & cutaneis poris patentioribus factis. At reproba eſt ob cauſas multas: Prima, quia in hoc affectu caput eſt imbecillum valde, cui veneris vſus ſummè eſt aduerſus: nihil enim eſt quod ampliùs illius incommoda perſentiſcat, quàm cerebrum, vtpote laxum, molle, friabile, & exangue, & ex ſpiritibus animalibus ad præſtantiſſimas actiones perficiendas refectionem habens. Secunda, quòd concuſſione valida thoracis, plurima humoris copia ad ipſum concurrit, debilitat, & ad recipiendos humores promptiſſimum reddit. Tertia quia timor eſt, ne præ valido motu, vaſa thoracis à mucoſo humore madida, diſrumpantur. Quarta, quia ex vehementi motu, difficilis, ac erebra reſpiratio efficitur. Quare aſſidua venere vtentes in grauiora damna incurrunt, ex frequentioribus interuallis acceſſione miſerrimè oppreſſi, cùm ab ea abſtinentes ratò apprehendantur. Non nego veneris vſum pituitoſis morbis vtilem, dummodò alia non adſit potior indicatio. quæ à vitibus deſumitur, quas, præſertim animales, aſthmaticis infirmas adeſſe, *lib.*4.*de loc.*2. Galenus inculcat.

Diuertendus eſt à thorace humor ingenio omni, frictionibus etugum, vinculis doloriſicis, cucurbitulis, ligaturis, clyſteribus acribus, & aliis reuellentibus auxiliis, prout *lib.*1.*huius operis c.de epilepſia* monuimus. At quæres: *Vtrùm vomitus in acceſſione prouocandus?* Non deſunt qui ſuadeant, præſertim quando præceſſit in ventriculo mucoſi humoris copia multa, quam vomitu excernere ſalubre iudicant, quia humore craſſo venter diſtentus reſpirationem maximè impedit. Cæterùm cùm viſcoſum ſuccum clyſtere, & balano elidere facilè poſſimus, à ratione videtur alienum, vomitum mouere: attracto enim humore à partibus omnibus ad vitalia membra, vehementi conatu, æger in ſuffocationis periculum incurrit, metuſque eſt ne materia in œſophagum adducta aſperam arteriam opprimat, & ſuffocationem induneat.

Enitendum ſummopere, vt ſputum facile fiat, & tenax humor in pulmone, & eius bronchiis pertinaciter infixus, per ſputum educatur. Hoc opus præſtant expectorantes ſyrupi, decocta, eclegmata, ſiue looch, & cætera quæ pectus à craſſis humoribus repurgant, illos ſecant, attenuant, detergunt, concoquunt, digerunt, quorum copiam ſuprà *cap. de Aphonia* propoſuimus.

Duo ſunt præſidia magna, ſanguinis miſſio, & purgatio, quæ in acceſſione aſthmatica videntur eſſe magni momenti, & multi vſus, & idcircò quærendum: *Vtrùm ſanguinis miſſio conueniat?* Si enim plurima humoris copia repleatur, calidi, aeris, à e pite ſubitò defluentis, quo auxilio promptè ſuccurras, ne ſtranguletur æger, niſi phlebotomia, ignoro proſſus. Quare ſi diuturna non ſit affectio, vires innalidæ humor tenax, & frigidus; ſed virtus ſit firma, affectio recens, & cætera conſentiant, ſuffocationiſque periculum immineat, tunc parcè demendus ſanguis, vt fluens, & fluxurus reuellatur humor, ſpiritalia membra tranſpirent, & detracta copia, vaſa pulmonis, & thoracis meliùs dilatentur; maximè ſi ſuppreſſio aliqua ſanguinis adſit vacuari conſueti: tunc enim ſi retenta, aut minuta ſint menſtrua, ad tali ſectionem intrepidè accedes. Contrà è baſilica, vel cephalica, ſi æger per os, aut nares ſanguinem ex interuallis vacuare erat conſuetus. Si verò vires ſatis firmæ non ſint, aut alia adſuerint, quæ ſanguinis dettactionem dehortari ſolent, cucurbitulæ

A ſcarificatæ, ſtrenuum leuamen præſtant, femoribus ... & ſcapulis affixæ.

De purgatione: *Vtrùm in acceſſione ſit celebr...* diſputant auctores. Renuunt plures, quia conueni... tior, & magis propria euacuatio eſt illa, quæ ſit per ſputum; ea verò quæ ſit per alui fluxum idcitcò reprobata eſt, & nullius vſus: Deinde humores ebullientes, & agitati, ad thoracem, tanquam ad partem debilem decurrunt, & affectum augent. Adde quòd humores in pectore infixi, ope medicamenti expurgantis, difficillimè, aut vix educi queunt.

Sed licèt hæc vera ſint, & ferè in praxi admittenda, & quamuis clyſteres ad reuellendum ſummè iuuent; tamen ſi ex acceſſione vehementi, præſente reſpirationé difficillima, ſuffocationis periculum immineat, aut
B pulmo, & plura coaffici videantur, non dubitarem præcedente priùs phlebotomia, ſi humor, vires, & acceſſionis vrgentia eam expoſtulent, purgationem leniſſimam offerre, quod ſæpè vſu ſum expertus cum vtilitate ſumma, cuius ope humor fluens, & fluxurus reuellatur infrà, & craſſi, ſi qui in ventriculo, & primis viis redundant humores, vacuantur, qui thoracem comprimunt, & reſpirationem impediunt. Si enim Galenus vacuatione per aluum facta, 14.*meth.c.*8. quum lingua eſſet ita tumefacta, vt ore hominis contineri non poſſet, purgationem violentam, ex ſcammonio, & colocynthide paratam imperauit: & Trallianus *lib.* 4. *cap.* 1. in angina, cui febris ſocia ferè eſt ardentiſſima,
C eandem adminiſtrauit: cur nos clementem exhibere recuſabimus, quæ citra moleſtiam vllam à viis ſolùm ductuum cauſam antecedentem euacuet, antequàm in partem principem confluat, & maiora damna excitare poſſit. Purgatio poterit parari ex pulpæ Caſſiæ interaneo liquore, Manna, Diaſebeſten, Diaprun. Syrupo ex multiplici Roſar. aut violar. infuſ. Rhab. aut Agarici diluto, quæ medicamenta cum decocto pectorali permixta præterquam quòd ruſſim leniunt, thoracem abſtergunt, ſputum prouocant, peccantem humorem per aluum ſuauiter excernunt.

Extra acceſſionem præſeruandus eſt æger, ne in ſimilem affectionem recidat: quare modum, & ordinem in ſex rebus non naturalibus obſeruet. Victus ſit atte-
D nuans, cuius vſu glotiatur Galenus *lib.de attenuante victus ratione. cap.* 1. *in princip.* Arthritidas, Epilepſias, ſpirandi difficultatem, & alias ſimiles ægritudines inueteratas, & rebelles perſanaſſe, alias verò mitiores reddidiſſe. Num verò in chronicis morbis attenuans victus ſit concedendus, diſceptauimus latè *lib.*2.*Hiſt.PP. Medic.in com. Hiſtor.*91.

Materiam alimentorum affabrè propoſuimus *lib.* 1. *huius operis.cap.de cephalagia, & epilepſia.* Potus ſit aqua decocta Adiaoto, glycyrrhiza, Hyſſop. Praſſio, paſſulis, ficubus, aniſo, cinnamomo, ſem. fœniculi. Vel ſit Cereuiſia deſiccata. Vinum, ſi vires valent, interdicendum, nam caput replet: Si verò vires ſint debiles, & crudi
E humoris adſit copia multa, offeratur tenue, dulce, oligophorum; hoc enim ſuo calore iuuat coctionem, crudos humores concoquit, caput minimè tentat. Vel loco eius hydromel eſt optimum.

Vtrùm autem copioſus potus aſthmaticis vtilis ſit, videtur controuerſia apud Galenum: Ille enim 7. *ſec. loc. c.*6. *poſt princip.* ſic inquit: *Omnis autem potus medicus ſit in iis, quibus abſceſſum alicubi habent: multus contrà in iis qui viſceſis, ac craſſis humoribus ſunt obturati. Etenim pharmaca quæ eiuſmodi ipſorum humores abſtergunt, neceſſariò quidem tuſſes mouent, non verò facilè per ſputum reiicitur quod abſterſum eſt, ob craſſitudinem videlicet. Quapropter humectatione plurima opus habent, quò facilè efferatur.* Idem aſſerit 3.*acut.com.vlt.*

Contrà docent Arabes cum Meſuë *cap. prop.* qui parcum potum illis concedunt: multus enim replendo ventriculum, ſputum tranſuerſum comprimit, & ex conſequenti

conſequenti difficultatem reſpirationis adauget. Controuerſiam hoc modo reſolue. In prandio, & cœna parciſſimè bibendum, ob rationem dictam, & ne ventriculi concoctio interturbetur. Noctu, & interdiu copioſiùs, præcipuè coctione parata. Hæc ſolutio eſt ad Auicennæ mentem, 10.3.*cap*.40.*ante med.* cùm inquit: *Et oportet vt elongentur inter cibum, & potum, & non ſatientur ex aqua ſubitò, imò pluribus vocibus.* Idem docuit Meſuë dicens: *Et potus ſuper cibum eſt iis malus, quare oportet vt expectetur ſupra cibum diu, dein bibat parum hora poſt horam.*

Hac inſtituta victus ratione, ſi nihil ſit quod impediat, vena ſecanda baſilica, ſiue mediana, ſiue tali, partis mandantis conſideratione facta. Propinentur deinde medicamenta, quæ incidant, abſtergant, humorúmque craſſitudinem & lentorem attenuent. Hæc longo temporis ſpatio offerri debent: nam humor contumax eſt, lentus, mucoſus, & viſcidus. Præparatis humoribus, clementia expurgantia porrigenda; à violentis enim craſſus humor & glutinoſus, abſumpta parte tenui ampliùs induratur, & expulſioni fit magis ineptus. Syrupi ſunt optimi, capil. vener. liquiritiæ, de Hyſſop. D. Praſſio, Oxymel ſimplex, & compoſ. Debent diſſolui cum aq. fænicul. vel decoct. capil. vener. Hyſſopi, Praſſij, Scabioſ. Betonic, Paſſular. ficuum, Dactylor. Inter expurgantia præſtant Agaricus trochiſcatus, Catholicum, Diaphœnicum, Elect. Indum, Pilulæ Aggregat, Alephang. Cochiæ, de Hiera.

Corpore expurgato, mirificus eſt, & maximè laudabilis, à Galenóque & aliis priſcis probatus terebinthinæ vſus, calefacit enim, abſtergit pectus, viſcera à bilioſis, & pituitoſis humoribus repurgat, ex Galeno 5.*de ſanit. tuend. cap.*9.

℞. *Terebinthin. abietin. lotæ ſemel cum decocto glycyrrh.* ℥ j. Diſſolue in decoct. pectoral. aut oleo amygdal. dulcium & fiat potus.

Si in hac forma, ad aſſumendum ſit horribilis, diſſolue cum vitello oui: Vel ea in bolos cum ſaccharo, vel pilulas redigatur.

Denique vt reliquiæ humorum in thorace, capite, cæteriſque viſceribus infixorum, paulatim vacuentur, vtiliſſimum erit alternis diebus ſyrupos expurgantes offerre diluculo, quantitate quinque vnciarum.

℞. *Radic. enulæ campan. ariſtoloch. rotundæ, an.* ℥ ij. *hyſſopi montani, capil. vener. an.* M. j. *glycyrrhiz. raſæ, & contuſæ,* ℥ ij. *praſij,* M. j. *paſſular.* ℥ ij. *Dactylor, ſine nucleis.* N. x *ficuum pinguium,* N. vj. *pruner. exacinat.* N. xij. *amydal. dulcium,* ℥ j. *ſtrobylor.* ℥ ß. *iuiubar.* ℥ j *ſem. vrticæ,* ℥ ß. *radic. ireos,* ℥ ß *thymi,* M. ß. *tuſſilagin* M. j *ſem. lini, fænugræci, an,* ℥ j. *flor. violar. flor. borrag. flor bugloſ. an.* ℥ ß. *fol ſennæ* ℥ j *epithym polypod. ſem cartham. an.* ʒ. iij. *cinnamomi,* ʒ j. Coque ſecund. art in ſufficienti aq. quantitate, quouſque remaneant ℔. ij. In colatura infunde per noctem, *Agarici trochiſcati,* ʒ ij *mechoacæ,* ʒ. iij. Cola iterum & adde *Syrup. de ſinna, ſyrup. de epithym. an.* ℥ iij. *ſyrup ex plurib. infuſ. violar.* ℥ iiij. Cum ſaccharo, omnia bulliant lento igne, quouſque acquirant conſiſtentiam ſyrupi longi Cola, ſerua.

His peractis exhibenda ſunt, quæ intemperiem frigidam & humidam pectoris corrigant, partes ſpiritales roborent, ſputum prouocent.

℞. *Theriac. magnæ, mithridat. an.* ℥ j. *diamoſchi dulcis, confect. Diaxyloaloes, an.* ℥ ß. *conſerua borrag conſerua capil. vener. an.* ℥ j. ß. *confect. hyacinth. confect. alkermes, an.* ʒ j. *ſem. aniſi,* ʒ. j. *cinnamon.* ʒ. ß. *pulu. pulm. vulpis,* ʒ j. ß. *pulp. paſſul. pinguium,* ℥ j. *penidiarum,* ℥ ij. *ſucci hyſſopi. ſucci liquiritiæ, an.* ℥ ß. Cum hydromelitis, & ſacchari, an. part. aqualib. fiat conſerua.

Vtrùm Ius Galli veteris, Aſthmaticis prodeſſe poſſit? dubium eſt. Arabes laudant: alij diſſuadent, quoniam hoc auxilium ratione; & experimento noxium, & inutile eſſe rentur. Si enim gallum infarcias, & concoquas

A cum expurgantibus, vt Senna, Carthamo; cùm hæc pauciſſimam admittant ebullitionem, vim omnem ſoluendi amittunt, igneis partibus diſſolutis, ſicut cætera attenuantia, & diſcutientia, vt Marrubium, Praſſium, Hyſſopum, Adiantum. Si carnem galli contempleris, partes illæ nitroſæ, quibus maximè prodeſſe ius galli veteris priſci ſibi perſuaſere, tanquam terreſtres ſubſident, atque in percolatione reiiciuntur; cæteræ verò ex cute, pedibus, alis muſculoſis & neruoſis partibus remanentes, craſſæ ſunt, ac lentæ, quæ potiùs incraſſant humorem, eúmque excerni prohibent.

At his reiectis, fidendum eſt antiquorum dictis. Gal. enim *lib.* 11. *ſimp.* ius gallorum ſubducere aluum affirmat; nitroſis enim partibus conſtat, quarum ope ventrem prorritat; cuius doctrinam omnis Medicorum chorus

B firmat, & amplectitur, præſertim Meſuës *tract. de ſimpl. med. fac. c. de iure Gallorum,* ſi in eo incoquantur medicamenta flatus diſſoluentia, & pituitoſos humores expurgantia. Neque obiectiones ſuperiores quicquam euincunt: quæ enim tenui ſubſtantia gaudent, & vehementem ebullitionem non tolerant, in fine coctionis infunduntur, vt vis eorum liquori communicetur, ne præ mora euaneſcat. Contrà quæ craſſa & ſolida ſubſtantia conſtant, in prima ebullitione infunduntur. Deinde Medici ius galli in potum exhibent, non reſidentiam, quæ ſolùm clyſteris modo infuſa prodeſſe ſolet. Et licèt hoc ius ſubſidens craſſa conſtet ſubſtantia, & obſtruere videatur, potentia tamen attenuat, deobſtruit, aperit, incidit, craſſos humores attrahit, ſputum mouet, flatus diſcutit. Quare hoc ius non ſolùm aſthmaticis,

C ſed affectibus frigidis, & melancholicis ſummo eſt auxilio, expurgátque pituitoſum, vel melancholicum humorem, pro varia medicamentorum permiſtione quæ concoquuntur. Quare ſi morbus à melancholico ſucco ſcaturiat, vt Mania Melancholia, febris quartana, erratica, lienis durities, lepra, cancer, & alij cutanei affectus, melanagoga infundere oportet. Si ægritudo ſit pituitoſa, phlegmagoga ſunt vtilia.

Ergo ad ius purgatorium, eligatur Gallus rufus, plurimùm annoſus, ſed tamen adhuc ad motum, pugnam, & coitum alacer, & in dimicando validus, medius inter macrum, & pinguem, furfure, melle, & pauco ſale priùs nutritus, plurimùm defatigetur, & exenteratus infarciatur. *Agarico, ſenna, floribus cordialibus, ſem. cartham.*

D *hyſſopi, marrubio, paſſulis, adianto polypodio, cymino, thymo, ſatureja, aniſo. cinnamomo, prunis, iuiubis, radic, enulæ campanæ, epithymo pulmon. vulpis triturat, ſale, anetho, dactylis, ficubus:* Quæ omnia appoſita aq. quantitate ſufficienti coquantur, quouſque caro ab oſſibus ſeparetur. Medicamentorum verò infundendorum quantitas, varianda pro virium tenore, anni tempore, temperamento, &c.

Fontanellæ in brachiis adapertæ, ſummum auxilium præſtant. Cucuphæ exſiccantes capiti applicitæ, optimæ. Sudorifica ex Ebeno, ſmilace aſpera, & radice Chinæ parata, exſiccant, roborant, thoracem abſtergunt, flatus diſcutiunt, craſſos humores abſumunt, dummodò in decoctione apponas medicamenta ſputum mouentia, & reſpicientia pectus, vt radices Helenij, paſſulas adiantum, iuiubas, &c.

E Suffumigia per os accepta humorem in thorace contentum abſumunt, ſed caue ne in acceſſione hoc auxilium exerceas; periculum enim ſuffocationis vertitur: nam hoc tempore aëre libero indiget ægrotans. Forma eſto hæc:

℞. *Thuris, maſtich. myrrhæ. ſtyracis calamit. an.* ʒ j. *gummi iuniperi,* ʒ ij. Cum terebinthina fiant formulæ ciceiales.

Dubitabis: *Vtrùm Aſthmaticis Arſenicum in potum offerendum?* Arabū primarij ſuffumigia ex Arſenico parant ad exſiccandum. Audaciores in eundem vſum in potum propinant: ita ait Auicenna 9. 3. *tract.* 1. *cap.*40. *de cura aſthmatis. Et ex medicinis fortibus eſt Arſenicū cum gūmi*

pini,

pini, ex quo fiant pilulæ ad aſthma. Et detur in potu arſenicum cum aqua mellis: Idem aſſerit *lib.2. tract.2. cap.49. de Arſenico. §. Datur ad potandum cum hydromelle, cum gummi pini ad tuſſim antiquam, & ſputum saniei.* Firmat 10.3. *tract.5. cap.6. de cura vlcerum pectoris, & cura phthiſis*, dum ſic ait: *Et quandoque adminiſtrantur in hac ægritudine genera ſuffumigationum, & exſiccantium, & mundificantium, quibus fit ſuffumigatio cum traiectorio. Et ex iis ſunt illa quæ recipiunt arſenicum.*

At ſi verùm debemus affirmare, periculo non caret vti ſuffumigiis, in quæ ingreditur arſenicum, tantum abeſt vt commodum ſit illud per os exhibere: nam venenoſum eſt, partibus præcipuis infenſum, & ſuffitu applicitum rectà thoracem permeat, cor inquinat, pulmonem lædit, inflammat, cùm ex Paulo *lib.7. tit. de arſenico*, cauſtica vi præditum ſit. B Neque dicas, in exigua quantitate oblatum poſſe offerri, & permixtum aliis medicamentis cardiacis, quæ illius malitiam retundant, partéſque principes roborent, velut præcipitatum cum rhodoſacchato exhibemus: Quoniam cùm plurima ſint, quæ vehementer exſiccant & abſtergunt, fruſtra, & cum incommodo ſummo illud eſt exhibendum, quod in parca quantitate etſi ſit aſſumptum, ſemper nocere ſolet: præcipitatum autem ferè offertur in morbis pertinacibus partium extremarum, vt morbo Gallico, in quo partes præcipuæ affectæ non ſunt; contrà in aſthmate, & phthiſi partes vitales præſtantes laborant.

Ampliùs. Arſenicum eſſe venenum, & quidem peſſimum, & præſentaneum, docet Dioſcorides *lib.5. cap.29.* ſi enim poteur, facit alui, & inteſtinorum cum grauiſſima eroſione dolores. C Deinde plantis, brutis, & metallis eſt aduerſum valdè. Quare ſuffitæ arſenico plantæ pereunt. Mures, lupíque, ſi ex eo ederint, nec aquam bibere poſſint, non ſolùm moriuntur, ſed in rabiem adeò efferuntur, vt ſui generis animalia inuadant, & quæcunque momorderint, eadem corripiantur rabie, vt totum genus breui peſſum eat. Hac arte domum muribus ſcatentem facilè expurgabis: eadem ſyluas & nemora liberabis lupis. Imò auro, & argento eſt venenum: eſt enim natura ſulphureum, calidum, ſiccum, ideóque putrefactiuum, mordicatiuum, vrente facultate præditum; ídque tam combuſtum, quàm vſtionis expers, ex mente Alberti Magni, *lib.5. mineralium, cap.5.*

Dic ergo pro tutela Auic. Arſenicum Arabum eſſe Tragacanthum Græcorum. Deducitur hæc expoſitio ex Auic. ipſo, qui 4. 4. *tract.2. cap.2. de cura caſus, & offenſio-* D *nis ad lapidem, aut parietem, aut aliud*, illud aſſumendum imperat, dum ſic ait: *Et arſenico eſt virtus mirabilis, in omnibus quæ ſunt neceſſaria de incarnatione, & reſolutione ſanguinis, & prohibitione nocumenti, cùm in potu ſumitur.* Quæ omnes Tragacantho conueniunt facultates: cùm enim auxilia debeant contendere cum morbis, in magnitudine, & celeritate, dicendum, non eſt auctorem tantum in morbo non ita ſæuo, & perniciem minante, vt caſus, & offenſio, tam pernicioſum venenum obtuliſſe. Vel ſi pro arſenico, *arſeni* legas, quam cinnamomi nigri ſpeciem eſſe teſtatur Auenzoar, *lib.2. de curat. renum calculi agens*, Arabes à tanta calumnia liberabis. Quòd ſi tuberculum durum aſthmatis ſit cauſa, curatio tentanda, quam propoſuimus *lib.2. Hiſt. PP. Medic. in com. Hiſtor. 12* & *lib.1. de praxi admiranda, obſ. 12.* E Num verò in affectibus thoracis, à craſſis ſuccis ſubortis, humida, vt monuit Trallianus, an ſicca & calida, vt voluit Gal. ſint offerenda, lege *lib.2. Hiſt. PP. Med. in com. Hiſt. 36.*

OBSERVATIO I.

Importunum Aſthma, cauterio, in capitis ambitu & nucha celebrato, perſanatur.

CONſulit famigeratiſſimus Aëtius, *tetrab. 2. ſerm. 4. cap.57. in fin.* in aſthmate diuturno & ſæuo, ceruiA cem & pectus candenti ferro inurere, vt humor in thorace impactus vlceribus diutius fluidis permanentibus, extrahatur foràs: quod auxilium præterquam quòd crudeliſſimum eſt, & tardò in vſum admittendum, violenter ex toto conuocat humorem ad pectus, & malum conduplicat. Dicam quod fidiſſimo experimento ad inueni. Plures aſthmatici, per circuitus grauiſſimis acceſſionibus oppreſſi, magna remediorum ſilua reiterata ſæpiùs, vix opem ſenſere vllam. Tandem cùm à capite fluxio irrueret in pectus, excitatis, in circuitu capitis vſtionibus multis, aliquandiù leuati ſunt, per vlcera paulatim ſanie emanante. At cùm ex habituali celebri intemperie, de nouo humor noxius regenitus in thoracem conflueret, excitato fonticulo in nucha in poſterum ſunt præſeruati: nam quidam ex longioribus interuallis acB ceſſione premebantur, alij eam experiebantur leuibus ſymptomatis comitatam. Plurimi, præſertim iuniores, omnino ſanati, qui ſi fortè longo temporis decurſu foramen fontanellæ erat occluſum, & ſupprimebatur ſanies, eo aperto cauterij actualis, vel potentialis ope, & emanante pure, ad priſtinam ſanitatem reuertebantur. Tantæ vtilitatis, & efficaciæ eſt, vacuationes ad originem fluxionis exercere!

OBSERVATIO II.

Orthopnæa ex læuium arteriarum pulmonis obſtructione, ex flatu craſſo ſuborta, per circuitus inuadens, Ebeni decocto curata.

C PAuci fuere Medici, qui de obſtructione læuium arteriarum pulmonis diligenter conſcripſerint, apud quos conſtat ſolùm ab humoribus craſſis, aut tuberculo pulmonis originem ducere, prout 4. *de loco* 8. propoſita hiſtoria Antipatri celebri, docuit Galenus. Hanc ſolùm ex omnimoda pulſus inæqualitate eſſe venandam; vnanimiter firmant: quæ cùm cauſam habeat fixam & permanentem, continuò & inceſſanter affligit. Aliam tamen eſſe aſſignandam cauſam, nempe flatum craſſum & nebuloſum, ſuo tempore arterias has opplentem, vſus edocuit. Cùm enim plurimos repentè viderem ſyncope prehenſos, citra reſpirationis difficultatem vllam, & in pulſu inuenirem inæqualitatem, non D ſolùm in multarum pulſationum cumulo quam ſyſtematicen vocant, verùm in vna arteriæ diſtentione: (nam pulſationes erant magnæ, & paruæ; celeres, & tardæ; raræ, & frequentes; validæ, & imbecilles; decurtatæ, intermittentes) præfatus periculum, remedia præſcripſi, de ſalute deſperans. At factum eſt vt ægri, purgantium, & enematum carminantium ope excreto per vtrumque ventrem flatu multo, deinceps conualuerint. Plurimis ventriculus, aliis lien, multis vterus, feroſi, & flatulenti ſcatebant copia multa. Quod malum cùm per multos annos veluti in orbem per paroxyſmos inualeſceret, phlegmagogis, hydragogis roborantibus parti mandanti admotis, vt fomentis, vnguentis, emplaſtris: tabellis, pulueribus, conſeruis adhibitis: fonticulis in cruribus excitatis: denique E Ebeni, & Smilacis aſperæ decocto per plures dies exhibito, cuius beneficio ciebatur ſudor, omninò ſuccubuit.

OBSERVATIO III.

Ad Aſthma ex flatu ſubortum, electuarium mirabile.

SÆpè acceſſio Aſthmatica ex flatu ſuboritur, qui ex ventriculo elatus aſperam occupat arteriam, & comprimit. In acceſſione plura ſolent machinari auxilia,

carminantia, & diſcutientia. In præſeruatione hoc electuarium eſt valdè proficuum roborat enim natorales partes, & mirandum in modum flatus abſumit, dilucolo aſſumptum qnantitate vnciæ ſemis, ſuperbibito mero.

℞. Theriac. Andromachi, Mithridatij, confect. Alkermes, confect. hyacinthor. an. ℥ ß. conſerua flor. anthos conſerua flor. ſaluiæ, conſeruæ flo. borrag. an. ℥ ß. aromatici roſati, diarrhod. Abbatis diamarg. calidi, diamarg. frigidi, an. ʒ j. agallochi, ℈ *j. ſem. carui, ſem. marathri, ſem. aniſi, an.* ℈ *j. glycyrrhiz. raſæ, & contuſæ,* ʒ *ij. cinnamom electi,* ʒ *ß. choræs,* ℈ *j. acori,* ℈ *ß. diamoſchi dulcis,* ℈ *ß. diacymini, diazingiber. diatrion pipereon, an.* ℈ *j. conſerua radic enulæ, conſerua abſinth. Roman. an.* ℥ *ß. pulp. ſem. cartham.* ʒ *ij. mechoac.* ʒ *j. tartari vini albi, dianiſi.* ℈ *ij. radic. chinæ* ʒ *iij.* Omnia hæc excipiantur cum ſacchari, & mellis, an. part. æqualibus, & fiat electuarium.

OBSERVATIO IV.

Importuna orthopnæa, Noctua puluere curata.

TRadunt experimentatores, nullum eſſe pro difficultate ſpirandi ſalubrius puluere noctuæ, auxilium. Quod quidem eſſe vanum ſemper mihi perſuaſeram, monitus conſilio Galeni, qui 10 *ſimpl. tit. de ſanguine columba, in fin.* veluti irridet Medicum noctuæ ſanguine, aut carne vtentem in difficili reſpiratione, citra vtilitatem vllam. Tandem vrgente aſthmatico, qui pro ſui ſalute nullum præſidium intentatum reliquerat, hoc remedium tento. Aſſumo noctuam, & viuam in ollam coniicio, & ſuperpoſito operculo in fornacem immitto: ex qua combuſta puluerem tenuiſſimum paro, adiecto ſacchato, quem cum potu omni epotandum impero. Poſt menſem acceſſiones non ita fortes recurrêre. Audacior factus ex puluere cum melle electuarium paro, cuins ſemiunciam manè, & noctu propino. Hoc auxilio adiutus æger decumbere potuit, & ab eo plures alij haud exiguam ſenſere opem, qui aorea quoque aliquot non paucis annis in ſedili noctu capiebant ſomnum, omni auxilio deſtituti: Nam vt ait Paulus *lib. 7. rubrica, de ſanguine noctuæ: Sanguis cum vino, aut aqua potus, ſpirandi difficultatem adiuuat.*

CAPVT VIII.

De palpitatione Cordis.

Definitio.

DE cordis affectibus potiſſimis & frequentioribus, nempe palpitatione, & ſyncope, in his duobus capitibus diſceptabimus. Sed antequam de illis agamus, de cordis temperamento, nutrimento, eius ſero, & adipe, quædam prælibemus, in quibus dirimendis auctores plurimi inter ſe fuere diſcordes. Et primò quærendum: *Vtrùm cor ſit omnium membrorum calidiſſimum?* Hoc ita eſſe ſcribit Galenus, 1. *de temp. vlt. ante fin. §. Sanguis verò à corde ſuum accipit calorem, &c.* & *lib. de fœt. format. cap. 3. ante fin. §. Cor verò quaſi quendam ignis focum animalia ſunt ſortita,* & *lib. de vſu pulſ. cap. 2. ad fin.* agens de calore cordis, affirmat eſſe veluti flammam, & 2. *de temp. cap. 3.* ſic ait: *Calidior verò non modò his, ſed etiam omnibus planè corporis particulis quod etiam ſenſu clarè deprehendas licèt in pectoris animalis diſſectione, ſi digitos in ſiniſtrum eius ſinum immiſeris, inuenies enim locum hunc omnibus, quæ in animali ſunt, non pau ò calidiorem.* Repetit *lib. de inæqual. intemp. c. 5.* & *lib. 5. de loc. affect. cap. 1.* cor, fontem caloris natiui appellat. Idem ſcribit Ariſt 2 *de part. animal. cap. 7. poſt med. §. Sed enim cor & iecur.* Probat Auic. 1. 1. *cap. 2.* ex fabrica, & conſtitutione cuiuſque animalis perfecti: ſi enim originem

A caloris influẽtis, opus reſpirationis, & pulſus, ſummo & diuino artificio, ad excedentem cordis caliditatem attemperandam fabricatum, ſpiritos vitales calidiſſimos ab eo progenitos contemplemur, ipſum eſſe membrorum omnium calidiſſimum inueniemus.

Neque obiicias primò. Cor eſt membrum organicum, ex triplici fibrarum genere conſtans, membranis, venis, arteriis, & neruis, quæ more aliarum partium ſpermaticarum, frigidæ ſunt. Dic, quòd licèt hæ partes innata ſoa temperatura frigidæ ſint, & carni cordis contrà opponantur; tamen hæc tum calore ſuo, tum maiore mole, & ſubſtantia ſua dura, compacta, (denſitas enim materiæ ad actionem valdè conducit) alias partes valdè ſuperat.

Neque obiicias ſecundò: carnem cordis eſſe craſſam, B ſolidam, frigidam ſiccam & terreæ temperaturæ participem. Nam ex ſecundis qualitatibus temperamenta mixtorum non colliguntur, cùm calx, arſenicum, ſublimatum, & ſimilia habeant temperaturam ignis; at verò ſubſtantiam, & qoalitates ſecundas, terræ. Hoc modo caro cordis igneam obtinuit temperiem, cùm ſecundæ qualitates ſubſtantia terræ emanent.

Neque obiicias tertiò, quòd cor nutritur ſanguine craſſo, & ſpiſſo, *lib. 6. de vſu part. c. 17.* Nam ita fuit conſtitutum à natura, vt proportione reſpondeat alimentum membro alendo: eſt autem cor fibroſum, ob robur, quo indiget ad validas, & perpetuas motiones obeundas; craſſo ergo indiget alimento, præſertim parte externa, quæ à vena coronali nutritur, & hæc à caua oritur, ante ingreſſum cordis, ne ſanguinem calore tenuatum cò ferat. C Pars verò intima cordis, ſanguine nutritur tenuiori, & elaboratiori, è cordis ſinibus ſibi proximis attracto; non enim eò fertur vena coronalis, ſed in parte extima fuit exhauſta. Craſſo ergo ſanguine nutritur pars extima cordis, & minùs craſſo, intima; vtroque tamen admodum calido, vt proportio ſemper alimenti ad alendam partem ſeruetur.

Neque obiicias quartò. Cor in cibum aſſomptum eſt difficilis coctionis, & ſanguinem melancholicum præbet, ex Galeno *lib. 3. de aliment. facult. cap. 12.* Cor, ſubſtantia quidem caro eſt fibroſa, ac dura, ideóqoe ad coquendum eſt difficile, & tardè permeat; ſi tamen probè conficiatur, alimentum corpori exhibet non paucum neque mali ſucci. Nam cor mortui animalis, æthereas, ſpiritales, igneáſque partes amiſit, ita vt melancholicum D ſuccum gignere ſit aptum, perinde ac ſanguis, à quo ſpiritus euanuit, & cutis, quæ licèt viuente animali eſſet temperata, in cibis ſumpta, vitioſum ſuccum ex ſe præbet Deinde cor animalis mortui non eſt ita calidum, ſicut in viuo, quia forma cadaueris non expoſtulat pro ſui conſeruatione eam caliditatem, quam forma viuentis requirit, vt exiſtat in illa materia, in qua nunc eſt forma cadaueris. Quare Galenus abſolutè non aſſeruit, cor in cibu adminiſtratum in ſanguinem melancholicum permutari, ſed ex dura, ac fibroſa ſubſtantia conſtare affirmat, ob quam tardè permeat, & difficilè concoquitur. Licèt autem hoc proferret, nihil argumentum concluderet, cùm aliud ſit loqui de temperatura corporis mortui, aliud de temperatura hominis viui.

E Neque obiicias quintò, quòd aqua inuenitur in pericardio ab ipſo corde generata: quia illa circa cor gignitur ex vapore ſanguinis, & ſpirituom ad pericardium accedente, cui aut ea vis peculiaris data eſt propter eius aquæ, cor ipſum irrorandi vſum, aut ſufficit ipſius tunicæ denſitas, ac frigiditas, præ qua vapor detentus in aquam conuertitur, non aliter quàm in operculo ollæ, aut in vaſis diſtillatoriis experimur. Cur verò cor dicatur ab Auerrhoë frigidum, ratio eſt, quia ad illius baſim, quæ nobilior eſt eius pars copioſiſſimus adnaſcitur adeps, cuius efficiens cauſa apud Galenum videtur eſſe frigus, qua de re *infra* diſceptabimus.

Vtrùm Cor ſit ſpiritu vitali calidius? etiam litigium eſt apud

apud auctores. Auicenna enim 1.1.*cap*.2.in primo loco calidorum numerat ſpiritus, deinde cor. Deinde cor eſt membrum organicum, conſtans ex pluribus partibus frigidis;ſpiritus eſt res ſimilaris conſtans ca calidis. Inſuper ſicut non eſt inconueniens, quòd flaua bilia generetur ab hepate, & ſit calidior ipſo; ſic ſpiritus à corde generatus, hoc erit calidior. Ita ſenſit Auerrhoës *lib*.2. *collig.cap*.2.*&* 3. & priùs docuit Hippocr. *lib. de carnibus, num*.7. Cuius etiam non leue argumentum eſt, ipſius tenuitas, & mobilitas, & calor qui per animi affectus ad eius præſentiam, ſicut frigus ad abſentiam, affatim ſequi ſolet.

Nec obſtat, quòd agens paſſo debeat eſſe præſtantius, & propter quod vnumquodque tale, & illud magis: Spiritus autem ſunt calidi, propter cordis efficientis,& gignentis calorem.Ergo cor ſpiritibus eſt calidius. Dic, quòd duobus modis poteſt conſiderari, ſpiritum vitalem eſſe magis, aut minùs calidum, quàm cor: Primo modo reſpectu totius cordis, quatenus compoſitum quoddam ex venis, arteriis, neruis,membranis, fibris, & carne includit: alio modo præcisè tantùm,reſpectu partis ſimplicia determinatæ, cui vt principali auctori generatio ſpirituum tribuitur. Si ergo cum toto corde conferatur ſpiritus,ipſo calidior erit; ſi verò cum carne ipſius cordis ſpirituum generatrice comparetur, tunc cor ſpiritibus eſt calidius.

Solue ſecundò. Spiritus vitalia, ſtatim vbi primùm generatur, non ſortitur maiorem caliditatem, quàm ipſum cor à quo producitur, ſed poſt ſuam productionem, intenſiorem caliditatem ſibi comparat, duplici titulo: Primò, ab intrinſeco principio ipſius ſpiritus, quia illius forma intenſiorem calorem expoſtulat pro ſui conſeruatione, quàm habeat cor. Secundò, ſpiritus perpetuò mouetur, & per motum etiam intenditur caliditas. Verùm licèt ob has cauſas ſpiritus videatur abſolutè calidior corde, non permanet tamen cum tota illa intenſione caliditatis, nec maiorem habet caliditatem quàm cor: ab aëre enim per inſpirationem attracto magis attemperatur, quàm cordis ſubſtantia; cùm illi aër priùs, & immediatiùs occurrat: Ex quibus patebit ſolutio ad argumenta.

Per tranſennam dubitabis: ſi ſpiritus temperati dicuntur, apud Galenum 5.*ſimpl*.9.quomodo dici poſſint calidiores corde? Dic, quòd quamuis ſint calidiſſimi, cutis comparatione, ſunt tamen ſymmetri, & temperati quoad iuſtitiam, in ordine ad functiones ſuas, quoniam naturæ opera abundantia ſpiritus, & innati caloris, benè & ad vnguem temperati ope, perficiuntur. Hoc modo intelligendus eſt Galenus 1. *Aphor*. 14. & *lib. de rigore*, *cap*. 6. dum natiuum calorem, temperatum vocat.

Vtrùm verò *Cor ſit humidum ?* etiam dubitandum. Auicenna 1.1.*cap*.2. ſiccum conſtituit. Reclamat Galenus 2. *de temp.vlt*. & *lib*.2. *cap*. 3. cuius ſententia magis placet: ſequuntur Ariſt. 3.*de partib.animal.cap*.4. Auerrhoës *lib*.2.*collig.cap*.3. Non enim dicitur humidum ob copiam ſanguinis, & ſpirituum, ſed propter iudicium tactus, quoniam cordis caro mollior eſt cute. Auicenna autem de corde vnà cum muſculoſa carne intelligendus, quæ durior eſt cute, & ex conſequenti ſiccior, ſiue viuum, ſiue mortuum cor contrectemus.

Neque obſtat, quòd Galenus 3. *de alim.facult.cap*.12. cordis ſubſtantiam eſſe fibroſam, & duram, & ideò difficilis coctionis aſſeueret: quia cutis eſt durior, & difficiliùs concoquitur. Neque obſtat ſecundò, quòd cor, durum à Galeno vocetur, 2.*de temperam.cit*. Nam ſic vocat facta comparatione ad iecur, lienem, vel renes, quæ corde ſunt molliora,& humidiora. Neque obſtat tertiò, quòd cor ſanguine craſſo à vena caua demandato nutriatur, ob duritiem ſuam:alimentum enim debebat eſſe proportionatum cum membro alendo, 6.*de vſu part. cap*. 17. quoniam à Galeno vocatur mem-

A brum craſſum,& durum,facta collatione ad, pulmonem qui nutritur ſanguine tenuiori in cordis ſinu elaborato.

De ſero Pericardij quæſtio etiam poteſt agitari: *Vtrùm ſit naturale, vel præter naturam?* Cæterùm antequam ad explicandas cauſas palpitationis cordis accedamus, inter quas nimiam ſeri copiam, Pericardij capacitate contentam numerat Galenus, *lib*.5.*de loc. affect.cap*.1. quærendum. An ſerum illud, tempore naturalis conſtitutionis ad aliquem vſum reponatur, an potiùs ſemper ibi ſit præter naturam? Aliqui ſolùm in cadauere reperiri perſuadent: Nam vapores iuxta cor infrigidati vertuntur in aquam. At redarguunt manifeſtè ab Hippocrate *lib. de corde*, *num*.3. proferente hoc ſerum in naturali ſtatu inibi contineri, vt eſſet æſtuanti cordi in medelam. Cùm enim cor perpetuo motu agitetur, &

B ſæpè incaleſcens gliſcat, vbi incaluit, eleuat vapores, qui in hac membrana ſolida denſati, non aliter ac in operculo ollæ, in aquam concreſcunt: quod etiam fit partim ex generatione ſanguinis, & ſpiritus, ſimul à quatuor vaſis in ipſo corde implantatis; partim ex potu ebibito, paulatim per aſperam arteriam in pulmones delapſo. Quare non ſolùm in cadaueribus, ſed animalibus viuis reperitur, quod in ipſa corporis diſſectione obſeruaui, cuius vſus eſt, vt cor irroret atque madefaciat, ne ob perennes motus inflammetur.

Vtrùm pinguedo circa cor generetur? explicandum. In corde adeſt feruor caloris innati, & perpetua motus agitatio: quare opus fuit vt hoc viſcus circumdaretur naturali quopiam pinguedinis circulo, vt congruenti humiditate motibus aſſiduis eſſet opportunius, néve ab

C excedenti calore ſqualidum facilè redderetur, aut conflagraret, ſed decente humiditate perfuſum conſeruaretur Quam doctrinam vnanimis Anatomicorum comprobauit opinio, qui ex viſu ipſo edocti, & anatomica experientia muniti, pinguedinem, aut adipem in cordis viſcere inuenerunt.

At poſſet hoc experimentum improbari, cùm Galenus contrariam ſententiam palam proferre non dubitauerit, *lib*.2.*de temperam.cap.vlt.in fin.* dum ſic ait: *Cerebri eſt humidior adeps, cui concretio contingit propterea quòd membranis adiacet; craſſo namque oleo eſt ſimilis, eo quòd congelatur, vbi cum frigidis,& exanguibus particulis coniungitur. At nec circa iecur coire adeps poteſt, nec circa arterias, venáſque, aut cor, ſed nec circa aliam vllam præcalidam particulam. Quoniam autem cogitur, per id quod eſt*

D *valdè frigidum, idcircò calfacta liquatur, cæterorum coagulatorum ritu.*

Verùm cùm manifeſtè conſtet, Cor adipoſo quodam circulo à primordiis naturæ fuiſſe circumdatum, ad maximum partis vſum, par non erit credere, ipſum voluiſſe nullam prorſus pinguedinem, aut adipem in cordis viſcere generari. Quare pro germana Galeni interpretatione aduertendum eſt, duplicem in corpore humano reperiri adipem, quandam temporariam, atque acquiſitam, alteram genitiuam, & à naturæ primordiis in quibuſdam partibus ad neceſſarios earum vſus contractam. Cùm itaque Galenus dicit in corde pinguedinem non gigni, ſicuti nec in aliis calidiſſimis partibus, quia ob eximium calorem coïre ibi non poteſt, de acquiſita eſt intelligendus, non de naturali, quæ in quibuſdam

E partibus vſum præſtare videtur.

Vtrùm autem *in corde pinguedo à calido, vel frigido generetur?* ardua eſt antinomia apud auctores. Sed primò, ne laboremus in æquiuoco, proponendum eſt, in animalium corpore tres inueniri ſubſtantias, adipem, pinguedinem,& ſeuum: quòd ſi Gal.11.*ſimpl.tit.de adipe,& pinguedine*, nullam fecit mentionem de ſeuo, quemadmodum neque Auicenna 1. 1.*cap*. 2. ea eſt cauſa, quia ſub adipe comprehendit ſeuum, non aliter quàm auctores, qui ſub adipe pinguedinem comprehendunt. Inter has ſubſtantias hæc differentia conſtituitur, quòd in humidiſſimis animalibus, veluti in ſue . dicitur pinguedo;

in ſiccis, veluti in capra, & bone, vocatur ſeuum; at verò in temperatis animalibus, vt homin̄e, & auibus, appellatur adeps.

Secunda etiam inter has tres ſubſtantias verſatur differentia, quòd licèt hæ ex ſanguine generentur, nihilominùs tamen ſeuum fit ex ſanguine magis craſſo, ſic facilè creſcit, & non reſoluitur: Pinguedo ex tenuiori & humidiori ſanguine conſtat, ſic facilè liquatur, & difficiliùs creſcit: Adeps verò mediam naturam obtinet. Hæc doctrina colligitur ex Galeno 11. *ſimpl. citat.* & Ariſtot. 2 *de partib. animal. cap.* 5. Plinio *lib.* 11. *natural. hiſt. cap.* 37. Cum ergo hæ omnes ſubſtantiæ ex ſanguine fiant, iure optimo dubitamus; an ſint temperamenti calidi, an frigidi.

Habere autem temperaturam frigidam in ordine ad cutem, expreſsè propoſuit Auicenna *loco citato*, quoniam in ordine frigidorum, poſt adipem, & pinguedinem, collocauit cutem. Secundò deducitur ex Gal. *art. med. c.* 51. vbi agens de ſignis corporis calidi, dicit corpora minùs habere pinguedinis, quò calidiora exiſtunt, & *c.* 53. inter ſigna frigidæ temperaturæ, pinguedinem reponit. Sic *lib.* 2. *de temper. c.* 4 *ad med.* vt probet fœminas eſſe frigidiores viris id probat ex pinguedine, §. *Adeps ex habitus frigiditate ſemper gignitur, &c.*

Tertiò deducitur ex Galeno 1 *de temper. cap. vlt. in fin.* adipem, & pinguedinem, circa frigidas, non circa calidas particulas generari aſſerente. Quartò probatur ratione. Quæ frigore concreſcunt, & liquantur à calore, ſunt de natura aquæ. Sed adeps, & pinguedo ſunt huiuſmodi. Ergo frigidam temperaturam ſortiuntur. Maior eſt Ariſt. 4. *meteor.* 4. 6. & 7. Minor experientia ſatis eſt comprobata. Ita Auerrhoës 2. *collig. cap.* 1. dicebat: *Inter corpora frigida, & humida, imprimis eſt adeps.*

Pro altera parte ſunt valida momenta rationum. Nam Ariſtot. 3. *de partib. animal. cap.* 5. dicit, adipem & ſeuum, eſſe ſanguinem coctum. Ergo vtrumque calidum eſt. Et *lib.* 3. *de partib. cap.* 9. *ad med.* aſſerit, finem optimæ coctionis eſſe ſanguinem, adipem, & ſeuum. Deinde, animalia boni habitus, & quæ benè nutriuntur, ſunt pinguia. Ergo ſi pinguedo eſt terminus optimæ conſtitutionis, à calore neceſſariò generabitur. Et 1. *de element. cap* 6. *poſt med.* adipem ſecundùm exuperantiam inter calida, & humida reponit. Et *lib* 1. *ſimpl. cap* 4. pinguedinem habere virtutem calefaciendi, & humectandi aſſeuerat. Sed pinguedo mortui animalis calida eſt. Ergo in viuo erit multò calidior. Et *lib.* 4. *de vſu part. c.* 9. agens de omento, pinguedinem eſſe calidam confirmat, argumento ab ipſo ſenſu deſumpto, quòd ea vtamur vice olei. Et *lib art. medic. cap.* 9. adipem & pinguedinem numerat inter partes viuentes, quæ viribus animæ gubernantur. Ergo ſi ſolùm fieret per concretionem à frigore, neque viueret, neque facultatibus animæ obtemperaret.

Probo ratione. Adeps, & pinguedo generantur ex parte ſanguinis tenui, leui, & oleoſa, quæ facilè inflammatur, & in bilem conuertitur. Ergo calidam temperaturam ſortiuntur. Antecedens patet ex Galen. 4. *de vſu part. cap.* 9. & quòd hæ ſubſtantiæ ſint oleoſæ, deducitur ex Gal. 1. *de alim. facult. cap.* 11. & 16. *de vſu part. cap.* 2. Secundò: Adeps generatur in partibus calidis, vt renibus, & corde. Ergo calida eſt natura ſuaptè. Neque aſſeras, circa has partes inueniri membranas, circa quas ob natiuam earum frigiditatem generatur: quod licèt ita ſit, tamen ob magnam viciniam & propinquitatem, membranæ incaleſcunt, maximè cùm congelatio non fiat à quacunque frigiditate, ſed ab intenſa formaliter, & in actu. Quare in præſenti duo ſunt ſtatuenda: Primùm, quomodo generetur pinguedo: ſecundò, qualis debeat eſſe eius naturalis temperatura. De primò.

Sit prima concluſio. *Pinguedo non generatur ex ſanguine per concretionem à frigido.* Patet, quia adhuc viuente animali tanta frigiditas non reperitur, quæ congelare

A poſſit, ex Gal. 2. *de temper. cap.* 3. *in princip.* Secundò, quia adeps, & pinguedo ſunt partes viuentes, ex Galen. *in art. med. c.* 9. & 6. de *placit. c.* 8. quæ à natura generantur, & à ſeipſis gubernantur. Conſequentia multipliciter confirmari poteſt. Primò, quia in media pinguedine inueniuntur partes glanduloſæ, quæ per concretionem à frigido formari non potuerunt. Secundò, quia pinguedo fit ex ſanguine, interuentu facultatis formatricis partium ſpermaticarum, quibus aſſimilatur. Ergo, ſi pinguedo eſt pars viuens, & gubernatur viribus animæ, non potuit hoc aſſequi à ſolo ſanguine, neque à concretione frigiditatis, ſed tale opus ab aliqua facultate viuëtis perficitur, mediante calore, tanquam principaliſſimo inſtrumento coneoquente: quare illa calida erit.

Tertiò. Concretio, congelatio, & liquatio ſunt paſ-
B ſiones quæ accidunt rebus, ſine mutatione propriæ formæ. Sed quando ſanguis conuertitur in pinguedinem, corrumpitur forma ſanguinis. Ergo pinguedo non fit per concretionem à frigido. Antecedens deducitur experimento aquæ, mellis, olei, metallorum, quæ liquantur, & concreſcunt, ſalua manente propria forma. Conſequentia probatur, quia calor qui ſequitur formam ſanguinis, in totum mutatur in pinguedinem, quod non conſpicitur in congelatione, ſi verum eſt ſanguinem amittere propriam formam, & accidentia propria, ad hoc vt in pinguedinem mutetur.

Quartò. Si pinguedo fieret per concretionem à frigido non ſolùm circa membranas, ſed circa quaſcunque alias frigidas partes, deberet generari, videlicèt circa oſſa, cartilagines, ligamenta, & ſimilia, quæ ſunt ipſis
C membranis frigidiora. Sed hoc eſt falſum. Ergo. Nam neque generatur circa omnes membranas: quia ſi generatio pinguedinis eſſet tribuenda ipſi membranæ, in quacunque parte inueniatur membrana, debuiſſet generari, cùm vnaquæque actio oriatur ex propria ſpecie ſubſtantiæ, & ratione finis variari non poſſit. Ergo ſolùm ex intentione naturæ ob alios fines, mediante calore generatur.

Ex qua doctrina colligo, in cerebro non fuiſſe generatam pinguedinem ob multas cauſas: primò, defectu materiæ, quia ſanguis, quo nutritur, non eſt oleoſus. Secundò, ne cerebri motum, & expurgationem fuliginum impediret. At verò in corde fuit generata, quia ſufficiens in eo materiæ quantitas abundat, imò in eo conſultò reponitur, vt ipſum humectet, & ab exſiccatione defen-
D dat. Quare ſi ipſius intenſa caliditas non obſtaret, multò maior copia pinguedinis ibi generaretur. Circa renes, lumbos, & omentum generatur, quia in iis locis materia redundat, & denſitas membranarum harum partium reſolutionem non impedit, auctore Ariſtotele 4. *de partib. animal. cap.* 3. Hoc modo in operculo ollæ ebullientis, cuius meritò vapores prohibentur reſolui ob denſitatem, quamvis actu ſit calidiſſimum, & ſimiliter in vaſis diſtillatoriis, & in cerebro vapores aſcendentes vertuntur in aquam, non ob frigiditatem, ſed quia caluaria, & dura cerebri membrana, ſua denſitate vapores retinent, & eorum prohibent reſolutionem.

Circa oſſa non generatur pinguedo, quia pars tenuis ſanguinis ab illis attracta tranſit in medullam, quæ pin-
E guis eſt, in carne non generatur, quia portio illa ſanguinis, ex qua pinguedo conſtat, prius in nutritionem carnis conuertitur: & cùm caro ſit mollis & rara, in ea non detinetur pars ſanguinis oleoſi, & tenuis; ſed aut reſoluitur, aut ad aliud ſpatium confluit, quod inter veram cutem, & membranam carnoſam interiacet, in quo à denſitate tunicarum coërcita, abit in pinguedinem. Neque obiicias Galenum, aſſerentem, *in lib. art. med. c.* 59. in corporibus frigidis & ſiccis, pinguedinem eſſe per carnem diſperſam: eo enim loco loquitur de carne muſculorum, quæ membranis inuoluitur, circa quas adnaſcitur pinguedo.

Sit ſecunda concluſio. *Pinguedo ex ſe, & natura ſua calida*

calida eſt, non autem frigida. Probatur, quia natura pinguedinis eſt ignea, & aërea, vt ex eius leuitate poſſumus colligere, & ex Ariſt *loc. cit.* & *lib. 3. de Hiſtoria animal. cap. 19.* Deinde illius effectus à calore emanant: reſoluit, ſuppurat, dolores lenit, velociter accenditur, & inflammatur, quod non ex tenuitate, ſubſtantiæ accidere certum eſt, cum ſit craſſa & viſcida, ſed ratione caliditatis, cùm ex ſanguine, qui calidus eſt, tanquam ex materia, & à calore tanquam efficiente generetur. Neque inſtes, quòd in eius generatione pars tenuis ſanguinis ſit reſoluta, & ſit generata à calore remiſſo membranarum: nam etiam caliditas pinguedinis eſt remiſſa, & cutis temperamento proxima, etſi valde recedat per humiditatem.

Hunc pinguedinis calorem apertis verbis confirmat Ariſt *ſect. 8. probl. 8.* & *probl. 4. eiuſdem ſectionis* ita ſcripſit: *Pinguedo autem calida eſt niſi humectata fuerit*, id eſt, niſi aquoſis humoribus abundauerit, ex otio, & valde humida ac frigida viuendi ratione. Et *ſect. 31. probl. 22.* *Ob copioſum*, inquit, *adnata membrana adipem nemo vnquam perſenſit in oculo frigus.* Præter calorem enim quem pinguedo ex ſua habet natura, vt indumentum auget reflexione ſua calorem, & lentore ſuo, prohibet aëris percutientis ingreſſum.

Supereſt ſolùm argumenta pro parte contraria adducta demoliri. Dic ad primum. Ex contextu Galeni *in arte parua*, non colligi pinguedinem eſſe frigidam, ex eo quòd aſſerat, maiorem copiam pinguedinis generari in corporibus frigidis, quàm calidis: nam hoc ex ſanguinis defectu contingit, qui ob calorem magis abſumitur; quare deficiente cauſa materiali, maior etiam copia pinguedinis deficiet. Similiter intelligitur Galenus 2. *de temper.* 4. adipem ex habitus frigiditate ſemper gigni confirmans, hoc eſt, in maiori quantitate, non verò, quia generetur ex frigido. Si verò 1. *de temper. vlt.* adipem ſemper generari circa frigidas, & non circa calidas particulas aſſeuerat, rectè infert, cùm ſuprà ex ipſius mente ratum ſit, generari circa membranas, quæ ſunt frigidæ.

Ad rationem, ex 4. *meteoror.* deſumptam reſponde: verum eſſe pinguedinem liquari, & fundi à calore, ſed non inde ſequi frigidam eſſe, licèt etiam à frigore concreſcat: cùm multa reperiantur liquata à calore, quæ non concreſcunt à frigore, vt patet de metallis, melle, & ſimilibus, quæ non per concretionem à frigore, ſed à modico calore ſunt generata. Solue ſecundò. Nullum eſt inconueniens, vt illa quæ modico calore ſunt concreta, liquentur à calore intenſo, qualis eſt calor febrilis, aut ſolis: immodicus enim calor ſic eſt contrarius in operatione modico calori, ſicuti frigiditati: & iuxta hanc conſiderationem, non ſolùm pinguedo, ſed etiam caro liquatur à calore immodico, quamuis per calorem ſint concreta, dicente Galeno 1. *progn.* 38. Solue tertiò, & magis ſolidè, concedéque veriſſimum eſſe, omnia quæ concreuerunt à frigore, à calore liquari; ſed ex eo non ſequi omnia quæ à frigore concreuerunt, eſſe frigida, vt de melle, & calidiſſimis vnguentis ſatis patet. Aliud enim eſt, quòd aliqua in ſuo principio generentur à frigore per concretionem, & aliud, quòd illa quæ fuerunt generata à calore, & tractu temporis calida euaſerunt à frigore concreſcant. Quod verò 4. *meteor 6. & 7.* aſſeruit Ariſtoteles, frigore concreta ad naturam aquæ, vel terræ pertinere, de natura reſpectu modi ſubſtantiæ, & non de natura temperamenti intelligatur, vt ex ipſo Ariſt. patet, qui exemplum de vino appoſuit, quod eſſe calidum, dubitat nemo.

Verùm adhuc ſupereſt argumentum, quod ſolutionem expoſtulat, cur Galenus voluerit adipem ab excadente frigore concreſcere? ſic enim ait *lib. 1. de temper. c. vlt. Quoniam adeps cogitur per id quod valde eſt frigidum, idcirco calefacta liquatur cæterorum coagulatorum ritu.* Plures ex hoc loco arripuere occaſionem calumniandi Galenum dum inſolenter hoc modo inſurgunt. Partes

A omnes actu calent influxu, & naturali calore. Sed res potentia frigida, actu calida, liquandi potiùs, quàm coagulandi vim habet, vt ferrum, aut quæcunque alia frigida ſubſtantia excalfacta. Non poteſt igitur in corpore adeps cogi, per id quod eſt valde frigidum.

Sed fatendum ingenuè, quid Galenus proferat hoc loco: neque enim ad eam opinionem ille deuenit, vt rentur ipſi, vt crediderit à poſitiua & actuali frigiditate, concretionem illam pinguedinis in exanguibus partibus, viuente animali ſemper produci, & conflari: aut à frigiditate particulæ potentiali, haud obſtante actuali calore, id accidere aſſeruerit, philoſophici oblitus axiomatis, *Actio omnis fit ab ente in actu*: quia hoc ipſum alieniſſimum eo loco à Galeni mente eſt, quippe qui per id quod eſt valde frigidum, potius deſignet diminutum, remiſſúmve calorem natiuum, qui ſæpiſſime ab

B eo frigiditas nuncupatur; quemadmodum ventriculum cui imbecillis eſt innatus calor, frigidum ſemper appellare moris eſt. In hunc ſanè modum, quæ ab intenſo calore liquata ſunt, quiſnam inficiabitur à valde remiſſo calore coagulari poſſe? Ex hac doctrina conciliabis Auicennam cum Galeno: ille enim 1. 1. *doct. 4. cap.* 2. pinguedinem inter partes frigidas reponit; nam per frigiditatem, remiſſum calorem intelligit

His præfinitis agitemus: *Vtrùm palpitatio cordis differat ab eius tremore?* Nam Galenus 2. *de cauſ ſympt. cap.* 2. illam ſeparat à ſimilibus ſymptomatis, nempe conuulſione, tremore, & rigore: tremorem enim conſtituit ex duobus motibus contrariis, quia componitur ex motu surſum à facultate facto, & motu deorſum à grauitate membri; docétque eo loco cauſam tremoris conſiſtere in vi

C mouendi, modò vincente, modò victa, idque exemplis oſtendit, primò in capite tremente; ſecundo in manu; tertiò in oculis; quartò in onere humeris impoſito; vltimò, in timore quouis; timor namque deiicit vires, quoniam retractis ſpiritibus, minùs relinquit muſculis, quàm vt poſſint ſuſtinere corpus. Inſuper, vltra facultatis imbecillitatẽ, narrat Galenus *eo loco* alias duas, nempe frigiditatem neruorum, vel cerebri. Denique tremorem efficiunt gaudium immodicum, humiditas laxans, & ſiccitas motui renitens. Quæ omnia quo interuallo à palpitatione diſtent, coniiciet facilè, qui in Galeni doctrina eſt tantillum verſatus.

Differentia.

D VTrùm *Idiopathica cordis palpitatio à ſympathia diſtinguatur?* pluribus in locis, & præſertim *lib. 5. de loc. affectis* Galenus inculcat, qui inter morbos cor per proprietatem opprimentes, palpitationem reponit. Nam poſſe hoc membrum vera, & legitima palpitatione corripi, pluribus argumentis diſceptauimus *lib. 2. Hiſt. Princip. Medic. in com. Hiſt.* 40. Illa verò quæ per propriam, & primariam affectionem fatigat, perpetua eſt; quæ autem per conſenſum, ex interuallis inſurgit & inuadit.

Hæc à variis noſtri corporis partibus, ad cor flatus tranſmittentibus emanat: Primò & frequenter ab vtero, qui magnam cum corde obtinet ſympathiam, & cognationem. Partes enim vocis, & pectoris cum genitalibus eximium conſenſum obſeruant. Hinc abortien-

E tium mammillæ graciles fiunt, 5. *Aph.* 37. Tuſſis diuturna, vbi teſtis intumuit, 2. *epid ſect.* 2. *text* 11. Hinc ex ſuppreſſione menſtruorum cordis palpitatio contingit, vt in viduis, & iuuenculis quotidiano euentu experimur, quod aſſerit latè Hip. *lib de virginum morbis, ferè per totum.* Hinc vocis mutatio ex Veneris vſu, aut teſticulorum reſectione contingit. Oritur conſenſus ex mutua per venas connexione, quæ è mammis per rectos abdominis muſculos deſcendunt, & cum aſcendentibus ex vtero committuntur. Conſenſus oſtenditur etiam, non ob propinquitatem modò, verùm etiam ob magnam

connexionem per arterias, tum ſpermaticas, tum hypogaſtricas, quæ à corde ad vterum deſcendunt.

A liene per conſenſum non raro oritur palpitatio: cùm enim hæc pars melancolici humoris copia diſtenditur, ac repletur, vapores ex ſe eructat in cor, qui palpitationis cauſa ſunt. Lienoſos autem, & melancholicos eſſe flatulentos, probat Ariſt. 4. *probl.* 31. quo loco quærens, cur melancholici ſint libidinoſi? id contingere affirmat, quia flatu redundant. Hac ratione melancholia hypochondriaca, vocatur flatulenta à Galeno 3. *de loc. cap.* 7. Hoc modo lienoſorum ſanguis dilutus eſt, aqueus, ſeroſus apud Ariſt. 9. *probl.* 4. quia melancholici ob caloris debilitatem ſero abundant; quare eorum ſanguis ichoroſus eſt, auctore Hippocrate 6. *epid. ſect.* 2. *text.* 28.

A ventriculo hæc ſympathica palpitatio ſæpiſſimè ſcaturit: cùm enim ſit receptaculum pituitæ, & ex hac flatus eleuentur continuò ad cor, ob maximum quem cum eo obtinet conſenſum, nihil mirum ſi ab hac parte palpitatio, imò & ſyncope ſcaturiant. Ex inteſtinis oritur perſæpe, dum in illis vermium copia ſuccreſcit, qui ſuo venenoſo, tetróque vapore cor premunt, lancinant, & vexant. Ab hepate non infrequenter producitur, eleuatis multis, craſsíſque vaporibus, non ſolùm per arterias à corde ad hepar demandatas, verùm per inſignem venæ cauæ ramum, in cordis dextram partem implantatum. A pulmone etiam per conſenſum ſuſcitatur, ob connexionem per arteriam venoſam, & per venam arterioſam, per quæ vaſa flatus craſſi eleuantur, qui irruentes in cor, palpitationem afficere nati ſunt. Hoc modo aſthmatici, & qui læuium arteriarum pulmonis obſtructione, à craſſo humore, vel tuberculo crudo excitata laborant, palpitatione frequentiſſimè corripiuntur.

Cauſa.

VEram cordis palpitationem neceſſariò fieri à flatu, tanquam à cauſa interna, eleuato à craſſo, frigidóque humore vbertim contendimus, *lib.* 2. *Hiſtor. Princip. Med. in com. Hiſt.* 40. *Vtrùm* verò *palpitationis plures externæ cauſæ ſint aſſignandæ?* dubitandum eſt. Primò eſt otioſa vita: nam otium eneruat vires, labor firmat, ex Celſo *lib.* 1. *cap.* 1. exercitium flatus abſumit, roboratis membris, accito calore. Secundò eſt ſatietas, ex nimia enim copia alimenti ventriculus grauatus, D nec concoquit, nec tranſmittit ad hepar chylum, quare gignuntur flatus, cruditates oriuntur, excitantur obſtructiones, operationes demum impediuntur. Temulentia frigidos morbos gignit, 3. *de tempor.* 4. 8. & flatuum copiam excitat, vnde ebrietas: Vinum enim in acorem verſum ventriculum impensè refrigerat, & illius tonum labefactat. Iunge cibos craſſos, frigidos, melancholicos, quorum catalogum lege apud Galenum 3. *de loc. cap.* 7. Venenum etiam adnumerandum, vel epotum, vel ab animalibus eiaculatum. Illud, ſi eſt frigidum, flatus gignit; ſi calidum, cordis calorem depopulatur, & partium ſymmetriam diſſoluit, & ſic debilitato calore natiuo oriuntur flatus.

Signa.

NOn eſt multùm operoſum palpitationem agnoſcere, cùm illa facillimo negotio perſentiant. Cauſarum ſigna venaberis hoc modo. A flatu emanantem oſtendunt anteacta vita, ciborum frigidorum præaſſumptorum copia, ventris murmur, oſcitatio frequens, per vtrumque ventrem flatus excretio, aurium ſonitus, dolores vagi per totum corpus oberrantes, qui deinceps repentè conquieſcunt. A qua parte excitentur, ex cuiuſque partis ſymptomatis manifeſtè diſtingues. Ex aqua in pericardio contenta, A vel ſcirrhoſo aliquo tumore ibi adnato, venaberis ex totius corporis contabeſcentia, iugi febricula, pulſatione vehementi.

Præſagium.

VTrùm tempore frigido, & hyemali palpitatio ampliùs *inſoleſcat, quàm calido, & æſtiuo?* Nam ſi hic affectus à flatu oritur, minùs generabitur hyeme, quia calidiora hoc tempore multò ſunt viſcera: ita prædixit Hip. 1. *Aph* 15. *Ventres hyeme, & vere natura calidiſſimi.* Retracto enim calore ad internas ſedes, hæ roborantur ac vigent, coctiones perfectiores fiunt, humidum deperditum reſtauratur, ſpiritus regenerantur, & non ſolùm in partibus interioribus, ſed externis perfectiores B fiunt coctiones, ob maiorem quietem, quæ coctioni famulatur eximiè, 4. *acut.* 44. & retinentur ſpiritus: Quare ſi tempore hyemis ſomni ſunt longiſſimi, ob duas cauſas, videtur quòd flatuum hoc tempore minùs generentur, quàm æſtate, in qua plurima fit ſpirituum reſolutio, & apertis cutis ſpiraculis innatus calor aſſiduè exhalat, facultates debiles ſunt, coctiones infauſtæ, & hoc modo plurima flatuum copia regignitur: Nam ſomnus aſſimilatur hyemi; vigilia, æſtati: tempore autem vigiliæ, imperfectiores eſſe coctiones omnes, probat Galenus 1. *de ſympt. cauſ. cap. vlt.* & 3. *de cauſis pulſ. cap. vlt.* §. *Cur autem, &c.* & 3. *epid. ſect.* 2. *com.* 3. § *Pari modo, &c.*

At obſtat commune Medicorum edictum, aſſerentium hiemem pituitoſorum morborum eſſe feracem, C ex quibus flatuum copia emanat. Hoc modo 2. *criſ. cap* 5. quotidianam familiarem eſſe hyeme aſſeuerat: Licèt enim hoc tempore interiora magis caleant, & ratione ſomni longiſſimi flatus reſolui videantur; tamen obſtant plura, quæ hoc tempus frigidis morbis, & palpitationi magis obnoxium reddunt: idque tripliciter accidere eleganter notauit Galenus 1. *de natur. human. com.* 36. Primò, quia aër frigidus per hyemem inſpiratus non ſolum extimam cutem attingit, ſed penitiſſimè irruens, etiam os ventriculi refrigerat; cuius rei manifeſta ſunt argumenta, minima ſitis per hyemem, quòd ſtomachus gaudeat alimentis actu calidis: refrigerato autem ventriculo, impedita humorum attractione, non eſt mirum portionem alimenti manere ſub forma pituitæ. Secundò. Hyeme plus appetimus, D cùm calor tunc ſit robuſtus, & conficere poſſit: hoc modo in pueris, licèt coctrice excedant viros, in illis tamen ob ingluuiem crudi humores ampliùs redundant. Tertiò. Hyeme alimenta aſſumpta pituitoſa ſunt, & flatus pariunt, vt legumina, olera, muſtum, rapa, ſuilla.

Deinde ex perfectiori coctione tempore hyemis celebrata, aucto in quantitate calore, plurima ſanguinis copia accreſcit: ſed is pituitoſus eſt, refrigerato à continente calore; coctio enim, & aliæ operationes naturales, magis pendent à quantitate caloris natiui, quàm ab intenſione, vt *lib.* 1. *Aph.* 15. probauit Galenus. Ex his de cauſis plurima pituita hyeme excreſcit. Hoc autem planè oſtendunt ructus copioſi, hoc tempore per vtramque regionem excreti; ventriculi, & capitis E dolores à flatu ſuborti; pituitoſi vomitus, frequentes à capite deſtillationes, & alia vitia quæ ex frigiditate perſæpe emanant.

Vtrùm mæſti, & timidi palpitationi ſint obnoxij? Reſponde affirmatiuè. Hæc enim animi pathemata, ſi diu perſeuerent, conculcato calore natiuo, ſpiritu, & ſanguine ad internas partes recedentibus, illum ſuffocant, refrigerant, & extinguunt: quare inter cauſas refrigerantes, metus reponitur, apud Galenum 1. *de præſag ex pulſib. cap.* 2. ex qua refrigeratione, debiliori facto innato calore, flatus progignitur. Si autem febris ex his animi paſſionibus ſubſequatur, illa morui

&

& agitationi ſpirituum attribuenda eſt. Si verò longo tempore perſeuerent, caloris ſubſtantia reſoluta refrigerant.

Deinde palpitatio per proprietatem in corde generata, quia continuò affligit & premit, periculoſior eſt ac deterior illa, quæ per conſenſum, & ex interuallis aggreditur, intermittentium febrium inſtar, quibus continuæ periculoſiores ſunt, ac ſæuiores, 4. *Aph.* 43. Denique ea quæ à cauſa interna progreditur, peior eſt, quàm quæ à cauſa externa oritur: vehementiorem enim arguit cauſam. Hac ratione facies Hippocratica magis exitioſa eſt, ac lethalis, ſi violentia morbi facta ſit quàm ſi à procatarctica cauſa, vt immodica vigilia, alui fluxu, fame, &c.

Curatio.

ATtenuans victus huic affectui ſalubris eſt, ex Gal. 5. *de loc. cit. cap.* 1. oritur enim à flatu, crudis & pituitoſis ſuccis: ni corpus extenuatum ſit, ac ex longo malo macie confectum; tunc enim vrgentioris indicationis eſt habenda ratio. Hac ratione etſi ratione humoris, & flatuum vigilia ſit optanda, quia digerit, & reſoluit, tamen quia corpora hoc morbo apprehenſa extenuata ſunt, debilia, humectationem, & refectionem deſiderantia, idcircò ſomnus eſt apprimè ſalutaris. Animi pathemata vitanda, vt quæ cor mirandum in modum exagitent, & perturbent. Veneris vſus nocuus: vires enim exhaurit; corpus enim elaboratiſſima ſubſtantia priuat. De vino maior eſt dubitatio, num eius potus huic affectui vtilis ſit. Dic quòd cùm habeat omnes facultates aduerſùs flatus, in curatione admittendum eſt: pituitam enim concoquit, flatus diſcutit, roborat vires, lentos ſuccos attenuat, vires reficit, ſpiritus reſtaurat.

Deinde quærendum: *Vtrùm in hoc affectu vena ſectio ex brachio, an ex talo ſit adminiſtranda?* Galenus 5. *de loc. cit.* eam probat omninò: ſubſcribit Auicenna 11. 3. *tract.* 1. *cap.* 7. dicens, omnes morbos cordis, phlebotomia, & ea ſola, benè habere; plenitudinem enim, quæcunque ea ſit, exhaurit, & copiam detrahit vaporum laceſſentem cor, citra moleſtiam vllam. Deinde reuellit à corde, parte præſtantiſſima peccantem ſuccum.

Hoc autem intelligas de curatione ſola, vel quando cor per proprietatem laborat. Quando verò per conſenſum affligit, & ab aliqua parte, præſertim inferna, vt ab vtero ex menſtruis retentis, vel hæmorrhoidibus ſuppreſſis eleuatur vapor teter, & craſſus, palpitationem effecturus, tunc ratione præcautionis, vt humor noxius ad diſtantiſſimas diuertatur corporis partes, commodiſſima ex talo venæ ſectio eſt: hoc auxilio vertiginoſos, ac epilepticos præſeruat Galenus *lib. de ſang. miſſ. cap.* 19.

His præſidiis ſuccedunt ordine, & poteſtate, cucurbitulæ tum ſiccæ, tum ſcarificatæ, quæ clementer reuellunt, & ſarcinam humoris, præſertim melancholici deponunt. Affigantur ſuris, femoribus, lumbis, & ſcapulis. Hirudines ſummam vtilitatem præſtant ſedi affixæ: eoſdem enim vſus præbent, etiamſi vacuatio aliqua melancholica ſuppreſſa non ſit. Quum autem malum inueteraſcit, & humor prauus pertinaciter cordi eſt infixus, tunc ſupra mammillam læuam cucurbitula ſcarificata apponatur, & ſciſſuræ biduo conſeruentur cum aqua ſalſa, vt hoc modo ichores cor opprimentes ſenſim, ac ſine ſenſu vacuentur foràs. Vel ſuper ſcarificatam cucurbitam tres in eundem vſum hirudines appone quarum ſuctu fæculentus humor vacuetur.

Clyſteria optima ſunt tam in curatione, quàm præcautione ipſa, eo modo parata, quem *cap. de Epilepſia* prodidimus. Vacuantia per aluum, ſaluberrima, quæ flatus reſoluant, & craſſus humores expurgent. Poſt A quæ vacuantia per epicraſin offerenda, prout latè præſcripſimus *cap. de Melancholia.* Ea tamen obſeruata lege, expurgantia porriges, vt ſint cum cardiacis permixta, vt medicamenti vis hoc modo corrigatur, poſſitque alexiterij ope ad cor deferri, hócque viſcus roborare, cuius præſtantia eſt multa, & dignitas inter noſtri corporis partes eximia.

At in hoc vitio reſtant plurima ſymptomata debellanda. De quorum numero ſunt virium proſtratio ſumma, extremorum frigiditas, anxietas, cardiogmos, cardialgia, pulſuum abolitio, vigilia, inquietudo, quæ omninò artifices ancipites reddunt, multipliciter torquent, atque fatigant. Et ne vires vitales præcipitii lapſu ruant, à vapore diro, craſſo, venenoſóque oppugnatæ, citò auxiliares manus adhibere oportet, ne ægri B morte ſubita occumbant, vt bellè dixit Auicenna 3. 1. *doct.* 5. *cap.* 1. §. *Ille cui tremor cordis aſſiduè acciderit, de ſeipſo ſit ſolicitus, ne morte ſubita intercipiatur.*

Virtuti vitali occurrendum, ne repentè labaſcere poſſit, admoto hoc epithemate ſuper papillam læuam.

℞. *Aquæ roſar.* ℔ ß. *aq. meliſſæ, aq. bugloſſ. an.* ℥ iiij. *aq. angelicæ* ℥ ij. *pulueris diamargariton. frig.* ʒ j. *croci,* g̃ x. *granor. tinctorum, caryophyllor. an.* ʒ j. *vini albi generoſi, & odorati* ℥ iiij. Miſce, fiat epithema pro corde.

Aliud in forma ſolida.

℞. *Conſeru. flor. ambos, conſeruæ flor. bugloſſ. an.* ℥ ij. *theriac. magnæ,* ʒ j. ß. *Mithridatij,* ʒ j. *confect. Alchermes,* ʒ. ij. *diamoſchi dulcis, confect. de hyacinth. an.* C ʒ j. *oſſis de corde cerui, eboris in ſcobem redacti, an.* ʒ ß. *foliorum auri,* Num. vj. Cum guttulis vini, & ſtillatitia aqua ex floribus arantiorum fiat epithema, quo calido illinatur cor.

Per os cardiaca aſſumpta, ſaluberrima. Lapis Belzaar orientalis Cornu rhinocerotis, os de corde cerui Theriaca & cætera alexipharmaca præſidia, quæ omnia poſſunt reponi in conſerua hac, quæ interdiu, & noctu offerri poteſt, & liquoribus alimentitiis permiſceri.

℞. *Theriac.* ʒ ij. *Mithridatij,* ʒ j *confect. lætificantis Rhaſis, confect. de hyacinth. electuar. alkermes, an.* ʒ j. ß. *conſerua roſar. conſerua violar. conſeruæ flor. cichor. conſerua flor. bugloſſ. an.* ℥ j *pulu. caryophyllor. cinnamom. an.* ℈ j. ß. *diamoſchi dulcis, pulu. diamarg. calidi, electuar. de gemmis,* D *an.* ʒ ß. *moſchi odorati,* g̃ viij. *lapid. belzaar Orientalis,* g̃ xx. *oſſis de corde cerui,* ʒ ß. *agallochi,* ℈ ß. *anisi,* ℈ j. Cum ſyrupo de corticibus citri, & bugloſſa, miſceantur omnia, & fiat conſerua.

Pro diſcutiendis flatibus roborando corde, ventriculo firmando, puluis poteſt inſtitui, qui poſt paſtum aſſumptus, plurimùm iuuat, ſuperbibito hauſtu aquæ naphæ, vel generoſi vini, vel iuſculis vtiliter permiſcetur.

℞. *Coriandri præparati,* ℥ j. ß. *maſtiches chia,* ℥ ß. *aniſi,* ℥ j. *cinnamon. elect. pulueris diarrhod pulu. aromatic. an.* ʒ j. *glycyrrhiz.* ʒ ij. *margaritar. præparat.* ℈. ij. *diamoſchi dulcis,* ℈ j. ß. *bugloſ. cum ſuis floribus exſiccata, & pulueriſato,* ʒ iij. *ambari gryſei,* g̃ viij. *moſchi odorati,* g̃ v. *agallochi,* g̃ iiij. *ſacchari ad pondus omnium:* fiat puluis.

E In potum iulapia ex iiſdem compoſita offerri poſſunt, quorum formulas reperies *cap. de Melancholia.* Si à veneno oriatur palpitatio, cardiaca, & alexipharmaca medicamenta, optima ſunt. Fonticuli cruribus affixi, ſummo ſunt ex vſu, præſertim ſi ex vtero, & partibus inferis malum ſcaturiat. Aurea medicamenta, ſalutifera, de quorum viribus pro roborando corde, aura veneſica retundenda, refrænando humore melancholico, ſat plura *lib.* 1. *Hiſt. PP. Med. in com. Hiſt.* 36.

OBSERVATIO I.

De palpitante corde, ſacculus eximius.

VIdua melancholica, habitu hirſuto, & nigro, cùm thalamo maritali eſſet à longo tempore priuata, ex non bene recurrentibus lochiis, & ſemine ſuppreſſo, in cardialgiam, & animi conſternationem validam incidebat ſæpe. Ceſſantibus his in palpitationem cordis delabitur, quæ ita eam miſerè, & aſſiduè afflixit, vt cor è propria ſede continuò exilire videretur, coſtas effracturum. Huic multoties ex talo, gibberóque extractus ſanguis. Hirudines mariſcis affixæ. Frequenter repurgatum corpus. Cauteria in cruribus affixa. Oblata chalybeata medicamenta. Cardiaca, epithemata, opiata varia imperata, ſed citra leuamen vllum. At cùm per proprietatem iam vrgeret malum, cum vehementi totius corporis tremore, & ſaltu coniunctum, ex flatu craſſo, nebuloſo, & tetro ſcaturiens, decoctum ſmilacis aſperæ, & ebeni aſſumpſit per plures dies; quod cùm non conferret, ad thermalia balnea accedere eſt coacta, citra vtilitatem vllam. Tandem ſacculo ſupra cor appoſito ex cardiacis rebus confecto, ex toto ſuccubuit affectus: cuius forma eſto hæc.

℞. *Aromatici roſati Gabrielis, diamoſchi, diarrhodon. Abbat. diamarg. calidi, diamarg. frig. an.* ʒ j. *coral. rubri,* ʒ j. ß. *raſura eboris, ſem. angelica,* ʒ ß. *zedoaria, valeriana, dictamni, been albi, been rubri, an.* ℈ j. *galanga,* ℈ ß. *ſeric. crudi torrefacti, ſem. ocymi, cardamomi, an.* ℈ j. *flor. citranguli, flor. ſaluia, bugloſſ. nenuphar. anthos, roriſmarini, camomil. an.* ℈ j. ß. *cinnamomi electi* ʒ j. *ſem. aniſi fœniculi, carui, caryophyllor. an.* ℈ ß. *agallochi,* ℈ ß. *cyperi, calami aromatici, an.* ʒ ß. *roſar. rubentium,* P ß. *macis,* ℈ j. ß. *margaritar. praparat.* ℈ j. *granorum tinctorum,* ℈ j ß. *doronici,* ℈ ß. *diacymin.* ʒ ß. *camphora,* gr. xij. *croci,* gr. vj. *oſſis de corde cerui, cornu ceruini, cornu monocrotis, an.* ℈ ß. *diambra,* ℈ j. *ſantalor. citrinor. ſantalor. rubeor. an.* ℈ j. *ambra gryſea* gr. xx. *moſchi odorati,* gr. xxx. *lapid. belzaar,* gr. xx. Pulueriſanda pulueriſentur ſubtiliſſimè, & irrorata priùs cum aqua meliſſæ, naphæ, cinnamomi, & generoſo vino odorifero ſiccentur ad vmbram, & immittantur inter pannum ſericum purpureum interpunctim conſutum & fiat ſacculus cordialis ſupra leuam mamillam continuò geſtandus.

OBSERVATIO II.

Ex purulentis teſtibus palpitatio ſuborta, fonticulis infra inguina excitatis, ex toto perſanatur.

ENata eſt cuidam inflammatio in teſtibus, cum duritie, & dolore vehementi coniuncta. Æger erat vir robuſtus, & fortis, & qui à multis annis Gallica ſcabie corpus babebat conſpurcatum. Secta fuit primò baſilica ex vtroque latere vena, poſtea ex ſaphæna ſanguis detractus. Demum topicis adminiſtratis, & expurgantibus per aluum clementer oblatis, euitari non potuit, quin in abſceſſum, & tandem in vlcera tumores finirentur. Verùm cùm longo temporis ſpatio, putores, & corrupti humores per vlcera manantia vacuarentur continuò, nec ſudorifica, & vnguenta mercurialia prodeſſe poſſent, Medicorum voto adſtringentibus in parte affecta impoſitis multoties vſus eſt, quorum vi vlcera ex toto ſunt conſolidata, & ad cicatricem perducta. At cùm alacriter viueret, ecce intempeſta nocte de tremore cordis quæri cœpit; quo per annum ita miſerè eſt vexatus, vt ſæpe cum extremorum frigiditate, pulſu debili, & obſcuro, anxietudine, & vigilia in horas moriturus ſperaretur, & timor eſſet ne vapor malignus cerebrum, & partes neruoſas concuteret. At cùm hic ſæuus affectus, vt par erat, ex ſuppreſſa ſanie per vlcera aſſiduè manare ſolita, ortum duceret, hanc vacuationem iterum prouocare ſatius duxi. Sed cùm per eandem partem inutile eſſet hoc opus celebrare, quia eſt poſita in decliui loco, in medio ſordium confluxu, & fluxionibus hac de cauſa valde obnoxia, ob quas facilè abſceſſus, vlcera, fiſtulæ, & morticinium partis ſubſequuntur: idcircò ſimilem excitare decreui. Affixi cauteria duo in femoris parte ſuperna iuxta inguina, ex quibus cùm vitioſi humores paulatim vacuarentur, ſenſim ac ſine ſenſu à palpitatione omnino liber euaſit, in poſterum ſola præſeruatione vſus: nam ſingulis menſibus craſſo, & magis terreſtri vacuato humore medicamenti purgantis ope, nullum ampliùs malum perſenſit.

OBSERVATIO III.

Palpitatio ſubitò internecans, ex abdita cauſa prognata.

QVidam in conſiſtente ætate conſtitutus animi deliquiu vexabatur aſſiduè. Adhibita plura auxilia quæ flatus eliderent: nam ita in eo abundabant, vt etiam à ſomno, ſuperueniente orthopnœa, cum ſtrepitu quodam per os erumperent. Sed illa profuere nihil. Tandem ingraueſcente malo, & acceſſione oppreſſus, ſubitò occubuit. Aperto thorace, inuenti pulmones flatu diſtenti. Pericardio diſſecto, inter magnæ arteriæ ramum, & venæ arterialis radicem, carnea excreſcentis, dura, & concreta, colore nigerrima reperta, quæ binas ferè vncias ponderabat.

CAPVT IX.

De Syncope.

Definitio.

PLurima intricata ſatis, & ardua de Syncopes cauſis, ad Cleanthis lucernam, contra iuniores abundè diſceptauimus, *lib. 2. Hiſt. Princip. Medic. à com. Hiſt. 45. vſque ad Hiſt.* 51. Nunc depoſita leonina, praxim pacatè explicandam aggredimur, quærentes: *Vtrùm Syncopes definitio tradita à Galeno, omnium ſit optima?* Definitur ergo à Galeno 12. *meth. cap.* 5 *praceps virium lapſus.* Licèt enim Celſus, Aretæus, & Auicenna multipliciter definiant, tamen Galenica eſt præſtantior: Syncope enim eſt ſubitus omnium facultatum defectus. Cùm enim in hoc morbo cor maximè laboret, & patiatur, facultáſque vitalis plurimùm debilitetur, fit vt non ſolùm hæc ſed omnes aliæ totius corporis facultates, ab operationibus ferientur, & ceſſent; pereunte autem actione cordis, & illius influxu non demandato, neceſſe eſt reliquarum partium actiones ceſſare, vt disertè docuit Galenus *lib.* 5. *de loc. cap.* 1. firmant Paulus *lib.* 3. *cap.* 34. Tral. *lib.* 12. *cap* 3. *tit. de ſyncope, qua in febribus accidit.* Dicitur lapſus virium præceps, hoc eſt, repentinus & ſubitus, vt hoc modo ab aliis cordis affectibus diſtinguatur, in quibus vires paulatim deficiunt, donec mors appropinquet.

Ex hac doctrina patebit reſponſio ad locum Auicennæ, 1. 3. *tract.* 2. *cap.* 2. proponentis ſigna ſyncopes paulatim aduenientis: nam etſi cauſæ diſſoluentes aliquando ſenſim, & latenter operentur, tamen cùm ingraueſcunt, ſyncopen ſubitò committunt. Quare Auic. proponit ſigna antecedentia ſyncopen. Deinde quamuis ex cerebri magna affectione, vt Apoplexia ſubitus virium lapſus ſubſequatur, is non eſt dicendus ſyncope, ſed tunc ſuffocatio ſequitur, & repentina mors, ob fuligines detentas, & eas expurgantis reſpirationis defectum.

Pro maiore tamen explicatione, dubitabis: *Vtrùm*

exolutio

exſolutio virtutis, animi deliquium, & ſyncope, inter ſe diſtinguantur? Licèt enim inter ſe ſimilitudinem habeant, ſunt tamen affectus diſtincti: Exſolutio enim virtutis, eſt illa virium debilitas, per quam ſenſus, & motus perturbatur, & deficere incipiunt, verùm ſecundùm aliquam partem ſeruantur. Animi deliquium eſt illa virium debilitas, in qua ſenſus, & motus cum exigua tamen pulſus debilitate deficiunt; quarè hic affectus maiorem virium lapſum præſupponit.

Hos affectus diſtingui inter ſe oraculo quodam prædixit Hippocrates, *lib 7 Aphor. text.* 8. dicens: *A tuberculi intus ruptione, virium deiectio, vomitio, aut animi defectio fit.* Non nego apud Hip. & Gal. aliquando inter ſe confundi. Patet ex ipſo 2. *Aph.* 41. dum ſic ait: *Qui frequenter, ac fortiter abſque cauſa manifeſta deficiunt animo, de repente moriuntur:* quo loco per illud verbum [exoluuntur] non ſolùm laborantes patientes exolutionem, ſed etiam eos qui animi deliquio vexantur, intelligit. Deinde Gal. *lib* 1. *ad Glauc. c.* 14. *ante med.* §. *Eas verò quæ habentur &c.* affirmat Medicos conſueuiſſe de vna re hæc duo nomina proferre. Sed prior modus loquendi, de diſtinctione inter exſolutionem, & animi deliquium vſitatior eſt, & apud Medicos magis receptus.

Vltimus verò affectus, qui nominatur Syncope, multò maiorem virium debilitatem quàm prædicti duo affectus præſignificat; & hac ratione hoc affectu apprehenſi, non ſolùm in animalibus actionibus, ſed & vitalibus maximam debilitatem patiuntur, & ita mortui iacent, viuido colore deſtituti, ſine reſpiratione, & pulſu, vel eo valdè debili & exiguo, frigido ſudore reſperſi. Inueniri autem maiorem virium debilitatem in syncope quàm in animi deliquio, colligitur ex Galeno *lib.* 12. *meth. cap.* 5. *circa finem,* docente, quòd quando ſucci crudi propter multitudinem, & craſſitudinem exiguos animalis meatus obſtruunt, ſyncopen producunt; quando verò non obſtruunt, neque onerant, ſyncopen non inferunt, ſed animi deliquium. Ergo ſyncope grauior, & periculoſior eſt affectus animi deliquio.

Accedit auctoritas Galeni 1. *ad Glauc.* 14. *ante med.* §. *Omnem præterea, &c.* dicentis animi deliquium ſyncopen antecedere. Ergo in illo affectu minor datur virium debilitas, quàm in ſyncope. Idem firmat Aëtius *tetrab.* 2. *ſerm.* 2. *cap.* 101. aſſirmans animi deliquium differre à ſyncope, quòd illud repentè inuadit, & ſenſu motúque, citra ſudorem, hominem priuat; ſyncope verò & dormientes, & vigilantes premit, & cum ſudore frigido, qui ſyncopticus dici ſolet, à ſumma retentricis debilitate prognato interficit. Ergo in ſyncope maior, quàm in animi deliquio virium debilitas adeſt.

Vtrùm verò *animi deliquium, & ſyncope penès maiorem, vel minorem debilitatem, ad eandem facultatem pertinentem inter ſe diſtinguantur?* ardua eſt antinomia, & apud auctores valdè controuerſa. Non deſunt qui putent, hos affectus differre ſecundùm magis, & minùs, & ita ad eandem facultatem vitalem primò, & per ſe pertinere: quare quando cor maximè læditur, & facultas vitalis plurimùm patitur, tunc ſyncope producitur, & facultatis vitalis lapſus datur, ipſa facultate vitali, & corde primò, & per ſe laborantibus; cæteræ verò facultates, quæ cum corde potiſſimam obtinent cognationem per conſenſum laborant, quoniam eius influxu omnes indigent ad operandum.

Hi ſic ratiocinatur. Quando propter aliquam vacuationem, aut vitium cordis, ſpiritus vitales deficere incipiunt, & facultas vitalis debilitatur, tunc cor ſanguinem, & ſpiritum ex vniuerſo corpore quodammodo attrahit, facultatem enim validiſſimam habet; túnceque reliquæ partes ob mutuum conſenſum, opes ſuas, ſanguinem nempe, & ſpiritum ad cor tranſmittunt: quo fit vt eo tempore influxus facultatis vitalis, & caloris innati minuatur, qui à corde cæteris partibus ſolet impertiri. Hoc impedito influxu, facultas animalis quæ in ce-

A rebro ſedem habet, ſtatim deficit: ſpiritus enim animales, quibus veluti inſtrumento vtitur, ob maximam tenuitatem facilè reſoluuntur, & ipſum cerebrum, vtpotè frigidum, laxum, & exangué, deficiente influente calore, vehementer læditur, & debilitatur. Quare ex his conſtat manifeſtè, quòd in hoc exemplo facultas vitalis potiſſimùm, & per ſe læditur, etſi illa noxa leuis ſit & à facultatis vitalis lapſu ad ſyncopen requiſito, aliena; & facultas animalis læditur per conſenſum cum corde.

Prima pars huius ſententiæ, quòd in ſyncope cor, & facultas vitalis primò, & per ſe patiantur, reliquæ verò facultates, & partes per conſenſum ab omnibus conceditur: quòd autem in animi deliquio etiam facultas vitalis patiatur, & accidat ob debilitatem eius, probat Galenus 2. *Aphor.* 41. vbi docet, quòd illi qui fortiter exol-
B uuntur; ob virtutis vitalis imbecillitatem hoc patiuntur: verum autem eſt, vt probauimus *ſuprà*, exſolutionem virtutis, & animi deliquium eſſe idem, aut inter ſe parùm differre.

Deinde patet ex Galeno 1. *ad Glauc. cap.* 14. *in medi* §. *Sed & neruus, &c.* affirmante animi defectum ex diſſolutione vitalis roboris emanare. Firmat Galenus 7. *Aphor.* 8. exſolutionem, & animi deliquium in ruptionibus, ob vitalis ſpiritus excretionem contingere aſſeuerans. Ratio dictat: Si enim animi deliquium, & ſyncope, ad eandem facultatem non pertinerent, & ex eadem parte affecta non emanarent, ſequeretur diuerſam curationem dictis affectibus eſſe inſtituendam, quæ diuerſis partibus affectis opem ferret. Sed animi deliquium, & ſyncope iiſdem auxiliis curantur vt concors eſt omnium
C medentium opinio, euariantibus ſolùm in hoc, quòd efficaciora pro ſyncope, leuiora pro animi deliquio imperantur. Ergo dicti affectus, penès magis, & minùs inter ſe ſolùm diſtinguuntur.

Alij contrariam ſententiam tuentur, ac firmant, neminem in ſyncope pati cor, & facultatem vitalem primò, & per ſe, reliquas verò partes per conſenſum; in animi verò deliquio, ſolum cerebrum; quare hoc ſolius animalis ſubitus erit lapſus, & nequaquam ad facultatem pertinebit vitalem. Prima pars huius opinionis non indiget probatione, quia ſupradictæ opinioni eſt conſona valdè. Quòd verò animi deliquium ad animalem facultatem ſolùm ſit referendum, probat Aëtius *tetrab.* 4. *ſerm.* 4. *cap.* 68. docens, quòd animi deliquium ſi vehemens eſt, non accidit eùm cor affectionis expers per-
D manſerit: Ergo iam admittit Aëtius, quòd ſaltem animi deliquium leue, ſine cordis affectione, & noxa facultatis vitalis poteſt contingere.

Secundò probatur ex Auic. 1. 1. 3 *tract.* 2. *cap.* 9. vbi docet, quòd caſus virtutis quandoque perducit ad ſyncopen, & quandoque ad id quod eſt infra ſyncopen, hoc eſt, ad animi deliquium, vbi virtus non deſtituitur niſi à neruis, aut lacertis. Ergo admittit Auicenna, animi deliquium ſolùm pro læſione, & defectu facultatis animalis, illa namque eſt, quæ in neruis, lacertis ſeu muſculis, pro ſenſu & motu exiſtit.

Vltimò ſic confirmo. Tunc debet aſſignari animi deliquium, quum datur ſubitus lapſus facultatis animalis, & motus, ſenſúſque deficiunt ob ſpirituum animalium defectum. Sed ſpiritus animales neceſſarij pro
E ſenſu, & motu, poſſunt deficere in cerebro, ſine eo quòd deficiant ſpiritus vitales, requiſiti pro actione facultatis vitalis cordis, & quin in corde euidens vitium exiſtat. Ergo animi deliquium rectè poteſt oriri ſolùm ob vitium cerebri, & facultatis animalis læſionem Maior cum conſequentia euidens eſt. Minor verò ex eo probatur: Nihil enim obſtat, vt ſi aliqua cauſa corrumpens ſpiritus applicetur potiùs cerebro, quàm cordi; quòd tunc ſpiritus animales pro ſenſu, & motu neceſſarij, in cerebro deficiant, non deficientibus ſpiritibus vitalibus in corde, qui ad operationem facultatis vitalis requiruntur.

Verùm

Verùm vtrsque ſententia vera eſt, cum hse tamen limitatione, vt vniuerſaliter noc accipiatur: & ita dicendum eſt, animi deliquium aliquando otiri poſſe corde, primò laborante, & ſacultste vitali, & laborante cetebro & facultate animali per conſenſum; qoia non poteſt negari, quin præciſè propter diminutionem influxus, qui à cotde cerebro communicatut, cerebrum per conſenſum lædi poſſit, vt in ipſo ſenſus, & motus deficiant, & ſic animi deliquium excitetur. Quare hæc doctrina ſaltem sliquando vera eſt, vt probant auctoritates pro prima ſeotentia adductæ, quibus ab auctoribus ſecundæ ſententiæ commodè ſatisfieri non poteſt. Cum hoc non oegamus, etiam aliquando animi deliqnium oriri poſſe, ſolùm labotante cerebro ptimò & per ſe, & ex ſola læſiooe facultatis animalis: nam tario præcipua pro ſecunda ſeutenria adducta, meo iudicio hanc partem ſufficienter ptobar; ipſámque auctoritas Aëtij, & Auicennnæ ſtabilit euidenter.

Aduertas tamen, quòd quando contingit animi deliquium, primò & per ſe labotante cerebro, & facultate animali læſa ob ſpirituum animalium defectum, ſtatim breui tempore cot, & facultss vitalis cum cerebro conſentiunt, ob magnam cognationem, quam inter ſe pattes principes obſeruare ſolent: & ſicuti in ſomno videmus, quòd retrahente cerebro ſpiritus animales ad ſe, etiam cor ſanguinem, & ſpiritum quodammodo sttrahit; ſic ſimiliter quando cerebrum in animi deliquio, ob ſpirituum animalium defectum, ſpiritus animales ad ſe retrahit, etiam cot mutuo quodam conſenſu, ſanguinem, & ſpititum ad ſe quodammodo tettahere debet: ex qua rettactione aliquam læſionem vt patiatur eſt neceſſe. Quod ita eſſe, experientia firmat: nam ſemper in his qui animi deliquio laborant, color faciei aliquantulum albeſcit, & pattes externæ aliqualiter tefrigerantut, magis vel minùs, pto maiori vel minore ſaoguinis, & ſpiritus ad interiora retractione, quæ in animi deliquio repetitur, cuius tatione totius corporis refrigeratio contingit, vt *lib.9. meth. cap.4.* confirmat Galenus.

His ſuppoſitis, reſponde auctoritatibus Gsleni, in confitmationem primæ ſententiæ adductis. Gal. enim *eo loco* non docet, quòd snimi deliquium ob virtutis imbecillitatem, aut ſpititus vitalis exeretionem oriatut ſemper; nam intelligi debet, quòd illud ſit verum aliquaodo, non tamen ſemper. Ad tationem dic, quòd quando animi deliquium ob affectum, qui primò exiſtit in cerebro, & ſpirituum animalium defectum excitatur, tunc in curatione aliqua debet eſſe varietas à curatione ſyncopes, qnoniam præſidia quæ ſpiritus animales teficiunt, capiti potiſſimùm ſunt admouenda; in ſyncope vetò cordi applicita, ad ſpirituum vitalium regenerationem ſtrenuè iuuant.

Ad Aëtium, & Auicennam pro prima ſententia citatos, Dic, bos auctores non docere animi deliquium ſemper oriri, ob ſolam facultatis animalis læſionem. Ratio vetò tantùm probat, quòd ſpiritus animales aliquando in cerebro deficere poſſint, non deficientibus ſpiritibus vitalibus in corde, quando ſcilicet cauſa ſpititus cortumpens, potiùs cerebro, quàm cordi applicatur.

Obiicies contra prædictam doctrinam hoc modo. Si animi deliquium admittendum eſt, ortum per primogeniam affectionem cerebri, & facultatis animalis læſionem, ſequeretur quòd illud non eſſet animi deliquium, ſed ſomnus præter naturam aut affectio ſoporoſa: nam ille nihil aliud eſt, quàm priuatio ſenſus & motus, ex affectu præter naturam in cerebro exiſtente. Sed conſequens illud eſt falſum: ille enim qui animi deliquio corripitur, nec naturaliter, nec præter naturam dicitur dormire. Ergo videtur, quòd animi deliquium nunquam per primogeniam affectionem cerebri poſſit excitari, ſed ſemper primò laborante cotde, & facultate vitali læſa, & ſolùm per conſenſum læſo cerebro: ſi

A enim hoc ita ſit, quamvis in animi deliquio detur priuatio ſenſus & motus, nihilominùs facilè diſtinguetur à ſomoo præter naturam, ſicuti ſyncope etiam diſtinguitur.

Dic, quòd etiamſi aliquando animi deliqoium ob primariam affectionem cerebri, & facultatis animalis læſionem oriatur, non ſequitur quòd ſomnus ſit præter naturam: Ad hoc enim vt detur ſomnus oaturalis, aut præter naturam prioatio ſenſus & motus, ſpirituum animalium debet adeſſe impeditus motus, qui à cauſa naturali, vel præter naturam, meatus cerebri comprimente, vel obſtruente proficiſcitur, & hoc modo ſomnus definitur quòd ſit priuatio ſenſus, & motus, non quælibet, ſed illa quæ ex primi ſenſorij ligamento, hoc eſt, obſtructione, compreſſione, conniuentia meatuum cere-
B bri oritur, per quos facultas animalis, & ſpiritus communicantur. At verò quia io animi deliquio per primariam cerebri affectionem ſubotto, datur ſubita priuatio ſenſus, & motus, non per compreſſionem, aut obſtructionem meatuum, ſed ſpirituum animalium defectum, & facultatis animalis debilitatem, ideò animi deliquium, non eſt ſomnus præter naturam.

Vtrùm pars potiſſimùm affecta im ſyncope, ſit cor? Reſponde affirmatiuè: Hoc probat Galenus 2. *Aphor.* 41. inter cordis morbos acutiſſimos, ſyncopen reponens: ſubſcribit Auicenna *loco citato cap.6.* In hoc enim affectu omnium partium corporis operationes læduntur, & veluti deficiunt: Ergo in ſyncope vitium exiſtit in parte, à qua omnes dependent in eſſe, & conſeruari, vt luti eſt cor, cuius influxu omnes partes indigent ad operan-
C dum, ex Galeno 5. *de loc. cap.* 1. & 7. *meth. vlt.* Cor non patitur qoomodocumque, ſed grauiter, vt laboret ſymptomate in actione valdè diminuta, vel potiùs ſecundùm medicam conſiderationem io actione abolita; nam ad ſenſum in ſyncope operationes cordis deficiunt, vel magis imminuuntur, quàm in quocunque alio cordis affectu, & per conſenſum cum corde etiam aliarum omnium partium operationes læduntur valdè: & hoc eſt quod dicebat Galenus *citato meth. loco*, quòd ſyncope præceps eſt vitiorum lapſus, hoc eſt, omnium operationum facultatum ſubitus defectus. Quare eſt ſyncope, ſymptoma in actione abolita cordis, & per conſenſum illius, etiam actionum aliarum partium corporis. Hoc firmat Auicenn. 2. 1. *doct. 3. cap. 1. ante med.* docens, quòd ex ægritudinibus quæ agnoſcuntur ex modo quietis, id
D eſt, ex ceſſatione ab actione, ſunt ſicut Apoplexia, Paralyſis, & Syncope. Datur ergo in ſyncope ſymptoma in actione abolita.

Cæterùm cùm in corde plures ſint facultates, ſcilicet facultas pulſifica, & generatiua ſpirituum vitalium, & reperiatur etiam facultas concupiſcibilis, & iraſcibilis, quæres? *Vtrùm ſyncope facultatis pulſificæ, vel alterius in corde reſidentis ſit ſymptoma?* Dic, Syncopen, cùm ſit ſymptoma in actione abolita, operationes omnium facultatum deſtruere; ſed hæc noxa potiſſimùm ad pulſificam, & ſpirituum generatiuam pertinet, ex quarum actione abolita, fit vt ſanguis arterialis, & ſpiritus vitales reliquis corporis partibus non communicentur, feriantibus illis ab actione omni. Ad quod ſymptoma producendum io reliquis partibus, præter cor, nihil con-
E ducit, quòd facultas iraſcibilis, & concupiſcibilis in corde reſidens non operetur: influxus enim ſpiritus vitalis, & caloris influentis à corde, aliis partibus media actione facultatis pulſificæ & generatiuæ ſpirituum rectè communicatur, quamvis iraſcibilis, & concupiſcibilis non operetur, vt conſtat in homine dormiente, & vigilante, nulla animi paſſione affecto. Eſt ergo ſyncope, potiſſimùm harum facultatum ſymptoma, cùm media actione illarum, & non facultatis concupiſcibilis, & iraſcibilis, ſeu animoſæ, omnes corporis partes vigeant, roborentur, & viuant, & influxum vitalem à corde accipiant.

Si verò vltrò inquiras: *An ſyncope potiùs ad facultatem pulſificam, vel generatiuam ſpirituum magis pertineat?* Reſponde, magis proprium eſſe ſymptoma facultatis pulſificæ, ex cuius actione abolita, vel maximè diminuta calor naturalis cordis corrumpitur, & aër pro generatione ſpirituum vitalium non attrahitur; ob quam noxam facultas generatiua ſpirituum deficit ab operatione ſua; & concupiſcibilis, iraſcibilis etiam otiantur, & partes reliquæ calorem influentem à corde non recipiunt.

Cauſa.

CAuſam internam perpetuam, & immediatam ſyncopes, eſſe ſpirituum retroceſſum, & ſubitam aggregationem in corde, latè probauimus *lib. 2. Hiſt. PP. Medic. in com. Hiſt.* 51. nunc de cauſis externis agendum. Eas proponunt Galenus 1. *ad Glauc. cap.* 14. *lib.* 12. *meth. cap.* 5. *&* 6. Auic. 1. 3. *tract.* 2. *cap.* 6. In vniuerſum ſyncopes cauſæ exiſtunt, quæ corrumpunt cordis temperamentum; ſanguinem, ſpiritum, & partium ſubſtantiam diſſoluunt: harum temperiem viriant. Quare labores, vigiliæ, exercitia immodica, curæ, inediæ, balneum aquæ calidæ, æſtus immodicus, gaudium, timor, triſtitia, dolor ingens; immoderatæ ſanguinis, & aliorum humorum etiam inutilium vacuationes; putridi & viriati vapores, tetri, maligni, ex qualibet parte eleuati, vt fodinis, paludibus, ſtagnis, oleribus aut animalibus fœtidis; venena quæ ab occulta proprietate cordi inſidiantur, venenoſi humores in corpore progeniti; vermes viui, & mortui; affectio aliqua quæ os ventriculi, iecur, lienem, & præcipuè vterum, cum quibus partibus cor ſummum obtinet conſenſum, corripiat.

De iis ſigillatim dubitandum. Et primò: *Vtrùm dolor inter ſyncopes cauſas ſit annumerandus?* Difficile enim videtur, quòd dolor eam poſſit concitare, ſi formalem agendi rationem non habet. Dic. Licèt verum ſit, dolorem ex ſe nullam agendi poteſtatem habere, neque ſentiri poſſe, vt 2. *Aphor.* 6. docuit Galenus: tamen cùm naturali partium ſubſtantiæ, & diſpoſitioni aduerſetur, & ſimiliter excitet facultatem expultricem, vt hac ratione noxam ſenſatam à ſe depellat, ex hoc motu, & agitatione valida, ſpiritus ſuapte natura tenuiſſimi, & calidiſſimi attenuantur, rareſiunt, diſſoluuntur, & vires deficiunt. Scitum namque eſt apud Gal. 12. *meth.* 1. *&* 3. dolorem eſſe ſenſationem triſtem, quare prouida natura ſanguinem, & ſpiritum ſubitò conuocat ad cor, quæ ſubſtantiæ in illo aggregatæ, natiuum ignem ſuffocant, minuunt, & extinguunt. Denique natura adeò dolori eſt intenta, vt ſuorum munerum oblita, ab operationibus ceſſet, & corpus hac de cauſa, ſenſu motúque priuetur, quæ ſymptomata ſyncopen comitari conſueuere.

Rogabis: *Vtrùm triſtitia ſyncopen concitare poſſit?* Si enim hoc pathema longo tempore, paulatim, ſenſim ac ſine ſenſu vires diſſoluit, ſyncopen efficere nequit, quæ in repentino, & præcipiti virium lapſu conſiſtit. At Galenus 12. *meth. cap.* 5. ab hac cauſa ſyncopen fieri poſſe concedit: Nam debilibus, fœminis, ſenibus, ſi nuntium triſte afferatur, cui timor illicò adiungitur, exſoluuntur, & pereunt. Fortes verò, & robuſti, ſi mœſti ſint, ſollicitudinéque diutius conficiantur, calore natiuo minuto, & ſpiritibus reſolutis tabeſcunt, & qualibet data occaſione ſyncope occupantur.

Vtrùm ex gaudio & vigilia, oriatur ſyncope? Si enim hic affectus conſiſtit in retroceſſu, & aggregatione ſanguinis, & ſpiritus in corde, quomodo ex gaudio orietur, & vigilia, ſi in illo animi pathemate, ſicut in vigilia, hæ ſubſtantiæ ad externas expanduntur corporis partes? Dic. Gaudium quando modum excedit, non ſolùm animi deliquij, & ſyncopes, ſed mortis ſolet eſſe cauſa, auctore Gal. 12. *meth. cap.* 5. & 1. *ad Glauc.* 14. & 2. *de ſympt. cap.* 5. ſubito enim motu & agitatione, ſpiritus

A attenuantur, & reſoluuntur, & in maxima effuſione caloris accedit ſyncope, & aliquando mors: quare multi præ nimio gaudio repentè expirârunt. Id facit vigilia ſed pedetentim, ac ſine ſenſu: nam abſumendo humidum, diu, & importunè, corpus colliquat, ac tabefacit; ideò dicitur edax ab Hippocrate 6 *epid. ſect.* 4. *text.* 19. quare refrigerat apud Gal. *cit. epid. com.* 17. quia cruditates parit, coctionem perturbat, collectionem innati caloris ad intus interrumpit, ſpiritus, & ſanguinis generationem impedit, quarum ſubſtantiarum vires reſoluit. Cùm enim ſit contraria ſomno, ſicut hic humectat, concoquit, calefacit viſcera; ſic illa exſiccat, coctionem vitiat, refrigerat. Demum nullum eſt morbi genus, tam frigidum, quàm calidum, quod ex diuturna vigilia, tanquam ex vberrimo fonte non ſcaturiat, vt alibi ex

B Galeni doctrina *in locis multis* latè comprobauimus.

Quæres deinde: *Vtrùm febris hectica, ardens, colliquans, ſyncopes cauſa ſit?* Dic, quòd licèt hic affectus in præcipiti, & ſubito virium lapſu conſiſtat, & hectica, ardénſque ſenſim corpus colliquet; tamen cùm intemperies præſertim materialis ad vltimum ſui gradum accedit, repentè introducitur, ſpiritus rarefacit, diſſipat, & diſſoluit. Hoc quotidie experimur in malignis, peſtiferíſque febribus, in quibus venefica aura ſpiritibus vitalibus communicata, ipſos abſumit, & proſternit.

Vtrùm immodica inanitio, & repletio ſyncopes ſint cauſæ? Immoderatam ſanguinis vacuationem, ſiue ex vulnere, naribus, vtero, ventre, hæmorrhoïdibus, aut quacunque alia parte, aut quacunque ratione contingat, eſſe ſyncopes cauſam, *citatis locis* Galenus edocuit. Hoc modo

C aliorum humorum vacuatio, ſi nimia ſit, & diu duret, hunc affectum concitâre poteſt: ſi enim omni vacuationi, vel etiam modicæ, annexus eſt caſus virtutis, 5. *Aphor.* 16. & 1. 1. *doct.* 4. *c.* 2. quantò magis immoditæ? Et non ſolùm vacuatio vtilis humoris, ſed inutilis ſyncopen accerſit, vt quotidie in ſectione ventris in hydrope, aut in magni tumoris apertione experimur; in his enim omnibus vacuationibus plurimi ſpiritus euaneſcunt, & hoc modo è veſtigio deficit anima, viréſque concidunt, 6. *Aph.* 27. & 1. *ad Glauc. cap.* 14. Fieri enim nequit, vt praui ſucci adeò ſeparentur ab vtilibus, vt nulla bonum, & ſpirituum portio exhalet, ea qua vacuatione ſyncope excitatur.

Non ſolùm immodica vacuatio, ſed plenitudo ingens, quæ illi opponitur ſyncopen accerſit: nam ex ni-

D mia ſanguinis, ſeu humorum plenitudine obſtruuntur vaſa, & cordis, caloríſque perſpiratio impeditur; qua denegata intenditur calor, & maior, & acrior redditur, & abſumpto pabulo emarceſcit, atque reſoluitur. Quare nimia ſanguinis ſaburra, aut ſuccorum crudorum copia ſua quantitate ſuffocat, vel frigiditate innatum ignem extinguit.

Adiungenda eſt alia dubitatio: *Vtrùm venena inter ſyncopes cauſas numeranda?* Nam calida etſi extremum calorem ſint ſortita, ſubitam alterationem non inducunt, quum calor lentè humidum abſumat. Frigida ſpiritus prohibent reſolutionem, quia cutis arctant ſpiracula, humoréſque excerni prohibent. Hoc etiam præſtant exſiccantia venena, ſua enim adſtrictione, & ſiccitate meatus corrugant, & ſanguinis, aliorúmque humo-

E rum exhalationem impediunt. Ad id verò quod humidum eſt, nullos conſequitur dolor.

Verùm venena tam in corpore generata, quàm interiùs aſſumpta, extrà apposita, ab animalibus venenoſis eiaculata ſyncopen promptiſſimè concitant, cùm à toto genere aduerſentur cordi, ſpiritus corrumpant, cordis ſubſtantiam diſſoluant vi maligna ſua, & venenata qualitate cor fatigent. Hoc modo in peſtiferis, & maleficentiſſimis febribus animi deliquio, & ſyncope ægri frequenter premuntur: venenoſi enim halitus à trunco corporis, vel alia remotiſſima parte exurgunt, cor viſceráque præcipua aggredientes, eáque proſternunt, & inquinant

inquinant labe dira: & licèt in primis qualitatibus non ita generoſas vires exerant, tamen deleteria vi, & maligna efficaci antipathia partes internas putrefaciunt, & corrumpunt. Calida ſpiritus, & ſanguinem impensè abſumunt; frigida, mortificant, ſanguinem congelant, ſpiritus reddunt immobiles, quo inſtrumento ceſſante partium ſymmetria deſtruitur, & ruit: Sicca humidum primigenium abſumunt, ſpiritus exprimunt ſiccitate ſua, & hac ratione ſanguinem reſoluunt, & diſſipant: Humida cor putrefaciunt, viſcera emolliunt, & illorum tonum perturbant.

Alia etiam cauſa addenda: *Vtrùm vermes ſyncopen excitare poſſint?* Mira ſunt quæ auctores de vermibus referunt ſymptomata, ex eorum enim ſæuitie, aut vapore venenoſo naſcuntur Epilepſia, Apoplexia, omnium noſtri corporis partium dolores truculenti, ventriculi anxietates, tremor cordis, bulimus, colica affectio, ſtrangulatio ſubita, conuulſio, ſaltus totius corporis. Quare ſi hæc miſeranda mala ex vermibus emanant promptiſſimè, cur ſyncopen euenire poſſe negabimus? Id manifeſtè probat Auicen, 16.3.*tract.*5.*cap.*4. per hæc verba. *Iam autem accidit cuidam notorum noſtrorum difficultas degluciendi, propter retentionem, ſeiue deglutitionem ignota, & perduxit illum ad ſimilitudinem præfocationis, & fecit eum ſyncopizari cum nauſea, cum qua euomit vermes plurimos, cum quorum expulſione facilior facta eſt deglutitio, & ablata eſt præfocatio.* Nec mirum, cùm mortui ex putrefactione, fœtore horribili vapores ex ſe eructent venenoſos, cor multipliciter præmentes, atque proſternentes, viui autem per corpus oberrando, & præſertim per ventriculum, hunc mordicant ac diuellunt, quare cardiogmos, & ſyncope cardiaca oriri perſæpe conſueuerunt. Deinde ij ſurripiendo alimentum, vires diſſoluunt, quare famem caninam excitant, apud Auicennam *loc. cit.* Galenum *lib. de theriac. ad Piſon. cap.*15. & 3 *acut.*54. Paul. *lib.*4 *cap.*57. Aëtium *tetrab.* 3. *ſerm.*1. *cap.* 4. quod illuſtri hiſtoria *lib.*7. *cap.*4. confirmat Trallianus.

Vtrùm conflictatio oris ventriculi ſyncopen accerſat? Mirum eſſe oris ventriculi cum corde conſenſum, Galenus confirmat *in locis multis*; nam & arteriæ à corde deriuatæ ventriculo implantantur, quarum interuentu vitalem facultatem, influentémque calorem illi communicat. Deinde inter has partes magna intercedit ſimilitudo, adeò vt ore ventriculi affecto, cor illicò compatiatur & ſyncope generetur; quare ex cardialgia, ſeu oris ventriculi dolore, ſtomachica ſyncope inſurgit: hæc enim pars exquiſitiſſimo ſenſu prædita eſt, ita vt tactus ſenſorium, poſt internas manus partes, à Galeno vocetur, 5. *de vſu part. cap.*9. quo fit vt dolor vehemens, quo perſæpe pars hæc opprimitur, ſpiritus exoluat, ob dolorem enim ægri exanimes fiunt, in animíque deliquium incurrunt, 2. *acut.*47.

Accidit deinde, vt ex ſæuo dolore, ictu, percuſſione, humoris mordacitate, vel acrimonia ad ventriculum confluentis, & variè infeſtantis, ægri animo linquant, ſyncopéque apprehendantur. Aliquando ex copia crudorum humorum in ipſo redundantium, vel ex vniuerſo corpore ad hanc partem confluentium contingit, qui quidem eo loco infixi, & ſtabulati comprimunt, arctant, vias obſtruunt, hoc modo prohibito acceſſu ſanguinis ad membra, partes refrigerantur, & impedita nutritione, vel calor inſitus ſuffocatur, vel extinguitur. Quare magna ex parte ſyncope, propter conſenſum oris ventriculi cum corde, concitari ſolet, ex Galen. 5. *de loc.*2. & alibi ſæpè. Addit Auicenna *loc. cit.* aliam cauſam, quia ventriculus eſt pars, in qua varij humores colliguntur, ipſum multipliciter opprimentes: cùm enim ſit lacuna pituitæ, 13.3. *tract.* 1. *cap.*16. in eo magna humoris pituitoſi copia cumulatur, & ad ipſum ex liene humor melancholicus confluit vbertim; & ſi alimenta in hac parte corrumpantur, ſolent generari ſubſtantiæ, quæ indicibiles qualitates retinent, 3. *de ſympt.*

A *cauſ. cap.*1. *ad fin* & *cap. vlt.*

Supereſt ſolùm de cauſis ſyncopes reſidua diſceptatio? *Vtrùm ſudor immodicus ſyncopem concitet?* Firmat Gal. 1. *ad Glauc.* 14. dum ex vacuatione nimia roridæ humiditatis in febribus ardentibus & colliquantibus, in debilibus oriri animi defectum; in robuſtis verò ex immoderatis ſudoribus idem euenire affirmat: repetit 3. *acut.* 17. Ratio dictat: Nam ſi immodica vacuatione biliosi humoris ſequitur ſyncope, cur non orietur ex ſudore ſuperfluo, ſiquidem illi bilioſa ſubſtantia eſt permixta, 10 *ſimpl. tit. de ſudore.* Accedit quòd erumpente ſudore, apertis, & concalefactis poris, vel etiam in critico ſudore, in quo inutilis materia à natura valida excernitur, multa ſpirituum copia vacuatur, vires debilitantur, & ſeniſcunt. & ſic præcipiti lapſu ruunt; quare criticus, B & ſymptomaticus ſudor ſi immoderatè excutiant, cohibendi ſunt. In hunc vſum Auicen. 1.4. *tract.*2. *cap.*13. *de regimine ſudoris ſuperflui*, plura præſcribit auxilia, vt ſunt vnguenta adſtringentia ex ſtypticis medicamentis parata, quæ cutis ſpiracula arctent, obturent, humorem incraſſent; quæ ſi non ſufficiant, ad narcotica accedere quandoque neceſſitas cogit, quæ materiæ tenuitatem incraſſent, & meatuum raritatem adſtringant: in quem vſum etiam peritiores frigiditatem aëri conciliant machinamentis pluribus, & quod magis eſt, ægrum, flabellis ventilant; continua enim aëris mutatio corpus magis refrigerat, apud Ariſt. 1. *probl.*13.

Signa.

C ABs re mihi viſum eſt, proponere ſigna, quæ præſentem oſtendunt: nam ſi actu adeſt, ſui ipſius ſigna præbet manifeſta. Futuram præſagiunt pulſus paruus, rarus, ac debilis, & interdum omninò deficiens, 10. *meth. c.* 3. Reſpiratio pulſui ſimilis eſt. Faciei color, qualis eſt hominis mortui, fœdus, pallens, Deficit ſenſus, & motus. Antecedunt inquietudo, corporis iactatio, adeſt extremorum frigiditas, totum corpus veluti exangue & eneruatum iacet, qua ratione ſyncope mortis imaginem refert; quo ſigno ab Apoplexia, & reliquis ſoporoſis affectibus diſtinguitur, qui ſomni, & non mortis imaginem præbent, in quibus pulſus ſolùm alteratur prope mortem. Similiter Apoplectici non recordantur poſt acceſſionem quæ acta ſunt; ſyncope prehenſi, maximè. Ab Epilepſia differt, in hac enim D corporis conuulſio accidit; in ſyncope minimè. Ab vteri ſtrangulatu, quoniam in hoc affectu reſpiratio aufertur, non tamen pulſus, niſi cum ſyncope fuerit complicata.

Quando ſyncope ex primaria cordis intemperie oritur, agnoſcitur præcipuè, quia ad ingentes ſequitur cordis intemperies, nec vllum in alia parte corporis manifeſtum vitium apparet. Si ex conſenſu cum ventriculo oriatur, præcedunt vomitus, nauſea, dolor, & ventriculi morſus. Si verò ex copia humorum crudorum ſcaturiat, hypochondria murmurant, & inflationem cum toto corpore patiuntur: adeſt totius corporis grauitas, impotentia ad motum, mentis tarditas, ſenſus hebetudo, color in cute vniuerſa albicat, 15. *meth.* 3. & 4. *de ſanit.* E *tuend. cap.*4. *poſt med. lib. de ſang. miſ. cap.*10. *in fin.* Si à calidis, & bilioſis humoribus ventriculi os mordicantibus emanet, adſunt mordicationes, anxietudines, dolores, & ipſius partis debilitas. Si tamen ex ſuccorum, & ſpirituum tenuitate, præſente etiam totius corporis raritate, tunc ægrotantes facillimè reſoluuntur, viſitúrque facies illa mortifera, & cadaueroſa, quæ Hippocratica à Medicis nominatur, ſcilicet naſus acutus, oculi concaui, collapſa tempora, aures frigidæ, contractæque, & fibræ earum inuerſæ, cutis circa frontem dura, intenta, arida, & color totius vultus; viridis, aut niger, quam graphicè deſcribit Hippocrates 1. *progn.* 6. & luculenter Galenus explanat *in com.*

Illud

Digitized by Google

Illud tamen ſignum explicationem deſiderat: *Vtrùm ſudor frigidus, tenax, & craſſus à ſyncope ſit inſeparabilis?* firmat Galenus 3. *de cauſ. ſympt. cap.* 2. dum ſic ait: *Quare nunc ad ſudores tranſeundi eſt tempus, de quibus hactenus ſaltem dictum eſt, quòd interim reſoluto corporis habitu proueniunt, vocatúrque ea paſſio ſyncope: cui contrarius ſtatus eſt, qui in decretoriis incidit ſudoribus, qui vtique robuſtam naturam indicant, non autem reſolutam, atque eiuſmodi quidem ſudores corpus expurgant.* ſequitur Aretæus 2. *de cauſ. & ſignis acutor. cap.* 3.

Quare præſente iam ſyncope erumpunt ſudores tenaces, & frigidi, præcipuè circa frontem, tempora, & ceruicem, qui vocantur ſyncoptici, & diaphoretici, & à diſſolutione humidæ ſubſtantiæ oriuntur, quare infirmata retentrice propria humiditas ſubſtantifica nequit retineri, imò confugiente calore ad cor, & partes extimas deſerente, frigidus erumpit è corpore ſudor, B non ex recrementitia quadam humiditate, vt putarunt plures, ſed ex propria partium humiditate ſubſtantifica reſoluta emanans, vt inter omnes firmauit Aëtius, *tetrab.* 2 *ſerm.* 1. *cap.* 101. Hoc autem contingit, quando natura ſymptomaticè procedit, videlicet quando humores non continentur in corpore morbi ratione, quod fit vitio & debilitate facultatis corporis retentricis, adiuuante ad id nimia totius corporis raritate, meatuum amplitudine, atque tenuium humorum multitudine; quod in eo pathemate contingit, quo immodicis ſudoribus, langueſcente ventriculo, totum corpus digeritur. Hoc Celſus *lib.* 3. *cap.* 19. Cardiacon vocat de quo verba faciens Galenus *lib. de rigor. tremor. & palpit. c.* 5. ſic inquit: *Si per ſudorem digeſti, fiant tremuli, vt in deliquiis cardiacis, & ſtomachicis, calfacere hos extremum* C *malum eſt: quippe contrarium his potiùs conuenit, nempe cutem denſare, & quæ refrigerant, adſtringunt, coarctántque meatus adhibere, non quæ calfaciunt, laxant, & adaperiunt.* Ergo hic ſyncopticus ſudor emanat frigidus, quia natiuus calor extinguitur, vel proximus eſt extinctioni, & propter materiam quæ ſoluitur, eſt craſſus, viſcidus, & glutinoſus, Galeno auctore 4. *Aphor. com.* 37.

Præſagium.

SYncope eſt acutiſſimus morbus, ex Gal. 2. *Aphor.* 41. *in fin.* quia mortis eſt imago quædam, & illi proxima exiſtit. Quando enim valida eſt, & confirmata, nullus eſt remedio locus, nec curationem admittit, ex Paulo *lib.* 3. *cap.* 4. & Auicenna 12. 3. *tract.* 2. *cap.* 6. tunc enim D frictionibus, vinculis dolorificis, odoribus, aquæ frigidæ ſuper faciem aſperſione, vel medicamentis ſternutatoriis adhibitis, ægri non redeunt ad actiones ſuas: & caput ſupra thoracem, aut humeros delabitur: actióque pulſandi, & reſpirandi eſt abolita: quo tempore facies viridis, aut liuida, ob maximam caloris natiui extinctionem conſpicitur. Si verò vires aliquantulum conſtent, ad ſanitatem ægrotantes redeunt perſæpè. Videndum deinde, an præceſſerit cauſa aliqua manifeſta, qualis eſt timor, vel triſtitia: Qui enim viribus valent, ob hæc animi pathemata raro ſuccumbunt, vt 5. *de loc. cap.* 1. Galenus edocuit. Si tamen ſyncope ſine cauſa manifeſta frequenter eueniat, ſubitò mortem inducit, ex Hippocrate 2. *Aph.* 41. dicente: *Qui frequenter, ac fortiter abſque cauſa manifeſta deficiunt animo, derepentè moriuntur.* Probat E 1. *progn.* 8. dum enim Hippocraticam faciem deſcribit, ſic loquitur: *Interrogare oportet, vigilarítne homo, aut venter vehementer ſolutus fuerit, aut fames illum oppreſſerit: & ſiquidem aliquid horum confeſſus fuerit, minori cum periculo eſt; iudicantur autem hæc per diem, & noctem, ſi ob has cauſas talis fuerit vultus. Si verò nullum horum dixerit, neque in prædicto tempore deſtiterit, ſignum eſſe perniicioſum credendum eſt.* Confirmat Galenus *in com.* dum inquit: *Summè exitialis, & inſanabilis morbus eſt, per quem ſtatim inter initia vultus exitioſus ſine exteriori* A *cauſa extitit: minori verò cum periculo eſt, ſi propter aliquam cauſam euidentem acciderit, verbi gratia propter vehementem inſomniam, aut inopiam alimenti, aut aluī fluorem.*

Vtrùm verò *ſyncope deterior ſit cenſenda, quæ à propriis cordis morbis excitatur, quàm illa quæ per conſenſum aliarum partium ortum ducit?* etiam addubitandum. Et videtur quòd in ſyncope per conſenſum cor non perpetuò laborat, ſed per interualla, atque malum non ita efficax eſt, & radicatum, quare oppugnantibus cauſis non ita debile factum reſiſtet, & earum noxas faciliùs declinabit. In corde verò quaſi firmatum malum, ſenſim & pedetentim illius virtutem proſternit, ac labefactat. Et licèt in principio cùm ſolùm affectus eſt per conſenſum, vtpotè incipiens, & puſillus, à corde aſſueto non ſentiatur, tamen paulatim in dies magis ac magis increſcente, B & crebriùs concuſſo corde, & inſigniter debilitato, frequentior, ac vehementior ſyncope recurrit, adeò vt inopinatò ægri moriantur.

Vtrùm ſyncope orta ex ſolutione continui in corde, omnium ſit peſſima? Hippocrates 6. *Aph.* 18. ſic ait: *Veſica diſciſſa, aut cerebro, aut corde, aut præcordiis, aut aliquo ex tenuioribus inteſtinis, aut ventriculo, aut iecore, lethale eſt.* Nam vt Galenus docet *in com. Quod quidem cor vulneratum mortem affert neceſſariò, vnum ex iis eſt quæ in confeſſo habentur.* Quare ſyncope quæ ex ſolutione continui in corde excitatur, omnium eſt deterrima: quia facultas vitalis eſt norma cæterarum, & illa languente, aut deficiente, aliarum partium tonus illicò diſſoluitur. Ex illis verò quæ per conſenſum aliarum partium excitantur, illa pericoloſior eſt, quæ per ſympathiam cerebri C euenire ſolet; minùs periculoſa, quæ per conſenſum iecoris; & denique leuiſſima, quæ ex ventriculo ſuſcitatur, vt fusè & doctè monuit Gal. *lib.* 12. *meth. cap.* 5. & 6. omnium mitiſſima quæ ex vtero ſuſcitari ſolet. Licet enim ex hac parte maligni, & venenati eleuentur vapores, à ſemine retento, aut ſanguine menſtruo putrefacto elati, tamen hoc malum inuadit ferè valetudinarias, excrementis refertas, & non ritè purgatas: & hoc modo huic vitio aſſuefactæ, non ita premuntur, imò leuibus præſidiis diſcuſſo vapore, videlicet fœtidis naribus, & odoratis vtero appoſitis, citò reuiuiſcunt, quæ vteri ſtrangulatu, & deinde ſyncope grauiter erant apprehenſæ.

Galenus *lib.* 5. *de loc. cap.* 1. proponit dubitationem: *Vtrùm ſyncope orta ex intemperie cordis, periculoſior ſit ea, quæ ex morbis partium inſtrumentalium concitatur?* Reſpondétque negatiuè, dum ſic ait: *Porrò vtriuſque partis,* D *tum oris ventriculi, tum cordis diſpoſitiones aut à ſola duntaxat intemperie, aut venenoſo humore, nonnunquam ab eryſipelate, aut inflammatione, aut alio quopiam præter naturam tumore fieri ſolent. Igitur exigua quidem cordis intemperantia, pulſus arteriarum, pro ſua quaque natura, variant: de quibus in libris de pulſibus dictum eſt. Maiores verò, per proprias quidem ſimilarium partium intemperies, ſubitam mortem non inducunt: per eas verò quæ ad inſtrumentales partes, pertinent, ſubitò enecare poſſunt, ſed præcedentibus priùs ſignis quibuſdam, quorum vnum ab Hipp. dictum eſt: Qui ſæpè, & multùm exoluũtur, ſine cauſa manifeſta, ij repentè moriuntur, &c.* Ratio dictat: Nam calida in ardentibus febribus intemperies, frigidis curatur; & frigida venena, calidis, & cardiacis adhibitis ſuperantur, ſæpè: E Obſtruentes verò, & comprimentes cauſæ, vbi cor, ſuapte natura in repellendo validum, ſemel apprehenderint, difficillimè, & rariſſimè elidi queunt. Mitiorem ergo ſyncopen patitur cor, vt pars ſimilaris, quàm vt inſtrumentalis.

Curatio.

ACtu præſente ſyncope prima intentio curatiua in eo conſiſtere debet, vt ſpiritus diſſolutio prohibeatur, & deficiens regeneretur, necnon vt ſanguis, & ſpiritus

Digitized by Google

conſequenti difficultatem reſpirationis adauget. Contionerſiam hoc modo reſolue. In prandio, & cœna parciſſimè bibendum, ob rationem dictam, & ne ventriculi concoctio interturbetur. Noctu, & interdiu copioſiùs, præcipuè coctione paracta. Hæc ſolutio eſt ad Auicennæ mentem, 10.3.*cap.40.ante med.* cùm inquit: *Et oportet vt elongentur inter cibum, & potum, & non ſatientur ex aqua ſubitò, imò pluribus vocibus.* Idem docuit Meſuë dicens: *Et potus ſuper cibum eſt iis malus, quare oportet vt expectetur ſupra cibum diu, dein bibas parum hora poſt horam.*

Hac inſtituta victus ratione, ſi nihil ſit quod impediat, vena ſecanda baſilica, ſiue mediana, ſiue tali, partis mandantis conſideratione facta. Propinentur deinde medicamenta, quæ incidant, abſtergant, humorúmque craſſitudinem & lentorem attenuent. Hæc longo temporis ſpatio offerri debent: nam humor contumax eſt, lentus, mucoſus, & viſcidus. Præparatis humoribus, clementia expurgantia porrigenda; à violentis enim craſſus humor & glutinoſus, abſumpta parte tenui ampliùs induratur, & expulſioni fit magis ineptus. Syrupi ſunt optimi, capil. vener. liquiritiæ, de Hyſſop. De Praſſio, Oxymel ſimplex, & compoſ. Debent diſſolui cum aq. fænicul. vel decoct. capil. vener. Hyſſopi, Praſſij, Scabioſ. Betonic, Paſſular. ficuum, Dactylor. Inter expurgantia præſtant Agaricus trochiſcatus, Catholicum, Diaphœnicum, Elect. Indum, Pilulæ Aggregat, Alephang. Cochiæ, de Hiera.

Corpore expurgato, mirificus eſt, & maximè laudabilis, à Galenóque & aliis priſcis probatus terebinthinæ vſus, calefacit enim, abſtergit pectus, viſcera à bilioſis, & pituitoſis humoribus repurgat, ex Galeno 5. *de ſanit. tuend. cap.9.*

℞. *Terebinthin. abietin. lota ſemel cum decocto glycyrrh.* ℥ j. Diſſolue in decoct. pectoral. aut oleo amygdal. dulcium & fiat potus.

Si in hac forma, ad aſſumendum ſit horribilis, diſſolue cum vitello oui: Vel ea in bolos cum ſaccharo, vel pilulas redigatur.

Denique vt reliquiæ humorum in thorace, capite, cæteriſque viſceribus infixorum, paulatim vacuentur, vtiliſſimum erit alternis diebus ſyrupos expurgantes offerre diluculo, quantitate quinque vnciarum.

℞. *Radic. enula campan. ariſtoloch. rotunda. an.* ℥ ij. *hyſſopi montani, capil. vener. an.* M. j. *glycyrrhiz. raſa, & contuſa,* ℥ ij. *praſij,* M. j. *paſſular.* ℥ ij. *Dactylor. ſine nucleis.* N. x *ficuum pinguium,* N. vj. *prunor. exacinat.* N. xij. *amydal. dulcium,* ℥ j. *ſtrobylor.* ℥ ß. *iniubar.* ℥ j *ſem. vrtica,* ℥ ß, *radic. ireos,* ℥ ß. *thymi,* M. ß. *tuſſilagin* M. j *ſem. lini, fænugraci, an,* ℥ j. *flor. violar. flor. borrag flor bugloſ. an.* ℥ ß. *fol ſenna* ℥ j *epithym polypod. ſem cartham. an.* ʒ. iij. *cinnamomi,* ʒ j. Coque ſecund. art in ſufficienti aq. quantitate, quouſque remaneant ℔. ij. In colatura infunde per noctem, *Agarici trochiſcati,* ʒ ij *mechoaca,* ʒ. iij. Cola iterum & adde *Syrup. de ſenna, ſyrup. de epithym. an.* ℥ iij. *ſyrup ex plurib. infuſ. violar.* ℥ iiij. Cum ſaccharo, omnia bulliant lento igne, quouſque acquirant conſiſtentiam ſyrupi longi Cola, ſerua.

His peractis exhibenda ſunt, quæ intemperiem frigidam & humidam pectoris corrigant, partes ſpiritales roborent, ſputum prouocent.

℞. *Theriac. magna, mithridat. an.* ℥ j. *diamoſchi dulcis, confect. Diaxyloaloes, an.* ℥ ß. *conſerua borrag conſerua capil. vener. an.* ℥ j. ß. *confect. hyacinth. confect. alkermes, an.* ʒ j. *ſem. aniſi,* ʒ. j. *cinnamon.* ʒ. ß. *puluis pulm. vulpis,* ʒ j. ß. *pulp. paſſul. pinguium,* ℥ j. *penidiarum.* ℥ ij. *ſucci hyſſopi. ſucci liquiritia, an.* ℥ ß. Cum hydromelitis, & ſacchari, an. part. aqualib fiat conſerua.

Vtrùm Ius Galli veteris, Aſthmaticis prodeſſe poſſit? dubium eſt. Arabes laudant: alij diſſuadent, quoniam hoc auxilium ratione; & experimento noxium, & inutile eſſe rentur. Si enim gallum infarcias, & concoquas

A cum expurgantibus, vt Senna, Carthamo, cùm hæc pauciſſimam admittant ebullitionem, vim omnem ſoluendi amittunt, igneis partibus diſſolutis, ſicut cætera attenuantia, & diſcutientia, vt Marrubium, Praſſium, Hyſſopum, Adiantum. Si carnem galli contempleris, partes illæ nitroſæ, quibus maximè prodeſſe ius galli veteris priſci ſibi perſuaſere, tanquam terreſtres ſubſident, atque in percolatione reiiciuntur; cæteræ verò ex cute, pedibus, alis muſculoſis & neruoſis partibus remanentes, craſſæ ſunt, ac lentæ, quæ potiùs incraſſant humorem, cúmque excerni prohibent.

At his reiectis, fidendum eſt antiquorum dictis. Gal. enim *lib. 11. ſimp.* ius gallorum ſubducere aluum affirmat; nitroſis enim partibus conſtat, quarum ope ventrem proritat: cuius doctrinam omnis Medicorum chorus

B firmat, & amplectitur, præſertim Meſuës *tract. de ſimpl. med. fac. c. de iure Gallorum,* ſi in eo incoquantur medicamenta flatus diſſoluentia, & pituitoſos humores expurgantia. Neque obiectiones ſuperiores quicquam euincunt: quæ enim tenui ſubſtantia gaudent, & vehementem ebullitionem non tolerant, in fine coctionis infunduntur, vt vis eorum liquori communicetur, ne præ mora euaneſcat. Contrà quæ craſſa & ſolida ſubſtantia conſtant, in prima ebullitione infunduntur. Deinde Medici ius galli in potum exhibent, non reſidentiam, quæ ſolùm clyſteris modo infuſa prodeſſe ſolet. Et licèt hoc ius ſubſidens craſſa conſtet ſubſtantia, & obſtruere videatur, potentia tamen attenuat, deobſtruit, aperit, incîdit, craſſos humores attrahit, ſputum mouet, flatus diſcutit. Quare hoc ius non ſolùm aſthmaticis,

C ſed affectibus frigidis, & melancholicis ſummo eſt auxilio, expurgátque pituitoſum, vel melancholicum humorem, pro varia medicamentorum permiſtione quæ concoquuntur. Quare ſi morbus à melancholico ſucco ſcaturit, vt Manna Melancholia, febris quartana, erratica, lienis durities, lepra, cancer, & alij cutanei affectus, melanagoga infundere oportet. Si ægritudo ſit pituitoſa, phlegmagoga ſunt vtilia.

Ergo ad ius purgatorium, eligatur Gallus rufus, plurimùm annoſus, ſed tamen adhuc ad motum, pugnam, & coitum alacer, & in dimicando validus, medius inter macrum, & pinguem, furfure, melle, & pauco ſale priùs nutritus, plurimùm defatigetur, & exenteratus infarciatur. *Agarico, ſenna, floribus cordialibus, ſem. cartham.*

D *hyſſopi, marrubio, paſſulis, adianto polypodio, cymino, thymo, ſatureja, aniſo, cinnamomo, prunis, iniubis, radic, enula campana, epithymo pulmon. vulpis triturat, ſale, anetho, dactylis, ficubus*: Quæ omnia appoſita aq. quantitate ſufficienti coquantur, quouſque caro ab oſſibus ſeparetur. Medicamentorum verò infundendorum quantitas, varianda pro virium robore, anni tempore, temperamento, &c.

Fontanellæ in brachiis adapertæ, ſummum auxilium præſtant. Cucuphæ exſiccantes capiti applicitæ, optimæ. Sudorifica ex Ebeno, ſmilace aſpera, & radice Chinæ parata, exſiccant, roborant, thoracem abſtergunt, flatus diſcutiunt, craſſos humores abſumunt, dummodò in decoctione apponas medicamenta ſputum mouentia, & reſpicientia pectus, vt radices Helenij, paſſulas adiantum, iuiubas, &c.

E Suffumigia per os accepta humorem in thorace contentum abſumunt, ſed caue ne in acceſſione hoc auxilium exerceas; periculum enim ſuffocationis vertitur; nam hoc tempore aëre libero indiget ægrotans. Forma eſto hæc:

℞. *Thuris, maſtich. myrrha. ſtyracis calamit. an.* ʒ j. *gummi iuniperi,* ʒ ij. Cum terebinthina fiant formulæ ciceiales.

Dubitabis: *Vtrùm Aſthmaticis Arſenicum in potum offerendum?* Arabũ primarij ſuffumigia ex Arſenico parant ad exſiccandum. Audaciores in eundem vſum in potum propinant: ita ait Auicenna 9. 3. *tract.* 1. *cap.* 40. *de cura aſthmatis. Et ex medicinis fortibus eſt Arſenicũ cum gũmi*

pini,

pini, ex quo fiant pilulæ ad aſthma. Et detur in potu arſenicum cum aqua mellis: Idem aſſerit *lib. 2. tract. 2. cap. 49. de Arſenico. §. Datur ad potandum cum hydromelle, cum gummi pini ad tuſſim antiquam, & ſputum ſaniei.* Firmat 10, 3 *tract. 5. cap. 6. de cura vlcerum pectoris, & cura phthiſis*, dum ſic ait: *Et quandoque adminiſtrantur in hac ægritudine genera ſuffumigationum, & exſiccantium, & mundificantium, quibus fit ſuffumigatio cum traiectorio. Et ex iis ſunt illa quæ recipiunt arſenicum.*

At ſi verùm debemus affirmare, periculo non caret vti ſuffumigiis, in quæ ingreditur arſenicum, tantum abeſt vt commodum ſit illud per os exhibere: nam venenoſum eſt, partibus præcipuis infenſum, & ſuffitu applicitum rectà thoracem permeat, cor inquinat, pulmonem lædit, inflammat, cùm ex Paulo *lib. 7. tit. de arſenico*, cauſtica vi præditum ſit. Neque dicas, in exigua quantitate oblatum poſſe offerri, & permixtum aliis medicamentis cardiacis, quæ illius malitiam retundant, partéſque principes roborent, velut præcipitatum cum rhodoſaccharo exhibemus: Quoniam cùm plurima ſint, quæ vehementer exſiccant & abſtergunt, fruſtra, & cum incommodo ſummo illud eſt exhibendum, quod in parca quantitate etſi ſit aſſumptum, ſemper nocere ſolet: præcipitatum autem ferè offertur in morbis pertinacibus partium extremarum, vt morbo Gallico, in quo partes præcipuæ affectæ non ſunt; contrà in aſthmate, & phthiſi partes vitales præſtantes laborant.

Ampliùs, Arſenicum eſſe venenum, & quidem peſſimum, & præſentaneum, docet Dioſcorides *lib. 5. cap. 29.* ſi enim poterit, facit alui, & inteſtinorum cum grauiſſima eroſione dolores. Deinde plantis, brutis, & metallis eſt aduerſum valdè. Quare ſuffitæ arſenico plantæ pereunt. Mures, lupique, ſi ex eo ederint, nec aquam bibere poſſint, non ſolùm moriuntur, ſed in rabiem adeò efferuntur, vt ſui generis animalia inuadant, & quæcunque momorderint, eadem corripiantur rabie, vt totum genus breui peſſum eat. Hac arte domum muribus ſcatentem facilè expurgabis: eadem ſyluas & nemora liberabis lupis. Imò auro, & argento eſt venenum: eſt enim natura ſulphureum, calidum, ſiccum, ideóque putrefactiuum, mordicatiuum, vrente facultate præditum, idque tam combuſtum, quàm vſtionis expers, ex mente Alberti Magni, *lib. 5. mineralium, cap. 5.*

Dic ergo pro tutela Auic. Arſenicum Arabum eſſe Tragacanthum Græcorum. Deducitur hæc expoſitio ex Auic. ipſo, qui 4. 4. *tract. 2. cap. 2. de cura caſus, & offenſionis ad lapidem, aut parietem, aut aliud*, illud aſſumendum imperat, dum ſic ait: *Et arſenico eſt virtus mirabilis, in omnibus quæ ſunt neceſſaria de incarnatione, & reſolutione ſanguinis, & prohibitione nocumenti, cùm in potu ſumitur.* Quæ omnes Tragacantho conueniunt facultates: cùm enim auxilia debeant contendere cum morbis, in magnitudine, & celeritate, dicendum, non eſt auctorem tantum in morbo non ita ſæuo, & perniciem minante, vt caſus, & offenſio, tam pernicioſum venenum obtuliſſe. Vel ſi pro arſenico, *arſeni* legas, quam cinnamomi nigri ſpeciem eſſe teſtatur Auenzoar, *lib. 2. de curat. renum calculi agens*, Arabes à tanta calumnia liberabis. Quòd ſi tuberculum durum aſthmatis ſit cauſa, curatio tentanda, quam propoſuimus *lib. 2. Hiſt. PP. Medic. in com. Hiſtor.* 12 & *lib. 1. de praxi admiranda, obſ.* 112. Num verò in affectibus thoracis, à craſſis ſuccis ſubortis, humida, vt monuit Trallianus, an ſicca & calida, vt voluit Gal. ſint offerenda, lege *lib. 2. Hiſt. PP. Med. in com. Hiſt.* 36.

OBSERVATIO I.

Importunum Aſthma, cauterio, in capitis ambitu & nucha celebrato, perſanatur.

CONſulit famigeratiſſimus Aëtius, *tetrab. 2. ſerm. 4. cap. 57. in fin.* in aſthmate diuturno & ſæuo, ceruicem & pectus candenti ferro inurere, vt humor in thorace impactus vlceribus diutius fluidis permanentibus, extrahatur foràs: quod auxilium præterquam quòd crudeliſſimum eſt, & rarò in vſum admittendum, violenter ex toto conuocat humorem ad pectus, & malum conduplicat. Dicam quod fidiſſimo experimento adinueni. Plures aſthmatici, per circuitus grauiſſimis acceſſionibus oppreſſi, magna remediorum ſilua reiterata ſæpiùs, vix opem ſenſere vllam. Tandem cùm à capite fluxio irrueret in pectus, excitatis, in circuitu capitis vſtionibus multis, aliquandiù leuati ſunt, per vlcera paulatim ſanie emanante. At cùm ex habituali cerebri intemperie, de nouo humor noxius regenitus in thoracem conflueret, excitato fonticulo in nucha in poſterum ſunt præſeruati: nam quidam ex longioribus interuallis ac-
B cesſione premebantur, alij eam experiebantur leuibus ſymptomatis comitatam. Plurimi, præſertim iuniores, omnino ſanati, qui ſi fortè longo temporis decurſu foramen fontanellæ erat occluſum, & ſupprimebatur ſanies, eo aperto cauterij actualis, vel potentialis ope, & emanante pure, ad priſtinam ſanitatem reuertebantur. Tantæ vtilitatis, & efficaciæ eſt, vacuationes ad originem fluxionis exercere!

OBSERVATIO II.

Orthopnæa ex læuium arteriarum pulmonis obſtructione, ex flatu craſſo ſuborta, per circuitus inuadens, Ebeni decocto curata.

PAuci fuere Medici, qui de obſtructione læuium arteriarum pulmonis diligenter conſcripſerint, apud quos conſtat ſolùm ab humoribus craſſis, aut tuberculo pulmonis originem ducere, prout 4. *de loco* 8. propoſita hiſtoria Antipatri celebri, docuit Galenus. Hanc ſolùm ex omnimoda pulſus inæqualitate eſſe venandam; vnanimiter firmant: quæ cùm cauſam habeat fixam & permanentem, continuò & inceſſanter affligit. Aliam tamen eſſe aſſignandam in cauſam, nempe flatum craſſum & nebuloſum, ſuo tempore arterias has opplentem, vſus edocuit. Cùm enim plurimos repentè viderem ſyncope prehenſos, citra reſpirationis difficultatem vllam, & in pulſu inuenirem inæqualitatem, non
D ſolùm in multarum pulſationum cumulo quam ſyſtematicen vocant, verùm in vna arteriæ diſtentione: (nam pulſationes erant magnæ, & paruæ; celeres, & tardæ; raræ, & frequentes; validæ, & imbecilles; decurtatæ, intermittentes) præfatus periculum, remedia præſcripſi, de ſalute deſperans. At factum eſt vt ægri, purgantium, & enematum carminantium ope excreto per vtrumque ventrem flatu multo, deinceps conualuerint. Plurimis ventriculus, aliis lien, multis vterus, ſeroſi, & flatulenti ſcatebant copia multa. Quod malum cùm per multos annos veluti in orbem per paroxyſmos inualeſceret, phlegmagogis, hydragogis roborantibus parti mandanti admotis, vt fomentis, vnguentis, emplaſtris: tabellis, pulueribus, conſeruis adhibitis: fonticulis in crutibus excitatis: denique
E Ebeni, & Smilacis aſperæ decocto per plures dies exhibito, cuius beneficio ciebatur ſudor, omninò ſuccubuit.

OBSERVATIO III.

Ad Aſthma ex flatu ſubortum, electuarium mirabile.

SÆpè acceſſio Aſthmatica ex flatu ſuboritur, qui ex ventriculo elatus aſperam occupat arteriam, & comprimit. In acceſſione plura ſolent machinari auxilia, carminan-

carminantia, & diſcutientia. In præſeruatione hoc electuarium eſt valdè proficuum roborat enim naturales partes, & mirandum in modum flatus abſumit, diluculo aſſumptum quantitate vnciæ ſemis, ſuperbibito mero.

℞. Theriac. Andromachi, Mithridatij. confect. Alkermes, confect. hyacinthor. an. ℥ ß. *conſerua flor. anthos conſerua flor. ſaluia, conſerua flo. borrag. an.* ℥ ß. *aromatici roſati, diarrhod. Abbatis diamarg. calidi, diamarg. frigidi, an.* ʒ j. *agallochi,* ℈ j. *ſem. carui, ſem. marathri, ſem. aniſi, an.* ℈ j. *glycyrrhiz. raſa, & contuſa,* ʒ ij. *cinnamom electi,* ʒ ß. *eboris,* ℈ j. *acori,* ℈ ß. *diamoſchi dulcis,* ℈ ß. *diacymini, diazingiber. diatrion pipereon, an.* ℈ j. *conſerua radic. enula, conſerua abſinth. Roman. an.* ℥ ß. *pulp. ſem. cartham.* ʒ ij. *mechoac.* ʒ j. *tartari vini albi, dianiſi,* ℈ ij. *radic. china* ʒ iij. Omnia hæc excipiantur cum ſacchari, & mellis, an. part. æqualibus, & fiat electuarium.

OBSERVATIO IV.

Importuna orthopnœa, Noctua puluere curata.

TRadunt experimentatores, nullum eſſe pro difficultate ſpirandi ſalubrius puluere noctuæ, auxilium. Quod quidem eſſe vanum ſemper mihi perſuaſeram, monitus conſilio Galeni, qui 10 *ſimpl. tit. de ſanguine columba, in fin.* veluti irridet Medicum noctuæ ſanguine, aut carne vtentem in difficili reſpiratione, citra vtilitatem vllam. Tandem vrgente aſthmatico, qui pro ſui ſalute nullum præſidium intentatum reliquerat, hoc remedium tento. Aſſumo noctuam, & viuam in ollam conijcio, & ſuperpoſito operculo in fornacem immitto: ex qua combuſta puluerem tenuiſſimum paro, adiecto ſaccharo, quem cum potu omni epotandum impero. Poſt menſem acceſſiones non ita fortes recurrêre. Audacior factus ex puluere cum melle electuarium paro, cuius ſemiunciam manè, & noctu propino. Hoc auxilio adiutus æger decumbere potuit, & ab eo plures alij haud exiguam ſenſere opem, qui antea quoque aliquot non paucis annis in ſedili noctu capiebant ſomnum, omni auxilio deſtituti: Nam vt ait Paulus *lib. 7. rubrica, de ſanguine noctua: Sanguis cum vino, aut aqua potus, ſpirandi difficultatem adiuuat.*

CAPVT VIII.

De palpitatione Cordis.

Definitio.

DE cordis affectibus potiſſimis & frequentioribus, nempe palpitatione, & ſyncope, in his duobus capitibus diſceptabimus. Sed antequam de illis agamus, de cordis temperamento, nutrimento, eius ſero, & adipe, quædam prælibemus, in quibus dirimendis auctores plurimi inter ſe fuere diſcordes. Et primò quærendum: *Vtrùm cor ſit omnium membrorum calidiſſimum?* Hoc ita eſſe ſcribit Galenus, 1. *de temp. vlt. ante fin. §. Sanguis verò à corde ſuum accipit calorem, &c.* & *lib. de fœt. format. cap. 3. ante fin. §. Cor verò quaſi quendam ignis focum animalia ſunt ſortita,* & *lib. de vſu pulſ. cap. 2. ad fin.* agens de calore cordis, affirmat eſſe veluti flammam, & 2. *de temp. cap. 3.* ſic ait: *Calidior verò non modò hic, ſed etiam omnibus planè corporis particulis quod etiam ſenſu clarè deprehendas licèt in pectoris animalis diſſectione, ſi digitos in ſiniſtrum eius ſinum immiſeris, inuenies enim locum hunc omnibus, quæ in animali ſunt, non pau o calidiorem.* Repetit *lib. de inequal. intemp. c. 5.* & *lib. 5. de loc. affect. cap. 1.* cor, fontem caloris natiui appellat. Idem ſcribit Ariſt. 2 *de part. animal. cap. 7. poſt med. §. Sed enim cor & iecur.* Probat Auic. 1. 1. *cap. 2.* ex fabrica, & conſtitutione cuiuſque animalis perfecti: ſi enim originem

A caloris influxus, opus reſpirationis, & pulſus, ſummo & diuino artificio, ad excedentem cordis caliditatem attemperandam fabricatum, ſpiritus vitales calidiſſimos ab eo progenitos contemplemur, ipſum eſſe membrorum omnium calidiſſimum inueniemus.

Neque obiicias primò. Cor eſt membrum organicum, ex triplici fibrarum genere conſtans, membranis, venis, arterijs, & neruis, quæ more aliarum partium ſpermaticarum, frigidæ ſunt. Dic, quòd licèt hæ partes innata ſua temperatura frigidæ ſint, & carni cordis contrà opponantur; tamen hæc tum calore ſuo, tum maiore mole, & ſubſtantia ſua dura, compacta, (denſitas enim materiæ ad actionem valdè conducit) alias partes valdè ſuperat.

Neque obiicias ſecundò: carnem cordis eſſe craſſam, B ſolidam, frigidam ſiccam & terreæ temperaturæ participem. Nam ex ſecundis qualitatibus temperamenta mixtorum non colliguntur, cùm calx, arſenicum, ſublimatum, & ſimilia habeant temperaturam ignis; at verò ſubſtantiam, & qualitates ſecundas, terræ. Hoc modo caro cordis igneam obtinuit temperiem, cùm ſecundæ qualitates ſubſtantia terræ emanent.

Neque obiicias tertiò, quòd cor nutritur ſanguine craſſo, & ſpiſſo, *lib. 6. de vſu part. c. 17.* Nam ita fuit conſtitutum à natura, vt proportione reſpondeat alimentum membro alendo: eſt autem cor fibroſum, ob robur, quo indiget ad validas, & perpetuas motiones obeundas; craſſo ergo indiguit alimento, præſertim parte externa, quæ à vena coronali nutritur, & hæc à caua oritur, ante ingreſſum cordis, ne ſanguinem calore tenuatum eò ferat. C Pars verò intima cordis, ſanguine nutritur tenuiori, & elaboratiori, è cordis ſinibus ſibi proximis attracto; non enim eò fertur vena coronalis, ſed in parte extima fuit exhauſta. Craſſo ergo ſanguine nutritur pars extima cordis, & minùs craſſo, intima; vtroque tamen admodum calido, vt proportio ſemper alimenti ad alendam partem ſeruetur.

Neque obiicias quartò. Cor in cibum aſſumptum eſt difficilis coctionis, & ſanguinem melancholicum præbet, ex Galeno *lib. 3. de aliment. facult. cap.* 12. Cor, ſubſtantia quidem caro eſt fibroſa, ac dura, idcóque ad coquendum eſt difficile, & tardè permeat; ſi tamen probè conficiatur, alimentum corpori exhibet non paucum neque mali ſucci. Nam cor mortui animalis, æthereas, ſpiritales, igneáſque partes amiſit, ita vt melancholicum D ſuccum gignere ſit aptum, perinde ac ſanguis, à quo ſpiritus euanuit, & cutis, quæ licèt viuente animali eſſet temperata, in cibis ſumpta, vitioſum ſuccum ex ſe præbet Deinde cor animalis mortui non eſt ita calidum, ſicut in viuo, quia forma cadaueris non expoſtulat pro ſui conſeruatione eam caliditatem, quam forma viuentis requirit, vt exiſtat in illa materia, in qua nunc eſt forma cadaueris. Quare Galenus abſolutè non aſſeruit, cor in cibo adminiſtratum in ſanguinem melancholicum permutari, ſed ex dura, ac fibroſa ſubſtantia conſtare affirmat, ob quam tardè permeat, & difficilè concoquitur. Licèt autem hoc proferret, nihil argumentum concluderet, cùm aliud ſit loqui de temperatura corporis mortui, aliud de temperatura hominis viui.

E Neque obiicias quintò, quòd aqua inuenitur in pericardio ab ipſo corde generata: quia illa circa cor gignitur ex vapore ſanguinis, & ſpirituum ad pericardium accedente, cui aut ea vis peculiaris data eſt propter eius aquæ, cor ipſum irrorantis vſum, aut ſufficit ipſius tunicæ denſitas, ac frigiditas, præ qua vapor detentus in aquam conuertitur, non aliter quàm in operculo ollæ, aut in vaſis diſtillatorijs experimur. Cur verò cor dicatur ab Auerrhoë frigidum, ratio eſt, quia ad illius baſim, quæ nobilior eſt eius pars copioſiſſimus adnaſcitur adeps, cuius efficiens cauſa apud Galenum videtur eſſe frigus, qua de re *infra* diſceptabimus.

Vtrùm Cor ſit ſpiritu vitali calidius? etiam litigium eſt apud

Digitized by Google

apud auctores. Auicenna enim 1.1.*cap*.2.in primo loco calidorum numerat ſpiritus, deinde cor. Deinde cor eſt membrum organicum, conſtans ex pluribus partibus frigidis;ſpiritus eſt res ſimilaris conſtans ex calidis. Inſuper ſicut non eſt inconueniens, quòd flaua bilis generetur ab hepate, & ſit calidior ipſo; ſic ſpiritus à corde generatus, hoc erit calidior. Ita ſenſit Auerrhoës *lib*.2. *collig.cap*.2.*&* 3.& priùs docuit Hippocr. *lib. de carnibus, num*.7. Cuius etiam non leue argumentum eſt, ipſius tenuitas, & mobilitas, & calor qui per animi affectus ad eius præſentiam, ſicut frigus ad abſentiam, affatim ſequi ſolet.

Nec obſtat, quòd agens paſſo debeat eſſe præſtantius, & propter quod vnumquodque tale, & illud magis: Spiritus autem ſunt calidi, propter cordis efficientis,& gignentis calorem.Ergo cor ſpiritibus eſt calidius. Dic, quòd duobus modis poteſt conſiderari, ſpiritum vitalem eſſe magis, aut minùs calidum, quàm cor: Primo modo reſpectu totius cordis, quatenus compoſitum quoddam ex venis, arteriis, neruis,membranis, fibris, & carne includit: alio modo præciſè tantùm,reſpectu partis ſimplicis determinatæ, cui vt principali auctori generatio ſpirituum tribuitur. Si ergo cum toto corde conferatur ſpiritus,ipſo calidior erit; ſi verò cum carne ipſius cordis ſpirituum generatrice comparetur, tunc cor ſpiritibus eſt calidius.

Solue ſecundò. Spiritus vitalis, ſtatim vbi primùm generatur, non ſortitur maiorem caliditatem, quàm ipſum cor à quo producitur, ſed poſt ſuam productionem, intenſiorem caliditatem ſibi comparat, duplici titulo: Primò, ab intrinſeco principio ipſius ſpiritus, quia illius forma intenſiorem calorem expoſtulat pro ſui conſeruatione, quàm habeat cor. Secundò, ſpiritus perpetuò mouetur, & per motum etiam intenditur caliditas. Verùm licèt ob has cauſas ſpiritus videatur abſolutè calidior corde, non permanet tamen cum tota illa intenſione caliditatis, nec maiorem habet caliditatem quàm cor: ab aëre enim per inſpirationem attracto magis attemperatur, quàm cordis ſubſtantia; cùm illi aër priùs, & immediatiùs occurrat: Ex quibus patebit ſolutio ad argumenta.

Per tranſennam dubitabis: ſi ſpiritus temperati dicuntur, apud Galenum 5.*ſimpl*.9.quomodo dici poſſint calidiores corde? Dic, quòd quamuis ſint calidiſſimi, cutis comparatione, ſunt tamen ſymmetri, & temperati quoad iuſtitiam, in ordine ad functiones ſuas, quoniam naturæ opera abundantia ſpiritus, & innati caloris, benè & ad vnguem temperati ope, perficiuntur. Hoc modo intelligendus eſt Galenus 1. *Aphor*. 14. & *lib. de rigore*, *cap*. 6. dum natiuum calorem, temperatum vocat.

Vtrùm verò *Cor ſit humidum?* etiam dubitandum. Auicenna 1.1.*cap*.2. ſiccum conſtituit. Reclamat Galenus 2. *de temp.vlt*. & *lib*.2. *cap*. 3. cuius ſententia magis placet: ſequuntur Ariſt.3.*de partib.animal.cap*.4.Auerrhoës *lib*.2.*collig.cap*.3. Non enim dicitur humidum ob copiam ſanguinis, & ſpirituum, ſed propter iudicium tactus, quoniam cordis caro mollior eſt cute. Auicenna autem de corde vnà cum muſculoſa carne intelligendus,quæ durior eſt cute, & ex conſequenti ſiccior, ſiue viuum, ſiue mortuum cor contrectemus.

Neque obſtat,quòd Galenus 3.*de alim.facult.cap*.12. cordis ſubſtantiam eſſe fibroſam, & duram, & ideò difficilis coctionis aſſeueret: quia cutis eſt durior, & difficiliùs concoquitur. Neque obſtat ſecundò, quòd cor, durum à Galeno vocetur, 2.*de temperam.cit*. Nam ſic vocat facta comparatione ad iecur, lienem, vel renes, quæ corde ſunt molliora,& humidiora. Neque obſtat tertiò, quòd cor ſanguine craſſo à vena caua demandato nutriatur, ob duritiem ſuam:alimentum enim debebat eſſe proportionatum cum membro alendo, 6.*de vſu part. cap*. 17.quoniam à Galeno vocatur mem-

A brum craſſum,& durum,facta collatione ad, pulmonem qui nutritur ſanguine tenuiori in cordis ſinu elaborato.

De ſero Pericardij quæſtio etiam poteſt excitari: *Vtrùm ſit naturale, vel præter naturam?* Cæterùm antequam ad explicandas cauſas palpitationis cordis accedamus,inter quas nimiam ſeri copiam, Pericardij capacitate contentam numerat Galenus, *lib*.5.*de loc.affect.cap*.1. quærendum. An ſerum illud, tempore naturalis conſtitutionis ad aliquem vſum reponatur, an potiùs ſemper ibi ſit præter naturam? Aliqui ſolùm in cadauere reperiri perſuadent: Nam vapores iuxta cor infrigidati vertuntur in aquam.At redarguuntur manifeſtè ab Hippocrate *lib. de corde*, *num*. 1. proferente hoc ſerum in naturali ſtatu ibi contineri, vt eſſet æſtuanti cordi in medelam. Cùm enim cor perpetuo motu agitetur, &

B ſæpè incaleſcens gliſcat,vbi incaluit, eleuat vapores, qui in hac membrana ſolida denſati, non aliter ac in operculo ollæ, in aquam concreſcunt: quod etiam fit partim ex generatione ſanguinis, & ſpiritus, ſimul à quatuor vaſis in ipſo corde implantatis: partim ex potu ebibito, paulatim per aſperam arteriam in pulmones delapſo. Quare non ſolùm in cadaueribus, ſed animalibus viuis reperitur, quod in ipſa corporis diſſectione obſeruaui,cuius vſus eſt, vt cor irroret atque madefaciat, ne ob perennes motus inflammetur.

Vtrùm pinguedo circa cor generetur? explicandum. In corde adeſt feruor caloris innati, & perpetua motus agitatio: quare opus fuit vt hoc viſcus circumdaretur naturali quopiam pinguedinis circulo, vt congruenti humiditate motibus aſſiduis eſſet opportunius, néve ab

C excedenti calore ſqualidum facilè redderetur, aut conflagraret, ſed decente humiditate perfuſum conſeruaretur Quam doctrinam vnanimis Anatomicorum comprobauit opinio, qui ex viſu ipſo edocti, & anatomica experientia muniti, pinguedinem, aut adipem in cordis viſcere inuenerint.

At poſſet hoc experimentum improbari, cùm Galenus contrariam ſententiam palam proferre non dubitauerit,*lib*.1.*de temperam.cap.vlt.in fin*.dum ſic ait: *Cerebro eſt humidior adeps, cui concretio contingit propterea quòd membranis adiacet; craſſo namque oleo eſt ſimilis, eo quòd congelatur, vbi cum frigidis,& exanguibus particulis coniungitur. At nec circa iecur coïre adeps poteſt,nec circa arterias, venáſque, aut cor,ſed nec circa aliam vllam præcalidam particulam. Quoniam autem cogitur, per id quod eſt*

D *valdè frigidum,idcircò calfacta liquatur,cæterorum coagulatorum ritu.*

Verùm cùm manifeſtè conſtet, Cor adipoſo quodam circulo à primordiis naturæ fuiſſe circumdatum, ad maximum partis vſum, par non erit credere, ipſum voluiſſe nullam prorſus pinguedinem, aut adipem in cordis viſcere generari. Quare pro germana Galeni interpretatione aduertendum eſt, duplicem in corpore humano reperiri adipem,quandam temporariam, atque acquiſitam,alteram genitiuam, & à naturæ primordiis in quibuſdam partibus ad neceſſarios earum vſus contractam. Cùm itaque Galenus dicit in corde pinguedinem non gigni, ſicuti nec in aliis calidiſſimis partibus, quia ob eximium calorem coïre ibi non poteſt, de acquiſita eſt intelligendus, non de naturali, quæ in quibuſdam

E partibus vſum præſtare videtur.

Vtrùm autem *in corde pinguedo à calido, vel frigido generetur?* ardua eſt antinomia apud auctores. Sed primò, ne laboremus in æquiuoco, proponendum eſt, in animalium corpore tres inueniri ſubſtantias, adipem, pinguedinem,& ſeuum: quòd ſi Gal. 11.*ſimpl.tit.de adipe,& pinguedine*, nullam fecit mentionem de ſeuo, quemadmodum neque Auicenna 1. 1. *cap*. 2. ea eſt cauſa, quia ſub adipe comprehendit ſeuum, non aliter quàm auctores, qui ſub adipe pinguedinem comprehendunt. Inter has ſubſtantias hæc differentia conſtituitur, quòd in humidiſſimis animalibus, veluti in ſue. dicitur pinguedo;

in ſiccis, veluti in capra, & boue, vocatur ſeuum; at verò in temperatis animalibus, vt homine, & auibus, appellatur adeps.

Secunda etiam inter has tres ſubſtantias verſatur differentia, quòd licèt hæ ex ſanguine generentur, nihilominùs tamen ſeuum fit ex ſanguine magis craſſo, ſic facilè creſcit, & non reſoluitur: Pinguedo ex tenuiori & humidiori ſanguine conſtat, ſic facilè liquatur, & difficiliùs creſcit: Adeps verò mediam naturam obtinet. Hæc doctrina colligitur ex Galeno 11. *ſimpl. citat.* & Ariſtot. 1. *de partib. animal. cap.* 5. Plinio *lib.* 11. *natural. hiſt. cap.* 37. Cum ergo hæ omnes ſubſtantiæ ex ſanguine fiant, iure optimo dubitamus, an ſint temperamenti calidi, an frigidi.

Habere autem temperaturam frigidam in ordine ad cutem, expreſsè propoſuit Auicenna *loco citato*, quum in ordine frigidorum, poſt adipem, & pinguedinem, collocauit cutem. Secundò deducitur ex Gal. *art. med. c.* 52. vbi agens de ſignis corporis calidi, dicit corpora minùs habere pinguedinis, quò calidiora exiſtunt, & *c.* 53. inter ſigna frigidæ temperaturæ, pinguedinem reponit. Sic *lib.* 2. *de temper. c.* 4 *ad med.* vt probet fœminas eſſe frigidiores viris id probat ex pinguedine, §. *Adeps ex habitus frigiditate ſemper gignitur, &c.*

Tertiò deducitur ex Galeno 1 *de temper. cap. vlt. in fin.* adipem, & pinguedinem, circa frigidas, non circa calidas particulas generari aſſerente. Quartò probatur ratione. Quæ frigore concreſcunt, & liquantur à calore, ſunt de natura aquæ. Sed adeps, & pinguedo ſunt huiuſmodi. Ergo frigidam temperaturam ſortiuntur. Maior eſt Ariſt. 4. *meteor* 4. 6. & 7. Minor experientia ſatis eſt comprobata. Ita Auerrhoës 2. *collig. cap.* 2. dicebat: *Inter corpora frigida, & humida, imprimis eſt adeps.*

Pro altera parte ſunt valida momenta rationum. Nam Ariſtot. 1. *de partib. animal. cap.* 5. dicit, adipem & ſeuum, eſſe ſanguinem coctum. Ergo vtrumque calidum eſt. Et *lib.* 3. *de partib. cap.* 9. *ad med.* aſſerit, finem optimæ coctionis eſſe ſanguinem, adipem, & ſeuum. Deinde, animalia boni habitus, & quæ benè nutriuntur, ſunt pinguia. Ergo ſi pinguedo eſt terminus optimæ conſtitutionis, à calore neceſſariò generabitur. Et 1. *de element. cap.* 6. *poſt med.* adipem ſecundùm exuperantiam inter calida, & humida reponit. Et *lib* 1. *ſimpl. cap* 4. pinguedinem habere virtutem calefaciendi, & humectandi aſſeuerat. Sed pinguedo mortui animalis calida eſt. Ergo in viuo erit multò calidior. Et *lib.* 4. *de vſu part. c.* 9. agens de omento, pinguedinem eſſe calidam confirmat, argumento ab ipſo ſenſu deſumpto, quòd ea vtamur vice olei. Et *lib art. medic. cap.* 9. adipem & pinguedinem numerat inter partes viuentes, quæ viribus animæ gubernantur. Ergo ſi ſolùm fieret per concretionem à frigore, neque viueret, neque facultatibus animæ obtemperaret.

Probo ratione. Adeps, & pinguedo generantur ex parte ſanguinis tenui, leui, & oleoſa, quæ facilè inflammatur, & in bilem conuertitur. Ergo calidam temperaturam ſortiuntur. Antecedens patet ex Galen. 4. *de vſu part. cap.* 9. & quòd hæ ſubſtantiæ ſint oleoſæ, deducitur ex Gal. 3 *de alim. facult. cap* 11. & 16. *de vſu part. cap.* 2. Secundò: Adeps generatur in partibus calidis, vt renibus, & corde. Ergo calida eſt natura ſuaptè. Neque aſſeras, circa has partes inueniri membranas, circa quas ob natiuam earum frigiditatem generatur: quod licèt ita ſit, tamen ob magnam viciniam & propinquitatem, membranæ incaleſcunt, maximè cùm congelatio non fiat à quacunque frigiditate, ſed ab intenſa formaliter, & in actu. Quare in præſenti duo ſunt ſtatuenda: Primùm, quomodo generetur pinguedo: ſecundò, qualis debeat eſſe eius naturalis temperatura. De primò.

Sit prima concluſio. *Pinguedo non generatur ex ſanguine per concretionem à frigido.* Patet, quia adhuc viuente animali tanta frigiditas non reperitur, quæ congelare

A poſſit, ex Gal. 2. *de temper. cap.* 3 *in princip.* Secundò, quia adeps, & pinguedo ſunt partes viuentes, ex Galen. *in art. med. c.* 9. & 6. de *placit. c.* 8. quæ à natura generantur, & à ſeipſis gubernantur. Conſequentia multipliciter confirmari poteſt. Primò, quia in media pinguedine inueniuntur partes glanduloſæ, quæ per concretionem à frigido formari non poterunt. Secundò, quia pinguedo fit ex ſanguine, interueniente facultatis formatricis partium ſpermaticarum, quibus aſſimilatur. Ergo, ſi pinguedo eſt pars viuens, & gubernatur viribus animæ, non potuit hoc aſſequi à ſolo ſanguine, neque à concretione frigiditatis, ſed tale opus ab aliqua facultate viuétis perficitur, mediante calore, tanquam principaliſſimo inſtrumento concoquente: quare illa calida erit.

B Tertiò, Concretio, congelatio, & liquatio ſunt paſſiones quæ accidunt rebus, ſine mutatione propriæ formæ. Sed quando ſanguis conuertitur in pinguedinem, corrumpitur forma ſanguinis. Ergo pinguedo non fit per concretionem à frigido. Antecedens deducitur experimento aquæ, mellis, olei, metallorum, quæ liquantur, & concreſcunt, ſalua manente propria forma. Conſequentia probatur, quia calor qui ſequitur formam ſanguinis, in totum mutatur in pinguedinem, quod non conſpicitur in congelatione, ſi verum eſt ſanguinem amittere propriam formam, & accidentia propria, ad hoc vt in pinguedinem mutetur.

Quartò. Si pinguedo fieret per concretionem à frigido non ſolùm circa membranas, ſed circa quaſcunque alias frigidas partes, deberet generari, videlicèt circa oſſa, cartilagines, ligamenta, & ſimilia, quæ ſunt ipſis

C membranis frigidiora. Sed hoc eſt falſum. Ergo. Nam neque generatur circa omnes membranas: quia ſi generatio pinguedinis eſſet tribuenda ipſi membranæ, in quacunque parte inueniatur membrana, debuiſſet generari, cùm vnaquæque actio oriatur ex propria ſpecie ſubſtantiæ, & ratione ſitus variari non poſſit. Ergo ſolùm ex intentione naturæ ob alios fines, mediante calore generatur.

Ex qua doctrina colligo, in cerebro non fuiſſe generatam pinguedinem ob multas cauſas: primò, defectu materiæ, quia ſanguis, quo nutritur, non eſt oleoſus. Secundò, ne cerebri motum, & expurgationem fuliginum impediret. At verò in corde fuit generata, quia ſufficiens in eo materiæ quantitas abundat, imò in eo conſultò reponitur, vt ipſum humectet, & ab exſiccatione defen-

D dat. Quare ſi ipſius intenſa caliditas non obſtaret, multò maior copia pinguedinis ibi generaretur. Circa renes, lumbos, & omentum generatur, quia in iis locis materia redundat, & denſitas membranarum harum partium reſolutionem non impedit, auctore Ariſtotele 4. *de partib. animal. cap.* 3. Hoc modo in operculo ollæ ebullientis, cuius meritò vapores prohibentur reſolui ob denſitatem, quamvis actu ſit calidiſſimum, & ſimiliter in vaſis diſtillatoriis, & in cerebro vapores aſcendentes vertuntur in aquam, non ob frigiditatem, ſed quia caluaria, & dura cerebri membrana, ſua denſitate vapores retinent, & eorum prohibent reſolutionem.

Circa oſſa non generatur pinguedo, quia pars tenuis ſanguinis ab illis attracta tranſit in medullam, quæ pin-

E guis eſt, in carne non generatur, quia portio illa ſanguinis, ex qua pinguedo conſtat, priùs in nutritionem carnis conuertitur: & cùm caro ſit mollis & rara, in ea non detinetur pars ſanguinis oleoſi, & tenuis; ſed aut reſoluitur, aut ad aliud ſpatium confluit, quod inter veram cutem, & membranam carnoſam interiacet, in quo à denſitate tunicarum coërcita, abit in pinguedinem. Neque obiicias Galenum, aſſerentem, *in lib. art. med. c.* 59. in corporibus frigidis & ſiccis, pinguedinem eſſe per carnem diſperſam: eo enim loco loquitur de carne muſculorum, quæ membranis inuoluitur, circa quas adnaſcitur pinguedo.

Sit ſecunda concluſio. *Pinguedo ex ſe, & natura ſua*

calida

calida eſt, non autem frigida. Probatur,quia natura pinguedinis eſt ignea,& aërea,vt ex eius leuitate poſſumos colligere, & ex Ariſt *loc. cit.& lib. 3. de Hiſtoria animal. cap.* 19. Deinde illins effectus à calore emanant : reſoluit, ſuppurat,dolores lenit , velociter accenditur , & inflammatur, quod non ex tenuitate , ſubſtantiæ accidere certum eſt , cum ſit craſſa & viſcida , ſed ratione caliditatis , cùm ex ſanguine , qui calidus eſt , tanquam ex materia , & à calore tanquam efficiente generetur. Neque inſtes, quòd in eius generatione pars tenuis ſangoinis ſit reſoluta,& ſit generata à calore remiſſo membranarum : nam etiam caliditas pinguedinis eſt remiſſa , & cutis temperamento proxima, etſi valde recedat per humiditatem.

Hone pinguedinis calorem apertis verbis confirmat Ariſt *ſect.8.probl.8.* & *probl. 4. eiuſdem ſectionis* ita ſcripſit : *Pinguedo autem calida eſt niſi humectata fuerit* , id eſt, niſi aquoſis humoribus abundauerit,ex otio,& valde humida ac frigida viuendi ratione. Ex *ſect. 35.probl. 22. Ob copioſum*, inquit, *adnata membrana adipem nemo vnquam perſenſit in oculo frigus.* Præter calorem enim quem pinguedo ex ſua habet natura , vt indumentum auget reflexione ſua calorem , & lentore ſuo, prohibet aëtis percutientis ingreſſum.

Supereſt ſolùm argumenta pro parte contrarla adducta demoliri.Dic ad primum. Ex contextu Galeni *in arte parua*,non colligi pinguedinem eſſe frigidam,ex eo quòd aſſerat , maiorem copiam pinguedinis generari in corporibus frigidis, quàm calidis : nam hoc ex ſanguinis defectu contingit , qui ob calorem magis abſumitur; quare deficiente cauſa materiali, maior etiam copia pinguedinis deficiet. Similiter intelligitur Galenus 2. *de temper.* 4. adipem ex habitus frigiditate ſemper gigni confitemans,hoc eſt,in maiori quantitate,non verò,quia generetur ex frigidu. Si verò 1. *de temper. vlt.* adipem ſemper generari circa frigidas, & non circa calidas particulas aſſeuerat, rectè infert,cùm ſuprà ex ipſius mente ratum ſit,generari circa membranas , quæ ſont frigidæ.

Ad rationem , ex 4. *meteoror.* deſumptam reſponde: verum eſſe pinguedinem liquari, & fundi à calore , ſed non inde ſequi frigidam eſſe, licèt etiam à frigore concreſcat:cùm multa reperiantur liquata à calore,quæ non concreſcunt à frigore, vt patet de metallis, melle, & ſimilibus,quæ non per concretionem à frigore, ſed a modico calore ſunt generata. Solue ſecundò. Nullum eſt inconueniens, vt illa quæ modico calore ſuot cooereta, liquentur à calore intenſo , qualis eſt calot febrilis, aut ſolis : immodicus enim calor ſic eſt contrarius in operatione modico calori , ſicuti frigiditati : & iuxta hanc conſiderationem, non ſolùm pinguedo, ſed etiam caro liquatur à calore immodico, quamuis per calorem ſint concreta , dicente Galeno 2. *progn.* 38. Solue tertiò, & magis ſolidè, , concedéqoe veriſſimum eſſe, omnia quæ concreuerunt à frigore, à calore liquari ; ſed ex eo non ſequi omnia quæ à frigore concreuerunt , eſſe frigida, vt de melle,& calidiſſimis vnguentis ſatis patet. Aliud enim eſt , quòd aliqua in ſuo principio generentur à frigore per concretionem, & aliud, quòd illa quæ fuerunt generata à calore, & tractu temporis calida euaſerunt à frigore concreſcant. Quod verò 4. *meteor 6. & 7.* aſſeruit Ariſtoteles , frigore concreta ad naturam aquæ, vel terræ pertinere , de natura reſpectu modi ſubſtantiæ , & non de natura temperamenti intelligatur,vt ex ipſo Ariſt. patet, qoi exemplum de vino appoſuit, quod eſſe calidom, dobitat nemo.

Verùm adhuc ſupereſt argumentom , quod ſolutionem expoſtulat, cur Galenus voluerit adipem ab excedente frigore concreſcere?ſic enim ait *lib. 1. de temper. c. vlt. Quoniam adeps cogitur per id quod valde eſt frigidum, idcirco calefacta liquatur cæterorum coagulatorum ritu.* Plures ex hoc loco atripuere occaſionem calumniandi Galenum dum inſolenter hoc modo inſurgunt. Partes

A omnes actu calent influxu , & naturali calore. Sed res potentia frigida,actu calida,liquandi potiùs, quàm coagulandi vim habet,vt ferrum,aut quæcunque alia frigida ſubſtantia excalfacta.Non poteſt igitur in corpore adeps cogi,per id quod eſt valde frigidum.

Sed fatendum ingenuè , quid Galenus proferat hoc loco : neque ènim ad eam opinionem ille deuenit , vt rentur ipſi , vt crediderit à poſitiua & actuali frigiditate, concretionem illam pinguedinis in exanguibus partibus, viuente animali ſemper produci, & conflari : aut à frigiditate particulæ potentiali , haud obſtante actuali calore, id accidere aſſeruerit, philoſophici oblitus axiomatis , *Actio omnis fit ab ente in actu* : quia hoc ipſum alieniſſimum eo loco à Galeni mente eſt , quippe qui per id quod eſt valde frigidum , potius deſignet diminutum, remiſſúmve calorem natiuum, qui ſæpiſſime ab

B eo frigiditas nuncupatur ; quemadmodum ventriculum cui imbecillis eſt innatus calor ,frigidum ſemper appellare moris eſt.In hunc ſanè modum,quæ ab intenſo calore liquata ſunt, quiſnam inficiabitur à valde remiſſo calore coagulari poſſe?Ex hac doctrina conciliabis Auicennam cum Galeno : ille enim 1. 1 *doct.4.cap* 2. pinguedinem inter partes frigidas reponit ; nam per frigiditatem, remiſſum calorem intelligit

His præfinitis agueremus:*Vtrùm palpitatio cordis differat ab eius tremore ?* Nam Glenus 2. *de cauſ ſympt.cap.* 2. illam ſeparat à ſimilibus ſymptumatis , nempe conuulſione,tremore,& rigore : tremore enim conſtar ex duobos motibus contrariis, quia componitur ex motu ſurſum à facultate facto,& motu deorſum à grauitate membri ; ducètque eo loco cauſam tremoris conſiſtere in vi

C mouendi, modò vincente, modò victa, idque exemplis oſtendit, primò in capite tremente ; ſecundo in manus tertiò in oculis ; quartò in onere bumeris impoſito ; vltimò , in timore quouis;timor namque deiicit vires,quoniam retractis ſpiritibus,minùs relinquit muſculis,quàm vt poſſint ſuſtinete corpus. Inſuper, vltra facultatis imbecillitatē,narrat Galenus *eo loco* alias duas, nempe frigiditatem neruorum, vel cerebri. Denique tremorem efficiunt gaudium immodicum,humiditas laxans,& ſiccitas motui renitens. Quæ omnia quo interuallo à palpitatione diſteut, conüciet facilè,qui in Galeni doctrina eſt tantillum verſatus.

Differentia.

D V*Trùm Idiopathica cordis palpitatio à ſympathia diſtinguatur ?* pluribus in locis,& præſertim *lib. 5. de loc. affectis* Galenus inculcat, qui inter morbos cor per proprietatem opprimentes , palpitationem reponit. Nam poſſe hoc membrum vera , & legitima palpitatione corripi, pluribus argumentis diſceptauimus *lib 2. Hiſt. Princip. Medic.in com. Hiſt.* 40.Illa verò quæ per propriam, & primariam affectionem fatigat , perpetua eſt ; quæ autem per conſenſum , ex interuallis inſurgit & inuadit.

Hæc à variis noſtri corporis partibus , ad cor flatus tranſmittentibus emanat : Primò & frequenter ab vtero , qui magnam cum corde obtinet ſympathiam , & cognationem. Partes enim vocis,& pectoris cum genitalibus eximium conſenſum obſeruant. Hinc abortien-

E tium mammillæ graciles fiunt,5. *Aph.*37. Tuſſis diuturna, vbi teſtis intumuit, 2. *epid ſect. 2. text.* 11. Hinc ex ſuppreſſione menſtruorum cordis palpitatio contingit , vt in viduis , & iuuenculis quotidiano euentu experimur, quod aſſerit latè Hip. *lib de virginum morbis, ferè per totum.* Hioc vocis mutatio ex Veneris vſu, aut teſticulorum reſectione contingit. Oritur conſenſos ex mutua per venas connexione,quæ è mammis per rectos abdominis muſculos deſcendunt , & cum aſcendentibus ex vtero committuntur. Conſenſus oſtenditur etiam , non ob propinquitatem modò , verùm etiam ob magnam

& agitationi ſpirituum attribuenda eſt. Si verò longo tempore perſeuerent, caloris ſubſtantia reſoluta refrigerant.

Deinde palpitatio per proprietatem in corde generata, quia continuò affligit & premit, perículoſior eſt ac deterior illa, quæ per conſenſum, & ex interuallis aggreditur, intermittentium febrium inſtar, quibus continuæ periculoſiorea ſunt, ac ſæniores, 4. *Aph.* 43. Denique ea quæ à cauſa interna progreditur, peior eſt, quàm quæ à cauſa externa oritur: vehementiorem enim agnit cauſam. Hac ratione facies Hippocratica magis exitioſa eſt, ac lethalia, ſi violentia morbi facta ſit quàm ſi à procatarctica cauſa, vt immodica vigilia, aliui fluxu, fame, &c.

Curatio.

ATtenuans victus huic affectui ſalubris eſt, ex Gal. 5. *de loc. cit. cap.* 1. oritur enim à flatu, crudis & pituitoſis ſuccis: ni corpus extenuatum ſit, ac ex longo malo macie confectum; tunc enim vrgentioris indicationis eſt habenda ratio. Hac ratione etſi ratione humoris, & flatuum vigilia ſit optanda, quia digerit, & reſoluit, tamen quia corpora hoc morbo apprehenſa extenuata ſunt, debilia, humectationem, & refectionem deſiderantia, idcirco ſomnus eſt apprimè ſalutaris. Animi pathemata vitanda, vt quæ cor mirandum in modum exagitent, & perturbent. Veneria vſus noceus: vires enim exhaurit; corpus enim elaboratiſſima ſubſtantia priuat. De vino maior eſt dubitatio, num eius potus huic affectui vtilis ſit. Dic quòd cùm habeat omnes facultates aduerſus flatus, in curatione admittendum eſt: pituitam enim concoquit, flatus diſcutit, roborat vires, lentos ſuccos attenuat, vires reficit, ſpiritus reſtaurat.

Deinde quærendum: *Vtrùm in hoc affectu vena ſectio ex brachio, an ex talo ſit adminiſtranda?* Galenus 5. *de loc. cit.* eam probat omninò: ſubſcribit Auicenna 11. 3. *tract.* 1. *cap.* 7. dicens, omnes morbos cordis, phlebotomia, & ea ſola, benè habere; plenitudinem enim, quæcunque ea ſit, exhaurit, & copiam detrahit vaporum laceſſentem cor, citra moleſtiam vllam. Deinde reuellit à corde, parte præſtantiſſima peccantem ſuccum.

Hoc autem intelligas de curatione ſola, vel quando cor per proprietatem laborat. Quando verò per conſenſum affligit, & ab aliqua parte, præſertim inferna, vt ab vtero ex menſtruis retentis, vel hæmorrhoidibus ſuppreſſis eleuatur vapor teter, & craſſus, palpitationem effecturus, tunc ratione præcautionis, vt humor noxius ad diſtantiſſimas diuertatur corporis partes, commodiſſima ex talo venæ ſectio eſt: hoc auxilio vertiginoſos, ac epilepticos præſeruat Galenus *lib. de ſang. miſſ. cap.* 19.

His præſidiis ſuccendunt ordine, & poteſtate, cucurbitulæ tum ſiccæ, tum ſcarificatæ, quæ clementer reuellunt, & ſarcinam humoris, præſertim melancholici deponunt. Affigantur ſuris, femoribus, lumbis, & ſcapulis. Hirudines ſummam vtilitatem præſtant ſedi affixæ: eoſdem enim vſus præbent, etiamſi vacuatio aliqua melancholica ſupreſſa non ſit. Quum autem malum inueterauerit, & humor prauus pertinaciter cordi eſt infiaus, tunc ſupra mammillam læuam cucurbitula ſcarificata apponatur, & ſciſſuræ biduo conſeruentur cum aqua ſalita, vt hoc modo ichores cor opprimentes ſenſim, ac ſine ſenſu vacuentur foràs. Vel ſuper ſcarificatam cucurbitam tres in eundem vſum hirudines appone quarum ſuctu fæculentus humor vacuetur.

Clyſteria optima ſunt tam in curatione, quàm præcautione ipſa, eo modo parata, quem *cap. de Epilepſia* prodidimus. Vacuantia per aluum, ſaluberrima, quæ flatus reſoluant, & craſſos humores expurgent. Poſt A quæ vacuantia per epicraſin offerenda, prout latè præſcripſimus *cap. de Melancholia.* Ea tamen obſeruata lege, expurgantia porriges, vt ſint cum cardiacis permixta, vt medicamenti via hoc modo corrigatur, poſsitque alexiterij ope ad cor deferri, hócque viſcus roborare, cuius præſtantia eſt multa, & dignitas inter noſtri corporis partes eximia.

At in hoc vitio reſtant plurima ſymptomata debellanda. De quorum numero ſunt virium proſtratio ſumma, extremorum frigiditas, anxietas, cardiogmos, cardialgia, pulſuum abolitio, vigilia, inquietudo, quæ omninò artifices ancipites reddunt, multipliciter torquent, atque fatigant. Et ne vires vitales præcipiti lapſu ruant, à vapore diro, craſſo, venenoſóque oppugnatæ, citò auxiliares manus adhibere oportet, ne ægri B morte ſubita occumbant, vt bellè dixit Auicenna 3. 1. *doct.* 5. *cap.* 1. §. *Ille cui tremor cordis aſſiduè acciderit, de ſeipſo ſit ſolicitus, ne morte ſubita intercipiatur.*

Virtuti vitali occurrendum, ne repentè labaſcere poſſit, admoto hoc epithemate ſuper papillam læuam.

℞. *Aquæ roſar.* ℔ ß. *aq. meliſſæ, aq. bugloſſ. an.* ℥ iiij. *aq. angelicæ* ℥ ij. *pulueris diamargariton. frig.* ʒ j. *croci,* g̃ a. *granor. tinctorum, caryophyllor. an.* ʒ j. *vini albi generoſi, & odorati* ℥ iiij. Miſce, fiat epithema pro corde.

Aliud in forma ſolida.

℞. *Conſern. flor. anthos, conſeruæ flor. bugloſſ. an.* ℥ ij. *theriac. magnæ,* ʒ j. ß. *Mithridatij,* ʒ j. *confect. Alchermes,* ʒ. ij. *diamoſchi dulcis, confect. de hyacinth. an.* C ʒ j. *oſſis de corde cerui, eboris in ſcobem redacti, an.* ʒ ß. *foliorum auri,* Num. vj. Cum guttulis vini, & ſtillatitia aqua ex floribus arantiorum fiat epithema, quo calido illinatur cor.

Per os cardiaca aſſumpta, ſalubertima. Lapis Belzaar orientalis Cornu rhinocerotis, os de corde cerui Theriaca & cætera alexipharmaca præſidia, quæ omnia poſſunt reponi in conſerua hac, quæ interdin, & noctu offerri poteſt, & liquoribus alimentitiis permiſceri.

℞. *Theriac.* ʒ ij. *Mithridatij,* ʒ j *confect. lætificantis Rhaſis, confect. de hyacinth. electuar. alkermes, an.* ʒ j. ß. *conſerua roſar. conſerua violar. conſerua flor. cichor. conſerua flor. bugloſſ. an.* ℥ j. *puln. caryophyllor. cinnamom. an.* ℈ j. ß. *diamoſchi dulcis, pulu. diamarg. calidi electuar. de gemmis,* D *an.* ʒ ß. *moſchi odorati,* g̃ viij. *lapid. belzaar Orientalis,* g̃ ax. *oſſis de corde cerui,* ʒ ß. *agallochi,* ℈ ß. *ainſi,* ℈ j. Cum ſyrupo de corticibus citri, & bugloſſa, miſceantur omnia, & fiat conſerua.

Pro diſcutiendis flatibus roborando corde, ventriculo firmando, puluis poteſt inſtitui, qui poſt paſtum aſſumptus, plurimùm iuuat, ſuperbibito hauſtu aquæ naphæ, vel generoſi vini, vel iuſculis vtiliter permiſcetur.

℞. *Coriandri præparati,* ℥ j. ß. *maſtiches chiæ,* ℥ ß. *aniſi,* ℥ j. *cinnamon. elect. pulueris diarrhod puln. aromatic. an.* ʒ j. *glycyrrhiz.* ʒ ij *margaritar. præparat.* ℈. ij. *diamoſchi dulcis,* ℈ j. ß. *bugloſ. cum ſuis floribus exſiccata, & pulueriſata,* ʒ iij. *ambari gryſei,* g̃ viij. *moſchi odorati,* g̃ v. *agallochi,* g̃ iiij. *ſacchari ad pondus omnium*: fiat puluis.

E In potum iulapia ea iiſdem compoſita offerri poſſunt, quorum formulas reperies *cap. de Melancholia.* Si à veneno oriatur palpitatio, cardiaca, & alexipharmaca medicamenta, optima ſunt. Fonticuli cruribus affixi, ſummo ſunt ex vſu, præſertim ſi ex vtero, & partibus inferis malum ſcaturiat. Aurea medicamenta, ſalutifera, de quorum viribus pro roborando corde, aura venefica retundenda, refrænando humore melancholico, ſat plura *lib.* 1. *Hiſt. PP. Med. in com. Hiſt.* 36.

OBSERVATIO I.

De palpitante corde, ſacculus eximius.

VIdua melancholica, habitu hirſuto, & nigro, cùm thalamo maritali eſſet à longo tempore priuata, ex non bene recurrentibus lochiis, & ſemine ſuppreſſũ, in cardialgiam, & animi conſternationem validam incidebat ſæpe. Ceſſantibus his in palpitationem cordis delabitur, quæ ita eam miſerè, & aſſiduè afflixit, vt cor è propria ſede continuò exilire videretur, coſtas effracturum. Huic multoties ex talo, gibbetóque extractus ſanguis. Hirudines mariſcis affixæ. Frequenter ſepurgatum corpus. Cauteria in cruribus affixa. Oblata chalybeata medicamenta. Cardiaca, epithemata, opiata varia imperata, ſed citra leuamen vllum. At B cùm per proprietatem jam vrgeret malum, cum vehementi totius corporis tremore, & ſaltu coniunctum, ex flatu craſſo, nebuloſo, & tetro ſcaturiens, decoctum ſmilacis aſperæ, & ebeni aſſumpſit per plures dies; quod cùm non conferret, ad thermalia balnea accedere eſt coacta, citra vtilitatem vllam. Tandem ſacculo ſupra cor appoſito ex cardiacis rebus confecto, ex toto ſuccubuit affectus: cuius forma eſto hæc.

℞. Aromatici roſati Gabrielis, diamoſchi, diarhodon. Abbat. diamarg. calidi, diamarg. frig. an. ℥ j. *coral. rubri,* ℥ j. ß. *raſura eboris, ſem. angelica,* ℥ ß. *zedoaria, valeriana, dictamni, been albi, been rubri, an.* ℈ j. *galanga,* ℈ ß. *ſeric. crudi torrefacti, ſem. ocymi, cardamomi, an.* ℈ j. *flor. citranguli, flor. ſaluia, bugloſſ. nenuphar. anthos, roriſmarini, camomil. an.* ℈ j. ß. *cinnamomi electi* ℥ j. *ſem. aniſi fœniculi, carui, caryophyllor. an.* ℈ ß. *agallochi,* ℈ ß. *cyperi, calami aromatici, an.* ℥ ß. *roſar. rubentium,* P ß. *macis,* ℈ j. ß. *margaritar. praparat.* ℈ j. *granorum tinctorum,* ℈ j ß. *doronici,* ℈ ß. *diacymin.* ℥ ß. *camphora,* gr. xij. *croci,* gr. vj. *oſſis de corde cerui, cornu ceruini, cornu monocrotis, an.* ℈ ß. *diambra,* ℈ j. *ſantalor. citrinor. ſantalor. rubeor. an.* ℈ j. *ambra gryſea* gr. xx. *moſchi odorati,* gr. xxx. *lapid. belzaar,* gr. xx. Pulueriſanda pulueriſentur ſubtiliſſimè, & irrorata priùs cum aqua meliſſæ, naphæ, cinnamomi, & generoſo vino odorifero ſiccentur ad vmbram, & immittantur inter pannum ſericum purpureum inter punctim conſutum & fiat sacculus cordialis ſupra leuam mamillam continuò geſtandus.

OBSERVATIO II.

Ex purulentis teſtibus palpitatio ſuborta, fonticulis infra inguina excitatis, ex toto perſanatur.

ENata eſt cuidam inflammatio in teſtibus, cum duritie, & dolore vehementi coniuncta. Æger erat vir robuſtus, & fortis, & qui à multis annis Gallica ſcabie corpus habebat conſpurcatum. Secta fuit primò baſilica ex vtroque latere vena, poſtea ex ſaphæna ſanguis detractus. Demum topicis adminiſtratis, & expurgantibus per aluum clementer oblatis, euitari non potuit, quin in abſceſſum, & tandem in vlcera tumores finirentur. Verùm cùm longo temporis ſpatio, putres, & corrupti humores per vlcera manantia vacuarentur E continuò, nec ſudorifica, & vnguenta mercurialia prodeſſe poſſent, Medicorum voto adſtringentibus in parte affecta impoſitis multoties vſus eſt, quorum vi vlcera ex toto ſunt conſolidata, & ad cicatricem perducta. At cùm alacriter viueret, ecce intempeſta nocte de tremore cordis quati cœpit; quo per annum ita miſerè eſt vexatus, vt ſæpe cum extremorum frigiditate, pulſu debili, & obſcuro, anxietudine, & vigilia in horas moriturus ſperaretur, & timor eſſet ne vapor malignus cerebrum, & partes neruoſas concuteret. At cùm hic ſæuus affectus, vt par erat, ex ſuppreſſa ſanie per vlcera aſſiduè manare ſolita, ortum duceret, hanc vacua-

A tionem iterum prouocare ſatius duxi. Sed cùm per eandem partem inutile eſſet hoc opus celebrare, quia eſt poſita in decliui loco, in medio ſordium confluxu, & fluxionibus hac de cauſa valde obnoxia, ob quas facilè abſceſſus, vlcera, fiſtulæ, & morticinium partis ſubſequuntur: idcircò ſimilem excitare decreui. Affixi cauteria duo in femoris parte ſuperna iuxta inguina, ex quibus cùm vitioſi humores paulatim vacuarentur, ſenſim ac ſine ſenſu à palpitatione omnino liber euaſit, in poſterum ſola præſeruatione vſus: nam ſingulis menſibus craſſo, & magis terreſtri vacuato humore medicamenti purgantis ope, nullum ampliùs malum perſenſit.

OBSERVATIO III.

Palpitatio ſubitò internecans, ex abdita cauſa prognata.

QVidam in conſiſtente ætate conſtitutus animi deliquio vexabatur aſſiduè. Adhibita plura auxilia quæ flatus eliderent: nam ita in eo abundabant, vt etiam à ſomno, ſuperueniente orthopnœa, cum ſtrepitu quodam per os erumperent. Sed illa profuere nihil. Tandem ingraueſcente malo, & acceſſione oppreſſus, ſubitò occubuit. Aperto thorace, inuenti pulmones flatu diſtenti. Pericardio diſſecto, inter magnæ arteriæ ramum, & venæ arterialis radicem, carnea excreſcentia, dura, & concreta, colore nigerrima reperta, quæ binas ferè vncias ponderabat.

C

CAPVT IX.

De Syncope.

Definitio.

PLurima intricata ſatis, & ardua de Syncopes cauſis, ad Cleanthis lucernam, contra iuniores abundè diſceptauimus, *lib. 2. Hiſt. Princip. Medic. à tom. Hiſt. 45. vſque ad Hiſt. 51.* Nunc depoſita leonina, praxim pacatè explicandam aggredimur, quærentes: *Vtrùm Syncopes definitio tradita à Galeno, omnium ſit optima?* Definitor ergo à Galeno *12. meth. cap. 5 praceps virium lapſus.* D Licèt enim Celſus, Aretæus, & Auicenna multipliciter definiant, tamen Galenica eſt præſtantior: Syncope enim eſt ſubitus omnium facultatum defectus. Cùm enim in hoc morbo cor maximè laboret, & patiatur, facultáſque vitalis plurimùm debilitetur, fit vt non ſolùm hæc ſed omnes aliæ totius corporis facultates, ab operationibus ferientur, & ceſſent; pereunte autem actione cordis, & illius influxu non demandato, neceſſe eſt reliquarum partium actiones ceſſare, vt diſertè docuit Galenus *lib. 5. de loc. cap. 1.* firmant Paulus *lib. 3. cap. 34.* Tral. *lib. 12. cap 3. tit. de ſyncope, qua in febribus accidit.* Dicitur lapſus virium præceps, hoc eſt, repentinus & ſubitus, vt hoc modo ab aliis cordis affectibus diſtinguatur, in quibus vires paulatim deficiunt, donec mors appropinquet.

E Ex hac doctrina patebit reſponſio ad locum Auicennæ, 1. 3. *tract. 2. cap. 2.* proponentis ſigna ſyncopes paulatim aduenientis: nam etſi cauſæ diſſoluentes aliquando ſenſim, & latenter operentur, tamen cùm ingraueſcunt, ſyncopen ſubitò committunt. Quare Auic. proponit ſigna antecedentia ſyncopen. Deinde quamuis ex cerebri magna affectione, vt Apoplexia ſubitus virium lapſus ſubſequatur, is non eſt dicendus ſyncope, ſed tunc ſuffocatio ſequitur, & repentina mors, ob fuligines detentas, & eas expurgantis reſpirationis defectum.

Pro maiore tamen explicatione, dubitabis: *Vtrùm exolutio*

Digitized by Google

exſolutio virtutis, animi deliquium, & ſyncope, inter ſe diſtinguantur? Licèt enim inter ſe ſimilitudinem habeant, ſunt tamen affectus diſtincti: Exſolutio enim virtutis, eſt illa virium debilitas, per quam ſenſus, & motus perturbatur, & deficere incipiunt, verùm ſecundùm aliquam partem ſeruantur. Animi deliquium eſt illa virium debilitas, in qua ſenſus, & motus cum exigua tamen pulſus debilitate deficiunt; quarè hic affectus maiorem virium lapſum præſupponit.

Hos affectus diſtingui inter ſe oraculo quodam prædixit Hippocrates, *lib.7 Aphor.text.8.* dicens: *A tuberculi intus ruptione, virium deiectio, vomitio, aut animi defectio fit.* Non nego apud Hip. & Gal. aliquando inter ſe confundi. Patet ex ipſo 2. *Aph.*41. dum ſic ait: *Qui frequenter, ac fortiter abſque cauſa manifeſta deficiunt animo, de repente moriuntur:* quo loco per illud verbum [exoluuntur] non ſolùm laborantes patientes exolutionem, ſed etiam eos qui animi deliquio vexantur, intelligit. Deinde Gal. *lib. 1. ad Glauc. c.14. ante med. §. Eas verò quæ habentur, &c.* affirmat Medicos conſueuiſſe de vna re hæc duo nomina proferre. Sed prior modus loquendi, de diſtinctione inter exſolutionem, & animi deliquium vſitatior eſt, & apud Medicos magis receptus.

Vltimus verò affectus, qui nominatur Syncope, multò maiorem virium debilitatem quàm prædicti duo affectus præſignificat; & hac ratione hoc affectu apprehenſi, non ſolùm in animalibus actionibus, ſed & vitalibus maximam debilitatem patiuntur, & ita mortui iacent, viuido colore deſtituti, ſine reſpiratione, & pulſu, vel eo valdè debili & exiguo, frigido ſudore reſperſi. Inueniri autem maiorem virium debilitatem in ſyncope quàm in animi deliquio, colligitur ex Galeno *lib. 12. meth. cap. 5. circa finem,* docente, quòd quando ſucci crudi propter multitudinem, & craſſitudinem exiguos animalis meatus obſtruunt, ſyncopen producunt; quando verò non obſtruunt, neque onerant, ſyncopen non inferunt, ſed animi deliquium. Ergo ſyncope grauior, & periculoſior eſt affectus animi deliquio.

Accedit auctoritas Galeni 1. *ad Glauc.* 14. *ante med. §. Omnem præterea, &c.* dicentis animi deliquium ſyncopen antecedere. Ergo in illo affectu minor datur virium debilitas, quàm in ſyncope. Idem firmat Aëtius *tetrab. 2. ſerm. 2. cap.*101. affirmans animi deliquium differre à ſyncope, quòd illud repentè inuadit, & ſenſu motúque, citra ſudorem, hominem priuat; ſyncope verò & dormientes, & vigilantes premit, & cum ſudore frigido, qui ſyncopticus dici ſolet, à ſumma retentricis debilitate prognato interficit. Ergo in ſyncope maior, quàm in animi deliquio virium debilitas adeſt.

Vtrùm verò *animi deliquium, & ſyncope penès maiorem, vel minorem debilitatem, ad eandem facultatem pertinentem inter ſe diſtinguantur?* ardua eſt antinomia, & apud auctores valdè controuerſa. Non deſunt qui putent, hos affectus differre ſecundùm magis, & minùs, & ita ad eandem facultatem vitalem primò, & per ſe pertinere: quare quando cor maximè læditur, & facultas vitalis plurimùm patitur, tunc ſyncope producitur, & facultatis vitalis lapſus datur, ipſa facultate vitali, & corde primò, & per ſe laborantibus; cæteræ verò facultates, quæ cum corde potiſſimam obtinent cognationem per conſenſum laborant, quoniam eius influxu omnes indigent ad operandum.

Hi ſic ratiocinantur. Quando propter aliquam vacuationem, aut vitium cordis, ſpiritus vitales deficere incipiunt, & facultas vitalis debilitatur, tunc cor ſanguinem, & ſpiritum ex vniuerſo corpore quodammodo attrahit, facultatem enim validiſſimam habet; túncque reliquæ partes ob mutuum conſenſum, opes ſuas, ſanguinem nempe, & ſpiritum ad cor tranſmittunt: quo fit vt eo tempore influxus facultatis vitalis, & caloris innati minuatur, qui à corde cæteris partibus ſolet impertiri. Hoc impedito influxu, facultas animalis quæ in cerebro ſedem habet, ſtatim deficit: ſpiritus enim animales, quibus veluti inſtrumento vtitur, ob maximam tenuitatem facilè reſoluuntur, & ipſum cerebrum, vtpotè frigidum, laxum, & exangue, deficiente influente calore, vehementer læditur, & debilitatur. Quare ex his conſtat manifeſtè, quòd in hoc exemplo facultas vitalis potiſſimùm, & per ſe læditur, etſi illa noxa leuis ſit & à facultatis vitalis lapſu ad ſyncopen requiſito, aliena; & facultas animalis læditur per conſenſum cum corde.

Prima pars huius ſententiæ, quòd in ſyncope cor, & facultas vitalis primò, & per ſe patiantur, reliquæ verò facultates, & partes per conſenſum ab omnibus conceditur: quòd autem in animi deliquio etiam facultas vitalis patiatur, & accidat ob debilitatem eius, probat Galenus 2. *Aphor.*41. vbi docet, quòd illi qui fortiter exoluuntur; ob virtutis vitalis imbecillitatem hoc pationtur: verum autem eſt, vt probauimus *ſuprà*, exſolutionem virtutis, & animi deliquium eſſe idem, aut inter ſe parum differre.

Deinde patet ex Galeno 1. *ad Glauc. cap.*14. *in med. §. Sed & neruus, &c.* affirmante animi defectum ex diſſolutione vitalis roboris emanare. Firmat Galenus 7. *Aphor.*8. exſolutionem, & animi deliquium in ruptionibus, ob vitalis ſpiritus excretionem contingere aſſeuerans. Ratio dictat: Si enim animi deliquium, & ſyncope, ad eandem facultatem non pertinerent, & ex eadem parte affecta non emanarent, ſequeretur diuerſam curationem dictis affectibus eſſe inſtituendam, quæ diuerſis partibus affectis opem ferret. Sed animi deliquium, & ſyncope iiſdem auxiliis curantur vt concors eſt omnium medentium opinio, euariantibus ſolùm in hoc, quòd efficaciora pro ſyncope, leuiora pro animi deliquio imperantur. Ergo dicti affectus, penès magis, & minùs inter ſe ſolùm diſtinguuntur.

Alij contrariam ſententiam tuentur, ac firmant, nempe in ſyncope pati cor, & facultatem vitalem primò, & per ſe, reliquas verò partes per conſenſum; in animi verò deliquio, ſolum cerebrum; quare hoc ſolius animalis ſubitus erit lapſus, & nequaquam ad facultatem pertinebit vitalem. Prima pars huius opinionis non indiget probatione, quia ſupradictæ opinioni eſt conſona valdè. Quòd verò animi deliquium ad animalem facultatem ſolùm ſit referendum, probat Aëtius *tetrab. 4. ſerm. 4. cap.*68. docens, quòd animi deliquium ſi vehemens eſt, non accidit cùm cor affectionis expers permanſerit: Ergo iam admittit Aëtius, quòd ſaltem animi deliquium leue, ſine cordis affectione, & noxa facultatis vitalis poteſt contingere.

Secundò probatur ex Auic. *1. 3. tract. 2. cap. 9.* vbi docet, quòd caſus virtutis quandoque perducit ad ſyncopen, & quandoque ad id quod eſt infra ſyncopen, hoc eſt, ad animi deliquium, vbi virtus non deſtruitur niſi à neruis, aut lacertis. Ergo admittit Auicenna, animi deliquium ſolùm pro læſione, & defectu facultatis animalis, illa namque eſt, quæ in neruis, lacertis ſeu muſculis, pro ſenſu & motu exiſtit.

Vltimò ſic confirmo. Tunc debet aſſignari animi deliquium, quum datur ſubitus lapſus facultatis animalis, & motus, ſenſúſque deficiunt ob ſpirituum animalium defectum. Sed ſpiritus animales neceſſarij pro ſenſu, & motu, poſſunt deficere in cerebro, ſine eo quòd deficiant ſpiritus vitales, requiſiti pro actione facultatis vitalis cordis, & quin in corde euidens vitium exiſtat. Ergo animi deliquium rectè poteſt oriri ſolùm ob vitium cerebri, & facultatis animalis læſionem. Maior cum conſequentia euidens eſt. Minor verò ex eo probatur: Nihil enim obſtat, vt ſi aliqua cauſa corrumpens ſpiritus applicetur potiùs cerebro, quàm cordi; quòd tunc ſpiritus animales pro ſenſu, & motu neceſſarij, in cerebro deficiant, non deficientibus ſpiritibus vitalibus in corde, qui ad operationem facultatis vitalis requiruntur.

Verùm

Verùm vtraque ſententia vera eſt, cum hac tamen limitatione, vt vniuerſaliter noe accipiatur: & ita dicendum eſt, animi deliquium aliquando oriri poſſe corde, primò laborante, & facultate vitali, & laborante cerebro & facultate animali per conſenſum; quia non poteſt negari, quin præcisè propter diminutionem influxus, qui à corde cerebro communicatur, cerebrum per conſenium lædi poſſit, vt in ipſo ſenſus, & motus deficiant, & ſic animi deliquium excitetur. Quare hæc doctrina ſaltem aliquando vera eſt, vt probant auctoritates pro prima ſeotentia adductæ, quibus ab auctoribus ſecundæ ſententiæ commodè ſatisfieri non poteſt. Cum hoc non negamus, etiam aliquando animi deliquium oriri poſſe, ſolùm laborante cerebro primò & per ſe, & ex ſola læſione facultatis animalis: nam ratio præcipua pro ſecunda ſententia adducta, meo iudicio hanc partem ſufficienter probat; ipſámque auctoritas Aëtij, & Auicennnæ ſtabilit euidenter.

Aduertas tamen, quòd quando contingit animi deliquium, primò & per ſe laborante cerebro, & facultate animali læſa ob ſpirituum animalium defectum, ſtatim breui tempore cor, & facultas vitalis cum cerebro conſentiunt, ob magnam cognationem, quam inter ſe partes principes obſeruare ſolent: & ſicuti in ſomno videmus, quòd retrahente cerebro ſpiritus animales ad ſe, etiam cor ſanguinem, & ſpiritum quodammodo attrahit; ſic ſimiliter quando cerebrum in animi deliquio, ob ſpirituum animalium defectum, ſpiritus animales ad ſe retrahit, etiam cor mutuo quodam conſenſu, ſanguinem, & ſpiritum ad ſe quodammodo retrahere debet: ex qua retractione aliquam læſionem vt patiatur eſt neceſſe. Quod ita eſſe, experientia firmat: nam ſemper in his qui animi deliquio laborant, color faciei aliquantulum albeſcit, & partes externæ aliqualiter refrigerantur, magis vel minùs, pro maiori vel minore ſanguinis, & ſpiritus ad interiora retractione, quæ in animi deliquio reperitur, cuius ratione totius corporis refrigeratio contingit, vt *lib.9. meth.cap.*4. confirmat Galenus.

His ſuppoſitis, reſponde auctoritatibus Galeni, in confirmationem primæ ſententiæ adductis. Gal. enim *eo loco* non docet, quòd animi deliquium ob virtutis imbecillitatem, aut ſpiritus vitalis exerorionem oriatur ſemper; nam intelligi debet, quòd illud ſit verum aliquando, non tamen ſemper. Ad rationem dic, quòd quando animi deliquium ob affectum, qui primò exiſtit in cerebro, & ſpirituum animalium defectum excitatur, tunc in curatione aliqua debet eſſe varietas à curatione ſyncopes, quoniam præſidia quæ ſpiritus animales reficiunt, capiti potiſſimùm ſunt admouenda; in ſyncope verò cordi applicita, ad ſpirituum vitalium regenerationem ſtrenuè iuuant.

Ad Aëtium, & Auicennam pro prima ſententia citatos, Dic, hos auctores non docere animi deliquium ſemper oriri, ob ſolam facultatis animalis læſionem. Ratio verò tantùm probat, quòd ſpiritus animales aliquando in cerebro deficere poſſint, non deficientibus ſpiritibus vitalibus in corde, quando ſcilicet cauſa ſpiritus corrumpens, potiùs cerebro, quàm cordi applicatur.

Obiicies contra prædictam doctrinam hoc modo. Si animi deliquium admittendum eſt, ortum per primogeniam affectionem cerebri, & facultatis animalis læſionem, ſequeretur quòd illud non eſſet animi deliquium, ſed ſomnus præter naturam aut affectio ſoporoſa: nam ille nihil aliud eſt, quàm priuatio ſenſus & motus, ex affectu præter naturam in cerebro exiſtente. Sed conſequens illud eſt falſum: ille enim qui animi deliquio corripitur, nec naturaliter, nec præter naturam dicitur dormire. Ergo videtur, quòd animi deliquium nunquam per primogeniam affectionem cerebri poſſit excitari, ſed ſemper primò laborante corde, & facultate vitali læſa, & ſolùm per conſenſum læſo cerebro: ſi

A enim hoc ita ſit, quamvis in animi deliquio detur priuatio ſenſus & motus, nihilominùs facilè diſtinguetur à ſomno præter naturam, ſicuti ſyncope etiam diſtinguitur.

Dic, quòd etiamſi aliquando animi deliquium ob primariam affectionem cerebri, & facultatis animalis læſionem oriatur, non ſequitur quòd ſomnus ſit præter naturam: Ad hoc enim vt detur ſomnus naturalis, aut præter naturam priuatio ſenſus & motus, ſpirituum animalium debet adeſſe impeditus motus, qui à cauſa naturali, vel præter naturam, meatus cerebri comprimente, vel obſtruente proficiſcitur, & hoc modo ſomnus definitur quòd ſit priuatio ſenſus, & motus, non quælibet, ſed illa quæ ex primi ſenſorij ligamento, hoc eſt, obſtructione, compreſſione, conniuentia meatuum cere-
B bri oritur, per quos facultas animalis, & ſpiritus communicantur. At verò quia in animi deliquio per primariam cerebri affectionem ſubortam, datur ſubita priuatio ſenſus, & motus, non per compreſſionem, aut obſtructionem meatuum, ſed ſpirituum animalium defectum, & facultatis animalis debilitatem, ideò animi deliquium, non eſt ſomnus præter naturam.

Vtrùm pars potiſſimùm affecta im ſyncope, ſit cor? Reſponde affirmatiuè: Hoc probat Galenus 2. *Aphor.* 41. inter cordis morbos acutiſſimos, ſyncopen reponens: ſubſcribit Auicenna *loco citato cap.*6. In hoc enim affectu omnium partium corporis operationes læduntur, & veluti deficiunt: Ergo in ſyncope vitium exiſtit in parte, à qua omnes dependent in eſſe, & conſeruari, veluti eſt cor, cuius influxu omnes partes indigent ad operan-
C dum, ex Galeno 5. *de loc. cap.*1. & 7. *meth.vlt.* Cor non patitur quomodocumque, ſed grauiter, vt laboret ſymptomate in actione valdè diminuta, vel potiùs ſecundùm medicam conſiderationem in actione abolita; nam ad ſenſum in ſyncope operationes cordis deficiunt, vel magis imminuuntur, quàm in quocunque alio cordis affectu, & per conſenſum cum corde etiam aliarum omnium partium operationes læduntur valdè: & hoc eſt quod dicebat Galenus *citato meth. loco*, quòd ſyncope præceps eſt virium lapſus, hoc eſt, omnium operationum facultatum ſubitus defectus. Quare eſt ſyncope, ſymptoma in actione abolita cordis, & per conſenſum illius, etiam actionum aliarum partium corporis. Hoc firmat Auicenn. 2. 1. *doct.* 3. *cap.* 1. *ante med.* docens, quòd ex ægritudinibus quæ agnoſcuntur ex modo quietis, id
D eſt, ex ceſſatione ab actione, ſunt ſicut Apoplexia, Paralyſis, & Syncope. Datur ergo in ſyncope ſymptoma in actione abolita.

Cæterùm cùm in corde plures ſint facultates, ſcilicet facultas pulſifica, & generatiua ſpirituum vitalium, & reperiatur etiam facultas concupiſcibilis, & iraſcibilis, quæres? *Vtrùm ſyncope facultatis pulſificæ, vel alterius in corde reſidentis ſit ſymptoma?* Dic, Syncopen, cùm ſit ſymptoma in actione abolita, operationes omnium facultatum deſtruere; ſed hæc noxa potiſſimùm ad pulſificam, & ſpirituum generatiuam pertinet, ex quarum actione abolita, fit vt ſanguis arterialis, & ſpiritus vitales reliquis corporis partibus non communicentur, feriantibus illis ab actione omni. Ad quod ſymptoma producendum in reliquis partibus, præter cor, nihil con-
E ducit, quòd facultas iraſcibilis, & concupiſcibilis in corde reſidens non operetur: influxus enim ſpiritus vitalis, & caloris influentis à corde, aliis partibus media actione facultatis pulſificæ & generatiuæ ſpirituum rectè communicatur, quamvis iraſcibilis, & concupiſcibilis non operetur, vt conſtat in homine dormiente, & vigilante, nulla animi paſſione affecto. Eſt ergo ſyncope, potiſſimùm harum facultatum ſymptoma, cùm media actione illatum, & non facultatis concupiſcibilis, & iraſcibilis, ſeu animoſæ, omnes corporis partes vigeant, roborentur, & viuant, & influxum vitalem à corde accipiant.

Si verò vltrò inquiras: *An ſyncope potiùs ad facultatem pulſificam, vel generatiuam ſpirituum magis pertineat?* Reſponde, magis proprium eſſe ſymptoma facultatis pulſificæ, ex cuius actione abolita, vel maximè diminuta calor naturalis cordis corrumpitur, & aër pro generatione ſpirituum vitalium non attrahitur; ob quam noxam facultas generatiua ſpirituum deficit ab operatione ſua; & concupiſcibilis, iraſcibilis etiam otiantur, & partes reliquæ calorem influentem à corde non recipiunt.

Cauſa.

CAuſam internam perpetuam, & immediatam ſyncopes, eſſe ſpirituum retroceſſum, & ſubitam aggregationem in corde, latè probauimus *lib. 2. Hiſt. PP. Medic. in com. Hiſt.* 51. nunc de cauſis externis agendum. Eas proponunt Galenus 1. *ad Glauc. cap.* 14. *lib.* 12. *meth. cap.* 5. & 6. Auic. 1. 3. *tract.* 2. *cap.* 6. In vniuerſum ſyncopes cauſæ exiſtunt, quæ corrumpunt cordis temperamentum; ſanguinem, ſpiritum, & partium ſubſtantiam diſſoluunt: harum temperiem vitiant. Quare labores, vigiliæ, exercitia immodica, curæ, inediæ, balneum aquæ calidæ, æſtus immodicus, gaudium, timor, triſtitia, dolor ingens; immoderatæ ſanguinis, & aliorum humorum etiam inutilium vacuationes; putridi & vitiati vapores, tetri, maligni, ex qualibet parte eleuati, vt fodinis, paludibus, ſtagnis, oletibus aut animalibus fœtidis; venena quæ ab occulta proprietate cordi inſidiantur, venenoſi humores in corpore progeniti; vermes viui, & mortui; affectio aliqua quæ os ventriculi, iecur, lienem, & præcipuè vterum, cum quibus partibus cor ſummum obtinet conſenſum, corripiat.

De iis ſigillatim dubitandum. Et primò: *Vtrùm dolor inter ſyncopes cauſas ſit annumerandus?* Difficile enim videtur, quòd dolor eam poſſit concitare, ſi formalem agendi rationem non habet. Dic. Licèt verum ſit, dolorem ex ſe nullam agendi poteſtatem habere, neque ſentiri poſſe, vt à *Aphor.* 6. docuit Galenus: tamen cùm naturali partium ſubſtantiæ, & diſpoſitioni aduerſetur, & ſimiliter excitet facultatem expultricem, vt hac ratione noxam ſenſatam à ſe depellat, ex hoc motu, & agitatione valida, ſpiritus ſuapte natura tenuiſſimi, & calidiſſimi attenuantur, rareſiunt, diſſoluuntur, & vires deficiunt. Scitum namque eſt apud Gal. 12. *meth.* 1. & 3. dolorem eſſe ſenſationem triſtem, quare prouida natura ſanguinem, & ſpiritum ſubitò conuocat ad cor, quæ ſubſtantiæ in illo aggregatæ, natiuum ignem ſuffocant, minuunt, & extinguunt. Denique natura adeò dolori eſt intenta, vt ſuorum munerum oblita, ab operationibus ceſſet, & corpus hac de cauſa, ſenſu motúque priuetur, quæ ſymptomata ſyncopen cumulari conſueuere.

Rogabis: *Vtrùm triſtitia ſyncopen concitare poſſit?* Si enim hoc pathema longo tempore, paulatim, ſenſim ac ſine ſenſu vires diſſoluit, ſyncopen efficere nequit, quæ in repentino, & præcipiti virium lapſu conſiſtit. At Galenus 12. *meth. cap.* 5. ab hac cauſa ſyncopen fieri poſſe concedit: Nam debilibus, fœminis, ſenibus, ſi nuntium triſte afferatur, cui timor illicò adiungitur, exſoluuntur, & pereunt. Fortes verò, & robuſti, ſi mœſti ſint, ſollicitudinéque diutius conficiantur, calore natiuo minuto, & ſpiritibus reſolutis tabeſcunt, & qualibet data occaſione ſyncope occupantur.

Vtrùm ex gaudio & vigilia, oriatur ſyncope? Si enim hic affectus conſiſtit in retroceſſu, & aggregatione ſanguinis, & ſpiritus in corde, quomodo ex gaudio orietur, & vigilia, ſi in illo animi pathemate, ſicut in vigilia, hæ ſubſtantiæ ad externas expanduntur corporis partes? Dic. Gaudium quando modum excedit, non ſolùm animi deliquij, & ſyncopes, ſed mortis ſolet eſſe cauſa, auctore Gal. 12. *meth. cap.* 5. & 5. *ad Glauc.* 14. & 2. *de ſympt. cap.* 5. ſubito enim motu & agitatione, ſpiritus

A attenuantur, & reſoluuntur, & in maxima effuſione caloris accedit ſyncope, & aliquando mors: quare multi præ nimio gaudio repentè expirârunt. Id facit vigilia ſed pedetentim, ac ſine ſenſu: nam abſumendo humidum, diu, & importunè, corpus colliquat, ac tabefacit; ideò dicitur edax ab Hippocrate 6 *epid. ſect.* 4. *text.* 19. quare refrigerat apud Gal. *cit. epid. com.* 17. quia cruditates parit, coctionem perturbat, collectionem innati caloris ad intus interrumpit, ſpiritus, & ſanguinis generationem impedit, quarum ſubſtantiarum vires reſoluit. Cùm enim ſit contraria ſomno, ſicut hic humectat, concoquit, calefacit viſcera; ſic illa exſiccat, coctionem vitiat, refrigerat. Demum nullum eſt morbi genus, tam frigidum, quàm calidum, quod ex diuturna vigilia, tanquam ex vberrimo fonte non ſcaturiat. vt alibi ex

B Galeni doctrina *in locis multis* latè comprobauimus.

Quæres deinde: *Vtrùm febris hectica, ardens, colliquans, ſyncopes cauſa ſit?* Dic, quòd licèt hic affectus in præcipiti, & ſubito virium lapſu conſiſtat, & hectica, ardénſque ſenſim corpus colliquet; tamen cùm intemperies præſertim materialis ad vltimum ſui gradum accedit, repentè introducitur, ſpiritus rarefacit, diſſipat, & diſſoluit. Hoc quotidie experimur in malignis, peſtiferíſque febribus, in quibus venefica aura ſpiritibus vitalibus communicata, ipſos abſumit, & proſternit.

Vtrùm immodica inanitio, & repletio ſyncopes ſint cauſæ? Immoderatam ſanguinis vacuationem, ſiue ex vulnere, naribus, vtero, ventre, hæmorrhoïdibus, aut quacunque alia parte, aut quacunque ratione contingat, eſſe ſyncopes cauſam, *citatis locis* Galenus edocuit. Hoc modò

C aliorum humorum vacuatio, ſi nimia ſit, & diu duret, hunc affectum concitare poteſt: ſi enim omni vacuationi, vel etiam modicæ, annexus eſt caſus virtutis, 5. *Aphor.* 16. & 1. 1. *doct.* 4. *c.* a. quantò magis immodicæ? Et non ſolùm vacuatio vtilis humoris, ſed inutilis ſyncopen acceſſit, vt quotidie in ſectione ventris in hydrope, aut in magni tumoris apertione experimur; in his enim omnibus vacuationibus plurimi ſpiritus euaneſcunt, & hoc modo è veſtigio deficit anima, viréſque concidunt, 6. *Aph.* 27. & 1. *ad Glauc. cap.* 14. Fieri enim nequit, vt praui ſucci adeò ſeparentur ab vtilibus, vt nulla horum, & ſpirituum portio exhalet, ex qua vacuatione ſyncope excitatur.

Non ſolùm immodica vacuatio, ſed plenitudo ingens, quæ illi opponitur ſyncopen acceſſit: nam ex ni-

D mia ſanguinis, ſeu humorum plenitudine obſtruuntur vaſa, & cordis, caloríſque perſpiratio impeditur; qua denegata intenditur calor, & maior, & acrior redditur, & abſumpto pabulo emarceſcit, atque reſoluitur. Quare nimia ſanguinis ſaburra, aut ſuccorum crudorum copia ſua quantitate ſuffocat, vel frigiditate innatum ignem extinguit.

Adiungenda eſt alia dubitatio: *Vtrùm venena inter ſyncopes cauſas numeranda?* Nam calida etſi extremum calorem ſint ſortita, ſubitam alterationem non inducunt, quum calor lentè humidum abſumat. Frigida ſpiritus prohibent reſolutionem, quia cutis arctant ſpiracula, humoréſque excerni prohibent. Hoc etiam præſtant exſiccantia venena, ſua enim adſtrictione, & ſiccitate meatus corrugant, & ſanguinis, aliorúmque humo-

E rum exhalationem impediunt. Ad id verò quod humidum eſt, nullus conſequitur dolor.

Verùm venena tam in corpore generata, quàm interiùs aſſumpta, extrà appoſita, ab animalibus venenoſis eiaculata ſyncopen promptiſſimè concitant, cùm à toto genere aduerſentur cordi, ſpiritos corrumpant, cordis ſubſtantiam diſſoluant vi maligna ſua, & venenata qualitate cor frigent. Hoc modo in peſtiferis, & maleficentiſſimis febribus animi deliquio, & ſyncope ægri frequenter premuntur: venenoſi enim halitus à trunco corporis, vel alia remotiſſima parte exurgunt, cor viſceráque præcipua aggredientes, eáque proſternunt, &

inquinant

A

inquinant labe dira: & licèt in primis qualitatibus non ita generoſas vires exerant, tamen deleteria vi, & maligna efficaci antipathia partes internas putrefaciunt, & corrumpunt. Calida ſpiritus, & ſanguinem impensè abſumunt; frigida, mortificant, ſanguinem congelant, ſpiritus reddunt immobiles, quo inſtrumento ceſſante partium ſymmetria deſtruitur, & ruit: Sicca humidum primigenium abſumunt, ſpiritus exprimunt ſiccitate ſua, & hac ratione ſanguinem reſoluunt, & diſſipant: Humida eor putrefaciunt, viſcera emolliunt, & illorum tonum perturbant.

Alia etiam cauſa addenda: *Virùm vermes ſyncopen excitare poſſint?* Mira ſunt quæ auctores de vermibus referunt ſymptomata, ex eorum enim ſæuitie, aut vapore venenoſo naſcuntur Epilepſia, Apoplexia, omnium noſtri corporis partium dolores truculenti, ventriculi an-

B

xietates, tremor cordis, bulimus, colica affectio, ſtrangulatio ſubita, conuulſio, ſaltus totius corporis. Quare ſi hæc miſeranda mala ex vermibus emanant promptiſſimè, cur ſyncopen euenire poſſe negabimus? Id manifeſtè probat Auicen, 16.3.*tract.*5.*cap.*4. per hæc verba. *Iam autem accidit cuidam notorum noſtrorum difficultas deglutiendi, propter retentionem, reiue deglutitionem ignota & perduxit illum ad ſimilitudinem præfocationis, & fecit eum ſyncopizari cum nauſea, cum qua euomit vermes plurimos, cum quorum expulſione facilior facta eſt deglutitio, & ablata eſt præfocatio.* Nec mirum, cùm mortui ex putrefactione, fœtore horribili vapores ex ſe eructent venenoſos, cor multipliciter præmentes, atque proſternentes, viui autem per corpus oberrando, & præſertim per ventriculum, hunc mordicantes diuellunt, quare car-

C

diogmos, & ſyncope cardiaca oriri perſæpe conſueuerunt. Deinde ij ſurripiendo alimentum, vires diſſoluunt, quare famem caninam excitant, apud Auicennam *loc. cit.* Galenum *lib. de theriac. ad Piſon. cap.*15 & 3 *acut.*54. Paul. *lib* 4 *cap.*57. Aëtium *tetrab.* 3.*ſerm.*1.*cap.* 4. quod illuſtri hiſtoria *lib.*7.*cap.*4. confirmat Trallianus.

Virùm conflictatio oris ventriculi ſyncopen accerſat? Mirum eſſe oris ventriculi cum corde conſenſum, Galenus confirmat *in locis multis*, nam & arteriæ à corde deriuatæ ventriculo implantantur, quarum interuentu vitalem facultatem, influentémque calorem illi communicat. Deinde inter has partes magna intercedit ſimilitudo, adeò vt ore ventriculi affecto, cor illicò compatiatur & ſyncope generetur; quare ex cardialgia, ſeu oris ventriculi dolore, ſtomachica ſyncope inſurgit:

D

hæc enim pars exquiſitiſſimo ſenſu prædita eſt, ita vt tactus ſenſorium, poſt internas manus partes, à Galeno vocetur, 5.*de vſu part. cap.*9. quo fit vt dolor vehemens, quo perſæpe pars hæc opprimitur, ſpiritus exoluat, ob dolorem enim ægri exanimes fiunt, in animíque deliquium incurrunt, 2.*acut.*47.

Accidit deinde, vt ex ſæuo dolore, ictu, percuſſione, humoris mordacitate, vel acrimonia ad ventriculum confluentis, & variè infeſtantes, ægri animo linquant, ſyncopéque apprehendantur. Aliquando ex copia crudorum humorum in ipſo redundantium, vel ex vniuerſo corpore ad hanc partem confluentium contingit, qui quidem eo loco infixi, & ſtabulati comprimunt, ar-

E

ctant, vias obſtruunt, hoc modo prohibito acceſſu ſanguinis ad membra, partes refrigerantur, & impedita nutritione, vel calor inſitus ſuffocatur, vel extinguitur. Quare magna ex parte ſyncope, propter conſenſum oris ventriculi cum corde, concitari ſolet, ex Galen. 5.*de loc.*2. & alibi ſæpè. Addit Auicenna *loc. cit.* aliam cauſam, quia ventriculus eſt pars, in qua varij humores colliguntur, ipſum multipliciter opprimentes: cùm enim ſit lacuna pituitæ, 13.3.*tract.*1.*cap.*16. in eo magna humoris pituitoſi copia cumulatur, & ad ipſum ex liene humor melancholicus confluit vbertim; & ſi alimenta in hac parte corrumpantur, ſolent generari ſubſtantiæ, quæ indicibiles qualitates retinent, 3.*de ſympt. cauſ. cap.*1. *ad fin* & *cap. vlt.*

A

Supereſt ſolùm de cauſis ſyncopes reſidua diſceptatio? *Vtrùm ſudor immodicus ſyncopem concitet?* Firmat Gal. 1. *ad Glauc.* 14. dum ex vacuatione nimia roridæ humiditatis in febribus ardentibus & colliquantibus, in debilibus oriri animi defectum; in robuſtis verò ex immoderatis ſudoribus idem euenire affirmat: repetit 3. *acut.* 17. Ratio dictat: Nam ſi immodica vacuatione bilioſi humoris ſequitur ſyncope, cur non orietur ex ſudore ſuperfluo, ſiquidem illi bilioſa ſubſtantia eſt permixta, 10 *ſimpl. tit de ſudore.* Accedit quòd erumpente ſudore, apertis, & concalefactis poris, vel etiam in critico ſudore, in quo inutilis materia à natura valida excernitur, multa ſpirituum copia vacuatur, vires debilitantur, & fatiſcunt & ſic præcipiti lapſu ruunt; quare cri-

B

ticus, & ſymptomaticus ſudor ſi immoderatè excurrant, cohibendi ſunt. In hunc vſum Auicen. 1.4.*tract.*2. *cap.*13. *de regimine ſudoris ſuperflui*, plura præſcribit auxilia, vt ſunt vnguenta adſtringentia ex ſtypticis medicamentis parata, quæ cutis ſpiracula arctent, obturent, humorem incraſſent; quæ ſi non ſufficiant, ad narcotica accedere quandoque neceſſitas cogit, quæ materiæ tenuitatem incraſſent, & meatuum raritatem adſtringant: in quem vſum etiam peritiores frigiditatem aëri conciliant machinamentis pluribus, & quod magis eſt, ægrum, flabellis ventilant; continua enim aëris mutatio corpus magis refrigerat, apud Ariſt. 1.*probl.*13.

Signa.

C

ABs re mihi viſum eſt, proponere ſigna, quæ præſentem oſtendunt: nam ſi actu adeſt, ſui ipſius ſigna præbet manifeſta. Futuram præſagiunt pulſus paruus, rarus, ac debilis, & interdum omninò deficiens, 10.*meth c.* 3. Reſpiratio pulſui ſimilis eſt. Faciei color, qualis eſt hominis mortui, fœdus, pallens, Deficit ſenſus, & motus. Antecedunt inquietudo, corporis iactatio, adeſt extremorum frigiditas, totum corpus veluti exangue & eneruatum iacet, qua ratione ſyncope mortis imaginem refert; quo ſigno ab Apoplexia, & reliquis ſoporoſis affectibus diſtinguitur, qui ſomni, & non mortis imaginem præbent, in quibus pulſus ſolùm alteratur prope mortem. Similiter Apoplectici non recordantur poſt acceſſionem quæ acta ſunt; ſyncope prehenſi, maximè. Ab Epilepſia differt, in hac enim

D

corporis conuulſio accidit; in ſyncope minimè. Ab vteri ſtrangulatu, quoniam in hoc affectu reſpiratio aufertur, non tamen pulſus, niſi cum ſyncope fuerit complicata.

Quando ſyncope ex primaria cordis intemperie oritur, agnoſcimus præcipuè, quia ad ingentes ſequitur cordis intemperies, nec vllum in alia parte corporis manifeſtum virium apparet. Si ex conſenſu cum ventriculo oriatur, præcedunt vomitus, nauſea, dolor, & ventriculi morſus. Si verò ex copia humorum crudorum ſcaturiat, hypochondria murmurant, & inflationem cum toto corpore patiuntur: adeſt totius corporis grauitas, impotentia ad motum, mentis tarditas, ſenſus hebetudo, color in cute vniuerſa albicat, 12. *meth.* 3. & 4. *de ſanit.*

E

*tuend. cap.*4. *poſt med. lib. de ſang. miſ. cap.*10. *in fin.* Si à calidis, & bilioſis humoribus ventriculi os mordicantibus emanet, adſunt mordicationes, anxietudines, dolores, & ipſius partis debilitas. Si tamen ex ſuccorum, & ſpirituum tenuitate, præſente etiam totius corporis raritate, tunc ægrotantes facillimè reſoluuntur, viſitúrque facies illa mortifera, & cadaueroſa, quæ Hippocratica à Medicis nominatur, ſcilicet naſus acutus, oculi concaui, collapſa tempora, aures frigidæ, contractæque, & fibræ earum inuerſæ, cutis circa frontem dura, intenta, arida, & color totius vultus; viridis, aut niger, quam graphicè deſcribit Hippocrates 1.*progn.* 6. & luculenter Galenus explanat *in com.*

Illud

Illud tamen ſignum explicationem deſiderat: *Vtrùm ſudor frigidus, tenax, & craſſus à ſyncope ſit inſeparabilis?* firmat Galenus 3. *de cauſ. ſympt. cap.* 2. dum ſic ait: *Quare nunc ad ſudores tranſeundi eſt tempus, de quibus hactenus ſaltem dictum eſt, quòd interim reſoluto corporis habitu proueniunt, vocatúrque ea paſſio ſyncope: cui contrarius ſtatus eſt, qui in decretoriis incidit ſudoribus, qui vtique robuſtam naturam indicant, non autem reſolutam, atque eiuſmodi quidem ſudores corpus expurgant.* ſequitur Aretæus 2. *de cauſ. & ſignis acuter. cap.* 3.

Quare præſente iam ſyncope erumpunt ſudores tenaces, & frigidi, præcipuè circa frontem, tempora, & ceruicem, qui vocantur ſyncoptici, & diaphoretici, & à diſſolutione humidæ ſubſtantiæ oriuntur, quare infirmata retentrice propria humiditas ſubſtantifica nequit retineri, imò confugiente calore ad cor, & partes extimas deſerente, frigidus erumpit è corpore ſudor, non ex recrementitia quadam humiditate, vt putarunt plures, ſed ex propria partium humiditate ſubſtantifica reſoluta emanans, vt inter omnes firmauit Aëtius, *tetrab.* 2 *ſerm.* 1. *cap.* 101. Hoc autem contingit, quando natura ſymptomaticè procedit, videlicet quando humores non continentur in corpore morbi ratione, quod fit vitio & debilitate facultatis corporis retentricis, adiuuante ad id nimia totius corporis raritate, meatuum amplitudine, atque tenuium humorum multitudine; quod in eo pathemate contingit, quo immodicis ſudoribus, langueſcente ventriculo, totum corpus digeritur. Hoc Celſus *lib.* 3. *cap.* 19. Cardiacon vocat de quo verba faciens Galenus *lib. de riger. tremor. & palpit. c.* 5. ſic inquit: *Si per ſudorem digeſti, fiant tremuli, vt in deliquiis cardiacis, & ſtomachicis, calfacere hos extremum malum eſt: quippe contrarium his potiùs conuenit, nempe cutem denſare, & quæ refrigerant, adſtringunt, coarctántque meatus adhibere, non quæ calfaciunt, laxant, & adaperiunt.* Ergo hic ſyncopticus ſudor emanat frigidus, quia natiuus calor extinguitur, vel proximus eſt extinctioni, & propter materiam quæ ſoluitur, eſt craſſus, viſcidus, & glutinoſus, Galeno auctore 4. *Aphor. com.* 37.

Præſagium.

SYncope eſt acutiſſimus morbus, ex Gal. 2. *Aphor.* 41. *in fin.* quia mortis eſt imago quædam, & illi proxima exiſtit. Quando enim valida eſt, & confirmata, nullus eſt remedio locus, nec curationem admittit, ex Paulo *lib* 3. *cap.* 4. & Auicenna 1. t. 3. *tract.* 2. *cap.* 6. tunc enim frictionibus, vinculis dolorificis, odoribus, aquæ frigidæ ſuper faciem aſperſione, vel medicamentis ſternutatoriis adhibitis, ægri non redeunt ad actiones ſuas: & caput ſupra thoracem, aut humeros delabitur: actióque pulſandi, & reſpirandi eſt abolita: quo tempore facies viridis, aut liuida, ob maximam caloris natiui extinctionem conſpicitur. Si verò vires aliquantulum conſtent, ad ſanitatem ægrotantes redeunt perſæpè. Videndum deinde, an præceſſerit cauſa aliqua manifeſta, qualis eſt timor, vel triſtitia: Qui enim viribus valent, ob hæc animi pathemata rarò ſuccumbunt, vt 5. *de loc. cap.* 1. Galenus edocuit. Si tamen ſyncope ſine cauſa manifeſta frequenter eueniat, ſubitò mortem inducit, ex Hippocrate 2. *Aph.* 41. dicente: *Qui frequenter, ac fortiter abſque cauſa manifeſta deficiunt animo, derepentè moriuntur.* Probat 5. *progn.* 8. dum enim Hippocraticam faciem deſcribit, ſic loquitur: *Interrogare oportet, vigilaritne homo, aut venter vehementer ſolutus fuerit, aut fames illum oppreſſerit: & ſiquidem aliquid horum confeſſus fuerit, minori cum periculo eſt; indicantur autem hæc per diem, & noctem, ſi ob has cauſas talis fuerit vultus. Si verò nullum horum dixerit, neque in prædicto tempore deſtiterit, ſignum eſſe perniciosum credendum eſt.* Confirmat Galenus *in com.* dum inquit: *Summè exitialis, & inſanabilis morbus eſt, per quem ſtatim inter initia vultus exitioſus ſine exteriori*

A *cauſa extitit: minori verò cum periculo eſt, ſi propter aliquam cauſam euidentem acciderit, verbi gratia propter vehementem inſomniam, aut inopiam alimenti, aut alui fluorem.*

Vtrùm verò *ſyncope deterior ſit cenſenda, quæ à propriis cordis morbis excitatur, quàm illa quæ per conſenſum aliarum partium ortum ducit?* etiam addubitandum. Et videtur quòd in ſyncope per conſenſum cor non perpetuò laborat, ſed per interualla, atque malum non ita efficax eſt, & radicatum, quare oppugnantibus cauſis non ita debile factum reſiſtet, & earum noxas faciliùs declinabit. In corde verò quaſi firmatum malum, ſenſim & pedetentim illius virtutem proſternit, ac labefactat. Et licèt in principio cùm ſolùm affectus eſt per conſenſum, vtpotè incipiens, & puſillus, à corde aſſueto non ſentiatur, tamen paulatim in dies magis ac magis increſcente, B & crebriùs concuſſo corde, & inſigniter debilitato, frequentior, ac vehementior ſyncope recurrit, adeò vt inopinatò ægri moriantur.

Vtrùm ſyncope orta ex ſolutione continui in corde, omnium ſit peſſima? Hippocrates 6. *Aph.* 18. ſic ait: *Veſica diſciſſa, aut cerebro, aut corde, aut præcordiis, aut aliquo ex tenuioribus inteſtinis, aut ventriculo, aut iecore, lethale eſt.* Nam vt Galenus docet *in com. Quod quidem cor vulneratum mortem affert neceſſariò, vnum ex iis eſt quæ in confeſſo habentur.* Quare ſyncope quæ ex ſolutione continui in corde excitatur, omnium eſt deterrima: quia facultas vitalis eſt norma cæterarum, & illa languente, aut deficiente, aliarum partium tonus illicò diſſoluitur. Ex illis verò quæ per conſenſum aliarum partium excitantur, illa periculoſior eſt, quæ per ſympathiam cerebri C euenire ſolet; minùs periculoſa, quæ per conſenſum iecoris; & denique leuiſſima, quæ ex ventriculo ſuſcitatur, vt fusè & doctè monuit Gal. *lib.* 12. *meth. cap.* 3. *&* 6. omnium mitiſſima quæ ex vtero ſuſcitari ſolet. Licet enim ex hac parte maligni, & venenati eleuentur vapores, à ſemine retento, aut ſanguine menſtruo putrefacto elati, tamen hoc malum inuadit ferè valetudinarias, excrementis refertas, & non ritè purgatas: & hoc modo huic vitio aſſuefactæ, non ita premuntur, imò leuibus præſidiis diſcuſſo vapore, videlicet fœtidis naribus, & odoratis vtero appoſitis, citò reuiuiſcunt, quæ vteri ſtrangulatu, & deinde ſyncope grauiter erant apprehenſæ.

Galenus *lib.* 5. *de loc. cap.* 1. proponit dubitationem: *Vtrùm ſyncope orta ex intemperie cordis, periculoſior ſit ea, quæ ex morbis partium inſtrumentalium concitatur?* Reſpondétque negatiuè, dum ſic ait: *Porrò vtriuſque partis,* D *tum oris ventriculi, tum cordis diſpoſitiones aut à ſola duntaxat intemperie, aut veneno ſo humore, nonnunquam ab eryſipelate, aut inflammatione, aut alio quopiam præter naturam tumore fieri ſolent. Igitur exigua quidem cordis intemperantia, pulſus arteriarum, pro ſua quæque natura, variant: de quibus in libris de pulſibus dictum eſt. Maiores verò, per proprias quidem ſimilarium partium intemperies, ſubitam mortem non inducunt: per eas verò quæ ad inſtrumentales partes, pertinent, ſubitò enecare poſſunt, ſed præcedentibus priùs ſignis quibuſdam, quorum vnum ab Hipp. dictum eſt: Qui ſæpè, & multùm exoluũtur, ſine cauſa manifeſta, ij repentè moriuntur, &c.* Ratio dictat: Nam calida in ardentibus febribus intemperies, frigidis curatur; & frigida venena, calidis, & cardiacis adhibitis ſuperantur, ſæpè: E Obſtruentes verò, & comprimentes cauſæ, vbi cor, ſuaptè natura in repellendo validum, ſemel apprehenderint, difficillimè, & rariſſimè elidi queunt. Mitiorem ergo ſyncopen patitur cor, vt pars ſimilaris, quàm vt inſtrumentalis.

Curatio.

ACtu præſente ſyncope prima intentio curatiua in eo conſiſtere debet, vt ſpiritus diſſolutio prohibeatur, & deficiens regeneretur, necnon vt ſanguis, &

ſpiritus qui ad cor ſubitò erant retracti, ad partes exteriores reuocentur, ne integram ſuffocationem pati poſſint. Quare ſi aliqua vacuatio præſens eſt quæ vires diſſoluat, hæc omni diligentia ſupprimenda, præſidiis, quæ vnicuique vacuationi immodicæ ſunt vtilia. Porrò ſpiritus reficiendi, & reſtaurandæ vires. Hoc opus præſtant odores quàm citiſſimè, ex Hippocrate *lib. de aliment. num.* 11. cuius mentem probat 2. *Aphor.* 11. Vtiles ſunt odores herbarum, fructuum redolentium, Ambræ, Moſchi, ſed præcipuè mirificè prodeſt odor ex alimentis eleuatus, vt vini generoſi, & antiqui, carnis aſſæ, vt gallinæ, aut caponis, panis recentis ſtatim à furno extracti, & vino odorifero, aut aqua naphæ irrorati.

Liquida ampliùs ſunt ex vſu, quia ægri ſolida conterere nequeunt. Inter hæc principatum obtinet Vinum, celerrimè enim nutrit, & vires mirandum in modum inſtaurat, 3. *de temper. cap.* 2. & 2. *Aphor.* 18. Quare hic affectus quantum ad ſe attinet, ſemper vini optimi repentinam oblationem efflagitat, vt affatim diſſipati ſpiritus regenerentur, & collapſæ vires reſtaurentur: Eius tamen oblatio vetenda, imò prorſus arcenda, ſi ſyncopes cauſa ex iis extiterit, quæ vini potum impediunt, quæ 8. *ad Glauc. cap.* 14. retulit Galenus nempè vehemens capitis dolor, interna inflammatio, febris ardens in morbo crudo, affectio aliqua quæ delirare cogat, magna enim, & penè inſanabilia mala ex vini potu oriuntur. Quæ ſi vera ſunt vt profectò ſunt veriſſima, luce meridiana clariùs liquet, planè aberraſſe plures, quippè qui in ſyncope cum phrenitide ipſum propinare non dubitant, vbi vires labuntur.

Tunc enim mirabiliter confert aqua carnia, quæ multipliciter parari ſolet. Eſt enim ius gallinæ, aut caponis, aut arietis, aut omnium ſimul permixtorum, aut ſuccus harum carnium aſſatarum per compreſſionem in torculari extractus, aut aqua per diſtillationem in vaſe æneo, aut balneo Mariæ extracta. Quare quando humor malignus, & aura venenoſa cor concutiunt, premunt, & feriunt, pugnandum Alexipharmacis, odoriferis, quæ ſpirituum copiam regenerent, virulenti humoris malitiam refrænent, & cor mirandum in modum roborent. Fit in hunc modum.

℞. *Caponem integrum confractam cum ſuis oſſibus, carnis cruris arietis ſine pinguedine.* ℔. iij. Abluantur cum aq Roſ. Naph. generoſo vino. Cum his carnibus miſce: *Diamargariton frigid. galanga, margarit. prapar. electuar. de gemmis, confect. hyacinth. confect. alkermes, cinnamom. diamoſchi dulcis, diambra, an.* ℥ ß. *lapidis belzaar.* ʒ. j. *agallochi,* ℈ j *raſura eboris* ℈ iij. *oſſis de corde cerui* ℈ j. *raſura vnicornu* ℈ ij. *ſantali citrini, ſantal. rubri, an.* ℈. j. *coral. ſem. citri contaſi, an.* ʒ ß. Irrota omnia priùs cum Vino, & Aq. Naphæ, repone in balneo Mariæ. Aqua quæ diſtillauerit, reſeruetur vſui. Doſis ℥ iij. vel iv.

Inlapia intus aſſumpta ſunt vtiliſsima in eundem vſum, præſertim ſi febris ardens, maligna diuexet.

℞. *Aq. roſac.* ℥ iv. *aq. bugloſ. borrag. cardui benedict. acetoſ, an.* ℥ iij. *aq. napha, meliſſa, an.* ℥ ß *confect. alcherm. confect. hyacinth. an.* ʒ. j. *ſucci limon.* ℥ ß. *palp. tamarind.* ʒ iij. *margar. preparat.* ℈ j. *coral. rubri* ℈ ß. *fol. auri,* N. iij. *pulu. diamarg. frig.* ℈ ij. Miſce fiat potus.

Non ſolùm intus, ſed extrà ſupra cordis regionem, apponi debent auxilia, quæ cordi robur indere, & ſpiritus regenerare queant, vt epithemata, ſacculi, vnguenta, olea.

℞. *Aq. roſar. meliſſ. bugloſ. napha, an.* ℥ iij. *ſantal. citrini, & rubri, an* ʒ ß. *coral* ℈ j. *diamarg. frig.* ʒ ß. *croci puluerifati* ℈ ß. *camphor.* g̃ iv. *lapidis belzaar.* g̃ viij. *olei de ſcorpionib. Matthiol.* ℥ ß. *vini albi, param*: Fiat epithema, apponatur calidum.

Vel fiat hoc modo vnguentum.

℞. *Olei roſar. nymph. viol aa.* ℥ j. *vnguenti napha* ℥ j. ß. *ſantal rubr. roſar. rub. an.* ʒ ß. *theriac. magna,* ℈ j. *diamarg.* g̃ x. *moſchi odorati, ambari, aa.* g̃. v. Fiat vnguentum.

Vel aliud paretur hac forma:

A ℞. *Axungia napha* ℥ j. ß. *olei violar. olei ſpica, an.* ℥. j. ß *pulu. granorum Kermes,* ℈ ß. *zedoaria, nucis moſchata, cinnamom. an.* g̃ viij. *diamoſchi, diambra, an.* g̃ iv. Cum cera fiat vnguentum regioni cordis apponendum.

Vel fiat ſacculus in hunc modum.

℞. *Flor. borrag. bugloſ. nenupharis, roſar. violar. arantior. an.* ʒ ij *pulu. diamarg. frig.* ʒ j. *ſantalor. citrin. & rubri, an.* ℈ j. *diamb. diamoſchi, an.* g̃ vij. Irrora priùs aq. vitæ, Naphæ, & Maluatico, ſicca ad vmbram, & intra ſericum rubrum repone, & ſacculum para pro corde.

Pro ægris mediocris fortunæ, loco epithematis, hoc fomentum vtile eſt pro roborando corde.

℞. *Flor. violar. betonica, borrag. ſaluia, bugloſ. ſtœchad. lauendula, roris marini, arantiorum, roſar. an.* ℥ ß. *folior. ſcabioſ. pimpinel. ſcordij, an* M. j. *folior. acetoſ.* M. ij. *ſem. citri,*
B *corna cerui vſti, an.* ʒ ß. *flor. camomil.* P. ij. *zedoaria,* ʒ iv. *phu pontici, nardi celtica, ſem. aniſi, cinnamom. an.* ʒ ij. *galanga, nucis moſchata, macis, an.* ʒ j. ß. Coque omnia in ℔. iij. aq. quouſque abſumatur libra dimidia, & decoctum ſeruetur cum rebus decoctis, addendo vncias quatuor generoſi vini.

Inter cætera præſidia, quæ pro roborando corde priſcorum peritiſſimi perlaudarunt, eſt Bugloſſum, ſiue ex floribus conſeruam efficias, ſiue eius ſtillatitiam in potum aſſumas, aut folia, & radices ſaccharo condias: verùm videndum: *Vtrùm in ſyncope, & aliis cordis affectibus ſit ex vſu?* Nam vnanimi conſenſu probant Medici in cordis affectionibus cunctis, quia ex Arabum decreto illuſtrat ſpiritus, & ſubinde cordi firmitudinem conciliat. Neque obiicias ex Galeno *lib.* 8. *meth. cap.* 2.
C affirmante, in omnibus fructibus, & oleribus exiguum eſſe quod eſt vtile, plurimum quod eſt inutile: minimè enim eo loco inficiatur Galenus, quibuſdam oleribus non exiguam vim medicamentoſam eſſe; ſolùm enim annuit, quantum ad nutriendum corpus ſpectat, olera omnia plures inutiles partes ſortiri, id eſt, nutritioni non aptas, exiguas verò vtiles, quæ humanum corpus alere natæ ſint. Cùm itaque bugloſſum, ex Dioſcoridis ſententia, *lib.* 4. *cap.* 112. vino iniectum animi augeat voluptatem: ſubſcribit Galenus 6. *ſimpl. cap.* 80. & *Paulus lib.* 7. *tit. de bugloſſ.* ipſum vino infuſum, lætitiam animi conciliare affirmet, his tantis auctoribus fides eſt adhibenda. Neque Bugloſſum ſatiuum, ſi loquamur abſolutè de nutrimento, mali ſucci eſt, ſed medium in iis quæ boni, malique ſunt,
D ab his qui doctrinam Galeni ſectantur, iudicandum. Etenim *lib. de ſuccor. bonit. & vitio, cap.* 54. pari ratione lactucam nec bonam, nec mali ſucci ſimpliciter conſtituit, ſed mediam in his quæ boni, malique ſucci ſunt. Quamobrem *infrà cap. vlt.* eam innoxiam; maluam, & cucurbitam mali ſucci non eſſe diſſertat. Differunt porrò (vt manifeſtè liquet) inutile, & noxium, ſeu vitioſum.

Inſuper quod in ſyncopali acceſſione debet adminiſtrari, eſt retrahere ſpiritus, & ſanguinem ad externas partes, ne ob ſubitum ad cor retroceſſum, innatus ignis poſſit ſuffocari, & extingui. Neceſſe ergo eſt facultatem animalem, & vitalem veluti conſopitas excitare, ſubita, & violenta gelidæ aſperſione ſuper faciem ægrotantis: quod præceptum magni facit Galenus, 1. *ad Glauc. c.* 14.
E hoc enim auxilium ſpiracula cutis cogit, & conſtipat, & ſpirituum prohibet reſolutionem. Hunc vſum complent frictiones fortes, & aſperæ, vincula dolorifica, cucurbitulæ ſine ſcarificatione partibus ſuperioribus, & inferioribus admotæ. Hac tamen lege eas admouere licet, vt ſi ſyncope ex immodica ſuperiori vacuatione oriatur, videlicet vomitu, ſanguinis ex ore, aut naribus effluuio, tunc in inferioribus partibus affigendæ; ſi verò ex vtero, hæmorrhoïdibus, aut profluuio concitetur, tunc ſuperioribus applicentur, ex Gal. *loc. cit. ad Glauc.* Ægrotantes etiam excitandi ſunt errhinis: neque diſplicet intra os aliquod medicamentum immittere calidum,

quod

quod facultatem conſopitam irritet, & ſtimulet, inter A quæ confectio Ancardina primas tenet.

Dubium tamen eſt maximum: *Vtrùm præſente ſyncopali acceſſione ſanguis ſit detrahendus*? Græcorum ſcientiſſimi confirmant. Hippocrates enim *lib. 4. acut. text. 27.* docet, quòd quando quis ſanus exiſtens, repentè obmuteſcit abſque cauſa manifeſta, illud accidit ob interceptiones, & occluſiones venarum, per quas Galenus *in com.* repletiones vaſorum intelligit, quæ à copia ſcaturire ſolent; tunc enim virtus grauatur, & calor extinguitur, cùm aliquid ſuffocationi ſimile patiatur. Inter affectus autem qui ab hac ſumma plenitudine emanant, numerat Apoplexiam, Epilepſiam, & Syncopen, in quibus omnibus morbis æger repentè obmuteſcit, quia organa vocalia nimia humorum ſarcina ſunt obſtructa.

Quòd autem Hippocratis ſententia *ſuprà citata* de B ſyncope loquatur, conſtat ex ipſo, *in text. 26 ſequenti*: referens enim ſymptomata, quæ ex hac venarum interceptione oriuntur, numerat extremorum frigiditatem cum pulſus carentia, quæ eſſe potiſſima ſyncopes ſigna *ſuprà* prædiximus. Quo pacto in ſyncopali acceſſione, ex nimia ſanguinis copia vaſa replente, ſuborta, vena ſecanda eſt, ex Hipp. præſcripto, *loc. cit. acut. text. 24.* Neque aſſeras, hoc præſidium eſſe celebrandum, antequàm inuadat acceſſio, nam contra te habes Hippocratem ipſum, *lib. cit. acut. text. 28.* qui illud probat, quamvis extremorum frigiditas præceſſerit, quam refert *in text. 26. & 27* docens ante ſanguinis miſſionem fomenta calida priùs eſſe adhibenda, vt ſanguis qui ob interceptiones venarum erat frigidus, & veluti concretus, diſſoluatur, & faciliùs vena ſecta exire poſſit, quo tempore ſyncopalis C acceſſio præſens eſt.

Eandem methodum inculcat Auicenna 3. t. 3. *tract. 2. cap. 30.* quo loco caſus virtutis ſubitò euenientis curationem adducens, docet neceſſariam eſſe phlebotomiam, ſi ex repletione ſanguinea oriatur. Nullo enim remedio citiùs occurritur, quàm ſanguine miſſo, dempto enim onere, & copia grauante, impeditur ne ſpiritus integrè corrumpantur; nam ſi hoc præſidium neglexeris, ſpiritus per ſuffocationem corrumpentur, & euaneſcent. Caue tamen ne id exequaris, ſi nimia, cum pulſu omninò deficiente, extremorum frigiditas adſit; ſignum manifeſtum ſanguinem penitus eſſe concretum, quo tempore ſi venam ſeceris, ſanguis per apertum foramen non exibit. Vtendum ergo eſt ſanguinis miſſionis loco, remediis quæ ſanguinem fundunt, extenuant, & D fluxiliorem reddunt; de quorum genere ſunt frictiones, fomenta calida, & potiones quæ ſanguinem craſſum liquandi vires ſortiantur, vt ſunt Mulſa, & Oxymel ſimplex, præſertim ſi ſint diſſoluta cum theriaca magna, aut Mithridatico antidoto. Si verò ab vtero ſyncope concitetur, vena ſecta, in talo in ipſa acceſſione, vtilis eſt valdè.

Neque obiicias contrà ſentientem Galenum *lib. 12. meth. cap. 3. in princip.* qui in ſyncope nullo modo ſanguinem eſſe mittendum aſſeuerat: Nam quamvis vacuationem deſiderent, eam tamen citra maximum diſpendium non tolerant. Deinde reproba videtur phlebotomia, & nullius vſus, cùm ſpiritus reſoluat, & ampliùs acceſſionem conduplicet. Dic, eo loco loquutum Galenum de ſyncope orta ex copia ſuccorum crudorum, qua præſente noxia eſt nimis, quia vires adeſſe non poſ- E ſunt: & ſi vacuationem tentes, extracto ſanguine, cuius ope crudi ſucci coquuntur, ipſi crudiores, & frigidiores redduntur, & morbus in poſterum remedium non habet. Et licèt detracto ſanguine, in partibus externis ſtatim virium ſubſequatur debilitas; deinde tamen detracta copia, & depoſita multitudine, quæ calorem naturalem, & ſpiritus ſuffocabat, calor innatus ventilari incipit, & ſpiritibus regeneratis ſyncopalis acceſſio remouetur, & vires aliquantulum collapſæ, odoribus, & alimentis oblatis reſocillantur illicò.

De Syncopalis acceſſionis præcautione Quando Syncope actu ægrotantes non apprehendit, ſyncopalis tamen acceſſio imminet, præcautio neceſſaria eſt, quæ cauſam reſpicit; quæ cùm diuerſa ſit, ideò pro illius varietate diſtinguenda. Verùm etſi à quacunque cauſa oriatur; vtile eſt, cor, cerebrum, iecur, & ventriculum roborare, vt 12. *meth. cap. 5.* bellè dictauit Galenus. Deinde in præcautione, mirificè ſemper iuuat, intus, & extrà cardiacis medicamentis vti per ſe, vel cum alimentis permixtis, quæ præterquàm quòd tueantur vires, ſpiritus etiam vitales regnerant.

Si ergo ſyncope ſit humoroſa, & ex copia crudorum ſuccorum prognata, aër ſit lucidus, & calidus; nam calidiſſimus, noxius, cuius vi humores crudi liquantur, & extenuati in aliquam principem partem delati, ſubitò ſuffocare queunt. Hoc modo balnea, vitanda, Aër frigidus interdicendus, quia incrudat, & iecoris, aliarúmque partium internarum obſtructiones auget, & alias de nouo producit. Somnus ſit moderatus: crudos enim humores reſoluit, & concoquit. Exercitium ſit parciſſimum. Cibus extenuans, & tenuiſſimus. Si vires conſtent, Mulſa in qua hyſſopus decoctus ſit, ex Galeno 12. *meth. c. 3.* poſt quartum diem ouorum vitella, extrema auicularum, & hepata gallinarum concedi poſſunt. Potus ſit vinum album cum aqua decocta hyſſopo modicè dilutum.

Poſt victum vacuatio ſequitur, quæ præcipuè venæ ſectione, & purgatione celebrari ſolet. Hæc auxilia renuit *citato loco* Galenus; admittit Trallianus, ob cauſas multas; quorum auctorum rationes, ſicut & conciliationem non eſt cur proponamus modò, cum in hoc argumento fusè ſimus ſpatiati, *lib. 4. Hiſt. PP. Medic. hiſt. 39.* Quare ſi crudi humores ſint permixti cum ſanguine, neque ab huius natura valdè diſtent, ad leuandam copiam, vtile eſt ſanguinem detrahere: quia ſanguinis miſſio licèt interdum neceſſaria non ſit, naturam tamen plurimùm leuat, vt diſertè 4. *t. cap. 20.* monuit Auic.

Hac vacuatione facta, humores crudi coquendi paulatim ſyrupis de corticibus citri, de duab. radicib. Borrag. Rhodomel. diſſolutis aqua fœniculi, ſeu decocto Sem. Aniſi, Fœnicul. Salu. Maioranæ, addito puluere Cinnamomi. Expurgatio per epicraſin celebrari debet lenibus phlegmagogis, inter quæ Agaricum trochiſcatum tenet principatum, infuſum in aq. Fœniculi, vel decocto Sem. Cartham. Polypod Epithymi, additis Diaphœnic. Syrupo de Senna, de Epithym vel Polypod. Quòd ſi vires debiles ſint, clyſmata ſufficiunt parata ex decocto Melilot. Chamæmel. ſem. lin. fœnugr. Mercurial. Betæ, permixtis ſale, hiera Benedict. & Diaphœnico. Ventriculus fouendus vnguentis, fomentis, ſacculis, & emplaſtris, quorum deſcriptionem quære *infrà, cap. de debilitate ventriculi.*

Si tamen ex biliosi humoris ad ventriculum confluxu, ſyncope oriatur, quæ minuta ab Arabibus dici ſolet, quam colliges ex oris amaritudine, ſiti immodica, anxietudine, & ventriculi dolore, biliosi humoris vomitu, vt initio acceſſionis tertianæ, & febribus ardentibus accidit, attemperamento opus eſt, & auerſione illius ad aluum, & corporis extimam ſuperficiem. Illud conſequeris ſi in die intermiſſionis, vel maioris quietis, offeras quæ refrigerandi vires ſortiuntur, vt Iulapia frigida, & quæ biliosi humoris acrimoniam retundunt. Auertitur humor ad inteſtina lenibus clyſmatis; & ſi repat ad os ventriculi, vomitione clementi; & ad cutem retrahitur, cucurbitulis toto corpori admotis. Si non ſufficiant hæc, & humoris biliosi copia in ventriculo ſit infixa tunc in intermiſſionis die, vel alia lauiori hora, medicamentum lene exhibendum: maximo enim virium diſpendio naturæ ordinem peruerterit, qui impuritate relicta in primis venis, maximéque in ventriculo, alia remedia exercet, relicto fonte, à quo emanat origo omnium malorum.

Digitized by Google

Ventriculus fouendus, & roborandus. Iecur, pars mandans, epithematis, & vnguentis roborandum. Renes qui conſortij lege afficiuntur, attemperandi, impoſitis vnguentis ſuper dorſum. Deinde ſi his omnibus accedat natura calida, & ſicca, gracilis, cum raro corporis habitu coniuncta; tempus adſit calidum, ſimiliter & regio; præceſſerint balneorum calidorum vſus; eſus ſimilium alimentorum; & ægri nimiùm reſoluantur: Aër frigidus vtilis eſt; ſin minùs, arte parandus. Corpus olei refrigerantibus, & adſtringentibus vngendum, vt cutis meatus cogantur, ſpirituúmque reſolutio poſſit impediri. Eſca parum, & ſæpè offerenda, 1. *Aphor.* 17. eáque ex lenta materia conſtet: Offerendum Amylum iure gallinæ diſſolutum; carnes coquendæ cum coroneis, & pyris.

Vtrùm verò Cerebrum ſuillum ſyncope oppreſſis offerendum: Galenus 12. *meth.* 6 id concedit aſſum, non elixum, quod licèt præbeat alimentum tenax, & minimè dilabile, tamen in ventriculo, & iecore, ob craſſitiem, à debili ægrotantis calore vix concoquitur, aut elaboratur, imò inſuperatum remanet, corrumpitur, vires minimè reficit. Sed cùm Galenus extenuatis corporibus, & debilibus, voluptatis cauſa concedat, non erat cur tantopere pluribus eſſet iniurius, quia hoc alimentum magis prodeſt, dum firmum corpori præſtat nutrimentum, quàm noceat, ſi non ita fauſtè in ventriculo concoquatur; quia minus nocumentum maiori vtilitate eſt redimendum: præſertim ſi ſit (vt inquit Galenus) diligenter aſſum; ignis enim ope, maior lentoris pars eſt abſumpta; vel in albo iure anetho, & porro præparatum, ſic enim anima humiditas reſoluitur, nam alimenta hæc craſſitudinem, ſi quæ iuri communicatur, promptiſſimè demunt.

Si dolor vehemens ſyncopes ſit cauſa, illi ſolùm Medicus debet eſſe attentus. Sedandus eſt ſtatim admotis anodynis, quæ calida ſunt, & tenuibus partibus conſtant 5. *ſimp.* 19. Si verò adeò vrgeat, vt vires immodicè proſternat, ſtupefacientibus pugnandum, offerendum Philonium; hæc enim cùm intensè frigida ſint, ſenſum partis auferunt, quo ablato, euaneſcit dolor, de quibus agit Galenus 2. *ſec. loc. cap.* 1. & *lib.* 9. *ſequenti, cap.* 4. & *lib.* 12. *meth. cap.* 1. *&* 8. Si dolor ex inflammatione, vel fluxione emanat, vacuatio per venæ ſectionem eſt vtiliſſima; tunc enim vires non ſunt eſſentialiter debiles, ſed oppreſſæ per aggrauationem, ex Gal. 2. *acut.* 48. & tunc alimentum eſt inutile, vt optimè aduertit Auicenna 11. 3. *tract.* 2. *cap.* 8. §. *Et plures Medicorum ſtudent in cibando.*

Si Syncope oriatur in febribus peſtilentibus, & malignis, maligna qualitas alexipharmacis reprimenda. Si ab vtero eueniat, aut lumbricis, præſidia ſuis capitibus latè proponam. Si ex veneno, murſúve animalis venenoſi, Alexiteria remedio ſunt. Si animi affectus Syncopen excitent, ij moderandi, & æger in contrarium ſtatum permutandus. Refrænanda ira: triſtitia corrigenda, & vehementes alij animi motus mitigandi.

OBSERVATIO I.

Syncope ex vermibus admiranda, Allij ope curatur.

PVeri gulæ, ingluuieíque nimis ſunt dediti, & hoc modo plura alimenta congerunt, quàm concoquant, aut ob continuos, & inordinatos motus elaborent. Maximè ſi craſſis eduliis aſſueſcant, vt lacti, caſeo, craſſæ cereuiſiæ, carnibus ſalitis, fumo induratis, leguminibus, & aliis, quæ pituitoſos & mucoſos ſuccos, qui ferè vermibus materiam ſubminiſtrant, gignere conſueuerunt. Ob hanc cauſam in ſeptentrionali regione nullus eſt morbus verminatione frequentior; qua ratione

A in puerorum curandis morbis, etſi febris coniuncta ſit, de vermibus necandis debemus eſſe ſoliciti. Narrabo hiſtoriam veram. Vocatus eodem die ad curandos tres pueros, qui febre maligna erant detenti. Auxilia varia pro febri, frigida & humida; pro praua qualitate domanda, cardiaca adminiſtro. Omnes intra quatuordecim dies conualuere. At in decimo quinto, quæ erant in lætitia, commutantur in pœnas. Illi cum tremore totius corporis concuſſiuo, extremorum frigiditate, appetitus proſtratione, anxietudine, inſomniâ, vomitu, febre recurrente, lumbricos viuos plures per os excernere incipiunt. In decimo octauo ſyncope lethali prehenſi, cum faciei liuore, & abolito pulſu, animam agere videbantur. Ego nec inſtante agone mortis, à remediis vermes necantibus, & extra corpus pellentibus,

B intus oblatis, & extrà applicitis deſiſto. At hæc omnia profuere nihil: nam illi ſolo potu vini nutriti, extenuati & tabidi vix oculos ſemimortui aperire poterant. Tandem ſucco Allij ſicci cum vino permixto, multos lumbricos, eóſque viuos, & mortuos, per vtramque regionem excreuerunt, & huic viuendi formæ inſiſtentes, ſanitatem, pulſum, & colorem in facie viuidum recuperarunt. Nec mireris: nam Allium pro necandis vermibus eſt tutiſſimum, & præſtantiſſimum alexipharmacum, quia præter efficaciſſimas quas ſortitur facultates, contra viperarum ictus mirè prodeſt, & latas ventris tineas in cibo ſumptum abigit, vt Dioſcorides teſtatur, *lib.* 2. *cap.* 144. *de Allio.* Tanta denique pollet aduerſus omnis generis vermes efficacia, vt eius odore illi ſtatim, velut à præſentaneo veneno, concidant &

C emoriantur, vt præclaris auctorum teſtimoniis eſt compertum.

OBSERVATIO II.

Syncope ex interuallis recurrens, cum pulſus omnimoda inæqualitate coniuncta, Ructu, & Ebeni ope curatur.

SEptuagenarius, ad extremam pauperiem redactus, quum frigidis, flatuoſis, craſsiſque eduliis per multum tempus vti eſſet coactus, in ſyncopen ex interuallis incidebat, in cuius acceſſione omnimoda inæqualitas, quam veteres ſyſtematicam vocant, in pulſu con-

D ſpiciebatur. Huic cùm plura, ac varia eſſent ad præſeruandum inculcata auxilia, quæ flatus diſcuterent, ac pituitoſos humores expurgarent, & nulla admitteret; tandem acceſſio ſyncopalis ructu ſoluebatur. Cùm verò acceſſio recurreret fortiſſima, pulſu obſcuriſſimo, & facie ſubuiridi comitata, quæ ſimiliter ructu eſt ſoluta, cogente neceſſitate remedia eſt amplexus. Exſiccante victu eſt vſus. Carminantia clyſteria admiſit. Sacculi flatus diſcutientes ſuper cor, & ventriculum, à qua parte fomiti malum ſentiebat, impoſiti. Medicamentum purgans ſæpius oblatum. Denique hoc electuario ſemel in ſeptimana aſſumpto, copiosè ſoluta aluo, & flatibus per ſedem vberiim propulſis, à ſyncope eſt præſeruatus. Doſis erat vncia vna, ſuperbibito mero aut decocto radis Chinarum.

E ℞. *Radicis ſmilac. aſper.* ℥ j. *radic. chinar.* ʒ v. *corticis ebeni.* ℔ ß. *epithym polypod. ſem. cartham. an.* ʒ ij. ß. *aniſi, marathri, aneth, carui, dauci. an.* ʒ j. *cinnamom.* ʒ ij. *cortic. fœnic. petroſel. apij, graminis, aſpar. an.* ℥ ij. *paſſul. corinthiac.* ℥ ij. *folior. ſen.* ℥ j. Coque ſec. art. quouſque remaneat ℔ ß. in colatura infunde *Agarici trochiſcati*, ʒ j. ß. Cola iterum, & adde *mechoac.* ʒ ij. *fol. ſen.* ʒ iij *ſmil. aſper.* ʒ iv. *rad. chin.* ʒ ij. *pulp. ſem. cartham.* ʒ iv. *aniſi* ʒ j. *cinnamomi* ʒ ß. *tartari vini albi* ʒ iij. *pulp. paſſular. pinguium* ʒ j. pulueriſanda pulueriſentur, adde *theriac.* ʒ ij. *mithrid.* ʒ iij. *diagalang.* ʒ j. ß. *diatrionpipereon* ʒ j. *aromatici roſati* ʒ ij. Pulueriſanda pulueriſentur, & excipiantur cum vnciis duabus

duabus ſyrupi de ſenna, & cum ſacchari, & mellis an.
part. æqualibus, fiat ſec. art. Conſerua, & ſeruetur in vaſe
vitreato.

OBSERVATIO III.

Syncope, ex alui fluxu maligno, colliquante ſuborta, electuario Cryſtallino curata.

IN peſtiferis, maligniſque febribus, fluxum alui ſu-
boriri dirum, colliquatorem, & ſenſim ac ſine ſenſu
vires, & ſpiritus reſoluentem; ex quo, exhauſto ac li-
quato totius corporis habitu, & lancinata facultate vi-
tali à malefica aura, syncopen excitari nouum non eſt.
Qua quum eſſet detentus iuuenis quidam, & venter
ſolueretur immodicè, omnifaria adſtringentia per
vtrumque ventrem obruſimus ſine vtilitate vlla. Tan-
dem Cryſtallina conſerua aſſumpta, & deſuper roſacea
ebibita, vel aqua ſtillatitia cydoniorum, mala qualitas
eſt refrænata, & fluxus omninò cohibitus. Magna enim
eſt Cryſtalli contra venenum facultas, & in adſtringen-
do vis: cùm enim ſit gemma ex Plin. *lib. 37. cap. 2* fa-
cta, non ex aqua, niuéque congelata, per annos durata,
quæ cùm omne calidum excluſerit, in lapidem con-
creſcit in locis frigidiſſimis, & montibus altis, alioquin
igni, Solis radiis, & calidis locis admota liqueſceret, gla-
ciei, aut niuis inſtar; ſed ex humore omnium puriſſimo
in terræ viſceribus gignatur, eo modo quo Beryllus,
Adamas, aut alij id genus lapides generantur, refrige-
rat, ac fluxum compeſcit; proinde in tenuiſſimum pul-
uerem trita vtiliter datur dyſentericis, & cùm ſit ve-
neni antidotum, omnem fluxum malignum compeſcit
& ſanat, ventriculum roborat, immodicis vomitionibus
remedio eſt, & contra choleram eſt tutiſſimum alexi-
pharmacum.

℞. *Cryſtalli preparati* ʒ iv. *eboris in tenuiſſimum
puluerem redacti, cornu cerui, an.* ʒ j. *oſſis de corde cerui* ℈j.
margar, preparat. ℥ ij. ß. *conſerua roſar. antiq.* ℥ j. *conſerua
ſymphyti* ℥ ß. *confect. hyacinth. confect. alkermes, an.* ʒ j. ß.
ſpecier. diatragacanth. ʒ. j *ſpecier. diapapauer.* ʒ. j. ß *micleta*
℥ ß. *lapid hematitis, coral. rubri, carab. maſtich. boli armeni,
an.* ʒ j. *rhab. toſti* ʒ j ß. *ſumach, acaciæ, an.* ʒ ß. *balauſtior.
gummi arabici, granor. myrti torrefactor. an.* ʒ j. ß. *ſem. co-
riandri torrefacti, ſem. naſturtij torrefact. an.* ʒ ß *ſem. plan-
tag. acetoſ. portulac. lactuc. an.* ℈ j. *arillor. vuar. torrefactar.*
℈ j. *trochiſcor. de carab. de terra ſigillata, de ſpodio an.* ℈ ß.
cymini infuſi in aceto prius chalybeato, deinde torrefact.
ʒ j. ß. *pulu. cortic. myrobalanor. citrinor. prius torrefactor.
an.* ʒ ß. *ſucci plantag. ſucci cydonior. an.* ℥ j. ß. Pulueriſan-
da pulueriſentur, & cum Syrupo Myrtillor. & Roſar.
ſiccat. fiat Confectio.

OBSERVATIO IV.

Ex continuo fluxu puris per anum, quidam Gallico morbo infectus, in ſyncopen incidens ſæpius, fonticulis, & Ebeno curatur.

GAllica lues, multiplex hydra veriùs appellanda,
Antidotis, & Alexipharmacis, quæ eius malitiam
refrænant, luculenter perſanatur; ſed cùm altas egit ra-
dices, difficilè eradicatur, imò præſtat inducias, non
pacem, & hoc modo ægri poſt adhibitam curationem
ſæpius recidiuant. Quidam quum vlceribus Gallicanis,
in ore, faucibus, pudendo, eſſet miſerè fœdatus, ſudori-
fica ex ſmilace aſpera parata, ter ex interuallis aſſum-
pſit, & bis vnctus hydrargyrio, vix conualeſcere potuit,
& vitio in vitium mutato, biennio paſſus eſt fluxum
puris fœtidiſſimi per ſedem in copia tanta, vt velut ex
fonte perenni, riuuli huius virulenti humoris continuò
fluerent vbertim. Humor erat calidus, acris, & mor-
dax, vt totum rectum inteſtinum abraderet, & vlcera

A cutiſque excoriationes excitaret. Hic ob fluxum im-
modicum, syncope ex interuallis premebatur, à qua,
epoto generoſo mero, & odoribus naribus admotis
euadebat. Curatio tota repoſita erat in coërcendo fluxu,
attemperandis viſceribus, craſſefaciendo corpore, quod
erat extenuatum nimis, mala morbi Gallici qualitate
retundenda. At cùm fluxus exſiccantia, macies hume-
ctantia expoſtulent, ab hac indicatione ſumere exordium
ſatius duxi. Sanguis emiſſus eſt ventilationis cauſa. Ex-
purgatio clemens frequenter adhibita, Serum lactis cum
foliis ſennæ, florib. viol. & borrag. & aliquando Rhab.
medicatum per multos dies oblatum. Balnea ſummo
præſidio fuere. Lactis potus mirificè iuuit. Priſana con-
tulit valde, & refrigerantia iecori, ac renibus, & roboran-
tia ventriculo admota. Pro humore abſumendo, & con-
B peſcendo fluxu, Ebeni decocto ad triginta dies exhi-
bito vſi ſumus, cuius ope copioſè mouebatur ſudor.
Hoc ordine gubernatus, & exſiccante victu adiutus, à
fluxu, & ſyncope ſaluus remanſit: & ne in poſterum ex
habituali partium intemperie purulentus humor gigne-
retur, vt ipſæ ſpirarent, detinationis cauſa, & vt ad la-
tera humor recurreret, bina cauteria cruribus affixi.

CAPVT X.

De Phthiſi.

Definitio.

C

AGit ſolertiſſimè Gal. *lib. 4. de loc. cap. 8.* de ſanguinis
reiectatione ex pulmone, ſimul & vlceribus in
quæ plerumque terminatur, & in fine agit de exulcera-
tione, in quam vt plurimùm pulmonica hæmorrhagia
ceſſat. Definitur ergo à Gal. 7. *Aphor. 16. totius corporis
extenuatio, cum febri tenui, conſequens ad inſanabilia pul-
monis vlcera.* Sed primo videndum: *Vtrùm vlcera pulmo-
nis ab aliis thoracis vlceribus diſtinguantur?* Citato enim
loco varia vlcerum genera proponit Galenus, in thora-
cis regione euenientium, pectore ſcilicet, aſpera arteria,
eiúſque larynge, pulmone, & eius vaſis.

Vlcerum aſperæ arteriæ, ac gutturis indicia tradit,
puruleotum ſputum, illúdque exiguum, & dolorem.
Eorum verò quæ in pulmone fiunt, purulentum item,
D ſed & plurimum ſputum, indolentiam, & ramentum
aliquod eius viſceris ſubſtantiam referens; quod &
gutturi commune eſt, cuius exulcerationem non minùs
etiam ſignificat particula ab eo deducta. Verùm vlce-
ra hæc ad thoracem attinentia, non ſolùm locis, ſed
& cauſis, atque etiam præſagio, & curatione differunt,
frequentia, ſunt & periculoſa, præſertim ea quæ pulmo-
nem infeſtant.

Sed paululum nobis immorandum in eorum diffe-
rentiis pleniùs explicandis, & initium ſumentes ab in-
diciis in præſenti traditis, arguimus contrà ſic. Fieri
poteſt vt vlcus tam gutturis, quàm pulmonis nequa-
quam ſanioſum ſit, ſed ſimplex, vt dicunt. Atqui ex
ſimplici, ſeu non ſanioſo vlcere, ſanies, aut pus non
emittitur. Igitur ex puruleoto ſputo non elicitur cer-
E tum indicium gutturis, aut pulmonis vlcerati. Maior
notiſſima eſt ex Galeno 5. *meth. cap. 8. & 14.* vbi ſcribit
ſanaſſe ſe pulmonis vlcera antequàm fierent ſanioſa: &
colligitur ex 4. *Aphor. 82.* vbi expreſsè habetur, ex ſolo
erumpente ſanguine vlcerationem indicari: nec verò
ad omnem ſanguinis ſputionem ſequi purulentum
ſputum, docet idem Galenus *lib. 7. Aph. 15.*

Secundò. Vera, & exquiſita tabes, quam Hip. phthi-
ſim appellat, quæque ex eius doctrina *lib. 2. de morb paulò
poſt med. & lib. de intern. affect. circa princ.* & Gal. 3. *Aph.
10.* vlceroſa eſt pulmonis diſpoſitio, præter puris effu-
ſionem ex rupto abſceſſu in thorace, aut defluxum

aliunde, aut proprium pulmonis affectum, vt pulmoniam, &c. cauſas habet frequentiſſimas, ſalſum, aerémque catarrhum, aut rupturam vaſis ex repletione, vel quacunque alia ruptionis cauſa, ex Gal. 1. *epid. ſect.* 1. *com.* 17. Sed tam ex ſalſa, acrique diſtillatione, quàm ex rupto vaſe poteſt pulmo ſine ſanie vlcerari. Igitur, &c. Et confirmatur, quia vt auctores referunt, multi phthiſici nihil ſanioſum expuerunt.

Tertiò. Suppurati in pectore, vel gutture vlcerati, cum corporis macie, febre lenta, ac exigua, &c. purulentum emittunt ſputum. Atqui illi phthiſici non ſunt. Igitur indicium ab hoc ſputo deſumptum, fallax eſt & incertum, vtpote quod nec omni, nec ſoli phthiſi conueniat.

Licèt *infrà* in ſignis proponendis, huius quæſtionis veritas ampliùs eluceſcat, fateamú que non omne vlcus eſſe purulentum; nec tale etiam ſemper apparere phthiſicorum ſputum, ſed nonnunquam cruentum tantùm, vt Raſius putat *9. ad Almanſ. cap.* 54. imò vt refert Aurelianus, etiam ſanioſo pulmonis vlcere, primò, ſanguineum, vltimò album & purulentum, aut aliquando nullum, quia vel occultatur, vel præ craſſitie, & virtutis imbecillitate excreari non poteſt: non tollit tamen hoc, quo minùs tabidi eo ſputo rectè explorentur, in plurimis ſiquidem, vel omnibus ferè, tale tandem ſpectatur, cùm (niſi celerrimè, & prima, vel ſecunda die, & admodum prouidè ſubueniatur) vlceratus pulmo maiori ex parte dilaniatur, atque ſanioſum fiat vlcus, nec (niſi raro) vſque adeò craſſum eſt pus, aut ita debilis expultrix, vt tuſſi vehementi illud pellere non poſſit.

Ad ſecundum. Si pulmo pure per pectus effuſo vlceretur, ex rupto thoracis apoſtemate, vel proprio ipſius, dubium non eſt purulentum, & affatim excreari, non minùs quàm ſi à ſalſa, acríque diſtillatione à capite, vel ſanguine ex pulmone ipſo erumpente; (quæ ſunt frequentiores phthiſis cauſæ) per moram enim in pulmonis cauitatibus calidis & humidis detenta putreſcunt & corrumpuntur, atque in ſaniem mutantur, quemadmodum omnia quæcunque in alieno loco vehementiùs caleſiunt, vt ſcribit Galenus *lib.* 1. *progn.* 42. Quòd ſi aliquando accidat, materiam tanta eſſe acuitate præditam, (ſiue defluxio ſit, ſiue ſanguis erumpens) vt ad pulmonem accedens protinus erodat atque exulceret, antequàm per moram in ſaniem conuertatur, pro tunc purulentum non apparebit ſputum, ſed cruentum tantùm; temporis tamen proceſſu, increſcente materia, ſanioſum prodibit, niſi aliquid obſtet, videlicet quia ob craſſitiem, aut virtutis imbecillitatem expectorari nequit.

Ad tertium. Quando ſuppurati incolumem habent, nec vlceratum pulmonem, etiam cum febre lenta, & aliquantula corporis gracilitate, phthiſici nequaquam ſunt; niſi eos ita velis appellare, quia ſic paratiſſimi ſint ad phthiſim, & in eam deuenient, niſi intra quadraginta dies ſufficienter repurgentur, vt prædixit Hip. quod ſanè conijcies ex imperfecta saniei purgatione: eos verò qui ita diſpoſiti ſunt, tabidorum nomine non dedignatur Galenus 1. *epid. ſect.* 1. *text.* 18. Verùm non erunt ſimpliciter, & abſolutè tales appellandi.

Vtrùm verò *Phthiſici ſint appellandi, quibus ex pectoris, vel aſpera arteria vlcere diuturno, adeſt corporis conſumptio, & extenuatio, cum tuſſicula quadam, & hectica febre &c. orta ex prohibita cordis ventilatione propter vlceris diuturnitatem*? dubitant auctores: Et multi nec improbabiliter ita arbitrantur, tum quia non aliter quàm phthiſici tractantur; tum quia non aſſequuntur, ad quam aliam huiuſmodi diſpoſitio referenda ſit: præterquam quòd propriiſſima phthiſis videtur nominari à Galeno 5. *meth.* 11. Quòd ſi alibi definiuit conſumptionem corporis, &c. conſequentem ad vlcus pulmonis, ſupplendum, *& partium continuarum*, hoc eſt, cannæ ipſius & concomitantium, id eſt, pectoris. Expreſſit au-

A tem tantùm, inquiunt, pulmonem; quia illius vlcera cum febricula, &c. ſunt difficilioris, & deſperatæ curationis.

Dubitandum deinde: *Vtrùm Phthiſis multiplex ſit acceptio?* Galenus, tabis, ſeu phthiſis nomine omnem corporis colliquationem, extremámque maciem à quacunque cauſa proueniat, nonnunquam comprehendit, vt conſtat ex *lib. de finit. medic. vltra med.* & 3. *Aphor.* 10. Secundò ſumitur tabes, ſeu phthiſis, pro corporis conſumptione cum tuſſicula, & lenta febre, quæ pulmonis, vel thoracis, vel faucium, aut aſperæ arteriæ vlcerationem comitatur, *cit. lib. finit. medic.* nonnunquam preſſiùs, & magis propriè accipitur, pro demolitione, ſiue extenuatione totius corporis ex pulmonis vlcere, de quo Hip. 5. *Aphor.* 9. 11. & 15. & *lib* 7. *Aphor.* 16.

B Appellatur autem hæc propria, exquiſitáque tabes ſeu phthiſis, & definitur à Galeno *vbi ſuprà*, vlceroſa pulmonis diſpoſitio.

Quæres: *Vtrùm Phthiſis & Tabes ad conuertentiam dicantur*? Solutio patet ex dictis: Nam verè phthiſicus, hecticus eſt; non è contra, tabidus, aut hecticus, eſt phthiſicus. Latiùs enim patet tabes, quàm phthiſis. Illa namque communis eſt atrophiæ, cachexiæ, & phthiſi, ex Celſ. *lib.* 3. *cap.* 22. in quibus omnibus tabis differentiis graciloſcit corpus, & ſumma macie conficitur, ſed extrema ferè in phthiſi propriè dicta, ob hecticam febrem quam habet annexam, ſaltem in proceſſu morbi, ex pulmonis vlcere. Vlceratus enim pulmo, cùm præ imbecillitate debitè ventilare non poſſit, neceſſarium ſit, cor ab extraneo calore corripi, & natiuo diminuto,

C conſumptóque humido, in ipſo hecticam ſequi, & marcorem in toto.

Neque interroges: *Vtrùm Phthiſici longo tempore viuere poſſint?* Nam ſi præternaturalis calor, iugis, hecticus, & puſillus, carnoſum genus, & demum ſolidas partes aſſiduè depopulatur, & corpus in dies magis ac magis tabeſcit, & abſumitur, cur phthiſici tamdiu ſuperſtites durabunt, & vſque ad vigeſimum tertium annum, cum pulmonis vlcere, & hectica febre: vt de tabida quadam memorat Auic. 10.3. *c.* 18. Dic poſſibile non eſſe vt in vera, & propriiſſima phthiſi, à qua cum pulmonis vlcere, hectica febris eſt inſeparabilis, vita protrogetur; nec auctorum experimenta credenda, niſi vel in paratis ad phthiſim, quos etiam phthiſicos appellat Galenus 1. *epid. ſect.* 1. *com.* 18. vel in impropria

D quadam phthiſis ſpecie, memorata à Raſi *4. continent.* & Auicenna in qua ob craſſos & glutinoſos humores, aſperæ arteriæ ramis, & pulmoni ipſi infarctos, vitiatur reſpiratio, tuſſis inducitur, & ſequitur in toto gracilitas, aliquando cum febre, nonnunquam citra eam.

Sed præterquam quòd dicta, ægritudo, ad aſthma potiùs, quàm phthiſim referenda eſt, vt placuit Auicennæ, apertè conuincitur, non eſſe de ea intelligendos auctores: tum quia de phthiſicis ſimpliciter loquuntur, tum quia eos lacte tractabant, quod in propoſito exemplo conuenire non poterat. Vel dic. Viuunt verè phthiſici longo tempore, quia accidit nonnunquam vlcus incruſtari; cruſta autem inducta, & ſanie expurgata, cùm putridi vapores cordi non communicentur,

E poteſt intermedio tempore artis auxilio hectica remoueri, atque ita vita produci, quanquam cruſta iterum ablata, cum vlcere febris renouetur. Hoc manifeſtè aſſeruit Galenus 4. *de loc. cap.* 6. impedit namque cruſta febris conſeruationem, cùm ea mediante vapores putridi non perinde in cor abire poſſint; deinde oborta tuſſicula vlcus denuò dilaceratur. Neque putes mirabile, continuante hectica phthiſicos tandiu durare, ſi debito regimine tractentur, partim nempè exſiccante, partim extergente, in ordine ad vlcus; partim humectante, & infrigidante habitu reſpectu ad febrem: ſic enim fieri poteſt, vt & feſtina corporis exſiccatio prohibeatur,

&c

A & mortis acceſſus dilatetur; per viam ſiquidem exſiccationis phthiſis potiſſimùm interimit.

Cauſa.

PRæter alias Phthiſis cauſas, illæ ſunt frequentiores, à quibus accidit pulmonem exulcerari, pus nempe, ſaniéſve in pectus effuſa, ſuóque contactu pulmonem erodens, & exulcerans, 2. *progn.*60.& 5. *Aph.*15. ſiue ex proprio pulmonis abſceſſu illic aceruetur, ſiue rupto in thorace tumore; denique ex multa à cerebro, aut aliunde defluxione, quæ diu in pectoris cauitate retenta, nec expulſa, putrefit tandem, & corrumpitur, atque in ſaniem conuerſa exulcerat. Secunda occaſio eſt acris, ſalſáque à capite diſtillatio. Tertia, & fortè omnium frequentiſſima, ſanguinis eruptio, maximè ex pulmone B ipſo, 7. *Aph.*15. vel ſaltem ex illius vaſe, & eò magis ſi liberè non diſtillet: receptus enim, & detentus in pulmonis cauitatibus, acuitur, putreſcit, & corrumpitur, ac conſequenter exulcerat; ideóque 7. *Aph.*15. *&* 16. *A ſanguinis*, inquit Hippocrates, *ſputo, pus, a pure, phthiſis, &c.* Verùm non ex quacunque ſanguinis eruptione, pus ſequitur, aut phthiſis ſtatim timetur; ſed ex maligna illa, & omnium peſſima, quæ propter eroſionem (Græcis diabroſis dicitur) fit, 2. *de praſag. ex pulſib. cap.* 1. & 5. *meth.*14 Ex ruptura enim quandoque ſine periculo effunditur, iis præſertim, quibus conſueta aliqua vacuatio erat ſuppreſſa. Ex anaſtomoſi (ita apertionem vaſorum appellat, 7. *de vſu part.* 9.) 5. *meth.* 2. ſine dolore, ſine febre, ſine inflammationis periculo, ſæpenumerò vtiliter, illis quibus menſes, vel hæmorrhoides C non fluunt.

Porrò quamuis prædictæ ſint frequentes Phthiſis occaſiones, tamen eæ in examen trahendæ. Et primò videndum: *Vtrùm pus ad ſpatium thoracis effuſum phthiſim concitet?* Nam diſtillationes acres, mordaces, ſalſæ, diu intra pulmonem latent, quin phthiſim efficiant. Ergo pus multo tempore intra cauitem thoracis immorabitur, quin vlcus, & phthiſim concitet. Obſtat tamen auctoritas Hippocr. 5. *Aph.*15. dicentis: *Qui ex morbo laterali ſuppurantur, ſi in quadraginta diebus purgantur, à die qua fit ruptio, liberantur; ſin minus, ad tabem tranſeunt.* Firmat Galenus *in com.* dum inquit: *His enim omnibus, niſi vtplurimũ in quadraginta diebus puris euacuatio fiat per expuitiones purgati, neceſſarium eſt pulmonem exedi, pure progreſſu temporis putreſcente.* Diſſimilis autem ratio eſt D in ſalſo, & acri humore, ac in pure: hic enim benignior eſt, & concoqui, pulque aſſimilari poteſt; pus verò è pulmonis, aut pleuræ vomica in cauitatẽ, thoracis effuſum, maligniorem induit naturam, & putredinem; quare non gubernatum à natura, & diu retentum, acris fit magis erodens, & exulcerans.

Vtrùm verò *acris catarrhus phthiſim progignat?* Dic quòd etſi diſtillatio mordax, à capite in pulmonem delapſa, aliquando à natura corrigatur, & in benigniorem naturam poſſit reduci, tamen ſi ſalſus humor ſit lentus, & vaſis pulmonis tenaciter affigatur, præ mora non ventilatus, acriórque redditus, putreſcit, & acrimonia ſua erodit, & exulcerat. Ita Galenus 6. *epid. ſect.* 3. *com.*18. excrementa acria in pulmonem delapſa, tabis periculum E inferre affirmat. Imò Hippocrates *lib.* 5. *de morb.* docet fieri phthiſim à pituita craſſa, viſcida, & lenta, quæ in pulmones delapſa, putreſcit non ventilata, & erodit. Hi humores craſſi, lenti, glutinoſi, quandoque pulmonem, laxum, mollem, tenerum, ſpongioſum, adſcititia diluunt humiditate, qua ipſum ad putreſcendum reddunt paratiſſimum; quare cùm canalibus priuetur accommodis, vt tantam pituitoſi humoris copiam poſſit expellere, putreſcit, vlceratur, & tabo infectus calorem putredinoſum cordi communicat; qui mox hecticus fit, & ſenſim introducta ſiccitate, ob humidum exhauſtum, corpus liquat & abſumit.

A Sed quæres: *Vtrùm ab aëris ſiccitate poſſit oriri phthiſis?* Si enim ex humiditate nimia, & putredine pulmonis, concitatur phthiſis, cur Hip. 3. *Aph.*16. contrariam protulit ſententiam, dicens: *in ſiccitatibus autem, tabitudines.* Neque aſſeras, in ſicca aëris conſtitutione bilem generari, quæ cùm acris ſit, exulcerat, aut pulmonis vias aſperat, & valida excitata tuſſi, eius vaſis diſruptis excitat phthiſim: Nam hæ ſunt cauſæ ex accidenti, quas eo loco Hippocrates non enumerat. Dic, ab ſiccitate phthiſin oriri non poſſe, cùm ea huius affectus remedium ſit, 5. *meth.*12. & hoc modo Tabianos aër ſiccitate ſua phthiſim curat. Ergo Hippocrates de vera tabe non eſt interpretandus, ſed de alia tabis impropria ſpecie, quam totius corporis conſumptionem vocat, abſque pulmonis vlcere: tabes enim hæc ex ſiccitate, & B & inopia nutricatus oritur; & ob ſiccitatem emaciato corpore, fit atrophia, & tabitudo excitatur.

Omitto varias cauſas externas, quæ ex accidenti phthiſim inferre poſſunt. Aër immodicè calidus, aut frigidus. Alimenta acria, calida, vaporoſa, allia cæpæ, porra, & alia vaporoſa, & acria edulia, aromatibus condita, ſalſa, fumo indurata. Labores, vigiliæ, immodicum exercitium, lucta, curſus, venatio. Animi accidentia, quibus corpus extenuatur, ac tabeſcit: quæ quærat qui velit apud Aretæum, *lib.* 1. *de cauſ. & ſignis diuturnor. morb. cap.* 8.

Signa.

C DVo ſunt phthiſis ſigna pathognomonica, ſi tuſſi cum expuitione purulenta, febris accedat lenta. De iis igitur dubitandum: *Vtrùm vera, exquiſitáque phthiſis, ſine ſputo purulento poſſit conſiſtere?* Licèt verum ſit, quòd neceſſe eſt, vt priùs ſanguis, aut quæuis alia materia in ſaniem conuertatur, quàm exulceret pulmonem, & phthiſim efficiat, non omni tamen phthiſi purulentum iungitur ſputum; ſed omnino corporis conſumptio cum febre ex pulmonis vlcere: vel quia neceſſariò omni non ineſt, ſed ſufficiunt dicta ad eam conſtituendam; vel quia nonnunquam ob puris craſſitiem non excreatur, aut propter expultricis imbecillitatem, quod valde periculoſum, imò potiùs lethale exiſtit, apud Hip. 7. *Aph.*16.

Sicut ergo multi ſaniem excreantes, phthiſici non ſunt, vt ſuppurati, &c. ita nonnulli poſſunt eſſe phthiſici, D ſine eo quòd monſtrent ſputum purulentum; & dignoſcentur quidem ex aliis memoratis notis, innctis antecedentibus cauſis. Quandoque enim vlcerato iam pulmone ſanguinem tantùm apparet ſputum, & ex eo vera etiam phthiſis ſignificatur, accedentibus aliis indiciis, vt colligitur ex Galeno 5. *meth.* 8. *&* 14. & 4. *Aph.* 81. vbi renum vlcera ex ſolo ſanguinis mictu ait nonnunquam indicari; id quod etiam de pulmonis, & aliarum partium vlceribus intelligendum eſt. Quin & addunt aliqui, non ſolùm in vera phthiſi cruentum ſine pure aliquando exſcreari, ſed & nonnunquam etiam purulentum, non ſanguinis ſputo præcedente, aut permixto: idque ex citata Hippocratis doctrina disiunctiuè loquentis, elici poteſt; ait enim, *ſi ſanguinem, aut pus minxerit, &c.* Quòd ſi obiicias: ergo purulentum ſpu- E tum non dicitur ad conuertentiam cum phthiſi, nec omni, nec ſoli conuenit, cur ergo Medici cum Galeno, ex purulenta ſputo tabido explorant? Dic. Cùm plurimæ phthiſes illud ſputum commonſtrent, & quicunque purulentum expuunt, ſi intra quadraginta dies non purgentur, phthiſici euadant, ex Hippocrat. 5. *Aph.* 15. obtinuit ferè vſus, vt phthiſici exploratio ab ſputo purulento pendeat, ſi cæterea ſigna etiam appareant.

Percontaberis: Cur quidam phthiſi affecti ſanguinem, & non pus purum; & è contrà, alij pus purum, & non ſanguinem, per totum morbi tempus extrudere

aſſolent? Reſpondent plures, tabis duplicem cauſam exiſtere: alteram quidem vitioſam pulmonum ſubſtantiam genitiuam, nempè corruptioni paratiſſimam; alteram verò humorem excedentem. Addúntque, qui ab ortu vitioſos nacti ſunt pulmones, alios à cruenta exſcreatione, alios citra hanc tabidos diſcedere.

Sed elegantior cauſa eſt reddenda huius euentus: nam pro varietate partis vlceratæ, hoc, aut illud accidere, certum eſt: Si enim vlcus vaſis alicuius ſubſtantiam exedit, tota exſcreatio cruenta ſemper fit; purulenta autem non apparet ob permixtum ſanguinem: è contra purulenta ſemper, & non cruenta, vbi viſceris vlcus à vaſis procul abeſt. Eadem profectò ratione Galenus 7. *Aph.* 75. in renum vlceribus quandoque ſolum ſanguinem, nonnunquam ſolum pus cum lotio profundi meminit. *Si enim*, inquit *ſimul cum vaſis alicuius maiuſculi ruptione, maximèque eroſione inciderit, ſanguinis ſubſequetur excretio; ſi verò omnia hæc abſuerint, ſolum pus excerni ſolet.*

Vtrùm purulentum ſputum à pituita craſſa certis ſignis poſſit diſtingui? conſequenter inquirendum. Plurea enim errores & deceptiones, inter iudicandum de prædicto ſputo ſolent accidere: Videlicet inde dignoſcetur, ſítne purulentum, an potiùs pituita craſſa & viſcoſa, Medicos plerumque deludens, arbitrantes ſaniem eſſe. Primò, ex graui, tetróque odore: Si enim vehementer fœteat ſputum, præſertim carbonibus iniectum, vel ſupra argenteam peluim ad ignem impoſitum, pus eſt, iuxta ſententiam Hip. 5. *Aph.* 11. vnde omes, & Auicenna 1.1. *doct.* 3. *cap.* 6. *de vrinis*: Nam licèt ſputum omne humorale, etiam alicuius fœtoris ſit particeps, ſanioſum tamen, nimis fœtidum eſt, 4. *Aph* 81. & tale ſiquidem ſuper carbones ſentitur, quia vapor exhalans graueolentiam demonſtrat. Ita ſcribit Galenus 1. *alim.* a. *Verum pus, & graueolens eſt, & lentum, crudus verò ſuccus craſſitie, & colore illi duntaxat eſt ſimilis, vt qui neque graueolens eſt, neque lentus.*

Secundum indicium ex modo ſubſtantiæ deſumitur, & traditur ab Auic. *cit.* Pituitæ veræ ſubſtantia, lenta eſt, & conculcata, nec ſe patitur diuidi in partes; pus autem dum commouetur, facilè diuiditur, & ſeparatur, vtpote quod materia quædam aduſta ſit, veluti cinis ex lignis, à calore præternaturali facta, de quo alibi. Vnde tertium elicitur indicium ex colore, puris enim citrinus eſt, ſiue ad ſubcitrinum declinans, vel (vt aliqui explicant) albus cum quadam citrinitate, ab extraneo, & adurente calore acquiſita; in pituita autem ſimpliciter albus.

Quartum adiungit Serapio *tract.* 2. *ſui breuiarii*, *c.* 27. Si ſputum in aquam proiectum deſcendat, fundúmque petat, pus eſt; ſi ſupernatet, pituita. Dummodò ſputum ipſum non ſemel, ſed ſæpè, & per aliquot dies educatur, imò & cum graui tuſſi, vt ab imo pectore prodeat, quod admonuit Auicenna, ne fortè quod à capite diſtillat, inſpiciatur; vel materia ſalіualis, non ea quæ in vlcere continetur, quæque nunnunquam ob craſſitiem, vel virtutis imbecillitatem quamprimùm non expuitur. Deinde ſupra calentem aquam proiiciatur; nam ſi frigida ſit, & denſata, deſcenſum prohibet. Rurſus paulo pòſt inſpiciatur, non longa interpoſita mora: nempè quia fieri poteſt, vt flatus pituitæ permixtus per moram exhalet, atque ita fiat graue, & deſcendat ſputum pituitoſum, atque pro purulento non ſine errore iudicetur. Eſſe aut in flatus pituitæ permixtos, à quibus illa detenta prohibetur deſcendere, ex eo perſuadetur, quoniam coctionis initium, ſeu coctio imperfecta, nihil aliud ferè operatur, quàm flatuum generationem, prout experimur in aqua, paulò poſtquam igni approximatur. Cùmque pituita, vtpote quæ crudus eſt humor, & ſanguis imperfectè coctus, per diminutam tantùm, & inchoatam coctionem etiam generetur, nihil mirum ſi flatus habeat commixtos, & illorum ope ſupernatet, non aliter ac lignum, quantumuis magnum, & alioquî ponderoſum, propter aëreas partes excedentes, aquæ innatat, A quæ ſupra aquam prohibent grauitare: deſcendat autem pus, & imum petat, vtpote quod perfecta coctione gignitur, à qua flatus primùm geniti, interim dum coctio ipſa incipiebat, diſſoluuntur; nec eſt à quo in aquæ ſuperficie detineatur, prohibeatúrque deſcendere pus ipſum, ſuapte natura graue.

Febris etiam phthiſicos comitatur, de qua videndum: *Vtrùm putrida ſit, vel hectica?* Non deſunt qui putent putridam eſſe, vtpote ex putreſcente pulmonis ſubſtantia profectam: At licèt ex hac cauſa, & putridis ſuccis, & pure inibi commorantibus, febris ſimul excitetur putrida, tamen quid obſtat, hanc mox hecticam ob allatam rationem ſecum ducere? Cùm enim impurum, atque B plus iuſto excalfactum, ſic affectus pulmo aërem cordi impertiatur ſemper, nequit vt decet cordis viſcus euentari; quare excandeſcens, & gliſcens, neceſſe eſt vt propriam partis humiditatem, qua nutritur, præternaturalis depaſcatur calor, & inde carnoſum genus, & demum ſolidas partes depopuletur.

Hoc ita perpetuò accidere, palàm faciunt cuncta hecticæ febris ſigna in vera phthiſi comparere ſolita. Ab initio profectò in lotio conſpicies ſuperficies illas oleagineas iis ſimiles, quæ in ſolo lacte colliguntur, & quæ in ſummo refrigerati iuſculi concreuerunt. Febriculam identidem aſpectabis æqualem, niſi à cibo hora vna, aut altera paululum inualeſcentem, cæteráque veriſſimæ febris hecticæ indicia, quæ Galenus *lib.* 1. *de diffe. feb. cap.* 10. retulit.

C Quæres deinde: *Vtrùm mox cum generatione purulenti vlceris in pulmone, an proceſſu temporis, hectica inuadat febris?* Dic, poſſe per aliquot dies vlcus purulentum pulmonis, nondum producta hectica febre, cum putrida affligere, quæ illicò in hecticam migrabit, ob rationem dictam. Quod initio affectus ſemper accidere eſt par, dum vlcus adhuc exiguum eſt, & exigua puris quantitas aggregatur. Hoc item temporis ſpatium, pro varia cordis temperatura, etiam variare, nemo negabit: etenim calidum, ocyùs; frigidum, tardiùs in hecticam labitur.

Vtrùm à phthiſi febris ſit inſeparabilis? arduum eſt dubium. Galenus varia ſentire viſus eſt: nam 1. *epid. ſect.* 3. *com.* 9. tabidos febre laborare nunquam ceſſante affirmat; at *lib.* 4. *de loc. affect. c.* 5. contrà ſcribit, accidere D poſſe, febrem hecticam idoneis adhibitis præſidiis in phthiſi extirpari, incurato manente pulmonis vlcere, aut mendosè curato. Id potiſſimùm euenit, vbi vlcus ex interuallis, ſanie præ aduſto calore reſiccata, cruſtoſum redditum eſt: impedit nempè cruſta febris conſeruationem, cùm ea mediante, nidores putridi non perinde in cor abire poſſint, ita vt meliùs ſic pulmo inſeruiat ventilationi cordis. Sed ferè accidit deinde, vt tractu temporis, ob defluentem à capite humorem excitetur tuſſis, & dilanietur vlcus, & cruſta deponatur, quo facto ſanguis de nouo cum pure expuitur, ſubindéque febricula hectica repullulat.

Plures conſpexi, quibus inſperatò purulenta exſcreatio ceſſauit, ac ſimiliter à febricula immunes, humectanE tibus præſidiis refecti, facti ſunt; ſed recrudeſcente morbo, expectorato pure iterum febri oppreſſi, tabe conſumpti perierunt. Poteſt ergo in vera phthiſi febris per aliquot dies euaneſcere, non curato vlcere. Lenta itaque febris hectica, ſputionem purulentam, aut cruentam cum tuſſi ſequens, inſeparabile phthiſia, & proprium eſt indicium.

Vel ſi aſſeras aliquando phthiſim non veram ſine febri poſſe conſiſtere, vera propones: Nam Serapio *tract.* 2. *cap. cit.* aliquando tabem aſthmaticam ſine febre poſſe inuaneſci ſibi perſuaſit, quod morbi genus Auic. *cit. loco* deſcripſit: *Et nomen quidem phthiſis conceditur alia ægritudini, cum qua non eſt febris, ſed pulmo eſt ſuſci-*

piens

Digitized by Google

piens humores groſſos, viſcoſos ex catarrho, qui effunditur ad A *ipſum ſemper, & conſtringit meatus eius; quare patientes cadunt in conſtrictionem anhelitus, & tuſſim frequentem, & ſunt verè procedentes curſu aſthmatis.*

Galenus autem *loco cit. epid.* tabidos febre laborare inceſſante affirmans, de tabe, non de phthiſi intelligendus, in quo affectu cruſta in vlcere progenita, ceſſat puris ſcreatio, cum febri, & tuſſi. Tabidi verò hectica febre perpetua premuntur, præſertim quando calidæ diſtillationes diuturnæ in thoracem confluunt, bronchiáque pulmonis infarciunt; quibus à craſſa materia obſtructis, & denegato cordi refrigerio, impeditáque ventilatione, febris reſurgit puſilla, quæ perpetuò comitari ſolet ipſos vſque ad mortem.

De phthiſicorum pulſu non inutilis controuerſia obuerſatur: *Vtrùm ſit durus?* Nam *lib. de pulſib. ad tyrones* B *cap. 11. & 4. de cauſ. pulſ. cap. 11.* mollem eſſe ait, & languidum. *Lib.* tamen *3. de præſag. ex pulſib. cap. vlt.* inter alias cauſas quæ pulſum durum efficiunt, eſſe febrem hecticam aſſerit, quæ phthiſin comitatur. Dic, pro vario huius affectus tempore, pulſus aliquando eſt mollis, quando pulmonis vlcus eſt ſordidum, ad quam partem vtpote debilem mucoſa excrementa confluunt aſſiduè, quæ arterias irrorant & homectant; interdum durus, quando affectu ingraueſcente, reſiccatóque corpore. & humido abſumpto, contabeſcit corpus: ex qua diſtinctione Galenus cum ſeipſo conciliatur verè.

De reſpirationis difficultate maior eſt hæſitatio: *Vtrùm phthiſin perpetuè comitetur?* Reſponde affirmatiuè: cùm enim difficilis reſpirationis tres cauſæ à Galeno proponantur, *4. de loc. cap. 7.* virium imbecillitas, vehe- C mens in corde, pulmonéque calor, & viarum ſpiritus anguſtia, omnes in hoc affectu reperiri, certa res eſt: in illis enim imbecillitas adeſt, & obſtructis viis à craſſo humore, & ab vlcere vnitis, & conſtipatis, difficulter anhelant. Id ſignificauit Galenus *7. Aph. 16.* dicens: *Eo vſque extenuati viuunt, donec per ea quæ expuunt, poſſunt pulmonem expurgare; quum verè intus manent, obſeruantur quidem viæ ſpiritus, patientes verò ſtrangulantur:* quod Auicenna ſignificauit his verbis, *loc. cit. Et quandoque eſt interceptio ſpiriti propter debilitatem virtutis, & tunc fortaſſe conſtringitur anhelitus eorum; vſque quò fiat quaſi non ſenſibilis* Ob puris ergo copiam, ob humores à capite aſſiduè confluentes, atque ob vlcus, cùm bronchia pulmonis, quæ ſunt aëris viæ, obſtruantur, difficilem anhelitum excitari non eſt dubitandum. D

Ex Galeni etiam ſententia eruitur dubium: *Vtrùm in phthiſicis capillorum defluuium adſit?* Dum enim Hippocratem interpretatur, *5. Aph. 11.* dicentem: *Qui tabe moleſtantur, ſi capilli è capite defluunt, lethale,* ſic ſcribit *in com. Si verè & ex capite capilli defluant ita affectis, lethalem eſſe notam dixit: quoniam vltimi alimenti defectus oſtenditur, atque aliquando humorum corruptio.* Prima cauſa eſt vera: quia ab hectico præternaturalíque calore capillorum materia cutis ſpiramentis impacta abſumitur, & præ cutis tenuitate promptè exhalat. Hoc modo apud Galenum *1. ſoc. loc. cap. 2.* plantæ ob humoris inopiam reſiccatæ, areſcunt, nec frondes producunt, vel ob humoris alieni ab ipſarum natura commercium, vt vrinæ, muriæ, lixiuiæ, eadem ratione pili, aut propter humorum, à quibus nutriti conſueuerant, defectum, aut E vitium corrumpuntur. Neque obiicias, ob cutis ſiccitatem, & & conniuentiam à marcido calore factam, pilos defluere non poſſe, imò conſtipata cute retineri: Nam naturalis membrorum ſiccitas pilorum caſui reſiſtit; illa enim etſi exſiccata ſint, vtili tamen recremento ad pilos nutriendos apto non priuantur, quo prorſus exſiccata phthiſicorum cutis deſtituitur.

Præſagium.

VTrum vlcera pulmonis curationem admittant? Galenus *lib. 4. de loc. cap. 5.* eleganti oratione docuit ex antiquorum mente, pulmonis vlcera nequaquam curationem admittere; quod non modò ratione verùm experimento ſibi perſuadebant: ratione quidem, quoniam vt ſoluta, vlceratáque pars vniri, glutinaríque poſſit, quies omnino requiritur (per motum ſiquidem rumpitur, dilaceratúrque vulnus.) Atqui pulmo, valido, iugíque motu inter reſpirandum agitatur. Igitur impoſſibile eſt ſolutum, aut vlceratum ſanari.

Experimento autem, quia neminem vnquam ita affectum viderint reſtitutum: pro quibus etiam adferri poſſunt, tum ipſius Galeni *lib. cit. cap. 8.* & auctorum teſtimonia, referentium phthiſicos multos, quorum nullus euaſit: tum ob fundamenta non inualida: Nam vlcus ſanari non poteſt, niſi ſanies expurgetur; cùm igitur ea non poſſit è pulmone infernè purgari, eo quòd pectus inferna parte penitus occluſum exiſtis, ſola ſupereſt ſaniei purgatio ſupernè per tuſſim. Atqui tuſſis compreſſionis vehementia vlcus rumpit, dilaniat, & amplificat. Igitur vlceratus pulmo videtur omnino inſanabilis

Deinde phthiſi, ſeu pulmonis vlceri ferè annexa eſt febris, & totius corporis tabes, ob cor non ſufficienter ventilatum, & vapores à ſordido vlcere cordi communicatos. Iam verò vlceri exſiccantia debentur permixtis calidis, ad penetrationem, ob partis affectæ diſtantiam, *5. meth. 11.* febri. & corporis marcori frigida, humidaque: ab his excrementum, & puris materia augetur, atque vulneris ſanatio impeditur; ab illis corpus in dies marceſcit, abſumitur, & exſiccatur. Igitur, &c.

Sed non placet Galeno antiquorum ſententia, quòd ſuo decipiebantur experimento, putantes nullum fuiſſe ſanatum ex hæmoptoicis, quibus laborabat pulmo, ſolóſque euaſiſſe qui è pectore expuebant, cùm tamen alioquì fortè eueniret, & ex ſanatis nonnulli è pulmone expuerent. Rationi verò ex motus perpetuitate, ſimiliter non ſubſcribit, ob ſepti tranſuerſi vlcera, quæ tamen ſanantur, non obſtante perpete illius motu, qui potiùs curandi difficultatem, quàm deſperatam omnino curationem inducit. Atque ita non diffitetur Galenus, curatu quidem eſſe difficillima pulmonis vlcera; maximè propter ſaniei & puris vacuationem: quia cùm per ſuperiorem partem purganda ſit, & venter ſpiritualis nec à natura habeat, nec ab arte patiatur ſubfluxionem, ſola tuſſi poteſt expectorari materia; quo remedio morbus rurſus inualeſcit; vnde licèt ſanandi oriatur difficultas, non tamen omnimoda impoſſibilitas. Curationem ſiquidem etiam pulmonis vlcera admittunt, & obducta cicatrice nonnunquam ex toto ſanantur, vt ſe expertum teſtatur Galenus, dummodò celerrimè ſuccurratur; & primo, vel altero die, antequàm contingat inflammatio, quæ febre dignoſcitur; ea enim præſente, deſperata res erit, fruſtráque veram ſperabis conſolidationem; quia cùm oborta phlegmone, humor in maiori quantitate quàm pro pulmonis alimento abundans, in pus, & ſaniem vertatur, atque expurgari deſideret, nec poſſit niſi per tuſſim, vt diximus; hæc autem dilanians rurſus exulceret, & ex vlcere phlegmone excitetur, fit vt per mutuas operas malum redeat in orbem, & in dies augeatur, vnde prorſus incerta, & ferè impoſſibilis redditur curatio pulmonis ita vlcerati.

Quamuis autem aliquando diuturna huius viſceris vlcera, areſcente ſanie, & in cruſtam verſa, ſanguiniſque expuitione ceſſante, ſanata videantur, dubia tamen eſt, incertàque illorum ſanitas, cùm leui de cauſa rurſus rumpantur, & excorientur, & ad priſtinam exulcerationem pulmo redeat: quod manifeſtè deprehendes ſi ſanguis iterum erumpat, & cum eo ſimul ramentum aliquod

aliquod excernatur. Licèt enim huiuſmodi excretiones, ſanguinis ſcilicet, & ramenti, cuiuſuis partis vlcerationibus communes ſint, quòd tuſſiendo eiiciatur; aliis tamen præcedentibus ſignis iudicantur ex pulmone fieri: ſiquidem ex gula, & ventriculo vlceratis, vomitu educuntur; ex renibus, & veſica, cum vrina, 4. *Aph.* 75 ex inteſtinis, per deiectionem, &c.

Vtrùm thoracis vlcera ſint inſanabilia? etiam diſceptandum. Nam ea Galenus, non modò recentia, ſed etiam diuturna, magna ex parte glutinari, & veram curationem admittere aſſeuerat. ob maiores, quas pectus habet, ad illorum ſanationem commoditates, videlicet exigua vaſa, duritiem rupturæ magis reſiſtentem, atque ad ò vlcera mino.a; carnoſitatem, quæ faciliùs conſolidationem admittit; puris defluxum in ſeptum, quo purgato, promptiùs, cute, & callo obducuntur, & glutinantur. multò minore tempore quàm pulmonis, impedimentum in reſpiratione naturali nullum, denique facilem auxiliorum commeatum, & admonitionem; extrà enim ad pectus, intra ad ventriculum, vnde ad cauam venam, & ex ea ad coſtas meant, ex Auic. 10. 3. *tract.* 4. *cap.* 18. cùm tamen ad pulmonem non poſſit accedere medicamentum, nî priùs in corde concoctum, & vim exiguam, aut ferè nullam iam deferens; & ſimiliter ſi exteriùs admoneatur.

Verùm etſi hæc vtplurimùm vera ſint, quæres: *Vtrùm in pueris vlcera pulmonis citiùs ſanentur?* Accidit enim non raró, vt propria, veráque phthiſis, ſicut & Epilepſia Apoplexia, Mania, & deſperati, aliique grauiſſimi morbi nonnunquam ſanentur, præſertim in pueris, quum iam ad pubertatem accedunt, quod & confirmat experimentum, & teſtatur Rhaſius: vnde Auicenna 10. 3. *tract.* 4. *cit.* ſcribit, infantes magis, & faciliùs à phthiſi curari, videlicet quia naturales virtutes, à quibus praui excrementi concoctio, expulſio, vnio, ac conſolidatio ſperatur, eo tempore robuſtiores ſunt. Rurſus corporis conſtitutio, quia fluida & laxa, magis reſolubilis, magíſque ad expurgationem parata, & quia magis mollis, facilioris conſolidationis, ideò namque in ea ætate vniuntur ſoluta, imò & regenerantur ſolida. Diximus, quum ad pubertatem accedunt, quia antea, quandiu lactantur, innatus eorum calor licèt plurimus, propter humidi copiam, qua abundant, parum admodum poteſt, adeò vt debilis à Galeno appelletur; poſt pubertatem autem cùm iam minuatur, ſaltem quantitatiuè, & langueſcat, à priſtino etiam robore in agendo deficit.

Vtrùm faciliùs curentur vlcera ſubſtantiæ pulmonis, quàm vaſorum? etiam dubium eſt. Dic, quòd cùm vlceris ſanatio in exſiccatione potiſſimùm conſiſtat, & puris expurgatione, 5. *meth.* 8. 12. & paſſim, & integro, ſanóque pectore pus in vlcerato pulmone contentum, eo ſolùm remedio, vel maximè poſſit extrorſum purgari; quo rurſus innouatur vlcus, & de nouo inflammatur (quia interim dum tuſſiendo diſtenditur pulmo, rumpitur, & dilaniatur, & ad rupturam ſequitur ſanguinis fluxus, & inflammatio:) nullam ferè ſalutis ſpem præbent pulmonis vlcera, præſertim ea quæ illius ſubſtantiam occupant. Licèt enim carnoſa ſit, & præ mollitie faciliùs vniri, & coaleſcere videatur, minóque ſanguinis copia ex ipſa pulmonis carne, quam è vaſis erumpat: ſanabilia tamen non ſunt, ſaltem verè, hoc eſt, vera & firma cicatrice, non tam ex continui motus perpetuitate, quàm ob difficilem, & deſperatam puris expurgationem, in qua totius curationis cardo continetur; adeò vt ſcribat Galenus *cit. lib. de meth. medend. incolumiùs cum vaſe ſanguineo rumpi iunctum ramum aſperæ arteriæ, quàm ſeruari integrum*, videlicet, quia ſic liberiùs in aſperam arteriam defluit ſanguis, & extrà pellitur. Si verò per ſolam aſperam tranſcoletur, cùm lentè migret, periculum eſt ne coëat, & per motum in grumum conuertatur, putreſiátque, ac pulmonem ipſum putrefaciat.

Cùm igitur ſanguis, vel ſanies è vaſis faciliùs expurgetur, neque illa omninò reſpuant glutinationem, quia non vſque adeò dura, imò inter dura, molliora, 5. *meth.* 7. faciliùs curabuntur vaſorum, quàm ſubſtantiæ pulmonis vlcera; quinimò frequentiſſimè ſanari, teſtatur Galenus *ibidem*, & *cap.* 12. maximè ſi ante inflammationem ſubueniatur. De larynge, & aſpera arteria inflammatis, ſimilis, ſed vrgentior ratio eſt, vt cum minori periculo, imò ſecuriùs ſanentur, & ob vlceris paruitatem, & facilem puris commeatum. Iam verò quæ thoracem infeſtant, ferè incolumia eſſe, & multò minoris pericoli, ex *ſuprà* dictis conſtat manifeſtè.

Quænam ætas, aut natura phthiſi ſubiiciatur magis, explicitimus, *lib.* 2 *Hiſt. Princip. Medic. in paraphraſi Hiſt.* 36. quo loco iuuenes, & alatos (pterygodea Græci vocant) quibus thorax adeò anguſtus eſt, vt ſpathulæ in morem alarum promineat, collum oblongum, gracile, mollis cutis, albus color, phthiſi eſſe valde obnoxios, ex Hippocrat. 6. *epid. ſect.* 3. *text.* 18. explicante Galeno *in com.* & 3. *Aphor.* 13. & 4. *acut.* 8. determinauimus.

Nunc inquirendum: *Vtrùm Phthiſis ſit morbus hæreditarius?* Reſponde affirmatiuè: ita experimentum docet frequentiſſimum, valida ratione confirmatum. *Si enim*, vt *lib. de ſacro morbo, num* 6. *ex pituitoſo pituitoſus, ex bilioſo bilioſus gignitur, ex lienoſo lienoſus*, ex gallicato gallicatus, ex elephantico elephanticus, ex ſurdo ſurdus, ex muto mutus, ex Epileptico Epilepticus, ex cæco cæcus, ex calculoſo calculoſus, ex podagrico podagricus progignitur, & ex aliis vitiis in parentibus fixis, & radicatis, ſimilia vitia in filiis, nepotibus, & deſcendentibus repullulant: cur ex tabido tabidus, & ex phthiſico phthiſicus non progenerabitur? ſemen enim à ſanis ſanum, à morbidis morboſum decidit. Quippe quocunque morbo pater, cùm generat, tenetur, cum ſemine transfert in prolem, ita vt non minùs morborum, quàm poſſeſſionum hæredes fiant. Hoc modo maternus ſanguis, primum fœtus alimentum, vt altera eſt temperamenti & conſtitutionis cauſa, ita & morborum & affectuum, quos mater eo tempore patitur: traducuntur enim in his duabus ſubſtantiis parentum vitia, quæ licèt in primis annis, dum vigent ac præſunt humiditates, & principia naturalia ſunt robuſtiora, deliteſcant, & non appareant, poſtea tamen per adoleſcentiam, abſumpta natiua humiditate, tunc ea elucent, & in actum morboſum deducuntur. Quare ſi hæreditaria vitia inſunt in toto corpore, partibus præcipuis, cerebro, corde, iecore, ventriculo, & aliis ignobilibus partibus, & infimæ ſortis membris, cur in pulmone ea conſpici negabimus? An quia ſemen à ſolis teſtibus deciditur? Id equidem non puto, licèt enim materialiter ab his ſolùm defluat, deſcendit tamen ab aliis partibus præcipuis formaliter: vt enim ſemen generetur, oportet vt ex aliis principiis plurima ſpirituum copia tranſmittatur, quia ſpiritus genitiuus, qui eſt inſtrumentum facultatis formatricis, omni ſpirituum genere illuſtratur. Hac ratione non ſolùm in membris nobilibus, ſed infimis, vt pilis, artubus, & aliis, ſtigmata, & mille defectuum ſortes, à parentibus deriuatæ, in filios, nepotes, & familiam totam ſæpiſſime transferuntur.

Vtrùm Phthiſis ſit morbus contagioſus? Reſponde affirmatiuè. vnanimi Medicorum voto munitus: Nam in hoc affectu concurrunt omnes ad contagium conditiones requiſitæ, quas ex profeſſo explicuimus, *lib.* 1. *Hiſt. Princip. Medic. in com. Hiſt. vlt. quæſt.* 49. Vapor enim, qui ab vlcere pulmonis, per patentes exhalat reſpirationis vias, eſt putridus, lentus, facilè inficiendæ parti adhærens, malignus, & eructatus per expirationem, ex pectore, ſimilem affectum producit in alieno corpore: ferè enim ad fomitem phthiſici, renaſcitur phthiſicus, & ſic de cæteris, ob ſympathiam quam vnum membrum cum alio habet. Non nego, quin per contagium

taglum aliquando diſſimiles morbi producantur: Licèt enim communiter definiatur, quòd ſit infectio, & corruptio tranſiens ab vno in alium ſimilis; tamen quia perſæpè non adeſt diſpoſitio ſufficiens corporis inficiendi, diſſimilis morbus interdum producitor nulla enim cauſa tam efficax eſt, quæ citra parientis aptitudinem agere poſſit, vt 1. *de differ. febr.* 4. & *lib. de cauſ. morb.* 1. teſtatur Galenus, cùm actus ſint in patiente diſpoſito, 2. *de anim.* 2. Hæc eſt cauſa quare in conſtitutione peſtilenti, quæ maximè eſt contagioſa, 1. *probl.* 7. aliqui non incidant iu peſtem, vt ſenes, melancholici, & qui laudabiles habent in corpore humores; hi enim maximè reſiſtunt. Et ſicuti ſeminarium contagionis ſemper lædit, quando tamen eſt imbecillum, morboa cuncitat leuiores; & quando corpus ad diſſimilis morbi generationem diſpoſitum eſt, tunc ſimilia morbus in ſpecie non generatur, ſed in malignitate. Hæc eſt cauſa, quare cum tabidis conuerſantes non fiunt tabidi, ſed aliis morbis fœdantur; ſimiliter appropinquans laboranti pleuritide maligna, non in pleuritidem, ſed in alium morbum incidit malignum.

Phthiſis ergo, morbus eſt contagioſus: Nam ex pulmone, & vniuerſo corpore, per expirationem, & tranſpirationem, emanant halitus craſſi, lenti, fœdi, corrupti, maligni, ex ſordido vlcere pulmonis, in quo tetra puris illuuies ſtabulatur, elati, qui vim habent corrumpendi, & ſimiles morbos generandi; hi enim in aëre recepti, ipſum inficiunt, quem propter neceſſitatem reſpirationis, & tranſpirationis continuò haurimus, (velimus enim, aut nolimus, aërem attrahimus, 9. *meth.* 14.) & inficimur. Neque obiicias Ariſtotelem, qui *cit. probl.* ſolam peſtem dicit eſſe contagioſam; nam hoc protulit antonomaſticè, quia ea excellentiori quodam inficiendi modo, & manifeſtè, cæteros, promptiſſimè afficit. Quare non negauit Philoſophus, quòd plures alij morbi ſint contagioſi, vnuſquiſque videlicet in gradu ſuo.

Quæres deinde: *Vtrùm fœminæ viris in phthiſim faciliùs incidant?* Illæ enim frigidiores ſunt, & excrementis abundant ob caloris inopiam, quæ cùm non regulantur à natura, putreſcunt, acria redduntur, & ad ipſarum molliorem pulmonem, & magis tenellum delata, ipſum exulcerant, & vlcus euucirant: præterea patiuntur menſtruas purgationes, quæ cùm ſæpè non ſint ita fauſtæ, recurrentibus lochiis ab vtero ad thoracem, ruptura venarum pulmonis frequenter ſubſequitur; ob quam cauſam plurimas, præſertim non vacuato ſanguine per inferiores venas, in phthiſim incidiſſe, appoſitis hiſtoriis confirmat Galenus, *lib. aduerſus Eraſiſtrataos, cap.* 1. quare menſtrua purgatio ſuperueniens, quando morbo acuto, vel aliis grauiſſimis ſunt detentæ, illas perſanat, & ab aliis mirè præſeruat. Hac ratione Philiſtis Heraclidæ vxor, vt refert Hippocrates *lib. 7. epid. num.* 57. etſi acuto morbo fuerit correpta, tamen ob menſtruæ purgationis ſuperuenientis commoditatem, ab eo euaſit incolumis. Hinc fit vt ſi fœminæ rectè valeant, & typicè, debitóque ordine, & quantitate menſtruas habeant purgationes, rariùs phthiſi, quàm viri premantur. Hi enim calidiores ſunt, ſanguine pollent bilioſiore, & magis acri, qui ad pulmonem delatus, eius venas faciliùs reſerare poteſt.

Vtrùm Autumnus inter anni tempora, corpora phthiſi magis reddat obnoxia? Reſponde affirmatiuè: Nam hoc tempus per ſe phthiſim generat, quia ob inæqualitem ſuam corpora noſtra diuerſimodè alterat, præſertim cerebrum, quod cùm ſuaptè natura debile ſit vtpotè laxum, molle, friabile, & exangue, has mutationes inter omnia membra faciliùs perſentiſcit; & hac de cauſa plures acres, & ſalſæ fluxiones eo tempore mouentur, quæ ad pulmonem confluentes exulcerant. Ita intelligendus eſt Hippocr. 3. *Aph.* 22. docens: *Autumno fieri plurimos æſtiuos morbos, febres quartanas, erraticas, lienes, aquam intercutem, & tabem.* Et licèt 3. *Aphor.* 9. dubitet Galenus, de quanam tabis ſpecie loquatur Hippocrates, an ſcilicet de pulmonis vlcere, an verò de quacunque corporis macie à quacunque cauſa emanet: tamen de phthiſi interpretandum eſſe, Celſi auctoritas non cogit aſſerere, *lib. 2. cap.* 1. qui poſtquam recenſuit morbos æſtiuos, & lethales, qui æſtate exoriuntur, ſic profatur: *Vix quicquam ex his in autumnum non incidit, ſed oriuntur eo quoque tempore febres incertæ, lienis dolor, aqua intercutem, tabes, quam Græci phthiſin nominant.* Quid plura? Nónne id tempus corpora phthiſi, cæteriſque exitialibus morbis reddet obnoxia, quod ea ad peſtem maximè diſponit? Hoc autem eſſe autumnum, quum calorem innatum inæqualitate ſua multipliciter debilitet, innatum minuat ignẽ, ſpiritus extinguat, *loco nuper citato* protulit Celſus, dum ſic ait: *Autumnus diutinis malis fatigatos, & ab æſtate tantùm proxima oppreſſos interimit, & aliis nouis morbis conficit, & quoſdam longiſſimis implicat, maximéque quartanis, quæ per hyemem quoque exercent, neque aliud magis tempus peſtilentiæ patet, cuiuſcunque ea generis peſtis eſt.* Non ergo negabimus, autumno peculiare eſſe, vt phtiſim generet, cùm frigore, & ſiccitate inter cætera anni tempora principiis vitæ ſit aduerſus magis: Nam hyems per humiditatem, æſtas per calorem, ver per vtraſque qualitates vitæ familiares, calorem, noſtrum adaugent. Solus autumnus, partes, & præſertim inſtrumenta reſpirationis debilitat, innatúmque ignem, qui puſillus factus varia excrementa progignit, impenſè diminuit.

Curatio.

Ex ſex non naturalibus rebus, Aër primas tenet, qui pro hoc curando morbo ad ſiccum paulisper deuergere debet, ſolius vlceris habito reſpectu, à quo febris, & extenuatio oriuntur; in calore verò, & frigore ſit temperatus. Tabianus præ cæteris laudatur à Galeno, *lib. 5. meth. cap.* 12. ob cauſas multas latas *lib.* 2. *Hiſtor. Princip. Medic. in paraphraſ. Hiſt.* 3. quia eſt ſiccus, & internis curandis vlceribus accommodatus valdè. Neque obiicias, quòd Tabiarum locus, calidus eſt & ſiccus, ob Veſuuij montis viciniam, perpetuò flammas euomentis, vt *loco citato* confirmat Galenus, qui huius loci naturam exactè deſcribit, & ſic maximè thoracem inflammat, ac febrem exacuit: Nam oppidum vbi ægrotantes degebant, ab ipſius cacumine valdè diſtat. Et licèt ignis via accederet, erat tamen refracta, quæ ſiccitate ſua vlcus conglutinat, putrilagine abſumpta. Celebris eſt hiſtoria apud Medicos de fumaria, quæ iuxta ignem laborando, etſi phthiſica eſſet pluſquàm viginti annos hoc munere vſa vitam produxit.

Si æger non ſit inualidus, per mare nauiget, vt Celſus *citat. loc.* commendat: Nam marinus aër ob ſalſuginem, & ſalis commercium vlcera exſiccat, eorúmque ſorditiem abſumit. Cibus ſit optimi ſucci, facilis diſtributionis, tenuis, & liquidus, qui conniuentes præ ſiccitate vias humectet, & ad partes longinquas faciliùs penetret. In hunc vſum primò abſtergentia, humectantia, & ratione febris infrigidantia ſunt vtilia, vt ptiſana; deinde verò incraſſanaia, & glutinoſa, quæ alimentum præbent lentum, pingue, & minimè dilabile, vt Amylum, Oriſa, Alica, Caro cancrorum fluuiatilium, & teſtudinum nemoralium, quæ ſunt plurimi nutrimenti, ſed craſſi, & lenti; quæ etſi difficulter coquantur, ex Auicenna *lib. 2. tract. 2. cap.* 150. Oribaſ. *lib. 2. cap.* 154. Aëtio *tetrab. 1. ſerm. 2. cap.* 545. tamen multum, ac firmum nutrimentum præſtant: de quorum genere ſunt etiam caro limacum, Ranarum, & animalium extrema. Saccharum roſaceum eſt momenti magni, vt *lib. 2. Hiſt. Princip. Medic. in com. Hiſt.* 33. latè prædiximus.

Sed inquires: *Vtrùm ſuilla caro aſſa phthiſicis poſſit concedi?* Affirmatiuè reſpondet Hippocrates *lib. 6. epid. ſect. 3. text.* 6. dum ſic ait: *Cùm verò iam contabuerint,*

præbere

Digitized by Google

Præbert ſuillas aſſas oportet. Galenus ſic explicat *in com. Táneque ſuillas carnes toſtas exhibere conſuluit: ſuillas quidem carnes, quòd multum nutriant; toſtas verò, quòd ſolidam, & in exiguam molem adſtrictam, non humidam laxámque carnem creent.*

Ex altera parte obſtat Galenus *lib. 7. meth. cap. 6.* dum enim de tabidorum victu verba facit, ſic loquitur *Porrò omnium, quos nouimus, ciborum maximè nutriens ſuilla caro eſt: verùm non æquè ac prædicta, concocta facilis eſt; præterea glutinoſum ſuccum, craſſúmque generat.* Hoc etiam affirmat *2. ad Glauc. cap. de quartana, & lib. de renum dignot. cap.* 26. Quare ea à victu phthiſicorum eliminanda; ij enim cùm languidam habeant concoctricem, hoc edulium tam difficile concoctu ſuperare nequeunt.

Dic cum Galeno *lib. 11. meth. cap.* 11. nihil difficilius eſſe, quàm inuenire remedium, quod etſi magnificè proſit, aliqua ex parte non noceat; quare maiori vtilitate minus damnum eſt redimendum, 1. *Aph.* 24. Hoc modo in pauca quantitate, & concocta cum aliis probis eduliis ſuilla caro eſt concedenda: firmum enim, ſtabile, & ſolidum nutrimentum præſtat. Et cùm humidum alimentum huic morbo detentis, vtpotè extenuatis, ſit valdè proficuum, rectiùs feciſſe Hippocratem iudicabis, qui ſuillam carnem illis edendam conſuluerit: aſſatione enim partes magis excrementoſæ abſumuntur, & caro facilior redditur ad concoquendum, & probioris ſucci, magíſque humectat; nam aſſa ſunt humidiora elixis: licèt enim apparenter videantur ſicca, ſubſtantificè ſunt humidiora, ex Ariſtotele 4. *meteor.* 3. & *lib. 2. de alim. facult. cap.* 44. & 3. *ſimpl.* 14. & 15. quia in elixatione tam interna, quàm externa, humiditas, per moram inter concoquendum eſt abſumpta; in aſſatione, ſolùm externa exhauritur: cruſta enim ab igne inducta, huius actionem impedit vehementer.

Potus ſit aqua hurdei adiecto ſaccharo, vel decocta, cum paſſulis, aut glycyrrhiza. Vinum interdum offerre licèt, præſertim ſi vires ſint debiles, & febris remiſſa; vlcus enim exſiccat, & ad puris repurgationem vires adauget. Lac inter omnia alimenta, & medicamenta phthiſicis eſt præſtantius auxilium: nutrit perbellè, ſqualidum, extenuatúmque corpus mirificè reficit. Ob ſerum refrigerat, & abſtergit; ob butyrum, impinguat, & craſſefacit, ob caſeum vlcus exſiccat. Eligendum muliebre, cùm nutrire in animo eſt; cùm verò abſtergendi neceſſitas vrget, tunc præfertur Aſininum, Camelinum, aut equinum, quia tenuitate pollent vehementi, & hoc modo ſiccas, & arentes partes ocyſſimè penetrat aſininum. Quoniam verò de lactis temperamento, multiplici eius vtilitate pro curandis tabidis, ordine, & modo aſſumendi, differentia lactis pro animalibus à quibus deſumitur, plura ex auctorum mente ſumus loquuti, hæc omnia legat qui velit *lib. 2. Hiſtor. Princip. Medic. in com. Hiſt.* 2. & 35 & *lib. 4. in com. Hiſt.* 44.

Circa Chirurgica auxilia dubitandum *Vtrùm phlebotomia phthiſicis ſit vtilis?* Hippocrates *lib. 5. epid num.* 2. eam confirmat, quo loco virum in Oeniadis morbo detentum, tabeſcentem, ac conſumptum, nullis pharmacis adiuuantibus, ſecta vena in vtraque manu quouſque exanguis redderetur, vtilitatem percepiſſe, & à morbo liberatum fuiſſe proponit Galenus *lib. 5. meth. cap.* 14. in vlcere pulmonis hoc auxilium approbat manifeſtè, dum ſic ait: *Caterùm de mittendo his ſanguine ſcire illud licet: Quicunque parum habere ſanguinis videbuntur, iis ad quendam ſuccum probiorem (ſicuti prædixi) reductis, detrahere ſanguinem poteris, tum rurſus reficere eoſdem etiam rurſus purgare, ac rurſus reficere, dennóque ſi res ſuadet, ſanguinem mittere, potiſſimùm quibus velutì limus, viſcoſus & craſſus totus eſt ſanguis. At qui validi ſunt, multóque ſanguinis, his ſtatim à principio detrahendus.* Ex cuius Auctoris ſententia conſtat apertè, in initio, quan-

A do vires adhuc ſunt robuſtæ, & larga ſanguinis copia in corpore continetur, vtilem eſſe phlebotomiam: Nam ventilat viſcera, & ſanguinem bilioſum detrahit, qui ad partem vlceratam confluens, ſanguinis de nouo concitat profluuia, exulcerat, dilaniat, & vlcera exaſperat. Si verò ſint debiles, excarnes: extenuati, & inaniti, & morbus vergat verſus ſtatum, & vires labaſcant, tunc cane & angue peiùs fugienda venæ ſectio eſt; ſi enim iis ſanguinem mittas, moribundum corpus illicò præceps dabis in mortem.

De purgatione maior eſt hæſitatio: *Vtrùm illis commoda ſit?* Negat Hippocrates, alui fluxum iis tanquam pernicioſum deteſtatur, *lib. 5. Aphor.* 12. *Quibuſcunque tabe laborantibus, capilli à capite defluunt, ij alui*
B *profluuio ſuperueniente moriuntur.* Quare in tabidis maturo conſilio lenienda aluus. Contrà ipſe Hippocrates 4. *Aphor.* 8. *Tabidos verò* (inquit) *per inferiora, cauentes ſuperiora.* Galenus hoc præceptum eſſe obſeruandum in phthiſi aſſeuerat, *in com. §. Per tabidos autem intelligere oportet eos, qui morbum a Græcis phthiſin nominatum patiuntur.* Repetit id auxilium, & tanquam proficuum conſulit in pulmonis vlcere, *lib. 5. meth.* 14. dum ſic ait: *Oportet autem in principio nullius rei æquè eſſe ſolicitum, quàm vt neque tuſſiant, neque ex capite aliquid in pulmonem defluat. Cauetur id triplici præſidio, purgatione primùm: Secundò, medicamento, quod diaſpermaton dicitur: Tertiò, ipſi capiti prouidendo. Quod purgat, diuerſas facultates habeat oportet; cuius generis noſtra ſunt pilulæ, quæ ex Aloë, Scammonia, Colocynthide, Agarico, Bdellio, &*
C *Gummi Arabico conficiuntur, ad plures videlicet excrementorum purgandas ſpecies.*

Purgatio enim clemens in principio, cùm vires adſunt, celebrata, cum Rhabarbari infuſo, pulpæ caſſiæ intraneo liquore, Manna, Syrupo Violar. aut Roſar. ſolutiuo, vitioſum ſuccum exhaurit, præſeruat vlcus ne ampliùs ſordeſcat, & à thorace reuellit. Caue ne per ſuperiora vacuationem moliaris: Nam augeſcet inde pulmonum vlcus, & ex vomitus violentia ad ſuperiores partes ſanguine commoto, & excitata tuſſi vas aliquod lacerabitur. Hippocrates autem 5. *Aphor.* loquitur de iis, qui ſunt morti vicini; purgatio verò in iis eſt adminiſtranda, in quibus vires firmæ ſunt, & non adhuc ex toto deiectæ.

Quæres: *Vtrùm phthiſici validis medicamentis ſint ex-*
D *purgandi?* Nam ſi habent imminutum virium robur, cur *cit. meth.* eos talibus euacuat, vt colocynthide, ſcammon. &c. quæ febrem exacuunt, humorem mordaciorem reddunt, corpus debile eneruant, & exagitant? Dic primò. Ea exhibuit in initio, quando vires valent, quantitate parua, & correcta iis quæ horum acrimoniam attemperant, vt ſuperbibita ptiſana, 2. *acut.* 13. Solue ſecundò. Salſuginoſam pituitam, ſuápte natura craſſam, & à capite defluentem, quæ præſtat occaſionem ſalſo catharro, & vaſa erodit acrimonia ſua, ſanguinis profluuia excitat, & vlcus dilaniat, à viis ductuum valdè remotam, detrahere tentat his medicamentis, quorum efficaciam Bdellio & Gummi Arabico retundit: Hæc enim ſua emplaſtica vi partes internas roborant, & len-
E tore, ac craſſitie acres ſcammonij, & colocynthidis vires coërcent, & refrænant.

Vtrùm balnea phthiſicis conferre queant? Nam ſi vlcus expoſcit exſiccationem, balneum, vtpotè humectans membrum molle, ac laxum, videtur interdicendum. Dic, quòd balneum in tabe vtiliſſimum ſit ob plures cauſas à Galeno *in meth. lib. de vict. vict.* & alibi toties recitatas: Nam in phtiſi videtur approbandum, ob maiorem indicationem quæ à febre tabida deſumitur, quæ cùm in phthiſi ferè eueniat, & à cauſa conſeruante iam independens ſit, & ſenſim ac ſine ſenſu corpus abſumat, illi ſoli tanquam vrgentiori attendendum. Quapropter balneum phthiſicis ſummo eſt auxilio: acres humores

Digitized by Google

A humores contemperat, æſtuantem viſcerum calorem demulcet, connutrit, quia arctas præ calore vias reſerat, per quas patentes nutrimentum ad diſtantiſſimas penetrare poteſt corporis partes; ſputum facilitat, ſaniem detergit, ſomnum procurat: quibus omnibus recreata natura, & facta alacrior, optimo regenerato ſanguine, vlcus conglutinat, & carnem deperditam generat, quorum omnium operum, naturam eſſe opificem & auctorem, *lib.* 1. *meth. cap.* 3. dilucidè confirmat Galenus. Caue tamen ne balnea concedas iis, qui ex ſanguinis ſputo in phthiſim inciderunt: Nam ea ſunt noxia, quibus ſanguis fluxit, aut fluxurus eſt, 3. *acut.* 59. quia fluxiones ſanguinis acriter irritant, 1. *ad Glauc.* 14. vaſa enim emolliunt, & relaxant, *lib. de ven. ſect. aduerſus Eraſiſtratum, cap. vlt.*

B Vltimò quærendum: *Vtrùm balneum ex lacte phthiſicis accommodum?* Reſponde affirmatiuè: nam hoc, præter recitatas commoditates, inſitam, & conſimilem naturæ noſtræ humiditatem conciliat, & hoc modo eam deperditam mirificè reſarcit, calorem febrilem attemperat, & naturalis caloris ſymmetriam ſuo tepore tuetur, ac fouet. Nec obiicias, quòd lac omne in vniuerſum craſſi eſt ſucci, & ob butyrum, lentore ſuo, & ob caſeum, ſiccitate ſua, cutis ſpiracula condenſat, & fumidæ exhalationis prohibet effluuium, quare exſiccat: Nam temperamento moderatè calidum, & humidum cùm ſit, accedente ampliùs actuali calore, contrarios producit effectus, & tabidis, phthiſicíſque remedio eſt. Omitto cætera humectantia auxilia, vt tabellas, pulueres, vnguenta reſumptiua, aquas ſtillatitias, conſeruas, C & alia; quorum formulas *lib.* 4. *huius operis, cap. de hectica febre* proponemus.

OBSERVATIO I.

Prodigioſa tabes, lacte, & eius balneo, curata.

ANni aguntur tres, ex quibus vocatus à Belga colono ditiſſimo, iuxta oppidum dictum *Leyda*, quod milliaribus ſeptem à ciuitate Amſtelodamenſi diſtare videtur. Oſtendit vxor eius filium ſuum in lecto iacentem, ſeptemdecim annos natum. Hic detectis ſtragulis apparuit in lecto ita arefactus, vt trans cutim oſſa ſingula numerare poſſes. Facies erat Hippocratica, pulſus duriſſimus, corium intentum, aridiſſimum, (ſceleton diceres) edebat varia, loquebatur promptè, dormiebat, ſurgebat è lecto, & baculo innixus lentè D gradiebatur per domum, ſimiæ inſtar. A Medicis pluries expurgatus, opem vix ſenſit vllam. Lactis vſum parentibus commendaui eximiè. In domo vaccæ in ſtabulo aderant multæ. Aſininum, nec caprillum in eo terræ tractu non potuit inueniri. Refectione ſolùm opus erat, in corpore quatuor annorum ſpatio ita tabefacto. Mutaui regimen. Obtuli pedes veruecinos cum oryza, & lacte vaccino percoctos. Pultes eſitandas conſulo interdiu, paratas ex mediocri cereuiſia, lacte, vitellis ouorum recentibus, butyro inſulſo, ſaccharo, & mellis momento, adiecta farina hordei, & oryzæ, quo cibo delectabatur apprimè. Ingreſſus eſt in balneum aquæ E dulcis tepidæ per quindecim dies. Lactis potu trium menſium ſpatio eſt vſus cum commodo magno: Quibus remediis, & vnguento per totum corpus adhibito, noctis tempore, ex butyro cum axungia gallinæ parato, pinguiuſculus eſt factus. Tandem quum in domo lactis copia adeſſet ſumma, dolium oblongum, & humile, lacte tepido repletum, ſum machinatus, in quo ipſe per horam ſupinus iacebat: & egredienti poſt duas horas, pullum aſſum lacte priùs ſaginatum offerebam. Quo victu curioſè refectus, ſeptem menſium ſpatio, à menſe Martio vſque ad Autumnum, nitidus, pulcher, & obeſus euaſit.

A

OBSERVATIO II.

Phthiſici, aëris exſiccantis ope, in longum tempus interdum vitam producunt.

PHthiſicos in multum tempus aliquando vitam prorogaſſe Auctorum Hiſtoriæ conteſtantur. Eſt oppidum apud Luſitanos fertile, & amœnum, à vulgo *Palmela*, vocatum, in cuius circuitu piniferarum arborum eſt copia multa. Ad hunc terræ tractum, aliquot verè phthiſicos, a me, & aliis periitiſſimis Medicis deploratos, memini me transferre ſolitum. In hoc aëre exſiccante, per aliquot menſium ſpatium commorantes, etſi imbelles & infirmi, tuſſi non ita ferina fuere detenti. Tandem per multos annos in eo loco habiB tantes, vlcere cruſta obducto, aut callo obdurato, ad longiſſimum tempus vitam ſani produxerunt. Alij recidiuantes, oborto iterum ſanguinis ſputo, phthiſi conſumpti ſunt.

OBSERVATIO III.

Phthiſis deplorata, limacum ſtillatitio liquore perſanatur.

CAncrorum fluuiatilium carnem, & aquam diſtillatam, contra phthiſim valenter auxiliari, apud Medicos ſancitum eſt. De iis nullum vnquam feci experimentum, cùm ad manus meas hactenus non peruenerint. Horum loco ſtillatitio limacum liquore perC ſæpè vſus ſum; ſed bis cum vtilitate ſumma. Erant phthiſici quibus oſſa præ macie crepitare videbantur, conſumpti, & ad mortis fauces deducti. Hi ſpretis cæteris auxiliis, quibus antea creberrimè per duos annos vtebantur, ſola aqua diſtillata limacum aſſumpta in aurora, quantitate trium vnciarum per quadraginta dies, pingues euaſerunt; quam ego diſtillare imperabam hoc modo.

℞. *Limaces tenellos, ante Solis ortum collectos, & calida aqua decoctionis liquiritia, & adianti ablutos, Num.* 200. *ouorum recentium Num.* 25. *ſacchari albiſſimi* ℥ iiij. *conſerua roſar. vetuſtæ* ℔ j. Reponantur omnia in balneo Mariæ, & aqua quæ diſtillauerit, in vſum reſeruetur.

OBSERVATIO IV.

D *Pro phthiſi curanda, aqua mirabilis efficacia.*

OMnium, quæ ad phthiſicos curandos parantur auxiliorum, longè efficaciſſimum mihi ſemper viſum eſt hoc præſidium: Et eſt aqua ſtillatitia mirabilis, cuius quum quatuor vncias in aurora ieiuno ventriculo aſſumerent, & totidem tribus horis poſt cœnam, aliquot hoc morbo detenti, & conclamati, ſuperſtites reuixere, alij in longum tempus vitam protulerunt. Refrigerat, abſtergit, ſaniem repurgat, exſiccat, vlcus conglutinat, carnem generat, animi vigorem conciliat. Viſcida, pituitoſa, putridáve excrementa, quibus phthiſici abundant, extenuat, incidit, à putredine præſeruat, calorem natiuum roborat, vires refocillat, ſpiritus viuificat, deE mùm huius ferini morbi eſt tutiſſimum Alexipharmacum. Vtere per menſem.

℞. *Carnis gallinæ, caponis, teſtudinum nemoralium, ranarum, limacum, an.* ℥ j. ß *conſerua roſar. antiquæ,* ℔. ß. *conſerua violar. & borrag. an.* ℥ ij. *paſſular. enucleatar.* ℥ j *prunor. ſine nucleis, Num.* x *ficuum pinguium, Num* iiij. *papauer. albi* ʒ. iij. *gummi arabici, amyli, tragacanth. an.* ʒ j. *ſem. portulac. maluar. melon. citrulli, cucumer. cucurbit. cydonior. mundatar. an.* ʒ j. ß. *ſucci liquiritia.* ʒ ij. *ſpodij* ʒ j. *nucleorum pini, amygd. dulcium, an.* ℥ ß. *ſem. aniſi, fœnicul. vrtic. an.* ʒ ß. *cinnamomi,* ʒ j. ß *coral. rubri, boli armeni, terra ſigillata, roſar. ſiccar. an.* ʒ. ij. *pimpinell.*

vngul. caballin. adiant. veronicæ, lupulor. an. M. ß *hederæ terreſtris, M.* ij. *pulmonis vulpis,* ℥ j. ß *roris ſolis, M.* j. ß. *confect. hyacinth.* ℥ ij. *confect. alkermes.* ℥ j. ß *theriac.* ℥ j. *margaritar. præparat.* ℥ ß *ſulphur. viui in tenuiſſimum puluerem redacti,* ℥ j. ß *folior. auri, Num.* x *hordei integri, p.* j ß *lactis caprilli,* ℥ viij. *dactylor. ſine nucleis, Num.* viij. *ariſtolochiæ rotund.* ℥ j. *iuiubar. Num.* xij. *penidiorum,* ℔. ℥. Repone omnia in balneo Mariæ, vel in vaſe vitreo capace, & liquor qui diſtillauerit, ſeruetur.

OBSERVATIO V.

Phthiſicus, excitata fiſtula iuxta os ſternum, in longum tempus vitam protraxit.

NOn ceſſant plures, iique non imi ſubſellij Medici, in phthiſicis confirmatis infamare cauteria, quia calida ſunt, & cerebrum, ex quo omnis mali ſcaturigo eſt, inflammant, & membrum ſuapte natura imbecille debilitant: quare ex ipſorum voto, illa affixa ſyncipiti, qua parte ſagittalis ſutura coronali committitur, vel brachiis ad fines muſculorum deltoidum, ficulnea ſunt, & proſſus nulla. Sed cùm frequens huius mali occaſio, ſit acris diſtillatio, à qua ſanguinis, & deinde puris ſputum, ob vlcus ſequi conſueuit, ea dictis locis excitare, conſultius ſemper mihi viſum fuit. Nam ſi huiuſmodi curatio ſolùm reſpicit pulmonis vlcera, quæ fluxionem erodentem à capite pro cauſa habent, illa ad alias partes minùs nobiles reuulſa, minùs copiosè in pulmonem decumbet, vlcus minùs ſordeſcet, febris miteſcet, & hoc modo ægri vitam, ſenum ritu, vt verbis Galeni vtar, *lib. 7. meth. cap. 6.* protrahent non ita moleſtè. Inuiſi phthiſicum menſibus decem, cui omnia, at citra opem vllam præſtaui auxilia. Ipſe remediorum tædio confectus me dimiſit, & ego illum pronunciato priùs aſſiſtentibus præſagio, tanquam conclamatum, & citò moriturum deſerui. Erat enim gracillimus, & ex interuallis ſuborto alui profluuio cœliaco tentatus. Ecce vna die de dolore hemicranico dextræ partis vehementer queri cœpit, & altera iuxta oſſis ſterni viciniam, intenſiſſimo fuit oppreſſus; & non iuuantibus anodynis, (ad vlteriores enim vacuationes erat ineptus) & flatum diſcutientibus, tumor apparuit rotundus, durus, faſtigiatus, ad cuius exortum omnino dolor ceſſauit. Pure confecto apertus, tandem nullis auxiliis potuit euitari, quin in fiſtulam abierit, per quam continuò virulentus emanabat humor. Hac reuulſione, intercepta ſcilicet via, per quam defluebat à capite in pulmonem humor, æger cœpit meliùs reſpirare, minùs tuſſire, & qui velut exanimis, & pro moribundo à me eſt relictus, pinguiuſculus factus, in quatuordecim annos vitam produxit; quo tempore, ſuperueniente ſanguinis ſputo, anno ſexageſimo quarto è vita migrauit.

CAPVT XI.

De Empyemate.

Definitio.

LIcèt Empyematis, hoc eſt, ſuppurationis nomen ad omnes ſuppuratos abſceſſus, quum ad ſuppurationem perueniunt, & ad alios qui in aliquo viſcere conſiſtunt, extendatur: tamen ſi ſtrictè loquendum ſit, vocatur Empyema, ea affectio, in qua pus inter thoracem, & pulmonem aggregatum eſt, ex Galeno *lib. de tumorib. præter nat. cap.* 3. & 2. *meth.* 2. Quare Empyici, ſuppurati, ſiue purulenti nuncupantur, ex Gal. *lib. de tumorib. præter nat. loc. cit.* & 5. *ſimpl. cap.* 2. & 4. *de cauſ. pulſ. cap.* 9. his verbis. §. *Qui multùm puris in capacitate inter thoracem, & pulmonem collectum habent,*

A *hos Græci quidem Empyos, Latini ſuppuratos appellant.* Subſcribit Aretæus *lib. 1. de cauſ. & ſign. diuturnor. morbor cap.* 8. Differentiæ ſunt plures: Nam pus aliquando totam thoracis obtinet cauitatem; interdum partem ſiniſtram, aut dextram. Multoties humor benignus eſt, vel acris & mordax. Non rarò materia ex qua fit pus, eſt ſanguis, & hæc eſt ſuppuratio vera; aliquando eſt pituita, quæ puri aſſimilatur valdè, & hæc eſt ſuppuratio falſa, de cuius cauſa & curatione ampliorem ex auctorum mente dilucidè commemorationem fecimus, *lib.* 2. *Hiſt. PP. Medic. in com Hiſt.* 27.

Duæ tamen ſunt agitandæ quæſtiones (antequàm ad cauſas accedamus) de puris tranſſumptione à thorace in pulmonem, de qua tot rixæ, & controuerſiæ excitatæ ſunt apud antiquos. *Vtrùm pus à thorace in pulmonem*
B *tranſſumi poſsit?* Galenus enim *lib. 5. de loc. affect. cap.* 3. ſuam ſententiam appoſitiſſimè proponit, & pluribus modis, ac rationibus comprobat, adductis in medium vulneribus ad interiora vſque penetrantibus, in quibus ſanguis tuſſiendo plerumque reiicitur; neque aliunde, niſi quia ex ipſo vulnere in pectoris cauitatem confluxit, & in pulmonem, atque aſperam arteriam fuit tranſſumptus, & ſic de aliis, in quibus ſi mulſam infunderis, non multò poſt eam cum tuſſi eiici comperies, ægro ipſo mulſæ dulcedinem deprehendente, quod certè nequaquam fieret, niſi ea priùs in thoracis ſpatium perueneri, & ex eo rurſus per os exſpectoraretur.

Illud verò præter cætera, vſque adeò manifeſtè confirmat purulentum ſuppuratorum ſputum, vt longiore non egeat probatione, nec poſſit negari huiuſmodi
C tranſſumptio, niſi ab his qui propter ignorantiam cauſæ, ſuis erroribus pertinaciter inhærent: De quorum numero licèt in propoſita quæſtione non omninò fuerit Eraſiſtratus, fuit tamen perſuaſus, non poſſe materiam à pleura in pulmonem commigrare, niſi per canales aliquos, quibus inter ſeſe cohærent: cúmque aſperam arteriam intueretur ad pulmonem non tranſire, ſcripſit primùm fieri commeatum per exiguas quaſdam, leuéſque arterias, ab ea quæ ſpinæ incumbit, procedentes, & per coſtas vtriuſque lateris inſenſibiliter ferè diſperſas, atque ab his, qua parte ad locum inflammatum hiant, ſanguinem excipi; & ad magnam illam ſpinæ incumbentem, à qua oriuntur, deferri; inde ad pulmonem.

Sed qua ratione, & via minimè explicuit, atque ſer-
D monis ſui obſcuritate implexus, adiungit per quoſdam nexus, quibus pulmo arteriæ apud ſpinam coniungitur, ſanguinem in pulmonem, vel circa ipſum deriuari, cùm oporteret nexus illos, membranas non eſſe, vel fibroſa corpora, quia hæc ad ſanguinis delationem nihil conferunt, ſed vaſa potiùs ab illa arteria prodeuntia, atque ideò non interminata, cuius naturæ eſſent, nullo modo expoſuit.

Illius ſectatores hoc ipſum quodammodo condemnantes, autumabant per arteriam pulmoni ſubſtratam, ſanguinem ex thorace per aſperam arteriam deferri, ad quam extremæ ſubſtratæ arteriæ partes tranſeunt, & per eam etiam ſanguinem in pulmonem tranſmitti, ad procreandam Inflammationem; in cuius generatione non parum etiam aberrauit Eraſiſtratus, quippe qui
E arbitrabatur, ſanguinem nullum in arteriis contineri, vt conſtat ex Galeno *libello ita inſignito,* putabátque non aliter fieri phlegmonem, quàm ex coincidentia ſanguinis à ſpiritu impulſi in finibus arteriarum, ſiquando intra eas ſuſcipitur, prout *lib. 7. cap. 2. meth.* clariſſimè diſſeruit Galenus; vel quum turgentibus venis per earum anatomoſes ſanguis in arterias præternaturaliter incidit, de quo etiam 6 *de vſu part. vlt.*

Galenus verò *cit. lib. 5. de loc. affectis* Eraſiſtratæorum tricas flocci faciens, & inanes nugas, in eorum ſolutionem inuehitur, in qua manifeſtam contradictionem oſtendit in ipſius Eraſiſtrati dictis, ac proinde fieri non poſſe,

poſſe, vt ex coſtarum locis ſanguis transferatur in magnam arteriam, & inde in pulmonem. Nam ſi ex Eraſiſtrati hypotheſi, ſpiritus à corde tranſmiſſus ſanguinem in arterias incidentem impetuosè propellit, atque per magnam arteriam ſpinæ incumbentem demandatur ad intercoſtalia loca, qui fieri poteſt, vt hinc fluentem ſanguinem velociſſimè non repellat, nec patiatur in magnam illam arteriam transferri: quinimò licèt concedamus deferri, cùm ex altera illius hypotheſi, ſpiritus ipſe ad hanc arteriam à corde expreſſus, eo impetu per corpus vniuerſum diffundatur, vt ſuæ delationis velocitate ſuperet rapidiſſimos ventos, & vel vna arteriæ compreſſione ad extremas vſque partes permeet, quomodo tanti motus vehementia, ſanguinem in magna arteria contentum ſecum in quamlibet corporis partem non rapiet? vel cur potiùs in vnam arteriam, quæ in pulmonem feratur, detrudet? Non quia via hac faciliùs euacuabitur: neque enim hoc præuidet, aut curat ſpiritus incurſio, ſed potiùs quocunque ruit, ſecum alia cuncta defert.

Præterea ſi tam facilis eſt tranſitus per extremas harum arteriarum partes, vt incidens in eas ſanguis tam celeriter euocetur, quomodo ex ipſo ibidem impacto, iuxta Eraſiſtrati ſententiam, excitabitur inflammatio? Quare, &c. Nec minorem etiam continet errorem, atque in ſe manifeſtam repugnantiam, alia eiuſdem auctoris ſeries, in qua de puris exſcreatione loquens, non iam per arterias, ſed per venas potiùs fieri tranſſumptionem autumat, ita vt ex coſtarum ſpatiis, ad venam quæ ſpinæ adiacet, primùm tranſmittatur pus. Quod quàm abſurdum ſit, ex eo conſtat, quoniam licèt ex magna ſpinæ arteria germen in pulmonem feratur, eíque ſubſterni videatur, & ad aſperam arteriam vſque emitti, nullum tamen à magna vena, quæ eidem ſpinæ incumbit, deriuatur in pulmonem ipſum. Ergo antequàm ad eum tranſeat ſpiritus, neceſſe erit priùs ad cor peruenire. Nulla ſiquidem, vt conſtat inter omnes, vena alia pulmoni inſeritur, niſi illa quam arterialem appellamus, quæ à dextro cordis ventriculo exorta, ſanguinem in pulmonem defert: quod ſi ita fieri concedamus, quomodo pus ſincerum expuetur, vel quo pacto ab arteriali ſanguine, cui permixtum eſt, ſecernetur?

Deinde admitti nequaquam poteſt, pus, aut ſanguinem in ſpinæ vena contentum ad cor aſcendere, cùm alia vena à dextra cordis ipſius auricula incipiens, ſanguinem deferat ad nutritionem partium thoracis, quæ circa coſtas octo conſiſtunt; reliquæ ſuperiores quatuor à vena ad iugulum aſcendente, & in medio cordis & clauicularum loco exorta alantur. Sed mitto huiuſmodi abſurda, quæ in Eraſiſtrati oratione continentur, quæque à Galeno ſatis refutantur: cùm enim inficiaretur, pus ab inflammato latere aliquando effundi in ſpatium, quod eſt inter pulmonem, & coſtas, (licèt non facilè effundi certum ſit, ob ſuccingentis membranæ duritiem, & ad diuidendum contumaciam) nequaquam tamen diſtinxit, aut viam oſtendit euentus alioqui frequentiſſimi: nam ita euenire plerumque experientia ipſa monſtrat, & ex ſuppuratis eos tantùm ſeruari, qui collecti puris non vniuerſam ſimul copiam, 6. *Aphor.* 27. ſed ſingulis diebus, donec ſufficienter expurgentur, notabilem quantitatem reiiciunt: & ex iis quidem teſtatur Galenus 5. *de loc. cap.* 2. ſe vidiſſe nonnullos, qui ad decem vſque heminas expuebant; eúmque hemina vncias ferè decem continere dicatur, ex Paulo *lib.* 7. *de ponderib. & menſuris, in fin.* ſumma quotidiani puris centum vncias adæquabat: nec multùm diſtant hiſtoriæ, quas memorant auctores alij, quas *cit. lib.* 2. *Hiſt.* propoſuimus.

Agamus deinde vlteriùs, & exponamus huius tranſſumptionis viam quam illi non ſunt aſſequuti, quærамúſque: *Verùm poſſit aſsignari via certa, per quam pus è cauitate thoracis in pulmonem transferatur?* Galenus enim *loc. cit. de loc. affect.* hæc ſedulò perpendens, hanc viam

A fieri docet per extremas aſperæ arteriæ partes, eo quòd illarum ora, quàm reliquorum duorum vaſorum in adiacentem pulmoni membranam pariter terminata, multò latiora ſunt; ídque duplici de cauſa: prima, quia cùm aſpera arteria cartilaginoſa ſit, ac proinde inſigni quadam prædita duritie, fieri non poteſt, vt illius partes concidant, aut omninò occludantur inſtar aliarum, quæ molliores ſunt. Secunda, quia ipſius aſperæ os ex natura amplius eſt, quàm venoſæ arteriæ, venæque arterialis. Cùm igitur tria hæc ſint in vniuerſum pulmonis vaſa, omniúmque propagines, licèt numero æquales in ipſo pulmone ſint, quantitate tamen diſpares, eo quòd illæ quæ ab aſpera arteria prodeunt, reliquas magnitudine ſuperant, nihil mirum ſi per has extremas aſperæ

B arteriæ partes, pus è thorace in pulmonem deriuetur, ídque expirationis tempore, interim dum contrahitur thorax, ſimúlque cum eo pulmo: tunc enim cùm in ſe concidant, exprimuntur ad ſimilitudinem ſpongiæ manibus compreſſæ, & quas continent materias, in aſperam arteriam propellunt, quæ deinde per fauces tuſſiendo expuuntur.

Verùm quia neceſſarium erat pulmonem vehementer contrahi, vt pus, aut humor ex thoracis vacuitate pulſus, in aſperæ ipſius arteriæ ora reciperetur, vt valida fieret compreſſio, oportuit tuſſim accedere, quo ſymptomate natura animalia donauit, in ſubſidium pulmonis, videlicet vt tuſſis interuentu vehementiſſima fieret expiratio, qua multus aër ſimul, & celerrimè emiſſus, quicquid noxium ad pulmonem accedit, celeri-

C mè expelleret.

Cauſa.

Empyema verum ex pleuritide ſuppurata interdum ortum ducit, quando materia plurima præ virium imbecillitate reſolui non potuit, ſed retenta in ſuppurationem abiit. Ita Hippocrates docuit 5. *Aphor.* 8. *Quicunque morbo laterali laborantes, in quatuordecim diebus non repurgantur, ij ad ſuppurationem vertuntur:* de quo negotio ſatis multa egimus ſuprà, *cap. de pleuritide.* Fit etiam ex angina præcedente, quæ in pulmoniam permutata, ſi ſeptem diebus non interficit, ad ſuppurationem neceſſariò vertitur, vt 5. *Aphor.* 10. dictauit Hippocrates. *Quicumque ab angina liberantur, iis ad pulmo-*

D *nem vertitur, & in ſeptem diebus pereunt; ſi verò hos effugerint, ſuppurantur.* Fit etiam ex pulmonia, ex Hipp. *lib.* 1. *de morb. num.* 18. *Si peripneumonia correptus in iudicatoriis diebus non purgetur, ſed relinquatur in pulmone ſputum, ac pituita, ſuppuratus fit.* Generatur etiam quum thorax vulneratur, & vulnus penetrans fuerit: quando enim externum foramen apertum conſeruatur, per illud pus expurgatur; quo occluſo, internáque vulneris parte non ſanata, puréque ad interiorem thoracis capacitatem refluente, Empyema concitatur, & fortè præ virium imbecillitate per tuſſim non excreto pure, ſuffocatio ſubita accidere conſueuit.

Sed hoc loco dubium inſurgit: *Vtrùm vulnerati non repurgato pure per partem externam, fiant empyematici?* Nam ſi natura humorem ſubiectum poteſt concoquere,

E & ſanguinem permutare in pus, poterit purulentam materiam vel per duriſſimas partes, cæróſque ductus tuſſi propellere: illi enim tanquam potenti nihil impoſſibile, ita vt per oſſis meditullium, peccantem & ſuperfluum humorem poſſit expellere, 7. *Aph.* 59. Dic cum Hipp. affirmatiuè. Hic enim auctor, *lib* 1. *de morb. à n.* 18. *vſque ad n.* 25. poſtquam varias Empyematis cauſas edocuit, per otium legendas, *n.* 31. quandam affert, *quando thorax ab haſta, vel pugione, vel iaculo vulneratur, & ſi interna, & externa pars ſimul fuerint ſanata, ſanus penitùs homo euadit; ſi verò externa quidem ſanata fuerit, interna verò non, ſuppuratus fit:* quando ſcilicet vulnus eſt magnum, nec potuit conſolidari, ex quo cùm magna copia

ram propinqua cordi, & retentum, prohibitúmque diſſlari, putreſcat, nihil mirum ſi febrem perpetuam excitet, putrida fuligine iugiter per alterationem continuam cordi communicata. Contrà obſtat Hippocratica ſententia, 2. *progn.* 63. *Hi verò potiſſimùm ſuperſunt, quos febris eodem dimiſerit die poſt eruptionem.* Quod videtur difficile, quoniam ſuppuratos nunquam febris deſerit, ſed eos perpetuò comitatur, quoniam cor à puris putri vapore obſidetur ſemper, donec tota puris colluuies funditùs ſit abolita.

Dic. Hippocratem non velle, ſuppuratis qui ſeruari debent, facta eruptione, febrem omninò dimittere, ſed mitiorem reddi, adeò vt ſi præcedentis febris vehementiæ conferatur, quaſi ceſſare ſit viſa, quod cùm ſit, bonum eſt indicium, quia denotat humorem ſuppuratum quantitate eſſe exiguum, & qualitate benignum, nullámque cum eo permiſceri incocti, inuicti, malignive humoris portionem, quæ præcedentis febris magnitudinem ſuſtinere, aut conſeruare queat. Cæterùm dixit Hippocrates febrem dimittere, non quidem dum eruptio fit, ſed eodem die, poſtquàm eſt facta, quia eo tempore, quo eruptio efficitur, à puris commotione febris exacerbatur, & vehementiam haud exiguam recipit, non parua tunc vaporum copia à pure commoto, atque agitato ad cor aſcendente. Hoc Auicenna voluit 2.1.*doct.*3. *c.*10. quo in loco de abſceſſu verba faciens, inquit: *Cùm aperitur, apparet febris maior, propter exitum materiæ.*

Dubitabis deinde: *Vtrùm ſuppuratorum febris grauiùs noctu, quàm interdiu infeſtet?* Dic Hectici incaleſcunt à cibo, vna duabúſve horis interpoſitis; idcircò quòd calor eorum veluti ſepultus, in membris areſactis, poſt irrorationem, & alimenti in membra conuerſionem, excitat ſeſe, ac vigoroſior efficitur: nam ex Galeno *in com. cit. loc. progn.* & 1. *de diff. feb.* 9. quoties hectici edunt, ac bibunt, ſimile quiddam accidit, quod in calce euenit aqua perfuſa. Nam ſi calci, ac lapidibus calefactis aquam infundas frigidiſſimam, multò calidiora ſentiuntur: ita etiam membra arida, ab humida ſubſtantia irrorata, quæ quia copioſiùs noctu ingerunt tam potulenta, quàm eſculenta, ex ea partes irrigatæ, vapores mittunt, qui febrilem caliditatem veluti elucere faciunt, vt latè *lib.* 4. *Hiſt. Princp. Medic. in com. Hiſt.* 41. diſceptauimus.

Verùm interrogabis, cur intra tam breue ſpatium, duarum: triúmvè horarum, caloris incrementum ſentiatur in membris aridis; in pulſu verò vehementia, & celeritas? Si enim incrementum à cibo excitatur, in huius humiditatem caliditas arida membrorum agit: Atqui cibus antequàm nutriat, tres coctiones pertranſire debet, quæ in tam breui temporis ſpatio fieri non poſſe videntur. Quare aliunde, & non à cibo, & in calore, & in pulſu mutatio ſequitur.

Dic. Quando alimentum coctu facilè eſt, vrgétque neceſſitas, citò aliquid alimenti percocti mandatur, nec eſt neceſſe, vt alimentum aſſumptum vniuerſum exeat è ventriculo: Nam aliqua pars eius, antequàm tota maſſa chyloſa ſecedat accedit ad membra, eáque nutrit vaporis inſtar. Duplex enim, ex multorum mente, eſt delatio nutrimenti ad membra: quædam nutrimenti per omnes coctiones elaborati, per quam membra reſtaurantur, & humectantur, ex qua calor increſcit ob pabuli appoſitionem, & hanc veram nutritionem appellant. Alia eſt delatio non veri nutrimenti, neque per omnes coctionum officinas ritè confecti, ſed tantùm quorundam vaporum ſubſtantiæ chyloſæ per membra; ex quibus quamvis non fiat vera nutritio, fit tamen refocillatio quædam, per quam membra irrorantur, & hac humectatione calor increſcit: & ſic fit duplex caloris acceſſus, quidam duabus horis poſt cibum; alter tempore veræ partitionis, & diſtributionis nutrimenti per membra, hæc multo pòſt fit, omnibus coctionibus tranſactis.

Quæ opinio circa nutritionem vaporoſam, quam A non veram tenent, licèt probabilis videatur, & per quam fortè aliqui ventriculum ali exiſtimarunt, perperam interpretantes Galenum, aſſerentem chylum ventriculo apponi in vaporis modum, colligentes ex hac Galeni phraſi, ipſum nihil aliud voluiſſe, quàm ſeparare ventriculi nutritionem vaporoſam à nutritione vera, ita vt hæc craſſitie ſua ita apponatur, vt hærendo alat; illa verò in forma vaporis & apponatur, & diſſipetur, tamen licèt Galenus eo modo loquendi vteretur, veram nutritionem haudquaquam negauit, quia ſimiliter loquitur de nutritione renum, 5. *de vſu part.* 6. & *lib.* 6. *cap.* 10. & 3. *de cauſ. ſympt.* 3. & alibi, & per euaporationem, qua vtitur, acceſſum ad membra attenuati alimenti intelligens: cupiens enim ſignificare B ſparſionem attenuati alimenti ad partes alendas, commodè quidem vſus eſt hoc loquendi modo, oſtendens euaporatione ad membra accedere alimentum. Ex quibus infertur non rectè auctores appellaſſe hanc alimenti inſtar vaporis delationem ad membra, non veram nutritionem, id eſt, ex ea non verè nutriri membra, quamvis eorum refocillationem non neget, ſicut concedimus cum Hippocr. 6. *epid. ſect.* 8. *text.* 2. & *lib. de alim.* & Galeno 2. *Aph.* 11. odores nutrire, & quotidianum firmat experimentum; odor enim panis nutrit, & carnis porcinæ, apud Paulum, & Trallianum *cap. de bulimo*, quamuis Ariſtoteles negare videatur, *lib. de ſenſu*, odores non poſſe nutrire; qui quomodo ſit intelligendus, ex Philoſophorum, & Medicorum C mente diximus, *lib.* 1. *Hiſt. Princip. Medic. in com. Hiſtor.* 9.

Inſuper quæres: *Vtrùm ſudores empyicis ſint familiares?* In his enim ſudores non poſſe contingere, patet ex *Aphor.* 41. *lib.* 4. eo enim loco ſic ait Hippocr. *Sudor multus ex ſomno factus abſque cauſa manifeſta, corpus plurimo cibo vti ſignificat; ſi verò cibum capienti hoc accidat, ſcire oportet quod euacuatione indiget.* Sed ſudorum copia in empyicis, non ciborum multitudini, neque humorum quantitati eſt attribuenda, cùm ij ſicci ſint, extenuati, & aridi. Ergo, &c. Dic, in ſuppuratis ſudores non ad humorum, aut alimenti copiam; ſed ad virtutis retentricis debilitatem eſſe referendos: illi enim ex longo tempore extenuati, & languidi, nutrimentum vltimum retinere non poſ- D ſunt, quod in vapores eductum, & ad cutem abiens, aëríſque frigore denſatum, in aquam &, ſudorem conuertitur.

Vtrùm oculorum cauitas, & vnguium curuitas perpetuò comitentur empyicos? Hoc ſignum, præterquam quòd in morborum acutorum principiis ſummè deteſtandum eſt, vt de facie Hippocratica. 1. *progn.* 10. pronuntiat Cous, & in phthiſi, tabidíſque febribus frequenter experimur; demonſtrat vigere in membris calorem aſſantem, qui actione diutina rores partium abſumit, & liquat. Hoc autem damnum promptiùs patiuntur oculi, & citiùs contabeſcunt, quia molles ſunt, humidiores, & ſpirituum vitalium copia redundant. Adde quòd muſculi mouentes oculos, ex Galeni mente, 16. *de vſu part. cap.* 8. ne agitatione mutua, & irrequieta nimiùm exſiccarentur, E à natura fuerunt donati pinguedine multa: ob quam non rigent, quæ à calore torrente quum abſumitur, muſculi, & oculi veluti corrugati concidunt, & excauantur. Neque obiicias, in empyicis plurimam pituitoſi, & crudi humoris copiam reperiri, qui ab inundante humiditate ſcaturit, cuius cauſa hecticus calor colliquans retunditur, & hoc modo in illis ſudores adſunt continui, & tumores in pedibus ſuccreſcunt: Nam ſicut hydropicorum venter, & crura intumeſcunt, membra autem ſolida in dies magis ac magis exſiccantur; ſic empyicorum corpora exareſcunt, extrema tument: debilis enim illorum facultas alimentum nec ſuperare, nec in ſubſtantiam conuertere poteſt, ſed in crudi, & pituitoſi humoris naturam abire permittit. Hac de cauſa

vngues manuum incuruantur, quia caro ſuppoſita, ad eos rectos ſuſtinendo conſumpta, haudquaquam muneri ſofficit, ſed ipſos inclinare, & incuruari permittit.

Vtrum tuſſicula arida à ſuppuratione inſeparabilis; Nam ſi empyematicis puris adeſt copia intra thoracis cauitatem contenta, cur illud promptè non educunt, ſed inani tuſſiendi cupiditate continoò vexantur? Dic Empyici cupiuot frequenter tuſſire, quia illis aſpera arteria eſt exſiccata valdè, & à vaporum acrium à pure eleuatorum halitu lancinata, à qoo pulmo læditur vehementer; & irritatus tuſſiculam ſiccam aſſiduè mouet. Cur autem nibil expuant, etſi plurima materia in thorace ſtaboletur, cauſa eſt puris craſſities, atque viſciditas: accedit denſitas pulmonem ſuccingentis membranæ; quibus addenda potiſſima cauſa, nempè facultatis expultricis languor. Quare etſi illi tuſſiendi cupiditate laborent, ob virtutis debilitatem nihil expuunt.

De Genarum rubore eſt etiam dubitandum: *Vtrùm empyematis ſit indicium?* Reſponde cum Hippocrate *loc.cit.* affirmatiuè: quia maxillarum rubor peripneumonicis, phthiſicis, & purulentis commune eſt ſignum: qood duplici de cauſa accidere, *in com.* disertè confirmat Galenus, tum quia calidi vapores ad caput, faciémque aſcendunt, quos ſpongioſæ ſuſcipientes genæ, ruborem repræſentant; tum quia ob tuſſim qua infeſtantur ægri, ex motione illa ſanguis tenuis aſcendit, & in genis perſiſtens, eſt in cauſa vt rubeſcant. Neque dicas, vapores natura aërea conſtantes, omníſque coloris expertes, rubrum colorem maxillis tribuere noo poſſe: Nam retenta, ob doloris, aut laboris magnitudinem, reſpiratione, ſanguis à reſpiratoriis membris contractis, ad faciem facilè exprimitur; accedunt vapores puris acres, & calidi faciem inflammantes, à quacunque parte ſupera & infera, ob calorem, ſanguinem in maiori copia attrahentes, qoi maxillas accendere, & in illis ruborem excitare, poſſunt.

Vtrùm ſummorum digitorum calor inter indicia empiematis ſit reponendus? Si enim flammeus calor æſtuat in thorace, & viſceribus, & hic ritu cucurbitæ ad ſe ſanguinem attrahit ad partes intimas, 4. *Aphor.* 48. *&* 7. *eiuſd. com.* 1. cur extremarum partium frigus oon ſentitur, ſed calor? Dic. Pulpæ interiores digitorum magis ardent, ob eandem cauſam qua volæ manuum ob intemperiem calidam iecoris ardere ſolent: emergunt enim concurrúntque ad manus copioſæ venæ, & arteriæ fuligines aduſtas deferentes. Quare hoc ſignum tabidis ex ſuppuratione peculiare eſt, plurimum enim habent in thorace putreſcentem concluſum ſuccum, à quo multa fuliginum copia ad partes extremas deuehitur. In pulpis verò digitorum ampliùs conſpicitur, quia partes ſunt humidiores & magis carnoſæ, io quibus calor hecticus gaudens humiditate, & ad eius præſentiam ebulliens, copioſior ſeſe tactui repræſentat ampliùs, quàm in cartilaginoſis, oſſeíſque thoracis particulis, in quo ob innatam ſiccitatem, ſui caloris gradum non ita eructat. Adde quòd cùm calor ille marcidus, & deurens, vltra ſummitates digitorum non extendatur, ibi vnitus, ardentior apparet. Argumentum verò aduerſum, diſſimile eſt, & oon euincit: quia calor tabidorom non ita ad partes internas retrahitur, vt extremas partes poſſit deſerere, veloti accidit in lipyriis, de quibus exponendus Hippocrates, in quibus inflammationis interoæ calor adeò vehemens eſt, vt ad ſe attrahat, modo cucurbitæ, ex toto corpore ſanguinem: iis qui ita ſe babent, viſcera peruruntur, externæ verò partes frigeſcunt, propter defectum ſanguinis ad viſcera ſe recipientis, vt 7. *Aph.cit.* notauit Galenus.

Dignum eſt etiam inquiſitione: *Vtrùm pedum tumor ſit huius affectus indicium?* Dic. Licèt pedum tumor conſpiciatur in hydrope, hydrope pulmonis, hectica febre, morbis diuturnis, & non rarò adſit in conualeſcentibus, tamen in ſuppuratis hoc experimur manifeſtè, illorum enim calor vitalis, debilis eſt; noo enim cor, ob vitium pulmonis à pure fœtido concuſſi, ventilatur rectè, aut ſufficienter tranſpirat: & naturalibus partibus noxa communicata, officinæ coctionis debilitantur eximiè, & hac ratione crudorum ſuccorum copia progignitur, oon potente calore alimentum conficere; quo in flatum conuerſo, & ad pedes delato, in ipſis tumores propullulant: cùm enim illi ſint frigidi, oſſei, exangues, & remoti à fonte caloris, & poſiti in infetoo ſitu, hunc crudum ſuccum diſcutere nequeunt. Neque obiicias, hac ratione manus etiam poſſe intumeſcere in hoc morbo: Sunt enim cordi viciniores, & poſitæ in loco ſublimi.

Vtrùm inappetentia ſit proprium ſuppuratorum ſymptoma? Dic, quòd cibi faſtidium, licèt à pluribus exoriatur cauſis, hoc de qoo Hip. *cit. progn.* agit, profértque euenire purulentis ſolummodò refertur ad mortificationem, ſenſúſque defectum, ob virtutis ſenſitiuæ debilitatem ſummam. Nam eſto membra ſint inanita, & exſiccata, ad quorum diſſolutionem, & inanitionem facilè cætera ſequuntur ſymptomata ad appetentiam, & famem requiſita quæ proponit Galenus 5. *de ſympt. cauſ. c.* 7. (& ſunt partium inanitarum ſenſus, earumdem inanitionem ſentientium ſuctio, tractio à venis, iecore, & ventriculo, triſtis quidam ſenſus quo ventriculus ſuctionem ſentit, & tandem animalis appetentia) tamen tractus naturalis vel oon ſequitur ob extinctionem caloris natiui; vel ſi ſequitur, ob virtutis ſenſitiuæ defectum, ſuctionis ſenſus non ſentitur, proinde nec appetentia: quod voluit ſignificare Galenus *in comm.* in verbo *tunc iam & cibum faſtidiunt*, ſcilicet appetente facultate pariter cum aliis quaſi emoriente; quod ſignum quando adeſt, mors eſt in limine, nec aliqua ratione euitari poteſt, dummodò perſeueret.

Addiderim, vapores à puris vicini putrilagine eleuatos; ipſíqoe calori natiuo maximè ioſeſtos, & os ventriculi, appetentiæ ſedem impetentes, ciborum faſtidium generare. Hoc modo Parium ſioe empyemate cum perpetua inappetentia, vſque ad centeſimum diem vitam traduxiſſe, narrat Hippocrates *lib.* 3. *epid. ſectione* 3. *text.* 72. dum eum à cibo abhorruiſſe bis repetit.

Aliud ſignum etiam eſt exponendum: *Vtrùm puſtulæ in corpore apparentes empyema demonſtrent?* Dic puſtulas has acres & erodentes, multiplici de cauſa empyicis ſuperuenire: primò, quia puris in cauitate pectoris aceruati ſanioſior, ſubtiliórqoe pars, per vias à natura deſtinatas ad cutem propellitur, qua parte firmata & retenta, acredinémque maiorem ob putrefactionem acquirens, in puſtulas abit, quas phlyctænas Græci vocauêre. Secundò, quoniam in arido corpore, & incaleſcente corde, mordentes ichores in corpore gignuntur, qui ad cutem propulſi, & collecti incaleſcunt, & ipſam rariorem effectam penetrant & has papulas producunt; atque tunc magis hæ efflореſcunt, quum ceſſante tuſſi ſputum retinetur.

Vtrùm præter Hippocratica, alia etiam adſint ſuppuratorum ſigna? Reſponde affirmatiuè. Ea ſunt ventris profluuium, quum facultas naturalis ſuo munere præ debilitate non fungitur & hoc modo nec attrahere, vel alterare, vel retinere poteſt alimentum. Pilorum etiam adeſt defluuium, ipſorum enim radices à vaporibus mordacibus exeduntur, neque ſiccata præ calore cutis vapores exire, & ſimul voiri permittit. Sputi prætereà fœtor, quem à putredine ipſius puris retenti oriri certum eſt: quod ſi ſuper carbones reponatur, graueolentiam ex ſe prodit manifeſtam. Hæc autem cùm purulentos ſequantur qui phthiſici iam ſunt effecti, idcircò ea Hippocrates non oppoſuit; quæ omnia ſigna communia eſſe & phthiſi, & empyemati Paulus edocuit *lib.* 3. *cap.* 32.

Quo loco hic auctor adiecit maxillarum liuorem, quum ſcilicet innatus calor incipit extingui. Celſus hanc Hippocratis ſententiam tranſcripſit, *lib.* 2. *c.* 7. Quæ ſigna ſi ſimul coniungantur, non ſolùm ægrum ſuppuratione laborare indicant apertè, ſed in difficillima, mortique propinqua affectione eſſe conſtitutum, manifeſtè demonſtrant.

Alia etiam ſigna ex Hip. 2. *progn.* 59. poſſunt adiungi, quæ partem ſuppuratione obſeſſam, ſignificant, nempe dolor, calor, & pondus, accubitus in incolume latus conſpicuus. Dolor partem affectam manifeſtò oſtendit, quemadmodum & calor: Nam, vt inquit Hip. 4. *Aph.* 39. *Qua parte corporis calor continetur, ibi morbus exiſtit.* Dolor accedit, quia pus in vna tantùm parte circumſcriptum, ipſius latera ſenſibilia pertingit, intemperie afficit, & diſtendit, ex qua diſtentione pulmo, etſi natura ſua parùm ſenſilis, coafficitur, & dolor exſurgit grauans, & obtuſus.

Calor oritur occaſione puris, quoniam cùm hoc fiat cum putreſcentia aliqua, ex Gal. 4. *meth. cap.* 5. per putredinem cuncta corpora calefiunt, *lib. de cauſ. morb. cap.* 2. & quæ vicina ſunt, calefaciunt. Eſt ergo contemplandum, vtrùm alterum latus calidius ſit quàm aliud: hac enim ratione in latere calidiore, puris ſubeſſe collectionem coniicimus. Licèt autem ſit factum pus, & ceſſante naturæ coctione & ebullitione humoris, calor debeat eſſe remiſſus, iuxta oraculum Senis, 2. *Aph.* 47. tamen ſemper remanet veſtigium aliquod præternaturalis caloris, qui in parte externa ſenſatus conſpicitur. Pondus etiam partem affectam oſtendit, cubans enim æger ſuper latus incolume, perſentit molem quampiam deſuper pendere, quod fit inſidente pure membranæ interſepienti, & thoracis partes in duas cauitates diuidenti.

Quæres tamen breuiter circa hæc ſigna, aliqua non indigna ſcitu: *Vtrùm inter ſigna ſuppurationis ſit numerandus rigor?* Reſponde affirmatiuè. Nam rigor definitur à Galeno 1. *de cauſ. ſympt. vlt.* & 2. *eiuſd.* 1. & 10. *meth, cap.* 4. & *lib. de rigore*, quòd ſit concuſſio totius corporis inæqualis, cum ſenſu frigiditatis dolorifico: cuius cauſa efficiens naturalis facultas eſt; materialis verò celer motus mordentium excrementorum: hæc enim vbi per ſenſibilia corpora feruntur, horrores, & inæquales totius corporis concuſſiones efficiunt. Quando ergo pus in inflammationibus incipit gigni, ab humore incipiente conuerti in pus, halitus acres eleuantur, qui celeriter membranas ipſas, aliáque membra ſenſu prædita impetentes, rigorem mouent. Accedit praua, & erodens qualitas puris membra ſentientia pungens, & ſtimulans, non aliter ac ſi apponatur vlceri aliquod mordax medicamentum, quare partes internæ, ſentiendi vi præditæ eximia, commorſæ, ad mordentem cauſam expellendam properantes, ob magnam connexionem, quam habent cum internis, has vellicant, laceſſunt, & in ſui conſortium trahunt.

De pondere in thorace percepto maior eſt dubitatio: *Vtrùm ſuppurationis ſit ſignum?* Antequàm enim humor in pus verti incipiat, in parte diſperſus eſt; quando verò incipit verti in vnam ſedem, & in cauum colligitur, partem affectam magis aggrauat: quare Auicenna 10. 3. *tract.* 4. *cap.* 7. *quando completur collectio*, (inquit) *quieſcit dolor, & febris, & augmentatur grauitas.* Verùm obiicies hoc modo. Si ſenſus ponderis accidit ægris, poſt mutationem humoris collecti in pus, ad aliquam ſedem inanem, continuam parti inflammatæ, ſequitur quòd dum incipit conuerti, & in ipſa conuerſione totali hoc pondus non ſentiatur, niſi ſolummodò in termino ad quem: quod ſi ita eſt, ſenſus ponderis, haud poterit eſſe ſignum demonſtratiuum principij ſuppurationis, quod eſt contra doctrinam Hip. *loc. cit.*

Dic. in principio ſuppurationis iam aliquid puris genitum eſt, (principium enim non eſt indiuiſibile) reliquo humore tendente ad ſuppurationem: alius ergo ratione, peruenientis ad inanem ſedem, æger grauamen perſentit, ita vt dolor qui tunc temporis maximus eſt ſenſim in aliam naturam videatur mutari, ipſo tamen non mutato eſſentialiter, ſed modaliter; quamuis non ſit negandum, in fine conuerſionis dolorem deliteſcere, pondus verò ingraueſcere.

Vlteriùs inquires: *Vtrùm empyema in vno thoracis latere conſiſtere poſſit, quia alteri communicetur?* affirmatiuè reſpondet Hip. *cit. progn.* dicens: *Si verò ſuppuratio in altero latere tantummodò fuerit, &c.* Vt verò mentem huius auctoris percipias, aduerte cum Galeno 7. *de anatomic. adminiſt. cap.* 2. in thorace reperiri quaſdam valentes membranas ipſum interſepientes: Nam ex vtraque ipſius parte, ſuperiore ſcilicet, & inferiore tennis membrana adhæreſcit. Harum itaque elatior duplici ſtructura totam thoracis regionem ſublinit, & à dextra parte altera, alia à ſiniſtra; non enim vna quædam eſt ſpatioſa laxitas ſibi continua, ſed à prædictis membranis interſepitur.

Harum membranarum vtilitas eſt præcipua, vt duo ventres efficiant, 6. *de vſu part.* 3. vt ſi fortè alter læderetur, alter maneret illæſus: natura enim noſtra durationis rerum ſemper ſolicita, non ſolùm prouidit indiuiduorum caducitati in ſeminum creatione, quorum vi noua pro veteribus, viuentia pro pereuntibus ſubſtituerentur; ſed animalia ipſa, ſemina etiam plurima gemina conſtituit, vt ea ope ab irruentium iniuriis facilè peritura indiuidua tueretur. Dum enim infortunio vnus oculus, auris, brachium perit, altero oculo, aure, brachio vita ſeruatur: ita duo quaſi animalia, dextrum, ſiniſtrúmque in vnum animal coniungens, diuturniorem illis vitam comparauit. Ergo cùm prædictis membranis interſepiatur thorax, ita vt duo concaua efficiant, in eo rectè ſequitur, ſuppurationes opprimentes vnum latus nullam habere ſocietatem cum iis, quæ alterum fatigant.

Patet id ampliùs in magnis thoracis vulneribus penetrantibus, in quibus repentè animal, parte dimidia tum vocis, tum reſpirationis priuatur; voce autem, æque reſpiratione plenè diſtituitur, ſi venter vterque fuerit confoſſus. Ergo in ſuppuratione in vna parte thoracis exiſtente, materia dextræ partis in ſiniſtram, nec è contrario, quæ eſt in ſiniſtra in dextram tranſmeare poteſt, interſepiente membrana, tanquam muro quodam natiuo, tranſitum impediente. Ob eam igitur rem cenſet Hippocrates *citato loco* ediſcendum, num æger in vtraque parte habeat pus, an in altera dumtaxat, vt eleganter *in com. cit. progn.* aduertit Galenus: Si enim vtraque inflammatio tam læuæ, quàm dextræ partis ſuppurata rumpatur, in vtroque latere ſentietur pondus, maximè in oppoſito, & eo ſupra quod decumbit. Quare quemadmodum in empyemate totum thoracem occupante, fluctuatio in toto pectore ſentitur, quum æger in lecto deuoluitur, ſic quum vnum affligit latus, in vno tantùm latere percipitur. Secùs accidit in pulmone, ac in partibus quæ intra peritonæum conſiſtunt: in his enim per omnes ſedes circumfluit pus, aut quiuis alius humor in abdominis cauitate contentus. Idem accidit in pulmonia ſuppurata, ac rupta vomica, quando in vtramque partem, dextram, ac ſiniſtram pus decumbit, quoniam totus pulmo membrana interſepiente igitur, ſe vndique obuoluitur. Si verò quæras, vtra ſuppuratio ſit vehementior, aut periculoſior, dextra, an ſiniſtra? Solue eo modo, quo diximus de pleuritide, *lib.* 2. *Hiſt. PP. Med. in com. Hiſt.* 20. quo loco tam pleuritidem, quàm ſuppurationem lateris ſiniſtri, deteriorem eſſe quàm lateris dextri determinauimus.

Quæres vltimò: *Vtrùm medico neceſſarium & vtile ſit cognoſcere ſuppurationis initium?* Dic quòd ſic: quia ſi citò ſuppurat, citò rumpitur. Adde magni ponderis, & momenti eſſe, ſuppurationis incipientis cognitionem

Digitized by Google

vt præſcito eius initio, Medicus à remediis reſoluentibus, ſupputantibus, & euacuationibus deſiſtat. Reſoluentia enim tunc nocua ſunt, licèt aliquando præſente ſupputatione concedatur euacuatio, ob metum magnitudinis exituræ, ex Auic. 3.4. *cap. de cura exiturarum*, & 10.3. *tract.* 4. *cap.* 31. *de cura Adubellati in ſtomacho, in princip.* Vnde Auicenne 10. 3. *tract.* 5. *cap.* 2. inquit: *Quum phlebotomas & euacuas, & non ſedantur accidentia, tunc ſcias quòd prohibitio collectionis, quam quæris, eſt difficilis. Non ergo iteres phlebotomiam, ne congeletur materia, quæ eſt habitura collectionem.* Prodeſt etiam agnitio principij ſupputationis, ne fortè Medicus à ſymptomatis increſcentibus poſſit perterreri, febre ſcilicet, rigore, dolore, & ponderis ſenſu in affecto loco ex Auic. 10. *tract.* 4. *cap.* 7. exiſtimans hæc mortis cauſa euenire.

Præſagium.

CVm docuiſſet Hipp. in ſuperioribus præſagiis ſigna, quibus ſupputationes debent agnoſci, citiùs, tardiuſvè rumpendæ, inſuper & quibus cognoſcerentur purulenti: oſtendit *lib.* 2. *progn.* 63. ex ſupputatione facta in thorace, non omnes perire, ſicut nec etiam ſeruari. Morituros verò ex propriis ſignis docet agnoſci, ſimiliter & ſeruandos; ſic enim ait: *Hi verò potiſſimum ſuperſunt, quos febris eodem die dimiſerit poſt eruptionem: ac cibum citiùs appetunt, & ſiti liberati ſunt, & venter exiguas, & conſiſtentia deiicit, & pus album, laue, concolórque eſt, ac vacuans pituita, & abſque labore, ac valida tuſſi expurgatur. Itaque optimè quidem ſic, ac celerrimè vindicantur: ſin minùs, qui ad hæc proximè accedunt. Moriantur verò ij, quos febris non deſerit, aut cùm videatur deſerere, denuò incaleſcunt, innoteſcit, & ſitiunt, nec cibum appetunt, aluus humida eſt, pus viride; liuidúmque expuunt, vel pituitoſum, ſpumoſúmque. Pereunt, ſi hæc adſint omnia.*

Sed circa omnia dubitandum, & primò: *Vtrùm febris remiſſio, & cibi appetentia poſt rupturam, in ſuppuratis ſalutem portendant?* Licèt enim, vt *ſuprà* diximus, in ſuppuratis febris non ex toto eradicetur, & dum repurgantur, perpetuò febricitent, ex Auic. 10.3. *tract.* 5. *cap.* 4. quia pus non vniuerſum exit à parte ſuppurata; & eſto exeat, ita vt nihil humoris purulenti remaneat in particula, ſed caro optima gignatur in parietibus, & cauo vlceris, putridi tamen vapores à pure leuati, cordi communicati febrem ſuſcitant: tamen poſt rupturam, felicem exitum exoptamus; hic ex febris remiſſione eſt expectandus, facta collatione ad impetum præcedentis, quæ intenſior apparet quum abſceſſus aperitur ob materiei exitum.

Deinde febris remiſſio poſt rupturam, ad bonum iudicat, quia pus quantitate eſſe exiguum oſtendit, qualitate benignum, & abſque miſcella inuicti humoris; & non aliunde ab aliquo humore deprauato foueri, qui præcedentis febris intenſionem ſuſtinere, & conſeruare poſſit, quod ſignum ſi cum aliis bonis ab Hip. citatis coniungatur, citiſſima ſequitur ſalus. Quemadmodum enim exitioſis omnibus ſignis in vnum conſpirantibus, velox mors expectanda eſt; ſic contrariis, certiſſima ſalus, ex Hip. *lib.* 3. *progn. text.* 2. vbi: *Simpliciſſimæ febres, ac ſignis firmatæ ſecuriſſimis, quarto die, aut citiùs finiantur.*

Laudatur in ſuppuratis appetentia cibi, & eius contrarium reprobatur: alimentum enim abhorrere, & faſtidire reprobatur ab Hip. in magnis morbis, vt 7. *Aph.* 6. & in longis difficultatibus inteſtinorum ſummè condemnatur, 6. *Aph.* 3. Nam cùm hic caſus aduenit, & omninò interiit appetentia, opus ad vitam neceſſarium, mors timeri poſt. Et licèt appetendi actio ad os ventriculi ſolùm per ſe attineat, tamen cùm alterius partis conſenſu conficitur, inappetentiam patitur: nam à thorace vapores virulenti ac fœtidi, ad linguam & palatum aſcendunt, & per tunicam has partes veſtientem, quæ internæ ventriculi membranæ continua, communíſque eſt, 4. *acut.* 6. ori ventriculi communicantur, qui hanc partem debilitantes, & proſternentes, faſtidium concitant.

A

Vtrùm ſitis carentia, pus bonum, & aluus exigua, atque conſtans, in ſuppuratis ad bonum indicent? Reſpondet Hippocrates affirmatiuè *cit. loc. progn.* eo enim loco approbat carentiam ſitis; improbans affectum contrarium; quia ſignum eſt quòd putridi vapores à thorace eleuantur, qui ventriculo communicati ipſum exſiccant, diuellunt, & intemperant. Aluus autem exigua, ac conſtans, ſpem ſalutis pollicetur: Nam multa deiectio, eſt

B

reproba, 5. *Aph.* 14. *A tabe habito, alui profluuium ſuperueniens, malum.* Conſtans, coquentis naturæ robur oſtendit, 2. *progn.* 13. & 1 *criſ.* 11. coctio enim cogit, incraſſátque 2. *progn.* 33. 4. *acut.* 4. & 4. *meteor.* 1. etſi enim deiectio ſolùm primò & per ſe venarum, & non thoracis affectiones oſtendat. 1. *criſ.* 14. tamen ſecundariò ſpiritalium partium diſpoſitiones efficaciter demonſtrat. Pus etiam optimam ſi exeat, ſalutem portendit: Si enim *vrantur, aut ſecentur, & pus purum effluxerit, & album, euadunt; ſi verò ſubcruentum, fæculentum, ac fœtidum pereunt*, vt dictauit Hippocrates 7. *Aph.* 44. quoniam optimum pus 1. *progn. vlt.* robuſtam concoctricem partis oſtendit, & quæ ſanguinem in phlegmonoſo tumore inculcatum conata eſt concoquere, & in ſubſtantiam vertere, ſed cùm non poſſet ob puris diſſimilitudinem

C

cum alendis membris, cum in partibus ſpermaticis, tunicia vaſorum, membranis, oſſibus, ligamentis, & ſimilibus reſeruans, tanquam ſibi futurum alimentum, coxit, incraſſauit, & inter coquendum ſimile reddidit: quare ſolidis partibus agentibus, quæ albæ ſunt, pus euaſit candidum.

Sed rogabis, *Vtrùm ſuppurati poſt ruptionem cum peſſimis ſignis intereant?* Affirmatiuè reſpondet Hippocrates, *lib. cit. progn.* Sed obſtat contra eius doctrinam argumentum validum, quia ſi ruptio eſt criſis, & terminatio inflammationis ſuppuratæ, videtur ægrum non poſſe interire, quia poſt criſim, declinatio ſequitur, in qua laborantem emori eſt impoſſibile. Dic: Nemo in vera declinatione moritur, vt Galenus toties *in libris de criſibus* affirmat, & quamuis ruptio ſit terminus ſuppuratæ in-

D

flammationis, non ſequitur quòd omne illud quod poſtea inſequitur, ſit declinatio: Nam multoties nouus morbus aduenit, ſuos etiam terminos habens, intra quos ſi ceſſat, liberantur ægri; ſi verò hos tranſierit, tabeſcunt. Hoc in angina ſuppurata manifeſtè conſpicitur, cuius ruptio, terminatio & criſis eſt: verùm poſt illam ſæpè mors contingit, vel quia pus per aſperam arteriam deſcendens, ſuppurat, vel phthiſis occaſionem præbet.

Empyici, qui ex morbo laterali ſuppurantur, ſi in quadraginta diebus purgentur à die qua fit ruptio, liberantur; ſi verò non, ad tabem tranſeunt, inquit Hip. 5. *Aph.* 15. Quo oraculo, quadrageſimum diem, tanquam terminum quendam medium propoſuit, & magis frequentem: non

E

tamen ita abſolutum, certum, & determinatum, vt citiùs, aut tardiùs, illa puris repurgatio, aut in tabem tranſmutatio fieri nequeat. Coniectura enim aſſequi poteſt Medicus probabili, vt ſi puris in thoracis cauitate contenti copia non expurgetur intra quadraginta dies, ab illius acrimonia & corruptione, laxa, tenelláque pulmonis ſubſtantia exulceretur, & ſequatur tabes, licèt hoc ante, aut poſt quadrageſimum, pro humoris ſuppurati varietate poſſit contingere: De quo argumento ſat multa *ſuprà, cap. de Pleuritide.*

Diſceptandum etiam: *Vtrùm purulenta materia thoracis cauitate contenta, per ſputum periculoſius, quàm per infernam regionem expurgetur?* Excerni pus empyicorum pueros, vrinam, aluum, & abceſſus, veterum doctiſſimi explanarunt.

explanarunt. Excretionem materiæ purulentæ per ſputum,perniciosiorem eſſe.licèt ſit magis familiaris in thoracis morbis,facit illud argumentum, quoniam moroſa eſt, paulatim, & ſenſim per ſputum excitata tuſſi thoracem repurgans; quare cunctatur in via, & malignitate ſua molles pulmones oblædit, & vlcerat; cuius reliquiæ remanentes in thoracis cauitate,cùm præ craſſitie, & virtutis debilitate ſemel educi non poſſint, retentæ corrumpuntur, & in malignam abeuntes naturam, vlcus creant in pulmone, ex quo phthiſis, & mors certò impendent.

Infernæ verò partes ſunt excrementis recipiendis magis idoneæ,aſſuetæ,latiores, & minùs præſtantes, per quas citra exulcerationis, aut alterius noxæ periculum, humor etſi virulentus excerni poteſt. Huc fortè reſpiciens Paulus *lib. 3. cap. 32.* in hæc verba prorumpit: *Rupto abſceſſu pus educitur,nunc purum,nunc faculentum, & nonnunquam ſurſum abſceſſus erumpit, quando etiam periculoſior eſt: nonnunquam infrà.* Nec dicas, per infernas partes vacuatum pus, ventriculi, & inteſtinorum facultatem labefactare, ac dyſenteriam multoties parere ferè inſanabilem, quia ita virulenta eſt materia, & acrimoniæ capax, vt exulceret vias per quas pertranſit: Nam ſi hæc per ſuperiores partes vacuetur,partes nobiliores ampliùs afficiet, & vitia immedicabilia excitabit, ob cauſas dictas.

Vtrùm empyema falſum ſit periculoſius vero? Falſum empyema concitari ex ſeroſo, aut pituitoſo humore, ex capite, aut corpore in thoracis cauitatem delapſo, Hip. firmat *lib.1.de morb. num* 18. confirmat Aëtios *tetrab.2. ſerm.4.cap 65.* de pectore ſuppuratis: & nos plura diximus *lib 2.Hiſt.PP. Medic.in com. Hiſt.*27. Hoc vitium eſſe periculoſius poteſt firmari, quia pituita lenta, & viſcida in eam partem confluxa, copia obſtruit, & ſubitam ſuffocationem inducit, frigiditate ſpiritus extinguit,& lentore ſuo pulmoni adhærens, retenta, acriórque reddita præ mora, magis affixa exulcerat, & phthiſin excitat.

Aduerſa tamen pars veriſſima eſt, quia falſum empyema ſaltem in initio non comitatur febris, & vna ſolùm adeſt indicatio quæ ſumitur à cauſa; in vero adeſt lenta febris & hectica, & diuerſæ indicationes inſurgunt, quædam à cauſa, alia à febri deſumpta, ita vt quod remedium lentori puris abſtergendo proficuum eſt, id febri maximè repugnet. Deinde verum empyema oſtendunt alia ſigna truculenta, quæ phthiſin conſtituunt nominata *ſuprà*. Accedit, quòd pituita ſimplex, cùm ſeroſior ſit, in pus verum tranſmutari non poteſt, ſed puris ſimilitudinem tantùm acquirere; contrà ſanguis, cùm ſit ad nutriendas partes accommodatus, in pus verti poteſt, ex quo perniciosiora damna exoriri, quàm ex pituita in eum locum delapſa,eſt certiſſimum, quia calidius eſt,acrius, & magis malignum.

Curatio.

AEr ſit temperatus. Cibus facilis coctionis, & diſtributionis,velut in phthiſi. Potus moderatus,ne eius copia reſpirationis membra comprimantur: frigidus actu, nocuus; ferit enim pectus, & pus expectorandum incraſſat. Acida vitanda. Amplectenda ptiſſana, Mulſa: hæc enim 13. *meth.* 11. clementer, & ſecurè empyicorum pus per ſputum educit, craſſos ſuccos attenuat, ſiccat, detergit, 4 *de ſanit. tuend.cap.* 4. Clyſteres optimi ſunt, qui reuellunt humorem ad partes inferas. Cucurbitulæ iuuant inferioribus partibus admotæ: Cùm enim ob thoracis calorem, dolorem, pondus, puris ebullitionem in parte affecta, ad hanc ex toto corpore plurima humorum illuuies confluat vbertim, qui affectum fouent, & augent, eorum momentum ad infirmas, minúſque præſtantes detrudere, conſultius ſemper mihi viſum fuit.

A Inſtituta commoda victus ratione, & obſeruato debito ordine in ſex non naturalibus rebus, ad materiæ contentæ expuitionem accedere oportet; nam ſi intra quadraginta dies non repurgetur, nullus deinde erit remedio locus, ſed excitata phthiſi deinceps ægrum occupabit mors. Quare ea quum ad ſuppurationem declinat, modicè calfacientibus, & humectantibus eſt adiuuanda,vt Galenus docet.5 *ſimpl cap.*5.Ea verò pars quæ in ſuppurationem abit eſt attenuanda, ſecanda, per medicamenta arteriaca reſiccanda.

In hunc vſum quæres: *Vtrùm in curatione empyematis indicatio ſumenda ſit à febre, an à ſuppuratione?* Dic, quòd quamuis ſuppuratorum febris ſit complicata cum putrida, & hectica, curationis prima & potiſſima B indicatio, non à febre, ſed à ſuppuratione ſumi debet: huiuſmodi enim febris, viſcerum collectionibus ſuperuenire ſolet, 1. *de differ. feb.* 9. & eſt veluti accidens ſuppurationis; quare ſanari non poteſt, niſi priùs ſuppuratio ſanetur. Hinc fit vt præcipuus Medici ſcopus in pure euacuando verſetur. Ideircò aliqui non neglecta febre,vires, quoad maximè fieri poteſt, roborant, vt optimè Auicenna inſinuat, 10. 3.*tract.* 5.*cap.*5. dum ſic ait: *In huiuſmodi quidem hora, neceſſaria eſt virtutis confortatio cum carnibus, & cibo temperato: & non conſideres febrem, & non dimittas dare carnes, timore febris, nam ipſa febris non ſanatur dum ſanies perſeuerat, & cùm confortatur ager ad expuendum, ceſſat febris procul dubio.* Ratio dictat: quia totius corporis extenuatio oritur à febre, totidem partium humiditatem abſumente; fe-C bris autem à pure contento in thoracis cauitate conſeruatur. Ergo febris ſanari non poteſt, niſi ſuppuratio ſanetur.

In hunc finem non lenia arteriaca propinanda, quæ *cap.de Pleuritide* deſcripſimus, ſed fortiora, quæ *cap. de Difficili reſpiratione* ſunt propoſita. Hoc modo Galenus 13.*meth.cap* 18,ſolius puris ratione habita,offert illis,in quorum thoracis ſpatio aliquid per ſputum repurgandum continetur, tenuatoria, quorum ope viæ aperiantur, & humores diſſecentur, ac diſſipentur, præſertim quum craſſæ ſubſtantiæ ſunt,& glutinoſæ, quales in iis ſunt quos empyicos vocant. Eligenda primò ptiſſanæ cremor, Mulſa, Vrticæ ſemen, decoctio Origani, Calamenthi, Hyſſopi, Pulegij. Valentiora ſunt Illyricæ Ireos Radix, Marrubium. Galenus *lib de parat. facili-D bus,cap.*27. ex ſcilla toſta ſalſamentum parare iubet, ad pus empyicorum repurgandum. Acria, & valentiſſima, cum Galeno 5. *ſimp.* 12. cauenda, ne reſoluta humoris parte tenui, reliqua durior fiat,craſſior, excretionique magis inepta. Quòd ſi ea exhibeas, humectantibus potionibus permiſcenda cura, vt ex horum admixtione, acrium medicamentorum vis miteſcat, ac temperetur.

Quòd ſi pus ad aluum, vel veſicam natura detrudere conetur, vt aliquando, rarò tamen accidit, & cum artis gloria vidit, & curauit Ioannes de Vigo *lib.* 2. *de apoſtemat. tract.* 5.*cap.*1.hic motus licèt ratus, arte iuuandus mitibus diureticis, & lenibus clyſmatis, vt citiùs vacuatio lenta acceleretur, & pus per cor & arterias celeriùs deſcendat, antequàm anxietudines, & animi deliquia E ex eius mora ſequantur. Hoc modo Aëtius *tetrab.* 2. *ſerm.*4. *cap.* 65. empyicorum pus frequentiùs per ſputum, aliquando ad aluum, aut vrinæ vias inclinans, emollientibus aluum, aut vrinam prouocantibus auxiliis repurgare conſulit.

Dubium eſt: *Vtrùm in empyemate phlebotomia aliquando vtilis?* Dic. Si inflamatio in ſuppurationem commigret, ſit copia multa, acris, & cruda, & facta diſruptione ſanguinolentus humor per tuſſim excernatur, viréſque valeant, tunc ſanguinis miſſio reuulſionis gratia vtilis eſt, ne ad partem tam præſtantem, ob dolorem,calorem, & ebullitionem, attrahentem ex vniuerſo humores in ipſam poſſint confluere, qui alium affe-

ctum

Digitized by Google

ctum excitent primario morbo grauiorem. Si verò ſuppurata vomica verum empyema conſtituit, tunc vires validæ eſſe uon poſſunt, quia puris fœtor, acrimonia,& malignitas ſpiritus reſoluunt, vitalem facultatem labefactant, naturales vires eneruant: quare eo tempore ſanguinis miſſio penitus fugienda.

Pus in cauitate thoracis contentum, externis exſiccantibus thoraci ipſi admotis eſt reſoluendum; & licèt calefaciant, maior eſt vtilitas quæ ſumitur à puris reſolutione, quàm ſit id, quod ex febris ſequitur incremento, nocumentum. Spongia ergo imbuatur decocto, vel linteum duplicatum, & pectori applicetur. Parabitur decoctum ex Ariſtolochia, Rad. Ireos, Althææ, Thym Hyſſopo, Origan. Praſſio, Melil. Camomil. Spic. Nardi, Sem. Dauci, Agarico. Poſt quorum admotionem, pectoris regio illinatur vnguentis, ceratis, & emplaſtris, factis ex oleis Camomil. Anethin, Liliac. Irino, Cerato filij Zachariæ, Melilot, puluere Pulegij, Ireos, Spicæ. In eundem vſum conferunt Theriaca, Mitridatium, Athanaſia. Si verò times, ne exſiccantium vi, tenuiore humoris parte abſumpta, reliqua induretur, emollientia cum reſoluentibus permiſce, vt eſt Althææ radix,& ſi quæ alia.

Dubitant plures: *Vtrùm Lac in empyemate ſit ex vſu?* Recuſant aliqui, quia eſt craſſi ſucci, pus incraſſat, & excretioni contumacius reddit: & cùm tota curationis ſpes ſit in repurgatione puris, magis amant vſtionem, vel ſectionem, quo remedio, facto emiſſario, tota puris machina extra educitur. Sed ſi affectio diuturnior ſit, imbelles vires, febris calor vrgeat vehementer, tabeſcat æger, maximè ſi cupiam non multam puris thorax contineat, tunc ſalubre præſtat commodum lactis vſus, præſertim aſinini; quòd cùm tenuius ſit, pectus à pure repurgat, ipſius ſorditatem abſtergit, fœtorem corrigit atque emendat, nutrit perbellè, extenuatum corpus mirificè humectat, atque incraſſat. Equinum aſinino eſt perſimile: & ſi hoc aſſumere ægri recuſent, caprillum, aut bubulum maximum auxilium præbent.

Vltimò diſceptandum: *Vtrùm ſectione, vel vſtione inter tertiam, & quartam coſtam celebrata, empyici pectus aperire liceat?* Empyicos eſſe vrendos, vel ſecandos, quando deſperata ſalus eſt, cæteráque præſidia non iuuant, veterum peritiſſimi exararunt: *Nam vbi vnica via ſalutis, eáque dubia eſt, illa etſi cum periculo tentanda; melius enim eſt nos aliquid agentes periclitari, quàm ægrum omni ſpe adempta certò perire*, vt eleganter 10. *meth.* 10. dictitauit Galenus. Per vſtionem autem non intelligimus tantùm, excitanda eſſe vlcera in partibus pectoria externis, quod voluit Celſus *lib.* 3. *cap.* 22. ſed penetrandum eſſe vſque ad thoracis cauitatem, vt per apertionem pus intùs contentum expurgari poſſit. Si verò Paulus *lib.* 6. *cap.* 44. eam condemnat, intelligendus, ſi multa puris copia ſimul exhauriatur: ſic enim habet: *Sunt qui ſcapellum quoque adhibere audeant: inter quintam, & ſextam coſtam, tranſuerſa linea paululum obliqua cutem incîdunt: deinde aculeato cultello coſtas ſuccingente membrana perforata, pus excernunt. Verùm iſtis, & qui vſque ad pus adurunt, vel protinùs mortem inferunt. cùm vnà inſanabiles inducunt.* Quo pacto autem vſtio huiuſmodi penetrans molienda ſit, explicant Hip. *lib. de loc. in homin. lib.* 2. *&* 3. *de morb. & de internis affectionib.* Auicenna *cap. de empyemate.* Caue tamen ab hoc præſidio, quando vires inſigniter ſunt lapſæ, aut ſuppuratio in phthiſim inſanabilem & tranſmutata: Si enim eo tempore vras, aut ſeces moribundum corpus in certum interitum, exhauſtis viribus, & reſolutis ſpiritibus, præceps ex tempore dabis. Ob hanc cauſam conſultiſſimè monuit Hippocrates *lib.* 6. *epid. ſect.* 7. *text.* 11. vt *tabeſcentes ſtatim vramus.*

Galenus 6. *Aphor.* 27. in empyematicis magis vſtionem amat, 5. *Vſtione igitur indigent, qui plurimum habent pus, vt qui deſperent per ſputiones poſſe expurgari, &c.* Hippocrates *loc. cit.* ſecare iubet inter coſtas, primò nouacula, deinde ſcalpello acuto. Conciliantur facilè, ſi aſſeras illos eſſe vrendos, quando purulentæ materiæ caliditas mitior eſt, & ægri debilitas perforationem dehortatur: tunc enim cauterio potentiali, cutem, ſubiectóſque muſculos corrodere, & poſteà cum phlebotomo citra dolorem, ad internam thoracis partem foramen perducere licebit. Si contraria adſint, ferro caudente latus aperire, eſt vtilius.

De loco ſectionis, & vſtionis in empyemate, varij varia proponunt. Quidam inter ſecundam, & tertiam coſtam hoc opus celebrandum imperant, quia hac parte ſectio facta diaphragma non lædit. Alij, de quorum numero eſt Guido Cauliacenſis *tract.* 3. *doct.* 2. *cap.* 5. inter quartam, & quintam hoc opus exercent, ne ſeptum, membrum nobile ac neruoſum, cultro tangatur, & lædatur: quod timuit Hip. *lib.* 3. *de morb. num.* 27. dicens: *Quòd ſi præ craſſitudine humor non fluctuet, neque ſtrepitus ſit in pectore, verùm ſpiritum frequentem trahat, & pedes intumeſcant, & tuſſicula aliqua adſit, ne te decipiant hæc, ſed thoracem pure plenum probè noris. Proinde in terra Eretbriade, liquida, & valde trita, & tepida linteum tenue tingito, eóque thoracem circumcircà integito, qua parte primùm reſiccatum fuerit, ea ſecato, aut vrito, quam proximè ad ſeptum tranſuerſum; cauendo tamen ne hoc ipſum lædas.*

At Hippocratis admittenda ſententia, qui *lib. de internis affectionibus*, ſic ait: *Coſtam tertiam ab vltima, vſque ad eſſecato: deinde cum terebra caua vltrà perforato; & vbi perforata fuerit, aqua parùm emittito.* Hic ergo puris extrahendi modus ſecurior eſt: eo enim paulatim pus extrahitur, & foramen ad libitum claudi poteſt, nec vllus ſubeſt timor, vt diaphragma apertione pungatur In qua autem parte collectum fuerit pus, in ea quoque ſectio molienda: quòd ſi in vtraque, vtrobique ſecandum. Caue tamen ne per apertum foramen aër ingrediatur, & vitalia membra præternaturaliter refrigeret, & alteret: Licèt enim continuò aërem inſpiremus frigidum, citra læſionem vllam: tamen ille ingreditur ſenſim, & pedetentim, & aſperam arteriam, pulmonéſque ingreſſus, & recooditus, in cor paulatim deducitur. Externus verò non attractus, nec priùs contemperatus, affatim & repentè ingrediens, ſpiritales partes ſuo contactu refrigerat, & ſæpè ſpiritum vitalem extinguit.

OBSERVATIO.

Verum Empyema, Teſtudinum Syrupo, & Ebeni decocto, curatur.

Laborauerat quidam pleuritide ſæua, & inuncta, in qua cùm omnia ferè remedia incaſſum tentarentur, in peſſimum Empyema delapſus eſt: febris erat aſſidua, continuum ſaniei ſputum, ſpirandi difficultas, rubebant genæ, aderat faſtidium ſummum. Medici de thoracis ſectiooe iam deliberabant, à qua ille cùm perhorreret valdè, ad alia tentanda præſidia ſe accingit. Idcircò expectorantia adhibita. Lactis imperatus potus, quod aſſumptum per dies duodecim, & increſcente Medicorum conſilio flocci fecit. Corpus erat mirè emaciatum, pus excernebatur in copia multa: Et cùm ab hoc in cauitate thoracis contento, cætera ſymptomata tanquam à primo fonte ſcaturirent, illud reſoluere ſtatuens, reficio corpus humectantibus, exhauſtum. Cúmque in hunc finem plurima ſeſe oſtentaret medicamentorum ſylua, nullum aliud, excepto lacte, præſtantius eſſe, experimento felici adinueni, quàm teſtudinum nemoralium vſum: quarum carnes, cum ouis, rectè priùs elotas cum decocto

radicis

Digitized by Google

radicis Ireos, longæ Ariſtolochiæ, & Enulæ Campanæ, in balneum Mariæ coniicio, & ex aqua ſtillatitia ſyrupum cum ſacchari & mellis, an. partib. æqualib, conficio: cuius vncias quatuor, adiectis vnciis duabus aquæ ſcabioſæ, in aurora ægrotanti offero; & vt ſomnum capiet poſt hauſtum, maximè enitor, quo peracto, ſudor obrepit per cutem ſuauis. Quem ſyrupum, tribus horis poſt cœnam, repetendum impero. Humectato ſic corpore, & ſolidis membris refectis, ad ſudationes leues, parata ex decocto Ebeni accedo, quibus ſemel in die, aut alternis diebus vſus ſum. Vix quindecim dierum ſpatio hoc auxilio vſus eſt, quando alacrior redditus, minuto puris ſputo, febricitabat remiſſiùs, dormiebat ſuauiùs, reſpirabat faciliùs, auidiùs appetebat, concoquebat feliciùs; & exſiccante regimine vtens, ad trigintáque ſudationes accedens, ceſſante omninò excretione puris, & abſente febre, pinguiculus factus, omnino à morbo eſt ſeruatus. Magna ergo eſt Ebeni potentia, apud Dioſcoridem *lib. 1. cap. 91. de Ebeno*. Paulum *lib. 7. tit. de Ebeno*; nam mitificè ſiccat, detergit, atque ſubtiliat. Et licèt noſtrum, veterum Ebeno tantùm ſit proximum, & Guaiacum nominetur, tamen eius decoctum ebibitum, vlcera repurgat à ſanie tam interna, quàm externa, ita potenter, vt miraculi inſtar abſumpta omni putrilagine, ipſa conglutinet, & regenerata carne, ad cicatricem perducat; demum vetuſtas efficaciſſimè ſiſtit, cuiuſque generis illæ ſint diſtillationes. Quare ad abſumendam ſaniem, & humiditatem excrementitiam, vnicum eſt alexipharmacum.

CAPVT XII.

De Ventriculi debilitate.

Definitio.

QVia verò paulo antè, pro ingenij noſtri captu, quantum nobis non incurioſa lectio adminiculabatur, enarrantes curationem morborum, qui partes vitales infeſtant, orationem contexuimus, ſubit nunc, vt quæpiam non indigna ſcitu, de curatione morborum, qui partes naturales opprimunt, explicanda prætexamus, & illuſtremus etiam quæſtionum varietate, & floribus, mitiſque obſeruationibus exornemus.

Scrutabar ſolicitè admodum, & curioſè nuper quanta eſſet potentia & neceſſitas ventriculi, ſed in ſolutionem problematis huius incidi faciliimè, cùm à Galeno decantatum ſit vbique, ſummam eſſe huius partis ſympathiam cum partibus reliquis. Deinde cùm ſit promptoarium alimenti, primáque officina coctionis, & illius os exactiſſimo ſenſu ſit præditum, fit vt plurima excrementa, crudique humores eo generentur loco, quæ in varias partes delapſa, varia vitia poſſint excitare. Ob hanc cauſam ſcribit Hippocrates *lib. 7. epid. ſect. 3. text. 1. Ventris torpor, omnium confuſio.* In hunc ſenſum Serenus, Medicus antiquiſſimus, *in ſuis carminibus*, ventriculum Regem totius corporis eſſe, non inſeitè pronunciat. Quare ſi vel minimùm afficiatur, aut diuturna officij vacuitate reddatur ignauior, tota naturalis œconomia ſtatim labaſcit, ac corruit.

Debilitas ergo ventriculi, omnium corporis vitiorum cauſa eſt monente Galeno *in com. cit. nuper loci epidem.* Ex praua enim chyloſi, non fit laudabilis hæmatoſis; quare noſtri corporis partes impuro ſanguine altæ, variis morborum generibus conflictantur. Ob hanc cauſam inquires: *Vtrùm ad fauſtam coctionem ventriculi, neceſſaria ſit alimenti preparatio in ore?* Dic, quòd cum ſummum, & ſupremum naturæ opus, ſit nutritio, quia tamdiu animal viuit, quamdiu nutritur: ita plurima machinamenta ipſa fabricauit, vt nutritionis ope poſſet floridum, & robuſtum permanere. Hoc opus alimentis per aſſimilationem perficitur; illa non potuerunt ſimilia euadere, niſi priùs plurimas transmutationes paterentur: quare in ore, ventriculo, venis meſaraicis, iecore, venis, & in ſingulis partibus priùs concoquuntur.

Prima ergo transmutatio ea eſt, quæ in ore celebratur, vt 1. 1. *doct. 4. cap. 2.* docet Auicenna, dicens: *Omne nutriens maſticatione quadam recipit digeſtionem.* Alimentum enim ſolidum, & durum, non ſolùm dentibus diuiditur, frangitur, & conteritur, ſed contactu linguæ, & aliarum partium quæ ſunt in ore, tranſmutatur verè; nam tunica linguæ, & aliarum partium oris, communis, & continua eſt cum tunica interna œſophagi, ventriculi, & inteſtinorum, vt *4. de vſu part. cap.* 8. & 6. *Aph.* 32. & 1. *prorrhet.* 30. retulit Galenus.

Quare ſicuti tunica interna ventriculi facultate concoctrice prædita eſt ſic tunica palati, & linguæ facultatem ſortitur alteratricem. Accedit etiam, quòd in glandulis quæ ſunt in radice linguæ, generatur ſaliua, quæ non ſolùm habet facultatem abſtergendi, ſed concoquendi, & ſcorpiones, animaliáque venenoſa ſolet interficere, vt *3. de natural. facult. cap. 7.* & *10. ſimp. cap. de ſaliua*, affirmauit; præſertim ſi ſit hominis ieiuni, famelici, aut ſitibundi, tunc enim maiori vi prædita eſt: & lingua inter omnes partes, pro corporis mole, maiores ſuſcipit venas, arterias, & neruos.

Hinc fit, vt euidentiùs inter omnes partes, totius temperamentum exprimat: ſic etiam ſaliua, quæ in ipſa generatur, quæ pro guſtu, & nutritione ſummè eſt neceſſaria, quarum erat inſtrumentum. In ore ergo transmutatio fit, quæ videtur ſpeciem mutare. Hoc ita eſſe patet in carne, pane, & alimentis reliquis in dentium interuallis, detentis, quæ poſt aliquot horas, colores mutant, & ſapores: in vino rubro in ore detento, quod deperdit colorem. Quare hæc alteratio non ſolùm alimentis duris, ſed omnibus aliis eſt propria, & peculiaris.

Et licèt illa nullius coctionis cauſa fiat, ex Ariſt. *lib. 2. de partib. animal. cap.* 3. vtilis tamen eſt, vt coctio ventriculi perfectiùs celebretur: quia in ore non ſolùm comminuitur alimentum, ſed ſecundùm ſubſtantiam transmutari incipit, etſi deinde in ventriculo perficiatur. Plurimùm enim refert, cibos diu in ore retinere, vt abſolutè chylificatio abſoluatur. In hunc ſenſum rimatur Ariſtoteles 10. *ſect. probl.* 47. Quare homines habentes dentes raros, & paruos, ſint breuioris vitæ: reſpondétque hoc accidere, quia partes ob attritionis defectum deprauatè nutriuntur.

In ventriculo alimenta omnino ſpeciem mutant, & in aliam ſubſtantiam transformantur: qua ratione ducti veterum nonnulli, coctionem ventriculi appellabant corruptionem, in qua quædam ſubſtantia perfectior alimentis generatur, quæ vocatur chylus, ſeu chylamen, vt *lib. de atra bile, c.* 3. Galenus aduertit, quæ pulti, aut cremori priſſanæ ſimilis eſt: & hæc chylificatio à facultate alteratrice ventriculi, mediante calore illius, & partium vicinarum quæ ipſum circumdant, perficitur, *3. de natural. facul. cap.* 7.

Hoc loco Galenus affirmat, alterationem factam in ventriculo, maiorem eſſe ea quæ efficitur in ore, minorem verò alteratione, quæ in iecore celebratur. Hinc arrepta occaſione dubitandum: *Vtrùm actio ventriculi ad vitam magis neceſſaria ſit actione iecoris?* Nam ſi coctio ventriculi, & iecoris immediatè ſpeciem mutant, & transmutant ſubſtantiam, vna maior eſſe non poteſt, quàm altera. Si autem alia conſtituatur maior, hæc debet eſſe coctio ventriculi, tum ratione paſſi, tum agentis: alimenta enim magis diſtant à chylo, quàm à ſanguine & humoribus reliquis, cùm ſit humidior & fluxilior; quare minor diſpoſitio in ſanguificatione, quàm in chylificatione remouetur. Deinde ad coctionem

ventriculi,

Hoc modo, ait ipſe *de natural. facult. cap. 7. nihil in rerum natura reperitur, quod trahat propter ipſum attrahere, ſed vt eo, cuius per tractum ſit compos, fruatur.* Hac ratione iecur attrahit chylum, ſuæ ſolùm vtilitati intendens, nullam de ventriculo curam habens; & ipſom in ſanguinem vertit, teliqunm verò pellit, & cotpori permittit. Hinc fit, vt membra priora præparent poſterioribus, non ob hotum fruitionem, quotum non ſunt ſolicita, ſed ſibi tantùm laborant, & mouentut. Hoc pacto vbera lac ſugunt, vt eo nuttiantur, nulla de infante præuiſione facta. Teſtes ſemen gignunt, quod ſibi in alimentum parant, nihil de poſterirate cogirantes. Cerebrum ſpiritus creat animales, quibus imaginatur, cogitat, aut reminiſcitut, nibil curans de muſculis, aut neruis.

Ex bis colliges, non habere ventriculum facultates binas, alias, vt eſt inſtrumentum coctionis, quæ communes vocantut, & in gratiam totius corporis finiuntur; alias, vt eſt pars ſimilaris, quæ nutriri poſtulat, quæ propriæ dicuntur: etſi enim vterus attahat ſemen in fotmationem fœtus pro nutritione propria, & veſica fellea fugat bilem expurgando ſanguinem, & ad ſui nutritionem ſanguinem attrahat; tamen neceſſum fuit, vt hæ patres ob varios vſus duplices ſortirentur facultates, quod ventriculo noo accidit, qui non duplices, ſed ſimplices quatuor obtinet.

Hæc eſt finna Galeni ſententia, ſed contra eam ſunt obiectiones plures: Et formatrix ptoponi poteſt ptimò facultas, quæ nos ab ninitio fingit: hæc modò marem, modò fæminam generat, nullius propriæ, ſed communis vtilitatis gratia; nihil enim ex varietate lucratur, ſed propagandi generis humani cauſa, quod ſine ſexuum diueſitate non conſtaret. Secundò, vis afferenda eſt in medium, quæ nos iam in lucem editos alit: naturalis ſiquidem vteri facultas, edito in lucem fœtu, confeſtim ſanguinem, quem ſingulis meoſibus per vterum excernebat, ad vbera mittit, ad commutandum in lac, & in eo opere durat per biennium ferè, vſque quò fœtus iam ablactari queat, & vti ſolidiori cibo; quo tempore turſus lac in vberibus minuit, & ad vterum ſanguinem remittit, quaſi nouæ conceptionis auida, peracta fœtus prioris lactatione.

Tertiò. Naturalis eſt obiicienda, quæ nos adultos gubernat, nobiſque inſeruit alendis, in ventriculo, corde, vaſis, hepate, cerebro: ventriculus namque alimenti copiam non ſibi ſufficientem, ſed toti corpori alendo trahit; cùm enim ſibi minimum ſufficeret, pergit tamen aſſumere, nec antè ceſſat, quàm pro totius captu expleatur. Hepar, & vaſa ſanguificant, non quò ſibi tantùm, ſed quò toti ſufficiat corpori. Cor ſpiritus vitales pro toto etiam creat: Cerebrum animales, ad ſenſus, & motus per organa diſtribuendus.

Denique tam intra, quàm extra corpus mulra inuenies, quæ abſque peculiari vſu ſine fine operantur. Septum enim vel nobis inuitis, & veluti ſolo naturæ inſtinctu, in cordis refrigeriom perpetuò agitatur. Pectus per tuſſim in pulmonis ſubſidium. Palpebræ nictant, tuendotum oculorum gratia. Vbera lac gignunt, ad educandom fœtum. Teſtes ſemen, ad generationem. Vterus auidiſſimè attrahit, concipit, & geſtat, ſæpè etiam com inſigni damno. Vtraque veſicca attrahit, vna, bilem; altera, vrinam, nulla cum vtilitate ſua.

Sine vlla etiam propria cœlum perenni circuitu nobis Solem impertitur moderatum; terra, alimentorum copiam; piſcium, mare; auium, æther; ſidera, influxus; ſuas vites, medicamenta; & mille alia id genus naturalia agentia nobis gratis operantur, adeò vt magis de alienis, quàm de propriis vſibus ſolicita videantur, & non tarò cum proprio diſpendio, & iactura, provt in aſcendente aqua ad vacui fugam experimut, & in diſrupto vtero præ fœtus excluſione, & aliis. Neque Galenus ab hac ſantentia eſt eliminandus, cùm vel ſui

A placiti immemor, vel fortè tantis rationum momentis conuictus, ſcripſit 6. *de placit.* 7. hepati ventrem præparare: & 1. *de cauſ. ſympt.* 6. in vaſorum cacochymia, qualitatem alimenti contrariam expetere: quod etiam dixit 4 *ſimpl.* 10. quaſi ſentiens, ventriculum pto hepate agere, & de totius commoditate ſollicitum eſſe, ac per conſequens de aliis.

Superioribus hæc etiam eſt addenda ratio: Ventriculus attrahit alimenta medicamentoſa, non ſui cauſa, verùm in gratiam membrorum, vt auctor eſt Galenus *lib. 1. de cauſ. ſympt. cap. 6.* dum ſic ait: *Venter viſceribus, veniſque ſubſeruit, & quales hæc ſuccos requirunt, tales appetit, nempè affectioni contrarios: craſſis quidem, qui attenuant; tenuibus, qui craſſant; glutinoſis, qui diſſecant; exaſperantibus, qui leniunt; ad eundem modum calidis, qui frigidi ſunt; frigidis, qui calidi; ſicut ſiccis, qui humi-*

B *di; & humidis, qui ſicci.* Repetit 4. *ſimpl.* 10. §. *Nam ſi prater, &c.* Vltima obiectio eſt huiuſmodi. Veſica attrahit vrinam, & cyſtis fellea bilem, & vterus ſemen. Sed iis non fruuntur hæ partes, cùm iis attractis non nuttiantur, ſed ſanguine. Ergo, &c.

Ad primam tamen reſpondet Galenus 14. *de vſu part.* 10. non formare vim naturalem varios ſexos, alicuius boni communis, & alieni gratia, ſed eam varietatem conſtitui magis ex materiæ neceſſitate, & temperamenti qualitate, quæ ad eam cogit, quàm ex formatricis natiua prudentia: hæc enim cùm in humano ſemine vna ſit, inquit ipſe, vnum tantùm, & poteſt, & intendit, nempè marem; euadit verò quandoque fœmina, ex materiæ ineptitudine ad marem.

Secundam explicat Galenus *cit. de vſu part.* 8. dum

C aſſerit, non ſequi ſemper ad naturæ conatum, & benignitatem, eam vberum plenitodinem, ſed ad vaſorum compoſitionem. Connexuit enim natura vteri vaſa cum vaſis vberum eo conſilio, vt quandiu fœtus eſſet intra vterum, ad eum transferretur ſanguis, fœtus alendi gratia, non ſolùm à reliquo corpore, ſed ab vberibos, fœtu verò excluſo, ſanguis ad vterum remearet in lac vertendus. Attrahentibus ipſis, ceſſantéque editi in lucem fœtus tractione, ſurſum conſcendit, & naturali vberum facultate in lac vertitur, in propriam, non fœtus alitionem. Nec verò Ariſt. mutuam illum ſanguinis delationem ſurſum, deorſum, & è contrà in grauidis, & fœtis iam ad vteri naturalis facultatis prouidentiam refert.

Ad tertiam. Quanquam, inquit, plus alimenti attrahat ventriculus, quàm propriæ alitioni neceſſarium ſit;

D nec ſuus ſatietur appetitus, donec tota cauitate repleatur alimento, quod toti corpori ſufficiat: cauſa tamen cur tantùm appetat, tantóque deſideret impleri, non corporis neceſſitas eſt, ſed ſui ipſios propria, leuandi nempè moleſtiam, & anxietatem, quam patitur à ſugentibus membris. Cùm enim ad vniuerſum ventriculi ſpatium vaſa accedant meſaraïca ſugentia, niſi adſit alimentum, à ventriculi humido, ſubſtantia, fit vt niſi ad ſummum vſque totus ventriculus repleatur, vaſa quæ ori eius implantantur, adhuc ventriculum ipſum diuellant, ac laceſſant, vnde totus impleri cogitur, nec priùs à tractu ceſſare, quàm ceſſet vaſorum ſuctio: ſic non quò corpori benefaciat, ſed quò nulla ſui parte moleſtam vellicationem, ſuctionémque patiatur; atque

E ita ſui tantùm gratia appetit, trahit, & aſſumit.

Sic hepar non in corporis, ſed in ſui alimoniam, & vaſorum quibus abundat, ſanguine turgentium, chylum allicit. Cor ſibi ſpiritum creat, quo pulſat, & viuit: ſibi etiam cerebrum ſuos, quorum miniſterio imaginatur, cogitat, & reminiſcitur: ſibi vbera lac, quo nutriuntur, & ſemen teſtes; ſeptum autem (prætetquam cum tuſſiente pectore, & nictantibus palpebris, tanquam organom aoimale, imagioationis imperio agit) motu thoracis quem agitat, ſibi parat refrigerium, vitam, & durationem, vterus, ſeminis attractione delectatur. Atque ita propter ſuas commoditates agunt: Non enim

Digitized by Google

vtilitas in ſola alitione conſiſtit, nec ſolius alitionis gratia creata alliciunt ſimilia, aduerſa repellunt, ſed & voluptatis etiam, & tuendi temperamenti. Ita Galenus.

Nec 6. *de placitis*, voluit ventriculum operari, hepatis, aut membrorum, gratia, ſed tantùm quiddam agere, ex quo hepatis, & totius vtilitas ſequatur. Dum verò alimentum attrahit vaſorum cacochymiæ contrarium, ſimul ipſe laborat, aut ſua ipſius vaſa, vt ſe explicante Galeno conſtat, ex *cit. de ſympt cauſ.* atque adeò ſibi prouidet, non aliis. Vbi enim totius habitus non conuenit cum temperamento ventriculi, is ſibi tantùm conueniens appetit, quantumuis corpori noxium, quoniam, vt idem Galenus ait, 1 *de ſympt cauſ.* 7. maiorem prouidentiam habere non poteſt, tuendi alienum, quàm proprium temperamentum.

B Ceterum quamuis naturalia agentia, & quæ ſola natura reguntur membra, inter agendum magna ex parte ſecundum rationem agant, nec ita aliorum commoditatibus vacent, vt ſuo ex opere aliquid etiam non lucrentur; negari tamen non poteſt, ita aliquando alienis vſibus inſeruire, vt nullum ſibi comparent emolumentum, quin potiùs diſpendium, & damnum.

Non enim elementa, cœlum, ſidera, & Sol, ex commoditatibus quas nobis præſtant, ſibi vllas reportant; non medicamenta, dum nobis ſuis viribus ſeruiunt, non palpebræ nictando, iam vterus ex geſtatione & partu, quo potiùs diſrumpitur, & non parum incommodatur: id quod & in multis aliis inuenies, in quibus irrationalis operatur natura, nobiſque inſitæ facultates naturales, non propter ſuam, ſed alienam vtilitatem; &

C in eam quidem plerunque feruntur, tanquam in ſcopum ſuarum actionum. Cùm enim natura, ſicut & Deus nihil faciat fruſtra, neceſſe eſt vt ſemper in finem aliquem tendat, & gratia alicuius agat: verùm quia rationis eſt expers, nec finem præcognoſcit, nec in illum tendit propria, vt dicitur, operatione, (quo pacto agunt quæ ratione, & cogitatione feruntur) ſed aliena, vt lapis, aut ſagitta quæ ab homine iaculatur, & prout dicebat Auerrhoës 12. *metaphyſ* directa à non errante intelligentia.

Quòd ſi hæc non minùs imperat, ac prouidet, (ne amplius dicamus) facultatibus omnibus, quàm mens noſtra variis corporis noſtri membris; atque mens ipſa, vnáque in cerebro cogitatio, inſtrumenta ſua, muſculos nempè, non minùs ad aliorum vtilitatem, quàm ad

D ſuam dirigit, imperátque pro vario, aut corporis, aut animæ vſu, modò quidem cruribus greſſum, modò linguæ loquelam, aut manibus motum, ſine aliqua ipſarum partium quæ mouentur commoditate, deficiunt ſiquidem, & fatigantur motu: cur ſuperior illa intelligentia perinde non imperabit naturalibus inſtrumentis, modò in ſuos, modò in alienos vſus?

Negari igitur non poteſt, facultates naturales aliorum etiam gratia aliquando operari; ac proinde nihil mirum, ſi ſanguifica illa iecoris, communis dicatur, & pro toto laborare, ſi non ex propria intentione, & ſibi cognito vſu, eo quòd irrationalis cùm ſit, fortè ſui operis finem ignoret, ſaltem ex creantis induſtria omnia proſpicientis, & benignè diſpenſantis.

E Vltimæ verò rationes, & ſubobſcura loca, etſi anſam præbuerint pluribus, etſi doctiſſimis, vt Galenum acriter reprehenderent, tamen intelligenda ſunt, quando ſucci, & intemperies viſcerum, & membrorum, communicantur ventriculo, quod magna ex parte fit. Os enim amarum redditur per biliosas febres; dulceſcit, redundante ſanguine in vaſis. Quare pro ſe, & non pro aliis expetit hæc contraria ventriculus; licèt his proſit ex accidenti, quæ ſimili cacochymia occupantur.

Ad poſtremam rationem dic. Non ſola nutritio, eſt fruitio, ſed etiam voluptas, aut temperamenti conſeruatio. Sed vterus ſemen attrahit, eóque fruitur ob voluptatem: vtraque veſica, vrinam, & bilem, quibus natura ſua gaudet, & conſeruatur, ob ſimilitudinem quæ inter ipſas intercedit. Magnes ferrum, electrum paleas, & omnia natura conſtantia ſimile attrahunt, contrarium verò repellunt; & deinde aſſimilant ſibiipſis ea quæ attraxerint, quas operationes quum exercent, magnopere iuuant totum corpus. Ita lien ex hepate in ſeipſum fæcem ſanguinis prolectat; veſica, bilem; & renes, vrinam, vt eleganter dictabat Magiſter, 9. *ſecund. loc. cap.* 2. 6. *Didiciſtis autem, &c.* Sed inſtabis: Si bilis, & vrina attrahuntur pro tutela, & conſeruatione veſicæ vtriuſque, & pro expurgatione totius, cur ibi non retinentur, ſed expurgantur; hoc enim modo attrahitur, & retinetur ferrum à magnete? Dic. Bilis, & vrina retenta acriora fiunt, &

B expultricem veſicæ ſtimulant; ferrum verò, quale ab initio fuit, perſeuerat, & magnes non ſentit irritamentum vllum.

Poſtquàm ventriculus cibum tranſmutauit in chylum, & ſaturatus eſt, reliquum tanquam oneroſum à ſe repellit ad inteſtina, & venæ meſaraïcæ, veluti baioli, deferunt ad venam portæ, vt *de vſu part. cap.* 2. auctor eſt Galenus: iecur autem per illas venas veluti per manus, partem benignam chyli ad ſe allicit, pars autem recrementitia, & ſicca remanet, quæ permixta cum humore bilioſo, & aliis humiditatibus fæcem, & ſtercus conſtituit.

Deinde perſcrutandum: *Vtrùm ventriculus inter coquendum, vera nutritione nutriatur chylo?* Galenus reſpondet affirmatiuè, 3. *de facult. natural. cap.* 13 *in med.* & 4. *de*

C *ſanit. tuend. vlt in fin.* & 2. *Aphor.* 18. docens ventriculum puriorem chyli partem tunicis ſuis apponere, agglutinare, & aſſimilare, quibus actibus perficitur nutritio, 1 n. *de facult. nat.* 11.

Hæc doctrina confirmatur primò. Quælibet pars nutritur alimento ſibi ſimili. Sed ventriculus cum chylo in ſubſtantia, & colore ſimilitudinem habet. Ergo. Secundò. Ingeſtus cibus non modò famem ventriculi ſedat animalem, ſed & naturalem, quod non fieret, ſi ventriculus cremoroſa non aleretur ſubſtantia. Rem ita ſe habere ſenſus firmat manifeſtè, quippe antequàm prima illa ciborum abſoluatur concoctio, conſpicimus vires affatim refici, quæ antea per inedias erant deiectæ, atque venas omnes ampliùs intumeſcere, ſanguinémque in ipſis increſcere; quod cùm

D aſſumptus cibus tam repentè facere non poſſit, cogitur fateri illud accidere, quia quem ſibi traxerat ſanguinem per inediam ventriculus, ſinit ad hepar fluere mox ingeſto cibo: ſubinde quem antea ob defectum auarè retinebat iecur, modò ad reliqua membra vel trudit, vel relabi ſinit; quo pacto poterunt profectò exinanitæ venæ pauculo momento in maiorem molem intumeſcere.

Tertiò Sicut lac eſt ſuperfluitas mammarum, & ſanguis, iecoris; ſic chylus eſt ſuperfluitas ventriculi, vt conſtat ex Gal. 5. *Aph.* 39. Ergo ſicut mammillæ nutriuntur lacte, & iecur ſanguine, ſic ventriculus debet nutriri chylo, qui non dicitur, nec eſt ſuperfluitas ſecundùm qualitatem, ſed quantitatem.

Quartò. Venæ quæ implantantur ventriculo, non

E oriuntur ex vena caua, quæ ſanguinem ad ſingulas partes pro earum nutritione defert, ſed ex vena portæ, quæ ſolum chylum diſtribuit, & ſanguinem deferre non poteſt, quia ſimul confunderetur chylus cum ſanguine, & vtraque ſubſtantia corrumperetur.

Quintò. Nihil attrahit propter ipſum attrahere, ſed propter fruitionem attracti; quare diuerſa eſt fruitio, quæ facultati tractrici reſpondet. Cùm ergo ventriculus cibum attrahat non ſolùm, ſed etiam conficiat, coquat, atque commutet, duplici fruitione gaudeat eſt neceſſe, videlicet voluptate ex conuenientia tracti, & nutritione cocti, atque commutati: hinc fit vt

Digitized by Google

chylo vera nutritione nutriatur, quæ tribus actibus conſtat, appoſitione, agglutinatione, & aſſimilatione.

Sextò. Cibum ore ſuſceptum deſiderat ventriculus, & magna auiditate amplexatur, ita vt in eo meliùs coquendo, ſeipſum vndique cogat, ac comprimat, quod niſi ex eo nutriretur, vix credi poſſet. Quorſum enim traheret ex ore cibum, in ſubſidium indigentiæ ſuæ, ſi ſanguine, & non cibo eſſet reparanda? Fruſtra, enim appeteret, traheret & coqueret alimentum, cuius non eſt indigus. Non eſt ergo abſonum, quòd ventriculus, inteſtina, meſenterium, prima, rudia, ignobiliora, minimè ſanguinea, & impuriore ſucco conſtantia viſcera, ſelectiſſima, & defæcatiſſima chyli parte nutriantur.

Septimò. Galenus *lib. 3. de nat. facult. cap. 7.* dum chylos conficitur, aliquid eius, ſcilicet inconfecti, ad iecur aſcendere tradit, & cùm ad inteſtina, & iecur, chylus confectus tranſit, portiunculam etiam eius exiguam in omnem corporis partem ferri ſcribit. Ex priore autem iecur nutritur ſine coctione prima, & ex poſteriore, vniuerſum corpus, ſine iecoris elaboratione: quantò igitur magis ventriculus chylo poterit nutriri, nutritione non ſolùm voluptuoſa, & refocillatoria, qua eum nutriri concedit Auerrhoës 2. *collig. cap.* 9. ſed verà, qua ſubſtantia chyli iam confecti fruitur, & nutritur? Ventriculus ergo ex chylo ſaturatur, ac plenè & abundè ex eo reficitur, cùm totus ex omni ſui parte chylificet.

Ex altera parte vrgent aliquot argumenta valde. Primum. Ventriculus venas habet à iecore tributas, quæ ſanguinem continent, non chylum, vt eius vlcera oſtendunt, è quibus ſanguis prodit, & euomitur. Huiuſmodi autem venæ, & ſanguis, ventriculo non impartiuntur fruſtra. Ergo ventriculus vera nutritione, non chylo, ſed ſanguine in iecore confecto nutritur.

Secundum. Dum fœtus in vtero continetur, totus ventriculus puro, ac ſinceriſſimo ſanguine alebatur, nullo nimirum tum vſpiam exiſtente chylo. Nunc igitur ſimiliter ex ſanguine nutrietur, & incrementum ſuum capeſſet.

Tertium. Forma animati in diuerſas materias non inducitur. Si igitur ventriculi ſubſtantia ſanguine nutritur, vtique non nutrietur cremoroſa ſubſtantia, cuius alia eſt materies.

Quartum. Animantium, quæ in terræ latebras diutiſſimè habitant, & eorum hominum qui diu ſine cibo externo vixere, ventriculus, ſanguine quem habent, neceſſariò nutritur, non chylo quo carent.

Quintum. Iecur ventriculo magis eſt propinquum, à quo promptiſſimè poteſt ventriculus ſanguinem haurire magis dulcem, benignum, coctum, & familiarem chylo.

Sextum. Quod nutritur, aut ſemine, aut ſanguine nutritur: vnumquodque enim ea ſubſtantia, ex qua primò genitum eſt, ali etiam perpetuò conſueuit, cùm nutritio nihil aliud ſit, quàm continuò effluentis ſubſtantiæ redintegratio. Sed nec ventriculus, nec aliud vllum membrum ab initio gignitur chylo. Ergo non ipſo, ſed illorum altero nutrietur.

Septimum. Plus diſtat ſanguis ab oſſe, quàm à ventriculo. Ex ſanguine autem os nutritur. Igitur & ventriculus.

Octauum. Nihil nutrit, ex Gal. 3. *de temp. cap.* 2. antequàm in ventriculo, iecore, & venis ſit concoctum. Ergo chylus, cui duæ alterationes deficiunt, nutrire non poterit: Nam per has coctiones multiplicia excrementa ſeparantur, alitioni inepta, à quibus cùm non ſit expurgatus chylus, non nutriet.

Nonum. Omnia membra quæ materias aliis præparant, totas eas atque integras, illis quibus præparant, ſolent reſeruare, vt 6. *de placit. cit.* monuit Gal. Nullam ergo chyli partem ventriculus aſſumit ad nutritionem, ſed ſola fruitione qualitatiua vtitur. In hunc ſenſum intelli-

A gendus eſt Galen. 3. *de facult. nat.* 6. vbi ventriculo ineſſe appetentiam conuenientis ſibi qualitatis aſſeruit: & *c.* 13. chylum ventriculo apponi, in halitus, aut vaporis modum ſcripſit. Igitur, &c. Vapor enim citò diſſipatur, & verè non poteſt nutrire. Et *infrà*, ipſum, non quærere cibum, nec eſurire, quum ſanguine abundat, affirmat.

Verùm inter varias ſcribentium opiniones, amplectenda eſt doctrina Galeni, oppoſitáque argumenta ita ſoluenda. Dic ad primum. Ventriculus venas habet à porta ortas, quæ non tribuuntur ipſi fruſtra, ſed vt à ventriculo ſugant, & ad iecur deferant, vtque per magnas inedias, atque indigentiam, ſanguinem à iecore repetere poſſint pro alitione ventriculi: Sanguine enim nutriri poſſe non negamus; nam eo nutriebatur in vtero: ſed familiarior eius nutritio ex chylo eſt; quo deficiente, ſanguinem attrahit ex iecore benignum, aut ru-
B beum purum, ex Auic. 1. 3. 3. *cap.* 1. qui ſtatus rarò cum ventriculo fameſcente coniungitur, quoniam iecur priuſquàm ventriculus ſolet inaniri; inanitum autem non permittit ventriculo benignum ſanguinem rapere, ſed virulentum, & excrementitium, vt auctor eſt Galenus *lib. 3. de nat. facult. cap.* 13. Id ſanè fœtibus contingit, dum vtero materno includuntur, atque per magnas inedias. Ex qua doctrina ad ſecundum, tertium, & quartum, patet argumentum ſolutio.

Ad quintum. Sanguis, melius paratiuſque eſt alimentum, quàm externus cibus, nutriendo ventriculo; imparatius verò eſt, quàm chylus iam confectus, qui paratiſſimus eſt, vt in ventriculi ſubſtantiam commutetur.

Ad ſextum. Quamuis ſanguine benigno, aut vitiato
C nutriatur ventriculus, id non facit niſi dealbando, & in ſubſtantiam chylo ſimilem conuertendo. Sicque vnius, ventriculi, etſi plures materiæ remotiores ſtatuantur vna tamen propinquior eſt, chylus nempè, qui vlteriori alteratione, in alteram magis immediatam commigrat, nimirum in ſemen, quo omnia membra radicalia nutriuntur; nam eo vna quæuis pars nutritur, quo genita eſt ex ſucco, ſeminalia ſemine, carnoſa verò ſanguine: Ventriculus autem ex ſemine ab initio fuit formatus. Ergo & ſemine debet nutriri: cùm enim ſeminale membrum ſit, & vim habeat aſſimilandi ſibi alimentum, hoc in ſubſtantiam ſeminalem commutat.

Ad ſeptimum. Concede maiorem, nega minorem: Nam os non nutritur ſanguine, ſed medulla, ex Hip. *lib. de alimento, num.* 11. §. *Medulla eſt alimentum oſſis, &c.* & 3. *de facult natural.* 15. §. *Eſtque alimentum, qualis car-*
D *nibus ſanguis, talis oſſibus medulla.*

Ad octauum. Alimentum omne debet pertranſire coctiones tres, ſed hoc de nutritione mollis carnis, non de nutritionis organis eſt intelligendum.

Ad vltimum. Quum Galenus 6. *de placit.* dixit, quòd membra præparantia, totas materias, & integras aliis tradunt, noluit nutritionem membrorum, ex materiis quas præparant, ab ipſo multoties conceſſam adimere; ſed id tantùm voluit, quòd quæ aliis præparant, non ſint inſtrumenta diſtributionis illius materiæ in corpus, ſed eam ſic præparatam tribuant.

Omitto ob temporis anguſtias, ſolutionem ſententiæ Auenzoaris, qui *lib. 2. tract. 5. cap.* 1. addit ſuperiorem ventriculi partem, quæ magis membranoſa eſt, plu-
E ri nutriri chylo, & pauciori ſanguine; imam verò, quæ carnoſior eſt; pluri ſanguine, & pauciore chylo; mediam verò æqualiter vtroque nutriri. Licèt illi obiici poſſit, quòd totus ventriculus, omni ſui parte chylificet, & ex chylo quem conficit abundè ſaturetur.

Prætermitto explicationem opinionis Auicennæ; cuius mentem variis interpretationum ambagibus diuerſimodè expoſitores explanant. qui 1. 1. *doct. 5. ſum. 5. cap.* 2. externam tunicam ventriculi, ſanguine, internam verò chylo quem tangit, nutriri ſcribit: Cùm enim

eiuſdem naturæ ſiot tunicæ ambæ, & in ſui gratiam chylificent, & cùm vtraque eadem vaſa recipiat, de vtriuſque nutritione ſimiliter eſt pronunciandum.

Nec alij rectè reſpondent, dum chylum in ventriculo confectum, priuſquàm ventriculum nutriat, virtute venarum ventriculi in ſanguinem commutari aſſeuerant: Nam ventriculus, chylum quem pro nutritione aſſumit, tunicis ſuis appooit, reliquum permittens venis, vt deducant ad iecur: venæ etiam illæ chylum continent, nonnihil in rubeum mutatum, ſanguinis enim forma, & ſubſtantia, non datur ante iecur.

His penſiculatè notatis, intimùs ad rem accedamus, quærentes: *Vtrùm à debilitate ventriculi, plurium ſymptomatum aceruus excitari poſſit?* Tam præſtans pars eſt ventriculi orificium, vt ab antiquis cor fuerit appellatum, propterea quòd grauia ſymptomata, & qualia cor ſolet inducere, ipſum committat. Portò licèr huiuſmodi pars, inſtar aliarum corporis, proprios affectus, & per conſenſum patiatur, *lib 5. de loc. cap. 6.* nonnullos primi generis proponit; ſecundi autem eos tantùm proſequitur, qui oris ventriculi conſenſu cæteris partibus eueniunt: ſyncopen namque inducit in corde, conuulſiones in cerebro, epilepſiam, carum, flatuoſam melancholiam, ac mille alia ſymptomatum genera, reliquis partibus illi conſentientibus, inuehere ſolet. Per proprietatem verò dicitur laborare ventriculi os, in abolita, & deprauata appetentia, ciborum corruptione, pica, canina fame, cardialgia, nauſea, ſingultu, præter intemperantias, & inflammationes, quæ illi tanquam ſimilari, & inſtrumentali membro ſolent accidere.

Nec mirum, ex ipſo ventriculi oſtio oriri prædictos affectus in præſtantiſſimis membris: nam cùm exactam habeat ſentiendi vim, dolores plerumque patitur, à quibus virium exſolutio ſequitur, non tam ex magnitudine, quàm ex doloris proprietate, ob commercium cum corde, ratione cuius dolor ille fit aptior ad deliquium inducendum. Denique vel quia ob vicinitatem cum corde, communicatur illi valida intemperies, à qua dubium non eſt vires ſubitò collabi, & ſyncopen accidere.

Iam verò ipſius ſtomachi vitio epilepſiam etiam fieri, conuulſiones, & alia ſymptomata in cerebro, conſcendentibus halitibus vitioſorum humorum, per magnos, molléſque neruos à ſexta coniugatione deductus, præterquam quòd ſatis conſtat, nonnullis hiſtoriis *cit. loc. de loc. affect.* Galenus confirmat. Prima de iuuene quodam Grammatico, qui ex nimia lectione, cogitatione, ira, aut inedia ſubitò epilepſia corripiebatur; ídque non alia de cauſa, niſi quia cùm ſtomachum haberet ſenſu acutiſſimo præditum, à vehementiſſima quauis animi intentione, protinus bilis defluaum ad ventriculum, & ab ea ſymptomata, rapto in conſenſum cerebro, pariebantur.

Hoc modo nonnulli per febres, ex bile porracea in eo aceruata, conuulſionibus capiuntur, *5. Aphor.* Alij ex cruditate inſomniis tumultuoſis, & terrentibus imaginibus moleſtantur. Alij melancholicis ſymptomatibus, humore nempè melancholico ea liene in ventrem ipſum irruente, & ſubſequente inde in cerebrum euaporatione, detinentur: ſimiliter aliæ partes, ob conſenſum cum malè affecto ventriculo, ſummam interdum cladem ſenſere.

Ex ventriculi capacitate, quam fundum ſeu inanitatem appellant, emanant etiam ſymptomata dira: Nam cùm eiuſdem ferè naturæ ſit, iiſdem penè affectibus ſubiicitur, quanquam ſuperior pars, veluti acutiori ſenſu prædita, grauioribus infeſtetur: dummodò mala excipias, quæ ad coctionem ſequuntur: hæc enim in parte inferiore principaliter promouentur, atque ad eam potiſſimùm attinent cruditatis vitia maiora.

Vtrùm tamen abolita, aut corrupta appetentia, ad debilitatem oris ventriculi ſit referenda? dubium eſt: Nam ſi

A vel ipſo docente Galen. appetentia nihil eſt aliud, quàm quædam alimenti tractio, qua quæritur reſtaurans in ſubſidium præcedentis inanitionis, videtur quòd ad omnes corporis partes pertineat, cùm hæ facultatem habeant, propriam ſibi materiam attrahendi, vt *4. de vſu part. cap. 7.* & *lib. 9. cap. 4.* Galenus edocuit.

Quòd ſi dicas, appetitum omnibus particulis communem, eſſe functionem naturalem; illum autem ſtomachi animalem, qui ad ſenſationem ſuctionis membrorum ſequitur, fertúrque magis in externum, quàm præſentem cibum, nec perpetuò adeſt, ſed deficiente tantùm in ventriculo alimento: Redarguitur, quia præterquam quòd ſi reliquis membris ventriculo ipſo dignioribus ſolus naturalis ſufficit, cur & in ipſo non ſat erit, maximè cùm ſui tantùm gratia appetat, & B trahat, non in vſum totius corporis, iuxta Galen. placitum, qui non orifi ſolùm; ſed toti ventriculo eam appetentiam tribuit, *4 de vſu part. cit.* imò & inteſtinis ipſis.

Mitto nunc cuiuſnam facultatis ventriculi ſymptoma ſit: naturales enim virtutes miniſtrantes, cùm quatuor tantùm à Galeno conſtituantur, & vnicuique tres ſymptomatum tribuuntur ſpecies, duodecim euadunt facultatum naturalium ſymptomata, tam in ventriculo, quàm in aliis membris, inter quæ abolita, aut deprauata appetentia nequaquam comprehenditur. Neque ad animalem facultatem poteſt referri: appetentia ſiquidem ſenſus non dicitur, ſed aliud quipiam ad eum conſequens, *1. de cauſ. ſympt. 7.*

Solue. Cùm circa perfectiora magis inuigilet natura, & in illis plura ſoleat ad eundem vſum excogitare C inſtrumenta, pro tam neceſſaria vitæ noſtræ actione, qualis illa eſt appetendi alimentum, in reparationem ſubſtantiæ perpetuò deficientis, ſoli naturali appetitui etiam plantis communi, non commiſit, ſed inſuper animalem addidit ab illo toto genere diſtantem, quem ſoli ventriculo, & maximè eius orificio cum exactiſſimo indigentiæ ſenſu inſeruit, vt huius interuentu ad cibum ſumendum excitaretur animal. Nec immeritò, quia cùm in ſimilitudinem plantarum, non ſemper proximum, & paratum habeamus alimentum, ſed extrinſecum, & diſtans oporteat requirere: cúmque vniuerſa membrorum tractio, per media vaſa, & iecur, ad ventriculum terminetur, nulláque iam ſuperſit particula à qua ventriculus ipſa trahere poſſit, neceſſarium fuit eum exacta vi ſentiendi eſſe præditum, quæ ſugentium D à ſe vaſorum diuulſionem ſentiret, & animali appetentia, quæ vellicationis ſenſu excitata in cibum ferretur externum, & pro ventriculo ipſo, totóque corpore appeteret, ſiue huius etiam gratia, ſiue tantùm per accidens trahat; reliquis autem membris ſatis fuit naturalis, quia cùm inter ſeſe veluti in circulum trahant, nec ſenſu ita exacto polleant, mutuas ſuctiones non ſentiunt, nec in externum ferri poſſunt alimentum, quæ eſt animalis appetentiæ operatio.

Hinc ſolus ventriculus ex ſenſata ſuctione dolet. Hinc ſolus fameſcit, ſolúſque cibi, ac potus ſumptione afficitur voluptate, videlicet quia in eo ſolo ante cibum ſentitur vellicatio, ſugentibus ab eo vaſis, ceu à terra ſtirpibus, & cum dolore, ac cruciatu vellicantibus. Accedente verò alimento, quia vaſis ad ipſum inſer- E tis, ſuctio, & morſus ceſſat, repentè etiam ceſſat moleſtia, & conſequitur voluptas, pro ratione ſedatæ moleſtiæ.

Inſuper præterquam quòd delitiæ, & doloris cauſæ tantò magis imprimunt, quantò copioſiores, & magis confertim accedunt; accedit autem totius corporis alimentum ad ventriculum, membris autem exiguum, & ſenſim; ventriculus amplioribus neruis, quàm membra præditus eſt, atque adeò multò plus ſentit, & præcipuè orificium: in eo neceſſum fuit, & ſenſum vigere, & munus expetendi nutrimentum externum, in vſum totius.

Quamuis

Quamuis autem appetentia animalis ex ſenſata meſaraicarum ſuctione promoueatur, (hoc enim obiici poterat) non proinde oportuit plurimas ventriculi ori implatari, ſat enim erat tractionis impetum eidem occurrere, & ex percepta diuulſionis moleſtia, acutiſſimo ſenſu, quo pollet, præ reliquis dolere: fundo verò, ac inteſtinis plures meſaraïcas opus fuit ineſſe, quia inde per eas, tanquam arbor à radicibus, & veluti manibus quibuſdam, iecur alimentum attrahit, vt *lib. 5. cap. 7. de loc. affect.* & *lib. 6. cap. 3.* & *6. de placit.* 8. & alibi, Galenus edocuit.

Iam verò abolitam, ſeu deprauatam appetentiam nulli dubium eſt, ſymptoma eſſe appetentiæ animalis, quæ perit, aut deprauatur, pereunte, aut læſo ſuctionis ſenſu. Num verò naturalis aliqua facultas detur à tractrice diſtincta, qua naturalia inſtrumenta appetant quod ſibi conueniens eſt; an ſufficiat naturæ inſtinctus, ad modum inanimatorum corporum, in quibus facultates non ſunt, non eſt huius loci diſputare.

Maioris tamen negotij inquirere: *Vtrùm Cardialgia inter affectus peculiares debilitatis ventriculi numeretur?* Licèt enim in cardialgia, ſiue cordis dolore, aut morſu, ſtomachus nonnunquam primariò afficiatur; ea tamen affectio in corde fit, noxa in ipſum tranſmiſſa, huiúſque viſceris propria eſt, non ſecus quàm ſtomachica ſyncope, vt *4. Aph. 65.* notauit Galenus. Ergo Cardialgia non ventriculi, ſed cordis affectio eſt.

Dic. Quamuis nonnulli vocis appellatione decepti, Cardialgiam (quæ, vt inquit Galenus *1. meth. 2.* à parte affecta, & affectu ipſo nomen aſſumpſit) inter cordis mala numerauerint, perinde ac cardiogmon, & morbum cardiacum, ea tamen omnia ad ventriculi os (à quo, quia etiam cor à veteribus fuit appellatum, denominationem receperunt) tanquam propria ſymptomata pertinere, auctor eſt Galenus *in locis multis.* Cardialgiam enim, dolorem, ſiue morſum cordis, hoc eſt, oris ventriculi definiuit, *2. de placit.* 8. & *4. Aph.* 17. & 65. ab acribus, mordentibúſque ſuccis, *1. de cauſ. ſympt.* & *5. de vſu part. cap. 4* ipſius ventriculi mordicationem appellauit. 2. autem *de placit. cit.* euenire dixit, non ſolùm ægritudinem vexatis, verùm etiam his qui diutius ieiunium tolerant, præſertim vbi vehementi exercitatione fatigati cibum nullum aſſumpſerint, atque etiam mœrentibus, nempè quia vehemens exercitatio, & mœror efficiunt, vt bilis flaua in ventriculum irruat, à qua morſus ille, & dolor excitatur.

Deinde cardiogmon idem prorſus eſſe, & cum cardialgia coincidere, conſtat ex Gal. *4. Aph. 65.* Quòd ſi iuxta aliorum expoſitionem, de qua etiam Galenus *ibi*, pro crebro, & veloci cordis motu, palpitationi ſimili accipias, ad viſcus ipſum, ſeu cor pertinebit. Denique ſtomachi quoque vitium, eſſe cardiacum, colligitur ex Galeno *lib. definit. med. paulò poſt med.* Tral. *lib. 7. cap. 15.* Aëtio *tetrab. 3. ſerm. 1. cap. 1.* Celſ. *lib. 3. cap.* 19. Ex quibus colliges, affectionem eſſe à reliquis cardiacis diuerſiſſimam, vtpote quæ cum acuta, & æſtuoſa febre eueniat, vt Aëtius teſtatur, & non ſolùm ab acribus, mordentibúſque ſuccis ortum ducit, ſed & eiſdem venenoſis, ac virulentis, vt Tralliano viſum eſt, cum nimia corporis imbecillitate accedens, immodico ſudore, faciei, ceruicis, & corporis, ac cum extremorum refrigeratione, ac ſiccitate, teſtibus Aëtio, & Celſo, adeò vt in ſyncopen propè deducat: Ab aliis, licèt cor propter vicinitatem, & commercium cum ora ventriculi, in conſenſum ſæpè trahatur, & vbi increuerint, nonnunquam etiam vehementer afficiatur, non ita tamen periculosè, ac in cardiaco morbo.

Debilitas ergo ventriculi, à qua tot mala ſcaturiunt, & emanant, definitur à Galeno *lib. de diff. ſympt. cap. 4.* quando ventriculi facultas à ſuo munere deficit: & cùm præcipuum huius partis munus ſit, alimentum concoquere, fit profectò, vt cùm venter in coctione

A deficit, magis propriè dicatur imbecillitas, quàm cùm in aliis muneribus coctioni famulantibus aberrat: hæc autem ſunt appetitus, attractio, retentio, & noxij expulſio. Itaque cùm imbecillitas ſit, quæ potentiam à ſuo ſcopo aberrare facit, dum ventriculus in alimentorum concoctione deeſt, iure optimo imbecillis dici meretur.

Sed quæres: *Vtrùm Ventriculi coctio rectè à Galeno definiatur?* De hoc argumento etſi plura *lib. 4. in com. Hiſt. 15.* tamen pro complemento huius capitis, de eo liceat perpaucula delibare, diuerſa ab illis quæ illo loco tradita ſunt. Galenus enim *lib. 3. de cauſ. ſympt. cap. 1.* plures antiquorum refert opiniones, qui multipliciter ipſam definiebant. Alij enim ventriculi coctionem per ciborum attractionem fieri rati ſunt, cuius quidem opi-
B nionis Eraſiſtratum fuiſſe conſtat, vt *3. de nat. facult. cap. 6.* refert Galenus. Alij putrefaciendo concoquere ventriculum arbitrabantur, in qua opinione perſeuerarunt Empedocles, & Praxagoras. Tertia, & verior ſententia erat Hipp. Galeni, & omnium propemodum veterum Medicorum, qui coctionem, eſſe alterationem cibi in propriam, ac familiarem nutriti qualitatem affirmarunt: ita definit Galenus *lib. 1. de natural. facult. cap. 4.* & *lib. 3. einſd. operis, cap. 4.* & *7.* & *lib. de ſympt. dif. cap. 4.* & *lib. 3. de ſympt. cauſ. cap. 3.*

Hoc manifeſtè apparet in ventriculi coctione, & ſanguificatione, in quibus alterationibus priores alimenti qualitates, vt odor, color, & ſapor, à calore natiuo partium mutantur in alias. Nec tamen ſentiendum eſt in hac coctione ſolas qualitates mutari, ſine intro-
C ductione nouæ formæ ſubſtantialis: quia vera eſt generatio, quæ nihil aliud eſt, auctore Ariſt. quàm mutatio huius totius in hoc totum, nullo ſenſibili manente eodem; & ſic in omni coctione naturali verè corrumpitur forma ſubſtantialis alimenti, & verè adeſt generatio humoris, aut materia informatur à forma viuentis. Quando ergo Galenus definit coctionem, per mutationem qualitatum alimenti in aliti qualitatem, intelligendum eſt ad mutationem qualitatum alimenti, vnà etiam eiuſdem alimenti ſubſtantialem formam mutatis: quod ſanè his verbis ſignificauit ipſe, *1. epid. ſect. 2. com.* 44 coctio in concoquentis ſubſtantiam deductio quædam eſt eius, quod concoquitur: quo loco per deductionem, viam intellexit, non terminum; quomodo
D Ariſt. *4. meteor.* definiens coctionem per perfectionem, quæ proprio, natiuóque calore ex oppoſitis paſſiuis emergit, motum quendam per quem id quod mouetur perficitur: non rem perfectam accepit.

Vtrùm verò cauſa proxima coctionis ſit natiuus calor? indagandum eſt. Et pro parte negatiua ſunt argumenta. Primum. Coctio etiam fit à calore extraneo. Ergo non à ſolo calore naturali. Probatur antecedens, ex Galeno *5. Aph.* 10. 22. & *1. epid. ſect. 2. com.* 10. & 41. quibus locis omnia quæ mediocriter calefaciunt coctiones efficere aſſeuerat; cuius generis ſunt boni ſucci cibi, fomenta, cataplaſmata, frictio lenis, balneum, quies, &c.

Secundum. Digeſtio, eſt coctio, ex Auic. *4. 1 tract. 2. cap. 7.* docente ad commodam humoris vacuationem
E requiri eiuſdem coctionem, ſiue digeſtionem. Sed digeſtio non fit à coctrice, cùm illa nihil aliud ſit, vt ex verbi ſignificatione conſtat, quàm alimenti in corpus diſtributio, quæ ab expultrice ſimul, & attractrice peragitur, vt *lib. 2. de facul. natural. cap.* 2. firmauit Galenus.

Verùm à ſolo calore naturali fieri coctionem per ſe, immediatè, & primariò, *citatis ſupra locis* docuit Galenus, & *lib. de præcognit. ad Poſth. cap.* 11. natiuus namque noſter calor in coctione efficienda principij vicem obtinet, præcipuúmque agens habetur. Hoc patefecit Ariſtoteles *lib. 4. meteor. cap. 2.* dum ſic ait: *Atque perfectionis exordium à natiuo calore prouenit, quamuis ab aliquo*

æternorum adminiculo ad calcem vſque perduci ſoleat, quomodo alimentum per balnea,& id genus alia concoquitur; verùm principij vicem internus calor occupat. Itaque calor naturalis eſt, qoi primò, & per ſe coctionem operatur, quandoquidem omnium operationum quæ in corpore fiunt, auctor ipſe eſt, & cauſa, vt ipſe teſtatur 1. *Aph.* 3. *&* 15. & *lib. de art. med conſt. cap.* 12. & 6. *epid. ſect.* 4. *com.* 13. *&* 25. & *ſect.* 5. *com.* 5. alibi ſæpe. Quare fomenta, balneum, & cætera iuuant coctionem, non efficiunt; natiuum enim calorem fouent, & eidem robur adiiciunt, vt 5. *ſimpl.* 5. iterum confirmat.

Pro ſecundi argumenti ſolutione quæres: *Vtrùm Coctio, à digeſtione diſtinguatur?* Dic, quòd licèt ab Anicenna, & Arabibus hæc duo inter ſe confundantur, (etſi in latiſſimo coctionis ſignificato eorum ſententia poſſit admitti) tamen propriè, ſtrictè, & verè, longè ſunt diuerſa: Nam digeſtio, auctore Galeno 2. *de facult. nat. cap.* 6. nihil aliud eſt, quàm ordinata alimentorum diſtributio, ſeu concocti, ac confecti alimenti, & in ſanguinem conuerſi in corporis particulas omnes attractio, quam natius calor molitur, vt *lib. definit. medicar. ante med.* docuit Galenus. Idem affirmat 4. *de vſu part. cap.* 17. quo loco vnum eſſe coquendi alimenti inſtrumentum, aliud diſtribuendi pronunciat. Eadem diſtinctio colligitur ex Gal. *lib. quòd animi mores, cap.* 3. vbi loquens de vino ſic inquit. *Nam reuera ſi eo commodè vtaris, & concoctioni, & digeſtioni, & ſanguinis generationi, & nutritioni, confert abundè.* Quare digeſtio, ſeu diſtributio, à diuerſis facultatibus, nempè expultrice, & attractrice, & non à concoctrice perficitur. Quapropter 4. *de ſanit.* 7. diuerſa pro diſtributione alimentorum, & eorum coctione auxilia proponit: pro illa calidiora; pro coctione mitiora. Nam in digeſtione non vna tantùm facultas operatur, velut in concoctione concoctrix, ſed duæ facultates naturales eodémmet tempore, attractrix videlicet, & expultrix. Concoctionem tamen ipſam, ac diſtributionem, ſeu digeſtionem, velut & alia naturalia opera ab ipſo calore innato primariò perfici, præter citata loca 1. *aph.* 15. & 2. *lib. eiuſd. operis, com.* 7. diligenter probauit Galenus.

Cauſa.

INquirendum primò: *Vtrùm cauſa debilis coctionis ventriculi, ex inopia ſucci melancholici ab ſplene ad ventriculum delati oriatur?* Galenus *lib.* 5. *de vſu part. cap.* 4 *in fin.* annuere videtur, dum enim huius ſucci, ab ſplene confluentis ad ventriculum, vtilitatem, & vſum perpendit, ſic inquit: *Conſtat ergo, quòd quemadmodum hac noxia eſſe memorabatur, propterea quòd vetaret cibos diutius in ventriculo concoqui, atram certè bilem non modò non lædere comperiemus, ſed & actionem inſuper ipſius adiuuare: Nam ventriculum contrahit, ac intendit in ſeipſum, cogitque cibos ad vnguem complecti, ac retinere, quouſque fuerint percocti.* Sua enim ſiccitate ventriculum corrugat, & adſtringit, & hoc modo retentum alimentum non elabitur, ſed detentum meliùs concoquitur. Id affirmat Aoicenna 3. 1. *doct.* 4. *cap.* 1. *prope finem*, §. *Vtilitas vero accidit, quia in os ſtomachi quaſi mulgendo profluit, & hac quidem vtilitas duobus eſt modis. vno, quia os ſtomachi ſtringit, & confortat, & inſpiſſat, &c.* Quare ſi in modica copia ad ventriculum confluit, coctionem iuuat ratione dicta; ſi in pauca, vitiat, cùm aote tempus conſtitutum chylus elabator è ventriculo.

Sed in hoc argumento elucidando ſunt dubitationes plures. Prima. Melancholia, excrementum quoddam eſt terreum, & grauiſſimum. Ergo impoſſibile videtur, quòd à liene ſurſum ad ventriculum deferatur, atque inde io cerebrum, melancholica ſymptomata inducturum; maximè cùm bilis leuiſſima, deor-

A ſum potiùs ad inteſtina deſcendat, & ne ventriculum offendat, ac eius operationes impediat; rariſſimè, & nonniſi ex vehementi cauſa in ipſum fluat, 1. *de temper.* 6. & colligitur ex 7. *Aph.* 17.

Præterea dubitant Anatomici periti, quanam via demandetur: Nam ſi per ductus aliquos, ſeu vaſorum propagines vſui ventriculi confluit, non poteſt coarctare, conſtringere, roborare, & retinere; cùm amara ſit: amarum autem abſtergit, incidit, ſeparat, diſiungit, penetrat, calefacit ordine tertio, ſi fides præſtanda eſt Galeno, *ſimp.* 19. & 5. *eiuſdem, cap.* 2. 18. *&* 26. Auicennæ *lib.* 2 *tract.* 1. *cap.* 3. Serapioni *lib. de ſimpl. temp. cap. de ſapore amaro.* Si per ramulos, vel à liene, vel à iecore exortos: Non primum, quia ori ventriculi, non fundo, coctionis ſedi aſſeruntur implantari: præterquam quòd cùm in omni parte ventriculi chylificatio vigeat,
B coctus iam, dulcis, & elaboratus prodiret ſuccus ille à liene; quo pacto nec vtilis ventriculo accederet, nec opus eſſet ab ipſo ſplene purgari. Non ſecundum, quia tunc à iecore diceretur confluere, non à liene ipſo, ac proinde, &c.

Dic. Suppoſito, quòd lienem, & fel iuxta hepar natura formauit, vt ſanguinem à fæce, & igneis portionibus emundaret fel bilem, ne ſi cum ſanguine per vaſa ſimul diſtribueretur, breui totum corpus exureret, atque humidum exſiccaret: Lien melancholiam, ſua craſſitie, vaſa & meatus obſtructuram, niſi lienis vi in propriam alimoniam traheretur: Quærunt, num ab eo portio aliqua melancholiæ in ventriculum eructetur, etiam ſanitatis tempore. Rurſus ad fundúmne, vel illius os, & in quem potiſſimùm vſum, & omnes ferè
C conſentiunt ad ventriculi os melancholiam naturaliter tranſmitti, (neque enim morboſè, & præternaturaliter fluere quiſpiam aſſeruit) potiſſimùm iuuandæ coctionis gratia, ex Galeno 5. *de vſu part. cap. cit.* cùm enim frigida & ſicca ſit, atque adſtringens, non exiguam ad concoquendum, corrugatione ſua, ventriculo commoditatem affert.

Quamuis autem naturaliter grauis ſit, ſurſum tamen ad ventriculi os aſcendit, ob ſperatam vtilitatem dictam; non autem bilis, etſi leuiſſima, (ſaltem in pari quantitate, nec enim aliquid etiam illios ad ventriculum fluere, negauit Galenus, vbi *ſuprà,* 5. *de vſu part.*) videlicet ne ſua acrimonia, & mordacitate, ciborum exitum ante coctionem feſtinaret, ex Galen. *ibidem*, & Auic. 13. 3. *tract. cap.* 56. ſed infernè potiùs ad inteſtina
D deſcendit, ad fæcum expulſionem excitandam; quod non immeritò 3. 3. *de humoribus*, Auicenna miratur, & creatoris induſtriam, ſicut in reliquis, extollit.

Eructatur autem melancholiæ portio, antequàm concoquatur, 5. *de vſu part. cit.* quæ præ craſſitie in lienem conſcendere non poteſt; non aliter quàm ab hepate in ſplenem ipſum illa ſanguinis portio, quæ iecur permeare non potuit: id quod monſtrat vena ipſa deferens melancholiam in ſtomachum: antequàm enim lienem ingrediatur, ramum ad os ventriculi diffundit, illud inſtar coronæ circumdantem, cuios aliqua portio craſſior in fundum elabitur, iuuandæ coctionis gratia. Quicquid aliqui opinentur, priùs melancholiam in ſplene concoqui, & partes eius craſſiores, quæ in ſanguinem conuerti nequeunt, in ventriculum effundi in
E dictos vſus.

Quæri etiam poteſt: *Vtrùm pellente liene, an potiùs attrahente ſtomacho, ad iuuandum coctionem, in ventriculum ſuccus melancholicus deferatur?* Nonnulli putant ab ſtomacho trahi, & eo ſolùm tempore, quo alimentum concoquitur, vt illius interuentu magis fauſta concoctio perficiatur: idqoe confirmant ex Auicenna, quem ita interpretantur, dum 3. 3. *doct.* 4. *cap.* 3. in hæc verba prorumpit: *In os ſtomachi quaſi mulgendo profluit, hoc eſt, ipſo cum violentia trahente, tempore neceſſitatis. Cæterùm hoc videtur magis rationale, quàm naturale opus.*

Credendum

Digitized by Google

Credendum ergo, quòd ſicut perpetuò à felle, bilis ad inteſtina defluit, in expulſionis vſum, quam excitat, quia mordax, acris, & ſtimulans: ita portio melancholiæ à liene ad ventriculum regurgitat, quæ quia frigida, ſtyptica, ſtomachum comprimit, conſtringit, & denſat, & ad meliorem retentionem, & coctionem, ventriculum ipſum diſponit, infrigidando, & conſtringendo; durities enim, & corrugatio, ad quietem & alimenti retentionem facit, quin & ad concoctionem, quæ quiete potiſſimùm celebratur, *1. de cauſ. ſympt. vlt. & 4. acut.* 44. cùm enim contrahitur in ſe, & conſtringitur ventriculus, meliùs retinet, *3. de natur. facult.* 13. promptiúſque cibos amplexatur, atque exactiùs concoquit, 2. *Aph.* 38. Hanc ergo commoditatem præſtat atra bilis moderata in ventriculo; quæ ſi minori copia confluat in ipſum, non ita fauſta concoctio celebratur. Num verò in alium vſum, nempè ad excitandam appetentiam, in ventriculi os regurgitet, *lib. vlt. tract. de feb. ſymptomatis, tit. de inappetentia*, diſceptabimus.

A robore ventriculi coctio meliùs perficitur, ab imbecillitate vitiatur. Sed cùm hæc potentiam à ſuo ſcopo aberrare faciat, dum ventriculus in alimentorum confectione deeſt, idcircò imbecillis dici meretur. Sed videndum: *Vtrùm coctionis tria ſint ſymptomata?* Non plura autem, nec pauciora eſſe, oſtendit Galenus *lib. 3. de cauſ. ſympt. cap. 1. §. Quòd ſi nulla, &c.* Quare cruditas ventriculi eſt triplex. Prima fit, quum nulla prorſus in ventriculo concoctio fit, à Græcis dicitur omnimoda cruditas, & *Apepſia*. Altera eſt, cùm alteratio in ventriculo fit, ſed non vt oportet, cùm ſemicrudum relinquatur alimentum, & nominatur *Bradypepſia*. Tertia eſt deprauata coctio, quæ licèt apud Græcos nomine careat, tamen *Dyſpepſia* poteſt nuncupari, in qua licèt natura, diu & multum circa alimentum coquendum incumbat, attamen degenerat in alienam qualitatem, nutriendo corpori contrariam.

In *eodem* tamen *capite* Galenus prædictorum ſymptomatum cauſam ſatagens explicare, illam in genera, & ſpecies diuiſit. Communem verò cauſam ait eſſe facultatis coctricis ab ſcopo aberrationem: aberrat autem bifariam, vno modo, quando facultas ipſa laborat; altero, vbi aliquis externus error incidit. Vterque autem horum modorum rurſus diuiditur: quippe facultas ipſa bifariam læditur, vno modo, ob intemperies, quæ eius eſſentiam occupant; altero, ob aliquem morbum inſtrumentalem. Externus autem error triplex eſt, vnus in ventriculi excrementis, ſiue in ipſo nata ſint, ſiue in ipſum confluxerint; alter in cibis; alius in tempore ſomni, vt quòd ſit breuior, prolixior, nocturnus, vel diurnus.

Sed cùm debilitas ſtomachi fortaſſe ſit cauſa omnium ægritudinum corporis, monente Auicenna *13. 3. tract. 2. cap. 4.* idcircò hæc omnia priùs ſunt diligenter examinanda. Et primò quærendum: *Vtrùm excrementa, ventriculi coctionem interturbent?* Reſpondet affirmatiuè: cùm enim tripliciter in ipſo ſuccreſcant, coctionem vitiant. Hæc ex variis corporis partibus in ipſum confluunt, quæ integram caloris actionem in alimenta impediunt, imò obruto calore cruditates moliuntur. Aliquando redundant in ipſo, cùm enim expultrix langueſcit, excrementa excernere nequit, quæ ſi plus retineantur, corpus, & ventriculum exagitant, & morbos committunt, ex Gal. *lib. 1. de ſanit. tuend. cap. 11. §. Cùm verò edendum: & eodem lib. cap. 3.* Quare cùm ex tribus coctionibus quæ in corpore fiunt, excrementa emanent, ſi retineantur & eo loco ſtabulantur, concoctio minùs fauſta fit; quo pacto ſi illa foràs per vomitum non pellantur, omnis generis cruditas emanat.

Deinde quærendum: *Vtrùm ventriculo nequaquam affecto poſſit lædi concoctio?* Multis de cauſis ventre ipſo minimè læſo concoctionem fruſtrari teſtatur *cit. de cauſ.* A *ſympt.* Galenus, & repetit *lib. 1. de loc. cap. 3.* Et pro maiori huius, & ſuperioris quæſtionis expoſitione, aduertendum eſt, tripliciter poſſe contingere corrumpi alimentum in ventriculo, vnde tres reſultant corruptionis differentiæ. Prima, vbi alimentum corrumpitur vitio ventriculi, quia ſcilicet cùm afficiatur intemperie aliqua, vel phlegmone, concoquere non potuit. Secunda, vbi bilioſi corruptíque humores in ipſo coaceruantur, quorum contagio ingeſtum alimentum corrumpitur. Tertia, ob prauam ipſius alimenti qualitatem, quia ſcilicet putridum ex ſe, aut omninò corruptioni obnoxium, vel quantitate immodera, vel inordinatè ſumptum; qualitatis enim vitium in alimento etiam quantitatem comprehendit, & ordinis B errorem, vt quia craſſum præcedit tenue: hanc tertiam corruptionis differentiam, Galenus cruditatem appellat.

Si itaque alimentorum vitio, corruptio illorum in ventriculo contingat, dubitabant antiqui Medici, num ex hac cruditate, coquendi actio dicenda eſſet læſa: & nonnulli quidem affirmabant; quidam è contra negabant: alij denique aſſerebant, alimenta ob ſui vitium corrupta, nec coquendi actionem vitiatam arguere, nec cruda, coctáve eſſe dicenda, ſed tantùm non cocta, ac ſi idem non eſſet, aliquid per negationem, & per nomen infinitum pronunciare, vt contra eos, *lib. 1. de loc. cit.* contendit Galenus: Nam ſi hæ conuertuntur; eſt non homo, non eſt homo; cur ſimiliter non erit idem affirmare de alimento, quod ſuperatum non C fuit, eſt non coctum, quod illi negabant, ac non eſt coctum, quod concedebant.

Verùm in propoſita difficultate, ſi verborum proprietas obſeruetur, contendit eo loco Galenus, non eſſe dicendam actionem læſam, quando non vitio, culpáve ventriculi, ſed potiùs obiecti, perit & fruſtratur concoctio: Nam cùm actio importet motum ab agente membro prodeuntem, nunquam dicetur læſa, ipſo membro incolumi durante. Cùm ergo in quæſito problemate, ventriculus omninò vitio careat, non dicetur eius actio læſa, ſed potiùs paſſum ipſum alimentum, ſcilicet non euictum, nec mutatum, quemadmodum ſi manus v. g. laminam ferream perfringere non poſſit, non dicetur ſimpliciter impotens, aut inualida manus, ſed tantùm lamina ipſa integra, & D infracta.

Rurſus læditur concoctio illæſo ventriculo, ex Galeno *3. de cauſ. ſympt. cit.* ob alimenti copiam immodicam. In hunc modum quærendum: *Vtrùm alimentum calori, vel reſolutioni proportionandum?* Galenus *lib. 1. acut. com. 44. in fin.* reſolutionis proportione, definiendam eſſe quantitatem alimenti aſſeuerat, dum ſic ait: *Nempe ſi nihil è noſtro efflueret corpore, alimento opus non eſſet; ſed quoniam effluit, ideò huius proportione cibi quantitatem definimus. Quibus igitur per cuticulares meatus parum exhalat, fieri poteſt, vt bis ſummam conſulamus inediam; & magis, vbi virtutem ab initio validam habuerint, &c.*

Contrà videtur obſtare Hippocrates, *lib. 1. Aphor.* 15. dicens: *Qui creſcunt, plurimùm habent calidi innati; E plurimo igitur egent alimento.* Quo loco proportionandum eſſe alimentum calori coquenti, manifeſtè aſſeuerat, quam poſitionem communis Medicorum ſententia confirmat. Dic primò. Vtraque pars, ſi vt decet, interpretetur, non incongruè firmari poteſt: Nam pro modo reſolutionis exhibendam eſſe eſcam, conualeſcentes demonſtrant manifeſtè: qui vbertim edentes, ſatiari nequeunt: non enim ſolùm pro præſenti, ſed præterita reſolutione appetit natura. Neque obiicias, quòd calor concoquens ex præcedenti reſolutione debilis factus, plurimam alimoniam non toleret: Nam ſingulis horis calor robuſtior fit, & alimentum parùm, & ſæpè oblatum non grauat, quod etſi ſit exiguum in

quantitate, maltum eſt in nutriendo. Dic ſecundò. Alimentum debet eſſe proportionatum reſolutioni, ni aliquid obſtet, vt virium debilitas, quæ reſurgentes ex morbis frequenter comitatur.

Secunda pars, veriſſima eſt: Nam alimentum calori naturali coquenti reſpondete debet, tanquam effectus producendos ex ſua cauſa; cùm enim illud offeratur, vt conuerſum in ſanguinem corpus nutriat, in ea quantitate aſſumendum eſt, qua poſſit conuerti, & concoqui: Si plus ingeritur, manet incoctum, cruditates, & morbos parit, & corpus non nutrit, ſed fameſcunt membra, 11. *meth.* 15. Deinde alimentum debet eſſe æquale calori naturali, tanquam conſeruans, & conſeruatum; cùm enim calor noſter compoſitus ex naturali, & influente, perpetuò reſoluatur & euaneſcat, ob ſubiecti ſui humiditatem, vt præſens, qualis eſt, conſeruetur ſi multum eſt, multum debet eſſe alimentum, alioquî deficiente materia extinguetur. Inſuper. Cùm calor naturalis otioſus nunquam ſit, nec omninò ab operatione ceſſet, niſi ſemper circa alimentum occupetur, ſi materia deſit, ad humidum ſubſtantificum abſumendum ſe conuertet; quare cum vitium debilitate carnium ſubſequetur extenuatio. Neque contra hanc doctriam proponas Athletas, *lib.* 1. *Aph.* 3. qoorum calori minimè reſpondere debet alimentum; Propoſitio enim oostra ſolùm eſt intelligeoda, quando præſentem calorem conſernare intendimus, qui, intra ſanitatis limites eſt conſtitutus, 1. *de ſanit, tuenda,* 8. qualem Athletarum non eſſe, nullus it inficias, cùm à ſymmetria recedat, quorum habitum eſſe perniicioſum, ex quo timetur abruptio vaſorum, & natiui caloris ſequitur extinctio, Hipp. *ibi.* inculcat

Vtrùm ſatietas vitiet coctionem? Auicenna 13.3. *tract.* 2. *cap.* 36. ſic reſpondet: *Sciat quòd plures ægritudines in ſtomacho ſequuntur ſatietatem nauſeatiuam. Aliena ergo eam, cùm ex rebus magis inimicis ſtomacho, ſit repletio; & propter illud non augetur corpus guloſi, quia cibus non digeritur, quare non nutritur ex eo corpus. Ille autem qui à cibo abſtinet, dum in ipſo remanet adhuc aliquid, appetitus augetur, quoniam ſtomachus eius bene digerit cibum.* In hunc ſenſum dicebat ipſe 3. 1. *doct.* 2. *cap.* 7. *in princip.* *Quod enim in corpore eſt deterius, eſt nutriens ſuper nutriens quod non eſt in digeſtum mittere.* Quoniam *non ex iis quæ deuorauerit quiſpiam, ſed ex iis quæ probè in ventriculo concoxerit, ſit nutritio.* vt *lib.* 11 *meth. cap.* 15. monuit Galenus. Plurimus enim cibus diſtrahi naturam à coctione, & remanens iococtus, grauat & opprimit ventriculum, cuius calor, velut ignis à congerie lignorum obrutus, & ſuffocatus perit, & extinguitur. Hinc Auicen *loco nuper citato* ſic profatur. *Quot namque homines ſuperflaè ſe repleuerunt, & ſuffocati interierunt?*

Deinde: *Vtrùm fames coctionem perturbet?* Reſponde affirmatiuè cum Auicenna, *loc. cit. in princip.* dum ſic ait: *Sed tolerare famem, ſtomachum virulentis replet humoribus.* Fameſcens enim ventriculus, denegato conuenienti alimento, ex omni corporis parte, ad nutritionem ſui, vel inutiles prolectat humores, qui à ſua natura cùm ſint alieni valde, in corruptelam vertuntur, & multipliciter coctionem interturbant, ſi poſtmodum offeratur eſca. Adde quòd areſcens ventriculus coctioni ſit magis ineptus, & humido abſumpto debilior factus, non amplexatur, aut retinet, ſicut ad fauſtam coctionem opus eſt.

Satietas ergo, & fames ventriculo nocent appriuè, iuxta Senis edictum 2. *Aph.* 4. *Vtrùm* verò *ſatietas, aut inedia magis ſit ſanitati ventriculi moleſta?* dubitabis. Dic, quòd licèt diæta omnibus tam ſanis, quàm ægris ſit maximè neceſſaria, *lib.* 1. *de alim. facult. cap.* 1. Ob quam cauſam, ea Medicinæ pars quæ vocatur Diætetica, hoc eſt, victum inſtituens, cæteris omnibus, nampè conſeruatrice, refectrice, & præcautrice eſt præſtantior, quia in ſe ipſas continet, mooente Galeno *introduct. cap.* 8. & idcircò antepouenda Pharmaceuticæ, & Chirurgi-

A ex. 1. *acut.* 16. explicat Damaſcenus *Aph.* 160. & huius beneficio, plures morbi funeſti, ac ſolutu difficiles, felicem habuerint exitum, ex Auic. 4. 1. *cap.* 1. *poſt med. in* §. *Licèt multas prolixarum ægritudinum, &c.* & Galeno *lib. de theriac. ad Pamphilian, cap.* 1. Celſo *lib.* 2. *cap.* 6. §. *Neque vlla res magis adiuuat laborantes, quàm abſtinentia, &c.* Hippocrates 6. *epid. ſect.* 4. *text.* 22. dicente, ſummum ſanitatis ſtudium eſſe oon ſatiari cibis: Tamen cùm idem Hippocrates 1. *Aph.* 5. victum, & inediam in ſanis, & ægris periculoſam eſſe ſtatuat, ideò ad ſanitatem ventriculi non abſolutè præferenda inedia venit. Si enim plorima exhibeas alimenta, graoatos, non rectè concoqui, ſed ex crudo aliquo modo nutritur, & ciborum multitudini aſſueſcit, vt ſi poſtmodum per breue temporis ſpatium à cibi multitudine abſtineas, ad ſani- B tatem redeat; id quod vbi ex inedia contabuit, ſperare ferè non licet: quod etiam in cauſa fuit, vt Galenus 7. *meth.* 7. ſiccitatem, longius tempus poſtulare affirmet, quàm humiditatem, vt etiam inſanabilia euadat, ſi conſummata ſit; ex qua hecticam ventriculi aliquando ſuboriri, *eo loco* Galenus confirmat.

Illud verò non ineleganter diſcutietur dubium: *Vtrùm panis eſus ſtomachum roboret, & coctionem iuuet* Pro parte negatiua eſt argumentum validum. Præter acutiem ſenſus, ioſirmitas etiam oris ventriculi potiſſimùm facit ad vitioſorum humorum defluxum in ipſummet ventrem, à qoibus concoctricis oritur debilitas, 1. *ſec. loc. cap.* 1. *de his, quibus ex ſtomacho caput dolet.* Atqui inter alimenta, panis etiam portione exigua aſſumptus, grauis & ponderoſus eſt, difficiliſque coctio- C nis, quantomuis puriſſimos, plurimúmoqoe fermentatus, & ſubactus pulcherrimè, 1. *de alim. facult.* 2. Ergo ſi paois in ſtomacho reſidet diu, oneri eſt in primis moleſto: quòd ſi non concoctus ſatis, dilapſus fuerit, hepat infarcit, ac meſaraïcas.

Dic. Panis, materia dicitur alimentoſa, quia omnium ciborum veluti materies eſt, & illis omnibus permiſcetur ſemper; quare theriaca omnium alimentorom appellatur. In ventriculo, cui eſt alimentom familiariſſimum, facilè concoquitur; licèt enim obſonia delicata, exquiſitáque ſæpiculè reſpuamus, hunc vnum retinemus, à quo nunquam abhorremus, duntaxat ſani. Idem ſucci optimi, temperati, durabilis, minimè excrementitij, bene fermentatus, purus, & pulchrè ſubactus, ac in clibano ad ignem moderatum aſſatus, belliſſimè D concoquitur, *cit de alim. facult.* & in parua quantitate exhibitus, vim maximam habet roborandi ventriculum, biliſque congeriem in ventriculi os cooſluentis prohibet.

Hinc patet, rectiſſimè feciſſe Galenum, 5. *de loc. cap.* 6. qui pro curatione Grammatici illius, epilepſia ex ore ventriculi ſuſcitata laborantis, huic ad præcautionem bilioſi defluxus in ventrem, ex acuto illius ſenſu, & imminentia epilepſiæ, roborandi gratia panem exhibuit, eúmque ſine obſonio, & potu. Quamuis autem multa reperiantur edulia, concoctu faciliora, & citiùs roborantia, tamen exiguus panis vſus obtinet principatum, 1. & 6. *de ſanit tuend. cap.* 10. Auic. 3. 1. *doct.* 2. *c.* 7. Tral. *lib.* 1. *cap. de epilepſia.* Quare ſi panis ſit electus, & vt decet paratus, non grauat ventriculum, imò iuuat coctio- E nem, roborat ipſum, ac firmat.

Conſequenter dubitandum: *Vtrùm panis minùs grauet ventriculum, & faciliùs coquatur, quàm caro?* Pro carne facit ratio, quia majorem ducit cum humano corpore ſimilitudinem, proinde ex ea minùs proueoir nocumenti, & hepatis, aut meſaraicarum obſtructio leuior, ac curationi minùs obſiſtens, imbibentibus membris longè procliuiùs, ob cognationem, carnis ſuccum, quàm panis.

Verùm contraria ſententia amplecteoda, ob cauſas multas. Prima, Illud alimentum magis nutrit, & facilè concoquitur, quod nobis magis eſt ſimile, & familiare, auctore

auctore Galeno 4. *meth.* 7. & 3. *de temp.* 1. & 6. *de ſanit.* A *tuend.* 4. *Ac maximam quidem vim habet, ad ea quæ eduntur, bibunturque, non in ventre modò, ſed etiam toto corpore conficienda, totius ſubſtantiæ conuenientia, &c.* Sed panis eſt huiuſmodi. Ergo faciliùs concoquitur carne. Maior patet ex Galeno. Minor ſuadetur multis: Nam pane aſſumpto citius fameſcimus, quàm carne. Inſuper panis eſt optimus cibus, & naturæ humanæ carne ſimilior, ex Galeno *lib. de bonit. & vit. ſuccor. cap.* 3. Auer. 5. *collig.* 31. Raſis 3. *ad Almanſ.* 3. & 9 Celſ. *lib.* 2. *cap.* 18. Hac ratione Galenus 7. *meth.* 6. & 1. *de ſanit. tuend.* 10. panem infantibus poſt lactis potum concedit, non carnem, quia in ipſorum tenello ventriculo faciliùs concoquitur.

Si enim alimenti proprietates contempleris, inuenies panem faciliùs concoqui, alere, & velociter nutrire, B quàm carnem; familiarius enim alimentum eſt, naturæ noſtræ ſimilius, citiùs diſtribuitur, & plurimùm nutrit, cùm multum reponat humidi craſſi, & lenti. Huc colligitur ex auctore *lib. de diſſolut. continua cap.* 3. quo loco quinque proponit conditiones ad facilitatem coctionis attinentes. Primam colligit ex temperamento; ſecundam, ex modo ſubſtantiæ; tertiam, ex quantitate excrementorum; quartam, ex coniunctione olei, vel pinguedinis cum alimento; quintam, ex odio eiuſdem, in ordine ad appetitum ſumentis.

Licèt autem liber hic ſpurius ſit, & Galeno indignus, tamen hic in operibus ſuis aliquas ex his approbat conditiones: Nam *lib. de ſuccor. bonit. & vit. cap.* 3. duas inſinuauit conditiones, ex temperamento, & ſubſtantiæ modo, aſſerens panem eſſe optimum alimentum, ſimile C nobis, & mediocritatem coctionis requiſitas, magis conditiones ad facilitatem coctionis requiſitas, magis pani, quàm carni conuenire, nemo non videt: & probatur primò.

Illud faciliùs concoquitur, quo aſſumpto homines faciliùs fameſcunt. Sed pane deuorato priùs fameſcunt, quàm eſitata carne. Ergo, &c. Secundò. Illud diiudicandum eſt concoqui faciliùs, quod à virtute aliqua penetrante citiùs ſecundùm ſe totum penetratur, & diſſoluitur. Sed facta experientia in aqua, panis in hac faciliùs diſſoluitur, quam caro. Igitur, &c. Probat Gal. 1. *acut. com.* 18 *ad fin.* ibi enim gladiatoribus præbet in prandio ſolum panem, in cœna verò carnem; ea ratione nixus, quòd caro alimentum præſtet craſſius, & concoctu D difficilius.

Nec obſtat primò, quòd caro calida ſit & humida, & facta ex ſanguine, quas qualitates ad faciliorem coctionem eſſe aptas teſtatur Auic. 1. 1. *doct. vlt. cap.* 3. panis vero frigidus, & factus ex terra: Nam caro calida etſi ſit, ad coquendum craſſior eſt: neque omnia ex terra generata, frigida ſunt, vt in vino, fructibus, herbis, plantis, & eſculentis aliis patet apertè. Non obſtat ſecundò, quòd Auic. *lib.* 2. *tract.* 2. *cap.* 145. *de carne*, aſſeueret, carnem eſſe cibum facillimæ tranſmutationis in ſubſtantiam noſtram: quoniam eo loco ſolùm nititur oſtendere, carnoſum alimentum nobiſcum habere ſimilitudinem ſecundùm ſubſtantiam ſuam.

Vtrùm repletio panis magis debilitet ventriculum, repletione carnis? Auic. enim 3. 1. *doct.* 2. *cap.* 7. *de regimine eius* E *quod comeditur, & bibitur*, minus ſequi detrimentum ex pane non concocto in ventriculo, quàm ex carne aſſeuerat. Ex hac ſententia in prouerbium abijt: *Omnis repletio mala, ſed quæ fit ex pane, eſt omnium peſſima.* Contrà faciunt plura: panis enim coquitur faciliùs carne, temperatior eſt, naturæ noſtræ magis familiaris, & idcircò in ſanguinem citiùs conuertitur.

Solue dupliciter. Auicennæ pronunciatum eſt veriſſimum, non quòd difficiliùs panis concoquatur, ſed quia crudus, ſeu corruptus manens in ventriculo, ad craſſius, & viſcoſius cùm magis vergat, carne difficiliùs expellitur. Quare diu inhærens, obſtruit, & *obſtructio-* A *nes* (vt nuper *cit. loco* aſſerit Auicenna) *ad multas perducunt ægritudines, qualis eſt hydropiſis, &c.* Quod priùs prædixit Galenus *lib. de ſuccor. bonit. & vit. cap.* 1. 5. *Iecinoris porrò obſtructionem comitatur diſtributionis impedimentum, &c.*

Solue ſecundò. Repletio panis omnium eſt peſſima, & damnanda magis: quæ propoſitio præterquam quòd nullum habet auctorem inſignem, cuius voto hoc ita eſſe concedamus, haud ſcio, an illi laudi potiùs tribuendum, quàm vertendum vitio. Nimirum hoc illi alimoniæ copia, pro rata eius parte, coniuncta cum durabilitate, conciliat, vt vſu illius nimio, ſanguinis exuberantia diſtendantur venæ, non fluidi, non, diſflabilis, ſed permanentis, durantiſque, quo nutritum corpus, repletúmque, in maiorem molem aſſurgit, impeditiſque ob B prohibitam diſflationem meatibus, non ventilatur rectè, nec tranſpirat; & hoc modo repentinis morbis, tanquam in Athletico habitu ſit obnoxius. Et panis ergo vſu modico, corpori accedit alimentum durabile, & firmum; qui ſi negligatur, menſuramque iuſtam exceſſerit, inter omnia alimenta magis efficit redundantia ſua.

Rogabis: *Vtrùm panis recenter è furno extractus magis vitiet coctionem, quàm pridianus?* Athenæus apud Oribaſium, *lib.* 1. *collect. cap.* 9 Calidos recentes frigidis magis calore ſuo promouere coctionem aſſeuerat. Deinde ſi plurima alimenta; vt meliùs coquantur in ſtomacho, actu calida aſſumuntur, vt caro, piſcis: cur panis, calidus magis replebit, ſi frigidus magis dureſcit, craſſiórque redditur? Accedit auctoritas Simeonis Sethi, qui C frigidos panes edendos vetat, cùm non concoquantur probè, neque boni ſint.

Reluctatur Hippocrates *lib.* 2. *acut. text.* 34. dum ſic ait: *At iure miraberis, ſi didiceris, quantam maza turbationem, tumorem, flatum, torminàque mazam deuorare non aſſueto pariat, ſi præter conſuetudinem ingeſta fuerit; vel qualem panis calidus deuoratus ſitim inferat, & repentinam plenitudinem, quod tum exſiccet; tum tardè deſcendat.* Senis ſententiam firmat multa: Nam ſi panis calidus edatur, inflat, ventriculum grauat, tormina excitat, ſitim inducit: Licèt enim panis calidus humidior ſit, & humectare videatur magis, tamen cùm humiditas hæc ſit aërea, ex qua craſſi vapores eleuantur, ventriculum diſtendentes, & coctionem perturbantes, ideò exſiccat, & retentus hac cauſa replet, & facilè D corrumpitur.

Rectè igitur Auicenna 3. 1. *doct. cit.* commendat, vt panis aſſumatur frigidus, non calidus: plurima autem alimenta, vt caro, eduntur calida, quia cùm craſſa ſint, & difficiliùs coquantur, ab actuali calore meliùs parantur: panis verò dum frigeſcit, vapore euaneſcente, qui ventriculum perturbat, & ſurſum aſcendens, panem deſcendere ad imum ventriculi non permittit, potoſior, redditur, & facilior concoctu. Piſcis verò calidus editur, quia actu frigidus ſi deuoretur, corrumpitur, & ſæpe in humorem abit veneno finitimum; vt teſtatur Auicenna 6. 4. *tract.* 1. *cap.* 10. Simeon autem Sethi frigidum panem deuorandum interdicens, de frigido, & valde vetuſto eſt intelligendus, qui difficilis eſt coctionis, & diſtributionis, & ventriculo coquenti negotium E faceſſit. De ordine verò alimenti, qualitate, & quantitate, & tempore ſat multa diximus *lib.* 2. *in com. Hiſt.* 80 & *lib.* 3. *Hiſt.* 24.

A cibo ad potum accedo, quæróque: *Vtrùm Vinum coctionem ventriculi impediat?* Pro parte negatiua ſunt rationes validæ, quia vinum calidum cùm ſit, coctionem promouet, robur addit ventriculo, flatus diſcutit, mirificè colligit vires, corpus refocillat, ſanis, valetudinariis, conualeſcentibus remedio eſt, facilè coquitur, citò diſtribuitur, promptè partibus nutriendis aſſimilatur, cùm minimam, vt in ſanguinem mutetur, deſideret alterationem, 3. *de temper.* 2. & 2. *Aphor.* 18. Calido

innato

Digitized by Google

vt præſcito eius initio, Medicus à remediis reſoluentibus, ſuppurantibus, & euacuationibus deſiſtat. Reſoluentia enim tunc nocua ſunt, licèt aliquando præſente ſuppuratione concedatur euacuatio, ob metum magnitudinis exituræ, ex Auic. 3. 4. *cap. de cura exiturarum*, & 10. 3. *tract. 4. cap. 11. de cura Adubellati in ſtomacho, in princip.* Vnde Auicenne 10. 3. *tract. 5. cap. 2.* inquit: *Quum phlebotomas, & euacuas, & non ſedantur accidentia, tunc ſcias quòd probibitio collectionis, quam quaeris, eſt difficilis. Non ergo iteres phlebotomiam, ne congeletur materia, quæ eſt habitura collectionem.* Prodeſt etiam agnitio principij ſuppurationis, ne fortè Medicus à ſymptomatis increſcentibus poſſit perterreri, febre ſcilicet, rigore, dolore, & ponderis ſenſu in affecto loco ex Auic. 10. *tract. 4. cap. 7.* exiſtimans hæc mortis cauſa euenire.

Præſagium.

CVm docuiſſet Hipp. in ſuperioribus præſagiis ſigna, quibus ſuppurationes debent agnoſci, citiùs, tardiuſvè rumpendæ, inſuper & quibus cognoſcerentur purulenti: oſtendit *lib. 2. progn.* 63. ex ſuppuratione facta in thorace, non omnes perire, ſicut nec etiam ſeruari. Morituros verò ex propriis ſignis docet agnoſci, similiter & ſeruandos; ſic enim ait: *Hi verò potiſſimum ſuperſunt, quos febris eodem die dimiſerit poſt eruptionem: ac cibum citiùs appetunt, & ſiti liberati ſunt, & venter exigua, & conſiſtentia dellcit, & pus album, laue, concolórque eſt, ac vacuans pituita, & abſque labore, ac valida tuſſi expurgatur. Itaque optimè quidem ſic, ac celerrimè vindicarunt: ſin minùs, qui ad hæc proximè accedunt. Moriuntur verò ij, quos febris non deſerit, aut cùm videatur deſerere, denuò incaleſcens, innoteſcit, & ſitiunt, nec cibum appetunt, aluus humida eſt, pus viride; liuidúmque expuunt, vel pituitoſum, ſpumoſúmque. Pereunt, ſi hæc adſint omnia.*

Sed circa omnis dubitandum, & primò: *Vtrùm febris remiſſio, & cibi appetentia poſt rupturam, in ſuppuratis ſalutem portendant?* Licèt enim, vt *ſuprà* diximus, in ſuppuratis febris non ex toto eradicetur, & dum repurgantur, perpetuò febricitent, ex Auic. 10. 3. *tract. 5. cap. 4.* quia pus non vniuerſum exit à parte ſuppurata; & eſto exeat, ita vt nihil humoris purulenti remaneat in particula, ſed caro optima gignatur in parietibus, & cauo vlceris, putridi tamen vapores à pure leuati, cordi communicati febrem ſuſcitant: tamen poſt rupturam, felicem exitum exoptamus; hic ex febris remiſſione eſt expectandus, facta collatione ad impetum præcedentis, quæ intenſior apparet quum abſceſſus aperitur ob materiei exitum.

Deinde febris remiſſio poſt rupturam, ad bonum iudicat, quia pus quantitate eſſe exiguum oſtendit, qualitate benignum, & abſque miſcella inuicti humoris; & non aliunde ab aliquo humore deprauato foueri, qui præcedentis febris intenſionem ſuſtinere, & conſeruare poſſit, quod ſignum ſi cum aliis bonis ab Hip. citatis coniungatur, citiſſima ſequitur ſalus. Quemadmodum enim exitioſis omnibus ſignis in vnum conſpirantibus, velox mors expectanda eſt; ſic contrariis, certiſſima ſalus, ex Hip. *lib. 3. progn. text.* 1. vbi: *Simpliciſſimæ febres, ac ſignis firmata ſecuriſſimis, quarto die, aut citiùs finiuntur.*

Laudatur in ſuppuratis appetentia cibi, & eius contrarium reprobatur: alimentum enim abhorrere, & faſtidire reprobatur ab Hip. in magnis morbis, vt 7. *Aph.* 6. & in longis difficultatibus inteſtinorum ſummè condemnatur, 6. *Aph.* 3. Nam cùm hic caſus aduenit, & omninò interiit appetentia, opus ad vitam neceſſarium, mors timeri poteſt. Et licèt appetendi actio ad os ventriculi solùm per ſe attineat, tamen cùm alterius partis conſenſu conficitur, inappetentiam patitur: nam à thorace vapores virulenti ac fœtidi, ad linguam & palatum aſcendunt, & per tunicam has partes veſtientem, quæ internæ ventriculi membranæ continua, communiſque eſt, 4. *acut.* 6. ori ventriculi communicantur, qui hanc partem debilitantes, & proſternentes, faſtidium concitant.

A

Vtrùm ſitis carentia, pus bonum, & aluus exigua, atque conſtans, in ſuppuratis ad bonum indicent? Reſpondet Hippocrates affirmatiuè *cit. loc. progn.* eo enim loco approbat carentiam ſitis; improbans affectum contrarium; quia ſignum eſt quòd putridi vapores à thorace eleuantur, qui ventriculo communicati ipſum exſiccant, diuellunt, & intemperant. Aluus autem exigua, ac conſtans, ſpem ſalutis pollicetur: Nam multa deiectio, eſt reproba, 5. *Aph.* 14. *A tabe habito, alui profluuium ſuperueniens, malum.* Conſtans, coquentis naturæ robur oſtendit, 2. *progn.* 13. & 1 *criſ.* 11. coctio enim cogit, incraſſátque 2. *progn.* 33. 4. *acut.* 4. & 4. *meteor.* 2. etſi enim deiectio solùm primò & per ſe venarum, & non thoracis affectiones oſtendat, 1. *criſ.* 14. tamen ſecundariò ſpiritalium partium diſpoſitiones efficaciter demonſtrat.

B

Pus etiam optimam ſi exeat, ſalutem portendit: Si enim *vrantur, aut ſecentur, & pus purum efflaxerit, & album, euadunt; ſi verò ſubcruentum, feculentum, ac fœtidum pereunt*, vt dictauit Hippocrates 7. *Aph.* 44. quoniam optimum pus 1. *progn. vlt.* robuſtam concoctricem partis oſtendit, & quæ ſanguinem in phlegmonoſo tumore inculcatum conata eſt concoquere, & in ſubſtantiam vertere, ſed cùm non poſſet ob puris diſſimilitudinem cum alendis membris, cum in partibus ſpermaticis, tunicis vaſorum, membranis, oſſibus, ligamentis, & ſimilibus reſeruans, tanquam ſibi futurum alimentum, coxit, incraſſauit, & inter coquendum ſimile reddidit: quare ſolidis partibus agentibus, quæ albæ ſunt, pus euaſit candidum.

C

Sed rogabis, *Vtrùm ſuppurati poſt ruptionem cum peſſimis ſignis intereant?* Affirmatiuè reſpondet Hippocrates, *lib. cit. progn.* Sed obſtat contra eius doctrinam argumentum validum, quia ſi ruptio eſt criſis, & terminatio inflammationis ſuppuratæ, videtur ægrum non poſſe interire, quia poſt criſim, declinatio ſequitur, in qua laborantem emori eſt impoſſibile. Dic: Nemo in vera declinatione moritur, vt Galenus toties *in libris de criſibus* affirmat, & quamuis ruptio ſit terminus ſuppuratæ inflammationis, non ſequitur quòd omne illud quod poſtea inſequitur, ſit declinatio: Nam multoties nouus morbus aduenit, ſuos etiam terminos habens, intra quos ſi ceſſat, liberantur ægri; ſi verò hos tranſierit, tabeſcunt. Hoc in angina ſuppurata manifeſtè conſpicitur, cuius ruptio, terminatio & criſis eſt: verùm poſt illam ſæpè mors contingit, vel quia pus per aſperam arteriam deſcendens, ſuppurat, vel phthiſis occaſionem præbet.

D

Empyici, qui ex morbo laterali ſuppurantur, ſi in quadraginta diebus purgentur à die qua fit ruptio, liberantur; ſi verò non, ad tabem tranſeunt, inquit. Hip. 5. *Aph.* 15. Quo oraculo, quadrageſimum diem, tanquam terminum quendam medium propoſuit, & magis frequentem: non

E

tamen ita abſolutum, certum, & determinatum, vt citiùs, aut tardiùs, illa puris repurgatio, aut in tabem transmutatio fieri nequeat. Coniectura enim aſſequi poteſt Medicus probabili, vt ſi puris in thoracis cauitate contenti copia non expurgetur intra quadraginta dies, ab illius acrimonia & corruptione, laſa, tenelláque pulmonis ſubſtantia exulceretur, & ſequatur tabes, licèt hoc ante, aut poſt quadrageſimum, pro humoris ſuppurati varietate poſſit contingere: De quo argumento ſat multa *ſuprà, cap. de Pleuritide*,

Diſceptandum etiam: *Vtrùm purulenta materia thoracis cauitate contenta, per ſputum periculoſiùs, quàm per infernam regionem expurgetur?* Excerni pus empyicorum pueros, vrinam, aluum, & abceſſus, veterum doctiſſimi explanarunt.

explanarunt. Excretionem materiæ purulentæ per ſputum, pernicioſiorem eſſe, licèt ſit magis familiaris in thoracis morbis, facit illud argumentum, quoniam moroſa eſt, paulatim, & ſenſim per ſputum excitata tuſſi thoracem repurgans; quare cunctatur in via, & malignitate ſua molles pulmones oblædit, & vlcerat; cuius reliquiæ remanentes in thoracis cauitate, cùm præ craſſitie, & virtutis debilitate ſemel educi non poſſint, retentæ corrumpuntur, & in malignam abeuntes naturam, vlcus creant in pulmone, ex quo phthiſis, & mors certò impendent.

Infernæ verò partes ſunt excrementis recipiendis magis idoneæ, aſſuetæ, latiores, & minùs præſtantes, per quas citra exulcerationis, aut alterius noxæ periculum, humor etſi virulentus excerni poteſt. Huc fortè reſpiciens Paulus *lib. 3. cap. 32.* in hæc verba prorumpit: *Rupto abſceſſu pus educitur, nunc purum, nunc faculentum, & nonnunquam ſurſum abſceſſus erumpit, quando etiam periculoſior eſt: nonnunquam infrà.* Nec dicas, per infernas partes vacuatum pus, ventriculi, & inteſtinorum facultatem labefactare, ac dyſenteriam multoties parere ferè inſanabilem, quia ita virulenta eſt materia, & acrimoniæ capax, vt exulceret vias per quas pertranſit: Nam ſi hæc per ſuperiores partes vacuetur, partes nobiliores ampliùs afficiet, & vitia immedicabilia excitabit, ob cauſas dictas.

Vtrùm empyema falſum ſit periculoſius vero? Falſum empyema concitati ex ſeroſo, aut pituitoſo humore, ex capite, aut corpore in thoracis cauitatem delapſo, Hip. firmat *lib. 1. de morb. num* 18. confirmat Aëtius *tetrab. 2. ſerm. 4. cap 65.* de pectore ſuppuratis: & nos plura diximus *lib 2. Hiſt. PP. Medic. in com. Hiſt.* 27. Hoc vitium eſſe periculoſius poteſt firmari, quia pituita lenta, & viſcida in eam partem confluxa, copia obſtruit, & ſubitam ſuffocationem inducit, frigiditate ſpiritus extinguit, & lentore ſuo pulmoni adhærens, retenta, acriórque reddita præ mora, magis affixa exulcerat, & phthiſin excitat.

Aduerſa tamen pars veriſſima eſt, quia falſum empyema ſaltem in initio non comitatur febris, & vna ſolùm adeſt indicatio quæ ſumitur à cauſa; in vero adeſt lenta febris & hectica, & diuerſæ indicationes inſurgunt, quædam à cauſa, alia à febri deſumpta, ita vt quod remedium lentori puris abſtergendo proficuum eſt, id febri maximè repugnet. Deinde verum empyema oſtendunt alia ſigna truculenta, quæ phthiſin conſtituunt nominata *ſuprà*. Accedit, quòd pituita ſimplex, cùm ſeroſior ſit, in pus verum tranſmutari non poteſt, ſed puris ſimilitudinem tantùm acquirere; contrà ſanguis, cùm ſit ad nutriendas partes accommodatus, in pus verti poteſt, ex quo pernicioſiora damna exoriri, quàm ex pituita in eum locum delapſa, eſt certiſſimum, quia calidius eſt, acrius, & magis malignum.

Curatio.

AEr ſit temperatus. Cibus facilis coctionis, & diſtributionis, velut in phthiſi. Potus moderatus, ne eius copia reſpirationis membra comprimantur: frigidus actu, nocuus; ferit enim pectus, & pus expectorandum incraſſat. Acida vitanda. Amplectenda ptiſſana, Mulſa: hæc enim 13. *meth.* 11. clementer, & ſecurè empyicorum pus per ſputum educit, craſſos ſuccos attenuat, ſecat, detergit, 4 *de ſanit. tuend. cap.* 4. Clyſteres optimi ſunt, qui reuellunt humorem ad partes inferas. Cucurbitulæ iuuant inferioribus partibus admotæ: Cùm enim ob thoracis calorem, dolorem, pondus, puris ebullitionem in parte affecta, ad hanc ex toto corpore plurima humorum illuuies confluat vbertim, qui affectum fouent, & augent, eorum momentum ad infirmas, minóſque præſtantes detrudere, conſultius ſemper mihi viſum fuit.

A Inſtituta commoda victus ratione, & obſeruato debito ordine in ſex non naturalibus rebus, ad materiæ contentæ expulſionem accedere oportet; nam ſi intra quadraginta dies non repurgetur, nullus deinde erit remedio locus, ſed excitata phthiſi deinceps ægrum occupabit mors. Quare ea quum ad ſuppurationem declinat, modicè calfacientibus, & humectantibus eſt adiuuanda, vt Galenus docet. 5 *ſimpl cap.* 5. Ea verò pars quæ in ſuppurationem abiit eſt attenuanda, ſecanda, per medicamenta arteriaca reſiccanda.

In hunc vſum quæres: *Vtrùm in curatione empyematis indicatio ſumenda ſit à febre, an à ſuppuratione?* Dic, quòd quamuis ſuppuratorum febris ſit complicata cum putrida, & hectica, curationis prima & potiſſima
B indicatio, non à febre, ſed à ſuppuratione ſumi debet: huiuſmodi enim febris, viſcerum collectionibus ſuperuenire ſolet, 1. *de differ. feb.* 9. & eſt veluti accidens ſuppurationis; quare ſanari non poteſt, niſi priùs ſuppuratio ſanetur. Hinc fit vt præcipuus Medici ſcopus in pure euacuando verſetur. Idcircò aliqui non neglecta febre, vires, quoad maximè fieri poteſt, roborant, vt optimè Auicenna inſinuat, to. 3. *tract.* 5. *cap.* 5. dum ſic ait: *In huiuſmodi quidem hora, neceſſaria eſt virtutis confortatio cum carnibus, & cibo temperato: & non conſideres febrem, & non dimittas dare carnes, timore febris, nam ipſa febris non ſanatur dum ſanies perſeuerat, & cùm confortatur æger ad expuendum, ceſſat febris procul dubio.* Ratio dictat: quia totius corporis extenuatio oritur à febre, totidem partium humiditatem abſumente; fe-
C bris autem à pure contento in thoracis cauitate conſeruatur. Ergo febris ſanari non poteſt, niſi ſuppuratio ſanetur.

In hunc finem non leuia arteriaca propinanda, quæ *cap. de Pleuritide* deſcripſimus, ſed fortiora, quæ *cap. de Difficili reſpiratione* ſunt propoſita. Hoc modo Galenus 13. *meth. cap* 18, ſolius puris ratione habita, offert illis, in quorum thoracis ſpatio aliquid per ſputum repurgandum continetur, tenuatoria, quorum ope viæ aperiantur, & humores diſſecentur, ac diſſipentur, præſertim quum craſſæ ſubſtantiæ ſunt, & glutinoſæ, quales in iis ſunt quos empyicos vocant. Eligenda primò ptiſſanæ cremor, Mulſa, Vrticæ ſemen, decoctio Origani, Calamenthi, Hyſſopi, Pulegij. Valentiora ſunt Illyricæ Ireos Radix, Marrubium. Galenus *lib de parat. facili-*
D *bus, cap.* 27. ex ſcilla toſta ſalſamentum parare iubet, ad pus empyicorum repurgandum. Acria, & valentiſſima, cum Galeno 5. *ſimp.* 12. cauenda, ne reſoluta humoris parte tenui, reliqua durior fiat, craſſior, excretionique magis inepta. Quòd ſi ea exhibeas, humectantibus potionibus permiſcenda cura, vt ex horum admixtione, acrium medicamentorum vis miteſcat, ac temperetur.

Quòd ſi pus ad aluum, vel veſicam natura detrudere conetur, vt aliquando, rarò tamen accidit, & cum artis gloria vidit, & curauit Ioannes de Vigo *lib. 2. de apoſtemat. tract. 5. cap.* 1. hic motus licèt rarus, arte iuuandus mitibus diureticis, & lenibus clyſmatis, vt citiùs vacuatio lenta acceleretur, & pus per cor & arterias celeriùs deſcendat, antequàm anxietudines, & animi deliquia
E ex eius mora ſequantur. Hoc modo Aëtius *tetrab. 2. ſerm. 4. cap.* 65. empyicorum pus frequentiùs per ſputum, aliquando ad aluum, aut vrinæ vias inclinans, emollientibus aluum, aut vrinam prouocantibus auxiliis repurgare conſulit.

Dubium eſt: *Vtrùm in empyemate phlebotomia aliquando vtilis?* Dic. Si inflamatio in ſuppurationem commigret, ſit copia multa, acris, & cruda, & facta diſruptione ſanguinolentus humor per tuſſim excernatur, viréſque valeant, tunc ſanguinis miſſio reuulſionis gratia vtilis eſt, ne ad partem tam præſtantem, ob dolorem, calorem, & ebullitionem, attrahentem ex vniuerſo humores in ipſam poſſint confluere, qui alium affe-

ctum

Digitized by Google

ctum excitent primario morbo grauiorem. Si verò ſuppurata vomica verum empyema conſtituit, tunc vires validæ eſſe non poſſunt, quia puris fœtor, acrimonia, & malignitas ſpiritus reſoluunt, vitalem facultatem labefactant, naturales vires enervant: quare eo tempore ſanguinis miſſio penitus fugienda.

Pus in cauitate thoracis contentum, externis exſiccantibus thoraci ipſi admotis eſt reſoluendum; & licèt calefaciant, maior eſt vtilitas quæ ſumitur à puris reſolutione, quàm ſit id, quod ex febris ſequitur incremento, nocumentum. Spongia ergo imbuatur decocto, vel linteum duplicatum, & pectori applicetur. Parabitur decoctum ex Ariſtolochia, Rad. Ireos, Althææ, Thym. Hyſſopo, Origan. Praſſio, Melil. Camomil. Spic. Nardi, Sem. Dauci, Agarico. Poſt quorum admotionem, pectoris regio illinatur vnguentis, ceratis, & emplaſtris, factis ex oleis Camomil. Anethin, Liliac. Irino, Cerato filij Zachariæ, Melilot, puluere Pulegij, Ireos, Spicæ. In eundem vſum conferunt Theriaca, Mitridatium, Athanaſia. Si verò times, ne exſiccantium vi, tenuiore humoris parte abſumpta, reliqua induretur, emollientia cum reſoluentibus permiſce, vt eſt Althææ radix, & ſi quæ alia.

Dubitant plures: *Vtrùm Lac in empyemate ſit ex vſu?* Recuſant aliqui, quia eſt craſſi ſucci, pus incraſſat, & excretioni contumacius reddit: & cùm tota curationis ſpes ſit in repurgatione puris, magis amant vſtionem, vel ſectionem, quo remedio, facto emiſſario, tota puris machina extra educitur. Sed ſi affectio diuturnior ſit, imbelles vires, febris calor vrgeat vehementer, tabeſcat æger, maximè ſi copiam non multam puris thorax contineat, tunc ſalubre præſtat commodum lactis vſus, præſertim aſinini; quòd cùm tenuius ſit, pectus à pure repurgat, ipſius ſorditatem abſtergit, fœtorem corrigit atque emendat, nutrit perbellè, extenuatum corpus mirificè humectat, atque incraſſat. Equinum aſinino eſt perſimile: & ſi hoc aſſumere ægri recuſent, caprillum, aut bubulum maximum auxilium præbent.

Vltimò diſceptandum: *Vtrùm ſectione, vel vſtione inter tertiam, & quartam coſtam celebrata, empyici pectus aperire liceat?* Empyicos eſſe vrendos, vel ſecandos, quando deſperata ſalus eſt, cæteraque præſidia non iuuant, veterum peritiſſimi exararunt: *Nam vbi vnica via ſalutis, eáque dubia eſt, illa etſi cum periculo tentanda; melius enim eſt non aliquid agentes periclitari, quàm ægrum omni ſpe adempta certò perire*, vt eleganter 10. *meth.* 10. dictitauit Galenus. Per vſtionem autem non intelligimus tantùm, excitanda eſſe vlcera in partibus pectoris externis, quod voluit Celſus *lib.* 3. *cap.* 22. ſed penetrandum eſſe vſque ad thoracis cauitatem, vt per apertionem pus intùs contentum expurgari poſſit. Si verò Paulus *lib.* 6. *cap* 44. eam condemnat, intelligendus, ſi multa puris copia ſimul exhauriatur: ſic enim habet: *Sunt qui ſcapellum quoque adhibere audeant: inter quintam, & ſextam coſtam, tranſuerſa linea paululum obliqua cutem incidunt: deinde aculeato cultello ceſtas ſuccingente membrana perforata, pus excernunt. Verùm iſtis, & qui vſque ad pus adurunt, vel protinus mortem inferunt, cum vnà inſanabiles inducunt.* Quo pacto autem vſtio hoiuſmodi penetrans molienda ſit, explicant Hip. *lib. de loc. in homin. lib.* 2. & 3. *de morb.* & *de internis affectionib.* Auicenna *cap. de empyemate.* Caue tamen ab hoc præſidio, quando vires inſigniter ſunt lapſæ, aut ſuppuratio in phthiſim inſanabilem & tranſmutata: Si enim eo tempore vras, aut ſeces moribundum corpus in certum interitum, exhauſtis viribus, & reſolutis ſpiritibus, præcepsex tempore dabis. Ob hanc cauſam conſultiſſimè monuit Hippocrates *lib.* 6. *epid. ſect.* 7. *text.* 11. vt *tabeſcentes ſtatim vramus.*

Galenus 6. *Aphor.* 27. in empyematicis magis vſtio-

A nem amat, §. *Vſtione igitur indigent, qui plurimum habent pus, vt qui deſperent per ſputiones poſſe expurgari, &c.* Hippocrates *loc. cit.* ſecare iubet inter coſtas, primò nouacula, deinde ſcalpello acuto. Conciliantur facilè, ſi aſſeras illos eſſe vrendos, quando purulentæ materiæ caliditas mitior eſt, & ægri debilitas perforationem dehortatur: tunc enim cauterio potentiali, cutem, ſubiectóſque muſculos corrodere, & poſteà cum phlebotomo citra dolorem, ad internam thoracis partem foramen perducere licebit. Si contraria adſint, ferro candente latus aperire, eſt vtilius.

De loco ſectionis, & vſtionis in empyemate, varij varia proponunt. Quidam inter ſecundam, & tertiam coſtam hoc opus celebrandum imperant, quia hac parte ſectio facta diaphragma non lædit. Alij, de quorum numero eſt Guido Cauliacenſis *tract.* 3. *doct.* 2. *cap.* 5. inter quartam, & quintam hoc opus exercent, ne ſeptum, membrum nobile ac neruoſum, cultro tangatur, & lædatur: quod timuit Hip. *lib.* 3. *de morb. num.* 27. dicens: *Quòd ſi præ craſſitudine humor non fluctuet, neque ſtrepitus ſit in pectore, verùm ſpiritum frequentem trahat, & pedes intumeſcant, & tuſſicula aliqua adſit, ne te decipiant hæc, ſed thoracem pure plenum probè noris. Proinde in terra Eretbriade, liquida, & valde trita, & tepida linteum tenue tingito, eóque thoracem circumcircà integito, qua parte primùm reſiccatum fuerit, ea ſecato, aut vrito, quam proximè ad ſeptum tranſuerſum; cauendo tamen ne hoc ipſum lædas.*

At Hippocratis admittenda ſententia, qui *lib. de internis affectionibus*, ſic ait: *Coſtam tertiam ab vltima, vſque ad os ſecato: deinde cum terebra caua vltrà perforato; & vbi perforata fuerit, aqua parùm emittito.* Hic ergo puris extrahendi modus ſecurior eſt: eo enim paulatim pus extrahitur, & foramen ad libitum claudi poteſt, nec vllus ſubeſt timor, vt diaphragma apertione pungatur In qua autem parte collectum fuerit pus, in ea quoque ſectio molienda: quòd ſi in vtraque, vtrobique ſecandum. Caue tamen ne per apertum foramen aër ingrediatur, & vitalia membra præternaturaliter refrigeret, & alteret: Licèt enim continuò aërem inſpiremus frigidum, citra læſionem vllam: tamen ille ingreditur ſenſim, & pedetentim, & aſperam arteriam, pulmoneſque ingreſſus, & recoquitus, in cor paulatim deducitur. Externus verò non attractus, nec priùs contemperatus, affatim & repentè ingrediens, ſpiritales partes ſuo contactu refrigerat, & ſæpè ſpiritum vitalem extinguit.

OBSERVATIO.

Verum Empyema, Teſtudinum Syrupo, & Ebeni decocto, curatur.

LAborauerat quidam pleuritide ſæua, & incocta, in qua cùm omnia ferè remedia incaſſum tentarentur, in peſſimum Empyema delapſus eſt: febris erat aſſidua, continuum ſanici ſputum, ſpirandi difficultas, rubebant genæ, aderat faſtidium ſummum. Medici de thoracis ſectione iam deliberabant, à qua ille cùm perhorreret valdè, ad alia tentanda præſidia ſe accingit. Idcircò expectorantia adhibita. Lactis imperatus potus, quod aſſumptum per dies duodecim, & increſcente Medicorum conſilio flocci fecit. Corpus erat mirè emaciatum, pus excernebatur in copia multa: Et cùm ab hoc in cauitate thoracis contento, cætera ſymptomata tanquam à primo fonte ſcaturirent, illud reſoluere ſtatuens, reficio corpus humectantibus, exhauſtum. Cúmque in hunc finem plurima ſeſe oſtentaret medicamentorum ſylua, nullum aliud, excepto lacte, præſtantius eſſe, experimento felici adinueni, quàm teſtudinum nemoralium vſum: quarum carnes, cum ouis, rectè priùs elotas cum decocto

radicis

radicis Ireos, longæ Ariſtolochiæ, & Enolæ Campanæ, in balneum Mariæ coniicio, & ex aqua ſtillatitia ſyrupum cum ſacchari & mellis, an. partib. æqualib, conficio: cuius vncias quatuor, adiectis vnciis duabus aquæ ſcabioſæ, in aurora ægrotanti offero; & vt ſomnum capiet poſt hauſtum, maximè enitor, quo parato, ſudor obrepit per cutem ſuauis. Quem ſyrupum, tribus horis poſt cœnam, repetendum impero. Humectato ſic corpore, & ſolidis membris refectis, ad ſudationes leues, parata ex decocto Ebeni accedo, quibus ſemel in die, aut alternis diebus vſus ſum. Vix quindecim dierum ſpatio hoc auxilio vſus eſt, quando alacrior redditus, minuto puris ſputo, febricitabat remiſſius, dormiebat ſuauiùs, reſpirabat faciliùs, auidiùs appetebat, concoquebat feliciùs; & exſiccante regimine vtens, ad trigintáque ſudationes accedens, ceſſante omninò excretione putis, & abſente febre, pinguiculus factus, omnino à morbo eſt ſeruatus. Magna ergo eſt Ebeni potentia, apud Dioſcoridem *lib. 1. cap. 91. de Ebeno.* Paulum *lib. 7. tit. de Ebeno*; nam mirificè ſiccat, detergit, atque ſubtiliat. Et licèt noſtrum, veterum Ebeno tantùm ſit proximum, & Guaiacum nominetur, tamen eius decoctum ebibitum, vlcera repurgat à ſanie tam interna, quàm externa, ita putenter, vt miraculi inſtar abſumpta omni putrilagine, ipſa conglutinet, & regenerata carne, ad cicatricem perducat; demum vetuſtas effícaciſſimè ſiſtit, cuiuſque generis illæ ſint diſtillationes. Quare ad abſumendam ſaniem, & humiditatem excrementitiam, vnicum eſt alexipharmacum.

CAPVT XII.

De Ventriculi debilitate.

Definitio.

QVia verò paulo antè, pro ingenij noſtri captu, quantum nobis non incuriosa lectio adminiculabatur, enarrantes curationem morborum, qui partes vitales infeſtant, orationem contextuimus, ſubit nunc, vt quæpiam non indigna ſcitu, de curatione morborum, qui partes naturales opprimunt, explicanda prætexamus, & illuſtremus etiam quæſtionum varietate, & floribus, mirifíque obſeruationibus exornemus.

Scrutabar ſolicitè admodum, & curioſè nuper quanta eſſet potentia & neceſſitas ventriculi, ſed in ſolutionem problematis huius incidi facillimè, cùm à Galeno decantatum ſit vbique, ſummam eſſe huius partis ſympathiam cum partibus reliquis. Deinde cùm ſit promptuarium alimenti, primáque officina coctionis, & illius os exactiſſimo ſenſu ſit præditum, ſit vt plurima excrementa, crodíque humores eo generentur loco, quæ in varias partes delapſa, varia vitia poſſint excitare. Ob hanc cauſam ſcribit Hippocrates *lib. 7. epid. ſect. 3. text. 1. Ventris torpor, omnium confuſio.* In hunc ſenſum Serenus, Medicus antiquiſſimus, *in ſuis carminibus*, ventriculum Regem totius corporis eſſe, non inſcitè pronuntiat. Quare ſi vel minimùm afficiatur, aut diuturna officij vacuitate reddatur ignauior, tota naturalis œconomia ſtatim labaſcit, ac corruit.

Debilitas ergo ventriculi, omnium corporis vitiorum cauſa eſt monente Galeno *in com. cit. nuper loci epidem.* Ex praua enim chyloſi, non ſit laudabilis hæmatoſis, quare noſtri corporis partes impuro ſanguine alitæ, variis morborum generibus conflictantur. Ob hanc cauſam inquires: *Vtrùm ad fauſtam coctionem ventriculi, neceſſaria ſit alimenti praparatio in ore?* Dic, quòd cum ſummum, & ſupremum naturæ opus, ſit nutritio, quia tamdiu animal viuit, quamdiu nutritur: ita plutima machinamenta ipſa fabricauit, vt nutritionis ope poſſet florridum, & robuſtum permanere. Hoc opus alimentis per aſſimilationem perficitur; illa non poterunt ſimilia euadere, niſi priùs plurimas transmutationes paterentur: quare in ore, ventriculo, venis meſaraicis, iecore, venis, & in ſingulis partibus priùs concoquuntur.

Prima ergo tranſmutatio ea eſt, quæ in ore celebratur, vt 1. 1. *doct. 4. cap. 1.* docet Auicenna, dicens: *Omne nutriens maſticatione quadam recipit digeſtionem.* Alimentum enim ſolidum, & durum, non ſolùm dentibus diuiditur, frangitur, & conteritur, ſed contactu linguæ, & aliarum partium quæ ſunt in ore, tranſmutatur verè; nam tunica linguæ, & aliarum partium oris, communis, & continua eſt cum tunica interna œſophagi, ventriculi, & inteſtinorum, vt *4. de vſu part. cap* 8. & 6. *Aph.* 32. & *1. prorrhet.* 30. retulit Galenus.

Quare ſicuti tunica interna ventriculi facultate concoctrice prædita eſt ſic tunica palati, & linguæ facultatem ſortitur alteratricem. Accedit etiam, quòd in glandulis quæ ſunt in radice linguæ, generatur ſaliua, quæ non ſolùm habet facultatem abſtergendi, ſed concoquendi, & ſcorpiones, animaliáque venenoſa ſolet interficere, vt 3. *de natural. facult. cap.* 7. & 10. *ſimp. cap. de ſaliua*, affirmauit; præſertim ſi ſit hominis ieiuni, famelici, aut ſitibundi, tunc enim maiori vi prædita eſt: & lingua inter omnes partes, pro corporis mole, maiores ſuſcipit venas, arterias, & neruos.

Hinc ſit, vt euidentiùs inter omnes partes, totius temperamentum exprimat: ſic etiam ſaliua, quæ in ipſa generatur, quæ pro guſtu, & nutritione ſummè eſt neceſſaria, quarum extat inſtrumentum. In ore ergo tranſmutatio ſit, quæ videtur ſpeciem mutare. Hoc ita eſſe patet in carne, pane, & alimentis reliquis in dentium interuallis, detentis, quæ poſt aliquot horas, colores mutant, & ſapores: in vino rubro in ore detento, quod deperdit colorem. Quare hæc alteratio non ſolùm alimentis duris, ſed omnibus aliis eſt propria, & peculiaris.

Et licèt illa nullius coctionis cauſa fiat, ex Ariſt. *lib. 2. de partib. animal. cap.* 3. vtilis tamen eſt, vt coctio ventriculi perfectiùs celebretur: quia in ore non ſolùm comminuitur alimentum, ſed ſecundùm ſubſtantiam tranſmutari incipit, etſi deinde in ventriculo perficiatur. Plurimùm enim refert, cibos diu in ore retinere, vt abſolutè chylificatio abſoluatur. In hunc ſenſum rimatur Ariſtoteles 10. *ſect. probl.* 47. Quare homines habentes dentes raros, & paruos, ſint breuioris vitæ: reſpondétque hoc accidere, quia partes ob attritionis defectum deprauatè nutriuntur.

In ventriculo alimenta omnino ſpeciem mutant, & in aliam ſubſtantiam transformantur: qua ratione ducti veterum nonnulli, coctionem ventriculi appellabant corruptionem, in qua quædam ſubſtantia perfectior alimentis generatur, quæ vocatur chylus, ſeu chylamen, vt *lib. de atra bile, c.* 3. Galenus aduertit, quæ pulti, aut cremori ptiſſanæ ſimilis eſt: & hæc chylificatio à facultate alteratrice ventriculi, mediante calore illius, & partium vicinarum quæ ipſum circumdant, perficitur, 3. *de natural. facul. cap.* 7.

Hoc loco Galenus affirmat, alterationem factam in ventriculo, maiorem eſſe ea quæ efficitur in ore, minorem verò alteratione, quæ in iecore celebratur. Hinc arrepta occaſione dubitandum: *Vtrùm actio ventriculi ad vitam magis neceſſaria ſit actione iecoris?* Nam ſi coctio ventriculi, & iecoris immediatè ſpeciem mutant, & tranſmutant ſubſtantiam, vna maior eſſe non poteſt, quàm altera. Si autem alia conſtituatur maior, hæc debet eſſe coctio ventriculi, tum ratione paſſi, tum agentis: alimenta enim magis diſtant à chylo, quàm à ſanguine & humoribus reliquis, cùm ſit humidior & fluxilior; quare minor diſpoſitio in ſanguificatione, quàm in chylificatione remouetur. Deinde ad coctionem ventriculi,

Hoc modo, ait ipſe *de natural. facult. cap. 7. nihil in rerum natura reperitur, quod trahat propter ipſum attrahere, ſed vt eo, cuius per tractum ſit compos, fruatur.* Hac ratione iecur attrahit chylum, ſuæ ſolùm vtilitati intendens, nullam de ventriculo curam habens; & ipſum in ſanguinem vertit, reliquum verò pellit, & corpori permittit. Hinc fit, vt membra priora præparent poſterioribus, non ob horum fruitionem, quorum non ſunt ſolicita, ſed ſibi tantùm laborant, & mouentur. Hoc pacto vbera lac ſugunt, vt eo nutriantur, nulla de infante præuiſione facta. Teſtes ſemen gignunt, quod ſibi in alimentum parant, nihil de poſteritate cogitantes. Cerebrum ſpiritus creat animales, quibus imaginatur, cogitat, aut reminiſcitur, nihil curans de muſculis, aut neruis.

Ex his colliges, non habere ventriculum facultates binas, alias, vt eſt inſtrumentum coctionis, quæ communes vocantur, & in gratiam totius corporis finiuntur; alias, vt eſt pars ſimilaris, quæ nutriri poſtulat, quæ propriæ dicuntur: etſi enim vterus attrahat ſemen in formationem fœtus pro nutritione propria, & veſica fellea ſugat bilem expurgando ſanguinem, & ad ſui nutritionem ſanguinem attrahat; tamen neceſſum fuit, vt hæ partes ob varios vſus duplices ſortirentur facultates, quod ventriculo non accidit, qui non duplices, ſed ſimplices quatuor obtinet.

Hæc eſt firma Galeni ſententia, ſed contra eam ſunt obiectiones plures: Et formatrix proponi poteſt primò facultas, quæ nos ab initio fingit: hæc modò marem, modò fœminam generat, nullius propriæ, ſed communis vtilitatis gratia; nihil enim ex varietate lucratur, ſed propagandi generis humani cauſa, quod ſine ſexuum diuerſitate non conſtaret. Secundò, vis afferenda eſt in medium, quæ nos iam in lucem editos alit: naturalis ſiquidem vteri facultas, edito in lucem fœtu, confeſtim ſanguinem, quem ſingulis menſibus per vterum excernebat, ad vbera mittit, ad commutandum in lac, & in eo opere durat per biennium ferè, vſque quò fœtus iam ablactari queat, & vti ſolidiori cibo; quo tempore ruſus lac in vberibus minuit, & ad vterum ſanguinem remittit, quaſi nouæ conceptionis auida, peracta fœtus prioris lactatione.

Tertiò. Naturalis eſt obiicienda, quæ nos adultos gubernat, nobiſque inſeruit alendis, in ventriculo, corde, vaſis, hepate, cerebro: ventriculus namque alimenti copiam non ſibi ſufficientem, ſed toti corpori alendo trahit; cùm enim ſibi minimum ſufficeret, pergit tamen aſſumere, nec antè ceſſat, quàm pro totius captu expleatur. Hepar, & vaſa ſanguificant, non quò ſibi tantùm, ſed quò toti ſufficiat corpori. Cor ſpiritus vitales pro toto etiam creat: Cerebrum animales, ad ſenſus, & motus per organa diſtribuendos.

Denique tam intra, quàm extra corpus multa inuenies, quæ abſque peculiari vſu ſine fine operantur. Septum enim vel nobis inuitis, & veluti ſolo naturæ inſtinctu, in cordis refrigerium perpetuò agitatur. Pectus per tuſſim in pulmonis ſubſidium. Palpebræ nictant, tuendorum oculorum gratia. Vbera lac gignunt, ad educandum fœtum. Teſtes ſemen, ad generationem. Vterus auidiſſimè attrahit, concipit, & geſtat, ſæpè etiam cum inſigni damno. Vtraque veſicca attrahit, vna, bilem; altera, vrinam, nulla cum vtilitate ſua.

Sine vlla etiam propria cœlum perenni circuitu nobis Solem impertitur moderatum; terra, alimentorum copiam; piſcium, mare; auium, æther; ſidera, influxus; ſuas vires, medicamenta; & mille alia id genus naturalia agentia nobis gratis operantur, adeò vt magis de alienis, quàm de propriis vſibus ſolicita videantur, & non rarò cum proprio diſpendio, & iactura, prout in aſcendente aqua ad vacui fugam experimur, & in diſrupto vtero ptæ fœtus excluſione, & aliis. Neque Galenus ab hac ſententia eſt eliminandus, cùm vel ſui

A placiti immemor, vel fortè tantis rationum momentis conuictus, ſcripſit 6. *de placit.* 7. hepati ventrem præparare: & 1. *de cauſ. ſympt.* 6. in vaſorum cacochymia, qualitatem alimenti contrariam expetere: quod etiam dixit 4. *ſimpl.* 10. quaſi ſentiens, ventriculum pro hepate agere, & de totius commoditate ſollicitum eſſe, ac per conſequens de aliis.

Superioribus hæc etiam eſt addenda ratio: Ventriculus attrahit alimenta medicamentoſa, non ſui cauſa, verùm in gratiam membrorum, vt auctor eſt Galenus *lib. 1. de cauſ. ſympt. cap. 6.* dum ſic ait: *Venter viſceribus, venſque ſubſeruit, & quales hæc ſuccos requirunt, tales appetit, nempè affectioni contrarios: craſſos quidem, qui attenuant; tenuibus, qui craſſant; glutinoſis, qui diſſecant; exaſperantibus, qui leniunt; ad eundem modum calidis,* B *qui frigidi ſunt; frigidis, qui calidi; ſicut ſiccis, qui humidis; & humidis, qui ſicci.* Repetit 4. *ſimpl.* 10. §. *Nam ſi prater, &c.* Vltima obiectio eſt huiuſmodi. Veſica attrahit vrinam, & cyſtis fellea bilem, & vterus ſemen. Sed iis non fruuntur hæ partes, cùm iis attractis non nutriantur, ſed ſanguine. Ergo, &c.

Ad primam tamen reſpondet Galenus 14. *de vſu part.* 10. non formatæ vim naturalem varios ſexus, alicuius boni commonis, & alieni gratia, ſed eam varietatem conſtitui magis ex materiæ neceſſitate, & temperamenti qualitate, quæ ad eam cogit, quàm ex formatricis natiua prudentia: hæc enim cùm in humano ſemine vna ſit, inquit ipſe, vnum tantùm, & poteſt, & intendit, nempè marem; euadit verò quandoque fœmina, ex materiæ ineptitudine ad marem.

Secundam explicat Galenus *cit. de vſu part.* 8. dum C aſſerit, non ſequi ſemper ad naturæ conatum, & benignitatem, eam vberum plenitudinem, ſed ad vaſorum compoſitionem. Connexuit enim natura vteri vaſa cum vaſis vberum eo conſilio, vt quandiu fœtus eſſet intra vterum, ad eum transferretur ſanguis, fœtus alendi gratia, non ſolùm à reliquo corpore, ſed ab vberibus, fœtu verò excluſo, ſanguis ad vterum remearet in lac vertendus. Attrahentibus ipſis, ceſſanteque editi in lucem fœtus tractione, ſurſum conſcendit, & naturali vberum facultate in lac vertitur, in propriam, non fœtus altionem. Nec verò Ariſt. mutuam illam ſanguinis delationem ſurſum, deorſum, & è contrà in grauidis, & fœtis iam ad vteri naturalis facultatis prouidentiam refert.

Ad tertiam. Quanquam, inquit, plus alimenti attrahat ventriculus, quàm propriæ altioni neceſſarium ſit; D nec ſuus ſatietur appetitus, donec tota cauitate repleatur alimento, quod toti corpori ſufficiat: cauſa tamen cur tantùm appetat, tantoque deſideret impleri, non corporis neceſſitas eſt, ſed ſui ipſius propria, leuandi nempè moleſtiam, & anxietatem, quam patitur à ſugentibus membris. Cùm enim ad vniuerſum ventriculi ſpatium vaſa accedant meſaraïca ſugentia, niſi adſit alimentum, à ventriculi humido, ſubſtantia, fit vt niſi ad ſummum vſque totus ventriculus repleatur, vaſa quæ ori eius implantantur, adhuc ventriculum ipſum diuellant, ac laceſſant, vnde totus impleri cogitur, nec priùs à tractu ceſſare, quàm ceſſet vaſorum ſuctio: ſic non quò corpori benefaciat, ſed quò nulla ſui parte moleſtam vellicationem, ſuctioèmque patiatur; atque E ita ſui tantùm gratia appetit, trahit, & aſſumit.

Sic hepar non in corporis, ſed in ſui alimoniam, & vaſorum quibus abundat, ſanguine turgentium, chylum allicit. Cor ſibi ſpiritum creat, quo pulſat, & viuit: ſibi etiam cerebrum ſuos, quorum miniſterio imaginatur, cogitat, & reminiſcitur: ſibi vbera lac, quo nutriuntur. & ſemen teſtes; ſeptum autem (præterquam cum tuſſiente pectore, & nictantibus palpebris, tanquam organum animale, imaginationis imperio agit) motu thoracis quem agitat, ſibi parat refrigerium, vitam, & durationem, vteros, ſeminis attractione delectatur. Atque ita propter ſuas commoditates agunt: Non enim

chylo vera nutritione nutriatur, quæ tribus actibus conſtat, appoſitione, agglutinatione, & aſſimilatione.

Sextò. Cibum ore ſuſceptum deſiderat ventriculus, & magna auiditate amplexatur, ita vt in eo meliùs coquendo, ſeipſum vndique cogat, ac comprimat, quod niſi ex eo nutriretur, vix credi poſſet. Quorſum enim traheret ex ore cibum, in ſubſidium indigentiæ ſuæ, ſi ſanguine, & non cibo eſſet reparanda? Fruſtra, enim appeteret, traheret & coqueret alimentum, cuius non eſt indigus. Non eſt ergo abſonum, quòd ventriculus, inteſtina, meſenterium, prima, rudia, ignobiliora, minimè ſanguinea, & impuriore ſucco conſtantia viſcera, ſelectiſſima, & defæcatiſſima chyli parte nutriantur.

Septimò. Galenus *lib. 3. de nat. facult. cap. 7.* dum chylus conficitur, aliquid eius ſcilicet inconfecti, ad iecur aſcendere tradit, & cùm ad inteſtina, & iecur, chylus confectus tranſit, portiunculam etiam eius exiguam in omnem corporis partem ferri ſcribit. Ex priore autem iecur nutritur ſine coctione prima, & ex poſteriore, vniuerſum corpus, ſine iecoris elaboratione: quantò igitur magis ventriculus chylo poterit nutriri, nutritione non ſolùm voluptuoſa, & refocillatoria, qua eum nutriri concedit Auerrhoës 2. *collig. cap. 9.* ſed verâ, qua ſubſtantia chyli iam confecti fruitur, & nutritur? Ventriculus ergo ex chylo ſaturatur, ac plenè & abundè ex eo reficitur, cùm totus ex omni ſui parte chylificet.

Ex altera parte vrgent aliquot argumenta valde. Primum. Ventriculus venas habet à iecore tributas, quæ ſanguinem continent, non chylum, vt eius vlcera oſtendunt, è quibus ſanguis prodit, & euomitur. Huiuſmodi autem venæ, & ſanguis, ventriculo non impartiuntur fruſtra. Ergo ventriculus vera nutritione, non chylo, ſed ſanguine in iecore confecto nutritur.

Secundum. Dum fœtus in vtero continetur, totus ventriculus puro, ac ſinceriſſimo ſanguine alebatur, nullo nimirum tum vſpiam exiſtente chylo. Nunc igitur ſimiliter ex ſanguine nutrietur, & incrementum ſuum capeſſet.

Tertium. Forma animati in diuerſas materias non inducitur. Si igitur ventriculi ſubſtantia ſanguine nutritur, vtique non nutrietur cremoroſa ſubſtantia, cuius alia eſt materies.

Quartum. Animantium, quæ in terræ latebras diutiſſimè habitant, & eorum hominum qui diu ſine cibo externo vixere, ventriculus, ſanguine quem habent, neceſſariò nutritur, non chylo quo carent.

Quintum. Iecur ventriculo magis eſt propinquum, à quo promptiſſimè poteſt ventriculus ſanguinem haurire magis dulcem, benignum, coctum, & familiarem chylo.

Sextum. Quod nutritur, aut ſemine, aut ſanguine nutritur: vnumquodque enim ea ſubſtantia, ex qua primò genitum eſt, ali etiam perpetuò conſueuit, cùm nutritio nihil aliud ſit, quàm continuò effluentis ſubſtantiæ redintegratio. Sed nec ventriculus, nec aliud vllum membrum ab initio gignitur chylo. Ergo non ipſo, ſed illorum altero nutrietur.

Septimum. Plus diſtat ſanguis ab oſſe, quàm à ventriculo. Ex ſanguine autem os nutritur. Igitur & ventriculus.

Octauum. Nihil nutrit, ex Gal. 3. *de temp. cap. 2.* antequàm in ventriculo, iecore, & venis ſit concoctum. Ergo chylus, cui duæ alterationes deficiunt, nutrire non poterit: Nam per has coctiones multiplicia excrementa ſeparantur alitioni inepta, à quibus cùm non ſit expurgatus chylus, non nutriet.

Nonum. Omnia membra quæ materias aliis præparant, totas eas atque integras, illis quibus præparant, ſolent reſeruare, vt 6. *de placit. cit.* monuit Gal. Nullam ergo chyli partem ventriculus aſſumit ad nutritionem, ſed ſola fruitione qualitatiua vtitur. In hunc ſenſum intelli-

A gendus eſt Galen. 3. *de facult. nat. 6.* vbi ventriculo ineſſe appetentiam conuenientis ſibi qualitatis aſſeruit: & *c. 13.* chylum ventriculo apponi, in halitus, aut vaporis modum ſcripſit. Igitur, &c. Vapor enim citò diſſipatur, & verè non poteſt nutrire. Et *infrà*, ipſum, non quærere cibum, nec eſurire, quum ſanguine abundat, affirmat.

Verùm inter varias ſcribentium opiniones, amplectenda eſt doctrina Galeni, oppoſitáque argumenta ita ſoluenda. Dic ad primum. Ventriculus venas habet à porta ortas, quæ non tribuuntur ipſi fruſtra, ſed vt à ventriculo ſugant, & ad iecur deferant, vtque per magnas inedias, atque indigentiam, ſanguinem à iecore repetere poſſint pro alitione ventriculi: Sanguine enim nutriri poſſe non negamus; nam eo nutriebatur in vtero: ſed familiarior eius nutritio ex chylo eſt; quo deficiente, ſanguinem attrahit ex iecore benignum, aut rubeum purum, ex Auic. 10. 3. 3. *cap. 1.* qui ſtatus rarò cum

B ventriculo fameſcente coniungitur, quoniam iecur priuſquàm ventriculus ſolet inaniri; inanitum autem non permittit ventriculo benignum ſanguinem rapere, ſed virulentum, & excrementitium, vt auctor eſt Galenus *lib. 3. de nat. facult. cap. 13.* Id ſanè fœtibus contingit, dum vtero materno includuntur, atque per magnas inedias. Ex qua doctrina ad ſecundum, tertium, & quartum, patet argumentum ſolutio.

Ad quintum. Sanguis, melius paratiuſque eſt alimentum, quàm externus cibus, nutriendo ventriculo; imparatius verò eſt, quàm chylus iam confectus, qui paratiſſimus eſt, vt in ventriculi ſubſtantiam commutetur.

Ad ſextum. Quamuis ſanguine benigno, aut vitiato

C nutriatur ventriculus, id non facit niſi dealbando, & in ſubſtantiam chylo ſimilem conuertendo. Sicque vnius, ventriculi, etſi plures materiæ remotiores ſtatuantur vna tamen propinquior eſt, chylus nempè, qui vlteriori alteratione, in alteram magis immediatam commigrat, nimirum in ſemen, quo omnia membra radicalia nutriuntur; nam eo vna quæuis pars nutritur, quo genita eſt ex ſucco, ſeminalia ſemine, carnoſa verò ſanguine: Ventriculus autem ex ſemine ab initio fuit formatus. Ergo & ſemine debet nutriri: cùm enim ſeminale membrum ſit, & vim habeat aſſimilandi ſibi alimentum, hoc in ſubſtantiam ſeminalem commutat.

Ad ſeptimum. Concede maiorem, nega minorem: Nam os non nutritur ſanguine, ſed medulla, ex Hip. *lib. de alimento, num. 12. §. Medulla eſt alimentum oſſis, &c.*

D & 3. *de facult natural. 15. §. Eſtque alimentum, qualis carnibus ſanguis, talis oſſibus medulla.*

Ad octauum. Alimentum omne debet pertranſire coctiones tres, ſed hoc de nutritione mollis carnis, non de nutritionis organis eſt intelligendum.

Ad vltimum. Quum Galenus 6. *de placit.* dixit, quòd membra præparantia, totas materias, & integras aliis tradunt, noluit nutritionem membrorum, ex materiis quas præparant, ab ipſo multoties conceſſam adimere; ſed id tantùm voluit, quòd quæ aliis præparant, non ſint inſtrumenta diſtributionis illius materiæ in corpus, ſed eam ſic præparatam tribuant.

Omitto ob temporis anguſtias, ſolutionem ſententiæ Auenzoaris, qui *lib. 2. tract. 5. cap. 1.* addit ſuperiorem ventriculi partem, quæ magis membranoſa eſt, plu-

E ri nutriri chylo, & pauciori ſanguine; imam verò, quæ carnoſior eſt; pluri ſanguine, & pauciore chylo; mediam verò æqualiter vtroque nutriri. Licèt illi obiici poſſit, quòd totus ventriculus, omni ſui parte chylificet, & ex chylo quem conficit abundè ſaturetur.

Prætermitto explicationem opinionis Auicennæ, cuius mentem variis interpretationum ambagibus diuerſimodè expoſitores explanant, qui 1. 1. *doct. 5. ſum. 5. cap. 2.* externam tunicam ventriculi, ſanguine, internam verò chylo quem tangit, nutriri ſcribit: Cùm enim eiuſdem

eiuſdem naturæ ſint tunicæ ambæ, & in ſui gratiam chylificent, & cùm vtraque eadem vaſa recipiat, de vtriuſque nutritione ſimiliter eſt pronunciandum.

Nec alij rectè reſpondent, dum chylum in ventriculo confectum, priuſquàm ventriculum nutriat, virtute venarum ventriculi in ſanguinem commutari aſſeuerant: Nam ventriculus, chylum quem pro nutritione aſſumit, tunicis ſuis apponit, reliquum permittens venis, vt deducant ad iecur: venæ etiam illæ chylum continent, nonnihil in rubeum mutatum, ſanguinis enim forma, & ſuſtantia, non datur ante iecur.

His penſiculatè notatis, intimiùs ad rem accedamus, quærentes: *Vtrùm à debilitate ventriculi, plurium ſymptomatum aceruus excitari poſſit?* Tam præſtans pars eſt ventriculi orificium, vt ab antiquis cor fuerit appellatum, propterea quòd grauia ſymptomata, & qualia cor ſolet inducere, ipſum committat. Porrò licèt huiuſmodi pars, inſtar aliarum corporis, proprios affectus, & per conſenſum patiatur, *lib 5. de loc. cap* 6. nonnullos primi generis proponit; ſecundi autem eos tantùm proſequitur, qui oris ventriculi conſenſu cæteris partibus eueniunt: ſyncopen namque inducit in corde, conuulſiones in cerebro, epilepſiam, carum, flatuoſam melancholiam, ac mille alia ſymptomatum genera, reliquis partibus illi conſentientibus, inuehere ſolet. Per proprietatem verò dicitur laborare ventriculi os, in abolita, & deprauata appetentia, ciborum corruptione, pica, canina fame, cardialgia, nauſea, ſingultu, præter intemperantias, & inflammationes, quæ illi tanquam ſimilari, & inſtrumentali membro ſolent accidere.

Nec mirum, ex ipſo ventriculi oſtio oriri prædictos affectus in præſtantiſſimis membris: nam cùm exactam habeat ſentiendi vim, dolores plerumque patitur, à quibus virium exſolutio ſequitur, non tam ex magnitudine, quàm ex doloris proprietate, ob commercium cum corde, ratione cuius dolor ille fit aptior ad deliquium inducendum. Denique vel quia ob vicinitatem cum corde, communicatur illi valida intemperies, à qua dubium non eſt vires ſubitò collabi, & ſyncopen accidere.

Iam verò ipſius ſtomachi vitio epilepſiam etiam fieri, conuulſiones, & alia ſymptomata in cerebro, conſcendentibus halitibus vitioſorum humorum, per magnos, molléſque neruos à ſexta coniugatione deductos, prærerquam quòd ſatis conſtat, nonnullis hiſtoriis *cit. loc. de loc. affect.* Galenus confirmat. Prima de iuuene quodam Grammatico, qui ex nimia lectione, cogitatione, ita, aut media ſubitò epilepſia corripiebatur; idque non alia de cauſa, niſi quia cùm ſtomachum haberet ſenſu acutiſſimo præditum, à vehementiſſima quauis animi intentione, protinus bilis defluxum ad ventriculum, & ab ea ſymptomata, rapto in conſenſum cerebro, patiebatur.

Hoc modo nonnulli per febres, ex bile porracea in eu aceruata, conuulſionibus capiuntur, *5. Aphor.* Alij ex cruditate inſomniis tumultuoſis, & terrentibus imaginibus moleſtantur. Alij melancholicis ſymptomatibus, humore nempè melancholico ex liene in ventrem ipſum irruente, & ſubſequente inde in cerebrum euaporatione, detinentur: ſimiliter aliæ partes, ob conſenſum cum malè affecto ventriculo, ſummam interdum cladem ſenſere.

Ex ventriculi capacitate, quam fundum ſeu inanitatem appellant, emanant etiam ſymptomata dira: Nam cùm eiuſdem ferè naturæ ſit, iiſdem penè affectibus ſubiicitur, quanquam ſuperior pars, veluti acutiori ſenſu prædita, grauioribus infeſtetur: dummodò mala excipias, quæ ad coctionem ſequuntur: hæc enim in parte inferiore principaliter promouentur, atque ad eam potiſſimùm attinent cruditatis vitia maiora.

Vtrùm tamen abolita, aut corrupta appetentia, ad debilitatem oris ventriculi ſit referenda? dubium eſt: Nam ſi

A vel ipſo docente Galen. appetentia nihil eſt aliud, quàm quædam alimenti tractio, qua quæritur reſtauratio in ſubſidium præcedentis inanitionis, videtur quòd ad omnes corporis partes pertineat, cùm hæ facultatem habeant, propriam ſibi materiam attrahendi, vt *4. de vſu part. cap. 7. & lib. 9. cap. 4.* Galenus edocuit.

Quòd ſi dicas, appetitum omnibus particulis communem, eſſe functionem naturalem; illum autem ſtomachi animalem, qui ad ſenſationem ſuctionis membrorum ſequitur, fertúrque magis in externum, quàm præſentem cibum, nec perpetuò adeſt, ſed deficiente tantùm in ventriculo alimento: Redarguitur, quia præterquam quòd ſi reliquis membris ventriculo ipſo dignioribus ſolus naturalis ſufficit, erit & in ipſi non ſat erit, maximè cùm ſui tantùm gratia appetat, & tra-
B hat, non in vſum totius corporis, iuxta Galen. placitum, qui non oriri ſolùm; ſed toti ventriculo eam appetentiam tribuit, *4 de vſu part. cit.* imò & inteſtinis ipſis.

Mitto nunc cuiuſnam facultatis ventriculi ſymptoma ſit: naturales enim virtutes miniſtrantes, cùm quatuor tantùm à Galeno conſtituantur, & vnicuique tres ſymptomatum tribuuntur ſpecies, duodecim euadunt facultatum naturalium ſymptomata, tam in ventriculo, quàm in aliis membris, inter quæ abolita, aut deprauata appetentia nequaquam comprehenditur. Neque ad animalem facultatem poteſt referri: appetentia ſiquidem ſenſus non dicitur, ſed aliud quipiam ad eum conſequens, *1. de cauſ. ſympt. 7.*

Soluе. Cùm circa perfectiora magis inuigilet natura, & in illis plura ſoleat ad eundem vſum excogitare
C inſtrumenta, pro tam neceſſaria vitæ noſtræ actione, qualis illa eſt appetendi alimentum, in reparationem ſubſtantiæ perpetuò deficientis, ſoli naturali appetitui etiam plantis communi, non commiſit, ſed inſuper animalem addidit ab illo toto genere diſtantem, quem ſoli ventriculo, & maximè eius orificio cum exactiſſimo indigentiæ ſenſu inſeruit, vt huius interuentu ad cibum ſumendum excitaretur animal. Nec immeritò, quia cùm in ſimilitudinem plantarum, non ſemper proximum, & paratum habeamus alimentum, ſed extrinſecum, & diſtans oporteat requirere: cúmque vniuerſa membrorum tractio, per media vaſa, & iecur, ad ventriculum terminetur, nulláque iam ſuperſit particula à qua ventriculus ipſa trahere poſſit, neceſſarium fuit eum exacta vi ſentiendi eſſe præditum, quæ ſugentium
D à ſe vaſorum diuulſionem ſentiret, & animali appetentia, quæ vellicationis ſenſu excitata in cibum ferretur externum, & pro ventriculo ipſo, totóque corpore appeteret, ſiue huius etiam gratia, ſiue tantùm per accidens trahat; reliquis autem membris ſatis fuit naturalis, quia cùm inter ſeſe veluti in circulum trahant, nec ſenſu ita exacto polleant, mutuas ſuctiones non ſentiunt, nec in externum ferri poſſunt alimentum, quæ eſt animalis appetentiæ operatio.

Hinc ſolus ventriculus ex ſenſata ſuctione dolet. Hinc ſolus fameſcit, ſolúſque cibi, ac potus ſumptione afficitur voluptate, videlicet quia in eo ſolo ante cibum ſentitur vellicatio, ſugentibus ab eo vaſis, ceu à terra ſtirpibus, & cum dolore, ac cruciatu vellicantibus. Accedente verò alimento, quia vaſis ad ipſum inſer-
E tis, ſuctio, & morſus ceſſat, repentè etiam ceſſat moleſtia, & conſequitur voluptas, pro ratione ſedatæ moleſtiæ.

Inſuper præterquam quòd delitiæ, & doloris cauſæ tantò magis imprimunt, quantò copioſiores, & magis confertim accedunt; accedit autem totius corporis alimentum ad ventriculum, membris autem exiguum, & ſenſim; ventriculus amplioribus neruis, quàm membra præditus eſt, atque adeò multò plus ſentit, & præcipuè orificium: in eo neceſſum fuit, & ſenſum vigere, & munus expetendi nutrimentum externum, in vſum totius.

Quamuis

Quamuis autem appetentia animalis ex ſenſata meſaraicarum ſuctione promoueatur, (hoc enim obiici poterat) non proinde oportuit plurimas ventriculi ori implatari, ſat enim erat ttactionis impetum eidem occurrere, & ex percepta dimiſſionis moleſtia, acutiſſimo ſenſo, quo pollet, præ reliquis dolere: fundo verò, ac inteſtinis plurea meſaraicas opus fuit ineſſe, quia inde per eas, tanquam arbor à radicibus, & veluti manibus quibuſdam, iecur alimentum attrahit, vt *lib. 5. cap. 7. de loc. affect.* & *lib. 6. cap. 3.* & *6. de placit.* 8. & alibi, Galenus edocuit.

Iam verò abolitam, ſeu deprauatam appetentiam nulli dubium eſt, ſymptoma eſſe appetentiæ animalis, quæ perit, aut deprauatur, pereunte, aut læſo ſuctionis ſenſu. Num verò naturalis aliqua facultas detur à tractrice diſtincta, qua naturalia inſtrumenta appetant quod ſibi conueniens eſt; an ſufficiat naturæ inſtinctus, ad modum inanimatorum corporum, in quibus facultates non ſunt, non eſt huius loci diſputare.

Maioris tamen negotij inquirere: *Vtrùm Cardialgia inter affectus peculiares debilitatis ventriculi numeretur?* Licèt enim in cardialgia, ſiue cordis dolore, aut morſu, ſtomachus nonnunquam primariò afficiatur; ea tamen affectio in corde fit, noxa in ipſum tranſmiſſa, huiúſque viſceris propria eſt, non ſecus quàm ſtomachica syncope, vt 4. *Aph.* 65. notauit Galenus. Ergo Cardialgia non ventriculi, ſed cordis affectio eſt.

Dic. Quamuis nonnulli vocis appellatione decepti, Cardialgiam (quæ, vt inquit Galenus 2. *meth.* 2. à parte affecta, & affectu ipſo nomen aſſumpſit) inter cordis mala numerauerint, perinde ac cardiogmon, & morbum cardiacum, ea tamen omnia ad ventriculi os (à quo, quia etiam cor à veteribus fuit appellatum, denominationem receperunt) tanquam propria ſymptomata pertinere, auctor eſt Galenus *in locis multis.* Cardialgiam enim, dolorem, ſiue morſum cordis, hoc eſt, oris ventriculi definiuit, 2. *de placit.* 8. & 4. *Aph.* 17. & 65. ab acribus, mordentibúſque ſuccis, 1. *de cauſ. ſympt.* & 5. *de vſu part. cap.* 4 ipſius ventriculi mordicationem appellauit. 2. autem *de placit. cit.* euenire dixit, non ſolùm ægritudinem vexatis, verùm etiam his qui diutius ieiunium tolerant, præſertim vbi vehementi exercitatione fatigati cibum nullum aſſumpſerint, atque etiam mœrentibus, nempè quia vehemens exercitatio, & mœror efficiunt, vt bilis flaua in ventriculum irruat, à qua morſus ille, & dolor excitatur.

Deinde cardiogmon idem protſus eſſe, & cum cardialgia coincidere, conſtat ex Gal. 4. *Aph.* 65. Quòd ſi iuxta aliorum expoſitionem, de qua etiam Galenus *ibi*, pro crebro, & veloci cordis motu, palpitationi ſimili accipias, ad viſcus ipſum, ſeu cor pertinebit. Denique ſtomachi quoque vitium, eſſe cardiacum, colligitur ex Galeno *lib. definit. med. paulò poſt med.* Tral. *lib. 7. cap.* 11. Aëtio *tetrab. 3. ſerm. 1. cap.* 1. Celſ. *lib 3. cap.* 19. Ex quibus colliges, affectionem eſſe à reliquis cardiacis diuerſiſſimam, vtpote quæ cum acuta, & æſtuoſa febre eueniat, vt Aëtius teſtatur, & non ſolùm ab acribus, mordentibúſque ſuccis ortum ducit, ſed & eiſdem venenoſis, ac virulentis, vt Tralliano viſum eſt, cum nimia corporis imbecillitate accedens, immodico ſudore, faciei, ceruicis, & corporis, ac cum extremorum refrigeratione, ac ſiccitate, teſtibus Aëtio, & Celſo, adeò vt in ſyncopen propè deducat: Ab aliis, licèt cor propter vicinitatem, & commercium cum ore ventriculi, in conſenſum ſæpè trahatur, & vbi increuerint, nonnunquam etiam vehementer afficiatur, non ita tamen periculosè, ac in cardiaco morbo.

Debilitas ergo ventriculi, à qua tot mala ſcaturiunt, & emanant, definitur à Galeno *lib. de diff. ſympt. cap.* 4. quando ventriculi facultas à ſuo munere deficit: & cùm præcipuum huius partis munus ſit, alimentum concoquere, ſit profectò, vt cùm venter in coctione deficit, magis propriè dicatur imbecillitas, quàm cùm in aliis muneribus coctioni famulantibus aberrat: hæc autem ſunt appetitus, attractio, retentio, & noxij expulſio. Itaque cùm imbecillitas ſit, quæ potentiam à ſuo ſcopo aberrare facit, dum ventriculus in alimentorum concoctione deeſt, iure optimo imbecillis dici meretur.

Sed quæres: *Vtrùm Ventriculi coctio rectè à Galeno definiatur?* De hoc argumento etſi plura *lib. 4. in com. Hiſt.* 15. tamen pro complemento huius capitis, de eo liceat perpaucula delibare, diuerſa ab illis quæ illo loco tradita ſunt. Galenus enim *lib. 3. de cauſ. ſympt. cap.* 1. plures antiquorum refert opiniones, qui multipliciter ipſam definiebant. Alij enim ventriculi coctionem per ciborum attractionem fieri rati ſunt, cuius quidem opinionis Eraſiſtratum fuiſſe conſtat, vt 3. *de nat facult. cap.* 6. refert Galenus. Alij putrefaciendo concoquere ventriculum arbitrabantur, in qua opinione perſeuerarunt Empedocles, & Praxagoras. Tertia, & verior ſententia erat Hipp. Galeni, & omnium propemodum veterum Medicorum, qui coctionem, eſſe alterationem cibi in propriam, ac familiarem nutriti qualitatem affirmarunt: ita definit Galenus *lib. 1. de natural. facult. cap. 4.* & *lib. 3. eiuſd. operis, cap. 4.* & *7.* & *lib. de ſympt. dif. cap. 4.* & *lib. 3. de ſympt. cauſ. cap. 5.*

Hoc manifeſtè apparet in ventriculi coctione, & ſanguificatione, in quibus alterationibus priores alimenti qualitates, vt odor, color, & ſapor, à calore natiuo partium mutantur in alias. Nec tamen ſentiendum eſt in hac coctione ſolas qualitates mutari, ſine introductione nouæ formæ ſubſtantialis: quia vera eſt generatio, quæ nihil aliud eſt, auctore Ariſt. quàm mutatio huius totius in hoc totum, nullo ſenſibili manente eodem; & ſic in omni coctione naturali verè corrumpitur forma ſubſtantialis alimenti, & verè adeſt generatio humoris, aut materia informatur à forma viuentis. Quando ergo Galenus definit coctionem, per mutationem qualitatum alimenti in aliti qualitatem, intelligendum eſt ad mutationem qualitatum alimenti, vnà etiam eiuſdem alimenti ſubſtantialem formam mutari: quod ſanè his verbis ſignificauit ipſe, 1. *epid. ſect. 2. com.* 44 coctio in concoquentis ſubſtantiam deductio quædam eſt eius, quod concoquitur: quo loco per deductionem, viam intellexit, non terminum; quomodo Ariſt. 4. *meteor.* definiens coctionem per perfectionem, quæ proprio, natiuóque calore ex oppoſitis paſſiuis emergit, motum quendam per quem id quod mouetur perficitur: non rem perfectam accepit.

Vtrùm verò cauſa proxima coctionis ſit natiuus calor? indagandum eſt. Et pro parte negatiua ſunt argumenta. Primum. Coctio etiam fit à calore extraneo. Ergo non à ſolo calore naturali. Probatur antecedens, ex Galeno 5. *Aph.* 10. 22. & 1. *epid. ſect. 2. com.* 10. & 41. quibus locis omnia quæ mediocriter calefaciunt coctiones efficere aſſeuerat; cuius generis ſunt boni ſucci cibi, fomenta, cataplaſmata, frictio lenis, balneum, quies, &c.

Secundum. Digeſtio, eſt coctio, ex Auic. 4. 1. *tract. 2. cap.* 7. docente ad commodam humoris vacuationem requiri eiuſdem coctionem, ſiue digeſtionem. Sed digeſtio non fit à coctrice, cùm illa nihil aliud ſit, vt ex verbi ſignificatione conſtat, quàm alimenti in corpus diſtributio, quæ ab expultrice ſimul, & attractrice peragitur, vt *lib. 2. de facul. natural. cap.* 2. firmauit Galenus.

Verùm à ſolo calore naturali fieri coctionem per ſe, immediatè, & primariò, *citatis ſuprà locis* docuit Galenus, & *lib. de præcognit. ad Poſth. cap.* 11. natiuus namque noſter calor in coctione efficienda principij vicem obtinet, præcipuúmque agens habetur. Hoc patefecit Ariſtoteles *lib. 4. meteor. cap.* 2. dum ſic ait: *Atque perfectionis exordium à natiuo calore prouenit, quamuis ab aliqua*

æternorum adminiculo ad calcem vſque perduci ſoleat, A *quomodo alimentum per balnea,& id genus alia concoquitur; verùm principij vicem internus calor occupat.* Itaque calor naturalis eſt, qui primò, & per ſe coctionem operatur, quandoquidem omnium operationum quæ in corpore fiunt, auctor ipſe eſt, & cauſa, vt ipſe teſtatur 1. *Aph.* 3. *&* 15. & *lib. de art. med conſt. cap.* 12. & 6. *epid. ſect.* 4. *com.* 13. *&* 25. & *ſect.* 5. *com.* 5. alibi ſæpe. Quare fomenta, balneum, & cætera iuuant coctionem, non efficiunt; natiuum enim calorem fouent, & eidem robur adiiciunt, vt 5. *ſimpl.* 5. iterum confirmat.

Pro ſecundi argumenti ſolutione quæres: *Vtrùm Coctio, à digeſtione diſtinguatur?* Dic, quòd licèt ab Auicenna, & Arabibus hæc duo inter ſe confundantur, (etſi in latiſſimo coctionis ſignificato eorum ſententia poſſit admitti) tamen propriè, ſtrictè, & verè, longè B ſunt diuerſa: Nam digeſtio, auctore Galeno 2. *de facult. nat. cap.* 6. nihil aliud eſt, quàm ordinata alimentorum diſtributio, ſeu concocti, ac confecti alimenti, & in ſanguinem conuerſi in corporis particulas omnes attractio, quam natius calor molitur, vt *lib. definit. medicar. ante med.* docuit Galenus. Idem affirmat 4. *de vſu part. cap.* 17. quò loco vnum eſſe coquendi alimenti inſtrumentum, aliud diſtribuendi pronunciat. Eadem diſtinctio colligitur ex Gal. *lib. quòd animi mores, cap.* 3. vbi loquens de vino ſic inquit. *Nam reuera ſi eo commodè vtaris, & concoctioni, & digeſtioni, & ſanguinis generationi, & nutritioni, confert abundè.* Quare digeſtio, ſeu diſtributio, à diuerſis facultatibus, nempè expultrice, & attractrice, & non à concoctrice perficitur. Quapropter 4. *de ſanit.* 7. diuerſa pro diſtributione alimen- C torum, & eorum coctione auxilia proponit: pro illa calidiora; pro coctione mitiora. Nam in digeſtione non vna tantùm facultas operatur, velut in concoctione concoctrix, ſed duæ facultates naturales eodémmet tempore, attractrix videlicet, & expultrix. Concoctionem tamen ipſam, ac diſtributionem, ſeu digeſtionem, velut & alia naturalia opera ab ipſo calore innato primariò perfici, præter citata loca 1. *aph.* 15. & 2. *lib. eiuſd. operis, com.* 7. diligenter probauit Galenus.

Cauſa.

Inquirendum primò: *Vtrùm cauſa debilis coctionis ventriculi, ex inopia ſucci melancholici ab ſpleno ad ventriculum delati oriatur?* Galenus *lib.* 5. *de vſu part.* D *cap.* 4 *in fin.* annuere videtur, dum enim huius ſucci, ab ſplene confluentis ad ventriculum, vtilitatem, & vſum perpendit, ſic inquit: *Conſtat ergo, quòd quemadmodum hac noxia eſſe memorabatur, propterea quòd vetaret cibos diutius in ventriculo concoqui, atram certè bilem non modò non lædere comperiemus, ſed & actionem inſuper ipſius adiuuare: Nam ventriculum contrahit, ac intendit in ſeipſum, cogítque cibos ad vnguem complecti, ac retinere, quouſque fuerint percocti.* Sua enim ſiccitate ventriculum corrugat, & adſtringit, & hoc modo retentum alimentum non elabitur, ſed detentum meliùs concoquitur. Id affirmat Auicenna 1. 1. *doct.* 4. *cap.* 1. *prope finem*, §. *Vtilitas vero accidit, quia in os ſtomachi quaſi mulgendo profluit, & hæc quidem vtilitas duobus eſt modis.* E *vno, quia os ſtomachi ſtringit, & confortat, & inſpiſſat, &c.* Quare ſi in modica copia ad ventriculum confluit, coctionem iuuat ratione dicta; ſi in pauca, vitiat, cùm ante tempus conſtitutum chylus elabatur è ventriculo.

Sed in hoc argumento elucidando ſunt dubitationes plures. Prima. Melancholia, excrementum quoddam eſt terreum, & grauiſſimum. Ergo impoſſibile videtur, quòd à liene ſurſum ad ventriculum deferatur, atque inde in cerebrum, melancholica ſymptomata inducturum; maximè cùm bilis leuiſſima, deor- A ſum potiùs ad inteſtina deſcendat, & ne ventriculum offendat, ac eius operationes impediat; rariſſimè, & nonniſi ex vehementi cauſa in ipſum fluat, 1. *de temper.* 6. & colligitur ex 7. *Aph* 17.

Præterea dubitant Anatomici periti, quanam via demandetur: Nam ſi per ductus aliquos, ſeu vaſorum propagines vſui ventriculi confluit, non poteſt coarctare, conſtringere, roborare, & retinere; cùm amara ſit: amarum autem abſtergit, incidit, ſeparat, diſiungit, penetrat, calefacit ordine tertio, ſi fides præſtanda eſt Galeno, *ſimp.* 19. & 5. *eiuſdem, cap.* 2. 18. *&* 26. Auicennæ *lib.* 2. *tract.* 1. *cap.* 3. Serapioni *lib. de ſimpl. ſemp. cap. de ſapore amaro.* Si per ramulos, vel à liene, vel à iecore exortos: Non primum, quia ori ventriculi, non fundo, coctionis ſedi aſſeruntur implantati: præterquam quòd cùm in omni parte ventriculi chylificatio vigeat, B coctus iam, dulcis, & elaboratus prodiret ſuccus ille à liene; quo pacto nec vtilis ventriculo accederet, nec opus eſſet ab ipſo ſplene purgari. Non ſecundum, quia tunc à iecore diceretur confluere, non à liene ipſo, ac proinde, &c.

Dic. Suppoſito, quòd lienem, & fel iuxta hepar natura formauit, vt ſanguinem à fæce, & igneis portionibus emundaret fel bilem, ne ſi cum ſanguine per vaſa ſimul diſtribueretur, breui totum corpus exureret, atque humidum exſiccaret: Lien melancholiam, ſua craſſitie, vaſa & meatus obſtructuram, niſi lienis vi in propriam alimoniam traheretur: Quærunt, num ab eo portio aliqua melancholiæ in ventriculum eructetur, etiam ſanitatis tempore. Rurſus ad fundúmne, vel illius os, & in quem potiſſimùm vſum, & omnes ferè C conſentiunt ad ventriculi os melancholiam naturaliter tranſmitti, (neque enim morboſè, & præternaturaliter fluere quiſpiam aſſeruit) potiſſimùm iuuandæ coctionis gratia, ex Galeno 5. *de vſu part. cap. cit.* cùm enim frigida & ſicca ſit, atque adſtringens, non exiguam ad concoquendum, corrugatione ſua, ventriculo commoditatem affert.

Quamuis autem naturaliter grauis ſit, ſurſum tamen ad ventriculi os aſcendit, ob ſperatam vtilitatem dictam; non autem bilis, etſi leuiſſima, (ſaltem in pari quantitate, nec enim aliquid etiam illius ad ventriculum fluere, negauit Galenus, vbi *ſuprà,* 5. *de vſu part.*) videlicet ne ſua acrimonia, & mordacitate, ciborum exitum ante coctionem feſtinaret, ex Galen. *ibidem*, & Auic. 13. 3. *tract. cap.* 16. ſed infernè potiùs ad inteſtina D deſcendit, ad fæcum expulſionem excitandam; quod non immeritò 1. 1. *de humoribus*, Auicenna miratur, & creatoris induſtriam, ſicut in reliquis, extollit.

Eructatur autem melancholiæ portio, antequàm concoquatur, 5. *de vſu part. cit.* quæ præ craſſitie in lienem conſcendere non poteſt; non aliter quàm ab hepate in ſplenem ipſum illa ſanguinis portio, quæ iecur permeare non potuit: id quod monſtrat vena ipſa deferens melancholiam in ſtomachum: antequàm enim lienem ingrediatur, ramum ad os ventriculi diffundit, illud inſtar coronæ circumdantem, cuius aliqua portio craſſior in fundum elabitur, iuuandæ coctionis gratia. Quicquid aliqui opinentur, priùs melancholiam in ſplene concoqui, & partes eius craſſiores, quæ in ſanguinem conuerti nequeunt, in ventriculum effundi in E dictos vſus.

Quæri etiam poteſt: *Vtrùm pellente liene, an potiùs attrahente ſtomacho, ad iuuandum coctionem, in ventriculum ſuccus melancholicus deferatur?* Nonnulli putant ab ſtomacho trahi, & eo ſolùm tempore, quo alimentum concoquitur, vt illius interuentu magis fauſta concoctio perficiatur: idque confirmant ex Auicenna, quem ita interpretantur, dum 1. 1. *doct.* 4. *cap.* 1. in hæc verba prorumpit: *In os ſtomachi quaſi mulgendo profluit, hoc eſt, ipſo cum violentia trahente, tempore neceſſitatis. Cæterùm hoc videtur magis rationale, quàm naturale opus.*

Credendum

Digitized by Google

Credendum ergo, quòd ſicut perpetuò à felle, bilis ad inteſtina defluit, in expulſionis vſum, quam excitat, quia mordax, acris, & ſtimulans: ita portio melancholiæ à liene ad ventriculum regurgitat, quæ quia frigida, ſtyptica, ſtomachum comprimit, conſtringit, & denſat, & ad meliorem retentionem, & coctionem, ventriculum ipſum diſponit, infrigidando, & conſtringendo; durities enim, & corrugatio, ad quietem & alimenti retentionem facit, quin & ad concoctionem, quæ quiete potiſſimùm celebratur, *1. de cauſ. ſympt. vlt. & 4. acut.* 44. cùm enim contrahitur in ſe, & conſtringitur ventriculus, meliùs retinet, *3. de natur. facult.* 13. promptiùſque cibos amplexatur, atque exactiùs concoquit, *2. Aph.* 38. Hanc ergo commoditatem præſtat atra bilis moderata in ventriculo; quæ ſi minori copia confluat in ipſum, non ita fauſta concoctio celebratur. Num verò in alium vſum, nempè ad excitandam appetentiam, in ventriculi os regurgitet, *lib. vlt. tract. de feb. ſymptomatis, tit. de inappetentia*, diſceptabimus.

A robore ventriculi coctio meliùs perficitur, ab imbecillitate vitiatur. Sed cùm hæc potentiam à ſuo ſcopo aberrare faciat, dum ventriculus in alimentorum confectione deeſt, idcircò imbecillis dici meretur. Sed videndum: *Vtrùm coctionis tria ſint ſymptomata?* Non plura autem, nec pauciora eſſe, oſtendit Galenus *lib. 3. de cauſ. ſympt. cap. 1. §. Quòd ſi nulla, &c.* Quare cruditas ventriculi eſt triplex. Prima fit, quum nulla prorſus in ventriculo concoctio fit, à Græcis dicitur omnimoda cruditas, & *Apepſia* Altera eſt, cùm alteratio in ventriculo fit, ſed non vt oportet, cùm ſemicrudum relinquamt alimentum, & nominatur *Bradypepſia*. Tertia eſt deprauata coctio, quæ licèt apud Græcos nomine careat, tamen *Dyſpepſia* poteſt nuncupari, in qua licèt natura, diu & multum circa alimentum coquendum incumbat, attamen degenerat in alienam qualitatem, nutriendo corpori contrariam.

In *eodem* tamen *capite* Galenus prædictorum ſymptomatum cauſam ſatagens explicare, illam in genera, & ſpecies diuiſit. Communem verò cauſam ait eſſe facultatis coctricis ab ſcopo aberrationem: aberrat autem bifariam, vno modo, quando facultas ipſa laborat; altero, vbi aliquis externus error incidit. Vterque autem horum modorum rurſus diuiditur: quippe facultas ipſa bifariam læditur, vno modo, ob intemperies, quæ eius eſſentiam occupant; altero, ob aliquem morbum inſtrumentalem. Externus autem error triplex eſt, vnus in ventriculi excrementis, ſiue in ipſo nata ſint, ſiue in ipſum confluxerint; alter in cibis; alius in tempore ſomni, vt quòd ſit breuior, prolixior, nocturnus, vel diurnus.

Sed cùm debilitas ſtomachi fortaſſe ſit cauſa omnium ægritudinum corporis, monente Auicenna 13. *3. tract. 2. cap.* 4. idcircò hæc omnia priùs ſunt diligenter examinanda. Et primò quærendum: *Vtrùm excrementa, ventriculi coctionem interturbent?* Reſpondet affirmatiuè: cùm enim tripliciter in ipſo ſuccreſcant, coctionem vitiant. Hæc ex variis corporis partibus in ipſum confluunt, quæ integram caloris actionem in alimenta impediunt, imò obtuto calore cruditates moliuntur. Aliquando redundant in ipſo, cùm enim expultrix langueſcit, excrementa excernere nequit, quæ ſi plus retineantur, corpus, & ventriculum exagitant, & morbos committunt, ex Gal. *lib. 1. de ſanit. tuend cap. 11. §. Cùm verò edendum*: & *eodem lib. cap.* 3. Quare cùm ex tribus coctionibus quæ in corpore fiunt, excrementa emanent, ſi retinentur & eo loco ſtabulantur, concoctio minùs fauſta fit; quo pacto ſi illa foràs per vomitum non pellantur, omnis generis cruditas emanat.

Deinde quærendum: *Vtrùm ventriculo nequaquam affecto poſſit lædi concoctio?* Multis de cauſis ventre ipſo minimè læſo concoctionem fruſtrari teſtatur *cit. de cauſ.* A *ſympt.* Galenus, & repetit *lib. 1. de loc. cap.* 3. Et pro maiori huius, & ſuperioris quæſtionis expoſitione, aduertendum eſt, tripliciter poſſe contingere corrumpi alimentum in ventriculo, vnde tres reſultant corruptionis differentiæ. Prima, vbi alimentum corrumpitur vitio ventriculi, quia ſcilicet eùm afficiatur intemperie aliqua, vel phlegmone, concoquere non potuit. Secunda, vbi biliosi corruptíque humores in ipſo coaceruantur, quorum contagio ingeſtum alimentum corrumpitur. Tertia, ob prauam ipſius alimenti qualitatem, quia ſcilicet putridum ex ſe, aut omninò corruptioni obnoxium, vel quantitate immodera, vel inordinatè ſumptum; qualitatia enim vitium in alimento etiam quantitatem comprehendit, & ordinis B errorem, vt quia craſſum præcedit tenue: hanc tertiam corruptionis differentiam, Galenus cruditatem appellat.

Si itaque alimentorum vitio, corruptio illorum in ventriculo contingat, dubitabant antiqui Medici, num ex hac cruditate, coquendi actio dicenda eſſet læſa: & nonnulli quidem affirmabant; quidam è contra negabant: alij denique aſſerebant, alimenta ob ſui vitium corrupta, nec coquendi actionem vitiatam arguere, nec cruda, coctáve eſſe dicenda, ſed tantùm non cocta, ac ſi idem non eſſet, aliquid per negationem, & per nomen infinitum pronunciare, vt contra eos, *lib. 1. de loc. cit.* contendit Galenus: Nam ſi hæ conuertuntur: eſt non homo, non eſt homo; cur ſimiliter non erit idem affirmare de alimento, quod ſuperatum non C fuit, eſt non coctum, quod illi negabant, ac non eſt coctum, quod concedebant.

Verùm in propoſita difficultate, ſi verborum proprietas obſeruetur, contendit eo loco Galenus, non eſſe dicendam actionem læſam, quando non vitio, culpáve ventriculi, ſed potiùs obiecti, perit & fruſtratur concoctio: Nam cùm actio importet motum ab agente membro prodeuntem, nunquam dicetur læſa, ipſo membro incolumi durante. Cùm ergo in quæſito problemate, ventriculus omninò vitio careat, non dicetur eius actio læſa, ſed potiùs paſſum ipſum alimentum, ſcilicet non euictum, nec mutatum, quemadmodum ſi manus v. g. laminam ferream perfringere non poſſit, non dicitur ſimpliciter impotens, aut inualida manus, ſed tantùm lamina ipſa integra, & D infracta.

Rurſus læditur concoctio illæſo ventriculo, ex Galeno *3. de cauſ. ſympt. cit.* ob alimenti copiam immodicam. In hunc modum quærendum: *Vtrùm alimentum calori, vel reſolutioni proportionandum?* Galenus *lib. 1. acut. com. 44. in fin.* reſolutionis proportione, definiendam eſſe quantitatem alimenti aſſeuerat, dum ſic ait: *Nempe ſi nihil è noſtro efflueret corpore, alimento opus non eſſet; ſed quoniam effluit, ideò huius proportione cibi quantitatem definimus. Quibus igitur per cuticulares meatus parum exhalat, fieri poteſt, vt hic ſummam conſulamus inediam; & magis, vbi virtutem ab initio validam habuerint, &c.*

Contrà videtur obſtare Hippocrates, *lib. 1. Aphor.* 15. dicens: *Qui creſcunt, plurimùm habent calidi innati; E plurimo igitur egent alimento.* Quo loco proportionandum eſſe alimentum calori coquenti, manifeſtè aſſeuerat, quam poſitionem communis Medicorum ſententia confirmat. Dic primò. Vtraque pars, ſi vt decet, interpretetur, non incongruè firmari poteſt: Nam pro modo reſolutionis exhibendam eſſe eſcam, conualeſcentes demonſtrant manifeſtè: qui vbertim edentes, ſatiari nequeunt: non enim ſolùm pro præſenti, ſed præterita reſolutione appetit natura. Neque obiicias, quòd calor concoquens ex præcedenti reſolutione debilis factus, plurimam alimoniam non tolerat: Nam ſingulis horis calor robuſtior fit, & alimentum parùm, & ſæpè oblatum non grauat, quod etſi ſit exiguum in

Digitized by Google

quantitate, multum eſt in nutriendo. Dic ſecundò. Alimentum debet eſſe proportionatum reſolutioni, ni aliquid obſtet, vt virium debilitas, quæ reſurgentes ex morbis frequenter comitatur.

Secunda pars, veriſſima eſt: Nam alimentum calori naturali coquenti reſpondere debet, tanquam effectus producendus ex ſua cauſa; cùm enim illud offeratur, vt conuerſum in ſanguinem corpus nutriat, in ea quantitate aſſumendum eſt, qua poſſit conuerti, & concoqui: Si plus ingeritur, manet incoctum, cruditates, & morbos parit, & corpus non nutrit, ſed fameſcunt membra, 11. *meth.* 15. Deinde alimentum debet eſſe æquale calori naturali, tanquam conſeruans, & conſeruatum; cùm enim calor noſter compoſitus ex naturali, & influente, perpetuò reſoluatur & euaneſcat, ob ſubiecti ſui humiditatem, vt præſens, qualis eſt, conſeruetur ſi multum eſt, multum debet eſſe alimentum, alioquî deficiente materia extinguetur. Inſuper. Cùm calor naturalis otioſus nunquam ſit, nec omninò ab operatione ceſſet, niſi ſemper circa alimentum occupetur, ſi materia deſit, ad humidum ſubſtantificum abſumendum ſe conuertet; quare cum virium debilitate carnium ſubſequetur extenuatio. Neque contra hanc doctriam proponas Athletas, *lib.* 1. *Aph.* 3. quorum calori minime reſpondere debet alimentum; Propoſitio enim noſtra ſolùm eſt intelligenda, quando præſentem calorem conſeruare intendimus, qui, intra ſanitatis limites eſt conſtitutus, 1. *de ſanit, tuenda,* 8. qualem Athletarum non eſſe, nullus it inficias, cùm à ſymmetria recedat, quorum habitum eſſe pernicioſum, ex quo timetur abruptio vaſorum, & natiui caloris ſequitur extinctio, Hipp. *ibi.* inculcat

Vtrùm ſatietas vitiet coctionem? Auicenna 13.3. *tract.* 2. *cap.* 36. ſic reſpondet: *Sciat quòd plures ægritudines in ſtomacho ſequuntur ſatietatem nauſeatiuam. Aliena ergo eam, cùm ex rebus magis inimicis ſtomacho, ſit repletio; & propter illud non augetur corpus guloſi, quia cibus non digeritur, quare non nutritur ex eo corpus. Ille autem qui à cibo abſtinet, dum in ipſo remanet adhuc aliquid, appetitus augetur, quoniam ſtomachus eius bene digerit cibum.* In hunc ſenſum dicebat ipſe 3. 1. *doct.* 2. *cap.* 7. *in princip.* *Quod enim in corpore eſt deterius, eſt nutriens ſuper nutriens quod non eſt in digeſtum mittere.* Quoniam *non ex iis quæ deuorauerit quiſpiam, ſed ex iis quæ probè in ventriculo concoxerit, fit nutritio.* vt *lib.* 11 *meth. cap.* 15. monuit Galenus. Plurimus enim cibus diſtrahi naturam à coctione, & remanens incoctus, grauat & opprimit ventriculum, eius calor, velut ignis à congerie lignorum obrutus, & ſuffocatus perit, & extinguitur. Hinc Auicen. *loco nuper citato* ſic profatur. *Quot namque homines ſuperfluè ſe repleuerunt, & ſuffocati interierunt?*

Deinde: *Vtrùm fames coctionem perturbet?* Reſponde affirmatiuè cum Auicenna, *loc. cit. in princip.* dum ſic ait: *Sed tolerare famem, ſtomachum virulentis replet humoribus.* Fameſcens enim ventriculus, denegato conuenienti alimento, ex omni corporis parte, ad nutritionem ſui, vel inutiles prolectat humores, qui à ſua natura cùm ſint alieni valde, in corruptelam vertuntur, & multipliciter coctionem interturbant, ſi poſtmodum offeratur eſca. Adde quòd areſcens ventriculus coctioni fit magis ineptus, & humido abſumpto debilior factus, non amplexatur, aut retinet, ſicut ad fauſtam coctionem opus eſt.

Satietas ergo, & fames ventriculo nocent apprimè, iuxta Senis edictum 2. *Aph.* 4. *Vtrùm* verò *ſatietas, aut inedia magis ſit ſanitati ventriculi moleſta?* dubitabis. Dic, quòd licèt diæta omnibus tam ſanis, quàm ægris ſit maximè neceſſaria, *lib.* 1. *de alim. facult. cap.* 1. Obquam cauſam, ea Medicinæ pars quæ vocatur Diætetica, hoc eſt, victum inſtituens, cæteris omnibus, nempè conſeruatrice, refectrice, & præcautrice eſt præſtantior, quia in ſe ipſas continet, monente Galeno *introduct. cap.* 8. & idcircò anteponenda Pharmaceuticæ, & Chirurgi-

A ex. 1. *acut.* 16. explicat Damaſcenus *Aph.* 160. & huius beneficio, plures morbi funeſti, ac ſolutu difficiles, felicem habuerint exitum, ex Auic. 4. 1. *cap.* 1. *poſt med. in §. Licèt multas prolixarum ægritudinum, &c.* & Galeno *lib. de theriac. ad Pamphilian. cap.* 1. Celſo *lib.* 2. *cap.* 6. *§. Neque vlla res magis adiuuat laborantes, quàm abſtinentia, &c.* Hippocrates 6. *epid. ſect.* 4. *text.* 22. dicente, ſummum ſanitatis ſtudium eſſe non ſatiari cibis: Tamen cùm idem Hippocrates 1. *Aph.* 5. victum, & inediam in ſanis, & ægris periculoſam eſſe ſtatuat, ideò ad ſanitatem ventriculi non abſolutè præferenda inedia venit. Si enim plurima exhibeas alimenta, grauatus, non rectè concoqui, ſed ex crudo aliquo modo nutritur, & ciborum multitudini aſſueſcit, vt ſi poſtmodum per breue temporis ſpatium à cibi multitudine abſtineas, ad ſani-

B tatem redeat; id quod vbi ex inedia contabuit, ſperare ferè non licet: quod etiam in cauſa fuit, vt Galenus 7. *meth.* 7. ſiccitatem, longius tempus poſtulare affirmet, quàm humiditatem, vt etiam inſanabilis euadat, ſi conſummata ſit; ex qua hecticam ventriculi aliquando ſuboriri, *eo loco* Galenus confirmat.

Illud verò non ineleganter diſcutietur dubium: *Vtrùm panis eſus ſtomachum roboret, & coctionem iuuet* Pro parte negatiua eſt argumentum validum. Præter acutiem ſenſus, infirmitas etiam oris ventriculi potiſſimùm facit ad vitioſorum humorum defluxum in ipſummet ventrem, à quibus concoctricis oritur debilitas, 1. *ſec. loc. cap.* 1. *de his, quibus ex ſtomacho caput dolet.* Atqui inter alimenta, panis etiam portione exigua aſſumptus, grauis & ponderoſus eſt, difficiliſque coctio-

C nis, quantumuis puriſſimus, plurimúmque fermentatus, & ſubactus pulcherrimè, 1. *de alim. facult.* 2. Ergo ſi panis in ſtomacho reſidet diu, oneri eſt in primis moleſto: quòd ſi non concoctus ſatis, dilapſus fuerit, hepar infarcit, ac meſaraïcas.

Dic. Panis, materia dicitur alimentoſa, quia omnium ciborum veluti materies eſt, & illis omnibus permiſcetur ſemper; quare theriaca omnium alimentorum appellatur. In ventriculo, cui eſt alimentum familiariſſimum, facilè concoquitur; licèt enim obſonia delicata, exquiſitáque ſæpiculè reſpuamus, hunc vnum retinemus, à quo nunquam abhorremus, duntaxat ſani. Idem ſucci optimi, temperati, durabilis, minimè excrementitij, bene fermentatus, purus, & pulcbrè ſubactus, ac in clibano ad ignem moderatum aſſatus, belliſſimè

D concoquitur, *cit de alim. facult.* & in parua quantitate exhibitus, vim maximam habet roborandi ventriculum, biliſque congeriem in ventriculi os confluentis prohibet.

Hinc patet, rectiſſimè feciſſe Galenum, 5. *de loc. cap.* 6. qui pro curatione Grammatici illius, epilepſia ex ore ventriculi ſuſcitata laborantis, huic ad præcautionem bilioſi defluxus in ventrem, ex acuto illius ſenſu, & imminentis epilepſiæ, roborandi gratia panem exhibuit, eúmque ſine obſonio, & pom. Quamuis autem multa repetiantur edulia, concoctu faciliora, & citiùs roborantia, tamen exiguus panis vſus obtinet principatum, 3. & 6. *de ſanit tuend. cap.* 10. Auic. 3. 1. *doct.* 2. c. 7. Tral. *lib.* 1. *cap. de epilepſia.* Quare ſi panis ſit electus, & vt decet paratus, non grauat ventriculum, imò iuuat coctio-

E nem, roborat ipſum, ac firmat.

Conſequenter dubitandum: *Vtrùm panis minùs grauet ventriculum, & faciliùs coquatur, quàm caro?* Pro carne facit ratio, quia maiorem ducit cum humano corpore ſimilitudinem, proinde ex ea minùs prouenit nocumenti, & hepatis, aut meſaraicarum obſtructio leuior, ac curationi minùs obſiſtens, imbibentibus membris longè procliuiùs, ob cognationem, carnis ſuccum, quàm panis.

Verùm contraria ſententia amplectenda, ob cauſas multas. Prima, Illud alimentum magis nutrit, & facilè concoquitur, quod nobis magis eſt ſimile, & familiare,

auctore

Digitized by Google

auctore Galeno *4. meth.* 7. & 3. *de temp.* 2. & 6. *de ſanit. tuend.* 4. *Ac maximam quidem vim habet, ad ea quæ eduntur, bibuntúrque, non in ventre modò, ſed etiam toto corpore conficienda, totius ſubſtantiæ conuenientia, &c.* Sed panis eſt huiuſmodi. Ergo faciliùs concoquitur carne. Maior patet ex Galeno. Minor ſuadetur multis: Nam pane aſſumpto citius fameſcimus, quàm carne. Inſuper panis eſt optimus cibus, & naturæ humanæ carne ſimilior, ex Galeno *lib. de bonis. & vit. ſuccor. cap.* 3. Auer. 5. *collig.* 31. Raſio 3. *ad Almanſ.* 3. *&* 9 Celſ. *lib.* 2. *cap.* 18. Hac ratione Galenus 7. *meth.* 6. & 1. *de ſanit. tuend.* 10. panem infantibus poſt lactis potum concedit, non carnem, quia in ipſorum tenello ventriculo faciliùs concoquitur.

Si enim alimenti proprietates contempleris, inuenies panem faciliùs concoqui, alere, & velociter nutrire, quàm carnem; familiarius enim alimentum eſt, naturæ noſtræ ſimilius, citiùs diſtribuitur, & plurimùm nutrit, cùm multum reponat humidi craſſi, & lenti. Hoc colligitur ex auctore *lib. de diſſolut. continua cap.* 3. quo loco quinque proponit conditiones ad facilitem coctionis attinentes. Primam colligit ex temperamento; ſecundam, ex modo ſubſtantiæ; tertiam, ex quantitate excrementorum; quartam, ex coniunctione olei, vel pinguedinis cum alimento; quintam, ex odio eiuſdem, in ordine ad appetitum ſumentis.

Licèt autem liber hic ſpurius ſit, & Galeno indignus, tamen hic in operibus ſuis aliquas ex his approbat conditiones: Nam *lib. de ſuccor. bonis. & vit. cap.* 3. duas inſinuauit conditiones, ex temperamento, & ſubſtantiæ modo, aſſerens panem eſſe optimum alimentum, ſimile nobis, & mediocritatem coctionis requiſitas, magis conditiones ad facilitatem coctionis requiſitas, magis pani, quàm carni conuenire, nemo non videt: & probatur primò.

Illud faciliùs concoquitur, quo aſſumpto homines faciliùs fameſcunt. Sed pane deuorato priùs fameſcunt, quàm eſitata carne. Ergo, &c. Secundò. Illud diiodicandum eſt concoqui faciliùs, quod à virtute aliqua penetrante citiùs ſecundùm ſe totum penetratur, & diſſoluitur. Sed facta experientis in aqua, panis in hac faciliùs diſſoluitur, quam caro. Igitur, &c. Probat Gal. 1. *acut. com.* 18 *ad fin.* ibi enim gladiatoribus præbet in prandio ſolum panem, in cœna verò carnem; ea ratione nixus, quòd caro alimentum præſtet craſſius, & concoctu difficilius.

Nec obſtat primò, quòd caro calida ſit & humida, & facta ex ſanguine, quæ qualitates ad faciliorem coctionem eſſe aptas teſtatur Auic. 1. 1. *doct. vlt. cap.* 3. panis vero frigidus, & factus ex terra: Nam caro calida et ſi ſit, ad coquendum craſſior eſt: neque omnia ex terra generata, frigida ſunt, vt in vino, fructibus, herbis, plantis, & eſculentis aliis patet apertè. Non obſtat ſecundò, quòd Auic. *lib.* 1 *tract.* 2. *cap.* 145. *de carne*, aſſeueret, carnem eſſe cibum facillimæ tranſmutationis in ſubſtantiam noſtram: quoniam eo loco ſolùm nititur oſtendere, carnoſum alimentum nobiſcum habere ſimilitudinem ſecundùm ſubſtantiam ſuam.

Vtrùm repletio panis magis debilitet ventriculum, repletione carnis? Auic. enim 3. 1. *doct.* 2. *cap.* 7. *de regimine eius quod comeditur, & bibitur*, maius ſequi detrimentum ex pane non concoctu in ventriculo, quàm ex carne aſſeuerat. Ex hac ſententia in prouerbium abiit: *Omnis repletio mala, ſed quæ fit ex pane, eſt omnium peſſima.* Contrà faciunt plura: panis enim coquitur faciliùs carne, temperatior eſt, naturæ noſtræ magis familiaris, & idcircò in ſanguinem citiùs conuertitur.

Solue dupliciter. Auicennæ pronunciatum eſt veriſſimum, non quòd difficiliùs panis concoquatur, ſed quia crudus, ſeu corruptus manens in ventriculo, ad craſſius, & viſcoſius cùm magis vergat, carne difficiliùs expellitur. Quare diu inhærens, obſtruit, & *obſtructiones* (vt nuper *cit. loco* aſſerit Auicenna) *ad multas perducunt ægritudines, qualis eſt hydropiſis, &c.* Quod priùs prædixit Galenus *lib. de ſuccor. bonis. & vit. cap.* 2. 9. *Iecinoris porrò obſtructionem comitatur diſtributionis impedimentum, &c.*

Solue ſecundò. Repletio panis omnium eſt peſſima, & damnanda magis: quæ propoſitio prætérquam quòd nullum habet auctorem inſignem, cuius voto hoc ita eſſe concedamus, haud ſcio, an illi laudi potiùs tribuendum, quàm vertendum vitio. Nimirum hoc illi alimoniæ copia, pro rata eius parte, coniuncta cum durabilitate, conciliat, vt vſu illius nimio, ſanguinis exuberantia diſtendantur venæ, non fluidi, non, diſſlabilis, ſed permanentis, durantiſque, quo nutritum corpus, repletúmque, in maiorem molem aſſurgit, impeditiſque ob prohibitam diſſlationem meatibus, non ventilatur rectè, nec tranſpirat; & hoc modo repentinis morbis; tanquam in Athletico habitu ſit obnoxius. Et panis ergo vſu modico, corpori accedit alimentum durabile, & firmum; qui ſi negligatur, menſurámque iuſtam exceſſerit, inter omnia alimenta magis officit redundantia ſua.

Rogabis: *Vtrùm panis recenter è furno extractus magis vitiet coctionem, quàm pridianus?* Athenæus apud Oribaſium, *lib.* 1 *collect. cap.* 9 Calidus recentes frigidis magis calore ſuo promouere coctionem aſſeuerat. Deinde ſi plurima alimenta; vt meliùs coquantur in ſtomacho; actu calida aſſumuntur, vt caro, piſcis: cur panis, calidus magis replebit, ſi frigidus magis dureſcit, craſſiórque redditur? Accedit auctoritas Simeonis Sethi, qui frigidus panes edendos vetat, cùm non concoquantur probè, neque boni ſint.

Reluctatur Hippocrates *lib.* 2. *acut. text.* 34. dum ſic ait: *At iure miraberis, ſi didiceris, quantam maza turbationem, tumorem, flatum, torminàque mazam deuorare non aſſueto pariat, ſi præter conſuetudinem ingeſta fuerit; vel qualem panis calidus deuoratus ſitim inferat, & repentinam plenitudinem, quod tum exſiccet; tum tardè deſcendat.* Senia ſententiam firmat multa. Nam ſi panis calidus edatur, inflat, ventriculum grauat, tormina excitat, ſitim inducit: Licèt enim panis calidus humidior ſit, & humectare videatur magis, tamen cùm humiditas hæc ſit aërea, ex qua craſſi vapores eleuantur, ventriculum diſtendentes, & coctionem perturbantes, ideò exſiccat, & retentus hac cauſa replet, & facilè corrumpitur.

Rectè igitur Auicenna 3. 1. *doct. cit.* commendat; vt panis aſſumatur frigidus, non calidus: plurima autem alimenta, vt caro, eduntur calida, quia cùm craſſa ſint, & difficiliùs coquantur, ab actuali calore meliùs parantur: panis verò dum frigeſit, vapore euaneſcente, qui ventriculum perturbat, & ſurſum aſcendens, panem deſcendere ad imum ventriculi non permittit, poroſior, redditur, & facilior concoctu. Piſcis verò calidus editur, quia actu frigidus ſi deuoretur, corrumpitur, & ſæpe in humorem abit veneno finitimum; vt teſtatur Auicenna 6. 4. *tract.* 2. *cap.* 10. Simeon autem Sethi frigidum panem deuorandum interdicens, de frigido, & valde vetuſto eſt intelligendus, qui difficilis eſt coctionis, & diſtributionis, & ventriculo coquenti negotium faceſſit. De ordine verò alimenti, qualitate, & quantitate, & tempore ſat multa diximus *lib.* 2. *in com. Hiſt.* 80 & *lib.* 3. *Hiſt.* 14.

A cibo ad potum accedo, quæróque: *Vtrùm Vinum coctionem ventriculi impediat?* Pro parte negatiua ſunt rationes validæ, quia vinum calidum cùm ſit, coctionem promouet, robur addit ventriculo, flatus diſcutit, mirificè colligit vires, corpus refocillat, ſanis, valetudinariis, conualeſcentibus remedio eſt, facilè coquitur, citò diſtribuitur, promptè partibus nutriendis aſſimilatur, cùm minimam, vt in ſanguinem mutetur, deſideret alterationem, 3. *de temper.* 2. & 2. *Aphor.* 28. Calido innato

innato eſt amicum, cùm temperatum ſit, & ſubſtantiam habeat ſanguini, & carnibus ſimilem. Quare Iſhac *lib.* 3. *diatar.* ſic ait: *Vinum bonum dat nutrimentum corpori, ſanitatem reddit, & cuſtodit. Calor eius eſt ſimilis naturali caleri, citóque conuertitur in naturalem, & mundiſſimum ſanguinem: digeſtionem confortat ſtomachi. Eſt conueniens omnibus ætatibus, & omnibus regionibus.* Accipit à Paulo *lib.* 1. *cap.* 95. *Cæterùm vinum calorem genuinum refocillat, unde concoctio melior, & ſanguis probus euadit, cibum per omnia corporis membra, vt quod facile penetret, deducit. Quamobrem ex morbo emaciatos reficit, corpúſque ipſorum auget*: & maximè ſi ſit ſenile, quibus exhibere, moderatum tamen, vt feliciùs roborato ventriculo concoquant, & reiuueneſcant, conſulit Plato *lib.* 2. *de legib.* & firmauit Aëtius *tetrab.* 1. *ſerm.* 4 *cap.* 30. Quare vinum cum modo aſſumptum, ventriculum firmat, ac coctionem iuuat.

Si verò Hippocrates *lib.* 2. *acut.* 34. & Galenus *eodem lib. com.* 28. vinum infirmare ventriculum aſſeuerant, de diluto ſunt intelligendi. Sic enim habet Hip. *Dilutum enim cum infirmitate humentem reddit ventrem ſuperiorem, flatuoſúmque inferiorem.* Galenus ſic ait: *Dilutum verò ventris tonum, ſeu robur exſoluit*: præſertim ſi ſit præter conſuetudinem aſſumptum. Dic ſecundò. Vinum aquoſum debilitat ventriculum, flatus parit, impedit coctionem, quia calorem natiuum remittit, & eneruat, præſertim ſi ſumentis ventriculus frigidus ſit, languidus, imbellis,

Verùm rogabis: *Vtrùm mutatio repentina in cibis, vel potu, coctionem perturbet?* Quanta ſit potentia conſuetudinis, *lib. de conſuet.* ferè per totum *in Aph. lib. acut. meth.* & alibi docuere Hippocrates, & Galenus. Hic ergo 4 *de ſanit. tuend. cap.* 4. affirmat, mutationem à cibo ad potum, à vino antiquo ad nouum, à tenui ad craſſum, à vino ad aquam, humorum gignere acrimoniam: Eſto enim ad frigidiora mutatio fiat, fit tamen ad ea quæ ſunt deterioris ſucci: quare per ebullitionem alimenta corrumpuntur, & in prauiſſimos cibos degenerant, qui coctionem valde interturbant; quod ita eſſe variis exemplis, *lib.* 2. *acut.* 34. Hippocrates probat.

Vtrùm magis lædat ventriculum mutatio in potu, quàm in cibo? Et videtur ciborum mutatio deterior, quoniam hi inter ſe multò magis differunt, quàm aquæ, aut vina. Præterea cibi magis permanent in corpore, magis per moram alterant, vina magis diffluunt. Contra facit auctoritas Ariſtotelis, 1. *probl.* 14. vbi quærens, propter quid aquæ mutatio ſit magis morboſa, quàm ciborum, inquit, hoc ideò eſſe, quia multò plures aqua vtuntur ad bibendum, condiendum, & coquendum. Probatur ratione hæc ſententia. Nam inſueta ex eo ſolùm lædunt, quia per inſolitam alterationem, naturam ad contrarium mutant; potus verò ob ſui tenuitatem ſtatim totam ventriculi penetrat ſubſtantiam: quare priuſquàm ab ipſa mutetur, hanc multùm alterat priùs, & offendit. Dic. Vtraque mutatio peſſima eſt. Cibus diutiùs durat in ventriculo, & per moram magis agit, & alterat. Potus efficaciùs immutat, quia cùm ſtatim excernatur per vrinam, partes per quas pertranſit, vehementer immutat.

Vtrùm plus ventriculo obſit mutatio vini nigri ad albū, quàm albi ad nigrum? Hipocrates 2. *acut.* 34. vtramque mutationem condemnat. Obſtat Auerrhoës 5. *collect.* c. 40. dicens: *nigredinem eſſe colorem, qui eſt obiectum viſus, non tactus; quare huic nocebis, non illi.* Dic. Color in ſe nullo pacto mouere poteſt ſenſum tactus, ſed viſus: ſed quia color niger ferè adhæret materiæ craſſæ terreſtri, ideò mutatio à vino albo ad nigrum nocentior eſt, & coquenti ventriculo maius negotium faceſſit: Craſſum enim eſt, grauat ventriculum, & cum ferè dulce ſit, viſcerum excitat tumefactionem, ex Gal. 3. *acut.* 11. iecur enim rebus dulcibus intumeſcit, 13. *meth. cap.* 14. Album autem aquoſum eſt, & aquæ tum ſubſtantia, tum colore ſimile, quippe eſt album, perſpicuum, tenue, facilè alteratur, ſecedit citò per vrinam, 3. *acut.* 2.

Inter res non naturales, tertium locum habent ſomnus, & vigilia. Circa illum quærendum: *Vtrùm diurnus debilis coctionis cauſa ſit?* Hippocr. *lib.* 2. *prognoſt. text.* 11. Somnum diurnum reprobat, tanquam contrarium coctioni, nocturnum approbat, vt naturæ humanæ vtiliſſimum. Somnus enim coctiones promouet, calorem innatum robuſtiorem efficit, & alias præſtat vtilitates, quas ex Galeni, priſcorúmque mente retulimus, *lib.* 1. *Hiſt. PP. Medic. in com. Hiſt.* 14. & *lib.* 6. *Hiſt.* 2. Diurnum perniciosum eſſe ſic confirmo. Eo tempore dormiendum eſt, quo ſomnus animali maximè conducit. Sed tempore nocturno maximè eſt vtilis. Maior cum conſequentia eſt optima: nocturnum enim ſomnum commendant multa, tenebræ, frigus, & copioſum alimentum: Nam vltra quod nox tum ſua humiditate, tum ſilentio ſomnum allicit, teſte Paulo *lib.* 1. *cap.* 97. noctis tenebræ ad eum prouocandum faciunt plurimùm, eas enim fugit ſpiritus tanquam ſibi oppoſitas; lucem, vt amicam, & familiarem, ob ſympathiam ſemper exoptans, ex Auic. *lib. de medicin. cordial. cap.* 2. ob quam fugam ſomnus conciliatur, ſicut ex acceſſu ad exteriora vigilia. Frigus autem exhalationem in cerebro congelat, ſpirituúmque meatus denſans, commeatum prohibet. Et cùm ex diurno exercitio corpus diſſipetur, hanc inanitionem fames ſequitur, & appetentia, pro qua ſedanda neceſſariò copioſum ingeritur alimentum; quo oblato, natura coctionis gratia, calorem, & ſpiritus retrahit ad viſcera; ex qua retractione, ex alimento vapores ad caput eleuantur, qui ſomnum apprimè conciliant.

Quapropter ſomnus non niſi nocturno tempore, diſſoluto calore, ob animi, corporiſque præcedentes diurnas actiones capeſſendus, qui, ſi rectè eo vtamur, cibum elaborat, humores concoquit, dolorem lenit, laſſitudinem ſolatur, interna laxat, animi ægritudines obliterat, abſolutam coctionem molitur. Huic proximus eſt matutinus, qui fit prima luce vſque ad partem diei tertiam Celſus *lib.* 2. *cap.* 4. interpretatur, quartam diei horam, quod idem eſt, nam hæc in decimam noſtro more incidit, quia, vt *lib.* 1. *cap.* 2. prædixit Celſus: *Si per noctem non eſt alimentum integrè confectum, tantum abeſt, vt matutinus lædat ſomnus, vt ſiquid aliud ſummopere conducat.*

Diurnum ergo ſomnum obeſſe, præſertim ſi paulò longior ſit, patet apertè: Nam vltra quod, eſt contra naturam, & conſuetudinem, prolixus eſſe non poteſt, proindéque ad exactam alimenti coctionem inſufficiens. Rurſus profundus, placidúſque non eſt, tum propter lucem, ſpiritus & calorem ad extra trahentem, aëríſque ambientis calorem; tum maximè ob crebras excitantium voces. Quare ſi diuturnus eſſe non poteſt ob cauſas dictas, erit neceſſariò minor moderato, qui mouet flatus, eos non abſumit, cruditates parit; hinc caput grauatur, fluxiones mouentur, perturbatur concoctio, ſtupidi ſenſus redduntur.

Denique ex ſomno diurno, membrorum laxitas ſubſequitur, & mollities: cùm enim cerebri, neruorúmque meatus magis dehiſcant die, quàm noctu, fit vt per ſomnum exhalatio illa calens aſcendens magis perforet meatus illos, & neruoſum genus cum ſuo principio emolliat; cui incommodo multo minùs obnoxia eſt nox, refrigerato, denſatóque cum ipſis neruis cerebro. Sicut enim corrigiam ſi aqua frigida permiſceas, non emollies, ſed calida, & quemadmodum aquæ potu, licèt humidiore ebrietas non inducitur, ſed vini, quia calida humiditas penetrat, non frigida; ſic corporis exhalationes, dormientis cerebrum, & neruos per diem calentes percutiunt, non ita per noctem refrigeratos.

Vtrùm Veſpertinus, Meridianúſque ſomnus coctionem ventriculi interturbent? Reſpondeo affirmatiuè: Veſpertinus enim

enim ob cauſas multas reptobus eſt, quia eo tempore A Sol à nobis recedit, cuius calore,& vicinia calor noſter naturalis recreatur maximè. Hæc eſt ratio, ob quam vt plurimùm ægrotantes ad veſpertinum tempus peiùs habeant, ob Solis receſſum, accedente etiam temporis malitia ex mutatione lucis ad tenebras; ſicut leuiùs matutino tempore, exoriente iam Sole, nobíſque appropinquante. Cùm igitur noxius ſit omnis ſomnus diurnus, ea hora erit deterrimus, quoniam noxia omnia plus lædunt, calore innato debili exiſtente. Præterea ſomnus ille noxius eo tempore perdurabit, ob frigiditatem increſcentem, quæ eſt in cauſa, vt non excitetur dormiens, atque adeò duret offendens ille ſomnus.

Medium locum obtinet inter veſpertinum,& matutinum, meridianos, cui ſi quis indulgere debet, has conditiones obſeruet eſt neceſſe. Dormias parum, ſedens B potiùs, quàm decumbens, nudatis pedibus. Parum, vt ſolùm calor colligatur, & vires ex negotiis, & vigiliis diſſolutæ recreentur; quem ſomnum *lib. 2. de diæt.* debilibus concedit Hippocr.& Celſus *lib. 2. cap. 2.* ſtudioſis ob lucubrationes nocturnas, & Galen *lib. 8. meth. cap. 2.* in patiente febrem diariam, ita aſſuefacto non denegat. Si enim liberè, & prolixè captetur ſomnus poſt meridiem, coctionem inchoàns, & non abſoluens, plura parit incommoda. Sedere autem potiùs iuuat, quàm decumbere, quia ſedens faciliùs expergeſit, & minùs grauatur caput. Pedes autem nudi commendantur, vt perſpiratio illa conſcendentem exhalationum copiam poſſit retrahere. Hic ergo quamvis ſeruatis prædictis conditionibus minùs lædat, ab eo tamen quantum fieri poteſt abſtinendum: quo tempore lentis deambulatio- C nibus, & animi laxamentis indulgendum, niſi laſſitudinis ſenſus adſit, aut præcedente nocte ſomnus interruptus ſit, aut nihil, vel parum dormierit homo.

Somno contraria eſt vigilia: *Vtrùm hæc quum immodica eſt, ventriculum debilitet?* inquires. Etſi enim moderatæ vigiliæ commoda ſint multa cùm excrementa reſoluat, & ſanguinem per totum corpus pro partium nutritione diſtribuat: tamen quum immoderata eſt ſpiritus abſumit, calorem innatum comminuit, humidum extinguit, & diſſipatis viribus morbos frigidos progignit, qui ex viſcerum debilitate emanare ſolent; ſed præcipuè debilitat ventriculum, quo imbelli reddito infauſta ſequitur concoctio. Id peculiari elogio cecinit Hippocr. *2. acut. vlt.* ſic dicens: *Fortis vigilia, potus, cibóſque tum crudos, tum incoctos reddit, corpus diſſoluit, excoctionémque, & capitis grauitatem parit.* Cùm enim in immodi- D cis vigiliis calor vitalis,& ſpiritus ad partes externas,& cerebrum diffundantur, horum fit in ventriculo inopia, idcircò exhalante vigilia per halitum, nec coquente quæ in imò ſunt, flacceſcit concoctrix, & cæteræ illi famulantes virtutes in opere languent.

De motu, & quiete, illud inquirendum eſt: *Verùm motus poſt prandium, coctioni ventriculi vtilis ſit?* Approbat Hippocrat. *2. acut. 23. quòd ſi dormire non queant, plures lentè deambulando abſoluant circuitus.* Subſcribit Galenus *3. de ſanit. vlt. §. In propoſita verò natura, quum vel valida laſſitudo, vel immodica ſiccitas corpus afficit, prandium minus eſto; tùm ab eo ad cœnam longius interponatur tempus, plurimùm quieſcat, exiguum tamen quippiam inambulet, quo cibus per erectam agitationem* E *concluſus ſubſideat.*

Contrà facit eximius contextus Galeni, *lib. de ſuccor. bonit. & vitio, cap. 3. in fin.* dum ſic ait: *Quemadmodum enim omnium maximè commendatur ad ſanitatem, exercitatio ante cibos, ſic à cibis motus vnuſquiſque vel imprimis damnatur, eò quòd à ventre alimentum ante coctionem diſtribuatur, crudorúmque ita humorum vis colligatur in venis; vndè morborum genus omne progigni ſoleat, niſi priùs aut laboribus pluribus diſſipentur ipſi, aut concoquantur, ínque ſanguinem vertantur à iecoris, venarúmque facultate.* Firmat Auicenna *lib. de remouendis nocumentis, quæ accidunt in regimine ſanitatis, tractat. 4. cap. 25.* Concilia facilè hos auctores. Quia fortis motus poſt cibum, noxius eſt ob cauſam dictam, de quo *3. de ſanit.* intelligendus Galenus, leuem enim & paruum laudat *lib. 2. acut.* Hoc docuit Auic. *3. 1. doct. 2. cap. 7. poſt princip. §. Ampliùs: paruus motus poſt cibum, facit ipſum ad fundum ſtomachi deſcendere.* Acuit deinde calorem, & viuaciorem reddit, vt coctioni ſufficere poſſit.

Vtrùm verò *mutatio inſueta à motu ad quietem plus actionem vitiet, quàm à quiete ad motum?* altioris eſt diſputationis. Mutationem omnem ad inſueta, præſertim repentinam, corpori vniuerſo, ventriculo, cæteriſque partibus ſummam afferre imbecillitatem, teſtatur Hippocrates *lib. 2. acut. text. 50.* quia ab extremo ad extremum fit tranſitus, quod vetuit Hipp. *2. Aphor. 51.* In his igitur permutationibus, quod affatim quidem, atque repentè fit, periculoſum eſt valdè; quòd verò paulatim, tutum: natura enim has ſubitas inæqualitates citra vitium diſpendium non tolerat, quia in his repentinis motibus, variè & diuerſimodè ſpiritus, quorum copia præſente, facultates rectiſſimè valent, alterantur, & reſoluuntur. Aſſeuerat ergo *in cit. ſent.* quòd ſit malum, hominem, qui per quatuor quieuit dies, ſubitò moueri, & vice verſa.

Maius ergo ſequi malum à quiete ad motum, quàm à motu ad quietem, *citato acut. loc. text. 53.* ſignificauit Hippocrates, dum ſcribit: *Multiplex itaque in ventre eſt læſio: Nam ſi reliquum corpus diutiùs otiatum ſubitò ad laborem vehementem ſeſe verterit, multò magis læditur, quàm ſi ex multa defatigatione ſubitò ad otium, ignauiámque deſciuerit. Oportet autem & illis ventrem à ciborum multitudine ceſſare: alioqui læſio in corpore fiet, & totius corporis grauitas.* Vis audire ſententiæ cauſam huius explicitam? Dic, quòd vbi fit mutatio à motu ad quietem, fit mutatio ad remedium, cùm contraria contrariorum ſint auxilia; contra accidit à quiete ad motum: quare ſi ab otio ad negotium te transferas, maius ſenties incommodum, hæc enim mutatio ob dictam rationem, damnum, & offenſionem corpori affert; difficulter enim coctio ventriculi perficietur diſtracto exercitij vi ad externas partes calore; hinc tarda concoctio, digeſtionis inopia, ventris ſegnities, omnium confuſio, impuritas vaſorum certò emanant.

Verùm Hippocr. contextus, quoad vtramque partem patitur obiectiones multas: & contra primam. Quies, & motus modum ſi exceſſerint, lædunt, & ſunt res præternaturales. Ergo mutatio ab immoderato motu ad quietem, & è contra, non ſolùm non lædet, imò iuuabit. Antecedens eſt Hipp. *2. Aph. 1.* & Gal. *ibidem*, & colligitur ex ipſo, *1. de ſympt. cauſ. 6.* & Auic. *2. 1. doct. 3. cap. 23.* quo loco ſanitatem, & voluptatem conſiſtere in reditu à præternaturali ad id quod naturale eſt, aſſeuerauit.

Deinde. Idem Hippocrates *2. Aph. 48.* pro dolore curando ex nimio labore contracto quietem commendat: *In omni corporis motu, vbi laborare cœperit, quies ſtatim laſſitudinem aufert.* Ergo inter hæc duo, mutatio vnius in alterum non eſt nociua, imò vtilis. Præterea nimius motus cum ſuo affectu, & nimia quies, res ſunt præternaturales. Atqui hæc omnia indicant remotionem ſui per adæquatum contrarium. Ergo nimiæ quieti, nimium applicare motum, non erit abs re.

Aduerte, Hippocratem pronunciaſſe *2. Aphor. 53.* & cum eo Gal. *6. epid. ſect. 3. com. 27.* & alibi ſæpè, quamlibet ſubitam, & magnam mutationem vehementer lædere naturam. At hoc intelligendum eſſe de ſtatu naturali: Nam in præternaturali, quandoque ob maius periculum euitandum, ſubitò & repentè, vel etiam cum ipſius naturæ incommodo Medicus mouet, & euacuat. Vel dic, corpus ſupra modum calidum ſubitò, & valdè refrigerante lædi neceſſariò, ex parte ſpirituum; cùm enim tenuiſſimi ſint, citiſſimè vltra naturam refrigerantur, caleſiunt, reſoluuntur, & attenuantur.

Inſuper

Inſuper hæc ratio contemnenda non eſt, videlicet A ſubitam contrarij applicationem ex eo lædere, quia naturam perturbat, quæ cùm in reducendo ſit agens potiſſimum, id per paulatinam applicationem promptiùs præſtabit. Dic tertiò, principium Hippocraticum præcipuè verificari, quando ſubita mutatio eſt corruptio eius, quod etſi malum ſit in ſe, naturæ tamen per conſuetudinem, vt naturale ioeſt.

Ex dictis, ad primum, & tertium argumentum ſolutio patet. Ad ſecundum dic. Hippocratem *in illo aphoriſmo* non loqui de nimio motu per aliquot dies celebrato, ſed de eo qui exercitij terminum circumſcribit, in quo etiam potiſſimùm quieſcere paulatim confert: nam ſubita quies nocet. Patet in equis, hi enim poſt longos curſus ſi quieſcant, defatigantur ampliùs: præ calore enim, adaperti pori à circunſtante aëre promptè implen- B tur, refugienteque ad interiora calore, vniuerſa corporis moles impensè laſſatur.

Maior verò pro ſecundi dubij explicatione eſt difficultas, plura enim ſunt, quæ videntur probare magis nocere mutationem à motu in quietem, quàm è contra: & primò ſic. Quies minùs prodeſt ad ſanitatem; motus magis vtilis eſt. Ergo mutatio ad motum, erit melior mutatione ad quietem. Oſtenditur antecedens, quia per motum, calidum innatum roboratur, quo vegetiore facto reſoluuntur excrementa; quies verò infrigidat, & in corpore torporem inducit, ex Celſo *lib. 1. cap. 1. §. Siquidem ignauia corpus hebetat, labor firmat: illa maturam ſenectutem; hic longam adoleſcentiam reddit.*

Secundò. Illa quæ homo naturaliter appetit, & in C quæ magis fertur, magis videntur prodeſſe, quàm ea in quæ non inclinat. Sed inſito appetitu magis appetimus motum, quàm quietem. Ergo ad ipſum ex quiete mutatio minus nocebit. Tertiò. Motus, & quies, ſiue comparentur dum ambo lædunt, ſiue dum iuuant, ſemper motus magis iuuat, & minùs nocet. Ergo, &c. Motus enim dum lædit, corpus, & humores inflammat, quies verò mortificat. Sed minùs mala eſt inflammatio, quàm extinctio. Ergo.

Porrò Hippocraticæ doctrinæ veritatem firmat ratio valida: quia motus corpus fatigat, exſiccat, & reſoluit valde, quæ omnia præſens quies ſanat: Subitus verò motus mala quietis non ſanat: Cùm enim ex hac, copia crudorum ſuccorum accreſcat vehementer, accedente motu, ij ad vaſa intempeſtiuè confluent, morbóſque parient periculoſos, & graues. Ad hæc. Motus cùm vni D vniuerſalius magis proſit quiete, error qui in ipſo committitur, maior erit. Obiectis ſic reſponde. Ad primum dic, motum illum ſolùm prodeſſe qui paulatim fit, & tempeſtiuè adhibetur: argumentum verò non conuincit, niſi de hoc loquatur motu, de quo non eſt Hippocr. explicandos. Similiter dic ad ſecundum, & tertium, ſiquidem ſolummodò vim habent, quatenus motum magis iuuare quiete, apud omnes in confeſſo eſt. Ergo, vt ſemel concludam, magis coctionem ventriculi proſternit mutatio à quiete ad motum, quàm è contra, vt diſertiſſimè *cit. loc.* prædixit Hippocrates.

De iis quæ retinentur & excernuntur, faciamus verba, & primò: *Vtrùm excrementa fæcalia retenta coctionem ventriculi perturbent?* Concedit Auic. 13. 3. *tract. 2. c. 36. de rebus quarum vſu nocetur ſtomacho: Et ſcias quòd prohibitio facis, & ventoſitatis eſt maximi nocumenti; quandoque enim aſcendit propter illud fæx ex reuolutione ad re- E uolutionem ad ſuperiora donec redit ad ſtomachum, & impedit nocumento maximo.* Quot enim horrenda mala afferat ventris ſuppreſſio, referunt ex profeſſo Paulus *lib. 1. cap. 44.* Celſus *lib. 1. cap. 8.*

Cùm enim aluinum excrementum graueolentiæ ſit particeps, ex Hipp. 2. *progn.* 17. imò ſi experimento, & Aphrodiſæo fidem adhibemus, *lib. 1. probl.* 29. humanum omnium animantium maximè fœtear, quòd homo vario, humidóque cibo magis cæteris vtatur, atque

A pluſquam ſit ſatis, importunè, priuſquàm indigeat, gulæ indulgeat, minúſque ſe exerceat, fit vt retentum, & prohibitum difflari, putreſcat inſigniter, & vapores ex ſe eructet teteros, qui ventriculum multipliciter proſternunt, atque fatigant.

Vtrùm omnis intemperies concoctionis actum deiiciat? etiam dubitabis. Prætermiſſis tamen tumoribus, vlceribus, & prauis ventris conformationibus, coctionum vitiis, cruditatibus. de intemperantiis ventriculi, quæ cum humore, aut ſine ipſo oriuntur, & ab illis emanant, modò agendum. Intemperantia quæ imbecillitatem parit, multiplex eſt. Calida acuit calorem, & ad excandeſcentiam perducit; quo adaucto & exuperante, coctio vitiatur, cùm non quiuis calor ſit coctionis inſtrumentum, ſed ille qui proportionatus eſt, & com- B menſuratus; at ab vſtiuo & igneo calore putreſcit alimentum, & corrumpitur. Similem ſiccitatis adauctæ lapſus ſecum affert, alimenta enim fuliginem redolent, & in nidorem vertuntur. Frigida intemperantia facultates eneruat, ſpiritus minuit, calorem innatum debilitat. Humida naturalem ignem obtundit, ſuffocat, & tandem minuit. Quòd ſi vtraque cum materia premat exuperante, debilitas fit inemendabilis, habitualis, & fixa.

Signa.

GAlenus *lib. 1. de loc. affect. cap. 3.* omiſſis logicis diſceptationibus, docet agnoſcere affectiones à ſommo cruditatis genere exorſus: in quo negotio ex- C plicando diuagatur latè, nec abs re: ſiquidem cùm exempla ſint veluti quædam exercitia, non parum vtilitatis afferunt ad vniuerſalia præcepta explicanda; ideóque ipſe *lib. 2. de loc. cap. vlt.* exercitia excitare ad illuſtrandam, confirmandámque doctrinam à ſe traditam aſſeuerat.

Cùm verò cruditates noctu ſint frequentiores, Galeni quidem tempore ob copioſas, opiparáſque cœnas; noſtro autem, quoniam non ſola noctu cœna concoquitur, ſed plurima pars ex prandio alimenti relinquitur, non immeritò de cruditatis ſpeciebus acturus, ab eo exorditur, qui manè exurgens ructum emittit nidoroſum, à quo cruditas ſignificatur. Quoniam verò prima cruditatis diuiſio eſt, qua diuiditur in eam quæ ex alimento pendet, vel ex ventriculi vitio, non abs re D interponitur à Galeno breuis quædam, ſed docta de cœna interrogatio.

Si itaque ille, qui ructum emiſit nidoroſum, hoc eſt referentem aduſtum odorem, cuius nomen ab ignis nitore deducitur, quia à caloris exceſſu ortum habet, & vtplurimùm in calidis, bilioſiſque naturis reperitur, ex Galeno 8. *meth. cap.* fateatur nidoroſa ſe comediſſe alimenta, qualia ſunt frixa omnia, nemo procul dubio inficiabitur cruda, & incocta illa euaſiſſe, ventriculo nihil perpeſſo.

Nidoroſa autem, & difficilia concoctu alimenta, ſignificat Galenus eſſe frixa omnia, quæ ex frumento conſtant, & maximè, ſi mel recipiant, vt ſunt antiquorum Itria, quæ quædam placentulæ erant ex ſeſamo, & melle conſtantes, & oleo affuſo frixæ. De Itriis meminit E Galenus 1. *alim.* 11. & Athæneus *lib. 4. cap.* 19. Eorum ſimilitudinem referunt, quæ noſtro tempore pretioſiora, ac delicatiora parantur, & ex frumentacea maſſa, butyro, ſaccharo, amygdalis permiſcentur, quæ poſtea butyro friguntur, ſaccharo tandem, cinnamomóque irrorantur, licèt ſimiliter nidoroſa etiam ſint, obſtruant, difficilè coquantur, & permeent, præſertim quæ ſine melle parantur, 13 *meth. cap.* 13.

Inter nidoroſa, & difficilis coctionis recenſet frixa omnia, quæ quidem teſtante Gal. *lib. de ſuccor. bonit. & vit. cap. 7.* adeò obnoxia ſint corruptioni ventriculi, vt ad ſimilem corruptionem, & cruditatem reliqua permixt

nixt

Digitized by Google

mixta alimenta trahant. Denique & raphanos difficilis coctionis eſſe ait, & putidos, fœtidóſque generare ructus 1. *de loc.* 3. & 2. *alimen.* 7. vbi contra vulgi opinionem idiotas carpit, qui poſt cœnam iuuandæ coctionis cauſa radiculas edunt, ex eo fortè quòd apud Dioſcoridem *lib.* 2. *cap.* 103. legitur, digeſtionem iuuare, per quam quidem non concoctio, ſed diſtributio intelligenda eſt, ex Galeno *lib. deſin. med.* magis enim obeſt, quàm prodeſt coctioni raphanus, malus eſt ſtomacho. ructus mouet, etſi acrimonia corticis, & foliorum, diſtributionem iuuet, ex *citat. auctoribus*, & Auicen. *lib.* 2. *cap de raphano.*

Sed inquires: *Vtrùm ſemper cruditas acida à frigiditate oriatur?* Cruditatem aliquando fieri propter caloris defectum, interdum ob eius exceſſum, certum eſt; perpetuum tamen oriri ob inopiam caloris innati, qui cùm in coctione non operetur, quatenus calor eſt, ſed vt eſt accommodum inſtrumentum formæ agentis, ab vtroque exceſſu, tum caloris, tum frigoris valdè læditur, & diminuitur, quare vtroque modo ſequitur ciborum cruditas. Diſtinguitur tamen, quia in cruditate facta ab exceſſu caloris ructus excitantur acidi, ſiue nidoroſi, ab ea verò quæ fit ob imminutum calorem, acidi mouentur ructus. Vnde fit, vt hæc cruditas quæ cibos in acidum vertit, in naturis bilioſis non reperiatur; illa verò maximè, vt conſtat ex Auic. 4. 1. *tract.* 2. *cap.* 34. & Galeno 8. *meth. cap.* 5.

Quapropter vertitur in dubium: *Vtrùm ſemper cauſa acidi ructus, ſit frigiditas?* Galenus apertè confirmat 1. *de loc. cap.* 4. & 2. *de temper. cap.* 5. & 3. *de cauſ. ſympt. c.* 1. & 8. *meth. cit.* Ob eam cauſam dicebat Hippocrates 6. *Aph.* 33. eos qui acidum eructant, morbo laterali non corripi: Nam aciditas teſte Gal. 4. *ſimpl.* 15. oriri potiſſimùm videtur, dum à calido quidem mutatur, vt tamen non ſuperet id; quod ex acidis ructibus, vel maximè conijcias: Nam hi haudquaquam, vbi nulla prorſum facta eſt mutatio in ventre ciborum, excitantur, quemadmodum nec vbi optimè concocti, ſed tantùm vbi ſemicocti fuerint. Vocat autem ſemicoctos ipſe, qui à ventriculi calore alterationem perpeſſi, non etiam perfectè ab eo ſuperati fuerint.

Trallianus aliter opinatur, *lib.* 7. *cap.* 14. & *lib.* 12. *cap.* 1. quem etiam Auerrhoës citat *lib.* 3 *collig. cap.* 26. oſtendens acorem non modò à frigiditate, ſed etiam à calore proficiſci. Primò, quia conſtat experimento quoſdam habentes ventriculum valdè calidum, vertere cibos etiam calidos, vtpotè vinum in acorem. Secundò, id concludit à iuuantibus, & nocentibus, plures enim habentes ructum acidum, refrigerantibus ſanati ſunt, qui anteà à calefacientibus lædebantur. Tertiò. Lac, ptiſanæ ſuccus; & quæcunque eius ſunt generis tempore æſtiuo citiùs aceſcunt, quàm hyeme, poſtulántque ædes frigidas, vt in his repoſita pluſculo perdurent tempore. Vltimò, Auicenna 4. 1. *tractat.* 2. *cap.* 41. aſſerit in puero cauſone correpto, lac aſſumptum præ calore verti in acorem. Hoc modo vinum calore aceſcit, non frigore: & 13. 3. *tractat.* 1. *cap.* 17. *ante fin.* inquit eructationem aliquando aceſcere à caliditate, quum inuenit materiam dulcem, & facit illam ebullire, & in tali adeſſe ſigna caliditatis, & inflammationis, & ſitim, & iuuari ab iis quæ infrigidant.

Solue primò. Acor non fit ob omnimodam frigiditatem, hæc enim integram coctionis ablationem efficit, ſed fit ob debilem calorem, qui concoctionem incipit, ſed non perficit, quod 4. *ſimpl. cit.* docuit Galenus. Idem conſtat ex Auicenna 13. 3. *cit. ad med.* & ob eam cauſam Hippocrates 6. *Aph.* 1. ructum acidum poſt longas inteſtinorum læuitates euenientem vt vtilem laudat. Quo loco, ſubdit Galenus: *Simile quid acidis ſaporibus vſu euenire, quod borealibus ventis accidit, vt tenuis ſcilicet eſſentia ſint ſimúlque frigidi.* Ex quibus colligit, eos ſine calore non naſci, ſicut nec ipſum boream. Ab hoc calore quidem ebullitionem efficiente, nondum tamen alterationem perficiente, in lacte, vino, & ſuccis omnibus qui aceſcunt, partes igneæ, & aëreæ, quæ priùs inerant, diſſipantur & reſoluuntur promptè vtpotè ad digeſtionem, & reſolutionem habiles; terreſtriores verò, atque aquoſæ, cùm diſcuti præ craſſitie nequeant, funduntur; atque attenuantur ſatis; vnde ſapor oritur acidus, repreſſo vtique calore, & interna frigiditate ſimul cum eſſentiæ tenuitate vincente.

Solue Secundò, Licèt Galenus 1. *de loc. cap.* 4. aſſerat, ſi in ventriculo cibi non ſuaptè natura ſaporem acidum referant, neceſſariò cauſam efficientem huius ſaporis; frigiditatem eſſe, id eſt, (vt ipſe interpretatur) intemperiem aliquam frigidam ventriculi, vel aliquem humorem vitioſum frigidum infeſtantem ventriculum: hoc tamen non tanquam perpetuum, ſed ſolùm tanquam frequentiſſimè contingens, intelligendum eſt, quia 8. *meth. cap.* 5. *ad fin.* fatetur corruptionem acidam in naturis calidis euenire, ſed admodum rarò.

Solue tertiò. Acor non ſemper à frigiditate ventriculi exoritur, ſed aliquando fit ob humores frigidos in ventriculo impactos, quod conſtat ex 2. *de temper.* & 1. *de loc. cit.* & 2. *acut.* 22. Quare fit vt etſi ventriculus calidus ſit, ſi tamen copia frigidorum accreſcat humorum, ciborum aciditas ſequatur, & hoc modo vinum, lac, ptiſana in habentibus ventriculum calidum ſæpè aceſcunt.

Concedendum prætereà eſt, in ventriculo calido non habente humores frigidos, has ſubſtantias interdum aceſcere, ſicut quando Soli æſtiuo exponuntur; vtrobique enim eadem ratio eſt: quia ſcilicet calor innatus humorum, cùm exiguus ſit, à calore Solis vel ventriculi ebullit, & diſſipatur, ideò ea frigida redduntur, atque ita aceſcunt. Quare huius acoris cauſa immediata, frigiditas eſt, licèt mediata cauſa fuerit excedens calor, ad diſſipationem enim caloris innati prædictarum rerum frigiditas ſequitur.

Concludo itaque, ſaporem acidum à frigore interno rei aceſcentis oriri ſemper, etſi ab externa cauſa, calida, aut frigida in eam deducatur diſpoſitionem: à frigida verò per ſe, à calida verò per accidens; omne enim quod aceſcit, frigidum eſt. Redditur autem huiuſmodi à cauſis refrigerantibus, vt in ventre cibus. A calefacientibus verò, quoniam hæc quoque ex accidenti aliquando refrigerant, calorem nimirum natiuum extrà educendo; maior enim calor, calorem minorem educit, ac foràs euocat; quo educto ſubiectum refrigeratur, proprio calore deſtitutum: ac proinde vina languida calore aceſcunt, quod vehementibus non accidit: Nam hæc cùm fortiora ſint, magnos tum motus, tum calorem citrà corruptionem tolerare poſſunt; ſimili quopiam illis eueniente, quod corporibus humanis. Quoniam, vt ex his quæ robuſta ſunt, à Sole, & validis exercitiis robuſtiora redduntur; à quibus proſternuntur, digeruntur, perfrigerantúrque, quæ non ſunt huiuſmodi: ſic vina natura calida, motus velut ventilans, Sol excalfaciens, flammæque iuxtà ardentes celeriùs concoquunt, cuius vtilitatis gratia nonnulli illa in Solem efferunt, & igne excalfaciunt, vt quædam ſanè inſuauia fiant, fumi contrahentia qualitatem. In Aſia namque, referente Galeno 4. *ſimpl.* 14. in tegulis ædium æſtate omne propè in lagenas tranſfuſum imponebant; poſtea in edita cubicula, ſub quibus infernè multa flamma lucebat, tranſportabant, in ſumma autem ad meridiem, Solémque cellas obuertebant, in quibus & citiùs matureſcebant, & potui idonea reddebantur.

Quæres: *Vtrùm ructus acidus frequentiùs poſt prandium, vel poſt cœnam ſuperueniat?* Reſpondet Hipp. *lib.* 2. *acut. text.* 22. in hunc modum: *Quod ſi ſupercœnauerint, acidum ructant.* Quod oraculum videtur difficile: Nam ſi ructus acidus ex frigore ortum habet, & maior eſt cali-

ditas in ventriculo poſt cœnam, erit poſt hanc ſuperueniet? Deinde ructus acidus imperfectam arguit coctionem. Sed nocturno tempore natura concoquens eſt fortior, & coctiones fiunt perfectiores, quàm diurno. Ergo ructus poſt prandium magis eueniet.

Dic. Natura ſtatim poſt prandium alimenti coctionem non aggreditur, quia eo tempore ferè abſtinet à coctione; poſt cœnam verò cruditas ſequitur, acida quidem vtplurimùm, quandoque nidoroſa, quia ventriculus ex ſe, vel ex cibis ſupra modum calet. Si verò expultricis fortitudo, vel retentricis debilitas dominetur, acidi non ſequuntur ructus, ſed humidiſſimæ deiectiones; quia vt coctio incraſſat, ſic cruditas humectat, & cum his agi meliùs ex parte naturæ exiſtimandum eſt, deteriùs eſt enim vitiata retineri, quàm mox expelli. Secundum autem argumentum rectè concluderet, æqualem ſcilicet alimenti portionem meliùs concoqui poſt cœnam, quàm poſt prandium, ſi ex hoc, reſiduum alimentum incoctum non ſupereſſet, ad cuius molem adauctam concoquendam, natiuus calor eſt impotens, & imbellis.

Vtrùm Galenus ſigna cruditatis nidoroſæ, & acidæ rectè diſtinxerit: explicandum: Nam ſi æger ructans nidoroſum, referat nihil ſe comediſſe, conſtabit planè, non alimenti, ſed ventriculi vitio cruditatem contingere, & à calore ortum habere, forma ſiquidem cruditatis nidoroſæ, calidam, quemadmodum acida, frigidam ventriculi affectionem demonſtrat, ex Galeno *loc. ſuprà citatis*, quod perpetuum ſit, an frequens, *ſuprà* determinauimus.

Verùm licèt ita ſit, non comparatur ex eo integra, exactáque notitia eorum, quæ dignoſci oportet, videlicet num intemperies aliqua calida, vel frigida, vel vitioſus humor ventriculi corpus infeſtet, qui cruditatis ſit cauſa. Id verò explorare docet Galenus 1. *de loc.* 3. exhibitione alimenti difficulter ſuſcipientis ſuſpectum humorem, vt v.g. nidoroſa apparente cruditate, habente ortum à calore, venabimur quidem ventriculum bile non redundare, ſi ægrum nutriamus cibis qui in bilem difficulter commutentur, huiuſmodi ſunt, panis, chondrus, ſeu alica, de qua Galen. 1. *aliment.* 6 eſtque quoddam glutinoſum frumenti genus, veluti triticea ptiſana, ex Galeno *cit.* teſtacei piſces, cochleæ, animalium inteſtina, & pedes, quorum eſt in bilem difficillima conuerſio. Si ergo hæc, & ſimilia in cruditate nidoroſa offerantur (vt reuera puto offeruntur, quoniam etiam in igneo ventriculo in bilem conuerti non poſſunt) nihilque bilis excernatur cum eo, quod vomitu expellitur, colligitur non contineri, redundaréve in ventriculo bilem, quæ cruditatis ſit cauſa; imò ſi prædicti cibi concoquantur, indicium erit ſiccum, & igneum ineſſe calorem, quod ſignificauit Galenus 2. *de temperam. cap.* 6. vbi inquit: *ſiccum, & igneum calorem ventriculi, quæ concoctu difficilia ſunt, panem, ſuillam, & bubulam carnem commodiùs, quàm piſces ſaxatiles concoquere.*

Vtrùm ſignis poſſit cognoſci, an humor: vel intemperies cruditatis cauſa ſit? Nam ſi in prædicta nidoroſa cruditate, quæcunque cibaria temerè offerantur, fieri quidem poteſt, vt etiamſi bilis non ſuperabundet in ventriculo, ipſa tamen alimenta in bilem conuerti parata, ab igneo ventriculi calore adurantur, & permixta bilis vomitu excernatur, atque ita deludemur coniectura noſtra, opinantes bilem in ventriculo redundare, & eſſe cruditatis cauſam, cùm tamen ea fuerit ex alimento genita. Quare ne fruſtremur, illa oportet exhibere, quæ certò ſcimus non eſſe in bilem conuertenda.

In aceroſa verò cruditate, mel exhibere iubet *citat. de loc.* nimirum, quoniam calidum cùm ſit, & ſuaprè natura in bilem promptiſſimè conuertatur, in illis qui calidam habent naturam, calidúmque ventriculum, ideóque illis, & iuuenibus ſit valdè inimicum, & inſalubre, 1. *de alim. fac.* 1. & 2. *de nat. fac. c.* 8. Cúmque aceroſa cruditas à ventriculi frigiditate, ſiue immateriali, ſiue humori permixta ortum habeat: planè vtile erit mel, & amicum ventriculo, in quo cibus aceſcit, atque ideò Galenus præbet illud in eo, qui præ frigore acidum ructat. Quare ſi eo exhibito ructus acidi aliqoantulum minuantur, ipſúmque mel probè concoquatur, iure optimo coniiciemus à frigido humore ventriculum infeſtari, ab eóque ortum habuiſſe cruditatem.

Num verò ea intemperies immaterialis ſit, nudáque qualitate, an potiùs cum humore permixta, deprehendemus, ſi ad ea quæ vomitu, aluóque deiiciuntur, reſpiciamus: Nam ſi biliosus aliquis humor, vel pituitoſus excernatur, cum quo aſſumptum alimentum prodeat, ſubmerſum, & inductum, & velut in illius naturam permutatum, dubium non eſt à prauo humore in ventriculo contento alimentum corrumpi, & generari cruditatem; pars ſiquidem eſt vitiari, & corrumpi, ſi cum humore vitioſo permiſcetur. Quòd ſi nulla in excretis appareat humoris permixtio, ſed aſſumpta deiiciantur, per exigua facta in illis mutatione, indicium eſt à ſimplici, nudáque qualitate ventriculum opprimi.

Procurato itaque vomitu, his qui ad vomendum ſunt faciles, vel deiectione, difficulter vomentibus, iuxta illud 4. *Aph.* 6. & 7. deprehenditur, ſi innatat in ventriculi ſpatio, & amplitudine, noxius humor, cruditatis cauſa. Eſſe verò ventriculi tunicis imbibitum, & immerſum oſtendit nauſea, & inanis quædam vomendi irritatio, quæ in propoſito exemplo conſequitur tam in calido, quàm frigido humore: Vtriuſque autem diſcrimen ex ſiti, & fame petendum eſt, 1. *de cauſ. ſympt.* 7. calidus autem ſi ſit humor, ſitim & ciborum appetentiam inducit; ſi verò frigidus, non ſitim, ſed appetentiam excitat, quæ magis in frigido ventriculo viget; quemadmodum coctio, & ſitis in calido, 2. *art. med. cap* 62.

Nec mirum eſt, dari ſimul in homine nauſeam, & famem: licèt hæc ad humiditatum defectum in ventriculo ſequatur; illa verò ad ſuperabundantiam: ſæpè enim contingit, vt per quædam interualla ſimul prædicta ſymptomata inuadant, id quod in fame canina experimur. Ad iecur etiam iubet reſpicere, num aliqoid perſpiciatur, & calidáne, an frigida laboret intemperie, ſiue ea præternaturalis ſit, ſiue naturalis, quod propriis ſignis dignoſcetur, 2. *art. med. cap.* 37. & 38. quibus diiudicabimus num ex iecore bilioſi, aut pituitoſi humores, qui cruditatis ſint cauſæ ad ventriculum ipſum confluant; quod etiam de liene conſiderandum eſt: fiet enim, vt his ita perſpectis & conſideratis, ſimul etiam ex habita notitia eorum quæ ab ægro aſſumuntur, non ſolùm laborantis, affectique loci cognitionem aſſequamur, ſed etiam ipſius affectus præternaturalis; à quibus curatiua indicatio deſumitur: remedij quidem qualitas, & ſpecies ab ægritudinis eſſentia deſumitur, 2. *methodo* 7. & 1. *acut. text.* 3. 1. *alim.* 1. 4. 1. *cap.* 1. & aliis in locis: quantitas verò, & materia, & applicandi modus, ab ipſo patiente loco: nam licèt quantitas remedij, à morbo ipſo potiſſimùm etiam indicetur, 3. *ſimpl.* 12. *art. med.* 89. 1. *Aph.* 23. quia tantum alteranda eſt pars affecta, quantum à ſuo loco naturali receſſit 7. *meth.* 13: augetur tamen nonnunquam, & minuitur pro ratione laborantis loci. Ab his itaque duobus, affectu ſcilicet, & loco affecto, curatoriæ ſumuntur indicationes, quamuis in *lib. meth.* docuerit à ſano, & ægro temperamento deſumi, in qoo ſibi non repugnauit, vt *lib.* 1. *in introitu ad praxin, quaſt.* 68. explicuimus.

Vtrùm imbecillitas ventriculi ex humore quolibet progna a ſignis poſſit cognoſci? addubitandum. Si enim ex humiditate oriatur, aderunt grauitas capitis, ſomnus prolixus, ventris inflatio ex flatuum maxima copia prognata, fluctuatio, rugitus, dolor, tenſio, quæ omnia ſymptomata adaucta frigiditate increſcunt, & exaſperantur.

Digitized by Google

tur. Caliditatem ventriculi manifeſtè oſtendit natura eorum quæ excernuntur: nam ea nidoroſa ſunt, & prauè olentia; caliditas ſentitur in ventre, quæ mox à potu leuatur: ægri ſiti premuntur; cibum faſtidiunt; amarorem linguæ, acrimoniam, mordacitatem, anxietatem, nauſeam, vomitum, & inquietudinem patiuntur; mœſti ſunt, cogitabundi, inſomnes, præſertim ſi adiungatur ſiccitas: tunc enim adeſt vomitus æruginoſus, cum ſiti vehementi coniunctus. Ab verò hæc omnia ex iecore, vel aliunde emanent, *ſupra* ex Galeno propoſuimus.

Præſagium.

QVærendum primò. *Vtrùm cruditas acida in calidis naturis ſit deterior nidoroſa?* Nam nidoroſa etſi abſolutè deterior habeatur, tamen in ventriculo calido minùs grauis eſt, cùm illi ſit magis proportionalis; acida verò, licèt ſuapte natura leuior ſit & facilior; quia diſſimilis, difficilior tamen habetur. Hoc confirmat Galenus 8. *meth. cap.* 5. vbi acidam minùs eſſe periculoſam his naturis affirmat. Hac ratione ſi comparationem feceris ad naturam corporis cui ſuccreſcit, tunc ſicut acida in bilioſis eſt deterior, ſic nidoroſa in pituitoſis grauior.

Quæro ſecundò: *Vtrùm ex ventriculi debilitate omne morbi genus enaſci poſſit?* Ventriculi morbos magna cum difficultate curari arguunt plurima: Nam hæc pars exquiſitiſſimo ſenſu prædita eſt, magnúmque conſenſum cum omnibus partibus inuicem obſeruat. Quare ipſius debilitas omnium ægritudinum cauſa eſt, auctore Auicenna 13.3. *tract.* 2. *cap.* 4. §. *Et ſcias quòd debilitas ſtomachi, fortaſſe eſt cauſa omnium ægritudinum corporis.*

Ventriculus imbellis ex quacunque cauſa non rectè alimenta tranſmutat in chylum, ex hoc non ritè elaborato varij morbi in ventriculo enaſcuntur. Si pituitoſa materia progignitur in copia multa, & eſt acetoſa, acris, ſalſa, vel melancholica, accidunt vlcera, ardor, dolor, inflammatio, cardiogmos, obſtructio, verruca, ſanguinis vomitus, flatus, tenſio, inflatio, nauſea, deiectio appetitus, atrophia, & alij grauiſſimi morbi in ipſo generantur, qui vel ſubitò, vel diutino temporis ſpatio interficiunt.

Et cùm plurimum quod inuenitur in ſtomacho, aut generatur, ſit phlegma, vt teſtatur Auicenna *loc. cit. tract.* 1. *cap.* 16. §. *Et cauſa in hoc eſt, quòd chylus eſt naturæ propinqua phlegmati: Quum ergo non digeritur digeſtione integra, non fiunt ſanguis, & cholera, & melancholia.* Quapropter cùm corruptio alimenti, & defectus primæ coctionis non ita feliciter in ſecunda coctione, quæ fit in iecore, poſſint reparari, plures, iſque immedicabiles omnium partium morbi inſoleſcunt, ab hoc ſolùm fonte prognati, vt hydrops, alui profluuia diu perſeuerantia, calculi, vrinæ ſuppreſſio, & alij, qui difficillimam poſtea habent eradicationem.

Vtrùm hectica ventriculi incurabilis ſit? dubitandum. Siccitatem ventriculi confirmatam nullum planè remedium admittere, docuit Auicenna *loc. cit. cap.* 23. dum ſic ait: *Et ſcias quòd cura malitiæ complexionis, quæ accidit ſtomacho, in vtriſque qualitatibus actiuis, facillima eſt, propterea quia facilè inuenimus medicinas contrarias eis, vehementis virtutis. Verùm cura quæ accidit ex malitia complexionis in vtriſque qualitatibus paſſiuis, eſt difficillima, & propriè complexionis ſiccæ: Nam oppoſitio cuiuſque earum, eſt cum virtute debilis impreſſionis.* Deſumpſit ex Galeno 7. *meth. cap.* 7. quo loco ſiccitatem ventriculi abſolutam, & marcidam, nullum auxilium admittere aſſeuerat, quod enim ſemel, & perfectè exſiccatum eſt, ſubſtantificè humectari non poteſt: ſiccitas enim valde reſiſtit, & corrigitur per humiditatem, quæ valde iners eſt, & in agendo pigra. Firmat Auicenna *loc. cit. c.* 29. in

A in hunc modum: *Hæc enim ægritudo eſt quædam hectica ſtomachi. Quum ergo confirmatur, curationem omnino non ſuſcipit, & neque eſt poſſibile, vt occupatio ſit ad humectandum ipſum ſolummodò.* Sicut enim maraſmus totius corporis eſt incurabilis, 7. *meth.* 6. §. *quem autem maraſmus occupauit, hunc ſanare non tentabis:* ita maraſmus ventriculi nullam curationem admittit.

Curatio.

SAtis plura *ſuprà* in cauſarum explicatione, de ſex rebus non naturalibus diſceptauimus. Nunc ad cætera curatiua auxilia properemus, expatiante per ſingulas intemperies & humores ſtylo, ex quibus debilitas ventriculi, & omnis cruditas frequenter ſcaturiunt. At
B cùm non poſſit curari pars, quin de toto memorabilem habeamus prouidentiam, idcircò ventilandum: *Vtrùm Hiera vſus ad expurgandos omnes humores ventriculo affixos ſit vtilis?* Nam Galenus in hac re varius videtur, & planè dubius. *Lib.* enim 7. *meth. cap.* 11. cui ſubſcribit Paulus *lib.* 1. *cap.* 7 à. curans ventriculi intemperiem quæ cum humore affligit, hieram propinat; ſed quos humores expurget, eo loco non explicuit.

Aloë in tota hieræ compoſitione præpollet, & exuperat: ſed hæc ſolam bilem educit, ex *cit. loc. meth.* & 6, *de ſanit. tuend. cap.* 10. §. *Sed nec aloë valde conducit,* (de pituitoſis ſuccis loquebatur) *cùm ei bilioſi trahendi humoris facultas ſit:* Et 1. *de loc. cap.* 4. in acida cruditate concedit Diatrium pipereon; in nidoroſa verò abſinthium, & hieram ex Aloë paratam: & *infrà*, in colico
C dolore ab humoribus acribus ſuborto, aloën adminiſtrat.

Dic, vtilem eſſe hieram ad pituitoſos humores tenues educendos, qui ſunt tunicis ventriculi impacti, ex Gal. 8. *meth. cap.* 2. §. *vbi humiditas, &c.* & 7. *meth. cap.* 11. §. *præſtantiſſimum medicamentum, &c.* Solue ſecundò, cum Meſuë. Hiera eſt phlegmagoga ob vim Aloës, quæ craſſos humores euacuat, 1. *ſec. loc. cap.* 2. & ob aromata, ob quorum tenuitatem viſcidos humores expurgat, vt firmat Gal. *loc. cit. de ſanit. tuend* § *Eóque excogitata eſt compoſitio, quam picram vocant, quæ acrimonia, caloréque eorum quæ in ſe habet, craſſos, & lentos ſuccos diſſecat, ac detergit:* Nam Aſarum, Dioſcoridis teſtimonio *lib.* 1. *cap.* 9. pituitam expurgat; ſpica, & cinnamomum vim ſortiuntur attenuantem: quorum ope humores lenti, te-
D nuiores redditi facili negotio excernuntur.

Vtrùm ad vacuandos humores ventriculi tunicis impactos, Hieri cum melle ſit conficienda? Negat Auicenna *lib.* 2. *cap.* 66. dum ſic ait: *Et permixtio illius cum melle minuit virtutem eius adeò, vt forſitan non ſoluat attrahendo, ſed extrahit quod ei obuiat, &c.* Hoc ipſum teſtatur Meſuë *cap. prop.* quo loco aloën melli permixtam, minùs purgatoriam reddi affirmat.

Ex altera parte facit ratio, quoniam mel per ſe deiectorium eſt, vt probat Galenus 3. *alim.* 39. Hoc modo docebat Auicenna 13. 3. *tract.* 1. *cap.* 33. Hieram mixtam cum melle valenter expurgare. Sic enim ait: *Commixta enim cum melle, quamuis ſit plurima ſolutionis ex modis diuerſis, quoniam eſt plurimùm remanens in ſtomacho:* quod deduxit ex Galeno 7. *meth. cap.* 11. Dic Hie-
E ra parata cum melle ex ſe valentiùs expurgaret, nî fruſtraretur operatione ſua: cùm enim mel acre ſit, citiùs alia medicamenta ad inteſtina protrudit, acrimonia enim ſua vim expultricem proritat: quare expurgantia non retinentur, nec ad actum reducuntur, quod ad felicem expurgationem Medici exoptant, cum Auic. 2. *part. cantic. tract.* 2. *cap.* 5.

De doſi Hieræ digladiantur Medici, quoniã diſſidium inueniunt in doctrina Galeni: *Vtrùm in vitiis ventriculi certa quantitate offerenda? Lib.* enim 2. *ſec loc. cap.* 2. maximam hieræ quantitatem, drachmam vnam eſſe teſtatur, minimam drachmam ſemis: Quod tamen eiuſdem Gal.

voto, *lib.8 eiuſd.nomin. cap. 3. rubric. 5.* nec rationi, nec vſui apparet conſentaneum, ſiquidem drachma vna imbecilliter admodum educit; quare non immeritò carpit Aſclepiadem, exiguam quantitatem, nempè drachmam vnam argenteam huius antidoti propinantem. Enimverò drachmam vnam & ſemis, mediocriter; drachmam dimidiam, vel nil, vel minimum; binas verò, aut trinas exquiſitè ſubducere, vſu obſeruatum eſt.

Huic itaque controuerſiæ, haud aliter quàm eiuſdem Galeni verbis, ſeipſum interpretantis, occurrendum eſt: quippe qui *lib.8.cap.1.* manifeſtè docet, ad hoc vt vis hieræ loca iecinori finitima pertingat, opus eſſe, vt maiori quantitate propinetur, ea nempè quæ *lib. 2.* dicta ſit: ita vt quando hoc loco maximam hieræ quantitatem, drachmam vnam eſſe ſcribit, id intelligat, vbi in animo eſt, vt vis aloës ventriculum, & inteſtina non tranſcendat. Aut fortè non ex propria, ſed Aſclepiadis mente, (quam poſtea damnauit) illud *libri ſecundi* fuit poſitum.

Veruntamen de medicamento hoc allata omnia intelligenda, vbi in puluerem, aut cataporiorum maſſam redigitur, & aſſeruatur: Si enim melle in electuarij conſiſtentiam excipiatur, eius opportuna quantitas vnciam ſæpiſſimè excellit. Sic ſanè idem venit exponendus *lib. 8 ſec.loc.cap.3 rubric.5.* dum moderatam exhibitionem ad drachmas ſex progredi ſcribit.

Verùm hoc omiſſo, alia non contemnenda dubitatio eſt perſcrutanda. *Vtrùm purgantia medicamenta hieræ ſint addenda?* Cùm enim ſola Aloë, cætera ſimplicia hieræ compoſitionem adornantia pondere excedens, lentorum, craſſorúmque ſuccorum ex ventriculo expurgationem complere minimè poſſit, cùm imbecillam facultatem expurgatoriam ſit nacta, & tardiſſimè operetur, neceſſe eſt aliud medicamentum, Agaricum Rhabarbarum, Diaphœnicum, & ſimilia permiſcere, quod illius vim intendat.

Quamobrem laude digni non ſunt, nec exiguum ab exquiſita Galeni methodo recedere videntur, qui ſola ſimplici hiera eiuſmodi craſſum ſuccum è ventriculo extrudere conantur: ſæpè enim hæc tenax materia tunicis ventriculi adhærens, attenuata, & in halitus conuerſa, ventrem diſtendit, & tormina excitat. Tenues igitur ſuccos depellere è ventriculo hiera ſimplex poteſt, à Themiſone, & Aſclepiade priùs commendata; non valde tenaces, & craſſos, niſi priùs extenuentur, & incidantur.

Vtrùm Hiera ventriculum roboret? dubium eſt. Galenus tenuit, qui licèt *lib.6.ſimpl.tit.de aloë*, eam gratam eſſe ſtomacho aſſeueret, tamen *cit.lib.ſec.loc.* eidem eſſe infeſtam, & ſubuerſionem parere affirmat; ob quam iniquam qualitatem, quia ipſa medicamentoſa exiſtit, maſtiche, & cinnamomo egere, non ſine ratione prodidit, quæ hanc illius medicamentoſam qualitatem refrænare, & coërcere ſint apta. Deinde *6.ſimpl. cap. de abrotano*, Galenus amarorem valde lædere ventriculum, aſtrictionem verò iuuare affirmat. Sed in aloë, ex Galeno *6.ſimpl. cap. prop.* multùm ſuperat amaror adſtrictionem. Ergo Aloë tantùm abeſt, vt roboret ſtomachum, quin potiùs offendat, ſubuertat, & labefactet; & ex conſequenti Hiera, quæ tam copioſam illius quantitatem, cæterorum medicamentorum ipſam adornantium collatione facta, recipit.

Deinde ſi cuncta animalia, amara exhorreſcunt, auctore Galeno *lib. 4 ſimpl.* 20. quia illis ſunt, inimica, nec nutriunt, ex Auic. *2.canon.tract.2.cap.3.§. Amarum eſt grauis ſubſtantia ſicca, & propterea illud ipſius purum non recipit putrefactionem, ex qua animal generetur, nec purum ipſius nutrit animal, &c.* quomodo Aloë poterit roborare ventriculum?

Dic. Quantum ventriculo vacuando, & roborando conferat Aloë, *cit.loc.* docuere priſci: firmat Dioſcorides, A *lib.3.cap.23.* Plin. *lib. 21.c.4.* Meſuës, & Arabes cæteri: Ea enim inter omnia medicamenta præcipuam obtinet prærogatiuam, cùm hæc, etſi clementia ſint, purgent, ſed debilitent, & inueterent, auctore Auic. *3.1.doct.2. cap.1.* hæc tam manè, quàm ſerò, tam antè, quàm poſt cibos aſſumpta roborat, neque eos corrumpit, quin potiùs à putredine tuetur, vt ex *citatis* Meſuæ, & Auic. *locis* conſtat apertè.

Si in medicamentis non purgantibus amaror ſuperet adſtrictionem, ille magis ventriculum lædit, in purgantibus verò, minimè: cùm enim amaroris intentio in partibus tenuioribus, & purgantibus medicamenti conſiſtat, ſimul cum humore purgato expellitur; remanent autem adſtringentes, vtpote terreſtres, & craſſæ, quæ ventriculum roborant. Quare Aloë illum tuetur, B ac firmat, etſi amaror vincat adſtrictionem. Addiderim ex Auerrhoë, *lib.5.collect.cap.27.* amara potiùs eſſe medicinalia, quàm cibalia: *Et vniuerſaliter non ingreditur natura amaritudinis in re cibali, quia illa non eſt niſi medicinalis; & dulcis ingreditur in cibos, & medicinas.* Demum aloë, & ex ea parata Hiera, amara, eſt, cùm craſſa & terreſtri ſubſtantia conſtet, ex Gal. *4 ſimpl.19.* Auic. *lib. 2.loc. cit.* & ideò ventriculum roborat, non ob amaritudinem, ſed ob adſtrictionem. Ob hanc cauſam, 12. *meth cap.16.* abſinthium Ponticum in iecinoris, & ventriculi phlegmone, magis quam vulgaria laudat, quia in Pontico adſtringendi facultas non parua ineſt, in reliquis verò omnibus amara quidem qualitas eſt vehementiſſima, adſtrictio verò, aut planè obſcura, aut prorſus nulla ſentitur.

C Si autem Meſuës *in canonib. vniuerſalib. theorem. 2.* amara ſtomachum firmare aſſeruit, non abſolutè verum cenſeri debet, ſed tunc ſolùm, quando vnà cum amaritudine adſtringendi vim coniunctam habuerint. Habet enim abſinthium, amaritudinis ratione, vt deterſorium ſit; non tamen tantam vim detergendi obtinet, vt pituitam ventriculo hærentem, vel etiam eidem innatantem, abſque alterius rei adminiculo, valeat expurgare, ſed contrà potiùs ineptiorem reddit vacuationi. Hoc eſt quòd dicat Galenus *6. de ſanit.* 10. abſinthij potionem illis eſſe aduerſiſſimam, quibus pituitoſus humor à capite in frigidum natura ventrem defluit, vt quæ ſuccum pituitoſum ipſorum ventri affigat, cùm detergendi vim non habeat, quæ adeò ſit exiſtimanda. Veruntamen ſi miſceatur melli, aut vino abſinthium, aut D vtrique, (hoc eſt, mulſo) adepta detergendi vi, pituitoſos quoque iuuare non eſt negandum.

Galenus *citatis locis* plurium remediorum, ſimul & hieræ pro expurgando ventriculo occaſiones docuit. Varianda enim ſunt iuxta varias ipſius ventriculi affectiones: aliquando enim ventriculus ipſe flacceſcit, & laxatur, præſertim non abundante humoris copia in ipſius ore, ſed tenui quadam humiditate; quo tempore accommodatiſſimus eſt abſinthij vſus, & vtiliſſima ſunt remedia adſtringentia, intus, extráque appoſita. Nonnunquam verò redundat tenuiſſimus humor, & imbibitus, immerſúſque exiſtit, cui malo vtiliter auxiliatur aloë, quæ quidem non lota valentiùs purgat, lota verò minùs, ſed roborat ventriculum magis, 7.*meth.12.8.ſec. loc.cit.& 3 ſimpl.* Demum vbi craſſior humor in ventri- E culo demerſus eſt, ab hiera præſentaneè educitur, quæ ex vtraque aloë, lota ſcilicet, & illota, cum aromatibus præparatur, à quibus tenuitatem, & penetrationem aſſumit.

Vtrùm verò *præſente febri, aut calida ſicca intemperie ventriculi, Hiera ſit porrigenda?* meritò dubitandum. Gal. ſic reſpondet, 8.*ſec.loc.cap.2.* *Quam etiam febricitantibus dare aliquis audeat, ſi non vehemens, ſed valde debilis ſit febris. Quidam verò etiam ex illota aloë pharmacum multis ſic febricitantibus exhibuerunt, deindéque cùm eorum nihil manifeſtè laſiſſent, in aliis rurſus magnam experti ſunt cladem.* Quare ex mente Galeni, in febribus bilioſis, &

& ardentibus; calidis ſiccis naturis, tempore calido, hoc medicamentum porrigere, inutile eſt; calida enim eſt & ſicca: ob quam inſignem ſiccitatem, eius vſus in ſenibus interdicitur à Galeno 5. *de ſanit. tuend.* c. 9. ſimiliter in intemperantia calida & ſicca, imò frigida & ſicca, 8. *ſec. loc. cit.*

Plures ſunt Hieræ compoſitiones apud auctores, quarum vſus pro vacuando, & roborando ventriculo, eſt vtiliſſimus. Simplicis deſcriptionem tradit Galenus 7. *meth. cap.* 11. & 8. *ſec. loc. cap.* 2. & 2. *lib. cap. cit.* Meſuës aliam proponit, quæ plura recipit aromata, quæ cùm probata non inueniantur, & pro eis adulterina vſurpentur, præſtat Galeni compoſitione vti. Alia, quam tradit Nicolaus, valentiſſimè expurgat, & ventriculo affecto, in cuius morbis frequenter offertur, noxam inurit; clementia ſunt tutiora, ne ex violenta humorum attractione ventriculus oblædi poſſit.

Vacuatio inſtituenda penes humoris peccantis ideam, & naturam: Nam redundante bilioſo humore in ventriculo, ſummè proſunt rhabarbari dilutum, aqua lactis, myrobalani citrini, elect. Roſ. Nicol. aut Meſuæ, Diaprunum laxat. Pituitam expurgant Agaricus, elect. Indum, & Diaphœnicum. Si fortè melancholia exuperet, iuuant diaſenna, confect. Hamech ſimplex. Euacuationem tamen plurima cautela inſtituere oportet: cùm enim pars præſtans ſit, & toti communis, ſimultaneam vacuationem citra maximum virium diſpendium non tolerat: Quare lenioribus vti pharmacis, & iteratis ſatius eſt quàm fortibus, & conſertim exhibitis; ex ſubita enim vacuatione ſæpè venter ita redditur languidus, vt coctioni in poſterum non ſufficiat. Hæc ſi in forma ſolida porrigi queant, multò erit vtilius: liquida enim priùs è ventriculo dilabuntur, quàm opus ſuum perficiant. Quod ſi malum ampliori vacuatione indigeat, eam iuxta humorem excedentem moliri oportet, iis præſidiis, quæ *lib.* 1 *huius operis*, 7. *cap.* 3. *de dolore capitis*, præſcripſimus.

Poſt expurgationem vitioſi humoris, roborare ventriculum oportet: increpat enim Galenus ſui temporis Medicos, *lib.* 1. *de humorib. com.* 12. quòd ſolùm de vacuando humore erant ſoliciti, cùm nullam de partium firmitudine facerent commemorationem, ex quarum robore humores noxij non regenerantur, vel ſaltem ad benignum reducti corriguntur. In hunc vſum plurima ſtomachica conficiuntur, quæ flaccido, imbelliq́ue ſtomacho oppoſita, ipſum tuentur, ac firmant.

Placet ergo perſcrutari: *Vtrùm Emplaſtra firmantia ventriculum, anteriori, vel poſteriori parti ſint apponenda?* Dic. Licèt verum ſit in morbis ventriculi, præſidia eſſe admouenda in anteriore parte, quia eſt magis carnoſa, & minùs oſſea, quàm ſpina; tamen ſi poſteriori parti applicentur, plurimùm iuuant. Hoc confirmat Galenus 13. *meth. cap.* 17. dum ſic ait: *Voco hoc loco ſtomachum, & gulam, quam propriè Græci ſtomachum appellant: nonnunquam enim ita etiam vocant os ventriculi, veluti cùm ſtomachicè anima linqui aliquos dicunt. Verùm in gula, quæ propriè vocatur ſtomachus, cataplaſmata ſpinæ dorſi imponimus, non autem in anteriori parte, idem facimus & quum os ventriculi phlegmone vrgetur; ſiquidem ſpina gulæ ſuperiacet, per collum & pectus deorſum vſque ad ventriculum porrecta.* Facit etiam ratio, quia loco ſpinæ os ventris copulatur. Adde quòd ſi in anteriore, & poſteriore parte auxilia apponuntur, ex horum virtute, membra ventriculum circundantia, vt peritonæum, omentum, & aliæ circumuicinæ partes, validiores redduntur, & ſic opes ſuas debili, & flaccido ventriculo mutuò præſtant. Lege Galenum *lib.* 7. *ſec. gener. cap.* 12. *ad fin.* qui hoc negotium vbertim expendit.

Maioris verò negotij eſt explicare: *Vtrùm ſtomachica emplaſtra, exiſtente cibo in ventriculo, ſint interdicenda?* Nam ſi tempore quo concoquitur cibus in ventriculo, emplaſtra apponas, ipſum alimenti onere grauatum, ampliùs oneras, & grauas. Igitur, &c. Reſponſio erronea. Deerrandi occaſionem, Damocratis verba ſuppeditant, quæ *lib.* 8. *ſec. loc. cit.* Galenus refert, & firmat, quæ ſic habent: *Vſus malagmatum omnium, quæ ventriculo induntur, & ſtomacho, ſimul interaneis, eſt tempus in quo, qui cibus congeſtus eſt, non ampliùs reſidet, ſed aluum iam ſubiit.* Quibus verbis certa, & emplaſtra firmantia ventriculum, toto tempore coctionis cibi, non eſſe imponenda valetudinariis, Damocrates probare videtur.

Sed qui huius auctoris verba hoc modo interpretantur, ab huius, imò Galeni mente non parum exorbitant: Si enim adminiculo ventriculus imbecillis vnquam indiget, eſt potiſſimùm toto cibi elaborationis tempore: quare omnibus machinamentis, & ingeniis tunc eſt fouendus. Damocrates autem præſidia illa vacuo ventre exteriùs admouenda cenſet, quæ non ad roborandum præcipuè ventriculum, ſed ad tumores præter naturam emolliendos, & reſoluendos, aut exſiccandas humiditates indi ſolent. Rectè autem noſti, apud Galenum *lib* 8 *ſec. loc. cap* 5. malagma emollitionis ſignificationem habere, maximè cùm *eo loco* Damocrates conſtruat malagmata, contumaces durities emollientia, & diſſoluentia. Non ergo præſidiorum vſus ſupra ſtomachum; coctionis tempore ventriculum grauat, ſed roborat.

Vtrùm toto deuorationis tempore, emplaſtra roborantia ventriculum ſint ar. ouda? dubium eſt non exiguum. Raſius *lib.* 9 *ad Almanſ. cap. de dolore ſtomachi.* eo tempore, quo aſſumuntur cibus, eſſe remouenda emplaſtra ex ventriculo aſſeuerat. Contra hunc auctorem viget ratio neruoſa, periculo enim non vacat, quòd illo adminiculo eo tempore ventriculus priuatus offendatur.

At cùm tanti auctoris ſententiam experientia ſummoperè vallet, illi fidendum eſt. Ita enim ſolet iis applicitis emplaſtris conſtringi ventriculus, præſertim dum cuti hærent, vt non ſolùm cibi deſcenſum ad ima ventriculi prohibeant, verùm etiam extenſionem debitam tunicarum ventriculi ad capeſſendos ingeſtos cibos. Vnde cùm venter nonniſi violenter extendi poſſit, contingit vt dolor, & anguſtia nonnunquam inſurgant, præſertim vbi ſic affecti liberaliùs ſe impleuerint. Non nego conſultius eſſe, vt tempore deuorationis cibi, ne ventriculi calor exiguus flaceſcat, vnguento aliquo roborante foueatur, quod illi minùs oneroſum ſit, & graue.

In hac verò ſerie diligenter expendenda eſt Galeni mens: *Vtrùm remedia tepida ventriculum debilitent?* Ille enim reſpondet *lib.* 8. *meth. cap.* 5. in hunc modum: *Eſto autem abundè calens talium quodque, cùm primùm imponitur; quippe quæ tepida ſunt, omnia ventriculi firmitudinem diſſoluunt.* Omnia enim quæ ventriculo extrinſecùs adhiberi debent, non ſolùm opus eſt vt humectent; ſed modicè calefaciant: vehementer enim calida debilitant, & exſiccant. Hoc modo etiam roborantem vim ſortiri debent; nam acerba, & auſtera, quia immodicè adſtringunt, nocere ſolent, cùm mediante exſiccatione ventriculi humidum exprimant, & reſoluant, ex Gal. 8. *meth. cap.* 4. De roborantium numero ſunt, Abſinthium, Mentha, Spica, Maſtiche, ex quibus paramus olea, pulueres, fotus, cerata, & emplaſtra admixta cera; additis pulueribus cyperi, ligni Aloës, calami Aromatic. Coral. Landan. Cinnam. Roſar. & aliorum, quæ gratum odorem ex ſe ſpirant; fœtida enim viſcerum, & ventriculi vires diſſoluunt, ex Gal. 8 *meth.* 5. & Auic. 3. 4. *tract.* 1. *cap.* 6.

Neque obſtat primò, quòd tepida habent calorem gratum & familiarem, cuius ope facultates, & partium actiones adiuuantur, non diſſoluuntur. Dic. Quòd etiamſi verum ſit, tepida eſſe iucunda, tamen laxant, quia habent vim dilatandi meatus, & fluxiones prouocant, quas non diſcutiunt, ſed potiùs liquant, & veluti

imbibunt, & emolliendo partes, eas reſoluunt. Quæ verò calida ſunt, quia iniucunda, & contriſtant, partes contrahunt & corrugant, ex qua contractione robur ventriculo comparatur.

Neque obſtat ſecundò, contextus Hippocratis 4. *acut.* 39. qui ita habet: *Cùm autem dare volueris, perquam tepidum habebis* Eo enim loco oxymel tepidum propinat, vigentioris habita ratione, nempè pleuritidis, & peripneumoniæ: in his enim curandis morbis, calorem momentaneum refugit ob morbi malitiam; quare accedit ad tepidum, ceu magis coctioni vtile, quàm ſit frigidum, minúſque morbo periculoſum, quàm ſit calidum. Licèt ob diuerſas indicationes, tum humoris concoquendi in thorace, tum ſedandæ ſitis gratia, 1. *acut.* 43. in pleuritide oxymel propinet, hyeme, calidum, æſtate verò frigidum, non verò tepidum; quia ſiue intus offeratur, ſiue externis partibus admoueatur, viſcera ſemper debilitat, & eneruat.

Vtrum malagmata irrigationibus proroborando ventriculo ſint præferenda? Reſpondet Auicenna 13. 3. *tract.* 2. *cap.* 24. *in principio*, in hunc modum: *Curatur ſtomachus cum iis quæ bibuntur, & cum epithematibus, & embrochis cum aquis, in quibus decoquuntur medicinæ, & linimentis, & vnctionibus ex oleis, & vnguentis factis cum ceris decoctis in aquis, in quibus decoquuntur medicinæ: ſed linimenta & emplaſtra ſunt meliora embrochis, embrochæ enim ſunt debilis impreſſionis.* Tum quia emplaſtra, & linimenta per moram diutius agunt, tum etiam, quoniam denſando poros mole ſua, innatum calorem coquentem retinent, & eius prohibent reſolutionem, qui robuſtior factus coctioni ſit accommodus valde. Fomenta autem, emplaſtra, linimenta, ceteraſque, ori ventriculi apponere oportet, in frigida quidem cauſa, calida, vt Myrrham, Aloën, Maſtichen. Abſinthium, Olibanum, Zingiber, Spicam, Cinnam. Mentham Aniſum, Caryophyl. Ladanum, nucem moſchatam, Agallochum, Galangam, Diacymin. Dianiſum, Theriac. Schoenant, &c. Quare in nidoroſa cruditate, ſi non ſperamus poſſe commodè emendari corruptionem ciborum, & repletionem per promouentia coctionem, procuretur vomitus. Si in inteſtinis adſit, paretur clyſter, ſi his non leuetur æger, purgatio commoda eſt: qua peracta, roboretur ventriculus, intus, & extrà auxiliis adhibitis. Quòd ſi debilitas perſeueret, & fomenta, emplaſtra, conſeruæ non iuuent, balnea thermalia, & ſudorifica ex Ebeno ſummè proſunt.

Dubitabis: *Vtrùm pro curando frigido intemperamento ventriculi. Diatrion piperson vtile ſit?* Galenus enim 1. *de loc. affectis cap.* 4. hoc medicamentum in hunc vſum miris laudibus effert, præſertim vbi frigidus fuerit humor, ac ructus acidi emittantur: quare iis præſentaneum eſt auxilium ex tribus piperis generibus paratum, teſte Galeno 4 *de ſanit. tuend. cap.* 5. quo loco tam ſimplicis, quàm compoſiti diatrion deſcriptiones traduntur. Exhibendum autem eum aqua ſi æger febricitet; ſin minùs, cum vino, vt proprio exemplo confirmat in Imperatore, attritione ventriculi laborante, *lib. de præcognit. ad Poſth. cap.* 11. cui ad ventriculum frigidum firmandum, obtulit vinum pipere inſperſum, cum vtilitate ſumma.

Piper enim flatus diſcutit, roborat ventriculum, valenter. hoc eſt, in ſummo calefacit & exſiccat, teſte Galeno, 8. *ſimpl. c. prop.* Quare Auicenna 2. *canon tract.* 2. *cap.* 556. calidum & ſiccum in quarto gradu conſtituit, cum Iſhaac *lib. diætar. particul. tit. de pipere*, & priùs prædixit Dioſcorides *lib.* 2. *cap. prop.* vrinam mouet, concoquit, elicit; diſcutit caliginem, quæ oculorum claritati offunditur; horroribus febrium ambitu repetentium, pota, vel illita ſuccurrit; ſerpentium ictibus auxiliatur; partus ex vtero trahit; conceptum abortu vitiat, ſi fœmina poſt congreſſum cum viro, vuluæ admoliatur, ad tuſſim, & vitia pectoris, potu, vel eclegmate proficit,

A angina cum melle conuenienter illinitur; capitis pituitam elicit, ſi cum vua paſſa commanducetur; ſonno dolores ſiſtit, appetentiam inuitat, cibi auiditatem molitur, coctionem iuuat iurulentis inſperſum. Galenus 4. *de ſanit. cit.* ad roborandum ventriculum, excellentius candidum eſſe aſſeruit: cauſa eſt, quia ante maturitatem eſt collectum, quare ſubamarum redditur, & inacerbum; ſuccus verò nigrum, cùm enim poſt perfectam maturationem ſit collectum, acrius eſt.

Vtrùm autem *Diatriumpiperecon in nidoroſa cruditate poſſit concedi?* dubium eſt. Reſpondet Galenus 8. *meth. cit.* affirmatiuè, quo loco iuuenes diatrion ſimplici fuiſſe vſos etiam in nidoroſa cruditate cum vtilitate affirmat. Sed reprobatur à Tralliano, *loc. cit.* docente hoc medicamentum in hac cruditate eſſe inutile, &
B valde noxium. Dic. Si cibus in ſuperiore parte ventriculi exiſtit, & vomitus ſit difficilis, tunc poſthabita conſideratione febris, commodè adminiſtrari poteſt diatrion piperon, vt cibus deſcendat, & diſſoluantur flatus, qui huiuſmodi occaſione ſuſcipi ſolent, & ad firmandum ventrem; hoc enim vtile eſt, etſi febris caliditas aliquantulum increſcat, qua de cauſa aloën, & maſtichen admiſcet, quæ ſunt illi præſentanea remedia: niſi enim, inquit Auerhoës *lib.* 7. *collig. c.* 7. in calida affectione robur, aſtringentibus & familiaribus quàminus calidis procuretur, in vitæ periculum æger incurret. Ego conciliandi inter ſe hi auctores. Nam Galenus robur ventriculi reſpexit, Trallianus febrim contemplatur vterque vera proponens.

In calido intemperamento, & humore ſimili proſunt
C cydonea, ſantalum vtrumque, Roſa, Corallium, Agreſta, acetoſa, hord. Intybus, cichorium, bugloſſa, ſpondium, Margaritæ, ſuccus limon. Granatorum, Arancorum acidorum Portulaca. plantago. lactuca. Quæ omnia in nidoroſa cruditate proficua ſunt, ſiue intus aſſumpta, ſiue exteriùs adhibita. Si cibus adhuc contineatur in ſtomacho, vacuetur vomitu, quod cognoſcetur ex perſeuerantia ructus, & grauitate ſenſata in ventriculo. Trallianus inter omnia extollit potum aquæ calidæ; hæc enim humores corruptos eluit, & ad inferiorem ventrem propellit, ſiccos humectat, ſitientes leuat, inflammatos ſpiritus, & meatus laxiores efficit. Si cibus in inteſtinis adſit, clyſtere vacuandus clementi, & leni, quem ſequantur inedia, & ſomnus, quod auxilium ſummè commendat ad leuamen repletionis, Auicenna
D 1. 4. *tract.* 1. *cap.* 34. Si hæc non iuuant, pharmacum benignum porrigendum. Peracta purgatione, vnguentis, & puluetibus roboretur ventriculus. Si hæc non ſint ſatis, Balneum eſt ex vſu. Priſſana, & ſerum in quo rhabarbarum madeſcat, mirificè iuuant. Quòd ſi his non roboretur ventriculus, & humoris vel frigidi, vel calidi copia, continuò ex habituali huius partis intemperie generetur, tunc vt hæc pars ſpiret, ſuáque excrementa ad extremas, debiléſque partes emittat, tutiſſimum eſt in crure fontanellam aperire, per quam corrupti humores paulatim repurgentur, ne ſtabulati in ventre, ob conſenſum quem cum præcipuis partibus ſeruat, aliquam ruinam in poſterum concitent. De cæteris morbis qui ventriculum fatigant, ſat plura diximus *lib.* 2. *Hiſt. Princip. Medic. ab Hiſt.* 53 *vſque ad*
E *Hiſt.* 67. & *lib. vlt. de febribus*, peculiarem faciemus commemorationem, quo loco de febrium ſymptomatis vbertim loquemur. De ventriculi inflammatione, non eſt cur modò verba faciam, cùm eædem curatiuæ indicationes, *cap. ſequenti, de hepatis inflammatione* ſint proponendæ.

OBSERVATIO I.

A

Ad frigidam ventriculi intemperiem, roborandum ſtomachum, diſcutiendos flatus, promouendam coctionem, pituitoſos humores vacuandos, pilula eximia.

NIhil æquè imbecillum ventriculum à cauſa frigida firmat, quàm vſus harum pilularum, quarum ope, plures aliis auxiliis non proficientibus conualuerunt, vexati torminibus ventriculi, flatu diſtenti, acetoſa cruditate oppreſſi, vomitu importuno cruciati, faſtidibundi, inappetentes, decolores, nauſeabundi, denum triſtes fracti, & melancholici, & atrophia correpti, ad mortis fauces deducti.

B ℞. *Aloës elect. ſucco roſar. lota* ʒ j. ß. *rhab. elect.* ℈ ij. *agarici recenter trochiſcat.* ʒ j. ß. *folior. ſennæ Oriental* ℈ ij. ß. *hier. ſimpl.* ℈ j. *cinnamom.* ℈ ß *macis, zingiber. piperis albi, an.* ℈ j. *calami aromatici, myrrhæ, maſtich an* ℈ ß. *croci*, g̅ vj. *ligni aloës*, ℈ ß. *myrobalanor. Indor. & chebulor. an* ℈ j. *abſinth. Pontici exſiccati*, ℈ ß. *ſem. aniſi* ℈ ʒ *rhapontici* ℈ ß. *cum ſyrupo de abſinthio, mixa citoneor. cum aromate, zibetto, & ambari cineritij*, g̅ xx. *moſchi odorati*, g̅ xxx. Fiat magdaleon inuoluatur aluta, & ſeruetur ad vſum. Doſis bis in hebdomada, drachma ſemis: ex qua fiant pilulæ tres ſine cuſtodia.

OBSERVATIO II.

Ad debilem ventriculum ex frigida cauſa, Vinum mirabilis efficaciæ.

C ℞. COnſerua anthos, acori, abſinthij, meliſſæ, menthæ, fumi terræ, flor. caryophyl. flor. arantij, an. ℥ j. *cinnamom. elect.* ℥ iij ß *nucis moſchat.* ʒ vj. *caryophyllor.* ʒ v. *aniſi* ℥ ß. *ſem. fœnicul.* ʒ v. *zingiber.* ʒ iv. *aromatic roſati, diarrhodon. abbat. an*, ℥ ß. *theriac.* ℥ j. *ambari* ʒ ß. *moſchi* g̅ xx. *mithridat.* ℥ ß. *electuar. alkermes* ʒ v. *ſacchari candi pulueriſati* ℥ vj. Omnia craſſo modo contuſa, & ſimul mixta, in Alembico reponantur, & infundantur per tridnum in ſufficienti quantitate vini generoſi, addendo ſextam partem aq. Roſar. fiat diſtillatio, triduo. Exibit liquor fragrantiſſimus, reſeruetur in vaſe vitreo. Doſis vnica vna ſingulis diebus ieiuno ventriculo.

D

OBSERVATIO III.

Frigidioribus ventriculi affectibus vnguentum pretioſiſſimum.

℞. MYrrhæ elect. aloës hepaticæ, ſpicæ nardi, thuris, mumiæ, maſtich. an. ℥ j. *carpobalſami, olei de liquidambar, an.* ℥ ß. *olei aniſi, olei maſtich. an.* ℥ ij. *ladani*, ℥ ß *croci* ʒ ij. *macis, belzoini, cinnamomi, an.* ʒ iij. *mina cydonior. aromatic.* ℥ j. *flor. camomil. & ſambuci, an.* P. iv. *ſtyracis calamit.* ʒ ij *ſem. dauci. aniſi, cumini, fœnicul. an.* ʒ v. *cardamom.* ℥ ß. *ambari*, g̅ xx. *moſchi* g̅ xij. *terebinthin. ad pondus omnium.* Omnia craſſo modo conterantur, miſceantur, in alembico diſtillentur ad ignem ſuauem.

E Oleúmque diſtillationis præſtantiſſimum, vel reſeruetur ſolum in vaſe vitreo, vel cum cera permixtum in vnguentum redigatur: quo in aurora, & tribus horis poſt cœnam tota regio ventriculi illinatur. Vtere, pro roborando flaccido ventriculo, & ſummum præſidium experieris.

A

OBSERVATIO IV.

Ad debilem ventriculum à cauſa calida, portulaca, præſtantiſſima.

IVuenis erat gracilis, & excarnis, temperamento calidus & ſiccus. Hic biennio ſolùm, ardente Sirio, dolore, incendio. & ardore ventriculi vexabatur immaniter, citra febrim vllam, & ex interuallis bilioſo vomitu, ſiti, ſingultu, cardiogmo premebatur immaniter, faſtidibundus, & vigil. Cúmque timor eſſet, ne poſſet ex nimio bilis ab hepate ad os ventriculi affluxu, inflammatione tentari, aduentante vere præſeruationem inſtituit. Sanguis miſſus eſt, clementer ſæpius cholagogis expurgatum corpus. Serum lactis iiſdem præſidiis præ-

B paratum, diu oblatum. Balneum per multos dies applicitum. Saluatellæ ſectio adminiſtrata, fonticulus cruri affixus. Plura epithemata iecori, dorſo. & ori ventriculi applicata. Infinitæ propemodum potiones oblatæ, quæ tum leuarent harum partium incendium, tum flaccidas vires roborarent. Tandem ſolo portulacæ vſu peruicax malum conquieuit; Nam vſus eius ſyrupo diluculo per menſem, quantitate duarum vnciarum, ſuperbibita ipſius ſtillatitia aqua, & noctu herba emplaſtri modo ventriculo admota, ſequentibus annis nihil mali perſenſit. Huius remedij laudes decantant priſci, inter quos præcipui ſunt Galenus *lib. 6. ſimpl tit. de portulac.* Paulus *lib. 7. eodem tit.* Portulacæ pro bilioſo ſtomacho refrigerando præter alios, memorabiles vſus traduntur. Aſtringit, ventriculi inflammationes ſedat, ardorem

C mulcet. bilioſum humorem reſ ænat, incendium compeſcit, ſitim arcet, iis qui ſiti cruciantur bibendi deſideria reſtinguit, ſacros ignes illita lenit; ardenti, & æſtuanti ventriculo imponitur cum polenta. Succus eius potus ventriculum feruidum, renes, & veſicam iuuat. Cuius ſemen ſimilis eſſe effectus, Leontinus litteris commendauit, auctor vetuſtiſſimus.

CAPVT XIII.

De hepatis inflammatione.

Definitio.

D

IEcur à Medicis, prima, princépſque gignendi ſanguinis officina conſtituitur, de cuius excellentia aliqua in medium proferens, inquiro: *Verùm hepar ſit membrum inter nobiles noſtri corporis partes præſtantiſſimum?* Galenus *lib. 7. de placit. cap. 2. ad init.* ex ſententia Platonis, in iecore animam concupiſcibilem conſtituit, cuius proprium munus eſt rerum iucundarum fruitio: & hoc modo *lib. 5. de placit. cap. 4 ad init.* reponit voluptatem, dicens: *Animæ quidem facultates tres eſſe numero, quibus cupimus. iraſcimur, & ratiocinamur, &c.* Idem docet *4. de placit. cap. 6. ante med.* § *Quod autem cognoſcere dicis, &c.*

Deinde. Iecur facultatis altricis focus eſt, cùm in eo ſanguis alimentum totius corporis conficiatur, ex Gal.

E 7. *de placit. cit.* Eſt viſcus carnoſum, calidum & humidum, fons & origo gratioſi humoris, ex Gal. 4. *de vſu part. cap. 12. & 13.* Eſt ſanguinis, & humorum officina; quare in eo facultatis naturalis ſedem priſci conſtituunt: Nam. vt Galenus docuit *locis citatis*, oportuit alimenta ab omnibus excrementis expurgari, & hoc modo in prima coctione ventriculi, craſſa recrementa repurgantur, quæ per aluum ſolent excerni. In ſecunda verò coctione, quæ in iecore. & venis fit, excrementa tenuia expurgantur; bilioſum à folliculo fellis; melancholicum à liene; ſeroſa ſuperfluitas à renibus, quo *loco cit.* confirmat Galenus, exemplo piſtorum in mundando

tritico, & expurgando vino. Maximus ergo actionis A iecoris principatus, vt profert Galenus 7.*meth.cap.vlt.* cùm inquit: *At verò iecinoris opus omnibus particulis neceſſarium eſt: non tamen adeò ſaltem perpetuam neceſſitatem habet, ſicuti ipſius cordis*, vbi poſt cor, collocauit iecur. Non ergo eſt negandum, iecur ratione officij, & vſus eſſe viſcus inter noſtri corporis partes præſtantiſſimum: cùm enim vita conſiſtat in humido, videtur iecur eſſe inter membra nobilia reponendum, cùm ſit eſſent alis humiditatis fons. Si verò hanc prærogatiuam naturæ periti cerebro attribuunt, quod ſit humiditatis origo, hæc eſt accidentalis; in eo enim ſuperfluitas multa indigeſtionis ratione concipitur. Affluunt etiam illuc, & à reliquis partibus euaporationes multæ, quæ loci frigiditate percuſſæ reſiliunt. Infeſtat quoque aër per meatus multos.

B *Vtrùm iecur ſit ſanguis concretus*? Pars negatiua ſuadetur hoc modo. In concretione, res quæ concreſcit, ſecundum ſubſtantiam incraſſatur. Sed hoc non ſit niſi à frigore. Ergo ſi iecur eſt ſanguis concretus, à frigore concreſceret: quod videtur impoſſibile; quia viuente animali non poteſt ita intenſum frigus reperiri in corpore, quod congelet, alioquì frigens homo interiret, vt 6.*epid ſect.2 com.*17.& 2.*de temp.*3.prodidit Galenus.

Solue hoc modo. Iecur eſſe ſanguinem concretum, firmant Galenus 4.*de vſu part.*12. 6.*de placit. cap.* 8. *in med lib.de fœt.format cap.*2 *ad fin.* Auicenna 14.3.*tract.*1. *cap* 1 *in initio*: & ideò calidum eſt. Concreſcit autem, & gelatur ſanguis, quia ſpiritus à corde acceptus euaneſcit, & in ſubſtantiam iecori valde ſimilem tranſmutatur. Neque à frigore concreſcit, vt aliqui ineptè perſuaſere ſibi: ſic enim eſſet veluti grumus, & putreſceret, naturæque viribus non inſigniretur.

Ob hanc cauſam Galenus, & Auicenna *loc.cit.* veluti concretum eſſe dixerunt. Concreſcit autem à vi formatrice, ſpirituum, & calidi innati beneficio, ex puriſſimo ſanguine, illuc, ſummo naturæ artificio effuſo, & hoc pacto miris naturæ vitibus decoratur: Nam in generatione hepatis, quod de ſanguine tenue exiſtit, euaporat, & euaneſcit; quod verò remanet craſſum, hepat exiſtit. Hanc doctrinam inculcat Galenus *lib.* 4.*de vſu part.cap.*12. §.*Qui etiam ſi eius conſideraueris naturam*, &c. Quomodo autem à calore, tanquam à cauſa remota, reſoluta parte tenui fiat concretio, & qua ratione ſit opus naturæ, docet eleganter Galenus *lib.6 de placit.* Hip.& Plat.*cap.* 8.*in med.* dum ſic ait: *Nihil itaque mirandum, ſi iecoris etiam corpus ex propria ſua natura functionem propriam conſequutum eſt maximè rubrum enim cernitur, perinde ac ſanguis, non qui ab aëre frigido circumfuſo ſpiſſatus ac coagulatus fuerit, caliditate eius extincta, atque inde è refrigeratione, nigrore contracto, ſed qui à calore innato perficiente magis, quàm vitiante, concreuerit*, &c.

Iungit verò Galenus de iecoris temperamento tractationem paulò obſcuriorem: *Vtrùm ipſum calidum ſit?* Reſpondet affirmatiuè: Nam iecur ſanguinis eſt officina, & vnaquæque pars tantum habet de calore, quantum de ſanguine, ex Galeno 1. *de temp.cap.vlt.ad fin.* & 5. *Aph.* 18. & 40. & *lib.*3. *de vſu part.cap.* 2. *in med.* Qua ratione idem Galenus 2. *de temp. cap.* 3. dicebat, quòd omne exangue frigidius eſt ſanguine prædito: E Quæ propoſitio ſemper eſt vera, niſi quando vna pars alteri ſanguinem defert, vt conſtat in vena, & arteria, quarum temperies non eſt calida ad portionem ſanguinis, & ſpirituum quos deferunt, quoniam exiguum ſibi, multum verò aliis partibus tribuunt: quare hæc vaſa frigida ſunt ſuapte natura, etſi ratione ſanguinis, temperata à Galeno dicantur, 1.*de temp.cap.vlt.* Conſtat deinde experimento, animalia enim exanguia frigida ſunt, & formidoloſa apud Ariſt. 4.*de partib.animal.c.*5. Inſuper partes animalium ingeſtæ frigidiores ſunt, quàm ſanguineæ.

Obiicies. Nutritio à ſimili fit, 6.*de vſu part. cap.* 10. *in med.* Sed partes ſeminales, ſemine nutriuntur, quod eſt calidius ſanguine, 1. *de ſanit. tuend. cap.* 2. Ergo membra ſeminalia exanguia, calidiora erunt ſanguineis. Dic. Etiamſi ſemen eſt calidius ſanguine, cùm ſit plurima ſpirituum copia perfuſum, quum tamen ad nutritionem elaboratur, tenuis illius pars, in qua potiſſimùm caliditas conſiſtit, reſoluitur, & remanet craſſa, frigida, quæ in fine elaborationis, ſimilitudinem in ſubſtantia habet cum parte nutrienda. Obtrudes vlteriùs dicens, quare quum ſanguis concoquitur, non fit eadem reſolutio? Dic. quòd ſemen multò magis concoquitur, vt ex illo pars ſeminalis conſtituatur, quàm ſanguis, vt pars carnoſa generetur. Ex iis conſtat apertè, corruere paradoxum illorum, qui hoc potiſſimùm freti argumento, partes ſpermaticas eſſe calidiores ſanguineis acriter contendunt.

Colliges deinde iecur eſſe calidum neceſſariò, monente Galeno *lib.* 4. *de vſu part.cap.*12. Primò, quia, vt 1. *de facult. naturalib. cap.* 14. *ad init.* ipſe aduertit, alteratio, qua alimentum in aliti naturam conuertitur, qualitatem maximè actiuam, videlicet calorem efflagitat. Secundò, vt alimenta ex proprio organo confectionis calorem mutuarentur, & hac ratione nutrire poſſent affluentiùs, & per partes diſtantiſſimas feliciùs penetrarent, & diſtribuerentur.

Conſequenter dubitandum: *Vtrùm iecur ſit humidum*? Dic. Iecoris humiditatem inſignem demonſtrant plura. Primùm humida ac mollis ſubſtantia, qua conſtat, eſt enim velut ſanguis, qui ad eum locum concreuit. C Secundò, quia eſt ſanguinis totius corporis origo, ſanguis autem omnium maximè poſt pituitam, humet. Quin & humiditate nutrimentali humidior ſtatuitur, quàm pituita, ſicut pituita humidior eſt humiditate aquea, & madefactiua.

Quare ſi pituita humidior eſt abſolutè humiditate aquoſa; humiditate verò naturali & magis temperata, ſanguis: ita hepar humidius eſt pulmone ſubſtantifica humiditate, & pulmo magis eſt madefactus ex aquoſis illis humiditatibus, quæ continuò ex cerebro, glandulis ſub linguæ radice ſaliuam gignentibus, aliiſque ad laryngem, & aſperam arteriam humiditatem tranſmittunt, vt hac ratione, vocis, & loquelæ partes irrigentur, atque humectentur.

Hac ratione, etſi humiditas nutrimentalis ſanguinis, D ac iecoris, temperatior ſit humiditate aquoſa pituitæ pulmonis, ac glandularum; in noſtro corpore ad humidius alterando, & temperamento paſſiuarum permutando, maiorem vim ſortiuntur iecur, & ſanguis, quàm pulmo, & pituita: Omnia enim noſtri corporis membra, ex ſanguine à iecore profectò alenda ſunt, qui ſi humidior, aut ſiccior, corpora humidiora, aut ſicciora reddit. Ergo, vt cor eſt origo caloris, ita hepar humiditatis nutrimentalis focus eſt, & minera. Ex iis intelliges contextum Galeni *lib. art. med. cap.* 19. qui ſic ſe habet: *Magna verò ex parte calidi cordis temperatura vniuerſum corpus calidum reddit, niſi hepar obſtiterit.* Quoniam ſcilicet iecur in noſtro corpore humectando, non ſolùm pulmone, verùm & omnibus noſtri corporis partibus eſt potentius.

E Verùm antequam ad definitionem accedam, duo dubia paulo vberiùs proponere non abs re exiſtimo, ſiquidem de hepate, naturali organo, & de facultate altrice diſcepto. Primum: *Vtrùm naturales potentia indita ita ſint, vt abſque ſubſidio aliunde expectato operationes ſuas poſſint exercere*? Galenus *lib.*1 *de loc.cap.*7. ſic profatur: *Atque in hac re plurimùm differũt naturalia inſtrumenta ab animalibus inſtrumentis: ſiquidem naturalibus cognatam vim eſſe, animalibus verò inſtrumẽtis à principio (veluti lumen à Sole) ipſam defluere iam oſtenſum eſt.* Quo loco facultates naturales inſitas eſſe, & non aliunde dependentes, inſtar animalium quibus ſentimus, & mouemur, manifeſtè

manifeſtè affirmat, inferens ex hoc, quòd membrum ſi patitur, qua naturale eſt, hoc eſt, ſi læſionem habet in naturalibus actionibus, manifeſtum fit per conſenſum non laborare denegatæ facultatis. Num autem hoc diſcrimen ſit verum inter animalia, & naturalia inſtrumenta, & an facultates naturales inſitæ ſint & innatæ, tum veterum, tum iuniorum peritiſſimi, prolixas ſatisfecerunt quæſtiones: Nos Galenicam ſententiam amplectimur, qua docemus *cit. de loc.* loco, eas inſitas eſſe.

Cur verò hæ, etſi in iecore ſedem habeant, innatæ ita ſint, vt citra auxilium aliunde expectatum, membra per ſeipſa poſſint, & ſufficiant vegetabiles operationes exercere, non ſic autem animales, ſed aliunde, & per internalla pendentes: pauci, qui hanc doctrinam Galeni defendunt, dilucidè explicarunt. Aphrodiſæus *lib. 1. probl.* 60. huius problematis ſolutionem inquirit, non tamen ſufficienter ſoluit: Naturales quidem, cùm ad vitæ rationem pertineant, quæ alitione conſiſtit, illarum opus continuum, ac propterea eas affixas eſſe oportebat; animales autem ad bene viuere cùm tantùm faciant, nec ſemper operari neceſſe erat, rectè poterant per interualla accedere, & non ineſſe membris.

Non ſatisfacit Philoſophus hic eximius, quoniam magis dependet animalium vita à facultate vitali, magiſque continuam in nobis eſſe oportet illius actionem, quàm naturalem virtutem: ceſſante ſiquidem vel per momentum pulſatione, finitur vita; non ſic autem, licèt per notabile tempus non nutriamur. Nec ideò tamen pulſandi vis arteriis ineſt, ſed à corde mandatur, quantumuis illius operatio perpetuò, & ſine vlla intermiſſione ſit exequenda.

Natura ſæpè cogitur vires quaſdam integras adiicere membris; alias verò non, ſed quæ per influxum expectantur, vel deriuantur: & illud quidem fuit perfectioris operis intentio, & deſiderium. Ea ex autem, quòd naturales partibus affixæ ſunt, naturalia munera perfectiùs exercentur, perfectiùſque vitales, & animales functiones facultatibus ſuis aliunde fruuntur: dum enim naturalia membra ſiti tantùm gratiâ operantur, nec vnumquodque ſolicitum eſt de alterius commoditate, niſi ſingula in ſe vires haberent, quibus vtilem materiam attraherent, & alias demum ad aliorum neceſſarias, vel non nutrirentur omnia, vel ſaltem in opere ſe impedirent, inter ſeſe mutuò trahentia; ſingulis autem ſuas habentibus, & principales actiones in omnibus debitè fiunt, & communis hæc tractio, & concoctio, quæ in ſtomacho, & iecore pro toto fit, non impeditur, ſed vberiùs promouetur.

Iam verò pulſationem arteriarum magis ordinatè, magiſque perfectè fieri, expectata à corde facultate, ex eo conſtat, quoniam ſi inſita ſibi vi arteriæ mouerentur, nulla lege tenerentur concentum in ſuis motibus cum corde obſeruare, imò frequenter accideret, vt ad cordis diſtentionem contraherentur ipſæ, vnde ſecum ſæpè mutuò pugnarent, ſuorúmque motuum fine fruſtrarentur: Nam cùm cor, & arteriæ dilatationibus ſuis repleantur, cor quidem per arteriam venalem ſiniſtro illius ventriculo inſertam, trahens aërem è pulmone, qui veluti quoddam eſt ſpiritus promptuarium, 6. *de vſu part. cap.* 2. arteriæ autem ſecundùm extremitates ſuas, externo aëre repleantur, prope mediam partem, venali ſanguine; verſus os ad cor terminatum, ſpiritu, & ſanguine arteriali: Vbi verò contrahuntur, ſeſe inaniant, & exonerent, Cor, combuſtum aërem, ſpiritum, & ſanguinem arterialem fundendo in arterias, & per corporis ambitum: Niſi ſanè arteriæ à diſtento corde vim ſuſciperent, qua tunc diſtenderentur, & ſimiliter ab eo contracto conſtringerentur, eueniret, vt excluſum aërem à corde non reciperent, quia diſtenderentur ad illius contractionem; nec etiam aër

A à pulmone traheretur, quia arteria venalis, ſi vi inſita moueretur, contraheretur eo tempore, quo cor ipſum dilatatur.

Ad hæc autem euitanda, melioris perfectioriſque conditionis gratiâ, conſultò inſtituit natura, vt vis illa pulſatrix arteriis non ineſſet, ſed opportuno tempore à corde deriuaretur; & propter illud ipſum, ſentiendi, mouendique organis inſitas facultates denegaret: agnoſcens quippe perfectiores fore illorum functiones, ſi in eas à propriis virtutibus non prodirent, ſed aliunde deriuatis. Et in motibus res quidem ſatis manifeſta eſt, temerarij ſiquidem futuri fuiſſent, ſi propria vi, proprióque impetu muſculi mouerentur, nec magis imperium facultatis, quàm influxum à cerebro expectaſſent.

Denique exactiores euadere rerum externarum co-

B gnitiones, ſimili luce accedente ad ſenſum organa, probatur ex eo, quoniam cùm illa ſolùm apprehendant, & dignoſcant ſibi ſubiectas qualitates, neque has exactè, & perfectè, niſi imaginatione, & ſenſu communi ſimul aduertente, imperantéque, neceſſarium erat ſenſus ipſos externos denuntiare internis apprehenſiones, receptorúmque obiectorum imagines demandare, omnéſque omnium in vno communi ſenſorio coïrent, vt ita & plenè cognoſcerentur, quæ ſinguli ſenſus perceperant, & multa alia, quæ alioqui laterent, niſi ratiocinatione, & diſcurſu comprehenderentur. Atqui ſi ſenſus innatis facultatibus ſuorum obiectorum agnitiones conſequerentur, illas ſibi tantùm reſeruarent, nec ad communem fontem tranſmitterent. Ergo oportuit ab illo agnoſcendi vim ſuſcipere, nec aliter poſ-

C ſe agere.

Illud verò difficile admodum, & arduum inquirendum dubium, in quo perpauci induſtriam ſuam exercuerunt: *Verùm conueniant inter ſeſe, & aſſimilentur, vt Galenus voluit, naturales virtutes altrices, & illa quæ magneti ineſt ad trahendum ferrum?* Nam ille 1. *de loc. affect. cap.* 7. ſic docet: *Ergo vt magneti lapidis vis ineſt, quæ ferrum attrahere poteſt, ita naturalia quoque inſtrumenta omnia facultatem habent, quæ actionem ſuam perficiunt, &c.*

At licèt Galenus ita proferat, longè tamen diverſæ videntur: nutritoriæ ſiquidem animatæ ſunt, & animæ vegetabilis potentiæ: non ſic autem vis illa magnetis, ſed proptereà quædam ex quatuor elementorum mixtione reſultans, multò inferior & imperfectior illis,

D quemadmodum magnes ipſe in ordine ad ea quæ viuunt, & animæ vi funguntur: Progreſſio inſuper alimenti ad membra, multò aliter fit, quàm tractio ferri ad magnetem. Ergo nec in modo operationis, nec in illius principiis conueniunt. Probatur antecedens, quia ferrum mouetur, quia trahitur à magnete; at verò ſanguis fertur ad membra, non quidem ipſis trahentibus, ſed ſponte ſua vnaquæque pars ſanguinis mouetur ad illud membrum, cuius, dum generabatur, ſimilitudinem aliquam ſuſcepit: Ea ea namque conſequitur, poſtea ad tale membrum moueri; id quod in elementis palàm fit, inter quæ vnumquodque motu alterius mouetur, cuius qualitates, & ſimilitudinem recipit: ſic aqua ab igne calefacta, extenuatáque, ignis inſtar ſurſum conſcendens, in flatus, vel halitus re-

E ſoluitur.

Sed partim hæc, imò nec alia licèt fortiora, vrgerent, ad euertendam ſimilitudinem inter altrices facultates, & tractionem magnetis, niſi ex ea euaderet ſuſpecta ſententia Galeni, quaſi exiſtimantis vires nutritorias ab anima non proficiſci, ſed à natura, hoc eſt, ab inanimata forma; atque ita nec plantas, nec animalia, quatenus aluntur, nec quæcunque ſolo vegetabili principio fruuntur, animata dicenda eſſe, ſed naturalia iuxta Stoïcorum placita, idque expreſſit 1. *de natural. facult.* 1. quamuis 4. *de vſu part.* 13. affirmet quæſtionem eſſe de nomine, indagare, num principium nutritionis, anima

Digitized by Google

anima dicendum ſit, an potiùs natura, ac ſi in re cum Peripateticis, & Ariſt. conſentia 2. *de anim.* aſſerentibus animam eſſe nutritionis agens, plantáſque, & omnia quæ nutriuntur, animata: nempè quoniam ſi natura, & anima diſtinguuntur in eo, vt ex Ariſtot. colligitur, 2. *phyſ.* 1. quòd natura ad vnam tantùm loci differentiam inclinat, anima autem ad plures; & vis nutritoria dum perficit nutritionem, mouet alimentum, ſurſum, deorſum, & ad reliquas poſitionis differentias: cur non animata dicetur, ſi ea vel ſola, vel potiſſimùm animam in corpore tuetur? Viuunt ſiquidem, & dotant animata omnia, quandiu nutriuntur, vel animalia ipſa, licèt reliquas actiones amittant; moriuntur autem breuiſſimè, ſi nutritione priuentur. Quare, &c. Nec ſanè diffitetur Galenus, quum *lib. de maraſmo, cap.* 1. non ſolùm animalia, ſed plantas, & ſemina viuentia appellat; planum eſt autem ſola animata viuere, cùm vita ipſa ſit affectus animæ informantis corpus animatum.

Nec verò adducta 1 *de loc.* 7. ſimilitudine, aſſerere voluit, inanimatas eſſe altrices facultates, aut eiuſdem rationis cum tractrice magnetis: cùm *lib.* 1. *de ſem. c.* 7. eas animatas appellet ſed non tùm induas eſſe, & affixas membris quemadmodum magneti ſua facultas ineſt, nec illi aliunde influit. Verùm quamuis non negauerit Galenus, diuerſi ordinis eſſe prædictas virtutes, nullibi tamen, quod legerim, expreſſit ſatis, in quo animæ, aut potentiarum eſſentia conſiſtat: eò tamen videtur inclinaſſe, vt exiſtimaret, nec animam, nec potentias eius, quippiam eſſe temperamento ſuperius, aut diuinius, vt colligitur ex *lib. quòd animi mores, cap.* 5. & 4. *meth. cap.* 4. & *lib.* 5. *cap.* 7. & alibi plerumque facultates, corporis noſtri temperamentum dicit eſſe, in eóque illarum eſſentiam conſiſtere.

Nihilominùs tamen credi poteſt illud aſſeruiſſe, quatenus vt Medicus agebat, cuius conſiderationi cùm ea tantùm ſubiiciantur, quæ mutationem ſuſcipiunt, nihil mirum, ſi animæ, & virium eius ſuperiorem dignitatem non expreſſerit, cùm tamen eam ſenſiſſe videatur, cùm rei magnitudine oppreſſus firmiter fateatur. 6. *epid ſect.* 5. *com.* 5. ſe animæ ſubſtantiam neſcire, eámque appellauit ſpiritum, agnoſcens rem eſſe incorpoream, & longè diuiniorem ſpiritu, aut temperamento.

Non diſſimiliter etiam conuenit cum ferri tractu à magnete, delatio ſanguinis ad membra, quam ſanè anima ipſa operatur mediante trahente virtute, & qualitatum temperamento; nec enim ſanguinis riuuli ad ſuperiores partes aſcenderent, niſi ſuperiorum membrorum trahendi vehementia cogerentur, in quibus quidem, ceu magnetibus coërciti, deſcendere prohibentur.

Quare negandum eſt, ſanguinem ſponte ferri ad membra, ob ſimilitudinem, & conſenſum quem cum illis comparauit: Nam præterquam quòd ſanguis, peculiares membrorum ſimilitudines non conſequitur in iecore, aut venis, niſi in membris ipſis, poſtquam illis adiunctus eſt, & à quibus non ampliùs mouetur, ſi formæ membri ſimilitudo cauſa eſſet motus, ad certum, peculiarémque motum, non aliter ac forma ignis, ſimilitudo ſanguinis cum carne moueret ſanguinem ad motum: cùm ergo caro deorſum tantùm feratur, & eadem ſit in brachio, & crure, eundémque habeat vtrobique motum, tantùm deorſum mouebitur ſanguis, non verò ſurſum ad brachium, licèt cum eius carne ſimilitudinem comparauerit: quod cùm planè abſurdum ſit, affirmandum eſt, ſanguinem non ex ſe ferri ad membra, eſſéque ſimilem modum facultatum naturalium cum membris naturalibus, quem ſeruat tractrix ferri in magnete.

Ex his conſtat, meritò adieciſſe Galenum, quòd ſicut in eo conueniunt, ſi tam firma, ſolida, & dura

A eſſet animalium, quàm lapidum conſtitutio, non minùs quàm hi, ſponte ſua, & ſoliditate ſe tuerentur, perpetuóque operationes ſuas naturales ederent, ſicut perpetuas habent innatas, & affixas virtutes. Quoniam tamen tota animalium moles in perpetuo fluore eſt, quem inſitus calor potiſſimùm machinatur, humidum ſibi vicinum paſcens, niſi altera ſubſtantia pro ea quæ effluxit, reparetur, breuiſſimè certè totum animal diſſipabitur.

Ad huiuſmodi autem reparationem, nutrimento indiguit: quod vt ad ſingulas deferretur partes, in quibus erat facienda ſubſtitutio deperditi, venarum ductibus natura prouidit, quibus ſuppeditaretur ſingulis membris reparationis materia; arterias inſuper animalibus tribuit, vt earum motu innati caloris moderantia conſeruaretur, qui calor cùm in animalibus
B ipſis excedat magis, quàm in plantis, propter ſenſuum, & motuum opera, niſi aëris ingreſſu per arteriarum pulſum fruantur, ventilentúrque, vel ſuffocaretur, vel inſtar flammæ exceſcens humidum abſumeret, & citò euolaret.

His præhabitis, ad diffinitionem inflammationis hepatis accedamus, de cuius eſſentia, & materia, *lib.* 1. *huius operis. cap.* 4. & *hoc lib. cap.* 3. de phrenitido, & pleuritide plura prædiximus. Quare difinitio inflammationis huius, eadem eſt, quæ tribuitur inflammationibus cæteris, quòd ſit *tumor iecoris. cum dolore, calore, duritie, & renitentia*, cuius eſſentiam, & cauſas cùm Galenus latè delineet, *lib.* 5. *de loc. cap.* 7. eas, ſicut & ſigna, *infrà* Laconicè explicabimus.

C

Cauſa.

VTrùm citra inflammationem, *ſimplex, nudáque intemperies calida in hepate ſit concedenda?* difficultas eſt plena litigiis, & controuerſiis: Nam Galenus 1. *de temp.* 2. & 2. & 6 *de ſanit. tuend. cap.* 2. notat, veteres negaſſe ſimplices intemperantias, quorum ſententiam ſequutus fuit Auerrhoës *lib.* 2. *collect. cap.* 4. aſſerens intemperantias eſſe ſolùm quatuor: & *lib.* 3. *cap.* 1. *in fin.* 6. *Sed difficile eſt imaginari, ægritudinem materialem eſſe ſimplicem*: & in 1. *cantic. tract.* 1. *text.* 22. ſic ait: *Poſſibile eſt inueniri ſimplicem intemperantiam verbo, & diuiſione, non autem in effectu*: & *text.* 23. *ſequenti*. vbi poſtquàm ex ſententia Auicennæ retulit, nouem eſſe temperamenta, vnum æquale, octo inæqualia, quatuor compoſita, &
D quatuor ſimplicia, dari ſimplices intemperantias impoſſibile eſſe aſſeuerat: & 1. *canticor. tract.* 2. *tex.* 163. *poſt med.* ſic fatur: *Impoſſibile eſt ſecundùm exquiſitam veritatem, eſſe morbum ex ſola caliditate, vel frigiditate, vel humiditate, vel ſiccitate.*

Hæc Auerrhoïs ſententia confirmatur primò. Formæ variantur pro varietate materiæ. Sed qualitates actiuæ in ordine ad materiam habent vicem formæ. Ergo facta varietate in qualitatibus primis, neceſſariò fiet variatio in paſſiuis, & è contra. Ergo intemperies ſimplex aſſignanda non eſt. Maior eſt nota. Minor confirmatur apud Ariſtot. *lib.* 4. *meteor. cap.* 1.

Secundò. Numerus temperamentorum, numero humorum reſpondet. Sed ſolùm quatuor aſſignantur humores. Ergo ſolùm ſtatuetur quadruplex tempera-
E mentum. Maior eſt vera in morbis materialibus, qui ab aliquo ex quatuor humoribus debent generari. Minor eſt euidens. Conſequentiam probo, quia cùm quilibet humor duas habeat qualitates magis excedentes, intemperantia erit compoſita.

Tertiò. Qualitates actiuæ generant, & producunt paſſiuas. Ergo, &c. Antecedens eſt ipſius Auicennæ, dum ſic ait: *Caliditas maior quàm oportet, reddit corpus ſiccius quàm oportet; & ſiccitas maior, corpus efficit frigidius.* Licèt enim ſiccitas ſit lima caloris, dum abſumit humiditatem, calorem minuit; pariter excedens humiditas

ditas, corpus facit frigidius: quum enim ſua multitudine calorem ſuffocat, conſequutione quadam frigiditatem inducit.

Quartò. Quantitas innati caloris cuiuſque mixti reſpondet quantitati humidi radicalis; quod oſtendunt flamma, & oleum in lucerna; & innatum calidum, ac radicale humidum in animantibus, quæ ſimul aucta ſunt in pueritia, & adoleſcentia, ſimulque marceſcunt in ſenecta, & naturali morte. Quare impoſſibile eſt dari duo corpora (vt iuuenis, & pueri) caliditate paria, ſi alterum ſit humidius.

Galenus *lib. 1. de temp. cap.* 8. ſimplices intemperantias eſſe concedendas, efficaciſſimè demonſtrat. Primò. Datur calor cum humiditate in ſanguine, & cum ſiccitate in bile. Ergo datur cum temperamento paſſiuarum; magis enim diſtat extremum ab extremo, quàm à medio. Galeni verba hæc ſunt: *Si namque neceſſarium omnino non eſt ſiccam eſſe quæ calida ſit, ſed licet eam & humidam eſſe; propior namque ſicca temperaturæ media eſt, quàm humida.* Frigidam etiam ſimplicem dari, ſequentibus verbis confirmat: *Si neceſſe non eſt frigidam temperiem eſſe humidam, ſed licet & ſiccam eam fieri; manifeſtum eſt mediam quoque eſſe poſſe: quippè quæ vicinior humide eſt, quàm ſicca.* Simili ratione vtitur in ſicca, & humida tantùm.

Non minùs efficax ratio ex tranſmutatione ſanguinei in pituitoſum conſurgit; fit enim tranſitus in ipſa per medium actiuarum, manente lapſu in humiditate. Temperatur inſuper tam in actiuis, quàm in paſſiuis homo, quem Auerrhoës admittit, poteſt à valida aliqua cauſa incaleſcere, ſimúlque à cauſis conſeruantibus impediri, ne in paſſiuarum oppoſitione mutetur.

Inſuper. Omne quod hominum decreto fieri valet, multo perfectiùs gignetur à natura. Nos verò ſimplicem intemperaturam humidam paramus, miſcendo aquæ feruenti parem modum glaciei, & frigidam tantùm miſcendo glebæ, tantundem aquæ frigidæ. Ergo conſultiùs has intemperaturas componet natura.

Deinde. Calidius vnum altero dicitur, 1. *Aph.* 15. & 3. *ſimpl.* 6. aut quia quantitate augetur, aut quia qualitate intenditur. Ergo manente eadem humidi, & eadem quoque calidi quantitate, fieri poteſt, vt qualitas caloris augeatur, aut minuatur; quod vel aquæ exemplo conſtat, quæ frigida cùm ſit, ignis actione primò temperatur, deinceps feruida fit, parum, aut nihil quoad qualitatem attinet exſiccata.

Præterea. Humida temperies non minùs dependet ex humido aqueo, & pituitoſo, quàm ex aëreo, & ſanguineo: quamvis autem cum hoc, calidum ad proportionem augeri poſſit; cum illo tamen calore carente nequit augeri. Adde quòd quamvis variato calore, neceſſariò varietur humiditas, & contrà, quod Auerrhoës prætendit: non tamen neceſſarium eſt, vt quantùm augetur calor ſupra moderatum, tantundem etiam augeatur humiditas, nec vt quantum humiditas decreſcit, tantundem minuatur calor: à pueritia enim in iuuentutem temperatur humiditas, non tamen calor, & accreuit humiditas, non autem calor; conſiſtentibus contemperatur calor, & augetur ſiccitas, quæ in ſenibus magis eſt aucta, quàm calor ſit imminutus.

Ad hæc. Non ſufficit qualibet variatio, ſi exigua ſit, nam hæc in conſiderationem Medici non venit: dogma enim ſempiternæ paſſionis, à Medico qui eſt artifex ſenſualis, non conſideratur: id enim calidum indicat, in quo calor euidenter percipitur, & ſic de frigido, & reliquis paſſiuis qualitatibus eſt intelligendum. Quare fieri poteſt, vt quis temperamento, quoad actiuas qualitates, calidiore, aut frigidiore polleat, quoad paſſiuas autem cognoſci nequeat, an ſiccitas, vel humiditas exuperet. Quare hoc corpus ſimplicem habere intemperaturam cenſendum eſt.

Morboſæ ergo ſimplices intemperantiæ, in hepate, & quamvis alia parte ſunt conſtituendæ, & ab ipſo etiam Auerrhoë curantur, *lib. 7. collig. c.* 23. Sunt autem morboſæ efficaciores naturalibus. Ergo naturales, quæ minorem vim gignendi qualitatem adiunctam ſortiuntur, nulla ratione negari poſſunt. Quare & ipſe Auerrhoës *lib. 2. collig. cap.* 1. palinodiam recantat, in hæc verba prorumpens: *Et nos videmus, quòd ſi nos exiremus ab intentione publica multitudinis Medicorum, eſſet difficilè intelligere, & ideò nos loquimur de hoc nimis. Et adhuc error qui accideret ex hoc in arte, eſt multùm paruus, & ideò non facimus hîc nouum præceptum:* quo loco nouem proponit temperaturas, quæ à Medico, tanquam artifice ſenſuali conſiderantur, quatuor ſimplices, & quatuor compoſitas, vnámque temperatam in ipſarum medio conſtitutam.

Nec Auerrhoïs argumenta multùm vrgent. Dic ad primum, & concede ex qualitatibus primis alias habere qualitatem formæ, & alias materiæ; negabis tamen quacunque facta mutatione in qualitatibus actiuis, ſtatim etiam fieri mutationem in paſſiuis: qualitates enim actiuæ, & paſſiuæ elementorum, intenduntur, & remittuntur; formæ autem ſubſtantiales non: & hoc modo facta mutatione in forma ſubſtantiali, aut in materia, variatio ſequitur; quæ non fit, ſi in qualitatibus actiuis, aut paſſiuis accidit varietas, cùm intemperantiæ in indiuiſibili non conſiſtant.

Dic ad ſecundum, quòd numerus temperamentorum non reſpondet numero humorum, & elementorum; reſpondet tamen numero modorum, quibus elementa, & humores cum ſuis qualitatibus diuerſimodè coniungi poſſunt, & hoc modo ob exceſſum vnius, aut duarum qualitatum varia conſurgunt temperamenta: licèt enim quilibet humor duas habeat qualitates excedentes, in generatione morborum, & ſimiliter elementa in productione mixtionis, nihilominùs tamen, quando per morbos duo humores concurrunt, conuenientes in vna qualitate, v. g. in calore, & diſconuenientes in paſſiuis, v. g. in ſiccitate, & humiditate, generabitur intemperies ſimplex: & ſimiliter ad mixtionem ſi concurrant quatuor elementa, & non ſemper ad eandem menſuram qualitatum reducantur, tunc intemperies naturalis ſimplex conſurgit, ſcilicet quando duo elementa ſymbola in vna qualitate, & diſſymbola in alia contemperant.

Dic ad tertium. Qualitates actiuæ generant paſſiuas; verùm hoc conceſſo, non dari intemperantias ſimplices non inferes, quia qualitates actiuæ generant paſſiuas, & è conuerſo, non per ſe, ſed ex accidenti, & non ſub quacunque menſura, ſed ſub certa hoc efficere certum eſt.

Dic ad vltimum. Verum eſt ſemper calorem naturalem ſeruare cum humido proportionem: non tamen ex eo ſequitur, quòd non poſſit variari calor ſine humiditate, & è contra, tam in ſanitate, quàm in ſtatu præter naturam, vt *ſuprà* explicuimus.

Deinde agitanda, componendáque eſt diſcordia noſtro tempore frequens: *Vtrùm intemperantia calida in iecore ſola diu duret?* Auicenna 1. 1. *doct.* 1. *c.* 3. ſic ait: *Iſtæ tamen quatuor non diu permanent, quia breui tempore durant: caliditas namque maior quàm debet, reddit corpus ſiccius quam oportet, & frigiditas maior quàm debet, facit corpus humidius quàm oportet? & humiditas maior quàm debet, ſi valdè fuerit ſuperflua, velociùs reducit ipſam ad frigiditatem, quàm ſiccitas maior; quæ ſi plurima non fuerit, conſeruabit ipſum prolixiori tempore, ad vltimum verò reddit ipſum frigidius quàm debet.*

Hanc ſententiam deſumpſit ex Galeno 1. *de temp. cap. 7. ante fin.* qui intemperantias ſimplices non eſſe negandas, ſed non perpetuò in illo ſtatu durare aſſeuerat; & dilucidè *lib. 6. de ſanitat. tuend. cap. 2. ad med.* §. *Sanè dictum eſt à nobis in libris de temperamentis, fieri non poſſe, vt qualibet diu duret, quia ipſa ſibi alteram de*

neceſſ

neceſſitate adſciſcit. Cuius doctrinæ fundamentum eſt ex eodem Galeno deſumptum, quia caliditas maior quàm oportet, reddit corpus ſicciua, & ſic de cæteris. Quod autem ſolet adduci, quod temperamentum quodlibet habeat latitudinem, veriſſimum eſt; verùm, vt notat Auicenna, in hac latitudine durare nequit, niſi cum alia qualitate, quam fatali neceſſitate acquirit.

Verùm hæc Auicennæ ſententia non videtur conſona doctrinæ Galeni, quia ſi intemperantiæ ſimplices non durant ſub ſtatu illo, ſed in conſenſum alias qualitates attrahunt, inutile, & ſuperfluum eſſet Galeno de illis agere, illarum ſigna adducere, & quando ſunt morboſæ, illarum curationem aggredi. Secundò. Ipſe Auicenna 1.4 *tract.* 3. *cap.* 9. vt tradat cauſas hecticæ ſenectutis, ſic ait: *Et cauſa faciens cadere in eam, aut eſt frigus dominans cum debilitate corporis.* At hæc ætas eſt frigida, & frigus non parit humiditatem, ſed ſiccitatem. Ergo frigiditas maior, corpus humidius non reddit, prout Auicenna prædixit. Confirmatur, quia Auicenna 3. 1. *doct.* 4. *cap.* 1. ſic aſſerit: *Cùm autem calidum exiſtit cum ſiccitate, poſſibile eſt, vt complexio illa duret in ſua diſpoſitione.* Ergo ſiccitas non ſtatim frigiditatem inducit.

Tertiò. Non videtur rationi conſentaneum, quòd frigida intemperies producatur ab humiditate: Nam ſi humiditas maior producit frigiditatem, vel hoc facit efficienter per ſe producendo frigiditatem, vel ex accidenti, ſuffocando calorem, vt inſinuat Auic. 3. 1. *doct.* 4. *cap.* 1. Calidi verò cum humiditate ſocietas non durat, quia humiditas quandoque ſuperat caliditatem, & extinguit ipſam. Sed neutro modo id facit. Ergo. Maior eſt vera. Minorem à ſufficienti partium enumeratione ſic confirmo. Humiditas id non facit efficienter per ſe producendo frigiditatem, quia hoc ſolùm frigiditati debetur: nec ſecundò ex accidenti, ſuffocando calorem, ſuffocatio enim à nulla fit qualitate, ſed à mole, & quantitate corporum, vt in ſuffocatione externa ſatis apparet.

His fortaſſe rationibus plures perſuaſi, aſſerunt, quòd quando Auicenna dicit, ſimplices intemperantias ſub illo ſtatu diu non manere, de intemperantiis morboſis ſit intelligendus, vt de calore, v. g. qui febris eſt, exſiccat, frigiditas in hydrope humectat; non autem de intemperantiis ſimplicibus naturalibus eſſe interpretandum exiſtimant. Sed hæc ſolutio eſt contra Auicennæ mentem: hic enim poſtquam affirmauit nouem eſſe intemperamenta, ſic loquitur: *Iſta quatuor non diu durant.* Vides quomodo particula illa *iſta*, refertur ad temperaturas, de quibus immediatè fecerat commemorationem.

Hic ſuperiori opinione aliqui commoti, concedendas eſſe intemperantias ſimplices, & diu permanere poſſe arbitrantur: hæ enim à primordiis generationis ſunt comparatæ, & ideò diu durant, cùm ſint in habitu: corpora enim quæ has intemperantias ſunt aſſequuta, à generationis principiis, ſunt inſalubria, quæ cùm ſimpliciter ita ſint, aut ſemper, aut ferè ab intrinſeco principio eodem modo perſeuerant, quemadmodum rectè notauit Galenus *lib. art. med. cap.* 5. Denique reprehendunt Auicennam, quòd affirmet ſimplices intemperantias diu non permanere. Ad locum verò *lib. de ſanit. tuend. cap.* 2. ſatisfaciunt, aſſeuerantes Galenum fuiſſe loquutum non de mutatione vnius temperamenti in aliud, ſed de mutatione temperamenti, quod per ætates intra limites ipſius temperamenti obſeruatur.

Reproba reprehenſio, inepta interpretatio! qui enim Auicennam redarguit, ſeipſum implicat, qui Galenum hoc modo exponit, difficultatem non ſoluit. Quomodo enim frigida intemperies auget humiditatem, ſi per mutationem ætatis nunquam corpus redditur humidius?

A Nam à principio generationis quantò magis accreſcit corpus, tantò magis, ac magis exſiccatur; neque in vlla mutatione ætatis corpus redditur humidius, vt toties Galenus confirmat.

Dic ergo verius, intemperantias ſimplices immodicas, & in exceſſu magno, ſolas non poſſe permanere, nec durare diu; moderatas verò ita perſeuerare poſſe, Galenus 1. *de temp. vlt. ante finem*, memoriæ commendauit, §. *Sed cùm triplex genere ſit calidi temperamenti differentia, &c.* & *lib.* 6 *de ſanitat. tuend. cap.* 4. *circa finem*, §. *At qui frigidi natura ſunt, &c.* Quo loco docet Galenus, quòd dum datur intemperantia frigida in exceſſu, & media in ſiccitate, & humiditate, tunc debemus excitare, & firmare calorem, & victus rationem mediam adhibere. Ergo quia frigida intemperies erat
B exigua, humiditatem trahere in conſenſum non potuit, cùm debilis eſſet, tarda nimis, & inſenſilis ferè, quæ ab ipſa mutatione oritur: Medicus autem inſenſiles permutationes non conſiderat. Id enim ſolùm calidum indicat, in quo calor euidenter percipitur; cùm verò euidenter non excedunt, media temperies indicatur.

Obiecta explicabis hoc modo. Dic ad primum. Galenus quando agit de intemperantiis ſimplicibus, illarum ſignis, & curatione, de moderatis, non autem immoderatis eſt intelligendus. Dic ad ſecundum. Frigiditas non ſolùm eſt cauſa humiditatis, ſed etiam ſiccitatis, quatenus impedit nutritionem, & calorem imminuit, qui coctionis principium eſt; at verò humiditatem extraneam parit, vt in ſenibus fit manifeſtum. Hoc modo
C Auicenna 3. 1. *citat.* intelligendus; eo enim loco de modica temperie calida loquitur cum ſiccitate coniuncta, dum hanc cum calida, & humida intemperie in exceſſu comparauit.

Tertium, & vltimum argumentum expoſtulant, vt explicemus, quomodo humiditas frigiditatem producat, quo dubio expoſito, de reliquis qualitatibus primis aliqua annotabimus. Omnes quatuor qualitates primæ, actiuæ ſunt, & vnaquæque earum per ſe ſibi ſimilem producit, at verò alias diſſimiles ex accidenti. Hoc modo calor ex accidenti ſiccitatem inducit, humidam ſubſtantiam abſumendo, ad cuius conſumptionem conſequitur ſiccitas. Secundo modo calor ex accidenti ſiccitatem inducit, quatenus interuentu caloris aliqua producitur ſubſtantia ſicca, quæ per ſe corpus exſiccare poteſt.
D

Frigiditas inducit humiditatem ex accidenti, quatenus ex frigiditate excrementa humida conſurgunt, quæ à debili calore non reſoluta in corpore redundant, & humectant; non alia ratione, quàm qui producit ignem, non dicitur calefacere per ſe, ſed per ignem. De ſiccitate etiam pronunciandum eſt cum Galeno, ex accidenti etiam producere calorem, & etiam frigiditatem: producit calorem per illas ætates, per quas augetur animal; at verò frigiditatem per illas ætates, per quas imminuitur. Inducitur caliditas quando augetur animal, quia tunc eſt magis accommodata temperies, vt generetur bilis, quæ valdè calida eſt; vel quia à ſiccitate calori coniuncta producitur in effectu intenſior caliditas, quàm à calore, & humiditate. Inducit ſiccitas
E frigiditatem, quando imminuitur animal, quia in præſentia ſiccitatis, minuitur humidum in quantitate, & imminuta quantitate, imminuitur calor in quanto, & conſequenter ex defectu conſeruantis calorem, frigiditas inducitur.

Vltimò, Humiditas inducit frigiditatem, non ſuffocando calorem mole, & quantitate humoris habentis humiditatem, cùm hoc cuilibet humori, tam calido, quàm frigido commune ſit, ſed ſuperando caliditatem, vt firmat Ariſtoteles 4. *meteor. cap.* 1. quo loco generationes rerum fieri aſſeruit, quando caliditas, & frigiditas vincunt, & terminant humiditatem, & ſiccitatem;

at

A at verò tunc fieri cruditates, quando paſſiuæ qualitates dominantur ſupra actiuas.

Diſceptatione verò dignum eſt: *Vtrùm ex intemperantia calida ſimplici, vel compoſita, inflammatio in iecore poſſit progigni?* Quum iecur calore exæſtuat, bilis in corpore copia redundat, quæ vel à toto, & genere venoſo ad ipſum iecur ob calorem, & dolorem attracta, vel eo loco firmiter adhærens inflammationem committere poteſt. Quòd ſi nuda intemperies eam efficere eſt apta, cur non compoſita, quæ magis ignefacit iecur, incendit humores, eóſque à genere venoſo potentiùs attrahit?

Inflammatio hæc ab humore calido progignitur, tanquam ab interna cauſa, vt ſanguine vel bilioſo humore, qui extra venas effuſi inflammantur, & putreſcunt, quare in hoc membro tumores oriuntur eryſi- B pelatodes, & phlegmonodes. Dubitabis: *Vtrùm œdema pituitoſum in iecore innaſcatur?* Renuit Galenus *lib. 4. de praſag. ex pulſib. cap. 3. Compactius*, inquit, *eſt iecur, quàm vt huiuſmodi fluxionem recipiat, ſed & ſua naturali facultate pituitam alterat.* Annuit *lib. eodem 4. de praſag. ex pulſib. cap. 8.* Sed nulla ſubeſt inter Galenum, & Galenum controuerſia. Enimverò de ſimplici œdemate à pura pituita, tenaci, & lenta diſſertare videtur, cui ob tenacitatem, & craſſitudinem in anguſtioribus iecoris partibus aditus non adeſt: aliter procul accidere vſus oſtendit, ſi portio bilis, aut tenuis ſanguinis tanquam vehiculum permixta ſit.

Sed agamus de cæteris huius inflammationis cauſis, quarum omnium pleniorem dilucidationem, *lib. 5. de loc. cap. 7.* Galenus tradiderat, quæramúſque: *Vtrùm C à bile æruginoſa hepar poſſit inflammari?* Hepatis inflammationem à bile oriri, monſtrat manifeſtè vomitus bilis, (ſcilicet quòd iecur eam in ventriculum tranſmittat) primùm ſinceræ, id eſt, quæ alteri humori permixta non eſt, prout explicat ipſe Galenus *3. epid. ſect. 2. com. 8. & 2. progn. 38.* vel quæ aquoſa humiditate priuatur, *6. Aphor. 6.* ex aduerſo, exſiccantéque calore, quæque flaua iam, vt pallida eſt & multò periculoſior; vt deinde vitellinæ, hoc eſt, ſimilis crudo ouorum luteo, cuius ſimilitudinem flaua refert, vel cocto cui pallida aſſimilatur, quæ ex flaua per adustionem fit, *1. criſ. 12.* Deniqùe vel æruginoſæ, magis adhuc creſcente incendio, de qua *5. Aphor. 1. & 7. Aphor. citat.* Igitur à bile æruginoſa hæc inflammatio generatur.

Obſtat argumentum validum. Æruginoſa bilis vſque D adeò pernicioſa eſt & maligna, vt diu intra corpus contineri nequeat cum vita, ſed neceſſe ſit quamprimùm pelli, aut præ malignitate celeriter interimere, vt colligitur ex *5. Aphor. 1. & lib. 7. com. 6.* quia natiuam humiditatem omnino exurit. Ergo poſſibile non erit, quòd ex bile hac iecur inflammetur, vt vomitus ſequatur æruginoſus, & viuat animal. quin & ex illa putrefacta febris accendantur, & multò minùs, vt per moram longiorem pariat hecticam.

Dic. Bilioſæ febres non ſolùm oriuntur ex rubea, citrina, flaua, & pallida bile, ſed ex vitellina, atque æruginoſa, quæ generantur per flauæ aduſtionem, conſumptionémve liquoris ſeroſi, qui in omnibus ſuccis reperitur, *6. epid. ſect. 2. com. 38.* Poſſe verò ex æruginoſa febrem induci, manifeſtè colligitur ex Gal. *5. Aph. 1.* E vbi refert, quòd ea euomita febris omnino ceſſauit, nec ceſſaret quidem, niſi ab æruginoſa fieret. Inſuper ſi ea ſemper in atram conuertitur, & intra corpus moratur vſque ad huius generationem, quod impediet, quominùs antequàm in atram conuertatur, extraneo corripiatur calore, & febrem concitet, maximè cùm ab aliis non rarò pernicioſioribus, magíſque venenoſis oriatur ſuccis. Quinimò ſi nunquam fuit viſa febris à bile æruginoſa orta, cur auctores, præſertim Zoar. *lib. 3. tract. 2. cap. 6.* & Auerrhoës *7. cap. 12.* illius curationem tradiderunt? Quare, &c.

A Cauſæ externæ ſunt omnes quæ ſanguinis abundantiam procreant, in quorum albo vſus ciborum calefacientium reponitur, qui ſanguinem acrem generant; exercitium immodicum, ieiunia, curæ, vini generoſi potus. Denique quidquid calefacere, & dolorem inferre poteſt, hanc affectionem potenter excitat: maximè ſi accedant ætas vigens, tempus calidum, ſuppreſſio alicuius vacuationis conſuetæ, quæ per vterum, & mariſcas per circuitus repetere ſolet.

Signa.

Vtrùm iecoris inflammatio, ab inflammatione muſculorum abdominis tactu diſtinguatur? Galenus *lib. 5. de loc. affectis, cap. 7.* poſtquàm inflammationem in gib- B ba, aut ſima, ſeu concaua iecoris parte poſſe fieri pronunciauit, quia non parum momentaneum eſt ad curandum vtriuſque dignotio, traditurus indicia quibus diſcernantur, in memoriam reuocat numerum, ac ſitum muſculorum abdominis, intra quos iecur ipſum ſub peritonæo conſiſtit. Cùm verò illi octo numero ſint, duo recti, quatuor obliqui, ex quibus duo deſcendentes dicuntur, totidem aſcendentes, duóque tranſuerſi, *5. de anatomic. adminiſt. cap. 6. & 7. & 5. de vſu part. 14. & 6. meth. 4.* ac triplici eorum pari, recto nempe, tranſuerſo, & obliquo deſcendente, contegatur peritonæum, & ſub eo adhuc repoſitum hepar ſit, *4. de vſu part. 14.* non poterit tactu deprehendi huius viſceris phlegmone, etiam in gibba contenta, niſi magna admodum fuerit, aut incumbentes muſculi vehementer extenuati. Quare C iecoris inflammari dignotio aliundè quàm per tactum petenda.

Hinc fit vt Galenus *6. de loc. cap. 5.* non alia ratione, faciliùs percipi lienis inflammationes, quàm iecoris pronunciauerit. Idem probat *lib. 5. de loc. cap. 7.* de eadem iecoris inflammatione loquens: *Ergo ſi nihil excernitur, à quo indicium accipi poſſit, ſatius eſt præcordiorum dextram partem tangere; quòd ſi nullus inueniatur tumor, nec ſic quidem deſiſtere oportet: Nam fieri poteſt, vt in ſima iecoris parte ſit inflammatio, vel in gibbis tantum, ſed non omnibus, verùm iis tantùm quæ à nothis coſtis teguntur.* Quibus verbis manifeſtè aſſerit, inflammationis exiſtentis in iecoris partibus ſimis, tactum nullum habere indicium poſſe; quemadmodum nec illius, D quæ obſidet viſceris partes gibbas, quæ à nothis integuntur coſtis.

Quòd ſi ex muſculis recti inflammentur, facilis erit per tactum dignotio: cùm enim tori ſint carnei, oblongi, & ſecundùm rectum per medium totius ventris extenſi vſque ad pubis oſſa: inſuper & à nullo alio exteriore muſculo tegantur, vbi tument, ſe facilè tangenti præbent, tam ex ſitu, quàm figura; perinde enim ac muſculi ipſi, figura ſunt oblongi tumores, & per medium ventris extenſi, vmbilicum etiam comprehendunt: Secundum locum obtinent obliqui, à thorace deſcendentes: Tertium, aſcendentes dicti: Vltimum, tranſuerſi: quia enim reliquis ſubſtant, ac multis operiuntur tendonibus, tactum effugiunt illorum tumores, at ferè omnino qui viſceris ſubſtantiam obſident. E Quare iecoris inflammatio tactu deprehendi non poteſt, & per eum ab inflammatione muſculorum abdominis diſtinguitur.

Vtrùm in inflammatione muſculorum abdominis, primò tactui recti ſeſe repræſentent, vt voluit Galenus? difficultas eſt non exigua: nam hæc doctrina ſuſpecta videtur & ambigua. Si enim inter epigaſtrij muſculos, obliqui reliquis incumbunt, ita vt deſcendentes omnibus ſuperſtrati dicantur, *5. de anatomic. adminiſt. cap. 6. & 6. meth. 4.* ſecundo loco ſuccedant aſcendentes, tertio recti, quomodo *5. de loc. 7.* rectos primos recenſet, nullóque alio muſculo contegi pronunciat, ſibi manifeſtè

contradicens? Nec minùs in tranſuerſorum poſitu, illic enim ſecundos conſtituit; *lib.* autem *cit. de loc.* vltimos. Quòd ſi omnium extimi habeantur obliqui, deinde tranſuerſales, illorum tumores erunt tactui magis expoſiti, eóque faciliùs deprehendentur, tum ex ratione ſitus, tum ex modo ſuæ ſubſtantiæ: cùm enim tenuiores ſint, minúſque carnoſi quàm recti, minùs occultabunt tumores, non ſecus quàm iecur ſuos in ſumma corporis gracilitate.

Dic. Si ſimplicem ſitum prædictorum muſculorum abdominis conſideres, quod fecit Galenus 6. *meth citat.* cùm conſtet obliquorum neruea tenuitates rectis muſculis expandi; negari non poteſt, obliquos ipſos magis obuios eſſe, & inter eos omnium extimos deſcendentes, deinde rectos, vltimos, ac magis reconditos tranſuerſales: quia enim muſculorum ope venter conſtringendus erat ad excrementorum expulſionem, vt ceu manibus quibuſdam compreſſa deorſum propellerentur, 5. *de vſu part.* 14. neceſſe fuit penitiorem locum obtinere tranſuerſos, quorum fibris, tanquam faſciis tranſuerſim cingerentur inteſtina, ac validè comprimerentur.

Adde quòd, quia ſimul cum rectis maximè momentaneæ ſunt, in conſtringendi, premendi, atque adeò expellendi munere, obliquæ ad robur, & firmitudinem tantùm additæ; ideò 5. *de vſu part.* vbi de vſibus, ac munere partium agit, primùm rectos, & tranſuerſos recenſet, velut in opere digniores, vltimò obliquos, velut in ſitu priores, & magis ſuperficiarios nullibi ſecum repugnans. Nam quamvis 5. *de loc.* aſſerat rectos nullo muſculo externo tegi, atque adeò eorum tumores tactu faciliùs dignoſci, muſculi nomine audit neruoſas tenuitates: ac proinde etiamſi illæ obliquorum rectis muſculis incumbant, quia tamen præ ſui tenuitate tactum non impediunt, meritò 5. *de loc.* inquirens per tactum horum muſculorum tumores, rectos primo loco numerauit; quanquam enim ſubſtrati ſint aliis, quia tamen toti ferè carnei ſunt, vbi tument, facillimè agnoſcuntur: nec minùs etiam reliqui, qua parte carnei ſunt, præter tranſuerſos, qui vel difficillimè, vel tactum omnino effugiunt, tum quia omnibus ſubſtrati, tum quia multis obliquorum tendonibus operiuntur: cùm enim totus venter vndique eſſet æqua carne contegendus, atque oporteret muſculos ſeſe interſecare, extenuauit eos natura in tendines.

Verùm non poſſumus ex alio loco ſigna inflammati hepatis meliùs venari, quàm ex ipſo Galeno, qui *cit. de loc. libro* ea propoſuit ad vnguem, quorum plura *ſuprà, cap. de Pleuritide* ſunt annotata, dum de diſtinctione huius affectus ab hepatis inflammatione egimus, ideò nunc alia breuiſſimè referemus. Quæ autem recenſet indicia ſunt, dextri hypochondrij grauitas, dolor totum hypochondrium retrahens & ad clauiculam nonnunquam protenſus, ſcilicet vbi phlegmone præ magnitudine adeò grauat, vt præ pondere, ac mole etiam iugulum retrahat deorſum. Tuſſis excitatur, quia compreſſum à tumore ſeptum pulmonem anguſtat, fit autem ob dolorem exigua, ſimul & propter anguſtiam. Rubet primò linguæ color conſimilis materiæ phlegmones; deinde temporis progreſſu, phlegmone magis incaleſcente, fit niger. Faſtidium ingens ex communicato incendio, quare compatiente ventriculo appetentia deijcitur. Ob eandem cauſam ſitis inexhauſta conſurgit.

De febre iungenda eſt dubitatio: *Vtrùm in hoc affectu ſemper ſit acuta?* Etſi plurima ſymptomata in iecoris inflammatione appareant, quando tamen eryſipelatis particeps eſt, calor, & ſitis magis vrgent, atque adeò febres ipſæ longe vehementiores ſunt, propter biloſi humoris feruorem, eriſipelatodem inflammationem efficientis. Appellarunt hæc cauſus, ſeu ardens, quæ præterquàm quòd acuta, pernicioſa etiam eſt, atque maligna, 4. *Aphor.* 48. Fit verò vbi intra vaſa, atque ideò vniuerſo

A corpore biliofus humor putreſcit, & ad immoderatum peruenit feruorem, ſed potiſſimùm circa ventriculum, pulmonem, & iecur, & præcipuè, ac maximè, quia huiuſmodi partes cum corde magis communicant, 1. *epid. ſect.* 1. *com.* 9. Id prædixit Galenus 3. *criſ.* 3 §. *Soluit autem lienis, & hepatis inflammationes ſanguis è naribus profluens, quando hæc viſcera vnà cum acutis febribus habent inflammationes.*

Ex quibus colliges, perpetuò ferè in febre cauſode iungi flammeam diſpoſitionem alicuius viſceris interni, prout rectè 5. *de loc.* 7. coniectat Galenus: atque in ea, præſertim ſi ardentiſſima ſit, ventriculum, pulmonem, vel iecur, focum, ſeu mineram eſſe, inde enim facilè vicino cordi communicatur ardor, & tractu temporis cauſus tranſit in maraſmum, quemadmodum *lib.* 7. *meth.* 6. B & *lib. de maraſmo, cap.* 5. & 6. docuit Galenus.

Adeſt ergo in iecoris inflammatione febris ardens, quia hæc ad viſcerum nobilium inflammationes ſubſequitur, vt notauit Paulus *lib.* 7. *cap.* 46. cum Aëtio, & Alexandro, *prop. cap. de inflammatione hepatis*, cuius comitem ſemper eſſe febrem acutam perſuaſere ſibi. Deinde in hac parte præſtanti, cùm feruor humoris ebullientis velut in foco increſcat, & ſanguis præ copia obſtruat, & non ventilatus ſufficienter, putreſcat, fuligines putridæ illicò cordi communicatæ, continuam, & ardentem concitare febrem natæ ſunt. Quare ex inflammatione iecoris, quæ morbus eſt magnus, & lethalis, 10. *meth.* 5. febris acuta, & magna exoritur ſemper. Si verò Hippocrates 2. *prorrhet.* 21. aſſeuerat in hac inflammatione non ſemper febrim adeſſe acutam, intelligen- C dus eſt, quando cum biloſo, & tenui humore, portio quædam pituitoſi permiſcetur, & phlegmonem conſtituit: Nam quælibet inflammatio hepatis, cùm ſit morbus periculoſus, magnus, & acutus, febrim conſtituet magnam, & acutam.

Porrò num concauum, vel gibbum hepatis inflammetur, ex eo dignoſces, quòd in ſimæ partis inflammatione, faſtidium, ſitis, nauſea, & vomitus bilioſus vehementer excedunt, propterea quòd pars hæc ventriculo magis communicat; ſicut è contra difficilior reſpiratio, tuſſis, & dolor vehementior, maximè inter reſpirandum, & qui dextrum iugulum pertingat, ſi in gibbo phlegmone ſit, eo quòd ſepto vicinior; ſub ſepto enim iecur locatur, maximam inferiorem illius ſedem occupans. Vtriuſque tamen partis inflammatæ commune eſt, D dolorem etiam circa coſtas ſpurias nonnunquam excitare; his nempe, quibus iecur membranoſis quibuſdam, ac exiguis vinculis connexum eſt, nothis coſtis, nec enim ab illis pendet, ac inhæret in omnibus animalibus, prout refert Galenus 4. *de vſu part.* 14.

De pulſu maior eſt controuerſia: *Vtrùm ſit durus, vel mollis?* Galenus 4. *de cauſ. pulſ.* 7. aſſeuerat, pulſum inflammationis iecoris ſimilem eſſe illi, qui in omnibus inflammationibus reperitur, nempe inæqualem, & durum; contrà 5. *de loc.* 7. vndoſum eſſe, magnum, velocem, & frequentem affirmat. Solue hoc modo. Inflammatio in iecore dupliciter fit, 6. *Aphor.* 6. vel in carne, vel in membranis: quando hæ ſunt affectæ, cùm ſint partes duræ & denſæ, pulſum indurant. Si pariter caro, cùm ſit mollis & laxa, pulſum vndoſum efficit, E & mollem.

Vtrùm ventris conſtrictio, iecoris inflammationem comitetur? Dic, in iecoris inflammatione ventris conſtrictionem neceſſariò adeſſe, (niſi ſimul iungatur ventris imbecillitas, quam ſequitur cruenta proluuies) propter vehementem exſiccationem fæcum, à ſugente ac exſiccante inflammatione; vndè & neceſſariò pauca efficitur deiectio, dura, & difficilis expulſionis, eo quòd à pauca expultrix non irritatur, à ſiccitate impeditur, *lib.* 3. *cap. de colica*, ſicut ab humiditate iuuatur, 1. 1. *doct.* 6. Galeni doctrinæ ſubſcribunt, Aëtius *tetrab.* 3. *ſerm.* 2. *c.* 3. Paulus *lib.* 3. *cap.* 46.

Præ

Digitized by Google

Præſagium.

VTrum iecoris inflammatio conſiſtens in parte conuexa, ſit periculoſior ea, quæ in parte concaua affligit? Galenus *lib.6.epid.ſect.2.com.14* ſic ait: *Ideò namque vt plurimum abſceſſus in ſuperioribus excitati, difficiliores ſunt, quod membra illa maius, quàm inferiora diſcrimen afferant, cùm vtraque eodem affectu vexata ſunt. Sine enim cerebrum, ſiue guttur, aut gula, aut pulmo, aut pectus, aut cor inflammata ſint mortifera ægritudo: membris infra iecur inflammatis pauci admodum pereunt, potiſſimùm ſi rectà curatio adhibeatur. Quin & iecoris ipſius conuexum, concauo longè periculoſum eſt, & nonnulli ipſum inter ſuperieres corporis totius partes, quemadmodum & os ventriculi reponunt, &c.* Annuit Auicenna 14.3.*tract.3.cap.1.* §. *Et apoſtema quidem quod eſt in gibboſitate, deterius eſt apoſtemate quod eſt apud concauitatem, &c.* Et meritò quidem, quoniam huius partis inflammatio, maiori, quàm illa, inter reſpirandum dolore, & febri, laborantem afficit, magiſque tuſſim excitat, atque dolorem vſque ad dextræ partis iugulum, vt detrahi videatur, extendit.

Contrà concauæ partis inflammationem eſſe periculoſiorem ea, quæ eſt in ſima, affirmat Galenus 5. *de loc. cap.7.* & hoc non videtur abſonum à ratione: Nam faſtidium: nauſea, ſitis, vomitus bilioſus eam comitantur; adeſt & folliculi fellis ingentiſſimus ardor, ita vt prurillic exiſtere videatur: quæ omnia cùm ſint vehementiora, illius inflammatio periculoſior dicetur; deterior enim, & acutior habetur morbus, quem grauiora ſymptomata ſequuntur.

Dic. Periculoſior eſt morbus qui partem nobiliorem obſidet: cùm verò hepatis gibbum præſtantius habeatur concauo, & magis cordi, & reliquis ſpiritalibus membris communicet, inſuper & ſanguine puriori alatur, negari non poteſt deteriorem eſſe illius inflammationem, quantumvis concauo inflammato ſymptomata vehementiora videantur, magiſque timenda: hæc enim accidunt, non tam ob maiorem grauitatem morbi, quàm ob maiorem conſenſum, quem iecoris ſima pars cum ventriculo habet. Imò verò quamvis maiora appareant, non ideò peiora cenſentur, quia ignobilioris membri, quàm ſpiritalium. Accedit quòd caua parte phlegmone obſeſſa, protinus etiam venas, quæ in meſenterio ſunt, vnà phlegmone laborare eſt neceſſe, quando ex ea quæ ad portam pertinet, omnes ſunt ortæ, vt ſcitè 13.*meth.cap.14*: protulit Galenus. At cùm multipliciter morbus deterior dicatur, vel propter ſymptomatum magnitudinem, vel partis læſæ præſtantiam, idcircò hanc perniciem diuerſa ratione cùm Galenus conſideraret, ideò modò partem conuexam, modò concauam inflammatam periculoſiorem eſſe affirmauit. Quia concocta inflammatione faciliùs pars concaua per meſaræi venas, & inteſtina expurgatur, quàm gibba, per emulgentes, vreteras, & veſicam, quia docente Galeno 7.*meth.13.in fine*, inteſtina aſſueta ſunt iecinoris ſuperflua tolerare. Non autem inflammatio in vna parte iecoris, alia illæſa, diu poſſit perſiſtere, negantem partem ſequitur Galenus *lib 5. de loc.c.7.* dicens in neutra parte exquiſitè poſſe conſiſtere inflammationem ſolam, nam omnium eius partium carnes inter ſeſe continuantur. An verò inflammatio iecoris ſit deterior inflammatione lienis, firmat Hipp. 1.*progn.29.* docens inflammationes ortas in hypochondrio dextro, eſſe periculoſiores ortis in parte ſiniſtra: Nam iecur primaria ratione à natura factum eſt, vt ſanguis gigneretur; lien verò ſecundaria, vt à fæce purgaretur.

Curatio.

OMnia quæ in inflammationibus internis, *ſuprà* eſſe obſeruanda circa res non naturales protulimus, in hepatis inflammatione eſſe exquenda fit manifeſtum. Venam eſſe ſecandam è directo lateris dolentis, Gale-

A nus inculcat, 13.*meth.cap.11.* Nam pars princeps eſt, & antequàm humor ſtabuletur, maiora damna effecturus, quàm citiſſimè reuellendum, vacuandum. Si vires ſint debiles, cucurbitulæ ſcarificatæ infra regionem iecoris impoſitæ ſunt ex vſu. Vtiles quoque ſunt hirudines hæmorrhoïdalibus venis impoſitæ. Nec diſplicet dextram ſaluatellam ſecare, ſi vacuatione facta ex maioribus venis adhuc inſoleſcat affectio.

Deonerata ſarcina, Epithemata iecori imponenda, eáque pro temporum diuerſitate varianda. *Vtrùm autem in omni tempore huius inflammationis, adſtringentia ſemper ſint permiſcenda?* diſſidium eſt. Quamvis ſit actionis iecoris principatus, docet Galenus *lib.7. meth. cap.vlt.* dum inquit: *At verò iecinoris opus omnibus particulis pernecesſarium eſt: non tamen adeò ſaltem perpetuam neceſſitatem habet, ſicuti ipſius cordis*, B vbi poſt cor, iecur collocauit: & *lib.11.meth.cap.15.iuxta finem.* non alia ratione iubet vti adſtringentibus, quum ſuperuacanea in iecur, aut in ventriculum confluunt, niſi quia è primoribus admodum hæ partes ſunt, & reſolui robur ipſarum eſt pernicioſiſſimum, cùm, vt munus ſuum obeant, vel in ipſis morbis ſit neceſſe.

Hæc quoque cauſa eſt, cur in iecoris inflammatione, medicamentis quæ extrinſecùs adhibentur, ſemper ſunt admiſcenda adſtringentia, non modò in phlegmones generatione, verùm etiam vbi nec quicquam ampliùs affluit, nec eſt in laborante particula quod repelli poſſit: Cuius rei inſcius, delirus Theſſalicus ille Analuſteſtis eſt, cuius hiſtoriam proponit Galenus 13. *meth. cap.15.* & nos eam ſumus interpretati, *lib. 2. Hiſtor.* C *Princip. Medic. Hiſt.102.* qui cùm Theagenem Philoſophum iecinoris phlegmone laborantem ſolis relaxantibus curauerit, eum breui tempore interfecit: impoſuit enim cataplaſma ex pane, & melle, haud intelligens viſcus hoc mediocriter adſtringi debere, propterea quòd altricis facultatis principium ſit, & venoſum ab hoc oriatur genus.

Vtrùm in initio inflammationis huius, diſcutientia, aut repellentia ſint admouenda? eſt dignum ſcitu. Arabes ſolis repellentibus, Græci ſolis diſcutientibus vtuntur. Illi inflammationem perſanare conantur ſucco portulacæ, ſolatri, Roſar. Santal. Camph. Oleo Myrtil. Omphacino. Hi imponunt Maſtichen, Aneth. Camomil. Conciliabis eos facilè hoc modò. Arabes contemplantur principium morbi, quando pauciſſima humoris copia in par- D te inflammata eſt recepta, & plurima adeſt humoris fluentis, & fluxuri: quo pacto timor eſt, ne humor impetu magno in cor, & ſpiritalia membra repulſus reſtagnet. Græci conſiderant principium ſimpliciter, quo tempore, cùm adhuc humor fluxus ſit in parte contentus, tutius eſt repellentia mixta cum diſcutientibus admouere. Neque ea apponenda ſunt actu frigida, vel potentia frigidiſſima: Nam indurant, meatum bilis obſtruunt, penetrare nequeunt, & fuligines ex inflammato iecore per cutis ſpiracula exhalantes coërcent, ac retinent, quò calido cohibito effluuio intenditur gliſcitque calor, excandeſcit iecur, febris increſcit, & inflammatio deterior multò fit, ac pernicioſior.

Addenda ſuperioribus eſt quæſtio: *Vtrùm diuerſæ hepatis partes inflammatæ diuerſis præſidiis ſint curan-* E *dæ?* Reſpondet Galenus 3.*criſ. cap.5.* in hunc modum: *Soluit autem lienis, & hepatis inflammationes; ſanguis; è naribus profluens, quando hæc viſcera vnà cum acutis febribus habent inflammationes, & omnes quæ ſub hypochondriis fiunt calidæ, & acutæ inflammationes fluxu ſanguinis narium ſoluuntur.* Itaque hypochondriorum inflammationes ſanguinis per nares factum profluuium indicat, dummodò tale fiat in decretorio citra quem nullum iudicium bonum exiſtit. *Oportet autem* κατ' ἴξιν hoc eſt, *per directum fluere ſanguinem; ex dextra quidem nare; hepate patiente, vel locis ſub hypochondrio dextro poſitis; ex ſiniſtra autem,*

liene, vel locis huic vicinis Quicunque autem ſanguinis A fluores *ἀνάπαλιν*, hoc eſt, obliquè, & tranſuerſim fiunt, vitio dantur, tanquam violatæ, & perturbatæ naturæ indices. Hoc firmat Galenus 1. *progn.* 32. edoctus ab Hip. 3 *prorrhet.* 33. docet etiam *lib. de ſang. miſ. cap.* 14. & 6. *epid. ſect.* 2. *com.* 12.

Porrò ſunt aliæ vacuationes, iecoris inflammationi congruentes, per quas etiam primis ægrotationis diebus illi qui hunc morbum patiuntur, liberantur. Huius rei grauiſſimus teſtis eſt Galenus 3. *criſ. cit.* dum ſic ait: *Hepatis verè conuexa quidem partes patientes, tribus potiſſimùm modis criſibus obediunt, fluxibus ſanguinis è nare dextra, ſudoribus bonis, & vrinis abundantibus; ſima verò excrementis alui, vomitibus, & ſudoribus.*

Verùm conueaa parte affecta, prouocantia vrinam exhibebis, mitia illa quidem, & priùs vacuato corpore, B ne fortè ex calidis ampliùs inflammetur iecur, & humores intempeſtiuè attrahantur. Quare in principio offeres, quæ calorem mulceant, & vrinas moueant, qualia ſunt ſemina melonum, cucurbitæ: deinde eunte inflammatione in ſuppurationem, vel reſolutionem, valentiora porrigenda, vt apij, aut radicis eius decoctum. Si tamen ſuppurationem tentauerit natura, tunc mitioribus, & facto iam pure, abſtergentibus vtendum erit, vt paulatim purulenta materia per vrinam expurgetur, quo tempore porriges decoctum hordei, fœniculi, apij, cum ſaccharo & melle.

Parte caua laborante purgantia adminiſtranda, leuiſſima illa quidem & mitiſſima, vt Manna Caſſia, Syrupus ea multiplici Roſar. Perſic. aut Violar. infuſione paratus: Si enim aliter feceris, iecur, & viſcera inflam- C mabis, & euocabis humorem ad affectam partem, qui ibi infians vehementiores dolores excitaturus eſt, maximè cùm ope expurgantium nihil à parte inflammata poſſit educi. Hanc ergo vacuationem tentabis leuibus expurgantibus clyſmis, aut medicamentis ſuauibus, in declinatione ſolùm, in qua iam deferbuit calor, & ſymptomata ſunt ſedata.

Propter auctorum pugnantium votum, latiùs inquirendum: *Vtrùm in inflammatione iecoris purgantia medicamenta cum cibis permiſcenda?* Hippocrates renuit omninò: Nam *lib. de aliment. num.* 4. ſic ait: *In alimento medicina, malum.* Suffragatur ratio: Nam cibus medicamento permixtus ob humores attractos facilè corrumpitur, & citra partium alimoniam crudus à ventre deiicitur; & ſi fortè cibum partes attrahunt, is eſt vi- D tioſa qualitate infectus. Deinde cibus medicamenti actionem obtundit, & impedimento eſt maximo, quominùs pharmacum reducatur ad actum; & hac ratione ob medicamentum, à iecore, & venis non attrahitur: quare alter alterius actionem impedit, idcircò ieiuno ventre medicamentum, ſolùm & impermixtum eſt offerendum.

Contrà facit Hippocrates *lib. de alim. num. eodem*, dicens: *In alimento medicina, optimum.* Cùm enim tres claſſes medicamentorum extent apud auctores, quædam benignorum, quæ minimùm ab alimenti natura recedunt, cuiuſmodi ſunt pruna, violæ, manna, ſerum lactis, Caſſiæ medulla, roſæ Alexandrinæ ſaccharo, vel melle conditæ. Alia eſt malignorum, in quibus vis, & ſubſtantia venenata ineſt, vt ſcamonium. Ellebo- E rum, & Colocynthis. Tertia, mediocrium, vt Rhab. Aloë, Seuna, atque Agaricum. Tutò igitur placida medicamenta cum cibo offerri poſſunt; ſic enim natura ea ſuauiùs amplexatur, cùm alimentum his permiatum minimè corrumpatur, cùm parum ab eorum facultate deſciuerit. Neque quod à iecore attrahitur, eſt praua infectum qualitate. Mediocria, quorum tenuis pars ad humorem attrahendum permeat, nullo pacto cum cibis permiſceri debent, hæc enim alendo corpori minimè ſunt idonea, & nulla eorum portio in corporis ſubſtantiam faceſſit.

De medicamentis exoluentibus quid dicendum? quæ ſi in ventre perſiſtant, eorum vapor ad altiores partes permeat, à quibus noxium humorem attrahunt: hæc oppoſitam penitus naturam cum alimentis habent, ob id cum eis commiſceri non expedit. De his fortaſſe loquutus eſt Hippocrates *cit. de alimento*, dicens: *In alimento medicina, malum.* Nam omnes prædictæ noxæ, ob horum permixtionem, facilè conſequuntur.

Sed quid dicimus ad Hippocratem, 6. *epid. ſect.* 5. *text.* 29. hæc valida medicamenta cum cibo permiſcentem? dum enim veratrum exhiberi præcipit, tunc lauare, & comedere iubet, vt celeriùs, minorique moleſtia ſuam actionem perficere valeat. Duo autem potiſſimùm ſunt modi, vt ocyùs medicamentum erumpat, balneum aquæ potabilis, & cibus; his enim corpus humectatur, quod Hippocrates monuit, dum ait: *Ad veratra qui non facilè purgantur, corpus antea humectare expedit alimento, & quiete.* Nempe alimentum, vt Galenus inquit, poteſt ſumi eo tempore, quo veratrum accipitur, aut in præcedenti victu, ex quo nimirum humores attenuantur, & viæ ſuccis, qui in ventrem deferuntur, patefiunt, & quo corpora fluxa redduntur: ob id, 4. *Aph.* 13. monet, vt veratrum aſſumpturi plurimo cibo, & quiete corpus humectent.

Deinde Galenus 13. *meth.* 15. cum medicamento exoluente cibum admiſcet, dum Carthamum, Mercurialem, Epithymum, & polypodium in inflammatione partis cauæ iecoris, magiſque remittente phlegmone cum cibo proxima propin.te audet, quibus validis vtitur in ptiſana coctis, & partim tunſis, ac in tenuiſſimum puluerem redactis, qua etiam ratione nigri veratri corticem exhibere non eſt veritus. Quod ſine dubio fecit, tum vt priſanæ temperie, & lænitate vis medicamenti obtunderetur porſus, in cuius rei gratiam illam poſt pharmacum bibendam præcipit, 2. *acut.* 12 tum vt cibi iucundi, tanquam vehiculi ope, iecur medicamentum non reſpuat, imò potiùs attrahat; & hoc ad cauam partem, à qua neceſſariò per aluum cauſam noxiam debemus educere, penetrans, & obſtructos, anguſtóſque meatus peruadens, humorem craſſum, & vſtum vacuare queat. Ea qua doctrina, Hippocrates cum ſeipſo *in lib. de alim.* conciliari poteſt.

Si verò inflammatio in ſuppurationem vergere videatur, quod ex intenſiori febre, maiorique dolore cognoſces, extrà emplaſtra proficua impones, quæ calorem innatum ad ſuppurandum roborent, admixtis ſemper reſoluentibus: cùm enim periculoſa ſit hæc inflammatio, ſi ſupputet, (vlcus enim relictum, cum febre iugi & continua, ad hecticam corpus facilè parat) videndum num pus etſi factum reſolui poſſit, quod tantopere commendat Galenus, 13. *meth.* 5. dum ſic ait: *Quin, ſi pus aliquod notabile in ſuppurante particula ſit contentum, non expedit, quod nonnulli faciunt, protinus incidere, imò & exhalationem moliri medicamentis ad id valentibus, quorum vſus ex affectu ſit coniectatus.* Quod docuit *lib. 2. ad Glauc. 7. prope fin. §. Rurſus igitur ad ſuppurates tumores accedamus, quos vbi reſoluere poſſe deſperaueris, ex farina triticea vtere cataplaſmatibus.* Sin minùs, ſequere conſilium Pauli, *lib. 4. cap. 2. Si verò pus adſit, notabile, apertio procuranda eſt voce, tuſſi, ſternutamento; ſin minùs, candenti ferramento*: quod auxilium conſuluit Hip. *lib. de internis affect. §. Quum maximum iecur euaſerit, ſic vt promineat malum, nec medicamenta profuerint, exurere ipſum oportet buxeis fuſis oleo feruenti intinctis, oleo terebinth.* Approbant Celſus *lib. 4. cap. 8.* Aretæus 1. *Chronion, cap.* 13. & priùs edocuit Hip. 7. *Aph.* 45. *Quorum hepar ſuppuratum aduritur, &c.* Si verò inflammatio nec ad reſolutionem, nec ad ſuppurationem commigret, ſed in ſcirrhum abeat, tunc neceſſum erit reſoluentibus mollientia admiſcere.

OBSER

OBSERVATIO.

Iecoris inflammatio ſæua, immani dolore affligens, hirudinibus ſupra partem affectam admotis, perſanatur.

IN omnibus inflammationibus internis, à calidiſſimo feruidóque ſanguine concitatis, ſanguinem copioſè eſſe emittendum, vnanimiter docuere priſci; Arabes & iuniores omnes confirmarunt. Erat vir quidam robuſtus, carnoſus, & rubicundus, cui hepatis inflammatione laboranti, inter initia vberrim ſanguinem extraxi ex baſilica vena, dira porrilagine infectum, & cætera ſunt adminiſtrata auxilia, quæ in hoc morbo à peritia factitati ſolent. Tranſacto decimo quarto die, remiſſa eſt febris, ſymptomata leniora facta: at dolor ita truculenter ſæuiit, vt præ illius ferocitate febris intenſior accreuerit, & ipſe debilior factus totas noctes inſomnes duxerit. Impoſita anodyna, clyſteres refrigerantes, & reuellentes inditi, purgatio clemens adhibita, ſaluatella dextra ſecta: cúmque dolorem ex ſanguine craſſo, & præ caloris incendio aduſto originem ducere coniectarem, cucurbitula ſcarificata ſuper partem dolentem impoſita vſus ſum, quod auxilium tantopere commendat Galenus *lib.* 13. *meth. cap.* 19. Græci, & Arabes confirmant: Ex qua vacuatione cùm tantillum leuari cœpiſſet, altero die appoſitis binis cucurbitulis ſiccis ſupra eandem partem, & applicitis quatuor magnis hirudinibus, quarum ope ſanguis limoſus, & craſſus extractus eſt in copia multa, omnino à dolore ſaluus remanſit.

CAPVT XIV.

De hepatica affectione.

Definitio.

VTrùm *hepatica affectio propriè dicatur, in qua rubida proluuies apparet*: nunc ſpeculandum. Diſertiſſimus Galenus *lib.* 5. *de loc. affect. cap.* 7. agit de quodam ſymptomate, non aliis membris communi, ſed iecoris proprio, ac peculiari, eo quòd ex ſola huius viſceris læſione naſcitur, imbecillitata illius coctrice, proponitque id priùs quod alibi demonſtrauit, ſanguificantem nempè facultatem propriam ipſius iecoris eſſe, ſed ita (inquit) propriam, vt ei ſoli inſit, nec alibi reperiatur, niſi fortè ab ipſo iecore, tanquam à ſummo principio mutuata: quamuis enim ea inter naturales numeretur, & hæ ſingulis ſint membris inditæ, à communibus tamen diuerſa exiſtit.

Secundò, vt cauſas artificioſè tradat imbecillitatis prædictæ facultatis, docet tam illius, quàm omnium facultatum eſſentiam, in proprio cuiuſque particulæ temperamento conſiſtere: ac proinde nihil mirum eſſe, ſi quamdiu hoc permanſerit illæſum, noxâ vacent, & illæſæ ſeruentur facultates; proſternantur verò, aut vitientur, eo ipſo demolito, & pro varietate intemperamenti quod contrahunt, ita variè afficiantur, imbecilliterutque, & illa ſanguinis procreatrix in hepate ſuum munus ſanguificandi exactè obire impediatur, & præ imbecillitate incoctum gignat, tenuem, & aquoſum ſanguinem, vel craſſum & fæculentum; vnde cruentæ ſequuntur, id eſt, aut carnium lotura ſimiles excretiones, aut ſplendentis ſanguinis fæcem repræſentantes, quas duas cruentorum excrementorum ſpecies, docet Galenus infirmitatem coctricis in hepate ſignificare, ſed priorem magis principaliter; atque adeò vbi hæ apparuerint, procul dubio iudicandum, iecur ipſum infirmasi.

A Addit deinde, quod Auicenna monuit 16. 3. *cap. de dyſenteria*, rarum eſſe, quòd fæculentus incipiat fluxus, frequens, vt ad lotium nuncupatum ſuccedat. Porrò quanquam iecoris imbecillitas, & cruentæ deiectiones ad eam conſequentes, aliquando citra inflammationem, ac febrem eueniant, iungitur tamen nonnunquam; ac propterea Medicos hortatur, vt peculiaria vtriuſque mali indicia cognita peſpectáque habeant, vt ſi quando hepatica affectio (ſic enim appellatur malum, in quo dictæ deiectiones fiunt, propterea quòd ad hepatis eſſentiam pertinet, vitiata præcipuè illius facultate, 3. *de cauſ. ſympt.* 2. & *lib.* 8. *ſec. loc. cap.* 7.) cum inflammatione iungatur, ea ſponte, exactéque decernat, & præterita dicens, præſentia agnoſcens, futura prædicens, quod Medici conſummati eſt, 1. *epid. ſect.* 2. *text.* 48. B non ſolis ægris ſe faciat admirabilem, ſed & nominis celebritatem, gloriam, & laudem (quam & prudenter, & honeſtè aucupandam cenſet) comparet apud vulgus.

Ergo hepatici, ſeu iecinoroſi vocandi ſunt, ex Gal. *loc. nuper cit. quando videlicet citra aliquod manifeſtum in viſcere malum, in propriis affectionibus facultas imbecillitatur.* Sequuntur Paulus *lib.* 3. *cap.* 48. Alexand. *lib.* 8. *cap.* 8. Ita cœliaci, ſeu ſtomachici vocantur, qui neque inflammationem, neque aliquem præter naturam tumorem in viſceribus habent, ſed quibus tantùm imbecillitate laborat ventriculus, ſeu ſtomachus. Cùm verò viſcus hoc, non vnam duntaxat, ſed plures actionum facultates habeat, contingátque ſæpè vnam ipſarum præcipuè lædi, interim duas, aut tres, atque etiam omnes quatuor, vt C attrahentem, retentricem, & expultricem, in hoc affectu ſolùm alteratrix, quæ principaliſſima, & ſanguifica dici ſolet, afficitur, vt 6. *de placit.* 4. ipſe admonuit. Propterea quum iecinoris imbecillitatem dicimus; non eam ex qua facultates illæ, quæ ſingulis corporis partibus ſunt communes, imbecilles redduntur, intelligere volumus, alioquî non illi ſolùm, ſed aliis eſſet communis affectio.

Maiorem tamen inuoluit difficultatem, indagare, *Vtrùm hepatica affectio ſit etiam venarum paſſio?* Nam ſi ſanguifica facultas venis per ſe ineſt, quæ in hoc affectu læditur, non ſolius hepatis, ſed etiam venarum erit affectio. Deinde, ſi 6. *de placit.* 3. & 4. *de vſu part.* 12. & in multis aliis locis, reſtatur apertè Galenus, vaſa ſanguinem conficere, modo hepatis ſimillimo; rationem aſſignans, ne diſtributionis tempus periret, atque citra materiæ elaborationem eſſet otioſum; quod & experimento monſtrat aliquorum animalium, in quibus citra iecur ſolæ venæ conficiunt alimentum: quomodo 5. *de loc.* 7. ſui ipſius oblitus ſoli iecori addixit facultatem ſanguificandi, addens quòd ſi alicubi reperiatur, propria ipſius viſceris iudicetur, & ab eo influxiſſe, cùm *lib.* 1. *de loc. cap. vlt.* in vniuerſum negauerit facultatis naturalis influxum, cuius generis eſt ſanguificans illa, 6. *de placit. cit.* & vt ipſemet 2. *de natural. facult. cap.* 4. ait, eadem cum concoctrice etiam venarum, quam fixam, & independentem perpetuò pronunciauit.

Nec dicas, vbi naturalium virtutum influxum negauit, de particularibus, ad propriam cuiuſque partis nutritio- E nem neceſſariis, cuiuſmodi ſunt trahens, retinens, alterans, & expellens eſſe intelligendum; non de vniuerſali, ac ſanguinis effectrice, quæ vniuerſo corpori alimentum operatur, quæque in iecore, tanquam in fonte & radice adeſſe, & ab eo oriri aſſeritur, 6. *de placit. cit.* & *lib.* 3. *c.* 1. & 2. *de ſanguin. miſ.* 6. & 2. *acut.* 47. & 2. *præſag.* 37. & alibi: Nam, præterquam quòd Galenus omnes naturales virtutes ſine diſtinctione in ſuis membris eſſe dixit, nullam influentem, aut naturalis ſpiritus eſſet admittendus quo illa deferretur, aut contrà ſola qualitatis diffuſione communicaretur, prout *cit.* 1. *de loc.* ipſe prædixit, niſi ſanguinem delatorem admittas.

Præterea; Si ſolum iecur vim hanc ſanguificandi haberet, tanquam à coctrice aliorum membrorum diſtinctam, in totius alimoniam, & vſum, aliorum membrorum gratia diceretur operari, & diſtinctas etiam habere tractricem, retentricem, ac expultricem, quæ communi vſui inſeruirent; inſuper & particulares alias, quibus nutriretur ipſum, ſicut renes, veſica, vterus, &c. At iuxta Galeni ſententiam, naturalia membra, inſtar ratione præditi animalis, non operantur, ſed de propriis ſolùm commoditatibus ſunt ſolicita; nec præter vnam coctricem, tractricem, &c. in iecore vnquam admiſit, vt *5. de loc.* 7. & ſæpè alibi. Igitur illa quam habet, communis eſt omnibus membris, non ipſi peculiaris.

Verùm antequam hæc pateſiant, priùs determinandum: *Vtrùm venæ ſanguificent?* Quamuis Galenus contra priſcos contendat, & obtineat, iecoris carnem in ſanguificando præſtare, imò & vniuerſim propriam cuiuſque viſceris in ſua functione, (eo quòd conſentaneum eſt illam exiſtimare opificem, vel ſaltem præcipuam organi partem, quæ ipſi propria eſt, non aliis communis; iecoris verò caro nuſquam alibi in corpore reperitur) non negat venas ſanguinem perinde conficere, licèt imbecilliùs. Si enim hepati, quod ipſe ait, aſſimiles ſunt, & ab eo originem ducunt, quid mirum ſi ſimiliter elaborent ſuccum ad membrorum nutritionem aptum? id verò faciunt propria, & inſita vi, non à carne mutuata, quod adducta fundamenta conuincunt.

Neque enim in animalibus iecore deſtitutis, dabis vnde mutuetur vis illa, aut conficiatur alimentum, niſi propria virtute, ac temperamento venarum & cauitatum, intra quas ſuſcipitur ad ſui elaborationem. Nec verò Galenum aduerſantem inuenies: quanquam enim ſatis non explicauerit, in id tamen videtur magis inclinaſſe, vt colligitur ex *citato de vſu part.* vbi venis, cùm eas diſtributionis inſtrumenta feciſſet, facultatem ſanguinis efficientem indidit, nedum per eas fertur, tempus ipſi alimento fruſtra periret.

Adde quòd ideò iecur dicitur ſanguificationis auctor, quia eundem modum ſubſtantiæ habet cum ſanguine ipſi ſimillimo, *6. de placit.* At ſimilitudo hæc ſubſtantiæ influere nequaquam poteſt. Igitur nec facultas ipſa, cuius diſpoſitio dicitur mixtio, ſiue ſimilitudo illa. Quòd ſi dicas, hanc ipſam venis ineſſe, eo quòd hepati ſunt aſſimiles, & primum ab eo germen ducunt, vt diximus cum Galeno; ac proinde ſat eſſe virtutem communicari, quemadmodum ſola etiam pulſatilis, & ſpiritum gignens abſque ſimilitudine aliqua à corde communicatur arteriis: Reſponderi fortaſſe poterit, quòd quamuis ita ſit, oportuerit tamen vitalem melioris vſus gratiâ influere, ſanguificam verò inſitam fuiſſe, vt vberiùs promoueretur coctio, & magis copioſè alitura materia elaboraretur.

Cæterùm quamuis hæc cauſa ſit cur indita vna, altera verò influens fuerit, inſtantiam tamen non ſoluit, vt conſideranti patebit: neque videtur poſſe conſtare, niſi fateantur vim gignentem ſpiritus arteriis non communicari, aut non communicata ſimilitudine accedere. Vtcunque tamen ſanguifica, de qua nobis ſermo, indita credenda eſt venis, non obſtante quòd Galenus *5. de loc.* 7. ita eam iecori addixit, vt pronunciarit, quòd ſi alibi reperiatur, propria tamen ipſius iudicetur: Nam vel iecoris nomine ſua etiam vaſa, ac germina comprehendit; vel de facultate loquitur ſanguinem rubrum gignente, quæ ſolius iecoris eſt.

Nec verò hanc alibi reperiri voluit, ſed vt maximè propriam iecoris affirmaret, addidit: *ſi cauſa aliqua fuerit, &c.* Nihilominùs propria hepatis iudicetur, nec immeritò: ſiquidem ruber ille ſanguis ſecundum ſubſtantiæ proprietatem, colorem, & reliqua, ita huius viſceris carni atteſtatur, vt eius ſolius effectus credatur. Atque ad eum modum intelligendum eſt, quo *6. de placit.* 8.

A ſcribit, ſanguinis generationem à iecoris carne oriri: & paulo pòſt, dum reprehendit eos, qui à corpore exangui, quale venarum eſt, ſanguinem generari dixerint; de rubro enim loqui, conſtat ex contextus ſerie, dum inde probat in iecore confici, quòd viſcus hoc maximè rubrum cernatur, perinde ac ſanguis quem ſimilem facit.

Non poſſe autem vaſa ſanguini ruborem præſtare, ſimili argumento colliges: nam cùm alba, exanguiáque ſint, & quem elaborant ſuccum ſua induant ſimilitudine, non ſecus quàm iecur ſua rubefaciente, nequaquam poterunt, ſaltem colore, & temperamento proprio. Quòd verò nec adſcititio, probatur, quoniam licèt admittamus vaſa ab hepate calorem ſuſcipere copioſum, quo non parùm in ſuis actionibus iuuantur; ille tamen ſufficiens non eſt ad eam rubedinem inducen-

B dam: Nam quamuis colores, qualitates ſint de numero ſecundarum, & hæ ad primas ſequantur; imò & aſſeratur rubor à prima calidi in humidum operatione oriri: indi tamen tantus nequit, quantum in ſuccis conſpicimus, ex ſolo primarum qualitatum temperamento; nec iecur ſuo ſolo vſque adeò excedente humores tingit, ſed potiùs rubra eius caro. Cùm ergo calor ille ab hepate vaſis præſtitus, ſit minor, nec deferat colorem qui aſſimilet, ruboris cauſa non erit. Et per conſequens, &c.

Id verò breuiter at exactè diſcutiendum: *Vtrùm rubedo in ſanguine, à iecore, vel venis emanet?* Vniuerſum vaſorum ſanguinem rubrum experimur, ſed vnde emanet rubedo explicatu difficile eſt. Quidam referunt ad rubefacientem facultatem iecori peculiarem, & venis

C communicatam; ſed audiendi non ſunt, his ſaltem qui nullius facultatis naturalis influxum admittunt. Inſuper cùm rubor ille nequaquam ſit ad alendum neceſſarius, (eum ſiquidem deponit ſanguis, antequàm in membra mutetur, & priuſquàm aſſumat multa alia) ſuperflua videtur ea facultas, ſuperfluúſque illius influxus. Deinde ſi non minùs rubedo eſt in extremarum partium, quàm propinquarum, imò & quàm in iecoris ipſius ſucco; nec poſſibile ſit vim illam rubefacientem pariter in fonte propinquo, & remotis vigere, qua probabilitate credemus ab hepate communicari?

Rubet igitur intra vaſa ſanguis, imò & totus vaſorum ſuccus, tam antè, quàm poſt iecur contentorum, ex commercio ſanguinis ab hepatis carne rubefacti, non à rubefaciente virtute venis inſita, aut influente. Sic

D proinde illis deneganda eſt vis ſuccum aptè elaborandi ad corporis alitionem, ídque indita atque innata, ex proprióque temperamento profecta, quantumuis ope etiam influentis à iecore, & circunſtantium membrorum, in eo opere fruatur. Neque enim Galenus alicubi voluit, facultatem iecoris, licèt corpus gubernet, in totúmque influat, ab ipſo communicari membris: (non enim omnibus communis eſt) nec ita in eo viſcere oriri, quaſi inſtar aliarum principum inde emanet, ſed quia ibi potiſſimùm viget, indéque in vniuerſum influit cum apta materia, ex qua alitur, & gubernatur corpus; propter quod principis, & communis facultatis nomen meritò obtinuit.

Verumenimuerò ſiquidem in hunc locum incidimus, enucleabimus difficilem quæſtionem à noſtro in-

E ſtituto non alienam: *Vtrùm communis illa facultas, ac illi ſeruientes miniſtræ in vſum totius operantes, concedendæ ſint in iecore, venis corde, & cerebro, diſtinctæ à propriis, per quas hæc membra aluntur?* Et non deſunt quibus videatur: Primò, quia facultates, quæcunque feruntur in varium obiectum trahendum, vario tempore retinent, varias imprimunt formas tractæ materiæ, denique & vario tempore à ſe propellunt varia excrementa, variæ cenſendæ ſunt (vna ſiquidem, quatenus vna eſt, vnum ſemper & idem operatur.) Atqui ventriculus, v.g. communibus facultatibus in eius cauitate ſitis,

per

per oblongos villos in cibum fertur externum, retinet vſque ad integram chylificationem, chyli formam inducit, expellit omnem ferè à ſe confectum chylum: propriis autem in ſuo corpore locatis, exiguam tantùm portionem allicit, idque ſolo temperamento citra villos, exiguo tempore retinet, ſui ipſius formam imprimit, excrementitium tantùm vaporem inſenſili perſpiratu pellit. Igitur variæ ſunt facultates ventriculi naturales, propriæ quædam, aliæ communes; ac per conſequens hepatis, & aliorum membrorum, circa materias communes operantium.

Secundò. Non alia de caoſa in vtero, vtraque veſica, & renibus, facultates conceduntur communes à propriis diuerſæ, quàm quòd diuerſis temporibus, obiectis, & finibus agunt. Sed hoc ipſum videmus in ventriculo, hepate, & reliquis communem materiam elaborantibus. Igitur, &c.

Tertiò. Cùm omnia faciat natura alicuius vſus, & operis gratia, atque inter membra ſint plurima citra cauitatem formata, nonnulla verò cum inſigni, certum eſt cauitates illas peculiares habere operationes, & per conſequens etiam facultates à quibus oriuntur; cúmque facultates diſtinguantur per operationes ſicut hæ per obiecta, habebunt membra caua, quatenus membra ſunt, facultates naturales quibus alantur, non aliter quàm caro, os. &c.

Denique obiici poteſt locus, ex *lib. de diff. ſympt. cap.* 5. vbi Galenus de ſymptomatibus agens facultatum naturalium ventriculi: *Quædam*, inquit, *eueniunt, vt eſt coctionis totius organum; alia longè varia facultatum ſimiliter naturalium, vt pars eſt nutriri poſtulans.* Quæ verba apertè ſignificant, binas eſſe naturales facultates ventriculi, communes alias in totius miniſterium, alias ſingulares in ſuum; id quod ſimiliter de iecore, ac aliis membris pro toto operantibus videtur aſſerendum.

Sed non eſt cur binæ concedantur facultates naturales inter ſe diſtinctæ, quibus membrum ſui ipſius, & totius nutritionem miniſtret, cùm vna, & ſibi, & toti poſſit inſeruire: Nam ſi circa vnum alimentum ventriculus negotiatur in ſua cauitate, ac corpore, ſeu cauitatibus anguſtis, idque alitionis, tanquam proprij finis gratia, cur non vna & eadem tractrice, credetur ad cauitatem, & poros attrahere, vnica etiam & vbique retinere, concoquere, & tandem expellere ſuperflua; atque adeò pro ſe, & pro toto operari, vna facultate, data vnitate obiecti, pariter & finis?

Quamuis autem externum alimentum in amplam cauitatem primò excipiatur, indéque in chylum iam verſum, atque adeò ſub alia quodammodo forma ad poros ventriculi trahatur, alimentum tamen adhuc eſt, licèt prædituin iam ſimilitudine quadam cum membro, in cuius tandem ſubſtantiam paulo poſt tranſit, procedente coctione in poris, quæ diuerſa non eſt ab illa priori, quam ſubit alimentum in cauitate, ſed illa eadem magis progreſſa, nec diuerſa tractrix, retentrix, expultrix, aut coctrix, ſed vna, quæ modò in alimentum contentum in cauitate, modò in attractum, inſertúmque meatibus operatur: ſicut eadem vis eſt, qua ignis materiam alterat, & tandem in ſeipſum conuertit. Vna ergo eſt facultas, quæ in ventriculo chylificat, & nutrit; vnáque ſanguificans in iecore, eáque propria ipſius, quanquam etiam commune opus conficiat: id quod 5. *de loc.* 7. apertè fatetur Galenus, ibi: *Sanguificantem facultatem propriam hepatis eſſe diximus, &c.* & ſignificauit 3. *de cauſ. ſymp.* 1. 2. *Aph.* 18. & alibi.

Nec verò rationes in contrarium adductæ, cogunt admittere duplices facultates. Non prima, quia, vt diximus, circa idem alimentum elaborat ventriculus, donec in ſui ſubſtantiam commutet, propter quod tam in cauitate, quàm poris in ipſum agit: nec cenſendæ ſunt coctiones ſpecie diuerſæ, ſed prior qua alitura materia ſi- A militudinem quandam cum membro acquirit, via eſt ad ſecundum, per quam in membri ſubſtantiam tranſit. In ſingulis autem partibus alendis materiæ primùm ad ampliora ſpatia trahuntur, deinde ad minora, in quibus pleniùs concoquuntur, non diuerſa coctrice, ſed vna & eadem vlteriùs procedente: Sic in oſſibus, teſtibus, vberibus, &c. in amplioribus meatibus, alimentum in medullam, ſemen & lac commutatur; in minoribus in membri ſubſtantiam, non varia, ſed vna eadémque virtute. Nec diuerſas arguit tractrices, trahi cibum in cauitatem, per villos; ad poros, ſolo temperamento abſque ductibus: ſiquidem per exiguum ſpatium, ſanguis, & virtutes deferuntur eædem, nec proinde diuerſæ, aut tractionibus diuerſis.

Minùs vrget ſecunda, ex ſimilitudine vtriuſque veſicæ, & vteri: Nam cùm per vaſa ſanguineum alimen- B tum trahant, & diuerſis temporibus, ac viis fellea bilem trahat, vrinaria ſerum, vterus ſemen, non iam nutritionis gratia, ſed ob vſum valde diuerſum, nec tam varia poſſint vna facultate peragere, neceſſum fuit præter proprias ſuæ alitioni neceſſarias, & ſufficientes, alias inſuper communes habere quibus diuerſis temporibus, finibus, & obiectis agant.

Iam verò cauitates, quibus aliqua membra formantur, non arguunt neceſſariò diſtinctas ſpecie operationes in illis, & per conſequens nec diuerſas facultates quibus efficiantur, licèt in caua membra quidpiam habeant peculiare, nempe plures materias excipere, conficere, aut aliquid ſimile: non enim à teſtibus, aut iecore, quibus quædam animalia ſuper alia donantur, diuerſum opus efficitur à ſeminalibus, vel ſanguineis vaſis, ſed idem co- C pioſius, & magis elaboratum; ſolet enim natura varia excogitare inſtrumenta, non ſolùm ad operis varietatem ſed & ad perfectionem.

Denique neque locus, ex *lib. de ſympt. diff.* quem ampliùs obiiciunt, conuincit: Nam ibi ſolùm docet Galenus; quædam ſymptomata euenire ventriculo, eáque penes coctricem, & reliquas facultates naturales, prout organum eſt, hoc eſt ratione cauitatis, cuius gratia dicitur organum coctionis, ſi in appetendo, trahendo, retinendo, aut concoquendo deficiat; alia vt pars eſt nutriri poſtulans, hoc eſt, quia exactè non trahit ad poros, aut minus intra eos concoquit: Cùm enim modò in alimentum in cauitate contentum operetur, modò in D attractum ad anguſtos ſuos meatus, fieri poterit, vt labatur in hac, vel in illa coctione, atque adeò diuerſa patiatur ſymptomata, modò vt organum, modò vt pars quæ nutriri poſtulat: verùm non inde conficies varias obtinere tractrices, coctrices, &c ſed nec os, teſtes, aut vbera, in quibus etiam quælibet aliquid operatur in ſanguinem, adhuc in vaſis comprehenſum, aliquid in admiſſum iam intra illarum partium inania. Atque ita ad ea, quæ primo loco mota ſunt, aduerſus ea, quæ Galenus docuit de facultate ſanguifica iecoris, reſponſum eſto.

Cauſa.

E Affectum hunc eſſe ſymptoma in genere noxæ functionum naturalium, alteratricis, ac magis ſpeciatim ſanguificæ ipſius iecinoris, quæ non ablata, neque deprauata eſt, ſed diminuta, ac imbecilla, *locis citatis* firmauit Galenus. Huius imbecillitatis cauſa, quæuis intemperies eſſe poteſt, ſed calida præſertim, ac frigida: Hæ aliquando ſunt nudæ, & ſolùm qualitatis exceſſus, interdum cum exuperantia alicuius humoris affligunt.

Noxa autem oblæſæ facultatis ſanguificæ, percipitur ex ſpecie excretionis maximè ſimili carnium lotulæ, præſertim cruentarum, atque recenter enectarum. Quinimò ſi quis id quod excernitur, aquoſum ſanguinem nominet, rectè quoque illud interpretari videtur,

vt *cit. locis* ſcripſit Galenus. Multoties enim fæci ſanguinis ſimilia excrementa per aluum deiiciuntur, ita vt qui excernitur ſanguis, & nigrior quàm pro natura, & ſplendens appareat, vtpote ſanguine, & nigra bile commixtis: quod malum, eſt ipſius iecoris ſuperaſſantis ſanguinem indicium; ſicut quando excernitur ſanguis dilutus, hepatis refrigerati eſt potiſſimum ſignum. A

Vtrùm verò *lotiua deiectio, à frigido; ſplendens, à calido oriatur iecoris intemperamento?* dubium eſt maximum. Infirmum, debilitatúmque iecur creat crudum, tenuem & aquoſum ſanguinem, *5. de loc. 7.* ſed cruenta deiectio, eáque craſſa, fæculenta, & ſplendens, ad ſanguinem ſequitur ſupra modum coctum, *3. de cauſ. ſympt. 2.* & *5. de loc. cit.* Ergo perperam hanc ſanguineæ excretionis ſpeciem coctricis in hepate imbecillitati addixit. Præterea ſi lotiua illa à frigidiori oritetur iecoris intemperie, hæc à calida adurente, & ſuperaſſante ſanguinem, vnde ad illam ſuccedet, vndéve à frigido affectu ſanguis aduretur, aut fiet adurens calor? B

Dic. Concoctrix iecoris ſicut per frigus infirmata, pituitoſum gignit, tenuem, & ſemicoctum ſanguinem; ita vbi per calorem deficit à proba, exactáque concoctione, humores aſſans incraſſat, ſanguinémque reddit fæci ſplendenti ſimilem, incoctum, atque imperfectum. Nec obſtat, quod *3. de cauſ. ſympt. 2.* cruenta hæc excrementa, craſſa, & ſplendentia dixit ſanguinem eſſe exactè coctum, qui ob impeditam quauis occaſione diſtributionem, ad inteſtina redit, & ea ſpecie eiicitur: nam de ea fæce ſplendente loquitur, quæ ex remorato plus æquo in iecore, nec diſtributo fit ſanguine: per moram enim etiam à modico calore exuritur ſanguis, & in craſſam fæcem conuertitur: de hac autem *5. de loc. cit.* non eſt ſermo, ſed de ea quæ pro cauſa habet immodicum, & ſuperaſſantem calorem, à quo imbecillitatus iecoris facultas, & à proba coctione deficiens, pro ſanguine cruentam illam producit differentiam, à qua fæculenta dicta naſcitur dyſenteria. C

Quamuis verò ea ab immodico calore oriatur, à frigore lotiua, vt diximus, nihil mirum ſi huic, & maiori ex parte, quod cum Galeno monet Auicenna *cit. loc.* ſuperueniat: quemadmodum enim ad frigidos affectus putreſcente materia febris plerumque ſequitur, quod in Gallico morbo, & aliis experimur; ita fieri rectè poteſt vt tenue, & aquoſum excrementum præ imbecillitate non excretum putreſiat, & licèt frigidum accendat calorem, & febrem, à qua ipſummet ſuperaſſetur, & in fæcis ſpeciem excernatur, non iam liquidum, tenue, & loturæ ſimile. Eodem modo dicendum eſt de intemperie humida, quæ ſola huius viſceris actiones exſoluere, & imbecillitare poteſt; ſicut & de ſicca, quæ ſpiritus reſoluendo, & humidum, iecoris robur vehementer lædit. D

Signa.

V*Trùm rubida proluuies ſit firmum imbecillis facultatis ſanguificantis ſignum?* meritò in dubium eſt vertendum. Galenus firmat *5. de loc. 7. §. Itaque in primo ſtatim aditu obuiam nobis venit quidam, peluim è cubiculo efferens, continentem tenuem cruoris ſaniem, carnium nuper mactatarum ablutioni haud abſimilem, euidentiſſimum affecti iecinoris indicium, &c.* Contrà facit argumentum huiuſmodi. Si cruenta deiectio vſque adeò firmum foret imbecillæ facultatis ſanguificantis ſignum, perpetuò indicarentur mala, vtpote quæ principis membri ſummam debilitatem oſtenderet. Atqui ex ſententia Hippocratis *4. Aph. 47.* Cruentæ excretiones, & liuidæ, & fœtidæ, quod magis videtur, ſi benè exeant, aliquando bonæ. Igitur, &c. E

Dic. Infirmatæ coctricis iecoris cruentam, eámque lotiuam eiectionem, tanquam infallibile ſignum, non immeritò adduxit Galenus; Cùm quatuor excrementorum cruentorum differentias recenſeat, *3. de ſympt. cauſ. 2.* & *lib. 2. de loc. cap. 4.* quas omnes dyſenteriæ nomine comprehendit. Prima, in qua plurimus ſanguis non noxius quidem, ſed optimus, & ſola quantitate peccans excernitur à toto, acciditque magna ex parte his, quibus ſuppreſſa eſt conſueta vacuatio, vt menſtrui in fœminis, ob amiſſum aliquod validum exercitium, vt conuerſis à vita laborioſa ad deſidiam, ſeruato eodem victûs ordine, vel ob cauſas plures, *cit. loc.* à Galeno allatas. Secunda, quæ propriè dyſenteria dicitur, in qua ſanguinis fluor ſequitur ex inteſtinorum vlcere. Tertia, in qua adultus, & ſplendens ſanguis, fæcique ſimilis excernitur ob adurentem hepatis calorem. Quarta denique, in qua aquoſus, incoctus, ac carnium loturæ ſimilis, quæ non aliam cauſam habet, quàm iecur imbecillitatum ob frigiditatem inſignem, non potens ſanguinem exactè elaborare; ac propterea deiectio, ſeu fluor hepaticus ſimpliciter vocatur, licèt etiam tertia ſimiliter hoc nomine appelletur.

Quamuis autem cruenta excretio in ſe ſpectata, nullo habito reſpectu ad cauſam, vel modum prodeundi, omnis ferè mala ſit, quacunque occaſione eueniat, imò & nonnunquam peior quàm hepatica, ſi tamen cauſa ipſa, affectióque conſideretur, perpetuò morboſa eſt, & reproba hepatica, cùm perpetuò principis membri imbecillitatem, nec facilè emendabilem oſtendat; cæteræ verò excretiones cruentæ, vt criticæ, etſi fœtore, colore, ſubſtantia, inemendabili malitia ſæpiſſimè peccent, tamen multoties laudabiles ſunt ſi bene exeant, vt prædixit Hippocrates.

Vtrùm in hepatica affectione dejectio ſemper appareat multa, & liquida? controuerſia eſt non inutilis. Galenus *5. de loc. affect. cap. 7.* affirmat: ſed contra eius doctrinam eſt argumentum validum. Quanquam poſſit rectè iecur, citra propriæ facultatis imbecillitatem, inflammari, prout *5. de loc. affect. 7. 11. meth. vlt.* & *8. ſec. loc. 7.* docet Galenus, ſicut è contra imbecillitari abſque inflammatione, vbi tamen complicantur mala, ventris ſtipatio adeſt, dura, ac pauca deiectio, *2. progn. 3* Ergo ſi in ægro propoſito à Galeno *5. de loc. 7.* vterque affectus iungeretur, pauca potiùs, & dura, quàm multa, & liquida egereret, & per conſequens videtur Galenus non modò circa morbi cognitionem deceptus, ſed & ſuis diuinationibus fruſtratus, atque adeò quæ memorat in contextu citatæ hiſtoriæ effutiſſe, famæ, aut laudis cupidine raptum, vt ſui exemplo ad inanem gloriam aucupandam turpiter excitaret, non ſine artis, & nominis periculo, præſertim cùm ipſe alibi, vulgi laudem, tanquam inutilem, fugiendam monuerit.

Dic. Sequitur profluuium diuturnum, & copioſum ad iecoris imbecillitatem etiam cum inflammatione, quoniam languida facultas cùm ſit, ſanguinem generat excrementitium, tenuem, & aquoſum, qui ad ventrem tranſmiſſus fluxum illum excitat ſubcruentum, nonnunquam torridum, ſed copioſum: Quanquam enim inflammatio vim habeat exſiccandi fæces, minuendi, & indurandi, atque adeò conſtipandi potiùs, quàm humectandi aluum, tanta tamen copia liquidi, & aquoſi ſucci, quanta à iecore imbecilli gignitur, adeò exſiccari non poteſt, vt ventris conſtrictio ſequatur.

Licèt enim ob adurentem calorem torrida aliquantulum fiant excrementa, copioſa tamen prodeunt ſi imbecillitas adſit, imò & ſine ea nonnunquam, vt *3. epid. ſect. 1.* in hiſtoria Hermocratis. Quòd ſi *progn. 3.* in hydrope ex inflammatione iecoris, atque adeò iuncto imbecillitati, non fluor, ſed ventris potiùs adeſt conſtipatio, fit iſtud quia aquoſus humor, à quo fluxus erat excitandus, & copioſa futura deiectio, totus ferè ad peritonæum illabitur, non ad inteſtina, reliquum ab inflammatione torretur; atque ideò venter conſtipatur

cum

Digitized by Google

cum imbecillitate coctricis in hepate; qooniam aliò tranſmittitur humor, & exemplum videtur ſpeciale in aqua inter cutem. Proinde ergo rectè Galenus, & ex lotiua deiectione præſentem morbum agnouit, & ex aliis oblatis indiciis, quæ fuerint, & quæ futura erant, quæque æger ille patiebatur, glorioſè pronuntiauit, non tam vt laudem, & gloriam compararet, (conſtat ſiquidem ſubmiſſum potiùs, quàm animo elatum, aut ambitioſum fuiſſe) quàm vt ægris ſe mirabilem faceret; & apud eos in ipſorum gratiam auctoritate valeret, propter quod laudem, & vulgi opinionem Medico eſſe prudenter, non cum ambitione aucupandam, monet *lib. de medic. officio ſect. 2. com.* 1. & ægris gratificandum, conciliandáſque illorum gratias, cum Hip. 6. *epid. ſect.* 4. *text.* 8. nempe quia ita meliùs obſequuntur, & faciliùs ſanantur, 1. *progn.* t. *&c.*

Calidæ intemperaturæ ſigna ſunt febris non mediocris; ſitis vrgens; vitioſorum humorum vomitus; alui deiectio colliquans, craſſa, & graueolens; lingua ſcabra, corpus ſiccum, quæ omnia, & alia ſigna, ex temperamento ægri, ætate, anni tempore, ac anteacto victu poteris venari. Frigidæ intemperaturæ indicia ſunt, febris tenuis, facies inflata, & cachectica; deiectiones adſunt nigræ, grumoſæ, craſſæ, minùs fœtidæ, limoſi ſanguinis inſtar. Siccam intemperiem comitantur recrementa ſicca, pauca, craſſa. Humidam præoſtendunt carentia ſitis, aluus humida, tenuis, aquoſa, & anteacta vita, regio, & tempus planè oſtendent.

Præſagium.

DVplicem *ſuprà* conſtituimus Hepaticæ affectionis differentiam: primam, in qua ſanguis deiicitur aquoſus, dilutus, & tenuis, quæ vera, propria, & legitima eſt Hepatica affectio; ſecundam, in qua limoſus excernitur ſanguis, craſſus, fæculentus, & niger, quæ impropriè Hepatica affectio dici ſolet. Vtraque difficilis curatu, præſertim diuturna, quæ vacuatione immodica corpus abſumit, vires exhaurit, & tandem putreſcente ſanguine, & febricula accedente aſſidua, in tabem, hecticam febrem, malum corporis habitum, & hydropem commigrat: crudum enim hunc ſanguinem, vel craſſum, & fœtidum ab imbecillitate iecoris progenitum venæ nequeunt attrahere, quem per meſaraicas natura à ſe depellit; & hac ratione corpus priuatur alimento, & atrophia confectum, contabeſcens è vita diſcedit, & maximè ſi præcedat ſputum cruentum, ſubputridum, bilioſum, quod lethale eſt, mortem inſtantem pronunciat, vt *lib. 3. Coacar. text.* 21. prædixit Hippocrates: ſignum profectò peſſimum, & partes thoracis condolentes præoſtendens, ad quas ſeroſus ſanguis, vel craſſus, præ mora detentus, putridus & acrior redditus, ſi deferatur, vaſa aperit, & rumpit, & vacuato ſanguine, reſolutiſque viribus, lethalis fit affectio, & prorſus dira.

Curatio.

HEpatica affectio cùm duplex ſit, duplicem ſortitur curandi ſortem. Si enim à calore oriatur, frigidis roborantibus pugnandum eſt: Contrà ſi à frigore, calida imperanda. Vtraque, alimenta expoſtulat vires citò reficientia, quæ cor, ac partes naturales roborent. Sed primò inſtituenda curatio eſt eius, quæ à calida oritur iecoris intemperie: & ſuppoſito victu, cuius formam *ſuprà* pluries deſcripſimus, quærendum: *Vtrùm vena ſectio vtilis ſit?* Ex altera parte cùm vires ſeruare opus ſit in morbo longo, & ex fluxu diuturno ipſæ ſint exhauſtæ nimis, videtur eſſe noxia ſanguinis miſſio, & nullius vſus. Ob hanc cauſam Hippocrates 4. *acut.* t. 16. ſic inquit: *Si cuipiam ſanguinem auferre confert, ventrem confirmare oportet.* Quare cùm venæ ſectio

A exhauſtum præ fluore corpus non roboret, imò vires in maiorem debilitatem præcipitet, ea reproba erit, & inutilis. Accedit alia ratio deſumpta ex Galeno *in eum*dum ſic ait: *Fluente aluo ſanguinem non detrahe: nam ſi poſt detractionem perſeuerat fluor, virtutem proſternit.* Hinc fit vt in diutino fluxu ob imbecillitatas vires, vel ex eo debilitandas, nullo modo ſit ſecanda vena.

Verùm cùm iecur, & ob eius conſortium viſcera excandeſcant, & ob hanc cauſam humores torreſiant, & adurantur, quærendum eſt auxilium quod cauma internum attemperet, iecoris feruorem compeſcat, corpus tranſpirare faciat, fluentem humorem ad aluum reuellat, & hac ratione fluxum coërceat. Quare ſi vires adſint, baſilica tundenda; ſin minùs, ſaluatella
B dextra ſecanda, quæ cùm ſit à diſtantiſſimis partibus celebrata, potentiùs reuellit. In hunc vſum cucurbitulæ optimæ ſunt ſcapulis affixæ, præſertim ſi ſint ſcarificatæ: nam plenitudinem deponunt, *lib. de cucurbit. prop. cap.* & 2. *ad Glauc. cap.* 7. & mirificè ad contrariam partem diuertunt: hæ ſi hypochondrio dextra affigantur, ſtrenuam opem præſtant in retinendo fluxu, 5. *meth.* 3. & *lib. de curand. rat. per ſang. miſ. cap.* 7. *&* 11.

Non nego præceptum Hippocraticum optimum eſſe, imò veridicum, ac ſalutare: commodum enim eſt, & vtile, ad roborandas vires, ante venæ ſectionem ſtomachum confirmare, ne ex ebullitione & motu humorum, bilis ad ventriculum repat, cardialgiam effectura. Hac ratione in diuturno fluore, quando vires
C ſuſpicamur eſſe exhauſtas, à ſanguinis miſſione ſuperſedere oportet, vt Galenus *cit. loc.* admonuit; quæ ſi ſuſcipiatur, moderata ſit, & ſanguis extrahatur in copia pauca: Minus ergo detrahendum eſt quàm plenitudo commonet, ne geminata vacuatione vires proſternantur. Idcircò fluente aluo ſanguinem non detrahes copioſè: aliquid enim relinquendum eſt fluxui vires proſternenti.

Purgatio exercenda cum cautela ſumma: In hunc vſum vtilia ſunt cholagoga, inter quæ excellunt, quæ cum modica adſtrictione leniter expurgant: ex his principatum obtinet Rhabarbarum, maximè torrefactum, de cuius eximia vi pro compeſcendo fluxu, plura diximus *lib. 2. Hiſt. Princip. Medic. in com Hiſt.* 83. Hoc enim medicamentum ſolum innoxium eſt, quia expurgat, robo-
D tat, & firmat, ex Auerrhoë *lib. 5. collig. cap. de Raued*, dum ſic ait: *Et Galenus, & alij Medici dicunt, quòd conſtringit ventrem, & nos videmus quòd purgat, & eſt mirabilior aliis medicinis purgatiuis, quia frænum ſuum eſt cum eo, quoniam nulla medicinarum purgatiuarum eſt ſine veneno aliquo in aliqua parte ſui, iſta excepta, eo quia confortat omnia membra corporis, ideò poſſumus dare ipſum pro purgatiuo, refrenare alias per ipſum medicinas, &c.* Ante expurgantia concoques humorem ſyrupis, vel decoctis adſtringentibus, qualia ſunt quæ pro coërcendo fluxu à Medicis præſcribuntur.

Facta expurgatione commoda, ad corrigendam intemperiem accedere opus eſt, intrinſecis, & extrinſecis medicamentis adhibitis: ſed cùm inter hæc, ad refrigerandum iecur, balneum ſummoperè præſtet, viden-
E dum: *Vtrùm in hoc affectu vtile ſit?* Pars affirmatiua ſuaderi poteſt hoc modo, quia balneum humorem reuellit ad cutem, quod probat Galenus *lib.* 1. *ad Glauc.* 14. §. *Balnea verò in fluxionibus quidem ad ventrem aptiſſima ſunt, &c.* Hac ratione in ſuperpurgatione optimum eſt auxilium: nam calefaciendo partes externas, dilatando meatus, & auocando à partibus intimis ad extimas, fluxum per aluum compeſcit, vt auctor eſt Auicenna 4. 1. *cap.* 7. de modo ſoccurrendi diſpoſitioni eius, in quo ſuperfluit ventris purgatio. §. *Quum ergo ventris purgatio ſuperfluit, liga extrema ſuperiùs, & inferiùs, incipiens ab aſcellis, & inguinibus deſcendendo ab eis ambobus, & ſi*

poteris

poteris fac ipſum ſudare in balneo, aut vapore aquæ calidæ, ſub pannis ſuis capite exterius tracto,&c. quod conſilium accepit à Paulo *lib.7.cap 7.§.Si purgatio maior ſit impendiò,cutis infricari debet,& lauari calida:ante balneum vinum tenue,fuluum,& flauum dari,&c.*

Obſtat irrefragabilis auctoritas Hippocratis dum 3. *acut* 59. eos non eſſe lauandos monet, qui in morbis aluum plus iuſto humidiorem habent. Balneum enim emollit, laxat,eneruat partes, viſcera debilitat, humores extenuat, & ad fluendum aptiſſimos reddit. Verùm ob ſuperiores rationes cogimur aſſerere, balneum cogente neceſſitate in hoc affectu poſſe concedi: etſi ad præſens fluxum adaugeat, in poſterum tamen attemperando iecur, & reuellendo ad cutem, fluxum ſiſtit, maximè cùm humores vtiles ad vitam, cum ſummo virium diſpendio excernantur. Hippocratem autem intellige de fluentibus excrementis; Paulum verò, & Auicennam de fluxu vtilium humorum, ex quorum nimia vacu tione labaſcunt vires: Si enim corpus excrementis redundat, atque aluus fluit natura ſuapte, balneum eſt incommodum, quòd ea ad vniuerſum corpus reuellat, quod 3.*acut.cit.* Galenus ſignificauit *in com.* dum ſic ait: *Quibus complura* (excrementa intellige) *per ventrem ſubducuntur, iis balneum ſiſtit,ea ad corpus vniuerſum reuellens,atque hac occaſione detrimentum affert.* Hac ratione in redundantia crudorum ſuccorum, à balneo ſummoperè abſtinet,4.*de ſanit.tuend. cap.* 5. quia humores crudos mouet, agitat,& per corpus diſtribuit,ipſóſque ad venas intempeſtiuè, & ad corporis habitum potenter attrahit.

Aliud occurrit dubium ſcrutinio dignum: *Vtrùm in hoc affectu narcotica medicamenta offerenda?* Hæc enim calorem viſcerum immodicum attemperant, incraſſant, ſomnum mouent, cuius ope fluxiones omnes cohibentur, & tandem aluum nimis humentem coërcent, qua ratione laudantur phylonium Perſicum, & Romanum, Theriaca recens, & alia. Hoc præceptum docoere Paulus & Auicenna: ille enim *lib 7.cap.7. de ſuperpurgatione*, ſic ait: *Quòd ſi euacuatio perſeueret, artus vinculis excipiantur, quæ à ſummo deorſum diſtributa conſtringant, & non nihil ſanguinis,& ſpiritus excipiant. Dabitúrque potui theriaces ex carnibus viperarum momentū,deducit enim in cutem, ſubitóque reuellit humorum in ventriculum confluxum obtunditque medicinæ purgantis,quod ceu viroſum eſt,& medicatum. Huius penuria dabis paſtillos theriacos, præterea compoſitionem diaſpermaton,& philonium appellatum.* Subſcribit Auicenna 4 1 *cap.* 7. *eodem titulo.* §. *Quum ergo purgatio ſuperfluit, in potu parum theriaces, aut philonij tribue.*

Quapropter ex arte faciunt, qui in nimio ventris fluxu opiata aſſumenda imperant: Nam, vt rectè Razes notauit,*lib. 8.continent.cap.1.Nulla eſt medicina in capite vlcerum inteſtinorum,abſque opio,aut Alterco,aut ſimilibus mixtis cùm ea deſiccent,conſolident,ſtupefaciant ſenſum,& conſtipent ventrem.* Nec aſſeras,in hoc affectu vires eſſe deiectas, quæ ex nimia horum medicamentorum refrigeratione amplius deiiciuntur: Nam modica quantitate ſunt offerenda, & correcta iis quæ eorum frigiditatem retundant. Si enim Galenus 12.*meth.* 1.*& vlt,* & alibi paſſim, ea in colico dolore, vel etiam ex frigida cauſa concitato, offerenda monet, ob vires ex vehementi dolore reſolutas: Si enim ob dolorem ægri in animi deliquum incurrunt, exanimeſque fiunt, 2. *acut.* 48.cur ob eandem cauſam illa exhibere recuſabimus? quæ ſi refrigerent,& debilitent, melior eſt noxa quàm mors, quæ ex diutino fluxu vires extinguente imminet certiſſimè.

Accedamus ad propriæ Hepaticæ affectionis curationem, in qua ob frigiditatem, & innati caloris defectum aluus redditur tenuia. liquida, & loturæ carnium recenter mactatarum perſimilis. Roborata ergo in ea oportet iecur, & calfacere moderatè: cùm enim viſcus

A hoc ſuapte natura ſit calidum, nunquam ad tantam frigiditatem peruenire poterit; quare ſi comparetur ventriculo,ſemper ipſo calidius eſt: ideò ſi nimium calefiat, aucta eius caliditate, naturalis eius temperatura flacceſcet, & deſtruetur.

Illud etiam addubitandum: *Vtrùm dulcia in hac affectione ſint ex vſu?* Cùm enim in illa, cùm ſit à frigida cauſa, & debilitate iecoris contracta,mucoſus, & lentus ſuccus redundet, adsintque obſtructiones hac ipſa de cauſa enatæ, dulcia inutiliter offeruntur, difficilia concoctu cùm ſint, & obſtruant natura ſuapte. Hoc manifeſtè probauit Galenus *lib.13.meth.cap.* 13. dulcia omnia inflationem iecoris, & lienis maximè producere aſſueuerant: qua auctoritate muniti non deerunt, qui mel, dulciáque omnia in hoc affectu, iecoriſque obſtructione prorſus deteſtentur, quod voluit Auicenna

B 14.3 *tract.* 3.*cap* 12. præſertim cùm craſſi ſint ſucci, & ob dulcedinem facilè, & intempeſtiuè à membris incocta attrahantur,& venas fœda impleant illuuie, quod notauit Galenus *lib.3 acut.11.§.Senſio verò manifeſta continuò efficitur & in ventris ore quod dulcibus aſſumptis delectatur,modò animans ſecundùm naturam habuerit.Viſcera igitur hoc pacto dulci gaudere ſucco,plurimúmque ipſius celeriter attrahentia,quum valet,frui,atque par eſt.*

Cæterùm partis alterius munimenta illos vehementer deterrent: Dulcia enim mitem habent caliditatem 4 *ſimpl.*8.& 19.& 3 *ſimpl.* 3. Galenus deinde 8. *ſecund. loc.cap.*7.de vua paſſa ſic loquitur: *Vua paſſa ſi licet contemptibilis videatur ob vſum familiarem,tamen roborat hepar,quātum exquirit affectum viſcus, habétque vim aliquā concoquendi crudos humores,& coërcendi maligna,exiſtens*

C *etiam ſecundùm ſubſtantiam iecori familiaris,&c.*

Præterea *lib.8 ſec.loc. cap. cit.* dum pharmacum Andromachi enarrans ad hepaticos, ita ait: *Vinum nutrit, concoquit,roborat,& putrefactioni reſiſtit & ſi intemperies iecoris ex humiditate facta ſit,& frigiditate,eam citra omnem moleſtiam,ac ſecurè perſanat. Eadem eſt & mellis facultas, præterquam quòd non condenſat ſubſtantiam corporum, quæ contingit, ſed pro hoc vim extergendi vrinam ciendi,& aperiendi,ac puros habendi meatus,non paruæ ſanè auxilia poſſidet.* Quare cùm mel, & dulcia concoquant crudos ſuccos,roborent, nutriant, & iecur calefaciant, videntur in hepatica affectione à frigore concitata poſſe concedi.

D Adde quòd dulcia vſui quidem ſunt, poſt vacuationem lentorum, crudorúmque humorum, ſi enim antè offerantur, cacochymiam augent ob cauſas dictas: Nam vacuata cauſa,ex mente Auicennæ 14. 3. *tract.* 1. *c.* 10. conueniunt hepati, quod impinguatur eis, & magnificatur, & confortatur: ſi enim hæc mediocrem obtinent dulcedinem, ſuccos craſſos non gignunt, iecur roborant, vt paſſulæ exacinatæ, omni tempore ſunt admittenda, & laudanda. Dulcia ergo in hoc affectu vtilia ſunt. Sed ſi hoc eſt verum, cur vinum dulce damnatur? Dic,quia præ maiori tenuitate citiſſimè ob dulcedinem attractum penetrat, & rapitur ad viſcera, ſuccos craſſos & lentos ſecum deferens.

Inſtituto victu, præparandi ſunt humores crudi, & craſſi, Rhodomelite, hydromelite, ſyrupo de abſynth.
E Fœnicul.cum aquis,vel decoctis quæ ſimilem facultatem ſortiantur.Expurgandi Agarico,Rhab. pilulis maſtichinis.In iecoris tamen vitiis præſertim frigidis expurgantia adminiſtrabis leuia, vehementia enim non ſuſtinet, neque ſolida; quia liquida ſunt vtiliora, hæc enim vias anguſtas & locorum interualla, quibus à ventriculo diſtat,promptiùs penetrant.

Omitto electuaria, ſyrupos, paſtillos, vnguenta fomenta,& alia roborantia auxilia,quæ intùs, & extrà aſſumi, & apponi debent: ea enim facilè deſcribet vel mediocriter in arte verſatus, qui hiſtoriam Theagenis Cynici, 13.*meth.*15.& aliam, 11.*meth.* 16. attento animo perluſtrarit.

Aliqua

Digitized by Google

Aliqua ab auctoribus proponuntur, quæ à proprietate A
roborare iecur ipſi concedunt. Inter quæ duo ſunt celebratiſſima, Cochlearum, & iecoris lupini vſus. Dubitandum: *Vtrùm cochleæ à proprietate iecur infirmum roborent?* Galenus enim *lib. de bonit. & vit. ſuccorum, cap. 4.* craſſo conſtare ſucco ipſas aſſeuerat. At cùm Galenus *lib 8. ſec. loc. cap. 8. ante finem*, ex antiquorum mente ad hepaticos laudet, non eſt cur illas inutiles eſſe proferamus; ſic enim ex mente Aſclepiadis ait Galenus: *Scripſit, & ex cochleis pharmacum hepaticum Aſclepiades huiuſmodi: Cochlearum trium carnem valdè probè terito, & affuſis vini nigri cyathis tribus, calfacito, ac bibendum dato. Videntur autem hæc iuxta totam ſubſtantiam efficacia eſſe, non ſecundùm vnam aut alteram qualitatem, quale eſt & lupinum iecur, &c.* Deinde in fluxu
hepatico optimæ ſunt limaces, quia ſummè deſiccant, B
vt notant Galenus 11. *ſimpl. tit. de carne viperina. §. At cochlearum caro, priùs in mortario contuſa, ac poſtea ad leuorem redacta, omnium valentiſſimè deſiccat partes ſuperfluo humore grauatas, adeò vt conueniat hydericis. Quare roborant, deſiccant, nimium humorem per aluum fluentem coërcent:* Argumento eſt, quòd ſi toſtæ cum teſtis tritæ imponantur, & toti ventri aqua inter cutem laborantium, & in articulorum tumoribus, ægrè quidem diuelli poterunt, cæterùm impensè deſiccant, etiamſi viſcidus, craſſúſque humor in alto contineatur, vt *citat. 11. ſimpl. tit. de cochleis* prædixit Galenus. Quantum verò ad tenacitatem cochlearum attinet, quæ ventriculo grauamen afferre videbatur, præparationis modum ita exquiſitum docuit Galenus hoc loco, vt nihil amplius de lentore, & tenacitate ſit verendum; miſcet C
enim gallas, & pyper, & hac ratione dyſentericis, & alui fluxui vtiles ſunt.

De iecore lupino quid dicendum? cuius vires à proprietate eſſe eximias contra affectionem hanc, & omnem huius viſceris imbecillitatem, Galenus edocuit. Quare proximum eſt vt diſputemus: *Vtrùm illud in firmando iecore vtile ſit?* Galenus 8. *ſect. loc. cap. 8. in fin.* eius vſum confirmans, ſic ait: *Videntur autem hæc iuxta totam ſubſtantiam efficacia eſſe, non ſecundùm vnam, aut alteram qualitatem, quale eſt lupinum hepar, cuius abundè experimentum fecimus. Vſus autem ipſius conſimilis cochleis eſt: teritur autem exactè hepar lupinum, & datur drachma vna cum vino aliquo dulci, qualia ſunt Thereum Creticum, & ſcybelites, ac dulce protropum. Benigna enim hæc ſunt viſceri, ipſum nutrire potentia, & media* D
iuxta calidi, & frigidi oppoſitionem; & ob id talia pharmaca omnibus intemperaturis conuenire videntur, vt quæ ex ſubſtantia proprietate commoditatem de ſe exhibeãt, & neque calidas, neque frigidas intemperies lædant. Ratio dictat: nam membra iouant alia ſimilia, & ob hanc cauſam iecur cuiuſcunque animalis à proprietate omnibus cauſis, & effectibus hepaticis confert eximiè, vt auctor eſt Galenus *6. ſec. loc. cap. 2. tit. Archigenis ad cruſtas oris remedia, §. At hepar lupinum eupatorio mixtum ad hepaticas etiam bibitur affectiones:* tranſtulit Paul. *lib. 7. tit. de hepate.*

Ex altera parte eſt Galeni auctoritas *lib. 11. ſimpl.* affirmantis, ſe nullam habere experientiam, quòd iecur lupinum prodeſſe poſſit. Accedit quòd iecur eſt craſſi ſucci, tenacis, lenti, obſtruit, infrigidat, auctore Gale- E
no *lib. de ſuc. bonit. & vit. cap. 4. §. iecur, renes, & teſtes annumerandi ſunt his, quæ craſſi ſucci eſſe cenſentur.* Auferes controuerſiam, ſi dicas, Galenum, quum refert, de iecore lupino nullum habuiſſe experimentum, ex mente Aſclepiadis fuiſſe loquutum; nam ex ſua conſultiſſimum, atque valetudinariis vtiliſſimum imperauit, ipſum omnibus hepaticis medicamentis commiſcere.

A
OBSERVATIO I.

Vtrùm è Rhapontico paratum, pro Hepaticâ affectione præſtantiſſimum.

AD firmandum labefactatum iecur, ad adſtrictionem eorum quæ per aluum continuò excurrunt, cuius cauſa labaſcunt vires, & ægri in tabem ſæpiſſimè incidunt, ſummum habetur præſidium, Rhaponticum Græcorum, ex Ponto ad nos allatum. Radix eſt nigra; maiori centaurio ſimilis, minor, & ruffior paulò, ſine odore, fungoſa, minimè ponderoſa. Probatiſſimum; quod teredines non nouit, ſi guſtu ſit glutinoſum cum quadam adſtrictione, & commanducatum impalleſcat; colorémque reddat ad crocum inclinantem. Hoc præter
B alias commoditates, ſpleneticis, & iecinoroſis remedio eſt, auctore Dioſcoride *lib. 3. cap. 2.* firmant Galenus 8. *ſimpl. cap. 57.* Aëtius *tetrab. 1. ſerm. 2. cap. 61.* Paulus *lib. 7. tit de Rheo.* Et licèt maſticatum, in pilulas redactum, tabellas, bolos, & alias formas, rhabarbari inſtar concedi poſſit, tamen vinum ex eo paratum, in cachexia; hydrope, obſtructionibus internis, & præſertim Hepatica affectione maximo ægrorum commodo propinare ſoleo. Sic enim magis penetrat eius vis, & citiùs operationem ſuam abſoluit.

℞. *Rhapontici Græcorum elect. & recentis* ℥ ij. *caſ. ligneæ* ℥ ß. Piſtetur rhaponticum craſſiori modo, & maceretur in ℔. xij. vini optimi, tenuis, & veteris per noctem: manè fiat decoctum ad tertias, quo in frigida intemperie vtetur valetudinarius, vtiliſſimè.

C
OBSERVATIO II.

Electuarium, pro nimio fluxu Hepatico vtiliſſimum.

QVando nimia iecoris debilitas adeſt, ex diuturno, & copioſo fluxu concitata, cæteráque non proſunt auxilia, nullum præſtantius hoc electuario eſt auxilium; aſſumpto ieiuno ventre, cum vino, aut liquore chalybeato, quo etiam, ſi in hoc, & alio immodico fluxu vtaris, vel ventrem inferiorem illinas, au clyſteri permiſceas, ex arte facies.

℞. *Roſar. ſiccat. ant viridium,* ℥ j. *plantag.* M. j. *hord. toſti,* P. ij. *oryzæ toſtæ,* P. j. *lentium excorticatar. toſtar.* ℥ ß.
D *boli armeni, terra ſigillata, trochiſc. de ſpodio, & trochiſc. de carab. an.* ʒ j. *maſtich. amyli, an.* ʒ ij *lapid hæmatit. coral. rubri, an.* ʒ j. ß. *ſem. plantag. portulac. papauer. albi, an.* ʒ ij. *granor. granator. aſſator. ſang. dracon. an.* ʒ j. *calami aromat, caſiæ ligneæ an.* ʒ ij. *biſtort.* ʒ iij. *burſæ paſtor.* ℥ j. Fiat decoctum in ſufficienti aq. quantitate, priùs ter chalybeatæ, quouſque remaneat ℔. j. In colatura infunde: *Myrobalanor. citrinor. toſtor. contritor. myrobal. Indor. toſtor. myrobal. chebul. toſtor. an.* ʒ ij. Colaturæ adde: *Conſeruæ roſar. antiq.* ℥ ij. *micletæ* ℥ j. *lapid. hæmatit. coral. rubri charab. maſtich. boli armeæ an.* ʒ ij. *rhab. toſti,* ʒ j. ß. *rhapontic.* ʒ j. *pulu. cortic. myrobalano. omnium toſtor. an.* ʒ ß. *ſumach, acaciæ, an.* ʒ j *balauſtior. gummi arabici, granor. myrti torrefact. an.* ʒ j. *Cymini, naſturtij, infuſ. in aceto prius chalybeat deinde torrefactor. an.* ʒ ij *iecoris lupi,* ʒ ij *ſpodij,* ʒ ß;
E *eboris in tenuiſſimam ſcobem redacti. cornu ceruini præpar. an.* ʒ j *electuar. de gemmis, confect. alkermes, confect. hyacinth. an.* ℥ *cinnam. aniſi, an.* ʒ j. *ſucci plantagin.* ℥ j. *Phylon. Perſic.* ʒ ij. Pulueriſanda pulueriſentur tenuiſſimè, & excipiantur cum ſyrupo de Mentha. & myrtillor. & fiat ſecund. art. conſerua.

OBSER

OBSERVATIO III.

Aqua ſtillatitia hepatibus animalium, ad Hepaticam affectionem, mirabilis.

IEcora animalium, & præſertim humanum, & lupinum, ad robotandum Hepat, eſſe ſtrenuum auxilium, vnanimi Medicorum voto ſancitum eſt. Membra enim certa, alia etiam ſimilia tacito naturæ conſenſu, ſeſe mutuò fouent, & reſpiciunt. Quare cùm tota curationis ſpes conſiſtat in hoc affectu, vt labefactatum iecur confirmetur, idcircò hanc in hunc vſum aquam diſtillare ſoleo, ex qua ſi æger ſingulis aurotis aſſumpſerit vncias tres, procul dubio ſanitatem recuperabit.

℞. *Hepatis humani* ℔. j. *Hepatis lupini* ℥ iij. *Hepatis gallinæ, & anſeris, an.* ℥ j. *Hepatis caprilli, aſinini, apri, leonis, an.* ℥ ij. *Hepatis perdicis,* ℥ iij. *Hepatis arietini* ℔. ß. Omnia hæc hepata minutim incidantur, & abluantur vino generoſo, & deinde aqua vitæ: repone in Balneo Mariæ, & adde *Carnis cochlearum* ℥ iij. *calami aromatici* ℥ j. *cinnamomi* ʒ iv. *mentha* M. j *cortic. citri* ℥ ij. *aromatic. roſati, diacymini, dianiſi, diarrhod. diacalaminth. theriac. mithridatij, an.* ʒ. ij. *vuar. paſſar.* ℥ ß. *cornu cerujni*, ʒ ij. *mellis optimi*, ℔. ß. *vini generoſi albi odoriferi*, ℔. iij. *ſanguin. teſtudin.* ℥ ij. *puln ſantalor. omniũ, puln. ſ. hœnanthi,* ʒ ij. *roſar.* ℥ ß. *iunci odorati,* ʒ iij. *raſur. eboris,* ʒ ij. ß. *vnicornu,* g̃ x. *oſſis de corde ceru,* g̃. xx. *confect. alkermes* ℥ j. *ſacchari,* ℔. ß. *aquæ eupatorij.* ℔. ij. Madefiant omnia triduo in prædictis liquoribus, & poſtea in eodem balneo deſtillentur.

CAPUT XV.

De Hydrope.

Definitio.

SEquitur vt explicemus naturam hydropis, morbi grauiſſimi, quæramúſque: *Vtrùm eius definitio ſit rectè tradita?* Auicenna 14.3. *tract.* 4. *cap.* 4. ſic definit: *Hydropiſis eſt ægritudo materialis, cuius cauſa eſt materia extranea, frigida, ingrediens membra. & tumeſcunt per eam, aut membra manifeſta omnia, aut loca vacua partium in quibus ſunt regimen nutrimenti, & humores* Sed clarioris doctrinæ gratia ſic defini: *Hydrops eſt tumor totius abdominis ortus à materia frigida, in frigido hepate producta.* Materia frigida in frigido hepate generatur: cuilibet enim hydropis ſpecici commune eſt, vt iecur frigida intemperie laboret, qua mediante ſanguificandi actio læditur: iecur enim hoc modo affectum, boni & inculpati ſanguinis loco, generat aquoſum, flatuoſum, aut pituitoſum, vt docuit Galenus 5. *de loc. cap.* 7. & 2. *progn. com.* 1.

Neque ex citata doctrina inferas, in hoc affectu duas adeſſe ægritudines, ſcilicet tumorem totius abdominis, & frigidam iecoris intemperiem: Nam vera hydropis eſſentia in frigida iecoris intemperie ſolùm eſt conſtituenda; tumor enim ſymptomatis rationem habet, qui ipſam intemperiem ſequitur, velut vmbra corpus: nullum enim inconueniens eſt, vnum morbum eſſe ſyptoma alterius, à quo ſequatur.

Nunc expedienda eſt alia quæſtio: *Vtrùm hydrops ex læſo hepate ſemper emanet?* Galenus *lib.* 5. *de loc. affect. c.* 7. Eraſiſtratum redarguit, qui, vt ipſe refert 2. *de natur. facult. cap.* 8. ob ſolam obſtructionem, viarúmque anguſtiam, quia ſanguinis diſtributio, præterquàm tenuis & aquoſi impediatur: puro & ſincero propter ſuam craſſitudinem in viſceris ſubſtantia remanente, excitari ſibi perſuaſit: cùm hunc affectum ex vitiata ſanguificandi actione accidere certum ſit: huius verò cùm hepar inſtrumentum ſit, atque adeò ſanguificationis, alentiſque materiæ organum, planum ſit ad ipſum pertinere mor-

A bum, qui commune vitium nutritionis ex vitio nutrientis ſanguinis importat. Græcis Hydrops, nobis aqua inter cutem nuncupatur, apud Celſum *lib.* 3. *cap.* 21. nomen ex aqua, tanquam à materia, ſiue à ſymptomate ſumens, eo quòd humor aquoſus paſſionem hanc neceſſariò comitatur, teſte Aureliano *lib.* 3. *cap.* 8. & quanquam difficile videatur, etiam in tympanite reperitur, 4. *acut.* 111.

Iure igitur pronunciat Galenus, non poſſe huiuſmodi affectum generari, niſi hepar ſaltem per conſenſum afficiatur, 5. *de loc.* 7. & *lib.* 6. *cap.* 1 & 2. *de natural. facult. cap.* 8. *in princip.* §. *Eſt enim ea prima generandi hydropis cauſa, ex ſanguificationis defectu prouemens, ſimili genere atque ea, qua ex ciborum concoctionis defectu fit diarrhœa: atque in tali hydropis genere, nec aliud viſcus vllum, nec*

B *iecur ſcirrho eſt affectum.*

Verùm contra hanc doctrinam ſic inſurges. Si pituitoſum ſit, deprauatúmque alimentum, neceſſariò ex illo ſimilis ſanguis accreſcet, quantumuis ſanguificationis agens exſtat incolume. Atqui non poteſt inde non ſequi nutritionis læſio in toto. Igitur ſi eam importat aqua intercus in omnibus membris ex vitio alentis materiæ, illæſo iecore nonnunquam continget.

Præterea. Si ob ventriculi offenſam prauè concoquatur cibus, à perfectione deficiet ſanguis, etiam à ſano hepate elaboratus; non enim primæ coctionis error, ſiue defectus in ſecunda emendatur. Sed ventriculus poteſt ita lædi, vt inſigniter delinquat, altero illo viſcere nihil interim perpeſſo. Igitur, &c. Denique ſi præ imbecillitate, aut impedimento, renes ſerum ſanguinis

C non expurgent, ſeroſus, impurus, & excrementitius per membra diſtribuetur; cùm vero ita reſiſtat vltimæ aſſimilationi, membris accedens in eorum ſubſtantiam non conuertetur, ſed mixtà manens, totámque corporis molem tumefaciens, hydropem efficiet, idque ſine iecoris vitio: quod admittit Trallianus *lib.* 9. *ſui operis, cap.* 3. referens Galenum 3. *de ſympt. cauſ. c.* 2. § *Vbi autem renes ſeroſum humorem attrahere non valent, venæ illum tranſmittunt, & ſubitaneos hydropum ſtatus inducunt.* Nec diſſimiliter ſanè inducetur, ſi ab vniuerſa totius carne, ob contractum vitiom, frigidus, & pituitoſus ſanguis inſtar aquæ diſtillet, prout ſcribit Paulus *lib.* 3. *citat. cap.* Quare, &c.

Cæterùm quamvis non poſſit negari, ex prauis vitioſiſque cibis deprauatum generari ſanguinem, ſeroſus

D tamen, atque inconfectus, (quæ propria eſt hydropis materia) ſanguificantis membri ineptitudinem, ſiue imbecillitatem vtplurimùm arguit. Iam verò ex materia in ventriculo malè elaborata licèt poſſit etiam ſanguificatio deficere à probitate, & perfectione ad commodam nutritionem requiſita: ſi tamen chylificationis error exiguus ſit, non impeditur humorum generatio in iecore. Quòd ſi magnus, ob inſignem ventriculi offenſam, impoſſibile erit iecur ipſum non trahi in conſenſum, ita vt ſuo etiam peculiari malo, non ſolius ventriculi, crudus euadat ſanguis, & ineptus ad alendum.

Iam verò ex renum vitio non ſatis expurgantium ſerum, poſſe ſanguinem impurum, & qui conuerti nequeat, diſtribui, ad hydropem committi, improbabile non eſt; quin & ex membrorum omnium vitio, quod Paulus conſiderauit: verùm euentus hi, rariſſimi ſunt,

E de quibus artis præcepta non traduntur, ſed de frequentioribus. Atque ideò Galenus & auctores in vniuerſum, aquam intercutem ſolius hepatis paſſionem eſſe ſunt arbitrati. Solue ſecundò. Affectus à Tralliano relatus, non eſt verus hydrops, ſed ſimilitudine quadam, quam habet ſecundùm ventris tumorem: Nec enim verè poteſt hydrops nuncupari, ſi cum tumore ventris vitiata ſanguificatio non adſit.

Adde quòd licèt reperiantur hydropes particulares, vt pulmonis, vteri, ſcroti, brachij, pedis, capitis; tamen hi citra læſionem primariam hepatis excitari nequeunt

tunc

tuncenim aquoſus, vel flatuoſus humor: ex vitiata hepatis ſanguificatione, frigidéque illius intemperamento progignitur, qui ad has partes, tanquam debilea confloens, ibíque ſtabulans, hydropem vnius membri generat, qui à viſceris imbecillitate, eum humorem continuò generante, in dies magis ac magis foueri ſolet.

Cauſa.

VTrùm omnes hydropis ſpecies perpetuò à frigida oriantur iecoris intemperie?* dubium eſt grauiſſimum. Porrò deprauatæ ſanguificationis ſymproma, ad quod aliud ſequitur, tumor ſcilicet præter naturam ventris, aut totiùs corporis, cauſam baber frigidam ipſius iecoria iotemperiem, à qua perpetuò oriri aſſerit Galenus *præcitatis locis*, quem ſequuntur Aëtius, Paulus, Trallianus, & ferè omnes: Vbi enim natiuos hepatis calor, ſanguificationis auctor, eò remiſſionis, & imbecillitatis peruenir, vt chylum in probum ſuccum conuertere nequear, ſed ſanguinem gignar crudum, ſeroſum, & inconfectum nonnunquam flatus aliquando aquam, provt magis aut minùs, natiua illa temperatura iecotis præ frigoris exceſſu amittitur, tunc hydrops eocitatur: ſiue frigidum intemperamentum materiale ſit; ſiue nudum & habitoale, quod hecticum & æquale nuncupant, de quo, 4 etiam. *Aph.* 11.

Hinc Trallianus *lib 9. cap.* 1. de aqua intercutem verba faciens, inquit: *Naſcitur magna ex parte ex iecore in tantum refrigerato, vt nequeat pro ſuo munere ſumpta cibaria concoquere, & in ſanguineam ſubſtantiam conuertere, ſed in aqueam modò eſſentiam tranſmutare, vel in flatulentos ſpiritus, vel in pituitam denique transformare.* Huic ſententiæ ſubſcribit Aëtius *tetrab.* 3. *ſerm.* 2. *c.* 10. dicens: *Citra enim hepatis refrigerationem, impoſſibile eſt aquam coagulari, & aliquem in hydropem incidere.*

Rurſus. Quidquid hydropem committit, aut eſt cruda pituita, aut aquoſitas, aut flatus, quorum nullum à calore ſuam ducit originem. Cruda enim pituita ſemper frigoris eſt ſoboles: aquoſitas inſuper, & flatus à frigiditate enaſcuntur, à maiori, aquoſitas, à minori, flatuoſus ſpiritus, ex Gal. 4 *Aph. cit.* Hinc fit vt Auic. 14. 3. *tract.* 4 *cap.* 13. ab hac morbi natura eſſentiáve indicationem ſumens, ab aſpectu aquæ, nedum ab illius potu continere ægros iubet, vino, eóque meraciſſimo eos vti permittens.

Neque aſſeras cum Galeno 6. *de loc. cap.* 2. calidam iecoris intemperiem hydropem committere, dum ſic ait: *Haud ſecus allucinari conſuêrunt in ea quoque aquæ inter cutem ſpecie, quæ ad acutos morbos ſequitur: quippe ab his iecur calida, & ſæpenumerò ſicca intemperie grauiter afficitur, vt cibum in ſanguinem tranſmutare nequeat.* quod verum eſſe nullus ignorat, & 2. *progn.* 1. Hippocrates edocuit. Sed febrilis calor, ſpiritus, ſanguinémque diſcutiendo, innatumque calidum diſſipando, ad frigiditatem, id eſt, naturalis caloris inopiam, iecur perducit, quod *cit. loc.* diſertis verbis notauit Auicenna: *Inter cauſas quæ faciunt hydropiſim, connumerantur complexiones inflammantes; hæ enim cum reſolutione innati caloris faciunt extinctionem.* Quare immediata hydropis cauſa, ſemper eſt frigida, à qua ſanguificationis officium intercidit: De quo argumento lege, quæ fusè diximus *lib.* 2. *Hiſt. Princip. Medic. in com. Hiſt.* 122.

Subſequenter inquirendum: *Vtrùm tres tantùm ſint hidropis ſpecies?* Ex triplici illa frigidæ materiæ differentia, (nam frigidus etiam ex ſe eſt flatus omnis, 5. *prob.* 36.) à qua hydrops omnis tanquam à cauſa coniuncta tumoris pendet, tres vulgatæ ſpecies eliciuntur, de quibus Galenus 5. *de loc.* 7. & 4. *acut.* & 4. *Aph. citat.* & 4. *de cauſ. pulſ.* 24. vnde Aëtius *tetrab.* 3. *ſerm.* 2. *cap.* 20. Paulus *lib.* 3. *cap.* 48. Alexand. *lib.* 9. *cap.* 1. Celſus *vbi ſuprà.* Auicenna 14. 3. *tract.* 4. & cæteri grauiores: & quidem ar-

A tificioſè magis, quàm ex locorum diuerſitate, in quibus materia recipitur, tumoréſque fiunt, vt conſtat ex Gal. 4. *acut. cit.* vbi auctorem eius libri reprehendit, eo quòd duas tantùm ſpecies tradiderit; innuens Hippocratis diuiſiones, à materia potiùs, quàm à locis colligi, ad modum illius qua febris in diariam, humoralem, & hecticam diuidunt.

Licèt autem in aſcite, aqua ad ventris regionem, inter peritonæum, & adiacentes partes aceruetur, 5. *de nat. facult.* 13. 4. *Aph.* 11. & *lib.* 7. *com.* 55. Aëtie. *vbi ſuprà, cap.* 5. perinde ac flatus in tympania; atque adeò in vna, atque altera venter pariter intumeſcat, diuerſæ tamen ab omnibus conſtituuntur, ob materiæ à qua pendent, diuerſitatem, quia in prima, aquoſa eſt; in ſecunda, flatuoſa appellatur, & ſicca, 4. *Aph. cit.*

B Quòd ſi hypoſarcam obiicias, quæ tertia conſtituitur ſpecies, cùm tamen à priori ſolùm loci diuerſitate videatur differre, nempè quòd in illa crudus, aquoſúſque humor per vniuerſum corpus ſpargatur, non in ventre tantùm aceruetur. Dic, non paruum etiam diſcrimen in vtriuſque materia reperiri: ea enim in aſcite ſimpliciter aquoſa eſt; in anaſarca autem, quamuis etiam cruda, pituita tamen eſt, & ſanguis licèt imperfectus, & parum elaboratus: Is verò cùm in membra totus diſtribuatur in hypoſarca, perperam ab Eraſiſtrato ſola obſtructio, & viarum anguſtia diſtributionem ſanguinis impediens, cauſa hydropis aſſerebatur, prout rectè 5. *de loc.* 7. Gal. emicat contra ipſum. Solùm ergo differentiæ, quæ ſumuntur ex parte materiæ, cuius ratione tres conſurgunt ſpecies huius morbi, dignæ ſunt conſi-
C deratione; aliæ enim, à remiſſione, & intenſione affectus; à tempore breui, aut diuturno; à coniunctis, vt quando eſt cum febre, tuſſi, aut ſine his, minùs præcipuæ ſunt.

Inquires primò, num poſſibile ſit quòd aqua, vel flatus tranſmittatur per venas ad alias corporis partes, & fiat alia hydropis ſpecies; ſicuti quando hæ materiæ in abdomen deſcendunt. Dic, in hoc exemplo ſolùm eſt diuerſitas ex parte loci, & non ex parte materiæ; quod licèt ſit rariſſimum, non tamen impoſſibile.

Sequitur vt inquiramus: *Vtrùm ex aliis humoribus præterquàm à pituita, ſeroſo humore, & flatu, hydrops generari poſſit?* Si enim magna ſanguinis copia in corpore reperiatur, & multò maior poſſit reperiri, vt patet in plenitudine quoad vaſa, in qua venæ, & arteriæ videntur abrumpi, non negandum eſt, hunc in cauitatem ab-
D dominis poſſe confluere, hydropem creaturum: Dic, nullo modo ex bile, vel melancholia tumorem abdominis poſſe generari: nam ſi immodicè exuperent, priùs alium tumorem excitabunt, ex quo corpori ruina immineat. Adde quòd natura ab illis irritata, ad eorum expulſionem illicò inſurgit. De ſanguine minor eſt hæſitatio: cùm enim ſit familiariſſimus partibus, ab ipſis pro nutritione attrahitur, quare extra venas non expellitur.

Verùm antequam ad reliqua accedamus, maior machina priùs demolienda eſt: *Vtrùm ſeroſus humor à iecore tranſlatus inter peritonæum, & omentum, hydropis cauſa ſit?* Nam multi capere mente non poſſunt, quo pacto ſeroſus humor à iecore tranſlatus in capacitatem abdominis hydropem committat, quoniam hac ratione aſcites æquè omnes inuaderet, & diſtribuendis humo-
E ribus videretur natura inutiliter vias, ductúſque tam multos deſtinaſſe.

Minimè enim hi intelligere queunt, quomodo ſerum in hydrope per cæcos meatus percoletur in capacitatem illam inanem, & non identidem ſanitatis tempore, vel in aliis quoque affectibus: Experimento enim compertum eſt, iis qui ex vrina diebus viginti ſuppreſſa, extincti ſunt, nihil quicquam per cæcos illos ductus in abdominis capacitatem effluxiſſe. Ergo neceſſe eſt vt in aſcite, quoniam exeſum, apertum, ruptum, ſciſſúmve aliquid eſt, ſeroſus humor, vtpote tenuis, ſine ſanguine ſolus (vt ſolet per renes) excidat, & in abdominis

capacitatem illabatur, haud ſecus atque ſuppurans pleuritis, exeſa, aut diſciſſa ſuccingente coſtas membrana, affatim in thoracis capacitatem irruit; non enim aliter tantam collectionem præter naturam illic fieri credendum eſt. Adde ideò illos quibus lien, iecur, vel meſenterium veteri ſcirrho obduruit, hoc morbo prehendi, quandoquidem viſcerum ſubſtantia, ſiccitate, humoriſque penuria, ceu rimis quibuſdam dehiſcit, eorúmque ambiens membrana diſtringitur, vt non ampliùs tenue ſerum continere poſſit, atque ſenſim quaſi ex ſciſſa olla, ſinat deſtillare in vacuum abdominis ſpatium. Nec hoc plācitum ab Hipp. mente putant eſſe remotum, qui *lib. 7. Aph ſententia 55.* id affirmat, dum ſcribit: *Quibus hepar aqua plenum eruperit in omentum, iis venter aqua repletur.*

Cæterùm pro virili reprobanda eſt opinio hæc: Gal. enim expertiſſimus, cui maior fides adhibenda eſt, quàm cæteris Græcis, Latinis, & Arabibus cunctis, qui ex eius facundiſſimis fontibus aquam vberrimè ſcaturientem hauſerunt, Hippocrate excepto, refluxionem illam ſeri in abdominis ſpatium è iecore, per occultos illos meatus in venas reſumi, abſorberíque poſſe, demúmque excerni per vrinas, & ventrem, adſtruit *lib. 7. Aph. 54.* quandoque naturam, (quod mirándum eſt) per exiles illos, & minimè patentes meatus, etiamſi materia quàm maximè craſſa ſit, ad illum inanem locum viam moliri, & inuenire, atque inde iterum ad venas, palam eo loci teſtificatur.

Quòd ſi transſumptio hæc in admirationem hos auctores duxit, quo pacto non magis mirantur craſſiſſimum illud pus, quod in empyemate è thoracis capacitate ad pulmones, nonniſi per ambientem membranam, & cæcos ductus traducitur? Nec verò ob id membrana in ſenſibiles rimas fatiſcit, etiamſi nonnunquam ita admiranda ſit puris quantitas, vt Gal. affirmarit *5. de loc. 2.* puris heminas nouem, & decem in hac affectione interdum extrudi, & expectorari, & Auic. 10. 3. duas heminas paruas, aut heminam magnam, & pluſquàm per horam excerni ſe vidiſſe, teſtatus eſt. Non eſt ergo dubium, per exiles meatus amplam ſeri quantitatem à iecore in ſpatium abdominis vacuum deferri; quod non negauit Auic. *14. 3. tract. 4. cap. 5.*

Audiendi verò illi non ſunt, qui Galenicam ſententiam irrident: Nam aſcites peræquè omnes non inuadit, licèt per eoſdem meatus ſerum ad illam cauitatem fluere ſanitatis tempore eodem modo poſſit: quia non ſemper natura è iecore per poros occultos ſerum ad cauitatem illam vel trudit, vel elabi ſinit, niſi duntaxat vbi iandiu eius quantitas apud iecur immoratur, nec eam ob imbecillitatem, ad alia diſtantiora loca, & magis opportuna expellere poteſt.

Porrò hoc in Iſchuria diuturna perinde non contingit, quia cùm iecur valeat, non ſinit nimiam ſeri copiam apud ſe diu immorari, ſed illud, quia potens eſt, ad longinquas venas, vel alia naturalia excretionis loca remittit. Quòd ſi ſimul contigerit, vires iecinoris labefactari, vtique aſcites inuaſerit ille, quem ab inſtrumentorum vrinæ vitio ortum nonnunquam contrahere, Auicenna *proprio capite* memoriæ commendauit.

Præterea. Ex hepatis ſcirrho hydrops ſequitur, non quia ſiccitate, humoriſque penuria viſcerum ſubſtantia rumpitur in rimas, ſed quia hepar nimia humoris mole grauatum, ac debilius redditum infrigidatur: quo intemperato vitiatur ſanguificatio. Neque Hipp. *7. Aph. 55.* ibi *quibus iecur aqua plenum eruperit, &c.* adſtruxit in aſcite aliquid in iecore rumpi, ſed vt Gal. interpretatur *in com.* de hydatidibus, hoc eſt, aquoſis tumoribus, qui in tunicā iecur ambiente ſæpè naſci ſolent, Hipp. ſolùm verba facit, quorum aquam non ſenſim, vt in hydrope, ſed ſubitò & affatim in abdominis capacitatem irruere, ſi rumpantur, meritò prodidit.

Eſt etiam diſſidium: *Vtrùm in variis hydropis ſpeciebus,*

A *in diuerſo loco aqua colligatur?* Aurelianus in leucophlegmatia, ſeu anaſarca, aquam colligi inter meatus, & porro ipſius carnis aſſeuerat, eo modo quo aqua in ſpongia reſeruatur; in aſcite, inter peritonæum, & inteſtina. Verùm Galenus non ſolùm in ipſis ſpatiis carnis, verùm in venis colligi arbitratur, ita vt quotieſcunque generatur ſanguis, & cum illo plurima aqua progignitur, hæc cum illo permixta permeet venas, & immodicè repleat. Hæc ergo ſi multitudine ſua venas non aperiat, ſed in aliquam determinatam decumbat corporis partem, præcipuè verò inter peritonæum, & inteſtina, tunc aſcites generatur, auctore Magiſtro, *7. Aph. 55.*

Poſtremò dicendum: *Vtrùm varius ſit modus collectionis aquæ in hydrope?* Auicenna *loc. cit.* rectiùs de hoc ar-

B gumento eſt ratiocinatus, ſex conſtituens modos quibus aqua colligitur. Primus. In Anaſarca, in qua cum ſanguine permixta penetrat omnes corporis venas, eo modo quo per rariores partes pertranſit, & tranſcolatur. Secundus. Quando flatus qui in venis reperiuntur, ſimul cum aqua commixti, vſque adeò ipſa vaſa diſtendunt, vt venarum orificia aperiantur, quibus reſeratis, aqua, & flatus vnà exeunt, & his ipſis in ventre collectis tympanites excitatur. Tertius. Quum aqua in magna quantitate inundat, ita vt ſua mole ora vaſorum diſtendat, quare tunc ſubitò tumor propullulat. Quartus. Cùm facultas expultrix, à ſalſedine, & acrimonia aquæ irritata, ſponte illam per ora venarum in ventrem expellit. ex cuius tranſitu ipſa vaſa corrodi contingit, quibus exeſis faciliùs aqua colligitur, vt *7. Aph. cit.* notauit

C Galenus. Quintus. Quando venæ quæ deferunt chylum, aut franguntur, aut atroduntur, quibus fractis, & dato exitu in ſpatium illud, ſcilicet inter peritonæum, & inteſtina, facilimè aqua quæ continetur in venis, ad illas partes defertur. Hoc etiam modo tumor abdominis ſubitò efficitur. Vltimus. Fit tumor in regione abdominis per vmbilicales venas, qui modus eſt in fœminis, vbi fœtus non eſt in vtero, per huiuſmodi venas repurgatur vrina. Vbi fœtus eſt in vtero, cùm concluſa ſit via ad vrinam pertingens, per eaſdem vias aqua in ipſum ventrem poteſt deponi.

Cauſa ergo interna immediata eſt hepatis refrigeratio. Mediatæ ſunt omnes, quæ natiuum calorem minuere poſſunt, vt inflammatio iecoris, huius partis ſcirrhus, imò & durities lienis: magnus enim lien hu-

D morem melancholicum attrahit, ex quo factus tumor hepar refrigerat. Hac ratione conſuetæ vacuationes ſuppreſſæ, vt hæmorrhoidum, vel menſtrui; vel nimis excurrentes, hydropem acceſſunt: ab illis enim ſuffocatur calor, & debilior factus ſanguificandi munere aberrat, *6. Aph. 12.* à ſuperfluo fluxu, exhauſtis ſpiritibus ſanguinéque vacuato fatiſcunt vires, & præ imbecillitate loco ſanguinis generatur aqua, pituita, aut flatus. Inter cauſas externas numeratur aër craſſus; nimius potus vel vini, vel aquæ frigidæ; cibi craſſi, frigidi, & melancholici.

Signa.

E HÆc, aut ſunt vniuerſalia, aut particularia. Inter illa numeratur primò color faciei, qui albicans eſt; ſunt enim hydropici, malè colorati, ac macilenti, quòd vitiati intus lateant humores, & ob infelicem coctionem ſanguis non ſaturato colore niteat, ſed aquoſus, dilutus inſtar aquæ, in qua recens mactata caro abluta eſt, apparet. Hos difficilis reſpiratio comitatur; nam præ pondere aquæ, pituitæ, & flatus, adaucto ventre, ſeptum tranſuerſum comprimitur, quod cùm liberè moueri non poſſit, difficilis reſpiratio inducitur. Vrina eſt pauca; aqua enim quæ bibitur, & humiditas alimentorum in ventre colliguntur. Hæc rubra ferè apparet; facultas enim debilis ſerum à ſanguine ſeparare non poteſt.

Vtrùm

Digitized by Google

Vtrùm in omni hydrope pedum tumor reperiatur? Dic. Languor caloris naturalis ad hoc plurimùm facit, & cùm languidior ſit in pedibus, tanquam in partibus remotis à fonte caloris, ibi promptiùs excitatur tumor: nam calor naturalis, citiùs, & magis agit in partem propinquam quàm in remotam, cùm hoc ſit proprium, peculiaréque agentis cuiuſque, Philoſopho teſte. Accedit quòd cùm ſubſtantia caloris præcipuè in ſanguine conſiſtat, partes magis ſanguineæ plus habent naturalis caloris, exangues verò minùs: & vtraque ratione pedibus parum calidi innati ineſt, tum ob cauſam dictam, tum ob propriam ipſorum compoſitionem, cùm ex pluribus oſſibus ſint constructi, ligamentis multis, modicáque carne ſuæ magnitudinis comparatione facta: quæ cùm frigidi ſint natura ſuapte, non eſt mirum, ſi in iis primùm naturalis conſpiciatur caloris defectus, ob quem alimentum iis commiſſum exquiſitè nequit immutari, imò in vapores vertitur flatuoſos & craſſos, quibus digeſtis, & diſperſis per partes carnoſas, tumor excitatur, qui deinceps fouetur & increſcit, propterea quòd ſanguis, vtpote craſſus & frigidus, grauitate ſua ad partes inferiores deſcendit, præſertim ſi homo ſtet, aut deambulet.

Verùm pedum tumor non in omni accidit aqua intercutem, ſed in anaſarca tantùm cùm in tympanite, & aſcite pedes areſcant ſæpè, & extenuentur, vt 14. 3. *tract. cap.* 9. & 11. retulit Auicenna, quoniam in hydropis ſpeciebus, corpus pluſquàm in anaſarca, alimonia priuatur, ob aquoſum, & flatuoſum ſanguinem, nutritioni ineptum; quare ſolidæ corporis partes inopia conuenientis nutrimenti marceſcunt, & tabefiunt. Accedit, quòd per has hydropis ſpecies, non vehitur vitioſus ſuccus in corporis ambitum, ſed totus intra peritonæum ſeruatur, ventris tantummodò tumores inferens. In anaſarca verò, quia craſſior multò eſt humor, nequit ſua craſſitudine, & lentore per tenuia venarum tranſpiramenta permeare, ac in ventris cauitatem excidere: quo fit, vt per venas in corpus vniuerſum delatus, illud in vaſtum tumorem attollat.

Ridendi verò illi ſunt, qui acutiùs potiùs, quam verius hoc ſignum diminuant; quia hoc modo manus, ac reliquæ partes à fonte caloris remotæ neceſſariò tumeſcerent. Nam diuerſa eſt ratio vtrobique, præcipuè ex ſitu earum partium deſumpta: manus enim in ſuperiori parte poſitæ, ampliùs à calore naturali fouentur, cùm ſpiritus, & ſanguis, qui tenuior eſt, & calidior, ad partes ſuperiores promptiùs aſcendat; hinc fit, vt facies ab externo frigore minùs afficiatur quàm reliquæ partes, quæ minùs diſtant à corde. Inſuper crebriori motu vrentes excrementa diſcutiunt, ob hanc cauſam palpebra inferior magis tumet, quàm ſuperior, exercitio excrementum diſſipans. Denique ſi excrementa ob errorem coctionis ſuperiorum membrorum gignantur, ad pedes faciliùs, quàm ad manus deferuntur impetu ſuopte.

Illud verò etiam examinandum: *Vtrùm ſitis clamoſa neceſſariò hydropicos comitetur?* Nam ſi ſitis fit ex humoris inopia, & hydropici in ſe aquam continent in copia multa, cur ſitiunt intensè? Reſpondet Auicenna 14. 3. *cit.* hoc modo: *Etſi enim corpus, & ad id attinentes partes, humore nimio imbuta ſint, vnde minùs ſitire ægri debebant, tamen aquea illa humiditas, ſalſa, acris, & vitioſa eſt; & mora, coarctationéque tum calidior, tum vitioſior redditur; quare ab ea potiùs ſitis inducitur, quam ſedatur, imò ingeſto potu non extinguitur, etiamſi totus ventriculus humore perfundatur, ac turgeat, imò ſæpè ore madido grauiùs excruciat.* Quare eius remedium potus non eſt, ſed ſalſi humoris vacuatio, dicente Gal. 2. *de facult. natural. cap.* 9. à cuius etiam ſalſi humoris congerie, multi nitroſi ſalſique vapores ſurſum attolluntur, qui os ventriculi, gulámque afficientes, atque exſiccantes, ſitim augent atque intendunt. Aſciticos verò hoc accidens præſertim infeA ſtat, quòd præter iam dictas cauſas, natiui & ſuauis humoris, quo rigari partes ſolent, inopia laborant: Nam cùm hi exangues, attenuati, penéque tabidi ſint, vtpote partibus omnibus conueniente alimonia deſtitutis, fit vt ſitis in eis intendatur, ſequenti nimirum humoris inopiam, & caloris copiam, ſiti, vt 1. *ſimpl.* 30. perbellè edocuit Galenus.

Salſus verò humor huius pertinacis ſitis cauſa eſt. Quæri etiam poteſt, cur ſalſa, ſiticuloſa magis ſint, quàm amara, ſi illa humentiora ſunt, & minorem obtinent calorem? Dic, quia amarorum minùs deſumimus, ſalſorum verò plus: nam illa abhorret natura, ſalſa appetit, & vt grata palato vehementer concupiſcit, vt 6. *de cauſ. plantar. cap.* 1. notauit Theophraſtus. Hinc fit, vt ea condimenti loco habeantur, nullúmque B edulium exiſtat, eorum quæ igne præparantur, quod ſalis omninò expers ſit.

Deinde hoc ſymptoma tam vehementer hydropicos cruciat, ac lancinat, vt hoc multis interitum attulerit ineuitabilem: In hunc ſenſum ſcribit Celſus *lib.* 3. *cap.* 21. aquam inter cutem faciliùs in ſeruis, quàm in liberis tolli, quia cùm deſideret famem, ſitim, mille alia tædia, longámque patientiam, promptiùs iis ſuccurritur, qui facilè coguntur, quàm quibus inutilis libertas eſt. In quem ſenſum celebrem affert hiſtoriam eo loco, cuiuſdam hydropici, qui cùm ſumma diligentia cuſtodiretur, denegato potu, vrina ſua epota interiit: Cuius interpretationem lege, *lib.* 2. *noſtra Hiſt. Princip. Medic. in hiſt.* 125.

C His ſignis adnumeranda ſunt difficilis reſpiratio: cùm enim venter intumeſcat, & pituita, flatúque diſtendatur, fit vt compreſſum ſeptum tranſuerſum liberè moueri non poſſit. Vrina eſt pauca, & rubra: aqua enim ebibita, & alimentorum humiditas potiùs ad ventrem, quàm ad vias vrinæ corriuat. Quoniam autem facultas iecoris debilis, ſanguinem à ſero ſeparare non poteſt, hac ratione vrina ſanguinea apparet. Neque inſtes, dicendo ob hanc cauſam etiam, aquam in ventre hydropicorum contentam, rubidam neceſſariò euaſuram; quia aqua quæ per peritonæum tranſcolatur, à craſſiore ſanguinis parte redditur purior, & idcircò rubra non conſpicitur.

Circa cætera perſcrutandum: *Vtrùm Aluus dura in hydrope conſpiciatur?* Affirmat Hippocrates 2. *progn. text.* D 3. dum ſic ait: *Quibus accidit aqua inter cutem, venter non deiicit niſi dura, ac pro neceſſitate:* ſubſcribit Celſus *lib.* 2. *cap.* 7. § *Venter nihil reddit, niſi ægrè, & durum.* Nec facit contra hanc doctrinam hiſtoria Medici Siculi, qui iecoris inflammationem patiens, ægrè non deiiciebat, & dura, ſed cruenta, ſimilia carnis loturæ excernebat: Nam in hac iecoris inflammatione, ipſius viſceris debilitas erat coniuncta; iecur autem citra imbecillitatem poſſe inflammari, conſtat ex Galeno 11. *meth. vlt.* & 8. *ſec. loc. cap.* 7.

At hæc reſponſio non omni ex parte videtur eſſe vera, quia quotieſcunque iecoris inflammationi hydrops ſuperuenit, neceſſariò in viſcere debilitas adeſt, alioquî enim non fieret hydrops, quod malum alia ratione non excitatur, niſi facultate in eſſentia languida exiſtente: E Alia ergo excogitanda eſt ratio, quæ ex Galeni commento ſolùm elicitur: *Quidquid deiectionis humidum, ac tenue habetur ad imam peritonæi ſedem tranſmittitur: hoc autem deiectionem non ſolùm exiguam, aridámque reddit, verùm etiam vrinam minuit.*

Licèt autem hæc ratio vera ſit, vtpote ex Galeni mente deprompta, illa tamen prior explodenda non eſt: etſi enim iecur inflammatione tentatum, debile ſit, non in omni tempore ita eſt flaccidum, & imbelle, vt deiectio ſimilis carnium loturæ ſtatim ſequatur, præcipuè ſi inflammatio vehemens non fuerit. Inſuper. Similis efficitur deiectio, propter vehementem iecoris, vel adiacentium membrorum calorem, quemadmodum

1. *criſ.* 11. Galenus animaduertit. Adde quòd à calore A inflammationis, omnis glandularum humiditas in meſenterio exiſtentium abſumitur, qua abſumpta aluus redditur adſtricta, deficiente nimirum humore, quem, auctore Gal. *lib. 2. de ſem. cap. vlt.* prædictæ glandulæ ad faciliorem deiectionem, internæ inteſtinorum tunicæ per bonam valetudinem ſuppeditabant. Quocirca non temerè à Medicis quibuſdam harum glandularum exſiccatio inter colici doloris cauſas reponitur.

Etiam explicandum: *Vtrùm œdema circa ventrem, proprium ſit hydropicorum indicium?* Hippocrates *lib. 3. progn. 3.* ſic ait: *Quibus autem à iecore aqua inter cutem incipiunt, circa ventrem œdemata fiunt, partim in dextra parte, partim in ſiniſtra conſiſtentia, deſinentiáque.* Hæc œdemata in hydropicis fieri conſueuerunt, propterea B quòd cutis vniuerſo pituitoſo ſanguine nutritur, atque idcircò iis qui aqua inter cutem laborant, non ſolùm in ventre, verùm etiam in cruribus peculiaria eſſe ſolent; quæ cùm alterius diſpoſitionis ſunt ſymptomata, nulla propria curatione egent, ſatis erit crura ipſa perfricare, aliàs oxyrhodino, vel oleo cum ſale, vt tradit Galenus *lib. 14. meth. 4.* & *lib. 2. ad Glauc. cap. 3.*

Galenus, vt ad Hippocraticum contextum pateat ſolutio, duplicem interpretationem apponit, quoniam cutis vniuerſa in tumorem pituitoſum eleuatur ob pituitoſum ſanguinem, ita vt ſi digito prematur, cedat, ſed paulo pòſt ad priſtinum redibit ſtatum, & ideò dixit *exiſtere, ac deſiſtere*: Vel vt per hæc verba, ſignificet, prædictos tumores occultari, & iterum redire, quare inconſtantes ſunt, vtpote qui nunc vnam, nunc aliam partem C attollunt, ac mox deliteſcunt; quod quidem fieri cernes, donec calor naturalis aliquid poſſit operari: cùm enim tumores illi ex humore lento conſtent, quoquo modo fuſo, & in craſſum ſpiritum conuerſo, ſi natiuus calor robuſtior fiat, materiam illam diſcutit, & abſumit, qua diſcuſſa, pars detumeſcit, donec cauſa, à qua prior tumor fuit generatus, non acceſſerit; quæ ſi inſoleſcat, tumor non reſoluitur, quia puſillus calor pituitoſum humorem præ debilitate nequit diſſoluere.

Obtrudes, cur dixerit Hippocrates, aliquos tumores fieri circa ventris partem dextram, alios circa ſiniſtram. Galenus de hac re nihil conſcripſit. Dic. Hippocrates œdemata vocat propriè tumores pituitoſos, ſic à Medicis vocatos, qui præter hydropicum tumorem totius ventris, fiunt modò in ſiniſtra, modò in dextra D parte, prout ſcilicet ab vno, vel alio latere morbus ſcaturit.

Perſcrutaberis: *Vtrùm febris ab hydrope ſit inſeparabilis?* De aſcite maior eſt dubitatio, quia cùm aquam in ſe recondat, quæ febri contraria eſt, videtur quòd aliquando hydropici febri carere poſſint. Verùm cùm aquea illa humiditas, ſalſa ſit, acris, & mordax, & mora, coarctationéque calidior, vitioſior, & putredinoſa ſit reddita, febrem excitat, lentam tamen, ingem, & continuam. De tympanite, ſi abſolutè loquamur, cui videlicet nullus alius humor cum flatu ſit permixtus, quod rarum eſt, illud affirmare poſſumus, quòd aliquando, ſaltem in principio detur ſine febri: ſine qua poteſt conſtare anaſarca, quæ licèt ex pituitoſo humore originem ducat, cùm tamen is extra venas ſit conſtitutus, non ita E cor premit, atque fatigat. Cæterùm ſi diuturnus ſit morbus, & humor in habitu corporis repoſitus, prohibeatur ventilari, & derelictus à regimine naturæ putreſcat, & cum flatulenta materia, plurima aquoſi humoris copia inſoleſcat, tunc frequenter hydropici febri ſunt detenti, ex Hip. *lib. 2. de morb.* & Galen. 1. *Aph.* 16. quod ſignificauit Auic. 14. 3 *tract.* 4. *cap.* 8. dum ait: *Et accidunt eis plurimùm febres tepidæ, &c.*

De pulſu etiam dubitandum: *Vtrùm ſit durus?* Cùm enim in hydrope imbelle iecur ob cauſas multas, loco ſanguinis, ſuccos ab huius natura valde diuerſos gignat, aquoſos in aſcite, flatuoſos in tympanite, pituitoſos in anaſarca, fit vt pro humoris varietate pulſus fiat varius. Quare in tympanite, auctore Galeno 4. *de cauſ. pulſ. cap.* 4. pulſus eſt ſubdurus, & aliquantulum tenſus; ob tenſionem ex flatu ſubortam. In aſcite ſimiliter ſubdurus apparet; humor enim congeſtus cùm ſit ſalſus & mordax, arteriam indurat: efficitur tamen minor & crebrior, ob facultatem debilem, & adauctum vſum. In anaſarca, quoniam non ſolùm in abdomine, ſed in vniuerſa corporis regione nimia humiditas redundat, fit pulſus mollis, vndoſus, & languidus, teſte Galeno 4. *de cauſ. pulſ. cap.* 14.

Præſagium.

COnſequens eſt vt rimemur, exponamúſque: *Vtrùm Aſcites ſit periculoſior Tympanite, & Anaſarca?* Sunt autem non inualida quæ ſuadent, Anaſarcam cæteris magis eſſe periculoſam. Firmat Hippocrates, 4. *acut.* 11 t. ibi: *Hydropum duæ ſunt naturæ, quorum hypoſarcidios ſi aggreditur, vitari non poteſt.* Sequitur Cælius Aurelianus *lib. 3. tardar. paſſion. cap.* 8. ſubſcribit Celſus *lib. 3. cap.* 21. In hac enim hydropis ſpecie, omnia membra læſa ſunt, 1 *criſ.* 12. & adeſt in vniuerſo corpore tumor, & non ſolùm actio ſanguificandi, ſed nutriendi, & tertia concoctio læſa eſt, quæ damna in aſcite, & tympanite non apparent. Inſuper difficilioris eſt curationis: humores enim qui à viis ductuum ſunt valde remoti, per purgantia medicamenta magno cum labore vacuantur.

Pro Aſcite eſt firmiſſimum argumentum: Illa enim ſpecies hydropis eſt deterior, in qua datur maior receſſus ab ſtatu naturali, ex Galeno 1. *ad Glauc. cap.* 1. Sed aſcites, à maiori frigiditate oritur, quàm tympanites, & anaſarca, 4. *Aph.* 11 t. 5. *Videtur autem à maiori frigiditate generari aquoſus hydrops.* Igitur, &c. De tympanite certum eſt: nam flatuum generatio à calore minuto oritur. De pituita probatur: hæc enim eſt alimentum ſemicoctum, & coctio licèt remiſſa debet fieri à calore.

Aëtius *tetrab. 3. ſerm. 2. cap.* 50. magis periculoſum tympanitem eſſe aſſeuerat, ſecundo loco reponit aſcitem, tertio, anaſarcam: materialis enim cauſa tympanitis ſunt flatus, ad quos euacuandos nullum inuenitur medicamentum purgans, ſicut ad vacuandam pituitam, & aquam. Ergo cùm vnuſquiſque morbus reddatur deterior, & periculoſior, ex curationis defectu, idcircò Aëtius huic ſe addixit opinioni: In aſcite enim vtiliter celebratur ſectio abdominis, punctio adminiſtratur in ſcroto, ruptoria cruribus affiguntur; quæ omnia præſidia inutilia ſunt in tympanite, imò ſummoperè nocent. Præterea in tympanite maior eſt receſſus ab ſtatu naturali: flatus enim in modo ſubſtantiæ magis diſtat à natura ſanguinis, quàm pituita, & aqua.

Verùm firmiter amplectenda eſt Auicennæ ſententia, 14. 3 *tract.* 4. *cap.* 4. 5. *Et ſunt homines, quibus videtur quòd hypoſarca eſt deterior aliis, quoniam corruptio in ipſam communicat hepati, & omnibus venis corporis, & carni, ita vt deſtruatur plurimùm digeſtionis tertiæ. Et ex eis ſunt quibus videtur quòd ipſa eſt leuior tympanite. Verùm dignius eſt, vt ſit aſcites malignior illis omnibus, &c.* Sequitur Raſius *lib. diuiſion. cap.* 65. In hac enim hydropis ſpecie ſymptomata ſæuiora inſoleſcunt, ſitis inexhauſta, totius corporis grauitas, & torpor, difficilis reſpiratio, ita vt ægri ſuffocari videantur; ſyncope, ob aquam in cauitatem thoracis reſudantem ſuborta, & ob vapores ſpiritus vitales extinguentes excitata.

Deinde Aſcites difficiliùs tympanite, & anaſarca curatur: Nam aquoſus humor in hac ſpecie excitatus continetur inter inteſtina, & omentum, qui nec per vomitum, nec per venas, nec per aluum, nec per inſenſilem halitum, niſi cum magna difficultate poteſt euacuari; at verò flatus multò commodiùs; pituita verò

eſſi

Digitized by Google

etſi ſit craſſior, faciliùs, cùm in ambitu totius corporis ſtabuletur, per ſudorem, & alui fluxum vacuatur. Præterea, in anaſarca celebratur ſanguinis miſſio, 4. *acut.* 111. in aſcite verò, & tympanite nequaquam. Igitur, &c. Accedit, quòd ob humorem ſalſum & nitroſum, vlcera excitantur, quæ difficilem poſtea habent correctionem. Adeſt maior humidi ſubſtantifici defectus, vt patet in macie, quæ aſciticos comitari ſolet, quæ etiam ob ferina ſymptomata vires diſſoluentia, increſcit & confirmatur.

Supereſt ſolùm argumentis pro contraria parte adductis reſpondere. Hippocrates ergo 4. *acut.* intelligendus eſt de illa anaſarca, in qua externa membra ob magnitudinem læſionis compatiuntur, & non de anaſarca abſolutè, vt eſt quædam hydropis ſpecies ab alijs diſtincta; quomodo Auicenna explicandus aſſerens dari aliquam anaſarcam, quæ ſecundo, aut tertio die interimit. Vel dic, ipſum ex aliorum ſententia fuiſſe loquutum.

Ad argumenta quæ pro ſententia Aëtij ſunt propoſita, dic verum eſſe, non reperiri medicamenta purgantia, quæ vacuent humores, à quibus flatus eleuantur: multa tamen ſunt reſoluentia, quæ intus, & extrà applicita, flatus diſcutere nata ſunt, & multo meliùs, quàm aqua vacuantur, aut reſoluuntur. Dic ſecundò, quòd licèt in aſcite celebrentur vſtio, apertio abdominis, & alia præſidia, quæ valde vires eneruant, & morbum ſuapte natura lethalem, magis periculoſum reddunt; tamen ea alijs non conferentibus, ob maiorem vtilitatem ſunt adminiſtranda. Adde in aſcite ob ſuperuenientia ſymptomata, intemperiem habitualem, & fixam corrigi difficiliùs, ob quam cauſam inter alias ſpecies eſt magis periculoſa.

Vltimo argumento reſponde, quòd ſi tota maſſa ſanguinea in iecore exiſtens, in tympanite conuerteretur in flatus, verum eſſet quod aſſumebatur, nempè magis intercidere in tympanite officium ſanguificationis, quàm in aſcite. Verùm quia in illo minor ſanguineæ materiæ portio in flatum commutatur, maiori eius parte intra ſanguinis formam manente; in aſcite tota ferè conuertitur in aquam, hac de cauſa non continet verum quod aſſumptum eſt, magis videlicet fruſtrari ſanguificationem in tympanite, quàm in aſcite. Minorem verò ſanguineæ materiæ portionem in tympanite in flatum commutari, & maiorem in aſcite in aquam conuerti, argumento eſt, quòd partes omnes noſtri corporis, citiùs, & magis contabeſcant in aſcite, quàm in tympanite; quod non alia occaſione, quàm ob maiorem benigni alimenti penuriam euenire eſt arbitrandum. Solue ſecundò, ratione temperamenti magis conuenire flatum cum ſanguine, quàm hunc cum aqua, quia hæc eſt frigida, flatus verò calidus & humidus, ſicut ſanguis.

Obijcies argutè hoc modo. Actio ſanguificandi magis vitiatur in tympanite, quàm in aſcite. Ergo tympanites deterior eſt: in hoc enim actio eſt læſa deprauatè, cùm loco quatuor humorum producatur flatus, at verò in aſcite actio ſanguificandi eſt diminuta, iecur enim debiliter ſuo munere fungitur, cùm alimenta exactè conquoquere nequeat. Solue ſic. In omni hydrope hepatis operatio læditur: in aſcite, & anaſarca læditur imbecilliter; maior tamen adeſt huius functionis, quæ ſanguinis eſt generatio, imbecillitas in aſcite, minor in anaſarca: At in tympanite iecoris actio deprauatè procedit, cùm in alienam naturam alimenta ipſa conuertantur. Fit enim actio imbecillis ab imbecilli hepatis calore; deprauata verò non ſimpliciter à naturali imbecillo, ſed cum miſcella caloris præter naturam: aliter enim tanta flatuum copia gigni non poſſet, qui teſte Galeno 3. *de cauſ. ſympt.* 2. à caloris alicuius præſentia originem ducunt. Quare ſanguinis generatio in aſcite, & anaſarca læditur debiliter, in hac minùs, magis in illo; at in tympanite deprauatè, quo fit vt hæc quàm

A aliæ ſpecies, deterior cenſeatur, quia actiones deprauatæ prauiores ſunt imbecillibus. Verumtamen cùm grauitas hæc exiguam in tympanite ſanguinis portionem labefactet, imbecillitas verò in aſcite in cauſa ſit, vt vniuerſa ferè ſanguinea maſſa in aquoſum humorem vertatur, aſſerere poſſumus, aſcitem non ſolùm quoad ſymptomata, verùm quoad originem, tympanite perpetuò eſſe deteriorem.

Ad tertium argumentum reſponde, non omnem tympanitem ex habituali intemperie partium abdominis oriri. Adde quòd ſicuti in tympanite calida intemperies eſt habitualis, ſic in aſcite, frigida: Quare cùm hæc maiorem receſſum cæteris partibus præoſtendat, idcircò aſcites deterior eſt: frigidam autem intempe-
B riem lienis, ventriculi, & inteſtinorum, hydropis eſſe cauſam, docet Galenus 5. *de loc. cap. 7. ante med. §. Igitur ſi lienis cauſa, &c.*

Argumentis pro ſententia illorum, qui anaſarcam cæteris deteriorem eſſe affirmant: Reſponde primò, concedendo illum morbum eſſe prauiorem, in quo plura membra ſunt læſa: cùm verò in aſcite hoc contingat: (nam partes quæ tument in anaſarca, ex defectu alimenti exſiccantur, & marceſcunt in aſcite) non eſt dubium, quin aſcites cæteris ſpeciebus ſit deterior. Solue ſecundò, ſi dicas, non perpetuò illum morbum eſſe deteriorem, in quo plura membra, aut actiones vitiantur, cùm vnica actio intensè læſa maius damnum inducat, quàm plures aliæ actiones remiſsè læſæ: & hac ratione deterior exiſtit ſola ſanguificatio læſa in
C aſcite, quàm reliquæ actiones læſæ in anaſarca; falsúmque eſt affirmare, morbum totius corporis eſſe ſemper deteriorem, quàm vnius partis determinatæ: febris enim diaria, etſi ſit vniuerſalis, ſalubrior tamen eſt tumore venenoſo, qui vnam determinatam partem occupat, atque infeſtat. Quod autem deſumitur ex difficultate curationis argumentum, ſatis ſupérque *ſuprà* eſt aſſertum, aſcitem ad curandum eſſe deteriorem. Quare primo loco periculoſior eſt aſcites, ſecundo loco tympanites, tertio anaſarca.

Indagandum: *Vtrùm tuſſis hydropi ſuperueniens, mala ſit?* Hippocrates *lib. 2 progn. text.* 3. ſic ait: *Quibus autem à iecore aqua inter cutem incipiunt, tuſſire quidem cupiditas eſt, ſed nihil excreant commentatione dignum.* Quo loco ad aliam aquæ inter cutem differentiam accedit,
D quæ à iecore primariò affecto originem ducit; inter cuius ſigna, propenſionem ad tuſſiendum enumerat, dum leuis tamen ea tuſſicula ſit, & citra vtilitatem vllam, quia licèt tuſſiant, nihil excutiunt mentione dignum.

Verùm inſtabis, vnde cupiditas accidat tuſſiendi, ſi iecur in hac hydropis ſpecie tantùm læſum eſt, non autem pulmo, citra cuius offenſam impoſſibile eſt ipſam excitari, ex Gal. 5. *de loc. cap.* 2. Dic. Verum eſt non accidere tuſſim abſque pulmonis noxa, vel in ſe primariò genita, vel aliunde communicata, vt ab inflammato iecore, quia compreſſum ſeptum pulmonem anguſtat, ac proinde extuſſiunt laborantes, 5. *de loc.* 6. quare ob tuſſim aliquando hepatis inflammatio pro pleuritide eſt habita, & ob dolorem in parte dextra, & ob tuſſim
E quæ iecoris inflammationem conſequitur, vt conſtat ex celebri illa hiſtoria Medici Siculi, ad quem cum Glaucone Philoſopho inuiſendum Galenus acceſſit, qui quidem pleuriticum ſe eſſe putabat, quum inflammatione hepatis eſſet oppreſſus.

Cur verò abſque pulmonis læſione non fiat, ratio eſt in promptu, quia cùm ſolæ aſperæ arteriæ tuſſi expurgentur, per quas aër ingreditur, & egreditur, quæque in ſolo pulmone reperiuntur, rectè à natura conſtitutum fuit, vt ante pulmonis noxam nulla excitaretur tuſſis, quæ nihil eſt aliud, quàm vehementiſſima, quædam efflatio, qua plurimus ſimul, celerriméque de foris ſpiritus attrahitur, propelluntúrque ſummo impetu, quæ

vias ſpiritus obſtruebant, ex Gal. 2. *de ſympt. cauſ. cap.* 4. Non ergo abs re omnibus animalibus natura tuſſim indidit, eo ſolùm tempore quo pulmo læditur; tantò magis reſpiratoriis aſperæ arteriæ canalibus prouidens, quantò magis in eorum occluſione, præceps, repentinúmque vitæ vertebatur diſcrimen.

Hinc fit, vt miro artificio vaſa hæc à prima conſtitutione ſingulariter minuerit, ea magna ex parte cartilaginoſa conſtituens: Nec enim in totum poterant ob diſtentionis, contractioniſque varietatem, in ſeſe continere, & concidere, vt attenuatoriæ obſtructioni non ſubeſſent: & ne etiam coarctatoria obſtructione prædicta vaſa tentarentur, iuſtiſſimè tuſſim illis indidit; qua celerrimè multus aër, & confeſtim per aſperam emiſſus, quicquid noxium obſtructurúmve per ea vaſa incideret, expurgaret.

Verùm aduerte, quòd Hippocrates de tuſſi intelligendus eſt, quæ à iecore incipit, initiante hydrope; ſignum profectò maximum à iecore inflammato originem ducere: Nam aucto morbo omnes hydropici plurimùm intumeſcente corpore tandem tuſſi premuntur, quod peſſimum eſt ſignum, lethale, & ferè deſperatum, iuxta Senis oraculum, 6. *Aph.* 35. *Aqua inter cutem laborantibus, tuſſis ſuperueniens, malum.* iam enim adeò excreuit aqua, vt aſperas pulmonis arterias occupans, tuſſim excitet, quod exitioſum, & penè dirum.

Sed præſtat explanare: *Vtrùm tuſſis in hydrope per conſenſum iecoris eueniens, ab ea quæ fit primariò affecto thorace, ſignis poſſit diſtingui?* Dic quòd tuſſis quæ in hydrope ob iecur inflammatum ſuperuenit, eſt irritamentum quoddam tuſſiendi, potiùs quàm vera tuſſis, & ſic eam cupiditatem quandam, & propenſionem ad tuſſiendum. Hippocrates *cit. loc. progn.* appellat; quæ verò accidit aſpera arteria, ſeroſo & tenui humore occupata, vera eſt tuſſis, vehemens, difficilis, quæ à materia in pulmone contenta, vi morbi, & præ copia, à capacitate ventris, tum per conſpicuos, tum per cæcos ductus regurgitante, ac ſpiritales partes, vitæque præſidia expugnante, ortum ducit, de qua intelligendus Hippocrates 7. *Aph.* 47. dicens: *Aqua inter cutem laborans, ſi tuſſi corripiatur, deſperatus eſt.*

Ab alterius verò tuſſis cauſa, quæ malè affectum iecur perpetuò concomitatur, ægri irritantur, ſed confeſtim conquieſcunt, vix etiam tuſſire aggreſſi; experientia cognoſcentes fruſtra ſe tuſſire, quòd vacuari nequeat id quod moleſtum eſt, quia in thorace non continetur. Hæc igitur tuſſiendi cupiditas ab hepate originem habet, ob id quòd nonnihil ſeroſi excrementi, ab eo per venam cauam, & venam arterioſam, inſtar ſudoris cuiuſpiam, in aſperam arteriam exprimitur; vel quòd diaphragma ab eodem hepate ob tumorem opprimitur, vel ob grauitatem infrà detrahitur, quando viſcus tuberculo grauius, & viribus languens effectum, deorſum vergit: alligatur enim iecur quibuſdam fibris ſepto, quibus deorſum reuulſis, vnà etiam ſeptum trahitur, & ab hoc membranæ, quæ thoracis interiorem partem comprehendunt, ex quo anguſtia ſpiritalibus partibus accidit, quæ hanc inanem tuſſim aſſiduè mouet.

Sequitur vt inueſtigemus: *Vtrùm Alui fluxus in hydrope reprobus ſit?* Dic. Per gracilia inteſtina, & meſenterium, digeſtæ ſunt venæ meſaraïcæ appellatæ, à quibus exugitur ſuccus, & per quas tranſit exuctus ad iecur in ſanguinem vertendus, cui clauditur, & intercipitur tranſitus prædictis partibus inflammatis. Quare cùm venæ in diſtributione alimenti nequeant ſuam operam iecori præſtare, illud in ieiuno, & reliquis manet inteſtinis, & eas partes grauat, quo fit vt ſtatim, vtpote debiles, id omne pellant deorſum per inferiorem aluum, & hæc eſt prima diutini alui fluoris cauſa. Altera. Materia illa dum in inteſtinis moratur, à ca- A lore inflammationis, qua partes illæ vexantur, retenta acrior redditur, & mordax, vnde pungit inteſtina, & ad excretionem prouocat.

Sed hic diutinus alui fluxus ventrem non emollit, neque dolorem ſedat, vt *lib. 2. progn.* 2. prædixit Hippocrates, imò eo adueniente venter non detumeſcit, quia non qualia oportet purgari, purgantur: Nam vt detumeſceret, erat neceſſarium, humorem in ventre contentum, eſſe vacuatum, non cibum corruptum, cui non eſt liber aditus ad iecur; vt enim vacuatio conferat, peccans humor vacuari debet, 1. *Aph.* 2. *&* 25. Quin dolorem non ſedat: nam alimenti corruptio, & perennis excrementi bilioſi retentio, tum ex putredine, tum inflammatione, & vehementi calore ieiuni, vehementer mordent inteſtina, & diarrhœam concitant fere B tè immedicabilem; ex qua dolor ampliùs inſoleſcit, cùm internus ardor, & habitualis intemperies, premens diù & importunè, de nouo eadem generet excrementa. Denique deficiente natiuo calore, & imbecilliori reddito, gignuntur cruditates, cum plurima flatuoſi ſpiritus copia coniunctæ, quo repleta inteſtina vrgent, intenduntúrque, & vehementi dolore premuntur. Quo fit, vt alui fluor diuturnus in hydropicis, lethalis ſit, cùm ex obſtructione hepatis, & venarum debilitate ferè emanet, & cùm corpus commodo priuetur alimento, tandem contabeſcit, & perit.

Excutiendum eſt: *Vtrùm ſenes, vel pueri hydropi magis ſint obnoxij?* Aretæus *lib. 2 de cauſis, & ſignis diuturn. morb. cap.* 1. poſtquam aſſeruit hanc calamitatem viris, C mulieribus, & cuicunque ætati eſſe communem, ſubdit, in vocatam anaſarcam, & leucophlegmatiam pueros faciliùs incidere: iuuenes ad conſiſtendi vſque ætatem, inundationi ilium eſſe obnoxios; ſenes, cùm ſint caloris natiui inopes, omnibus generibus eſſe expoſitos, cùm frigidum ſit illorum corpus.

Curatio.

QVamuis fusè de hydropis curatione plura ſimus proloquuti, *lib. 2. Hiſt. Princip. Medic. ab Hiſt.* 116. *vſque ad Hiſt.* 125. inſeramus hoc capite breuiter tamen aliqua remedia, Medicis futura non iniucunda. Primus ergo ſcopus in curando hydrope, circa nimiam corporis humiditatem abſumendam debet verſari, D quod opus præſtari non poteſt, niſi partes, à quibus malum hoc ſcaturit & fouetur, corrigantur. Quapropter iecur roborandum: nam hoc altricis facultatis eſt principium, in quo pro nutritione animalis humores generantur; idcircò ſi hæc pars afficiatur, aliæ etiam quæ ab humoribus aluntur, debent neceſſariò coaffici.

Hæc omnia membra corrigi non poſſunt, nî totum expurgetur corpus; quod opus, vt feliciter adminiſtretur, in ſex rebus non naturalibus ordo eſt obſeruandus. Aër ſit calidus & ſiccus, ſerenus, non pluuioſus, neque ventis agitatus, aut craſſus; hic enim, præſertim ſi ſit frigidus, huic affectui ſummoperè nocet. Alimentum ſolidum eſſe debet, non liquidum, neque concoctu difficile. Carnes vtiles ſunt, modicè ſiccæ, E paſſerculi montani, perdices nouellæ, pulli columbini, turtures, quæ carnes potiùs edendæ aſſæ, quàm elixæ. Panis ſit nauticus, optimè fermentatus, cum modico aniſi, aut feniculi. Vitandi fructus. Legumina fugienda, piſculenta, & cætera quæ craſſos, & flatuoſos humores gignere nata ſunt. Potus ſit vinum album, tenue, antiquum, permixtum decocto eupatorij: vel ſit aqua decocta cinnamomo, aniſo, vel Chinæ radice. Parciſſimè bibendum, ſitiſque clamoſa aliis ingeniis compeſcenda, non potu, quia illis eſt nocentiſſimus.

Verùm quia variæ ſpecies huius affectus variam, & diuerſam curandi rationem expoſtulant, idcircò de

curatione

Digitized by Google

curatione cuiuſque ſpeciei agendum, & primò de Anſarca, In qua, ſi corpus ſit robuſtum, florens, & morbus ſit in principio, ſanguis eſt mittendus, prout *lib. 4. acut.* 11 t. p. ædixit Hippocrates, ibi: *Si difficulter ſpiraueris, fueritque anni tempus æſtiuum, & vigoris ætas, viribúſque fuerit valentibus, ſanguinem è brachio tolles,* Præſertim, vt Galenus notat *in com. ſi hic affectus ex ſuppreſſione alicuius euacuationis conſuetæ ortum duxerit.* Exercenda in quantitate modica, dummodóque humor pituitoſus à ſanguinis natura non recedat valde.

Vacuatio etiam humoris pituitoſi eſt neceſſaria, præcedente præparatione, facta cum ſyrupo de abſinth. Rhodomel. duabus rad. cum aceto, Byzantin. oxymel. ſimpl. & ſcillitic. qui diſſolui debent cum aq. fœnicul. vel abſinth. vel decocto aniſi, Cinnamom. Apij, Aſparag. Origan. Eupatorij, Aſplenij, & paſſular. Humor pituitoſus expurgandus eſt Agarico. Sen. Sem. Carth. Mechoaca, Diaphœnico, Elect. Indo minori, Hier. ſimpl. vel cum pilulis de Agaric. Cochiis, fœtidis, vel aggregatiuis.

Facta aliqua vacuatione per medicamenta moderata vtendum eſt decoctis diureticis, concoquentibus, & incidentibus craſſos humores: & ſic offerendum Apozema ſingulis diebus, ieiuno, ventriculo, quantitate ſex vnciarum, aſſumpta prius tabella vna Diarrhod. Abbat. aut drachma vna trochiſcor. de rhabarb. vel de eupator. & fit hoc modo.

℞. *Cortic. radic. cichor. borrag. bugloſſ. eringij, aſparag. petroſelin. fœnicul. an.* ℥ j. *eupatorij, aſplenij, adiant. abſinth. an.* M. j. & ß. *paſſular. ſine nucleis, flor. borrag. cichor. diathamni, an.* M. j. *cicer. nigror.* P. ij. *aniſi, cinnamom. an.* ʒ j. ß. Coquantur ſec. art. in ſufficienti aq. quantitate, quouſque remaneant ℔. ij. facta colatura, adde *ſacchari, mellis an. part. æqual.* Fiat apozema.

Poſtea exhibenda ſunt medicamenta, quæ efficacius expurgent, ſicque per epicraſin vacuatio inſtituenda, pro quo vſu hic Syrupus vtilis eſt, aſſumptus quantitate vnciarum quatuor, alternis diebus, vel de tertio in tertium, prout patientur vires, diſſoluatúrque prius cum aq. fœnicul. vel Abſinth. vel Eupatorij.

℞. *Eupator.* M. ij. *adiant. borrag. cichor. abſint. pontic. ering. petroſelin. an.* ℥ j. ß. *ſem. aniſi, ſem. fœnicul. an.* ʒ ij. *cinnamom.* ʒ j. ß. *epithym. polypod. an.* ℥ j. *ſem. cartham.* ℥ ij. *cortic. ligni Indi* ℥ ij. *radic. Chin.* ℥ j. *ſmilac. aſper.* ℥ j. ß. *folior ſen.* ℥ iv. Coquantur omnia in ℔. viij. aq. vſque ad mediæ part. conſumptionem: In colatura infunde *Mechoac.* ʒ iij. *agaric trochiſcat. ſec. art.* ʒ iij. *rhab. elect.* ʒ iv. *ligni aloës, aromatic. roſat. an.* ʒ j. ß. Colaturæ adde, *Syrup. de epithym.* ℥ v. *ſyrup. de eupatorio*, ℥ iv. *ſyrup de ſen.* ℥ iij. *ſyrup. cichor Nicol. cum rhab.* ℥ ij. Omnia bulliant, quouſque acquirant conſiſtentiam ſyrupi longi, qui aromatizetur cum ʒ j. pulu. Diarrhod. Abbat, & ſeruetur in vaſe vitreo.

Pituitoſo humore ſufficienter vacuato, frigida iecoris intemperies medicamentis intus aſſumptis, & extrà applicitis eſt corrigenda. In quem vſum etſi in probata Officina plurima ſit medicaminum copia parata, quæ in modum pulueris, vel tabellarum aſſumpta, hoc opus eximiè præſtant; hoc tamen Electuarium experimento à me felici eſt compertum, quod quantitate vnciæ ſemis in aurora aſſumptum, ſuperbibita aq. eupatorij, vel quod magis probo, hauſtu abſinthini vini, mirabilem in firmando hepate opem affert.

℞. *Theriac. antiq. Mithridat. an.* ℥ j. *electuar. Alkerm.* ʒ ij. *confect. hiacinth.* ʒ iij. *aromatici roſat.* ʒ ij. *diamargarit. calidi,* ℥ ß. *diarrhodon. Abbat.* ʒ ij. ß. *dialacca* ʒ iij. *cinnamom. elect.* ʒ ij. *diacurcum.* ʒ iv. *trochiſcor. de rhab. trochiſc. de eupator. & trochiſc. diarrhod. an.* ʒ j. ß *iecoris lupi præparat.* ʒ ij. *puln. cortic. ligni ſancti, ſmilac. aſper. radic. Chin. ligni vocati ſaſafras, an.* ʒ j. ß. *ambari, moſchi odorati, an.* g. x. Omnia excipiantur cum melle, &

A ſaccharo, & fiat Electuarium.

Exteriori hepatis parti, in eundem vſum optimum eſt vnguentum ſequens.

℞. *Olei de ſpica, & de abſinth. an.* ℥ ij. *olei maſtich.* ℥ j. ß. *ſuccor. cichorij, eupatorij, apij, abſinth. aceti roſat. an.* ℥ j. *puluer. abſinth. menth. baccar. lauri ſantalor. rubeor. roſar. rubear. an.* ℈ j. Bulliant omnia ad ſuccorum conſumptionem, & cum cera fiat Vnguentum.

Regioni abdominis admouenda ſunt medicamenta, quæ vim ſortiantur reſoluendi, & exiccandi, & in primis parabitur fomentum.

℞. *Origani, pulegij, abſinth. an.* M. ij. *camomil.* M. j. *thym. artemiſia, an.* M. ß. *nepita*, M. j. *fœnugræci,* ℥ ij. *ſalis,* ℥ iv. *ſulphuris puluerizati*, ℥ v. Coque in æqualibus
B partibus aquæ, & vini albi, in ℔. viij. aq. ad mediæ partis conſumptionem.

Poſt fomentum, imponendum vnguentum in eundem vſum.

℞. *Vnguenti aregon, marciat. an.* ℥ ij. *vnguenti dialthææ compoſ.* ℥ j. ß. *olei capparum. & de abſinth. an.* ℥ ij. *cortic. radic. capparum,* ʒ j. *cortic. radic. tamariſci,* ʒ iij. Cum cera ſec. art. fiat Vnguentum.

Vtile etiam eſt humorem pituitoſum in ſingulis partibus impactum euacuare, & exiccare. Hoc opus præſtat balneum ex arena calida, præſertim marina, maximè ſi calor Solis adſit feruentiſſimus, qui totum corpus cooperire, & fricare, ſalubre eſt auxilium, & reſoluendo humori, partibúſque roborandis vtiliſſimum. Partibus tumefactis admouenda ſunt reſoluentia emplaſtra.

C ℞. *Saluia, ruta, maiorana. an.* M. j. *ſtœchad. roriſmarini, an.* ʒ j. *pulegij, origani, thymi, an.* M. ß. *melilot* ℥ ij. *chamæmel.* M. ij. *fœnugræci,* ℥ j. ß. *ſem lin.* ℥ j. ß. *ſalis,* ℥ ij. *ſulphuris,* ℥ j. ß. *baccar. lauri* ℥ j. Coque in ſufficienti aq. quantitate, quouſque remaneant ℔. iij. adde *ſtercoris caprini.* ℥ iij. *ſtercoris columbin.* ℥ ij. *furfuris macri,* ℥ j. *farinæ orobi. & lupinor. an.* ℥ ij. cum oxymelite, q. ſit ſatis, fiat Cataplaſma.

Sudores mouere cum decocto ſmilacis aſpe. Ligni ſancti, & Radic. Chinæ per multos dies, mirificè præſtat: ſicut Balnea naturalia, præſertim aluminoſa, ſalſuginoſa, & ſulphurea, præſtantiſſima ſunt. Fontanellæ cruribus applicitæ plurimùm iuuant, quarum ope ſpirat iecur, & humores in habitu corporis, intimíſque viſceribus infixi expurgantur.

D Tympanitis curatio his remediis perficitur. De ſanguinis miſſione illud notandum primò, quòd licèt aliquando, raro tamen in hoc affectu vtilis eſſe poſſit, prout *lib. 2. Hiſt. Princip. Medic. in com. Hiſt.* 118. diximus fusè: tamen ferè non eſt celebranda, quia, vt 4. *acut.* 111. monuit Galenus: *Nullus tympaniam, vel aſcitem curare per ſanguinis miſſionem eſt auſus.* Calor enim innatus valde imbellis eſt, & flatuum adeſt copia multa, ad quorum reſolutionem calore eſt opus, qui in ſanguine perſeuerantiam obtinet.

Purgatio ſalubertima, vt colluuies eorundem humorum exhauriatur, nam vt Cælius Aurelianus docuit ſapienter, falſum eſt exiſtimare vllam hydropis ſpeciem eſſe ſine aqua: & licèt 4. *acut.* 209. aſſerat Galenus, in aſcite reperiri aquam, & flatum in tympanite, intelli-
E gendus eſt ex ſe ipſo, ex 4. *Aph.* 11. quo loco comparans aſcitem, & tympanitem, dixit, in aſcite plus eſſe aquæ, & in tympania reperiri multos flatus cum aqua. Idcircò medicamenta quæ pituitoſos humores euacuant ad diſſolutionem flatuum ſummè conducunt, hi enim ab illis fouentur, & progenerantur. In hunc vſum præter dicta *ſuprà*, quæ aſſumenda, & reiteranda ſunt, vtilis eſt Syrupus ſequens, oblatus alternis diebus quantitate quatuor vnciarum.

℞. *Cortic. radic. fœniculi, petroſelin. graminis, aſparagis rubeæ tinctorum, an.* ℥ j. *radic. iridis recentis*, ℥ iij. *aſari, cortic. radic. tamariſci, & cortic. radic. capparum, an.* ℥ j. ß.

ſicla, bngloſſ.cum ſuis radicib. an. M. ij. eupatorij.capil.Veuer.an.M.j.folior.ſen.ſem.cartham.an.℥ ij. ſem.aniſi, fœniculi dauci,an.℥ j.ß.paſſular.ſine acinis,P.ij.cinnamom.ʒ ij. flor.borrag.bugloſſ.geniſtæ,an.P.j.epithym.℥ ij.polypod.℥ j. ligni Indi,ſmilac.aſper an.℥ j.Coque ſec. art in ℔. x. aq. ad mediæ partis conſumptionem: colaturæ adde Syrupi de eupatorio,byzantini,& de epithym.an.℥ iv. ſyrup.de cichor. Nicol. ℥ v. Sacchari albi quod ſufficit, fiat ſyrupus.

In quem vſum optimi ſunt clyſteres flatus diſſoluentes, vacuantes, & emollienses, bis in hebdomada iniecti.

℞. Sem. lini ʒ ß fœnugræc. ʒ iii.furfurum. P.i.ſem. aniſi,& fœniculi.an.P.i.baccar.lauri,℥ ß rutæ,M.ß. origani,thym.puleg.abſinth an.P.i.melilot. ʒ iij cinnamom ʒ ij. ſtercoris caprini. ʒ ij.betæ, M. ß. ſaluiæ ʒ ij. roriſmarini, ʒ j.ß.ſem. cartham. ʒ iij.folior.ſen.ʒ ij Coque in ſufficienti aq. quantitate ad ℔. j adde rhodomel.℥ j.olei laurini,& rutacei,an ℥ j.hier.Picræ compoſ diaphœnic.benedicta, an.ʒ ij.maſſæ pilular. de Agarico, ʒ ß.cum tale fiat Clyſter.

Roboratoria intus aſſumpta optima ſunt, quæ ſuprà retulimus Hic puluis diſſolutus in vino eſt vtilis.

℞. Coriand.aniſi,an.℥ ß. cinnamom. piperis albi, caryophyl.an. ʒ ij.macis,ʒ j.calam.aromatici,ʒ ß.ligni aloes ʒ j.ß.ambar.g̃ x. moſchi odorati, g̃. vj. Sacchari albi ad pondus omnium.Tere omnia ſeparatim.& ſerua.

Proſunt inunctiones per totam abdominis regionem adminiſtratæ.Hoc vnguentum eſt multi vſus.

℞. Oleor.terebinthin.rutæ,macis,nucis moſchatæ,de piperib.& de ebeno, an.℥ ß.olei laurini, & abſinth an.℥ ij. olei coſtini ℥ j.vnguent. Agrip. ℥ ij. Miſce: adde macis, caryophyl. nucis moſchatæ,an.ʒ ij.rutæ,ligni aloes, abſinth. an. ℥ j. Cum cera fiat vnguentum.

Proſunt conſeruæ Anthos, flor, Stœchad. Zingiber, cortic. Citri, quibus ſi addas diagalangam, Dianiſum, & Diacyminum, cum theriaca, & Mithridatio, viſcera roborabis, & flatus mitè diſſolues. Vel fiat hoc electuarium, quod ad firmandum labefactatum iecur, eſt nulli ſecundum. Doſis vncia vna ieiuno ventriculo, ſuperbibito vino veteri, tenui, cuius potus ad tympaniam curandam ſalutaris eſt ſummè, apud Scrapionem cap.de hydrope.

℞. Pulp paſſular.enucleatar.℥ j.croci,g̃.x.calami aromatic.ʒ j.cinnamom.ʒ j ſem ſpicæ,ʒ ß.iunci odorati ℈ ij. myrrhæ, ʒ j.ß. theriac. ℥ j. diag lang. diatrion pipereon, diacurcum.an.ʒ iij. caryophyl.macis an.ʒ ß.Cum mellis, & ſapæ ao part. æqual fiat electuarium.

Sudationes ex ebeno, optimæ Balnea thermalia, vtilia.Emplaſtra ventri admota, ſalubertima. Hoc eſt proficuum.

℞. Rutæ,abſinthij, pulegij,an. M. i.cymini,ſem,aniſi,& marathri,an.℥ ß.thymi,origani.an.M. ij.ſem.lin.℥ j. baccar.lauri, ℥ ß.fol.lauri.M. ß. Coque ſec.art.in ſufficienti quantitate vini,& aq ſalſæ an. partib. æqualib. vſque quò remaneant ℔. ij.adde Salis, ℥ j.nitri ℥ ß ſulphuris, ʒ v. ſtercoris vaccini & caprini an. ℥ iv. cineris quercus & vitis,an.P.ß.baccar.lauri, ʒ iii. Cum vino oxymelite ſcillitico, & aqua vitæ, fiat cataplaſma ventri apponendum.

De curatione Aſcitis illud etiam aſſerendum, ſanguinis miſſionem inutilem eſſe, & nullius vſus, cùm in euacuando humore pituitoſo totus cardo conſiſtat. Per aliquod temporis ſpatium, ſyrupis, & aliis præparantibus præſidiis vti eſt neceſſe; poſt quæ vacuatio aquoſi humoris eſt aggredienda, aſſumpto per plures dies hoc ſyrupo.

℞. Radic. valerianæ,pimpinell,helenij, ebuli, an.℥ ß. vitis ſylneſtris,ʒ ij.medullæ ſem.cartham. ʒ v. ſem. aniſi, ℥ ß.ſem.fœnicul. ʒ iij. gratioiæ,eupatorij veri,an.M.j.veronicæ.ſcabioſæ,betonicæ,cardui benedict.an.M.ß flor.geniſtæ,& ſambuci,an.P.ij;paſſular.Corinthias.℥ j.ß.ſennæ,℥ ß

A ſoldanellæ, ℥ i. agarici trochiſcati ʒ v. epithym.polypodij, an. ʒ iii. Coque omnia in vino, abſente febre; ſi verò adſit in aqua,ad quantitatem ℔. ii. Poſt fortem expreſſionem infunde Rhab. in petia ligati, ℥ ß. cinnamomi ʒ ij. cola,& ſerua in vaſe vitreo,

Plura ſunt medicamenta, quæ aquam,& ſeroſos humores per aluum expurgant, vt ſunt Pilulæ de Mezereo, Elaterium, ſoldanella, ſuccus radicis Iridis, & ſambuci, quæ præſente febri intenſa offerenda ſunt cum cautela oniri; & ſi exhibeantur, aſſumenda ſunt in forma ſolida: Nam ſi in potu propinentur, facilè ob calorem inſignem, inteſtina, ventriculum, & alia viſcera inſigniter lædent.

℞. Pilular.de Mezereo,g̃.viii.elaterij.g̃ ii.pilul. Alephangınar.℈ ij.aromatici roſati,℈ j.Miſce, fiat bolus. At

B experimento compertum eſt, ſuccum radicis Iridis ſecuriùs aquam è ventre exhaurire; ſed cùm labefaciet ſtomachum,iantiſper eius malitia melle roſaceo eſt corrigenda,hoc modo:

℞. Succi radic.ireos depurati,ʒ ij.hydromel.℥ ij.miſce fiat hauſtus vnus.

Vel hoc modo:

℞.Decoct.radic.ireos,℥ ß pulu.rhab.puln.triaſantalor. an.℈ ß.rhodomel.℥ j.Miſce, Offeratur ieiuno ventre.

Vel hac forma:

℞.Decoct radic.ireos facta in aq.hord.℥ iv.rhodomel. ℥ j ß.Miſce, fiat potus.

Vel ex radice Ireos fiat conſerua:

℞.Radic iridis excorticata,℔.j.mellis ℥ xiv.Fiat conſerua, eo modo quo fit conſerua cydoniorum. Adde

C Aniſi ſem.fœnicul,cinnamom an.ʒ ij.agallochi ʒ j.

Vel vtere hoc modo:

℞.Semin.cartham. conquaſſati, ʒ iii.radic. ireos,ʒ j. cinnamom. ℈ j. Infunde per noctem, in ℥ iv.ſeri lactis caprini,vel vini alb. tenuis.

Vel aſſume alternis diebus ſuccum radicis Ebulorum,vel ſambuci,qui in vacuando ſeroſos humores ſummam etiam efficaciam ſortiuntur.

℞.Succi radic.ebuli,& ſucci radic. ſambuci,an.ʒ j.rhodomel.℥ ij.Miſce pro hauſtu vno.

Intermedio tempore viſcera debent roborari tabellis factis ex ſolo Rhab.& ſaccharo. In hunc vſum plurimùm proſunt tabellæ Diarrhod. Abbat. cum duplo Rhab. vel Aromatic. Roſat. cum Pulu. Trochiſc. de Rhab. Eupatorio, & iecore lupi, & Trochiſc. de

D cappatib.

Ventris regio vniuerſa fouenda eſt decoctis roborantibus, & reſoluentibus flatus,quorum ope vnguenta, & cataplaſmata intimiùs penetrare poſſunt: Inter quæ decocta hoc primatum tenet.

℞. Melilot.camomil, ſaluiæ, roriſmarini, origani, pulegii,thymi,artemiſiæ,folior.lauri,abſinth. eupatorii, maioranæ,calaminth.nepitæ, rutæ, an. M. ß. folior.ebuli,ſambuci, caulium rubror.an.M. j.folior.quercus, cupreſſi, lentiſci, rubi,an.M.ß.thymelææ,ſoldanellæ, an. M. j.flor.camomil. ʒ iii.flor.iridis, ʒ iv.ſem.aniſi,marathri,cymini, aneth.an. ʒ ii.nitri, ℥ j ſalis, ℥ ij. alumin. ℥ ß.ſulphur. ℥. ii. Fiat omnium decoctio in lixiuio, facto ex cineribus quercus, aut ſtipitum caulium, additis ℔.ii.vini,& ℔.j.aq. vitæ, & cum ſpongiis foueatur venter tumidus ante

E cibum, & deſuper apponatur emplaſtrum de Baccis lauri, aut vnguentum Artanitæ maius. (ſi vires ferant) aut minus, quod per inferiorem ventrem intrum in modum aquoſum humorem expurgat. Vel vtere emplaſtro propoſito lib. 2. de praxi admirand. obſ 53. Vel cataplaſmate ſupra deſcripto. Vel appone vnguentum hoc.

℞.Vnguenti Marciat. Aregon. dialthææ compoſ. & vnguenti Agrip. an,℥ ij. olei anethin. rutæ, irini, capparum,an.℥ j. terebinth. ℥ j. pulu.ſoldanel. quart. j. Miſce cum cera fiat vnguentum.

Euacuanda eſt etiam aqua per ſudores: hoc perficitur

Digitized by Google

clibanis, laconicis, hypocauſtis, inſolatione, curſu, exercitio, & ambulatione, quæ omnia, & eorum vſum latè proponit ex antiquorum mente Oribaſius *lib. 8. collect. cap. 7.* Noſtro æuo ob ægrorum debilitatem, ſolùm in lecto vtimur medicamentis, quæ in potum aſſumpta ſudorem mouent, inter quæ fidiſſimo experimento compertum eſt, decocto ligni ſancti ſudorem excitare, vel, ſi æger ferat, balneis vtendum ſulphureis, nitroſis, & bituminoſis, quæ præterquam quod roborant, flatus mirificè reſoluunt.

Aqua etiam euacuatur per cauteria, aut veſicatoria, toti ventri, *6. Aph. 32.* imò tumenti ſcroto affixa: huic enim parti admota, mirabiliter ægros ab Orci faucibus liberarunt: nam tota aquoſi humoris machina ad ſcrotum præcipiti lapſu ruens, per aperta foramina eſt vacuata. Sed generoſiſſimum auxilium apud veteres eſt B compunctio, ſeu ventris perforatio, quam, quia opus eſt periculo plenam, exercere pertimeſcebant; euacuato enim plurimo ſpiritu cum aqua, vires concidunt, & deinceps æger nullum remedium habet.

Cælius tamen Aurelianus *lib. 3. tardar. paſſion, cap. de hydrope*, eam approbat, aliorúmque aduerſas rationes confirmat eloquenter. Eam ego non ſemel feliciter ſum expertus in iis, quibus adhuc inerat virium robur febris non aderat intenſa, nec erant extenuati nimis: ij roborato hepate, & medicamentorum ope firmatis viſceribus, eductâque paulatim aqua, ſanati ſunt.

Modum perforandi proponit Paulus *lib. 6. cap 8.* vel cum gladiolo, vel cauterio; ſed hic modus ſecurior eſt: Nam ignis roborat, & ſeptum in partibus apertis inducit. Securiſſimus tamen eſt, quem præſcribit Galenus *lib. 14. meth. cap. 13.* dum ſic ait: C *Nec illud dixiſſe ſufficiet, quod humor qui in hydrocele viſitur, alienus à corporis ſubſtantia tota natura ſit, ſicut etiam, quæ in aſcitis hydropibus continetur aqua, quorum certè vacuationem, vel medicamentis quæ digerant, molimur, vel chirurgia: in hydrocele quidem immiſſo ſyphone, in hydropibus verò adhibita punctione, quam paracenteſin vocant.* Quare ſicut in ramice aquæ, ſeu hernia aquoſa, ſyphone ab ſcroto educitur aqua, ſic etiam ab hydropicorum ventre, eodem inſtrumento facilè exhauritur. Eſt autem ſypho, acus argentea oblonga, palmi magnitudine, intus caua, in cuſpide perforata, quæ ſenſim in ventrem immiſſa aquam emungit; qua extracta, nec foraminis veſtigium poſtea in cute apparet, D nam concidentibus parietibus foraminis, cutis ſponte ſua occluditur. Si autem perfores ſcalpello partem, non poteſt deinde ligatura decenter adaptari, vt aqua non erumpat, & cùm diſtentus ſit venter, & turgeat aqua, facilè hæc vulnus dilatat, & aperit.

Pars in qua punctio celebrari debet, varia erat apud antiquos: plures enim apertionem ad latera vmbilici moliendam eſſe perſuaſere ſibi, qua parte ilia ſunt vacua, & inania, & muſculi carnes. Alij ſi lien erat affectum, ex parte ſiniſtra; ſi iecur, ex dextra ſectionem faciendam eſſe arbitrabantur, & meritò ſanè, quoniam in his partibus adminiſtrata compunctio: quamplurimis fuit ſaluti. Alij huius remedij loco crura ſcarificabant, quo remedio aqua in ventre contenta E ſuo pondere præcipiti lapſu ruebat in partes inferas. Sed horum auxiliorum loco fontanellæ cruribus affixæ mirabilem vtilitatem præſtant, per quas ſeroſi humores continuò emanant.

OBSERVATIO I.

Ad vacuandos humores aquoſos, aqua ſtillatitia mirabilis efficacia.

CVnctis pro hydrope curando remediis nullum fortius, & præſtantius inueni, quàm hoc, quod ſi quadraginta dierum ſpatio, alternis diebus, quantitate A duarum drachmarum, iterum atque iterum expurgato corpore à ſeroſis ſuccis, aſſumat æger, miram ſentiet vtilitatem, vel in deſperato hydrope; ita vt intermedio die, aſſumat tabellam vnam Diacurcumæ, & deſuper ebibat generoſum vinum, quod ſi fuerit cum abſinthio priùs paratum, erit excellentius.

℞. *Flor. Perſicor.* ℔. j. *flor. ebulor.* ℔. j. ß *flor. ſambuci*, ℔. ß *flor geniſtæ* ℔. iij. *ſcammonij*, ℥ j. *turpeti*, ℥ ß. *colocynthid.* ʒ j *cinnamomi, agallochi diarrhod. Abbatis. aromatici an.* ʒ j. ß *theriac, confect. Alkermes, an.* ℥ iij. *caryophyllor.* ℈ j. ß. *moſchi*, ℈ ij. *ambari elect.* ʒ j. *rhodomel.* ℔. j. Macera per dies xij. in ℔ iij. generoſi vini, & ℔. j. aq. vitæ, & vnciis tribus Balſami. Repone deinde in vaſe vitreo, & diſtilla, exibit liquor ſuauiſſimus, quem vaſe vitreo reſerua ad vſum.

OBSERVATIO II.

Conſerua ex Bryonia, pro hydrope curando, præſtantiſſima.

RAdicem Bryoniæ Albæ, facultate calidam & ſiccam eſſe, in tertio gradu, imò excedentis caloris; cum expurgandi vi potentiſſima, Dioſcorides, Galenus, Arabéſque memoriæ commendarunt. Illius ſuccum, & ſtillatitiam aquam, pituitam, bilem flauam, & ſeroſos, aquoſóſque humores per vomitum interdum, frequenter per inferiam aluum vacuare, iidem auctores vnanimiter conteſtantur. Sed cùm liquida, quæcunque ea ſint, in hydrope ſint ſuſpecta nimis, ex ea parare ſoleo conſeruam, cunctis ſane remediis potentiſſimis anteferendam. Vtere ea de tertio in tertium triginta diebus, quantitate drachmarum trium, & deinde bibe hauſtum generoſi meri. Eam imitat conſeruæ cydoniorum ad lentum ignem conficies.

℞ *Radicis Bryoniæ ſylueſtris, ſucculentæ, recentis*, ℔ j. *aromatici roſati*, ʒ iij. *ſcobis eboris in minutiſſimam farinam redacta*, ʒ iij. *ligni aloës.* ʒ ij. *moſchi* ʒ j. *ambari.* g̃. xx. *aniſi*, ʒ iij. *margarit. præparat.* ʒ ß. *cinnamom.* ʒ ij. *turbith.* ʒ ij. Contundantur omnia quovſque in vnam maſſam redigantur, & irrorata vino albo, potenti, tenui, ad ignem apponantur, iniectis priùs libris duabus mellis optimi, & vna ſacchari albiſſimi, & tandiu coque, quovſque iuſtam ſpiſſitudinem acquirant. Serua in vaſe vitreo.

OBSERVATIO III.

Vinum Ebulinum, & ſambucinum, ad aquas hydropicorum educendas, eximium.

℞. SEmin. *ebulor. matur.* ℔. j. *ſemi. ſambuci*, ℔. ß. Contunde, & in torculari ſuccum exprime, deinde Infunde per decem dies in quadrupla vini albi quãtitate, adiecta vncia cinnamomi: coque ad lentum ignem, quovſque abſumatur libra vna, cola, & ſerua. Huius vini vncia vna in aurora epota, flatus diſſoluit, eóque cum ſeroſis humoribus per aluum valenter deturbat. Vtere quovſque venter detumeſcat; & æger meliùs reſpiret, ac minùs crucietur ſiti.

OBSERVATIO IV.

Hydropicus deſperatus; perforatis iliis vi naturæ; & vacuata copioſa aqua, præter omnium ſpem, conſaneſcit.

NAturæ potentiæ nihil eſſe impoſſibile, vbique firmauit Galenus. Imbelles vires ad nullum opus ſufficere, idem auctor eſt *in locis multis.* Quare non mirari non poſſum, cùm aſciticum quendam animo contemplor, qui toto ventre nimis turgidus factus, toto

Digitized by Google

toto corpore tabidus, ſiti inextinguibili oppreſſus febricula iugi vexatus, vigil, inappetens, alui profluuio diuturno, & tuſſicula detentus, pro mortuo habitus, ad vitam eſt reuocatus. Cùm enim affines de funere eſſent ſoliciti, & æger præ ventre plurimùm diſtento ſeſe mouere non poſſet, natura, quæ ſemper eſt prona in animantis commodum, ſponte orificium ſibi parauit in ambobus illis, ſub ſplene, & iecore, per quæ ſpatio decem dierum, emanarunt riuulorum inſtar, pluſquàm quadraginta aquæ limpidæ libræ: qua tanta vacuatione facta, cùm exanimis eſſet, vini generoſi potu ad ſe paulatim redit, & commoda victus ratione, roborantibus auxiliis, & ſudoribus ex Ebeno paratis, ex toto ſanus euaſit.

OBSERVATIO V.

Aqua inter cutem laborans, liberaliſſimo vſus aquæ marinæ potu, & copioſo alui fluxu ſuborto, liberatus.

QVinquagenarius cùm hydrope premeretur immaniter, & ſiti immiſericorditer vexaretur, & potum illi aſſiſtentes denegarent, ecce intempeſta nocte, ex lecto in quo iacebat, cuius feneſtra erat littori maris vicina, ex phiala funiculo appenſa aquam in magna quantitate hauſit, & epotauit: hinc factum eſt, vt venter in vaſtiſſimam molem aſſurgeret, & ipſe in vltimum mortis periculum ſeſe præcipitaret. At cùm marina aqua ſalſugine, & nitroſitate ſua ventrem proritet, ex Galeno *lib. de attenuant. vict. rat. cap.* 3. quod proprio exemplo Galenus oſtendit 1. *de cauſ. ſympt. cap.* 7 eorum qui in nauigio, deficiente aqua dulci, marinam epotarunt; ij enim fluxa aluo, cum morſu vehementi celeriter obierunt. Ob hanc cauſam æger noſter, bona ſanè fauente fortuna, in immodicum aquoſi humoris fluxum citra acrimoniam, ardorem, aut moleſtiam vllam lapſus eſt, qui per decem dies durauit ita importunè, vt de virium omnimoda iactura, caloriſque natiui extinctione timor eſſet; ſed cùm magis ac magis, oborto hoc alui profluuio, detumeſceret venter, idcircò humorem fluere permiſi, de viribus ſolùm inſtaurandis valde ſolicitus. Tandem ſuppreſſa ſponte aluo, & omnibus diris ſymptomatibus mitioribus factis, exiccante regimine in poſterum vſus, à tam truculento malo liber euaſit. Ob rationem hanc prudenter aſſeruit Celſus *lib. 3. cap. 9. Quos ratio non iuuat, temeritas ſanat.*

CAPVT XVI.

De Calculo Renum, & Veſicæ.

Definitio.

CAlculus Renum eſt corpuſculum quoddam durum, toto genere præter naturam, inſtar lapidis, ſeu tophi, in ſubſtantia, ſeu ſinibus renum progenitum. In hoc enim à topho, callo, & verruca diſtinguitur, quæ licèt duritiem obtineant, lapidis tamen formam non repræſentant. Exigit verò præſens doctrina, vt primò de calculo renum, deinde verò particulatim de lapide veſicæ dicamus. Igitur quærendum: *Vtrùm ſit morbus an cauſa morbi?* Res eſt dubia: Sicut enim oſſa fructuum in ventriculo contenta, & inteſtinis, etiam ſi præter naturam ſint, addita numero partium, nemo vocat morbum, ſed cauſam morbi, ſic de calculo in renibus, & veſica dicendum eſt. Deinde calculus lædit actiones mediante repletione, & obſtructione cauitatis veſicæ. Igitur non eſt morbus, ſed cauſa morbi: Nam Gal. *lib. de differ. morb. cap.* 7. docet obſtructionem eſſe

A morbum; humores craſſos, & viſcidos efficientes obſtructionem, eſſe cauſam obſtructionis. Igitur ſimiliter calculus in renibus, & veſica erit cauſa obſtructionis.

Dic. Vna & eadem res, reſpectu diuerſorum, & morbus, & cauſa morbi, & ſymptoma eſſe poteſt. Deinde vnus & idem morbus, ſub diuerſis conſtitutionibus, ad diuerſa morborum genera ſæpiſſimè pertinet. Hoc modo vitiligo, ſi conſideretur quatenus in parte affecta continetur humor impactus, & fixus, partis nutritionem impediens, morbus eſt in numero, quia eſt præter naturam; ſi reſpicias humorem qui partem intemperat, morbus eſt in temperamento; ſi conſideretur quatenus vitiat colorem partis, ſymptoma eſt in colore mutato. Ita Elephantiaſis, quæ lepra Græcorum appellatur, interdum eſt in numero, quum ſit additus ſubſtantiæ B partis, quia ille humor ſtabilis partem labefactat; aliquando dici poteſt morbus in temperamento, quoniam intemperat; ſæpe dicitur morbus in figura, hæc enim corroſis partibus vitiatur; multoties in ſuperficie, cùm cutem maculis, & tuberculis reddat inæqualem; & quatenus deſœdat colorem, ſymptoma poteſt appellari in colore mutato: ſic de ſcabie, & aliis cutaneis affectibus iudicandum.

Dic vlterius. Licèt Galenus 5. *de loc. cap. 1. in med.* agens de calculo renum, pure contento in cauitate thoracis, grumo ſanguinis, & aliis quæ præter naturam in cauitatibus partium continentur, docet antiquam fuiſſe quæſtionem, an ſcilicet hæc addita præter naturam, eſſent de partium affectarum numero, an ſolùm partes ab illis dicerentur affici, illamque diſputa- C tionem eſſe dialecticam, neque ad curationem conducere poſſe aſſeueret; ſoluenda tamen eſt, dicendo primò, calculum renum, & veſicæ, non eſſe morbum, ſed cauſam morbi: quia repletio, & obſtructio eſt affectus veſicæ, calculus verò eſt cauſa illius, à Galeno tamen inter morbos numeri reponitur, non quia ſit morbus, ſed quoniam his aſſimilatur, indicat enim ſui remotionem, ſicut & morbus; ob quam cauſam Auicenna 2. 1. *doct.* 1. *cap.* 6. plura eſſe pronunciat quæ morbis annumerantur, & non ſunt morbi, velut ſunt affectus pilorum.

Solue ſecundò. Calculus veſicæ, & eſt cauſa morbi, & eſt morbus in numero: quatenus enim replet, & obſtruit, morbi cauſa eſt; quatenus actiones veſicæ, hoc eſt, excretionem vrinæ, quæ illius contractione efficitur, im- D pedit, morbus eſt. Neque inſtes hoc modo. In calculo non eſt ſanitas. Ergo nec morbus: Quia argumentum hoc ſophiſticum eſt; ſatis enim eſt quòd ſanitas reponatur in parte, in qua calculus continetur: cùm enim ſe habet ſecundùm naturam veſica, vt nihil illi deficiat, nec aliquid præter naturam ſit additum, tunc ſana eſt; cùm igitur retinet calculum, quem ex naturæ lege retinere non debebat, tunc ægrotat: quoniam phlegmone, œdema, & eryſipelas ſunt morbi, in quibus non reponitur ſanitas: eodem modo calculus erit morbus, etiamſi in eo non ſit repoſita ſanitas.

Neque obicias ſecundò in hunc modum. Calculus non eſt pars animalis. Sed morbus diſpoſitio eſt præter naturam partium viuentium. Non igitur erit morbus. Satisfacies ſi dicas vermes, & calculum veſicæ eſſe par- E tes, non quidem de ſubſtantia membri organici, ſed vitioſas intra earum cauitates contentas, ab intrinſeco genitas, non verò ab extrinſeco, ideò earum actiones cùm primò lædant actiones, eſſe morbos. Hac ratione lignum, aut ferrum quando infixum eſt in aliqua parte, etiamſi numero partium ſit additum, non reponitur inter morbos, quia eſt extrinſecum, ſed potiùs inter cauſas morborum eſt reponendum.

Solum hominem calculorum generationi eſſe magis obnoxium animalibus cæteris, ex Ariſtotelis mente diximus *lib. 2. Hiſt, Princip. Medic. in com. hiſtor.* 128. Lapides non ſolùm in renibus, & veſica, ſed etiam in

aliis

aliis noſtri corporis partibus generati, variis veterum, & recentiorum teſtimoniis ratum fecimus, *lib. 1. Hiſt. Princip. Medic. in com. Hiſt.* 70. etſi in renibus, & veſica, propter lapidoſæ ſubſtantiæ tranſitum impeditum, frequenter coaleſcant. *Vtrùm tamen arena, & calculi in interiori, renum cauo, vel in propria ſubſtantia generentur?* etiam explicandum.

Nec deſunt qui putent, arenulas non in interiori cauo, ſed in propria renis ſubſtantia produci, eo ſolùm ducti argumento quia duræ ſunt, ac rubeæ, reniſque ſubſtantiam, colorémque retinent. Sed illis planè aduerſari Galenum certum eſt, quippe qui *lib. 6. epid. ſect. 5. com. 5. ad finem*, apertè fatetur, tum arenulas, tum calculos in renum cauitatibus etiam produci; ſic enim ait Galenus: *In commentariis etiam de naturalibus potentiis, quidquid in venis feroſi, tenuíſque cum ſanguine permixtum eſt, renem ad ſeipſum attrahere demonſtrauimus: meatibus autem id in renis ventriculum percolantibus latiùs patefactis, aliquid etiam ex craſſioribus ſuccis ſimul illabitur. Quando igitur iſtud calefactum in renis cauo impactum tenacius inhæreſcat aliquid aliud eiuſdem materia ex vena caua ſuſcipient, ſibique apponens, plus augetur; ſemper enim quod recens influit, priori circum affigitur, atque ita inſigni magnitudine tophus grandeſcit, &c.*

Nec verò argumentum oppoſitum pluris eſt æſtimandum. Nam licèt calculus, aut ſabulum, non in ſubſtantia, ſed in cauo producatur, poteſt tamen tum colorem tum ſubſtantiam, renum ſubſtantiæ haud abſimilem acquirere: accidit quippe rubrum conflari calculum ex ſanguinis portione, bilis, alteriúſve ſucci commixtione cum tenaci pituita, ita vt è lenta pituita nonniſi album, aut ſubcineritium calculum produci contingat, vt dudum *citato commentario* Galenus ed ſſerit.

Hinc fit, vt in renibus calculus, & ſabulum ſubrubri ſæpe ſint coloris: quod contingit, quia ſanguis cum pituita permiſcetur; in veſica potius albi, cùm pituita in eius cauitatem pura prolabatur ſæpe, in renibus tranſcolata priùs, & ſubinde à ſanguine prorſus ſecreta. Haud igitur arenarum color ſimilis colori ſubſtantiæ renum, arguit eas magis in ſubſtantia, quàm in cauo produci, etſi cauum ſubalbidi prorſus ſit coloris. Nec ita rationi conſonat, eas magis in corpore, quàm in cauo renum generari, cùm hic eis pateat locus, non perinde in ſubſtantia, vtpote admodum compacta, & ſpiſſa.

Cauſa.

AGendum primò de materiali lapidis cauſa, *Vtrùm ea ſit materia craſſa, viſcoſa, & lenta?* Huius materiam eſſe copiam humoris craſſi & viſcoſi, in renibus, aut veſica aceruari, agnoſcunt omnes cùm Galeno *6. epid. ſect. 1. com 6.* & *ſect. 3. com. 15.* & *lib. de renum affectione, in locis multis*, ſiue pituita ſit, aut lenta melancholia, genita à pituitoſis, & melancholicis cibis, quos Auicenna vocat materiam materiei. Sicut enim ex terra viſcoſa, & aquoſitatis participe materia, lapidoſa corpora generantur, calore tenuem partem reſoluente, & craſſiorem denſante; ita in corpore noſtro lapides procreantur: quare cauſa propinqua calculi eſt humor viſcoſus, lentus, & craſſus; hunc verò non ſolùm pituitam ipſam, ſed materiam purulentam, & ſanguinem in phlegmone aggregatum eſſe poſſe, docuit Auicenna 18. 3. *tract. 2. cap. 16.* & *4. parte canticorum*, ex melancholia lapidem generari docuit, & Rhaſis 10. *continent.* docebat dignoſcere ex colore lapidum, humorem ex quo generantur. Demum ex quolibet humore oriri poſſe non dubito, dummodò lentor cum craſſitie coniungatur.

Cùm enim affectus hic, corpuſculum ſit inſtar lapidis durum, toto genere præter naturam, atque adeò morbus in numero, propriè in exceſſu, *lib. de diff. morbor*,

A *cap.* 8. ad ſui generationem conſimilem materiam requirit, multam quidem, lapidis corpulentiæ, & moli reſpondentem. Inſuper cùm, interim dum generatur, magna fiat euaporatio, & reſolutio, niſi copia adſit, non erit vnde calculus fiat; minùs, ſi deſit craſſities, quia tenuis humor facilè elabitur, ac moram concretionis non patitur, propter improportionem quam habet ad lapidem, ex modo ſuæ ſubſtantiæ; multo minùs deficiente lentore, qui potiſſima cauſa exiſtit compactionis, ſeu agglutinationis, ad calculum generandum omninò requiſita, *6. epid. ſect. 3. cit.* nam ſi induratus ab agente humor interueniente lentore in vnam ſuſtantiam non coëat, nequaquam lapideſcet, quin potiùs comminuetur, & ſolutus ad formam arenæ manebit, ideò enim crebram arenarum expulſionem nos à lapide tutos red-
B dere, ſcripſit Auicenna.

In cauſa efficiente non diſſentiunt auctores, ſed vno ferè conſenſu calorem immodicum fatentur. Ignem appellant Alexander, & Paulus, ſeu ardorem circa renes, vt loquitur Aëtius, nec immeritò: Nam cùm res non aliter in duritiem concreſcant, quàm vel per magnam congelationem à frigore vehementi, aut per euaporationem, ſeu reſolutionem partium tenuium, ſeu humidarum ab immodico calore: nec viuenti animali tantum poſſit frigiditas intendi, vt ab ea intra corpus lapis concreſcat, fit vt ad ſolum calorem referendus ſit, vel igneum, vel paucum; hic enim in mediocri præſertim materia, præ mora illam in lapidem vertit, quod expreſsè dixit Galenus *lib. de renum affectibus, cap. 2.* Lege quæ de hoc argumento diximus, ad Galeni mentem, *lib. 2. Hiſt.*
C *Princip. Medic. in com. Hiſt.* 37.

Cauſæ externæ à quibus lapides generantur, ſunt omnes illæ quæ ſuccum craſſum, lentum, & viſcidum gignere ſolent, inter quas reponi primo loco ſolent motus inordinatus, vel concubitus, vel ſtudium, vel balneum, vel potus immodicus poſt cibum. Nam diſtracto calore à ventriculo ad cerebrum, & partes extimas, incocta relinquuntur alimenta in ventriculo, & plurima pituitoſi humoris copia accreſcit, quæ ad renes confluens lapidū generationi eſt accommoda valde Vita otioſa, præpoſtera alimentorum aſſumptio, vſus ciborum qui ante perfectam præcedentis coctionem ingeruntur, ſummoperè hunc affectum fouent.

In particulari verò generant hunc affectum carnes ſiccæ, ſalitæ, fumo induratæ, & quæcunque alimenta
D viſcidum ſuccum generant, mucoſum, & craſſum. De horum numero eſt potus vini craſſi, turbidi, aquæ limoſæ, & fæculentæ, *4. epid ſect. 4 com. 9.* Iuuant ad calculum procreandum ſucuſſatio, diuturna equitatio, ſaltus: hi enim motus vehementer renes inflammant. Decubitus in culcitris plumeis hoc damnum etiam inducit; lumbi enim ex plumarum concepto calore incaleſcunt, hepatis venæ, & emulgentes dilatantur: argumento eſt, quòd Septentrionales homines, præſertim Germani, Poloni, Vngari, qui toto anno in his culcitris decumbunt, hoc tormento immiſericorditer cruciantur; ſi verò aliqui ab eo ſunt immunes, ad temperamenti, & corporis diſpoſitionem calculorum procreationi aduerſam reiiciendum puto.

Etiam proponendum: *Vtrùm decubitus ſuper dorſum*
E *huic morbo originem præſtet?* Negat Auic. 18. 3. *cit. cap.* 18. dum ſic ait: *Et dormire ſuper dorſum, eſt ex eis quæ lapidi conferunt.* Quod oraculum niſi commodè interpretetur, quomodo cum recta curandi methodo conſentiat haudquaquam intueor: ex hoc enim decubitu multò magis læduntur nephritici, & calculus augmentatur, quia declinare facit viſcoſas materias ad renes, & calorem fouet, atque adeò tam paſſiuum, quàm actiuum principium intendit, & auget.

Attamen licèt decubitus ſupinus laborioſus ſit, & abſolutè reprobetur, *1. progn.* 14. & ad renes materias detrudat, eóſque non parum excalfaciat; ſicut tamen nonnunquam

Digitized by Google

nonnunquam viribus reſolutis conferi,& ex longo itinere fatigatis, quia eo ſitu membra omnia in imum decumbentia otiantur: ita & in nephritide, ad cuius generationem vehementer nocet ſupra dorſum cubare, prodeſt aliquando, videlicet quum detrudendus eſt à renibus, vel vretib. lapis, cuius expulſionem, & deſcenſum iuuat, compreſſione, laxitate,& calore; quo nomine in acceſſione nephritica ab Auicenna laudatur, non aliter quàm tunc temporis feſtinus deſcenſus, equitatio,& alia reliquis temporibus noxia commendantur. Quare decubitus ſupra dorſum, eſt ex eis quæ conferunt ad lapidis generationem,& augmentum.

Quæres deinde: *Vtrùm vſu perdicis calculum generare poſſit?* Quod enim alimentum adſtringit aluum, noxius etiam humores,& pituitam præſertim lentam retinet & coërcet quæ materiam præſtat gignendis calculis. Perdicem autem adſtringere, Gal. & cæteri confirmant. Contrà docet Gal. *lib.6.de ſanit.tuend.cap.*11. dum enim de cuſtodiendis iis qui calculo laborant, verba facit, ſic inquit: *Optima verò iis, qui ita ſunt affecti, caro eſt vt ex auibus perdicum, proxima attagenarum,& ſturnorum, & merularum, & turdorum, &c.* Eſt enim optimi ſucci,& medij inter tenuem & craſſum, lentum & friabilem, *ex lib.de attenuante diata,cap.* 8. Quare ex auibus laudabilior eſt, ſecundùm Gal.3.*alim.*19.& Auerrhoëm *lib.5.collig.cap.*32. Ob hanc cauſam vtiliter onoſis conceditur, ſuccus enim eius tenuior eſt, & minùs lentus, quàm gallinæ, cuius carne velociùs alit, 3. *alim.* 9. eſt enim in actiuis temperata,& ideircò ſobfrigida vocatur ab Auerrhoë 5 *collig cap.* 32. cùm in paſſiuis ad ſiccitatem declinet, ex Iſhaac *lib. diætar.vniuerſal.cap.* 48. ob quam cauſam cocta ſufficienter aluum adſtringit, & febrientibus interdicitur. Quòd ſi 7.*meth.*6. à Gal. conceditur in ſiccitate materiali ventriculi, cauſa eſt, quia facilè coquitur, nutrit vbertim, & debiles refocillat; maximéque quibus ventriculus natura ſua humidior eſt, aluum enim fluentem ſiſtit, ex Auicenna 3.1.*doct.*2. *cap.*7.*in fin.*§ *Scire quoque debes perdicem eſſe ſiccam & ventrem adſtringere.* Quare hæc auis in hoc affectu vtilis eſt.

De Lacte etiam dubitandum: *Vtrùm inter calculi cauſas ſit adnumerandum* Affirmat Gal.6.*epid.ſect.*3.*com.*15. cùm id, præſertim ſi ſit ouillum, aut vaccinum, craſſiſſimi ſit ſucci,& ad lapidum generationem aptiſſimum: Licèt enim ratione ſeri abſtergat, & ratione butyri emolliat, tamen ob caſeum calculo materiam ſubminiſtrat, 3.*de alim facult.cap.*17 § *Quando caſeus ad calculorum in renibus procreationem valde eſt noxius,&c.* Caſeus autem craſſum præſtat cibum, quod probat Galenus 4. *Aph.* 76. quo loco vidiſſe refert filamenta in vrinis magnitudine ſemicirculi, & ſemipedalia, quæ ex craſſa materia erant genetata; patientes autem toto anno vſos fuiſſe urobis, fabis, & caſeo tam veteri, quàm recenti, 6.*de loc.cap* 3. ipſe confirmat.

Sed ſi hoc verum eſt, cur 6.*de ſanit.cap.*11. Lac omne vniuerſum reprobat, aſinino excepto? *Lac verò ſic affectis reliquorum animalium eſt prohibendum, vnum verò aſininum concedendum, propterea quòd cæteris omnibus eſt tenuius.* Solue hoc modo. Omne lac eſt craſſi ſucci, aſininum tamen cum ſit liquidius,& humidius, ſalubrius eſt iis qui graciles ſunt, extenues, ſicci,& calidi; & licèt lac tam contrarium ſit calculo, tamen ob gracilitatem id conceditur; gracile enim corpus calidum eſt, 9.*meth.cap* 5. §.*Si namque natura gracilis, temperatura autem calida & ſicca, maximè euacuationibus offenditur,&c.*& hac ratione ob dolores nephriticos facilè reſoluitur, & contabeſcit; quare ad prohibendam futuram ſiccitatem, & extenuationem, lac offerre cogente neceſſitate opus eſt: interdum enim licet ſpernere vnam indicationem, propter aliam vrgentiorem, vt ſcitè 10. *meth. cap.* 6. docuit Gal. §. *Ego enim talium quoque non paucis frigidam dedi, tutius eſſe ratus phlegmonas in praſens augere, quàm ſinere*

A *hominem hecticam febrem incurrere.* Repetit *eodem lib. cap.*1.§.*Sanè plerumque,&c.*

Signa.

ET ſi *lib.*2.*Hiſt.Princ.Medic.in com.Hiſt.*94. plura de diſtinctione colici doloris à nephritico ſimus præfati, quo loco doloris renalis indicia altiùs ſumus ſpeculari, tamen nunc breuiter de iis diſſerere, operæpretium mihi eſt viſum. Hippocrates enim *lib.*6.*epid.ſect.*1. *text.*6 ea proponit in hunc modum. *In renem dolor grauis, cùm cibo implentur, vomúntque pituitam; cùm verò dolores abundauerint æruginoſa: & leuiores quidem euadunt; liberantur verò cum cibis vacuati fuerint, arenulæque ruffæ ſubſidunt,& cruentum meiunt; ſtupor femoris è directo poſiti.*

B De primo ergo ſigno, grauis eſt controuerſia inter Hippocratem,& Auicennam; *Vtrùm Nephriticus dolor à ciborum repletione exacerbetur?* Affirmat *cit. loc.* Hippocrates, §. *In renem dolor grauis, cùm cibo implentur.* Cùm enim multitudine alimentorum grauantur renes & potiſſimùm inteſtinum Colon, quod eſt ſupra renes ſitum, fit vt poſt repletionem ciborum, grauiùs ſe habeant patientes, qui cruciatu nephritico opprimuntur. Subſcribit Auicenna S.3.*tract.*1.*cap* 17. inquiens: *Et repletio cibi facit calculum vehementiùs excitare dolores,& propriè quando deſcendit cibus ad inteſtina,& pertranſit ea.* Cæterùm quia difficile videtur ex alimentorum repletione premi renes, quia ventriculus in altiori parte poſitus eſt, idcircò nequit Galen. *in com.* quòd nomine ciborum Hippocrates duo intelligit, & ingeſta alimenta quæ exteriùs aſſumuntur, & recrementa fæcalia quæ in inteſtinis recipiuntur; quæ doctrina ex Hippocrate

C confirmatur, *lib.* 1. *acut.* 45. dicente: *At ſi nuper cibato prior cibus non deſcenderit, virtúſque valida fuerit,& floruerit ætas, glande eſt vtendum* quo loco de alimentis ingeſtis loquitur apertè. Et alibi ſic ait: *Quibus cibus in inteſtinis occluſus eſt, niſi quis priùs ventrem ſubduxerit, & ſorbitionem dederit, vehementer lædet:* quo loco de alui excrementis eſt intelligendus. Quapropter in vtroque ſenſu vera eſt Hipp. doctrina, excrementa enim fæcalia ratione ſitus inteſtini coli, renes grauant eorum qui calculo illorum laborant: ingeſta verò alimenta ſi in ma-

D gna copia fuerint aſſumpta, idem grauamen præſtant, quoniam ex iis plurima recrementa fæcalia ſeparantur.

Contrà obſtat Auicenna 10.3 *tract.*3.*cap.* 10. aſſeuerans. *renalem dolorem fieri fortem hora vacuitatis.* Verùm ne pluribus ſolutionem ambagibus Auicennæ contextum, Hippocrati,& ſibiipſi tam aduerſum obſcuremus, & acrioris iudicij lectores perturbemus, præſertim cùm ipſe cuncta ferè, quæ nobis ſcripta reliquit, ab Hippocratica,& Galenica arripiat ſegete in ſuum horreum Ideò inuenimus aliam, excepta prima, tantæ repugnantiæ conciliationem, in Galeni monumentis, qui *cit. epid. com.* non modò ex ventriculi,& inteſtinorum repletione renum dolores irritari aſſeruit, ſed à repletione venis ingruente, vtpote non minùs renum ſubſtantiam grauante, atque comprimente. Ita vt veriſſi-

E mè cum Auicen. Aſſerere poſſimus, ſimul tempore quo venæ alimento intumeſcunt (quod procul dubio contingit, dum prima nutritionis inſtrumenta à cremoroſa vacuantur ſubſtantia, facta eius digeſtione ad venas) renum dolores fortes etiam fieri,& irritari. Atque hoc pacto nullam prorſus caliginem apud Auicennam offendes, ſed egregiam,& conſtantem Galeni doctrinam, quam ſe vbique interpretari ingenuè pollicetur.

Secundum ſignum eſt vomitus humoris pituitoſi, deinde æruginoſi: cùm enim lapis ex materia craſſa, & pituitoſa generetur, quæ in ventriculo redundat natura ſuapte,& generatur, 1.*de nat.human.com.*39. fit vt ægrotantes hunc humorem in principio vomant; in fine

verò

Digitized by Google

verò cùm ob vigilias, dolores, febres, ex ſanguinis & bilis aſſatione, æruginoſa bilis generetur, fit vt hanc ægri vomitu excernant; hanc enim fieri ex porracea per maiorem aduſtionem, x. *progn.* 47. confirmat Galenus.

Tertium deſumitur ex Galeno 6. *de loc.* 3. ſi dato medicamento frangente lapidem, arenulæ, aut lapidis fruſtula cum vrina excernantur, tunc enim affecta ſedes, & curationis modus agnoſcuntur; ſi enim illa medicamenta aſſiduè offerantur, illorum ope calculus in plures diuiſus portiones excernetur.

Quartum ſignum eſt vrina cruenta: ſi enim angularis lapis eſt, in deſcenſu diuidit viaa, & ſanguinis fluxum excitat; ſi autem eſt læuis, & æqualis, ſua magnitudine hoc etiam præſtat: in tranſitu enim vias dilacerat, & dilatat, quare imbelles ægri ſanguinem dilutum cum ſeroſa humiditate permixtum per vrinam effundunt, & ita redditur cruenta, quæ teſte Hippocrate 4. *Aphor.* 18. *&* 75. vrinæ, aut renum exulcerationem, aut imbecillitatem ſignificat.

Quintum ſignum eſt, ſi crus, è directo lateris patientis ſtupore afficitur, vel teſticulus eiuſdem lateris retrahitur hócque accidere certum eſt, non ratione communionis neruorum, tunicarum, membranarum, aut ligamentorum, ſed vaſorum; è vena enim caua, & arteria magna, non paruæ vaſorum portiones deriuantur ad renes, & teſticulus, ratione quarum hæ partes magnum inter ſe obtinent conſenſum: illa enim vaſa vtrinque ad crura bifurcantur infra renes, & deſcendunt ad vtrumque crus pro nutrimento; quare mirum non eſt, monente Galeno *lib.* 6. *epid.* ſi crura conſentiant cum renibus. De teſticulorum verò retractione illa eſt cauſa, quoniam, vt inquit Hippocrates 2. *progn.* 10. teſtes ſi retrahantur, aut pudenda, dolor vehemens, & mors ſignificatur. Quare cùm renalis dolor ſit ſæuus, partes corporis externas magis refrigidabit, redacto ad interiores ſedes ſanguine, & ſpiritu, & colis, teſticulorúmque retractio ſequetur. Accidit autem vt crus è directo lateris dolentis ſtupeſcat, ob conſenſum, quem dextra cum dextris, & ſiniſtra cum ſiniſtris obſeruare ſolent.

Vtrùm verò *arena ſubſiſtentes, veſica calculum portendant?* magna contentione certatum eſt apud auctores, & non deſunt noſtro ſæculo peritiſſimorum primarij, qui acriter de hoc argumento digladientur. Hippocrates *lib.* 4. *Aphor.* 79. ſic ait: *In quorum vrinis velut arenula ſubſiſtunt, iis veſica calculo laborat.* Et primò contra Hippocraticam doctrinam inſurgit Galenus, *in com.* qui hoc modo profatur: *Non ſolùm veſica, ſed etiam renes poſſunt laborare: Itaque manifeſtè mancus eſt aphoriſmus, ſiue quia Hippocrates ipſe dimidiam partem ſermonis neglexerit, ſiue quia librarius omiſerit: ſiue enim in veſica, ſiue in renibus calculi generentur, vnà cum vrinis exeunt arenoſa ſpecies.*

Secundò Hippocrates ſibiipſi aduerſatur *lib.* 3. *Coacar. ſect.* x. *Aphor.* 16 dum ita habet: *Arenulæ cum vrina excreta indicant calculum eſſe in renibus.* Ideò reprehendendi veteres Medici, qui putabant eas eſſe ſignum calculi veſicæ. Neque enim hoc videtur experimento confirmatum axioma: plurimi enim aſſiduè arenulas excernunt, qui nunquam vel renum, vel veſicæ calculo laborarunt, contrà plurimi ſunt calculoſi, in quorum vrina arenulæ apparuere vnquam.

Dic ergo, & fortaſſe veriùs, quàm ij qui in conciliando Hippocrate cum Galeno, & ſeipſo, tantopere ſe macerant & torquent, cùm illi nullam conciliationem admittant, & Galenus apertiſſimis verbis mancum eſſe hunc Aphoriſmum *in com.* pronunciet, cùm ex eius mente dimidiam partem ſermonis neglexerit, vel quia primus librarius omiſerit. Nec dubitea: Licèt enim Aphoriſmi à magno Hippocrate ſint conſcripti, vt firmarunt Rufus, Pelops, Lycus, Soranus, Domnus, Atta-

A lio, & plures alij, qui Hipp. interpretes extitere, quod ex grauitate ſententiarum patet manifeſtè, tamen *ad finem libri ſeptimi* nonnulli nothi ſunt additi, vt Galenus aduertit *lib.* 4. *de rat. vict. in proœmio*; alij ſunt interiecti vt Galenus ſcribit 7. *Aph.* 47. *&* 63. & *lib.* 5. *Aph.* 6x. *&* 63. & *lib.* 6. *Aph.* 26. *&* 44.

Si vltrà quæras: *Vtrùm ſubſidentia arenoſa, certum, & firmum ſit calculi indicium?* Reſponde negatiuè. Nam in ardentibus febribus ex aduſtione ſanguinis in venis, excernuntur ſedimenta arenoſa, præſertim in declinatione, citra calculi ſuſpicionem. Sententiæ verò Hippocratis, & Galeni *ſuprà citata*, aſſerentium arenulas cum vrina excretas, calculum vel veſicæ, vel renum portendere, ſunt magna ex parte veræ, ſicut pronunciata cætera quæ à Medicis pro perpetuis habentur; rarò enim

B contingentia non tollunt veritatem problematum medicorum, vt doctè confirmat Galenus 6. *Aphor.* 58. Ergo arenulæ vel calculum in renibus, vel in veſica præſagiunt: hoc autem ex cæteris ſignis lapidis veſicæ, vel renum, vel ex arenarum colore coniectabis. Si enim ſubruſæ fuerint, calculum renum; ſi cineritiæ, vel albæ, eum in veſica adeſſe ſignificant. Sed neque hoc ſignum certum eſt, quia à veſica ruſas, à renibus albas excerni quandoque compertum eſt: nec enim lapidis renum, aut veſicæ hoc indicium fidum eſt, ſicut nec cætera quæ calculum renum, & veſicæ ſignificant: omnia enim ſuprà numerata nec ſoli, nec perpetuò calculo renum conueniunt, ſed ſola coniectura iudicandum, num calculus in his partibus ſit infixus.

Ad differentias lapidum accedamus. Eæ ſumuntur ex

C coniunctis, vt ſi cum febre, aut ſine febre eueniant. A loco, vt in renum ſubſtantia, vel cauo, vel in rene dextro, vel in ſiniſtro, vel in vtroque. Si generentur in veſica, aut ſunt in eius cauitate, vel in eius fundo, aut ceruice. A figura, vt ſi ſint anguloſi, rotundi, aſperi. A colore: alij enim albi ſunt, rubi, flaui, nigri. A ſubſtantia: quoniam alij ſunt molles, friabiles, duri, qui à materia magis, vel minùs compacta generantur. A numero, quòd vnus, vel plures ſint, prout materia eſt multa, vel pauca; vel lenta & glutinoſa, quæ facilè vnitur & concreſcit.

Præſagium.

D *VTrùm calculus renum, vel veſica, ſit morbus hæreditarius?* Reſpondet Galenus hoc modo 6. *Aph.* 28. *Accedit ad has cauſas, ob quas plerique incidunt in podagras, quòd multi, & patres, & auos habuere podagricos, in quibus ſemen erat vitiatum, atque ideò poſteris vehementiorem fecerunt partium imbecillitatem:* ideò ab ortu, & à parentibus, plurimis fit hæreditarius hic morbus: Enimverò ſi ex Hipp. *lib. de aëre, aquis, & loc. num* 36. ex pituitoſo pituitoſus, ex bilioſo bilioſus, ex tabido tabidus, ex podagrico podagricus, ex lienoſo lienoſus generatur, cur ob parentum ſemen vitiatum, ex calculoſo non fiet calculoſus?

Vtrùm calculus ex hæreditate contractus, incurabilis ſit? controuerſia poteſt eſſe non exigua: Cùm enim omnis morbus hæreditarius ſit in habitu, non contractus per aſſuetudinem, ſed per natiuam conſtitutionem, vtpotè

E ex principiis generationis originem ducens, maximè cùm euacuatione curari non poſſit, omni auxilio medico carere videtur.

Dic, hæreditarios morbos in duplici eſſe differentia: Alij enim ſunt, qui in poteſtate characteris, in patre, & filio citra actualem morbum radicati exiſtunt, quales ſunt omnes qui membris principalibus, & ſolidis partibus præſunt: huiuſmodi enim hæreditarij affectus non magis poſſunt curari, quàm naturales affectus, aut conditiones aliquæ naturaliter & ex principiis naturalibus contractæ, parti alicui, aut toti affixæ, hi enim difficulter, aut nullo modo curantur, de quibus

ſunt argumenta intelligenda. Alij ſunt morbi hæreditarij, qui prorſus curationem admittunt, licèt cum difficultate, quales ſunt qui ex parte Gallicis, humoribus, aut calculoſo morbo affecto in filiis elucent: Nam pater vitioſo charactere infectum habet iecur: iecur quoque filij eodem inſignitur, & ij ad tempus curantur, ſed proceſſu temporis in eadem vitia reincidunt. Denique omnia vitia hæreditaria, quæ characterem maiori ex parte in humoribus habent impreſſum, licèt difficulter curentur, propter reuerſiones quæ in varias partes transferunt, curabiles tamen ſunt; admittunt enim vacuationes, & renutritionem, dummodò hoc opus aggrediaris, vſque ad vltimum adoleſcentiæ tempus: corpus enim durius, ſubſtantia eius ſiccior & ſolidior, mutatione ætatum efficitur, quo tempore ipſum mutare eſt impoſſibile, ex humidiori enim carne facilè aliquid mutari poteſt, aut alimentis, aut medicamentis, aut vitioſum obſcurari, aut in meliorem ſubſtantiæ modum permutari; quod autem inueteratum eſt, & ex innatis principiis contractum, haud facilè mutationem recipere poteſt.

Si verò præcurationis gratia filios calculoſos, vel lue venerea, articulorum doloribus, cutaneis affectibus vexatos curare volueris, ne ſuos filios eadem labe fœdatos progenerent, à teneris annis hoc opus aggredieris, oblatis medicamentis iuxta naturam, & idéam affectus hæreditarij, quo patrem fuiſſe conſporeatum eſt compertum. At ſi morbus actu patentes oppreſſerit, tunc ne in filios degeneret, omnibus auxiliis illi morbo vtilibus pugnandum eſt, ac ſi hæreditarius non fuiſſet. Si verò omnia hæc prodeſſe non videantur, & filij in lucem exeant ſimili morbo fœdati, neceſſe erit parentum vitæ ordinem mutare, quò ſanguis fiat aliquo modo diuerſus.

Vtrùm verò *dolor nephriticus cæterorum viſcerum doloribus ſit intenſior?* conſiderandum eſt. Plinius *lib.25. nat. hiſt. cap.3.* de doloribus ita diſtinguit: *Qui grauiſſimi ex his ſint diſcernere, ſtultitiam propè videri poſſe, cùm ſuus cuique ad præſens quiſque atrociſſimus videatur.* & ſubdit: *De hoc tamen iudicauere aui experimento, aſperrimos cruciatus eſſe calculorum à ſtillicidio veſicæ, proximum ſtomachi, tertium eorum qui in capite doleant, non ob alios ferè morte conſcita.* Hæc Plinius.

Sed alio modo controuerſia eſt explicanda: Nam ſi ille dolor eſt acerbior, & ſæuior, ex cuius cruciatu dira pathemata, aut mors impendent manifeſtè, ventriculi, aut tenuium inteſtinorum dolorem, vehementiorem, magiſque atrocem, quàm reliquarum partium eſſe verè affirmabimus: Neque enim ex capitis, ſicut nec ex calculorum veſicæ dolore, ita citò homines intereunt, ac ſtomachi, & gracilium inteſtinorum dolore. Accedit, quòd Galeno auctore, 3. *de loc. cap.5.* & 1. *de cauſ. ſympt. cap.7.* & 9. *de vſu part.* 11. nulla eſt pars quæ adeò exquiſitè ſentiat, ac ipſum ventriculi os; quare dolore crucietur acerbiori eſt neceſſe.

Adde quòd cùm appetentia, moleſtus quidam, ac triſtis ſit ſenſus à motibus naturalibus factus, & motus naturales violentia careant, triſtem, & moleſtam ſenſationem efficere nequeunt, niſi in membro ſenſu exactiſſimo prædito, quod ne minimum quidem ſenſum fugere poſſet. Eſſe verò ventriculi os animalis appetentiæ inſtrumentum, teſtatur Galenus *lib.4. de vſu part. cap.7.* dicens: *ſoli ventri, & maximè iis ventris partibus, quæ ad os eius pertinent, ſenſum indigentiæ, & inanitionis naturam tribuiſſe, excitantem, & pungentem animal afferre cibaria:* eſſéque hanc acuminis ipſius ſenſus potiſſimam cauſam, docet idem *lib. 9. eiuſdem operis, cap.* 11. dum ſic ait: *Plurimùm autem venter, & os eius ſentire videtur, eò quod appetentiæ inſtrumentum factum eſt, propter quam hæc pars ventris ſenſu exactiſſimo eſt prædita, quam qui vehementer eſuriunt, maximè contrahi, ac velut conuelli, & indignari ſentiunt, adeò bene ſenſilis facta exiſtit.* Eſt igitur ob cauſam hanc, os ventriculi, quinimò

A & totus ipſe venter eximio ſenſu præditus. Quapropter hic ipſe præ omnibus internis, doloribus intenſior eſt, ad quem ſyncope ſtomachica, animi deliquium, virium exolutio, & alia dura animi pathemata, ob conſortium quod habet cum partibus præcipuis, ſequi ſæpiſſimè conſueuerunt.

Digniſſimum perſcrutatione eſt dubium: *Vtrùm arenoſa vrina humores à calculo magis ſecuros reddat?* Hip. 4. *Aph.* 79. ex arena in vrina calculum præſagit in veſica: probat Gal. *lib. de ren. dignot. cap.4.* dum ſic ait: *Ac tenues arenulæ haud magno negotio quidem excernuntur; quod qui faciunt, nec ægrotare ſe putant, cùm dolorem nullum ſentiãt. Verùm nihil eſt in hac re contemnendum, cùm tempore omnia grauiora reddantur.* Quare ſecurus videtur non excerni. Subſcribit Auic. 18.3. *tract.* 2. *c.*17. §. *Et dicitur quod*

B *quando ſani, & propriè ſenes mingunt vrinam nigram cum dolore, & abſque dolore, indicat quòd lapis completur in veſica: & cõfirmatur ſignificatio in omnibus illis, ſi vides arenam reſidentem.* Contrà facit ipſe Auic. *cit. loco, c.*16. dum ſic ait: *& in illo in quo eſt ſedimen arenoſum in vrina, non aggregatur lapis, quoniam materia non eſt retenta.*

Dic. Arenulæ ex renibus, vel veſica prodeuntes, cum præſentia ſignorum nephritidis, confirmant iudicium certò lapidis præſentis, ex Hip. & Auic. *ſuprà cap.*17 ſine præſentia autem ſignorum lapidis, ſed in diſpoſitione ſanitatis, arenoſa excernentes, minimè, vel rarò euadunt lapidoſi: arenæ enim eo tempore excretæ, robur expultricis, & materiam paucam, vel cum exiguo calore coniunctam ſignificant, quare non concreſcit lapis. In iis autem qui emingunt vrinam claram, licèt non habea-

C mus indicium de præſentia materiæ, tamen de robore expultricis, & inopia materiæ certi non ſumus. Videtur ergo excretio arenarum in diſpoſitione ſanitatis magis ſecura, quàm clara.

Addendum etiam dubium eſt: *Vtrùm aluus laxa præſeruet à calculo?* Dic. Aptiores ſunt ad lapidem qui alui ſunt ſiccæ, & ad omne genus morbi ex plenitudine, *lib. de aëre, aq. & loc. in fin.* & 6. *Aph.*33. §. *dicebat verò ipſe lib. de aere, aqua, & locis, eos qui habent ventrem natura humidum, minimè morbo laterali, atque aliis morborum generibus corripi.* Quare rectè dicebat Zoar. *in præfat. In habendo ventrem mollem conſeruatur ſanitas nutu Dei.* Præſertim quòd hæc duo mutuò ſibi ſeruiunt, apud Auic. *loc. cit. cap.*16. & 4. *Aph. vlt. Mictio noctu plurima facta, paruam ſignificat deiectionem*: Nam laxa aluus, quia di-

D uertit eò craſſitiem humoris, & non retinetur, à calculo præſeruat. Ex his liquet, pronos ad diarrhœam, vt balbos, ad lapidum generationem eſſe ineptos. 6. *Aph.* 32. vel qui aſſueſcunt vomere ſæpè, vel qui interdum in dolores podagricos incurrunt, ob quam cauſam humor à renum viis longiſſimè auertitur: Nam, vt notauit Auicenna. 5.3. *cap.*11. rariſſimè accidit duo membra in vno corpore eſſe æquè debilia; quare fit, vt ſi inteſtina præ debilitate ex toto ſuperfluos humores excipiant, ipſum in ſanitate integrè conſeruent.

Adiungendum etiam erat de ſexu, & ætate, ſed quoniam *lib. 2. loc. cit.* de eo argumento ſatis eſt dictum, breuiter modò reſpondemus, inter ſexus, muſculos aptiores, quia in fœminis collum veſicæ breue eſt, & amplum, ad vterum terminatum; additur excretio men-

E ſtrui omnem plenitudinem exhauriens, ex Auicen. 18.3. *tract.* 2. *cap.*3. Inter ætates, ſenes, & pueri: in his enim ætatibus plurimùm gignitur humor crudus; ſenibus, ob imbecillitatem coquendi; pueris inter dentitionem, & pubertatem, 3. *Aphor.* 26. ob ingeſta plurima, præſertim praua, vt lac, ex quo craſſus humor progignitur, & fructus, necnon ob incompoſitos motus à cibo, 6. *epid. ſect.* 3. *com.*15. cur autem pueri veſicæ calculis, ſenes renum lapillis plus ſint obnoxij, *cit. lib. Hiſt.* annotauimus.

Deinceps de periculo huius morbi dicendum: *Vtrùm ſit grauiſſimus?* Galenus 6. *de ſanit. tuend. c.*6. id affirmat

Digitized by Google

vix enim hic incipiens affectus curari poteſt: & ſi per annum duret, nullum curatum vidiſſe fatetur, 6. *epid. cit.* neque iuuenem, neque ſenem, quia intemperies illa fit habitualis, quæ nullo modo remoueri poteſt: & licèt ad tempus eſſet hic carnifex morbus, recrudeſcit poſtea inſolenter, cùm de nouo recrementa ex debilitate diuturna, & veluti connaturali facta regenerentur; quare perbellè notauit Aretæus *lib. 2. de diuturnor. morbor. curat. cap.* 3. quòd *faciliùs vterum à pariendi munere abſtrahes, quàm calculoſos renes à gignendis calculis.* Laborant enim iam renes intemperie fixa, & radicata nimis, quam Galenus hecticam vocare conſueuit. Accedit quòd hunc atrocem morbum patientes, ob vigilias doloréſque aſſiduos, excarnes fiunt, & graciles, & ex frequenti vſu medicamentorum frangentium lapides, facillimo negotio tabeſcunt. Deinde à craſſa, & viſcida materia, à qua fouentur lapides, vel à lapide ipſo ſupprimitur vrina, in vreteribus viſcera propullulant, & debilitatis renibus incontinenter redditur vrina, & ſæpè cum ardore intolerabili, quibus tantis malis vexati ægroti tandem occumbunt.

Inſuper quemadmodum raucedines, & grauedines in valde ſenibus non concoquuntur, 2. *Aph.* 40. ita renum, & veſicæ vitia in valde ſenibus non curantur, 6. *Aph.* 6. cùm enim frigidi. ſicci ſint, à temperamento proprio, 2. *de temper.* 2. fit vt affectus frigidi in ipſis incurabiles ſint; habent enim in ſe fouentem diſpoſitionem, & natiuam ventriculi, & iecoris debilitatem, ob quam copia crudorum humorum excreſcit, ex qua generationi lapidum ſufficiens materia ſuppeditatur. Vltimò. Cùm diuerſi calculi generari poſſint, plurimi, pauci; longi, breues; aſperi, læues; magni, parui: multi, longi, aſperi, & magni periculoſiores ſunt paucis, breuibus, læuibus. & paruis; hi enim ſicut excernuntur facilè, ita illi exulcerando vias vrinæ, & renem, aut ſupprimendo vrinam, ſunt periculoſi valde.

Curatio.

DVo ſunt quæ in curatione huius affectus ſuperſunt exequenda: primum eſt. præſeruare ægrotos, ne in illum incidant quando lapis non eſt concretus: ſecundum, genitum lapidem frangere, & expellere. Primum completur, ſi intemperies renum, calida & deurens corrigatur, impediatúrque ne craſſæ, & viſcoſæ materiæ copia in corpore accreſcat. In hunc vſum vitanda quæcunque craſſum ſuccum procreant, difficulter coquuntur, & diſtribuuntur, quorum copiam cùm ſuperioribus capitibus ſingulatim referamus, non eſt cur hîc iterum proponamus.

Vtrùm Caſeus à victu calculoſorum ſit eliminandus? non conuenit inter auctores. Galenus enim 4. *Aph.* 76. cauſam reddens, cur plurimi per vrinam filamenta excernerent ſemipedalia, eam eſſe ſcribit, quoniam toto anno veſcebantur fabis, orobis, & caſeo antiquo, & recenti: reperit *lib. 6. de loc. cap.* 3. eandem autem eſſe filamentorum materiam, & calculi, *loc. cit.* Galenus inculcat; illa enim in venis: calculi verò in renibus, & veſica generantur.

Accedit auctoritas Auicennæ, 18.3. *tract. 2. cap.* 16 & .. *canon. cap.* 127. qui inter cauſas lapidis, caſeum, vel ſiccum, vel recentem enumerat. Num autem vetus ſit ecenti deterior, affirmatiuè reſpondet Galenus 3. *alim.* 6. eſt enim praui ſucci, *lib. de bonis. & vit. ſuccor. ap.* 6. ob cauſas multas: Nam eſt valde acre, & gneum ex coagulo, quare paratiſſimus gignendis calcus, ſcilicet igneum, & craſſum; addit enim Galenus 3. *'ian. cit.* quòd licèt attenuantia permixta craſſis, craſſiem corrigant, quandoque tamen ſecùs accidit, vbi maius mnum ex alia malitia, nempè ex attenuante accedit, g. quia coagulum abſumit omnem humorem caſei, cò reddit illum difficilis coctionis, & praui ſucci.

A Itaque magis obeſt vetus ex permixtione, & adſtrictione coaguli, quàm recens; & ob hanc cauſam apud Haly 5. *Theoric.* 26. potenter gignit lapidem, obſtructionem, & cephalæam, maxime vbi repleto ventriculo ex cibo, & potu exhibetur; grauat enim ventriculum, & reliqua alimenta corrumpit malitia ſua. Nec dicas, ipſum poſt carnes potiſſimùm pingues commendari, 3. *alim. cit.* hoc enim ob aliqualem adſtrictionem pinguedinis pronunciat Galenus.

Clyſteres ſint lenes, dolorem mulcentes, qui humorem craſſum, & viſcidum clementer per aluum deturbent; acres vitandi: dolorem enim augent, renes inflammant, fluxiones mouent, obſtructiones impingunt. Hunc vſum præſtant plura per os aſſumpta, quæ fæces induratas emolliunt, & mollem aluum redB dunt, vt butyrum recens, vel oleum amygdalinum recenter extractum, vel cum manna, aut pulpa caſſiæ diſſolutum.

At occurrit hoc loco dubitatio: *Vtrùm clyſteres in dolore nephritico ſint medicamentis purgantibus preferendi?* Dic, clyſteres antecellere: nam præterquam quòd leniunt dolorem, fæcalia recrementa in inteſtinis contenta, quæ renes opprimunt, & grauant, euacuant, & ideò ſummopere in hoc affectu commendantur: etiam medicamentorum lenientium vſus, quibus vtimur in clyſteribus, integer peruenit ad renes, cùm inter tunicam inteſtinorum, quæ tranſpirabilis eſt, & renes, nihil mediet: illa enim renibus ſuperponuntur. Vſui autem medicamentorum anteponuntur clyſteres, præcipuè ſi illa ſint valida, hæc enim valde nocua ſunt; intenſum C enim cùm ſortiantur calorem, renum intemperiem exacuunt, violenter ad partem dolentem humores commouent, & obſtructionem, inflammationémque adaugent: humores enim ex acribus medicamentis agitatos, renes ad ſeſe, affecti calore, & dolore, attrahunt euidenter.

Non obliteranda diſceptatio eſt: *Vtrùm in dolore nephritico ſit vena ſecanda?* Cùm enim longiſſimè à parte tentata fluxione reuellendum ſit, nequaquam ad eam trahendum, ex Gal. 13. *meth. cap.* 11. *cit.* ſi vrgeat dolor, ad attemperandum ſqualorem renum, ad compeſcendam humorum agitationem, ad deobſtruendas vias per quas lapis permeare debet, ea vtiliſſimè celebrabitur, præſertim ſi corpus ſit plenum, & vires valeant.

D Obtrudes. Si colicus dolor, & renalis, in initio iiſdem præſidiis curantur, cur rarò ille dolor venæ ſectione curari præcipitur, & ſic colica, & phlebotomia rarò conſentiunt, 4. 1. *cap.* 3. in renali verò dolore Medici eam frequentiſſimè exercent? Dic primò, quòd renes ſunt partes nobiliores inteſtinis, & ob hanc cauſam in dolore nephritico citiùs à parte præſtanti reuellendus humor. Secundò, colicus dolor fit ferè à frigida cauſa, flatu, viſcida pituita, excrementis retentis, lumbricis, quare turpe, & calamitoſum eſt ſanguinem emittere, ne extracto ſanguine, cuius ope abſumuntur flatus, ac crudi ſucci coquuntur, ad frigidorum ſuccorum copiam ducatur æger, maximè cùm plura adſint auxilia, quæ hoc opus citiſſimè præſtent, vt ſunt medicamenta purgantia, & clyſteria: At verò in nephritico cruciatu, E cùm calor igneus vigeat circa renes, reuulſionis, & attemperamenti cauſa ſanguis emittendus; qui calor ſi adſit in colico dolore, vel ſit ab acribus ſuccis, vel inflammatione concitatus, tunc intrepidè vena ſecanda, ob dictam cauſam.

Verùm æquum eſt, vt antequam hinc diſcedamus, paucis diſputemus: *Vtrùm ex poplite, an ex gibbero ſit ſecanda vena?* Hip. ſic ait 6. *epid. cit.* *In renum dolor graui, poplitem incidere, &c.* repetit *lib. de oſſium nat. num.* 12. *oportet igitur venæ ſectiones in doloribus in dorſo, ac in coxēdicibus à popilitibus facere, & à malleolis forinſecùs.* Subſcribit Gal. lib. 6. *Aph.* 36. dum ſic ait: *Quod autem dicitur,*

ſecare verò interiores, ſi de venis manuum dicitur, caret veritate, neque conſentaneum Hippocrati videtur, ſiquidem in omnibus libris ſuis, in partibus quæ ſupra hepar ſunt, ex manibus ſanguinem mittere; in inferioribus verò, eas quæ in poplite, & malleolo ſunt, ſecari iubet, &c.

Ex altera parte ſectio in brachio in hoc affectu plurimum leuamen affert: cùm enim ex vniuerſo corpore tota humoris machina ad renes confluat, id remedium eligendum eſt, quod fluentem humorem reuellat, fluxurum, & fluxum commodiſſimè euacuet. Neque hoc præſidium ſolùm in renum affectibus, qui ambigunt, ex Galeno *lib. de ſang. miſſ. cap.* 18. hoc eſt, tam ſuperioribus, quàm inferioribus vacuationibus leuantur, Galenum cerebraſſe arbitreris, ſed in morbis partium quæ infra renes ſitæ ſunt: quando enim à genere venoſo, & intimis viſceribus, excrementitius humor corruat in eas, tuta fit ex cubito reuulſio, ne præcipiti lapſu ipſe decumbat, maiora damna paraturus. Hac ratione in genu dolore, & inflammatione, è brachio venam ſecat, 2. *ad Glauc.* 2. & in coxendicis dolore, 10. *ſec. loc. cap.* 2. baſilicam ferit: hac enim ratione à parte inflammata commoda fit reuulſio, & ſic pars à vehementioribus damnis præſeruatur, & venæ plenitudine depoſita leuantur.

Totam, meo iudicio, dirimit controuerſiam Galenus *lib. de curand. rat. per ſang. miſſ. cap. cit.* dum ſic ait: *Porrò quemadmodum prædicta omnes ſuperiores partes in cubito ſecta vena iuuantur; ſic quæ his inferiores ſunt, illis quæ per poplites, & malleolos decurrunt: ſunt autem dictis inferiores, coxendix, vterus veſica. At renes cui parti adſcribi debeant, ambiguum, ſiquidem inferiores ſunt iis quas priùs recenſuimus, ſuperiores verò quàm ea, quas ſecundo loco. Itaque miſſo ex cubito ſanguini auſcultant, vbi videlicet recens fuerit phlegmone, copiáque ſanguinis affuerit. Quibus verò affectio ineſt quam propriè nephritim nominant, eam quæ in poplite eſt ſecare expedit, aut certè quæ in malleolis ſunt.* Quapropter ſi corpus ſit plethoricum, dolor vehemens, & incipiens affectus, tunc primò è cubito, deinde verò è talo eſt ſecanda vena: Patet ex verbis, *ſi recens fuerit phlegmone*, ſub quo affectu, omnes renum morbos ſubintelligit, cùm ſub vno exemplo cætera comprehendantur, ex Galeno, 3. *acut.* 42. & 61. & 5. *Aph.* 33. Hirodines hæmorrhoïdalibus venis appoſitæ, ſunt vtiliſſimæ, ex ipſo Hip 6. *Aph.* 10. *Melancholia, & nephritide laborantibus, hemorrhoïdes ſuperuenientes, bonum.* & maximè ſi ex vacuatione aliqua conſueta ſcaturiat affectus.

Leuato ope venæ ſectionis corpore, ad præparationem humorum accedendum, quæ perficitur ſyrupis, vt Rhodomel. Syrup. de Betonic. Preſſio, Capil. Vener. Hyſſopo, liqoirit. de duab. rad. & quinque ſine aceto, Byzant. de artemiſ. oxymel. ſimpl. compoſ. ſcillitic. Alij verò ſyrupi attenuantes valde, ſunt inutiles: inflammant enim, & humores ſubtiles reſoluunt, relicta parte craſſiore indurata magis. Si adſit cacochymia, & prauorum humorum copia increſcat in venis, aliquo leniente medicamento priùs vtendum, ne fortè humores craſſi impetu quodam ferantur in renes, & obſtructiones, lapidúmque materiam adaugeant. Syrupis permiſcenda ſunt decocta incîdentia, attenuantia, abſtergentia, vt cicer. rubror. liqoirit. Paſſular. Adiant. Hyſſopi, vel aqua de ſcolopendria, fœnicul. Aſparag. Betonic. Saxifrag. folior. Raphan. & ad maiorem inciſionem additur de acetoſit. citri, vel de ſucco limon. Inter purgantia præſtant pulpa Caſſiæ, vel in morſulis, vel diſſoluta aliquo decocto, Diaſebeſten, Diacathol. Diaphœnic. Polypod. ſem. Cartham. Electuar. Indum minus.

Facta purgatione, mirificè extergit vrinæ vias, & reliquias humorum vacuat Terebinthina abietina, lota priùs aqua decoctionis maluarum, aſſumpta quantitate vnciæ vnius; vel vncia vna & ſemis olei amygdal. dulcium, cum ſaccharo. Offerenda deinde ſunt auxilia, quæ tenuitate, & calore craſſos humores ſecant, qui

A pertinaciter renum viis adhærentes, vrinæ tranſitum impediunt.

Calidam deinde renum intemperiem mitigat dulcis aquæ lauacrum: Nam ſuo actuali, mulcebríque calore aperit poros, lentam pituitam extenuat, reſoluit humores, laxat canales, & expeditam viam præbet arenulis, ſabulo, & calculo. Si deſit balneum, vtere ſemicupio, in quod ingrediatur laborans, factum ex decocto Gramin. Camomil. Parietar. Aſparag. folior. Raphan. Saxifrag. Glycyrrh z. Aſari, Artemiſ. radic. Eringij, ſem. Lin. Fœnugræci, & olei lib. quatuor. In medio balnei, optimum erit exhibere decoctum Eringij cum ſaccharo, & aliquo medicamento lapidem frangente. Hoc idem præſtat tribulorum decoctum, cum vnciis duabus olei amygdalar. amarar. & ſaccharo cando. Vel exhibeatur pellis leporis vſtæ in furno, quantitas
B drachmarum duarum, cum vino albo.

Vtimur etiam ſumma cum vtilitate ſyrupo de acetoſitate limonum: Nam vias renum abſtergit, & mundificat, lentos humores extenuat, lapidem frangit. Si vehemens adſit dolor, anodynis pugnandum extrà applicitis, qualia ſunt Oleum Camomil. Lilior. Amygdal. Amarar. Scorpion. cum vnguento Agrip. Althææ, filij Zachariæ. Imponatur veſica bouina ſupra partem affectam, plena decocto quod flatus diſſoluere queat. Vomitus commendatur à Gal. *lib. de ren. dignot. & curat.* & Auicenna *loc. cit.* reuellit enim pecantes humores, & ad contrarias partes diuertit: prouocatur facillimè cum aqua tepida, vel ex decocto ſem. Raphan. Camomil. & Naſturtij, aut ex fruſtulis Ellebori albi in raphanum
C immiſſis cum oxymelite.

Si verò neque vacuatio continua per vtramque regionem; neque attemperantia renibus impoſita, vt illorum igneus calor miteſcat, & temperetur; neque anodyna; neque præſidia dicta, ſatis ſint: ne generetur humor craſſus & viſcidus, qui concreſcens, in tophos degeneret, & lethales dolores inferat, propoſito optimo victus regimine, oportet lapidem iam genitum frangere, & expellere. Hoc opus perficitur, ſi vrinæ viæ abſtergantur, & lapides in fruſtula diuidantur.

At cùm calculi ſint ex numero eorum, qui neque à calore, neque à frigore liquari queunt, vaſorum fictilium illiquabilium inſtar, ideò ſolùm frangentibus vtendum eſt, qualia ſunt incîdentia, attenuantia, exſiccantia. Conducit etiam vſus emollientium, & humectantium,
D quoniam vrinæ vias humectant & laxant, & faciliorem exitum lapidibus præbent, ipſóſque emolliunt & humectant, vt deinceps à frangentibus faciliùs diuidantur. Sunt autem medicamenta frangentia lapidem, Adiantum, Polium, Betonica, radix Aſparagi, Rubi, Politricum, acetum ſcilliticum, ius cicerum, potiſſimùm rubrorum, Ochra, Petroſel. Apium, cicer montanum, lithoſpermon, à Barbaris Milium ſolis nuncupatum, ſaxifragia, vitrum vſtum, ſtercus columbarum, decoctum virgæ aureæ, Anonidis.

A proprietate frangentia ſunt hæc: Cinis ſcorpionum, cicadarum, vermium terreſtrium, pellis leporina, captina puluis paſſerculi Troglodytici, qui celebratiſſimus eſt, dens Apri Braſſica ſilueſtris, lapis Iudaïcus, ſanguis Hircinus, quæ omnia per ſe poſſunt offerri, quantitate drachmæ vnius cum vino, vel aliquo decocto prouo-
E cante vrinã. Prouocãt vrinam Apium, Petroſelinũ, polegiũ, Daucus, Smirnium Valeriana, radix aſparagi, ius cicerum. Si his aſſumptis ardor vrinæ ſequatur, miſcenda ſunt ſemina frigida maiora, flores cordiales, Nenuph. hordeum. Quoniam verò agentia naturalia non operantur in inſtanti, ſed indigent tempore, neceſſe eſt permiſcere cum illis, medicamenta, quorum ope per tempus immorentur: hæc ſunt adſtringentia, vt Roſa, Saccharum roſae. Balauſtia, Sumach. Myrtus, cortex granator. quæ etiam roborant renes, vt humores, & calculi fragmenta promptiùs expellant. Exhibendum etiam eſt electuarium

lithon

Digitized by Google

lithontribon, Theriaca magna, Diacurcuma, Dialacca, Mithridatium, Electuariũ Ducis. Horùm forma eſto hæc.

℞. *Lithoſpermi, aſparag. cinnamon. aniſi, an.* ʒ v. *liquiritia,* ʒ j. ß. *lapidis lyncis, lapidis Iudaici, an.* ℈ ij. *ſem. aſparag geniſta, melon. an.* ʒ j. Fiat puluis tenuiſſimus. Doſis in aurora drachma vna cum vino albo, aut aliquo decocto diuretico.

Vel ita paretur.

℞. *Cineris vitri, ſcorpion. radic. braſſica, pilorum leporis, putaminis ouorum. e quibus pulli prodierunt, lapidis ſpongia, ſanguinis hircini, lapidis Iudaici, acori, an.* ʒ j *petroſelin. dauci, pulegij. gummi prunor. & ceraſorum, ſem. althæa, piperis nigri, an.* ʒ iij. Terantur ſubtiliſſimè, & fiat puluis. Doſis eadem.

Si dolor perſeueret, ſedari debet balneis, inſeſſibus, fomentis, vnguentis, emplaſtris relaxantibus, emollientibus. Balneum fiat ex decocto Maluar. Violar. Althææ, ſem. lin. parierar. Camomil. Capillor. Vener. Liquitir. Melilot. Decoctum verò debet accedere vſque ad renes. Quòd ſi copiam olei oliuar. vel amygdal. permiſceas, ex arte facies. Vnguenta fiunt hac forma.

℞. *Olei amygdal. dulcium, & amygdal. amarar. olei lilior. albor. & camomil. an.* ℥ j. ß. *olei ſcorpion.* ℥ j. *pinguedin. vrſi, anſer. & gallina, an* ℥ ß. *adipis vitulina* ℥ j. ß. *mucilagin. ſem. lin. & fænugrac. an.* ℥ ß. *croci* ʒ ß. miſce, fiat vnguentum.

Fomenta ex dictis decoctis parantur. Quòd ſi cum prædictis oleis, folia Maluar. Parietar. Biſmaluæ permiſceas, parabis cum vitellis ouorum cataplaſma, huic vſui valde proficuum. Si verò dolor vrgeat immaniter, tunc duas vncias Olei Amygdal. dulcium exhibebis cum ſaccharo, & butyro. Si tamen non conquieſcat, ad narcotica te conferas oportet, ſed ſemper à mitioribus incipias.

℞. *Theriac. recentis* ʒ j. *aq. capil. vener.* ℥ iij. *ſyrup. capil. vener.* ℥ j. fiat potus.

Sin minùs offerendum Philonium Perſicum, vel Romanum: vel renibus vnguentum hoc admouendum.

℞. *Olei amygdal. dulcium* ℥ ij. *olei camomil. & lilior. albor an.* ℥ j. *olei violar* ℥ ß. *pinguedin. gallina,* ʒ iij. *opij* g̃. vj. *croci* g̃. vij. Cum cera fiat vnguentum.

Si calculus è renibus euelli non poſſit, eum euocant mirabiliter cucurbitæ, lenito priùs dolore, remollitis relaxatis partibus, renibus primùm, deinde perinæo, & inguinibus: calculum enim euellunt ex loci anguſtia in loci amplitudinem, & ſæpenumero tantos afferunt ſanitatis fructus, vt earum effectus miraculi habeantur loco. Calculum è renibus ad vrinæ vias protrodit, atenosáque ſubſtantiam extergit, deobſtruit, & prouocat vrinam Terebinthina, quæ etſi ampliùs dicatur prodeſſe in præſeruatione, quàm curatione; tamen ſi cum aliquo medicamento miſceatur lapidem frangente, efficaces ex ſe demonſtrat vires. Offertur in modum pilularum.

℞. *Terebinthin. abietin.* ʒ iij. *ſpecier. lithontrib.* ʒ j. ß. *cum oleo terebinth. & puluer. glycyrrhiz.* fiant pilulæ, & decorentur.

Vel hoc modo.

℞. *Pulu. terebinth.* ʒ ß. *pulu. liquirit.* ℈ j *cinnamom.* E *aniſi, an.* ℈ ß. *ſpecier. lithontrib.* ʒ j. *Cum oxymelite ſcillitico,* fiant pilulæ, & decorentur. Doſis tres, tribus horis ante paſtum.

Balſamum pro excludendo lapide, eſt medicamentum præſtantiſſimum, & experimento confirmatum, ex Auenzoare *lib. 2. theizir. tract. 2. c. 7.* maximè cum vino, aut decocto diuretico permixtum. Aqua in qua per noctem madeſcat lignum nephriticum, calculum frangit. Aqua ſtillaritia fructus Braſilienſis, vocati *Ananas*, efficaciſſima eſt pro lapide frangendo, nam ſi in fructum viridem cultellum terſiſſimum trium horarum ſpatio immittas, ipſum liquabitur omninò: quòd ſi liquat ferrum, & abradit, cur calculos non comminuet aqua eius, prout fidiſſimo experimento ſæpiſſimè adinueni? Eam

A ex Braſilienſi regione Hollandenſes afferunt, & Luſitani noſtri, nullúmque inuenitur præſidium tam potens, tam certum in frangendo lapide. Quòd ſi his auxiliis ad veſicam è renibus detrudatur lapis, & integer in virilis extremitate tenaciter adhæreat, quia aſper, anguloſus, & magnus, & multis diebus ſupprimatur vrina, ægérque ſit in periculo vitæ conſtitutus, tunc ſatius eſt aliquod auxilium cum periculo tentare, quàm ſpe omni adempta, ægrum certò perire: Quare cum Aëtio *tetrab. 3. ſerm. 3. cap. 4.* & auctore *lib. de ren. dignot. & med. cap. 3.* ſectio in pudendo per longum molienda eſt, & lapis anguſto forfice eximendus.

De lapide veſicæ conuenit inter omnes, quòd eius cauſa ſit humor craſſus, lentus, & viſcoſus, & quòd inſtar calculi renum à calore concreſcat. Adeſſe in veſi-
B ca calculum cognoſces his ſignis. Primò, quia ægrotantes pudendum ſcalpunt, ob pruritum quem ſentiunt in pene, à vaporibus communicatum. Hunc etiam perſentiſcunt in principio generationis lapidis: Quum verò hic in maiorem molem augetur, adſunt cum pruritu & titillatione, grauitas, pondus, & dolor in veſica; à mole enim, & quantitate lapidis illa grauatur. Affecti, expellendi vrinam deſiderio ſemper premuntur: nam lapis contractionem veſicæ impedit, & hac ratione vniuerſa non poteſt expelli vrina, & à portione relicta irritatur æger, & emittendi vrinam continuò voluntas inſurgit; ſed multoties irruente lapide ad collum veſicæ, vrina omninò ſupprimitur.

Vrina eſt craſſa, perturbata, & alba: cùm enim lapis ex craſſa, & viſcida materia generetur, ideò illa ex per-
C mixtione ſeroſæ humiditatis cum viſcido humore, redditur craſſa; & ex partibus non rectè in calculum concretis, perturbata apparet, & craſſa, inſtar luti in aqua diſſoluti, in qua ſæpè mucoſus humor, aliquando arenæ ſubſident. Accedit ſignum poſitum à Gal. *1. de loc. c. 1.* Nam vrina ſuppreſſa ex lapide cognoſcitur, ſi leuatis pedibus patientis, & vniuerſo corpore concuſſo, liberè excernatur, aut ſi immiſſa fiſtula ænea id contingat; indicium enim eſt lapidem veſicæ ſeparatum fuiſſe à veſicæ collo. Adde notiſſimum aliud ſignum, ſi digito immiſſo per anum, lapis tangatur: vel durities illi proportionalis ſentiatur.

Calculus veſicæ, funeſtus, miſerabilis, & atrox eſt
D affectus: Nam neque curatus, neque citra curationem, periculo vacat, imò ſuppreſſa vrina, dolore, ac vigiliis ægrum conficit. Si præſidia tentes expurgantia: hæc nullam vtilitatem præſtant, quia calculoſa durities ea temnit, & reſpuit, cùm pars affecta à viis ductuum ſit valde remota. Si apertionem tentes inter pudendum, & anum, & lapis ſit magnus, per anguſtam viam extrahi haud poteſt; & facto vulnere, ſuperueniente inflammatione, conuulſione, & febri, plures è vita decedunt. SI eſt minor, vel non apprehenditur, vel apprehenſus protinus effugit, aut frangitur, quo fit vt irritum plerumque fiat lethale vulnus. Qui verò eſt mediocris magnitudinis, tutiùs educitur.

Curatio iiſdem remediis inſtituenda eſt, tam in præſeruatione, quàm curatione, quibus calculum renum tractandum eſſe prædiximus, cùm veſicæ lapis idem ſit affectus cum renum calculo. Diſtant ambo in intenſione, & efficacia præſidiorum: cùm enim veſicæ lapis, deterior ſit affectus, vehementiora auxilia requirit. Quòd ſi his auxiliis fieri non poſſit, vt calculus in veſica non concreſcat, imò genitus accreſcat in grandiorem molem, & auxiliis frangi non poſſit, quin ſupprimat vrinam, tunc in robuſtis pueris, & ſenibus vſque ad ſexageſimum annum, ſectio, licèt cum periculo, tentanda, cuius ope aliquos fuiſſe curatos experimento compertum eſt. Quapropter vbi vltimum remedium experiri oportet, præparato, & expurgato priùs corpore, incîdi ſuper veſicæ ceruicem iuxta anum cutis, plaga lunata, vſque ad ceruicem veſicæ debet, vt eleganter

lib.7.cap.26 Celſus edocuit, quo loco modum inciſionis & lia omnia quæ tunc obſeruanda ſunt, propoſuit diligenter, & recentiores ſedula cura cum feliciſſimo eueutu ſunt imitati. A

OBSRVATIO I.

Conſeraa ex ligno Nephritico, pro præſeraatione, & curatione calculi praſtantiſſima.

REnum obſtructio frequentiſſimam habet caoſam, calculum; rariùs à ſula craſſa, lentâque piruita obturantur. Vtramque cauſam inter cætera præſidia amolitur lignum Nephriticum: nam calculum minuit, & atterit, & viſcoſum humorem, arenoſámque ſubſtantiam abſtergit, & vaſa vrinaria proprietate quadam B mundificat, & repurgat; qua e magis prodeſt io præſeruatione, impedieodo hac ratione ne generentur calculi, quàm curatione, etſi in hac, ſuam etiam, eámque non contemnendam vtilitatem præſter. Auxiliatur inſuper iis, qui citra calculum, vrinæ ſoppreſſione ob mu oſam pituitam ſuborta, & flatu laborant. Affertur ex noua Hiſpania, & eſt craſſum, & enode, marerie pyri. Et licèt ſolùm eo vtantur Medici, aſſulatim, & minutim inciſo, macerato in aqua limpidiſſima, & relicto in ea quovſque à bibentibus abſumatur, quæ poſt dimidiam horam ab infuſione ligni, cæruleum colorem dilotiorem contrahit, eum qua diluitur vinum, & non ſolùm in tenum vitiis, ſed iecoris, & lienis obſtructio- C nibus, cùm calidum, & ſiccum ſit in primo gradu, mirabiles effectus ex ſe præbet; tamen ex eo in puluerem tenuiſſimum redacto, conſeruam paro, & miſceo alia medicamenta, quæ ſimiles facultates ſortiou u, in ò puluerem in vinum, & ius carnium immitto, ind ctos vſus. Conſeruæ doſis alternis diebus pro præſeruatione, ſunt drachmæ duæ, ſuperbibito vino tenui Rhenano, vel ſimili. Pro frangendo, & expellendo lapide, ſingulis diebus vtor in autora, quantitate vnciæ dimidiæ: Fiat hoc modo.

℞ *Ligni nephritici in ſubtiliſſimum puluerem redacti,* ℥ ij. *lapidis Iudaici praparati cum ſucco limonum* ℥ j. *ſpecier.lithotrib.* ʒ ij *cicer.rubror.* ʒ iij *ſem.raphan.* ʒ iij. *Theriac.mithridat.an.* ℥ ij *ſemin veronic.* ℥ ij.ß. *flor. alth. bugloſ.& violar.an.* ʒ ij *radic.fenicul.acori, gentian. an.* ʒ v. D *milij ſolis* ℥ ß. *lapid.lyncis,* ʒ j. *radic.anonidis, eringij, bardan.an.* ℥ j. *virga aurea,* ʒ iv. *ſanguin. hircin.* ʒ ii.ß. *ſemin. meſpilor.* ʒ ij. *pulu.auis Troglodytic.* ℥ ß. *ſacchari candi,* ℥ j. *p•nidior.* ℥ ij. Omnia excipiantur cum ſaccharo, ℥ ij. Oxymelitis ſcillitici, & ℥ iij. ſyrup.capilli vener. adde *Aniſi,* ʒ j. *cinnamom.* ʒ ij. & ſec.art. fiat. conſerua.

Vel ex puluere ſolo ligni nephritici, cum ſaccharo, fiant etiam tabellæ, vel conſerua.

OBSERVATIO II.

Calcalorum incredibilis numerus, diu citra noxam excretas.

QVidam florente ætate præditus, arenoſa, calculoáque natiua conſtitutione ita erat affectus, vt à E pueritia totam ferè vrinam excerneret arenoſam: in iuuentute, calore intenſiori facto, & lutulenta materia in lapides coacta, ſingulis diebus emittebat ſexaginta, & aliquando plures, calore albos, terſos, rotundos, duros, lucidos, ciceris paruiſſimi magnitudine, (margaritas diceres ſubalbidas) quos citra moleſtiam, dolorem, vrinæ ſuppreſſionem, ardorem, aut incommodum vllum emittebat ſemper. Hic omnibus celebratis auxiliis, à tanto malo minimè leuari potuit.

A

OBSERVATIO III.

Sabulum quotidie excretum per vrinam in copia multa.

GErmanuus quidam in conſiſtente ætate conſtitutus, ita calidiſſimo temperamento erat præditus, vt circa renes, & iecur, ardorem aſſiduè intolerabilem perſentiret. Hic cùm vorax eſſet, & Bacchu nimiùm indulgeret, arenoſum ſedimentum emiſit ſex annis continuis, in cupia tanta, vt colata vrina, reſideret in panno lineo ſabuli dimidia libra, excreta cum ardore ſummo. Is plura tentauit, incaſſum tamen, auxilia. Hic B præter balnea, attemperantia præſidia, intus & extrà admota, ſolo Spadanarum aquarum vſu leuamen accepit.

OBSERVATIO IV.

In fæmina repertus mira magnitudinis lapis.

FOeminas licèt rariùs dolore nephritico accerrimè tentari, experimento fidiſſimo auctores comprobarint: tamen iſtiuſmodi cruciatu vexata quinquagenaria, & duodecim diebus ſuppreſſa vrina, celebratis pluribus auxiliis, ſolùm balneo oleagineo adiuta, excreuit cum vehementi dolore, parientis inſtar, calculum oblongum, duriſſimum, aſperum, inæqualem, ſubni- C grum, qui pendebat grana.37.

OBSERVATIO V.

Suppreſſionis vrina cauſa rariſsima.

SEptuagenaria cùm vrinæ ſuppreſſione premeretur immaniter, adhibitis præſidiis leuata eſt. Ecce poſt duos menſes guttatim eam cœpit excernere, cum renum, vreterum, & veſicæ dolore ſummo. Tandem diu his tormentis cruciata, nullo modo potuit reddere vrinam per decem dies, etſi illi plura fuiſſent ad excludendum calculum, qoem Medici vnanimiter rebantor eſſe mali cauſam, auxilia machioata. Illa ergo omnioò ſuppreſſa, animi deliquio arrepta, ex halitu forſan putrentia D lotij concitato, occubuit. Secto cadauere paruit omnibus non fuiſſe lapidem, ſabulum, aut grumum ſed lentam, gypſeámque pituitam, ob quam vreteres veluti callo erant obſtructi, qui exitum totalem vrinæ emittendæ denegauit.

OBSERVATIO VI.

Vermes viui in renibus inaenti, eorum abſceſſum ſimulantes.

OLyſſipone in Xenodochio militum Hiſpanorum, meis oculis vidi exemplum admirandum. Decumbebat in lecto iuuenis quidam, ſatis robuſtus, & fortis, & qoi à pueritia veluti dolore renum fuerat op- E preſſus, qui ſenſim ac ſine ſenſu, pedetentímque ita accreuit, & immaniter illum excarnificauit, vt ſpretis omnibus præſidiis tam vniuerſalibus, quàm particularibus, eum per duos annus ad mortis fauces deduceret. Extenuatum eſt corpus cum febre iugi. Inſolenter illum vexarunt ſitis, ardor ſenſatus in regione renum, alui nimia adſtrictio, vigilia importuna. Den uo accedente nimio faſtidio tabidus vitam finiuit. Adfuit Medicus doctus, in offerendis præſidiis ſatis diligens, præſtò ſemper fuit Chirurgus eximius, qui Gulielmus vocabatur. Hic cadauer diſſecuit, adſtante eruditorum Medicorum, & Illuſtrium Virorum corona. & quæſito loco in quo adfuit mali cauſa, nempè renibus, in quibus æger

diccbat

Digitized by Google

dicebat lignum acutum, aut cultellum ſe portare infixum, inuenti ſunt in vtroque renum cauo, vermes craſſi albi, viui, dimidij digiti indicis longitudine, qui interiora ita arroſerant, vt totum corpus contabe fecerint.

CAPVT XVII.

De Diabete.

Definitio.

GAlenus *lib.6.de loc. affect.cap.* 3. caput de Diabete inſtruit, quod licèt curaturo Medico non ſit ſummopere neceſſarium, quia hic affectus infrequens eſt, rariſſimus, & ab eo bis ſolùm viſus; quem in Occidente nunquam ſe vidiſſe, *part.*8. *Aph.* Rabbi Moiſes affirmat, tamen cùm poſt Galenum plures eum tractaſſe, & curaſſe glorientur, neceſſe eſt de eo aliqualem facere commemorationem.

Diabetes ergo nihil aliud eſt, teſte Aëtio *tetrab.*2.*ſerm.* 3 *cap.* 1. quàm affectio diuturna circa renes conſiſtens, multum potum inducens, vnà cum hoc, quòd quicquid bibitur ſimul vt acceptum eſt, per vrinas eiicitur. Paulus verò *lib* 3. *cap.* 45. ſic definit: potionis tranſmiſſio eſt, protinus, qualis fuerit aſſumpta. Galenus *loc. cit de loc.* ſic ait: velox exitus exiſtit per vrinam, ac exuberanter, eius quod potatum, eodem à ſua qualitate non mutato. Ita definiunt Oribaſius *lib.*9.*ſynopſ.cap.*35. Trallian. *lib.* 9.*cap.*8. Aëtius *tetrab* 3.*ſerm* 3.*cap.*1. Auic. 19. 3. *tract.* 2.*cap.*17. Haly Abbas 9.*Theoric.cap.*34.

Opportunè expendendum eſt: *Vtrùm diabetica paſſio ad ſolos renes ſit referenda?* Hoc enim affirmat Galenus *lib.6.de loc. cap.* 2. abſonum enim putat hunc affectum referre, ventriculi, inteſtinorum, hepatis, aut venarum quæ in meſenterio ſunt, ſeu earum quæ ab hepate exortæ ad renes tendunt, imbecillitati; neque etiam veſicæ: nam neque ea à renibus vrinam trahit, ſed ipſi per vreteras excernendo, in veſicam mittunt, quemadmodum neque inteſtina à ventriculo attrahunt.

Sed contrà obiicinotur nonnulla, quæ pro maiori explicatione expedire oportet: Et primò. Si cum ſiti iecoris vehementi, orta ab immodico calore, eius retentricis imbecillitas iungitur, ſine vlla mora potos ad renes commeabit, & ab illis in veſicam, fiétque velox, & perpetua lotij profuſio. Inſuper & non minùs ſi membra omnia mictioni præpoſita, perinde atque canales laxentur. Ergo inſufficienter videtur Galenus 6.*de loc. cit.* ſolis renibus diabetem addixiſſe.

Deinde. Quanquam membra inanita trahant, & areſcentia, ſeu æſtuantia, in ſiccitatis, æſtúſque ſubſidium appetant liquorem, ſolus tamen ventriculus, in quem tota tractio terminatur, 4. *de vſu part.* 7. fameſcere ac ſitire dicitur. Igitur cùm propoſita affectio inexplebilem ſitim potiſſimùm importet, ad ventriculum ipſum propriè pertinebit, non ſecùs quàm lienteria, & fames canina, licèt etiam in iis fluxus ſine intermiſſione iungatur. Vel cur ad veſicam non referatur immodicè trahentem, & præ retentricis imbecillitate continere nequeuntem, ſi ſuos habet oblongos villos, quibus ad ſeſe per vreteres ſerum pellicit, 5.*de vſu part.cap.*15. ſæpéque ſiue imbecillitata, ſiue reſoluta, continuum, atque inuoluntarium concitat vrinæ fluorem?

Dic. Quamuis æſtuans iecur inexplebiliter ferè ſitire faciat, & ex nimio ardore roborata, auctáve tractrix, vehementer attrahat, & ventriculum celeriter exhauriat, non ſugit tamen potum ſincerum, perinde ac renes, quibus eſt innata proprietas pelliciendi liquorem; ſi verò præ tractricis debilitate non retineat, ſimul cum poto cibum etiam diſtribuet, nec ad ſolos renes, vt diximus, atque adeò velox totius potus profuſio in veſicam, nec diabetes ſuccedet. Quamuis autem Aretæo, & Auicennæ, ex meatuum laxitate oriri etiam dicatur, dictis non repugnat; cùm ad debilitatem renum, laxitas, & apertio viarum principalium vrinæ ſequatur, ipsíſque ab igneo calore (quæ eſt cauſa frequentior) immodicè ſitientibus, vniuerſus potus à ventriculo rapiatur. In hunc verò licèt tractio terminetur, & quia eius appetentia eſt animalis, ſitis non auferetur præceſſerat tamen inexplebilis illa renum, à qua concitatur, quæque tractionis antecedentium partium, venæ cauæ, iecoris, & meſaraicarum quin & ipſius ventriculi, cauſa exiſtit; ac proinde meritò Galenus antecedentes tractiones ad diabetem pertinere dixit, hoc eſt, ad vrinæ profluuium perpetuum, & continuum, ex immodica renum tractione, & omnimodo retentionis defectu ortum; nec enim tantùm importat ſitim ſimpliciter, quæ ſolius ventriculi eſt, ſed renum potiſſimùm, cum aliis explicatis.

Non poſſe autem ad veſicam referri propoſitum morbum, conſtat, quoniam ſerum, vt diximus, pellentibus renibus, per vreteres deſcendit in veſicam, non trahente ipſa; quemadmodum nec in inteſtina chylus, eorum vi, ſed propellente ventriculo: Nam recti villi quos habet veſica, faciunt ad ingreſſum vrinæ in ipſam, non ad tractionem è renibus; neque enim per vreterum inanitatem ad renes vſque diffunduntur, (quod tamen oportebat, ſi tali muneri inſeruirent) ſed extremitatem tantùm vreterum ferè contingunt, ad ingreſſum iuuandum, qui difficilis eſt, facilis per vreteres ipſos deſcenſus: ſolet autem natura villos tantùm addere, gratia delationis promouendæ, vbi vel materia per longum ſpatium deferenda eſt, vt in ſanguinis diſtributione per vaſa; vel difficilem habitura commeatum, vt ſeruo ad veſicam.

Nec illud diſſimulandum dubium: *Vtrùm Diabetes ſubitò, an paulatim generetur?* Videtur enim huiuſmodi morbi diuturna creatio, & quæ longo tempore parturitur, vt loquitur Aretæus, nec 6. *de loc.* 3. Galenus diffitetur, dum ait paulatim creſcere: Iam ſi hoc agnoſcunt omnes, referentes huiuſmodi affectum inter chronicos, quomodo ſubitò fieri dicetur, & veluti iam in vigore conſtitutus apparere more acutorum, quorum principium, & augmentum propter breuitatem non ſentiuntur, quanquam neceſſariò præceſſerint: Nam dici ſubitò accidere, quia cùm ſymptoma ſit virtutis naturalis, ſine ſenſu fit, præterquam quòd Auicennæ non placet, 19.3 *tract.* 2. *cap.* 17. quia non minùs in diabete ſenſus adeſt, & voluntas retinendi vrinam, quàm fæces in lienteria, atque adeò pariter, ſine voluntate, ac ſenſu, & coactè fiunt: innumera ferè ſymptomata ad animalem virtutem pertinentia ſubitò eueniunt; multáque paulatim, facultatum naturalium. Dic; quòd quamuis Diabetes incipiat paulatim, & inſenſibiliter veluti vires latenter capiat, & non niſi tardè veluti factus agnoſcitur, non ita ſubitò in breui tempore, ac morbus acutus.

Supereſt diſcutienda celebris diſceptatio: *Vtrùm Galenus diabetem canina appetentia rectè comparauerit?* Summus Medicorum ſtrategus *lib.6.de loc. affect.cap.*3. diabetem ſimilem facit affectum cum lienteria: ſicut enim debilitata ventriculi retentrice, accidit per inferiorem ventrem aſſumpta illicò expelli abſque vlla tranſmutatione ſui, quem affectum, læuitatem vocat inteſtinorum; ſic ob debilitatem renum, ſequitur interdum tam celer, perpetuáque vrinæ excretio, vt ebibitum, ſimul vt potatum eſt, ſine vlla mutatione, plus iuſto per vrinam excernatur, & fit velox tranſitus liquoris ebibiti, qui nihil immoratus in renibus, ocyſſimè foràs emingitur.

Sed hoc placitum excutiendum eſt: Si enim animalis eſt ventriculi cupiditas, qua cibum, potúmque appetit, illa

illa autem renum, imò omnium membrorum, qua ſibi A neceſſaria, & deficientia quærunt, omnino naturalis; atque eiuſdem ordinis cum appetendi actione cenſetur tractio, ſiue trahens facultas eadem dicatur cum appetente, ſiue ab ea diuerſa: qua ſimilitudine renum attractio ex caua, cohærebit cum alimenti tractione ab ore in ventriculum, maximè cùm deglutitio perficiatur muſculis ad gulæ initium inſertis? quod præter Auicennam 1.1. *doct.6.cap.vlt.*& 16.3.*tract.* 1.*cap.* 1. docuit Galenus *lib. de diſſect.vocal.inſtrum. cap. vlt.* cùm iuxta illius ſententiam, motus omnis muſculorum voluntarius ſit, & animalis.

Die, eſſe ſymptomata diuerſarum facultatum, atque licèt diuerſa, non impedit conuenire in aliis, appetendi nempe inſatiabilitate, & trahendi vehementia. Vt verò ſuperior Galeni doctrina intelligatur rectè, agitandum: B *Vtrùm deglutitio ſit actio animalis, & tractio renum à caua naturalis?* & num adeò inter ſeſe aſſimilentur hæ tractiones, vt ambæ pariter, ventriculi ſcilicet ab ore, & renum à caua, naturales ſint, à virtute naturali profectæ; an verò illa, hoc eſt, deglutitio, functio ſit animalis, voluntaria & imperata; altera naturalis? Et tranſglutitionem quidem, non à ſola vi naturali, ſed ab animali etiam ſeu voluntaria per muſculos fieri, ſuadent aliqua, nec inualida, (non quòd ad animalem ventriculi appetentiam ſequatur: multæ ſiquidem actiones merè naturales fiunt, non niſi præcedente ſenſatione, vt vrinæ, & fæcum excretio) ſed primò, quia feriante omnino tractrice naturali ventriculi, vbi volumus, alimentum ingerimus, quin & pro arbitrio continemus in ore, vel inuito, C & vehementer appetente ventriculo: Nam & in media coctione, (quo tempore concoctrix, retentrixque facultas agunt. & quieſcit attractrix, cuius otium illæ excipiunt) imò & præſente ſpuntino vomitu, quem expultrix, retentrici oppoſita exequitur, & cum faſtidio ingenti, ſi libet, deuoramus. Igitur negari non poteſt, quòd voluntas habeat ingreſſum in deglutitione, & per conſequens animalis facultas.

Secundò, Si merè naturalis eſſet tranſglutitio, perpetuò fieret alimenti tractus in animalibus, ſimiliter atque in plantis. Sed non decuit animalia ad perfectiores ſenſus, & motus creata, perpetuò occupari inſtar plantarum, in quærendo, ſumendóque alimento. Igitur alimenti deglutitio non eſt naturalis, ſed ab arbitrio dependet. Adde quòd ſi hac ipſa de cauſa, & vt ex D Platonis ſententia ſcribit Galenus 4. *de vſu part.* 18 ne hominis vita ſordida foret, & à Muſis, & Philoſophia aliena, decuit, ne perpetuò egereret, vim animalem præeſſe fæcum excretioni, haud diſſimiliter oportuit etiam, ex eadem ratione, præſidere voluntatem, & virtutem animalem primo ingreſſui alimenti; perpetuò ſiquidem egererent, quæ aſſiduè, & ſine intermiſſione veſcuntur.

Tertiò Inflammatis, vel reſolutis muſculis gulam circumdantibus deglutitio manifeſtè impeditur, vt conſtat ex Galeno *lib* 4. *de loc. cap.* 3. vbi ex ſententia Hippocratis, 2. *epid ſect.* 2. *ad fin.* inter anginæ ſpecies eam numerat, in qua interni muſculi gulæ inflammantur, cum magna tranſglutiendi difficultate, cuius etiam meminit Auicenna 9.3.*cap.* 8. De tranſglutitionis verò E defectu, ex eorundem muſculorum reſolutione, mentionem fecit Aëtius *tetrab.* 2. *ſerm.* 2. *cap.* 33. cum Halyabbate *lib.* 9. *theoric. cap.* 24. At niſi muſculorum ope, & virtutis animalis, perficeretur deglutitio, impediri nequaquam poſſet, vel auferri ad eorum reſolutionem. Igitur præter tractricem naturalem, concurrit etiam vis animalis, quæ per muſculos operatur, ad delationem alimenti ab ore in ventriculum; atque adeò deuoratio non eſt motus ſolùm naturalis, ſed ſimul ex animali, ſeu voluntario compoſitus, vtpote per muſculos etiam factus, ſic rectè prouidente natura, ne ſi naturalis tantùm foret, & perpetuus, animal à dignioribus operationibus A auocaret; vel ſi ſoli voluntati committeretur, per deſidiam, aut obliuionem cum vitæ diſcrimine omitteretur, cohiberetúrve.

Neque his repugnat Galenus *lib.6,cap.* 3. naturalem appellans motum tranſglutitionis, atque adeò ſignificans ad naturam noſtram pertinere: Nam quia poſt primam deuorationem ad guttur, quam gula muſculis exequitur, maxima deglutitionis pars à tractrice naturali fit, miniſterio villorum, naturalem ſimpliciter dixit tranſglutiendi motum, non negans id quod expreſſit *cit. de diſſect.vocal.inſtrum.* muſculis ſimul etiam peragi.

Minùs obſtat, quod contra Auicennam, & ita opinantes, contendunt plures, ex eo potiſſimùm quòd gulæ, ſeu œſophago nulli muſculi inſunt, alioqui futurum, B vt etiam inter vocis inſtrumenta, œſophagi orificium ſimul cum epiglottide numeraretur, quod nemo tam Philoſophorum, quàm Medicorum, auſus fuit vnquam affirmare: Licèt enim gula peculiares muſculos non habeat, ex numeroſis tamen laryngis, cùm quidam gulam ipſam circumdent, & gutturi connectantur, iis vtitur ad detrudendum alimentum; voluit enim natura, vt deglutitionem etiam iuuarent. licèt ad vocem potiſſimùm fuerint deſtinati, *cit. de diſſect. vocal. inſtrum.* Et de his intelligendus eſt Auicenna, vbi de lacertis meri fecit mentionem, eorum enim ope animal pro arbitrio alimentum detrudit in ſtomachum, concurrentibus ſimul alimenti ipſius grauitate, naturali tractrice, & oblongis, ſeu rectis villis, quibus operatur. Num verò iuuet expultrix cum ſuis circularibus, *cap.* 10. C *lib. ſuperioris, tit. de gula paralyſi*, eſt explicatum, & docent Halyab. 3. *theoric. cap.* 24. Auerrhoës *lib.* 2. *collig. cap.* 9.

Verùm quomodo rectis villis trahendi munus perficiatur, non ſatis conſtat: quidam enim opinantur villos ipſos priùs extendi vſque ad contactum alimenti, (trahi ſiquidem nihil poteſt ab aliquo, niſi trahens, & trahendum adhæreant) cùmque gula non pertingat alimentum deglutiendum, neceſſarium omnino erit ad epiglottim aſcendere, vt *cit.loc.* teſtatur Auerrhoës, atque adeò rectos villos per quos attrahit, primùm extendere deinde quieſcente parte inferiore villorum, interim dum ſuperior apprehendit, ſéque colligit ſuper contactum alimentum, tóque apprehenſo paulatim quieſcit, contrahere, & in ventriculum detrudere; ita vt duobus D motibus conſtet deglutitio, tribúſque quietibus, duabus ſcilicet numeratis, & tertia quæ motibus contrariis omnino interponitur: Neceſſe verò eſſe, motum illum dilatationis præcedere, præter adductam cauſam, confirmant ex Galeno 3.*de nat.facult.cap.*8. vbi non aliter ventriculum per gulam cibos attrahere aſſeuerat, quàm nos manu eos admouemus: cùm ergo priùs extendatur manus ad cibum capiendum, quàm contrahatur, vt ori poſſit admoueri; ſimiliter, &c.

Inſuper, ex eodem Galeno *ibidem*, nobis deglutientibus, larynx manifeſtè ſurſum eleuatur. Sed laryngis tunica, continua eſt cum gula. Igitur hæc pariter cum illa inter deuorandum extenderetur. Præterea. Vbi datur conſtrictionis motus, concedenda eſt etiam diſtentio. Sed hæc ex ſententia Ariſt. *lib. de reſpirat.* antecedit. Igitur E priuſquàm contrahatur gula, dilatatur ad deglutiendum præſertim docente ipſo Ariſt 8.*Hiſt.animal.* famis tempore non ſolùm gulam promi, ſed & ventriculum ipſum in os aliquando ferè demandari, prout refert Galenus 3.*de facult.cit.*

Cæterùm non extendi rectos villos cum gula, ad deuorandum, ſed contrahi tantùm, præterquam quòd nunquam Galenus ipſe de tali extenſione meminit, ſed de ſola retractione deorſum, & per eam cibum in ventriculum detrudi paſſim docet, vbi de propoſito loquitur; & manifeſtè deducitur ex eo, quoniam ſi vnus oblongus villus ſat eſſet ad naturaliter dilatandum,

&

Digitized by Google

& conſtringendum gulam, vnus perinde muſculus ſufficeret ad ſimiles motus arbitrarios peragendos. Atqui ad extendendum,& contrahendum quoduis, natura parauit oppoſitos muſculos, internum, & externum, quorum contractione pro arbitrio dilatetur, vel conſtringatur. Igitur vnus, iſque rectus villus internus, ſe ſimul,& gulam non extendet, & conſtringet; præſertim cùm vna tantùm ſit, tam muſculi, quàm villi operatio, contractio nempe ſuæ longitudinis.

Deinde vna facultas cum vno inſtrumento vnum tantùm peragit, & poteſt. Igitur tractrix, eiuſdem recti villi beneficio non extendet, & conſtringet gulam, nec villus ipſe, cuius naturalis operatio eſt contractio, ſe ex natura vnquam dilatabit, maximè nulla ad id cogente neceſſitate, cùm vel ex ipſo Galeno 3. *de nat. facult. cit.* & alibi, vtræque gulæ tunicæ, per quas ſui villi protrahuntur vſque ad os ipſum pertineant, & ad alimentum trahendum pertingant.

Quanquam verò per gulam,& recta illa ſtamina, veluti per manus ad ſe ventriculus trahat, & ventriculi tractio cum illa manuum aſſimiletur, non proinde neceſſe eſt, quod ſicuti manus priùs extenditur, quàm contrahatur, idem etiam fiat in ventriculi tractione: nam præterquàm neceſſe non eſt ſimilia in omnibus conuenire, etiam meſaraei venæ iecoris manus dicuntur, nec ideò tamen dixeris ad attrahendum diſtendi.

Iam verò inter deuorandum quantum larynx eleuatur, tantum ſubſidet gula, trahitúrque deorſum ob eiuſdem tunicæ continuitatem, tantum abeſt quòd pariter cum larynge ſurſum feratur, *cit. de nat. facult.* non ſecus ac in ferrea rota (cuius exemplo vtitur Galenus 7. *de vſu part. cap.* 7.) quæ ciconia, ſeu ſcrobs appellatur. vno vaſe ſubſidente, vas alteri extremo catenæ alligatum in ſublime effertur. Non negamus autem membrum quod conſtringitur, poſſe dilatari, ſed non extenſione villorum, cùm tam extenſio quàm conſtrictio membri contractione villorum perficiatur, neque eiſdem, ſed oppoſitis, prout varij exigunt motus.

Denique in ingenti fame ventrem ſurſum in os rapi, præſertim in piſcibus, quibus prope os ſitus eſt, *cit. de Hiſt. animal.* 2. non probat inter deglutiendum extendi, ſed quemadmodum vterus in partu præ expulſionis conatu, quem non exentus, ſed contractus adhibet, ad fœtum extrudendum, plerumque ſimul etiam procidit, & relaxatur, dum alterum nititur deiicere; ita & ventriculus præ vehementi fame immodicè ſugens, totus ferè extra rapitur ad ingerendum, contractus tamen. Ex quibus ad quæſtionem in initio propoſitam patet reſponſio.

Cauſa.

Agitandum modò de cauſa Diabetis: *Vtrùm à calida renum intemperie oriatur ſemper?* Cui quæſtioni affirmatiuè priſcorum doctiſſimi reſpondent. Si enim Galeni doctrinæ eſt ſtandum, affirmantis renes in hoc affectu excellentiſſimam vim in attrahendo obtinere, cur à frigida intemperie oriri affirmabimus; cùm à calida intemperie attractionem fieri, à frigida impediri, vnanimiter Medici, & Philoſophi conteſtentur. Deinde hypochondriorum, vniuerſique corporis æſtus,& ardor inſignis, qui diabete correptos grauiter infeſtare ſolet, in renibus ſuccenſam eſſe calidam intemperiem planè demonſtrat, & in hepate, & genere venoſo, vehementer fixam, à qua ſanguis liquatur, funditur,& eius maior portio in ſerum mutatur, & à renibus attrahitur, cuius nimiam quantitatem cùm retinere nequeant, ad veſicam protrudunt, hincque tanta lotij copia emittitur. Hac ratione corporis moles extenuatur; quare Aretæus *lib. 2. de cauſ. & ſign. diuturn. morbor. cap.* 2. diabetem eſſe ſcripſit, carnium, ac membrorum colliquationem in vrinam.

A Præterea liquare, fundere, ſeparare, attrahere, ſolùm à calore perfici poſſe, adeò notum eſt, vt probatione non indigeat, & dilucidè firmauit Gal. *lib. 5. ſimpl. c. 13. §. Siquidem quò facillimè ad ſe trahant renes, quod in ſanguine aqueum, tenuèque, ac ſeroſum eſt, vtraque hæc conferunt; nempe totius ſanguinis primùm fuſio, deinde ſeparatio, quorum neutrū abſque valido calore peragi queat* Adde quòd priſci, maximéque Trallianus, vniuerſi corporis refrigerationem,& humectationem, in his qui diabetem patiuntur, commendarunt, nempe lactis, præſertim ouilli potum, quia humectat valde, ſuauiter attemperat, vnáque incraſſando, ſanguinem fuſioni minùs aptum reddit. Demum, diabetici curantur ſicut hectici, balneo, quia ambo calida intemperie laborant.

Neque obiicias contrà ſentientem Aretæum, &
B Auicennam *loc. cit. §. Ex frigore dominante corpori, aut renibus. Et quandoque facit illud potus aquæ frigidæ, aut obſeſſio vehemens frigoris in totum penetrantis, &c.* qui hunc affectum à frigida renum intemperie oriri perſuaſere ſibi, maximè cùm ſic affecti vrinam emitant crudam, quam à ſola debilitate; orta ea frigiditate emanare non eunt inficias: Nam immediata diabetis cauſa, eſt immodica intemperies calida, quam ab excedenti frigiditate, hoc eſt, natiui caloris inopia proficiſci certum eſt; Quare à poſitiua caliditate per ſe, diabetes; à priuatiua, per accidens, hoc eſt, debilitate natiui caloris, quandoque emanat, putredinis inſtar, quam ab excedenti caliditate, & à peregrina frigiditate ſcaturire, 4. *meteor.* 1. Philoſophus concedit.

C Sciſcitandum deinde: *Vtrùm omnes naturales facultates in diabete ſint oblaſæ?* Nam Galenus 6. *de loc. cap.* 3. attractricem, & retinentem ſummoperè lædi affirmat, & *lib. 1. de criſib. cap.* 12. virtutem retentricem ſimul; atque etiam alteratricem eorundem renum extinctas, ſeu ablatas eſſe in hac affectione aſſeruit. Quare tres diuerſæ renum facultates in diabete oblæduntur: Attractrix immodicè attrahit, & hac ratione plurima vrinæ copia ad renes accedit; retentrix officium ſuum non peragit, alioquì non tanta celeritate vrinæ profluuium ſequeretur; ſed cùm ſeroſa materia in renibus non perſiſtat, idcircò alterationis ablatio adeſt: Verùm attractrix primò & per ſe læditur, retentrix adeò imbecilla eſt, vt ablata dici poſſit, concoctrix ideò extincta eſt; quapropter vrina excernitur cruda, & incocta.

D Cùm verò ab intemperie calida renum, cui illicò iecoris, & venarum nimia caliditas iungitur, hoc vitium emanet, neceſſe eſt vt bilioſi,& acris humoris in corpore copia excreſcat, maximè ſi præceſſerint febres ardentes, æſtiuo præſertim tempore generatæ, ciborum calidorum, & mordacium vſus, vini generoſi immodicus potus, immodicum exercitium, importunæ vigiliæ, applicatio ad ignem iuxta renes, Venus immodica, & alia quæ calefaciunt iecur, venoſum genus, & corpus vniuerſum; pro ſalſorum, & acrium humorum copia propullulat.

Signa.

Signis euidentibus cognoſcitur hoc malum: Nam
E copioſior multò redditur vrina, quàm potus aſſumitur, quia ab immodico, & exurente calore renum, tota ſeroſa humiditas liquatur, & attrahitur, & cum ea partium congenita humiditas reſoluitur, & euaneſcit. Quapropter viſcera ipſis exuri videntur, animo linquuntur, faſtidio premuntur, ex ore ſaliuam albam, & ſpumantem reddunt, ſiti incompeſcibili vexantur, & ex violenta ſeri attractione illis abdomen corrugatur, tandem hectica febre detenti, extenuantur & contabeſcunt.

Preſagium

Præſagium.

EX ſuperioribus manifeſtè patet, quàm dirus, pertinax, & exitialis ſit affectus hic, qui ſi ſemel inuaſerit, (rarò autem accidit) interficit: Nam ob excedentem renum caliditatem, non ſolùm humores venarum, verùm etiam totius corporis immoderatiùs liquantur, & attrahuntur; quare ſubſequitur retorrida ſiccitas, velut in maraſmo accidit perſæpe, quæ in immedicabilem tabem tranſit neceſſariò, maximè cùm plures inſtrumentorum cuiuſque generis actiones, & vires ſint impeditæ: quæ ſi ex toto perierint, aut ſint abolitæ, deterrimus eſt morbus, & nullum poſtea æger remedium habet.

Curatio.

IN pluribus conuenit huius affectus curatio cum hectica febre: quoniam in ſex rebus non naturalibus is ordo ſeruandus eſt, vt corpus refrigeretur, & humectetur, firmentur renes, & eorum exuberans caliditas attemperetur. De magnis auxiliis ſic determinandum: Si affectus incipiat, & vires adſint, ad ventilandum, & refrigerandum, ſanguis è baſilica poteſt emitti. Lenia expurgantia in eundem vſum poſſunt concedi, quæ acrium humorum momentum per aluum deturbent, prout *lib.2. Hiſt. Princip. Medic. in com. Hiſt* 138. docuimus. Vomitus prodeſt, præſertim quibus ſalſa pituita in ventriculo abundat. Clyſmata vtilia, ſi ſint lenia, & quæ renum calidam intemperiem demulceant. Balnea ſummoperè iuuant, linimenta, vnguenta ſuper renes, & hepar apposita, ſummo ſunt ex vſu. Narcotica valdè proſunt: nam attemperant renum feruorem, profluuium coërcent, ſomnum conciliant. Quòd ſi ſalſa pituita, acris, & mordax, è capite in renes decumbat, Fontanella brachiis affixa mirificam vtilitatem præſtat. Quoniam verò horum remediorum formulas ad refrigerandos renes, & hepar, *cap. de Tertiana exquiſita, & Hectica, lib.*4. ſumus vberiùs deſcripturi, & in aliis locis ſunt res propoſitæ; idcircò modò calamo habenas præſtare ſatius duco.

OBSERVATIO.

Diabetes, frigidiſſimo balneo, curatus.

HOmo erat in iuuenili ætate conſtitutus, gracilis, iracundus, & vini potui generoſi valde aſſuetus. Hic febri ardente oppreſſus, & curatus, in diabeticam incidit paſſionem; nam quemcunque liquorem bibebat, illicò inalteratum per vrinam reddebat. Hic, cùm arderent viſcera, dorſum peruri videretur, ſitique premeretur incompeſcibili, quotidie nonaginta ferè libras tum aquæ, tum cereuiſiæ ebibitas, citiſſimè per vrinam excernebat, nulla in colore, ſapore odore mutatione facta. Plura, ſed citra fructum vllum auxillia tentata. Tandem cùm in dies extenuaretur magis, & præcordia flagrarent incendio, ſubitò in lacunam aqua gelidiſſima plenam nudum ſponte ſua ſeſe proiecit, ſæuiente bruma. Sequenti die potauit minùs, non tam anguſtioſa ſiti oppreſſus. Vtilitatem contemplatus, idem proſequitur auxilium, per horam in balneo frigidiſſimo immoratus; in quod cùm viginti dierum ſpatio ſemel in die in A aurora ingrederetur, ex toto ſitis eſt ablata, renúmque retentrice robuſtiore facta, vigoroſior eſt redditus, & vrinam tempeſtiuè excernebat, nulla in poſterum ſiti cruciatus.

Verùm hic liber iuſtam iam eſt adeptus molem, in quo, ſicut ſuperiore, & cæteris, ne miretis quòd crebriter in Galeni vireta, cuius doctrinam inconcuſſo animo tuemur, diuertamus: Nam vir eſt in medica ſcientia celebris, & qui voculis noſtris, vel indiſertiſſimis haudquaquam indiget. Si quid tamen in hac induſtria noſtra, vel eloquentiæ, vel bonarum artium cognitionis eluxit, ſi quid ſumus, id omne vel nos à Galeno accepiſſe, vel ipſum ſibi ſe defendendo ſuppeditaſſe, facilè exiſtimari patimur, ac volumus; maximè cùm vniuerſæ Reipublicæ medicæ, illius illuceat ſum- B ma ſapientiæ amplitudo, atque maieſtas: quare remis veliſque, hucuſque ſumus adnixi, vt huius artificis eminentiſſimi doctrina ſuo reſtituatur nitori, ab omníque prorſus labe defæcata, ſincera, & integra in Medicorum aras efferatur.

In huius ergo facundiſſimi auctoris ſcriptis, in libris de locis affectis, ſec. gener. & ſec. loc. plurima morborum genera reperiuntur, quorum ille ex ſua, & veterum mente peculiarem curationem inſtituit, quæ ad partes vitales, & naturales pertinere videntur, de quorum curatione in his libris non meminimus, quia ad ſymptomata febrium poſſunt reduci. Quare ne in vaſtam molem hæc exereſcant volumina, néve eadem iterum repetamus, placuit ad *librum* 5. in quo de curatione ſymptumatum febrium agendum eſt apprimè, C eorum praxin reſeruare: Nam hæc ſymptomata vel febres præcedunt, vel cum ipſis enaſcuntur, vel in medio impetu inſiliunt, vel finita febri apparent. Antecedunt laſſitudo, dolor capitis, ſudor ſuperfluus, Nauſea, Vomitus, Inappetentia, diarrhœa, cholera, ſternutatio importuna, Dorſi incendium.

Incipiente febri apparent, Colicus dolor, inteſtinorum tormina, hæmorrhoïdes, hæmorrhagia, tuſſis, dyſenteria, icterus, lachrimarum fluxus, fames canina, læſio guſtus, ventriculi dolor, ſitis immodica, animi deliquium, ſyncope, cordis palpitatio, vermes, rigor, conuulſio, & aphonia.

In medio febrium inſultu, propullulant parotides, ſtilla ſanguinis è naribus, frigiditas extremorum, ſanguinis mictus, hepatis dolor, Vigilia immodica, ſom- D nus profundus, cœliaca, lienteria, hepatis incendium, Aurium tinnitus, Vertigo, Teneſmus, difficultas reſpirandi, difficultas tranſglutiendi, ſingultus, Aphthæ, linguæ ſcabrities, linguæ nigredo, delirium, Vrinæ ſuppreſſio, Vrinæ ardor.

Finita febri, proferunt ſeſe ventriculi languor, tumor pedum, hepatis ſcirrhus, lienis ſcirrhus, aluus adſtricta, corporis, & axillarum fœtor, ventriculi inflatio, corporis macies, difficultas ambulandi, Articulorum dolores, ſurditas, obtuſio viſus, vnguium ſcabrities, incendium in volis manuum ac pedum, cutis ſciſſuræ, totius corporis rubedo, Porrigo, Verrucæ, Pediculatio, Scabies, & pruritus.

De horum omnium ſymptomatum curatione ſingulatim eo loco peragemus. Nunc adſpirante Diuino Nu- E mine, cui ſit honor, & gloria in ſæculorum ſæcula, ad tertium librum adſpiremus, in quo mulierum morbi penſiculatè examinantur.

FINIS LIBRI SECVNDI.

Digitized by Google

ZACVTI LVSITANI,
PRAXIS HISTORIARVM.

LIBER TERTIVS.
DE MORBORVM MVLIEBRIVM curatione agens.

PRÆFATIVNCVLA.

CVM elegantiſſimum, & pulcherrimum mulieris corpus contemplor, in eo maieſtatem quandam ſupra naturalem adeſſe non dubito, cùm pulchritudo ipſa nihil aliud ſit, quàm diuini vultus, atque luminis ſplendor in rebus inſitus, per corpora formoſa relucens. Mulieris enim corpuſculum, omni aſpectu, tactúque eſt delicatiſſimum, caro tenerrima, color clarus, & candidus, cutis nitida, caput decorum, cæſaries venuſtiſſima, capilli molles, lucidi, & protenſi, vultus auguſtior, proſpectus hilarior, facies omnium formoſiſſima, ceruix lactea, frons explicata, ſpatioſa, & ſplendida, oculi vibrantes, micantéſque, amabili hilaritate & gratia contemperati, ſupra quos ſupercilia in tenuem gyrum compoſita, eadémque cum decora planitie, decenti diſtantia ſunt diuiſa, è quorum medio deſcendit naſus, æqualis, & intra rectum modum cohibitus, ſub quo os riſulum,& tenellis labris conformi compoſitione venuſtum,intra quæ tenui riſu dentes emicant, minutuli, & æquo ordine locati, eburneo candore nitentes. Circumſurgunt maxillæ,genæque tenera mollitie,roſeo fulgore rubentes,pudore, ac verecundia plenæ. Subeſt mentum orbiculare decenti concauitate iucundum. ſub hoc collum eſt gracile,& longiuſculum, rotundis ex humeris erectum:ſequitur gula delicata, & albicans, mediocri craſſitie fulta. Vox ſuauis, pectus amplum, & eminens, æquali carne veſtitum, cum mammillarum duritie, illarúmque ſimul, ac ventris orbiculari rotunditate. Latera mollia,dorſum planum,& erectum, brachia extenſa,manus teretes, digitíque concinnis iuncturis protenſi, ilia coxæque habitiores,ſuræ carnoſæ,extrema manuum,pedúmque in orbicularem ductum deſinentia, ſinguláque membra ſucci plena. Ad hæc inceſſus,greſſúſque modeſtus, motus decentior, geſtu digniores,totius præterea corporis ordine,atque ſymmetria, figura,ac habitudine,longè latéque in omnibus ſpencioſiſſima,nulláque in tota creaturarum ſerie æquè amabilis,neque ſpectaculum vllum adeò mirandum,neque miraculum perinde ſpectandum,vt nemo,niſi cæcus omnino,non videat,quantæ quantæ pulchritudinis capax eſt mundus vniuerſus, id in mulierem ſimul congeſſiſſe, vt ob id illam omnis creatura ſtupeſcat,& multis nominibus amet,ac veneretur.Quòd ſi hæc ſenſui patent quotidiano, & ex pulchritudine, quæ eſt compoſitio partium

omnium

omnium cum proportione operibus accommodatiſſima, rimatur Gal. *ex art. Medic.* c. 8. corporis ſalubritatem, & robur, cur fœminæ, tot tantiſque, imò fæuiſsimis morbis ſunt obnoxiæ natura ſuaptè? At qui Philoſophorum, Medicorúmque volumina attentè perlegerit, huius rei velut miraculoſæ cauſam meritò mirabitur, cuius exemplum quod vnicum duntaxat ſubiiciam, præſtò ſit ad manum. In menſtruo latet omne damnum: hic enim ſanguis, præterquàm quòd à quartana, epilepſia, elephantiaſi, morbis melancholicis, & aliis pernicioſiſſimis ægritudinibus fœminas præſeruat, ſi ſingulis menſibus, ſtatuto ordine, & debita quantitate per vterum emanet, nulla labe fœdatus; ſi ob plures cauſas retineatur, aut plus iuſto effluat, miſeranda mala concitat, & ipſas in graue periculum deturbat. Accedit ad hoc, aliud naturæ ſtupendum miraculum, quòd mulier prægnans, ſuppreſſo menſtruo, prohibito diſflari, ac in putredinoſam naturam abeunte, ſæpiùs impunè victitat carnibus incoctis, incoctiſque piſcibus, carbone, luto, lana, terra, putamine ouorum, farina; quæ ſiquando non poſſit coquere, nec expellere, nec in corporis ſaluriferum alimentum commutare, morbos patitur hac de cauſa funeſtos, diros, immedicabiles. Si verò hic menſtruus ſanguis poſt partum non rectè profluat, aut nimiùm fluat, iiſdem, vehementioribus tamen, opprimitur ac vexatur, cùm ex partus languore imbellis ſuccumbat, & ſi res rectè eueniat, in poſtetum ex vtero, tanquam ex perenniſsimo fonte emanant morbi monſtroſi, Lernæi, inſuperabiles, Herculea claua, hoc eſt apta, concinnáque remediorum methodo perſanandi. Hanc nos, quoad poterit, ſeruabimus in hoc libro, primò, communium fœminarum, deinde grauidarum, poſtremò enixarum curationem proponentes. Inceptis annuat Deus Opt. Max.

CAPVT I.

De excellentia Fœminei ſexus.

MAGNVM opus molior, meo rudi ingenio indignum: nam curationem præſcribere muliebrium morborum, tam difficile eſt, quàm eſſe Medicum. Illud verò in limine præfari opus eſt, déque præſtantia fœminarum aliquid mentione dignum commentari, vt earum laudibus lectores allecti, ad curandos morbos, quibus ipſæ aſſiduè premuntur, accelerent, & auxiliis ſtrenuis muniti, illorum furioſos impetus, ſymptomatum multiplicem ſtruem, dolorum ineffabiles cruciatus retundere, ac refrænare poſſint.

Quamobrem primo loco exagito dubium: *Vtrùm fœminæ præſtantia, & excellentia ſint ſuperiores viris:* Marem, & fœminam ſolo ſitu partium corporis inter ſe differre, in quibus vſus generandi diuerſitatem neceſſariam exigebat, à Medicis vnanimi conſenſu ſancitum eſt. Nam cunctorum genitor, ac bonorum vtriuſque ſexus fœcunditate pleniſſimus, eandem & maſculo, & fœminæ omnino indifferentem animæ formam præſtitit, inter quam nulla prorſus ſexus eſt diſtantia. Eandem ipſa mulier cum viro ſortita eſt mentem, rationem, atque ſermonem, & ad eundem tendit beatitudinis finem, vbi ſexus nulla erit acceptio. Nulla itaque eſt ab eſſentia animæ inter virum & mulierem, alterius ſuper alterum nobilitatis præeminentia, ſed vtriuſque par dignitatis innata libertas.

Quæ autem præter animæ diuinam eſſentiam in homine reliqua ſunt, in iis muliebris inclita ſtirps durum virorum genus in infinitum penè excellit. Tantò enim mulier viro excellentior facta eſt, quantò excellentius præ iſto nomen accepit: nam Adam, terra ſonat, Eua autem, vita interpretatur. At quàm vita ipſa

A terra eſt excellentior, tam viro ipſi mulier eſt præferenda: moribus, pudore, manſuetudine, animi candore, pietate, patientia, & aliis præclariſſimis virtutibus, quæ vt rariores ſunt in viro, ita frequentiùs in illa eminent, & excellunt.

Scrutemur itaque Scripturas, & ab ipſo creationis initio ſumentes exordium, quid dignitatis mulier ipſa in primo productionis ordine ſupra virum ſortita ſit, diſſeramus. Scimus Deum Optimum Maximum in creatione hoc ordine progreſſum, vt à nobiliori vnius incipiens, in nobiliſſimum alterius deſineret. Creauit ergo incorruptibilia corpora, cœlos, ſtellas, elementa, deinde cætera omnia quæ corruptioni ſubiecta ſunt, conflauit ex vilioribus, per ſingulos dignitatis gradus turſus aſcendendo, ad vniuerſi perfectionem procedens.
B Hinc primùm mineralia prodierunt: poſt vegetabilia, plantæ, & arbores. Demùm animantia bruta per ordinem, reptilia natantia, volantia, quadrupeda. Poſtremò creauit ſibi ſimiles homines duos, marem inquam primum & poſtremò fœminam, in qua perfecti ſunt cœli, & terra, & omnis ornatus eorum; ad mulieris enim creationem veniens Creator, quieuit in ea, vltra quam non inuenitur creatura alia, nec excogitari poteſt. Quare cùm ipſa ſit creaturarum perfectiſſima; imò vniuerſi perfectio, quis eam negabit ſuper omnem creaturam præexcellentia digniſſimam? Sicut ergo mulier, dum creatur mundus, inter omnia creata tempore fuit vltima, eadem cùm auctoritate, tum dignitate, in ipſo diuinæ mentis conceptu, omnium fuit prima: ea ſiquidem eſt peruulgata philoſophantium ſententia, finem
C ſemper priorem eſſe in intentione, & in executione poſtremum. Mulier autem fuit vltimum Dei opus, introducta à Deo in hunc mundum, velut eius regina, in regiam publicam, ſplendidè ornatam, & omnibus numeris abſolutam. Quamobrem illam omnis creatura videre ſummopere geſtit, colit, & obſeruat.

Quantum autem, ratione loci in quo creata eſt mulier, generis nobilitate virum excedat, ſacra nobis eloquia locupletiſſimè conteſtantur, quando mulier

in

in Paradiſo, nobiliſſimo loco pariter, & amœniſſimo, cum Angelis formata eſt; vir autem extra Paradiſum, in agro rurali cum brutis animantibus factus eſt: poſtea propter creandam mulierem in Paradiſum traductus. Quòd autem loci dignitas ad hominis nobilitatem faciat, loci ciuiles haud obſcurè confirmant, & omnium gentium conſuetudo illud maximè obſeruat, non ſolùm in hominibus, ſed in animalibus cunctis, etiam in inanimatis æſtimanda, vt quantò quæque digniori ſunt loco, tantò generoſiora cenſeantur.

Præterea. Mulier præcellit virum materia creationis, propterea quòd non ex inanimato quopiam, aut vili luto creata, quemadmodum vir, ſed ex materia purificata, viuificata, & animata, anima inquam rationali mentem participante diuinam. Accedit, quòd vir ex terra, quaſi ſuapte natura omnis generis animantia producente, cooperante celeſti influxu à Deo factus eſt: Mulier autem ſupra omnem cœli influxum, ac naturæ promptitudinem, abſque vlla virtute cooperante, à ſolo Deo creata eſt, in omnibus ſibi conſtans, integra, ac perfecta, viro interim vnius coſtæ iacturam faciente, ex qua formata eſt mulier, videlicet Eua de Adam dormiente, & quidem tam profundè, vt ne coſtam quidem euelli ſentiret, quam Deus abſtulit à viro, & dedit mulieri. Vir itaque naturæ opus eſt; Mulier opificium Dei.

Scimus inſuper, haud dubiè propter mulierem viro Deum benedixiſſe, quam benedictionem vir, vtpote indignus, habere non meruerat, priuſquàm mulier eſſet creata. Cui conſonat illud Salomonis, *Prouerb. cap.* 18. *Qui inuenit mulierem bonam, inuenit bonum, & haurit benedictionem à Domino*: & illud *Eccleſiaſtici cap.* 26. *Mulieris bonæ beatus vir! numerus annorum illius duplex.* Et nullus homo poteſt in dignitate comparari illi, qui dignus fuerit habere mulierem bonam: Nam, vt ait *Eccleſiaſticus cap.* 26. *Mulier bona eſt gratia ſupra omnem gratiam*: ideóque Salomon *Prouerb.* 16. vocat illam coronam viri. Mulier itaque conſummatio, perfectio, fœlicitas, benedictio & gloria viri exiſtit. Idcircò illam omnis homo amet eſt neceſſe: quam qui non amauerit, qui odio habuerit, ab omnibus virtutibus, & gratiis, nedum humanitate alienus eſt. Demum ſi ſacram paginam ſeriò reuoluamus, inueniemus mulierum in omnibus virtutibus conſtantiam ſuprà viros longè commendatam. Non eſt mirandum, ſi tam multa de mulierum laudibus dixerim, cùm longè adhuc plura reticuerim, quippe qui non ſim tam ambitioſæ ceruicis, vt mulierum infinitas virtutes, atque præſtantiam, tam pauculo ſermone me poſſe complecti præſumam. Quis enim ad recenſendas illarum laudes ſufficiat, à quibus omne noſtrum eſſe, omníſque humani generis conſeruatio, quod aliàs breui periturum eſſet, omníſque familia, & reſpublica dependent? Sed ne in maiorem fabricam turgeſcat caput, breuitati ſtudens, calamo habenas præſtare nunc ſatius duxi.

CAPVT II.

De difficultate & periculo muliebrium morborum.

ANtequàm ad ſingulos mulierum morbos curandos deſcendamus, de eorum grauitate, & periculo diſputationem hoc loco pertexemus: *Vtrùm muliebres morbi virilibus ſint grauiores & curatu difficiles*; Reſpondet Dictator ſummus in hunc modum, *lib. de natur. mulieb. num.* 1. *Qui rectè tractare vult fœminarum mor-*A *bos, oportet primùm ex Diis exordiatur curationem*: quaſi difficiles mulierum morbi, perardui, periculoſi, & graues, non humana ope, ſed diuina potentia ſolùm poſſint perſanari.

Si enim earum morbos attentè rimeris, & in actuoſa praxi ſolicito animo attendas, procul dubio perſpicies ſymptomatum rarorum reciprocantes fluctus, inuias voragines, & inexplicabiles remediorum nexus, ita vt in quam partem inclines, prorſus ignores. Et vt à menſtruo ſanguine ſumamus exordium, quid magis difficile, & laborioſum, quàm fœminam nimio ſanguinis fluxu per vterum emanante, viribus iam exhauſtam, in vitam reducere, celebrata phlebotomia ad reuellendum fluxum? quæ cùm ob debilitatem extremam vehementer videatur noxia, ea tamen poſtremus huius ſymptomatis coërcendi B cardo conſiſtit: & ſic huius auxilij deliberatio Medicos ob contrarias & aduerſas indicationes, dubios reddit, & ancipites.

Rurſus. Si menſtruus profluat per vterum ſtatuto tempore ſanguis, & ex apparatu morboſo concitetur febris, ex humore intra venas ſtabulante enata, quid faciendum ſit, hæſitat artifex: ſi enim acciſos menſes prouocare conetur vena ſecta in partibus inferis, timor eſt ne efferueſcens ſanguis in viſceribus, ſæua ſymptomata inducat, aut in aliquam partem principem irruens inflammationem internam committat; quæ ſi acciderit magis difficilem reddit curandi viam: ſi autem cruorem ex gibbero demas, purgationem menſtruam ſurſum euocas, quæ omnia Medicos vel peritiſſimos ſæpè decipiunt.

C Quid referam de morbis truculentis grauidarum, in quorum curatione, ob ancipites & dubios euentus, Medici ſæpiſſimè vacillant, & decrrant? Si namque miſeras fœminas in primis, aut poſtremis geſtationis menſibus inflammatio partis principis exerceat, quid faciendum in agone tanto hæſitant ipſi: ſi venam ſecas pro vrgentia morbi, & periculi ratione, timor eſt ne exhauſto pabulo pereat fœtus, & ſequatur abortus, cuius violenta vi implacabiles morbi expullulant; ſi differs præſidia, ſæuities morbi mortem accelerat.

Accedamus ad morbos enixarum funeſtos, curatu difficiles, inenarrabiles, ac prorſus diros, in quos ferè incidunt inopinatò laxatæ, & ex grauitate partus debiles factæ, inſomnes, doloribus oppreſſæ, maxima D pudendarum partium dilatatione vexatæ, acetabulorum diuulſione, excrementorum acredine fatigatæ, adeóque viribus proſtratæ, exanimésque redduntur perſæpe, ex lochiorum nimio effluxu, vt eas iam moribundas, exhalaturáſque animam expectes: ſæui enim dolores illas inuadunt, angores immanes, hoſtiles cruciatus, funeſtæ ærumnæ, vt parturitio ipſa, vel etiam naturalis, dicenda ſit grauis, ardua, & periculo plena.

Muliebres autem morbos eſſe periculoſos, & exitiales, dubitat nemo qui in arte medendi eſt exercitatus. Cùm enim illi ex vnico ferè principio ſcaturiant, nempè menſtruo ſanguine, verè affirmare poſſumus, eos deleteria ſemper imbutos eſſe qualitate. Si namque is ſanguis retineatur, etſi ſit purus, & nulla labe fœdatus, coërcitus E tamen, & non ventilatus, putreſcit, febres malignas, aliáque horrenda vitia accerſit.

Grauidarum morbos eſſe periculi plenos, ratio dictat: nam in illis morbi natura ſua difficiles, grauiſſimi, ac exitiales, extrema, auxilia, ſanguinis nempè miſſionem, & expurgationem expoſtulant, tenuit conceptio: quare non poſſunt Medici illis validum aliquod auxilium adhibere, auctore Galeno 5. *Aph.* 55. Si ergo hæc pro multitudinis ratione non celebrentur, in deterius ruat affectus, neceſſe eſt; quare *ſi mulier grauida acuto morbo corripiatur, lethale*, dicebat Cous ſenex.

Digitized by Google

Huc alludit eiuſdem oraculum, *lib.* 1. *de morb. num.* 3. dicens. (A) *Si mulier vtero gerens peripneumonia, pleuritide, phrenitide, & ardente febre corripiatur, aut eryſipelas in vtero fiat, neceſſitatem habet, vt ab ipſis perimatur.* Altera cauſa addenda ex Ariſt. 4. *de generat. animal. cap.* 6. dicente, bruta, dum vtero gerunt, magna ex parte optimè valere, mulieres plerumque ægrotare: illa enim exercentur, laborant, excrementa abſumunt; hæ in otio viuunt, & ob ſedentariam vitam excrementorum copiam accumulant. Poſtrema cauſa eſt, quòd ob deprauatum appetitum, praui ſucci cibaria inordinatè ingurgitant, quæ licèt vbi aſſumpta ſunt, bellè videantur concoqui, tractu tamen temporis, in ipſis geſtationis menſibus poſtremis corrupta, febres malignas excitant, vt de cucumeribus pronunciat Galenus, *lib. de alim. facult. cap.* 6.

Enixarum morbos eſſe periculoſos, ac diros, facilè probari poteſt: cùm enim fœtus in vtero per totum conceptionis tempus dulciſſimo ſanguine alatur, impurum reſpuat auctore Hippocr. *lib. de natur. puer. num.* 39. fit vt vniuerſo corpore, tetri & ſpurci ſuperſit excrementi colluuies, ex illo prauè elaborato ſanguine ſuborta, quæ enixus commotione exagitata, feruens & ebulliens, halitus ex ſe eructat noxios, & virulentiæ plenos, qui ſuam corpori cacoëthiam impertiuntur abundè, ex quorum fonte ſæuiſſimi germinant morbi, ſymptomata dira. Audi Senis experțiſſimi interpretem grauiſſimum, *lib.* 1. *epid. ſect.* 3. *com.* 21. ſic loquentem. *Illud certè in omnibus mulieribus, quarum impedita à partu eſt purgatio, ſciendum eſt, & memoria tenendum, eſſe quæ in extremum mortis diſcrimen veniant:* (C) *perpaucas admodum, quæ modicè infeſtata ſunt, propterea quòd plurimis vterus inflammetur; quibuſdam in ipſo partu ſanguis effuſus diuerſa ſit qualitate, his biliosus, illis melancholicus, aliis virulentus, aut pituitoſus, aut mediocriter bonus, ſed exquiſitè inculpatus haud vnquam: nam eius optima portio in fœtus incrementum eſt inſumpta. Demonſtrant naturam eius, ſymptomata quæ conſequuntur cohibitam à partu purgationem: id quod huic accidit, de qua hoc loco verba ſiunt, rigor, acuta febris, ſitis, bilioſus affluxus, delirium, vigiliæ, conuulſiones, palpitationes, vrina cruda, & iumentorum perſimilis. Itaque morbi ſunt peſſimi, in quibus vtrique memorati ſucci abundant, &c.* Repetit 3. *eiuſd. operis, ſect.* 3. *com* 73. & *lib.* 2. *prorrhet. com.* 48.

Superiori quæſtioni proxima eſt & illa: *Vtrùm morbi muliebres ſint admirabiles, diuini?* (D) Hippocrates *lib.* 1. *progn. text.* 4. ſic ait: *Si quid in morbis diuinum fuerit, illius quoque habenda prouidentia.* Sed quid per diuinum intelligat, litigium eſt apud Auctores. Per id aliqui intelligunt iram Deorum, quaſi morbi ab iratis Diis mittantur; verùm hæc opinatio refutatur à Galeno, cùm Hippocrates nunquam hoc crediderit: At ne in afferendis variis interpretum expoſitionibus tempus conteramus, Galenus per diuinum, aërem intellexit, ſequutus Hippocratem, qui 1. *epid. conſt.* 2. *com.* 3. aërem qui ſupra nos eſt, cœlum appellat, dum ait: *Cœlum erat procelloſum, & nubilum*

Sed licèt hæc explanatio vera ſit, admittit & ille *in com. cit. ſententia* Hippocratis, explanationem aliam ſatis veram, dum ſic ait: *Non ſimpliciter, quæcunque cauſas habent incognitas, aut inopinabiles, diuina vocamus,* (E) *ſed vbi mirabilia habeantur duntaxat.* Diuinum igitur, eſt arduum, occultum, admirabile, apud Galenum, vti & apud Platonem *lib. de conuiuio.* Cùm itaque in cunctis ferè mulierum morbis, & in quolibet illarum ſtatu plurima occurrant difficilia, ardua, admiranda, diuinum quidpiam procul dubio illis ineſt.

CAPVT III.

De numero muliebrium morborum.

NOn indigna quæſtio cenſeri debet: *Vtrùm fœmina pluribus morbis ſint obnoxiæ, quàm viri?* Reſpondet Hippocrates *lib.* 1. *de morb. mulier. num.* 87. in hunc modum: *Periculoſa verò ſunt, & plerunque acuta, & magna, & intellectu difficilia, eo quòd mulieres participant morbis, & aliquando neque ſciunt quòd ægrotant, priuſquam morbos experiantur à menſibus, & ſeniores factæ* (B) *fuerint, tunc autem neceſſitas, & tempus ipſas morborum cauſas docent; & quandoque non cognoſcentibus ex quo morbo ægrotent, morbi incurabiles fiunt, antequàm doceatur Medicus ab ægrotante, ex quo morbo ægrotet. Verentur enim narrare etiamſi ſciant, & præ imperitia, & ignorantia turpe ſibi id eſſe putant. Sed & Medici ſimul peccant, non exactè morbi cauſam percontantes, ſed velut viriles morbos ſanantes. Et multas noui iam ab huiuſmodi affectionibus correptas. Quare ſtatim cauſam interrogare oportet: multum enim differt muliebrium morborum, ac virilium curatio, &c.*

Ex qua doctrina colligere licet, fœminas multorum morborum eſſe participes, háſque variis morbis, & diuerſis à virorum affectionibus frequente corripi, & ob id diuerſam medendi rationem expoſcere: nam præterquam quòd iiſdem frequentiùs ſubiiciuntur morbis, quàm viri, quia debiliores illis ſunt, frigidiores, & morborum impetus declinare nequeunt; etiam aliis, iiſque ſæuiſſimis ſunt obnoxiæ, ratione vteri, cùm hic omnium muliebrium morborum cauſa ſit, vt perbellè docuit Hippocrates *lib. de loc. in hom. num.* 20. ex quo diuerſo ſexu, quo ſunt à natura conſtitutæ, omnis earum peculiaris emanat conditio.

Sexus ergo inter ſe differunt, per ſigna potiſſima, & manifeſta, quæ à conceptu, partu, & educatione partus deſumuntur; & natura mulieri largita eſt inſtrumenta ad partum, & conceptum neceſſaria, quibus illa à mare diſtinguitur. Hæc verò cùm operationes proprias, & peculiares habeant, quæ ex temperatura peculiari emanant, quæ vbi ſecundùm naturam ſe habuerit, hæc inſtrumenta propria ſanitate, & vita fruuntur; contrà ſi vitietur, ægrotant, & tunc enaſcuntur morbi, qui à priſcis vocantur muliebres, quòd contingant circa inſtrumenta, quæ ſunt propria mulierum, non autem communia viris.

Inſtrumenta hæc ſunt vterus, & mammæ: vterus, vt conceptui, & partui ſubſeruiat; mammæ, vt nutritioni partus famulentur. Horum inſtrumentorum duplicia ſunt officia, alia propria, communia alia: illa ſunt tria, conceptus, partus, & menſtruorum purgatio: ex communibus eſt nutritio, quæ alteratrice, attractrice, retentrice, & expultrice perficitur. Accidunt ergo morbi circa vterum, ſi lædatur conceptus; deinde ſi lædatur partus, vltimò, ſi lædantur menſtruæ purgationes, quæ omnia propria vteri opera dicuntur. In conceptu plurimi eueniunt morbi: ſi enim numquam, aut rarò fiat, appellatur ſterilitas; ſi concipiatur aliquid, quod naturam humanam non repræſentet, fit mola. Partus, aut eſt celerior quàm oportet, & abortiunt fœminæ; aut tardior, & emoritur; aut ex gemellis, vno mortuo, alter exit ex vtero viuus, & vocatur Vopiſcus, à Plinio *lib.* 7. *cap.* 10. Vel partus exit cum dolore, & anxietate parientis plurima, & appellatur partus difficilis: aut exit fœtus pedibus, non capite, & dicitur à Plinio *loco citato* Agripa. Impediuntur operationes menſtruorum, aut quia non fluunt, aut nimis profluunt, & appellantur menſtrua ſuppreſſa, retardantia minuta vel ſuperflua–

Vel

Vel non fluunt, vt decet, & oriuntur affectus plures, vt fluxus muliebris, menſtrua alba, gonorthœa. Opera communia læduntur, vel ob ſimilates, vel inſtrumentarios morbos: ob illos vterus laborat iotemperie, aut nuda, aut cum affluxu humoris. Inſtrumentarij morbi ſunt, vel in continui ſolutione, vel in mala conformatione: ob illam enaſcuntur vlcera, vulnera; ob hanc, quando moles vteri tota augetur ob inflammationem, flatum, aquoſos humores, ſaniem, & generatur hydrops vteri. Vel ſitus vteri permutatur, & inclinat ſurſum, vel deorſum, & gignuntur vteri ſtrangulatio, & procidentia. Morbi autem, qui lædunt proprias mamillarum operationes, ſunt qui nutrimentum partus, hoc eſt, lac permutant, & alterant, ſicque accidunt lactis defectus, abundantia, craſſitudo, liquiditas, acrimonia: quo pacto veriſimile eſt, fœminas plures, & grauiores perpeti morbos, quàm viros.

CAPVT IV.

De curatione lethalium muliebrium morborum.

VTrùm lethales morbi fœminarum ſint à Medico curandi? paulò obſcurius eſt. Fœminarum morbos plurimos exitiales eſſe, funeſtos, ac diros, *ſuprà* ex Hippocratis mente pronunciauimus: Cauſam quæris? eam affert Galenus *lib.6. de loc. affect. cap.5.* cùm enim omnes C illarum morbi, ex duplici, eóque perenniſſimo fonte emanent, nempè ſanguine menſtruo, & ſemine retentis; & hæ ſubſtantiæ, etſi ſint elaboratæ, & exactè concoctæ, tamen quum in vtero, velut in ſentina, & eloaca totius corporis putreſcunt, veneficos halitus ex ſe eructantes, cor, viſceráque principalia inficiant & proſternant, fit vt morbi ex his corruptis ſubſtantiis oborti, ſint venenoſi, ferini, & lethales.

Quis enim in vteri ſtrangulatu vehementi, in quo pulſus, & reſpiratio abolentur ſæpè, non ſic cenſuit? In ſyncope vterina, Apoplexia, Epilepſia, conuulſione ab vtero ortis, Hyſterica palpitatione, quando ab halitu venefico ex vteri ergaſtulo eleuato, cerebrum, & cor diuerſimodè lancinante, ſcaturiunt. De huius cenſu ſunt vteri hydrops, carcinomata, vlcera doloſa, & cacoëthica, ſcirrhus, mola carnoſa, vteri inflammatio in grauidis, fiſtulæ: quæ omnes ægritudines ſunt lethales, & exitioſæ prorſus, & à Medico prudenti non tractandæ.

Neque hoc conſilium diſſonum eſt à mente Galeni 1. *Aph.* 8. præcipientis, *in morbis exitialibus, in quibus in ſtatu accidit mors, nihil à Medico eſſe agendum, cui ſolùm licet arte prognoſtica vti, quia deplorati non ſunt curandi; ſed in illis tantùm finis eſt prædicendus, ne euentus noſtro adſcribatur errori*: tum etiam, vt *lib. 11. meth. cap. 9.* monuit Galenus, *ne infamemus præſidia quæ multis fuere ſaluti*: Idem affirmat *4. acut. 12. in fin. & 2. Aph. 19.* quoniam, vt E monuit Aëtius *tetrab. 2. ſerm. 1. cap. 78. Vbi deſperata ſalus eſt, vanum cenſetur, præclara auxilia calumniæ imperitorum exponere*: quod *12. meth. cap. 3.* Galenus confirmat, cum Celſo *lib. 5. cap. 26. §. Prudentis hominis eſt, eum qui ſeruari non poteſt, non attingere.*

Contrà obſtat auctoritas Aëtij *tetrab. 4. ſerm. 1. c. 120. in fin.* dum ſic ait: *Quemadmodum igitur perfectè à malo, eiúſque diuturnitate victis, fruſtra manum admouemus; ita & abſtinere ab illis, qui iam affectione corripi, & tentari videmur, planè deſperantium hominum eſt, & malignorum, quia humanum, & plenum beneuolentiæ ſignum eſt, in extremis etiam malis, vſque ad experimentum procedere, ad reprimendam difficultatem morbi.* Hanc Aëtij ſententiam opere ipſo exercet Trallianus *lib. 7. cap. 13*

A vbi diſputans de ſingultu mortali, in quo reliqua remedia non conferunt, docet confugiendum eſſe ad remedia, quæ à proprietate operantur, quia impium fuerit illum ægrotum deſerere. Idem docet Aretæus *lib. 3. tardar. paſſion. cap. 1.* & Auicenna ſignificauit 4. 4. *tract. 2. cap. 10. §. Ne proportionemur ad paucitatem miſericordiæ, &c.*

Præſentem difficultatem optimè ſoluit Galenus *lib. 10. meth. cap. 10.* docens obſeruandum eſſe conſilium Thucydidis, dicentis, quòd, quando vnica via ſalutis eſt, ea licèt cum periculo tentanda: nam multò melius eſt aliquid nos agentes periclitari, quàm ægros omni ſpe adempta certò perire. Idem prudenter docet 12. *meth. cap. 3. §. Ergo in huiuſmodi caſu, &c.* quo loco febrem ſyncopalem ex cruditate ſuccorum ſubortam, exitialem B ob multas cauſas natura ſuapte, perſanare intendens, duo à Medico eſſe peragenda inculcat: primum, vt vtatur prædictione mortis, nam illa artificem à calumnia liberat, ex Hip. 1. *progn.* 4. & Galeno *lib. de conſt. art. med. cap. 16.* Secundum, vt nullum generoſum auxilium celebrare aggrediatur, & hoc modo *citatis locis* pro contraria parte adductis, eſt intelligendus, imperans ne deplorati à Medico, magnis remediis pertractentur. Hac curandi methodo vſus eſt 6. *Aph.* 38. monens in cancro vlcerato, in quo omninò ſalus eſt deſperata, non eſſe ægrum relinquendum, in quo etſi non poſſit exequi præſidium magnum, applicetur paruum, & abluatur ſanies.

Hæc doctrina intelligenda eſt in morbis longis, in quibus mors imminet certò; at verò in acutis, etiamſi C mors præ foribus adſit, æger deſerendus non eſt, & non ſolùm per minora, ſed per maiora remedia curandus. Hoc docet Auic. *loc. ſupra cit. §. Et non deſiſtat à rationali cura, quoniam aliqui citra ſpem omnem mirabiliter ſanantur*: repetit *2. 4. tract. 1. cap. 3. §. O quanta ſigna timoroſa viribus, &c.* quod deſumpſit ex Gal. *lib. de art. med. conſt. cap. 18. ante med.* docente, aliquando in morbis, præſertim acutis, inopinatam mortem, vel ſalutem contingere. Horum euentuum ea ratio aſſignari poteſt firmiſſima, quoniam acutorum morborum non omninò ſunt certæ prædictiones ad ſalutem, vel mortem, vt disertè inculcat Hippocrates *lib. 2. Aphor. 19.* de quo argumento lege *lib. 1. Hiſt. Princip. Medic. in com. hiſt. 63.* D *dub. 31.* aliquas priſcorum auctoritates, quæ ad hoc inſtitutum comprobandum summè ſunt vtiles.

Non ergo miſeræ fœminæ, acutiſſimis, & deſperatis morbis etſi oppreſſæ, à curatione explodendæ: licèt enim Hippocrates 5. *Aph.* 30. acutos morbos grauidarum iudicet lethales, qui cùm mortem certò inferant, omnia, vel extrema reſpuunt auxilia, incaſſum celebranda: tamen verbum lethale non ita preſsè à Medicis ſumitur, cum Galeno 5. *Aph.* 2. ſed pro morbo qui admodum crebrò, non tamen ex neceſſitate mortem infert: imò lethalis morbus interdum ſumitur pro maligno, 2. *criſ.* 5. ſæpè cum maligno confunditur, *lib. de bonit. & vitio ſuccor. cap. 1.* & 3. *progn.* 2. malignum autem ſæpè curationem admittere: experimento conſtat frequentiſſimo.

CAPVT V.

De prouidentia Medici in curandis morbis fœminarum.

MEdicorum clariſſimus *in diuinis ſuis prognoſticon libris*, admirabilem in limine ſententiam præfatus, ſic inquit: *Medicum vti prouidentia, vt mihi videtur, optimum eſt*: & licèt Galenus *in com.* nomine prouidentiæ, præſenſionem, & prædictionem intelligat, quia

Digitized by Google

neceſſarium eſt Medico futura prædicere, vt ex longinquo maiori præmeditatione remidia præparet, vt morbus radicitus extirpetur, & præhabito præſagio ægri illi meliùs obtemperent, & hic præſagiens à culpa mortis immunis euadat; tamen nomine prouidentiæ aliquid aliud intelligendum eſt, quo vt rectè explicetur, dubitare licet.

Vtrùm Medicus in curatione fœminarum, pluſquàm in aliis, debeat eſſe prouidus: diligens & expertus? Medicus in omnibus morbis curandis debet eſſe diligens, expertus, & prouidus, & citò præſtare manus auxiliares: nam occaſio præceps, dicebat Hippocrates *lib.* 1. *Aph.* 1. quam captare debet, hoc eſt, timari tempus opportunum ad agendum (teſte Cicerone *lib.* 1. *Officior.*) eſt neceſſe: cùm hæc properet, propter artis materiam, hoc eſt corpus, quod continuò fluit, & momento temporis transmutatur, & continuò tendit ad ſiccitatem per omnes ætates, 1. *de ſanit.* 2. *lib. de maraſmo*, *cap* 4. ob quam cauſam circa eam non ſolùm Medici volgares, ſed celebres ſolent hallucinari, *lib.* 2. *ad Glauc. cap.* 1. Quare Hippocrates *in Epiſtola ad Cratenam* dicebat: *Ab omni quidem arte aliena res, dilatio eſt, verùm maximè in Medicina, in qua dilatio, vita periculum parit.* In hunc ſenſum dicebat Hippocrates, *lib. de morb. ſacro ad fin.* in ſingulis rebus oportere occaſionem cognoſcere, quæ velociſſimè tranſit, tum ob dictam cauſam, tum ob celerrimum motum humoris, qui in noſtris corporibus diuerſam diſpoſitionem breui tempore excitat; qua ratione remedia quæ antea erant vtilia, deinde reproba ſunt, & nullius vſus: & ſimiliter vires, quæ modò ſunt validæ ad tolerandum remedium, poſtea redditæ languidæ & imbelles, ipſum ferre nequeunt; hinc fit vt præſidia certo tempore celebrata conferant, intempeſtiuè verò adminiſtrata lædant, ex Galeno 3. *de temp. cap.* 3. *in med.* & ideò dicebat Auicenna 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 7. *Phlebotomia cùm poſtponitur à principio, non eſt ampliùs intenſio:* & Auicenna 22. 3. *tract.* 2. *cap.* 7. *in fin.* diſertè aſſeruit, *quòd medicamentum quandoque confert in vna hora, & deinde nocet:* reperit 4. 1. *cap.* 1. §. *Et cum hoc ſecundum vnam medicationem, &c.* Demum ſi occaſio in chronicis morbis maiorem habeat latitudinem, quàm in acutis, in quibus medicari oportet eadem die, tardare verò, piaculum ſit, 4. *Ap.* 10. cùm *ea quæ celeritatem deſiderant, celeriter peragere oporteat*, 1. *acut.* 8. quantò magis in acutiſſimis mulierum morbis, qui vehementiſſimis ſtipati ſymptomatis, ocyſſimè properant ad ſtatum, & perſæpe ſubitò internecant, cùm ſint ſæui, funeſti & graues.

In his Medicum debere eſſe expertum, imò dexterrimum, varietas ſymptomatum, quorum truculentia illæ ex improuiſo lancinantur, manifeſtè demonſtrat. Virgines enim, viduæ, grauidæ, & enixæ, etſi eodem morbo premantur, diuerſum multoties expoſtulant auxilium, quare firma memoria præditus debet eſſe Medicus, vt ſolerti ingenio præſidia diſponat. Moniales enim, aulicæ, otioſæ, vitam ſedentariam agentes, diuerſam propemodum efflagitant ægrotantes curandi viam, ab vxoratis, veneri deditis, concubitu vtentibus, ruralibus, exercitatis, & laborioſis. Certa ergo, & indubitata Medici periti, pro labyrinthæis morbis curandis, debet eſſe experientia, quæ ſi ſit mala, ad totius animalis interitum terminatur, in quem ſenſum dixit Hippocrates *lib.* 6. *epid. ſect.* 2. *text.* 29. *Nihil temerè experiatur Medicus.* Eſt autem experimentum, comprehenſio, obſeruatio, & memoria illius, quod frequenter. & eodem modo à nobis viſum eſt, ex Galeno *lib. de ſect. cap.* 2. & *lib. de optim. ſect. ad Thraſybul. cap.* 21. Quare rectè poterit definiri experientia, quòd ſit memoria eorum, quæ ſæpè & eodem modo perſpecta ſunt; hinc fit, vt ex pluribus experientiis, tota ars conſtituatur, quod ſignificauit Galenus 1. *prorrhet. ſect.* 3. *com.* 33. dicens, Hippocratem ex multa experientia quam fecerat in particularibus, A collegiſſe vniuerſalia. Quare Ariſt. 2. *poſt. vlt.* experientiam fieri ex ſenſu aſſeuerat, quia neceſſarium eſt indiuidua eiuſdem ſpeciei eadem ratione operantia efficere ſenſationes, ex quibus particularibus ſenſationibus debet fieri memoria, & ex particularibus memoriæ actionibus elicitur quoddam ſimulacrum, quod peculiari nomine vocatur experimentum.

Quòd ſi in fœminarum morbis curandis Medicus debet eſſe diligens, & expertus, cur non prouidus? vt imminentium ſymptomatum reciprocantes æſtus, humorúmque irrequietos motus anteuertat, & refrænet, cùm in cuncto mulierum ſtatu plurima propullulent difficilia, ardua, admiranda, quæ prouidere tam difficile eſt, quàm quod maximè. Hinc factum eſt, vt vetuſtiſſimus Magiſter *lib.* 1. *de morb. mulier. num.* 87. Medicos in-
B crepet, & coarguat, qui attentè non timantur cuiuſque morbi muliebris cauſam, conantúrque eoſdem ſanare virilium more, neſcientes multùm differre, mulierum ac virorum curationem ſuſcipere.

Nomine autem prouidentiæ, quid Galenus *cit. loc.* intellexerit, *ſuprà* oſtendimus: verùm num aliud poſſit ſignificari, dubium eſt. Neque à ratione alienum puto intelligere ſtudium, curam, & diligentiam, quam in cuiuſcumque morbi curatione Medicus obſeruare debet, in cognitione morbi, cauſa morbifica inquirenda, ſymptomatibus perſcrutandis, & in omnibus aliis, ex quibus indicatio poteſt deſumi, aut variari illud quod iam indicatum eſt.

Non deſunt qui affirment, prouidentiam duplicem continere ſignificationem, prima, vt non ſolùm futuro-
C rum cognitionem: ſed etiam operationem ſignificet; qua ratione Deus dicitur prouidere creaturis, & gubernatores ciuitatis hac ratione publicæ ſaluti prouident: ſecunda, qua præſenſionem, & prædictionem, quam Galenus *in com.* nihil exiſtimat eſſe, niſi præcognitionem earum rerum, quæ ſua natura ſenſibiles ſunt, antequàm videantur. Et licèt vtraque ratione ſit intelligendum illud verbum, [*prouidentia*] ſiquidem Medicus non ſolùm debet habere cognitionem morbi, ſed etiam ſimul debet operari applicando remedia, vt morbus ex toto poſſit deuinci, & non debet carere cognitione earum rerum ſua natura ſenſibilium: tamen hæc interpretatio videtur difficilis: nam præſenſio, & prædictio diuerſo modo vſurpantur apud Galenum *in com. illius ſententia*, aſſerentem, præſenſionem in anima noſtra exiſtere, præ-
D dictionem verò eſſe eorum quæ ſunt præcognita, pronunciationem. Ergo cùm cognitio interna, vel intellectus, vel potentiarum interiorum, ſit res diſtincta ab actione potentiæ loco motiuæ, dicendum eſt præſenſionem, & prædictionem inter ſe differre, quod apertè conſtat ex *ſententia* 2. *ſequenti* Hippocratis, *in eodem lib. Prognoſticôn*, dicentis, præſentiens, & prædicens, &c. quòd magnam inter ſe obtineant diſtinctionem.

Dic vtrumque, nempè præſenſionem, & prædictionem, intelligendum eſſe iuxta Galeni doctrinam, 4. *de præſag. ex pulſib. cap.* 1. affirmantis præſenſionem rei futuræ per ea quæ apparent, prædictionem exiſtere, vel rei futuræ ex præſentibus ſeſe offerentibus ſignis & indiciis, pronunciationem. Quare etſi optimum
E ſit Medicum vti prouidentia, præſertim ſi internam ſignorum cognitionem ad rectam remediorum applicationem obtineat, magnam tamen abſque dubio auctoritatem ſibi comparat, non ſolùm præſentiendo, ſiue obtinendo cognitionem internam, ſed etiam præſagiendo.

Aſſerendum etiam eſt, nomine prouidentiæ intelligendum eſſe, iudicium adæquatum, ex pluribus actibus conſtans: Medicus enim leuibus coniecturis diſpoſitionem præſentem, & futuram, venari non debet, ſed ratione, & diſcurſu, vt hac ratione vnum ex alio inferendo rectum iudicium proferre queat: ſi enim leuibus coniecturis

coniecturis ducatur, incertum iudicium erit; nam ſi validæ coniecturæ non ſunt infallibiles, ſed tantùm ad veritatem proximè accedunt, leues erunt magia remotæ à cognitione veri. Accedit, quòd coniectura, etſi artificioſa, media eſt inter omnimodam ſcientiam, & omnifariam ignorantiam, vt 1. *de loc. c.* 2. Galenus docuit *paulò ante finem*, & magis, aut minùs ad veritatem accedit, pro intellectus diuerſitate, & earum rerum de quibus fit coniectura; & quantò intellectus eſt perfectior, & perſpicacior, tantò magis ad veritatem accedit; & quantò plura, aut minora ſunt ea, de quibus fit coniectura, tantò maiorem, vel minorem obtinet certitudinem. Ergo Medicua non ſolùm leuibus coniecturis, ſed diſcurſu, & ratione vti debet, vt optimum proferre iudicium poſſit.

Neque obiicias, quòd ad rectum iudicium proferendum ſola coniectura ſufficit ſine diſcurſu, cùm illa non ſit actus ſolius potentiæ cogitatiuæ, ſed intellectiuæ, & ſimul cogitatiuæ. Accedit ratio deſumpta ex doctrina Galeni 2. *acut.* 37. dicentis, artificioſè coniicere tantùm illius eſſe, qui vires omnium eorum, quæ ad artem medicam pertinent, didicerit, memoriæque mandauerit, ac magna adhibita diligentia in artis operibus ſeſe exercuerit. Ergo artificioſa coniectura ad rectum iudicium proferendum ſola ſufficiet.

Dic verum eſſe, coniecturam non eſſe actum ſolius potentiæ cogitatiuæ, ſed etiam intellectiuæ: inde tamen non eſt inferendum, ipſam ſolam ad rectum iudicium de morbis proferendum ſufficere poſſe, quoniam actus intellectus non ſemper diſcurſu, ſed ſimplici apprehenſione obiecti perficitur, quæ ſola non eſt potena ad prædicendum, niſi fiat illatio vnius ex altero. Prædicta verò omnia à Galeno aſſignata *loc. cit.* nullo modo ſine diſcurſu, & ratiocinio effici poſſunt. Quare coniectura ad diſcurſus prolationem ſola non ſufficit. Medicus ergo in intricatis morbis fœminarum perſanandia, non ſolùm debet eſſe diligens, & expertus, ſed prouidentiſſimus.

CAPVT VI.

De ſanguine menſtruo.

TRia ſunt vniuerſalia principia, ex quibus muliebres morbi, velut ex vberrimo fonte ſcaturiunt, nempè Menſtruus ſanguis, Semen, & Lac. Menſtruus ſanguis, & ſemen generationis noſtræ ſunt principia, ex his vitiatis, & putredine labefactatis emanant omnes morbi grauidarum, enixarum, viduarum, virginum, & cæterarum fœminarum, qui ad conceptum, & partum, pertinere dicuntur. Ex lacte propullulant alij, qui circa partus educationem perſæpe verſantur, & nutrices, lactantéſque opprimunt, atque fatigant. Nam lac concreſcit in mammis, deficit, liquidius redditur, feroſius, calidius, & aliis multis inquinamentis fœdatur: quare nutrici in mamillis ſuperueniunt durities, tumores cancroſi, vlcera, papillarum fiſſuræ, & rimæ; & infantibus reprobo lacte nutritis non minora damna ſuccreſcere ſolent, vt Aphthæ, diarrhœa, lumbrici, macies, veſicæ calculus, catarrhus, diſtillatio, febris, ſcabies, pruritus, vlcera, cutis defœdationes, & aliæ ægritudines quæ difficilem deinceps obtinent correctionem. Quomodo ergo horum morborum cauſas exactè callere poſſimus, quin menſtrui, ſeminis, & lactis naturam ad vnguem priùs cognoſcamus, haudquaquam intueor. Idcircò à menſtruo ſanguine ſumamus exordium.

Quæramúſque primùm: *Vtrùm ſanguinis menſtrui definitio à Galeno tradita, ſit optima?* Galenus *lib.* 14. *de vſu part. cap.* 8. ſic definit menſtruum. Eſt profluuium ordinatum ſanguinis excrementitij, vtilis, ſed crudi: A Quam definitionem prædixerat Ariſtot. 1. *de generat. animal. cap.* 20. & 4. *de partib. animal. cap.* 10. ſeu poteris deſcribere hoc modo: Sanguis menſtruus excrementum eſt alimenti vltimi partium carnoſarum, quod certis temporibus, & ſtatis periodis moderata quantitate per vterum expurgatur, ad animalis generationem, & nutricatum.

Appellatur verò naturale profluuium, quoniam vt docet Galenus *lib.* 3. *de cauſ. ſympt. cap.* 2. *in med.* §. *Præter enim eam, quæ mulieribus per vterum erumpit, cæteræ ſanguinis pluſcula vacuationes, toto genere præter naturam ſunt, illa verò ſola multitudine.* Ordinarium autem dicitur, prout excludit alios ſanguinis per vterum fluxus, qui cùm è cauſis præter naturam ſcaturiant, B nullum ordinem obſeruant. Vocatur excrementitius, & ſuperfluus, quoniam redundat in corpore, licèt eiuſdem ſit naturæ cum eo, qui in venis mulierum reperitur. Vtilis autem eſt, cæterorum fluxuum vteri collatione facta, in quibus ſanguis tantùm inutilis excluditur. Crudus autem dicitur, ad differentiam ſeminis, quod coctum eſt, elaboratum, & purum, ex Ariſt. 1. *de generat. animal. cap.* 20. & 2. *eiuſd. cap.* 3. & multo ſpiritu plenum; quare apud Auicennam 3. *de animal.* 3. huius ſubſtantiæ excretio plus debilitat corpus, quàm ſi ſanguis menſtruus quadrageſies copioſior vacuetur. Expellitur ergo à natura ſingulis menſibus per vterum, quoniam quantitate moleſtat, & premit. Hoc enim modo animalia ad concubitum excitantur, C quia ſemine turgentia, natura hoc copia abundans extra corpus expellere ſatagit, vt *lib.* 6. *de loc. cap.* 5. docuit Galenus.

Antequàm vlteriùs progrediamur, de generatione menſtrui diſputandum: *Vtrùm à frigiditate, vel caliditate ortum ducat?* Parmenides cùm exiſtimaret mulieres eſſe calidiores viris, generaréque calidiorem ſanguinem, & magis feruidum, à calore fluxus menſtruorum emanare ſibi perſuaſit: ſanguis enim nimiùm excreſcens, & acrior, irritat naturam ad ſui excretionem. Hæc opinio poteſt ſuaderi Hippocratis auctoritate, qui *lib.* 1. *de morb. mul.* 3. fœminas eſſe calidiores viris, aſſeuerat? quod placitum falſum eſt, & omnium auctorum menti aduerſum, nam fœminæ ſunt frigidiores viris. Quo pacto autem Hippocrates ſit intelligendus, diximus vbertim *lib.* 2. *Hiſt. Princip. Medic. in com.* D *Hiſt.* 144.

Potiùs ergo eſt amplectenda doctrina Galeni. *lib. de ven. ſect. aduerſus Eraſiſtratum, cap.* 7. dum ſic ait: *Nonne ipſa natura mulieres cunctas ſingulo menſe euacuat, ſanguine ſuperfluo foràs effuſo? Muliebre enim genus, vt quod domi ageret, neque vehementibus laboribus exerceretur, aut ſub claro ſole viueret, ac ab vtráque hac multitudinem humorum coaceruaret, ipſam euacuationem plenitudinis, tanquam remedium naturale, obtinere opus habeat, & vnum quidem iſtud naturæ opus eſt:* Ex qua doctrina conſtat manifeſtè, ex frigiditate fœminarum menſtruam purgationem ex vtero emanare; quare ob debilitatem natiui caloris, neque vltimum alimentum totum conficere, neque in ſubſtantiam corporis conuertere queunt.

E Obiicies hoc modo: Fœminæ ſunt pinguiores viris. Ergo ſi vtile nutrimentum in ſubſtantiam corporum nutriendorum non conuertitur, imò tanquam onerosum ſingulis menſibus, per vterum excernitur, graciliores eſſent viris, & extenuatæ magis, quod non experimur. Dic. Fœminæ etſi totum alimentum vltimum non perficiant, tamen tantum concoquunt, quantum ſat eſt, tum ad reſtaurandum id quod eſt deperditum, tum ad pinguedinem augendam: cur autem potiùs in pinguedinem conuertatur, mulierum adipoſa, & pinguis humiditas facit, quæ frigiditate concreſcens in adipem abit. Hac ratione vrſi pingueſcunt, & ſues.

Ex hoc dubio emergit & illud: *Vtrùm ſanguis con-*

Digitized by Google

fluat in vteri capacitatem per reſudationem, an vaſorum reſerationem? Ariſtoteles illud affirmat, 1. *de generat. animal.* 4. hoc, rationi, & experimento eſt magis conforme: nam in tanta quantitate è vaſis reſudare non poteſt, quod per reſerationem vaſorum commodiùs perfici poteſt. Accedit quòd ſanguis è vaſis exiens tenuiſſimus eſt, menſtruus verò craſſus, terreſtris, melancholicus. Dehiſcunt ergo vaſa, & paulatim, ſensímque ſanguinem crudiorem, & minùs elaboratum in vterum eructant.

Altior verò eſt diſceptatio: *Vtrùm fœmineo corpori ſalubrius eſſet, ſanguinem quotidie per vterum excerni?* Natura enim vt à tanta mole ſe exoneret, plura cum ſui commodo ſingulis diebus è corpore expellit, vt fæces, vrinam, mucum, ſudorem. Accedit ratio valida: nam hoc excrementum ſi diu moretur in vtero extra propria vaſa à quibus deciſum eſt, in eo tanquam in cloaca corporis vniuerſi ſtabulans, & retentum, ob copiam non ventilatum, & putreſcens, ſæua concitat mala, ferina quidem, & grauia, quæ ante menſtruationem, fœminas, & præſertim virgines, quibus vteri clauſtra non ita hiant, pati conſpicimus: quoniam ex copia retenti ſanguinis, accidunt vteri, & vmbilici tormina, lumborum cruciatus, & halitu in cerebrum eleuato, exoriuntur pertinaces cephalalgiæ, & alij cerebri & neruorum morbi contingunt lethales, ſæui, & diri. Præterea diu coërcitus, obſtruit vaſa vteri copia ſua, aut præcipiti impetu excurrens, hæmorrhagiam concitat immedicabilem, à quibus tot, & tantis malis imminentibus præſeruarentur fœminæ, ſi ſingulis diebus ſanguis hic per vterum lentè, & placidè excerneretur.

Verùm pro aduerſa parte ſunt rationes multæ. I. Quoniam ſi fœminæ quotidie expurgarentur, eſſent in perpetuo dolore, & vita eſſet plena calamitatibus, & miſeriis, cùm ſanguis decurrens, ſæpè ſit acris, & mordicet, interdum flatu plenus, & diſtendat. II. Fœminæ non conciperent: cùm enim vterus eſt madidus, elabitur ſemen, nec adhæret, oportet enim, vt tota vteri interna ſuperficies ſit aſpera, cuius rei cauſa, ſcorta non concipiunt, & mulieres frequenter coëuntes, quoniam ſemen in loco humidiori non retinetur, ſed elabitur, imò extinguitur, ex Hipp. 5. *Aph.* 62. *Quæ præhumidos vteros habent, non concipiunt, extinguitur enim in eis genitura.* III. Non ita frequenter conciperent fœminæ: cùm enim in anteriore, & ſuperiore vuluæ apice particula quædam appareat, quæ ab Auicenna virga, ab aliis clitoris, ſeu Veneris amor, & dulcedo appellatur, & hæc perfricata à virili pene torpentem excitet facultatem, fœmináſque ad concubitus illecebras irritet, atque ſtimulet, ſi hæc aſſiduo ſanguinis excurrentis fluxu madeſcat; pars hæc flacceſcit, & amittens aſperitatem, attritio genitalium inter ſe non ita commoda ſit, nec voluptas, citra quam fœminas, præſertim ſanas non concipere, exiſtimarunt plures. IV. Eſſent fœminæ ingratiores viris, neque hi tam fœdum cocubitum appeterent, ſi illarum genitalia perpetuò cruore maderent.

Magna contentione certatum eſt apud auctores: *Vtrùm periodica menſtruorum excretio ad ſolum Lunæ motum ſit referenda?* Affirmat Ariſtoteles 2. *de generat. animal. cap.* 4. & 7. *de hiſt. animal. cap.* 2. aſſerens menſtrua moueri vtplurimum decreſcente Luna, quia Luna fœmineæ naturæ ab antiquis creditur, ex humoris abundantia cui dominatur: nam humecta vi gignendi poteſtati materiam ſuggerit, cùm ex mente priſcorum, & Porphyrij, vt refert Plutarchus *in lib. de Iſide*, ex fontium, & fluminum euaporationibus nutriatur, ſicque inter omnes planetas humectior, quum ſit extima cœlo, finitima terris, quarum vicinia aſcendentis humoris concipit copiam, vt Ptolemæus Aſtrologorum princeps, & in Mathematicis ingenij eminentiſſimi, pluribus in locis ſatis confirmat.

A Hoc probat exemplis Macrobius *lib.* 7. *Saturnal. cap.* 16. dum ſic ait: *Ergo non mirum, ſi ratione proprietatis quæ ſingulis ineſt, calor ſolis areſacit, lunaris humectat. Hinc & nutrices pueros alentes operimentis obtegunt, cùm ſub luna prætereunt, ne plenos per ætatem naturalis humecti ampliùs lunare lumen humectet. Hoc quoque notum eſt, quia ſiquis diu ſub luna ſomno ſe dederit, ægrè excitatur, & proximus ſit inſano: pondere preſſus humoris, qui in omne eius corpus diffuſus, atque diſperſus eſt proprietate lunari, quæ vt corpus infundat, omnes eius aperit, & laxat meatus:* & in eodem *cap. ſupra* ſic dicebat: *Sed neſcio quæ proprietas, & quænam natura ineſt lumini, quod de ea defluit, quæ humectet corpora, & velut occulto rore madefaciat, cui admixtus calor ipſe lunaris putrefacit carnem, cui diutiùs fuerit infuſus.* Cur verò decreſcente luna fiant B potiſſimùm menſtruæ purgationes, cauſa eſt quia tunc corpora hominum, & animalium, ſunt frigidiora, & humidiora, & mulierum præſertim, quæ hoc tempore humiditate externa, veluti intumeſcunt, præſertim vteri vaſa, quorum ora aperiuntur, & naturæ expellenti diligentiſſimè cedunt.

Hanc fuiſſe ſententiam Galeni, ex ipſius verbis ſatis conſtare arbitror: Nam *lib.* 3. *de dieb. decretor. cap.* 2. ita habet: *Luna fructus auget, incraſſátque, animantia implet: ad hæc, menſtruorum ſtatum tempus mulieribus conſeruat, &c.* Quare non eſt dubitandum, cauſam periodi menſtruorum referendam eſſe ad Lunæ motum, præſertim decreſcentis, quo tempore excrementitia illa humiditas in corpore accreſcit, & mole ſua naturam ad ſui excretionem irritat. Quòd ſi hic ſanguis ita copia redundet, C vt calore ſuo, & acrimonia naturam laceſſat, tunc excretio anteuerti, aut bis in menſe erumpit; remoratur autem, aut omninò interciditur, quum adeſt humorum craſſities cum viarum anguſtia multa. Neque obtrudas, hoc modo neceſſarium eſſe, vt omnibus fœminis eodem ferè tempore menſtrua prorumpant, nimirum decreſcente Luna: Non enim in omnibus fœminis eadem viuendi ratio, idem habitus, ſanguis idem, quæ omnia menſtruam purgationem accelerant, aut retardant; ob quam etiam cauſam illa non ſemper æquali tempore in omnibus durat.

In conſtituenda verò ſanguinis natura, & conditione, multiplex oritur ambiguitas: *Vtrùm ille ſit benignus, & purus?* Plures affirmant: nam ex ſententia Hippocratis, *lib.* 1. *de morb. mulier. num.* 7. ille exit ex interuallis, D victimæ iugulatæ ſanguinis ſimilis, rubens: cùm enim ſit noſtræ generationis principium, purior eſt pars, ea quam nutritioni fœminarum ſeiungit natura, & ex qua infans in vtero nutritur. Deinde lac ex menſtruo ſanguine conficitur, vt probat Galenus *lib. de ven. ſect. aduerſ. Eraſiſtratum, cap.* 5. *quibus enim menſtrua nimis profluunt, lac minuitur.* Lac autem quo alitur infans, elaboratum eſſe, & purioris naturæ, nullus negauit vnquam, & firmat Ariſt. *lib.* 4. *de generat. animal. cap.* 1. Præterea. Si tanta eſt menſtrui impuritas, cur grauidæ grauiùs non ægrotant, quàm quibus alia de cauſa menſtruum ſupprimitur, cùrve ſæuiora non ſunt ſymptomata menſibus vltimis? Quare ſiue ſanguis menſtrus ſit excrementum ſecundæ coctionis, & ab hepate tanquam ſuperfluus pellatur in truncum venæ cauæ, E ſiue ſit tertiæ coctionis, à carnibus ſaturatis poſt tertiam coctionem excretus, quantitate ſolùm peccat, & non qualitate, quaſi ſit venenatus, aut naturæ noſtræ grauiter infenſus.

Nos tamen firmioribus rationibus nixi, eum veneноſum eſſe, malignum, & impurum, & contendimus, cum Plin. *lib.* 7. *cap.* 15. *& lib.* 28. *cap.* 7. Columel. 11. *rei ruſtic. cap.* 11. Æliano 6. *de Hiſt. animal. cap.* 36. Solino *in polyhiſtor. cap.* 4. Galen. 6. *de loc. cap.* 5. & aliis: ex cuius commercio & labe, purum ſanguinem quo fœtus nutritur in vtero, vitium contrahere, & hac ratione infantes inficere & fœdare, docuit Galenus *lib.* 5. *Aph.* 60.

adeóque

adeòque hoc verum eſt, vt ob hanc cauſam nullus mortalium variolas, aut morbillos euadere poſſit, vt conſtans eſt Arabum opinio; pro qua fulcienda fuſiùs diſceptauimus, *lib. 2. Hiſtor. Princip. Medic. in com. Hiſt. 3.*

Exempla proponit Plioius, hoc modo: *ſi menſtruo ſanguine tenella vitis tangatur, in perpetuum læditur, ſterileſcunt tactu fruges, moriuntur inſita, exuruntur hortorum germina, hebeteſcit ſpeculi candor, eboriſque nitor, canes in rabiem aguntur, ferrum rubigine obducitur.* Fauent illi rationes optimæ: Nam menſtruus ſanguis eſt venenum, ex cuius potu plures fatuos remanſiſſe, alios veluti ſideratos vitam miſerrimè traxiſſe teſtantur auctores, qui proprium caput de ſanguinis menſtrui veneno proponunt. Deinde. Ita huius ſanguinis noxius eſt vapor, & veneficus, vt Chirurgorum peritiſſimi affirment, ob vnam ſolam cauſam, vulnera & vlcera, ad ſanitatem & cicatricem nunquam potuiſſe perduci, quoniam filamenta, cum quibus erant abſterſa, erant facta ex induſiis menſtruo delibutis. Ad hæc certum eſt. & experimento firmatum, *lib. 3. collect. cap* 7. concubitum cum menſtruata lepram inducere, & hac ratione infantem elephanticum euadere. Inſuper menſtrua purgatio, ritè, & tempeſtiuè eueniens, à pluribus, ſed præſertim melaocholicis morbis liberat, *vt lib. de ſang miſſ. cap.* 12. ex profeſſo retulit Galenus; qui ſuapte oatura ſunt maligni, feroi, melancholici, & ſæui, vt cancer. Phagedæna, Elephantiaſis; Melancholia, vlcera doloſa, & cacoëthica, pſora pertioax, & alij cutanei affectus, qui ſunt veluti immedicabiles. & prorſus diri. Quæ omnia vitia propullolant, ſi hic triſtis, niger, & fæculentus ſanguis, retentus, vel ſuo halitu ſuperas partes inficiat; vel ad eas ab vtero reſtagnans, cum quibus ſummum obſeruat conſenſum, ſua mole obſtruat, aut vapore concutiat. Hinc emanant truculenti affectus, quos hac de cauſa ſuboriri dictauit Magiſter ſummus, *lib.* illo aureo *de virginum morbis, ferè per totum.* Ii ſunt, Horror, erroneæ febres acuta inflammatio, inſania, putredo, clamor, caligo, timor, formido, anxietas, ſtrangulatio, mœror, phantaſmata circa oculos obuerſantia; quæ damna non ex ſola exuberante quantitate, ſed ex ipſius ſanguinis menſtrui malitia euenire, curatio ab Hippocrate propoſita indicat manifeſtè, dum ſic ait: *Caterùm, vt hinc liberentur, eſt ſanguinis detractio.* Neque inſtes in virgioibus ex ſemine ſuppreſſo, retento, ac putrefacto, hæc horrida mala ortum habere, quod ſuapte natura quum eſt labe fœdatum, ea efficere poteſt veneni promptiſſimi inſtar, auctore Galeno 6. *de loc. affect. cap.* 5. qua ratiooe Hippocrates *infrà* monet, vt his tormentis oppreſſæ cohabitent cum viris: Nam hoc imperat, vt ob viri conſuetudinem viæ laxiores fiant, & patentes magis, ſanguiniſque excretioni aptiſſimæ. Deinde viro vtentes, concipiunt, & poſt partum larga ſanguinis copia per vterum effluit, quæ antè, hanc ſymptomatum cateruam excitauerat abundè: Ob quam cauſam (inquit) mulieres viro iunctæ, ſteriles, magis hæc patiuntur.

Vltimò. Qui pleroſque ex affectibus ſanguinis menſtrui negat, rationi repugnans, quotidiano mulierum experimento, falſitatis, & pertinaciæ fit reus. Illæ enim, antequàm erumpant, & eruptionis tempore, plurima patiuntur ſymptomata ob dictas cauſas: ſic enim habet Hippocrates *lib. de virgin. morb. cit. Caterùm virgines nubiles, & matura viro, hoc magis patiuntur, vnà cum menſium deſcenſu, antea non valde hinc afflicta. Poſtea enim ſanguis in vteros influit, velut effluxurus: quum igitur oſculum exitus non fuerit apertum, ſanguis autem ampliùs influxerit, propter cibos, & corporis augmentum, tunc ſanguis non habens effluxum, præ multitudine reſidit ad cor, & ad ſeptum tranſuerſum. Quum igitur hac repleta fuerint, cor fatuum fit, deinde ex fatuitate torpedo, ex torpedine delirium apprehendit.* Ob hanc rationem diuina lege cau-

A tum erat, *Leuit.* 18. & 20. nequis cum muliere menſtruata concumberet, quæ domi manere, neque in templum ingredi cogebatur.

Rationes verò ſuperiùs adductæ, leuiſſimi ſunt momenti. Nam tam in cacochyma, quàm in ſana muliere, menſtruus ſanguis eſt natura ſua malignus: ille enim quo fœtus in vtero nutritur, eſt purior ſanguinis pars, quam ab illo, qui menſtruos futurus eſt, ſeparat natura, qui purgatio eſt, & excrementum purioris: Id docuit Gal. 1. *prrorhet.* 48. dicens: *Abſumpto in fœtus alimentum vtili, qui in vaſis erat ſanguine, ſed permanente vitioſiore, qui ſingulis menſibus antea excernebatur.* Fœtus itaque ſeparat in vtero puriorem ſanguinis partem, quam in alimentum accipit, non tamen ita integrè ſeiungi poteſt; vt aliquid impuri non relinquatur, quod poſt partum

B per varias partes infans expurget, vt per vlcera in capite enaſcentia, ex quibus cùm ritè ichores profluxerint, ille à morbo ſacro fit immunis, *vt lib. de morb ſacro num.* 10 dictauit Hippocrates. Ex hoc fonte exanthematum copia in infantibus præſertim erumpit: cùm enim ſanguis ille ad pleoom non potuit repurgari in vtero, exi à eum natura velut criſi quadam ad partes externas detrudit; qui ſi bilioſior fuerit, morbillus; ſi craſſior, variolas concitare ſolet.

Ex hac parte puriori lac conficitur, quod cùm in fungoſis mammis ampliùs elaboretur, à carne earum alba, in lac abit. Grauidæ autem, quibus ferè menſtrua ſupprimuntur, grauiùs non laborant; quoniam ſanguis hic etiam io nutrimentum fœtus conuertitur, deficien-

C te puro: nam neceſſitate quadam natura coacta ad ſui nutritionem perſæpe non ſolùm vitioſum ſanguinem, ſed venenoſum humorem, imò ſæces prolect r. Hinc fit vt hac de cauſa, vtero gerentes grauiſſima mala patiantur, premantúrque corporis grauitate, fœdo faciei colore, lienis tumore, varicibus, malacia, atque, vt vno verbo dicam, ab retento menſtruo puriori ſanguini permixto, in omne morbi genus procliuiores ſint, quàm quæ vtero non geſtant. Hunc autem natura intus continet ne ſi viam patefaciat, cum eo vtile fœtûs alimentum ſimul emanet. Itaque nouæ prolis procreationem inſtituens, in vitæ diſcrimen parentem plerumque adducit.

Sequitur, vt perſcrutemur, in quibus corporibus menſtrua emanent, quæramúſque: *Vtrùm fœmina inter*

D *catera animalia menſtruas purgationes copioſiores habeant* Ariſtoteles reſpondet 6. *de hiſtor. animal. cap.* 8. affirmans menſtrua non fieri neque in piſcibus, neque in auibus, ſed ſolummodò in iis animalibus, quæ ſanguine ſunt prædita, & ſunt viuipara, vt mulier, vacca, equa, canis: inter quæ copioſiora mulier menſtrua habet; in brutis enim recremētitia hæc materia in pilos vertitur, in cornua, cutem duram, vrinas craſſas Deinde illa exercentur, ac vno tantùm veſcuntur cibo; fœminæ otioſæ ſunt, ſedentariæ, inexercitatæ vario victu viuotur: ob quas cauſas excrementium ſanguinem frequentiùs aceruant, quem natura ſtatis menſibus extra corpus eliminat, & eas à plurimis morbis præſeruat.

Addendum huic eſt aliud dubiolum: *Vtrùm certum poſſit aſſignari tempus eruptionis menſtruorum?* Reſpondet

E Ariſtoteles 7. *de hiſt. animal. c.* 1. tunc incipere menſtrua, quando vbera promioent ad duos digitos, & viro ſemen mouetur, quo tempore maximæ fiunt in vtroque ſexu mutationes. Quare ſecundùm hanc rationem, vtplurimùm incipiunt decimo quarto ætatis anno, & deficiunt quadrageſimo nono, aut quinquageſimo. Noo erumpunt antè, quoniam humoris copia calor eſt obrutus, viæ anguſtæ, ſanguis in membrorum abit nutrimentum, & natura nutritioni intenta ſuperis partibus illum deſtinat, non vtero. Secundo verò ſeptenario calor iam fulgeſcere incipit, dilatantur viæ, expultrix eſt robuſtior, mamillæ turgent, corpus libidine irritatur. Ceſſant poſt quinquageſimum, quoniam calor

Digitized by Google

debilis, potiùs pituitam conficit, quàm ſanguinem, & A expultrix tarda euadit, quæ materiam hanc excernere nequit.

Vtrùm menſtruorum quantitas certa poſſit aſſignari etiam controuertendum. Reſponde negatiuè: nam Hip. *lib. de morb. muliebr.* ſcribit duos, vel tres dies, aſſignat Aëtius quatuor, Paulus *lib. 3. cap.* 60. certam quantitatem non proponit: cùm plurimæ, duobus, tribus, quinque, & aliæ ſeptem diebus purgentur. Verumtamen nulla certa quantitas dierum poteſt definiri, diuerſa enim eſt pro varietate temperamenti, coloris, ætatis, regionis, ſtructuræ viarum, victus rationis, exercitij, & aliarum rerum quæ accelerare, vel retardare vacuationes ſolent. Vtplurimùm mulier ſana nunquam purgatur minùs ſecundo die, neque plus tertio, ſi hos terminos purgatio pertranſeat, vel morboſa eſt, vel ſterilis. B Quantitas moderata, apud Hip. *lib. 1. de morb. mulier.* binas cotylas Atticas non tranſcendit, cotyla autem nouem conſtat vnciis, aut decem ad ſummum, ex Gal. Sed neque in hoc quicquam certum poteſt conſtitui: Virgines enim ob viarum anguſtiam minùs purgantur; adultæ, ob earum amplitudinem, & robuſtiorem calorem, vberius; ſeneſcentes, ob debilem calorem, ſanguiniſque inopiam, minùs: graciles, cùm haud modica ſanguinis copia redundent, *6. epid. ſect. 3. com.* 29. copioſiùs; pingues, minùs, menſtrui enim materia in adipem abſumitur: otioſæ, plus; exercitatæ, laborioſæ, bilioſæ, iracundæ, minùs, labore enim, & calore materia reſoluitur.

Vtrùm verò *quantitas diſcreta puerperij, certa poſſit deſcribi* dubium eſt ſcitu dignum. Et ſuppoſito, quòd di- C uerſimodè excurrant poſt partum menſtruæ purgationes, variámque habeant latitudinem, ob ætatem, corporis formationem, figuram diuerſam, conſuetudinem, enixus formationem, figuram diuerſam, conſuetudinem, enixus diſcrimen, ob varietatem ſexus, regionem, diſtincta climata, temperiem, vitæ inſtitutum, & reliqua; tamen artificioſè nimis venerandus ſenex *lib. de nat. pueri, num.* 10. *&* 11. durationis tempus demonſtrat in hunc modum: *Atqui purgationes à partu mulieribus ea gratia fiunt, quòd primo tempore vſque ad dies quadraginta duos in fœmella, in maſculo verò ad dies triginta, pauciſſimus ſanguis in augmentum pueri deſcendit*: & infrà, *num.* 13. ſic ait: *Argumento eſt purgatio à partu quæ in fœmella fit in quadraginta duobus, in maſculo in triginta, vt tardiſſimè contingit.* Ratio dictat: nam quæ fœmellam ge- D ſtant, crudiori ſanguine abundant, frigidiore, & excrementoſo magis, qui cùm redundet in vtero, in copia multa, cum longiori tempore extra vterum eliminat natura. Quæ marem vtero ferunt, minori excrementorum copia ſcatent, & cùm calidiori conſtent temperamento, crudorum humorum copiam abſumunt.

Nec obſtat ſententia eiuſdem Hippocratis *lib. 1. de diæta, num.* 19. dum ſic ſcribit: *Non in æquali temporis ſpatio omnes fœtus exornantur, ſed alij citiùs, alij tardiùs, prout ſinguli & ignem, & alimentum fuerint nacti. Alij itaque in quadraginta ac tribus diebus ſtaturiunt, ac formantur, aliqui in quatuor menſibus.* Idem firmat Ariſtoteles *7. de hiſt. animal. cap.* 5. dum ſic ait: *Purgationes autem accidunt plurimis, cùm conceperint, ad tempus quoddam, ſcilicet triginta dierum, maximè ſi concepta fœmina eſt. A partu etiam purgationes eodem dierum numero conſequi volunt quanquam non æquè ita diligenter eueniunt, &c.* Dic. Liber de diæta non eſt germanus Hippocratis, imò nothus, adulterinus, ex ipſo Galeno 1. *acut.* 18. *& alibi.* Textus autem Ariſtotelis eſt mendoſus, cùm Hippocratis doctrinæ ab omni ſæculo receptæ è directu ſe opponat, firmanti tardiùs multo fœminam in vtero efformari ipſo mare; & cùm purgationes conceptionis temporibus reſpondeant, neceſſariò affirmandum, hunc potiùs illud idem cum ipſo Hippocrate ſentire.

Si autem inquitas, num Hippocratea doctrina, de lochiorum duratione, opponatur metis aſſignatis in ſcriptura ſacra? Dic, quòd etſi diuinus vates Moſes, cœleſti numine afflatus, videatur aduerſum oraculum proferre, tamen ambo hi ſunt inter ſe concordes. Audiamus illum, dum ineffabile pentateuchon opus exarauit, dúmque Leuitas inſtruit, *cap.* 12. ibi diſtantiſſimos puerperij aſſignat terminos, & diuinam ex numinis præſcripto Hebræis ſanxit legem: *Mulier ſi concepto ſemine pepererit maſculũ, immũda erit ſeptem diebus, iuxta dies ſeparationis menſtruæ, & die octaua circumcidetur infantulus: ipſa verò triginta tribus diebus manebit in ſanguine purificationis ſuæ, omne ſanctum non tanget, neque ingredietur in ſanctuarium, donec impleantur dies ſuæ purificationis. Sin autem fœminam pepererit, immunda erit duabus hebdomadis, iuxta ritum fluxus menſtrui, & ſexaginta ſex diebus manebit in ſanguine purificationis ſuæ.*

Dic. Quòd licèt difficile ſit, hanc prouinciam aggredi, arduúmque ſit horum principum tam diſcordes ſententias conciliare, tamen Sacroſancta Scriptura proponit metam tantùm mulierum, non ſolùm ſanarum, verùm earum, quæ actu ægrotant, vel futuræ ſunt ægrotæ: Hippocrates autem terminos præſcripſit earum, quæ ſub latitudine ſanitatis continentur. Quæ conciliatio ex ipſiſmet verbis Hippocratis elicitur, tum *lib. de natur. puer. num.* 10. tum 1. *de morb. mulier. num.* 98. Mos autem ſacri eloquij dilucidè patet *Leuitic. cap.* 15. ſi alterum caput eiuſdem Leuitici perſcrutemur, in quo Legiſlator Moſes ſtatuit purgationis menſium typicorum terminum, ſeptimum diem, per quos & immunda erat fœmina, & ſeparata, qui terminus iuxta Hippocratis doctrinam *lib. 1. de morb. mulier. num.* 15 & *6. epid. ſect. 1. text. 7.* Ariſt. *7. de hiſt. animal. cap.* 2. non ſanarum tantùm, verùm & ſterilium, & morboſarum eſt, cùm ſanæ ex eodem Hippocrate, tertio, aut ad ſummum quarto die ſuum claudant terminum. Si igitur in menſtruo fluxu, meta, quam adſtruit ſupremum numen, ſanas, morboſas, ac ſteriles comprehendit, ſimili ratione ſub carceribus puerperij tamdiu productis, & ſanas, & morboſas comprehendet enixas.

De quantitate continua puerperij etiam diſſidium eſt: *Vtrùm certò poſſit cognoſci?* Reſpondet Hippocrates *lib. de natur. puer. num* 12 librarum ferè triginta in enixu fœmineo, in virili autem duodeuiginti: quo loco cuiuſque diei doſin menſuralem aſſignat puerperij, ad Atticam heminam alteram ac ſemiſſem, primis ſaltem diebus, paulò plus, aut minùs, pro temporis puerperij ratione. Alij legunt cotylam, quæ menſura Attica eſt, quæ habet quartaria duo, ſiue Italicas vncias menſurales nouem, quæ ad ſeptem cum dimidia ponderales reducuntur. Sed ineptè cotyla cum hemina confunditur, cùm re diſtinguantur: nam hemina vncias nouem tantùm capit, at cotyla vncias ſeptem cum dimidia. Quare Hippocrates dicens fœminas per ſingulos primos dies primæ ſaltem hebdomadæ puerperij, cotylam vnam cum ſemiſſe reddere, intelligendus, quòd purgabunt per ſingulos hos dies, vncias tredecim cum ſemiſſe menſurales Italicas.

His quæſtionibus proxima eſt & altera: *Vtrùm ſanguis lochij deterior ſit, & veneno ſior ſanguine menſtruo?* E Proferam ſummi dictatoris ſententiam *lib. de natur. puer. num.* 12. quæ ſic habet: *Exit autem ſanguis, ſiquidem valetudine mulier fruatur præſenti, etiamque futura, qualis à victima, iſque citò concreſcit. Quòd ſi mulier non ſana ſit, nec ſanitatem conſequutura, tum purgatio parcior procedit & ſpecie quidem deterior, & quæ non citò concreſcat.*

Galenus videtur aduerſari huic doctrinæ, dum 3. *epid. ſect.* 3 *com.* 73. ſic fatur: *Menſtruorum ſuppreſſio offendit, tamen non perinde ac ſi à partu ſupprimantur, efficie quòd non abundantiam modo, ſed inſignem etiam humorum pariat prauitatem: Nam meliorem ſanguinem ad ſe fœtus*

nutrimenti

Digitized by Google

nutrimenti cauſa allicient, relinquénſque deteriorem, cauſa eſt vt pragnantes prauis humoribus impleantur. Probat 1. *epid. ſect. 3. com. 21. §. illud in omnibus mulieribus, &c.* Sanguis enim hic poſt partum exiens, & magis melanchołicus, quàm menſtruus, vt *lib. de atra bile, cap. 8.* & 1. *prorrhet. ſect. 2. com. 48.* affirmat Galenus, præſertim tamen 3. *epid. nuper. cit.* dum ſic ait: *Eſt verò menſtrua vacuatio, non ſolùm vacuatio, ſed purgatio: verùm non eſt æquabilis tamen multitudo vitioſorum humorum, neque pari ſpatio menſtruis circuitibus congeritur, quanta dum partum gerit. In vniuerſum verò melancholicus apparet ſanguis, quem à puerperio euacuant.*

Galenus vnicam ſolùm ſtatuit cauſam vitij ſanguinis, quem poſt partum euacuat natura, quòd ſcilicet puriori parte ſanguinis, relicta inutili & impura, nutriatur in vtero fœtus. Præter hanc aliæ aſſignandæ: mora ſcilicet, & retentio huius calidæ & humidæ ſubſtantiæ, in calido loco, poſito in parte decliui, in quam excrementa affatim decurrunt, quæ ex horum tranſcurſu, accedente prohibita difflatione, citò putreſcit, ac vitiatur. Adde alias cauſas inuitabiles, quæ puritatem ſanguinis vitiant ac corrumpunt, vt ſunt varia pathemata, & anxietates grauidarum plurimæ, ob quas natura diſtracta alimentum ritè non conficit, hinc excrementorum prouentus. Iunge prauorum alimentorum vſum, ob picam, qua frequenter laborant; otium, vitam ſedentariam, & alia plura.

Ex iis fit manifeſtum, ſuppreſſionem puerperij deteriorem eſſe retentione menſtruæ purgationis: ſæuiora enim, & plura ex illa retentione ſequuntur ſymptomata vt Hippocrates *lib. de morb. mulier.* in multis locis, & Auicenna 21. 3. *tract.* 2. *cap. 35.* teſtantur abundè: vterus enim poſt partum debiliſſimus remanet, in eóque vel prauus humor ſupprimitur, vel de nouo ob dolorem ad eum ex ſuperis partibus confluit, noxas graues paraturus. Accedit, quòd quantitas quæ retinetur poſt partum, quantitate multò maior eſt illa, quæ ex menſium diminuta vacuatione erumpit.

Qua ergo ratione Hippocratem, & Galenum reddemus concordes, ſi ille ſanguinem puerperij exire inculpatum, ſicut è victima; hic haud inculpatum eſſe arbitratur, imò vitioſum, & impurum? Concilia dupliciter. Hippocrates contemplatur ſanguinem puerperæ ſanæ, vel talis futuræ, qui haud dubiè ad ſanguinis inculpati victimæ probitatem accedit. At cùm hæc natura rariſſimè reperiatur, ideò frequentiſſimè perpendit Galenus, & prauitatem aliquam ſemper in puerperio adeſſe exiſtimat. Solue ſecundò. Hippocrates interpretandus eſt de ſanguine, qui à toto funditur corpore, qui in exquiſitè ſano corpore, laudabilis eſt, vti ſanguis è victima; Galenus exponendus de ſanguine tantùm, qui in vaſis vmbilicalibus, & ſecundinarum concluditur, qui limoſus eſt, fæculentus, & niger, & quamprimùm poſt cruenta aquoſa ſtatim vnà ferè cum ipſis ſecundis emanat.

Nunc perſcrutandum: *Vtrùm poſſint aſſignari viæ, per quas menſtruus ſanguis in vterum prolabitur, & ab eo extrà prorumpit?* Dic. Natura ſagax in animantis commodum, & vſum, propagandæ ſpeciei rationem non ignorans, ſanguinem ſeparat, eúmque per venam cauam deſcendentem, peculiaribus eiuſdem ramis huic operi dicatis, in diuerſas vteri partes tranſmittit, partim ad vteri collum, partim ad corpus, in quarum partium venis retinetur, quovſque mole excreſcens, irritet naturam ad excretionem ſui, aut fœtui gignendo alimentum præſtare poſſit. Neque mireris tantam quantitatem eo loco poſſe retineri, citra noxam vllam: nam molle eſt mulieris corpus, laxum, rarum, & veluti fungoſum; & hac ratione ſanguinem refluentem ab vtero, & ad ipſum fluxurum recipere poteſt, ſiue is poſtea per ſtatas periodos emanet, ſiue ad nutritionem fœtus reſeruetur.

A Viæ autem, per quas ab vtero menſtrua profluere ſolent, ſunt innumeræ propagines, quæ ex vena caua deſcendente in vterum inſeruntur, ex quarum diuiſionibus, veſica, rectum inteſtinum, & partes his vicinæ alimentum ſuſcipiunt, quæ poſtea in vteri ceruicem, in parte minima eius interiori deſinunt, ſanguinémque menſtruum periodicè profundunt. In grauidis autem erumpunt menſtrua ex interuallis, & perſæpe vſque ad pariendi tempus, citra fœtus incommodum, aut abortus periculum, ſi ab exterioribus venis erumpat, vel per vteri ceruicis vaſa excernatur potiùs, quàm per acetabula ipſa, hoc eſt, per ora venarum quæ in vteri capacitatem deſinunt, per quæ attrahitur alimentum, & fœtus inuolucra fiunt, *vt* 1. *de ſem. cap. 6.* diſertè Galenus explicuit; quibus diſruptis, & dilaceratis, ſanguis B ab vtero prodit, ex qua vacuatione fieri abortum eſt neceſſe.

Vtrùm verò *ſenſim, & paulatim ſingulis diebus è toto corpore: an ſubitò, ſemel, & confertim confluat ſanguis in vterum menſtruam purgationem effecturus?* à pauciſſimis agitatum inuenio. Et pro vtraque parte rationes adſunt: Si enim quotidie ſepararet natura in vaſis ſuperioribus ſanguinem, ad vterum tranſmittendum, in perpetuo dolore verſarentur fœminæ, dum excurrit ille; in tranſitu enim vaſa diſtendit, concitat dolorem, agitat corpus, & vapore ſuo naturam perturbat, cùm ſuapte natura pars ſit ſanguinis limoſi, & nigri: Quare conſultius videbatur totum ſimul, & ſemel confluere ne præ mora extra locum ſuum ſtabulans, & prohibitus difflari, computreſceret, ſymptomata concitaret ſæua, & C concreſceret, atq; non exiret fluidus, ſed conglobatus, neque victimæ nuper mactatæ formam referret, *vt cit. de nat. puer.* Hippocrates firmat. Neque vterus cùm ſit exiguus, tantam copiam ſanguinis recipere, nec niſi cum noxa inſigni retinere poſſet.

Verùm probabilius eſt, & naturæ ordini conſentaneum magis, ſanguinem illum ſingulis diebus ad vterum ipſam tranſmittere, ſicut ad cæteras corporis partes excrementa detrudit, quæ ex coctionibus ſupereſſe ſolent: Nam inter coquendum, vtiliorem ſanguinis partem ad ſe nutrimenti cauſa alliciens impuram, & magis fæcalem, per vaſa huic muneri deſtinata remittit in vterum, vt ſcilicet in eo adſit ſemper materia conceptui accommoda, & neceſſaria; ſi verò totus ſimul confluerer in quantitate tanta, ſumma ebullitio eſſet in D corpore facta, ex qua in non leue periculum fœminæ incurrerent. Cùm verò ſingulis diebus tranſmittatur ad vterum per venam cauam deſcendentem in copia exigua, ſicut ad alias vicinas partes nutriendas mittitur, dolorem excitare non poteſt, aut moleſtiam vllam: neque in grumos concreſcet, cùm à prouida natura in venis à concretione ſeruetur immunis, in vſus multos. Vterus autem fœtum ſi geſtat molis maioris, cur ſanguinem iam iam extra vterum effluxurum non retinebit?

Inquires denuò: *Vtrùm ſanguis menſtruas purgationes effecturus, colligatur in vtero ipſo attrahente, an natura tranſmittente?* Dic, menſtruas purgationes fieri, natura ſolùm expellente materiam illam, quæ ex poſtrema concoctione redundat, alioqui neque conueniens, E neque ad tempus nutritio fieret. Neque dicas, vterum in grauidis fœtus alendi gratia ſanguinem allicere: Nam attractio illa non eſt vteri munus, ſed fœtus. Delabitur ergo ſanguis in vteri cauitatem, vt ſingulis menſibus expurgari poſſit, in animantis commodum.

Illud etiam conſiderandum: *in generatione menſtruorum, aliquis ſit finis à natura intentus?* Reſpondet Ariſtoteles 2. *de generat. animal.* 4. menſtruas purgationes fieri in mulieribus, tum propter neceſſitatem, tum ob vtilitatem: cùm enim mulier frigida ſit, & otioſam vitam agat, ac cruda materia ſuperet in vaſis ſuperis; eam ſingulis

gulis menſibus per vterum expurgat. Vtilitas eſt humanæ ſpeciei propagatio, quæ per conceptum comparatur. Alter finis eſt, vt conceptus, puriſſima ſanguinis menſtrui parte,& magis elaborata, in vtero nutriatur, & vt ex eo lac gignatur, quo extra vterum infans nutriatur.

Vtrùm ad vteri nutritionem, menſtruum ſanguinem natura tranſmittat? Negatiuè reſpondet Auerrhoës 3. *collig. cap. 3. & 29.* Nam ſi illud verum eſſet, quomodo poſt quinquageſimum annum nutriretur vterus, cùm poſt hoc tempus ferè menſtrua deficiant, & quomodo ante decimum quartum annum, ſi non apparent. Deinde qua ratione nutrietur vterus animalium, quæ carent menſtruis, aut fœminarum, quibus nunquam menſtrua profluxerunt. Denique cur natura præſtabit pro nutrimento, ſanguinem ita inutilem, & excrementitium vtero, vt nouam ptolem inficiat, & conſpurcet. Non igitur menſtruo ſanguine alitur fœtus.

Prætetea exquirendum: *Vtrùm fœminæ, quibus menſtrua nunquam fluxerunt, innoxiè viuere poſſint?* Cùm enim ex lege naturæ in fœminis menſtroa contingant, videtur omnes neceſſariò pati debere purgationes illas, quæ ſingulis menſibus per vterum excernunt. Id quidem verum eſt vt *ſuprà* ex Galeni mente prædiximus, nî excipias plures, quæ vitagines dicuntur: hæ enim cùm ſolidæ ſint carnis, exercitio deditæ, & calore abundent, totum ſanguinem ferè in partium ſubſtantiam conuertunt, eius crudiorem partem abſumunt, & huius reſiduam per halitum inſenſilem digerunt.

Menſtruis carent pingues à natura; nam hæ ſunt exangues, anguſtáſque obtinent venas, ſi quis verò ſanguis ſupereſt, citò in adipem concreſcit: Hæ hac de cauſa innoxiè viuunt, cùm ſanguinem in ſui ſubſtantiam tranſmutent, vel præ caloris vehementia illum reſoluant, & abſumant, cùm ad virilem naturam, & corporis habitum accedant, & moribus ſimiles viri ſint, robuſtæ, ac fortes.

Vltimò explicandum: *Vtrùm fœmina citra menſtrua concipere poſſit?* Si enim menſtrua purgatio in fœtus vſum, & gratiam, à natura eſt intenta, manifeſtum fit ea deficiente conceptum fieri non poſſe. Reſpondet Ariſtoteles 3. *de hiſt. animal. cap. 1.* in hunc modum: *Conceptus mulieribus à profluuio menſtruorum ſua natura contingit: & quæ iis carent, ſteriles magna ex parte exiſtunt: verùm fieri poteſt, vt aliquæ etiam ſine eorum profluuio concipiant, videlicet quibus tantum humoris colligitur, quantum iis quæ purgantur reſtare ſolet poſt purgationem, quanquam non tanta copia eſt, vt foràs poſſit effluere.* Proles ergo ſine menſtruo externo dari poteſt, non tamen ſine interno: cùm enim menſtruum ad conceptum maximè faciat, concipere non poſſent mulieres vllæ, nec conceptum fœtum alere, niſi à venis in vteri cauitatem ſaltem proflueret, etſi non ea copia, vt extra vterum pelli poſſit.

CAPVT VII.

De Semine.

Difficile argumentum de Semine eſt, arduum, intricatum, in cuius explicatione Philoſophorum, & Medicorum primarij naufragium fecerunt, & ad morbos mulierum perſanandos, ſummè vtile, ac neceſſarium. In eo ergo enucleando tantiſper immutabimur, ab eius definitione ſumentes exordium, quærentes primò: *Vtrùm ſeminis definitio à Galeno tradita ſit optima?* Varij variè Semen definiunt. Alij hoc modo: Semen eſt principium, & elementum, tam actiuum,

A quàm paſſiuum corporis humani, ex parte ſanguinis aërea, oleoſa, & pingui, vi teſtium in ſe, & ſeminariis vaſis elaboratum, & tanquam excrementum, quantitate, & non qualitate degenerans, expulſum, & intercedente concubitu in vterum, à mare, & fœmina eiaculatum, & ſibi inuicem permixtum, vim habens tale quidpiam generare, quale eſt id à quo deciditur, ad ſpeciei conſeruationem. At hi potiùs deſcribunt ſemen, quàm definiunt.

Ariſtoteles ſic definit: Eſt excrementum alimenti vltimi partium ſolidarum. At Philoſophus ſeminis tantùm materiam deſignat, verùm formam, & efficientem non delineat. Alij ſic: Semen eſt ex quo primùm oriuntur ea, quæ ſecundùm naturam conſtituuntur, non vt ex materia, ſed vt ex efficiente principio. Sed
B hæc neque ſeminis formam, neque materiam explicat, & ſemini vim tantùm efficiendi tribuit, cùm ipſum etiam materiale ſit principium.

Galenus libris de ſemine, fortè ab Hippocrate mutuatus, ſic definit: *Semen eſt corpus liquidum, calidum, & ſpirituoſum, facultate formatrice præditum, in vaſis ſpermaticis, ac teſtibus elaboratum, propter humani generis propagationem.* Hæc definitio, ſeu potiùs eſſentialis deſcriptio, cauſas omnes complectitur. Dicitur corpus liquidum, quia omne ſemen eſt quædam ſpecies ſubſtantiæ humidæ, ſiue humoris fluidi à cæteris ſeparati. Ex quo, inquit Ariſtoteles 2. *de generat. animal. cap. 2.* patet mendacium Creſiæ Cnidij affirmantis ſemen elephanti adeò ſiccescere, & durari, vt electro ſimile efficiatur. Liquidum deinde, non eſt aqueum, ſed moderatè craſ-
C ſum. Fit ergo ſemen ex eo puro ſanguine, qui nutritis partibus ſolidioribus ſupereſt: natura enim non tantùm ſpeciei, quantum indiuidui conſeruandi ſtudioſiſſima, quotidie vberrimum alimentum parare voluit, ita vt potiùs exuperaret, quàm deficeret; id verò quod ſupereſt, in vaſa ſeminaria ſepoſuit, vt poſtea generationi efficiendæ poſſit inſeruire. Quòd autem ex ſanguine ſemen conficiatur, teſtantur Veneti immodicæ dediti; in fine enim concubitus ſanguinem pro ſemine excernunt: imò Ariſtoteles 4. *probl. 6. & 7.* appellat ſemen excrementum alimenti ſanguinei vltimi; quare qui nimio concubitu vtuntur, graciles fiunt, exangues, pallidi, quoniam pura, & elaborata ſubſtantia & ex ſanguine facta orbantur.

Verùm antequam vlteriùs progrediamur, in examen
D vocandæ ſunt quæſtiones plures illuſtres, ac inextricabiles, quæ ſeminis naturam exactè explanant, quarum prima eſt: *Vtrùm ſeminis ſubſtantia ſpirituoſa ex multiplici ſpiritu componatur?* Dic, quòd ſemen ex variis, & diuerſis partibus conſtat, nempè ex parte craſſa, quæ cauſæ materialis vicem gerit, & ex qua partes ſpermaticæ generantur; & ex parte ſpirituoſa, quæ efficientis cauſæ locum habet.

Si verò percontetis, quænam ſit ſubſtantia ſpirituoſa in ſemine exiſtens? Reſpondent plures, quòd in ſemine triplex reperitur ſpiritus, naturalis, animalis, & vitalis: quæ ſententia probatur hoc modo. Vna ex cauſis ſterilitatis, ex communi Medicorum voto, eſt membrorum principalium morbus. Sed hoc non poteſt contingere, niſi quia à qualibet parte principe, ad ſemen
E generandum, peculiaris confluit ſpiritus. Ergo pars ſpirituoſa ſeminis, ex ſpiritu naturali, vitali, & animali componitur, cùm partes principes ad ſeminis ſubſtantiam ſolùm mediâ ſpirituum communicatione concurrant. In hunc vſum ad teſtes deferuntur nerui, arteriæ, venæ. Deinde ſimilitudo filiorum ad parentes, ad aliam cauſam, niſi ad ſpirituum diuerſitatem, non poteſt reduci. Omitto alia argumenta, & auctoritates Galeni, quia infrà afferentur in diſputatione, *An ſemen decidatur à toto.*

Contraria tamen ſententia verior eſt: nam in ſemine diuerſitas ſpirituum non reperitur: Non naturalis, hic enim,

Digitized by Google

enim, præterquam quòd ab omnibus non admittitur, in alios vſus confluit in teſtes, ad actiones videlicet facultatum naturalium, & ſanguinis elaborationem. Neque inſtes, eſſe neceſſarium ad actionem facultatis generatiuæ naturalis: quoniam hic ſpiritus ad conſeruationem indiuidui ſolùm eſt neceſſarius, auctore Auicenna 1. *1. doct. 6. cap.* 1. & non ſpeciei.

Spiritus animalis etiam non eſt neceſſarius: nam, præterquam quòd hic ex plurium peritiſſimorum hominum voto non defertur ad omnes partes ſecundùm ſubſtantiam; ſed ſolùm ſecundùm irradiationem ſeu illuſtrationem, tantùm ad ſenſum, & motum partium vtilis eſt. Hinc fit, vt in partibus quæ non mouentur, neruorum implantatio non repetiatur. Igitur ſubſtantia ſpirituoſa ſeminis ex ſpiritu animali non componitur.

Neque obiicias ſubſtantiam ſpirituoſam ſeminis ex his ſpiritibus fieri, tanquam ex materia, ex qua ortum ducit generatio ſubſtantiæ ſpirituoſæ ſeminis: Nam ex materia cuiuſlibet ſpiritus, ſubſtantia ſpirituoſa ſeminis poteſt produci. Ergo ſi ex vnione aliorum ſpirituum, nihil de nouo recipit, cur multiplicatio ſpirituum eſt aſſignanda? Neque iterum inſtes, quòd ſubſtantia ſpirituoſa non eſt eiuſdem rationis ſecundùm ſuas partes omnes, ſed partium diuerſitatem in ſe continet, atque ita ex multiplici ſpiritu debet componi: quoniam hi ſpiritus ſolùm poſſunt referre partium ſimilitudinem à quibus deferuntur, vt cerebri, cordis, & aliarum partium, quod idem de vitalibus dicendum eſt. Quod non poteſt admitti, alioquì eſſet neceſſarium, vt ſpiritus vitalis, ſicut & naturalis, in ſingulis partibus corporis reciperent alterationem quandam, vt ſimilitudem partium hoc modo poſſent conſeruare, quod eſt impoſſibile: & ſic ſimilitudo filiorum ad parentes, ad hanc cauſam reduci non debet, vt *infrà* latiùs explicabimus.

Quapropter ſubſtantiam ſpirituoſam ſeminis, ſolùm ex ſpiritu vitali, communicato per arterias, produci affirmamus. Quæ aſſertio ex impugnatione alterius ſententiæ ſatis patet, & ampliùs probatur hoc modo: Ideò enim teſtibus natura conceſſit præparantia vaſa, quæ ex arteria magna originem ducunt, vt ſanguis arterialis, & ſpiritus vitalis pro generatione ſeminis communicarentur.

Neque argumenta oppoſita quicquam concludunt. Dic ad primum. Sterilitas poteſt contingere vitio partium principalium, etiamſi ab illis partibus nihil communicetur, quoniam propter ægritudinem iecoris, (etiamſi nulla detur generatio ſpirituum naturalium) & illius frigidam intemperiem, ſanguinis crudi, & pituitoſi accreſcit copia multa, ſicut ſi adſit intemperies calida iecoris, generatur ſanguis biliosus, ex quo ſemen prolificum generari nequit natura ſuapte: quod etiam de ægritudinibus cordis eſt affirmandum, tunc enim ſpiritus in minòre quantitate vitales gignuntur, ex quibus in moderata copia genitis, tanquam ex materia proportionata pars ſpirituoſa ſeminis, ſiue ſpiritus genitiuus producitur. Idem tamen dicendum de morbis cerebri; quia etiamſi à ſubſtantia ipſius nihil decidat pro generatione ſeminis, ſtatim tamen reliquæ partes corporis principes in conſenſum ducuntur. Venæ autem in teſtibus vtiles ſunt, & neceſſariæ, vt ſanguinem pro generatione ſeminis tetribuant. Nerui illis implantantur, vt facultatem ſentiendi, quæ communicatur per omnes partes, communicent.

Sed adhuc eſt difficultas non exigua: *Vtrùm ex parte ſeminis craſſa partes ſpermaticæ generentur?* Galenus enim *1. de facult. natural. cap. 5.* tunicas arteriarum ex ſanguine fuiſſe productas aſſeuerat; quod etiam *2. lib. cap. 3.* confirmat, oſſa, cartilagines, venas, arterias, neruos, & reliquas partes ſeminales, licèt natura ſua exangues, ex ſanguine tamen produci ſtatuens. Ergo pars craſſa ſeminis, in genere cauſæ materialis non concurrit. Accedit, quod partes ſpermaticæ in maxima copia in corpore abundant, vt oſſa, nerui, cartilagines, ligamenta, ſubſtantia cerebri, quibus generandis tantillum ſemen ſufficere nequit. Ergo ſanguis partium ſpermaticarum materialis eſt cauſa. Quam opinionem ſequitur Ariſtoteles *1. de generat. animal. cap. 2. & vlt.* quo loco virile ſemen ſolùm habere rationem principij actiui, ſanguinem verò à fœmina miniſtratum materiæ vicem gerere affirmat.

Amplectenda tamen eſt doctrina Galeni, *lib. de ſemin. cap.* 4. quòd pars ſeminis craſſa concurrit in genere cauſæ materialis pro generatione partium ſpermaticarum: nam in fœtu producto plurimæ partes reperiuntur albæ, ſeminis naturam referentes. Confirmatur, quia facultas formatrix ſtatim mouetur ad operationem, cùm ſit agens naturale. Ergo tunc circa aliquam materiam agere debet: Non circa ſanguinem, quia adhuc non eſt. Ergo circa propriam materiam ſeminis, cùm nulla alia poſſit aſſignari.

Ad Ariſtotelem verò dic, iuxta Hippocratis mentem, *lib. de natur. human.* affirmantis, quòd licèt exigua ſubſtantia ſeminis ad vterum accedat, ſuſcipit tamen incrementum ex ſanguine: ſecundùm quam doctrinam, omnes partes noſtri corporis, ex ſanguine, licèt non immediatè, dicuntur produci, quia ſemen quod eſt materia proxima partium ſpermaticarum, generatur ex ſanguine, ſuſcipiente mutationem ſubſtantialem in teſtibus. Quare non erit abſurdum, ſi aſſeras, remotè noſtri corporis partes ex ſanguine generari.

Ad aliud argumentum dic. Verum eſt exiguam intra vterum ſeminis quantitatem contineri, nihilominus tamen incrementum partium, ex ſanguine accedit per iuxtapoſitionem applicito; cùm enim ſemen non ſit viuens, cæterorum viuentium inſtar, per intus ſuſceptionem nutriri non poteſt. Ex iis conſtat manifeſtè, falsò plures auctores exiſtimaſſe, ſanguinem non attrahi à venis vteri, quouſque omnes partes ſpermaticæ ſint integrè formatæ: Quia cùm exigua ſit moles ſeminis, non eſt ſufficiens pro integra perfectione partium ſpermaticarum; tum etiam quia aliquid reſoluitur de ſubſtantia ſeminis, ad quam reparandam, & reſtituendam neceſſarius eſt ſanguis, pro complemento partium ſpermaticarum. Quod etiam probatur: Nam membra principalia, vt cor, & iecur producuntur ex ſanguine, antequàm partes ſpermaticæ ſint in totum formatæ. Ergo ante integram partium ſpermaticarum formationem colligitur in vtero ſanguis, ex quo partes ſpermaticæ incrementum ſuſcipiunt.

Supereſt deinde explicandum dubium: *Vtrùm ab aliqua facultate fiat attractio ſanguinis, pro integra formatione partium ſpermaticarum?* Reſpondent plures: Semen dum in vtero permanet, ſtatim operationes naturales attrahendi, retinendi, expellendi exercere; licèt enim non ſit viuens, obtinere tamen facultatem formatricem, cuius operatione fit attractio, retentio, nutritio, & ſimilia opera perficiuntur. Sed hæc ſolutio non poteſt admitti, quoniam attractio, & retentio à facultatibus corporis naturalibus proficiſcuntur. Ergo facultas formatrix, quæ ex ſua natura non eſt vitalis, has operationes exercere non poteſt. Deinde ſemen non viuit. Ergo facultas formatrix in ſemine reperta non eſt vitalis, nec ab ea actiones facultatum vitalium, ſcilicet attrahentis, & retinentis emanare, eſt dicendum.

Obiicies. In magnete, etiamſi non ſit viuens, reperitur facultas attractrix ferri. Ergo etiam in ſemine inuenitur facultas attractiua ſanguinis, pro complemento partium ſpermaticarum, & carnoſarum. Verùm contra inſtantiam hoc inſurgit argumentum, quòd hac ratione in ſemine deberent conſtitui plures facultates; nam præter attrahentem eſſet neceſſariò

constituenda

conſtituenda facultas retentrix, & expultrix, & quod eſt abſurdum, cùm multiplicatio facultatum citra neceſſitatem non ſit conſtituenda, præcipuè cùm facultas quæ eſt in ſemine, ad producenda certa & determinata organa, ſit determinata ſolùm. Adde, nam adhuc in teſtibus exiſtens, attraheret ſanguinem pro nutritione ipſorum, & ſic in illis non eſſet neceſſaria facultas attractrix.

Quæſtionem ſolue hoc modo. Attractio ſanguinis, neceſſaria pro integra formatione, & complemento partium, ſit facultate attractrice ipſius vteri. Neque obiicias, vterum ſolùm attrahere ſanguinem pro ſui nutritione, ad ſubſtantiam deperditam reparandam: Alioquì facultates operarentur cum cognitione ſui, quod eſt abſurdum: nam aliquæ partes noſtri corporis plus attrahunt, aut retinent alimenti, quàm ſit neceſſarium pro nutritione ſui; nam etiamſi agant propter ſe, attrahunt tamen magis, quàm ex naturali inclinatione conuenit. Vtilitas verò, quæ ex hac attractione ſequitur reſpectu aliarum partium, eſt per accidens; quod in ventriculo, & iecore fit manifeſtum, in quibus partibus ſubſtantiæ alimentitiæ maior generatio datur, quàm ea quæ pro nutritione eſt neceſſaria. Legendus in hanc rem Galenus, *lib. 9. de compoſ. medic. ſec. loc. cap.* 2.

Maior eſt in ſequenti dubio explanando diſcordia: *Vtrùm ſeminis ſubſtantia ſit homogenea, vel heterogenea?* In ſemine reperiri partem ſpirituoſam, & partem craſſam, *ſuprà* protulimus: Sed hoc videtur creditu arduum & difficile, quia in teſtibus actione facultatis generatiuæ, generatur vtraque ſubſtantia, ſpirituoſa & craſſa ſeminis. Ergo in qualibet parte ſeminis reperitur vis generatiua, ſiue facultas formatrix, cùm contrarium nulla ratione, nec experimento poſſit ſuaderi.

Dices, vtramque ſubſtantiam in teſtibus generari, ſed partes ſpirituoſas ſeminis, & craſſas non eſſe continuas, informatas vnica forma ſubſtantiali, ſed diuerſa, ita vt tantùm ſint duæ ſubſtantiæ diuerſæ, permixtæ per iuxtapoſitionem, atque ita ſolùm produci facultatem formatricem in parte ſpirituoſa ſeminis, propter debitam diſpoſitionem in ſubſtantia ſeminis, quæ diſpoſitio in parte craſſa ſeminis non reperiatur, ideò in ipſa à teſtibus facultatem formatricem non produci. Hæc ſolutio licèt aliquibus probabilis videatur, & proximè accedere ad veritatem, non eſt tamen amplectenda. Dic ergo, partes craſſas, & ſpirituoſas ſeminis, eſſe eiuſdem ſpeciei, & tantùm vnica forma informari. Superior verò opinio præterquam quòd nullum habet fundamentum efficax, vt *infrà* patebit, ſemen ab vnica, & eadem facultate teſtium producitur. Ergo totum ſemen continuum eſt, & vnica, & eadem forma ſubſtantiali, ſecundùm partem ſpirituoſam & craſſam informatur.

Obiicies. Subſtantia ſeminis eſt ſpirituoſa. Ergo ſicut in externis rebus ſpuma fit per permixtionem duarum ſubſtantiarum, ſic etiam fit in ſemine, & ex conſequenti formarum duarum diſcontinuitas erit aſſignanda. Dic: in generatione ſpumæ ſubſtantiarum diuerſarum permixtio reperitur, vt 2. *Aph.* 46. & 2. *progn.* 47. docuit Galenus. Semen autem dicitur ſpumoſum, ſolùm propter ſimilitudinem; & ſic ſeruatur in ſemine vera continuitas quoad formam ſubſtantialem, quia aliquæ partes ipſius ſunt magis tenues, & ſpirituoſæ, quàm aliæ, quæ ob tenuitatem ſuam facilè exhalant, & euaneſcunt, & hac ratione relicta parte craſſa ſeminis, corrumpuntur.

Obiicies iterum. Si hæ partes vnicum ens per ſe conſtituunt, ſequitur quod ſemen non ita citò poſſit corrumpi, quoniam vna pars in tam breui tempore non ageret in aliam vſque ad corruptionem, vt patet in partibus viuentibus, quæ non ita citò, & breuiter tendunt ad corruptionem. Dic, in viuentibus in ſtatu na-

A turali, & in ſemine eſſe rationem diuerſam: ſemen enim ex ſua natura cùm ſit deſtinatum ad generationem, in parte ſpirituoſa eius adeò retinet virtutem, ſiue facultatem formatricem, vt corrumpat partem craſſam in qua recipitur, ad quam corruptio ſeminis conſequitur; quod ita in viuentibus non contingit, hæc enim à natura potiùs ad ſuam conſeruationem ſunt producta.

Verùm altioris indaginis eſt inueſtigare: *Vtrùm pars ſpirituoſa ſeminis ab aliquo agente poſſit corrumpi?* Si pars ſpirituoſa ſeminis vicem gerit cauſæ efficientis, pars verò craſſa, tantùm cauſæ materialis rationem ſupplet, dignum eſt inquiſitione, à quo agente hæc pars ſpirituoſa ſeminis corrumpatur? Dices, partem ſpirituoſam

B ſam ſeminis conuerti, & mutari in vaporem, ob naturam ſuam, cùm maximè tenuis ſit, & illicò reſoluatur, vt in corruptione ſpirituum vitalium palàm fit, qui ob ſummam tenuitatem ſtatim euaneſcunt. Non placet ſolutio: ſupereſt enim adhuc explicandum, à quonam agente fiat hæc mutatio in vaporem: tum etiam quia ex corruptione ſubſtantiæ ſpirituoſæ ſeminis, ſymptomata veneno finitima concitarentur, velut ex partis craſſæ corruptione ſcaturiunt, vt 6. *de loc. cap.* 5. proprio exemplo firmauit Galenus.

Solues deinde, negando ex parte illa ſpirituoſa ſeminis, vtpote exigua, poſt corruptionem poſſe venenoſa ſymptomata excitari, ſicut ex craſſa; illa enim ex parte craſſa, non verò ex ſpirituoſa ſuboriuntur ſemper.

C Solutio hæc, imperfecta eſt, & ambigua: non enim explicat, quare ex corruptione ſpirituoſæ partis ſeminis non eueniant eadem ſymptomata, ſicut ex corruptione partis craſſæ, imò potiùs intenſiora ex corruptione partis ſpirituoſæ deberent ſequi, ſi verum eſt illud Philoſophorum, & Medicorum effatum proprio experimento *cit. de loc. lib.* à Galeno confirmatum, in ſemine, lacte, ſanguine menſtruo, & aliis, ſubſtantiam quampiam quò perfectior eſt, eò in deteriorem mutari labem, & perniciem, quoniam ſuæ corruptionis valentiſſimam cauſam arguit.

Neque aſſeras, partem hanc ſeminis tenuem remanere in corpore conuerſam in ſpiritum complantatum: Nam ſpiritus hic à Medicis non admittitur. Secundò, quoniam eadem remanet difficultas, à quonam agente

D. pars ſpirituoſa ſeminis corrumpatur, vt ex ipſa ſpiritus complantatus producatur.

Peritiores aliqui hunc nodum extricant hoc modo: In parte craſſa ſeminis facultas formatrix etiam adeſt, quæ partem ſpirituoſam ſeminis corrumpit, quia producit in illa diſpoſitiones incompaſſibiles cum ſubſtantia ſpirituoſa ſeminis, ita vt pars craſſa, & tenuis ſeminis adinuicem corrumpantur: quæ ſolutio deduci poteſt ex mente Galeni 2. *de ſem. cap.* 5. aſſerentis, in toto ſemine rationem vtriuſque principij actiui, & paſſiui reperiri. Sed hæc reſponſio eſt contra ipſum Galenum, qui *lib.* 14. *meth. cap.* 8. facultatem formatricem tantùm in parte ſpirituoſa reperiri aſſeuerat. Nec inſtes, quòd in parte ſpirituoſa quoad maiorem efficaciam viget: Nam hac ratione fortiorem vim in parte craſſa, ob

E maiorem multitudinem materiæ obtineret. Ex hac doctrina patet error aſſerentium, facultatem formatricem reperiri in parte craſſa ſeminis ſolùm quantum ad eſſe, non tamen quantum ad operari: ibi enim non aſſignant aliquod impedimentum, propter quod facultas formatrix in partibus ſeminis craſſis, ab operationibus ceſſet.

Dic ergo, & fortaſſe meliùs, partem ſpirituoſam ſeminis corrumpi à parte craſſa, ratione contrariarum qualitatum, vel ab alia quauis ſubſtantia occurrente; quare ita ſpirituoſa ſubſtantia attenuatur, vel mediis aliis qualitatibus diſponitur, vt in aliquem flatum, vel ſpiritum conuertatur, vel inſenſibiliter per cutem reſoluatur: ſymptomata autem non concitari,

quoniam

quoniam ſubſtantia ipſa citiſſimè reſoluitur, maximè cùm hæc corruptio ratione putredinis non contingat.

Solue ſecundò. Non eſt inconueniens, quòd eademmet pars ſpirituoſa ſeminis ſit principium actiuum, & paſſiuum, ſecundùm diuerſas rationes formales. Patet hæc ſolutio in agentibus æquiuocis, quia lumen in aëre poteſt producere adeò vehementem calorem, vt degeneret in ignem: & ſic explicatur, quòd pars ſpirituoſa ſeminis, licèt habeat facultatem formatricem, quæ eſt cauſa æquiuoca formationis partium, eſt tamen in potentia formali pars ſpirituoſa ad recipiendam delineationem in eademmet parte, quoniam agens æquiuocum effectum productum in ſe recipere poteſt: licèt enim habeat in actu virtuali, effectum, eſt tamen in potentia formali ad recipiendum effectum formalem, quia actus virtualis compatitur cum potentia formali; non enim potentiæ formalis priuationem tollit. At verò agens vniuocum, cùm formaliter habeat formam; non poteſt eſſe in potentia formali reſpectu formæ iam introductæ, quia potentia formalis dicit neceſſariò priuationem actus formalis, ſicut potentia ad calorem; dicit priuationem caloris: & ita implicat, quòd agens vniuocum calidum habeat calorem ſibi in potentia, reſpectu caloris iam introducti; iam enim idem calor; eſſet, & non eſſet ſimul in eadem re: At verò ſemen cùm ſit in actu virtuali reſpectu priuationis partium, cùm ſit agens æquiuocum; eſt in potentia formali ad recipiendam delineationem partium in parte ſpirituoſa.

Non deſunt qui hanc doctrinam contemnant, & impugnent. Primò. Quia nihil poteſt habere qualitatem naturalem, aut potentiam connaturalem, quæ virture contineat aliam; quam recipiendo formaliter, ſe corrumpat. Ergo facultas formatrix in partem ſpirituoſam agere non poteſt, in qua reſidet, producendo delineationem partium, ad quam ſequitur corruptio. Confirmatur hæc opinio, ex definitione violenti, tradita ab Ariſtotele 3 *Ethic. cap.* 1. quæ his verbis exprimitur: *Id igitur violentum eſſe videtur, cuius principium eſt foris, nihil prorſus eo conferente, cui vis eſt illata*: ex quibus violenti communis definitio deducitur, Violentum dicitur, quod eſt à principio extrinſeco, paſſo non conferente vim. Deinde ſi aliquis habeat qualitatem naturalem, quæ ſit principium effectiuum corruptionis, & antea non erat, eſt ratione alicuius impedimenti, quod antea non erat, & modò aufertur: hic autem modus productionis, eſt per emanationem à principio interno. Ergo non poteſt eſſe violentum? alioquî Ariſtoteles rationem violenti non rectè deſcripſiſſet. Quare concludunt, quòd licèt in qualitatibus perfectibilibus neceſſariò ſit admittenda noſtra ſolutio, in qualitatibus tamen corruptibilibus, nequaquam; quod in emanatione frigiditatis ab aqua, & in motu grauium & leuium patet manifeſtè.

Hæc tamen argumenta etſi videantur ardua, non conuincunt. Dic ad primum. Nullum eſt inconueniens, quòd aliquod mixtum habeat qualitatem conſeruatiuam, & quòd ex accidenti, ratione ſuæ operationis ſequatur corruptio, vt patet in calore noſtro, qui mixta ipſa ab ortu ad interitum exſiccat, ad ſenectutem vſque, atque ita ſenſim, ac ſine ſenſu ad mortem neceſſariò nos perducit. Deinde calor ipſe, deficiente humida ſubſtantia, quæ eſt pabulum caloris, corrumpitur, & ita calor agit in humidum, in quo continetur, producendo ibi ſiccitatem, tanquam effectum ſecundarium; quæ ſiccitas tractu temporis virens ad mortem ducit: quod etiam contingit in generatione animalis ex ſemine: Nam ratione facultatis formatricis, formatio partium emanat; ratione verò caloris, ex molliſſimo ſemine, venæ, cartilagines, arteriæ, & oſſa, media ſiccitate formantur, alioquî quomodo durities in membris conſurget: Quod etiam poſtea contingit in adoleſcentibus, in quibus membra efficiuntur duriora, continuata, & aſſidua actione caloris in humidum: nam ratione caloris, ſicciora, durioráque redduntur, & hac ratione ad ſenectutem, tandémque ad interitum partes deueniunt. Hanc doctrinam eleganter docuit Galenus 1. *de ſanitat. tuend. cap.* 2. & *lib. de marcore, cap.* 4. quibus in locis ipſe affirmat, neceſſarium eſſe, vt generationis principia, ſanguis, & ſemen, ſint humidiſſima; vt ex illis membra formari queant, néve ita à calore tam citò poſſent exſiccari, & hac ratione ad debitam mollitiem, partes noſtri corporis accederent, & vlteriùs actione caloris, media ſiccitate, ad commoderatum robur iuuentutis; qui calor, cùm perpetuò operetur, eadem membra extenuat, rugoſáque reddit humiditate abſumpta; ex qua ſiccitate ſenectus, & tandem mors.

Ex qua doctrina colliges, quòd etiamſi calor naturalis; qualitas conueniens ſit, & naturalis, nihilominùs tamen ad interitum nos perducit, producendo ſiccitatem in eademmet parte, in qua eſt, tanquam cauſa æquiuoca: Quod etiam eodem modo dicendum eſt de facultate formatrice, quæ etiamſi qualitas naturalis ſit ſeminis, nihilominùs corrumpit partem ſpirituoſam, in qua ineſt, delineatione media, quia delineationis, & formationis partium cauſa eſt æquiuoca. Quæ etiam doctrina euidenti ratione confirmatur: quoniam ſubſtantia ſpirituoſa non poteſt corrumpi, quin mutetur in vaporem, & ſic inſenſibiliter per ſpiracula cutis reſoluatur, nam multò antea quàm fieret partium omnium conformatio, euaneſceret, & ſic nulla generatio eſſet poſſibilis, deficiente facultate formatrice; quæ cùm ſit accidens, neceſſariò corrumperetur corrupto ſubiecto.

Ad confirmationem dic. Violentum dupliciter ſumi: primo modo, quum non ſequitur ex lege, aut inſtituto naturæ, & hæc eſt vera, & propria acceptio violenti, veluti eſt motus ſurſum in lapide. Secundo modò ſumitur violentum cùm ſequitur leges à natura dictatas; ita vt inter cauſas naturaliter operantes, ordo ſeruetur naturalis.

Et ad maiorem huius rei explicationem, aduerte, aliquas eſſe generationes, & corruptiones, quæ ſtatuto quodam ordine, & ſolùm à principio intrinſeco fiunt, & certa quadam, & naturali rerum ſucceſſione, nullo agente violenter operante extrinſecùs accedente, quæ generationes, & corruptiones naturales dicuntur: huiuſmodi eſt generatio naturalis in ſemine eueniens, & ſimiliter generatio plantæ: licèt autem generationes, & corruptiones hæ fiant à principio intrinſeco, qualitatibus naturalibus mediis; oportet tamen vt ex hac doctrina colligamus, aliquas eſſe generationes, quæ dictum ordinem non ſeruant, neque ſucceſſionem, ſed caſu, & fortuitò ab extrinſecis agentibus contingunt: huiuſmodi eſt generatio ignis ex ligno, ab agente calido, quæ neceſſariò dicitur violenta, non ex eo quòd igni genito ſit violenta, ſed quòd ab interno principio rei non fiat; imò ſolùm ab extrinſeco agente, calido violenter operante. Atque ita rectè dixit Ariſtoteles *in cap. cit.* interitum & corruptionem, eſſe naturalem, & violentam: hæc dicitur, quæ ab extrinſeco producitur, vt ex morbo, & gladio; naturalis verò dicitur, quæ per ſenectutem contingit, appellatúrque naturalis interitus, cùm ab interna, naturalíque cauſa proficiſcatur, ſcilicet à calore humidam ſubſtantiam depaſcente. Quæ doctrina etiam habet veritatem in facultate formatrice, quæ cùm operetur naturaliter, delineando partes ſpirituoſas, ex accidenti corrumpitur, veluti corrumpitur calor, humida ſubſtantia, quæ eſt pabulum caloris, corrupta.

Ad alteram confirmationem reſponde, Ariſtotelem ſolùm definiſſe violentum, quod ex nulla parte con-

uenit, neque poteſt eſſe naturale, quia ſolùm agebat de motu violento grauium, & leuium, ad quem motum propria natura rei grauis minimè conducit; & ſic patet, quomodo Ariſtoteles definiuerit ſolum violentum per ſe, non verò violentum per accidens, vt in noſtro calore natiuo ducente nos ad interitum, & in operatione facultatis formatricis palàm fit.

Aliud argumentum ſolùm probat, quòd quando aliqua qualitas conducit ad corruptionem, modò emanet, quæ antea non emanabat, id accidere, quia adeſt impedimentum, ſcilicet alia qualitas contraria, emanationem impediens; veluti accidit in emanatione frigiditatis ab aqua, dum eſt calida, & perſeuerat cauſa calefaciens, tunc enim non emanat frigiditas, quoniam ob præſentiam caloris emanatio impeditur. Hinc vlteriùs patet manifeſtè, in partibus exterioribus intenſa frigiditate laborantibus, vt in rigore febrium, & in lipyria febri ex aliqua interna inflammatione oborta, in qua retrogreſſus ſanguinis, & ſpiritus euidenter conſpicitur ad partes intimas, ita vt hæ vrantur, externæ verò algeſcant, & rigeant, quo tempore datur intenſiſſima frigiditas in partibus extimis, à principio intrinſeco emanans. Non ergo eſt inconueniens, id quod eſt corruptiuum, à principio intrinſeco emanare: hoc autem in partibus ſpiritoſis ſeminis non ita ſe habet; hæ enim corrumpuntur, quia naturaliter fit hæc operatio actione facultatis formatricis, quod etiam in calore naturali, ſua naturali actione nos ad interitum ducente, fit manifeſtum.

Subtiliſſimus Galenus *lib.* 14 *de vſu part. cap.* 3. poſtquàm plura de partibus generationi inſeruientibus, diligentiſſimè, vt ſemper ſolet, perſcrutatus fuit, addit, quòd in ſemine reperitur ſpiritus, & propria ſubſtantia ſeminis, ex quibus ſeminis ſubſtantiam conſtituit ipſe eſſe materiam generationis, ſpiritus verò eſſe principium effectiuum in generatione. Huius doctrinæ occaſione, vt inceptum argumentum ad vmbilicum perducamus, determinandum: *Verùm facultas in ſemine reperta, ab aliis qualitatibus diſtinguatur?* Hæc difficultas adeò eſt ardua, & neruoſa, vt Galenus *lib. de fœt. format. cap. vlt.* ſe ignorare eſſentiam huius facultatis fateatur. Dubitat ergo an facultas formatrix cuiuſlibet fœturæ, ſit Deus, vel anima. Auicenna 2. 1. *doct.* 7. *ſum.* 1. *cap.* 2. duas in ſemine conſtituit, aliam quæ temperiem ſingulis partibus tribuit, quæ à Medicis alteratrix nuncupatur; aliam quæ organa producit, & facultas formatrix membrorum appellatur: cùm enim conſiſtentia ſeminis non poſſit producere immediatè operationes ſuas, facultatibus tanquam inſtrumentis vtitur, & ſic facultate formatrice indiget, vt organa adeò diuerſa poſſit producere.

Sit ergo concluſio veritatem quæſtionis explicans manifeſtè: Facultas generatiua exiſtens in ſemine, diuerſa eſt à qualitatibus conſtituentibus temperiem ſeminis, & à facultatibus vitalibus corporis. Hæc concluſio probatur experientia: quamplurimi enim inueniuntur homines, habentes perfectiſſimam temperiem, in quibus vitiata conformatio reperitur. Ergo facultas hæc formatrix diuerſa eſt à qualitatibus elementorum: quod docuit Galenus 2. *de temper. cap. vlt.* quo loco veteres Medicos, & Philoſophos reprehendit, qui temperaturam ex magnitudine, aut figura totius corporis conſtare aſſeuerabant. Deinde qualitates exiſtentes in ſemine non poſſunt diſponere omninò materiam, ita vt ex vi diſpoſitionis producatur forma chyli generati, quia vltima illa diſpoſitio quæ reperitur in ſemine, & organizationis nomine explicatur, emanat à facultate formatrice vltimò diſponente materiam ſeminis, ex vi cuius organizationis introducitur forma viuentis.

Obiicies hoc modo. Forma naturalis in productione rerum naturalium, vt in productione ignis, fit
A efficienter, inſtrumentaliter per concurſum caloris. Ergo etiam temperies ſeminis poteſt organa accidentaliter efficere, cùm multò perfectior ſit forma ſubſtantialis ignis, & inſtrumentaliter producatur à calore. Accedit, quòd partes ſimilares noſtri corporis, media ſolùm alteratione temperamenti, alimentum diſponunt, vt in materiam ipſius alimenti forma viuentis poſſit introduci. Ergo à primis qualitatibus, ſine neceſſitate facultatis formatricis, conformatio etiam fieri poterit.

Dic: quòd ad productionem ignis, organorum productio non eſt neceſſaria, quæ in productione viuentium eſt requiſita; neque diuerſitas partium, quæ emanat ex parte determinata quantitatis: & hac ratione introductio formæ ignis, fit ſolùm ex vi altera-
B tionis calefactiuæ. Neque ex eo quòd forma ignis ſit perfectior in organis accidentaliter, ſequitur, quòd ſi à qualitatibus diſponitur materia pro introductione formæ ignis, etiam producuntur organa à qualitatibus primis: Nam pro cauſa efficienti, & effectu debet aſſignari debita proportio: homo enim generat hominem perfectiorem equo, non tamen poteſt generare equum.

Ad confirmationem reſponde, quòd in nutritione partium omninò non diſponitur alimentum ſolùm alteratione primarum qualitatum, ſed aliquid producitur à facultate nutriente, cuius merito introducitur forma viuentis, & forma alimenti expellitur: præterquam quòd in materiam illam alimenti introducitur forma ſine organizatione vlla, quia iam præſupponitur pro-
C ducta in prima generatione animalis, & ita illa non dicitur generatio ſimpliciter, ſed ſolùm ſecundùm quid, quæ à Philoſophis adgeneratio nuncupatur.

Dic vlteriùs. Hæc facultas formatrix, ſeu generatiua in ſemine exiſtens, diſtincta eſt ſpecie à facultate generatiua ſeminis teſtium, & ab aliis facultatibus noſtri corporis vitalis à temperie partium eſt diſtincta. Sed generatio emanans à facultate ſeminis non eſt actio vitalis. Ergo facultas formatrix, vitalis non erit, cùm ſemen non viuat.

Clarioris verò doctrinæ gratia aduertere oportet, quòd hæc facultas formatrix poteſt dupliciter conſiderari: primo modo, quatenus media facultate formatrice generatio prolis, aut fœturæ attingitur, atque hoc modo certum eſt, quòd ad generationem ſubſtantia-
D lem non poteſt concurrere in genere cauſæ principalis, cùm hæc facultas ſit accidentalis, forma autem producta per generationem, ſubſtantialis eſt, & ſic accidens, ex omnium mente Philoſophorum, in genere cauſæ principalis productionem ſubſtantiæ non attingit. Secundo modo conſideratur hæc facultas, reſpectu formationis partium, ad quam conformationem concurrit in genere cauſæ principalis, atque ita partium delineatio, facultatis huius formatricis eſt effectus. Probatur euidenter: Nam hæc facultas formatrix perfectior eſt multò eſſentialiter, quàm accidentalis organizatio. Ergo efficienter, tanquam à cauſa æquiuoca, à facultate formatrice, partium conformatio producitur: quod Auic. *loco ſuprà citato* oſtendit dicens: *Virtus formatiua imprimis eſt illa, ex qua præcepto creatoris ſui procedit mem-*
E *brorum delineatio, vt ipſorum roboratio, concauitas, foramina, leuitas, aſperitas, ſitus, & alia ſimiliter quæ ad formationem attinent:* Quod etiam 1. *de facult. natural. cap.* 5. docuit Gal. loquens de inteſtinis, & ventriculo, vbi inquit: *quòd conformatio inteſtinorum, & ventriculi ad aliam facultatem pertinet, quam formatricem appellamus.*

Sed contrà obſtant auctoritates nonnullæ. Nam Gal. *cit. lib.* 1. *de facult.* diſtinguit facultatem productiuam partium ſimilarium, à facultate productiua diſſimilarium, ſiue organicarum, quoniam partes ſimilares fiunt à temperamento, diſſimilares ab alia facultate productiua

organarum.

organorum. Hanc doctrinam firmat Ariſtoteles 4. *meteor. cap. vlt.* demonſtrans à quanam virtute partes ſimilares fiant, ac diſſimilares, tandémque concludens, ſimilares à qualitatibus elementorum, diſſimilares ab animalis natura, vel ab alia cauſa fieri aſſeuerat: quod etiam docet *lib. 1. de generat. animal. cap. 3.* nam mollia, dura, lenta, rigida, & quoſcunque alios affectus, qui in partibus viuentis fiunt, caloris, & frigoris vi; carnem verò, & os à primis qualitatibus minimè fieri arbitratur: quo capite tum effectus emanantes à primis qualitatibus, tum ab organizatione partium, manifeſtè proponit. Et *lib. cit. cap. 3. poſt med.* habet hæc verba: *Ineſt in ſemine hominum, quod facit vt fœcunda ſint ſemina, ſcilicet calor, iſque non ignis, non talis facultas aliqua eſt, ſed ſpiritus qui ſemine, ſpumoſóque corpore continetur. & natura, quæ in eo ſpiritu etiam proportione reſpondet elemento ſtellarum.* Quibus verbis Philoſophus demonſtrat, partium ſimilarium formationem à ſola temperatura, non verò à facultate formatrice emanare.

Auctoritates explanabis hoc modo, ſi priùs aſſeras, in ſemine non inueniri duas facultates diuerſas, quarum vna producat partes ſimilares, alia diſſimilares: nam facultas quæ producit carnem, aut os, aut alias partes ſimilares, illas cum determinata magnitudine producit, & ſecundùm alia accidentia, quæ ſe habent ex parte conformationis, ſecundùm animæ exigentiam Quare facultas non eſt diuerſa, ſed eadem eſt productiua partium ſimilarium, & diſſimilarium: quod ratione euidente ſuadetur. Partes diſſimilares ſolùm ſunt partes ſimilares prout vnitæ, ſic enim organum, ſiue partem ſimilarem conſtituunt. Ergo facultas quæ producit partes ſimilares, diſſimilares producit, quod etiam debet intelligi de aliis rebus pertinentibus ad conformationem, vt patet de figura, quæ cùm ſit modus contingens in corpore ex terminatione quantitatis, ad temperiem ſequi non poteſt.

Ad Ariſtotelem verò, & Galenum *loc. cit.* ſic reſponde, dicque illum ſolùm loqui de natura partium ſimilarium, à temperamento ſeminis emanante, non verò de magnitudine, & aliis rebus exiſtentibus in partibus ſimilaribus, ad conformationem pertinentibus. Huius rei ratio eſt euidens; quoniam partes diſſimilares habent temperiem, ſecundùm temperaturam partium ſimilarium, atque ideò dixit Ariſtoteles, quòd ſimilares emanant ſolùm à temperamento, conſiderata temperatura ipſarum, non verò conformatione, aut magnitudine, quoniam ſecundùm hanc rationem à facultate formatrice producuntur.

Sequitur, vt obſcura alia quæſtio agitetur: *Vtrùm ſemen concurrens ad generationem ſubſtantialem fœtura, concurrat inſtrumentaliter, vel tantùm diſpoſitiuè in genere cauſæ materialis?* Plures, cùm contrariæ ſententiæ argumenta inſolubilia eſſe ſibi perſuaderent, illorum difficultate conuicti, partem negatiuam defendere maluerunt, videlicet quòd ſemen non habeat aliquam efficientiam reſpectu generationis ſubſtantialis. Probántque primò, quoniam cauſa efficiens debet eſſe perfectior ſuo effectu. Sed ſemen eſt imperfectius prole genita. Ergo ſemen ad generationem ſubſtantialem effectiuè non concurrit.

Nec valet, ſi aſſeras hoc argumentum tantùm probare, ſemen non concurrere ad generationem ſubſtantialem, vt cauſa principalis, poſſe tamen, etiamſi ſit imperfectius ſubſtantia viuente, concurrere in genere cauſæ inſtrumentalis: Nam contrà facit argumentum hoc, quia omne inſtrumentum agit, in quantum motum à principali agente; ſed ſemen non agit vt motum à generante, quia contingit ſemen adeſſe, generante non exiſtente: quod argumentum etiam poteſt pronunciari de exiſtentia generantis, quia generans non eſt intimè coniunctum. Ergo ſemen vt inſtrumentum generationis non concurrit: cuius rei ratio eſt, quia quodli-

A bet inſtrumentum agit in virtute cauſæ principalis: Semen autem non agit in virtute cauſæ generantis, nihil enim poteſt agere in virtute eius, quod non eſt. Ergo cùm ſemen concurrat ad generationem, etiamſi generans non adſit, apertè ſequitur, quòd ſemen in virtute generantis non agat, ſed alia cauſa productiua ſubſtantiæ eſt aſſignanda.

Probant ſecundò ſententiam ſuam: Nam efficiens cauſa dum operatur, debet exiſtere. Sed ſemen in inſtanti generationis non exiſtit. Ergo ſemen non concurrit inſtrumentaliter in genere cauſæ efficientis ad ſubſtantiæ generationem, cùm in inſtanti generationis ſemen iam ſit corruptum. Tertiò arguunt hoc modo. Semen, vt *infrà* agemus, concurrit in genere cauſæ materialis ad prolis generationem. Ergo non poteſt concurrere vt cauſa efficiens, & materialis cùm hæ in B actionibus tranſeuntibus non poſſint coincidere ſimul. Confirmant deinde: quia nihil poteſt agere in ſeipſum, vt *1. de generat. cap. 7.* docuit Ariſtoteles, quod ſequeretur, ſi ſemen ad generationem fœtus efficienter concurreret. Vltimò. Nihil agit in deſtructionem ſui. Sed ex generatione viuentis ſequitur corruptio ſeminis. Ergo ſemen ad generationem prolis efficienter concurrere non poteſt.

Auctores in hoc ſoluendo dubio in varias diuiſi ſunt partes: qui enim accidentia ſubiectari in materia prima arbitrantur, conſequenter affirmant, quòd accidentia ad productionem ſubſtantiæ inſtrumentaliter concurrunt, quia illa ſunt in generationis inſtanti, & manent poſt generationem ipſam. Cæteri, qui accidentia ſubiectari C in toto compoſito aſſeuerant, illa non poſſe concurrere inſtrumentaliter ad productionem ſubſtantiæ, propter defectum exiſtentiæ, aſſeuerant, quia in inſtanti generationis non exiſtunt, & vt ſic ſolùm dipoſitiuè in genere cauſæ materialis concurrunt.

Solue tu hoc modo. Etiamſi accidentia ſubiectentur in toto compoſito, adhuc facultas formatrix concurrit in genere cauſæ inſtrumentalis ad productionem formæ ſubſtantialis. Hæc concluſio patet præſuppoſita neceſſitate inſtrumentorum naturalium, hæc enim accidentia ſunt virtutes actiuæ, quæ ſubſtantiam in ordine ad operationes perficiunt, vt potentiæ omnes animæ, calor, & frigiditas. Patet deinde, quoniam in hoc diſtinguuntur hæc accidentia, ab accidentibus aliis, quæ ſolùm ad ſubſtantiæ ornatum inſeruiunt, vt albedo, D nigredo, &c.

Argumenta verò aduerſa extrica hoc modo. Dic ad primum. Cauſa efficiens principalis debet eſſe perfectior ſuo effectu; at verò cauſa inſtrumentalis, nequaquam, vt patet in generatione ignis, facta inſtrumentaliter à calore. Ad confirmationem dic, quòd accidentia operari in virtute ſubſtantiæ, non eſt quòd aliquam motionem à principali agente inſtrumentum requirat, ſed ſatis eſt, quòd accidens ſit virtus ipſius agentis, & hac ratione in virtute ſubſtantiæ operatur.

Dic ad ſecundum, quòd vt aliquid ſit cauſa efficiens alterius, ſatis eſt quòd exiſtat ſimul tempore cum effectu, ita vt nullum inter cauſam, & effectum tempus interponatur; non verò requiritur, quòd ſit cauſa efficiens in eo inſtanti naturæ cum effectu, quia etiam ratione diſpoſitionis exiſtentis in aliquo compoſito, ad E productionem formæ ſubſtantialis concurrunt: licèt enim non ſint in eodem inſtanti naturæ, in quo eſt ſubſtantialis forma, ſunt tamen in eodem inſtanti temporis, ita vt primum non eſſe diſpoſitionum, ſit ſubſtantiali formæ primum eſſe. Quare quamuis ſemen non ſit in eodem inſtanti naturæ, in quo eſt generatio fœturæ, quia tamen in tempore immediato, hoc ſufficit, vt ſemen inſtrumentaliter concurrat, præcipuè cùm illæ prioritates, vt ita dicam, naturæ, reales non ſint, in quibus vnum ſine alio exiſtit, ſed prioritas ſolùm rationis.

Ad tertium iam reſpondimus *ſuprà*, quærentes, An in ſemine diuerſæ partes reperiantur, quarum altera ſit efficiens, altera materialis. Ad vltimum argumentum. Dic, quòd nihil agit per ſe in deſtructione ſui, per accidens tamen contingit, vt ſequatur deſtructio rei, ſicut ex actione diſpoſitionum ipſarum corruptio per accidens ſequitur, quia earum ſubiectum corrumpitur: ita ſimiliter per accidens contingit, quòd ex actione ſeminis ſequatur corruptio ipſius.

Vt verò hæc ſolutio explicetur magis, aduerte, quòd inter generationem viuentium, & non viuentium maxima diuerſitas adeſt: In his enim ſecundùm probabiliorem ſententiam, in generante exiſtit, & non in paſſo, ſolùm enim calor in igne generante eſt inſtrumentum, calor verò exiſtens in ligno, ſcilicet in paſſo, ſolùm diſpoſitiuè concurrit: At verò in generatione viuentium, tam in generatore, quàm in materia ſeminis, in quam introducenda eſt forma viuentis, eſt propria virtus inſtrumentalis, licèt remota, reſpectu generationis: nam in generante eſt potentia generatiua exiſtens in teſtibus, in ſemine etiam eſt propria virtus, ſcilicet facultas formatrix, quæ doctrina eſt Ariſtotelis, dicentis generationem viuentium eſſe naturalem, non autem generationem non viuentium: illa enim à principio intrinſeco fit, quoniam in ſemine facultas formatrix exiſtit; hæc contrà, à principio extrinſeco eſt.

Obiicies. Sicut accidentia diſpoſitiua materiæ ligni, ad introductionem formæ ignis, ſunt violenta ipſi ligno, ſic etiam virtus illa inſtrumentalis, ſcilicet facultas formatrix, quæ reperitur in ſemine, eſt violenta. Paritas rationis probatur: quia ratio ob quam accidentia ſunt violenta, eſt, quia tendunt ad corruptionem ligni. Sed etiam facultas formatrix, quæ in ſemine eſt, tendit ad corruptionem ſeminis, & productionem viuentis. Ergo in hoc nulla poteſt differentia aſſignari.

Dic. Sunt quædam formæ, quæ per ſe à natura quaſi non intenduntur, ſed per accidens, vt via ſcilicet ad aliud: nam Embryo priùs viuit vita plantæ, deinde vita animalis, vltimò vita hominis, quia illi gradus priores à natura ſunt intenti, tanquam via; ſic ſimiliter ſe habet forma ſeminis, quæ natura ſua ad viuentis productionem ſolum aſpirat, & ita ad introductionem formæ viuentis per accidens corrumpitur. Accedit quòd diſpoſitiones productæ ab agente extrinſeco, in generatione viuentium, ſunt violentæ, quod facultati formatrici, quæ in ſemine eſt, non conuenit, quoniam etiamſi ad formam viuentis diſponat, eſt tamen qualitas naturalis in ſemine exiſtens.

Solue ſecundò, argumentum illud, dicens ſemen habere partes heterogeneas, vt probauimus *ſuprà*, quarum quædam ſunt actiuæ, aliæ verò paſſiuæ; & hac ratione virtus illa quæ exiſtit in partibus actiuis, ſcilicet facultas formatrix, non eſt ſemini violenta, imò potiùs naturalis, reſpectu partium in quibus ineſt: & hoc ſufficit, vt dicatur naturalis reſpectu ſeminis. In ligno verò, reſpectu generationis ignis, non eſt eadem ratio, quia omnes partes quas habet lignum, homogeneæ ſunt, nec verò heterogeneæ, quemadmodum ſunt illæ partes quæ in ſemine reperiuntur, quarum aliæ ſunt merè actiuæ, aliæ verò paſſiuæ.

Difficillimum verò explicatu dubium eſt: *Vtrùm ſubſtantia à prima cauſa, vel à generante in virtute ſeminis principaliter producatur?* Communis Medicorum, & Philoſophorum ſententia eſt, quòd accidentia ſeparata à proprio connaturali ſubiecto, producunt ſubſtantiam in virtute cauſæ principalis, ſcilicet generantis, & vt inſtrumenta eius ſeparata, non autem vt inſtrumenta primæ cauſæ, aut alterius cauſæ vniuerſalis ſupplentis defectum cauſæ particularis. Probatur primò, quoniam virtus ſeminalis in abſentia generantis, gene-
A rat ſubſtantiam viuentem, mediante facultate relicta in ſemine. Ergo generans in genere cauſæ principalis, media operatione facultatis formatricis, ſubſtantiam producit.

Neque ſoluas argumentum hoc, quòd ſemen non ſolùm eſt inſtrumentum operationis propter facultatem formatricem, ſed etiam ratione formæ ſubſtantialis ipſius ſeminis: Nam contra hoc eſt, quia ſemper remanet eadem difficultas, ſiue ſola forma ſeminis ſit vitalis, ſiue non: cùm ſemper longè imperfectior ſit, quam anima, quæ generatur. Ergo ſolùm debet concurrere facultas formatrix inſtrumentaliter; generans verò in genere cauſæ principalis.

Probatur ſecundò hæc ſententia, quia inanimata habent ſufficientem facultatem ad generandum in genere
B cauſæ principalis, ſicut ignis generat ignem, in qua generatione peculiaris influxus cauſæ primæ, aut alicuius cauſæ vniuerſalis non adeſt. Ergo etiam animata, cùm ex ſua natura ſint perfectiora, ſubſtantiam in genere cauſæ principalis producent, ita vt ſpeciali concurſu primæ cauſæ non indigeant.

Probatur tertiò. Omnis actio productiua ſubſtantiæ debet ab aliquo immediato agente emanare, vt omnes Philoſophi *in lib. 7 phyſic. cap. 6.* confirmant. Sed forma ſubſtantialis agentis, v. g. generantis, ſubſtantiam immediatè producendam, niſi mediis accidentibus, attingere non poteſt. Ergo hæc accidentia ſunt, quæ ſubſtantiam in virtute generantis producunt: quia quemadmodum Sol non tangit immediatè mineralia, niſi media luce, & calore; ſic ſimiliter homo
C hominem, niſi media virtute ſeminali producere nequit.

Quamuis autem hanc opinionem peritiſſimi viri amplectantur, difficillimè tamen defendi poteſt, quia aduersùs eam grauiſſima argumenta inſurgunt: Nam accidentia virtute propria ſubſtantiam non producunt. Ergo nec etiam quatenus ſunt virtutes ſubſtantiæ. Patet ſequela: hæc enim virtus, vel eſt ſubſtantia, vel accidens: Si primum, ergò iam ſubitò ſubiectatur in accidenti, quod eſt contra Philoſophos omnes: Si ſecundum, vel eſt quid relatiuum, vel abſolutum: non relatiuum, vt de ſe patet, cùm relatio nullius ſit actiuitatis; nec etiam vt abſolutum, quia adhuc remanet accidens, ſicut antea, & ſic eadem ratio ſemper vrget. Confirmatur, quia iam accidens virtu-
D re propria produceret ſubſtantiam, & non in virtute ſubſtantiæ, alioqui daretur proceſſus in infinitum.

Nec reſpondeas huic argumento, quòd virtus illa non eſt aliquid ſuperadditum accidenti, ſed ipſummet accidens, quòd ex ſua natura eſt maximum ſubſtantiæ, ita vt ſit ſenſus, accidens agit in virtute ſubſtantiæ, quia ex ſua natura eſt virtus illius: Nam ſemper remanet eadem difficultas, quoniam facultas formatrix, vt eſt virtus generantis, vel aliud quoduis accidens, non dicit minorem perfectionem, quàm ſola facultas formatrix. Ergo hæc adhuc, prout eſt virtus generantis, ſubſtantiam non producit.

Huic argumento poteris reſpondere, quòd calor per ſe ſolùm poteſt eſſe inſtrumentum ſubſtantiæ, ita vt
E omnis, illa entitas excludatur ſuperaddita accidenti, quoniam certum eſt, quòd inſtrumenta naturalia, & facultas formatrix non agunt per aliquod ſuperadditum, ſicut inſtrumenta artificialia; cum hoc tamen non debemus excludere coniunctionem ad ſubſtantiam, aut eſſe virtutem illius.

Quare in calore, aut facultate formatrice duo conſiderantur: primùm, quòd calor, aut facultas formatrix ſit accidens talis ſpeciei, atque ita calor non eſt mixtus ſubſtantiæ, nec productionem illius attingit, ſed ſolùm adeſt, quòd calor ſit cauſa alterius caloris, & facultas formatrix cauſa delineationis partium; &

ſic

ſit calor tantùm non dicitur dimanare ab aliqua certa A ſubſtantia, ſed abſtrahitur calor à forma ſubſtantiali cuiuſlibet mixti.

Secundo modo conſideratur calor, aut facultas formatrix, quatenus à forma ſubſtantiali emanat, ſecundùm quam conſiderationem redditur vigoroſior ad operandum; & ſic explicant; quòd ea diuerſo genere coniunctionis caloris ad diuerſas formas, producat calor diuerſos effectus: nam coniunctus cum ſubſtantia animalis producit carnem, & ſanguinem; cum fœmina, producit lac, quod non facit in viro, quamuis calor vtriuſque ſit eiuſdem ſpeciei: quod idem dicendum eſt de facultate formatrice, quæ ex ſua natura eſt virtus generantis; & ſic aſſerunt, quòd licet accidens ſit imperfectius ſubſtantia, & in genere cauſæ principalis ſubſtantiam producere non poſſit, tamen per modum B ſubſtituti, bene poteſt in virtute generantis hoc efficere, ita vt generans ſit cauſa principalis: quod conſimani in inſtrumentis artificialibus attingentibus productionem rei artificialis, & in naturalibus inſtrumentis, vt ſemen imperfectius viuente producit viuens, quod etiam de ſeminibus plantarum, & arborum intelligendum eſſe, ſibi perſuadent.

Sed alia ſententia à nobis amplectenda eſt, qua affirmamus ſemen productionem formæ ſubſtantialis non attingere, ſed ſolùm fœminam per ſuam formam ſubſtantialem, in genere cauſæ principalis producere ſubſtantiam, præſuppoſito ſemine viri; & ſic nunquam producitur ſubſtantia ab accidenti in genere cauſæ principalis: nam fœmina eſt cauſa principalis reſpectu C productionis formæ, ſi ea ex potentia materiæ poteſt educi, vt in formis multorum contingit; ſi verò forma non educatur ex potentia materiæ, vt in anima rationali, ſufficit quòd mulier attingat vnionem, vel ſaltem antecedenter diſponat materiam, vt Deus iuxta diſpoſitionem illius animam rationalem per creationem producat.

Probatur hæc ſententia hac ratione efficaci: quoniam recurrere ad Deum, tanquam ad cauſam ſuperiorem, ſupplentem defectum cauſæ particularis, in aliquibus generationibus ſolùm veritatem obtinet, quando caſu contingit, vt producatur viuens, vt in generatione viuentium ex putri materia contingit, in quo exemplo aliqua virtus ſeminalis non datur, cuius ratione in ratione ſubſtantiæ generatio formæ ſubſtantialis D fieri poſſit: aliter verò ſe habet in difficultate noſtra, quoniam in ſemine datur facultas formatrix, quæ in virtute cauſæ principalis ſubſtantiam producere poteſt. Ergo generatio viuentium, vt fiat ordine à natura inſtituto, & non caſu, generanti, & non primæ cauſæ debet attribui. Confirmatur: Nam ſequeretur generationem viuentium ſoli Deo eſſe tribuendam, & non cauſis ſecundis, ita vt ſit falſum dicere, quòd homo generat hominem, leo leonem; hoc enim modo omninò tollitur influxus cauſarum ſecundarum, quod doctrina argumentis *ſuprà* adductis etiam confirmari poteſt.

Obijcies hoc modo, contra traditam doctrinam: hæc enim in generatione arborum, & plantarum, veritatem non obtinet, in quibus non datur diuerſitas ſexus. Nec dicas quòd tunc terra gerit vicem matris, E quia forma terræ longè eſt imperfectior quauis ſubſtantia viuenti. Ergo terra ipſam ſubſtantiam viuentem producere nequit, & ex conſequenti ſola fœmina, medio ſemine viri, in genere cauſæ principalis, ſubſtantiam non producit.

Reſpondent aliqui hanc generationem tribuendam eſſe cœlo, cauſæ particularis defectum ſupplenti, veluti in generatione formarum naturalium contingit, vt quando ignis medio motu locali producitur. Verùm hæc ſolutio non poteſt admitti, quia cœlum qualibet ſubſtantia viuente multò eſt imperfectius. Ergo in genere cauſæ principalis, ad generationem viuentis non poteſt concurrere. Quòd ſi dicas, cœlum producere hæc mixta viuentia, prout mouetur ab intelligentia, habes contra te argumentum firmum: nam hæc intelligentia nullam habet vim productiuam circa hæc inferiora, cùm ſolum motum localem producat; quo mediante cœli mouentur. Ergo cœlum adhuc cum Intelligentiis ſubſtantiam viuentem producere non poteſt. Dic, quòd hoc ſuppoſito, quia ſexuum diuerſitas non datur, tunc cauſa principalis eſt Deus, qui ſubſtantiam illam viuentem producit.

Obijcies ſecundò. Si ſuperior doctrina eſſet vera ex ea ſequeretur, quòd fœmina eſſet principalius generans, quàm vir, quod videtur eſſe contra Philoſophos omnes. Dic, negando ſequelam. Non enim emanat ex imperfectione viri, quòd hic non producat id quod à fœmina producitur, ſed ea eo quòd non eſt immediatè coniunctus cum ſemine, alioquì ſi adeſſet, idem efficeret, quod fœmina: quare ſi anima maris eſſet applicata fœtui, in corpore fœmineo produceret fœtum, per accidens tamen impeditur. Quare cùm fœmina verum ſemen efficiat, & ſit eiuſdem ſpeciei cum mare, habeátque potentiam generandi, ita magis proximè ad generationem concurrit.

Sed quoniam in hac difficili quæſtione, poſſet aliquis aduerſam tueri ſententiam, videlicet quòd Deus eſt cauſa principalis ſupplens defectum cauſæ particularis, veluti contingit in generatione plantarum, & arborum, præſuppoſita diſpoſitione ex parte terræ; hoc modò ſatisfaciet, quòd in animalium perfectorum generatione, in quibus formæ educuntur de potentia materiæ, ſemen ad productionem ſubſtantialem inſtrumentaliter concurrit cum operatione tamen cauſæ primæ, quæ influxum generantem in homine ſupplet; tamen ſemen deciſum in hac opinione inſtrumentaliter non concurrit, quia anima rationalis per creationem producitur: dicimus tamen quòd homo generat hominem, quia producit ſemen, in quo facultas reſidet formatrix quæ pro introductione animæ rationalis organa operantur neceſſaria. Ex his inferre poteris, non rectè ſequi, quòd homo non generat hominem, nec leo leonem, quia facultas exiſtens in ſemine eſt virtus relicta ab ipſo generante, quæ corpus ipſum delineat, vt fine aliâ cauſa particulari Deus formam ſubſtantialem producat, & ſic dicatur homo cauſa proxima reſpectu generationis ſubſtantialis.

Vtrùm ſemen ſit colliquamentum, vel excrementum? Non pauca Peripatetici intentant, dum excrementum eſſe multis confirmant. Primò, colliquatio res eſt præter naturam membrorum, cùm naturalem membri concretionem diſſoluat. Secundò. Craſſi homines multò minùs fœcundi ſunt; nam craſſum ab agente colliquante multò magis diſtillat, quàm gracile. Tertiò. Colliquatio, ſiue ex venere, exercitio, vel febre fiat, non habet in corpore locum peculiarem quò defluat. Sed ſemen, cæterorum excrementorum inſtar, fecis, vrinæ, lactis, bilis, habet peculiare conceptaculum, meatus ſeminarios. Ergo. &c. Quartò. Si eſſet colliquatio, ſemper læderet. Atqui perſæpe reddit corpus alacrius, quare eius vſus ſalubris eſt, ex Gal. *in art med. cap.* 82. & abſtinentia lædit, ex ipſo, 6. *de loc. cap.* 5. & in grauiſſima damna, corpora præſertim muliebria præcipitat, vt plurimis hiſtoriis *eo loco* Gal. confirmat. Ergo. Quintò, Ætate florentes, ſani, robuſti, plurimum ſemen in concubitu eiaculantur; contra ſenes, valetudinarij, & imbelles. Ergo, &c. ſiquidem imbecilla magis colliquantur robuſtis. Ergo non eſt colliquamentum, ſed alimenti ſanguinei excrementum.

Ita Ariſtoteles 1. *de generat. animal. cap.* 18. Sed duſtū hæc fatur, ſibi ipſi pugnantia ſcribere videtur: excrementum enim definit, 2. *de generat. animal. cap.* 4. id quod incoctum, & terrenum ſimul in corpore remanet, ſemen verò coctum eſt, non terreum, ſed aëreum, ſpumoſum

ſpumoſum. Deinde ſi excrementum eſt, & quid incoctum, quomodo ipſi tam inſignis gignendi vis ineſt, vt teſtatur ipſe?

Excrementum ergo interpretemur, ſemen eſſe, ſola quantitate redundans, quæ nihil aliud eſt, quàm pars alimenti, ad connexionem in membra proximè accedens, nec tamen id omne verum ſemen eſt, ſed quod è teſtium nutritione ſuperfluit. Quamuis enim ſeminaria totius corporis membra, ſubſtantia quadam alba, ſemini valde ſimili nutriantur; verum ſemen, maximè coctum, vi genetiua præditum, in ſolis teſtibus, & inuolutis meatibus, à natura, eximia arte fabrefactis generatur: quod enim infœcundum ſemen eſt, ſeminis appellationem non meretur.

Vtrùm ſemen ſit animatum; Auctores certarunt vtrinque. Peripatetici vnà cum magiſtro ſuo, ſemen eſſe ſolùm in potentia ad vitam ſibi perſuadent: Nam anima eſt actus corporis phyſici, organici. At ſemen non eſt organicum, ſed homogeneum, & ſimilare. Ergo ſemen anima non informatur. Aduerſa tamen ſententia eſt magis probabilis: Nam Galenus *lib de maraſmo, cap.* 2. tria eſſe viuorum genera aſſeuerat, animalia ſcilicet, plantas, & ſemina, quæ marcore corripi inibi inculcat, qui morbus ex nimia ſiccitate oritur. Ergo cùm hæc morboſa affectio ſemini contingat, ſemen animatum erit. Et 2. *de facult. natural. cap.* 3. in ſemine reperiri facultatem attrahentem arbitratur: Et *lib.* 1. *de ſem. cap.* 8. in ſemine eſſe principium motionis pronunciauit. Ergo ſemen animatum eſt, cùm anima ſit principium motus. Et *eodem lib. cap.* 11. ſemen maſculinum nutriri à ſemine fœminino aſſeuerat: quare cùm nutritio ſit actio vitalis, ſemen viuet, & erit animatum. Probat Ariſt. 2. *de generat. animal. cap.* 3. dum ſemina, & plantas, viuere ſtirpium inſtar, edocuit. Deinde operatio vitalis emanat à potentia vitali. Sed ſemen habet operationes vitales, quia attrahit, & retinet. Ergo habet animam, quæ harum operationum eſt principium. Præterea. Semen naturalem calorem ſortitur viuificum, quia generatio qua producitur viuens, eſt actio vitalis. Sed ſemen generat viuens. Ergo viuit ſemen, cùm operetur actione vitali.

Neque reſpondeas huic argumento, facultatem in ſemine exiſtentem eſſe vitalem, etiamſi ſemen non viuat: nullum enim eſſe inconueniens, quòd facultas reperiatur in ſubiecto non viuente, tanquam in medio quodam ad ſpeciei propagationem deſtinato. Sed hæc ſolutio non eſt vera, quoniam ſubiectum vitale ex ſua natura vitam expoſtulat, ſine ſubſtantiæ viuentis concurſu, prout circa facultatum vitalium operationes anima inſinit. Deinde facultas v. g. quæ eſt in ſemine, eſt vitalis: ergo etiam operatio emanans ab hac facultate erit vitalis.

Semen ergo viuit, & animatum eſt. Præcipuo verò argumento (plura enim indiſcriminatim auctores congerunt, quibus ſolutio facilis reddi poteſt) ſic reſponde. Semen, vt eſt potentia animatum, ita & organicum; cùm primùm verò incipit exercere animæ opera, iam eſt præditum vaſis ex vtero trahentibus. Dic ſecundò cum Simplicio *lib.* 2. *de anima, cap.* 6. quòd anima eſt actus corporis organici, duplici ratione: vna ſecundùm quam organum effingitur, formatúrque, vt inde ſit animæ organum; altera ſecundùm quam iam vtitur organo formato: illa quidem eſt in ſeminibus, & in conceptibus; hæc verò in editis iam animantibus. Dic tertiò, quòd ſemen non prorſus eſt ſimilare, cùm parte conſtetætherea, & ſpirituoſa, quæ diuerſæ rationis eſt à craſſiori, & magis corpulenta ſubſtantia. Quin in parte illa ætherea veriùs reſidet anima; eſt enim apud Galenum 1. *de ſemin. cap.* 10. ſpiritus is per ſe mobile principium, quare & animatum; ſiquidem anima motionis fons eſt, atque origo. Ariſtoteles inſuper 2. *de generat. animal. cit.* ſeminum fœcunditatem in huiuſmodi ſpiritum retulit, cuius natura cùm cœlitùs inſeratur, diuinitatem præ ſe fert, & quoniam varia producit organa, cum elemento ſtellarum quandam videtur habere ſimilitudinem.

Sed iam tempus eſt, vt ad aliam difficilem quæſtionem explanandam, properemus: *Vtrùm ſemen ab omnibus noſtri corporis partibus decidatur?* Hippocrates *lib. de morb. ſacro, num.* 4. & *lib. de aëre, aq. & loc. num.* 3. ſic ait: *Cùm ſemen genitale ab omnibus corporis membris procedat, à ſanis quidem ſanum, à morboſis morboſum, fiátque vt ex caluis calui gignantur, & ex diſtorto diſtortus, eadémque ratio eſt circa alias formas, & ſic ex macrocephalis, macrocephali.* Idem etiam *citatis locis* probauit Hippocrates, experimento proprio edoctus, qui ex ſectione venarum retrò aures, reddi homines ſteriles affirmat: cauſa eſt, quòd ſemen genitum in capite, ad organa generationis, poſito hoc impedimento, deſcendere nequeat. Confirmat eius ſententiam Auicenna 2. 3. *tract.* 1. *cap.* 3. dum hæc protulit verba: *Et Hippocrates dixit in ſuis intentionibus, quamplurimùm materia ſpermatis à cerebro deſcendere, ex duabus venis quæ ſunt poſt aures, & propter hoc datur ſterilitas ex ſciſſione venarum.* Hac ratione leges monent humanæ, vt furibus amputentur auriculæ, vt ſteriles remaneant, ne ſcilicet fur alium furem ſibi ſimilem generet: quod etiam docuit Ariſt. 1. *probl.* 56. quærens, cur Eunuchi, ſeu ſpadones, calui non ſunt; quia (inquit) obtinent plurimam ſubſtantiam cerebri, atque hoc contingit, quia venerem non exercent. Ergo ſemen ab omnibus partibus deciditur.

Probatur primò hæc ſententia. In ſeminis emiſſione in toto corpore delectatio perſentitur. Ergo in toto corpore ſemen generatur. Antecedens patet experientia. Conſequentia vera eſt, quia ſolùm in illa parte perſentitur dolor, vbi adeſt obiectum naturam corrumpens: quare in illis partibus, in quibus delectatio ſentitur, etiam debet adeſſe obiectum illam delectationem producens. Sed in omnibus partibus ſentitur voluptas. Ergo ab omnibus partibus ſemen deciditur.

Secundò. Filij producti aſſimilantur parentibus nòn ſolùm in ſpecie, ſexu, & effigie, ſed in magnitudine corporis, & temperamento. Sed cauſa huius ſimilitudinis ſolùm poteſt eſſe, quòd ſemen ab omnibus partibus corporis decidatur, referens ſimilitudinem partium à quibus dimanat. Ergo, &c. Nec enim vlla ratio aſſignari poteſt, cur poſſit contingere, vt ſi ſemen ab illa parte non procedat, filij patribus aſſimilentur in illa parte determinata, ſi ab ea ſemen non deriuetur.

Tertiò. Claudi, Epileptici, Elephantici, & quacumque alia ægritudine infecti, filios generant claudos, epilepticos, leproſos, & alia quauis ratione affectos. Sed hi morbi ſolùm ex vitio ſeminis emanant. Ergo. Patet maior experimento in morbis hæreditariis, in quibus ſemen vitioſum ſimilem morbum in filio producit. Ergo ab illa parte deciditur ſemen, quod ſimiliter de omnibus aliis partibus eſt dicendum.

Quartò. In ſeminis emiſſione, in toto corpore maxima ſentitur debilitas, quod non alia ratione contingere poteſt, niſi quia ab omnibus partibus ſemen deciditur, quod *loco cit.* docuit Auicenna. Vltimò. Quælibet pars nutritur ex eadem materia, ex qua fuit generata. Sed partes ſpermaticæ fuerunt in principio fabricatæ ex ſemine. Ergo ſimiliter in ſemine nutrientur; & hac ratione in partibus ſpermaticis ſemen generabitur, atque ab ipſis ad organa generationis deſcendet. Maior conſtat ex Galeno 2. *de ſemine, cap. vlt.* docente, quòd quemadmodum partes carnoſæ ex ſanguine, ita ſpermaticæ ex ſemine nutriuntur, & generantur, cùm eadem generationis, & nutritionis materia ſit.

Hi s

Digitized by Google

His rationibus conuicti plures, ſemen generari in omnibus partibus ſpermaticis totius corporis conteſtantur, à quibus virtute teſtium attrahatur. Sicut enim in liene propria virtus attrahens melancholiam reperitur, & renibus ſua ineſt trahens ſeroſitatem, ita ſimiliter in teſtibus eſt aſſignanda, quæ ſemen, vt proprium alimentum, natiua quadam proprietate ad ſe allicit. Quæ ratio videtur deſumpta ex Galeno, 2. *Aph. com.* 28. *in vltimis verbis*, quo loco, vt reddat cauſam, ob quam podagrici, epileptici, aut alio morbo infecti generent filios ſimilibus morbis fœdatos, eam eſſe determinat, quia ſemen eſt vitioſum in articulis, & in cerebro; & hoc modo membra genita imbecilla redduntur. Semen itaque defert vitia illarum partium, à quibus deciſum eſt, ob quam cauſam fœtus producti inquinantur eiſdem morbis, quibus parentes antea erant conſpurcati.

Hæc ſententia, præterquam quòd ab Ariſtotele impugnatur, 1. *de generat. animal. cap.* 18. eſt aduerſa communi Medicorum Scholæ, qui rationibus muniti, contrariam tuentur, & defendunt. Primò. Generatio ſimilis eſt in quibuſdam plantis medio ſemine, ſicut in animalibus. Sed in illis ſemen ex tota planta non deciditur, quia partes ſingulæ non expellunt ſingulam portionem ſeminis, ex qua ſemen integrum producatur. Ergo neque in animalibus ſemen ex omnibus partibus expellitur.

Secundò. Ex ſimilitudine filiorum ad parentes non rectè infertur, quòd ſemen ex toto corpore decidatur: nam filij non ſolùm ſuorum parentum, ſed auorum, & proauorum à quibus nullum expellitum ſemen, imò cuiuſdam hominis ignoti figuram, & ſimilitudinem referunt. Deinde ſimilitudo filiorum ad parentes ſæpenumerò ſeruatur in pilis, vel vnguibus, ex quibus pro generatione nil deciditur: quin filij interdum aſſimilantur patribus in exterioribus ſignis, vt barba. Ergo; &c. Accedit quòd patres manci, claudi, generant filios ſanos, & nulla labe in aliqua parte fœdatos. Ergo vt generetur pes v. g. aut manus, non eſt neceſſarium, vt ab illa parte deſcendat: pariter de reliquis noſtri corporis partibus pronunciandum.

Tertiò. Semen non generatur ſolùm in partibus ſimilaribus, neque in diſſimilaribus, neque in vtriſque ſimul. Ergo. Non à ſimilaribus, quia in animalium generatione, ſeruatur etiam ſimilitudo filiorum ad parentes in partibus organicis, vt patet in ſimilitudine faciei: Neque à partibus diſſimilaribus, quia hæ ex communi Medicorum voto, ſolùm ſunt partes ſimilares ad inuicem coniunctæ; & ſic partes hæ non efficiunt aliquam operationem ſine actione partium ſimilarium. Non ex vtriſque ſimul, ſequeretur enim ex compoſitione partium, ortum ducere; ſimilitudo autem formalis ab aliqua compoſitione non dependet. Inſuper. Si ſemen à toto decideretur, etiam id de ſanguine eſſet dicendum; qui ſolùm eſt materia partium carnoſarum, ita vt ſanguis ex toto corpore pro formatione partium carnoſarum deſcenderet, quod eſſe falſum nullus non videt. Vltimò. Semen, quod in aliquo tempore eſt maſculinum, poſtea eſt fœmineum, quoniam temperies ſeminis diuerſimodè alteratur. Ergo non generatur maſculus ſine fœmina, ex eo quòd ſemen à toto corpore procedat: nam in ſemine pars propria, & determinata ſexus non inuenitur.

Neque in contrariam abeas ſententiam, eámque vt probabilem iudices, quoad ſubſtantiam ſpirituoſam, ita vt ex ſingulis partibus procedant ſpiritus vitales, recipientes aliquam alterationem ab ipſis partibus, ex quibus pars ſpirituoſa ſeminis generatur, quæ ſuo modo iuxta partium diuerſitatem, heterogeneam ſortitur naturam, & ſimiliter facultas generatiua quæ in ſemine reſidet, qua ſpiritus vitales ab ipſis teſtibus attrahuntur:

Hæc enim ſolutio inefficax eſt: ex illa enim ſequeretur filios aſſimilari ſolùm ſuis parentibus, quia ab illis tantùm decidunt ſpiritus, cùm etiam auis, & proauis aſſimilentur ſæpe, docente ipſa experientia. Redargues etiam hoc modo: Multoties enim homo mutilus, & priuatus aliqua parte, filium integrum generat, & quoad omnes ſuas partes ſanum; quod eſſet impoſſibile, ſi eſſet neceſſarium quòd ſpiritus vitales vndequaque à teſtibus attraherentur, cùm à partibus defectuoſis attractio alicuius ſpiritus ſit impoſſibilis.

Non ergo eſt neceſſarium, quòd ſemen ab omnibus noſtri corporis partibus attrahatur, neque quoad ſubſtantiam, neque quoad cauſam. Hæc concluſio hac ratione probatur: nam facultas formatrix à teſtibus producitur, vel à propria forma ſeminis dimanat, quæ facultas partium noſtri corporis eſt delineatiua. Ergo hoc ſolùm erit facultas, quæ ideam, & ſimilitudinem omnium partium noſtri corporis effingit.

Ad argumenta verò contraria facilis eſt reſponſio. Ad auctoritatem Hippocratis, dicentis ex ſectione venarum retrò aures ſterilitatem ſubſequi, quia ob eam, ſanguinis vel ſeminis ad partes genitales communicatio impeditur. Dic, quòd licet vera ſit Hippocratis ſententia, tamen ſectis his venis, homines redduntur ſteriles, ob cauſas tres, quin concedamus ſemen ex cerebro profluere: prima, ob aſſiduam illorum neruorum exiccationem, renum, & partium generationi inſeruientium robur, & firmitudinem reſoluentem. Secunda, quia ob aſſiduam motionem oriebatur coxendicis affectus, ex quo ſubortis vehementiſſimis doloribus, partes genitales euaneſcentibus ſpiritibus infirmantur valde. Tertia, ob ſanguinis vacuationem ex ſectione copioſam, cuius ratione infrigidatur corpus, & ſemen infœcundum gignitur, iuxta quam rationem Auicenna, & Ariſtoteles interpretentur, eſt neceſſe.

Ad primum argumentum reſpondent plures, voluptatem, & delectationem non ſolùm perſentiri in parte affecta, verùm in aliis corporis partibus, propter conſenſum, & connexionem magnam, quam ipſæ inter ſe obſeruare ſolent, vt in dolore ventriculi, & inteſtinorum ſatis fit manifeſtum: Quæ ſolutio non eſt vera, quia, vt 1. *de loc. cap.* 7. docuit Galenus, nulla pars patitur per conſenſum, niſi quando aliquid communicatur noxium, & extraneum; vel quando deficit id quod communicari debebat. Sed in ſeminis emiſſione partes aliæ noſtri corporis non immutantur, cùm à ſemine nihil recipiant. Ergo per conſenſum delectari non poſſunt. Confirmatur: nam aliæ partes non habent obiectum à quo immutentur. Igitur ſenſatio voluptuoſa in illis non percipietur. Antecedens patet, quia ex obiecto, & potentia oritur notitia: deinde ſi ea voluptas ſentiretur, in quocunque tempore fieret ſenſatio; neque ſimul in omnibus partibus, ſed in aliis priùs, in aliis poſteriùs excitaretur. Dic ergo, quòd ſenſatio voluptuoſa perſentitur tantùm in partibus, per quas tranſit ſemen, quoniam in ſemine reperitur qualitas quædam tangibilis, quæ ab ipſis partibus ſentitur, ex qua ſenſatione voluptas percipitur.

Ad ſecundum argumentum dic. Ex ſimilitudine filiorum ad parentes, non rectè colligitur, quòd in omnibus partibus ſemen generetur, & ab aliis expellatur, vt patet in ſimilitudine auorum, & proauorum, à quibus non emittitur ſemen. Ad confirmationem reſponde, quòd podagrici generant fœtus habentes eoſdem morbos, vel paratos vt incidant in ipſos, ex accidenti, non neceſſariò & per ſe, non quia ſemen ab illis partibus deſcendat, ſed quia facultas formatrix virtualiter ſimilitudinem omnium partium continet. Hæc ſolutio euidenter fit manifeſta in arboribus, in quibus ſemina ab vnica determinata parte producta, integram arborem generant; & in plantis, quæ medio ſemine ſimilem

plantam ſecundùm partes aliquas, quas,dum generant, non habebant; & inſitione arburum, in quibus particula illa arboris, quæ alteri arbori inſeritur, totam ferè arborem in ſui ſimilitudinem eommutat, ita vt fructus, ac flores ſimiles illi producat. Certum tamen ſit,quòd hæc omnia in portione determinata illius partis virtualiter continentur, velut facultas formatria ſimilitudinem omnium partium in ſe continet: aliqoando tamen propter vitium ſeminis, ſiue ſecundùm qualitatem, ſiue ſecundùm ſubſtantiam, membra defectuoſa, aut parata ad morbum producuntur, vt conſtat in hæreditariis morbis; etſi hi impediantur perſæpe,quia licèt in ſemine virili detur vitium, ex commoda tamen, & perfecta materia ſanguinis, vel perfectiori ſemine à fœmina ſuppeditato corrigi ſolet; quapropter fœtus ſanus generatur, & integer. Ex qua doctrina tertium argumentum diſſolues.

Ad qoartum dic. Ex vſu Veneris, in toto corpore ſequitur debilitas ſumma, quoniam partes puriſſima, ac elaboratiſſima ſubſtaotia orbantur, ob continuam teſtium attractionem, pro ſeminis generatione. Deinde. Venus non ſolùm ob ſpiritus vitalis diſſoluti copiam debilitat, ſed ob motum, agitationem, voluptatem, quæ vires proſternit impensè, ex Auicenn. 10. 3. *tract.1.cap.11.* ita vt plures in ipſa concubitus voluptate expirarint, monente Galeno 1.*de ſemin.cap.*2. exigua enim ſeminis quantitas excreta, cùm ſit ex plurimo ſanguine generata, ſummopere innatum ſpiritum reſoluit: eſt enim ſemen ex ſanguine in labyrintheis teſticulorum plexibus ſumma cura, & ſolerti naturæ ingenio fabrefactum, velut amylum ex farina, docente ſic Ariſtotele, 4.*probl.*22. ſemen enim ex ſanguine magis pingui, & oleoſo generatur, ex Hip.*lib.de genitur.in princip.* & Gal. 1. *de ſemin.* 16. Cerebrum autem hanc noxam citiùs, & magis perſentiſcit inter partes reliquas, quoniam eſt album, laxum, rarum, friabile, & ad reſolutionem ſpirituum illicò fatiſcit; & cùm ſit pars vltima, & non habeat aliam ſupra ſe, à qua poſſit ſuſcipere ſanguinis defectum, & ab eo continua attractione teſtes ſanguinem alliciant, citò reſoluitur. Hinc fit vt oculorum pinguedine reſoluta, ipſi concaui reddantur in iis qui Veneri nimis indulgent, veluti aliæ partes neruoſæ, quæ cùm frigidæ ſint, citiùs ob Veneris vſum ſuccumbunt; ſicut & ventriculus, cùm ſit centrum partium attrahentium, vt in fame, & ſiti ſatis patere arbitror.

Huic quæſtioni proxima eſt & alia: *Vtrùm ſemen verum,& prolificum ſolùm in teſtibus,an verò in omnibus partibus noſtri corporis ſpermaticis generetur?* Dic primò. Semen non prolificum in omnibus noſtri corporis partibus,& aliorum animalium perfectorum generatur. Hæc concluſio defenditur à Galeno 1. *de ſem. cap.*15.*&* 16. quo loco inquit, quòd partes ſpermaticæ ſicut generantur ex ſemine, ita debent ex eo nutriri, non aliter ac partes carnoſæ, quæ nutriuntur ex ſanguine, quoniam ex eo generantur: Deinde alimentum debet aſſimilari partibus nutriendis,non ſolùm in primis qualitatibus,verùm etiam in aliis.

Iuxta hanc concluſionem, communis illa Medicorum propoſitio facilè intelligitur, videlicet, quòd eadem eſt materia generationis, & nutritionis: quemadmodum enim partes ſpermaticæ generantur ex ſemine; ita ſimiliter ex ſubſtantia ſimili ſemini nutriuntur: non enim requiritur, vt omnino eadem ſit materia pro generatione, & nutritione, ſed ſufficit quòd aliquando ſit ſimilis, licèt ſemen pro nutritione deſtinatum, non ſit prolificum. Neque obiicias hoc modo: Per nutritionem reparatur ſimilis ſubſtantia, ac fuit deperdita. Sed quod deperditur à partibus ſpermaticis, eſt verum ſemen. Ergo ex eadem materia reparatio fieri debet: Nam id quod deperditur ex partibus ſpermaticis iam non eſt ſemen,ſed peculiaris ſubſtantia diuerſa, viuens; prætetquam quòd per nutritionem nunquam reparatur ſubſtantia ita perfecta, ſicut eſt ea quæ actione caloris reſoluitur, ſufficit ſolùm quòd ſubſtantiæ deperditæ ſimilis ſit.

Dic ſecundò. Verum ſemen, & prolificum ſolùm generatur in teſtibus, propria virtute,& facultate generatiua ſeminis. Omitto in præſenti, an hæc facultas ſeminis productiua, ſit facultas nutritiua teſtium, vel alia facultas diſtincta, quæ dicitur generatiua, de qua re legendus Simplicius *in lib.2.de anima cap.2.&* 3. Probatur: Nam detractis teſtibus, vt in ſpadonibus,non conficitur deinde ſemen. Ergo per propriam virtutem in alia parte non generatur: ſi enim in aliis partibus gigneretur,ad vaſa ſpermatica & alia loca generationi inſeruientia expelleretur, & hac ratione ſpadones poſſent generare. Hanc ſententiam dilucidè confirmat Galen. *lib.2.de ſem.cap.*11 & *lib.14.de vſu part.cap.*10. Nam illud ſemen prolificum appellatur, quod eſt generationis principium in animalibus perfectis: ſed hoc ſolùm generatur in teſtibus, ex ſanguine, & ſpiritu vitali præparato, tanquam ex materia, in vaſis ſpermaticis; poſtea verò ſanguinis formam ſubſtantialem ſeminis recipit,in poroſitatibus carnis glandulosæ teſtium.

Vtrùm ſemen verum ſpecie extinguatur ab eo,quo partes ſpermatica nutriuntur? dubitabis: Si enim aduertas, ex ſuperiori doctrina colliges, ſemen prolificum generatum in teſtibus, non differre ſolùm accidentaliter à ſemine producto in aliis partibus ſpermaticis,vt aliqui (falsò tamen) ſibi perſuadent, aſſeuerantes ſemen à teſtibus productum habere proprietatem quandam, ſeu facultatem accidentalem, ſcilicet facultatem formatricem, cuius merito ſufficiens eſt generationis inſtrumentum: Semen verò ex quo aliæ partes ſeminales nutriuntur, prædictam facultatem non ſortiri, quare hæc diſtinctio ſolum erit accidentalis, cùm ab accidentibus ſeminis deſumatur: Nam ex accidentibus propriis ſpecifica rerum diſtinctio colligitur: ſi igitur ſemen prolificum habet facultatem ſibi propriam, à reliquo ſemine erit diſtinctum, ex quo partes ſpermaticæ nutriuntur; nam hæ dicuntur nutriri ex ſemine, ſolùm per ſimilitudinem, quoniam ſubſtantia ex qua nutriuntur, ſemini in aliquibus accidentibus communibus ſimilis eſt, videlicet in albedine, &c. Deinde teſtes proprio modo ſubſtantiæ, ſemen producunt ab aliis partibus ſpermaticis diſtincto; & quod magis eſt, ſemen ſecundum communem, & probabiliorem ſententiam, à facultate nutritiua non producitur, hæc enim ad ſubſtantiam viuentem terminatur tantùm, ſed ab alia facultate,quæ dicitur generatiua, quæ ſolùm ſeminis productionem intendit. Ergo cùm principia effectiua eſſentialiter ſint diſtincta, euidenter ſequitur ſemen prolificum ſpecie diſtingui à ſubſtantia illa,ex qua partes ſpermaticæ corporis nutriuntur.

Vtrùm in venis,& arteriis ſpermaticis verum ſemen generetur? Reſponde negatiuè, cùm hoc ſolùm in teſtibus generetur: dicuntur enim vaſa ſpermatica ab officio, ſanguinem enim pro generatione ſeminis præparant: Neque enim ſemen generant, cùm eandem cum aliis venis, & arteriis noſtri corporis, ſortiantur naturam & temperamentum, in quibus ſemen verum non gigni *ſuprà* prædiximus. Neque refert, quod teſtetur Galen. *lib.14. de vſu part. cap.* 10. ſanguinem in his vaſis ſpermaticis contentum albeſcere: quod etiam docet 1. *de ſemin. cap.* 16. Nam peculiaris illa ſubſtantia alba,in venis ſpermaticis ante teſtium coctionem apparens, verum ſemen non eſt, ſed ſolùm per ſimilitudinem dictum. Si verò vlteriùs inquires, an poſſit in his venis,& arteriis ſpermaticis ſemen generari, virtute communicata à teſtibus per influxum? Dic, quòd cùm ſphæra actiuitatis teſtium, vſque ad hæc vaſa extendatur, in partibus proximis teſtibus poteſt verum ſemen generari: ſicut enim facultas generatiua ſanguinis communi-

catur

tat venis exiſtentibus circa iecur; ſic de teſtibus pronunciandum, qoorum vaſis proximis vim illam ſeminis generatinam poſſe inpartiti, non dubito.

Vtrùm denique teſtes ad ſolum conficiendum ſemen ſint creati? difficilis quæſtio eſt, breuiter *lib.3. Hiſt. Princip. Medic. Hiſt.* 26. agitata, nunc lucidiſſimè enucleanda. Ariſtoteles enim 3. *de hiſt. animal. cap.* 1. & 1. *de generat. animal. cap.* 4. teſtes, neque ſemen conficere, neqne ad generationem eſſe neceſſarios conſtantet aſſeruit: multa enim animalia, piſees, & ſerpentes ſine teſtibus generant. Si verò ab Ariſtotele quæras, quemnam vſum habeant teſticuli, reſpondet naturam eos creaſſe in quibuſdam pendentes, in alios dorſo adhærentes: hoa ad caſtitatem; illos, ad robur conciliandum vtiles eſſe ſibi perſuadet. Qui dorſo inhærent, ſemen in ſe recipiunt, & animalia impediunt, ne ad venerem irritentur crebrò. Qui è corpore pendent, ſunt vt poodera, quæ vaſa ſeminaria, ſua natura flexuoſa, ne retrahantur, tendunt, & recta reddunt. Primò, ne ſeminis motoſa, perfrigerata, & infœcunda reddatur eiaculatio; ſecundò, vt cor, eorum pondere tendatur, atque firmetur. Hac enim tenſione robur, audacia, & firmitudo comparatur tauris, eiúſque defectu bobus, & omnibus animantibus ex caſtratura adimitur; quod confirmat in tauro, qui ſtatim à caſtratura antequam vulnus occalluiſſet, impleuit vaccam.

Sed hæc indigna ſunt Philoſopho tanto, quoniam ſi animalia qoædã imperfecta ſine teſtibus gignũt, cur non erunt neceſſarij perfectioribus, quibus à natura ſunt dati? Nam quibus teſtes natura negauit, partem quandam conceſſit teſtibus proportionalem valde. Quod verò de vacca à boue ſtatim à caſtratura impleta affert exemplum, inane eſt, & prorſus nullum: dolor enim ex caſtratione illatus, à coïtu, eiúſque deſiderio illum auertere debebat. Vel ex ſemine in paraſtatis ad penis radicem, & veſicæ fines congeſto, eam grauidationem contigiſſe affirmabimus.

Quod verò teſtes dorſo hærentes, caſtitatis cauſa tributos fuiſſe exiſtimat, non rectè hoc conuenit gallis gallinaceis, & plorimis etiam paſſerculis ſalaciſſimis. Deinde hac ratione homo dorſo hærentes, non verò pendulos haberet teſtes, ob caſtitatem, quæ virtus in ipſo eximiè refulget. Prætetea ſufficeret ſeminalium vaſorum inuolutio, ad moram in irritatione, & excretione ſeminis comparandam. Inſuper ſi penduli teſtes ſunt neceſſarij ad tentionem vaſorum inuolutorum, animalia, quæ habent eoſdem dorſo hærentes, deberent habere peodulos, ſiquidem meatus etiam varicoſoa habent.

Inſuper ſi ſeminalium vaſorum circumuolutiones inſpexiſſet Ariſtoteles, eas non poſſe tendi animaduertiſſet, quoniam circumvicinis partibus hærent, & quoniam ſi tenderentur, ad longiſſimum ſpatium procederent. Præterea Eunuchi eſſent fœcondi, & robuſto corde præditi: Intemperies etiam teſtium, animal infœcundum reddere non poſſet, ſiquidem ex ea non mutatur pondus. Quo præterea nexu teſtes nectantur, & copulentur cordi, vt illud tendant, non explicuit, nullum enim vinculum adeſſe, Anatome docet. Denique robuſtiores eſſent, & animoſiores ſemper, qui maiores teſtes haberent, quod non experimur. Teſtes ergo ſemen prolificum generant pro nutritione ſui, maiore tamen copia, quàm indigeant ipſi, ob idque ſemen appellamus excrementum quantitate, & non qualitate degrauans; quum enim illi paucam alimenti partem in ſui nutritionem inſumant, reliquam, vt oneroſam qua non indigent à ſe excernunt.

Fœminas ſemen generare, idque fœcundum, & prolificum, concurreréque ipſum non ſolùm materialiter, & paſſiuè, sed actiuè ad generationem noſtram, variis Galeni, & aliorum peritiſſimorum auctorum rationibus, contrà Philoſophum, muniti diximus *lib.3. Hiſt.*
A *Princ. Medic. in com. Hiſt* 9 Sed cùm multa ſint eo loco
propoſita, & ſoluta, quæ illius probabilem opinionem
reddere videbantur; vnum reſtat ſoluendum grauiſſi-
mum dubium, quod eſt huiuſmodi. Si fœmina præſtat
vtrumque principium actiuum, & paſſiuum, & intra ſe
habet debitam materiam, ſcilicet ſanguinem, & emittit
ſemen in quo facultas formatrix reſidet, cur illa ſine
mare non concipit, & parit?

Itaque diſputandum: *Vtrùm mulier ſine congreſſu viri
poſſit concipere*: In cuius quæſtionis, alioquin ob varias
ſcribentium opiniones per ſe obſcuræ, explicatione,
fortè dices, aliquas partes non generari ex ſanguine,
ſed ex ſemine, videlicet ex parte craſſa ſeminis; quæ
non ita in fœminis, ſicut in viris reperitur, hancque eſſe
cauſam cur ſine viro concipere nequeat. Sed impugna-
B tur ſolutio hoc modo: neque enim adeſt defectus ex par-
te principij efficientis, facultatis videlicet formatricis,
quam mulier habet eiuſdem rationis cum viro, & ſemen
communicat, ex cuius parte craſſa partium ſpermatica-
rum generatio emanat. Ergo mulier citra viri congreſ-
ſum poterit concipere.

Dic. Etiamſi ſemen mulieris efficienter, & materiali-
ter concurrat ad generationem fœtus, non tamen ſe ſola
concipiet, quoniam illius ſemen ad generationem non eſt
ſufficiens, quia ſolùm cõcurrit vt cauſa partialis cum ſe-
mine viri, quare cùm cauſæ partiales concurrant, vna ſi-
ne alia ad productionem fœtus non ſufficiet: in hoc
enim partiales cauſæ à totalibus diſtinguuntur, quia
idem effectus à duabus cauſis totalibus eiuſdem ordinis
non poteſt produci, alioquin vna ex cauſis eſſet ſuperflua
C Quamobrem fœmina, & vir, reſpectu generationis ſunt
partiales cauſæ: quæ ſolutio deprompta eſt ex doctrina
Galeni, *lib.14 de vſu part. cap.7. §. Atque ita vtrumque ſe-
men in vnum conſpirat, &c.*

Obiicies contrà. Cauſæ partiales hoc modo ſe ha-
bent, vt effectus productus vtrique cauſæ correſpondeat
ita vt in effectu reperiatur aliquid ſimul partialiter di-
uerſum, quod correſpondeat huic cauſæ partiali, & non
alteri, vt patet in duabus cauſis partialibus portantibus
aliquem lapidem, in quibus quælibet cauſa partialis pro-
ducit impulſum in hac, vel in illa parte determinata:
quod reſpectu ſeminis fœminei, & virilis locum non ha-
bet, nihil enim poteſt aſſignari in fœtu producto, quod
à ſemine fœmineo, vel maſculino producatur. Ergo cùm
vna pars fœtus ab vno ſemine non producatur, & alia
D pars ab alio non exeat, illa fœmina, rei futuræ, vel geni-
tæ, cauſa partialis non erit.

Solue obiectionem hoc modo. In omnibus effectibus
productis à cauſis partialibus, non datur productio in
effectu ſecundùm vnam partem, ita vt ſecundùm illam
non procedat ab vnaquaque cauſa partiali, quia ad ratio-
nem cauſæ partialis ſufficit, quòd effectus productus, ab
vtraque cauſa quoad fieri, dependeat. Quod manifeſtè
patet: nam adhuc partes eiuſdem ſeminis concurrũt par-
tialiter, & tamen in effectu ſubſtantiali non poteſt aſſi-
gnari pars effectus, quæ vni, & non alteri correſpondeat.
Præterquam quòd adhuc in effectu poſſunt aſſignari ali-
quæ partes, quæ præcipuè ſemini fœmineo, vel maſculi-
no correſpondeant, vt patet in ſimilitudine filiorum ad
parentes: illi enim in aliquibus partibus, matri; in aliis
E verò patri aſſimilantur.

Inſtabis. Cauſæ partiales quæ ſunt eiuſdem ordinis
ea ratione ſe habent; vt creſcente vna effectus ſolùm
producatur ab illa, ita vt poſtea ſit cauſa totalis reſpe-
ctu productionis effectus. Ergo poteſt creſcere ſemen
viri, & mulieris, ita vt vnum, alterius actiuitatem
ſuppleat: quod argumentum in vtroque ſemine obti-
net veritatem; nam adeò poteſt in perfectione ſemen
viri creſcere, vt ſeminis fœminei actiuitatem supple-
re poſſit.

Huic argumento reſpondebis, quòd ſemen fœminæ
vt diſtinctum à ſanguine, non eſt ſemper ſimpliciter
neceſſarium

neceſſarium ad generationem naturalem, cui ſufficit aliquando ſemen viri, à matre autem communicatur ſanguis, tanquam materia partium carnoſarum: nam & 14. *de vſu part. 6. & 7.* ſemen virile perfectius eſſe fœmineo aſſeuerat Galenus. Ergo ex materia perfectioris ſeminis viri ſequitur, quòd ſuppleat concauſam ſeminis fœminei, quia maior actiuitas minorem ſupplet, vt in aliis partialibus cauſis fit manifeſtum. Deinde ſi ſupponamus virum eſſe maximè fœcundum, & in eo maiorem ſeminis quantitatem reperiri, quàm illa quæ abſolutè eſt neceſſaria ad generationem, tunc neceſſarium eſt concedere, generationem emanare à ſemine viri, fœmineúmque ſemen neque propter quantitatem, neque propter actiuitatem eſſe neceſſarium.

At ineptè reſpondes, & repugnantiam inuoluis: Filius enim, vt experientia docet, & patri, & matri aſſimilatur. Ergo cùm hoc ferè contingat, neceſſarium eſt quòd vtrumque ſemen ad generationem fœturæ concurrat. Hoc euidenti ratione probatur: Non implicat, imò de facto contingit, quòd ſemen fœmineum ſit perfectius ſemine virili, vt conſtat in fœmina temperata, aut bilioſa, viragine dicta & viro pituitoſo, & frigido. Ergo in hoc exemplo, ſemine fœmineo maſculinum vincente, mulier ſine viri congreſſu poterit concipere. Sed experimentum docet contrarium. Ergo vtrumque ſemen eſt neceſſarium.

Huic difficili argumento, cum communi Medicorum ſchola ſatisfacies, quòd ſemen mulieris aliquando eſt fortius quàm viri; non tamen poteſt mulier ſe ſola concipere, quia in hoc exemplo eius ſemen eſt nimis calidum, & in illa datur defectus ex parte ſanguinis, deficiente materia ſufficiente, & neceſſaria pro generatione partium carnoſarum: hujus enim ſortis fœminæ, bilioſæ & calidæ, menſtrua carent purgatione, vel ſolùm diminutam habent menſibus ſingulis, ex Ariſt. 2. *de generat. animal. cap. 5.* dicente: *Reperiuntur interdum mulieres viragines, & viri fœminei: illis deſunt menſtrua; huic ſemen ineſt frigidum, & exiguum.* Ita videtur ſentire Galenus 2. *de ſemin. cap.* 6. inquiens, quòd dum non datur conceptio, ſemper datur defectus, vel in principio actiuo, puta in ſemine, vel in materiali, v. g. in ſanguine. At in ſemine viraginis, licèt principium actiuum ſit ſufficiens, deficit tamen ſanguis communicandus pro generatione prolis, quem ob caliditatem & ſiccitatem, ipſæ priùs abſumunt.

Verùm hæc ſolutio impugnatur primò: Licet enim viragines non præbeant adeò copioſam ſanguinis abundantiam, vt poſſint integram fœturam producere, nihilominùs tamen ad imperfectam generationem inuenitur in illis ſufficiens quantitas ſanguinis: Quod patet, quoniam ſi morbis premantur acutis, copioſas vacuationes per phlebotomiam tolerant animosè, nam pro conceptione exigua quantitas eſt neceſſaria, imò docente Ariſt. *loc. cit.* mulier poteſt concipere citra menſtrua. Ex qua doctrina ſequitur, has fœminas ſine ſemine viri poſſe concipere, & pati abortum, quod experientiæ maximè repugnat.

Impugnatur ſecundò. In illa ſolutione aſſeritur, mulieres frigidas, & calidas non concipere: illas, quia ſemen generant infœcundum, hoc eſt, non ita coctum, prout conuenit ad generationem, has quoniam licèt ſemen fœcundum emittant, deficit tamen in illis ſanguis. Sed ſic eſt, quòd reperitur fœmina, quæ neque ita frigida, neque calida ſit, ſed mediam habeat temperaturam, in qua tum ſufficiens aderit ſemen pro generatione, tum neceſſaria etiam ſanguinis quantitas. Ergo hæc fœmina optimo temperamento prædita, poterit ſe ſola ſine viro concipere, cùm habeat ſufficientem calorem pro coctione ſeminis, ſanguíſque pro generatione partium carnoſarum non deficiat: quod quàm contrarium experimento ſit, omnibus eſt manifeſtum.

A Neque inſtes, quòd virago non conciperet ſe ſola, quoniam pars craſſa ſeminis deficit in quantitate ſufficiente, pro generatione partium ſpermaticarum: nam hic defectus ſolùm arguit, quòd non fieret integra conſtitutio partium ſpermaticarum. Deinde hic defectus poteſt ſuppleri ex nimia ſeminis quantitate, quæ pro delineatione partium ſpermaticarum ſufficere poteſt: neque enim impoſſibile eſt ſemen in maiori quantitate emitti, quam illa quæ ſimpliciter eſt neceſſaria pro generatione.

Fœmina ergo ſine viro, etiamſi fœcunda ſit, nullo modo concipere poteſt: nam vterque ſexus ad vterum conceptum eſt neceſſarius. Quomodo ergo, & qua neceſſitate vterque concurrat? *ſuprà* explicuimus.

B De cauſis voluptatis in concubitu, plura ſumus præfati, *lib. 3. Hiſt. Princ. Medic. in com. Hiſt. 19.* nunc *Vtrùm ſeminis excretio ſit naturalis, vel animalis?* diſceptandum. Cùm enim excrementum ſit, inſtar menſtrui ſanguinis, & fæcum alui, à natura pellitur. Deinde ſeminis excretioni muſculos non deſtinauit natura, qui in vaſis, præſertim mulierum, ſpermaticis non inueniuntur. quæ tamen ſemen, non minùs quàm mares, excernunt. Eſſe animalem patet: nam nunquam niſi præcedente imaginatione perficitur. Accedit, quod in excretione ſeminis crura & brachia contrahuntur, & eam tardiorem, vel celeriorem, pro voluntatis arbitrio reddimus; & perpetuò cum voluptatis illecebris ſit, voluptas autem ſentiendi dicitur affectus. Ergo mixtam ex animali, & naturali, eſſe actionem, affirmamus. C

CAPVT VIII.

De Lacte.

DE Lacte deinceps diſceptandum, quod conficit in mammis quotidiana docet experientia. Sed illicò video te hæſitantem, obiicientémque *Vtrùm mammillæ lac generent?* Nam ſi frigidæ ſunt, albæ, laxæ, glanduloſæ, friabiles, quomodo actionem officialem, quæ alteratione, & coctione perficitur, edere poſſunt, cùm glandulis actionem omnem deneget Galenus, & ſolum eis vſum tribuat, quòd vniuerſi corporis redundantiam D attrahant ad ſeſe, abſorbeant, & emungant in animantis commodum?

Dic. Duo à Medicis glandularum genera conſtituuntur: aliæ enim fulciendis vaſis, & humorum, recrementorúmque ſuperfluis excipiendis, ſunt à natura tributæ; aliæ ad ſuccos animali vtiles generandos ſunt comparatæ. Illæ, nec neruos, nec venas, nec arterias continent; hæ vaſa habent conſpicua, ſenſúque exquiſito pollent. Illæ, verè & propriè glandulæ dicuntur: has, glandoſa corpora veriùs appellaueris: de harum numero ſunt teſtes, renes, cerebrum, quod ab Hippocrate corpus glandoſum nominatur, & mammæ, quæ actionem propriam habent, & vſum; actio, lactis eſt generatio, ad quam præcipuè eas creauit natura, 1. *de vſu part. cap.* 22. ſimúlque ad cordis, viſceris nobiliſſimi tutelam. Hæc licèt ſint frigi-E dæ, laxæ, & velut exangues; tamen per moram coquunt, & diu, importunéque agendo, proprio temperamento ſanguinem in lac commutant.

De definitione ſequitur, vt diſputemus: *Vtrùm lac ſit ſanguis ſuperfluus, mutatus, & dealbatus in mammis?* Hanc definitionem propoſuit Ariſtoteles *lib. 8. de Hiſt. animal. cap.* 20. firmat Alexander 2. *probl.* 80. Contrà tenet Empedocles, lac nihil aliud eſſe, quàm pus aſſeuerans, cuius opinionem redarguit Ariſtoteles, 4. *de generat. animal. cap.* 8. Nam lac eſt concoctum, pus verò corruptum. Sed ſi pro corruptione intelligamus concoctionem, Philoſophum à calumnia liberabimus; nam apud veteres coctum appellabatur putrefactum: imò

Digitized by Google

Imò ipſe Ariſtoteles 4. *Topic cap.* 5. refert hunc Empedoclem vocaſſe vinum, aquam in ligno putrefactam, hoc eſt, concoctam.

Lac eſt ſanguis, cùm enim ex eadem materia fiat lac, & ſemen, vt pluribus locis docuit Galenus, fit manifeſtum, vt ſi ſemen ex ſanguine generatur, ex eodem quoque generetur lac. Neque enim in corpore alia ſubſtantia reperitur, quæ in tanta copia redundet, vt tam vberem lactis quantitatem præſtare poſſit. Argumento eſt, quòd lactantes ſucculentæ, carnoſæ, rubicundæ, iuuenculæ, robuſtæ, lac generent continuò in copia multa; contrà excarnes, graciles, pallidæ, ſenes, & debiles. Quare copioſiſſimum benigni alimenti ad mammas repoſuit natura, vt in illis facillimè, & citiſſimè lac poſſet progigni.

Deinde fruſtra plures Ariſtotelem condemnant, quòd dixerit lac ſanguinem eſſe ſuperfluum. Quare ad ſubſequentem ſententiam explicandam accedere opus eſt: *Vtrùm lac fiat ex ſanguine puro?* Communis enim Medicorum ſententia tenet, ex menſtruo, & ſuperfluo ſanguine lac generari, multíſque rationibus id confirmant quibus auctoritas Galeni conſentit manifeſtè: Nam eadem eſt lactis, & ſanguinis menſtrui materia, apud Galenum *lib. de vena ſectione aduerſus Eraſiſtrat. cap.* 5. & *lib.* 14. *de vſu part. cap.* 8. Quibus enim lac in mammis apparet, menſtrua deficere incipiunt; & è contra, quibus ſupprimuntur menſtrua, lac in mammis colligitur: ita vt pro minuendo lacte nullum ſit præſtantius venæ ſectione ex talo auxilium; maximum enim eſſe conſenſum vteri cum mammis per vaſa conſpicua, *lib.* 14. *de vſu part. cap.* 4. & 8. docuit Galenus. Imò 5. *Aph.* 39. dicebat Hipp. quòd *ſi mulier quæ neque peperit, neque in vtero habet, lac habeat, ſignum eſt menſtrua defeciſſe.* Deinde grauidis, quibus menſtrua retinentur, poſtquam natura ex ſanguine parenchymata, & carnoſas omnes partes conformauit, & nutriuit, lac tertio, quartóue menſe in mamillis apparet, ad quas ipſa prouidiſſima paulatim transferre ſtudet, non ad nares, aut hæmorrhoïdes eum detrudens, (nam ad has partes viæ ab vtero non ita commodæ ſunt, & exiguam ſocietatem habẽt) vt in poſterum puello alimentum præſtet.

Pro contraria parte adeſt Hippocratis auctoritas *lib. de nat. pueri, num.* 4. & 1. *de morb. mulieb. num* 3. ſcribentis, lac fieri ex ſanguine pinguiſſimo, & dulciſſimo. Deinde cùm lac, alimentum pro nutriendo infante tam neceſſarium, deberet fieri ex ſanguine menſtruo; ſpurco, impuro, veneno ſo, maligno, & hac ratione nutricatui valde inepto, cuius reliquiæ etſi multoties concoctæ, & elaboratæ, actæ in feruorem, & ebullitionem, ſummo puellis futuræ eſſent exitio.

Dic, lac fieri ex ſanguine menſtruo; hoc eſt, ex parte eius magis cocta, ac pura: natura enim ſagaciſſima de puello ſolùm curam ſtudioſiſſimè gerens, partem ſanguinis menſtrui inutilem ab vtili ſeparans, hac pro lactis generatione vtitur, eam in mamillas ſenſim detrudens, & ſicut intra vterum ex eodem ſanguine menſtruo pro nutritione fœtus partem dulciſſimam ab ſpurciſſima ſeparauit, ita extra vterum hoc accidere eſt dicendum. Si ergo duas partes in ſanguine menſtruo conſtituas, auctores hac ratione inter ſe concordes reddes.

Illud quis magis mirabitur, quòd Hippocrati placuerit lac fieri ex vteri tumore, comprimente ſanguinem ad vbera, cuius cauſa quærendum: *Vtrùm lac fiat ex pinguedine omenti?* Hippocrates *lib. de natur. pueri, num.* 25. ſic fatur: *Eſt autem hæc gignendi lactis cauſa: Quum vterus fœtu tumens, ventrem mulieris preſſerit, ſi compreſſio illa, eo pleno fiat, pinguiſſimum quodque tam à cibis, quàm a potibus, in omentum, & carnem reſilit. Nam quemadmodum ſi quis pellem copioſo oleo inunxerit, ipſúmque imbibi ſiuerit, ac poſtea pellem preſſerit, illa hoc compreſſu oleum reſudabit: ſic certè vbi venter, continens in ſe,*

A *quidquid in cibis & potibus, pinguedinis erat, premitur ab vtero, in omentum & carnem, pingue reſudat: ac ſi mulier quidem carne ſit rariore, celerius eo quod inde reſilit fruitur ſin autem minùs, tardiùs. Quin & pecora ipſa pregnantia, niſi morbida fuerint, potu ciboque, eam ob cauſam pinguiora redduntur. Nec verò diuerſa eſt in muliere ratio. Namque pingui caleſcente & candido facto, quidquid matricum calore dulceſcit, exprimitur, & conſcendit in mammas: ſiquidem tum hæ, tum alia perſimiles venulæ in mammas, atque vterum protenduntur: quum autem peruenit in vterum, iam ſpeciem lactis induit, eóque exiguo puerulus fruitur. Mammæ verò vbi lac exceperunt, repleantur, & exuberant, atque poſtea quidem, quàm mulier pepererit, principio motus facto, lac ſe in mammas recipit, ſi mater puerum lactet.* Hæc eſt obſcura, & tenebricoſa Hippocratis

B de lactis generatione opinio.

Contra ſeipſum verò ab ipſo extat celebris prolata auctoritas, 5. *Aph.* 39. dicente: *Si mulier quæ non concepit, neque peperit, lac habet, menſes ei defecerunt.* Quibus verbis lac ex menſtruo gigni ad mammas ab vtero confluente, ſignificat, idque abſque vllo compreſſu; ſiquidem nec grauidam eſſe, nec peperiſſe mulierem aſſeuerat. Ob hæc tam repugnantia loca, plures ſententiam latam *lib. de natura pueri* eſſe fabuloſam, aut ab alio auctore inſertam arbitrantur; hi et alij eum inſcitiæ arguere non erubeſcant, cùm omnia, etſi Medicinæ parens, ſolus ſcire haud potuerit. Hanc tu ſi ſano modo interpreteris, non dubito quin Hippocraticam eſſe exiſtimes. Primis menſibus natura maximam ſanguinis copiam abſumit pro generatione, nutritione, accretione

C partium carnoſarum; ac quum incipit fœtus moueri, quia perfecta eſt partium omnium conformatio, tunc minori copia indiget fœtus ad nutritionem ſui, quia exiguus fit partium exhauſtus: quare redundantem ſanguinem à calcitrante fœtu vteri vaſa, mole, ac motu compreſſa, in ſuperiores partes, & in mammas potiùs, quàm in alias comprimunt, ob maiorem quàm hæ cum vtero ſocietatem habent, & mira prouidentia detrudunt, ex quo alimentum in ipſis puello mox in lucem edendo docta conficiat natura. Non eſt ergo irridendus, imò amplectendus Hippocrates, quia lac grauidarum, ex adipe omenti ab vteri tumore, ad mammas preſſo gigni conteſtatur.

Adiiciamus & aliam circa lactis generationem controuerſiam: *Vtrùm lac per coctionem, an ſolùm per coloris*

D *immutationem generetur?* Fieri per coctionem; patet: Nam lactis generatio eſt coctio facta à calore innato mamillarum, quia lac frigore diſſoluitur, igne autem concreſcit: & illæ præparant illud in nutrimentum fœtus per coctionem, & citiſſimè actione ſua ſimile reddunt in lentore; & albedine; aſſimilatio autem in ſubſtantia, ſola coctione perficitur. Quare lac eſt ſanguis concoctus in pectore, in quo caloris efficacia viget. Contrà faciunt rationes multæ: nam ſi fieret per concoctionem, mammæ eſſent calidiores venis, quia in venis aliis corporis non fit lac. Deinde, coctum non poteſt incrudari. Sed ſanguis ſi in mammis in lac conuerteretur, recrudeſceret. Ergo. Præterea, coctione omnia fiunt calidiora, 4. *meth.* 1. Sed lac eſt frigidius ſanguine. Ergo per coctionem non fit. Inſuper coctione omnia

E fiunt perfectiora. Sed lac non eſt perfectius ſanguine, & ideò à partibus quàm citiſſimè rapitur, & tanquam theſaurus naturæ in corpore ſeruatur. Ergo. Vltimò. Galenus 1. *de ſanit. tuend. cap. vlt.* poſtquàm dixit puellos extra vterum ideò delectari lacte, quia eſt ſimillimum nutrimentum ei, quod ex vtero aſſumebant, addit lac pauciſſimam mutationem eſſe adeptum.

Dic. Lac fit ex ſanguine menſtruo exactè concocto. Probat Galenus 16. *de vſu part.* 12. & 7. *de vſu part.* 22. quibus locis lac fieri ex ſanguine non exiguè mutato, hoc eſt, perfectè concocto aſſeuerat. Ob hanc cauſam

cùm

cùm concoctione partes inutiles ſeparentur, vtiles, & nutritioni aptæ reſeruentur, ope eius, igneæ & feruidæ, non rectéque elaboratæ ſanguinis partes attenuantur, crudiores concoquuntur, ad mediocrémque conſiſtentiam redactæ, in lac ſuauiſſimum, & dulciſſimum tranſmutantur, cùm omnia coctione reddantur ſuauiora, ac dulciora.

Argumenta ſolues hoc modo. Mammas eſſe frigidiores venis, conſtat apertè: nam ſunt glandoſæ, ſpongioſæ, & veluti exangues, & firmat Galenus 5. *Aph.* 40. ſubſcribit Alexander 2. *probl.* 80. Attamen ob viciniam cordis, & aliarum partium thoracis, caleſcunt ſufficienter, vt poſſint aptè concoquere. Hoc modo ventriculus non ſuo ſolùm ſed circumiacentium partium calore, cibaria in chylum commutat. Quòd autem coctum non poſſit incrudari, verum eſt; ſanguis autem quum in mammis in lac vertitur, non incrudatur, imò perfectiùs coquitur, & elaboratur. Propoſitio autem Ariſtotelica, qua docemur omnia per coctionem fieri calidiora, non eſt omni ex parte vera, imò ferè veritatem obtinet; cùm ſpiritus animalis fiat ex vitali, quo eſt minùs calidus. Intellige ergo Philoſophum, dummodò pars concoquens calidior ſit. Hac ratione lac eſt frigidius ſanguine, licèt ex hoc per vlteriorem elaborationem generetur. Ita explicabis aliud axioma: neque enim perpetuò omnia per coctionem fiunt perfectiora, cùm hoc magna ex parte contingat. Hoc modo ex ſanguine dulci, & bene elaborato, ad partem phlegmone obſeſſam confluente, fit pus per coctionem, viroſum, olidum, terrum, & inſuaue. Ergo lac pauciſſimam mutationem in mammis eſt adeptum, quoniam ſanguis ſuapte natura calidus, exiguo tempore indiget, vt elaboretur. Vel ſi aſſeras, lac exiguam mutationem quoad dulcedinem, & pinguedinem fuiſſe adeptum, pronunciabis vera, quia ſanguis dulcis eſt, & pinguis.

Inuenuſta quæſtio non eſt: *Vtrùm in viuiparis ſolùm generetur lac?* Ariſtoteles *lib. 2. de hiſt. animal. cap.* 4. reſpondet affirmatiuè: Quare viuipara generant lac, non ouipara: illa enim perfectiora ſunt, perfecta autem longiori tempore egent ad complementum, & nutritionem, quare lacte indiguerunt; ouipara autem quonis alimento ſtatim aluntur. Præterea in ouis albumen, lactis vicem ſupplet; excluſus ergo pullus alio lacte non eget. Hæc omnia mira ſagacitate, & eximia doctrina natura gubernat, quæ greſſilibus lac præbet, alitibus verò non minori prudentia negauit, ob naturæ ſiccitatem, quæ lac gignere nequiuit, vt 14. *de vſu part. cap.* 4. ſcribit Galenus: quæ ſanè cauſa partialis eſt, & citra hanc facultatem, & inſtinctum, minimè ſufficeret; multa enim greſſilia, quibuſdam alitibus ſicciora, lac habent: quare minor ſiccitas huic inſtinctui iuncta, lac impedire potuit in alitibus, ne lactis, & vberum grauitate offenderetur volatus.

Hac ratione alites veſica & multitudine inteſtinorum ſunt priuatæ, quorum vſum aliis ſuppleuit natura, numerum inteſtinorum eorundem cæcitate, & reuolutionibus, quæ difficilem tranſitum præſtant alimentis, donec à iecore exſugantur. Defectum mingendi ſuppleuit, plumis, exercitio, & ſtercoris humidioris excretione, teſte Aphrodiſæo 4. *probl.* 111. Lac ſuppleuit alis, roſtro, & amore, cuius ſtimulis percitæ vndecunque volantes, labore ſummo alimenta conuehunt, quæ priùs ab ipſis ore contrita roſtro ſuo, pullorum ori induſtria ſumma apponunt.

Maior verò labor inſumendus in explicanda quæſtione; *Vtrùm poſſit aſſignari aliqua pars in vtero, à qua pro lacte conficiendo ſanguis in mãmas regurgitet?* Gal. 14. *de vſu part. cit.* ſic ratiocinatur. *Mutuus eſt vteri, atque mammarum conſenſus per venas conſpicuas: quare natura ex ipſis, quæ latitudine, & longitudine ſunt tanta, vt fœtum non modò affluenter nutriant, verùm etiam ſuperfluum quidpiam ſemper congerant, ſanguinem exhaurit, & in mammil-*

A *las confert, vt ex eo præparet lac, infantẽ recenter in lucem edendũ, nutriturũ. Nam toto conceptus tempore in his communibus vaſis, ceu promptuariis alimenti, ſanguinem aceruatũ ea attolit, omninò diſtendit, & veluti exundat, locúmque in quem illum transferat, exquirens, alium reperire non poteſt, niſi in pectore; in quod ſimul vena diſtenta, ac grauata id emittũt: ſimul autem ventris totius moles, quæ propter conceptum, ipſis incidit, ac premit, ad locum cedentem propellit.*

Quæ tam doctè prolata ſolutio placere debebat viris eruditis; quibus non videtur ſufficere ea communio vaſorum, quoniam vaſa, inquiunt, aſcendentia ab vtero ad mammas, gracilia ſunt, & aſcendunt; grandia autem vaſa, & deſcendentia ſunt rami cauæ venæ deſcendentis ad crura: cùm ergo eadem ſit communicatio inter vtraque vaſa, ſuperfluus vteri ſanguis magis regurgita-
B bit ad crura, & tumor vteri poſtremis menſibus ſanguinem deorſum magis premet.

At hæc contra Galenum irrita ſunt tela: nam communicatio vaſorum eſt cauſa partialis augmenti, & decrementi mammarum, præter quam eſt altera cauſa, inſtinctus ſcilicet naturæ, vel inſita doctrina in vtero, excernendi magis in mammas, quàm in crura, quem inſtinctum communicationi vaſorum addere debuiſſent; nam & membra principalia per venas maiores poſſent vacuari faciliùs in venam cauam, quàm per minimas in propria emunctoria, in quæ frequentiſſime ſe exonerant, ob inſtinctum naturæ additum communioni vaſorum, ſine quo vteri tumefactio, ſicut & vberum laxitas, non eueniunt: Quam etiam huius euentus cauſam proponit Ariſtot. 4. *de generat. animal. cap.* 5 ad mammas
C ſanguine implendas in grauidis non ſufficeret, tum quoniam vteri tumor ſolus infrà magis detruderet, tum quoniam venæ quæ ad crura feruntur, ſunt maiores. Accedit grauitas fœtus, quæ ſanguinem premit, & præcipitat magis deorſum, quàm eleuet ſurſum.

Ob hanc cauſam in hydropicis deficiente hoc inſtinctu, ventris tumor ad pedes detrudit humorem, non ad mammas: Multóque magis admiranda opera ſunt, quæ poſt partum accidere videmus: tunc enim decurrente ab vtero ſanguine vbertim, mammillæ copioſo ſanguine replentur, ex hac ſola lege naturæ, cur ergo non magis ante partum repleri incipient, accedente vteri tumore ſimul, ac ſanguinis abundantia? Vis enim quæ ad fœtum, dum vtero geſtatur, ſanguinem mittit pro alimento, cur quum idem fœtus iam exclu-
D ſus in vberibus pendet, ſanguinis curſum ad vbera non conuertet? Et ſi vis eadem ad duodecimum annum, & non antè, mammas vnà cum vtero auget, & in ſenecta minuit, contrahit, ac contemnit, quoniam in iuuenta vſque ad ſenectutis initium ſueuerunt eſſe ex vſu, cur non eiſdem lac dabit, ante partum incipiens, & poſt partum exhibens copioſè?

Nonne veluti miraculoſum eſt, quod poſt partum à recenter nato puello frequenter fieri videmus: Ipſe enim, poſtquàm in lucem editus eſt, lac ſtatim ſugere ore geſtit, tanquam alimentum ſibi idoneum, ſuaue, dulce, concoctu facile, & ſimile illi quo in vtero alebatur, cùm id antea non per os, ſed per vmbilicum hauriret. Quæ admiranda opera, non caſu, aut fortuitò, ſed artificioſè ſagax molitur natura in animantis commo-
E dum, quæ ob hanc vtilitatem communibus vaſis, vtero, & mammis eſt vſa.

Inſtinctu verò, & naturæ ductu hæc præſtari, nôrunt naturalium rerum periti, qui huius prudentiſſimæ magiſtræ arcana rimantur: *Vtrùm* autem *puellus in lucem editus, naturali inſtinctu, naturæ impetu, vel facultate formatiua inſtructus lac exugat?* quæſtio eſſe poteſt ſpeculatione digna. Si enim formatricis facultatis in recenter natis munera contempleris, inuenies eam omnia naturalia continere in eximia doctrina, editúmque infantem induſtria ſumma conſeruare. Hinc auctores pro diuerſa doctrina, quam in facultatibus naturalibus

anima

Digitized by Google

animaduertebant , diuerſa nomina illi impoſuerunt. Alij facultatem regitiuam ooncuparunt, quoniam omnes facultates gubernet , & illia regendis citiſſimam opem præſtet.

Ab attractione verò commodi,& repulſiooe inutilis & iocommodi , ac ſi commodum , vel incommodum dignoſceret , ſenſum couenientis , & diſconoenientis appellauit Plato. Huius ope,& auxilio,non ſolùm ſenſuum organa , ſed membra etiam omnia oatutalia attrahunt vtile,& noxium reſpuunt,vt Galenus 1. *de cauſ. ſympt.*6 & Auicenna 9. *de anima.ib. cap.*7. conteſtatur. Ita in ſanitate animalia attrahunt ſimilia , in morbo coottaria appetunt , quoniam hotum naturalem quendam ſenſum habent : ſic cor , & facultas pulſifica ab hac altera facultate proptium vſum videtur agnoſcere: aliter in febriente non augerentur pulſus , nec per febres ephemeras diſtentio eſſet maior , & in putridis contractio.

Sic omnes muſculi agnoſcunt operationem ſuam, quam etiam artifices ignorant. Sic plutima animalia, dum ægrotant , noo modò in coutraria feruntur , ſed certa medicamenta nobis ignota, naturali quodam doctu monente, inquirunt. Ex his conſtat , non aliam ab hac, facultatem intelligere , qui inſtinctum quendam naturalem, aut doctrinam inſitam facultatibus ſingulis ineſſe tradunt. Siue ergo naturalem inſtinctum , aut naturalem ſenſum appelles , de numine diſputatio eſt.

Ab hac diuerſam non arbittamur facultatem diſcretiuam,aut ſeparatiuam ab auctoribus appellatam, cuios videtur meminiſſe Galenus *lib.*1. *Aph.*22. & *lib.*4.*com.* 22.& *lib. de diff.ſympt.cap.vlt.* & Auicenna 14. 3. *tract.* 1 *cap.*29.& *tract.*4.*cap.*6.& 15.3.*tract.*1. *cap.* 3.& dilucidè explicat,*lib.*2.*canon.cap.*4. dum ſic ait: *Virtus autem quæ diuidit , & ponit vnamquamque complexionem, ad partem quam meretur,ita vt non ponat virtutem reſolutiuam , in parte materia quæ effunditur ad membrum , neque infrigidatiuam in latere materiei effuſa ab eo , eſt natura docta obedire,creatori ſublimi , & glorioſo.* Quæ autem eſt hæc natura , niſi ea quam corpora noſtra præcepto ſui creatoris fingere dixerat, *lib.*1.*doct.de virtutib. cap.*2.

Huius virtutis diſcretiuæ opera admiranda in aliis ſummopere elucent. Cùm enim humor non habeat vim trahentem,aut pellentem,ſequitur quòd in inflammatione,medicamentum conſtans ex repellente,& reſoluente citra hanc virtutem prodeſſe non poſſit. Hæc eſt virtus quæ ſeparat , & applicat auxilia indigentibus partibus, ita vt repercuſſorium apponat humori fluenti, & diſcuſſorium , humori iam fixo. Hac ratione in medicinis cardiacis præcipitur admiſtio calidi , ob ſpirituum robur;& in medicamentis reſoluentibus hepati apponendis , imperatur admixtio ſtyptici , vt robur partia principis conſeruetur.

Aliæ ſunt diſcretiones , in quibus hæc virtus vires ſuas eximias exerit,& demonſtrat: nam in criſibus ante excretionem diſcernit,7. *Aph.*22.& 4 *com.*22.in principio ſtatus concoquit,in medio ſeparat,in vltima parte expellit , ex Galen. 1. *Aph.* 13. iudicatio eſt , ſubita in morbo , vel ad ſanitatem , vel ad mortem mutatio , fit autem natura ſeparante à bonis mala , & ad excernendum properante. Neque inſtes,ex coctione ſeparationem ſequi , quin à facultate aliqua ſecernente auxilium adueniat . Nam non adeò conſtat de ſeparatione, quæ à coctione fit,qoin potiùs coctio , præſertim incipiens,ob feruorem , & agitationem omnia coofundit, ac miſcet ; quare io quibuſdam morbis , vbi humorea ſunt ſeparati , ante coctionem ſanguinem non emittimus, & quum coctio primùm aduenit , phlebotomamus,quia illi cum ſanguine ſunt permixti. Hac ratione Auicenna in quartana ad ſanguinis miſſionem, coctionem expectat. Deindè ſeparatio quæ coctionem ſequitur, paulatim,& cum ipſa coctione fit per totum morbi

A tempus,de qua non agit Galenus *in loco illo*,ſed de agitatione ſubita , quæ nocte ante excretionem facta, ad expulſionem ſtatim futuram præparat.

Hac ergo omnia , non niſi à facultate aliqua , quæ magoam noſtri corporis curam gerit: quæque docta,& potens eſt,præſtari affirmandum eſt , quæ ab Auicenna 16.3.*tract* .5. *cap.* 1. factor potens nuncupatur ; quam concedendam eſſe , & inquirendum eius inſtrumentum,ſicut & aliarum , vt poſſimus illi labaſcenti opem ferre,monuit Auerrhoës *lib* 3. *collig.cap.*16. Hæc in primo ortu partes , ex ſemine , vnicuique membro efformando ſecreuit,& commodo loco diſpoſuit. In prima alimenti diſtributione,ſanguinem craſſum ab hepate in inferiora, & tenuiorem in ſuperiora tranſmittit. Igitur hæc omnia à ſeparatrice,quæ docta eſt,& omnia in no-
B ſtro corpore ſapienter miniſtrat, quam ſiue inſtinctum, aut naturalem ſenſum,ſeu facultatem regitiuam. naturæ impetum,aut vim formatricem appelles, vera propones; cùm de nomine ſolùm quæſtio ſit.

Vtrùm vero *commodius eſſet ſanguine extra vterum ali puellum,& non lacte?* agitatio eſt non exigua. Et videtur qoòd eſſet præſtantius extra vterum nutriri ſanguine dulciſſimo , puriſſimòque , quo ob familiaritatem , & conſuetudinem promptius reficerentur vires, cùm ille non conſtet tam lento ſucco , ſitque calidior lacte , & hac ratione in tenello infantis ventriculo faciliùs . & feliciùs concoquatur. Reſpondet aliqui hoc modo. Alimentum quò dulcius eſt, eò magis nutrit ; quia iucundum & familiare eſt partibus noſtris,cùm & ori,& palato ſit amicum, quia omnium quæ nutriunt, commu-
C nis dulcedo ſirmá quicquid nutrit, aut plus, aut minùs eſt dulce, vt eleganter docet Gal.4 *ſimpl.* 13. quare ſi ſanguis lacte calidior triplicem coctionem ſubiret, redderetur à nimio calore amarum, & ſic nutritioni fieret ineptum , cùm amarum nutrimento animalium aduerſum ſit,infantéſque interimat. vt docuit Auerrhoës *lib.* 5.*cap.* 27. dicens : *In aqua maris,qua eſt multùm amara, poteſt viuere aliquod animal , propterea quia amaritudo eſt in extremo ,nutrimento animalium aduerſa, & eſt dulcedini contraria,propter ſiccitatem ſolùm,ob idque interficit infantes.quando multum ea vtuntur, eo quòd ſunt in vltimo humiditatis. Et vniuerſaliter non ingreditur natura amaritudinis in re cibali,quia illa non eſt niſi medicinalis,& dulcis ingreditur in cibos,& medicinas, &c.*

Non qoadrat ſolutio. Primò,quia etiam hac ratione
D conceſſa, lac ſemper eſſet amarum , cùm ex ſanguine dulci per triplicem coctionem in mamillis generetur. Secuodò,quia Galenus 4 *ſimpl.*19. ſcribit. *amarorum corporum conſtare generationem admodum excalfactis dulcibus , ſiue ab igne , ſiue à calore ingenito ; quæ protinus conſiſtentia quoque ſicciora apparent , quoniam cùm abſumatur ſemper , ac defluat ab eis humor in vaporem à calore ſolutus,neceſſe eſt reliquum terreſtrius, ſicciúſque effici: quippe cùm dulce, præterquam quòd calidum ſit, ſiue plus, ſiue minùs , neceſſariò ſanè & humidum plus minúſve eſt: cùm illud corporis noſtri natura maximè ſimile exiſtat, ipſa verò ſit temperatè tum calida,tum humida. Quare quod ex dulci ſuperaſſato prouenit. perinde vt calx, ciniſque, calidum ſiccúmque neceſſariò efficietur.* Reperit *eodem libro,cap.*22. Sed ſanitatis tempore ingenitus calor non eſt adeò
E igneus,vt ſanguinem adurat,& admodom excalfaciat: Ergo licèt ſanguis triplicem coctiooem pateretur, amarus haud redderetur vnquam.

Alij ex eo præſtantius eſſe lacte,& non ſanguine nutriri puellos extra vterum,ſibi perſoadent, ne ea ſuctione facilè venarum oſcula aperirentur , & ita ſanguis, naturæ theſaurus efflueret: At hi calumniā naturæ prætexunt,quæ tum effundere,tum retinere ſanguinem pro neceſſitate non ignorat: nā copia ſanguinis puriſſimi,& diu elaborati ſolùm pro nutritione fœtus, ſingulis diebus debet affluere ad mammas, in maioríque quantitate generari,quæ citra virū diſpendium ipſum aleret,

quin venarum oſcula reſerarentur, quæ occludit ipſa, & recludit tempeſtiuè quando optimè valet, & ſtatis legibus vtitur, prout reſeratis hæmorrhoïdum, narium, aut vteri tubis, aut occluſis quotidie experimur; eſt enim vis in corpore retentrix, quæ ſuo tempore vrinam, aluinas fæces, & cætera ſuperflua retinet & coërcet in animantis commodum. Neque inſtes, ferinum eſſe, ſanguiuoros eſſe infantes, ac ſi hoc magis inhumanum eſſet, quàm eſſe lactiuoros, cùm lactis ſubſtantia defæcata ſit, & alter theſaurus naturæ poſſit appellari.

Non deſunt qui putent, ſanguinem ab vberibus exſuctum, neque in chylum in ventriculo, neque in iecore in ſanguinem, poſſe conuerti: ſed qua ratione id confirment, non video. Nonne ſanguis interdum ſuillus, adiecto præſertim ſaccharo, à pluribus abſorbetur, cuius fæcalia recrementa per aluum excernuntur? nonne alia multa rubra, etſi ſanguine frigidiora, per os in ventriculum deturbantur, vt ceraſa, quaſi in liquorem conuerſa, in ventriculo in chylum mutantur. Quòd ſi hæc vera ſunt, & quotidiano firmata experimento, cur ſanguis exhauſtus, & in ventriculum demiſſus, cùm calidus ſit & humidus, ab eo in ſubſtantiam cremori ſimilem non tranſmutabitur, quæ alterata in iecore, & cæteris partibus, nutriet vbertim.

Soluenda tamen eſt antinomia hoc modo. Sanguis calidus eſt & humidus, & in ſe putrefactionis principia continet; quare ſi in flaccido puelli ventriculo non bellè coquatur, non gubernatus à natura, putreſcit; lac autem frigiditate ſua putredinis cauſis magis reſiſtit. Solue ſecundò. Sanguis eſt ſubſtantia perfectiſſima: quare extra propria vaſa effuſum, in grumos lethales abit, & concreſcens in ventriculo debili, ſymptomata concitabit veneno finitima, quæ refert Galenus *lib. de bonit. & vitio ſuccorum, c.4. & lib.6. de loc. cap.4. Ad ſanguinis* enim *grumefacti præſertim, pulſus fit paruus, frequens, & æger cum anxietate reſoluitur*: quæ difficilimè corrigentur, quia ſanguis lentore ſuo, & craſſitie (abundat enim pituita multa, & melancholico ſucco) tum pertinaciter tunicis ventriculi adhæret, tum ob terreſtrem portionem lentè mouetur, & noniſi tardè foràs extruditur.

Neque inſtes hac ratione etiam lac eſſe condemnandum, quia lac extra propria vaſa eiectum citò corrumpitur, 8 *meth. cap.4.* & in imbelli puellorum ventre coagulatur, & venenoſa parit ſymptomata, quæ *lib. 6. cap. 26.* refert Dioſcorides. Nam lac ob dictam rationem tardiùs ſanguine putreſcit, & non ita in ventriculo moratur, cùm ſit ſanguine liquidius, ſeroſius, nec tot craſſis partibus conſtet, ob aqueam partem qua abundat in copia multa, & ob butyrum emollitis fæcibus, & citata aluo, faciliùs per inferiorem ventrem extruditur. Quapropter hoc præſtantiſſimum alimentum, in puellorum ſubſidium prudens fabricauit natura. Adde quòd horrendum, & terroris plenum eſſet nutricibus, viribúſque deficerent, & in horas fierent exanimes, ſi ſanguinem in quo vita conſiſtit, ab vberibus fluere conſpicerent. Vltimò. Si nutrices exhauſto multo lacte à voracibus infantibus, extenuantur, & in dies fiunt debiliores, per tam longum tempus lactare non poſſent, ſi ſanguinem exugerent ipſi, cùm hæc ſubſtantia magis pura ſit, elaborata, & plurima ſpirituum copia reſperſa. Quare concludo, quòd licèt ſanguis plures commoditates habeat pro nutritione infantium, tamen vtilius fuit, vt ipſi lacte alerentur, ob cauſas dictas.

Superioribus controuerſiis addenda & illa: *Vtrùm Lac ante conceptum poſſit generari?* Nam Hippocrates *lib. de natur. puer.* in fœminis geſtantibus molam, in mammis nullum lac generari affirmat. Ergo lactis generatio certiſſimum eſt conceptionis ſignum. Et Ariſtoteles *lib. de hiſt. animal. cap. 4.* nulli animalium lac fieri, antequàm vterum ferat, arbitratur. Contrà ſuadet Hippocrates *lib.5. Aph.39.* dicens: *Si mulier quæ neque grauida eſt, neque peperit, lac habet, ei menſtrua defecerunt.* Firmat Galenus *in com.* dum ſic ait: *Cum autem adenes in mammis ſint exangues, & albi, proprium efficiunt humorem, talem qualis eſt lac, atque ampliùs huius faciunt, quando plus alimenti defertur ad ipſos. Plus verò defertur octauo, & nono menſe conceptionis, quando abundanter oppleta ſunt communes venæ mammarum, & vteri, ſicut in animalium prægnantium reſectionibus manifeſtè conſpicitur. Fit etiam tale quandoque, licèt rarò, quum mulier grauida non eſt, quando ad ſimilem peruenerint venæ repletionem, ex menſtruorum retentione.*

Plures conciliant hos auctores, vt dicant lac poſſe generari ante conceptum, non verum, imò aquoſum, & dilutum, minúſque ſaporiferum, & dulce, quod erit nutritioni valde ineptum: nam verum mira prouidentia naturæ (quæ vis quædam eſt à Deo inſita) gignitur fœtus cauſa. Sed cùm virginibus poſſint ſupprimi menſtrua à ſola ſanguinis copia, qui dulcis, purpureus ſit, & mediocriter craſſus, qui nec ſanguinis miſſione, vomitu, hæmorrhagia, hæmorrhoïde, aut aliqua cruenta vacuatione minuatur, cur ex eo lac verum, & legitimum in mamillis non generabitur, ſi ſponte ſua in eas ſanguis decumbat, quod fatetur Hippocrates *in Aphoriſmis?* Si autem in alio loco id negauit, cauſa eſt, quoniam hoc rarò contingit, vt Galenus 5. *Aph.* protulit *in com.* quæ autem rara ſunt, contemnunt Medici, qui ſolùm frequentia tractant: neque enim *ex iis quæ ſemel, aut bis homo vidit, debet pronunciata medica conficere, lib. de fœt. format. cap. 2.* dicebat Galenus. Lac ergo citra conceptionem etſi rarò, & in conceptione frequenter, gigni poteſt, tertio, quartóve menſe; tunc enim carnoſis partibus, & parenchymatis generatis, in quibus efformandis plurimam copiam ſanguinis exhauſit natura, eum ad vbera emittit: ex quo, ſi nutriri puellum Hippocrates aſſeueret *lib. de nat. pueri: Et eo lacte fruitur aliquantulum puellus, &c.* per id, ſanguinem in venis mammarum contentum, qui proxima eſt lactis materia, intellige. Vel ſi aſſeras, tempore indigentiæ poſſe lac album à mammis in vaſa defluere, rurſúſque à facultate venarum alteratrice excoqui, & in ſanguinem verti, Hippocratem à plurimorum calumniis liberabis. De tempore generationis lactis, incertum eſt, ſed ferè lac generatur in mammis à duodecimo ætatis anno, vſque ad quinquageſimum; nam hoc tempore intermedio educitur ſanguis menſtruus, quem eſſe lactis materiam *ſuprà* prædiximus. De lactis & ſeri temperamento, plura diximus *lib. 4. Hiſt. princip. Med. in com. Hiſt. 44. & lib. 2. in com. Hiſt. 109.* de cuius vſu prout alimentum, & medicamentum eſt, lege *lib. 2. com. Hiſt. 35. & lib. 4. com. Hiſt. 44.*

CAPVT IX.

De Regimine Menſtruatæ.

Libenter ingeniolum meum arctis in hoc ampliſſimo excolendo campo continerem frænis, niſi ardua ſe offerret de regimine menſtruatæ, eáque vtilis, & neceſſaria methodus, à nemine animaduerſa, quæ à Medicis ſpreta, miſerrimæ fœminæ, tot tantiſque malis obſitæ, in pericula immania incautè labuntur. Quare in earum gratiam primo loco agitanda eſt quæſtio: *Vtrùm Medicus menſtruatæ maximam curam gerere debeat?* Menſtruus ſanguis ſuapte natura vitioſus, & niger, præſertimque in vtero per menſem, vel diu retentus, cùm excurrit, halitus ex ſe eructat caliginoſos, & tetros, qui partes ſuperas lancinant, & premunt. Cùm enim vterus omnium morborum muliebrium cauſa ſit, apud Hip. *lib. de loc in hom. num. 59.* & maximum per neruos, arterias, & venas grandiſſimas, cum omnibus noſtri corporis partibus conſenſum obtineat, fit vt natura conante expellere

expellere illum, ipſe extenuatus, & ad exitum propetans, ebulliat excalfactus, vterúmque, & partes vicinas, præſertimque poſticas diſtendens, cruciatus excitet intolerabiles. Hinc vteri tormina propullulant, lumborum dolor ſuperuenit, accedunt cephalalgia, vertigo, oculorum caligo, faciei pallor, corporis inflatio, triſtitia, metus, inſomnia varia, deprauata imaginatio, febres erroneæ, & alia ſymptomata ſæua, quæ foràs tandem excreto ſanguine conquieſcunt; qui ſi non exeat liberaliter, eoſdem, & grauiores morbos concitare poteſt: nam menſtruorum tempeſtiuè, & debitè fluentium quanta ſit vtilitas, paſſim Galenus inculcat, *lib. de ven. ſect. aduerſ. Eraſiſtratum. cap.* 5. & 6. *de loc. cap.* 5. & priùs explicuit Hippocrates 1. *de morb. num.* 6. & 7. & *lib. de virg. morb. num.* 1. 2. & 3. Deinde ſi hic ſanguis in calidis bilioſiſque fœminis, quæ vteri acetabula hiantia habent, & tenui, calidóque ſanguine abundant, ob has cauſas nimiùm excurrat, plura mala prehendere fœminas eſt neceſſe: cùm enim ſanguinis, nectaris ſanè viuifici copis corpus orbatur, frigeſcit, torpet, extenuatur, tabeſcit, & tandem commodo alimento priuatum, occumbit; vel ferè refrigerato iecore, officiniſque ſanguificationis, impensè debilitatis, in cachexiam, aut hydropem labitur immedicabilem. Quare ſolerti induſtria, vigilanti cura, ſedula opera, Medicus menſtruatas in ſex rebus naturalibus gubernet, eſt neceſſe, vt eas à tantis hiſce, & extremis incommodis præſeruare poſſit: Nam, vt bellè Hippocrates prædixit, *lib.* 5. *Aph. text.* 57. *Menſtruis largius fluentibus, morbi eueniunt; non fluentibus autem, ex vtero morbi contingunt.*

A prima ergo re non naturali exordium ſumamus, quæramúſque commaticè aliqua, quæ in hoc inſtituto magis ſunt controuerſa, quorum primùm eſt: *Vtrùm fluentibus menſtruis aër debeat parari calidus, frigidus, vel temperatus?* Frigidum aërem menſtruatis eſſe vtiliorem, ex eo poteſt coniectari, quoniam inſpiratus ſanguinis motum coërcet, halitus ab vtero aſcendentes, ne in ſuperas partes velificentur, retinet, & à ſanguinis nimió fluxu præcauet, quo quæ opprimitur, in grauiſſima damna incurrat eſt neceſſe. Sed cùm in menſtruatis, occaſio omnium morborum ferè à ſanguinis retentione emanet, idcircò aër calidus præſtantior erit: reſerat enim obſtructas vias, ſanguinis craſſitiem attenuat, & vaſorum ora obſerata, vi ſua aperit. Hac ratione apud Hip *lib.* 5. *Aph.* 27. *Suffitus aromatum muliebria ducit*, hoc eſt prouocat ea, quæ ex vtero in mulieribus euacuantur, in menſtruis purgationibus, & à partu. Quapropter, vt Galenus ait *in com.* cùm cauſa retentionis menſtrui ſit ſanguinis craſſitudo, vel obſtructio vaſorum quæ ad vterum pertingunt, vel horum obſeratio, vel totius ſubſtantiæ denſatio, fit vt ad auferenda hæc incommoda, aër calidus ampliùs proſit. Vt verò has noxas imminentes fœminæ poſſint declinare, ne aëris calore nimiùm menſtrua excurrant, vel frigore ſupprimantur, tutiſſimum erit aërem temperatum eligere; qui ſi non inueniatur, vel arte parari non poſſit, calidus frigido ſalubrior multò erit, ob dictas cauſas.

Quærendum iam de cibo, & primò de acetoſis, *Vtrùm menſtruatis prodeſſe poſſint?* Delicatulæ enim fœminæ, præſertimque quæ cibi faſtidio, ob vapores à menſtruo ventriculo communicatos, premunt, nauſeabundæ ſunt, & ad oblata moroſæ, acetum ſæpe eſitare ſolent, & edulia aceto condita, aut acetoſis, vel omphacio reſperſa, & quod plus eſt, hoc auxilio menſtruas purgationes faciliùs cieri, prouocarique ſibi perſuadent, acetoſus enim ſapor non eſt ſimplex, aut impermixtus, ſed ex acido & acri compoſitus, quod probat Galenus 4. *cap.* 12. dum ſic ait: *Diuerſis itaque viribus omphacij, acetique ſuccus conſtat; quippe quòd aceto accedat ex putrido calore acrimonia quadam, atque ob id Ariſtoteles rectè dixit, acetum proprio vini calore, frigidum eſſe, adſcititio verò calidum.* Quare Serapio *tit.*

A *de ſapore acetoſo.* inquit: *Acetoſitati aceti miſcetur acuitas, & punctio.* Imò aceti aciditati acrimonia iuncta eſt, quoniam illi portio aliqua caloris præter naturam permiſcetur; fit enim, vt Galenus ait 4. *ſimpl.* 3. à calore naturali incipiente quidem concoquere, ſed nondum perficiente: at acetum cùm ex putredine generationem ſortiatur, caloris præter naturam empyreuma reſeruat: nam etſi vinoſæ vini partes, dum ipſum in acetum tranſit, refrigerentur, aqueum tamen excrementum putreſcens adſcititiam caliditatem obtinet, velut cætera omnia quæ putreſcunt; quæ ſanè cuncta, ſi Galeno fides eſt adhibenda, *lib. de cauſ. morbor. cap.* 2. & 1. *de diff. feb.* 7. calidiora ob putredinem redduntur, ob id certè quòd extraneus inductus calor vniuerſam corporis putreſcentis occupet molem, etiamſi ab ipſo in- B ternus & genuinus corrumpatur: ſiquidem teſte Ariſtotele 4. *meteor.* 1. putrefactio eſt proprij, naturaliſque caloris in vnoquoque humido exiſtentis: ab externa caliditate corruptio. Quapropter acetoſa cùm parte acri conſtent ſibi permixta, & acria omnia calidiſſima ſint, ex Galeno 3. *acut.* 2. 4. *ſimpl.* 18. cui ſubſcribunt Theophraſtus *lib.* 6. *de cauſ. plantar.* c. 1. Auicenna *lib.* 2. *tract.* 2. c. 3. Auerrohës 5. *collect.* 27. Serapio *lib. de temperamentis ſimpl. cap.* 2. Iſhaac *lib. diatar. vniuerſal. cap.* 11. aſſerentes hunc ſaporem eſſe calidum in quarto gradu, eo quòd ab eo vehemens caliditas eſt inſeparabilis, fit vt acetoſa prouocent menſes, deobſtruant canales, humores attenuent, atque incidant.

Verùm hæc vulgi opinio, Galeni voto prima facie C munita, contra ſe habet ſummum Medicinæ antiſtitem; qui eloquio graui totam rem determinat. *lib.* 3. *acut.* 39. dum ſic fatur: *Mulieribus autem, longè magis quam viris; aduerſatur acetum; nam vterum dolore afficit.* Et Galenus *in com.* ſic ait: *Quòd acetum ſuapte natura neruos offendat, teſtatur experimentum, & ratio demonſtrat: nempe exangues ſunt, & ideò frigidi, faciléque ab iis quæ refrigerant ſimul, & tenues habent partes, afficiuntur, medicamentis: læduntur præterea à refrigerantibus omnibus; ſed ſubſtantia aceti, quòd tenuium ſit partium, in eorum mergitur profundum, atque in omnes ita penetrat partes, vt nè nimium quidem ex eis illæſum maneat. Vterum autem Anatomici ferè omnes, neruoſum eſſe dicunt.* Hac ratione Galenus 1 *acut.* 27. Oxymel in acutis propinare ſuadet, niſi affectis in languente neruis, & in muliere, vtero. D Siue ergo vterus neruoſus ſit, ſiue fibroſus, ex Galeno 6. *de vſu part.* 8. ſiue per quadam ſimilitudinem neruoſus ſolùm nuncupetur, 6. *epid. ſect.* 1. *com.* 2. *poſt med.* §. *At eorum ſermo, qui neruoſum eſſe vterum prædicant, ſecundùm aliquam ſignificationem verus, ſecundùm aliquam falſus eſſe putandus eſt*: quod modò non controuerto, à prædominio infrigidat, adſtringit, repercutit, roborat, vt 1. *ſimpl.* latè Galenus edocuit: Licet diuerſis etiam partibus, nempe acribus, & tenuibus conſtet; quare vteri fibræ ab eo refrigeratæ, vteri purgamenta non expellent, ſicque vel retenta vterum dolore afficient, vel in cor & cerebrum delata, grauiſſima & pernicioſiſſima mala inducent.

De Butyro verò ita dubitari Poteſt: *Vtrùm Menſtruatis ſit ex vſu?* Nam plurimæ effluente menſtruo, tormi- E nibus oppreſſæ, ipſum ad ignem diſſolutum, inſulſum præſertim, & ſacchato, aut melle reſperſum, quantitate trium, aut quatuor vnciarum epotare ſolent cum vtilitate ſumma: cuius ope & beneficio, dolores vteri, ventriſque conquieſcunt, flatus diſſoluuntur, cientur menſtrua, humectatur corpus, reficiuntur vires, & aluus monetur.

Butyrum enim quod ex pingui lactis parte depromitur, optimum alimentum præſtat, tum per ſe, tum cum aliis permixtum, concoquentis, & digerentis facultatis particeps eſt, humectat, emollit, lenit, dolorem ſedat, ex Galeno 10. *ſimpl.* quoniam temperatum eſt apud Iſhaac *lib.* 5. *theoric. c.* 95. & apud Auicennam

lib.2.canon. cap. 116. calidum, & humidum in primo. A De Butyro verò non cocto, id eſt, recenti, diſtincto capite luquutus eſt Auicenna *lib. 2.canon.cap.* 113. quo loco lenificstiuum, & ventrem ſoluens eſſe aſſeuerat; Quapropter ad leniendum dolorem hoc auxilium non diſplicet, experimento aſſiduo confirmatum.

Neque inſtes butyrum eſſe calidius oleo, & in corporbus calidis ſiccis facilè inflammari, & in bilem conuerti; quare fœminis dolore vexatis, & ob hanc cauſam ad febrem paratiſſimis noxium erit: licèt enim oleum plus ardeat in lampade, quàm butyrum, & habeat æqualitatem partium pinguem, butyrum verò admixtionem ſeroſarum, eſt tamen calidius oleo, & citiùs à calore innato inflammatur, quia etſi aquoſarum partium princeps ſit, aliæ tamen partes ſunt calidiores. Quòd autem oleum extrà citiùs inflammatur, cauſa vi- B detur eſſe, quia aquoſis partibus caret; quòd verò butyrum intra citiùs, cauſa eſt quoniam calor innatus partem ſeroſam ſuperat, quod extrà non facit: reliquum ergo vnctuoſum, & calidius citiùs inflammatur, cùm magis alat, & à calore natiuo ampliùs obtineatur. Denique ſi partibus aliis conſtet, ſeroſis exceptis, cùm hæ ſint temperatæ, vel ad caliditatem, & humiditatem paulisper declinent, calefacere non poſſunt.

Succedit & illa quæſtio: *Vtrùm Menſtruatis carnis viperina eſus vtilis ſit?* Luſitanæ fœminæ, illæ preſertim quæ Tranſtaganam habitant regionem, calidam ſiccam, ardente Sirio, laboribus defeſſæ, quum triticum expurgant, ſpiculas colligunt, timéntque ne ob calorem excedentem ſupprimantur menſtrua, viperinam carnem, dempto capite, & cauda, lotam priùs calida, adie- C cto ſale concoquunt cum origano, pulegio, & nepita, eámque cum iure eſitant, quo auxilio fauſtè mouentur menſtrua, & diſſoluuntur flatus.

Nec earum experimentum Medicorum decretis repugnat: Vipera enim calefacit, exſiccat, & natiua quadam forte humorem melancholicum per varias regiones, præſertim externas, detrudit. Neque carnis viperinæ eſus noxius eſt, ſi caput, & caudam priùs adimas, in quibus partibus venenum præcipuè conſiſtit, *lib. de theriac. ad Piſ. cap.* 9. & Auic. *lib. 2. tract. 2. cap.* 615. illámque deinceps ſale, anetho, aqua calida, aceto, aut vino abluas diligenter, hac enim ratione præparata alimentum præſtat corpori noſtro, ex Theophraſto *lib. 4. de cauſ. plantar. cap.* 10. cuius rei conſcij Ægyptij, viperis veſci ſoliti ſunt, vt auctor eſt Galenus *lib. 3. de* D *alim. fac. c.* 3. quod priùs prædixit Plinus *lib. 7. cap.* 2. & *lib.* 19. *cap.* 6. quinimò longam ſenectam agunt, qui eas eſitare conſueuerunt, firmante ſic Dioſc. *lib. 2. cap.* 16.

Sed & illa quærenda dubitatio eſt: *Vtrùm Menſtruatis aſſa ſint magis concedenda elixis?* Menſtruatæ ſanguinis fluxu laborant, quo exterto corpus debilitatur, & vires fatiſcunt, maximè ſi largiùs menſtrua erumpant, animo linquuntur, ſi graciles ſint & extenuatæ; ex halitu enim tetro ab vtero eleuato ſuperuenit faſtidium, quod cardialgia, palpitatióque deinceps ſubſequuntur. Hinc fit, vt cogente neceſſitate id offerendum ſit alimentum, quod magis nutriat, ac citò vires reficiat: quam prærogatiuam habere alimentum aſſum, firmat Auicenna 3. 1. *doct. 2. cap. 7. §. Ampliùs ſcire debes, &c.* Quia propriam humiditatem retinet plus, quàm elixum; quapro- E pter aſſa, ab Auic. 7. 4 *tract. 4. cap.* 21. & Ariſt. 4. *meteor.* 3. commendantur magis ad impinguandum. Hoc ita eſſe ratio confirmat, quoniam ignis penetrans aſſa, præ cruſtis externis intrò in eis detinetur, & ibi attrahit, & coquit humidum, vnde aſſa caro magis humida eſt intrò, quàm extrà. In elixis contrà; validior enim calor ebullientis aquæ, minorem carnis internæ calorem, & cum eo humiditatem, quæ ipſi ſubiicitur, ad ſe attrahit. Si experimento hoc confirmes, inuenies verum: ex aſſo enim, ſiue cultello ſcindatur, ſiue prematur prælo, plus ſucci diſtillat, quàm ex elixo: Aſſa ergo cùm ſint ſubſtantificè humidiora elixis, plus nutrient, & humiditatem deperditam reficient.

Neque inſtes cum Celſo *lib. 2. cap.* 18. iurulenta magis alere aſſis: nam intelligendus eſt de toto cocto, carne ſcilicet, & iure, in quo ſubſtantifica carnis humiditas manet, non verò de decocto ſine iure. Succus igitur repoſitus ab aſſo plus humidi habet ſubſtantifici, licèt qualitatiuè ſit minùs humidus, quàm ſuccus ab elixo repoſitus. Hoc modo interpretandi ſunt Galenus 3. *alim.* 2. & Ariſtoteles 20. *probl.* 5. aſſerentes elixa eſſe humidiora aſſis.

Neque obiicias hoc modò: Si ſiccitas ignis quia aduerſatur humiditati accidentariæ, eam ſiccat, cur non ſiccabit etiam humiditatem ſubſtantificam, cùm illi non minùs opponatur, quàm accidentariæ? Licèt enim calor ignis non magis aduerſetur vni, quàm alteri humiditati, diuerſus tamen ſitus in aſſo, & elixo, eſt cauſa, vt in eo humiditas nutriens conſeruetur, non in elixo. Quare aſſa magis nutriunt elixis, & hac ratione debilibus in maiori copia concedenda.

Licèt autem hoc verum ſit, tamen aſſa reproba ſunt in menſtruatis, quia adſtringunt, ex Hippocrate *lib. de affectionib. num* 44. *Carnes percoctæ ad ſeceſſum, optimæ ſunt; aſſata verò magis ſiſtunt:* & *lib. 3. de diæta, num.* 24. & 25. ad alui fluxum coërcendum, aſſata & toſta ſummopere laudat. Sic Auic. 16 3. *tract.* 2. *cap.* 7. piſces aſſatos, & cætera torrefacta, pro compeſcendo alui profluuio commendat.

Adde quòd aſſa elixis difficiliùs concoquuntur: argumento eſt, quòd ad cœnam toleramus vaccinam elixam, noxam verò accipimus ab aſſa arietina, etſi ſit tenuior, & leuior. Hæc eſt cauſa, ob quam Galenus 3. *alim.* 12. docet aſſa ſolùm à valido ventriculo concoqui, & *cap.* 3. ex piſcibus, qui tenue alimentum præſtant, ſolùm robuſtis aſſos concedit. Itaque concludo in menſtruatis, in quibus menſtrua potiùs ciere, quàm coërcere eſt in animo, vt in iis quæ menſtruas purgationes ſuppreſſas habent, vel à partu lochia non rectè excernunt, aſſa reproba eſſe, quia difficiliùs concoquuntur, & adſtringunt, ob ſiccitatem ab igne in ſuperficie contractam; aſſatio enim magis ſiccat alimentum, 3. 1. *doct. 2. cap.* 7. elixatio verò humectat. 3. *alim.* 2. Elixa ergo etſi minùs nutriant, citiùs per aluum deſcendunt.

Quòd ſi ob faſtidium, & voluptatem, aſſa iis fœminis concedantur, præſertim carnes, hæ pingui aliquo priùs vngendæ, vt ſiccitas ab igne contracta auferatur, & acrimonia miteſcat: hoc enim modo ſubſtantifica carnis humiditas meliùs conſeruatur, apud Ishaac *lib. vniuerſal. diætar. cap.* 34. Si verò Galenus 2. *ſimpl. c.* 5. videtur docere aſſa vncta reddi ſicciora, ſicut placentas in oleo frictas: In cauſa eſt, varia ignis diſpoſitio: (omne enim pingue per ſe ſemper humectat) ſi enim multus ignis cum oleo adſit, vt accidit in frictis, tunc deſiccat; quoniam pinguedo olei inflammata natiuam humiditatem frixi depaſcitur. Si verò paucus ignis cum pingui exiſtat, vt in aſſaturis palam conſpicimus, tunc pingue modico ſuo lentore, tanquam nutrimento externas aſſi partes, ne deurantur, defendit, & cutis ſpiracula obſtruendo, in internis partibus prohibet deſiccationem, atque hoc modo ſubſtantifica humiditate magis conſeruata, aſſata quæ vnguentum, humidiora euadunt.

De potu illa antinomia elucidanda: *Vtrùm Menſtruatis vinum offerendum?* Dic: Etſi multa ſint quæ vini potum interdicant, & Galenus 3. *alim.* 40. & *lib. quòd animi mores. cap.* 10. veluti notet Hippocratem, qui nullibi conceſſit, vinum, vt alimentum, ſed medicamentum, & Plato *lib. 2. de legibus,* Carthaginenſes, & Lacedæmonios illos condemnet, qui in caſtris, ſenatu, ſtudiis, regenda Republica eo vti ſolent; tamen, ſi in modica quantitate aſſumatur, mulieri menſtruatæ, ſanæ, & temperatæ plurimùm prodeſſe poteſt.

Si

Digitized by Google

Si enim ſumentis temperamento, ætati, & calori ſit proportionatum, laudabiles præſtat vtilitates, ex Galeno 7. *meth.* 6. nam fluentibus menſtruis: vini potus quàm aquæ ſalubrior eſt. Ita enim docuit Galenus: *At verò memoratorum vinorum virtutes, comprehenſit iam aqua vitiis aduerſam quodommodo naturã habent, cùm nec inſlent precordia imò ſi inflata ſint, ſubſidere faciant; nec inibi moram trahant, propter caloris mediocritatem: adde quòd cùm digeſtionis vias aperiant, & pariter impellant, ac nutrimentum ſurſum agant: ad celeritatem deductionis in corpus conducunt. Sunt præterea boni ſucci, & ad miſcenda, concoquendáque ea, quæ in ventriculo, & venis ſunt, idonea. Iam vires quoque organorum adaugent, & expellendis excrementis viam faciunt: eóque fit, vt etiam talia vina, præter cætera, vrinas moueant, quando & ipſa totum corpus celeriter tranſeunt, & impetu curſus ſui excrementa ſecum expellunt, &c.* Ergo cùm vinum in modica quantitate aſſumptum flatus diſſoluat, aperiat, citò corpus permeet, ſit boni ſucci, roboret vires, excrementa expellat, vrinam moueat, menſtruatis auxilio erit.

Addit Iſhaac *lib. particul. diætar. tit. de vino*, quòd cibi deſiderium excitat, & bonum ſaporem aliis cibis, & potibus præbet: *Quare*, inquit, *vinum competens eſt omnibus ſana habentibus corpora, quia ſanitatem cuſtodit.* Moderata autem potionis quantitas ea eſt, quæ nec ventriculo innatat, nec fluctuationis ſenſum inuehit, ex Galeno 7. *meth.* 16. §. *Potionis is modus erit, &c.* Deinde vinum adauget calorem, ac vires robuſtiores efficit, *lib. de cauſ. morb. cap.* 3 & Auic. 2. 1. *doct. 2. cap.* 11. §. *Vinum in ſua eſſentia fortes efficit ſanos, & viuificat virtutem; propterea quòd velociter præbet augmentum in ſubſtantia ſpiritus:* & languentes celerrimè reficit, 2. *Aph.* 11. & 18. & 3. *de temp.* 2. Quare ab eo recreatæ vires, ſanguinem felicius per vterum excernent.

Inſuper Menſtruatæ, ob halitum humoris commoti anxiæ ſunt, ac melancholicis imaginationibus torquentur, quibus ſi vini offeras potum, eas mites facies, & hilariores: nam hic potus animam mitiorem efficit, ex Galen. *lib. quòd animi mores, cap.* 3. & ſpiritus cordis reddens lucidiores, ab angore liberat, 1. *de ſanit. tuend. cap.* 11. Menſtruatæ ergo moderato ſint vini potui aſſuetæ: cuius immoderatus vſus innumera damna citiſſimè infert, niſi duo excipias, ſcilicet venena frigida ebibita, & morſus animalium, quæ refrigerando interimunt: in his enim caſibus abundè indulgendum mero, ex Dioſcoride *lib.* 5. *cap.* 7. Galeno 3. *ſimpl. cap.* 20. Si verò priſcorum ſcientiſſimi illud interdicunt, cauſa eſt, quia in vini potu committuntur noxæ inemandabiles.

De motu, & quiete illud inueſtigandum: *Vtrùm exercitium illis ſalubre ſit?* Dic, quòd licèt exercitio accreſcat calor in corpore, humores fiant ad motum promptiores, meatus aperiantur, & hac ratione menſtrua feliciùs videantur poſſe à natura expelli; tamen illud reprobum eſt, & valde noxium. Primò, quoniam exercitium eſt motus vehemens voluntarius, immutans reſpirationem; quare mutua illa, velocique contractione, & dilatatione ſpiritus, ab vtero attrahitur ſanguis, & menſtruum ſupprimitur. Secundò. Exercitio, ob accenſum calorem, & ſpirituum ebullitionem, rarefactis poris cutaneis prouocatur ſudor; hinc autem euocat humorem ad cutem, & reuocat ab vtero. Tertiò. Frictio attrahit humorem à centro ad circumferentiam, partem maximè aduerſam vtero, cui natura ſanguinem deſtinat. Sed frictio, & exercitium eaſdem ſortiuntur vires, ex Galeno *lib. de puero epilept. cap.* 4. Ergo exercitium menſtruatis interdicendum, ſicut & reliqua, quæ ad cutem humores deferunt, & naturam ipſam ab excretione ſanguinis per vterum diuertunt, vt balnea, picationes, &c.

De vacuatione illud dubium agitandum: *Vtrùm clyſter actu fluente menſtruo poſſit admitti?* Plures negant,

A quoniam tunc aluus non eſt conueniens regio, per quam humores noxij ſint deferendi, ſed vterus: & natura ad contrariam partem diſtrahitur promptiſſimè, quoniam ob viciniam ex recto inteſtino, cui vterus ſuperiacet, citiſſima fit attractio. Dic. Si morbus vrget acutie ſua, & non patitur inducias, clyſter vtilis eſt, tum ad vacuandos humores qui in viis ductuum ſtabulantur, tum vt hoc facto auxilio, cætera commodiùs celebrari poſſint. Neque clyſter attrahit ab vtero, aut naturam ad aliam partem auocat, cùm ab inteſtinis ſolùm euacuet, ſi mollis ſit, non acutus; quem non eſſe fluente menſtruo adminiſtrandum, ratio dictat; (eius enim vſu perturbatur natura, & humores ab vtero violenter attrahuntur) niſi periculoſiſſima adſit affectio, ſuapte natura lethalis, vt Apoplexia, Epilepſia, vertigo,
B cephalalgia ſæua, palpitatio, & alia adſint ſymptomata, quibus celerrimè auxiliares manus adhibere oportet; tunc enim cogente neceſſitate vrgentiori malo opitulari eſt neceſſe, ſubditis acribus balanis, & inditis clyſteribus acutis, quibus ſi nimis aluus profluat, tunc de ſalute ægri non deſperandum: ſæpius enim alui fluxus, menſtruæ purgationis loco excernitur; & plures fœminæ poſt partum excitato alui fluxu à natura, à grauiſſimis morbis euaſerunt, præſertim ſi fiat cùm conferentia & tolerantia; nam natura defectum purgationis vteri, aluo citata ſupplere ſtudet, vt frequenti fidiſſimóque experimento compertum eſt.

De Veneris vſu quid dicendum: *Vtrùm illis ſalubris ſit?* Dic. Commoto ſanguine in vteri ergaſtulo, ebulliente, ac tenuiori facto, ſemen etiam turget, titillat, fer-
C uet, & ſui euacuationem affectat: quod ſi coërceatur, maximè nocet, & ſymptomata veneno ſimilia excitare poteſt, vt proprio experimento in fœminis; & viris docuit Galenus: quare veneris vſus ſanitatis tempore ſalubris eſt, auctore Galeno *in art. med. cap.* 81: Licèt autem parcus veneris vſus ſanitatis tempore commodus ſit, ob cauſam dictam, ſi tantum interuallum in eius vſu adhibeatur, vt nec reſolutio aliqua percipiatur, & ſeipſo homo quodammodo leuior factus; ac meliùs ſpirare videatur: tamen in menſtruatis eum diſſuaderem vehementer; primò quoniam fœtus conceptus tempore menſtruationis, elephanticus euadit, ex Alzaharauio *lib.* 1. *pract. cap.* 14. Deinde, motu, calore, & ebullitione ex concubitu contractis, ſanguis ad ambitum corporis promptè euacuatur, accedente voluptate,
D quæ prout maior vel minor eſt; magis vel minùs reſeratis cutis ſpiraculis; ad ſuperficiem attrahit, cuius deliciis natura intenta, alijs partibus, & non vtero ſanguinem deſtinat. Ebullitionem autem ſeminis refrigerantibus auxiliis, & ſemen minuentibus meliùs, quàm veneris vſu compeſcendam eſſe, ex eo fit manifeſtum, quoniam concubitus, concuſſione, & labore corpus calefacit, inflammat, & exagitat; quæ ſeminis ebullitio illicò fluente menſtruo ſedatur; nam eo vacuato partes auaræ factæ, pro ſui nutritione ſanguinem reſeruant, & ſeminis materia hac ratione ad tempus deficit.

Sed iam tempus eſt, vt ad phlebotomiam accedamus; *Vtrùm actu fluente menſtruo ſanguinis miſſio ſit aliquando celebranda?* Auicenna ſic reſpondet, 4. 1. *cap.* 20: *Præterea menſtruata non minuatur, niſi propter magnam*
E *neceſſitatem, ſicut eſt neceſſitas retinendi fortè ſanguinis ſputum, quum virtus fuerit conueniens; &c.* Etſi ſanguis menſtruus, qui in fœmina ſana ad vterum ſingulis menſibus defertur, non differat ab alio ſanguine, ſed ſolùm ſit quantitate excrementum, vt ex Galeni mente 3. *de cauſ. ſympt.* 2. *ſuprà* prædiximus, qua ratione eſt alterum noſtræ generationis principium, & nutrimentum fœtus in vtero exiſtentis; quoniam tamen quando vitioſi humores redundant, ſimul cum eo expurgantur; & licèt non exuperet, propter moram in vaſis vteri vitium contrahit, nihil mirum ſi hæc vacuatio, à veteribus, & Galeno purgatio appelletur, imò ab Hippoc. 5. *Aph.* 6.

Si mulieri vtero gerenti purgationes procedant, impoſſibile eſt fœtum eſſe ſanum: & *Aph.*61. *Si mulieri ceſſent purgationes, neque febri, neque rigore ſuperuiente, & faſtidia cibi incidant, iudicia ipſam in vtero habere.*

Tempore ergo eius menſtruæ purgationis vena ſecanda non eſt, ne naturæ motum impediamus, aut præcipitemus. Hoc autem intelligendum eſt, dummodò illa vacuatio, ea lege naturæ, modum non excedat, aut diminuta ſit, vel ſimpliciter, vel habita ratione vrgentiæ morbi. Si enim in nimia copia ſanguis per vterum erumpat, tunc tutò ſanguinis miſſio ex brachio poteſt adminiſtrari, ex Galeno *lib. de curand. rat. per ſang. miſ. cap.* 18. §. *Secta enim in cubito vena mulierum reuellere purgationes aſſolent.* Deinde fluentibus menſtruis ſi incidat aliquis morbus grauis, ac periculoſus, qui pro ſui curatione citiſſimam vacuationem efflagitet, & ſuperiores partes premat & concutiat, ex ſuperioribus partibus mittendum eſſe ſanguinem, latè probauimus *lib.* 1. *Hiſtor. Princip. Medic. in com. Hiſt.* 77. Nam ſi in pleuritide ſæua, ſuffocante angina, truculentæ Epilepſia, acutiſſima Apoplexia, vel ex talo ſanguinem emittas, vel expectes naturæ motum, vt plenitudini, vel acutiei morbi poſſit ſufficere, antequàm moroſa illa vacuatio prodeſſe queat, æger occumbet. Oportet ergo vrgentioris mali habita ratione, ex ſuperiori, propinquiorique parte ſanguinem emittere, impoſitis priùs femoribus cucurbitulis, vel fricatis cruribus, vel ſanguine miſſo ex talo, vt vtrique indicationi ſatisfaciat.

Rurſus. Si diminuta menſtrua purgatio ſit, & ad partes ſuperas reſtagnet, & ſputum, aut vomitus ſanguinis ſubſequantur, tutiſſimum eſt venas tali tundere, iuxta Senis oraculum, 5. *Aph.* 32. *Mulieri ſanguinem vomenti, menſtruis erumpentibus, ſolutio aduenit.* Nam vt Galenus ait *in com. Erit retractio ſimul, & euacuatio ſanguinis ad ſuperiora tendentis; hoc etiam experientia comprobat vtiliter fieri; nos verò ex ipſa permoti, naturæ opera quæ benè geruntur, imitabimur, & mulieres hac paſſione laborantes, miſſo ſanguine euacuabimus.*

Præterea. Si fluens actu menſtruus ſanguis non ſit pro multitudinis ratione, qua ratione motum illum imperfectum ſupplere poſſumus, niſi ſanguine miſſo; Id veridico oraculo edocuit Galenus *lib.* 9. *meth. cap.* 5. dum ſic fatur: *Itaque ſi tempore mittendi ſanguinis, menſes moueri contingat, aut hæmorrhois ſit recluſa, ſi inſpecto fluentis impetu ipſe ſatis fore videbitur, qui ſolus, quod requiris, euacuet, naturæ rem omnem permittes; ſin minùs, tantùm ipſe detrahes, quò ex coniunctis ambobus perficiatur quod poſtulat, &c.* Subſcribit Aëtius *tetrab.* 2. *ſerm.* 1. *cap.* 71. Licèt enim fluente menſtruo, ſi morbus ſit placidus, mitis, ac ſignis firmatus ſecuris, neque temerè naturæ motum perturbare, aut confundere fas ſit; tamen ſi non ſit integer naturæ motus, nec pro multitudinis ratione, ipſum complere oportet, ſectis tali venis, idque quantum morbus poſtulauerit, & vires vnà permittant: Si enim aliter feceris, & naturæ motum non compleas, ex procraſtinatione auxilij ſequetur maximum morbi incrementum, & ægrotanti vnà ingens vitæ periculum: vt enim Galenus 1. *Aph.* 20. edocuit: *Si integra indicatio facta iam eſt, vel adhuc ſit, totum naturæ permittere, & nihil nos nouare oportet; vbi verò non integrè indicatur, id quod deficit, ſupplere nos conuenit.*

Maior tamen concertatio eſt pro tutanda doctrina Galeni: *Vtrùm venæ ſectio ex talo celebrata, menſtruo actu fluente, illud prouocet, vel retineat?* Nam ſi infernæ venæ ſectiones vnicè menſtrua prouocant, ex Galeno *lib. de ſang. miſ. cap.* 18. §. *Plenitudines enim ex ſuppreſſis menſibus ortas omninò per crura vacuabis, ſiue venam ſecare, ſiue ſcarificare conueniat: ſecta enim in cubito vena mulierum reuellere purgationes aſſolent.* Quo loco facta collatione inter ſectionem cubiti, & tali, illam cohibere menſtrua, hanc prouocare aſſeuerat. Quare ſi hæc menſtrua eliminat, quantò magis illud perficiet, ſi natura adminiculetur, quæ ſecta poplitis vena ſarcinam vlteriùs deponit, & morbum vel breuiorem facit, vel ex toto finit. Hinc Medici vſu ipſo edocti imminutè fluentibus menſtruis, inferna vaſa quamprimùm ferire ſtudent, cum emolumento ſummo: hæc enim ſecta, locum, & pariter expellendam materiam aptè diſponunt, meatus fluxioni aptos reddunt, naturam etiam maiori cum impetu expulſionis opus aggredientem potenter excitant, & portionem in corpore relictam extrahunt, ne ad ſuperas partes recurrens principem aliquam obſideat partem. Quare ſectio è poplite actu fluentibus menſtruis, vt ea prouocans, exercenda, neque enim reuellit ab vtero, ſed ad ipſum attrahit, & menſes prouocat, vt eleganter, & dilucidè firmat Galenus *lib. de ſang. miſſ. cap.* 18. dum enim cubiti ſectiones ſanguinem ad ſuperna corporis attrahere aſſeruit, ſic deinceps profatur: *Quæ verò ex cruribus, tantum abeſt vt retrahant, quin potiùs menſes prouocant, &c.*

Obtrudes primò. Galenus *lib. de curand. rat. per ſang. miſ. cap.* 18. in inflammatione vteri, poplitis venas ſcindendas conſulit; quod etiam facit 13. *meth. cap.* 6. & 11. & *lib.* 2. *ad Glauc. cap.* 2. Sed inflammatio omnis, ad ſui remotionem, expoſtulat & indicat reuulſionem. Ergo ſectio è poplite ab vtero reuellit. Dic primò, Galenum eo loco loqui de inflammatione facta, in qua neceſſaria ſolùm eſt euacuatio, & non reuulſio: Nam in incipiente vteri inflammatione, Paulus, Aëtius, & alij Medicinæ proceres, è cubito reuulſionis cauſa ſanguinem exhauriunt. Dic ſecundò, Galenum eo loco minimè præcepiſſe ſolùm ſanguinis miſſionem partium inferiorum, cùm 4. *meth.* 6. & alibi paſſim, incipientes phlegmonas ſanguinis miſſione reuulſiua eſſe curandas aſſeueret; quod opere ipſo obſeruat 10. *ſec. loc. cap.* 2. & 2. *ad Glauc.* 2. ibi enim inflammationes iſchiaticas, & genu occupantes, cubiti ſectione perſanat. Quare cùm Galenus *cit. de ſang. miſ.* præcepta traderet curandi recentes inflammationes renum, & partium ſimilium, in recentibus mittendum eſſe ſanguinem à ſuperioribus; in vetuſtis, ab inferioribus pronunciauit: & cùm hoc dixiſſet, ſubiungit, maius auxilium percipi ex ſectione venarum inferiorum partium, quaſi ſignificare velit, quòd vbi eſt recens, id eſt, vbi incipit, mittendus ſit ſanguis à ſuperioribus, ſed tandem vacuationis cauſa ab inferioribus: Et hæc, meo voto, huius difficilis difficultatis eſt explicatio germana.

Obtrudes ſecundò. Galenus *lib. de curand. rat. per ſang. miſ. cap.* 18. crurum ſectiones per tres, aut quatuor dies ante menſium periodum facere conſulit, haudquaquam ipſis iam proſilientibus, ne horum fluxum remoretur ſecta in talo vena. Dic, intelligendum eſſe Galenum in ſuppreſſione menſtrui: cùm enim tunc non ſpectetur purgatio menſtrua, ſanguinis miſſio è poplite facta ante conſuetum purgationis tempus, menſtrua promouebit.

Obtrudes tertiò. Si fluentibus menſtruis celebratur ſanguinis miſſio ex partibus inferis, fatiſcentibus viribus, accidet lipothymia, & reuocato ſanguine ad cor reprimentur menſtrua, ob quam illis fluentibus hoc diſſuadet auxilium, *lib. aduerſùs Eraſiſtrateos, cap.* 5. Dic: Fluentibus menſtruis, ſi celebretur ſanguinis miſſio copioſa, animi contingit deliquium, maximè ſi vires non ſint ita liberales; contrà, ſi parca fiat, & vires tolerent, non accidet lipopſychia.

Quapropter vtilis eſt tempeſtiua infernæ venæ ſectio, diminutè ipſa natura operante: Cùm enim crurum vaſa, & vteri communia ſint, & inter ſe connexionem habeant, illa ſecta deriuant, & euacuant, ab vtero; hinc fit, vt natura loca inanita ſatagens replere, à corpore toto mittat ſanguinem ad vterum, atque ita attractio fiat. Accedit etiam, quòd cùm tollat obſtructionem, relaxatis vaſis, ſanguis faciliùs ad vterum confluit.

Non ergo venæ ſectio è talo, actu fluente menſtruo, illud coërcet, ſed prouocat.

De animi pathematis vltimò dubitandum: *Vtrùm menſtruatis nocere poſſint?* Animi accidentia plurima operantur in corpore noſtro, quod non ſolum primatiò caliditate, & frigiditate alterant; vt colligitur ex Ariſt. *lib. de com. animal. greſſu, poſt med.* ſed ſecundariò reliquas qualitates inducendo, ipſum vehementer immutant. Hac ratione Galenus 1. *feb.* 3. febres ex animi paſſionibus excitari affirmat, & Hip. 6. *Aph.* 23. pronunciauit: *Si timor, & triſtitia longo tempore perſeuerent, melancholiam adeſſe ſignificatur*: & non ſolùm metus, & mœſtitia, melancholicum humorem in corpore adauctum oſtendunt, ſed etiam ex ipſis corpus afficitur.

Auicenna 2.1. *doct.* 2. *ſum* 1. *cap.* 14. per animi paſſiones, non ſolùm intelligit affectiones potentiæ iraſcibilis, & concupiſcibilis, ſed & animæ rationalis, vt ſpem, timorem, ſolicitudinem, & hia ſimilia, à quibus, etſi diuerſa ratione, corpora alterari conſtat manifeſtè, vt Auicenna *cit. loc.* edocuit. Quare timentibus, aluus & vrina ſoluuntur, rigor, & pallor ſuperueniunt, 8. *probl.* 17. & pilorum erectio accidit, *probl. ſequenti.* In verecundia aures rubent, 32. *probl* 8. Iratis continuò oculi prominent, & rubicundi fiunt, 31. *probl.* 3. quorum omnium cauſas conſignat Galenus 2. *de cauſ. ſympt. cap.* 5.

Ob animi ergo affectiones alterantur corpora noſtra, mediantibus ſpiritu, & ſanguine, non ſolùm quia ſunt naturæ inſtrumenta, 2. *de cauſ. ſympt. cit* docuit Galenus, ſed quoniam naturæ motum ſequuntur, vt firmat Aphrodiſæus 2. *probl.* 21. Auicenna 2.1. *cap* 14. *cit.* omnes perturbationes, quæ ad animales affectiones ſequuntur, ad vim, & potentiam refert imaginationis: quare oſcitanti oſcitando vtplurimùm reſpondemus; & ſi aliquis ſecatur, vritur, vel vim patitur, animo dolemus, & perturbamur, quorum omnium cauſa ad naturam communem, hoc eſt mutuam naturæ ſympathiam referenda eſt, ex mente Aphrodiſæi *lib.* 1. *probl.* 32. Ariſt. 7. *probl.* 2. & 3. Vel dic: Cogitationem, meditationem, & ſimilia, corpus alterare, quoniam facultates ſpiritibus indigent, qui ex tenuiori ſanguinis parte generantur; quibus abſumptis, ſanguis qui in corpore remanet, craſſior redditur: qua ratione ex meditatione, & ſtudio ſæpe habitus melancholicus acquiritur.

Ex iis conſtat dilucidè, immodicos animi affectus, quoniam corpus alterant, & à ſtatu naturali auertunt eſſe interdicendos, & præcauendos. Quæ ſententia ex eiuſdem Galeni doctrina eſt interpretanda, 4. *de placit. cap.* 6. §. *Quod autem cognoſcere, &c.* quo loco inquit, duplex eſſe principium appetitus in nobis, vnum rationale, & alterum animale ſeu naturale; hoc quidem naturæ motu in propriam fertur actionem, obiecto præſente, vt videlicet cauſa præſente iraſcendi, illicò adeſt appetitus vindictæ, quemadmodum oblata videndi occaſione, oculus videt, qui animi affectus cùm naturales ſint, omnino euitari nequeunt, ab altero tamen principio appetitiuo, ſcilicet rationali corrigi poſſunt. Hoc eſt quod ſignificauit Galenus *lib. art. med. cap.* 81. dicens animi immoderatos motus eſſe coërcendos, etſi aliquando corrigi non poſſint, vt quando naturalis appetitus vincit rationalem, vt Galenus *cit. loc.* explicuit, carmine quando Euripidis ſub Medeæ nomine: *Ira eſt potentior conſilio meo.*

Quare ſi animi affectus ob has cauſas ſunt interdicendi, quantò magis in menſtruatis. Timor, mœror, & triſtitia, reuocato ſanguine, & ſpiritu ad corporis arcem, ſanguinem menſtruum conuocant ad intrà. Gaudium ad ambitum corporis calorem cùm deferat, naturam diuertit ab vtero. Moderati animi affectus etſi nonnunquam conferant, vt ex Galeno colligitur 6. *epid. ſect.* 5. *text.* 9. poſito exemplo in ira, quàm in frigidis cor-

A dis affectibus excitandam eſſe monet, tamen cùm hæc totum corpus calefaciat, cutis ſpiracula aperiat, ſudorem moueat, toto corpore exardeſcente valde, fit vt ad ſuperficiem corporis ex omni regione humorem expellat, & hac ratione ab vtero quàm longè reuellat. Noxij ergo ſunt, & omnino præcauendi in menſtruatis animi affectus, ob cauſas dictas.

CAPVT X.

De menſtrui ſuppreſſione.

Definitio.

B Menſtrui ſuppreſſio, eſt ſanguinis qui ſingulis menſibus per vterum excerni conſueuerat, omnimoda retentio. Et licèt ſymptoma in tria genera diuidatur, in qualitatem mutatam, actionem læſam, & ea quæ excernuntur, & retinentur præter naturam, menſtrui tamen retentio, eſt ſymptoma de genere eorum, quæ immodicè retinentur, pertinens ad abolitam omnino actionem. *Vtrùm* autem *hoc ſymptoma, cæterorum inſtar, ſemper ex morbo enaſcatur?* ventilandum eſt. Galenus conſtanter affirmat *lib. de diff. ſympt. cap.* 7. nam ſymptoma ſequitur morbum, velut vmbra corpus.

Sed plura ſunt, quæ probant poſſe dari ſymptomata, quæ ex morbo non oriantur: rigor enim non enaſcitur à febre, ſed ab humore acri per muſculos moto. Deinde
C tremor ſuperueniens timori, & virium lapſus ad ſyncopen; ſunt ſymptomata non ſequentia morbum, ſed inopiam ſpirituum. Sic ligatio nerui tollit ſenſum, & arteriæ, pulſum. Præterea. Ob virium alimenti, ſequitur deprauata concoctio. Ad hæc. Vſus auctus in aſcendente, & febriente, inducit celerem pulſum, & reſpirationem. Inſuper. Tuſſis, ſternutamentum, & pandiculatio, ſunt ſymptomata etiam ſanorum. Vltimò. Omnimoda menſtrui ſuppreſſio, fœminas ſanas, & optima valetudine fruentes ſæpius conſequitur. Ergo menſtrui ſuppreſſio, ſicut & alia ſymptomata, non perpetuò ſequitur ad morbum.

Affirmandum tamen eſt cum Galeno, ſymptomata immediatè à morbo produci. Quare conſtat ſymptomata omnia oriri, aut immediatè, aut intercedentibus
D aliis, dummodò in corpore morbus ſit, à quo producatur, vel actionum læſio, vel cauſa aliqua morboſa, quæ vel ſymptoma efficiat, vel alium affectum, à quo idem oriatur. Quòd ſi citra morbum ſit, ſymptoma non eſt, vt caloris reuocatio ad interna, ex quo accidentia varia ſuccreſcunt. Huius claſſis eſt exactior ſenſus; vti dolores oris ventriculi, & in capite tinnitus aurium, & alia huius naturæ; quæ ſymptomata non ſunt, quia nec primò, nec ſecundariò morbum ſequuntur, quamuis in corpore morboſa ſit cauſa. Cùm verò morbus præfuerit, vel cauſa ipſum iam effecerit, tum quidem ea quæ antea paſſiones erant naturales, verè & propriè ſymptomata fiunt.

His poſitis dic ad primum. Cauſa rigoris eſt intemperies fiens in membris, irritans expultricem, non ſecus
E quàm conuulſionis in epilepſia. Deinde inopia ſpirituum morbum conſtituit; nam ſi eorum copia non obeſt, defectus nocebit. Ad tertium dic. Sola ſymptomata in ægris apparentia ſequuntur ad morbum, & de his eſt intelligendus Galenus; cruditas autem ex alimento etiam in ſanis reperitur. Ad quartum dic. Vſus auctus tam in aſcendente, quàm febriente, morbus eſt, cæterùm diuerſimodè: nam in conſcendente ob inopiam ſpirituum, in febriente propter caloris exceſſum. Ad quintum dic, Galenum *cit. loc. de ſympt. diff.* eſſe intelligendum de ſymptomatis ægrotum: plura enim ſunt ſymptomata, quæ naturalia cenſeri debent,

cuius conditionis eſt, oſcitatio, pandiculatio, ſternutamentum, tremor in ſenibus, & qualitates mutatæ ex amore, aut animi paſſionibus. Ad vltimum dic, per menſtrui ſuppreſſionem, non eſſe intelligendam eam quæ plerumque à cauſis ſecundùm naturam proficiſcitur, ſed eam quæ à cauſa morboſa ortum ducit, quam multiplicem eſſe *infrà* diſceptabimus.

Cauſa.

ILlud primò examinandum: *Vtrùm aſſignari poſſint cauſæ ſecundùm, naturam, menſtrua retinentes*: Dic Menſtrua retinentur aliquando ſecundùm naturam, nullum incommodum patiente fœmina; nam ante decimum quartum annum ex lege naturæ menſtrua non apparent, poſt quinquageſimum deficiunt. Deinde B vtero gerentes ferè menſtruis carent; ſanguis enim qui eſt menſtrui materia, abit in alimoniam fœtus, & tranſmutatur in lac natura ſuapte. Inſuper naturæ robur, atque partium corporis natiua caliditas, ſuppreſſionem menſtrui inducunt: ſunt enim quædam fœminæ, æquè robuſtæ ac calidæ, vt viri, quas viragines Medici appellare conſueuere, ſuntque carnosæ, vel hirſutæ, quas habere pulſus maiores, & celeriores pulſibus virorum, ob robur, & caliditatis augmentum, 3. *de cauſ. pulſ. cap.* 5. teſtatur Galenus. Hæ ob dictas cauſas ſanguinem excrementitium, ob abundantem calorem conterunt, & abſumunt.

Hoc etiam ob vitæ ſtudium ſæpiſſime contingit; experientia enim compertum eſt, agreſtes fœminas, ſaltatrices, & cantatrices, tutis laboribus, & exercitio valde C deditas, menſtruis carere: quoniam ſanguis, qui debet eſſe menſtrui materia, labore, ſudore, calore, & tranſpiratione per habitum corporis promptè reſoluitur, ex Aëtio *tetrab.* 4. *ſerm.* 4. *cap.* 51. Producta ægritudo ſuppreſſionis menſtrui ſolet eſſe cauſa: corpus enim vacuationibus per ſanguinis miſſionem, & purgationem celebratis exhauſtum, viréſque debiles & flaccidæ, ſanguinem in ea copia non generant, vt & reficiat corpus, & per vterum erumpat. Idem dicendum, ſi ex aliqua parte larga aliqua præceſſit hæmorrhagia, tunc enim natura auara ſanguinem pro nutritione partium reſeruat, vteróque haudquaquam tranſmittit.

Naturalis conformatio etiam huic vitio præbet occaſionem. Aliæ enim ſunt ita macilentæ, debiles, ex- D carnes, & ieiuniis victúſque parſimonia corpus macerant, vt natura pro corporis nutritione ſanguinem reſeruet. In aliis ſanguinis copiam natura, quandoquè in opere errans, per alias partes, & non per vterum eliminat, idque perſæpe præſtat maximo cum earum commodo. Experimento enim confirmatum eſt, plurimis menſes per aluum, nates, hæmorrhoïdes, os, aut aliam regionem profluiſſe.

Sequitur, vt inquiramus: *Vtrùm plures cauſæ menſtrua occultantes ad vnum enchiridion poſſint reduci?* Tam multæ cauſæ ab auctoribus proponuntur, vt eas in propatulum reponere, arduum ſit, & laborioſum nimis. Conabur tamen eos omnes, breui quodam epilogo enumeratas in ſyllogen veluti redigere.

Menſtrua cohibentur, vel vitio totius corporis, vel E partis. Illud ex triplici capite emanat. Ex abundantia, penuria, auerſione. Ex copia, quia plenum corpus ſibi vias occæcat, & occludit, ne ſanguis ad infernas ſedes delabi poſſit. Vel quia ſolito factum obeſius: hæc enim corpora pauci eſſe ſanguinis, venarum anguſtia indicat manifeſtè, quippe ſanguis in pinguedinem degenerat. Hæc cauſa licèt non curetur, nihilominùs conſideranda eſt, quia mulieres ſteriles reddit.

Ex penuria, menſtrui accidit ſuppreſſio, vel quia ex diutino, grauíque morbo redditur corpus exangue.

A Albertus Magnus *lib.* 9. *de animalibus*, firmat ſe vidiſſe virgines, quæ cùm vigiliis ſeſe macerarent, non purgabantur: huic affectui curatio nulla debetur, ſed reſtauratio. Vel quia ſanguis eſt cacochymus, quem idcircò natura ad vterum non tranſmittit. Ex paſſionibus animi etiam menſtrua retinentur. Timor, metus, mœſtitia, ſolicitudo, conuocato ſanguine ad arcem, ipſum ab vtero diſtrahunt. Partis vitio etiam hic affectus contingit: quæ enim obſtructionem iecoris, lienis, aut meſenterij patiuntur, menſtrua purgatione vel omnino carent, vel eam minutam experiuntur.

Vitio vteri menſtrua ſupprimuntur. Quando nempe vteri corpus, durum, & denſum eſt, ex Galeno 3. *de ſympt. cauſ. cap.* 4. & 6. *de loc. affect. cap.* 5. & 6. *Aph.* 28. Hoc etiam efficiunt cicatrices, ſi morbus ſit in ſubſtan- B tia, vt hyperſarcoſis, hoc eſt, carnis excreſcentia: callus, qui adeò magnus poteſt progigni, vt vterum obſtruat: vteri pinguedo. Si morbus ſit in intemperie, vt propter intemperamentum calidum, ex Auicenna; vel frigidum ex, Hip. *lib. de aëre, aq. & loc.* qua ratione ſeptentrionales non purgantur: & *lib. de nat. mulieb.* aëri tribuit cauſam ſuppreſſionis. Frigidum intemperamentum reddit facultatem expellentem languidam. Si morbus ſit in conformatione: hac ratione venarum anguſtia ſuppreſſionis eſt cauſa, 3. *de ſympt. cauſ. cap.* 4. Oris vteri occluſio idem facit, 5. *Aph.* 28. Diſtortio eiuſdem, contractio pudendi, de quibus Hippocrates *in lib. de morb. mulierum.*

Vitio ſanguinis menſtrua cohibentur. Quando enim craſſus eſt, non poteſt ſolita foramina penetrare. Si eſt C lentus, parietibus, & venarum tunicis, oſculiſque adhærens, expultrici reſiſtit. Multos, vaſa vteri occludit, & infarcit. Parcus, cùm ſenſim delabatur, expultricem non excitat.

Vterus malè affectus non ſuſcipit, vel quia venæ ferentes ad vterum menſtruam purgationem, comprimuntur, ex Galeno *lib.* 5. *Aph.* 57. vel quia obſtruuntur ob craſſitiem, *ibidem*, & 5. *Aph.* 28. vel propter ſanguinis grumoſitatem, 2. *epid. sext.* 5. vel propter ſanguinis frigiditatem: vel ob robur ipſorum, quæ in vtero ſunt vaſorum, adeò vt quod influit, non admittant. Intellige tamen robur factum medicamentis: nam vterus, pars eſt debilis natura ſuapte. Vel quia contrahitur vterus à ſiccitate, & hoc ad meatus obſtructos reducetur, de quibus Galenus 6. *epid. ſect.* 1. *com.* 7. A ſiccitate conniuet os vteri in iis, quæ venere non D vtuntur, Hip. *lib. de genit.* & 1. *de morb. mul.* & 1 *epid ſect.* 5.

Non tranſmittit vterus, vel compreſſione partium vicinarum, vel vteri inflammatione, vt tumore duro, incenſione, de qua *lib. de nat. mulieb.* Vel obſtructione, facta vel ex ſanguinis copia, vel craſſitie, 6. *epid. cit.* 5. *Aph.* 57. & 5. *Aph.* 28. & ex quolibet humore craſſo, & lento. Vel ex diſtortione, vt ἀναδρομῇ, hoc eſt, aſcenſu: προπτώσει, hoc eſt, deſcenſu: παρεγκλίσει, ad latera conuerſione. Diſtortio debet intelligi contra naturam, quoniam ceruix vteri naturaliter obtorta eſt, ſed parum per totum tempus, quo neque menſtrua feruntur, neque adeſt actualis enixus, neque venus exercetur, vt 14. *de vſu part. cap.* 3. monuit Galenus.

E Occluditur vterus ab obſtructione dicta. Conſtipationes, à morbis in ſubſtantia iam dictis. A membrana, quæ à prima conformatione circa vteri collum facta, mulierem imperforatam reddit, vt Auicenna eſt auctor, 21. 3. *tract.* 3. *cap.* 25. Sic enim huiuſmodi fœminæ dicuntur. At hoc rarum eſt. Aliquas ſe vidiſſe auctores enarrant, quibus propterea nunquam menſes fluxerunt, & quod mirabilius eſt, vſque ad multos annos incolumes vitam produxerunt. Ex coaleſcentia, ex cicatrice iam dicta, quam præceſſit vlcus. Ex ſubſidentia, vt ex vaſorum inanitione. Ex rebus adſtringentibus, quod faciunt mulieres, vt virginitatem mentiantur. Ex compreſſione,

Preſſione, vt ſit ab omento nimia aucto vterus comptimatur, quare apud Hip. 5. *Aph.* 4. craſſæ non concipiunt. Nec audiendi ſunt plures, qui omentum non poſſe deſcendere ad os vteri ſibi perſuadent. A tumore præter naturam, vel in partibus extimis vteri, vel in partibus vtero circumiacentibus.

Circa cauſas inqoires: *Vtrùm ab intemperie vteri càlida, menſtrua ſupprimantur?* Intemperiem frigidam menſtruorum retentionem efficere, ratio dictat, cùm frigiditatis proprium ſit conſtringere, & condenſare. Hac ratione fœminæ Romanæ aquam frigidiſſimam ex niue potantes, nullo pacto, aut prorſus diminutè purgabantur, vt *lib. de ven. ſect. aduerſ. Eraſiſtrateos cap.* 3. retulit Galenus. Frigidum enim non ſolùm ſanguinem incraſſat, denſat, & ad motum pigrum reddit, ſed canales adſtringit, vias coarctat, vterum corrugat, per quas partes ſanguis effluere debet.

Calidam intemperiem menſtrua ſupprimere, videtur difficile, & valde dubium, ſiquidem caliditas aperit, ſanguinem attenuat, eúmque ad motum fluxiorem reddit, qua ratione Medici ad prouocanda menſtrua, calida auxilia offerenda eſſe, ſibi perſuaſere ſemper. Dic, triplici de cauſa hoc poſſe contingere, ex Auicennæ mente, 21. 3. *tract.* 2. *cap.* 25. Prima, quoniam quælibet intemperiea deiicit actum virtutis, & naturæ robur diſſoluit, ex Galeno *lib. de inæqual. intemp. cap.* 3. quare nil mirum, ſi læſa vteri temperie, eius actio vitietur. Secunda, vbi vterus laborat calida intemperie, tenues & ſubtiles humores reſoluuntur, remanent craſſi, & terreſtres, qui vaſis tenaciter adhæreſcentes, ea obſtruunt, occludúntque. Adde quòd nimia, & exuperans caliditas vias arctet, inaniendo ſiccet, & conniuentes reddat. Tertia, quoniam vteri inſignis caliditas ſanguinem abſumit, & licèt à toto attrahat, plura tamen reſoluit.

Signa.

DE menſtruæ ſuppreſſionis ſignis, eorúmque cauſis, plura prædiximus *lib.* 3. *Hiſt. Princip. Medic. in com. Hiſt.* 1. 2. 3. 4. 5. ea proponit Galenus *lib.* 6. *de loc. affect. cap.* 5. ſúntque in vberibus lac non ob grauidationem, verùm reſtagnante menſtruo ſanguine ad vbera. Totius corporis grauitas, eiuſdémque tenſiua, aut phlegmonoſa laſſitudo, à copia, & calore ſangniois, per vniuerſum corporis habitum recurrentis. Anorexia, quoniam vberiori alimento fruitur corpus. Inæqualis horror, cum aliquo perfrigerationis ſenſu coniunctus, à vaporibus eleuatis ex retento ſanguine, muſculos ferientibus, & acri, frigidáque vi deprauatum illum motum inducentibus. Dolor lumborum, vena caua ſupra modum repleta, ac diſtenta, à copioſóque ſanguine infarcta. Coxæ ob viciniam dolent, qua ratione crura vacillant. Collum dolet, tenniore ſanguinis parte in ſuperiores partes coouolante. Cerebrum dolore opprimitur, qnoniam à vapore acri, ex vtero, cum quo maximum habet conſenſum, lancinatur. Sinciput intolerabili dolore corripitur, ob eandem cauſam, 6. *epid. ſect.* 1 *text.* 2. ita vt ex dolore ipſius, vel partia poſticæ, vel mediæ, vteri anticam partem, mediam, vel poſticam venari poſſimus. Vrinæ nigræ apparent, regurgitante hac matèria ad vrinæ vias. Vteri tumor, præſertim ſi retentio ſit diuturna: tunc enim ſi nec à natura, nec ab arte vacuatio fiat, tumor circa inguina ſuboriri ſoler, aut circa illa, oſtẽdens nimirum ex internis partibus aliquam inflammaram eſſe.

Ante tempus conſuetæ purgationis, tormina circa vmblicum adeſſe ſolent, non potente ſanguine craſſo, ob illarum partium anguſtiam, & obſtructionem, arctas & conniuentes vias penetrare. Si ob cauſam frigidam menſtrua ſupprimantur, color in facie albicat, ſomnolentia adeſt, & ad motum pigrities, ſitis non infeſtat,

A pulſus eſt tardus, vrina tenuis & aquoſa, aliquando turbida, fur furaceia recrementis refetta. Aluinæ faces muco ſaturatæ apparent. Fœminæ in venerem minimè ruunt. Si ob cauſam calidam cohibeantur menſtrua, color in vultu adeſt purpureus, ſitis moleſtat, pulſus eſt velox, ſomnus breuis, vrina flaua, agilitas ad motum conſpicitur, ingens apetitus. Si verò ob nimiam corporis extenuationem, inediam, laborem, vel aliquam ægritudinem, vel cauſam externam contingat, ſigna ab ægris depromuntur manifeſtè.

Duæ tamen circa ſigna difficultates explanationem merentur: prima. *Vtrùm ſuppreſſam menſtruam purgationem perpetuò febris comitetur?* Oriri febres, eáſque interdum ardentes, ex retento putrefactoślioſo ſanguine in venis, & ab vtero in eas recurrente. certum B eſt; ídque edocuit Galenus 6. *de loc. cit.* & probat 6. *epid. ſect.* 1. *text.* 2. dum ſic ait: *Calidas autem, vehementéſque febres ab vtero prouenire, neminem in artis operibus verſatum præterit, &c.* & *infrà.* ſic. *Inter omnes corporis partes, plurimas, grandiſſimáſque venas vteri habent: cúmque eos aut menſes, aut à partu purgamenta ſuppreſſa, aut plegmone aliqua vtcunque orta male accipiunt, ipſos ſanguine compleri neceſſum eſt. Quo deinde putreſcente ſi febris excitetur inter ſynochorum ſpecies ipſam connumerari opus eſt: nam id genus febrium ex putreſcente ſanguine accendi oſtenſum eſt: hæ verò calentium vaporum vim haud paruam in caput ſubmittunt, &c.* Deinde quis negabit, ex retento menſtruo, eóque præter naturam in vtero conculcato, prohibito tranſpirari, & putredinosè affecto, poſſe fieri inflammationem vteri? At hanc febris ardentiſſima conC ſequitur, 6. *epid. ſect.* 5. *text.* 14. §. *Iccircò & nigra ſæpius huiuſmodi lingua efficiuntur. Tales verò linguæ & ab vterino membro (id eſt, ab vtero) ſæpius fiunt: nam & hoc phlegmone correpto calidiſſimæ febres adueniunt, &c.* repetit 3. *prorrhet.* 27.

Febrem lentam adeſſe in fœminis, qoibus menſtrua non ritè, aut nullo modo reſpondent, experimento quotidiano eſt compertum in illis, quæ vteri obſtructione laborant, & præſertim in virgioibus, quæ cùm viri amplexus hactenus non ſint expertæ, viæ arctæ impedimento ſunt, quominùs ſanguis defluere queat: quum enim viro iam maturæ ex ephebis exceſſerint, natura duce, ſangnis menſtruus ad vteri venas ab hepare defluit, qui cùm ob illarum anguſta oſcula, quæ nondum patuerint, viſcoſis quoque & crudis humoribus obſtruD cta, & denique ob ſanguinis craſſitiem, erumpere nequeat; tum rurſus per venæ cauæ, maiorîſque arteriæ propagines, ad cor, hepar, diaphragma, & præcordiorum venas regurgitat, quo tempore communicatis toti capiti vaporibus, immanis adeſt temporum dolor, cephalalgia ſæua infeſtat, circa viſcera ſymptomata grauia expullulant, cardialgia, cordis palmus, anxietas, ſtomachi debilitas, inflatio, vomitus, difficultas reſpirandi; vrina tenuis, & decolor, pallor faciei, & veluti albicans viror, amentia, delirium; Epilepſia, & quod magis eſt ex non recurrente menſtruo, latenteque obſtructione, viſceribus pertinaciter adhæreſcente, miſeræ fœminæ puſilla, iugi, aſſidua, lentáque febri torquentur, vt eas ab hecticis vix diſtinguere queas: nam excarnes ſunt, graciles, extenuatæ, quoniam ob obſtructas, minimeque patentes E vias, alimento ad partes nutriendas non rectè tranſeunte, ſenſim ac ſine ſenſu corpus abſumitur. Quare menſtruam ſuppreſſionem, tum febres ardentes, tum lentæ, & ignauæ comitari ſolent.

Num verò continuò comitantur? Affirmat Aëtius, refragatur experimentum, quoniam plures ſunt quæ retentione menſtrui laborant, & non febri. Concilia Aëtium hoc modo: Febres continuò comitantur ſuppreſſos menſes, ſi retentio ſit diuturna, & obſtructio magna: nam obſtructio omnis inueterata non ſolùm in hepate, ſed in omni membro putrefactionem operatur, ex qua calorem, & febrim accendi par eſt. In recenti

namque,

namque exigua, & non multa exiſtente viſcerum, & vteri obſtructione, à retentis menſtruis ſuborta, febris non excitatur. In diuturna verò, ac magna, ea conſequitur continuò: quinimò Galenus dicebat, 8. *meth.* 4. *Obſtructionis magnitudinem diſcerni ex ipſa magnitudine febris, vt qua ex maiori obſtructione, maior; ex minori, minor concitetur.*

Illud etiam valde controuerſum eſt: *Vtrùm ex menſtruis ſuppreſſis maior dolor concitetur in ſincipite, quàm occipite?* Dictator ſummus ſic fatur 6. *epid. ſed.* 1. *text.* 2. *Quibuſcunque ex deperditione circa vterum,& tumoribus, in capitis grauitatem permutatur, in ſincipite dolores.* Galenus *in com.* multiplicem huius euentus cauſam aſſignat: *Primùm, quia vapores illi calidi per arterias ſubuolant in caput, qua per collum ab vtraque infundibuli parte, rectà in ſinciput diſcurrunt. Deinde, cerebri halituoſa excrementa per ſinciput pracipuè difflantur; ſiquidem in ipſo ſutura laxiſſima ſut,& ipſa caluaria ſubtiliſſima.plurimiſque meatibus peruia. Praterea membranula quadam, craſſum cerebri inuolucrum pericranio vocata tunica connectunt, & multitudo tenuium conceptaculorum per ſuturas exilit: aquos autem magnitudine effectus magis, ſenſibiliera naturaliter corpera, percipiunt; magis vero ſentientia ab inferentibus dolorem cauſis magis cruciantur. His ſanè de cauſis in ſincipite dolores fiunt.*

Hæc ſummorum virorum doctrina magnam in ſe inuoluit difficultatem: nam ſi ob vaſorum communicationem eleuatis vaporibus,in ſincipite moiores apparent dolores,hac ratione potiùs in occipite vehementiùs inſoleſcent, quidem (vt ex anatomes peritia conſtat) pars poſtica cerebri,pluribus,& maioribus, venis abundat, quàm antica. Dic. Sincipiti vapores, per arterias, & non per venas communicantur, quæ cùm feruidiorem ſanguinem contineant quàm venæ, acri ſua qualitate plus eam partem lancinant, & feriunt, adiunctis etiam aliis cauſis, quas *ſuprà* Galenus proponit. Neque aſſeras, halituoſa excrementa, ob ſuturarum copiam faciliùs tranſpirantia, non retineri momentaneè, vt poſſint dolorem inferre: Nam cùm hæc pars ſit, veluti capitis expurgatorium, ad eam continuò confluunt, & ex inferiori corporis regione regurgitant, quæ cùm ob copiam abſumi nequeant, grauant partem, quæ repleta ampliùs dulet.

Præſagium.

QVantam, & quàm efficacem vtilitatem fœminis cunctis menſtrua purgatio tempeſtiuè eueniens, qualitate, & quantitate moderata; quantam, & quàm præſentaneam ruinam ea ſuppreſſa, & ritè non euoniens afferre ſoleat, ſuperiori capite, & præſertim *lib.* 2. *Hiſt. Princip. Madic. in com. Hiſt.* 116. ex priſcorum mente, ex profeſſo explanauimus: Nunc, quoniam calumniantur plures Hippocratis diuini mentem, in aphoriſmis ſuis, excitanda eſt quæſtio: *Vtrùm ſuperflua menſtrui vacuatio, ipſius retentione ſit periculoſior:* Præceptor ſummus ſic habet, *lib.* 5. *Aph.* 57. *Menſtruis largius fluentibus, morbi eueniunt; non fluentibus verò, ex vtero morbi contingunt.* Ex qua tanti contextus ſerie conſtat manifeſtè, menſtrui retentionem eſſe periculoſiorem ipſorum fluxione immodica: in illa enim, & totum corpus, & vterus vnà laborant; in immoderato verò ſanguinis effluuio ſolum corpus afficitur. Id aſſerit Galenus *in com. In immodicis verò euacuationibus nulla talis accidit vteri paſſio, adeò vt per compatiendi rationem totum corpus vnà laboret: quare ſit veriſimilius in ſola retentione menſtruorum dixiſſe Hippocratem, morbos contingere ex vtero,&c.*

Deinde. Illud vitium erit periculoſius, à quo plures enaſcuntur morbi. Sed à ſuppreſſis menſtruis plura, & magis ſæua damna propullulant, quàm ex nimiùm fluentibus. Ergo, &c. Non probo veterum mentem,

A qui teſtante Galeno *in com. cit. ſent.* ex copia plurimos morbos, ex defectu nullum enaſci ſibi perſuadebant, cùm ex hoc plurimi emanent, operationes lædentes manifeſtè. Verùm ex copia, videlicet menſtrui retenti plures exurgent truculenti, funeſti, diri: cùm enim hic ſanguis craſſus, ac lentus, per venas vteri compreſſas, & obſtructas, penetrare, & erumpere nequeat, neque illæ tantam ſanguinis copiam, obſtructæ, & oppletæ admittant, fit vt retentus ille in vtero, conculcatus, & prohibitus difflari, putreſcat, & omnis generis inflammationes conciret; quin & ad altas partes eius vapor malignus eructans, cum quibus mirabilem conſenſum obſeruat, pernicioſos & lethales pariat affectus: Eos in vniuerſum recenſet Hippocrates *lib.* 1. *de morb.*
B *mul. num.* 4. 5. & 13. *Lumborum tenſio grauis, inordinata febres, horror in toto corpore ſenſatus, fœmina hyſtericis paſſionibus lancinantur, venter fit durus, dentibus ſtrident, vigilant, cibum abhorrent. Perſeuerante malo per menſes multos, omnia hac fiunt magis calamitoſa, & fauſta. Inuadit amentia, ſequitur epilepſia, mox excipit Apoplexia, & tandem mors.* Porrò ante hæc, & alia quæ Hippocrates *lib. de virgin. mor.* recenſet *ferè per totum*, fœminæ iactantur, ſeipſas torquent, anxioſæ ſunt, ſiti premuntur, incendio flagrant, vix vrinam reddunt, cùm ad veſicæ collum vterus labatur, voce torpidæ fiunt, difficulter reſpirant, inflantur pedes. Si verò ſanguis retentus craſſus fuerit, & pituitoſus, in vtero, & extra eum frigidos morbos parit; ſi terreſtris, & fæculentus, melan-
C cholicos; ſi acris,& feruidus, acutos: qui ſi ad aliquam priuatam irrepſerit partem, inflammationem eius partis concitare eſt potis.

Prætetea. Illud malum periculoſius erit, ac deterius, ex quo ſubita mors ſubſequi poteſt. Sed ex copia menſtrui ſanguinis retenta, & ad aliquam partem principem decumbente in copia multa, partis calor ſuffocari repentè poteſt: at ex nimia copia ſanguinis per vterum excreta, vires paulatim ſensímque deficiunt, & ſubitò non extinguuntur. Ergo periculoſior eſt ſanguinis retentio eius euacuatione immodica, nî ſanguis ſuppreſſus, vomitu ſanguinis, vel hæmorrhagia vacuetur, prout 5. *Aph.* 32 & 36. præceptor aſſeruit: de quo argumento legat qui velit, *lib.* 3. *Hiſt. Princip. Medic. in com. Hiſt.* 3.

D

Curatio.

CIrca victum, aliáſque res non naturales adminiſtrandas, *capite ſuperiori* fuimus multi, nunc ad remotionem cauſæ accedamus, quæ cùm ſit ſanguis retentus, ad eum extrahendum properabimus, ſecando venam. Verùm priùs dubitandum: *Vtrùm in omni menſium retentione ſit vena ſectio celebranda?* Reſpondeo negatiuè: nam ſi ſanguis, aut humor quiſpiam, in quo adhuc ſanguinis ſeruatur idea, exuperet, de venæ ſectione, ceu de adæquato auxilio deliberandum: ſin autem humor peccans à ſanguinis natura ſit valde alienus, imò cacochymia ampliùs affligat, ſitque ſanguis omnino corruptus, aut putridus, nullatenus in ipſo
E ſanguinis ſeruata ſpecie, tunc de purgatione determinandum, maximè ſi ſuppreſſio ſit antiqua, & diuturna, prout *lib.* 3. *Hiſt. Princip. Medic. in com. Hiſt.* 4. determinauimus.

Non itaque in omni menſium ſuppreſſione, ius ſuum exercet venæ ſectio. Primò enim non habet locum, quando menſtrua circumciduntur, tota vteri ſubſtantia denſata, ob frigidam cauſam, vt 5. *Aph.* 28. probauit Galenus, tunc enim præſidia calorifica perſanant, quæ tollendo cauſam frigidam, vterum in meliorem ſtatum reducunt. Secundò, reſpuunt venæ ſectionem plurimi affectus materiei exortes, vt qui in ſimplici intemperie conſiſtunt: morbi deinde in ſitu, figura, & numero aucto, cùm ſitus, & figura vteri vitiantur aliquando

à

à laborioſo partu, violento abortu, tum à formatione, A dum ſtricta fuerint efformata vaſa, vel canit is occluſa; vti & numerus; adnaſcente membrana, vteri oſculum occludente. Tertiò. Non eſt neceſſaria venæ ſectio in iis, quibus ex morbo graui, diuturno, hæmorrhagia larga, vel aſſiduis ieiuniis, aut fame, ſanguis eſt exhauſtus, & corpus nectare viuifico eſt defraudatum; quo tempore refectio optima, vacuatio reproba eſt. Quartò. Inutilis eſt venæ ſectio in iis fœminis, quæ ob nimiam pinguedinem vteri oſculorum comprimentem, non expurgantur; tunc enim curatio, inedia, exercitio, vigiliis, alimentis calefacientibus, exſiccantibus, reſoluentibus perficitur.

Commoda tamen eſt, & ſalutifera valde, quando coaceruatur ſanguis præter naturam retentus, grauiſſimorum affectuum auctor, quam redundantiam, vel ſi manis vocare plenitudinem, deponere eſt neceſſe vena B ſecta: ex qua ſectione conſequuntur vtilitates plures, commoda non minima; nam imminentes nonnullos morbos præcauemus, & factos minuimus. Deinde ablata origine mali, ſi natura deinceps non reſpondeat, omni conatu muliebria mouenda, internis ablatis, & externis appoſitis auxiliis, aliis ſimul chirurgicis adiunctis, vt ſcarificationibus femorum, quas in obeſis, & candidis fœminis, in quibus ob vaſorum tenuitatem venas tundere non licet, tantopere *lib. de curand. rat. per ſang. miſ. cap.* 11. commendat Galenus, cucurbitulis, ligaturis, frictionibus, fomentis, balneis, ſuffitu aromatum, peſſis, vterinis clyſteribus: inter quæ, ceu ſtrenuum auxilium palmam deſert ſanguinis miſſio; quam ex infernis partibus ſemper eſſe celebrandam, acriter pro C Galeni tutela contendimus, *lib.* 5. *Hiſt. Princip. Medic. in com. Hiſt.* 77. quo loco aliquando ob vrgens periculum, ex morbo graui, & ſui acutie perniciem minante prognatum, vel etiam actu fluente menſtruo, tutò, ac ſecurè poſſe ſcindi venas ſupernas propoſuimus.

Nunc exoluendum eſt diſſidium: *Vtrùm ad prouocanda menſtrua, vena ſit ſecanda, ante, an poſt menſtruationis tempus?* Galenus *lib. de curandi rat. per ſang. miſ. cap.* 18. ſic inquit: *Quæ verò fiunt ex cruribus, tantum abeſt vt retrahant, vt etiam menſes promoueant: ac vbi id facere volueris, tempus conſueti mulieri circuitus, tribus quatuórue diebus anteuertens, aut vena inciſa, aut ſcarificatis malleolis cruris vnius, pauculo vacuato; deinde poſtero die ſimiliter facito in crure altero, &c.* Ex quibus D verbis dilucidè conſtat, tempus idoneum mittendi ſanguinis in hac affectione eſſe, tribus, vel quatuor diebus ante conſuetum purgationis tempus: tunc enim magis fluxilis redditur ſanguis, & impetus naturæ ampliùs promouerunt: adde quòd eo tempore incipit fieri ſecretio, & agitatio. Renuit Paulus *lib.* 3. *cap.* 61. *de menſium ſuppreſſione*, qui non antè, ſed decem diebus poſt tranſactam purgationem menſtruam, ſanguinem emittendum conſulit, §. *Itaque ſi ætas non prohibet, aut habitus, aut aliud quidpiam, venam oportet incidere, idque non ante ſtatum menſium tempus, ſed vbi iam præterierit, decem dies ſuperadiiciantur.*

Antinomia ardua, & quæ hactenus malè torſit interpretes. Dic, Galenum loquutum de ſuppreſſione omnimoda, in qua præſtat ante tempus conſuetum, ſanguinem emittere, vt naturam pigram & inertem, ad ſuum E munus perficiendum irritemus; Paulum verò intelligendum, de menſtruis diminutè fluentibus: cùm enim natura imperfectè euacuat, id quod deficit, ſupplere non conuenit, vt 5. *Aph.* 10. & proprio exemplo obſeruat Galenus 9 *met. cap.* 5. §. *Quòd ſi tempore mittendi ſanguinis, menſes moueri contingat, aut hæmorrhoïs ſit recluſa, ſi inſpecto fluentis impetu, ipſo ſatis fore videbitur, vt ſolus quod requiris, euacuet, natura rem omnem permittes; ſin minùs, tantum ipſe detrahes, quo ex coniunctis ambobus perficiatur quod poſtulas, &c.*

Facta phlebotomia, menſtrua ſupprimantur ob intemperiem frigidam, cum frigidorum humorum copia, obſtructionem efficientium, præparantia humores optima ſunt, ſi tamen priùs lenias aluum, neque prouocantia menſes offerantur in principio: ſunt enim eo tempore venæ obſtructæ valde, & compactus ſanguis; quare auctis obſtructionibus vitium rueret in deterius. Diu ergo humores attenuandi, ac meatus aperiendi ſyrupo ſimili.

℞. Syrup. de duab. radicib. ſine aceto, ſyrup. capil. vener. byzantini, & de quinque radicib. an. ℥ ß. *decoctionis ſabinæ, cicerum nigror. eringij, rubeæ tinctor. facta in aq. fœnicul. & apij.* ℥ iij. Miſce fiat ſyrupus.

Humoribus ritè attenuatis, frigidis inciſis, meatibus apertis, phlegmagoga ſunt vtilia, Agaricum, Turbith, Elect. Indum, Diaphœnicum, Pilulæ de Agarico, Cocciæ, Fœtidæ, Indæ, de Hiera, de Serapino. Quòd ſi ſuppreſſionis cauſa, humor ſit melancholicus, imperanda Melanagoga.

His peractis, ad medicamenta quæ menſes prouocant, & reſiduum humoris euacuant, accedemus. Hoc decoctum eſt probatum valde, aſſumptum ſingulis diebus, ab vnciis v. vſque ad viij.

℞. Sem. fœnicul. dauci, aniſi, petroſelin. an. P. ij *fol. ſen. epithym. polypod. ſem. cartham. an.* ʒ. iij. *pruner. enucleator. Num.* x. Coque in ℔. x. aq. ad partis tertiæ conſumptionem: colaturæ adde *ſyrup. byzantin.* ℥. v. *ſyrup. capil. vener.* ℥ iij. *ſyrup. roſ. Perſ. ex plurib. infuſ.* ℥ ij *ſacchari* ℥ iv. Omnia bulliant, & ſeruentur vſui.

Fortius eſt hoc.

℞. Radic. cichor. endiu. apij, eringij, an. M. j. *radic. ireos,* M. ij. *aſplenij, tamariſci, eupatorij, matricariæ an* M. ij. *nepit. pulegij, thymi. an.* M. j. *capil. vener. rubeæ tinctorum, an,* M. j. ß. *radic. eſulæ bene contuſa,* M. j. *polypod. folior. ſen. an.* ℥ ß. *aniſi* ʒ j. *cinnamom.* ʒ j. ß. *glycyrrhiz. raſæ, & contuſæ,* ℥ ij. Coque in ℔. xij. aq. ad mediæ partis conſumptionem: adde *mellis* ℔. ß. Bulliant omnia parum, & ſeruentur vſui.

Quòd ſi neceſſitas vrgeat maior aperiendi, reſerandi, menſtrua prouocandi, & paulatim vacuandi, vtere hoc ſyrupo alternis diebus, ventriculo ieiuno, ab vnciis iv. vſque ad v.

℞. Capil. vener. cichor. borragin. abſinth. aſplenij, eupatorij, artemiſiæ minoris, an. M. ij. *dictamni, ſaluiæ, pulegij, thym. nepit. an.* M. j. *cortic. radic. cichor. rubeæ tinctor. pimpinel. fœnicul. aſparag. eringij, petroſelin. an.* ℥ j. *Cortic. ligni Indi* ℥ j. *ſmilac. aſper.* ℥ j. ß. *radic. chinæ* ℥ ij. *ſem. cartham. conquaſſati* ℥ ij. *fol. ſen.* ℥ iv. *epithym* ʒ vj. *aniſi,* ʒ ij. *puleg. origan. an.* M. ß. Coquantur omnia ſec. art. ſeruato ordine coctionis, in ℔. xxx. aq. ad mediæ partis conſumptionem: In colatura infunde *Rhab. elect. agarici, an.* ʒ iv. *puln. ligni Aloës, puln. aromatici roſati, an.* ʒ iij: *puln. hier. ſimpl. Galeni,* ℥ ß. Colaturæ adde *ſyrup. de quinq. radicib. de epithym. de ſen. & de eupator. an.* ℥ iij. *ſyrup. capil. vener.* ℥ iv. *ſyrup. de artemiſia* ℥ ij. Cum ſaccharo, & melle, an. part. æqual. Bulliant omnia, quouſque acquirant conſiſtentiam ſyrupi longi.

Rectè expurgato corpore; ad roborandas partes, flatúſque abſumendos accedere oportet. In quem vſum mirificè proſunt Theriaca, aut Mithridatium, quantitate drachmæ vnius cum albo vino. Iuuat etiam electuarium hoc, à ʒ j. vſque ad ij. ſuperbibito generoſo mero, aut aqua ſtillatitia Artemiſiæ, Aſplenij, Eupatorij, & Capil. vener. Forma electuarij eſt hæc.

℞. Myrrhæ elect. calamenth. montant. an. ℥ ß. *pulp. paſſul. pinguium,* ℥ ij. *rutæ recentis, conſeruæ capil. vener. an.* ℥ iij. *ſabinæ* ℥ vj. *aromatic. roſat. diarrhod. Abbatis, an.* ʒ ij. *trochiſcor. de rhab.* ʒ ij. ß. *dialac. magn.* ʒ j. *theriac. magnæ,* ʒ ij *electuar. alkerm.* ℥ ß. *confect. hiacinth.* ʒ iij. *lapid. bezaartic.* ℈. j. *cum melle, q. ſ.* Fiat electuarium.

Vaſa dilatanda, humor deinde craſſus præparandus; obſtructiones aperiendæ fomentis, lauacris, factis ſuper

ventrem

Digitized by Google

ventrem & renes, ex herbis, & medicamentis ſuptadictis: in quem vſum hoc Vnguentum præſtat.

℞. Olei amygdal. amarar. olei capparum, vnguent. agrip. ſucci artemiſ. rutæ, ſabinæ, an. ℥ ß. *olei Lilior. albor. irini, ſeſamin. an.* ℥ j. *ladani depurati,* ʒ iij. Cum cera alba, fiat Vnguentum.

Emplaſtrum ſuper pubem applicitum, optimum eſt: cuius forma eſto hæc.

℞. Farin. lupinor. ℔. ß. Nigellæ ℥ ij. *myrrhæ* ℥ j. *ellebor.* ℥ ß. *artemiſiæ* M. ij. Miſceantur omnia, & cum felle taurino fiat emplaſtrum.

Peſſaria plurimam præſtant vtilitatem, ſi vtero indantur.

℞. Succi mercurial. ℥ j *pulu. radic. gentian. pulegij, an.* ʒ ij *pulu. nigel.* ʒ j. Cum terebinthina fiant duo, aut tria peſſaria, magnitudinis digiti humani.

Clementius peſſarium eſt hoc.

℞. Pulu. caſtor. ʒ j. ß. *moſchi*, g̃. iij. *olei ſeſamini terebinthin. q. ſit ſatis.*

Quòd ſi denique fortioribus opus ſit, ex Galbano, bdellio, ſerapino, opopanace conficiantur. Fortiſſimum eſt, quod ex radice cyclamini paratur. Hæc tamen intra collum vteri diu non morentur, ne ab illorum caliditate nimia partes illæ tenellæ exulcerentur. Suffumigia ex dictis herbis, & rebus odoratis parata, optima ſunt, menſéſque ſtrenuè prouocant, ex Hippocratis mente, 5. *Aph* 28.

Si ob nimiam caliditatem ſupprimantur menſtrua, humidis auxiliis pugnandum, maximè ſi flaua bilis, ſimul cum calida & ſicca intemperie, exoperet: nunc enim attemperanda bilis, ſanguis ex talo mittendus, C cholagoga offeranda. Si melancholicus humor in cauſa ſit, fortiora præſidia adminiſtranda. Si tamen auxilia non proſint, tunc, vt ſpiret vterus, partéſque ſuperæ humorem peccantem à ſe depellant, tutiſſimum eſt fontanellam in crure aperire; huius enim auxilij ope, putres corruptíque humores vacuari ſolent.

Cùm verò menſtrua ferè ſupprimantur à frigida humida intemperie, cum copia lentorum, & tenacium humorum coniuncta, à quibus cauſis augentur obſtructiones obturantúrque canales, ſi cætera non iuuent, ad vſum chalybis accedere oportet; de quo etſi aliqua, *lib. 1. Hiſt. Princip. Medic. in com. Hiſt. 82. & lib. 3. in com. Hiſt.* 4. ſimus proloquuti, contenderimúſque eius beneficio menſtrua moueri, cùm conſtet ignea, & ſulphurea vi, etſi à prædominio frigidum ſit, & ſiccum, D & fluxus coërceat; tamen formulas, quibus ipſum eſt vario modo propinandum, reſeruauimus ad praxin, indagantes primò: *Vtrùm ferri, an chalybis vſus, ad prouocanda menſtrua magis vtilis ſit?*

Ferrum ergo, ex mente Alberti Magni, *lib.* 4. *cap.* 8. eſt metallum mixtum ex argento viuo, terreſtri, ponderoſo, lutulento, & immundo valde, & ex ſulphure impuro terreſtri, cuius virtus conuertit ipſum argentum viuum in ferri ſpeciem, & ideò eſt ſcabroſum nimis, & rubiginem facilè contrahit, ob ſulphuris admixtionem, & ea quæ tangit, fuligine promptè afficit.

Ferri genera multa ſunt: aliud enim eſt molle plumbóque vicinius; aliud fragile, & æruſum, rotarúmque vſibus, & clauis maximè fugiendum; aliud rubiginem celeriùs ſentit. Ferrum à chalybe diſtinguitur, ſed di- E ſcrimen nullum eſt eſſentiale, ſed accidentale; nam chalybs, eſt ferrum, ſed ferrum magis defæcatum, ac depuratum: eſt enim ſubtilior, & aquoſior pars ferri ex ferro per diſtillationem extracta, & ideò durior eſt, & compactior, propter vim ignis, & partium ſubtilitatem, quæ duriores efficiuntur, quando vruntur; eſt autem albius propter maiorem à parte terreſtri ſeparationem, & cùm nimis induratur, tunc ſcinditur, & percuſſum ob nimiam ſui deſiccationem comminuitur.

Deinde nota breuiter de ferri rubigine, ſcoria, ſquamma, ſcobe. Rubigo eſt purgamentum & vitium A ferri, ferrum ipſum rodens, quod purgamentum alio nomine dicitur ferrugo, cuius vires deſcribunt Dioſcorides *lib. 5. cap.* 48. & Plinius *lib. 34. cap.* 15. Scoria, eſt ferri purgamentum, & ſordes, quæ igne excoquuntur; & dicitur ſcoria, quia de ferro excutitur: hæc autem ſola, recrementum vocatur à Dioſcoride *lib. 5. cap.* 49. & ab aliis, ferri excrementum, & ſtercus. Ferri ſcoria differt ab ſquamma, quæ malleo decutitur, quòd ſquamma ferrariis fornacibus, quibus ferri metallum funditur, indita liqueſcit, & iterum in ferrum coït. Scoria verò, quòd inutile ſit ferri recrementum, inane, & ſpongiarum modo ſpumoſum, nunquam ferrum effici poteſt. Scobs ferri eſt id, quod à ferro minutiſſimum decidit, dum lima politur, vel alio modo perforatur, vel tunditur, & reipſa ab ſquamma ferri differre B non videtur.

Ergo tam ferrum, & ex eo deciſa, quàm chalybs, adſtringunt, ſiſtunt, fœminarum profluuia cohibent, ſacros ignes, & papularum eruptiones reprimunt, redduuiis digitorum, pterygiis ſcabris palpebris remedio ſunt, cum aceto illita, gingiuas firmant, podagris inuncta proſunt, capillorum defluuia explent, calidis & humidis morbis remedio ſunt; aſthmati, articulorum doloribus, ventriculi debilitati, & mollitiei, aurium ſaniei, fluxui ſtomachico, hydropi, fluxui menſtruorum immodico, vrinæ, hæmorrhoidibus ani egreſſioni, cœliacis, dyſentericis, & omni immodicæ vacuationi auxiliantur. Ruſus hæc contrarios effectus ſortiri, firmiſſimum docuit experimentum, priſcorum auctoritate munitum, qui ad comminuendos magnos lienes, prouocanda menſtrua reſe- C randas internas obſtructiones, ferrum, & chalybem ſummis celebrarunt laudibus, & encomiis: Neque mireris: nam ferrum duplici pollet facultate, adſtringente vna, aperiente alia, cùm diuerſis partibus conſtet, Aloës, & Rhabarbari inſtar, quæ tum expurgant, aperiunt, attenuant, incîdunt, tum adſtringunt, ſiſtunt, roborant. Quare illa ob argenti viui, & ſulphuris copiam ſibi commixtam, reſerant, & mirificè menſtrua prouocant; ſed chalybis vſus ob partium maiorem ſubtilitate eſt præſtantior, & ita vel citra exercitium eo ſi ægri vtantur, maximam vtilitatem perſentiſcunt.

Vtrùm varius ſit modus præparandi, & aſſumendi chalybem, pro mouendis menſtruis? non immeritò percontaberis. Dic altiori tamen ducto exordio. Ante chalybis vſum, debet eſſe bellè expurgatum corpus, verno præ- D ſertim tempore, in quo curatio hæc commodiùs adminiſtratur, facultates optimè valent, & organa promptiùs ſunt diſpoſita; vel autumnali, ſi tam longo tempore curatio differri nequit: non æſtiuo, quoniam etſi ratione caliditatis, medicamentum citiùs diſtribuatur, in eo tamen vires languent, & ratione exercitij timor eſt ne accendatur febris: in hyeme humores ſunt concreti, canales adſtricti, & ob frigiditatem ambientis, exercitium fieri nequit.

Hoc medicamentum in puluerem tenuiſſimum, & læuigatiſſimum redactum offertur in aurora, quantitate drachmæ vnius, & in debilioribus, binorum ſcrupulorum, diſſolutum in vnciis ſex decoctionis capil. vener. Aſplenij, Eupatorij, vel alterius aperientis liquoris actu calidi; hoc enim modo aſſumptum ocyùs penetrat, E quàm commixtum cum ſerapiis capil. vener. Eupator. de duab. aut quinque radicibus: Nam præterquam quòd potio eſt ingrata, & gutturis parietibus adhærens, vomitum concitat, lentore ſuo in via moratur, & difficiliùs commeat per corpus. Aliqui in vino aſſumendum chalybem imperarunt, ſed turbat corpus, inflammat, ſitim mouet, qua cruciatæ fœminæ coguntur intempeſtiuè in fine exercitij, toto corpore madido, potum aſſumere, quo nihil ipſis eſt nocentius.

Aſſumpto chalybe, per vnam horam integram vehementer exerceatur fœmina, extra ciuitatem, aut domum, aſcendendo per loca accliuia, & decliuia, neque exercitium ra-

tium interrumpere debet, quovſque domum reuertatur, & ſtatim in lecto decumbat; in quo ſi ſudor erumpat, nulla ad eum prouocandum diligentia facta, abſtergi debet, & ibi quieſcat per tres, aut quatuor horas. Quòd ſi ſomnus ob epat, admittatur, & horis quinque tranſactis alimentum ſumat optimi ſucci, facilis coctioois, & diſtributionis, aſſum potiùs quàm elixum. De cætero, victus ſit extenuans, & exſiccans.

Spatium dierum, quo prædicto medicamento vti debemus certo numero deſcribi non poteſt: aliqoibus enim duodecim, aliis viginti, multis triginta ſatis ſunt, & aliquando vſque ad quadraginta extendi ſolet. Et non ſolùm ex hoc numero dierum, ſpatium aſſumptionis chalybis circunſcribitur, ſed ex remedij conferentia, & totantia, vt ſi faciei, & labiorum color præceſſerit albidus, rubidus ſubſequatur; ſi ad motum agiliores tepeſiantur, & non defatigentur, & præcedens obſtructionum durities non perſentiatur, ac menſtrua erumpant, ſi illorum adfuerit ſuppreſſio. Quo præſidio adminiſtrato, medicamentum purgans in fine eſt offerendum, vt craſſi humores liquati per alium trudantur. Deinde per plures dies commoda victus ratio adminiſtranda. Quòd ſi virium imbecillitas, aut alia occaſio prædictum exercitium efficere non permittant, loco illius totum corpus, ante, & poſt chalybis aſſumptionem, linteis aſperis fricandum; nam frictio aſpera eſt loco exercitij, ex Galeno *lib. de puero epileptico, cap. 4.*

Multiplici modo chalybs præparatur, ſecundùm variam affectuum complicationem: oam præparatur in aceto, vino, roſacea, lacte, ſero caprino, oleo amygd. dulc. Si enim humores craſſi ſint, aut obſtructiones ſcirrhoſæ, in aceto præparatio fiat. Si verò imbecillitas ventriculi adſit cum frigiditate coniuncta, cum vino. Si febris, vel vehemens iecoris caliditas cum ventriculi debilitate, in aqua roſacea. Si acutus adeſt ventriculi ſenſus vel ægrotantes in hecticam proni ſunt, ob magnam ventriculi, vel totius corporis ſiccitatem, poſtquam ter, aut quater in aceto maceratus fuerit, vel in vino, tunc ad aſperitatem; & ſiccitatem remouendam, io lacte, vel oleo amygdal. dulcium præparetur. Limabitur autem tenuiter in affectibus vteri, iecoris, lienis, & obſtructionibus ventris; in affectibus autem ventriculi, craſſiuſculè, hoc enim modo magis io eo moratur, & operationem ſuam ſtrennè complet.

Vtrùm cum chalybe cardiaca permiſcenda? ſcitu eſt dignum: Nam Chalybs inimicitiam habet cum partibus noſtris, & ex illo ventris dolor accidit, cephalalgia, oris ſiccitas, & inflammatio ſequuntur, quo pacto inter venena connumeratur ab Auicenna 6. 4. *tractat. 1. cap. 48.* Quod intelligendum eſt de non correcto, neque temperatè, aut in moderata qoantitate aſſumpio. Quare conſultius ſem per mihi viſum eſt, cum eo permiſcere, quæ illius vim adaugeant, cum parte affecta habeant ſimilitudinem. & maleficam vim corrigere queant; de quorum numero ſunt Theriaca, Mithridatium, electuarium Alkermes, & hyacinthorum. Diarrhodon Abbat, Aromatic. roſat. Cinnamom. Zingiber.

Quapropter qui in puluere aſſumere recuſant, vtantur conſerua, à quaotitate ʒ. ij. vſque ad iij. quæ ſit in hunc modum.

℞. *Limaturæ chalybis præparati,* ℥ ij. *ſpecier. diarrhod. Abbat. cinnamom.* ʒ ß. *lapid. belzaartic.* ℈ j. *Cum melle,* fiat confectio.

Quòd ſi lien ſcirrho, & obſtructione afficiatur, patetur hoc modo.

℞. *Limatur. chalyb. præparat. cum aceto,* ℥ ij. *ſpecier. diarrhod. Abbat pulu. radic. capparum, pulu. radic. aſplenij, an.* ʒ j. *theriac. antiqua,* ʒ. iij. *Cum melle,* fiat confectio.

Vel ſic.

℞. *Specier. diarrhod. diacurcũ. an.* ʒ j. *cortic. radic. rumic. bea. ſem. dauci, an.* ʒ j. *caryophyllor.* ʒ j. ß. *chalyb. minutiſſimè præparati* ℥ ij. *Cam melle deſpumato,* fiat Electuarium

Vtrùm cum chalybe expurgantia per aluum permiſcenda? etiam controuertendum. Non deſuot qui electuaria ex chalybe conficiant, cum Agarico, pulpa ſeminis cartham. Mechoaca, fol. ſen & aliis: Quæ Praxis nullo modo eſt amplectenda: nam ſi inſtitutum Medici eſt roborare, obſtructa aperire, infarcta reſerare, & ſudorem mouere, inciſis craſſis humoribus, ac dilatatis canalibus exercitij ope, cur contrarium motum procurabit citata aluo? Deinde aſſumentes chalybem, fatigantur exercitio, excitato ſudore, cur ergo vacuatione per aluum in eadem die cruciabuntur? Præterea vis infertur naturæ, qua ex hac motuum inæqualitate vehementer proſternitur: quantopere autem inæqualitas moleſta ſit naturæ, perbellè probauit Galenus 3. *Aphor.* 4. & 2. *de cauſ. pulſ. cap.* 14. Satius ergo ſit, vt pars craſſior humoris per interualla per aluum expurgetur, quieſcere duobus diebus, in quibus medicamentum clemens poſſit offerri. Neque Galenus *lib. de theriac. cap.* 16. Aëtius *tetrab. 3. ſerm. 3. cap.* 11. Paulus *lib. 7. tit. de ferro,* Raſius, Auerrhoës, Halyabbas, & alij, qui ad abſumendos magnos lienes, contumacéſque obſtructiones eradicandas, chalybe vſi ſunt, hunc cum expurgantibus permiſcere conſueuerunt.

Syrupus fit ex chalybe, hac forma confectus.

℞. *Scoria chalybis præparati,* ℥ vj. *paſſular. ſine nucleis* ℥ iv. Macerentur per tres dies, in ℔. iv. aq. lupul. graminis, & rubeæ: In fine trium dierum bulliant ad conſumptionem tertiæ partis, & facta colatura adde *radicis rubeæ, rumicis, an.* ℥ ij. *radic. fœnicul. & radic. capparum, an.* ℥ j. *aſplenij.* ℥ ß. *capillor. vener.* M. ij. Iterum bulliant, & in vltima efferueſcentia, adde *ſyrupi acetoſi diarrhodon. ſyrup. de eupator. an.* ℥ ij. *oxymel. ſimplic.* ℥ j. *ſacchari,* ℔. ij. fiat ſerapium.

Pilulæ ex chalybe conficiuntur hoc modo:

℞. *Chalyb. præparat.* ℥ j. *trochiſcor. de myrrha* ʒ iij. *dialac. diacurcum. antidot. hæmagog. mithridatij, an.* ʒ ij Miſceantur omnia, & fiat maſſa, ex qua formentur pilulæ magnitudine granorum piperis, ſumátque laborans ſingulis diebus, aut ſeptem, & mox exercitio vtatur.

Vinum chalybeatum, inter cætera ſui generis, compones hac forma ſimpliciſſimum:

℞. *Vini albi optimi,* ℔. iij. In id proiice octiduo vnciam vnam chalybis bene igniti: cola, & ſerua. Doſis ab vnciis vj. vſque ad viij.

Vel parabis aliud efficaciſſimum:

℞. *Chalybis præparati,* ℥ j. Hunc ex ferreo aliquo inſtrumento igni imponera, & candeſcere permitte, moxque proiice in libras tres vini albi odorati, & lib. ſemis aq. Eupatorij, & vncias quinque aq. cinnamom. Cola, & iterum ignire permitte, & proiice in prædictum vinum, & ſepties idem facito, agitato liquore. Cola poſtremò, & per ſpatium 24. horarum infunde ſec. art. *radic. aſparagi, filicis maris, eupatorij, folior. borrag. an.* M. j. *cinnamom.* ʒ iij. *paſſular.* ℥ ß. *pulu. caryophyl.* ʒ ij. Tunc facta colatura cum forti expreſſione, reponatur vinum in vaſe vitreo, & obturatum ſeruetur decem dierum ſpatio in fornace calida, & ſingulis diebus agitetur. Demum ex chalybe fiunt Trochiſci, tabellæ, & alia, quæ facilè parari ſolent, ſi naturam ſimplicium contemplemur, quæ cum chalybe poſſunt permiſceri.

OBSERVATIO I.

Ad prouocanda menſtrua, aqua ſtillatitia eximia.

Conſultum mihi viſum eſt deſcribere aquam ſtillatitiam, cuius ope ac vi, fœminæ plures, quibus diu menſtrua erant retenta, à diris damnis immunes euaſere, quæ antea nullis vnquam auxiliis conſaneſcere potuerant: Cuius vocias ſex calidas actu, cum ſacchari

momento aſſumptas, in aurora, rectè priùs vacuato corpore, laborans deglutiat, & longo exercitio corpus A fatiget. Nam vterum roborat, flatus diſcutit, canales aperit, craſſos humores incîdit, faciem roſeo colore decorat, & tandem menſtrua prouocat. Cuius forma eſt hæc.

℞. *Herbarum matricariæ, artemiſiæ rutæ, meliſſæ recentium, an.* M.iv. *nepitæ, pulegij, origani, calaminth. an.* M.j. *radic. rubeæ, & radic. rumic. an.* ℥ j. *cortic. radic. capparum, cortic. radic. tamariſci, an* ℥ j.ß. *aſplenij, eupatorij, capil. vener. an.* M.ij. *ſem petroſelin. fœnicul. aniſi, an.* ʒ ij. ß. *cinnamom. elect.* ʒ iij. *flor anthos,* ʒ iv. *flor. bugloſ. borrag. violar. ſaluiæ, an.* ʒ iij. *radic. borrag. bugloſ. aſparag. endiu. eringij, gramin. ruſci, an.* ℥ j. *ſabinæ,* M ij.ß. His ritè contuſis, adde *cardamomi* ℥ ij. *caſtorij, myrrhæ, croci, an.* ℥ j. Superaffunde aquæ cinnamomi ℔. iij. fiat diſtillatio ad B ſiccitatem per alembicum in balneo vaporoſo. Ex ſtillatitio liquore fæcibus ſiccis iterum affuſo, & forti fæcum expreſſione, omnem aquam elicies, ac in vaſe vitreo bene obturato ſeruabis.

OBSERVATIO II.

Ad mouenda menſtrua, vterúmque roborandum, Syrupus vtiliſſimus.

℞. AQ. *borragin* ℔. viij. *aq. artemiſiæ* ℔. j ß. *aq. ſabin.* ℔. j. *aq. rutæ* ℔. ß. *aq. marrubij* ℥ iij Infunde per tres dies, *rhab. elect.* ℥ j.ß. *agarici elect.* ʒ ß. *abſinth.* ℥ ß. *cinnamom.* ℥ ß. *aniſi* ʒ iij. *diarrhod. Abbat aromatici roſati, an.* ʒ iv. *ligni Aloës optimi*, ʒ iij. Bulliant tantillum, C cola, adde iterum: *vini albi generoſi* ℔ j *aq. flor. arantior.* ℥ v. *aq. ſtillatitiæ cinnamomi*, ℥ v. Infunde iterum in liquore: *eupatorij, capil. vener. artemiſiæ, aſplenij, ſabinæ, an.* M.ij. *nepitæ, pulegij, an.* M.j *ſucci matricar ſucci mercurialis, an.* ℔. ß. *nucis moſchatæ, macis, an.* ℥ ß *flor. anthos, & flor. ſaluiæ, an.* P.ij. *Paſſular. ſine acinis*, P.iij. Coque ad mediæ partis conſumptionem: cola, adde *ſyrup. cichor. Nicolai, ſyrupi byzantini, ſyrup. de duab. rad. ſine aceto, an.* ℥ v. *theriac. antiq. mithridatij, an.* ℥ ß. *ſacchari, q. ſ.* vt fiat Syrupus.

Hic mirabile eſt auxilium fœminis cunctis, quibus præ debilitate, & obſtructione viſcerum, menſtrua nullo modo reſpondent, præſertim ſi inflentur crura, facies ſit abundè pallida, & cutis cum virore albîcet, cachexia laborent, & faſtidio ſummo ex ventriculi de- D bilitate, & velut mortificatione enato. Doſis vnciæ v. in aurora, & poſt aſſumptionem, vehemens ſequatur exercitium.

OBSERVATIO III.

Ad cienda menſtrua, remedium facile, & inauditum.

MAcerant ſeſe cum Medicis Pharmacopœi in præparando chalybe, quod auxilium ad promouenda menſtrua, reſerandáſque contumaces obſtructiones prædicant eſſe propè diuinum, cùm aliud facilius ſit ad manus, minoris pretij, & vtilitatis incredibilis. Eſt terra quæ in mineris ferri reperitur, quam ſi ſicces ad vm- E bram, teras ſubtiliſſimè, & in læuorem redigas accuratè, eadémque quantitate, ordine, & forma, in iiſdem malis ægrotantibus offeras, mirabilem, imò excellentiorem vtilitatem, quàm ex chalybe percipies, prout ſæpiſſime, feliciſſimè tamen ſum expertus. Nec miretis: nam terris plures inſunt admirandæ vires, prout Dioſcorides, Galenus, Paulus, & cæteri Medicinæ Principes vnanimi conſenſu affirmant; maximè verò illi, quæ in fodinis ferri reperitur.

OBSERVATIO IV.

Menſtrua per vteri labra, emanantia.

PEr variis noſtri corporis partes, menſes poſſe mulieribus erumpere, per oculos, os, nares, aures, vrinam, aluum vberum papillas, digitos, vmbilicum, gingiuas inguina, *lib. 2. praxis admirandæ* ſubnotauimus: modò exemplum referam rarum, & admirabile. Iuuencula bono habitu prædita, cùm ad duodecimum ætatis annum accederet, in labris vteri in parte extima callum perſenſit ciceris parui magnitudine. Tumor erat citra dolorem vllum: At tranſacto anno rubor adfuit cum dolore, qui vſque ad decimum quartum annum perſeuerauit, cum ardore, exeuntibus furfuraceis ſquammulis ex cute extima, & deinceps renaſcentibus aliis. Tandem anno decimo quinto, foramine aperto in vtriuſque calli parte media, cruenta ſanies emanare cœpit, ſubſidente tumore: quam ſanguinis rubri, & puri vacuationem, typicè ſingulis menſibus paſſa eſt, menſtruorum inſtar, in copia multa, adeò vt vſque ad ætatem viginti quatuor annorum, nullam viderit menſtruam purgationem, hac excepta. Erat pulchra, & decora aſpectu, & pancraticè viuens: nupſit, ſed nunquam habuit prolem.

OBSERVATIO V.

Menſtrua per pollicem ſiniſtri pedis erumpentia.

CVm ad illuſtrem Academiam Vltralectinam in Belgio, recreandi animi cauſa accederem, ecce inuenio in curru Scholaſticos duos, Medicinæ valde addictos, qui iungentes dexteram cum dextera, more patrio, me officioſè ſalutant. Opportunè, inquiunt, huc acceſſiſti Zacute: nam citò prope milliare quieſcet currus, & in oppido vocato *Marſen*, interim dum equi ſaturantur cibo, cùm rararum obſeruationum ſis indagator ſummus, oculis tuis aſpicies exemplum admirandum, quod tuis operibus inſeres commodiſſimè. E curru deſcendentes, celeri paſſu in villam conuenimus, floribus, & arborum copia peramœnam. In domo circa ignem ſedebat in ſcamno ruſtica quædam, nigello prædita colore, quadrata, robuſta, quæ in trigeſimo quarto ætatis ſuæ anno erat conſtituta. Rogata ab illis voce ſubmiſſa, num menſtrua pateretur, vellétque per humanitatem ſuum pedem mihi oſtendere. Illa ſubridens, annuit, pedémque nudum oſtendit ſiniſtrum, è cuius pollicis parte interna pulpoſa iuxta vnguem, emanabat riuulus ſanguinis meri, moroſè, & lenè ſuper phialam aqua calida plenam. Hæc nunquam nupſerat, & poſt ſanguinis vacuationem, quam loco menſtrui habebat triduo, & ſæpe quatriduo, occluſo foramine, ruſticos labores exercebat citra moleſtiam vllam. Et ſi fortè minurè emanabat ſanguis, & dolor capitis, aut febris ſuperuenerant, quod ſepties ſibi decennio contigiſſe affirmabat, venæ ſectio ex altero, remedio erat: nam cùm ex eodem pede, ſeruata rectitudine, ex Medici præſcrito, ſanguinem emiſiſſet, in pollice, & genu vehemens dolor fuit excitatus, & menſtrua ad annum non ita fauſtè erupere.

CAPVT XI.

De menſtruis immodicis.

Definitio.

ETſi quantitas ſanguinis menſtrui, qui per vterum ſingulis menſibus excernitur, certa menſura definiri nequeat, ſed diuerſa ſit penes temperamenti,

vict us

Digitized by Google

victus rationis, & vitæ ſtudij varietatem, tamen ex mente Hippocratis *lib de morb. mulier. poſt princip.* quem ſequitur Aëtius, moderata menſtrui quantitas, eſt menſura duarum heminarum, quæ nouem continet vncias, ex Galeno 5. *fec gener. cap.* 1. *&* 11. Quando igitur hæc menſtrua vacuatio modum non ſeruat, neque in tempore, neque in quantitate, ſed excedit, & ſuperflua eſt, immodica menſium purgatio vocari ſolet: vt v. g. ſi menſtrua diebus conſuetis; & tempore conſueto copioſiùs, & abundantiùs fluant, quàm ſolent, aut frequentiùs, aut pluribus diebus, quàm oporteat, etiam immodica eſt menſtrua purgatio; ſi ſimul aduertamus, in euacuationibus naturalibus, non ſolùm quantitatem, qualitatem, & genus ſubſtantiæ quæ excernitur, eſſe contemplanda, ſed an fiat cum animalis commodo, aut noxa, vt *lib. de differ. ſympt. cap. vlt.* teſtatur Galenus.

Pars quæ afficitur eſt Vterus, ad hunc ſiquidem purgationes tanquam ad partem omnium maximè infirmam confluunt, auctore Galeno 5. *ſimpl. cap.* 22. Quando enim menſtrua purgatio rectè procedit, & modice fluit, fœminas beate ſolet commoditatibus multis, & eo tempore vterus rectè valet; ſi autem immodicè, & intempeſtiuè fluit, veluti in præſenti affectu, vterum per ſe ſolum, vel ſimul cum toto corpore, vel aliquibus eius partibus affici demonſtrabit.

Vtrùm autem *aſſignari poſſint vaſa, per qua immodicus ſanguis confluat ad vterum?* dignum eſt contemplatione. Omnes ferè per vaſa ſeminaria deferri ſibi perſuadent, ſed immeritò: cùm potiùs per vaſa, quæ ex vena caua in regione lumborum alio modo in fœminis ramificantur, permeet, & hæc eſt cauſa ob quam Galenus 5. *ſimpl. cit.* arbitratur vterum ſanguinem non attrahere menſtruum, ſed hunc à natura in ipſum detrudi. Eſſentia ergo huius affectionis conſiſtit in ſymptomate in excretis immodicè, cùm ſubſtantia quæ retineri debebat, ſaltem ſecundùm partem, extra corpus per vterum vacuetur.

Sed cùm ſymptoma hoc in excretis, inſequatur aliud, nimirum alicuius facultatis actionem læſam, dubitandum: *Vtrùm ſemper ad actionem læſam facultatis expultricis conſequatur?* Dubitandi ratio inde deſumitur, quia ſanguinis euacuatio, præſertim poſt partum, immodicè facta, ferè ex ruptione, aut apertione venarum originem habet. Sed facta vaſorum ruptione, neceſſarium non eſt ſanguinem expelli, cùm more liquidorum, ſine eo quod expellatur, exire poſſit. Ergo ſymptoma hoc in excretis, actionem facultatis expultricis non ſemper inſequitur.

Dic dupliciter: primò, quòd adhuc quando ſanguinis vacuatio ex prædictis cauſis excitatur, hoc ſymptoma actionem læſam facultatis expultricis ſequitur, cùm præſertim poſt partum, totam ſanguinis quantitatem in venis vteri contentam neceſſariò non expellat, tempore geſtationis ſeruatam. Verùm quia excernitur maior ſanguinis quantitas, quàm tempore prædicto in venis reſeruetur, ideò ſecundò meliùs huic difficultati facies ſatis, ſi aſſeras hoc ſymptoma non neceſſariò actionem læſam facultatis expultricis ſemper ſequi, cùm in ruptione, vel apertione vaſorum, ſanguis, & reliqui humores propria grauitate ad vterum deſcendant; quare inſtar rei liquidæ facilè fluunt, & extra corpus vacuari queunt. Certum tamen eſt, hoc ſymptoma ſequi actionem læſam, quæ vel debet eſſe actio deprauata per intenſionem facultatis expultricis, vel abolita facultatis retentricis.

Cauſa.

V*Trùm ex variis cauſis poſſit immodica ſanguinis euacuatio contingere?* Cauſas plures reperiri præter naturam, quæ ſanguinem per vterum immodicum emanare cogunt, res eſt manifeſta apud auctores: nam vel oriuntur ex vitio humorum; vel ex parte inſtrumentorum vteri; vel ex conſenſu alterius membri, cum quo vterus cognationem habet, & ſympathiam mutuam; vel ex toto corpore, quod huic malo materiam præparat.

Primò criſis ratione ſolet hæc immodica vacuatio accidere, quando natura velut ſarcina oppreſſa, ſuperfluum, & excrementitium ſanguinem per vterum eliminat, aut cùm iecur maiorem ſanguinis copiam progignit, quàm pro nutriendis partibus ſit neceſſaria, quòd fieri ſolet ob vitam deſidem: dimiſſum exercitium, copiam alimentorum bene nutrientium, denegatam attractionem in partibus externis, quæ ob prægreſſum morbum infirmatæ, ab intimis non attrahunt ſanguinem in ſui vſum, & ſi trahunt præ debilitate neque concoquunt, neque abſumunt; vel quando deficit aliqua pars quæ ex ſanguine antea nutriebatur, aut propter alicuius vacuationis conſuetæ retentionem, aut propter ſanguinis redundantiam citra læſionem actionis, cum prouidentia naturæ, & facultatis expoltricis, de animalis commodo.

Deinde contingit ob ſanguinis, vel vteri vitium. Si primum, ſæpe ob facultatis retentricis debilitatem, ſanguinem retinere non potentis, euenire certum eſt; ſanguinis acrimoniam, ex calidiori cibo, & poto acquiſitam; vehemens exercitium, balnea naturalia, ob quas cauſas ſanguis tenuior, calidior, & acrior redditur. Inſuper quoniam ſanguifica virtus, ob debilitatem, ſanguinem nimis ſeroſum generat; vel quia ob iecoris calidam intemperiem, ille tenuis, & bilioſus progignitur. Ex vteri vitio hæc emanat perſæpe vacuatio immodica quando hæc pars facultate pollet valida attrahendi: licèt enim vterus menſtrualem ſanguinem non attrahat natura ſuapte, interdum tamen ob calorem immodicum, qui fluxionis, ſolet eſſe cauſa, ſanguis copioſè ad ipſum attrahitur. Accidit etiam ob alicuius vaſis vteri rupturam, quæ ortum ducit ex caſu, percuſſione, ponderis eleuatione, laborioſo partu, abortu difficili, violenta ſecundinarum eleuatione, denique ex violento concubitu ſæpe originem ducit. Huic vitio etiam occaſionem præſtant vteri vlcera, præſertim maligna, doloſa, & cacoëthica, menſtrua acria, mordacia, & vteri vaſa dum fluunt, erodentia, rhagades, & ſciſſuræ vaſorum, & vteri, quum virulento humore replentur, qui per totum vteri corpus diſſeminatus, vaſa erodit, aperit, dilatat, dilaniat.

Vtrùm variis modis ſanguis ab vtero erumpere poſſit? deinceps explicandum. Galenus huic quæſito ſatisfacit *lib.* 5. *meth. cap.* 2. dum ſic ait: *Sanè profluit è vena, vel arteria ſanguis, aut reſerato earum ore, aut tunica earum diuiſa, aut (vt ſic dicam) tranſcolatus, ſiue ſudoris modo tranſmiſſus. Porrò diuiditur ipſa tunica, tum ex vulneratione, tum contuſione, tum ruptione, tum eroſione. Anaſtomoſis accidit propter tum vaſis imbecillitatem, tum ſanguinis, qui ad os eius impetu ruat, copiam: adhæc, acrem quandam quæ illi extrinſecus incidat, qualitatem. Diapedeſis verò ex tunica quidem ipſa rarefacta, ſanguine verò tenuato oritur: accidere præterea interim poteſt, & ex gracilium vaſorum ore adaperto, &c.* Sanguis ergo ab vteri vaſis tribus modis profluere ſolet, per anaſtomoſim, vel diapedeſim, vel diæreſim. Anaſtomoſis dicitur apertio oſculorum venarum, vel arteriarum. Diapedeſis, ſanguinis per poros, vel tranſpiracula venarum, vel arteriarum, percolatio. Diæreſis, ruptio, vel ſciſſio vaſis. Cauſas ob quas, hoc vel illo modo, ſanguis è vaſis erumpat, explicuit etiam 5. *Aph.* 57. & 3. *de ſympt. cauſ. cap.* 4. & *lib. de ſympt. diff. cap vlt.*

Anaſtomoſis cauſis nimiam humiditatem addere poſſumus, qua vaſa replentur, & hac ratione à quauis cauſa orificia venarum, & arteriarum poterunt recludi, vt in hydropem patientibus conſtat manifeſtè, in

quibus ob vaſorum humiditatem ſanguis ſolet effluere. Diæreſis, ſiue diuiſio vaſorum, ob corroſionem contingit, poteſtque ob ſanguinis multitudinem accidere, præſertim ſi cum flatuoſo ſpiritu coniungatur, velut in muſto non infrequenter apparet, à cuius flatibus copioſis vaſa interdum rumpuntur: flatus enim diſtendendo cauſa ruptionis eſſe ſolet. Diapedeſis fit, quum vaſa plus iuſto ſunt rara. aut ſanguis rariſſimus, & aquoſus valdè; quo tempore inſtar ſudoris, ſanguis percolatur, & hac ratione ſanguinem erumpentem, ſudorem ſanguineum appellat Ariſtoteles 3. *de Hiſt. animal. cap.* 19. quas cauſas copioſiùs refert Auicenna 4. 4. *tract.* 2. *cap.* 16.

Signa.

VTrùm *ſanguinis per vterum immodica vacuatio, ſola artificioſa coniectura poſſit deprehendi?* Difficile admodum eſt, certum, & determinatam menſtrui purgationis quantitatem circumſcribere, quæ immodicæ, & exuperantis vacuationis menſura ſit, cùm hoc ſola artificioſa coniectura deprehendi poſſit; quoniam cùm moderata menſtrui quantitas ſit menſura duarum heminarum, & pro varietate temperamenti, ætatis, viuendi rationis, diuerſimodè ſanguis ſingulis menſibus excernatur, arduum eſt cognoſcere, an hæc vacatio ſuperflua ſit, an diminuta, tum propter difficultatem menſurandi vncias ſanguinis, cùm ſanguis qui repurgatur, non reſeruetur, nec in vaſis colligi poſſit, ſed in linteis imbibatur; tum etiam quoniam contigit, vt ſanguis fœminæ, quæ frigida temperatura prædita eſt, ob plures cauſas copioſiùs excurrat, ſi robuſtior ſit, minùs exerceatur, vel ob ſanguinem ſeroſum, quo natiua forte abundat, ex interuallis ſanguinis fluxum experiatur.

Secunda coniectura, ex qua colligere poſſumus ſanguinis euacuationem eſſe moderatam, ea exiſtit, quia ſanguis primò vacuatus, ferè optimus eſt, & in copia multa; ſecundo loco eſt fæculentus, & niger, vltimò purulentus: à quo ordine, & modo vacuandi recedit natura, quando euacuatio immodica eſt. Verùm ex hac coniectura certa notitia deduci non poteſt, vt immoderatam vacuationem eſſe arguere poſſimus, cùm non ſolùm quando facultas expultrix naturali modo operatur, eum ordinem ſeruet, & vacuandi modum, ſed etiam quando in ſtatu violento, & præter naturam ſequitur expulſio, ſiquidem in vtroque ſtatu, priùs debet vacuari id quod tenue eſt, & facultatem ampliùs irritat, deinde craſſum, quod in ſuperpurgationibus patet euidenter, in quibus tenue priùs vacuatur quàm craſſum, & poſtremò craſſiſſimum.

Tertia deſumi poteſt coniectura ab expellendi modo: quando enim vacuatio moderata eſt, cùmque natura ſuis legibus nixa gubernat, ſenſim & paulatim fit, ſiquidem ex hac ratione vacuandi, noxa ſubſequitur minor, cùm minor ſubſequatur virium iactura, at verò quum vacuatio immodica eſt, ſubitò & affatim humor expellitur. At ex prædicta coniectura, menſtruam purgationem modum excedere colligi non poteſt: expertus enim ſum in fœminis multis, velociſſimam fieri menſtruam vacuationem, citra noxam, quin ſequentibus diebus vltrà procedat: accedit quòd per menſem, ob alimenta ingeſta calida, poſſit reſeruari copia humoris acris, & mordacis, qui vehementer irritans expultricem, eam ad ſui excretionem ſtimulet, & copioſam primo die moueat expulſionem ſine noxa vlla, cùm vacuetur humor qualis oportet, vt colligitur ex Hippocrate *lib.* 1. *Aph.* 2. *In perturbationibus ventris, &c.* & 2. *Aph.* 20.

Certior ergo, & magis veridica coniectura, ex tolerantia, & conferentia eſt deſumenda: nam quando confert, & ex ea nullum ſymptoma ſequitur, & facilè toleratur à menſtruata, humor in quantitate, & qualitate debita vacuatur: Quum ex ſanguinis vacuatione, magna debilitas conſequitur, & circa leuamen vires diſſoluuntur, diminuto calore naturali, & ſpiritibus reſolutis, vt colligitur ex pulſu debili, frequenti, cibi faſtidio, viſus obtenebratione, auditu graui, aurium tinnitu, animi deliquio, & conuulſione, quoniam in hac euacuatione non ſequitur conferentia, & tolerantia, ideò ex prædicta coniectura, immodicæ vacuationis certius iudicium colligi poteſt.

Sed ex hoc adhuc certa coniectura deſumi non poteſt, ad immoderatam vacuationem dignoſcendam, cùm eadem ſymptomata ad diminutionem ſanguinis menſtrui ſubſequantur ſæpe: ſi enim vitioſus in vtero, aut alia parte ſupprimatur humor, malignus, & prauus, cordique communicetur, pulſus fit paruus, frequens, & debilis: ſi irruat in cerebrum, adſunt tinnitus aurium, conuulſio, animi defectus. Ergo præciſè ex conferentia, & tolerantia, immoderatæ vacuationis ſignum deduci non poteſt; quare niſi huic coniecturæ aliæ accedant, quòd vacuetur multa ſanguinis quantitas, aut ſimul ſubita excretio adſit, prædictam vacuationem modum excedere non indicabis. Quas omnes conditiones videtur amplecti Hippocrates, *lib. de morb. mulier.* oſtendens quantum damni immodica vacuatio afferre conſueſcat, recenſens ſymptomata quæ illam frequenter comitantur.

Cauſæ dignotionem hoc modo perpendes. Si ex diuiſione, & ruptura, immodica ſanguinis quantitas ſubitò, & affatim excernitur; ſi ex eroſione, exigua copia expellitur, eam tamen ſæuus comitatur dolor, ratione enim acrimoniæ, & mordacitatis continuum ſoluitur. Humorem ex ſanguinis vacuati colore percognoſces: nam ſi pallidus & tenuis fuerit, bilis cum ſanguine exuperat; ſi fuerit albus & craſſus, pituitam craſſam dominari certum eſt.

Sunt etiam alia multa ſigna huius vacuationis immodicæ, quæ fusè à Galeno traduntur, *lib. de plenit. vlt.* Si enim à cauſa oriatur externa, ea ab ægrotante pateſiet. Si ab interna, ſæpe facultas expultrix vaſorum orificia recludit, vt humores noxios foràs eliminet per regiones multas: quoniam ſi morbus acutus præceſſit, & criſis modo erumpat, vel totius corporis habitudine deprauata, vel ratione multitudinis ſuccorum, vel alicuius vacuationis retentæ cauſa eueniat, præterquam quòd laudabilis eſt ſanguis, citra virium exolutionem proijcitur, & fœminæ ex fluxione tantum abeſt vt debilitatem ſentiat, vt in dies magis ac magis meliorem colorem in vultu acquirat. Quòd ſi ſanguinis vitio contingat, ille continuò erumpit, & confertim, & in principio facilè toleratur, ſignáque adſunt plenitudinis, à Galeno *lib. cit. de plenitud.* adducta. Si fuerit ſanguis corruptus, adeſt graueolentia. Si tenuis, & aqueus, ex modo ſubſtantiæ cognoſcetur. Si tamen neque plenitudinis, neque cacochymiæ ſigna appareant, ex vitio vaſorum continget, quæ aut mollia ſunt, aut dura, aut tenuia, ſiue illud ex morbo, ſiue ex natura contingat. Quòd ſi ex morbo oriatur, mollities intemperiem ſiccam conſequitur, tenuitas atrophiam: nam mollia, & tenuia, facilè frangi, rumpi, & recludi ſolent, quia eroſioni ſunt paratiſſima. Dura rumpuntur, cùm non poſſint ampliùs extendi, quare apud Hippocratem, *frigida venas frangit, 6. epid. ſect. 3. text.* 20. quoniam frigiditate ſua venarum tunicas, duras, & extendi contumaces reddit, & hac ratione ruptioni paratiores efficit, quod eleganter teſtatur Galenus 3. *de cauſ. ſympt. cap.* 2. §. *Talia ſanè omnia, &c.* 6 *de loc. cap.* 5. 6. *epid. ſect.* 3. *com.* 37. 2. *de facult. naturali b. cap.* 8 quibus locis proponit colorem fœdum, pedum œdema, vniuerſi corporis tumorem, cibi faſtidium, vitiatam concoctionem, & alia.

Præſagia.

Præſagium.

V*Trùm ex immodica ſanguinis vacuatione menſtrua, facilius ſequatur hydrops, quàm ex ea quæ poſt partum contingit?* ſpeculatio eſt non inutilis. Ex immodica ſanguinis profuſione per vterum, grauiſſima damna emanare, *citatis locis*, ſed præſertim 2. *de facult. naturalib. cap. cit.* docuit Galenus: ad euacuationem enim nectaris viuifici, quo partium omnium viuacitas recreatur, plurima ſpirituum copia exhauritur, flacceſcunt vires, & refrigerato iecore hydrops ſuperuenit. Aliquando præcedit animi deliquium, aut ſyncope, ex Galeno 1. *ad Glauc. cap.* 14. quæ ſymptomata mortem minantur, tunc enim vacuato ſanguine non ſolùm per vteri venas, ſed arterias, & reſoluto ſpiritu animali, & vitali in copia multa, cor, & cerebrum afficiuntur valde.

Quapropter licèt omnis ſanguinis excretio periculoſa ſit, 5. *Aph.* 32. 56. 57. 15. & 60. & 21. 3. *tract.* 3. *cap.* 3. & 6. *de loc. cap.* 5. & lethales morbos ſecum afferat, quoniam puriſſima ſubſtantia vacuata corpus orbatur, cùm virium ſubſtantia non ſolùm in partium temperamento, ſed in ſanguine, & ſpiritu repoſita ſit, 12. *meth.* 5. tamen inter eos hydrops promptiùs ſuccreſcit, ob eauſam dictam. Verùm ea eſt differentia inter immodicam vacuationem menſtruam, & nimium ſanguinis fluxum poſt partum, quoniam in illa certiùs hydrops conſequitur, quia ſicuti hæc ſubitò fit, eadem ratione repentè ceſſare ſolet, ita vt frigiditas producta facilè remittatur, vt teſtatur Paulus *lib.* 3. *cap.* 62. dum ſic ait: *Immodica purgationes mulieribus oboriuntur, interim menſibus adauctis, confertimque ac concitatiùs erumpentibus, interim ob legitimum partum, quæ plerumque etiam ſponte ſua ceſſant, &c.* Contrarium autem in immodica menſium vacuatione contingit, cùm hæc pedetentim fiat & paulatim, & lentè frigiditas introducatur, & modo ſubſtantiæ hepatis permutato, ipſum habituali frigida intemperie afficiatur, vnde tandem concitatur hydrops.

Vtrùm immodicus ſanguinis fluxus febrem concitet? difficilius quæſitum eſt: Nam de febri in hoc vitio excitata, nullam auctores faciunt commemorationem. Certum tamen eſt ex nimio ſanguinis fluxu, febrem accendi, quæ interdum iuxta humoris naturam bilioſa, pituitoſa, vel melancholica exiſtit; quoniam iecur ob largam vacuationem debilius redditum, humores generat vitioſos, quos non rectè gubernat; hi autem relicti à regimine naturæ, facilè labe, & putredine fœdantur.

Deinde iecoris imbecillitas eſt in cauſa, vt humores vitioſi ſanguine permixti deliteſcentes ferociùs inſoleſcant, ſiquidem ſanguinis tutela, & fræno deſtituti, iam non ampliùs retinentur, ſed à facultate expultrice, aut eorum praua qualitate irritata, ad regiones excretionibus deſtinatas, aut ad partes ignobiles tranſmittuntur, in quibus retenti, ac conculcati, inflammantur, & putreſiunt. Quare ſicut phlebotomia, facta agitatione in ſpiritibus facit febrem diariam, & debilitando vires, putridam concitat, & euacuando humidam ſubſtantiam, hecticam producit, in quem ſenſum intelligendus eſt Auicenna. 4. 1. *cap.* 20. §. *Et ſciat quòd ſanguinis miſſio facit febrem, & facit putrefactionem, &c.* Si nimia ſanguinis copia vacuata, omnis generis febrem efficere nata eſt, quia exiccat, reſoluit, inflammat, debilitat: id ſignificauit Auicenna 21. 3 *tract.* 1. *cap.* 2. & 2. 1. *doct.* 1. *cap* 5. dum dicebat: *Et nimius ſanguinis exitus facit dominium cholera.*

Rogabis: Si humores vitioſi cum ſanguine redundant, cur cum illius excretione non excluduntur? Dic, quia ſunt craſſi, viſcidi, terreſtres, & hac ratione fluxui valde inepti, quales ſunt pituita, melancholia, & aliqua ſpecies bilis præter naturam: humor verò ſeroſus, &

A bilioſus ob ſui tenuitatem facilè fluunt. Notabis vltimò, immodicam fluxionem diuturnam, curationem non admittere, quoniam venarum vteri ora diu aperta, duritiem, veluti callum acquirunt, ita vt in poſterum difficillimo negotio conſtringi poſſint, & maximè ſi ſeneſcentes arripiat, quoniam illas ad hydropem præcipitat, vt 6. *de loc. cit.* Galenus confirmat.

Curatio.

SAtis multa de victus, ſiue ſex rerum non naturalium adminiſtratione, *lib. præcedenti*, *cap.* 6. *de ſanguinis ſputo.* ſumus præfati, nunc ad reliqua explicanda properemus. Si enim fluxus, immodicus ſit, etſi criticus, B vires tamen ſummè debilitentur, immutentur pulſus, ſenſus, & motus deficiant, & color viridis, vel liuidus fiat, tunc ſpreta fluxus cauſa, ad eum cohibendum, ne fortè ſubitò ſpiritus reſoluantur, accedere oportet. Quare reuellendus eſt humor ad partes ſuperas, brachiorum frictionibus, ligaturis, vinculis dolorificis: hæc enim dolore concitato, naturam ad ſuperiores partes, vnà cum ſanguine, & ſpiritu diuertunt. Sed in hoc condendo dogmate, video auctores Principes inter ſe diſcordes: Iccircò dubitare licet: *Vtrùm in immodico ſanguinis fluxu per vterum, artus ſuperiores, vel inferiores fricandi?* Galenus enim *lib.* 1. *ad Glaucon. cap.* 14. *prope med.* dum immoderatos ſanguinis fluxus per vterum, aut ora venarum, quas hæmorrhoïdas vocant, curare conſuluit, ex partibus ſuperioribus præſidia reuulſoria celebranda eſſe C affirmat; ſic enim ait ſcientiſſimus auctor: *Oportet autem nexus fieri plures, ac fortiores circa manus, quoniam per inferiores partes fiunt euacuationes, quemadmodum quando per ora venarum hæmorrhoidum ſanguis profluit, aut ventris profluuia adſunt, aut cùm per vteros exeunt in mulieribus menſtrua: nam ſi tunc crura fortiùs ligentur, ſæpius aliquid ad partes inferiores attrahitur; contra autem fit in fluxibus ſanguinis factis per nares, atque vomitibus, in quibus crura ſunt vehementiùs alliganda.*

Contrà è diametro aduerſantur alij, quorum voto repugnare nefas eſt, imperantes in hoc affectu crura fricare, & ligare, & incipere à radice coxarum ad inferiora, cùm hæc omnia potiùs menſtrua euocare, quàm ſiſtere, & reuellere nata ſint De horum numero ſunt Paulus *lib.* 3. *cap.* 62. §. *Imprimis igitur extremi artus ab D alis, & inguinibus vinculis excipiantur, &c.* Auicenna 2. 13. *tract.* 2. *cap.* 4. *in princip.* ſic ait: *Quum ergo ſuperfluit fluxus ſanguinis, oportet vt ligentur vtrique pedes, à radice coxarum verſus inguina, &c.* ſubſcribit Aëtius *tetrab.* 4. *ſerm.* 1. *cap.* 64.

Concilia tantos auctores hoc modo. Licèt extra rationem omnem videatur, in immodico vteri fluxu, inguina, & crura ligare, cùm tantum abſit, vt hoc præſidium fluxum reuellat, quinimò eum magis alliciat, ac intendat, attracto vtique ſanguine deorſum, & ſatius ſit alas, ac brachia ligare, inguina, ac crura intacta prætermittere; tamen hoc de incipiente fluxu eſt intelligendum, in quo ſuperiores artus ſunt ligandi & fricandi: at verò in proceſſu illius, poſtquàm iam magna copia humoris eſt vacuata, præſertim ſi momentaneus, & immo- E dicus ſit fluxus, tunc ne vires ſubitò fatiſcant, & extinguantur, non ſolùm bracia, ſed crura ſunt liganda, & fricanda, quoniam in immoderato ſanguinis fluxu per vterum, non ſolùm ſanguis, reliquique arrepto impetu humores, ex partibus ſuperioribus, ſed etiam inferioribus ad ipſum confluunt, & ſi fluxio reuocanda eſt ad ſuam originem, ad manus, & crura, impetum ſanguinis in vterum irruentia reuellere oportet.

Alia non minoris momenti circa reuellentia auxilia agitanda quæſtio eſt: *Vtrùm cucurbitula ſcarificata ſit mammis apponenda?* Hippocrates hoc auxilium approbat ſummè, 5. *Aph.* 50. dum ſic ait: *Mulieri ſi velis menſtrua cohibere, cucurbitulam quàm maximam mammis appone-*

Illud cunctì poſt eum, præſidium confirmant, & 5. *meth.* A 3. multi fecit Galenus, & alibi ſæpe: nam motu, dolore, & calore ſanguinem ad partes ſuperas attrahit potenter. Sed cucurbitula non apponatur mammis, ſed iuxta illas, quod ſignificat Hippocrates verbo illo [*ad mammas*,] quod vt meliùs fieri poſſit, mammillæ ſublenādæ, & vnicuique cucurbitula lati orificij cum multo igne affigenda: hoc enim modo agglutinata potenter attrahit ad partes ſuperas, maximè ſi non ſemel, aut bis, ſed ter apponatur: maximum enim conſenſum cum vtero, ratione vaſorum, mammillæ obſeruant.

Vt verò cucurbitulæ efficaciorem vtilitatem, & commodum præſtent, eæ ſcarificandæ, citiùs enim reuellitur humor, quando ſimul attrahitur ad partem contrariam, & euacuatur, quàm ſi tantùm attraheretur; & Galenus B videtur annuere *in com.* dicens: *Melius autem eſt non ipſis mammis, ſed ſub ipſis partibus inferioribus firmare cucurbitulam: vbi maximè ſunt ea quæ ad ipſas venæ de ſubter veniunt*, quaſi dicat cùm venæ in ea parte ſitæ ſint, ab iis non ſolùm reuellere, ſed vacuare oportet. Deinde ſi fluxio ad partem contrariam eſt reuocanda, ita vt ſi ex ſuperioribus partibus, fluat ſanguis, ex inferioribus reuulſio celebretur, & è contra: & ſi Galenus *lib. de curand. rat. per ſang. miſ. cap.* 18. in ſuppreſſis menſibus ſcarificat femora, & crura, cur in immodicis non ſcarificabit brachia, & partes ſuperas cum commodo multo? Quapropter ſcarificatio celebranda ſub mammis, ſanguiſque pro virium tenore educendus. C

Quòd ſi his auxiliis humor ad partes ſuperiores non reuellatur, ſanguiniſque hæmorragia reniti non poſſit, ſi vires validæ ſint, ſanguinem ex vena interna cubiti mittere præſtat: dextri quidem, ſi maior grauitas in dextra vteri parte ſentiatur; ſiniſtri verò, ſi in ſiniſtra, præcipuè tamen ſi ſanguinis fluxus ex calida cauſa corroſionem efficiente originem ducat. Ea tamen partitè & per interualla celebrari debet, & ex qualibet ſectione paucula ſanguinis quantitas, facta tenui ſciſſura extrahenda, vt hac ratione natura diſtrahatur ad partes ſuperas.

Quum bilis redundat ſanguini permixta, eam medicamento aliquo benigno, clementi, non efficaci educere oportet, corpore priùs præparato ſyrupis, & cauſam, & affectum reſpicientibus, vt roſ. ſimpl. de roſ. D ſiccis, Myrtil. portulac. dilutis cum aq. cap. roſ. portulac. plantagin. Inter omnia excellit Rhab. in ſubſtantia, aut infuſo, aut modicè toſtum, permixtum cum ſyrupo ex roſis rubris facto ex pluribus infuſionibus, vel, cum eo qui fit ex roſis Perſicis, aut violis, Manna: pulp. Caſ. Elect. Roſ. Meſ. aut Diacathol. Cortices Myrobalanor. citrinor. modicè torrefacti vtiles ſunt. Poſt hæc iecur attemperandum, ac roborandum, ne in poſterum calidum ſanguinem gignat, ſed temperatum: In hunc vſum vnguent. rolac. ceratum ſantalin. aut refrigerans Galeni ſummè præſtant, aut linimentum ſequens.

℞. *Olei abſinth. olei ſpicæ, an.* ℥ j. *butyri inſulſi roſacea ſæpe abluti* ℥ j. ß. *pulu. ſantalor. rubror. puluer. ſpicæ an.* ʒ j. *aceti roſac.* ℥ ß. *ſucci cichor.* ℥ ß. Miſce, & ſec. art. fiat E linimentum.

His factis in aurora, & interdiu, medicamenta aſſumenda ſunt refrigerentia, incraſſantia, & adſtringentia, frigida actu.

℞. *Syrup. papauer. myrtil. roſar. ſiccar. portulac. an.* ℥ ij. *aq. plantag. capit. roſar. & burſæ paſtoris. an.* ℔. ß. *trochiſcor. de carab. de terra ſigillata, de ſpodio, an.* ʒ ß *pulu. bol. armeni, & coral. rubri. an.* ℈. ij. Miſce.

Conditum parari poteſt ex interuallis aſſumendum, ſuperbibita ſtillatitia cydoniorum.

℞. Conſerua *roſar. antiq.* ℥ ij. *conſerua ſymphiti maioris* ℥ j. *margaritar. ſelectar. coral. rubri, loti cum aq. roſ. & ſubtiliſſimè puluериſat. an* ʒ j. *lapid. hæmatitis, ſemin. plantag & portulac. an.* ℈ j. Cum ſyrup. Roſar. ſiccar. ex infuſione, & ſyrupo papauer. excipiantur omnia, & fiat conſerua. A

Dormituræ fœminæ ad conciliandum ſomnum, & ſiſtendum fluxum, in iuſculis ſemina papaueris albi, & Rhois culinarij offerenda ſunt, addito amylo. Vel ſoporiferum præſcribatur hac forma, ſi fluxus validiùs perſeueret.

℞. *Philonij Perſic.* ʒ j. *lapid. hæmatit.* ʒ ß. *ſyrupi cydonior.* ℥ ij. *aq. plantag. q. ſ.*

Paſtilli ſub lingua retineantur, præſertim nocturno tempore.

℞. *Boli armeni preparati, terra ſigillata, an.* ʒ ij. *gummi Arabici, gummi tragacanthi, amyli, an.* ℈. ij. *macis*, ℈ j. *ſpica nardi* ℈ ß. *penidior.* ℥. j. Miſce, & cum ſyrupo myrtino fiant orbiculi lupinorum inſtar.

B Mirificè iuuat hæc conſerua, incraſſat enim humores, & ſanguinem retinet, cùm eum ad motum ineptum reddat, ſiue fluxus ex diuiſione, ſiue à corroſione ortum ducat.

℞. *Micleta, requiei Nicolai, conſerua roſar. rubrar. antiq. an.* ℥ j. ß. *pulu. ſpodij, ſang. Draconis, trochiſcor. de carab. lapid. hæmatit. preparat. maſtich. thuris, gummi tragacanthi, gummi Arabici, an.* ʒ ij. Cum ſyrupo de ſorbis, Meſpilis, & Myrtillor. omnia excipiantur, & fiat conſerua. Doſis in aurora vncia vna, ſuperbibita aqua ſtillatitia cydoniorum Roſar. Portulac. Plantag ſanguinar. quæ aquæ priùs bis, & ter chalybeentur, fluorem enim hac forma promptiùs compeſcunt.

C Remedia extrà admota valde etiam proſunt, quæ corroborandi, & meatus adſtringendi vim ſortiantur, in parte anteriori circa pubem, & poſteriore circa lumbos, & os ſacrum impoſita. In hunc vſum vtilia ſunt vnguenta facta ex oleo roſaceo, omphacino. myrtillor. & cydoniorum: inſpergantur pulueres ex Roſis, Myrto, ſanguine Draconis Balauſtiorum. Emplaſtrum contra rupturam optimum eſt. Vnguentum Comitiſſæ frugiferum. Vel hoc ſit ex vſu, quod non contemnendam ex ſe pandit vtilitatem.

℞. *Gummi, Arabici, gummi tragacanthi torrefactorũ, an.* ℥ ß. *vtriuſque coralli, oſſium dactylor, combuſtorũ. hypociſthidos, an.* ʒ j. *acacia, cortic. arbor glandium, myrtillor. ſumach. an.* ʒ j. *ſcoria ferri preparat. mumia, ſanguinis Draconis, boli armeni, terra ſigillata, maſtich. ſpodij, an.* ʒ. ij. *gallarum, cortic. thuris, an.* ʒ ij. ß. *ſtyracis calamita, trochiſc. de ſuccino, de ſpodio, de terra ſigillata, an.* ʒ j. *fuliginis camini, plumbi vſti, an.* ℈ j. *radicis biſtorta, radic. pruni ſylueſtris, an.* ʒ ß. *colophonia, glutinis piſcium, an.* ℥ j. *reſina, q. ſ.* Miſce, & gluten piſcis optimè primò teratur, & aceto acerrimo exactè maceretur, & fiat ceratum.

Mirum etiam præbet beneficium, hoc auxilium. Accipe gallinam vnam, & infarciatur coriandro ſicco, & radice conſolidæ, & optimè coquatur in olla mediocri, plena aqua priùs chalybeata vſque ad conſumptionem medietatis, & ex hoc iure aſſumat laborans vncias octo.

Inſeſſus ſummè iuuant in aqua frigida, in qua priùs incocta ſint poma cupreſſi, Myrtus, Roſa, plantago, Portulaca, Burſa paſtoris. Peſſuli vtiles ſunt madefacti ſucco E plantaginis, portulacæ, aut Burſæ paſtoris, pulueribus reſtrictiuis irrorati. Clyſter vterinus eſt ſaluberrimus, paratus ex ſucco plantaginis, & per vuluam intromiſſus, quo ſolùm auxilio fluxum ſanguinis retinuiſſe gloriatur Galenus 5. *meth. cap.* 5. cum quo aliud medicamentum aliquando permiſcere ſolebat, ſed ipſe illud non explicuit. At ego felici experimento immiſceo ſucci ſtercoris equini, vel aſinini recentis vncias quatuor, de cuius laudibus *infrà*. Vel addere oportet ſuccum Burſæ paſtoris, ſolani, adiecto puluere lapidis hæmatitis.

Plura ab auctoribus recenſentur, quæ à tota ſubſtantia ſanguinem ſiſtunt, inter quæ ſtercus aſininum principatum obtinet, de quo dubitandum: *Vtrùm in ſanguinis fluxu compeſcendo ſit offerendum?* Non deſunt qui de equino id affirment. Illud ergo non ſolùm in hoc

ſanguinis

ſanguinis fluxu, ſed in omnibus aliis parti exteriori apponunt, ſed intusaſſumptum in puluceris forma propinant, cum ſyrnpo adſtringenti, aut aqoa huic vſui accommoda permixtum.

Cæterùm in hoc auxilio exhibendo difficultatem inuenio maximam, cùm ſtercora ſint à prædominio calida, vt apud omnes in confeſſo eſt: ſiquidem in inteſtinis animalium, à quibus ſunt deciſa, cum illis magna portio humoris recrementitij permiſcetur, cuius ratione recrementum illud caliditatem non exiguam participat: Quare hoc oblato præſidio calido, natura ſuaptè fluxus ſanguinis promouetor potiùs quàm coërcetur.

Dic. In recremento aſinino, & eqoino diuerſæ partes reperiuntur, craſſæ nempe, in quibus repoſita eſt adſtringendi vis; cùm enim hæc animalia alimentis craſſiſſimis veſcantur, hordeo videlicet, & paleis, in partibus craſſioribus horum alimentorum virtus inuenitur craſſa, quæ facta ſeparatione partium humidarum & tenuium, efficacior multò temanet ad ſiſtendum: ſiquidem in inteſtinis horum animalium, me araïcæ venæ ſugant quod tenuius eſt, ob Idque craſſiores partea aptiores ad incraſſandum remanent, & retinendum. Licet verò in his recrementitia portio bilis, calida, & tenuis ſit permixta; tamen hæc ex accidenti iuuat, & eſt in cauſa, vt partes illæ craſſæ promptiùs diſtribuantur, & adhæreant. Quòd ſi in hoc præſidio virtutem occultam velis aſſignare, cuius beneficio ſanguinem compeſcat, non recuſabo, nec Galenus negauit in locis multis, qui ſe ſcripſiſſe librum, de remediis operantibus à qualitate occulta, gloriatur.

OBSRVATIO I.

Emplaſtrum ad immodicum ſanguinem menſtruum compeſcendum, vtiliſſimum.

Nihil æquè fluxus vteri immodicos, à quacunque cauſa prognatos ſiſtit, ac compeſcit, quàm emplaſtrum hoc ſuper pubem, & poſteriori parti admotum. Vidi plures, quæ non confereotibus cæteris auxiliis, ſolùm hoc conoaluere:

℞. *Sanguin. dracon. boli armeni, gypſi, an.* ʒ ß. *thuris, maſtich. aloës, an.* ʒ ij. *pilor. leporis, pilor. talpæ combuſtorum, an.* ʒ j. ß *ſucci acaciæ, & ſucci hypociſtbid. an.* ℥ ß. *terræ ſigillatæ, cortic. interior. caſtanear. an.* ʒ ij. *ſcoriæ ferri præparatæ ſubtiliſſimè,* ʒ j. ß. *ſem. aceroſ. portulac. cydoniar. plantagin. an.* ʒ ij. ß. Terantur omnia diligentiſſimè, & excipiantur oleo Myrtino, & parum coquantur: poſtea adde picis, & ceræ, q. ſ. vt fiat emplaſtrum.

OBSERVATIO I.

Pilulæ ad ſupprimendum ſanguinis fluxum, eximia.

Qvum homo de vita periclitatur, ob immanem dolorem, alui fluxum diuturnum, vel ingentem hæmorrhagiam, tunc ſi cætera non conferant, ad maiora accedere affectus neceſſitas cogit. In huoc vſum opiata, ſeu ſtupefacientia quæ ſomnum mouent, fluxiones omnes ſiſtunt, quemadmodum 12. *meth. vlt.* & 9. *ſec. loc. cap.* 4. Galenus edocuit, vtilia ſunt, quæ vt diutius retenta in ventriculo operationem ſuam perficiant, in ſolida forma ſunt offerenda. Accipe ergo binas pilulas tribus horis poſt cœnam, ſyrupo papauerino inuolutas, alias duas in aorora ante paſtum diebus ſingulis, & miraberis effectum.

℞. *Radic. biſtoria. acaciæ, hypociſthid. ſang. dracon. boli armeni, amyli torrefacti, ſemin. naſturtij torrefacti, balauſtior. gallarum, ſumach, conſolidæ maioris,*
A *mumiæ, tragacanthi, roſar. gummi arabici torrefacti, ſpodij, cinnamomi, lapid. Hæmatitis, ſuccini flaui præparati, an.* ʒ j. *opij Thebaïci,* ʒ ij. *ſpecier. diambræ* ʒ iv. *ſpecier. aromatic. roſat. Meſuæ,* ʒ ij. *ſpecier. diamarg. calidi,* ʒ ij. ß. *croci Orientalis,* ℈ ß. Cum ſucco Burſæ paſtoris, & plantag. formentur pilulæ, & deaurentur.

Muliebre profluuium.

Immodicis vacuationibus per vterum hic affectus ſimilis eſt; vterque enim, immodica vteri purgatio dicitur, de cuius eſſentia & cauſis, ſatis multa *lib.* 3. *Hiſt. Princip. Medic. Hiſtor.* 11. nunc quæ deficiunt, perficiamus. Nam ſicut propter totius corporis vitium, & alias
B cauſas, aliquando immodicè euacuatur, ita interdum vterus aliquid malum, & vitioſum expellit, ducente Galeno 3. *de ſympt. cauſ. cap.* 4. & hæc eſt cauſa, quare hic affectus à Galeno *lib. de diff. ſympt. cap.* 7. & 6. *de loc.* 5. Paulo *lib.* 3. *cap.* 63. Aëtio *tetrabib.* 4. *ſerm.* 4. *cap.* 65. muliebre profluuium appellatur.

Definitur à Paulo, qoòd ſit diſtillatio recrementi totius corporis. Aëtius dicit eſſe diuturnam vteri diſtillationem. Galenos 3. *de ſympt. cauſis, cit.* & 6. *de loc.* 5. affirmat eſſe purgationem corporis, propter culpam totius, citra vitium vteri: nam quemadmodum humores vitioſi per renes, & veſicam ſolent expurgari, citra cæterarum partium incommodum, eodem modo per vterum ipſo minimè expurgato, excerni ſolent. Diſtinguitur hic fluxus à menſium purgatione immodica,
C quia in hac, ſanguis excernitur, in illa verò ſanguis vitiatus, qui aliquando eſt cruentus, velut ſanguinis ſanies, interdum pallidus, candidus, ſeroſus, & multoties ſemen: nam qoemadmodum mares gonorrhœam patiuntur, ſic etiam fœminæ; quod ſeminis profluuium, vel propter facultatis retentricis vaſorum præparantium, vel teſtium imbecillitatem, vel ob ſeminis acrimooiam accidit, monente Galeno 6. *de loc. cap. vlt.* Diſtinguitur autem à fluxu aliorom humorum, ex Auicenoa 31. 3 *tract.* 3. *cap.* 53. ex materiæ decurſu per vuluam: ſi enim ſemen eſt, ex interuallis contingit in quantitate pauca; quòd ſi magna copia erumpat, ex modo ſubſtantiæ dignoſci poteſt, æqualitatem enim obtinet, & ſplendorem.

Cauſa huius affectus ſemper ſolet eſſe cacochymia,
D quando citra imbecillitatem vteri, vlcus, vel calorem contingit, quod humorum vitium vel ex debilitate facultatis alteratricis, & retentricis, tam iecoris, quàm totius corporis, aut ob ſeri ſaoguinei copiam, ob imbecillitatem facultatis ſeparatricis iecoris, obſtructionem renum, aut cutis conſtipationem enatam, emanare ſolet, vt *cit. lib. de diff. ſympt.* Galenus affirmat.

Signa ſunt ferè omnia, quæ malum corporis habitum conſequuntur. Sicut enim cæteræ immodicæ & diuturnæ vacuationes, iecur, ac ventriculum, reſoluunt, ſic hic affectus viſcera proſternit, ac mirum in modum debilitat. Quare adeſt cibi faſtidium, & deprauatus corporis habitus, ad quem hydrops conſequitur: tumeſcunt pedes, facies fit ſubalbida, & cachecticis ſimilis, totius corporis color vitiatur: nam coctio, diſtributio,
E & ſeparatio alimenti fit infauſta. Summa triſtitia fœminæ premuntur, quam lumborum grauitas, & dolor comitantur. Pudendum perpetuò humidum eſt, vt teſtatur Paulus *lib.* 3. *cap. cit.* Adeſt in deambulatione, & quouis leui motu defatigatio, quam difficilis reſpiratio ſequitur, ex Hippocrate *lib. de nat. muliebri, num.* 10 quod ſitè accipiendum eſt, affirmat enim, quòd ea quæ per vterum expurgantur, mordeot, & exulceraot partes per quas feruntur: eſſe autem ſalſam pituitam, & acrem, à capite ad vterum deſcendentem, firmat Hippocrates *lib. de morb. mulier. num.* 40.

Præſagium. Fœmiox hoc vitio affectæ tardò concipiunt,

piunt, cùm ex aſſiduo excrementorum defluxu vterus debilis, & intemperatus ſit factus, & vtrumque ſemen ob humiditatem, & laxitatem vteri non retineatur, ſed elabatur foràs. Ob quam etiam cauſam nimis madefactus vterus excidit, & elabitur, maximè cùm hic affectus eas præſertim accipiat, quæ corpus valdè laxum habent, veluti ſunt quæ laborioſum partum, aut abortum ſunt expertæ, vel quibus ex nimio concubitu vteri corpus nimis laxum eſt, aut quæ praua viuendi ratione vſæ ſunt, aut exercitium dimiſerunt. Rarò accidit virginibus agreſtibus, & exercitatis. Demùm vteri profluuium ſi diu duret, fœminas in hydropem, tabem, & alios funeſtos morbos præcipitare ſolet.

Curatio perficitur iiſdem auxiliis, quibus immodicam ſanguinis vacuationem eſſe curandam *ſuperiori capite* protulimus. Quare ſi ſanguis plurimus cauſa ſit, baſilica lateris dextri ſecanda. Si bilis exuperet, cholagoga offerenda. Si humor melancholicus, exhibenda melanagoga, aſſumptis priùs ſyrupis, & decoctis, craſſum, terreſtrémque humorem præparantibus. Quòd ſi ſeroſus, aut pituitoſus humor exuperet, accommodis pharmacis expugnandus. His factis inſtitutum Medici eo ſolùm collimet, vt nimiam, & excrementitiam humiditatem exſiccantibus abſumat, vt docuit Galenus *lib. de præcogn. ad Poſthum. cap.* 8.

De præſidiis extrinſecis ſic determinat Auicenna 21. 3. *tract.* 3. *cap.* 24. vt priùs vterus abſtergatur mundificatiuis, deinde cum ſtypticis. Ad mundificandum vterum à viſcoſis, & craſſis humoribus optimum eſt indere in vuluam, cottum caminatum, quod priùs madefiat terebinthina. Vtile eſt etiam immittere pilas paruas, factas ex foliis mercurialis modicè contuſis in oleo anethino, quod auxilium mirabiliter vterum abſtergit, atquè repurgat, maximè ſi ter ſupponantur in nocte. Idem præſtat commodum, decoctum Marrubij, aut mercurialis ſuccus per ſiphonem iniectus. Deinde offerantur roborantia vterum, & quæ illum à proprietate firmare nata ſunt, vt Diambra, Diamoſchum, Tryphera magna ſine opio. Doſis drachma vna, & dimidia cùm decoctione myrtillorum: Vel aſſumat ægra hunc puluerem, qui ſummam vtilitatem præſtare ſolet.

℞. *Coral. rubeor. cornu cerui vſti, nennupharis, thuris, maſtich. ſem. roſarum, ſpodij, berber, ſumach, ſem. naſturtij torrefacti, an.* ʒ j. Fiat puluis, doſis drachma vna, & dimidia: ſumatur auroris tribus cum modico vino. Vel ex iiſdem pulueribus fiat cum ſacchato electuarium.

Prodeſt etiam ſummè, ter exhibere in potum cum aqua plantagin. drachmam vnam & dimidiam ſtercoris caprini exſiccati, ignorante fœmina. Hoc etiam vtiliſſimum eſt.

℞. *Succi ſtercoris aſinini recentis, ſyrup. myrtil. an.* ℥ ij. Miſce, offeratur ter.

Clyſter vterinus proficuus eſt, paratus ex decocto ſcoriæ ferri, aluminis, Burſæ paſtoris. Suffumigium ex ſtercore ouillo valde iuuat. Emplaſtrum ex ſtercore arietino factum cum glutine coriorum, ſublime præſidium pro hoc ſupprimendo fluxu. Idem præſtat peſſarium paratum ex puluere ſcoriæ ferri, & cinere ligni tamariſci, cum albumine oui, & intra vuluam appoſitum.

At inter hæc omnia, balnea naturalia optima ſunt, præſertim ferrea, nitroſa, ſulphurea, gypſea, aluminoſa: ſi verò deſint, artificialia etiam iuuant, facta ex decocto nucum cupreſſi, ſemin. agni caſti, ſumach, Myrto, Roremarino, Hypociſthide, Alumine. Priſci vtebantur balneo ſicco, ex arena marina parato, ad Solis feruentiſſimi æſtum corpore repoſito, & valida frictione agitato. Si non proſint, ad ſudorifica ex Ebeno, Radice Chinæ, & ſmilace aſpera parata accedere oportet; nam huius auxilij ope, prouocato ſudore, viſcera roborantur, & excrementitia humiditas abſumitur, & ab vtero ad ambitum corporis auocatur humor: & nocturno tempore aſſumat ægra vnciam dimidiam huius electuarij, Ebeni decocto calido ſuperbibito.

℞. *Theriac. magnæ, mithridat. an.* ℥ j. *diambra, diamoſchi, aromatic. roſat. diarrhod. abbatis, diamargarit. calidi an.* ʒ ij. *eboris in minutiſſimum puluerem redacti,* ʒ iij. *panis nautici tenuiſſimè triturati* ℥ j. *radic. ſmilac. aſper. radic. chinæ, cortic ligni Indi, an.* ℥ ß. *folior. ſennæ,* ʒ iij. *turbith.* ʒ j. *confect hyacinth.* ʒ ij. *confect alkermes,* ʒ iij. *aniſi,* ʒ j. *cinnamom.* ʒ ß. *conſerua flor. ſtœchad. conſerua flor. ſaluiæ, an.* ℥ j. *roſar.* ʒ j ß *radic. biſtortæ.* ℥ j. Pulueriſanda pulueriſentur tenuiſſime, & excipiantur cum ſyrupo roſar. ſiccar. & ſec. art. fiat conſerua.

Vel vtaris hac, quæ in omni fluxu muliebri eſt probatiſſima.

℞. *Cinnamom. caryophyl. zingiber an.* ʒ j. *macis, nucis moſchatæ cardamomi, roſar. rubr. coriandri, piperis longi, diarrhodon. abbat. ſantalor. rubeor. erici crudi, an.* ʒ. j. *moſchi,* gr. xx. *ambræ* ℈ j. Cum ſufficienti ſacchari quantitate fiat puluis, ex quo paretur conſerua, vel formentur trochiſci.

Si ex ventriculo hoc oriatur vitium, ille roboretur vnguentis, emplaſtris, culcitris. Hoc vnguentum in roborando ventre apud me familiare eſt.

℞. *Olei abſinth. cydonior. maſtich. de ſpica, an.* ℥ j. *galangæ, caryophyl an.* ʒ j. *abſinth. pontic. menthæ ſiccæ, an.* ʒ j. ß. *aromatic. roſat. diarrhod. abbat. coral. rubri, maſtich. roſar. rubrar an.* ℈ j. *cinnamom* ℈ ß. Cum ſufficienti ceræ quantitate, fiat vnguentum ſec art.

Non minoris efficaciæ eſt, ſi cætera non proſint, fontanellam cruri affigere, vt recrementitia humiditas in vterum à toto confluxura, illius ope quotidie vacuetur.

OBSERVATIO III.

Muliebri profluuio curando, Emplaſtrum eximium.

MVliebri fluxu correptis, & hac de cauſa corpore extenuato, expurgato priùs rectè corpore, longè omnium optimum eſt, Emplaſtrum hoc renibus apponendum.

℞. *Conſolidæ maioris.* M. ij *baccar. myrti,* P. ij. Bulliant lento igne in ſufficienti quantitate vini rubri: adde in fine *myrrhæ, thuris, an.* ℥ j. Poſtea fortiter coletur, & exprimatur: Colaturæ adde *maſtich abſint ſanguin dracon. ſcoria ferri præparatæ, coral rubri, terebinthinæ, an.* ℥ j. *ſeui hircini* ℥ j ß. *olei myrtin omphacini amygdal dulcium, an.* ℥ ij. Bulliant ad conſumptionem decoctionis: poſtea coletur, & adde *croci lithargyrij boli armenæ, terræ ſigillatæ, an.* ℥ j. *minij* ℥ j. Coque lento igne, & cum ceræ nouæ ſufficienti quantitate emplaſtrum.

CAPVT XII.

De Vteri ſuffocatione.

Definitio.

DE Vteri ſtrangulatu plura legat qui velit, *lib.* 3. *Hiſt. Princip. Medic. Hiſtor.* 9. hîc de huius affectus, natura, & curatione peragemus breuiter, qui affectus teſte Paulo *lib.* 3. *cap.* 71. eſt vteri recurſus ad ſuperiora. Et licèt verum non ſit, vterum propria ſubſtantia aſcendere ad ſuperiora, vt priſcorum plures confirmarunt, intelligendus eſt Paulus, ac ſi dicat, vapores ab vtero elatos aſcendere ad partes ſuperas, quas ſua praua & frigida qualitate inficiunt, & proſternunt, & cerebrum, cor, ſeptum tranſuerſum, ventriculum, iecur,

iecur, lienem, & reliquas vicinas partes attrahunt in ſui conſenſum.

Videndum primò: *Vtrùm omnes ab vtero affectus ſub nomine ſuffocationis vteri poſſint comprehendi?* Dicitur à Latinis hic affectus, vteri ſtrangulatus, ſeu ſuffocatio, & communi dicendi modo, morbus vterinus appellatur; neque ignoto lata ſignificatione, ſub hoc omnes vteri affectiones poſſe comprehendi. Hic affectus propriam obtinet naturam, in vteri aſcenſu ad ſuperiora: ſemper enim ſiue ſurſum æqualiter fuerit retractus, ſiue inæqualiter ad latus alterutrum, vteri ſtrangulatus excitatur, qui inter praua, & ſæuiſſima ſymptomata quæ concitare ſolet, reſpirationem maximè lædit; ita vt quamplurimæ ſuffocatæ, cohibita & intercepta reſpiratione, è vita diſcedere viſæ ſint.

Etſi varia, & diuerſa ſymptomata hic affectus concitare poſſit, tamen non ſimplex eſt, vnicus, & ab vno fonte prognatus, ſed multiplex, vt graphicè (nî fallor) *lib.* 1. *Hiſt. Princip. Medic. Hiſt.* 9. diſceptauimus. Omnes tamen à praua intemperie, vel ex maligno vapore ab vtero ſupernis partibus communicato originem ducere, 6. *cap.* 5. Galenus confirmat. Ob quam cauſam in hoc affectu, nauſea, difficilis reſpiratio, illius priuatio, vomitus, cordis palpitatio, anxietudo, animi deliquium, ſyncope, dolor capitis, vertigo, vteri furor, morbus comitialis, conuulſio, ſopor, & alij emergunt qui ſub nomine ſuffocationis vteri ſignificantur, quoniam hæc omnia ſymptomata, ad vterum tanquam ad radicem, & fontem ſunt referenda. Neque ab hac doctrina alienus eſt Auicenna, 21. 3 *tract.* 2. *cap.* 16. dum dixit: *Hac ægritudo ſimilis eſt epilepſia, & ſyncopa, & eius initium eſt à matrice:* quoniam hi omnes affectus per conſenſum ab vtero emanant, vt *tetrab.* 4. *ſerm.* 4. *cap.* 68. Aëtius, Celſus *lib.* 4. *cap.* 20. Aretæus 2. *acut.* 11, docent eleganter.

Magna enim eſt vteri cum omnibus noſtri corporis partibus ſocietas, & cognatio. Cum cerebro per membranas; & neruos conſentit; cum corde per arterias; cum iecore per venas; cum ventriculo, inteſtinis, ſepto tranſuerſu, & pulmone per vias manifeſtas, & alias occultas, quæ licèt nobis ſint ignotæ, naturæ tamen ſunt manifeſtæ ſatis. Quapropter cùm hic affectus in vteri retractione, vel peruerſione conſiſtat, vitium eſſe in ſitu, & aliquando in figura, & ad morbum in compoſitione eſſe reducendum, certum.

Verùm dubitatio maxima eſt: *Vtrùm Vteri ſtrangulatio, morbus ſit frigidus, an calidus:* Cùm enim ferè ex ſanguine menſtruo retento, & ſemine ſuppreſſo non vacuato oriatur, calidum eſſe affirmabimus: has enim ſubſtantias non exigua præditas eſſe caliditate, omnibus compertum eſſe reor. Deinde hic affectus corripit præſertim iuuenes, ætate florentes, temperamento calidas, in quibus ſanguis feruet, & ebullit; qui ſi in vteri ergaſtulo ſtabuletur, incaleſcit, putret, & cordi flammeam veluti diſpoſitionem citiſſimè communicat. Præterea virgines, viduæ, à concubitu cui erant aſſuetæ, abſtinentes, furiunt, agitantur, incaleſcunt: quo denegato, partes omnes quæ hac vacuatione tranſpirabant, excandeſcunt, & hac ratione calor excedens in corpore excitatur. Hoc ita eſſe vtero præfocatæ demonſtrant, quæ acceſſione oppreſſæ ſinum ingentem, incendium in viſceribus, & crebram reſpirationem patiuntur.

Dic primò, affectum hunc frigidum eſſe: nam calor natiuus in eo quaſi ſtrangulatur, quo minuto, reſpirationem etiam diminui eſt neceſſe. Ob hanc rationem Soranos apud Aëtium hanc affectionem flatuoſam refrigerationem appellat. Et ideò Auerrhoës 3. *collig. c.* 29. in hoc affectu non ſolùm vteri functiones, verùm etiam omnes corporis actiones lædi, & corpus mulierum neceſſariò refrigerari affirmat, quia à vaporibus, prauis, natiuus calor refrigeratur.

A Dic ſecundò. Licèt ſemen, & ſanguis menſtruus calidæ ſint ſubſtantiæ, tamen cùm in vtero, & vaſis ſpermaticis ſtabulantur, & diu retinentur, præter naturam incaleſcunt, & ſic putreſcunt, & corrumpuntur: quæ etſi in principio calidiora appareant, 4. *meteor. cap.* 1. tamen natiuo calore, ab extraneo fortiori, extrà educto, ſubiectum refrigeratur proprio calore deſtitutum. Quo fit vt frigidi vapores, ſpurci, & caliginoſi ab vtero eleuati, in quo deteriorem labem ſuſceperunt, caput, cæteráſque partes vicinas concutiant, & maligna qualitate poſternant.

Cauſa.

B Diſceptatum eſt aſſiduè à viris Medicinæ peritis; *Vtrùm ſtrangulatio vteri, præter ſanguinem, & ſemen retentum, ab aliis etiam cauſis poſſit concitari?* Dic, cauſas huius affectus in triplici eſſe differentia: quædam enim externæ, ſeu primitiuæ ſunt, vt aër frigidus, corporis meatus conſtipans, & vterum infrigidans; potus etiam, & alimenta praui, & craſſi ſucci; ſomnus ſuperfluus, & immoderata vigilia; immodicus, & incongruus balnei vſus; diuturna veneris abſtinentia. Aliæ ſunt antecedentes, vt totius corporis, aut vteri frigida intemperies, ob quam excrementorum reſolutio impeditur. Anguſtia, & viarum obſtructio, per quas etiam vterus ſolet expurgari. Indebita ſeminis, aut menſtrui, & corruptorum humorum, venenoſorum retentio, qui in vtero, velut in cloaca quadam infixi, & prohibiti C diflari, putreſcunt, & ſuo prauo vapore partes ſuperas miſerrimè inſtar ſputi rabioſi ſi cutem attigerint, aut præſentanei veneni inſtar feriunt, & concutiunt, ſpiritalia opprimunt, vaſa reſpirationis intercludunt, cor lancinant, cerebrum labefactant: hinc extremorum accidit frigiditas, angor, palpitatio, vocis priuatio, vocalibus organis à maligna aura interceptis & natiuo calore veluti orbatis. Quæ omnia à materia praua deleteria vterum replente oriri certum eſt: nam vteri inanitionem tot excitare portenta, & monſtra, veluti aliqui perſuaſere ſibi, rationi non eſt conſentaneum, cùm vterus ipſe ſit veluti humiditatum ſentina, & excrementorum lacuna, neque hac de cauſa ad tantam poſſit ſiccitatem deuenire, vt ab ea vteri retractio poſſit excitari. Huius ergo ſæui affectus, etſi frequens cauſa ſit D ſeminis, & ſanguinis menſtrui retentio, tamen ab aliis virulentis humoribus poſſe excitari non eundum inficias.

Signa.

Signa in duplici differentia ſunt conſtituta. Alia enim affectionem hanc à ſemine retento oriri oſtendunt, à quo grauiſſima damna ſubſequuntur: cùm enim ſemen ſubſtantia quædam ſit elaboratiſſima, & plurima ſpirituum copia referta, quum corrumpitur, vehementiſſimam cauſam agnit, ac deteriori labe, & putredine affici ſolet, cæterarum ſubſtantiarum perfectiſſimarum inſtar, quæ licèt diu integræ, inculpatæque perſiſtant ſine corruptione vlla; tamen ſi putreſcant, in E maligniorem abeunt perniciem, vt poma odora, vitellum oui, lac, cadauer humanum, quæ fœdata, omnium maximè putreſcunt.

Hinc Aphonia, membrorum torpor, ſyncope, omnimoda virium iactura, pulſus, & reſpirationis priuatio, delitamenta inſolita, deſperatio, angor, triſtitia, formido, febres erroneæ, & alia quæ aſſiſtentes grauiter terrent, Medicos in ambiguitatem adducunt, cùm ſigna excedentis caloris in viſceribus, & in habitu corporis inſignem refrigerationem perſentiant, maximè cùm alia funeſta damna ex hoc perenni fonte ſcaturiant, quæ illos dubios, & perplexos reddunt: adſunt enim in hac acceſſione ab huiuſmodi cauſa prognata, horribiles

biles dentium ſtagotes,truculenta epilepſia, dita conuulſio, inordinatus totius corporis, & interdum vnius partis motus conuulſiuus. Demum ita ferocia,& plena timoris ſunt ſymptomata, quæ ab hac cauſa emanant, vt ſi ipſas acceſſione grauiſſima oppreſſas circumſpicias, à dæmone vexatas eſſe aſſerere non dubites.

Alia ſigna ſunt, quæ ex ſanguine retento hanc affectionem oriri ſignificant. Nam cùm ſanguis ſit benignus natura ſuapte, & pro partium nutritione ad vltimum à natura ſeruetur, vt ſi corrumpatur, clementiora, & benigniora patiat ſymptomata. Quare imminente acceſſione adſunt: pigritia ad ambulandum, torpor membrorum,languor.imbecillitas, corporis refrigeratio: pallor faciei,triſtis aſpectus, ventris murmur ex flatuoſo vapore subortum.

Alia præſentem acceſſionem demonſtrant, vocis, & reſpirationis læſio, motus, & reſpirationis priuatio, conuulſio,& comitialis morbus, apparente aliquando in ore ſpuma, præſertim illis quæ temperamento frigido præditæ ſunt, & pituita abundant. Clamant, luctuoſa ſuſpiria reddunt,& cum magna deſperatione delirant, quæ omnia ſigna principium ſuffocationis vteri manifeſtè demonſtrant. Accedunt etiam profundus ſomnus; dentium ſtridor, ob nocumentum mandibularum muſculis communicatum? oculi, ob debilitatem muſculorum palpebrarum clauduntur; hæc autem accidunt,quando acceſſio eſt in augmento; quæ ſi ampliùs inualeſcant, ac fiant fortiora, vigorem eius præſagiunt. Cæterùm cùm hæc miteſcere incipiunt, maxillæ rubent, ſenſus, & motus apparent, & præteritorum recordantur, & ex locis muliebribus, ore vteri adaperto & laxato,humiditas quædam excernitur, cum ventris ſtrepitu, & murmure, oculi paulatim attolli, & aperiri incipiunt, tum acceſſionis declinatio adeſt.

Neque his ſolùm ſignis Medicus ad indagandam cauſam mali ac quieſcat oportet, ſed eam exactius ſpeculari debet: nam ſi ſanguis retentus huic vitio occaſionem præſtiterit,ex temporum pulſatione cognoſces, capitis dolore prope oculorum radices, grauitate totius corporis, menſtruis ſuppreſſis, lacte apparente in mammillis, ſi fœmina grauida non ſit: quòd ſi ea venere ad libitum fruatur, & menſtrui ſuppreſſio adſit, indicium tunc certum eſt,ab hac cauſa affectum hunc originem ducere.

Si menſes ſupprimantur à flaua bile, ſymptomata erunt grauiora:aderit vigilia, ſitis, incendium, delirium, febris. Si humor pituitoſus cauſa fuerit, apparebunt ſomnus, ſopor, pigritia, &c. A melancholia ſi oriatur malum, omnia erunt magis horrenda, vt deſperatio, mentis pertubatio, timor, triſtitia, maior reſpirationis læſio. A ſanguine redundante ſcaturire malum, cognoſcemus ex habitu corporis carnoſo, & rubicundo, facie purpurea, vita otioſa, & præceſſit vſus alimentorum, quæ ſanguinem generare nata ſunt.

Præſagium.

MOrbus hic periculoſus eſt, præſertim ſi diu durat, & acceſſionum frequentia fatigat: nam ducto in conſenſum cerebro, & magis ac magis debilitato, grauiſſimi morbi huius partis, & neruorum ſuperueniunt, qui ad interitum deducunt, maximè ſi reſpiratio læditur, minuitur, rarior fit, obſcuratur, & amittitur. Pari modo ſi pulſus non ſolùm langueſcit, & inæqualis eſt, ſed intermittit, & deficit, mortem imminentem præſagit; à venenoſo enim vapore ab vtero elato, ſpiritus vitalis extinguitur, & cordis atonia ex toto corruit,& labaſcit, præſertim ſi ſudor frigidus, & lentus è corpore erumpat, ſimilis illi qui ſyncopæ ſuperuenire ſolet.

A Affectio hæc hyeme, & autumno præſertim inualeſcit: his enim temporibus, vterus, & cæteræ corporis partes maiorem refrigerationem experiuntur. Proportionalis eſt iunioribus,ſterilibus, viduis, caſtis, & illis quæ ritè non purgantur, aut viri conſuetudine non fruuntur. Si à cauſa externa ortum ducat,minùs eſt periculoſa, quàm ea quæ à cauſa interna ſcaturit; multoties enim ex alimentis aceroſis, & frigidis illam excitari, experimento compertum eſt.

At cùm affectio hæc cum aliis grauiſſimis maximam ſimilitudinem habeat; idcircò ab illis eſt priùs propriis ſignis diſtinguenda. A ſyncope diſtingues: nàm in hac facies liuida,& pallida apparet cum pulſu deficiente,& frigido ſudore, vt ſimilis mortuo videatur;in ſtrangulatis vtero; è contra,eſt rubra,& tumet,neque is apparet pulſus.
B Ab Apoplexia, quoniam in vteri ſtrangulatu neque gemitus, neque ſtertor, neque omnimoda ſenſus, & motus priuatio, aut totius corporis refrigeratio apparent; quæ omnia adſunt in Apoplexia. Ab Epilepſia, quia hoc morbo correpti conuelluntur, ſpumam ab ore emittunt, & intellectum cum læſione memoriæ amittunt; vtero ſtrangulatæ, excitatæ, eorum quæ præceſſerunt, recordantur. A Lethargo, febre, quæ lethargicos comitatur, & pulſus magnitudine; ſtrangulatæ verò non febriunt, ſed pulſum obtinent paruum, ſubmiſſum, & qui vix à Medicis percipitur. A Catalepſi, quoniam in hac affectione oculi aperti ſunt; in vteri ſtrangulatione, clauſi. A venenatis, nam hæ cum extremorum nigredine, ſudore frigido, & vomitu apprehen-
C duntur; ſtrangulatæ liuore carent, & nigredine. A lumbricis, quoniam quibus verminatio contingit, vox omnino ferè deperditur, pulſus inæqualis redditur, paruus, & obſcurus, quæ omnia in ſuffocatione vteri non eueniunt. Cætera verò problemata, cur viri fœminarum conſortio non vtentes, ſimilibus pathematis non premantur? cur grauidis vteri ſtrangulatus non contingat,ſi menſtruum per vterum excurrit? cur ſtrangulatæ viuant ſine reſpiratione, & pulſu, ſiquidem reſpirationem à vita, & hanc reſpiratione non poſſe ſeparari docuit Galenus 6.*de loc.*5.ita vt reſpirantem non viuere, & viuentem non reſpirare, ſit impoſſibile? ſoluta inuenies *lib. 3. Hiſt. Princip. Medic. in com. cit. hiſt. 9.*

Curatio.

D DVplex medendi ſcopus huic vitio vtilis eſt: alter quum fœmina acceſſione apprehenditur; alter extra acceſſionem, in qua etiam de præcautione agendum. A primo ſcopo faciamus exordium,circa quem triplex indicatio inſurgit: Prima, quæ vterum ad proprium locum conuertere docet. Secunda, quæ euaporationem ab vtero ad ſuperiora impedit. Tertia, quæ materiam in vtero infixam,ex qua praui halitus eleuantur,extra vterum eliminare ſuadet.

Prima completur clyſteribus acribus,quorum formulas *lib. 1.c.de Epilepſia,& Apoplexia* deſcripſimus,vinculis dolorificis in partibus inferis, aſperrimis frictionibus cum ſale, & aceto feruefactis, celebratis, quæ toto paroxyſmi tempore debent adminiſtrari his enim fortibus medicamentis facultas expultrix excitata, noxium
E humorem repellit ad inferas partes, & fit promptior reuulſio excrementorum, & vaporum, quæ tumultuariè, & aſſiduè in partes ſuperas obrepunt.

Fœmina iaceat in lecto ſupina, & capite eleuato, & inferiores partes ſint decliues. Totus venter manibus erit fricandus, non circumcircà, ſed manus debent comprimi verſus partes infernas, tinctæ oleo laurino, irino,rutaceo,ſeſamine,Naphæ,ſpicæ; huius enim auxilij ope, flatus ab vtero eleuati diſcutiuntur, vterus redit ad proprium locum, & humor impactus feliciùs attenuatur, vt à natura poſſint expelli.

Dum

Digitized by Google

Dum hæc parantur, naribus apponere oportet, quæ fœtidum ex ſe odorem expirant; cùm enim calida ſint & acria, facultatem animalem conſopitam excitant, flatus diſcutiunt, & vterum ad proprium locum deturbant: Ea ſunt ſuffumigia parata ex pennis perdicum, capillis vſtis, cimicibus, calceo veteri, ſulphure, aſſa fœtida, galbano, opopanace, ſerapino, ruta, nigella, thymo, ſinapi, quorum vaporem, & fumum olfacere oportet. Parti inferiori, & intra vterum indenda, quæ iucundum, & ſuauem ex ſe eructant. vt Moſchus, Gallia moſchata, Ambarum, lignum Aloës, Styrax, Cinnamomum, Caryophyllum, vel ex iis in prunas ardentes coniectis, fiat puluis ad ſuffitum per vuluam. Hoc eſt à me expertum medicamen.

℞. Sem. melanthij, ℥ ß. *ſtyracis calamit. ſchœnanth. calami aromatici, ſpica nardi, an.* ʒ iij. *roſar. rubrar.* ʒ ij. *gallia moſchata,* g. vj. Fiat puluis.

Vtrùm verò *vterus odoribus moueatur?* dubium eſt arduum, quod cùm perfunctoriè attigerimus. *lib. 2. Hiſt. Princ. Medic. in com Hiſt.* 47. eius hoc loco vberior explicatio reddenda. Suauiſſimis enim ipſum odoribus delectari, ingentémque ab ipſis voluptatem ſuſcipere, ſicuti à malis indignari, & moleſtiam ferre, ex eo conſtat, quòd aromatum ſuffitu expanditur, rebus verò fœdis & peſſimum odorem ſpirantibus refugit, atque contrahitur. Hinc eſt quòd Galenus 1. *ad Glauc. c.* 14. in defectu animi ex vtero, naribus ea quæ fœtidiſſimum odorem obtinent, vtero autem odorata, & quæ laxare, ac calefacere poſſint, medicamenta adhibere, non ſine maxima ratione conſuluerit.

Idem, ſed vice verſa, in vteri procidentia facere Medici præcipiunt, nempe odores iucundos, Ambarum nimirum, moſchum, Galliam moſchatam, Aliptam moſchatam naribus continenter admouere, fœdos verò & tetros muliebribus locis; ob idq; taurino, vel bubulo ſtercore vterum per infundibulum ſuffiunt, idque etiam facere ſolent Ammoniaco, ſagapeno, opopanace, per ſe, aut vrina fœtente ſolutis. Muliere ſic circumtecta, vt vapor fœdus nares non attingat, ſed per ipſas bonus, & voluptuoſus ſolùm ingrediatur: ad hoc vt vterus, qui infrà ad eius collum, & nonnunquam forâs egreſſus eſt, ac procidit, ſurſum, ac in ſuum locum aſcendat. In vteri autem ſtrangulatu, fœtentia hæc, quæ dicta ſunt, naribus admouent, ſuauiter verò olentia ſubtus ponunt, vt deſcendat, ac in propriam ſedem delabatur.

Neque hæc vterum odorandi ſenſum habere confirmant, ſed à natura ea obtinere: Verùm appetitus hic ſuauiſſimorum odorum, quo vterus flagrat, non animalis exiſtit, ſed naturalis duntaxat, qualis viſcerum eſt dulcium ciborum: vt enim hæc, dulcia auidiſſimè alliciunt & oblectantur, reſpuunt amara, nullo ſenſu guſtus, ſed affectu tantùm naturali; ſic vterus naturali affectu ad bonos odores mouetur, aueſatur eos qui fœtentes ſunt.

Solue ſecundò. Dolor, & triſtitia in omni ſenſu adſunt, cùm ſint paſſiones ſenſus, veluti voluptas; non poſſunt autem hæc fieri, niſi actio fiat confertim, & ſimultaneè: cùm ergo fœtida, ingrata, & olfactui inimica naribus ſeſe offerunt, ſpiritus animales, qui pro ſenſorij muneribus perficiendis, abundant in copia multa, ſimul cum ſanguine, & ſpiritu vitali, ad ſuum principium retrahuntur; hi verò vaporibus ab vtero eleuatis obuiàm facti, ipſos partim caliditate qua pollent, attenuant, ac reſoluunt, partim violento illo motu ad inferas partes deturbant, relaxant, & aperiunt vias, ac virulentiam à ſemine, & ſanguine menſtruo relictam, extra vterum propellunt.

Odorata vtero admota contrarium efficiunt: nam vis ſenſibilis cum ſpiritibus, & ſanguine ad obiectum percipiendum affatim mouetur, & cum eis vapores ab vtero eleuati iterum ad eum conuolant, & præcipiti

A lapſu ruunt, quo tempore odora, & grata vtero appoſita, ſua tenui, & calida facultate illorum frigiditatem corrigunt, craſſitiem attenuant, laxant vias, ac dilatant. Ob hanc cauſam Galenus *cit. ad Glauc.* odorata ſimpliciter ſupponenda mulieribus hyſtericis non affirmat, ſed quæ laxare, & calefacere poſſunt imperauit.

Cucurbitulæ in inferis partibus appoſitæ, vterum deorſum vehementiſſimè attrahunt, ſimúlque flatus diſcutiunt. Imponantur ſiccæ infra vmbilicum, non verò ſuprà, vt quidam faciunt inconſultè, alioquî vterum ad ſuperiores partes auerterent: neque Aëtius aliter præcipit exercendum, dum iuxta vmbilicum eas admouendas iubet, quoniam interpretari debes, vt apponantur infra ipſum.

Si verò his præſidiis acceſſio non ceſſet, intra nares B immittantur, calamo intruſo, pulueres ad ſternutamentum prouocandum, quoniam, vt dicebat Senex 5. *Aph. 35. Mulier qua vterinis moleſtatur, ſuperueniens ſternutatio, bonum*, & vt Galenus confirmat *in com.* Quoniam *vterinis ſuffocationibus, ſuperueniente ſternutatione, patiens aliquantulum leuatur, non ſolum quia eſt bonum ſternutatio ſponte adueniens, iis qua ita ſe habent, mulieribus, ſed quoniam & cauſa, vt qua ſit huius paſſionis remedium. Signum itaque bonum exiſtit, quia naturam oſtendit, & propriarum meminiſſe motionum, & qua priùs torpebat, excitari, ac reuiuiſcere, quandoquidem aliquam eiicit ſuperfluitatem.* Quapropter mirificè ob dictas cauſas ſternutatio prodeſſe ſolet. Eum parabis hoc modo.

℞. Piperis, ſinapi, pyrethri, caſtorij, ſagapeni, elebori albi, nicotiana electa, an. ℈ j. Tere omnia tenuiſſimè, & C fiat puluis intra nares immittendus.

A vino omnino cauendum: nam ferè odorum eſt, & vterum ſurſum euocat, exagitat corpus, inflammat, vapore ſuo caput replet, flatus eleuat. Si tamen ſyncope, aut nimia adſit virium reſolutio, pauxillum offerendum, & hoc modo intelligendus Hippocrates, *lib. de natur. mulieb. poſt princip.* §. *& aperto ore vinum infundito.*

De phlebotomia quærendum: *Vtrùm in acceſſione celebranda?* Dic. Si acceſſio à ſemine retento originem ducit, ea minimè exercenda, ſed propriis auxiliis ad abſumendum ſemen accommodatis pugnandum. Si verò à ſanguine menſtruo retento concitetur, ea præſentaneum auxilium eſſe cenſetur, dummodò vires adſint, ætas floreat, & fœmina pleno victui ſit aſſueta, D venæ ſanguine turgeant, tunc intrepidè non ſolùm ſemel, ſed bis, & ter in talo ſecanda vena: cùm venas grandiſſimas habeant, plurimo, craſſóque ſanguine replentur, qui retentus, prohibitus diſſlari, & in vtero conculcatus, putreſcit, malignámque induens naturam, ſuperas partes aura venenata ferit, lancinat, & premit, & maximè ſi ſanguis per nares, aut vomitum excernatur, quia tunc ſi menſtrua erumpant, ſalubre eſt, iuxta Senis edictum, *lib. 5. Aph.* 32. Si minùs, vt Galenus monet *in com.* prouocanda menſtrua ſecta ſaphæna. Neque aſſeras, in acceſſione fœminam eſſe torpidam, ad ferenda remedia ineptam, totúmque ſanguinem in viſceribus eſſe collectum, & hac ratione minimè vacuari poſſe ſecta vena, naturámque ſui muneris eſſe oblitam, fœminámque in acceſſione eſſe, in E qua iuxta Celſum *lib* 2. *cap.* 10. impium eſt, & ab arte alienum ſanguinem mittere: Nam ſententia Celſi intelligenda eſt, de morbo qui præſtat inducias, non acuto, atque lethali; non verò de truculento, & ex ſe exitium minante, in quo, quocunque tempore exerceatur phlebotomia, maximam commoditatem præſtat. Natura verò excitatur, & ad partes inferas auocatur crurum frictione, vinculo, balneo, quæ phlebotomiam ex talo præcedunt neceſſariò; quorum ope ſanguis concretus, & craſſus liquefit, attenuatur, & fluidus factus ad motum redditur paratiſſimus. Si vires non ferant, vtere ſcarificationibus factis in femore, nam hæc eaſdem commoditates

moditates præbent, quàm phlebotomia. Vel hirudines A ſemoribus,vel mariſcis appone.

Vomitum conſulunt plures, quem Auicenna, & Aëtius propriis capitibus perlaudarunt. Verùm cùm hoc præſidium non reuellat,ſed ad partes ſuperas humorem attrahat, omnino admittendum non eſt, ni vteri ſtrangulatus ab alimentis, & potibus initium habeat, & pituitoſus ſuccus in ventriculo redundet in copia multa, natitæque negotium faceſſat; eo enim tempore, etiamſi vterus ad ſuperiora rettahi videatur, nihilominùs vtilis eſt, ex eo enim maior vtilitas, quàm noxa ſubſequi ſolet.

Tranſacta acceſſione, ſtudendum eſt ne iterum reuertatur, quod fiet, ſi humor exuperans vacuetur, aut illius generatio impediatur. Si ob retentionem ſeminis eueniat, concubitus ſalubris eſt, cuius ope partes ge- B nitales incaleſcunt, laxantur, dilatantur, & humiditates in vtero retentæ, quæ tandem in veneficam debebant abire naturam, extrà funduntur. Quare ſi licitè fœmina viri conſortio poſſit frui, nullum illi vtilius,& accommodatius poteſt imperari auxilium, cùm ex ſemine retento, putrefacto, veneno ſo, dira,& terroria plena impoſterum concitentur ſymptomata, quæ difficilem poſtea habent correctionem, quæ Galenus 6. *de loc. cap.* 5. propoſuit, & nos appoſitis exemplis *lib.* 3. *Hiſtor. Princip. Medic. in com. Hiſtor.* 9. ex veterum mente recitauimus. Hæc eſt cauſa, ob quam Hippocrates *lib. de genitur. in med.* dixit, mulieres quæ coëunt, magis ſanas eſſe, quàm reliquas; quod non ſolùm contingit ex eo, quòd ſemen non retineatur, atque putreſcat, ſed quoniam ipſis menſtruæ purgationes feliciùs excurrunt, C ob cauſas dictas.

Si verò hoc auxilium conſequi non poſſit, omni cura ſtudendum eſt, ne abundet ſemen; quod ſi exuperet, copiáque ſua fœminam moleſtet, id diſcuti & euacuari oportet. Interdicenda ſunt alimenta, quæ plurimùm nutriunt, ſanguinem generant, & ſemen. Præparandi humores craſſi, frigidi ſyrupis, inter quos primatium locum obtinent ſyrupus Borrag. Cichor. Capil vener. de duabus Radicib. ſine aceto, Byxantin. de Mentha, Artemiſia, & Nenuphare; Diſſoluantur cum aqua Borrag. vel decocto Capil. Vener. Glycyrrhiz. Sem. dauci, Aniſi, fœnicul. Dictamni, Radic. Angelic. aut Bryoniæ. Expurgetur humor cum pilulis de agarico, Aggregat. de Hiera, Rhab. Senna, & ſimilibus.

His factis, ad minuendum ſemen, & abſumendos fla D tus accedere opus eſt, oblatis tabellis Diagalanga, Diatrion piper. & Diacalamentho. In quem vſum ſequentes vtiles ſunt.

℞. Sem. agni caſti, vrticæ, lactucæ. plantag. portulac. an. ʒ. j. *flor. nenuphar. & papauer. an:* ʒ ß. *cornu cerui vſti. coral. rubri, an* ʒ j. ß. Cum ſaccharo diſſoluto in aq. roſ. fiant tabellæ ſec. art.

Neque minoris momenti ſunt trochiſci Rhaſis, ſæpè à me experti, quorum deſcriptionem proponit *cap. de ſtrangulatu vteri.*

℞. Sem. cicutæ, menthaſtri montani, ſeſeleos, ariſtolochiæ rotundæ, rubiæ tinctorum. folior. agni caſti, foliorum rutæ, an. ʒ. ij. Cum ſyrupo de Artemiſia, parentur trochyſci ſec. art. Deſuper aſſumantur quatuor, aut quinque vnciæ E aq. fœniculi, aut decoctionis radicis chinæ, aut ſmilacis aſperæ.

A medicamentis purgantibus abſtinendum, cùm enim nullum detur, quod ſemen electiuè expurget, potiùs nocent, nam corpus commouent, & agitant humores; & licèt ſemen vacuarent, hoc opus perficerent cum moleſtia multa, illud enim latet in teſtibus, & labyrinteis vaſis ſemen continentibus. Solùm ergo vtendum eſt illis, quæ reliquos humores in corpore redundantes vacuare nata ſunt. Tutius tamen remedium eſt, in hunc vſum, tribus horis poſt cœnam, vnam aut alteram pilulam offerre per plures dies.

℞. Maſſæ pilular. aggregat. pilul. de agarico, an. ʒ j. *caſtorij. aſſæ fœtidæ, an.* ʒ ß. Cum aq. fœniculi formentur xx. & deaurentur.

Vtiliora auxilia ſemen reſoluunt, & ſunt quæ circa vterum adminiſtrantur, vt ſunt lauacra, vapores, ſuffumigia, peſſaria, clyſteria, vnguenta, cataplaſmata. Peſſaria fiunt hoc modo:

℞. Theriac. antiquæ, antidoti hæmagogi, an. ʒ ij. *pulu. hier.* ʒ j. *ſucci Mercurialis.* ℥ ij.

Solent etiam ad vteri expurgationem, lauacra intra ipſum immitti, fœmina poſita in accommodata figura, ex ſolo ſucco Mercurialis, addendo drachmam vnam pulueris hier. vel Theriac. magnæ, vel Antidori hæmagogi: & ſi magis velis vterum roborare, hoc para.

℞. Olei naphæ, olei de ſpica, an. ℥ ij. *aq. naphæ* ℥ iv. *pulu. diambræ, & pulu. diamoſchi, an.* ℈ ij.

Parabis etiam vnguentum quo inguina, partes inferiores ventris illinantur.

℞. Olei naphæ, lilior. arbor. laurini, an. ℥ j. ß. *pulu, galliæ moſchat.* ℈ iv. *ligni aloës, caryophyllor. agni caſti, an.* ℥ ß. *ladani depurati, ceræ parum.*

Prodeſt emplaſtrum pro matrice, vel quod Gummi elemi nuncupatur. Vel confice hoc modo.

℞. Ladani depurati, ℥ ß. *ſtyracis calamitæ, tacamahacæ, an.* ʒ ij *maſtich. gummi iuniperi. galbani, lapidis magnetis, an.* ℈ ij. *cyperi, galliæ moſchat. Meſuæ, an.* ʒ j. *moſchi, ambræ, an.* gr. v. Miſce, & ſec. art. fiat emplaſtrum.

Pro præſeruatione etiam confert fontanella cruri affixa, cuius ope putores, ac corrupti humores aſſiduè expurgentur. Vt verò vterus ad inferas partes deturbetur, & retrahatur, prauique odores ab eo elati abſumantur, pomum odorandum conficere oportet ex Galbano, Caſtorio, ſerapino, aſſa fœtida, foliis rutæ, & aliis, quæ ex ſe tetrum, & viroſum ſpirant odorem.

Quæres vltimò: *Vtrùm ſuffumigia in hoc affectu viroſa pro fœtidis aſſumenda?* Medici viroſum odorem cum fœtido confundunt, nec multùm intereſſe putant, ſiquis fœtido vtatur pro viroſo, & è contra. Sed decipiuntur, cùm hi odores inter ſe ſint diuerſi: nam fœtidus putredinis ſemper eſt ſoboles; viroſus verò pluribus medicamentis ineſt, vt Caſtorio, ſagapeno, & ipſi vocatæ aſſæ fœtidæ, quæ licèt fœtidæ nomen habeat, verè tamen fœtida dici non debet, quoniam non à putredine aliqua, ſed à ſua ipſius natura illum contraxit odorem.

Differt ſecundò viroſus odor à fœtido, quoniam fœtor nemini frugifer eſt: cui enim ex cadaueribus detentis, putreſcentibus corporibus, barathris, ſpecubus, ſentinis, latrinis, graueolentiam, aut peſtilentem auram inſpirare conducet? Cùm tamen viroſus odor plurimis adiumento ſit: cùm Galeni teſtimonio, 9. *ſec. loc. cap.* 10. ab vtero ſtrangulatas excitet, vt bituminis, Caſtorij, picis liquidæ, Cedriæ, pilorum vſtorum, rutæ, alliorum cæparum. Ad eundem quoque vſum cornu cerui ſuffitur. Paulus deinde *lib.* 3. *cap.* 13. Epilepticis, dum in acceſſione ſunt, ad ſenſum mouendum, reuocandúmque, naribus adhibere præcepit peucedanum, Cyrenacium liquorem, bitumen, picem, cedriam. Quæ ſanè cuncta illis eo tempore auxiliari multorum experimento eſt obſeruatum. Ineſt enim medicamentis ferè omnibus odor quidam ingratus, quem medicamentoſum Medici appellare ſolent, ob id quia ab eſculentorum odore diuerſus maximè eſt, de quo loquens Ariſt. 1. *probl.* 45. ſic ait: *Malus odor medicamenta comitatur, eo quòd genus medicamentorum cibo contrarium eſt.*

OBSERVATIO I.

Vteri ſtrangulatio ferociſſima, à peregrina cauſa prognata.

ACceſſimus aliquando plures Medici, ad curandam fœminam catarrhoſam perpetuò, & ſubinde per interualla acerrimè vteri ſtrangulatu oppreſſam, quæ etſi nupta eſſet, & viri conſortio frueretur, menſtruáque ritè, tempeſtiuéque reſponderent, tamen bis, ter, quater in ſeptimana, nullo aut diei, aut horæ obſeruato ordine tanta violentia toto corpore artus omnes vibrabat, manus intorquebat, & aphona, ſenſibus omnibus tam internis, quàm externis priuata, ſtertorem in faucibus difficilem, non ſine attoniti morbi metu edebat, modò facie decolor, modò purpureo colore valde ſuffuſa, vt ſine pulſu vllo è viuis excedere videretur. At poſt dimidiæ horæ ſpatium, paulatim colorem naturalem recuperabat, ſudore ſubfrigido per totum corpus effuſo, & loqui incipiens, omnium quæ geſſerat, recordabatur, è cuius vtero humiditas quædam effluebat lentè, acceſſione inclinante. Hanc plures Dæmone oppreſſam, alij ſpaſmo, palpitatione, aut Epilepſia correptam eſſe putabant, quibus morbis venenatum humorem, tetrum vaporem in cerebrum expirantem occaſionem præſtare ferebantur ipſi. Alij refrigerationem vteri, ſpermatis corruptelam, humorem quendam craſſum, & veluti ſeminalem, in vtero corruptum, & grumoſum eſſe ſibi perſuadebant, ob quas cauſas fœminam vteri ſtrangulatu laborare contendebant. Illi pluribus, tentatis ac variis præſidiis toto anni vnius curriculo celebratis, profecêre nihil. Ecce vno die cùm ſanam ſe eſſe putaret, morbi huius ferini cauſa tandiu deliteſcens apparuit breui: rùm enim ſe recreandi cauſa æſtiuo tempore, ſub ardore caniculæ, in tepidum aquæ lauacrum ingrederetur, pruritum vehementem primò in vtero, mox ſubſultum mirum, & palpitationem quandam in ore vteri perſenſit, digitóſque in vteri ſinum intrepidè immittens, chordam, ſeu funiculum craſſum inueniens, magno conatu & vi, extrà euulſit lumbricum teretem, craſſum, colore albiſſimum, palmi magni longitudine, viuidum adhuc, & in ſpiras ſeſe inuoluentem; quo viſo ſtupefacta in animi deliquium incurrit, at vini pauxillo refocillata, ad ſe rediit. Verme excreto ab omnibus malis in poſterum immunis euaſit, & à vermibus præſeruata, potu communi parato ex aqua, in qua dictamnus, & Rhabarbarum per noctem madebat. Nec miteris: non enim eſt nouum, vermes in vtero enaſci. Nam in eo illos progigni fatetur Hippocrates, *lib. 7. epid. in Hiſtoria filij Cydis*, qui ſuo venenoſo, tetróque vapore in partes ſuperas, principéſque exhalante, non ſolùm vteri ſtrangulationem, verùm alias magis lethales, ferináſque ægritudines, ob conſortium quod habet vterus cum illis, imò & mortem excitare, auctores grauiſſimi vnanimiter conteſtantur.

OBSERVATIO II.

Vteri ſuffocatio ab infrequenti cauſa originem ducens.

EXemplum inauditum propono, non ſolùm ſtrangulationis vteri, quæ nonnunquam, etſi tarò, ab aliis cauſis præter ſemen retentum, & ſanguinem menſtruum coërcitum oriri poteſt, ſed ad rei admirandæ nouitatem palàm faciam. Laborauerat quadragenaria fœmina menſibus ſeptem, animi deliquio, quod ex interuallis cardiogmos comitabatur, adeò vt aſſumptos cibos illicò vomitione reiiceret. Et licèt menſtrua ſuo tempore decurrerent affluenter, tamen ſecundo menſe, bis, térue tremore quatiebatur totius corporis, qui ſu-

A dore ſubfrigido vniuerſali ceſſabat perpetuò. Tertiò menſe vterus accreuit in aliqualem molem; quare obſtetricum iudicio in grauidationis ſuſpicionem incurrit. Quarto menſe eleuato vtero in maiorem molem, vterinis ſymptomatis miſerrimè opprimitur: Sæpius enim in die ſyncope affecta, reſpirationis difficultate, corporis refrigeratione, & motu inordinato, torpore, ſenſus & motus priuatione quatiebatur immaniter, cum metu, triſtitia multa, & ſomno profundo. Hæc ad ſe rediens, ex pube vapores aſcendere ad cerebrum, & præcordia verſus, qui oculis caliginem, & corpori torporem inducebant, manifeſtè ſe præſentire dicebat. Tandem cùm Medici plurima pro vteri ſtrangulatu machinarentur auxilia, & omnes eam grauidam eſſe putarent, cùm vterus in maiorem molem continuò accreB ſceret. Ecce vna die, pubis infando, crudelique dolore cruciata, ac ſi inguina perforarentur, ſumma cum anguſtia, anxietate, cordis tremore, ſudore frigido, exanguis, pallida, ſine voce, ſine ſenſu, ſine pulſu, eiecit per vterum fruſtum carnis nigrum, ſolidum, compactum, cydonij mali prægrandis magnitudinem ſuperans, aculeis rotundis, paruis, extrà protuberantibus circumſeptum; quo expulſo, illa quæ pro deplorata erat habita, à morte, & à ſtrangulatu vteri conualuit.

OBSERVATIO III.

Pro præſeruatione ab vteri ſtrangulatu, pilulæ Hyſtericæ præſtantiſſimæ.

C CVm vteri ſtrangulatus à ſemine tetento, menſtruo ſuppreſſo, humoribus virulentis in vteri capacitate, inundantibus, aut aliis malignis ichoribus ortum ducit, Medici in vacuando toto, roborando, & mundando vtero omnem calculum imponunt, ne iterum in eundem morbum relabantur fœminæ. Mihi inter tot præſidia hoc ſatis fuit in vſus ſimiles. Si enim illæ, vnam, aut binas pilulas per menſem, tribus horis à cœna aſſumpſerint alternis diebus, proculdubio ſanitatem accipient.

℞. *Agarici elect.* ʒ iv. *elaterij præparat. eſulæ an.* ℈ ß. *ſpicæ nardi, maſtich. roſ. rubear. cinnamomi, an.* ʒ. ß. *aloës* ʒ. j. ß. *iridis Florentiæ,* ℈ j. *caſtorij, ammoniaci, galbani, ſagapeni, an.* ℈ j. ß. *myrrhæ, croci, an.* ʒ j. *ſtibij præparat.* ℈ j. Cum ſucco Matricariæ, Mercurialis, & aqua vitæ, fiat D Magdaleon, & ſeruetur vſui.

CAPVT XVII.

De Vteri procidentia.

Definitio.

VTeri procidentia, eſt vteri ad inferiores partes prolapſus. Quum enim vteri corpus per fœminæ pudendum erumpit, & pendens prædicta figura conſpicitur, vteri procidentia appellatur. Et licèt vterus, antè, retrò, ſupernè, infernè, vinculis vndique ſit ligatus, tamen procidit, non quòd ex toto à ligamentis ſolutus E prolabatur, ſed quia illis laxioribus factis, facilè ſponte ſua vſque ad illam partem demittitur.

Cauſa.

CAuſæ, aliæ ſunt internæ, externæ aliæ. Hæ plures ſunt, vt exercitium immodicum, oneris grauis geſtatio, ſternutatio frequens, percuſſio ſupra vterum, vociferatio magna, ſtrepitus ingens, venus aſſidua, maximè poſt partum, aut in purgatione ipſa, terror, lignorum ſectio, ſaltatio vehemens, caſus ab alto, pedum ac lumborum frigus. Internæ cauſæ ſunt, vteri inflammationes,

mationes, ſoluta vnitas, humiditas excrementitia mem- A
branas vteri relaxans, quibus laxatis vterus proprium ſitum non ſeruat; & hæc cauſa eſt omnium frequentiſſima, præſertim ſi præceſſit vita otioſa, vſus alimentorum frigidorum, ex quibus excrementorum crudorum copia gignitur. Huic etiam malo originem præbent praua fœtus extractio, violenta ſecundinæ depulſio, ſpiritûs cohibitio, plaga, partuum frequentia: omnia enim hæc vterum dilacerant, membranas diſrumpunt, ligamenta ſoluunt, & vterum ad inferiores partes præcipitant.

Signa.

Signa notiſſima ſunt: Nam vbi obſtetrix locos muliebres tangit, adeſt in vteri oſtio grauitas, & tumor oui forma, ſed varia, pro affectus vteri, & colli eius amplitudine. A tumore vteri, ſtercus, & vrina ſupprimuntur, rectum inteſtinum, & veſicæ collum comprimente. Febris comitatur, ſanguis plurimus erumpit, premit dolor magnus partium, quibus connectitur vterus, putà, ilium, lumborum, oſſis ſacri, hypogaſtrij, & pudendi. Si ligamenta mucore multo laxata ſint, inſolenter excidit, præceſſit victus ratio humidior, nudos diu fœmina in frigida continuit pedes, vel aërem frigidiorem admiſit, ſeu fluente menſtruo, ſeu puerperio.

Præſagium.

Licèt omnis mutatio ſitus in vtero, peſſima ſit, & C
grauiſſimorum morborum prænuntia; non ſolùm enim fœminæ ſteriles fiunt, & ingratæ viris, verùm perſæpe intereunt: tamen ex vteri procidentia non ita fœminæ decedunt; nam quamuis totus prolabatur, & putrilagine affectus liuore occupetur, amputatione curatur: mulieres enim ſine vtero viuere poſſunt, vt poſito exemplo oſtendimus ex priſcorum mente, *lib. 3. Hiſt. Princ. Med. in com. Hiſt. 7.*

Curatio.

Triplex in hoc affectu medendi ratio inſurgit: Prima, quæ vterum ad proprium locum reducit. Secunda, quæ reductum tuetur, & efficit, ne iterum decidat, remota cauſa, quæ prolapſum excitabat. Tertia,
quæ vterum in propria ſede confirmat. Circa primam mulier collocanda eſt ſupina, pedibus elatis. Si vterus tenſus ſit, aut renitens emollientibus fouendus. Si veſica, aut inteſtinum rectum, inter quas partes vterus ſedem ſortitur, ſint repleta, vrina prouocanda, fæces prolicicudæ. Si flatus has partes induret, & reductioni inceptas reddat, fomenta flatus diſſoluentia admouenda, fœtida vtero applicanda, odora naribus apponenda. Cucurbitulæ ſcapulis, & ſupra vmbilicum affigendæ.

Circa ſecundam curandi rationem, eam medicationem efficies, vt ſi corpus fuerit plenum, ſanguinem mittas, vel ſuperabundantes humores euacues. Sed quoniam ferè excrementitia humiditas eſt in cauſa, vt labatur vterus, idcircò pituitoſos humores expurgare, & E
vterum exſiccare oportet leuiter, & paulatim, ne tota humorum copia in partes inferas confluat. Quare tutius eſt ex interuallis vomitum ciere, & clyſteribus vti qui calefaciendi, & exſiccandi ſortiantur vires. In quem vſum vtiles ſunt inſeſſus exſiccantes, inunctiones, ſuffumigia ex Lauro, Betonica, Aniſo, pauco Cinnamom. Ligno aloës, Roremarin, Puleg. Abſinth. Si caput ad vterum humiditates demittat, fontanella in brachio, vtiliſſima. Exſiccantur humiditates feroſæ balneis naturalibus, ſudoribus ex ebeno, exſiccante victu, & aliis quæ calefaciunt, & exſiccant.

Circa tertiam curandi rationem, vterus in ſuo ſitu reductus retinetur, ne recidat, roborantibus, adſtringentibus, & firmantibus vterum. Quare parabis peſſulos exſiccantes, vnguenta, emplaſtra, cataplaſmata, inſeſſus, quæ ſimiles vires ſortiantur, quorum plurima cùm *ſuprà cap. de immodica menſtrua purgatione* ſint deſcripta, quæ exſiccant, & vterum confirmant, ad eum locum lectorem remitto.

OBSERVATIO.

Ad firmandum vterum in ſitu ſuo, emplaſtrum excellens.

B Eſt mihi pro procidentia vteri firmum experimentum de emplaſtro hoc, quod pectini, & lumbis appoſitum, mirificè vterum roborat, confirmat, humiditates exſiccat, & ipſum retinet in ſitu ſuo.

℞. *Summitat. rubi, folior. myrti, folior. lentiſci, an.* M. ij *hypociſthid.* ℥ ß. *fol. cyperi,* M. ß *nucum cupreſſi,* ℥ iv. *centaurij minor. roſar. rubrar. flor. an. flor. camomil. anethi, ſaluiæ, an.* P. j. *abſinth. Pontici,* M ß *gallar. biſtortæ, burſæ paſtoris, an.* ℥ iij. *ſang. draconis, lapidis hæmatitis, an.* ʒ iij. Coque in vino rubro, priùs ter chalybeato, quod ſit ſatis, ita vt remaneat ℔. ß. adde *Olei maſtichini, & myrtin. an.* ℥ iv. *terebinth.* ℔. j. Coque iterum tandiu, quouſque abſumatur decoctum cum oleo: Iterum adde *Thuris, galbani, ſtyracis, picis ſiccæ, an.* ℥ ij. *maſtich.* ℥ ß. *puln. conſolid. maioris,* ʒ iij. *ſem. lauendulæ, coral. rubri, myrtillor. an.* ℈ j. *ambari,* gr. viij *moſchi,* gr. v. *ladani,* ℥ ß. & ſecundùm art. fiat emplaſtrum, & ſuper corium tenue arietinum extendatur.

CAPVT XIV.

De Vteri inflammatione.

Definitio.

Vteri inflammatio, eſt tumor in vteri ſubſtantia, ex ſanguinis affluentis copia prognatus. Hac ratione diſtinguitur à tumore vteri, qui fit in hydrope, ex flatu, ſcirrho, & alia quauis ſubſtantia mucoſa, quæ vterum
D in maiorem molem eleuare poteſt: Nam hoc loco, nomine inflammationis, non ſiccam, ſed eam quæ fluxionis ſanguineæ ſoboles eſt, intelligendam puto, cæterarum inflammationum inſtar, quas dolor, tenſio, rubor, calor exurens comitantur, quam inflammationem, phlegmonen Græci appellare conſueuerunt. Inflammari ergo poteſt vterus ex quolibet humore, cum ſanguine exuperante permixto, háneque accidere in parte anticea, poſtica, ſuperna, fundo, ceruice, certum eſt, & inter omnes antiquiſſimi auctores Moſchio, & Cleopatra confirmarunt.

Neque inſtes, vterum frigidum eſſe, neruoſum, vel fibroſum, diſſitum à fonte caloris, in quo flatùs redundant, mucoſi humores crudi, pituitoſi, proptereáque frigidis morbis eſſe obnoxium: Nam vterus venas grauiſſimas habet, 6. *epid. ſect.* 5. *com.* 14. quæ ſanguine ſæpiſſimè turgent, & per vterum menſtruæ purgationes typicè ſtatis menſibus decurrunt: à quo ſanguine, vel abundante in ipſis venis, vel menſtruo retento, vitiato, putrefacto, inflammatio frequenter emanat.

Cauſa.

Ex ſanguine feruente ac tenui, per exiles venas à caua delapſo in vterum, vel ex menſtruo retento, & putrefacto, huius partis fieri inflammationes quotidiano

exper

experimento compertum eſt: Si enim vterus, pars reci- A piens, debilis eſt, iecur ſqualidum, igneum, corpus pluribus ſanguine redundet, quis dubitat ab affluente copioſo ſanguine in vterum prolapſo, concitari inflammationem poſſe, ſicut quando vel menſtruus ſanguis à toto nimia copia excurrit, vel ſuppreſſus & maximè à partu non ventilatur, ſicque prohibitus difflari putreſcit, & phlegmonem concitat? Quare cauſa primaria interna eſt plenitudo ſanguinis, vel vniuerſalis in venis, vel particularis in vtero exiſtens.

Verum autem *à ſemine retento per ſe vteri inflammatio poſſit concitari?* lis, & controuerſia eſt maxima inter auctores. Annuunt Arabes, & præſertim Auicen. 21.3. *tract.4.cap.10. Et quandoque fiunt apoſtemata in matrice propter eleuationem ſpermatis,&c.* Si enim turgeat ſemen B in vtero, retineatur, & putreſcat, quis dubitare poterit ab eo copioſè adaucto poſſe fieri inflammationem? Dic, quòd etſi hoc verum ſit, tamen vera inflammatio à ſolo ſemine retento, vel putrefacto concitari non poſſit, cùm hæc per ſe à copioſo ſanguine originem ducat. Verum quidem eſt, ab hoc fonte, conuulſiones, ſuffocationem, & alia grauiſſima damna emanare, non tamen vteri tumorem. Cum hoc tamen negandum non eſt, ex accidenti hoc effici poſſe: ſi enim ſemen ſuapte natura calidum, in vtero affluenter redundans, titillet, irritet vteri facultatem ad expulſionem ſui, & dolorem acceſſat, humor ex toto confluit ad ipſum, ob dolorem, calorem, & debilitatem; quare concurrente C humore ob cauſas dictas, phlegmones principium aderit. Hac ratione ex fœda, virulentáque alia ſubſtantia, in ipſo vtero impacta, gigni poſſe tumorem vteri eſt veriſimile. Externæ cauſæ apud Auicennam, ſunt ſaltus, percuſſio, concubitus immodicus, partus laborioſus, abortus, flatuum copia, exercitium ſmmoderatum, frigiditas nimia; hæ enim vel dolorem inferendo, vel retinendo excrementa, ex accidenti inflammationi generationem præſtant, cùm fluxionem ſimul acceſſant.

Signa.

Signa elegantiſſimè propoſuit Hippocrates, *lib. 2. de* D *morb. mulier. num.* 10. §. *Si verò vteri inflammati fuerint, &c.* De quorum numero ſunt ardores, ac dolores in locis muliebribus percepti, præſertim lumbis, pectine, & toto ventre. Adeſt capitis dolor, delirium, profundus ſomnus, colli conuulſio, ceruix, multis tenuibus venulis inſtar telæ aranearum variegata. Venter nunc durus, nunc mollis, interdum tumidus apparet. Vexant vomitus, & animi deliquia, Febris eſt acuta, valida, vehemens, ob maximum conſenſum vteri cum corde, ex Gal. 6. *epid. ſect.* 1. *com.* 2. & 3. *prorrhet. com.* 27. & 6. *epid. ſect.* 5. *com.* 14. §. *Calidas autem vehementéſque febres ex vteri phlegmone accendi, neminem in artis operibus verſatum præterit, quia vterus plurimas, grandiſſimáſque venas habet, in quibus, aut prope ipſas, ſi ſanguis putreſcat, febrem ſuccendi de ſynochorum genere eſt neceſſe.*

Ægræ grauiſſimo capitis dolore torquentur, in ſin- E cipite maximè, quoniam vapores à putreſcente ſanguine elati cerebrum diſtendunt, lancinant, & premunt. Si ſit inflammatio in parte anteriore, dolor magis pectinem infeſtat, & vrinæ ſupprimuntur, veſica enim ab inflammato vtero comprimitur. Si in poſteriori parte conſiſtat, lumbi dolent, ardent, retinentur fæces. Si affliciuntur latera, inguina apparent dura infirma. Si in vteri ore progerminet, hæc pars tactu percipitur dura, rigida, ardens. Speciem verò humoris ex ſignis facilè percipies, quæ vnumquemque humorem redundare in corpore ſignificant, de quibus ſæpe plura in ſuperioribus capitibus protulimus. Si verò in ſuppurationem vergat, ex ſignis putreſcentis cognoſces manifeſtè.

Præſagium.

Morbus hic grauiſſimus eſt, lethalis, & periculoſus. Ea tamen inflammatio, quæ ceruicem obſidet, faciliùs curatur; quæ totum vterum occupat, nullo modo; quæ fundum, ſeu ſinum, difficillimè: Nam ex iis febres validæ & peturentes, delirium, conuulſio, eas tandem ad interitum deducit, maximè ſi eryſipelatoſa affectio ſit, vel fœmina grauida.

Curatio.

Suppoſita optima victus ratione, quam in cæteris inflammationibus obſeruandam eſſe prædiximus, B enitendum primò, ne inflammatio augeatur; quod opus cùm multiplici præſtari poſſit præſidio, nullo alio promptiùs quàm venæ ſectione perficitur: ſed in hoc remedio ſtabiliendo Galenum fuiſſe diſcordem rentur plures, quare quærendum: *Verùm in hoc affectu commodius ſit venam ſecare in brachio, vel in crure?* Nam *lib. de vena ſectione, cap.* 18. §. *Porrò vteri inflammationes, magis etiam quàm renum, à venis in crure ſectis iuuantur:* & *lib.* 13. *meth. cap.* 11. idem confirmat, §. *Renibus verò, & veſica & pudendo, & vtero ſic habentibus, quæ in cruribus ſunt ſita, ac præcipuè quæ circa poplitem ſunt; ſin minùs, eas quæ iuxta malleolos, &c.* Contrà ſuadet faciendum, *lib. de humorib. com.* 13. §. *Itaque ſi dextra vteri pars malè affe-* C *cta ſit, è dextro brachio, dextróque crure mittendus ſanguis.* Hac enim ratione auertitur ſanguis, ne in inferas partes poſſit delabi, quod eſt axioma vniuerſale Galeni, latum 13. *meth. cap.* 6. §. *Quippe præceptum in contrarium reuulſionis in omnibus talibus commune eſt. Neque igitur cùm vel circa ſedem, vel aliam huic vicinam partem phlegmone incidis, aluum deiicies: neque cùm in veſica, vel colo, vel renibus eſt cœpta, pharmaca quæ vrinas prouocent, bibenda dabis: nec ſi mulieri in vtero, vel pudendo inſedit, menſes huic prouocabis, ſed ad partes quæ maximè longinquæ ſunt ſemper reuulſionem facies, æſtimata ſcilicet tum phlegmones magnitudine, tum corporis totius ſtatu.* Subſcribunt Paulus, & Aëtius *proprio cap.* qui in vteri inflammatione potiùs à cubito, deinceps à talo ſanguinem fundendum D imperarunt.

Dic, quòd cùm ex decreto Galeni 13. *meth. cit.* in curatione phlegmones prior ſit reuulſio vacuatione, idcirco primò prouidendum eſt cauſæ fluxionis, haudquaquam parti recipienti. Quare manifeſtè conciliandus Galenus cum ſeipſo, dum in vno loco in initio inflammationis ſanguinem eſſe mittendum è brachio iubet, reuulſionis cauſa; in alio, è poplite gratia vacuationis, aut deriuationis, ab inferis partibus ſecandam eſſe venam ſibi perſuaſit. Hanc ſolutionem ipſe enodat, dum 10. *ſec. loc. cap.* 2. in coxendicis dolore primò in cubito, deinde in talo venæ ſectionem celebrandam monet, niſi à menſtruo ſuppreſſo, aut poſt partum ingruat affectus, tunc enim ſemper in talo ferienda vena. Quòd ſi vires debiles ſint, aut exigua inflammatio, vel plenitudo parua, tunc dorſo cucurbitulæ humidæ affigendæ, ex Aëtij E decreto. Purgatio tardò offerenda, quoniam defert ad infimas partes humorum momentum. Quòd ſi expurgantibus vti neceſſitas cogat, ea ſint lenia, & iam eunte inflammatione in declinationem, præmiſſis præparantibus ſyrupis, quæ prædominantis humoris acrimoniam contemperent.

Vniuerſalibus vacuationibus celebratis, ad ea præſidia accedendum, quæ parti tepida appoſita affluxum humorum impedire poſſunt, vt ſunt aqua Plantag. Solani, Roſ. Endiu. cum ſanguine draconis, aut boli armeni: & ſi dolor vrgeat, miſceantur cum oleo Roſ. Onor. farina hord. fabar. cum decoct. Maluar. Violar. ex quibus cum ſucco plantag. vel ſolani, vnguentum parabis, vel Cataplaſma. Si verò dolor vrgeat, accedes ad oleum papauer. adipem anſerinum, butyrum inſulſum

 oleum,

oleum Violat. Lac mulìebre, albumen oui, cotiandrum viride, aquam Arnogloſſæ. Vel parabis inſeſſus ex decoct. Maluar. Fœnug. Sem. Lin. Roſ. Cap. Papauer. hord. affuſo lacte. Si declinauerit inflammatio, vtere reſoluentibus. Si iu ſuppurationem vergat, ſuppuratio adiuuanda, velut in aliis inflammationibus ſæpius prædiximus. Rupto abſceſſu, abſtergentibus vtendum, ſi pus vrinæ admixtum excat, intra vterum ea infundere oportet; ſi autem per rectum inteſtinum pus excernatur, abſtergentia clyſteria ſummè proſunt, velut in dyſenteria adminiſtrati ſolent.

OBSERVATIO.

In inflammatione vteri, cucurbitula, ſcarificata ſuper pubem, remedium celebre.

B

ET ſi Medici, edocti à Galeno in locis multis, ſolùm in pleuritide, pulmonia, inflammatione hepatis, ventriculi, lienis, cucurbitulam ſcarificatam imponendam conſulant, ſufficienter priùs vacuato corpore, vt cauſa coniuncta elidatur foras, tamen in inflammatione vteri ob eundem vſum, eſſe vtiliſſimam, non ſemel adinueni. Cùm enim fœminæ dolores paterentur immanes infra vmbilicum, quos tumor in eadem parte, vigilia, febris ardens, anxietas, paraphrenitis, lingua fuliginoſa, exuſta comitabantur; neque hæc ſymptomata ſæua, tot vacuantibus, & aliis cederent auxiliis, vt apponeretur cucurbita magna ſuper pubem, vel in parte in qua tumor magis percipiebatur, deraſis priùs pilis, imperaui, idque cum ſcarificatione multa: qua vacuatione celebrata, lochia emanarunt copioſè, & illæ C ſymptomata mitiora expertæ ſunt. Hac ergo ſarcina ex viciniori loco depoſita, paulatim paucis applicitis conualuere.

CAPVT XV.

De Regimine prægnantis.

QVæro primò: *Vtrùm morbi grauidarum ſint graues, difficiles, lethales*; De regimine prægnantis Medicus debet eſſe valde ſolicitus; ſi enim ordinem, & modum quo ipſa debet gubernari, negligat, atque contemnat, ipſa his præceptis orbata, maiora pericula D inpoſterum experietur, grauibúſque morbis oppreſſa, vel abortum faciet, vel occumbet. Vt verò toto animo, cura, ac diligentia hae præcaueat, æſtimet priùs neceſſe eſt, quàm funeſti, diri, & inſuperabiles ſint ipſarum morbi, quos, quum ſemel apprehenderint; tam difficile eſt curare, quàm eſſe Medicum, adeò intricati, horribiles ſunt, & exitiales, vt in eorum curatione per quam viam, & ſemitam Medicus ingrediatur, penitus ignoret.

Hanc grauitatem, periculum, ambiguitatem faciunt plurima. Cùm enim menſtruus ſanguis, virulentus, & malignus natura ſuapte, tot menſibus retineatur in vtero, in quo tanquam carcere quodam circumſcriptus non rectè ventiletur, & ſic putreſcat, & in veneficam abeat naturam, nil mirum ſi plurimos morbos E excitet terribiles, ac inſuperabiles, quorum ſæuitiem coërcere, & retundere, aptis accommodatíſque præſidiis difficulter poſſumus.

Acuti morbi triplici curantur auxilio, venæ ſectione, purgatione, & recta ratione victus. De primo auxilio agendum. Hoc non ea ſecuritate, ſicut in aliis poteſt adminiſtrari: nam ſicut affectus remedium eſt, ſic illarum vires exhaurit, cùm alimentum fœtui detrahat. Quare antiqui in illis, hoc auxilij genus tantopere pertimeſcebant, & magis ſi fœtus ſit maior. Hinc fit vt non extracto ſangui-

A ne, pro plenitudinis, & morbi ratione morbus inſoleſcat, & fœtum, vel matrem interimat. Quòd ſi ob fœtum, vel deiectas vires, ex alia parte ſanguinem mittere tentes, prætterquam quòd parum iuuabis, in grauiora damna eas conijcies: ſi enim ex mariſcis ſanguinem exhauriendum cures, extracto à viciniori loco ſanguine, fœtum præcipitas, exanimas, & abortum concitas: ſi cucurbitas ſcarificatas dorſo affigis, terres ipſas, vnde metu perculſæ fœtum ſuſtinere nequeunt, imò ipſum intempeſtiuè excludunt.

Purgatio in illis celebrata etiam ſua habet incommoda. Hæc perturbat, exagitat, mouet, licèt ſit clemens, & in modica quantitate oblara; emollit enim acetabula, quæ laxiora facta fœtum non ſuſtinent. Si ſit violenta, & pharmacis fortibus parata, febrim B concitat, irrequieto curſu humores, huc & illuc furibundè per corpus impellit: fœtum interimit, calore, amarore, & attractione noxij humoris ad vterum: demum abortus eſt cauſa. Ob hanc rationem, ſolùm à quarto ad ſeptimum menſem, turgente materia priſci expurgandas eſſe grauidas monuere in edictis. Denique ſi per aliam regionem medicationem moliaris, nempe vomitum, violenter corpus perturbas; ſi per clyſterem lenem, fœtum præcipitas; ſi per validè attrahentem, in ea damna illas conijcis, quæ ex medicatione oriri prædiximus.

Victus ratio in morbis acutis tam neceſſaria, in illis adminiſtrari nequit, ne fœtus nutrimento ſuo defraudetur: quare Medicus non poteſt in illis vti parco C victu, qui licet ſit fœtui ſalutaris, debilitat vires, corpus inanit, fœtum exanguem reddit, qui cùm non poſſit à matre ſuſtineri, nec nutriri, neceſſe eſt vt ruat in deterius, & maximè, ſi ſit maiori qui maiori alimento indiget.

Deinde plura ſunt, quæ morbos grauidarum ad curandum difficiles reddunt: neque enim huius difficultatis remedia in cauſa ſunt, quòd pro morbi indigentia non poſſint adminiſtrari, ſed alia latent abſcondita, quæ ipſos graues faciunt, ac ferinos: ipſæ enim cùm vtero ferunt, non exercentur, viuunt in otio, & vita ſedentaria, & maximam crudorum ſuccorum copiam accumulant. Hæc eſt cauſa, ob quam Ariſt. *4. de animal. generat. cap.* 6. bene vtero gerentia magna ex parte optimè valere aſſerit, quia exercitio omnem praui hu- D moris colluuiem abſumunt.

Accedit copia alimentorum praui ſucci, quibus illæ malacia, & alio deprauato appetitu laborantes, per totum grauidationis tempus, intemperanter, & intempeſtiuè veſcuntur. Deinde fœtus dulciſſimo ſanguine nutritur, deteriore relicto, qui cùm longo temporis ſpatio ſit retentus, putreſcit, totum corpus, etiamſi rectè à natura gubernetur, citò inquinat, & odore ſuo prauo ſpiritus fœdat, vires proſternit, fœtum perturbat.

Quid dicam de animi pathematis, quibus ipſæ multoties inopinatò ſubiiciuntur; nam iraſcuntur, timent, facilè in varias figuras, audito quopiam nuntio, permutantur, mærent, triſtantur, à quibus omnibus commouetur corpus, ſpiritus euaneſcunt, corpus E contabeſcit, ſanguis aduritur, febris concitatur, quæ ob apparatum in corpore præexiſtens, ſæpe in malignam, alteriúſve conditionis ſortem degenerat, & fœtum vel acutie, vel diuturnitate interficere nata eſt.

Ex his diſcant Medici, quo in periculo verſentur, quum morbos grauidarum curandos aſſumunt, ſemperque cautè & maturo conſilio remedia in illis celebranda curent, quoniam *mulierem grauidam capi aliquo acuto morbo lethale* dicebat dictator ſummus 5. *Aph.* 30. ex ipſo enim exitium expectandum, & funeſta mors, ita vt *lib. 1. de morb. n.* 3. de earum ſalute deſperet Hip. dum

ſic

ſic ſit: *Si mulier vtero gerens, peripneumonia, pleuritid* A *phrenitide, aut ardente febre corripiatur, aut eryſipelas in vtero fiat, neceſſitatem habet, vt ab ipſis perimatur.* Quo pacto diuinus Hippocrates, ceu ratiſſimum exemplum affert, 1. *epid. ſect.* 3. *text* 30. cuiuſdam vtero gerentis in littore decumbentis, quæ cùm atrociſſimo laboraſſet morbo, fœniſſimis ſtipato ſymptomatis, citta matris, ac fœtus perniciem, decimo quarto die, ab eo abſolutè immunis euaſit.

Quæro ſecundò: *Vtrùm in grauidis aluus prouocanda?* Ex ſuperioribus ratum fit, ac manifeſtum, de nullo alio ſtatu fœminarum Medicos debere eſſe magis ſolicitos, quàm de illis quæ vtero gerunt. Quapropter omni vi, ac ſtudio contendendum eſt, vt ipſæ in omnibus rebus non naturalibus ordinem ſeruent, vt hoc modo gubernatæ, in optimáque ſymmetria conſtitutæ, oecmiſanitibus iniuriis minùs fiant obnoxiæ, & imminentibus malis eſiſtere poſſint. B

Quoniam verò Auicenna 21. 3. *tract.* 2. *cap.* 2. *de regimine pragnantis*, plurima præcepta docet, quæ ad præſeruationem illarum à plurimis morbis, ſummè ſunt neceſſaria, idcircò in hoc capite huius auctoris mentem interpretabimur apprimè, & alia addemus ex Medicorum ſenſis, quæ tanti auctoris mentem illuſtrent, ac exornent.

Proponit ergo Auicenna primum præceptum hoc modo: *Oportet vt aſſiduent lenificationem ſuarum naturarum, ſemper cum iis quæ leniunt cum æqualitate, ſicut ſunt Aleſidabegi pinguia, & ficus ſiracoſi, quum ſtringitur natura valde, &c.* Plurima mala propinat ventris ſuppreſſio, nam ab excrementis retentis eleuantur halitus ad caput, cæteráſque partes principes, qui ipſas premunt, ac lancinant. Ex iis oritur cephalalgia, oculorum caligo, vertigo, & alia miſetanda mala eueniunt, maximè in vtero gerentibus coërcita alui excrementa interdum abortum concitant, magno enim cum abortus periculo aluus ſupprimitur: fæx enim indurata, magno, vt pelli poſſit, indiget enixu, quo frequentiſſimè diſrumpuntur ex vinculis aliqua, ac ſanguis proſilit, & hac ratione abortus timendus, præſertim in iis quæ iecur fortiuntur ſiccum, & igneum, à cuius immodico calore abſumpta humidiori parte indurantur; qua ratione ex teneſmo ſubſequi abortum, *lib.* 5. *Aph.* 49. firmaut Hippocrates.

Offerenda ergo illis in hunc vſum lenientia, cum præmeditatione ſumma, & his roborantia, & odorifera permiſcenda, vt robur partium conſeruemus, quibus ex internallis vtendum, ne fortè ex lubricantium vſo cotyledones poſſint humectari, & laxiores factæ fœtum, vt decet, continere nequeant. Leuiſſima ſunt pruna Damaſcena ſaccaharo condita, paſſulæ Corynthiacæ ſaccharo reſperſæ. Aqua hordei Syrupo Roſar. vel violar, ex plurib. infuſ. permixta. Ona ſorbilia, beta, Malua, Mercurialis decoctum cum ſaccharo. Lactis ſerum, in quo per noctem ſlutes cardiaci madeſcant, adiecto aniſi momento. Quòd ſi his venter non reſpondeat, vtere manna, bolis ex pulpa caſſiæ paratis, adiecto rheo: aut clyſteria conficienda ex pingui iure aoium, adiecto ſaccharo rubro, butyro inſulſo, oleo amygdal. dulcium, E axungia ſuilla, vitellis ouorum; quibus ſi non excitetur, aluus, mannam adiiceis, aut ſyrupum ex multiplici violar. infuſ. paratum, catholicum. Si verò tormina vexent, aluúſque vehementer renitatur, non dubitarem radicem polypodij, cum mondico aniſo, in iure auis, vel galli veteris incoquere, vt hoc modo natura irritata muneris ſui non obliuiſcatur.

Quæro tertiò: *Vtrùm grauida exercitanda?* Reſpondet Auicenna *loco cit.* hoc modo: *Et occupentur exercitiis temperatis, & deambulatione tenui abſque ſuperfluo. Superflua enim abortire facit, & illud ideo, quoniam ipſa repletur, propter illud quod accidit eis de retentione menſtruorum.* Ex quibus verbis totam litem euaneſcere putamus: qui enim exercitium reprobant, quia calefacit inflammat, debilitat, ſpiritus reſoluit, febrem concitat, ſitim mouet, & multoties præcipitato fœtu, abortus eſt cauſa, de nimio exercitio, aut intempeſtiuo ſunt intelligendi; nam moderatum, excrementa reſoluit, quæ ex fœminarum, & præſertim grauidarum otio, & vita ſedentaria colliguntur, vires leuat à ſuperfluitatum retentarum copia oppreſſas, coctionem meliorem procurat, diſtribuit ſanguinem, & ſpiritum, quibus ad membra feliciùs accedentibus, harum partium viuacitas recreatur.

Ergo in illis fugienda omnimoda quies, cruditatem enim parit, & ligamenta laxat. Ad otium fugiendum, exercitia lanificij optima ſunt. Non exercitetur primo menſe fœtationis, ſed frictione brachiorum, & partium ſuperiorum vtatur: quoniam vt bellè dictabat Galenus 4. *Aph.* 1. *cum vtero fœtuum connexus, eandem habent proportionem, quam fructus cum plantis. Hi ſiquidem in prima generatione debilioribus pediculis continentur, & ideò facilè decidunt, quando vehementior ventus ipſos concuſſerit; poſtea verò aucti difficilem habent à plantis diſſolutionem ſicut rurſus cùm perfecti ſunt, ſponte ſua ſine vi extrinſeca decidunt. Eodem modo & conceptus, in primo quidem tempore ſeminis iniectionis, ſi quando ſaltare contigerit mulierem, aut in lubrice cadere, ſiue qu: uis alio modo, vel ſecundùm animam, vel ſecundùm corpus moueri vehementius, faciliùme diſrumpuntur: ſic etiam quando iam perfecti ſunt: tempore verò intermedio firmiorem habent* C *coalitum, quare mulier vtero gerens poteſt tunc fortiores motus ſuſtinere ſine fœtus offenſione.*

Ob hanc ergo cauſam in primo menſe, nullo modo exercitatio permittenda. Secundo rara, & lenta concedenda. Tertio expeditior celebranda. Quarto, quinto, & ſexto, ſine timore moderato exercitio per planum, non accliue, aut decliue iter, eſt vtendum. Vitanda curſus. Saltus omnino interdicendus, hic enim ad abortum eſt opportuniſſimus, vt proprio exemplo pſaltriæ, *libro de nat. puer. numer.* 4. oſtendit Hippocrates, maximè qui retrò fit, & vno pede agitur. Cauenda concuſſio ſuper ventrem. Fugienda vociferatio. Riſus vitandus, præſertim immodicus; mutua enim pectoria contractione, & dilatatione, natura impellitur verſus partes inferas, & compreſſo vtero, fœtus intempeſtiuè excernitur. Ob hanc cauſam ſternutamento vti non debet, neque nates violenter conungat, tuſſiat, neque D onera leuet, equo, aut curru vehatur, duris ſellis inſideat, cymba non feratur, etſi procellæ non infeſtent; ex his enim motibus corpus contutbatum, 4. *Aph.* 14. & ligamenta eo tempore non ita firma, diiacerantur, atque rumpuntur.

Septimo menſe, & octauo, & vſque ad dimidium noni, detrahere de exercitio conuenit; minus enim moderato inſtituendum eſt, ne vincula quibus nectitur infans, iam propè matureſcentia, & teneriora facta, diſrumpantur. A noni verò menſis dimidio vſque in partum, exercitium intendere oportet, quoniam tunc robuſtiora ſunt vincula, fructuum inſtar, qui quum maturi ſunt, pediculo ſunt alligati, tenaciter adhærent.

Quæro quartò: *Vtrùm balneum vtero gerentibus poſſit concedi?* Auicenna ſic monet: *Quòd ſi ſuperfluitates in eis multiplicentur, oportet vt aſſiduent balneum, namque eis execrabile eſt, niſi apud propinquitatem.* Docet ergo Auicenna, in omnibus menſibus, excepto in vltima parte noni, quando fœmina eſt partui propinqua, balneum eſſe reprobum, noxium, & inutile, & hoc ob cauſas multas dictum puta: prima, quoniam balneum debilitat vires, emollit vincula, relaxat, & ad retentionem fœtus inepta reddit; chordæ enim aqua madefactæ flaccidæ fiunt, & laxæ facilè rumpuntur. Cruditates parit, & quod peius eſt menſtrua mouet, & fluxiones ſanguinis acriter irritat, 1. *ad Glauc. cap.* 14. & *lib. de vena ſect.*

ſect. aduerſ. Eraſiſtrat. cap. vlt. dilatat enim vaſa, ſanguinem extenuat, liquat, & ad motum paratum reddit. Quando verò fœmina eſt partui vicina, eo vti commodè poteſt, maxime ab vmbllico infrà; nam dilatat vterum, ac partes vicinas emollit, vt faciliùs exeunti fœtui cedant: & ſi fortè ante optatum tempus ex vi balnei excernatur infans, non abortus, ſed partus naturalis vocandus eſt, quia tempore conſtituto à natura exiuit in lucem.

Quæro quintò: *Vtrùm caput grauidarum ſit vngendum, aut lauandum?* Auicenna ſic habet: *Et non oportet vt vngantur capita earum, & fortaſſe accidet eis coryza, quare accidat tuſſis, & commoueatur fœtus, & pòſt abortus.* Caput, & thoracem, aliáſque partes ab extremis iniuriis in grauidis eſſe ab aëre frigido cuſtodiendas, ne fortè ob diſtillationem, & tuſſim commoueatur fœtus, & concitetur aborſus, res eſt manifeſta: nam *frigidum eſt inimicum pectori, cerebro, &c.* ex Hippocrate 5. *Aph.* 18. Ex vnctione enim calida, cutis ſpiraculis apertis, facilè externus illabitur aër, qui ſi ſemel penetret, cerebrum refrigerat, etſi æſtiuus, qui licèt calidiſſimus, cerebro frigidior eſt, ex Galeno 4. *de vſu part. cap.* 9.

Sed hoc præceptum difficultatem inuoluit maximam: ſi enim fœmina balneo capitis tuiti erat aſſueta, cuius vi ſordes ſiccæ, & alia capitis excrementa expurgabant, ſi toto tempore geſtationis ſit illota, læderetur planè, & in diſtillationem inenerret: capilli enim in globos ſeſe contorquent craſſos, & criſpos, & auctis ſordibus cerebrum non rectè ventilatur, imò cruditates generat, & craſſos ſuccos, qui catarrhum gignere nati ſunt. Vel ergo Auicennam de vnguentis rubificantibus intellige, quæ cùm acria ſint, diſtillationes, & tuſſes mouent, & fœtus commotionem, & abortum concitant, quibus perſæpe ad flauos, aureóſve reddendos capillos ipſæ vtuntur, vel de frequenti frigida lotione, quæ ſuprà dicta damna concitat manifeſtè, ob cauſas dictas. Aſſuetæ ergo, ex longioribus interuallis, & cum cuſtodia multa, caput abluant; inſuetæ verò, quoad fieri poteſt, non lauentur.

Quæro ſextò: *Vtrùm veneris vſus vtero gerentibus ſalubris ſit?* Auicenna ſic inquit: *Et oportet vt euitent coïtum propriè.* Cur? quia à concubitu abſtinentes, ab aborto, & à ſuperfœtatione fiunt magis immunes: nam vires eneruantur, tam elaborata ſubſtantia ſeminis orbatæ, & fœtus defraudatur paſtu ſuo, quoniam plurima ſanguinis benigni copia in ſemen reparandum abit. Deinde ex percuſſione ventris, & corporis motione, fœtus oblæditur, & vterus ad ſemen virile recipiendum totus inhians, & æſtuans dilatatur, & conturbatur, & maximè ſi celebretur primo menſe, quo tempore debiliter vinculis conceptus adhæret.

Ex altera parte videtur in iis concubitus commodus, maximè ſi ſalaces ſint, & coïtus flagrantiſſimæ, in quibus ſi ſemen retinetur, & à vitio menſtrui retenti conſputeatur, ipſas in grauiſſima pericula impellit, & veneris illecebris prurientes, triſtantur, mœrent, odio habent omnia, inappetentes fiunt, iurgioſæ, & inſomnes, ex quibus eneruari vires, fœtum langueſcere, & debilitari eſt neceſſe. Concubitu ergo vti debet vtero gerens, moderato, & ex interuallis, præſertim tranſacto menſe ſecundo, quia grauida libidinoſa eſt, imò ſola cum equa maſculum admittit, dicebat Ariſt. 7. *de hiſt. animal.* & 2. *de generat. animal.* mediis menſibus concubitus minùs nocet. In principio noni cautè venus agenda, quoniam, vt ſcribit Ariſtot. 7. *de hiſt. animal* 4. fœtus ſolent exire muco oppleti, vbi mulier hoc tempore vtitur concubitu. In fine noni, & prope partum coïtus etſi frequens, commodior eſt, ad partum enim præparat.

Quæro ſeptimò: *Vtrùm grauida ab animi affectibus præcauenda?* Auicenna ſic prædixit: *Et oportet vt deuitent iram, & non ſuperueniat eis quod faciat triſtari, & timere, & elongentur ab eis omnes reliquæ cauſæ abortus, & propriè in menſe primo, & vſque ad viginti dies, &c.* Plurimas eſſe cauſas inferentes abortum à Medicis ſancitum eſt: aëris enim intemperantia frigida, corpore priùs calefacto, & humectato, illis nocet eximiè, ſicut aër fœtidus, plures enim ex fumo extinctæ lucernæ abortiere, referente Ariſt. 8. *de hiſt. animal. cap.* 24. quoniam fœtor cùm ex vapore corrupto oriatur, nil mirum ſi hic ſpiritus inficiat, fœtus præſertim, cùm tenera, mollique carne conſtet, pluribus euentibus obnoxia. Odor enim bonus roborat, prauus ſubuenit: quare auertendæ cloacæ, ſentinæ, & quiquid tetrum ex ſe emittit odorem.

Cauendum à teneris, ſolitudine, triſtibus nuntiis, tonitruis, terræ motu, bombardarum ſonitu, cibi repletione immodica; quoniam ventriculus grauatus, & inteſtina excrementorum copia onerata, vterum comprimunt mole ſua: à veſtibus nimis arctis; hac enim ſola de cauſa plures compreſſo, & coarctato vtero, & veluti ſuffocato fœtu abortum fecerunt. Incedat per viridaria, & loca amœna; euitet voluptates ingentes, ac animi intenſos dolores, quin tranquillam vitam agat, & pacificam.

Animi affectus eliminandi, ab his enim animus diuerſimodè alteratur, & ab ſtatu naturali auertitur, ex Gal. *cap.* 85. *art. med.* & 5. *de placit. cap.* 6. §. *Quod autem cognoſcere, &c.* Quo loco duplex eſſe principium in nobis appetitus affirmat; vnum rationale, animale alterum, ſeu naturale: hoc, naturæ quidem motu in propriam fertur actionem, obiecto præſente, vt videlicet cauſa præſente iraſcendi, illicò adeſt appetitus vindictæ, quemadmodum oblata videndi occaſione, oculus videt; qui animi affectus cùm naturales ſint, omnino vitari nequeunt, poſſunt tamen ab alio appetitiuo, videlicet rationali, corrigi, atque emendari.

Quare, ſi ex mente Galeni, animi immoderati affectus in vniuerſum ſunt coërcendi, quantò magis in grauidis, & præſertim ſi corrigi nequeant, vt quando naturalis appetitus, rationalem vincit, ac ſuperat? Ita enim inflammat, febres concitat, turbat corpus, bilioſos humores auget, ſitim concitat, 17. *probl.* 3. quia cordis latera conentit, & motu ſuo ſpiritum, & vaporem calidum largiorem excitat. Denique ſuccos omnes, & ſanguinem incompoſitè mouet, ex quibus fœtus nimiùm conturbatur, & commoto calore ad partes externas, debilis ſit, & eum commodè retinere nequit. Idem diuerſo modo præſtant triſtitia, metus, timor, ſolicitudo, curæ, imaginationes variæ, in quibus ſanguine ad corporis arcem conuolante; frigeſiunt viſcera, minuuntur coctiones, ſanguinis impeditur ad membra diſtributio, & areſcente corpore fœtus contabeſcit, extenuatur, & perit. Demum grauida timore affecta, redditur melancholica & triſtis, quia ſpiritus ex hac fuga ad cor obtenebrantur, imò omnia membra exiccantur, ita vt ad oſſa perueniat ſiccitas, & pinguedinem, & carnem recentem colliquet, 1. *de articul.* 29. quin minuto, & conculcato calore vires debiles factæ, fœtum non retinent; quare timor animi deliquia concitat, 5. *de cauſ. ſympt.* 5. & abortum facit, 5. *Aph.* 45.

Quæro octauò: *Vtrùm acuta grauidis offerenda?* Reſpondet Auicenna *loc. cit.* *Et oportet vt deuitent omne acutum, vt capparis.* Cibos à Græcis acres vocatos, à Barbaris acutos, à grauidarum menſis eſſe ablegandos, multæ ſuadent rationes, quoniam ſapor acris omnium eſt calidiſſimus, ex Theophraſt. 6. *de cauſ. plantar. cap.* 1. quod probat Galenus 4. *ſimpl.* 18. & 3. *acut. com.* 2. eſt enim edulium acre, quod fortiter dum guſtatur, excalfacit, velut piper, pyrethrum, naſturtium, allium, cæpa, & id genus omnia. Id confirmat Auicenna *lib.* 3. *tract.* 1. *cap.* 5. qui acuti ſaporis ſubſtantiam, tenuem eſſe,

&c

Google

& calidam literis prodidit: & infrà ait: *Acutum autem eſt calidius, quoniam eſt fortius ad reſolutionem, & ad incidendum.* Subſcribit Auerrhoës 5. *collect. cap.* 27. 5. *Quod dominatur ſupra acutum, eſt multus calor cum multa ſiccitate, & ſubtilitate, & propterea calor illius eſt fortior omnibus aliis.* Annuit Serapio *lib. de temperament. ſimp. cap.* 2. 5. *Subſtantia acuta eſt ignea, & modus acuti ſaporis eſt, quòd quando guſtatur, calefacit calore forti. & mordicat inter edendum linguam, & quod inuenit ex carne; & virtus eius prima, eſt virtus calidior omnibus aliis ſaporibus.*

Si hæc vera ſunt, vt profectò ſunt, cur ab eduliis grauidarum acuta non eliminabimus? Inflammant enim ſanguinem, bilem acriorem reddunt, ſanguinem qui debet eſſe pro alimento fœtus dulciſſimus, conſpurcant, cohibent aluum, reprimunt vrinam, capitis dolorem generant, ſuóque vitoſo vapore cerebrum diſtendunt, & ſuperfluo calore ſomnum in illis tam neceſſarium perturbant.

Audi Ishac *lib. 2. diatar vniuerſal. cap.* 11. *Sapor acris eſt calidus in quarto, eo quòd ſua incenſio ignea eſt, adeò vt cuti impoſita, eam exulcerent*, 3. *de temp. cap.* 3. Neque inſtes, acria, vt ſunt cæpæ, allia, etſi cuti admota erodant, intus aſſumpta hoc non efficere, imò nutrire, licèt viſcera interiora omnia, molliora ſint, teneriora, & calidiora. Nam *cit. de temperam. lib.* docuit Galenus, id fieri propterea quòd illa mutantur, alterantúrque, dum in ventre concoquuntur, & in venis in ſanguinem vertuntur, & propterea etiam quòd vno loco non permanent, ſed in multas partes diuiſa quoquouerſum feruntur. Addit & quòd non ſolùm multis ſuccis miſcentur, ſed etiam cibis cum quibus ſumuntur. Ad hæc, quòd celeriter eorum & concoctio, & partium ſeparatio perficitur, ita vt quod conueniens in eis eſt, aſſimiletur; quod ſuperuacuum & acre, per aluum, vrinam, & ſudorem excernatur.

Quamuis autem acria edi poſſint, illa ſcilicet quæ dulcem quandam obtinent qualitatem admixtam, 4. *ſimpl.* 18. tamen in his adeſt nocumentum non exiguum, quòd capiti cuncta infeſta ſint, eidémque negotium faceſſant, quia calor aſcendens ſurſum humores defert, quod Theophraſtus ſignificauit, 6. *de cauſ. plant. cit.* dum ait, *acrem ſaporem eſſe, qui deliquandi, aut mordendi vim habet, aut qui calorem humoris participem loco ſuperno excernit.*

Hinc Zoar *lib.* 1. *Theïzir, tract.* 8. *cap.* 22. omnibus acutis, ſiue cæpis, ſiue alliis peculiare eſſe dicebat, caput fumis, vaporibúſque replere; quare viſui potiſſimùm nocent, & materia exiſtunt cæcitatis. Et deinceps *in hoc libro, tract.* 9. *cap.* 8. ſic inquit: *Neceſſe omnino eſt, vt prohibeas in omni ſpecie epilepſia, & in omni accidente malo, cerebro ſuperueniente, allium, & capam, & his ſimilia, quoniam proprietatem habent magnam cerebrum perturbandi.* Auicenna 33. *tract.* 1. *cap.* 1. ſic confirmat: *Acuta, ſicut porrum, oculis nocent; etiam & viſceribus*, ex eodem Auic. *lib.* 2. *tract.* 1. *cap* 4.

Ex iis ergo edocti Medici, acria edulia vehementer grauidis interdicant, quæ rebus aromaticis, vt pipere, Caryophyllis, Zingibere, Cinnamomo, oleribus acribus, vt alliis, cæpis, & ſimilibus, aſſiduè in alimentis vtuntur, nam ab vſu omnium acrium abſtinendum eſſe, nos docuit Galenus 2. *alim. cap. vlt.* & potiſſimùm, cùm is qui ipſis veſcitur, natura bilioſus fuerit, ſolis enim, qui vel ſuccum pituitoſum, vel crudum & craſſum, ac lentum aceruauerunt, cibi huiuſmodi ſunt accommodati.

Sapor acris, teſtimonio Galeni 3. *ſimpl.* 17. extenuat, perpurgat, digerit, perrumpit, attrahit, & eſcharam, ſiue cruſtam efficit. Auicenna quoque *lib.* 2. *tract.* 2. *cap.* 3. & 4. operationes acuitatis eſſe affirmat, reſoluere, incidere, putrefacere, & aperire Meſuë *in canonib. vniuerſal. theorem.* 1. & 8. ſic ſcriptum reliquit: *Acre medi-*

B *camentum facilè inflammatur, mordet, penetrat, aperit, vrit, ſeparat, reſoluit, à longinquo attrahit, ſiccat, emaciat, ſitim facit.* Quare grauidæ ab vſu acrium ſunt interdicendæ.

Quæro decimò *Vtrùm amara grauidis concedenda?* Auicenna *loc. cit.* renuit, dicens: *Et oportet, vt deuitent amarum, &c.* Et meritò ſanè, quoniam amara guſtui ſunt ingratiſſima, & ab alimenti natura prorſus aliena, cùm ex mente Galeni, 4 *ſimpl.* 9. à caloris exceſſu generentur, vt bilis, nitrum, vina valde vetuſta, ac numeroſa ſemina, vt rutæ potiſſimùm ſylueſtris, Tordylij, ſpondylij, melanthiique, & mali medici, item lupini, orobi, & alia huiuſmodi, & calida ſint ordine tertio, vt ipſe protulit 6. *ſimpl tit. de abrotano*, quare ſtrenuè calefaciunt, pariter & exſiccant, & ideò vt ſcribit idem, 4.
B *ſimpl.* 20. *Omnibus propè animantibus, nedum hominibus eſui ſunt inepta: Quippe cùm animal omne, plus minúſue ſit humidum, amara autem ſicca, haud aliter quàm cinis, & puluis: Itaque nec cinerem, nec puluerem, nec fauillam, nec calcem animal vllum eſitat, nec eorum quæ plenè amara ſunt, quicquam.* Quod deinceps lacus aſphaltitis, ſeu bituminoſi exemplo oſtendit, in quo ob amaritudinis exuperantiam, *nullum nec animal, nec planta ineſſe conſpicitur: imò cùm duo flumij in eum confluant longè maximi, piſciúmque copia ſcatentes, præcipuè qui prope Ierichontem fluit, quem Iordanem nominant, nullus omnino piſcium fluuioram oſtia excedit, ac ſi captos quis in lacum iniiciat, celeriter mori conſpiciet, &c.* Et conſequenter ſubdit: *Adeò eſt omnibus, tum hominibus, tum plantis inimicum, quod exactè amarum eſt, & quod ſqualidum pariter, ac*
C *ſiccum eſt, atque natura velut fuliginem ab aſſatione referens.*

In hunc ſenſum dicebat Auicenna, 2. *canon. tract.* 1. *cap.* 3. *Amarum eſt grauis ſubſtantia, & propterea illud ipſius purum non recipit putrefactionem, ex qua animal generetur, nec parum ipſius nutrit animal.* Subſcribit Auerrhoës 5. *collect.* 27. dum ſic ait: *In aqua maris, quæ eſt multùm amara, non poteſt viuere aliquod animal; propterea quòd amaritudo eſt in extremo, nutrimento animalium aduerſa, & eſt dulcedini contraria propter ſiccitatem ſolùm: ob ídque interficit infantes, quando multùm ea vtuntur, eo quòd ſunt in vltimo humiditatis: & vniuerſaliter non ingreditur natura amaritudinis in re cibali, quia illa non eſt niſi medicinalis*

Amara ergo nullo modo ſunt concedenda grauidis, quoniam ſanguinem acuunt, & inflammant, cùm
D vel ex dulcibus ſuperaſſatis, vel ſalſis nimiùm excalfactis, ſiue ab igne, ſiue à calore naturali generentur, vt 4. *ſimpl. cap.* 19. teſtatur Galenus: ſiquidem abſumpta ſemper, ac defluente ab eis parte humidiore, in vaporem à calore ſoluta, neceſſe eſt, vt reliquum craſſius, terrenius, ſicciúſque remaneat, vt 5. *ſimpl.* 2. 19. ipſe affirmat: quare amara linguam radunt, ex Auic. *lib.* 2. *tract.* 2. *cap.* 3.

Duo tamen obices remouendi, priuſquàm ad alterum dubium accedamus. Primum, cur tantopere amara noſtris corporibus aduerſa ſunt, & intenſa caliditate ea inflammant, ſi ex mente Galeni 5. *ſimpl.* 26. ea abſque manifeſta caliditate meatus repurgant, abſtergunt, extenuant, humorum craſſitiem incidunt; Dic,
E Galenum collatione ad acria facta id pronuntiaſſe, quæ adeò vehementer excalfacere poſſunt, vt eſcharam moliantur, & vrant, quorum comparatione, amara abſque manifeſta calefactione humorum craſſitiem incidere, & alia quæ dicta ſunt, opera exercere, à Galeno dicuntur.

Secundum: Si amara viſceribus nocent, infeſtáque ſunt, ex Auic. *lib.* 2. *tract.* 2. *cap.* 3. cur Abſinthium in ventriculo roborando plurimam obtinet facultatem? quem tantoperè tuetur, ac defendit, vt paſſim Galenus inculcat, & appoſitâ hiſtoriâ confirmat, *lib. de theriac. ad Piſon.* Dic. Illud virtutem hanc non ob amaritudinem,

A ſed propter adſtrictionem poſſidete: quod ex eo conſtat, quia ſuccus, à quo terreæ partes, in quibus adſtrictoria vis ſita eſt, ſeparatæ ſunt, hac facultate deſtituitur, amaritudinem quaſi obtinens ventriculo infeſtam; Idcircò Galenus 11. *meth.* 16. abſinthium Ponticum in iecoris, & ventriculi phlegmone, magis quàm vulgaria laudat, quia in Pontico adſtringendi facultas non parua eſt; in reliquis omnibus amara quidem qualitas eſt vehementiſſima, adſtrictio verò aut planè obſcura, aut prorſus nulla ſentitur. Ergo non propter amaritudinem, ſed propter adſtrictionem, Abſinthium ventriculo, viſceribúſque gratum, beneuolúmque exiſtit. Hoc modo intelligendus eſt Meſuë *in canonib. vniuerſal theorem.* 2. amara ſtomachos firmare pronuncians: quod verum eſt, quando vna cum amaritudine, adſtringendi B vim coniunctam habuerit.

Quæro vndecimo: *Vtrùm vini potus vtero gerentibus vtilis ſit?* Auicenna ſic inquit: *Et vinum earum ſit odoriferum, & ſubtile, & antiquum, &c.* Hoc eſſe verum euidentiſſimæ rationes confirmant: nullus enim eſt ſtatus, in quo ampliùs neceſſariæ ſint vires, & ſanitas vtilis ſit, quàm in ſtatu grauidationis, qui plurimis morbis, & periculis eſt obnoxius. Vinum autem ſanitatem cuſtodire, probat Iſhac *lib.* 3 *diet. tr.* dum ſic ait: *Vinum bonum dat nutrimentum corpori, ſanitatem reddit, & cuſtodit ſi accipitur vt oportet, & quantum natura ſubſtinere valeat, digeſtionem confortat ſtomachi, & etiam ſecundam, quæ eſt in hepate: calor eius eſt ſimilis calori naturali, citóque conuertitur in naturalem, & mundiſſimum, ſanguinem: turbidum quoque ſanguinem clarificat. & aditus totius corporis maximéque venarum, & aperit, & mundificat: hepatis* C *mundificationem aperit, tenebroſitatem aufert. fumoſitatem triſtitia generatiuam à corde expellit, totiúſque corporis membra corroborat: ſed & animam ipſam facit obliuiſci triſtitiam, & anguſtiam, laborem, & dolorem, dátque lætitiam, & audaciam, ingeniúmque ſubtilius reddit. Igitur conueniens eſt omnibus ætatibus, & omnibus regionibus. ſi tamen ſumatur ſecundùm ſui quantitatem, ac natura poſſibilitatem calefacit corpora frigida, & infrigidat calida, ſicca humectat, & humida exſiccat; eius tamen calefactio, & deſiccatio eſt naturaliter humectatio, accidentaliter infrigidatio, quia cum ſui ſubtilitate, & perforatione portat aquam ad membra, &c.*

Deinde alimentum quod roborat vires, quarum cauſa fœtus in vtero retinentur, & conſeruatur, grauidis eſt vtile, & neceſſarium. Vinum autem virium firmitudinem tueri, & roborare, probat Paulus *lib.* 1. *cap.* 95. & D *alibi*, dum ſic ait: *Vinum calorem genuinum refocillat, vnde concoctio melior, & ſanguis probus euadit. Cibum per omnia corporis membra, vt quo facilè penetrat, deducit. Quamobrem ex morbo emaciatos reficit, corpúſque ipſorum auget, etenim cibi cupiditatem facit, pituitam extenuat, bilem per vrinam educit, & bonum colorem conciliat, animo lætitiam cum voluptate parit, & robur adiicit.*

Idem teſtatur Haly *lib. de regali diſpoſitione, cap.* 13. dicens: *Vinum calorem naturalem confortat, humores cholericos temperat purgans per ſudorem, membra dura humectat, appetitum iuuat, & digeſtionem, ventoſitatem quoque ſoluit, oppilationem aperit, melancholiam mitigat: & hoc maximè facit his, qui temperatæ complexionis ſunt. & inclinantur ad frigidum ſi mediocriter ſumatur* Raſis *lib.* 10. E *ad Almanſ.* 5. ſic ait: *Vinum, ſtomachum. & hepar calefacit. inflationem diſſoluit & cibum digerit, vrinam prouocat, & ventrem ſoluit. præter hoc & lætari, & gaudere animum facit, & hunc vltimum bonitatis modum nondum inuenimus, quod ſuppleat vicem eius.*

Inſuper ſi grauida in perpetua lætitia, & gaudio eſt continenda, cur non vtetur vino ſobriè? cùm nulla res alia ſit ad lætitiam producta, vt vinum, cuius maximè proprium eſt cor hominis lætificare, nec alia quæ maiorem ſympathiam cum eo habet; & vinum præſtat hominibus, quod præſtat vita, de qua te ſcribitur in A *Pſalmo* 105. *Vt educas panem de terra, vinum lætificet cor hominis:* Nam inter illud, & cor, indicibilis quædam adeſt ſympathia, quæ in eius ſubſtantiæ modo conſiſtit, ideò cordis vires mira quadam celeritate reparat. Rectiſſimè ergo à Sapiente dictum: *Vinum datum fuiſſe ad iucunditatem, non ad ebrietatem:* Eſt enim omnis hilaritatis dulce ſeminarium, gaudij theſaurus, humanæ vitæ remedium, & firmamentum ipſius, & omnes cuiuſque ſtatus illi ſint, ad meliorem corporis habitum reducit, quia appetitum alimentorum excitat, teſte Oribaſio 6. *collect.* 10. recreat, calorem ſuſcitat, atque ideò concoctiones meliùs fiunt, & ſanguis probus gignitur, alimentúmque in omnem corporis partem, à vino, quia vim habet penetrandi, deducit.

Ad hæc. Flatus, qui in vtero gerentibus, ob varia B intempeſtiuè ingeſta cibaria, & deprauatos appetitus inſoleſcunt, reſoluit, præſertim ſi ſit merum, & purum: (nam aquæ permixtione, vini vis frangitur, atque debilitatur) & maximè ſi ſit odorum, quia nullus odor cum odore vini comparandus, omnes enim ſine vlla dubitatione ſuperat, ſolus namque vini odor verè nutrit ſpiritus: Si enim grauidæ animi deliquio, aut syncope prehendantur, earúmque facies vino odorifero irrorentur, præſentiſſimum ipſæ præſidium ſentient, quamuis vires à natiuo colore ſint deſtitutæ valde.

Vinum ergo concedendum eſt grauidis, clarum, ſubtile; ſpiritus enim claros, ac ſubtiles generat. Vetus, nouum enim faciliùs inebriat, plurimos morbos parit, aluum ſubducit, tormina generat. Maturum, non auſte- C rum, ſine ſtypticum; hoc enim 3. *acut.* 8. excretiones omnes cohibet. Moderatè ſumptum, & vt in ſumma dicam, illis offerendum vinum ætate medium, clarum, nonnulla rubedine participans odoratum, ſapore æquale, ita vt non ſit acre, acutum, fumſoum, craſſum, ſubtile nimis, excellenter potens, imbecillum, ſed medium, natum in colle aperto, meridiem ſpectante, regione inter caliditatem, & frigiditatem temperata.

Quæro duodecimò: *Vtrùm ſit præſtantius ad roborandum vterum, & ventriculum in grauidis, electuarium ex margaritis Auicenna, an diamargaritum commune?* Auic. *loc. cit.* exhibet per os electuarium ex margaritis, nam ipſum rectificat diſpoſitionem matricum, & ventriculi prægnantium: Cuius deſcriptio eſt hæc.

℞ *Margaritar. non perforatar. pyrethri, an.* ʒ j. *Zinziber. maſtich. an* ʒ iv. *Zedoaria, doronici, ſem. apij, rutæ, car-* D *damom. nucis moſchata, macis, cinnamomi, an.* ʒ ij. *been rubri, piperis, macropiperis, an.* ʒ iij *floris canellæ,* ʒ v. *ſacchari albiſſimi ad pondus omnium.* Miſce, & ſec. art. fiat Electuarium, cuius doſis ſit cochlear. Hoc enim lætificat, flatus diſſoluit, pituitam concoquit, crudos humores digerit, coctionem iuuat, diſtributionem humorum procurat, ſpiritus pellucidos generat, oris fœtorem emendat, ructus tetros & putidos caſtigat, fœtum tuetur.

Neque audiendi ſunt, qui hoc electuarium nimis calidum eſſe aſſeuerant, quòd magna doſi concedatur, cochlear enim vnum pendet aureos quatuor, ob idque præferendum eſſe Diamargariton commune confirmant: quoniam hoc non eſt nimis calidum, & præterea E commune ex Rhab. & camphora componitur, quæ ſunt grauidis ingrata, & parum vtilia. Secundò, quoniam Auic. immiſcet compoſitioni ſaccharum ad pondus omnium, & plus. id eſt duplum, aut triplum. Tertiò, quoniam cochlear minimum pendet ſemidrachmam; paruum, drachmam; magnum, ſeſquidrachmam, maximum ſemunciam: quare doſis non eſt magna, cùm ſit à ſemidrachma in ſemunciam. Si verò frigidiorem compoſitionem deſideras, in illis præſertim, quæ bilioſo temperamento ſunt præditæ, & habitant ſub calido cœlo, & regione æſtuoſa, hæc ſit facillima.

℞. *Carabes, maſtiches, roſar. rubear. xyloaloës, margaritar. proforatar*

perforatar. an. ʒ j. *corall. rubeor, nardi, macis, ben albi, ben rubri, cinnamom. ſantalor. citrinor. cardamom. an.* ʒ j. ß. ſacchari quantum ſufficit, fiat confectio.

Quæro vltimò: *Vtrùm cor, & cætera partes in grauidis roboranda?* Hoc ita eſſe exequendum, ratio dictat: quoniam cor perſæpè à vapore tetro ſanguinis menſtrui coërciti premitur, & lancinatur, quare ſyncope, palpitatione, inſolita triſtitia oppugnatur. Ipſum ergo roborare oportet medicamentis, quæ flatus diſcutiant, partes firment, & in ſua ſymmetria conſeruent, qualia ſunt apud Auic. 21. 3. *tract.* 2. *cap.* 12. Zedoaria, & vtrumque Been, aut ſeorſim, aut mixta pondere ſemidrachmæ, aut Doronicum drachmæ pondere, ſuperbibitis vnciis binis aromatici vini. Inter probatiora præſtant, Electuar. de gemmis Meſuë, Electuarium lætificans Rhaſis, aut hæc ſit prorſu vtiliſſima Coofectio.

℞. *Margaritar.* ʒ j. ß *hyacinth.* ʒ ß. *cinnamom. caryophyllor. macis, an.* ℈ ij. *limaturæ auri, limatur. argenti, an.* ʒ j. *ſacchari albiſſimi,* ℔. j. Diſſoluatur cum vnciis octo aq. Roſat. & fiat Confectio in tabulis.

Hæc etiam eſt vtiliſſima Conſerua.

℞. *Succi pomor. redolent. & ſucci bugloſſi deſpumator. an.* ℥ v. *doronici, cortic. citri. flor. borragin. roſar. rubrar. been albi, been rubri, coralli, limaturæ eboris, an.* ʒ iv *ſpodij, maſtich. Galliæ moſchat. carabes, oſſis de corde cerui, ſantalor. rubeor. an.* ʒ iij *ſemin. baſilicon. folij myrtillor. meliſſ. coriandri, cinnamom galangæ zedoariæ, ſpicæ nardi, ligni aloës, ſerici minutim inciſi, croci, an* ʒ ij. *omnium myrobalanor. an.* ʒ iv. *berillorum, ſmaragdor. hyacinth ſardonij, ſapphirorũ, granator. an.* ʒ i. *margaritar. albarum,* ʒ iij. *limaturæ auri, limatur. argenti. an.* ʒ. ij. ß *ambari, camphor. an.* ℈ ß. *moſch.* ʒ j. Fiat Confectio ſec. art.

Ventriculus ſumma cura cuſtodiendus, vnguentis, & emplaſtris. Hoc eſſe vtiliſſimum vſu adinueni.

℞. *Ligni aloës, maſtiches, cortic thuris, caryophyllor. macis, an.* ʒ j. *coriandri præparati, cinnamom. an.* ʒ ij Miſce cum oleo nardino, & maſtichino, & cum cera, q. ſ. Fiat Ceratum, quod ſuper alutam tenuiſſimam extendatur.

Vel vtere hac Conſerua, quæ mirandum in modum ventriculum firmat.

℞. *Conſerua roſar.* ℔. ß *conſerua flor. ambos, conſerua flor. ſaluiæ, an.* ℥ ij. *ligni aloës, maſtiches, an.* ℥ ß. *macis, caryophyllor. an.* ʒ. iij. *coriandri præparati.* ʒ. iv. *aniſi,* ß. ij. *cinnamom.* ʒ j. ß. *ſem. fœnicul* ʒ j. Sacchari diſſoluti in aq. meliſſæ, vel flor. arantior. q. ſ. Aſſumatur ſuperbibito mero, vel aqua flor. Cinnamomi.

De vacuantibus præſidiis validis adminiſtrandis, pro earum præſeruatione à morbis, priſci dubitarunt: quare venæ ſectionem ipſis valdè vtilem, dum febribus, & aliis acutis morbis premuntur, interdixerunt; & multò magis medicamenta expurgantia, & hæc etiam offerebant cum cautela ſumma, à quarto videlicet menſe vſque ad ſeptimum, ſi humor turget: Quæ auxilia proficua eſſe, imò neceſſaria pro earum curatione, quin veteres ſcientiſſimoa illa probaſſe, & docuiſſe, ex ipſorum mente demonſtrauimus *lib. 1. Hiſt. Princip. Medic. in com. Hiſtor.* 32. Demum in præcautione ab abortu, ſanguinis detractionem ſæpè eſſe ex vſu, ob multas cauſas aſſeruimus *lib. 3. eiuſd. Operis, in com. Hiſt.* 13.

OBSERVATIO. I.

Culcitra ad roborandum fœtum vtiliſsima.

EXterna ventris regio plurimis ex aëria iniuriis patena & obuia, maximè quoniam turgido ventre oppreſſæ grauidæ neceſſaria non tolerant tegumenta. Pro hoc opere ex cùm ſint moroſæ, faſtidibundæ, & implacidæ, reſpuunt vnguenta, emplaſtra, & fotus: quare culcitra ſaltem noctu geſtata illis ſummo eſt auxilio. Inter alias hæc primarium locum tenet.

℞. *Maſtich.* ʒ ij *cardamom, nucis moſchatæ, an.* ʒ iij.

A *aniſi,* ʒ j. *cinnamom.* ʒ j. ß. *moſchi odorati,* g̃. xx. *ſem. fœnic.* ʒ ß. *piperis,* ʒ ij. *ſpicæ nardi,* ʒ iij. *abſinth Pontic p.* ʒ iv. *roſar. rubr.* ℥ j. *ligni aloës,* ʒ ij. *coral. rubri,* ʒ iij. *ſantal. rubri, ſantal. citrini, an.* ʒ iij. *carabes,* ʒ j ß. *ambari,* ʒ ß. Puluериſanda puluеriſentur ſubtiliter, irrorentur maluatico, aq. Meliſſ. Naphæ: ſiccentur ad vmbram, reponantur inter ſericum, & ſericum purpureum, aut linteum tenuiſſimum, æqualiter & interpunctim ſuantur, & fiat culcitra ſupra vmbilicum continuò geſtanda.

OBSERVATIO II.

Conſerua, ad emolliendam grauidarum aluum tutiſsima.

B ALuum reddi duram in prægnantibus, eſt frequentiſſimum, ob cauſas multas. Vt autem excrementa egerantur dura, pilulis caprarum valdè ſimilia, & abſumpta omni humiditate exſiccata nimis, violento nixu opus eſt, quem concitare abortum, nulli eſt non manifeſtum. In hunc vſum, ſemel, aut bis in ſeptimana vtile eſt, aſſumere aliquod medicamentum veluti alimentoſum, quod ſuaniter aluum proritet. Inter illa hoc electuarium palmam defert, cuius vncia dimidia ieiuno ventre deuorata, ſuauiter prouocat aluum, & ſine moleſtia vlla, & in quocunque geſtationis menſe ſecurè concedi poteſt.

℞. *Flor. cordial.* ℥ ß. *pruner.* Num xa, *paſſular. Corinthiac.* ℥ j. *adiant.* M. v. *glycyrrhiz.* ℥ ij. *folior. ſennæ,* ʒ iij. *aniſi,* ʒ j. Coque ſecund. art. in ſufficienti aq.
C quantitate, quouſque remaneat ℔. ß. In colatura infunde ſec. art. *Rhab. elect.* ʒ j. ß. *ſchœnanth.* ℈ ß. Colaturæ adde *Conſerua borrag.* ℥ ij. *mannæ elect.* ℥ j. ß *pulp. paſſular. pinguium,* ʒ iij. *pulp. caſ.* ℥ j. *folior. ſennæ tenuiſſimè pulueratorum,* ʒ ij. *tartari vini albi.* ʒ ij. *confect. hyacinthor.* ʒ ij. Excipiantur omnia cum ſyrup. violar. ex plurib. infuſ. & fiat ſecund. art. Conſerua.

OBSERVATIO III.

Cataplaſma, ad expurgandas vtero gerentes, egregium.

VTero gerentes faſtidibundæ ſunt, & hac ratione immorigeræ, quæ cùm alimenta grata, & palato
D iucunda edere nequeant, minus medicamenta aſſument, quæ illis horrida videntur, & protſus dura. Ex altera parte excrementorum deiectio eſt neceſſaria valdè, quæ ſi negligatur illa retenta tormina pariunt, dolore caput afficiunt, vterum comprimunt. Vtero ergo vmbilico appoſitis, quæ communicata virtute expurgante per venam vmbilicalem partibus intimis, promptè & ſuaoiter aluum deiiciunt.

℞. *Pomorum redolentium aſſatorum, abiectis cortice, & ſemine,* ℔. ß. *puln. fol. ſen.* ʒ iij. *aniſi,* ʒ j. *cinnam.* ʒ j. ß. *tartari vini albi,* ℥ ß. *aq naphæ,* ℥ ij. *aq. ſtillat. flor. perſic.* ℥ j. ß. *vnguent. Agrip.* ℥ ij *vnguent. dialthææ, an.* ℥ j. ß *pulp. caſ.* ℥ j. *ſucci fumar.* ℥ j. ß. *ſucci roſar. perſic.* ℥ j. Omnia miſceantur mutuò in mortario, & fiat Cataplaſma vmbilico apponendum.

E

De Pica.

APrimo ad tertium menſem, quoddam ſymptoma grauidas infeſtat pertinaciſſimè, quod nihil eſt aliud, quàm languor, & molliries diſſoluti, & vrilia faſtidientis ſtomachi, in quo varia, & peregrina appetuntur edulia, æſtuátque ſtomachus, & aſſiduo vomitu, ſputationibus, & roſione vexatur: de quo argumento etſi plura ſimus commentati, *lib. 3. Hiſtor. Princip. Medic. in com. Hiſt.* 14. de eo tamen hîc refricare mentem conſtitui.

Appe

Appetunt ergo ipſæ abſurda, & varia eſculenta in A conceptu ipſo, quæ ante grauidationem nec per ſomnium nouerant, nec guſtarant vnquam, acida, acerba, acria, vinoſa, fœtida, ſordida, lotum, cimoliam, gypſum, farinam, legumina cruda, calcem, ſalem, carbones, cineres, lanam: Nam ſicut in fame canina appetens facultas circa qualitatem ciborum aberrat; ita in Pica, circa qualitatem, aut ſpeciem eorundem, labitur & errat.

Cauſa huius mali aſſignanda in hunc modum: Fœtus ex vtiliori menſtrui parte nutritor, impurior relicta, ad ventriculum confluens, hoc vitium concitat, & ſuam ipſi inducit intemperiem, donec crebris vomitionibus, quibus grauidæ premuntur, abſumatur, vel ab adultiori fœto, plori alimento indigu, attrahatur: ventriculus enim famelicus impurum aliquando nutrimentum io B ſui, & fœtus alirionem prolectat. Num autem in hoc malo, ſimile, an contrarium expetat ventriculus, *loc. cit.* diſceptauimus.

Signa ſunt manifeſta. Verumtamen ex euomiti humoris colore, odore, & ab ægra percepto ſapore, peccantem humorem venari oportet. De præſagio quid? Licèt auctores poſt tertium menſem ceſſare, ob cauſas dictas, aſſerant vnanimiter, tamen interdum tanta eduliorum prauorum copia aſſumitur, vt timor ſit, ne ob multitudinem ionatus poſſit ſuffocari calor, aut ea crudorum ſuccorum excreſcat quantitas, vt in poſterum in aliis menſibos, alia excitentur damna, quæ difficilem habeant correctionem.

Curatio hoc modo perficitur. Ab initio exuperante ventriculus leui vomitorio mundandus, facto ex C aqua calida, in qua oxymelitis momentum permiſceatur. Expurgantia dimittenda, ne tenellus fœtus eorum vi naufragium faciat, aut infirmata retentrice, aut ecetabulis laxatis. Si tamen res eò miſeriæ deueniat, vt timor ſit, ne aſſiduis vomitionibus fœtus concuſſus excernatur, alium tunc roborantibus mouere oportet, in quem vſum pruna fennata modico aniſi, aut cinnamomi irrorata mirè proſunt. Pilula quoque ex Aloë illota, cum puluere ſchœnanthi parata, ſtrenuè confert; omnes enim reprobos humores, citra abortus periculum, placidè abſtergit.

Auicenna 13.3.*tract.* 2. *cap.* 11. poſt vacuationem, ieiuno ventre cyminum maſticandum monet, aut cardamomum, & cubebas aſſumendas imperat, in pulnerem tenuiſſimum redactas cum ſaccharo albiſſimo permixta. Cappares initio menſæ, optimæ, vt humorum craſſities incidatur; in medio, oliuæ conferunt: ſtomachum D enim ſua ſiccitate roborant, & appetentiam excitant; in fine, vuæ paſſæ laudantur, ſua enim concoctoria vi, tum lentos humores benigniores reddunt, tum peibellè nutriunt, & corpus impinguant. Electæ aues, ſaluberrimæ, præſertim montanæ, vt palumbi, paſſercoli, turtures, excrementitiam enim humiditatem, quæ in hoc affectu in ventriculo redundat, exſiccant, & abſumunt. Inter ſalſamenta ſinapi multùm conducit: mucidam enim, & viſcoſam pituitam parietibus ventriculi tenaciter adhærefcentem abſtergit, & per vtrumque ventrem, promptè euacuat. Vinum concedendum, abſinthio medicatum. Ventriculus oleis, fomentis, vnguentis, & emplaſtris roborantibus fouendus.

De curandis morbis acutis fœminarum, non eſt E cur hoc loco verba faciamus; hi enim triplici curantur præſidio, venæ ſectione, purgatione, & victus ratione: quæ præſidia pro eorum medela, cùm *lib.* 3. *Hiſtor. Princip. Medicorum ab Hiſtor.* 13. & 14. diſtinctè ſint enucleata, non eſt, cur modò de illis agamus de nouo.

OBSERVATIO

Pilula, ad Picam grauidarum, mirabilis.

SI Pica rebellis eſt, ſuíque diuturnitate fœminas moleſtat, & fatigat, vomitoriáque, & roborantia non conferunt auxilia, & ex ingeſtorum copia multa, cruditatis venarum, & ventriculi periculum imminet, his vtut pilulis, quarum vna pendens ſcrupulum dimidium alternis diebus, tribus horis poſt cœnam oblata, roborat ſtomachum, leniſſimè ſoluit, craſſos humores concoquit, mouet ad optima cibaria appetitum, & pulchrum colorem illis conciliat: vtere illis, quouſque depravatus ceſſet appetitus.

℞ *Rhapontici electi*, ℥ iij. *cinnamom.* ℥ j. *ligni aloës*, ʒ ß. *balſami*, ℈ ß. *maſtich.* ʒ ij. *aloës hepatic.* ʒ ij. ß. *gummi Arabici*, ʒ ß *roſar.* ℈ j. ß. *confect. hyacinth.* ʒ ij. *calam aromatici*, ℈ j. *menthæ ſiccæ*, ℈ ß. *ambari.* g. xx. Cum ſyrupi Roſ. Rubrar. ex plurib. infuſionib. & ſyrupi de abſinth. an. part. æqualib. fiat Maſſa.

CAPVT XVI.

De Mola.

Definitio.

PLura ſunt ſymptomata, quæ grauidas infeſtare ſolent truculenter, nam illis accidunt vteri inflatio, dolor, imbecillitas, ſcirrhus: inappetentia, dolor ventris, cordis palmus, tuſſis, aluus adſtricta, aut laxa nimis, crurum inflatio, fluxus ſanguinis ab vtero, & alia immania vitia ſuppullulant, quæ ſolertem Medici operam deſiderant: ſed cùm hæc, & alia ſymptomata, quæ illis ſopeueniunt, *in libro vltimo* ſint fusè explicanda, in quo febrium ſymptomata adamuſſim explicantur, ab eorum curatione ſuperſedere, lectorem ad eum locum remitens, conſultius iudicaui. Hoc conſilio ductus, curationem morborum acutorum grauidarum omiſi, quia illorum curatio parum à communibus differt, nſi tria præſidia, ſanguinis miſſionem, purgationem, & victus rationem excipias, de quibus præſidiis pulchra leges, *lib.* 3. *Hiſtor. Princip. Medicor. in com. Hiſt.* 13. *cit.*

Duo ergo ſolùm circa graoidarum curationem exquiremus, primùm de Mola, ſecundùm, de motiu fœtu. Illa ſic definitur à Galeno 14. *de vſu part. cap.* 7. & 14. *meth. cap.* 13. eſt caro informis, & inotilis, inarticulata, dura, in vtero mulieris genita, inſtar vtericonceptus, vel variarum figurarum. Vel hoc modo definies: eſt caro informis, & inutilis, ouo ſubuentaneo volatilium correſpondens. Itaque earo hæc rudis, non eodem modo quo vermes in vtero generantur, à calore tantùm concoqoente, & humore craſſo atque viſcido, ſed ex ſemine virj, & mulieris ab ſpiritu gignitiuo efformatur, cuius rei argumentum præbent membranæ quibus integitur, & fœmi mulioties alligatur cum motu quodam tremulo, quem vteri tumor ſæpè comitatur.

Deinde notandum eſt, quòd quemadmodum Naturæ, quæ in perpetua indiuidui ſucceſſione continuatur, longè vtilius eſt aliquid creare, quàm nihil; ita in vtero generationi à natura deſtinato contingit, ab ſpiritu illo gignitiuo, & à calore, quem non ſine ratione ſui domicilij architectum veteres Philoſophi appellarunt: qui ſi materiam conuenientem adinuenerit ex vtriuſque ſexus ſemine, pulcherrimus fœtus ad vtriuſque exemplar diuinitus fabricatur; aut vni magis, quàm alteri ſimilem, pro ratione materiæ, & viribus imaginatricis facultatis, tanquam optimi moderatoris.

Si verò ipſe calor vteri imbecillior ſit, materia autem ſubiecta, qualitate, quantitate, conſiſtentia, aut mixtione alicuius extranei, vt ſanguinis craſſi, aut alterius vitioſi ſucci, ad tantam perfectionem ſit ineptior, aliquid, & non nihil generat, ſiue animatum, ſiue rude & vitæ expers. Hæc eſt ratio, ob quam aliquæ mulieres cùm nouem menſium ſpatio vtero geſtaſſent, & omnibus, quæ in legitimo partu euenire ſolent, mirificè reſpondentibus, tandem nihil aliud, præter animalia ranis ſimilia, cum purgationum cruentarum, & corruptarum copia multa, in lucem ediderunt.

Sed videndum: *Vtrùm ſola mulier molam concipiat?* Reſponde affirmatiuè, cum Ariſtotele 6. *de hiſt. animal. cap.* 18. Cur autem hic inutilis conceptus in ſola muliere contigat, cauſa eſt, vt inquit Auerrhoës *ſuper cap.* 6. *lib.* 4. *de generat. animal.* quia copia menſtruorum abundat. Quod autem ab Ariſt. 6. *de hiſt. animal.* 30. & 4. *de generat.* 6. circumfertur, & à Galeno *lib. de theriac. ad Piſon. cap.* 11. vrſam parere molam, ſano modo eſt accipiendum: nam vrſa non parit molam informem, ſed cùm hoc animal tota hyeme lateat, plurima pituitæ copia repletur, quæ fœtum madore, & mucore opplet, atque ita obductus ita obſcurant, vt nulla forma appareat; quum autem fœtus in lucem editus eſt, à matre lambente hic mucus ex toto aufertur, ita vt quæ primo intuitu videbatur caro inutilis, & informis, detracto mucore fœtus appareat.

Cauſa.

CAuſam huius affectus propoſuit Hippocrates *lib.* 1. *de morb. mulieb. num.* 88. qui tunc molam fieri affirmat, quotieſcunque multus ſanguis mènſtruus, & paucum ſemen, & morboſum concipitur, in quo quum ſpiritus genitiuus, qui opificis vicem gerit, imbellis eſt, eius vis corruit, & menſtruum effluuium regere nequit. Et hac ratione monſtra in rerum natura contingunt, quia ſcilicet ægri cum ægris conueniunt, & ebrij cum ebriis, ex quorum conſenſu, tam ſanguis menſtruus vnius, quàm ſemen alterius corrumpuntur, teſte Galeno 11. *de vſu part. cap.* 12. Hanc definitionem etiam retulit, *lib. de ſterilib. num.* 20.

Signa.

DIfficile eſt molam vteri à vera vteri geſtatione diſtinguere: in illa enim menſtrua ſupprimuntur, venter paulatim accreſcit, & mammæ augentur. Cautè ergo ſigna depromenda ſunt, cùm nulla affectio ſit magis fallax & illuſoria, ita vt per initia in quibuſdam mulieribus de fœtu concepto ſuſpicio ſit, vt notauit Paulus *lib.* 3. *cap.* 69. Primum ergo ſignum eſt, quia in molæ geſtatione color adeſt in facie plumbeus, qui in verè vtero gerentibus non contingit.

Secundum. In molæ geſtatione citiſſimè venter accreſcit, ſecus quàm in vera vteri geſtatione, cùm enim ſit imperfecta fœtura, citiùs ſuſcipit augmentum, quoniam facultas formatrix in partibus diſtinguendis non eſt ita occupata. Addit Paulus *loc. cit.* quòd venter eſt durior, & aliquantulum renitens.

Tertium ex parte motus deſumitur: nam Hippocrates *lib.* 1. *de morb. mulier.* in vera vteri geſtatione, ſi maſculus eſt tertio menſe, ſi fœmina, quarto fœtum moueri affirmat, cùm Paulus *loc. cit.* nullum in his temporibus percipi motum affirmet. Sed quomodo à calumnia tantum auctorem liberare poteris, ſi experimento certum eſt, in mola, tranſacto primo menſe quendam motum tremulum, arteriarum motui ſimilem perſentiri, quia citiùs accreſcit, & per venas nutritur, & à fortiori motum continuum repræſentat? Dic, nullum motum in mola per interualla, & ad maiorem diſtantiam ſentiri, cùm hic proprius ſit illatum, quæ veA rum conceptum gerunt, quoniam in mola continuus eſt.

Quartum deſumitur ex prauis diſpoſitionibus, quibus molam geſtantes aſſiduè opprimuntur: doloribus enim ſunt oppreſſæ, macie laborant, febre lenta detinentur noctibus ſingulis, decolores ſunt, faſtidioſæ, immorigeræ, melancholicis imaginationibus vexantur, vteri ſtrangulatum, & animi deliquium patiuntur; quæ omnia in geſtantibus verum conceptum, contrario modo contingunt.

Quintum. Si mediis menſibus copia ſanguinis tetri, fæculenti, & nigri ab vtero erumpat: cùm enim à forti calore non gubernetur, quin facultas formatrix debilis ſit, facilè diſſoluitur caro illa rudis, & informis. Ex B his interpretaberis Hippocratem, qui *libro de ſterilibus, paulò poſt med.* ſic profatur. *Si vna mola fiat, interimit, ſi plures, & diſſoluantur, bene terminatur*: quaſi diceret, ſi mola liqueſiat, & ſanguis ille per vterum emanet, citò reſoluitur; ſi autem concreta remaneat, interficit.

Præſagium.

MOla eſt morbus periculoſus, & ſæpe quum diu durat, in hydropem finitur, mole enim ſua ſuffocat calorem innatum. Deinde ſi ſunt plures, & natura illas extra vterum propellere nititur, pathemata adſunt C dira, quæ fœminas perſæpe ad interitum deducunt. Sanguinis enim fluor immodicus ex vtero prodit, immanes adſunt circa vmbilicum, & pubis regionem dolores, vigiliæ, angores, animi deliquium, pulſus interciſus eas fatigant; & ipſæ exanimes, ſyncope correptæ ſæpe occumbunt.

Curatio.

MOlæ curatio difficilis eſt, quæ cum prædictione eſt aggredienda: nam plures loco molæ extrahendæ, abortum prouocarunt. Tota autem diligentia enitemur, vt mola ab vtero citò pellatur. Hoc autem conſequemur, ſi ipſa præparetur, vt poſſit expelli, & vt D expultrix irritetur, vt excitata noxam grauantem expellere poſſit. Vt autem hæc commodiſſimè fiant, corpus priùs vniuerſalibus remediis eſt euacuandum, purgatione nempe, & ſanguinis miſſione, cùm enim morbus hic in numero ſit aucto, ſui ablationem indicat, vt 14. *meth. cit.* docuit Galenus.

Varia auxilia deſcribit Hippocrates *lib. de ſterilib. num.* 20. & 1. *de morb. num. cit.* ſed inter hæc ſolùm de cucurbitulis agit, quas ad laterum mollitudinem affigendas eſſe prædixit, clyſtere per ſudorem iniecto, ac collutionibus immiſſis intra vterum, quibus auxiliis ſanguinem multum vacuare contendit. At dices: ſi hoc eſt Hippocratis inſtitutum, cur venæ ſectio non erit admittenda, quæ has vtilitates commodiſſimè præſtat?

Quæres ergo: *Vtrùm venæ ſectio è talo pro curatione* E *molæ vtilis ſit?* Nam videtur eſſe ficulnea, & nullius vſus: cùm enim mola à ſanguine craſſo, concreto, viſcido, & frigido oriatur, & vires præ tanta mole ſint debiles, & offuſcatæ nimis, has debilitabit venæ ſectio magis, & naturam ad expulſionem inertem, & pigram reddet, quapropter aliis auxiliis pugnandum, quæ expurgare corpus, duritiem mollire, & expellere nata ſint.

At ſi veritas eſt amplectenda, pro molæ curatione phlebotomiam eſſe multi vſus, inueniemus: hæc enim copiam demit, præparat ad reliqua auxilia corpus, cotyledones laxat quibus vtero hæret, irritat facultatem. Deinde mola eſt res toto genere præter naturam, ſui ablationem indicans. Hæc res præter naturam, cauſam habuit ſemen imbecille, & ſanguinis menſtrui

copiam

copiam immodicam: & hæc vltima cauſa actu ſemper B efficit, dum nutritionem, & augmentum parat, & ſimul fouet: Quare quicquid valet cauſam efficientem, & fouentem tollere, & vnà auulſionem præſtare, præſtantiſſimum erit auxilium ad abigendam molem: talis autem eſt phlebotomia; ab vtero enim reuellit, pabulum retrahit, partum abigit.

At cùm affecta pars, vterus ſit, ab ipſo proximè ſanguinem retrahemus, & vacuabimus, & in ipſo maximam circa ſanguinem commotionem excitabimus. Has omnes indicationes, ſola venæ ſectio ex infernis partibus celebrata adimplere poteſt. Neque approbes plurium Medicorum aſſertiones, quibus conantur probare, priùs in cubito eſſe feriendam venam, deinde in talo ſibi perſuadent: Quia hæc retrahit ab vtero, non prouocat, ex infernis verò partibus celebrata, directè B reuellit, vacuat commodè, commotionem in vtero non leuem excitat, dilatationem vteri præſtat. Demum annuit Hippocrates *loc. cit.* qui lumbis ſectas cucurbitas conſulit, ſubdititia per vtramque aluum ad ſanguinis euacuationem commendat: præſtantior ergo multò eſt venæ ſectio ex infernis partibus celebrata, quàm illa quæ è gibbero à pluribus admittitur.

Præparetur humor purgandus ſyrupo de artemiſia: poſtea purgetur frequenter cum iis, quæ craſſos humores euacuant. Extrà, & intrà ponantur emollientia, deinde acriora, quæ ad fœtum mortuum, & ſecundas expellendas vtilia eſſe, *infrà* dicemus.

Laxantia vtero apponenda, vt viæ emolliantur, dilatentur, & facilem exitum molæ præſtare poſſint; in quem vſum frequentem fotum cum ſpongiis, & filtris, C ventri, inguinibus, lumbis, & coxendicibus frequenter adhibere oportet, Inter fomenta hoc ſemper indicaui feliciſſimum.

℞. *Althea, maluar. cum ſuis radicib.* an. M. j. *radic. ariſtoloch. rotund. & ariſtoloch. longa*, an. M. j. *folior. artemiſ. mercurial. matricar. ſaluia, hyſſopi, calament. an.* M. ß. *ſem. lin. althea, fœnugraci, aniſi, leuiſtici*, an. ℥ ß. *flor. chamamel. melilot. roriſmarini. geniſta, arthemiſ. an.* P. j. *furfurum*, P. j. Coque in ſufficienti aq. quantitate, quouſque remaneant ℔. x. adde *Olei oliuarum*, ℔. iij. *olei chamomil.* ℔. j *olei amygdal. dulcium*, ℔. ß. *olei lilior. albor.* ℥ iv. Cum filtris admoue, & deinde dictas partes inunge ſequenti linimento.

℞. *Vnguenti dialthea compoſ.* ℥ ij. *empl. filij Zacchar.* ℥ iij. *vnguenti agrip.* ℥ iv. *butyri recentis*, ℥ j. ß. D *axungia gallina, axungia anſeris*, an. ℥ j. *medulla cruris vacca*, ℥ j. *ſtyracis calamita*, ʒ ij. *pulp. colocynthid. pulp. radic. vtriuſque ariſtoloch. an.* ʒ. j. *olei de lilio, q. ſ.* Miſce, & fiat linimentum

Per os indenda, quæ irritent, laxent, aperiant, dilatent, emolliant, quæ *ſequenti capite* proponentur. Si vires labantur, refocillandæ. Si animi deliquium adſit, cardiaca offerenda, quorum copiam *lib. 2. cap. de ſyncope* deſcripſimus.

OBSERVATIO I.

Ad expellendam molam, pilula eximia.

INter præſtantiſſima præſidia, quæ ad elidendam ab E vtero molam felici euentu ſum expertus, hoc eſt præcipuum: Si enim fœmina quinquies noctu, tribus horis poſt cœnam, ſeptem aſſumpſerit pilulas, præcedente victus ratione optima, & præparato corpore, procul dubio eam excernet:

℞. *Boracis*, ʒ j. *carabes, aſari, cinnamom. nigella Romana, & nigella vulgaris, ſabina*, an ʒ j. *galbani, aſſa fœtida, opopanacis, bdellij*, an ℈ j. *myrrha*, ʒ ß. *trochiſcor. Alhandal*, ℈ j. *pulp. colocynthid.* ℈ ß. Cum Balſamo, & aceto ſcillitico fiat maſſa.

OBSERVATIO II.

Mola admiranda, intra quatuor horas interficiens.

A Longo tempore fœmina quadragenaria, hirſuta, & triſtis, conquerebatur de pubis pondere, & grauamine, & cùm iam ſæpiès peperiſſet maſculam prolem feliciſſimè, nunquam hoc ſignum perſenſerat: cúmque aliæ fœminæ, & obſtetrices conceptum verum ſemeſtrem in vtero adeſſe ſibi perſuaderent, quia aderat inappetentia, tumor ventris in dies magis ac magis increſcebat ſemper, menſtrua à primo menſe defecerant, in mammillis apparebat lac, crura erant inflata, B demum alia ſigna aderant, quæ veram grauidationem oſtentabant. At illa cùm multoties antea in vtero habuiſſet, molam ſe geſtare certò prædicebat. Ecce vno die, in aurora ſubitò frigido ſudore madeſcit, linquitur animo, citra pulſum vllum: vino refocillata oculos aperuit, aphona, conuulſa: tandem cùm cardiaca remedia nihil prodeſſent, & ſanguinis ab vtero fluxus immodicus inceſſanter erumperet, excreuit molam ſolidiſſimam, rotundam, nigerrimam, gagatis colore, & ita prægrandem, vt cydonium magnæ molis magnitudine excederet; qua expulſa, appoplecticæ inſtar intra quatuor horas expirauit. Adeò illuſoria ſunt molæ ſigna, quæ ſi vna eſt, & magna mole conſtat, veneni promptiſſimi inſtar, miſeras fœminas in exitium præcipitat.

C

OBSERVATIO III.

Mola in vtero duodecim annis perdurans.

TRigenaria ex ſuppreſſo menſtrui effluuio, in vtero dolorem, & aliqualem duritiem ſex menſium ſpatio perſenſit, increuit durities cum tumore per annos tres, ita vt capitis caſtrati magnitudinem repræſentaret. Nullus in tumente parte aderat dolor, calor, aut mutatus color. Vocati Medici vnanimiter ſcirrhum eſſe vteri conteſtantur. Quare alterantia propinant, expurgant corpus, chalybeata medicamenta multoties propinant, omnis generis emollientia applicant, ſed citra vtilitatem vllam. D At cùm ipſa iam duodecim annis infortunium huc eſſet perpeſſa, medicamentorum pertæſa, ſola olei fæce ter in die duritiem illinebat, cuius auxilij, aut fortè auxiliorum quæ præceſſerant, ope, tumor aliquantulum eſt emollitus, & indies magis ac magis mollior factus, in ichores ſubſanguineos per menſem ex vtero continuò emanantes, ſolutus eſt, quibus ſanguinis grumoſi & concreti nucis iuglandis magnitudine, molarum inſtar erat permixta copia multa. Tandem omnino euaneſcente tumore, mulier ebeni decocto, & fontanellis in cruribus affixis, exſiccantéque victus ratione eſt præſeruata.

E

CAPVT XVII.

De fœtu mortuo.

Cauſa.

EMoritur fœtus in vtero, ob cauſas multas, quas licèt *lib. 3. Hiſt. Princip. Medic. in com. Hiſt.* 17. recitemus, nunc comaticè recudere opus eſt. Perit ergo ob alimenti inopiam, eius malitiam, plethoricam diſpoſitionem, ob quam præ multitudine ſanguinis ſuffocatur, aut ſolutis acetabulis ictu, ſaltu, tuſſi, ſternutamento, vel

Digitized by Google

vel humiditate nimia laxatis, ex epoto pharmaco A quod valdè menſes prouocet, ſanguinis miſſione nimia, prægreſſo morbo ardenti, qui vires attriuit, & ſanguinem comminuit, vel ob partus difficultatem: diu enim in oſculo vteri detentus, obruitur, & ſuffocatur.

Signa.

CVm infans moueri non ſentitur, & inferior matris venter frigeſcit, circa vmbilicum immanis dolor excitatur, in facie ac labiis liuidus color apparet, oculi, & naſus ſtupent, fœtida emittitur reſpiratio, & ex vtero prodeunt humores dira labe fœdati, tunc fœtum interiiſſe certum eſt.

Præſagium.

TRuculentus affectus, & qui plurimas è medio ſuſtulit. Ob vigilias enim, ac dolores, ipſæ exanimea fiunt, & multò magis ſi ſanguis immodicè per vterum excurrat: tunc enim debiles factæ fœtum expellere nequeunt, & ſæpiſſime ſubitò occumbunt, præſertim quæ inexpugnabili dormiendi neceſſitate premuntur, ob humiditates, & vapores corruptos à fœtu eleuatos, quorum vi, & malitia citò reſoluuntur.

Curatio.

HÆ ergo vino, ſelectis alimentis, & odoramentis C refocillandæ; mortuúſque fœtus, illicò, quoad fieri poteſt extrahendus, ne frigiditatem vtero communicet, quæ deinceps vix corripi queat, aut ipſe putridus, conſpurcet vterum, & vlcera ſorditie ſua excitet immedicabilia. Excitanda ergo eſt fœmina frictionibus, vinculis crurum dolorificis, & cucurbitulis in parte domeſtica affixis.

Ventri inferiori fomenta admouenda, quæ *capite ſuperiore* prædiximus. Poſt hæc illine totum ventrem hoc linimento.

℞. *Olei caſtor. & rutacei, an.* ℥ vj. *fimi columbini*, ℥ iv. *myrrhe*, ʒ ij. *caſtorij, opopanacis, an.* ʒ j. Cum felle vaccæ, & ſucco rutæ, fiat linimentum.

Irritanda natura hoc ſupoſitorio:

℞. *Succi Medullæ colocynthid. viridis, & Succi rutæ, an q. ſ.* Excipiantur lana, & calida actu ſupponantur. D Defectu verò colocynthidis viridis, coquenda eſt ſicca in vino, & vtendum colatura eius.

Intus offerenda ſunt quæ vias laxant, aperiunt, dilatant, & naturam irritant. Hoc decoctum præſtans eſt.

℞. *Cinnamom. elect.* ʒ ij *dictamni Cretenſis*, ʒ iij. *boracis*, ʒ j. Sumat ægra cum aq. Artemiſiæ.

Præſtantiſſima etiam eſt hæc potio.

℞. *Radic. althææ, petroſelin. rubiæ tinctorum, an.* ℥ ß. *dictamni Cretenſis, ſabinæ. artemiſiæ, an* P. j. *cicer. rubror.* P. ß. Facta decoctione ſec. art. in tribus libris aquæ, & vna vini albi, colaturæ adde *antidoti hæmagogi*, ʒ iij. *cinnamom. elect.* ʒ ij. *trochiſcor. de myrrha* ℥ ß. *croci* ʒ j. Puluerifatis puluerifandis fiat potio.

Hæc tamen medicamenta præſente febre ſine vino offerantur: Si tandem vllis remediis extrahi non poſſit, ad vncum accedendum, de quo, eius vtilitate, modo immitendi eum in vterum, & extrahendi fœtum, legendus Hippocrates *lib. de exectione fœtus*, & alij, quorum numerum deſcripſimus *lib.* 2. *praxis admirandæ, obſ.* 165.

OBSERVATIO I.

Peſſarium ad extrahendum fœtum mortuum præſtantiſſimum.

FOrtiora auxilia eſſe celebranda in fœtu mortuo, quàm in viuo, ratio dictat: nam ad felicem partum duobus opus eſt, & ope infantis, & matris; in mortuo autem deſunt infantis vires: quare remedia debent eſſe irritantia magis. Inter cætera, hoc eſt mihi firmiſſimum remedium, nempe huiuſmodi peſſarium intra vuluam intromiſſum, ſuo enim feruore vehementiſſimè prouocat vrinam, menſtrua mouet, dilatat vterum, & fœtum deorſum præcipitat.

℞. *Sagapeni, galbani, ammoniaci, an.* ʒ j. *ellebor. albi*, B *colocinthid. an.* ʒ v. *cantharidum*, g̅. vj. Confice ſuppoſitorium in mortario ſine igne, cum felle taurino.

OBSERVATIO II.

Pro extrahendo fœtu mortuo, ſecretum facile, & expertum.

MIrabilis, quòd in tam facili remedio, tanta via recondita ſit, quod ego feliciter ſæpius ſum expertus, quum vehementiſſima præſidia nullo eſſent ex vſu.

℞. ℥ iv. vuarum putridarum ſuſpenſarum cuiuſcunque ſortis ſint. Proiice in feruentem aquam per horæ dimidium, eas ſupra ardentes prunas impone, & ſuffumigium recipiat fœmina ſepties in die per vuluam, quadrantis ſpatio.

CAPVT XVIII.

De Regimine enixæ.

FInis vnius menſis eſt principium alterius 4. *acut.* 1. dicebat Galenus: ideóque cùm fœmina noni menſis decimum diem pertranſit, ſummam ſui curam gerere debet, vt facilis, & felix partus illi adueniat. Quare in aëre verſetur temperato, ad calidum inclinante, parumper exercitetur, coitu vtatur frequenti, cibis D vtatur emollientibus. Balneum ab vmbilico infrà, ſalubre eſt, aut fotus ex emollientibus herbis paratus. Suffumigia odorata frequentiùs ſubdita, vtilia ſunt, ex Moſcho, ambra, Cinnamomo, Agallocho, Gallia Moſchata, Caryophyllis, ladano, & ſtyrace calamita, ex quibus formentur paſtilli carbonibus inſpergendi. Sed ſuffitus humidus ſecurior eſt, paratus ex decocto Nardi, ſpicæ Celticæ, Artemiſiæ, ſabinæ, pulegij, lauri, calaminthæ.

Quando verò partus appropinquat, caueat à fumo, vento, & frigore, imò verſetur in aëre odoro, non multùm luminoſo. Lineis quoque calidis ſtyracem, aut thus redolentibus per ventrem comprimenda eſt, nec ſtrictè, nec laxè: niſi enim faſciæ ventrem comprimant, E aëre ſubingrediente locum fœtus, vteri inflatio fœminis ſæpiſſime contingit. Imò hæc compreſſio ad purgationis immoderantiam corrigendam, eſt vtiliſſima, ex Aëtio *tetrab.* 4. *ſerm.* 4. *cap.* 5. In calido lecto ſit conſtituta. A motu in lecto, quoad poſſit, abſtineat. Recreandæ vires aromate ſaccharo condito, vt cortice citri parum aſſo, & vino generoſo infuſo.

Vrina, & ſtercus vacuentur emolliente clyſmate. Inungantur venter, pudendum, perinæum, & oſſa coccygis fomentis, vt ad partus facilitatem meatus dilatentur. Nutriatur cibis boni chymi, iure pingui gallinæ in quo cicera nigra, & fœnugræci ſemina, cum puluere

A cinnamomi incoxerint Deinde ſedeat enixura per horam vnam, extendens pedes ſuos inferiùs; hoc enim modo fœtus ad deſcenſum aptior fit. Reſupinetur poſtea horæ dimidiæ ſpatio ſuper durſum, vt fœtus hac figura conquieſcere poſſit. Si verò fœtus ad vterum non perreptat, tunc ſcalas aſcendat acclines, & per decliues deſcendat, vt ad exitum moueatur fœtus.

Compreſſiu anhelitus optima eſt ſicut & ſternutamentum, hoc enim facultatem irritat expultricem, & infantem concutit. Pudibundæ partes illinantur, ſimul & alia. cum oleo rutaceo. amygdalino, lilior. albor. in quo efferoeſcant priùs artemiſia, cæpa, allium, origanum, & alia huiuſmodi. Fumum recipiar intra vuluam ex myrrha. Cauendum fœtu exiſtenre viuo, à fortioribus medicamentis, ne fœtus ipſorum violen- B tia intereat.

Cùm autem fœtus deſcendere incipit ad os vteri, hiat vulua, dulores augentur, ſecundina apparet, & ichores copioſè emanant, tunc; & non antè in ſella locetur. Tria enim commoda ex hac mora ſequuntur, quòd infans egreſſum non tentat ante integram conuerſionem ſui; deinde vires matris, & fœtus integræ ad hanc emiſſionis horam perſeuerant; accedit quòd nec vterus ab aëre externo refrigeratur, nec aqua ante tempus vacuata, in ſuperfluis conatibus partum ſiccum reddit.

Vtrùm verò *figura ad pariendum varia ſit*? etiam diſceptandum. Reſponde aſſi matiuè. Si enim mulier ea eſt, vt leui occaſione, eius vterus ſoleat extrà laxari, & C procidere, præſtantius eſt, vt pariat decumbens in lecto ſupina, alioquì melius patit erecta, & è collo alterius fœminæ ſuſpenſa. Interdum prona figura more quadrupedum eſt conuenientior, ita vt caput mulieris ſupra pauimentum firmetur, & venter ſuper femora, & genua ſua, quæ figura in muliere multùm pingui aptior eſt, ſic enim vulua delabens, ceruicem rectà extendit, auctore Aëtio *loc. cit.* & Paulus *lib. 3. cap. 76.* ſic ait: *Vulua ſic abdomen tendens è directo oſtioli habebitur.* Sic etiam vteri os agitur infrà, & omentum ſuprà reprimitur, ita vt os vteri iam non compreſſum ab omento, ſed ab eo liberum, aditum infanti facilem præſtare poſſit. Supina figura minùs eſt parienti grauis, nam à viro forti, retrò ſuſtinetur. in qua fœmina pedibus inniti debet, & dorſo, non natibus, aut coccygi, hæc enim libera eſt relinquenda, vt retrocedere poſſit; ita namque oſſa coccy- D gis cum oſſe ſacro articulantur, vt reflecti poſſit coccyx in externam partem, & foramen ſic latius reddere in expulſione infantis, & duræ fæcis. Quare ſi mulier inniteretur natibus, nec coccyx retrocedere poſſet, nec fœtui liber aditus concederetur, qui ſanè error frequentiſſimus eſt, & maximè cuitandus. Interdum verò adeò imbellis mulier eſt, & ex febribus, aliiſque morbis exhauſta, vt lecto decumbens parere tantùm & poſſit, & debeat.

De obſtetrice quid dicendum? Sit experta, longos & graciles digitos habeat, veſtibus ſuis ſpolietur, ne ab ipſis poſſit impediri. Lintea calida ventri, nuchæ, & dorſo parientis imponat, & manus, ac partem brachij ſibi inungat oleis de Lilio, S. ſamino, Amygdal. dulcium, ac pinguedine Gallinæ, quas ſuauiter immittat E tangendo, mouendo, ac reducendo fœtum, vt facilis partus contingat.

Vterum ipſa diutius non dilaniet, ſed ſuauiter omnia loca intus, & extrà inungens, placidè, leniter, ac citra compreſſionem, fœtus caput rectè ad oſculum dirigat, os pectinis eleuet, & pinguia dicta ſine intermiſſione effundat. Tunc iubeat ſpiritum detinere, & ad inferiores partes propulſare, moneátque parientem, ne ſpiritum in gutture congreget, inde enim, vt Aëtio placuit, gutturis tumor, & vaſorum eius loci dilatatio contingit, quæ affectio eſt immedicabilis; quare oſcitatio in parientibus, lethalis eſſe cenſetur.

A Spiritum etiam infrà agunt, reſpirationis detentio, & ad inferiora voluntaria propulſatio, oris apertio, dum inſpirant, & magna per nares aëris inſpiratio, clamor magnus, ac ſubitus: nam quamuis clamor fiat aëre inſpirato, ob vehementiam tamen, ac celeritatem, plurima pars aëris concuſſi, infrà cum violentia pellitur. Sternutamentum verò, & vomitus ſpiritum magna vi ad inferiora deducunt.

Nec erit inutile, ſacculos duos ex goſſypio factos aqua roſacea madentes oculis imponere, & linteo ligare, ne præ valida expreſſione atque dolore oculi exprimantur, quod in partubus frequentiſſimè contingere, notauit Paulus *lib. 3. cap. 22.* Sitis quoad fieri poſſit, toleranda: ſi enim parientes ſitiant, inquit Auicenna, B plus aëris inſpirant, & infantes ipſi ſiti matris incaleſcentes, & anxij, reſpirationem magis exoptant, & exitum quærunt.

Vtrùm autem *enixæ naribus odores admouendi* litigium eſt apud auctores. Dic. Fœtida admouenda, nî virtus ſit debilis, aut delicata fœmina. illa enim virtutem nimiùm proſternunt. Ob hanc cauſam in difficili partu odorare iucunda, ſummoperè præſtat, in quantitate parua, vt vires reficiantur, quæ in partu difficili perſæpe fatiſcunt. Neque timeas ex odoratis difficilem partum, quòd his perceptis vulua tanquam amens ſurſum aſcendat: nam illa infantis mole grauata difficillimè ſurſum conſcendit. Per interualla ergo odorentur nunc fœtida, nunc beneolentia: nam vteri ex fœtu grauamen, in cauſa eſt vt fœtida magis proſint ob facilitatem C deſcendendi, & odorata non obſint, ſed virium refectione ſint vtilia. Inter fœtida, tutiſſima eſt ruta, & inter odorata; vinum præſertim moſchatulum, aut aliud iucundum, aut beneolens alimentum, quod prope nares patientis diuidi debet. In hunc vſum iuxta nares enixæ apponimus carnes auium ſemiaſſas, & vino odorifero inſperſas, vt ſpiritus ex partus dolore, & vigiliis exhauſti reſtaurentur.

Quòd ſi fœtus non exeat, extinguíque periclitetur, valentiora aggredienda. Per os offerenda Cinnamomum, Myrrha, Cardamomum, Sabina, Crocus, Cicera rubra, Opobalſamum, Chryſocolla, Artemiſia, Ariſtolochia, Piper, ex quibus vel decocta ſumantur, vel fiant pulueres in vino diſſoluendi. Quoniam verò hæc auxilia calida ſunt, febrem accerſunt, corpus inflammant, D poſt eorum vſum, vberiori potu lactis muliebris vtendum eſt, eorum enim vim retundit, & ſummam in expellendo fœtu vim habet.

Partus difficilis cauſam Medicus exquirat oportet: Nam ſi vteri oſculum non aperiatur, emollientibus vtendum. Si ob inflammationem fuerit occluſum, nihil violenter agendum. ſed infuſionibus pinguibus pugnare oportet, inſeſſibus, irrigationibus, cataplaſmatis, quorum ope, ſedata inflammatione, & vteri ore dilatato fœtus educatur Si caro, aut tunica, collo vteri fuerint adnatæ, aut clauſa mulier ſit, quidquid impedimento fuerit, reſecetur, & celebretur inciſio iuxta præceptum Auicennæ, 21. 3. *tract. 4. cap. 2 & 3.* Si frigore oſculum ſit denſatum, balneum, fotus, & laxantes ſunt ex vſu. Si vires enixuræ ſint imbelles, non ſubitò, ſed ante tem- E pus partus ſunt reficiendæ cibis boni ſucci, odorato vino, cardiacis alexipharmacis, quæ plurimam ſpirituum quantitatem generant.

Si partus ſiccus ſit, quoniam ante partum ſecunda fuit præpropere rupta, & humiditas vacuata prorſus, aut quia ſeneſcens patere incepit, cùm iam vteri collum, & oſculum obdurnerint, vtendum irrigationibus dictis, balneo, & fomento ex oleo ſolùm tepido paratis, ex Aëtio *ſerm. 4. tetrab. 4. c. 22.* Paulus ad lubricandum oua commendat, *lib. 3 c. 76.* ſubſcribit Auic. *loco cit. cap. 24. in fine*, dum ſic ait: *Effunde lubricantia, & cerotaria, ſubtilia, & mucilagines in vuluam, & adipes liquefactos, & albumen oui, & vitellum eius, eſt enim regimen mirabile:*

Si

Digitized by Google

A Si partus ob nimiam pinguedinem difficilis ſit, pariat prona, vt diximus *ſupra*, & aliqua offerantur, quæ partum facilem reddere queunt. Quòd ſi ex nimia ſanguinis mole vterus reſtagnet, & mulier parere non poſſit, ſectio ex talo vtilis eſt, ex Hippocr. *lib. 1. de morb. mulier. num.* 110.

Si fœtus ſit magnus & vterus paruus, pinguia intus; & extrà admouenda, os vteri dilatetur, & fœtus violenter, aut vnco extrahatur. Magnus fœtus, ſi viuus ſit, non diſſecetur, quoniam plurimæ præter ſpem mirabiliter ſanantur, maximè cùm non liceat viuum interficere, pro vita alterius redimenda. Ob magnitudinem quoque geminum, ſi partus difficilis fiat, curet obſtetrix leuiter ipſum manibus ſuis attrahere, & ſi non poſſit, eum cum margine panni linei vinciat, & leuiter, ter, aut quater attrahat; quòd ſi non cedat, attrahat violentiùs. B Forcipibus verò, tenaculis, aut inciſione, fœto viuo exiſtente, nullo modo vtendum eſt. Si verò gemini, aut tergemini ſint, & collum vteri obſederint, reliqui ad fundum vteri propellantur, & is qui paratior videtur, extrahatur; omnia tamen ſenſim, ſuauitérque citra contuſionem vllam celebrare oportet, ne vis aliqua fœtui inferri poſſit. Vbi verò fœtus præter naturam figuratus naſcitur, naturalem reddere figuram decet, partim pellendo, partim adducendo, partim flectendo, partim in rectum agendo: Et ſiquidem manum, pedémve præmiſerit, non inde attrahere oportet, magis enim impingitur, loxatur, vel abrumpitur. Quare digitis humero infantis, vel collo admotis, præmiſſa pars ad conuenientem locum introducatur. Præſtat etiam valdè, acu C manum, aut pedem infantis præmiſſum pungere, vt ſentiens ipſe dolorem partem retrahat. Peſſima ſanè figura in ventrem eſt, aut in dorſum, aut in latus: ſi manus, & pedes naſcantur ſimul, aut pedes, & caput; huic proxima, cùm manus, & caput ſimul educuntor: hi namque partus, nî in rectam naturæ figuram reducantur, ſunt exitioſi. Læthalis quoqoe eſt, cùm ſupplex naſcitur ſuper genua ſua, quare curandum eſt, vt eius crura, tandiu eleuentur, donec caput deſcendat. Quod ſi ex voto non contingat, dum eſt viuus, non incîdatur: nam melius eſt naturæ eum ſic relinquere, quæ eſt factor potens, quàm emortuo fœto, ipſum fortunæ committere.

OBSERVATIO.

Ad præſeruandas enixas, ne in morbos labantur ſyrupus eximius.

PLurima, eáque frequentiſſima mala, quæ enixis ſuperuenire ſolent, ex menſtrui retentione ferè oriri conſueuere; ex quo fonte perenni omnis morborum farrago quæ ipſas comitatur, ſcaturire ſolet, vt tormina, febres, inflammationes internæ, cephalalgia, conuulſio, & alia. Commodiſſimè tantis malis occurres, ſi menſtrua ſuauiter prouoces, ac vterum robores: Hoc nullo alio fit præſtantiori præſidio, quàm ſi poſtquam fœmina fuerit enixa, in aurora quatuor vncias huius ſyrupi offeras, ventre ieiuno.

℞. *Capil. vener. eupatorij, aſplenij, an.* M j. *flor. cordial.* ʒ. iij. *ſem. frig an.* ℥ j *aniſi, ſem. fœnicul. cinnamom. an.* ʒ ij. *glycyrrhiz.* ℥ j ß *ſcordij, tormentillæ, meliſſæ, ſcorzonera, an.* M. iij. *aſari* ℥ j. *nucis moſchata, baccar. Iuniperi, an.* ℥ ß. *matricariæ, artemiſiæ, rutæ recentium, an.* M. ij. *confect. alkermes, confect. hyacynth. an.* ʒ iij. *diamarg.* ℈ iv. Coquantur omnia in ſufficienti aq. quantitate, quovſque remaneant ℔. iij. Colaturæ adde *ſyrup. capill. veneris, ſyrup. glycyrrhiz. an.* ℥ viii. *ſyrup. de artemiſia* ℥. iij. cum ſacchsto fiat ſyrupus ſec. art.

CAPVT XIX.

De ſecunda derelicta.

PLures ſunt truculenti affectos, qui enixis ob menſtruum retentum, vel immodicè fluens ſuperuenire ſolent, vt febres, pleuritis, phrenitis, alui fluxus, angina, difficilis reſpiratio, conuulſio, vteri inflammatio, paralyſis, coxendicis dolor, qoi omnes peculiarem non expoſtulant curationem, præter eam quam in ſuperioribus libris tradidimus quam repetere, nihil eſſet aliod, quàm chartas implere. Solùm ergo B de duobus affectibus, puta de Secuoda derelicta poſt partum, & de Torminibus, peculiarem faciemus commemorationem.

Definitio.

SEcunda eſt membrana quædam ex iis quæ fœtum inuoluunt, quæ veloti radicatio multorum vaſorum eſt, quam priſci auctores Chorion nuncupatunt, quod ſanè nihil aliud eſt, quàm vaſorum multitudo membrana tenui connexorum, quæ haud facilè numerare qoeas, Galeno auctore, *lib.* 15. *de vſu part. cap.* 5. quod etiam aliis nominibus appellare conſueuere, vt conſtat *lib.* 5. *Aphor.* 49. & Paulo *lib.* 6. *cap.* 75. Latini C ſecundam, aut ſecundinam vocauere, quòd velut ſecundum domicilium, ac receptaculum ſit, & fœtus indumentum; quam membranam, quoniam ex vmbilico pueri pendet, & vmbilicus poſtremus ab vteris exit, propterea fœtu excluſo, foràs prodire neceſſe eſt in naturali partu.

Adde quòd nomine ſecundinarum interdum intelliguntur omnes membranæ fœtum ambientes, quæ poſt exitum infantis, in vtero relinqui ſolent, quia cùm natura conetur ipſom in lucem edere, vt hoc proſequatur minori labore, ante partum à veſtimentis & inuolucris, quæ partum retardare poterant, peculiari cura eum exonerat, vt ſolos in lucem prodeat, præſertim cùm certiſſimum ſit, partum naturalem, & præter naturam, dummodò viuus exiſtat, non ſolùm opera facultatis D expultricis vteri, ſed etiam facultatis animalis ipſius fœtus perfici.

Vtrùm membrana chorion neceſſariò contineatur intra vterum, fœtu extra ipſum emiſſo? dubium eſt grauiſſimum, maximè cùm aliæ duæ fœtum inuoluentes intra vterum, iam extrà prodierint. Plures cauſam huius euentus eſſe confirmant, quòd aliæ duæ membranæ facultatem expultricem plus irritant, quia in medio ipſarum toto geſtationis tempore vrina ipſius fœtus continetur, quæ ſicut facilem reddit partum, & fœtus expulſionem, media irritatione, ſic ea adiuuante poteſt aliarum duarum membranarum excretionem moliri.

Hæc ſolutio etſi vera videatur, difficultatem tamen maximam inuoluit: Nam etſi vrina retenta poſſit adiuuare expulſionem fœtus, minimè tamen aliarum duarum membranarum exitum parare poteſt, quia fœtus E expulſio non ſolùm opera facultatis expultricis ipſius vteri perficitur, ſed etiam facultatis animalis fœtus, quæ irritatur mediante ſenſatione à potentia tactiua eiuſdem fœtus: At verò ſecundinæ ſolùm opera facultatis expultricis expelluntur, etſi eadem ſenſatio intercedat. Ergo ſuppoſito, quòd chorion membrana vteri parietibus magis eſt propinqua, difficile videtur ob aſſignatam rationem, alias duas membranas, remanente chorio, poſſe expelli. Accedit, quòd inter illas duas membranas, & vterum interponatur, chorion, per quam halitus acres, & vrina facultatem expultricem irritantes,

vtero communicantur : quare minimè videntur expelli poſſe aliæ duæ membranæ , quin expellatur chorion.

Ex qua impugnatione infertur ratio , propter quam facilior ſit expulſio fœtus extra vterum , quàm membranarum : illa enim fit opera duplicis facultatis , naturalis vteri , & animalis muſculorum fœtus ; hæc verò tantùm ope facultatis naturalis vteri perficitur. Verùm hæc ratio aliquam difficultatem etiam in ſe inuoluit; nam etiam membranarum expulſio, eodem modo fieri poterit , ſiquidem ſuccedit duplici facultate operante, vtraque tamen naturali, quia cùm membranæ omnes duplici informentur anima rationali, veluti partes fœturæ, in ipſis potentiæ naturales reperiri debent, atque adeò expulſio membranarum duplici facultatis naturalis opera perficietur.

Huic tamen rationi reſponderi poteſt , membranas fœtum ambientes , non informari anima rationali fœtus . aut matris , ſed toto tempore geſtationis , per iuxtapoſitionem augeri , non viuentium inſtar, & ita operatione facultatis expultricis vteri, extra ipſum mitti. Verùm hæc ſolutio defendi non poteſt , quia omnes membranæ fœtum inuoluentes, inſtar aliarum partium ſpermaticarum ipſius fœtus , ex ſemine fuerunt productæ. Ergo ſicuti reliquæ partes informantur anima , ſic & omnes membranæ. Patet conſequentia, quia hæ partes ipſi fœtui pro illo ſtatu quo in vtero continetur , vſum & commoditatem præſtant. Ergo conſonum eſt eadem forma informari , ac aliæ partes. Confirmatur hæc ratio : quoniam omnes venæ exiſtentes in chorio , anima rationali informantur , ſiquidem in eſſe accidentali , & ſubſtantiali , ſunt eiuſdem rationis, cum venis aliis fœtus, nam mathematicè continuitatem ſeruant. Ergo etiam membranæ , in quibus dictæ venæ continentur , anima informari debent.

Confirmatur ſecundò : Nam etiamſi venæ repertæ in chorio non informarentur anima , neque continuarentur mathematicè cum aliis venis fœtus ſaltem arteriæ exiſtentes in ipſis membranis debent anima informari, cùm in ipſis motus dilatationis , & contractionis reperiatur, qui actus vitalis eſt. Ergo cùm actio vitalis animam præſupponat, dicendum eſt, omnes tunicas, in quibus arteriæ reperiuntur, anima informari, quoniam finis propter quem arteriæ partibus diſtribuuntur , eſt ipſarum viuificatio.

Prædictæ ergo rationi reſpondetur primò, verum eſſe membranas omnes anima rationali informari ; non tamen ex hoc inferendum eſſe, expulſionem ipſam, poſt quam fœtus in lucem eſt editus , duplici facultate perfici , naturali vteri , & ipſarum membranarum, quoniam ſolùm quando fœtus in vtero continebatur, anima informantur, non autem poſtea ; debita enim vnio tunc deficit , quamvis reliquæ diſpoſitiones optimæ ſint , & ſic anima ab ipſarum deficit informatione. Dic ſecundò, quòd etiamſi membranæ informentur anima, poſtquam fœtus extra vterum expellitur , in ipsíſque facultas expultrix reperiatur , & earum expulſio , opera duplicis facultatis perficiatur, adhuc fœtus excretio facilior eſt , quia fit à facultate animali , quæ motus efficit multò vehementiores.

Relicta ergo ſolutione potiſſima, difficultati reſpondendum puto. Licèt membranæ omnes coalitum continuitate mathematica, in probabili opinione cum fœtu obtineant , æqualem tamen fixionem non continent; chorion enim minorem, aliæ verò duæ membranæ maiorem obtinent connexionem : & ſic mirum non erit, membranarum chorion magis detineri , fœtu extra vterum miſſo. Accedit quòd membrana chorion maiorem cum vtero , quàm cum fœtu cognationem habeat; hac ergo ratione retentionem pati poteſt , aliis duabus expulſis.

Neque inſtes , quòd reliquæ duæ membranæ intra

A chorion contineantur , & ſic eſſe impoſſibile violentam retentionem pati, reliquis extra vterum emiſſis : Nam licèt prædictæ membranæ contineantur intra chorion, illarum expulſio cum violenta ipſius retentione contingere poteſt , cùm enim maiorem cum fœtu connexionem obtineant , quando expellitur extra vterum, poteſt ſeparare à ſe chorion , ipſarúmque continuitatem remouere , & hac de cauſa citiùs ipſarum expulſio ſequetur.

Non inſtes ſecundò, omnes tres membranas , anima rationali fœtus informari, & ſic eſſe neceſſe, vt maiorem continuitatem , & fixionem cum ipſo obtineant , quàm cum vtero : Nam multoties ea quæ contigua ſunt , maiorem habent fixionem, & difficiliùs ſeparantur , quàm ea quæ ſunt continua , vt experientia conſtat. Præter-

B quam quòd membrana chorion continuitatem mathematicam cum vtero, mediis acetabulis obtinere non poteſt, cùm opinio probabilis ſit , ea quæ differunt ſpecie, ſecundùm materiam , & ſecundùm quantitatem poſſe continuari.

Sed relicta hac difficili quæſtione , ad aliam arduam accedamus: *Vtrùm ſecundinarum retentio ſit morbus in numero addito ?* Practici ferè omnes reſpondent affirmatiuè : nam ſicuti conſtat ex Galen. *lib. de diff. morb. c.* 8. lapidem renum, aut veſicæ eſſe morbum in numero , non quidem rerum naturalium , ſed præter naturam , ita de ſecundinis retentis eſt pronunciandum.

Hæc doctrina etſi vera ſit, inſufficiens tamen eſt, cùm ſecundinarum retentio non ſolùm morbi rationem , ſed etiam ſymptomatis obtineat , ex eorum numero quæ

C immodicè retinentur : debebant enim ſecundinæ , ſtatim ac fœtus extra vterum miſſus eſt , excerni , & ob hanc cauſam earum retentio , ſymptomatis habet rationem in excretis.

Dic. Nil obſtat quin ſecundarum retentio , rationem morbi in compoſitione obtineat ; poteſt enim eadem res ſecundùm diuerſas rationes formales , habere rationem morbi, & ſymptomatis , quod tantùm de ſymptomatibus in qualitate mutata intelligi debet, & in his quæ præter naturam, diuerſa tamen ratione retinentur: Licèt enim hæc duo genera ſymptomatum, ſimul obtineant rationem morbi , & ſymptomatis , differunt in hoc, quòd ea quæ retinentur immodicè, non habent rationem morbi in temperamento , ſed tantùm in compoſitione ; at verò ſymptomata qualitatis mu-

D tatæ , tantùm habent rationem morbi in temperamento.

Sed videtur , quòd ſecundinæ detentæ non poſſint obtinere rationem morbi in numero addito , quia cùm ratio morbi conſtituatur in hoc , vt lædat operationes ſenſibiliter , videtur quòd non poſſit aſſignari aliqua actio læſa in vtero , reſpectu cuius habeant rationem morbi : Nam licèt ſecundinæ retentæ lædant in aliis partibus operationes, prædicta læſio ab illis , tanquam à morbo , non dimanat , ſed tanquam ab efficienti cauſa, quatenus vapores eleuati ab ipſis, medio morbo in partibus producto , operationes lædunt.

Et ſi reſpondeas ſecundinas retentas lædere nutritionem ipſius vteri non eſt omnino verum , quia ſi ante fœtus expulſionem retentio ſecundinarum non læde-

E bat nutritionem , cur poſtea lædet ; ſiquidem nihil de nouo acquirunt , ratione cuius læſio nutritionis ſequi poſſit. Quòd ſi dicas, ſecundinas non acquirere aliquam realitatem quantitatis , ſed tantùm formalitatem morbi : obſtat , quoniam formalitas acquiri non poteſt, realitate noua , ſiquidem ab ipſa dependet. Ergo noua illa formalitas acquiri non poteſt. Quare etſi reſpondeas , in ſecundinis retentis acquiri realitatem potentiæ localis , ex qua ſequitur ratio morbi , læſio operationum, adhuc aſſignata ſolutio defendi non poteſt : Numerus enim partium conſtituens ſanitatem, non perficit operationes in ſtatu naturali , reſpectu nutritionis.

Ergo

Ergo numerus conſtituens morbum, nulla ratione nutritionem lædere poterit. Dic ergo, ſecundinas retentas lædere ſanguinis expurgationem, præſertim quando ab vtero ſeparatæ non ſunt, ſed adhuc cum ipſo ſunt contiguæ; ratione enim quantitatis illarum, mala ſanguinis expurgatio ſubſequitur, quatenus illius exitum impedire ſolent.

Ex huius argumenti deciſione conſtat manifeſtè, partem affectam in hac ægritudine eſſe vterum, licèt non ſemper ſecundùm vnam & eandem partem afficiatur, cùm interdum ſecundinæ in eadem parte contineantur, ac antea exiſtebant, quando fœtus ſine ſeparatione, & continuitatis ſolutione in vtero aderat. Interdum verò continentur in vtero, facta iam diuiſione circa alias partes ipſius vteri, vel in fundo, inſtar conuolutæ pilæ: quæ diſtinctio ad curationem ſummopere prodeſt. Neque obſtat, ſi dicas ſecundinas non eſſe accidentia, & ſic non poſſe in vtero inhærere, & ex conſequenti ipſum non poſſe eſſe partem affectam: Quia vt aliquid morbi rationem ſortiatur, neceſſarium non eſt, intrinſecè partem afficere per inhæſionem; ſufficit enim quòd parti adhæreat, maximè cùm ſecundinæ, quando in eadem parte, ac antea continebantur, coalitum ſufficientem, & veluti vnionem cum vtero ſortiantur, præcipuè ſi mathematicè in ea parte inhæreant.

Cauſa.

HIppocratica doctrina ad cauſæ cognitionem plurimùm conducit: ſic enim habet *lib.* 1. *de morb. mul. num.*64. *Si mulieri ſecunda in vteris relicta fuerit, hoc ſic contingit Si per vim ruptus fuerit vmbilicus, aut ab obſtetrice per imperitiam reſectus, qua videlicet vmbilicum pueri priùs incidit, antequàm ſecunda ex vtero exiiſſet, & vteri ſurſum retrahunt ſecundam, vtpote lubricam, & diffuſam, & in ſeipſis detinent, &c.* Ex quibus verbis duæ violentæ retentionis cauſæ depromi poſſunt, nimirum reſectio ipſius vmbilici fœtus facta violenter, vel ob obſtetricis imperitiam eueniens. Idem enim contingit in expulſione ſecundinarum, quod accidit in expulſione mortui fœtus, quia cùm huius motus deficiat, à quo expulſio extra vterum adiuuatur, violentam patitur retentionem. Idem in expulſione ſecundinarum contingit, ſiquidem in vtroque exemplo facultas expultrix impotens redditur.

Cæterùm cùm ſecundinæ poſſint intra vterum retineri, facta diuiſione, & inſtar pilæ conuolutæ; vel ſi remaneant cum vnione, ſitus aliquantulum varietur, huius differentiæ cauſas tradere oportet. Oritur ergo primus exiſtendi modus, ob magnam vteri debilitatem, ex fœtus expulſione ſequutam, præſertim ſi partus difficilis ſit, vel quia os vuluæ eſt clauſum, vt contingit in iis, quæ maximam adſtrictionem partium naturalium ſortiuntur ex natura ſua. Secundus, ex forti acetabulorum vnione contingit, quando ita vehemens eſt, & membranæ ita tenues, vt facilè ob fœtus calcitrationem, ſine coalitus diuiſione diſrumpantur, quod etiam ob defectum compreſſionis vteri poteſt accidere, quæ ab inundante, & excrementitia humiditate originem ducit.

Vtrùm verò *ſecundarum retentio à bonis odoribus, aut gelida potu poſſit concitari?* dubitandum. Plures ſunt practici periti, *cap. de ſecundinarum extractione*, qui hunc affectum ex animi pathematis, bonis odoribus naribus admotis, gelidæ potu, & omnibus aliis quæ puerperas alterare poſſunt, generari ſibi perſuadent. Sed quo modo hoc fieri poſſit, non video, neque ipſi explicant: Varius tamen, & diuerſus eſt, iuxta concurſum huius, vel illius cauſæ: nam quando intercedunt animi paſſiones, ſecundinarum expulſio ob actum appetitus ſenſitiui deficere ſolet, ratione cuius potentiarum diſtractio ſequitur, irritatióque à ſecundinis illata non ſentitur, quia deficit animæ concurſus, ob illius limitatam virtutem. Et licèt odores propter eandem rationem, violentam retentionem excitare poſſint, tamen ex alio fonte hoc oriri eſt certiſſimum, nimirum quia cùm vterus ratione odoris, aut, vt meliùs dicam, ratione alterius qualitatis ſimul exiſtentis cum re odorifera, recurrat ad ſupernas partes, deficit contractio, ſine qua ſecundæ expelli nulla ratione poſſunt. Et quamuis ob potum aquæ frigidæ maxima detur compreſſio verſus partes inferas, tamen quoniam ratione frigiditatis ſenſus torpeſcit, fit vt ad percipiendam irritationem à ſecundis excitatam, ineptior fiat, & hac ratione ipſæ retinentur.

Signa.

ANnullo hucuſque tradita ſunt ſigna, quibus ſecundinarum retentio poſſit cognoſci, quia facilè ob defectum conſpicitur: nihilominus tamen aliqua ſigna oportet adducere, ex quibus modum exiſtendi ſecundinarum in vtero venari poſſimus, an vnitæ, vel diuiſæ exiſtant inſtar conuolutæ pilæ. Hoc primò ex motu ſecundinarum facto ab obſtetrice cognoſces, quia cùm ſecundinæ pendeant per vas vmbilicale, facta attractione aliquantulum valida, ſi multùm reſiſtant, ſignum eſt firmiter in eadem parte eſſe vnitas; ſi verò non ita reſiſtant, ſed tractioni cedant, veriſimile eſt in pilæ modum circa aliquam vteri partem eſſe conglomeratas, præſertim ſi cum ſanguine menſtruo aliqua pituitæ viſcidæ portio expellatur, à qua ſecundæ humidiores redditæ, eam ſibi circumuolutionem comparauerint. Hoc etiam ex doloribus in partu repertis, facilè conîicies; ſi enim ante partum dolores maximi non præceſſerint, ſed remiſſi multùm, ipſas fuiſſe diſruptas, & vtero vnitas remanere, eſt coniectandum; ſi verò intenſiſſimi dolores præfuerint, ſignum eſt diſrumpi venas, & arterias, quæ ſunt ligamenta ſecundinarum cum vtero, & ipſas in formam pilæ conuolutas eſſe.

Præſagium.

SEcundas non protinus exire, graue eſt, & periculo plenum, auctore Hippocrate *lib.* 1. *de morb. mulier.* grauia enim ex earum retentione ſymptomata oriri conſueuerunt, nam & menſtrua purgatio ſupprimitur: ex quibus duabus cauſis eleuantur vapores, qui partes ſuperas lancinant, & feriunt, venter fit durus, & in molem accreſcit, dolor totius corporis, præcipuè partium inferiorum concitatur; quæ omnia fiunt multò fortiora, ſi febris adſit acuta, quam vteri ſtrangulatio ferè inſequitur. Hoc periculum palàm fecit Hippoc. 2. *epid. ſect.* 2. *text.* 18. quo loco de vxore cotiarij ſermonem inſtituens, inquit, *ſecundinæ partem in vtero fuiſſe relictam, à qua ſtranguria fuit ſubſequuta*: quod ſymptoma vel ex nocumento illato muſculo veſicæ, quando media pars ſecundæ in vtero fuit relicta, vel ex aliqua intemperie eidem parti ex putredine ipſarum communicata, ortum habuiſſe non eſt dubitandum.

Inquires: *Vtrùm ex ſecundinarum retentione, ſi extrahi non poſſint, neceſſariò mors ſubſequatur?* Plures tennunt Aëtium *tetrab.* 4. *ſerm.* 4. *cap.* 24. *in med.* & Auicennam 21. 3. *tract.* 1. *cap.* 16. *in med.* quòd aſſerant, ſecundinas non ſtatim eſſe extrahendas: *Si enim non fuerint eductæ, perturbari non oportet, quia intra paucos dies in ſaniem conuerſæ, & putrefactæ excidunt.* Sed ineptè tantos auctores condemnant: ipſi enim extrahendas non eſſe non imperant, ſed monent Medicos, ne diffidant, aut ſubſequutis grauiſſimis ſymptomatis non perterreantur, nam ſi præſidiis aptis non cedant, ipſæ putrefactæ expellentur ferè, licèt ex ipſarum retentione mortem ſubſequi multoties, non ſit negandum:

Si enim ex retentione fœtus mortui, eleuatis vaporibus fœtidis, & partibus præcipuis communicatis, excitantur pathemata dira, ex quibus neceſſariò ſubſequitur mors, cur ob eandem rationem ex ſecundis retentis mors non continget?

Ex hac ratione colligi poteſt, communem ſententiam vulgò receptam falſam eſſe, quæ conſtanter aſſerunt, ſecundinas retentas, & non extractas neceſſariò mortem inducere: Nam fœtus mortuus ſolet pluribus diebus in vtero retineri, viuente matre, meliùs multò ſecundinæ poterunt longiori tempore ſeruari, quin certò ſubſequatur mors, ſiquidem maior vaporum quantitas debet eleuari ex fœtu mortuo, quàm ex membranis. Ergo ſi fœtus mortuus excerni ſolet quin ſubſequatur mors, meliùs multò poterunt expelli ſecundæ.

Dic. Si ſecundinæ præſidiis adhibitis extrahi non poſſint, non neceſſariò ægra occumbet, ſiquidem multoties ipſis retentis, etſi principibus partibus noxa communicetur, non introducitur vltima diſpoſitiò, ex qua ſeparatio animæ rationalis ſubſequatur. Si verò mors contingat aliquando, ea temeritati, & audaciæ obſtetricum imponenda eſt, hæ cùm manum in os vuluæ coniiciunt, tam violenter hoc opus exercent, vt vterum dilanient, vlceribus & inflammatione afficiant, ex quibus mortem ſubſequi poſſe, dubitat nemo.

De Curatione.

CVm vna ex cauſis retentionis ſecundinarum, ſit ſecundùm Hippocratem *loc. cit.* intempeſtiua vmbilici reſectio, ideò antequam auxilia huius ægritudinis in medium proponamus, præmittere oportet, ſecundas non eſſe ab vmbilico reſecandas, quouſque extra vterum extrahantur; potiùs enim dum intus continentur, abſque violentia vlla paulatim trahantur, vt ſemper fœtui cõiunctæ remaneant: quod ſi non fuerit poſſibile, fœmina ſedeat in ſella ventri exonerando deſtinata, ex quo loco pendens fœtus, ſua grauitate ſecum ſecundas afferat. Quare hoc modo, ex Hippocratis mente *loc. cit.* ſecundas extrahere oportet; ſi verò poſſibile non ſit, ad maiora auxilia accedere eſt neceſſe.

Sed percontaberis: *Vtrùm ad reſectionem vmbilici multum tempus ſit differendum?* Ex vna enim parte violentæ ſecundinarum retentionis, ex ſectione vmbilici intempeſtiua, periculum imminet; ex alia, ſi diutius differatur; fœtus periclitabitur, aut morboſus euadet. Dic. Si tentatis remediis, viginti quatuor horarum ſpatio, nihil proficiat ægra, nec leuetur, vmbilicus ſecari debet, & partem alteram abſciſſam femori parturientis vehementer alligare oportet, ne ad vteri cauitatem poſſit reuerti. Non nego, aliquando anticipatam vmbilici reſectionem eſſe neceſſariam, quando videlicet vaſa vmbilicalia, mucore vel pituita viſcida ſunt referta, tunc enim medicamenta aliqua ſicca apponere oportet, quorum ope pituitoſus, frigidúſque humor poſſit abſumi.

Illa vero hoc loco non inutilis quæſtio excitabitur, ex mente Hippocratis deprompta, quæ quæri ſolet: *Vtrùm tuſſis, & ſternutamentum ad ſecundinarum expulſionem ſint ex vſu.* Nam pro hoc opere perficiendo, ſiue ſecundæ vtero ſint connexæ, ſiue in modum pilæ conuolutæ, vnanimiter auctores ſternutationem commendant, freti oraculo Hippocratis 5. *Aph.* 49. ſic profantis: *Vt ſecundæ procidant, ſternutatorio appoſito, nares comprime, & os:* & licèt idem affirmet Galenus *in com.* rationem tamen adducit, propter quam iubeat Hippocrates, poſt impoſitionem ſternutatorij, nares & os apprehendere: Ratio eſt in promptu, quia facta apprehenſione oris, & narium, ſi conſequatur ſternutatio, difficiliùs aër exire poteſt; quare hac ratione maiorem compreſſionem

A ſubſequi eſt neceſſe, vt faciliùs expellantur ſecundæ. Eandem ſententiam adduxit Hip. *ſententia* 35. *antecedenti*, dicens: *Mulieri quæ vterinis moleſtatur, aut difficulter parit, ſuperueniens ſternutatio, bonum.* Gal. *in com.* ſternutamentum in omnibus affectibus vterinis non prodeſſe affirmat, ſiquidem in eiuſdem partis exulcerationibus, abſceſſu, inflammatione, eryſipelate, adiumento eſſe non poteſt, quin ſæpiſſime nocumentum maximum infert: Quare Hippocrates de vteri ſtrangulatu eſt intelligendus, cui ſi ſternutamentum ſuperueniat, remedio eſt, non ſolùm, quia eſt bonum ſignum, in mulieribus quæ ſtrangulatione laborant, ſed etiam vt cauſa, quia eſt huius morbi præſidium. Quare ſicut ſternutamentum pro ſecundis pellendis præſtat eximiè, ſic tuſſis eandem vtilitatem præſtat.

B Sed quo pactu ſternutamentum, & tuſſis hoc efficiant, obtinet difficultatem: cùm media ſternutatione expellatur id, quod irritat cerebri ventriculos; quare excerni non poterit id, quod in vtero infixum eſt, & tenaciter adhæret. In tuſſi autem etſi abdominis muſculi comprimantur, & hac de cauſa expulſio menbranarum iuuari poſſit, quia hæc compreſſio fit verſus partem ſuperiorem, ſecundæ haudquaquam poterunt expelli; quæ etiam actio verſus partem ſupernam in ſternutatione contingit.

Dic, verum eſſe, per ſternutationem, & tuſſim ſolùm expelli quod in ventriculis cerebri, & bronchiis pulmonis continetur: nihilominùs mediis his actionibus poſſe fieri ſecundinarum expulſionem, non eſſe negandum,
C quatenus ad compreſſionem illarum partium, etiam muſculi aliarum comprimuntur, & expellitur id quod in cauitate earum adhæret. Quamuis enim in vtraque actione compreſſio muſculorum abdominis fiat verſus thoracem, tamen cùm vterus in parte inferiori ſitus ſit, & compreſſio fiat in aliis partibus abdominis, exiſtentibus infra thoracem, & vterum, fit vt aëris expulſio per thoracem, & ſecundinarum per vterum fieri poſſit. Accedit quòd ſeptum tranſuerſum in vtraque actione etiam comprimitur, quæ etiam eſt cauſa, vt expulſio ſecundinarum etiam adiuuetur. Accedit commotio ex ſternutamento in toto corpore, à parte ſupera ad infernam, & ex tuſſi, in thorace excitata, quæ ad prædictæ actionis perfectionem non parum conducit. Sed opus ſternutamenti, actione tuſſis validius eſt, cùm in illo
D natura à parte ſupera ad infernam expellere conetur; at verò in tuſſi, ex thorace. Illud autem iniectis pulueribus intra nares per cannulam prouocabitur, ex caſtorio, Pipere, Sinapi, Nicotiana, &c.

Ex hac doctrina inferunt, remedia omnia, ex quorum actione ſequitur compreſſio partium inferiorum, pro curatione huius affectus, multo eſſe ex vſu, vt ſunt ſuffumigia fœtida naribus admota, ex vngulis equi, aſinæ, fimo equi, Bouis, Columbarum, Aquilæ, ſemine porri, vrticæ minoris, allio, Elleboro albo, Ariſtolochia rotunda, aſſa fœtida, Sagapeno, Nigella; hæc enim vterum comprimendo, qualitate ſua vtero aduerſa, ſternutamentum prouocant. Vel parentur ex ruta, Praſſio,
E Abrotano, cum oleo Liliorum permixtis, ex quibus ſupra prunas poſitis ſuffumigium per nates fœmina accipiat. Vel fiat hoc modo.

℞. Myrrhæ ℥.ß. *galbani, opopanacis, an.* ʒ ß. *elleb*o*ri nigri*, ʒ j. Conficiantur tabellæ cum felle taurino, imponendæ ſuper prunas pro ſuffumigio, quod etiam per partem inferiorem eſt recipiendum: Quo celebrato, obſtetrix leni motu excitato, ſecundinas extrahere conetur.

Vtrùm autem *ſuffitus aromatum ſecundinas expellat?* contemplandum. Non deſunt qui reſpondeant affirmatiuè, cùm mulicbria ducant, vt 5. *Aph.* 28. Hippocrates educuit, vt Cinnamomum, Nardus, Iuncus odoratus, Artemiſia, Sabina, Dictamnum, Pulegium, & huius cenſus alia. Sed non rectè explicant Hippocratem

nam

nam Galenus *in com.* per muliebria, ſolùm menſtruam purgationem intelligit, quæ cùm ob craſſitiem expelli non poſſit, ſuffituum ope attenuata faciliùs per vterum excorrit. A

Neque inſtes, per illud verbum [muliebria] non ſolùm menſtruam purgationem eſſe intelligendam, ſed omne quod in vtero continetur, quoniam vna ex cauſis violentæ retentionis ſecundinarum, odores ſunt boni, quos licet fœminæ recipere per partem inferam, & nares apprehendere, vt illi à potentia olfactiua percipi minimè poſſint, præcipuè quando cohibetur reſpiratio. Sed cùm impoſſibile appareat, vt parturiens tanto tempore poſſit per os, & nares reſpirationem cohibere, neceſſariò ſuffitus debent perſentiri: quare hoc auxilium ſuſpectum eſt, & in praxi pro hoc morbo non admittendum. B

Vtile etiam eſt fœminam ſpiritum cohibere, verſus inferiores partes compreſſione facta, & maximis vociferationibus exclamare, ſed hoc cum præmeditatione faciendum, ne inflammatio, aut hæmorrhagia ſubſequantur. Saltus præſertim pede retrogrado facti, etiam conferunt. Vitandus vomitus, ex quo etſi ventris commotio, & facultatis expultricis excitatio ſequantur, tamen hæc ventriculi actio eſt maximè violenta, & menſtruam purgationem euocat ad partes ſuperas.

Si celebrata non ſufficiant auxilia, & lochia ſint minuta, ſanguinem mitte ex talo, ex quo præſidio commouetur natura, & irritatur ad partes inferas, & eo naturæ defectum ſupplemus. Cantharidum vſus ab aliquibus, magis encomiis celebratos, ſiue per os, ſeu ſuffumigij inſtar, noxius, ac inutilis: nam partes exulcerant, & corrodunt, vehementes dolores, & cruciatus excitant. Caſtorium intus aſſumptum, vel ſuffumigij inſtar applicitum, confert eximiè, nam ex mente Galeni 11. *ſimpl. tit. de Caſtorio*, menſes prouocat, citra læſionem vllam. C

Quòd ſi febris fuerit remiſſa, præſidia ab Hippocrate *lib. 1. de morb. loc. citat.* ſunt imperanda, vt allia cocta, vel aſſata, in vinum proiecta. Vtere etiam puluere Spicæ Nardi, Rutæ, Baccar. Lauri, radicis fœniculi cum vino, & ſucco porri, Petroſelini, Apij, Lapathi acuti, Ebulorum. Si non ſint ſatis, fortiora offerenda, vt decoctum Aſari, Myrrhæ, Gentianæ, Rubeæ tinctorum, adiectis Borace, & Trochiſcis de Myrrha. Vel fiat ex ſemine Dauci, Dictamni, Sem. Porri, Caſtor. Lumbricor. terreſtrium, Praſſij, Verbenæ. Galbanum, & Myrrham per os aſſumere, quantitate drachmæ, diſſoluta in aqua Sabinæ, ſummoperè præſtat. D

Balſamum quantitate duarum drachmarum aſſumptum cum vino, efficaciſſimum remedium eſt. Teſticuli equi vino diſſoluti, eadem doſi aſſumpti, mirè iuuant. Clyſteres irritantes, optimi ſunt, vt facultas expultrix excitetur. Inferiores partes illinendæ oleo Caſtor. Rutæ, Lilior. cum puluere Sabinæ, & Ariſtoloch. Coagulo leporis, & croco, & cum Balſamo, & cera fiat vnguentum. Peſſaria optima ſunt, facta ex Caſtor. Myrrha, Sagapeno, quæ poſtquam parata ſint, madefiant in decocto cucumeris Aſinini, & felle vaccino. E

Cæterùm cùm ſecundinæ retentæ debeant putrefieri, ex quarum putredine, & graueolentia caput, ventriculus, & aliæ principes partes inficiuntur labe dira, eas tueri oportet. Fouendus ventriculus roborantibus vnguentis. Caput præſeruandum ſuffitu rerum fœtidarum. Si adhuc retinentur, manu obſtetricis extrahendæ, priùs adaperto vtero cum ſpeculo matricis; aliàs enim vehemens ſubſequitur dolor. Si ſanguis erumpat in copia multa, adſtringentia offerenda, quorum ope hæmorrhagia poſſit cohiberi.

OBSERVATIO.

Ad expellendas ſecundas, puluis præſtantiſſimus.

PLures plura in hunc vſum commendant auxilia. Ego Dei miſericordia, plurimas in agone conſtitutas liberaui hoc puluere, exhibito in vino, quantitate drachmæ vnius & ſemis, cum ſaccharo, cuius forma eſto hæc.

℞. *Carabes, tenuiſſimè puluerata,* ʒ j. *caſtorij,* ʒ ß. *dictamni, pulegij, an.* ʒ j. *cinnamomi,* ʒ j. *boracis* ℈ j. ß. *ſpica nardi* ℈ j. *myrrhe* ℈ j. ß. *rubea tinctorum* ℈ j. *croci* g̃. vj Fiat puluis ſubtiliſſimus.

CAPVT XX.

De Torminibus à partu.

Definitio.

TOrmina ſunt dolores, qui poſt partum puerperis in parte inferiore ventris, inguinibus, renibus, laterum mollitudine, ſpatio duorum vel trium dierum, per interualla exacerbantur. Cùm enim à conatu facultatis expultricis, menſtruam purgationem excernere properantis, eueniant, & in primis tribus diebus in maiori copia ſanguis erumpat, fit vt hoc tempore in his partibus dolores ampliùs excrucient. Quapropter eſſentia huius affectus in ſymptomate actionis læſæ deprauatæ facultatis tactiuæ conſiſtit: & pars affecta eſt vterus, cùm potentia tactiua ipſius, à qualitate tangibili, immediatè dolores, & cruciatus excitante, immutetur.

Non obſtat verò contra hanc doctrinam, quòd in hac affectione dolores interdum à renibus in laterum magnitudinem protendantur; quare videtur quòd non ſolùm vterus, ſed hæ partes ſint ſedes huius affectus: Quia licèt poſſint affici renes, hoc ex vitio, & conſenſu vteri contingit; cùm enim conceptio fiat in vtero, & toto tempore geſtationis, fœtus in ipſo contineatur, & in partu magnopere vterus laboret, rationi conſonum eſt partem affectam tantùm eſſe vterum.

Perſcrutaberis: *Vtrùm tormina poſt partum ſint continua, an per interualla exacerbentur?* Nam cauſa efficiens doloris ſemper præſens in vtero continetur. Ergo inceſſanter, & non per conſenſum affligent. Reſpondent plures rationem ob quam dolores poſt partum per interualla excruciant, eſſe, quia cauſa doloris intra vterum non continetur ſemper, ſed è venis maximis per interualla expellitur ad ipſum. Sed non aptè reſpondent, quoniam hæc tormina ex humore contento in venis non oriuntur, ſed ex flatibus, qui poſt ſuam ipſorum generationem ſemper in vtero perſiſtunt: neque eſt neceſſarium, ex alia parte communicari, cùm in ipſo poſſint produci, ex ſanguine craſſo, & pituitoſo, toto geſtationis tempore in vtero ſtabulante. Ergo prædicta ſolutio inualida. Confirmatur: Nam quando colicus dolor ex flatibus concitatur, etiam ſuas habet periodos, quamvis in inteſtinis producantur flatus. Ergo etiamſi ſubſtantia flatuoſa in vtero generetur, dolor ab ipſa exortus, ſuas etiam poterit habere exacerbationes. Nec dicas, quòd ratio aſſignata ſaltem veritatem obtinet, quando tormina, & dolores ex menſtrua purgatione originem ducunt: Nam adhuc ſupereſt tradere rationem, ob quam ex venis per interualla humores trudantur ad vterum, & non continuè, quod in prædicta ratione non aſſignatur.

Secundò reſponderi poteſt, cauſam efficientem me-

diatam, nimirum flatum, & humorem craſſum ſemper in vtero contineri; dolores tamen non eſſe continuos, quia qualitas tangibilis, ſolutio continui, aut intemperies, à qua dolor immeditè excitatur, per interualla producitur, quoniam ad illius productionem conditio neceſſaria non ſemper adeſt, cùm prædictæ cauſæ ad productionem qualitatis tangibilis, debeant deſcendere ad partes, in ipſiſque ſoluere continuum, quod ob conatum facultatis expultricis contingit, appoſitum ad expellendam cauſam, producentem tangibilem qualitatem. Quæ ſolutio etſi magis ad veritatem accedat, ex toto tamen difficultatem non eradicat, certum enim eſt tangibilem qualitatem immediatè dolorem excitantem, ab humore craſſo, vel flato produci, quando debita datur approximatio, quæ ante conatum facultatis expellentis cauſam irritantem, aſſignari nequit.

Ex dictis conſtat, quòd ratio propter quam dolores non ſunt continui, ſed repetunt per interualla, emanat ex eo, quòd facultas expultrix, per periodos conatum aſſumat. Sed quomodo poſſit eſſe hoc verum, ſi illa eſt agens naturale, non impeditum, explicatu eſt perquàm difficile. Reſpondebis hoc modo. Vt facultas expultrix per periodos conatu aſſumat, neceſſe eſt vt obiectum irritans ſemper adſit, quantitate, & qualitate determinata, ita vt aliquo horum deficiente, expulſio ceſſet continua; & quia in humoribus craſſis, vel flatibus in vtero exiſtentibus non adeſt ſemper quantitas, & qualitas determinata ad irritandum, ſed per interualla in ipſis acquirunt, idcircò tormina non eſſe continua. Verùm hæc ſolutio non videtur eſſe conſona rationi: Cauſa enim à qua dolores poſt partum oriuntur, non eodem modo ſe habet, ac cauſa antecedens, & efficiens intermittentem febrem, cùm in hac non ſemper reperiatur id, quod neceſſarium eſt ad irritandum, ſed per interualla acquiratur: At verò cauſa doloris efficiens, in quantitate, & qualitate ſufficienti ad irritandum, ſemper in vtero adeſt.

De quantitate nullus dubitat, nam hac tanta interdum vterus abundat, vt in ventre magna ſuſpenſio excitetur, vt in tympanite, & colico dolore manifeſtè patet. De qualitate etiam conſtat, quia hæc in flatibus neceſſaria, debet eſſe frigiditas, ſi quidem ij ab intrinſeco, & ex natura ſua conſtant frigiditate. Sed hanc non poſſunt acquirere per interualla, quin potiùs frigiditas ob moram in corpore remitti debeat à calore, qui in illos agit perpetuò, illorum frigiditatem remittens. Ergo alia cauſa inquirenda eſt, cur tormina à partu per interualla exacerbentur. Quando enim dolor non oritur ex flatu, ſed ex humore craſſo in venis vteri retento, non datur cauſa, à qua prædictus humor poſt partum poſſit acquirere qualitates per circuitus irritantes, ſi eæ geſtationis tempore non fuerint acquiſitæ.

Dices ſecundò. Cauſa huius euentus eſt, quòd diuerſis partibus vteri, cauſa irritans applicatur: hæc enim in partibus, in quibus antea continebatur, non irritat de nouo, cùm ab aſſuetis paſſio non fiat, & iam produxerit totum, quod producere poteſt ad irritandum; & niſi aliis partibus vteri communicetur, vel irritare, vel dolorem excitare nequit, ſiquidem doloris vrgentia, immutationem factam in facultate expultrice, ab obiecto irritante, præſupponit.

Hæc ſolutio quæſitum intimiùs non explicat, tum quia non aſſignat cauſam, ob quam irritans cauſa, & producens tormina diuerſis partibus vteri applicetur, præſertim ſi in parte, in qua antea retinebatur, mutatio de nouo non adeſt; tum quia etſi veritatem habeat, in dolore orto ex flatu, qui cùm leuis ſit, modò verſus partem ſuperam, nunc in partem inferam, impulſu ſuo mouetur, tamen in dolore ab humore craſſo non eſt omnino vera: præcipuè ſi hic vteri vaſis adhæreat. Neque dicas, idem poſſe affirmari de humoribus craſſis, qui innata grauitate deorſum mouentur,

A cùm aliquando contingat, vt hi ad partem ſuperam recurrant.

Dic quamuis flatus, vel humor craſſus perpetuò irritent expultricem facultatem, dolor non eſt continuus, ſed per interualla recurrit, etiam ſi facultas, agens ſit naturale: cùm enim facultas, quando conatum aſſumit in expulſione flatus, vel alterius irritantis cauſæ, ob vacuationem, & ſpiritum exhauſtum debilis remaneat, fit, vt conatum aſſumptum ad vmbilicum perducere non poſſit, quouſque aliquantulum reparetur, & ita poſtea iterum ad expulſionem inſurgat. Hoc patet in diarrhœa euidenter, in qua etſi tota quantitas quæ expellitur, præſens ſit, & irritet, continuò non expellitur, ſed per interualla, nam priùs neceſſe eſt vt à natura facultas ex- B pultrix reparetur.

Huic dubio addendum aliud: *Vtrùm primiparis tormina à partu contingant?* Reſponde affirmatiuè: Nam illæ flatu abundant, & humoribus crudis, ex indebito regimine, toto geſtationis tempore acquiſitis. Si verò obſtetrices hoc denegant, intelligendum eſt, quòd illæ minùs intenſos dolores quàm cæteræ patiantur: nam in partibus ad ventrem pertinentibus maior quantitas adeſt calidi innati abſumentis flatus. In primiparis concoctio ventriculi eſt robuſtior, quia alios partus, in quibus ingens ſanguinis copia vacuatur, non ſunt expertæ, & ideò reliquæ facultates naturales ſunt robuſtiores, & hac de cauſa maior ſanguinis quantitas excernitur, minore intra vterum remanente: quare fit, C vt abſumptis flatibus, horúmque cauſa feliciùs vacuata, minores poſt partum quàm cæteræ enixæ dolores experiantur.

Cauſa.

SIcut tormina inteſtinorum, ex mente Galeni 5. *Aph.* 11. à flatu ſcaturiunt, ſic vteri tormina ex eadem cauſa originem ducunt. Hæc ſubſtantia flatuoſa vel in vteri cauitate ſtabulatur, & plus iuſto vteri parietes diſtendendo, intolerabiles concitat dolores, vel in meatibus vteri pertinaciter adhæret, & tormina parit. Deinde ex aëre recepto in vterum poſt exitum infantis, interdum emanat, quia cùm geſtationis tempore tota cauitas vteri ſit repleta, non datur in ipſa compreſſio, neque reuertitur ad priſtinum ſtatum, & locum; quum verò fœtus ex D vtero exit, ad cauitatem illam replendam aër neceſſariò debet accedere. Sæpe ex frigore emanat hoc vitium, ex partu ſuſcepto, ob obſtetricis imperitiam, ac imprudentiam enixæ.

Interdum cauſa huius affectus, ſanguis craſſus eſt, qui ob venarum anguſtiam affatim repurgari nequit; quare coërcitus, & retentus, cruciatus intolerabiles concitat, qui vacuato ſanguine ceſſare ſolent. Neque dicas, venas vteri, ſenſus expertes, vel præditas remiſſo, cæterarum inſtar, 16. *de vſu part.* 12. non immanes cruciatus pati poſſe: nam ij non in venis, ſed in vteri ſubſtantia excitantur, quam diſtentione ſua premunt, atque fatigant. Ex ſanguine tenui, & mordaci, etiam poteſt oriri hoc malum; hic enim humor non ſolùm diſtendit, ſed ſuis qualitatibus intemperando dolorem E excitat.

Signa.

SI ex flatu hic dolor originem ducat, ex inflatione ventris, rugitu ipſius, dolore vago per omnem ventris regionem percepto cognoſcetur, maximè ſi præceſſerit vſus alimentorum, quæ flatus gignere conſueuerunt. Si ex ſanguine limoſo, & craſſo oriatur, ex anteacta vita dignoſces, & ex ſanguinis excreti natura, conſiſtentia, & colore: ſi enim fuerit albus, vel niger, humorem pituitoſum, vel melancholicum redundare ſignificat. Sanguinem tenuem, & acrem oſtendunt,

doloris

doloris vehementia, actium ciborum vſus, ſitis intenſa, vrinæ ardor, & in affectis partibus intenſa caliditas perſentitur.

Præſagium.

SI mulieri poſt partum tormina, & dolores ſuperuenerint, malum: dolor enim valde virtutem proſternit, & ob dolorem menſtrua purgatio circumciditur. Peſſimum eſt, ſi tormina cum animi deliquio contingant, tunc enim non ſolùm vterus, ſed cor, aut cerebrum compatiuntur; hoc enim ſymptoma animi defectum illicò acce:ſit, ſi vehemens eſt, 1. *ad Glauc.* 14. & 2. *acut.* 48. §. *Ob dolorem enim agri ſine pulſu redduntur, exanimeſque fiunt, &c.*

Curatio.

OMnis curatiua intentio in hac affectione, in ſedatione doloris repoſita eſt: Hoc opus variis præſidus celebrarunt, ſi Medicus varietatem cauſæ contempletur. Si flatus cauſa ſit, anodyna ſanant, quæ humectando, & relaxando partes, diſtentionem impediunt. De horum claſſe ſunt fomenta, & vnguenta calida, quæ prætérquam quòd ſuo actuali calore menſtrua mouent, vias dilatant, mulcebri ſuauitate dolorem leniunt, 5. *ſimp.* 19. & x. *acut.* 1. Parantur vnguenta ex oleo Camomil. Liliot. alb. Amygdal. Aneth. Rutaceo pinguedine Gallinæ, vel ſuilla. Fomenta fiunt ex emollientibus, & carminantibus medicamentis, præmiſſo tamen ſuaui clyſtere flatum reſoluente. Veſica ſemiplena decocto anodino, & carminante, vtilis eſt, parata ex decocto fœnug. Sem. Lin. Camomil. Aneth. Melilot. Cinnamomi.

Cataplaſmata ſuper ventrem inferiorem oppoſita, optima ſunt, quorum copiam latè deſcribemus *lib. vlt. cap. 2. num. 1. de colico dolore.* Hauſtus olei Amygdalarum dulcium, vtilis, cum aqua naphæ permixtus. Ius Galli veteris, præſtans, flatus enim reſoluit, abſtergit, attenuat. Aromaticum roſatum, ſyrupus factus ex Cinnamomo, & adianto, pulueres facti ex Cinnamomi. Nuc. Moſchat. Cortic. Citri, Artemiſiæ, an. part. æqual adiecta dupla ſacchari quantitate, mirificam vtilitatem præbent, ſuperbibito mero. Si menſtrua purgatio ſit minuta, ſecanda vena in talo, hirudines mariſcis affigendæ, femora in parte domeſtica ſcarificanda.

Si hoc vitium ex acri humore, calido, aut tenui emanet, huius acrimonia retundenda. Humectantes clyſteres ſunt ex vſu. Temperata anodyna vtilia, ſicut & fomenta, & ſuper ventrem aſſiduæ irrigationes ex decocto Maluar. Parietar. Violar. Sem. Lini, Althææ, prunorum: poſt quas imponantur vnguenta facta ex Amygdalino oleo, Violar. & pinguedine Gallinæ. Quòd ſi nimius in viſceribus perſentiatur ardor, ſecanda ſaphæna.

c

OBSERVATIO.

Pro Torminibus à partu, remedium expertum.

INter præſtantiſſima auxilia, quæ ad tormina à partu ſedanda, vſu. & experimento adinueni, hoc eſt ſecuriſſimum, & feliciſſimum, vtere eo ſuperbibitis quatuor vnciis meri, ſi febris abſit; qua præſente, aqua ſcorzoneræ, aut cardui benedicti ſit ex vſu. Doſis pulueris ſit drachma vna.

℞. *Caſterij* ℥ ß. *dictamni, artemiſia, matricaria, an.* ℈. ß. *cinnamom. aniſi, ſem. fœniculi, an,* ℈. j. *agallochi* ℈. ij. *aromatici, diamargarit. calidi an.* ℈. ß. *ſem. dauci, & carui, an.* ℈. j. *nucis moſchata* ℈. j. *macis* ℈. ß. *ruta* ℈. j. *ſabina* ℈. ß. *calamenthi, origani, pulegij, comarū anethi, an.* ℈. ß. *cardamom.*

A ℥. x. *flor. camomil. & ſambuci, an.* ℈. j Omnia tenuiſſimè pulueriſentur, & triturentur ad vmbram.

CAPVT XXI.

De regimine infantis.

QVomodo ſit gubernandus infans, eiuſque tenerrimum corpus ab iniuriis externis, morbiſque præcauendum, hoc loco breuiter dicemus. Et primò quærendum: *vtrùm vmbilicus ſit reſecandus, & ſale eius corpus inſpergendum?* Aëtius *tetrab. 1. ſerm. 4. cap. 3.* vmbilicum quatuor à ventre digitis reſecandum docuit

B ſcalpro acuto, omnem aliam materiam harundinum, ac vitri, vt ne quid atterant, reprobans. Deinde contentus in, ipſo ſanguis limoſus exprimatur, ſpongia abſtergatur ac lana carpta obturetur, & cum filo, aut goſſipio tenuiter retorto ligetur circa dolorem, ex Auic. 3. 1. *doct. 1. cap. 1.* neue præ laxitate reſolutus, intereat infans: quum verò exciderit vmbilicus poſt quartam diem, cochleæ teſtam vſtam tritam loco inſpergere, & deinde ligare oportet.

Galenus *lib. 1. de ſanit. tuend. cap. 7.* poſtea moderato ſale per ſe tenuiſſimo totum corpus conſpergit: ſic enim ait: *Ergo recèns is natus infantulus, cuius corporis conſtitutio omni nota vacat, primùm quidem faſciis deligetur, ſed corpori priùs toti ſale modicè inſperſo, quò cutis*

C *eius denſior, ſolidiórque iis quæ intus ſunt, partibus reddatur. In vtero enim æquè cum reliquis mollis erat, cùm nec durius vllum externum corpus inibi contigerit, nec aër illi vſquam frigidus inciderit, quorum commercio contracta, denſatáque, & quàm ipſamet priùs, & quàm reliqua membra, denſior, duriórque fieret. At quoniam iam editus infans, in frigore, & calore, atque inter corpora multò ſe duriora verſetur, neceſſe eſt ob hæc ipſa nimirum naturale eius tegmen præparari quodammodo à nobis, reddique ad indolentiam, & tolerantiam quàm aptiſſimum par eſt.* Idque facit inſperſo ſale in natura temperata; quæ ſi paulò humentior ſit, puluere foliorum myrti, ceu adſtringente, & magis ſiccante vti iubet. Auicenna, vt probatiſſimum reddat ſal, admiſcet ſemen connabis, coſtum, ſumach, fœnugræcum, origanum. Auerrhoës

D *lib. 6. collig. cap. 6.* hanc ſalis inſperſionem reprehendit: nam eius acrimoniam noſtra ætas non fert, deinde per cutim raram vitioſi ſucci tranſpirant, qui ſi ex ſalis adſtrictione cohibeantur, periculum imminet. Sed hunc auctorem intellige de ſale vſto, qui acris eſt, & magis adſtringens, ſal verò tenuiſſimè pulueriſatus, nullam noxam inferre poteſt; nam ſuauis eſt, cùm ſit læuis, & cuti beneuolus. Conſultum tamen eſt totum corpus abluere vino, in quo rubentes roſæ priùs efferueſcant.

Sordes deinde naribus inſitæ, digitis exprimendæ. Os, atque aurium meatus purgandi. Palpebræ diducendæ. Oculi detergendi. Podicis orificium per circuitum

E digito minimo mouendum, & aperiendum, illicò enim excernit per ſedem ſubnigra quædam iecinoris recrementa, & tunc infans mollibus linteis, ac faſciis inuoluatur. Galenus nil aliud præter lac maternum offert. Paulus *lib. 1. c. 5.* melle optimè deſpumato quamprimùm nutrit, hoc enim detergit, & lactis concretionem impedit. Alij ad præcauendum infantes ab epilepſia oleum ſaſaminum, vel amygdal. dulcium cum ſaccharo. & ſemine Pæoniæ. Hoc enim remedium nutrit infantem, & pituitoſos humores per ſeceſſum ſuauiſſimè expurgat, qui ſi non vacuantur, ad epilepſiam in poſterum præparant corpus imbelle. Plures imperant theriacam, ſed pro illis eſt ſuſpecta, eius enim potentia, illorum virtute maior eſt, & flaccidum corpuſculum facilè reſoluit, innatúmque ſpiritum extinguit.

Vtrùm

Vtrùm verò poſt lactationem pluribus circumſtantiis opus ſit, ad infantis educationem? meritò inquires. Dic, quòd poſtquam lacte fuerit nutritus infans, eóque præcipuè materno, quod illi eſt ſimillimum, ex Galen. 1. *de ſanit. tuend. cap. cit.* & Anicen. 3. 1. *doct.* 1. *cap.* 2. (niſi mater ſit aliquo morbo fœdata) idque bis die, aut ad ſummum ter, plurimum enim aſſumptum, crudum remanet, & ad epilepſiam, alióſque morbos parat, quia corrumpitur: Abloatur bis, aut ter infans aqua calida hyeme, æſtate temperata, non autem debet in balneo diutius morari, non enim vt ſupercaleſcat, aut rubeat eius corpus, ſed vt humeſcat, aut mundetur, hoc lauacrum inſtituitur, linteis deinde molliſſimis abſtergatur, & exſiccetur.

Nutrix à lotione, antequàm faſciis obuoluat infantem, eius membra tangere debet, & quod extendendum fuerit, diuidet, ac extendet, & comprimendum comprimet, & hoc opus leniter peragere oportet. Infantis veſica premenda, vt vrinæ exitus fiat facilior. Extendendæ manus, & brachia ad genua vſquè. Pedes vtrique leniter ducendi retrò ad dorſum, & antè ad caput, vt membra omnia, quò oportet, flecti condiſcant. Non ſunt autem ſupra ventrem firmandi, ne lædantur viſcera, in quo peccant nutrices, quæ infantes pronos continent, donec paulatim omnes faſcias componant.

Oculi infantis ſerico viridi ſunt tergendi. Nates oleo dulci intus linendæ, ac deſiccandæ. Deinde infantem lactare oportet, & ad ſomnum inuitare. Dormiat è latere, capite, quàm reliquum corpus elatiore. Cuna non eſt vehementer mouenda; concitatus enim motus ad Epilepſiam parat, & lac in ventriculo contentum fluctuare facit. Immaturè ad progrediendum omnino cogendus non eſt, ne crura corporis pondere vitientur. Ita quum valet à greſſu arcendus non eſt: ſummum enim commodum ad vitam, eiúſque durationem & ſanitatis tutelam præſtat exercitium, & ita animali omni à natura eſt præſtitutus exercitij modus.

Vtrùm alter à lacte cibus infanti ſit propinandus? dubitabis. Dic, ſolo lacte ali debere puerum, quoad primores dentes, quos duales appellant, emiſerit, quod ſeptimo vt plurimùm menſe contingit, ex Paulo *lib.* 1. *cap.* 9. Si tamen ante hoc tempus, cibum alium vehementer appetit, & ipſe ſit ſucculentus, & viridus, & ſpes ſit quòd poſſit concoquere, offeratur. Poſt ortum verò dualium, ſolidius alimentum exhibendum. Duriuſculum tamen dentibus cibum non arterat: nam dentes moleſtat, materiam ex qua alij dentes ſunt gignendi, attritu diſſipat, & reſoluit, & fragmenta dura non contrita deuorat, quæ in ſola degluritione, ſtrangulatum, tuſſim, vomitum mouent, & ventriculo negotium faceſſunt, & cruda remanentia obſtructiones, & alia ſymptomata in poſterum acceſſunt.

Auicenna primò offert panem, quem infanti maſticauerit nutrix, deinde panem cum aqua mellis, aut aquoſo vino, vel lacte. Aëtius micam panis ex vino molſo, aut dulci, cum lacte propinat, deinde oua ſorbilia concedit. Sed cùm vinum ne guſtare quidem ſuadeat Galenus, quippe quod hauſtum, humectat nimiùm, & corpus calefacit, tum caput halitu replet, iis qui calido & humido conſtant temperamento, auctore Ariſtot. *lib. de ſomn. & vigil. cap. vltimo*, & panis ſola maſticatione nutricis paratus, durior ſit, ac ſolidior, quàm vt primis puerorum cibis conueniat, & ſi plurimùm in ore contineat nutrix, donec ſatis madeſcat, tunc pluri, quàm opus eſt, ſaliua conſpurcatur: Idcircò melius eſt, vt aſſumat micam panis coctam ex aqua, melle, oleo, butyro, & ad mellis conſiſtentiam redactam. Vtilis eſt etiam mica panis ex iure pulli Gallinacei, conſummatum Gallinæ, vitella ouorum ſaccharo, aut melle irrorata, optima, ſummopere præſtant. Poſſunt etiam eo tempore concedi molles carnes, quæ in gallinarum præ-

A cordiis inueniuntur. Hæc alimenta, ſi bene coquantur, citra ventris intumeſcentiam, aut inflationem; ſi puer non reddatur ſomniculoſus, aut torpidus vrináſque habeat lacteas, ſummopere proſunt, & illi firmitudinem, robúrque conciliant, & hæc magna ex parte viginti menſibus apud Aëtium, aut duobus annis contingit. Quòd ſi firmus ſit, debet ablactari; ſin mioùs, alteri nutrici duorum menſium ſpatio debet committi, vt recenti lacte, atque abundante eum reddat vegetiorem. In ablactatione, hyemem rigidam, & feruentem æſtatem cauere oportet: nam vltimum hyemis, & poſtremum æſtatis eligere oportet. Non ſubitò, ſed latenter ab vbere deſueſcat, & fiant ei glandes ex pane, & ſaccharo, quæ offerantur ipſi dum mamillas B quærit, & lac affectat. Quòd ſi ablactatus incidat in morbum, rurſus ei lac concedatur; & vbi ceſſauerit morbus, corpuſculum renutriatur lacte, & hac ratione iterum ablactetur.

OBSERVATIO

Antidotum ad præſeruandos infantes ab Epilepſia ante lactationem offerendum.

MVlta ad præſeruandos infantes ab Epilepſia hæreditaria tentaui perſæpe antidota, quæ excrementitiam humiditatem viſcoſam, & ſordes melancholicas C in ventriculo congeſtas, & inteſtinis, ſuauiter expurgarent per aluum, (quæ ſi non excernerentur, præpararent ad Epilepſiam caput) neruoſúmque genus roborarent, malignámque qualitatem morbo caduco inſidentem domarent, atque compeſcerent. Omnia fruſtranea inueni, hoc dempto, quod in hunc vſum feliciſſimum ſemper inueni: cùm enim in pluribus liberis multorum, qui omnes hoc oblato meliùs habere, periculum feciſſem, experriſſimum fuiſſe conteſtor, atque profiteor: Nam quibus hoc præſidium ante lactationem fuit oblatum, Epilepſiam in progreſſu ætatis non perſenſere, cùm cæteri ante eos Epilepſia eſſent interfecti.

℞. *Fella teſtudinum aquaticarum*, Num. ij. *theriaca* D *ſmaragder.* ʒ ij. *ſucci rutæ* ℥ ß. *raſura cornu cerui* ʒ ß. *cranij pueri, & fœmellæ*, ʒ iij. *vngul. alces, vnicornu, an.* ℈ j. *pulu. pullorum hirundinis aduſtorum*, ʒ ß. *pœnia maris* ℈ j. *thuris* ℈ ß. Excipiantur omnia cum olei ſeſamin. amygd. dulcium recentium, Mellis albiſſimi, ſacchari albi ſolidiſſimi partibus æqualibus, & fiat Electuarium molle, digito minimo in os infantis indendum.

CAPVT XXII.

De electione nutricis.

PLura de nutricis regimine, & electione tradidimus *lib.* 2. *Hiſt. Princip. Medic. in com. Hiſt.* 31. nunc quæ E ad hoc argumentum ſuperſunt enucleanda, complere oportet. *Vtrùm ad electionem nutricis, plures neceſſariæ conditiones animaduertendæ.* Eligitur nutrix ex partu naturali, quando nouem menſibus vtero geſtauit, ex abortu enim, aut ſeptimeſtri partu non probatur, imò lac eius, quæ frequenter abortit, ſuſpectum eſt apud Auicennam. Ex ſalubritate, neceſſe eſt vt ſit rectè ſana, ex parentibus orta nulli morbo præſertim hæreditario, aut contagioſo obnoxiis. Ex temperamento, medium habeat nutrix: ſi enim temperatus puer eſt, huius lactis vſu, temperatura optima ſeruatur; ſin minùs, ad eam reducitur. Nec probo reductionem pirutoſi infantis per biliosum lac, quoniam morbis ex vtroque humore fortè redderetur opportunos, & tantam contrarietatem non adeò rectè tolerat ætas infantis tenera,

&

& ſatius eſt duobus annis reduci ex vſu lactis temperati ad optimam naturam, quàm id vno anno conſequi ex bilioſi vſu, & altero, in bilioſam naturam transferri. A

Eligitur præterea nuttix ex compoſitione: ſi enim medio ſit prædita temperamento, omnium extremorum ſtatim occupabit medium, nempe gracilitatis & craſſitiei, mollitiei & duritiei, glabri & hirti, caloris & frigiditatis, humiditatis & ſiccitatis, nigri & albi Capillo potiùs conſtet nigro, quàm ruſo. Collum habeat validum, amplum pectus, omnea animi functiones, naturales, animalea, & vitales, & inculpatas. Ex magnitudine mammillarum etiam eligenda. Paulos *lib. 1. cap. 2.* vbera magna in nutrice requirit. Aëtius moderata, non rugoſa, ſed plena; magna verò, & B patua improbat: hæc quoniam parum lactia exhibent: illa, qoia plus, quàm opus eſt, lactis præparant, quod in mammillis retentum corrumpitur, infantem lædit, matrem grauat. Nos magna vbera probamus cum Paulo, nimis tamen protenſa, & laxa, abhorret Auicenna. Mediocres probandæ in vberibus papillæ; magnæ enim offendunt gingiuas, ac linguam impediont, ne deglutitionem iuuet. Paruæ ægrè apprehendi poſſunt, maxillas premunt, atque fatigant. In papillia meatua necnimis anguſti ſint, nec lati, & cauernoſi: eiaculatum enim per anguſtos meatua lac ſublinentem os pelliculam ferit, & vlcus igneæ caliditatis inducit. Lariores meatus, qui papillas cauernoſas reddunt, dum affatim emittunt lac, pariunt perſæpe ſuffocationem. C

Eligitur inſuper ex nomero partuum præcedentium: nam melius eſt ſi bis, aut ter pepererit nutrix; nam ex primo partu vbera, quæ nunquam lac antes procreauerant, minùs vtile creant, poſtea verò ſecundo, aut tertio partu vtiliſſimum conficiunt, velut iam edoctæ, & conficiendo aſſoetæ. Ex ſalubritate liberorum, oportet vt eos habeat viuos, & robuſtos, nec vlli Epilepſia, aut alio contagioſo morbo deceſſerint.

Ex ſexu infantis quem peperit, ſatius eſt vt ſit partus maſculi: nam hic eſt fœmina perfectior, quare vtilius etiam lac generabit. Reclamat experimentum, calidius enim eſt hoc lac: quæ enim maſculum geſtant, calidiores ſunt, & agiliores, & calidios lac poſt partum præbent. Dic, ſi fœmina temperata ſit, præſtare lac eius quæ peperit maſculum; ſi intemperata in D calore, ſalubrius eſſe lac, eius quæ enixa eſt fœmellam. Ex menſtruo, lactationis tempore retento, notrix probanda: nam menſtruis fluentibus lactatioois tempore lac imminuitur, aut vitiatur, prout *lib. 2. Hiſt. Princip. Medic. in com. Hiſt. cit.* diſceptauimua. Faciem fuco non dehoneſter, nam præter mentis impotentiam, quam arguit, lac vitiatur ex ceruſa, ſublimato, & aliis huiuſmodi. Nutrix vna eſſe debet: nam experimento compertum eſt, ex lactis diuerſitate, infantes lædi. Quare non probo quarundam matrum conſuetudinem, quæ præter id quòd liberos ſuos nutriunt, nutricem quoque coadiutricem habent: Imò condemno Medicorum conſilium præceps, qui leui quauis E de cauſa nutricem mutant; habet enim lactis iam vſitatiſſimi permutatio incommoda ſua, quæ non ſine graui neceſſitate ſunt ſobeunda. His omnibus addere oportet indicium firmiſſimum, ex ipſo lacte deſumptum, cuius probationem *lib. cit. Hiſt.* reperies.

CAPVT VLTIMVM.

De Lactis defectu, abundantia, craſſitie, tenuitate, acrimonia, fœtore, & coagulatione.

De Lactis morboſi correctione breuiter hoc capite peragendum, ſiquidem à priſcis hoc negotium eſt adamuſſim exaratum. De defecto primò initiandus ſermo. Quando lac imminuitur, corrumpitur, aut omnino extinguitur, inſpiſſatur, attenuatur, præſtat alterius nutricis lac præbere: ita monet Aëtius *tetrab. 1. ſerm. 4. cap. 6.* quod de magnis vitiis intelligendum, non enim leui de cauſa eſt permutandum. Si deficiat lac, nutricis ſanguis contemplandus, ex Gal. præcepto: aut enim paucior eſt quàm conueniat, aut deterior. Si paucior, victus offerendus humectans, & excalfaciens, Alimenta offerenda, quæ ſanguinem generant plurimum, vinum, iuſcula, ſuccus carnis, auium carnes, vitella ouorum, lac, cicera, amygdalæ, pineæ, farrum ex hordeo. Si ſanguis prauus, eſt corrigendus; ſi bilioſus, contemperandus, expurgandus. Pituitoſus, medicamenta exoptat non multùm calefacientia, nihil autem deſiccantia. Si cacochymia ſalſa ſit, expurganda; ita & acida, Pituita dulcis, & inſipida, ſanguine permiſcetur, huic coctionem, & non expurgationem *5 ſimpl. cit.* præſcribit Galenus.

Prouocantia lac, ſunt parum calida, primo nempe, aut ſecundo ordine, non ſicca. Hac ratione mouendo lacti proſunt Eruca, Fœniculum, Anethum, Seſamum, Aniſum, Melanthium, Paſtinaca: & vbi pituita craſſior eſt, atque frigidior, Smyrnium, Apium, Sion, Polium, Pulegium, Roſmarinus, ſerpillum, Trifolium, Vitex, Raphanus, Mentha, cæpæ aſſæ, atque elixæ. Si ſigna caloris adſint, & nutrix bilioſa ſit, lac augent Lactuca, Malua, Spinachia, hordeum, papauer. Herbæ virentes nutrici offerendæ: ſiccæ enim, pluſquàm oportet, excalfaciunt & deſiccant, ſanguinem pauciorem, & craſſiorem gignunt, lac potiùs extinguunt, quàm prouocant.

Optimæ ſunt ſorbitiones ex oleo, fermento, & ſaccharo, addito ſeſamo, fœniculo, pulegio, aniſo. Priſana cum fœniculo, & anetho viridi optima eſt. Pultes proſunt ex farina fabar. cum lacte, ſaccharo, & vitellis ouorum. Quieſcat nutrix, brachia exerceat, vbera leui manu perfricet, aut decocto fœniculi per ſpongiam, vt ſanguis ad eas attrahatur, & venæ quæ ibi ſunt dilatentur.

De lactis abundantia quærendum: *Vtrùm corrigenda?* Etſi in ea adimenda plures non laborent, ſed errant: Nam ex lactis copia valde diſtenduntur mammæ, & perſæpe non modò dolent, ſed etiam inflammantur; & pueris hæc nimia quantitas obeſt. hi enim hac ratione in conuulſiones incurrunt, quoniam nerui à magna illa lactis vi facilè percelluntur Deinde lac præ copia in mammillis detentum craſſeſcit, craſſefactum corrumpitur, exulcerat, varios morbos parit. Ergo lac ſi ſponte defluat præ copia, ſymptoma eſt in genere excretorum immodicè.

Cauſa, ſanguinis copia eſſe cenſetur, vel in toto corpore redundans, vel quia per loca conſueta, nempe menſtruas, aut hæmorrhoïdales purgationes à natura non excernitur. In curatione duo ſunt obſeruandi ſcopi, primus, vt lac excedens diſſipetur, & exſiccetur. Secundus, vt luxuries naturæ in gignendo lacte compeſcatur. Pro primo, tenuis victus optimus, vigilia ſalutaris aër ſiccus præſtat, exercitium vtile: potus exiguus: alimenta parum nutrientia, offerenda.

Si lactis copia ex ſanguinis abundantia originem ducit,

ducit, venæ ſectione minuendus, non ſolum è cubito, ſed talo celebranda; hac enim celebrata prouocantur menſtrua, & impetus ſanguinis è mammis ad vterum longè deflectitur. Super mammillas imponantur medicamenta, quæ lac exſiccant, vel innata vi id conſumunt, vt emplaſtra facta ex aceto, Muria, cum puluere cymini, agni caſti, farina oryzæ, hord fabar. lentium, lupinorum, rutæ, pſyllio, alumine, thure, & aliis.

Craſſities corrigatur citò; nam plurium malorum eſt cauſa: Hepatis, & reliqui corporis vaſa obſtruit, & febribus putridis pueros obnuxios reddit, coctu contumax eſt, epilepſiæ, & morbis ex cruditate ipſos exponit, abſceſſus, & furunculos circa corpus infantis progenerat, ventrem cohibet, flatus gignit, inflat, retinet vrinam; & eo vtentes puelli, pituitam vomunt, inappetentes fiunt, torpidi, difficulter ſpirantes, ſomnolenti, decolores. Nutrix alenda eſt minùs nutriente, & attenuante victu. Vtatur iure pulli elixo cum petroſelino, & eruco. Bibat aquam cinnamomi, aut vtatur vino. Offeratur ei oxymel cum puluere fœniculi. Lac attenuat puluis ex cinnamomo, fœniculo, origano. Moderato vtatur exercitio. Vbera frequenter abluat decoctu nepitæ, aut calaminthæ.

Tenuitas lactis plurima damna parit: Infantes graciles, & inualidos reddit, ventrem fluidum facit. Aquoſo lacti prolixus ſomnus, vtilis. Alimenta offerenda, quæ plurimum, & craſſum ſuccum præſtant, vt oryza, pedes, & extremitates animalium. Acri lacti proſunt alimenta boni ſucci. Balnea dulcium aquarum, quæ corpus nutricis humectent, & contemperent. Exhibendæ potiones medicamentoſæ refrigerantes. Si lac prauo odore ſit præditum, Nutrix clementibus medicamentis expurganda. Alimenta putredini obnoxia vitet. Coctio ventriculi procuranda, ſicuti enim putredinis fœtor, ita bonæ coctionis ſuauis odor eſt ſoboles. Huic malo, confectio aliqua odorata, calida aut frigida, pro ra- A tione indigentiæ, vtilis eſt. Ambram, moſchum cibis permiſcere, & ea cum vino aromatico bibere, ſummopere præſtat.

Coagulatur lac, & nodus in vberibus ſæpiſſime concitat, & ferè degenerat in abſceſſus. Cùm hoc acciderit, puer ex illo vbere non lactetur. Sugatur tamen lac, ne id quod de nouo gignitur, coaguletur à caſeatu lacte ibi exiſtente; & pars coagulati quæ incipit diſſolui, non extrahitur, ſed putreſcit, & vbera exedit.

Diſſoluitur lac, ſi nutrix vtatur in cibo mentha, petroſelino, eruco, cinnamomo, & caulium iure. Abluatur mammilla cum aqua, vino, & aceto vnà permixtis. Aut decocto folior. Plantag. Malu. Viol. Roſ. Camomil. Melilot. radic. Althææ, Fœnugræci: & deſuper apponatur linimentum ex oleo roſ. amygd. dulc. ſucco apij, petroſelini, aceto, in quo priùs coagulum leporis ſit diſſolutum.

B

OBSERVATIO.

Ad defectum lactis, electuarium egregium.

℞. *Ciceris priùs infuſi in lacte vaccino, aut ouillo,* ℥ iij. *oryzæ ſæpius abluta, & exſiccata, &* ℥ ij. *tritici, & hord. excorticator. & tritorum, an.* ℥ iij. *amygdal. dulcium excorticat.* ℥ j *ſem. papauer. albi,* ℥ j. ß *ſeſam. triturati* ℥ iv. *puluſ. lumbricor. terreſtrium,* ʒ iv. *ſem. aniſi,* ʒ j. *cryſtalli.* ℈ j. ß. *ſucci fœniculi.* ℥ ij. *mellis* ℥ iij. *butyri,* ℥ iv *ſem. porri* ℥ ß. *ſem. aneth.* ℈ j. *ſacchari albi,* ℔. j. Omnia cum lactis ſ. q. decoquantur, ad conſumptionem tertiæ partis quando iam electuarium aliqualem ſpiſſitudinem acquiſierit.

Sed tempus mihi videtur, vt huic Libro finem imponamus, ex quo ſi Lector candidus, lenta manu præſidia decerpat, non dubito, quin ad fœminarum morbos perſanandos, vtilem ſibi gazam comparare queat. Modò ad febres ſpeciatim curandas accedamus.

FINIS LIBRI TERTII.

ZACVTI

ZACVTI LVSITANI, PRAXIS HISTORIARVM.

LIBER QVARTVS. *DE CVRATIONE FEBRIVM AGENS.*

PROLOGVS.

ARGVMENTVM difficillimum in hoc quarto Praxis Hiſtoriarum Libro, ſupereſt enucleandum, quod de curatione febrium, inſcribitur. Hoc quàm frugiferū ſit, nemò non videt, qui ad Hippocratis aras non ieiunus accedit. Nam Diaria premit laſſitudine: Putrida excrementorum fœtore fatigat: Acuta ſymptomatum ſæuitie oppugnat: Binioſa rigore concuſſiuo lancinat: Pituitoſa horrore ferit: Melancholica oſſium confractione dilacerat: Erratica diuerſimodè opprimit: Elodes ſuperfluo ſudore corpus colliquat: Horrifica perpetuo horrore cutem fatigat: Maligna miris ſymptomatis ſtipata totum perdit: Peſtifera illorum pernicie inſoleſcens, viſcera labefactat, & extinguit labe dira. Omnium ergo febrium extat in hoc Libro mentio plena: Vniuerſa enim ipſarum curatio diſtinctè proponitur; earundémque inſidiæ aptiſſimis remediis deſtruuntur.

CAPVT I.

De Aëre.

DE Febrium natura, eſſentia, diuiſione, differentiis, cauſis ſignis, ac præſagio ſatis fusè *toto Libro quarto Hiſt. Princip. Medic.* prædiximus, & in cæteris plura agitauimus, quæ febribus curandis conferunt apprimè. Idcircò nunc in earum curatione vniuerſali erimus breuiloqui: Liceat tamen nobis per fœcundiſſimos ſex rerum non naturalium campos tantiſper ſpatiari, ab aëre primò exordium ſumentes.

B *Vtrùm aer in curandis febribus ſummam poteſtatem obtineat?* Aëris pro curandis morbis, præcipuè vaſorum, ſummam eſſe poteſtatem, oſtendunt plura: nam facilè commeat ad cor per inſpirationem attractus, & cùm nos ſemper circumſtet, aſſimilat corpora noſtra, & ſanitatis noſtræ ſtatum variè immutat, eáque ſuo temperamento adeò condiſponit, vt in alterando vincere alimentum, ex Hippocratis doctrina probari non incongruè poſſit, 6. *epid. ſect. 5. text. 20. Solum vertere in morbis longis conuenit.* Agit enim continuò, neque manet in corpore inſtar alimenti patiens, & refractus, ſed ſemper accedit nouus, qui per vniuerſam cutem ab arteriarum diſtentione rapitur in viſcera, & alimenta potúſque ſibi attemperat, & eorum interuentu corpus noſtrum; & non tantùm qualitate alterat, ſed etiam materia, ſubſtantiáque, ſpiritus alit.

A Quare diuturnitate temporis, & mora plus poteſt quàm medicamenta: & licèt alimentum ob multitudinem formæ validiùs alterare videatur, tamen ociùs agit aër, tardiùs cibus propter craſſitiem. Accedit quòd aëris noxæ nobis magis ignotæ ſint, quàm alimenti: in quem ſenſum verè protulit Galenus 1. *epid. ſect. 1. com. 1.* Aërem corporum ſymmetriam turbare: Quod etiam 1. *feb. c. 4. lib. de vſu pulſ. c. 3. lib. de vtilit. reſpirat. c. 4. & 5.* & *in art. med. c. 85.* diligentiſſimè comprobauit. Quare omnium ferè morborum, imò vitæ, & mortis cauſam eſſe, *lib. de flatibus, num. 6.* libentiſſimè conteſtatur.

Ob hanc cauſam cùm febris ſit morbus frequentiſſimus, cum omnibus implicitus, ex Hip. *lib. de flatib. n. 7. §. primùm autem à communiſſimo morbo febrili exordium ſumam, & qui omnium morborum comes, &c.* ſedulò inueſtigandum: B *Vtrum aer mundus, & purus, pro febrium curatione vtilis ſit?* Aërem putridum, & immundum humores corporis, præcipuè verò in corde contentos, cùm rectà permeet ad cor, putrefacere, docuit Galenus *lib. 1. de ſanit. tuend. cap. 11.* cum Auic. 2. 1. *doct. 2. cap. 11.* fœdus enim eſt, craſſus, & putredini paratus, ſpiritus omnes labefactat, vires comminuit, triſtitiam inducit, febres excitat peſtilentes, recidiuas parit, ventriculum ſubuertit, nutritionē perturbat, non ſolùm inſpiratus, verùm etiam arteriarum motu per cutem intus attractus.

Ob hanc cauſam Galenus *loc. cit. Optimum aërem in pulmones attrahere, omnibus iuxtà ſalubre eſſe*, ſcriptum reliquit, *talémque fore, ſi nec ſtagni, nec paludis halitu ſit perturbatus, nec ex profundo ſpecu peſtilentem auram exſpirante infectus; nec qui ex cloacis, qua magnam aliquam*

vrbem, aut numeroſam exercituum purgent, vitium contraxit; nec qui ex animalium, olerum, aut leguminum putredine, aut fimo coinquinatur; nec qui propter ſtagnum, aut flumen vicinum nebuloſus eſt, nec qui viciniis undique montibus in cauo loco incluſus, nullum recipit perflatum, ſuffocans enim, putriſque eſt ſimilis ei qui in domibus quibuſdam eſt incluſus, in quibus propter putredinem, aut difflatus defectum plurimus aceruatur ſitus: eiuſmodi enim aer omni planè ætati noxius eſt; ſicuti qui purus omnino eſt, nulli non ætati eſt vtilis, &c.

Ratio eſt in promptu, quia cor primariò in febri afficitur: ergo neceſſe eſt, vt robore ſuo noxas imminentes euitet, cauſiſque morbificis ſtrenuè reluctetur; quod peraget ſi ſpiritu puro, mundóque, vtatur, vt inſtrumento commodo: Hunc autem ex aëre puriſſimo, miniméque ſordido nutriti, tanquam ex optimo pabulo, *lib.* 12. *meth. cap.* 5. auctor eſt, ſic enim habet Galenus: *Ergo animalis ſpiritus cerebrum veluti fontem eſſe, clarè oſtendimus, qui partim ex inſpirando, partim ex eo quod reticularis plexus ſuppeditat, irrigatur atque alitur. Vitalis ſpiritus non æquè euidens demonſtratio erat, ſed tamen eum in corde, & arteriis contineri exiſtimare, alienum à ratione non eſt, eundémque nutritum maximè quidem ex inſpirando, ſed tamen & ex ſanguine, &c.* Repetit *lib.* 7. *de vſu part.* 8. & *lib.* 8. *cap.* 1. 5. *ſimpl.* 9. & *lib aduerſ. Lycum, cap.* 7. Eſt ergo aër inſpiratus ſpirituum materia commodiſſima; ſicut enim externum ignem ſine aëris euentilatione ſuffocari, atque extingui videmus, ita etiam de ſpiritibus, & calore innato imaginari oportet: niſi enim per aſſiduam inſpirationem, & tranſpirationem calor naturalis refrigeretur, & diffletur, ſpiritum perire eſt neceſſe; aëre enim nutriente, conſeruante, temperante, depurante, ſiue ſegregante indiget, cùm nutritio, conſeruatio, & temperatio caloris natiui per aëris attractionem præſtetur; depuratio per eiuſdem expulſionem perficiatur.

Dubitabis deinde: *Vtrùm in febribus aër luminoſus ſit eligendus?* Dic. Præter plurima, quæ in luce commendatione, & admiratione ſunt digna, ante omnia eſt eius incompatabilis munditia, & puritas; nam cùm per omnia permeet etiam ſordidiſſima, omniáque purificet, atque emendet, nulla tamen ſordium contagione inquinatur. Deinde cùm ægris gaudium ſit conciliandum, nil illorum animum amplius exhilarat, & delectat, quàm lux, cùm ſit iucunda & amabilis; quidquid enim luce vacat mens noſtra eo perturbatur, quòd tenebræ illi ſuſpectæ terrorem incutiant. Quare Salomon *Eccleſ.* 11. ſic ait: *Dulce lumen, & delectabile maltis videre Solem*: & ſenex Tobias *cap.* 5. ſic dixit: *Quod gaudium mihi erit, qui in tenebris ſedeo, & lumen cæli non video.* Tanta eſt lucis iucunditas, venuſtas, & amabilitas.

Contrà facit Hippocrates *lib.* 4. *acut. text.* 48. dum ſic ait *Decumbere autem in conclaui obſcuro debent.* Nec diſplicet Hippocratis conſilium: lux enim calorem, & ſpiritum euocat ad partes externas, & hoc modo naturam ab humorum coctione diſtrahit, & interturbat. Dic. Si febris ſit implacida, anxioſa, immorigera, de qua *cit. loc.* Hippocrates, tunc remedio eſt obſcura domus, quia obſcuritas ſomni eſt illecebra; lux enim auerſa ad ſomnum conciliandum ſummè conducit, vt *lib.* 6. *probl vlt.* Ariſtoteles notat. Quod ſub his verbis ſignificauit Galenus *in com. cit. loc. Hippoc. Nanc. decubitum obſcara in domo, non tanquam maturatorium auxilium, ſed tanquam difficilis tolerantiæ, inquietationiſque, quæ ob moleſtiam, angorémque ſit, correctorium voluit,* vt experimur in mania, phrenitide, malignis febribus, & aliis morbis.

Si verò febris ſit mitis, benigna, vel putrida, domus modicè lucida ægrotis maximum ſolatium afferre ſolet. Deinde cubiculum lucidum, à vaporibus noxiis eſt immune: nam vt Macrobius docet 1. *Saturnal. c.* 17. *Sol generat exortu ſuo lucem; radiorum enim ſplendor, propin-*

A *quantum Solem longè latéque præcedens, atque caliginem paulatim extenuans tenebrarum, parit lucem.* Cœlum enim agit in mundum inferiorem, non ſolùm per motum localem, ſed etiam per lucem, quatenus per eam producit calorem, cuius ope halitus terri ex calore putredinoſo eleuati, qui domum inficiunt, blandè, ſenſimque abſumuntur, ita Ariſtoteles *lib.* 4. *de part. animal cap.* 5. & 4. *de generat. animal. cap.* 2. Albertus Magnus *lib.* 1. *meteor. tract.* 1. *cap.* 12. & *lib.* 2. *de cœlo, tract.* 3. *cap.* 2. & 3. Auerrhoës *com.* 1. *in* 1. *meteor.*

Vtrùm cubiculi ſplendor, noxios febrientium vapores diſſoluat? quæſtio eſt obſcura. Calefacere lucem ſic confirmo, quia Sol, Luna, & Stellæ per lumen calefaciunt hæc inferiora, quod ita eſſe plurima experimenta conB teſtantur. Primò enim Ariſtot. 4. *de part. animal. cap.* 5. dicit noctes plenilunij eſſe tepidiores, quòd tunc Luna ſplendeat maiori luce: Secundò, quia ſpecula combuſtoria ignem concipiunt, ex ſola reflexione ſolarium radiorum. Tertiò, quia loca aprica luci expoſita, cæteris paribus ſunt calidiura vmbroſis. Quartò, infima aëris regio calidior eſt, quàm media, cuius rei non poteſt reddi alia ratio, niſi quia in infima fit à terra reflexio ſolarium radiorum, quæ tamen ad mediam non pertingit. Denique dies eſt calidior nocte, quoniam dies luce gaudet, qua nox caret.

Neque obſtat primò. Si lux calefaceret, etiam exſiccaret, cùm calor exitum halitibus aperiendo, ſiccitatem ſoC leat inducere. At conſequens repugnat experientiæ: Luna enim in plenilunio, plus nacta luminis, magis mouet humores, vt qui pituitoſis morbis laborant, ſatis confirmant. Dic. Neceſſaria non eſt ſequela maioris, neque enim neceſſariò inter ſe connexæ ſunt caliditas, & ſiccitas, vt patet in plurimis, quæ cùm calida ſint, humiditatem obtinent non exiguam: quare Luna etſi per lumen calefaciat, per aliam tamen vim idem corpus, eodem tempore humectat.

Non obſtat ſecundò. Exoriente Sole excitantur flatus frigidiuſculi. Lux ergo Solis parit frigus, non calorem. Dic. Lux Solis aduentante Aurora per ſe calefacit, per accidens verò refrigerat; exhalationes enim calefactas ſuſcitat, quæ deinde ſuo motu aërem commoD uentes, frigus generant: Hoc autem eſſe per accidens, indicat illud, quòd venti forent frigidiores, ſi lux abeſſet.

Non obſtat tertiò. Si cœli calefacerent per lumen, frigus per ſe non efficeretur in mundo, atque adeò elementa frigida, vt terra, & aqua, eſſent aliena ab intentione naturæ cœleſtis, quod videtur abſurdum. Probatur ſequela, quia cœli non agunt niſi lumine, & motu. Sed lumen, & motus generant calorem, non frigus. Ergo frigus nunquam per ſe efficietur. Dic. Negatur ſequela maioris, ad cuius probationem aſſerendum eſt cœlum agere in hæc inferiora, non ſolùm motu, & lumine, ſed occultis influentiis, vt conſtans eſt Philoſophorum ſententia.

Non obſtat quartò. Nulla poteſt aſſignari cauſa, ob quam lux calefaciat. Ergo, &c. Dic. Albertus Magnus E *lib.* 2. *de cœlo, tract.* 3. *cap.* 3. ideò lucem eſſe calefactiuam, quia eſt diſſolutiua materiæ, aſſeuerat: ſed cùm probabiliſſimum ſit, lucem eſſe cauſam immediatam caloris, fruſtra alia cauſa eſt inquirenda.

Non obſtat quintò. Si lux eſſet cauſa caloris, inter primas qualitates recenſeri non deberet. Sed contrarium ſtatuunt Philoſophi. Ergo. Dic. Caliditatem, frigiditatem, ſiccitatem, & humiditatem eſſe qualitates primas, non ſimpliciter, ſed in genere qualitatum tangibilium: non ergo in hoc genere, ſed in alio, lux eſt prior calore.

Non obſtat ſextò. Saturnus refrigerat, Iupiter, Venus & Luna luce ſuperant nonnulla aſtra, & tamen non ita calefaciunt, ac faciunt illa. Ergo lux non eſt cauſa caloris. Dic. Omnes ſtellæ quà lucidæ, calefaciant,

Digitized by Google

magis aut minùs, pro ratione luminis quo potiuntur, ſi paria ſint cætera: interdum enim contingit, vt alias nanciſcantur; qualitates, per quas contrarios effectus producant; hæ igitur multoties impedimento ſunt, quominùs ad proportionem lucis ſecundùm ſe ſpectatæ, calor producatur, qui produceretur in gradu apto oriri ex ea luce ſimul cum aliis qualitatibus, & ita de Ioue, Venere, & Luna eſt philoſophandum. Non eſt ergo negandum, ob calorem à luce productum, tum cubiculi vapores, tum ab ægro per expirationem, & tranſpirationem eleuatos, aërem inficientes, poſſe reſolui.

Sed obiici poteſt hoc modo. Si aër lucidus calefacit & hac ratione vigilias excitat, inflammat ſpiritus, incendit humores, cur pro febrium curatione vtilis eſt? Dic. Aër, etſi æſtiuus, minùs calet quàm cerebrum, ſiue ruptum alicuius caput manibus tenemus, ſiue etiam experiendi gratia, animali cuiuis cranium exciderimus, deinde meningibus diciſſis tangere voluerimus. Inſuper, ſi aër cerebro eſſet calidior, haudquaquam ab eo refrigeraretur: nunc autem etiamſi æſtas fuerit, facilè refrigeratur, indigétque etiam tum foueri citiſſimè, vt affirmat Gelenus 8. *de vſu part. cap.* 2. Quare ſi aër cerebro membro frigido, frigidior eſt; ſi cum corde conferatur, quod æſtuat ſemper, & maximo calore abundat, erit frigidiſſimus, à quo per inſpirationem, & tranſpirationem attracto excandeſcens hæc flamma iugiter temperatur, & igneus calor miteſcit ac refrænatur. Quare ambientis calor, reſpectu huius calidiſſimi visceris, eſt mitis, ſuauis, & frigidus.

Sed agamus de qualitatibus primis: *Vtrùm pro curatione febrium aër ſit eligendus frigidus?* Licèt autem calor præter naturam in corde accenſus, frigiditatem, vt contrariam, pro ſui remotione, exoptet, tamen plures ſunt febres ex craſſo humore prognatæ, quæ ex pertinaci viſcerum obſtructione emanant, quæ calefactoria præſidia efflagitant, quorum vi lentus, & viſcidus humor concoquatur, craſſus liquetur, viſcidus extenuetur, vt quotidie experimur in hydrope, & febribus productis, in quibus victum calidum ſiccum, præſcribimus, & aërem ſimilem inſpirandum imperamus: Ita docuit Galenus *lib.* 8. *meth. cap.* 4. dum de febribus ex obſtructione ſubortis memorabilem fecit commemorationem, quo loco quamplurima propoſuit auxilia in hunc vſum, quæ calida ſunt, & non mediocriter extenuant, ex Auicenna 4. 1. *cap.* 24. *de ſanationibus oppilationum.*

Dic. Febris, quà calor eſt immodicus, refrigerium expoſtulat: cùm verò aër aſſiduè inſpiretur, & citiſſimè permeet interna, ſi frigidus ſit, fit ex præſidiis curantibus vnum, vt 9. *meth.* 14. notauit Galenus. Hoc dogma manifeſtè confirmat Galenus *lib.* 10. *meth. cap.* 8. qui poſtquam temperatum aërem eſſe vtilem aſſeruit pro curanda Hectica febre, in hæc verba prorumpit: *Aër igitur, ſi admodum calidus eſt, aut admodum frigidus, pro calido inducendus arte contrarius eſt, ſubterraneis inuentis domibus, quæ & frigidiſſima ſint, & maximè perflata, & ad ſeptentrionem verſa, tum auris quibuſdam quæ ipſis ſint ſuaues, opera veſtra paratis: aliàs ex Euripis, in quos ſe deiiciant multi aquarum fontes: aliàs aqua frigida de vaſis in vaſa transfuſa. Iam hoc ſtatim etiam ſomniferum eſt. Præterea domo aſſiduè aqua, quæ proſus frigida ſit, aſperſa: ac roſis plurimis humi fuſis, aut vitium capreolis, aut ruborum ſummitatibus, aut lentiſci ramis, aut denique reliquarum, quæ refrigerent, ſtirpium aliquibus. Turba quoque hominum ingredi prohibita, nam id quoque domum calefacit. Atque ita quidem calidiſſimum aërem refrigerare eſt tentandũ. Si verò modicè frigidus ſit, hoc eſſe contentos oportet, nihil aut machinantes, aut de temperie eius alterantes.* Hæc Galenus, cui ſubſcribunt Aëtius *tetrab.* 2. *ſerm.* 1. *c.* 78. & Auicenna 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 10. §. *Et oportet, vt ſit aër infrigidatus, quantum poſſibile eſt, &c.* Aëris ergo plurima ratio eſt ha-

A bendi, ſine quo neque ſanitas conſeruari, neque morbus poteſt perſanari. Si verò aliquando febrientes in aëre calido verſari, Galenus imperauit, id fecit maioris periculi præcauendi gratia, ad cauſam febris reſpiciens. Hac ratione, inquit Galenus 1. *Aph.* 16. ſiquis ſimul febricitauerit, & ea laboret diſpoſitione, quæ aqua inter cutem nominatur, ad ambos affectus reſpicientes, qui contrariam exigunt curationem, vtrique eorum ſolerter reſiſtimus, ſicuti & in aliis omnibus pari modo copulatis, tunc enim, vt ipſe ſuprà *in eod. com.* dicebat, ad id quod magis vrget obuiantes, non humidum, ſed ſiccum victum exhibemus.

Sed tempus eſt, vt de altero problemate diſſeratur: *Vtrùm aër frigidiſſimus febrientibus vtilis ſit?* Galenus ap-
B poſitè reſpondet in hunc modum, *lib.* 10. *meth. cap* 8. *Qui verò aër frigidiſſimus eſt, vtique quatenus reſpiranda attrahitur, admittendus eſt, vt qui calorem, qui eſt in corde, admodum refrigeret: non tamen quatenus intrinſecus ægrum contingit, quippe id denſat cogítque cutem, ac eorum quæ comburũtur, & putredinoſorum humorum effluxum tranſpirare prohibet. Siquidem per pulmonem, quod rarum viſcus eſt, difficile non eſt, vt tum qualitas ipſius, tum etiam ſubſtantia ad cor facilè perueniat. At per cutim fieri nequit, vt eius vel qualitas, vel ſubſtantia ad cor perueniat, vtpote priùs denſatam. Nam quod in libris de ſimplicium medicamentorum facultate, de iis quæ vehemẽter adſtringunt, eſt dictum, id hîc quoque reuocari ad memoriam debebit, ac ſciri, qui nimium frigidus aër eſt, hunc cutim denſando, ſemper ſibi
C ipſi viam præcludere. Scire tamen licet, maius fore ex frigida inſpiratione commodum, quàm ex cute denſanda incommodum, præſertim cùm operimentis hanc calfacere liceat.* Hactenus Galenus, ex cuius præclara doctrina, totam in hoc quæſito controuerſiam euaneſcere putamus.

Verùm affinis ſubſequitur diſceptatio: *Vtrùm febrientibus aër humidus ſit ſaluberrimus?* Si enim febris eſt paſſio calida, & ſicca, aër contrariis qualitatibus debet eſſe illi aduerſus. Hoc modo victus humidus febricitantibus omnibus conuenit, 1. *Aph.* 16. Aër enim humidus febrientium corpora, ſuapte natura reſolutioni paratiſſima contemperat, furibundos ſpiritus, eorúmque irrequietos motus, & humorum acrium ebullitionem lentore ſuo coërcet. totius corporis habitus extenuationem remoratur, & ab exiccatione futura mirandum in modum præſeruat.

Contrà facit grauiſſima ſenis auctoritas, *l.* 3. *Aph.* 15. dum ſic ait: *Ex anni autem conſtitutionibus, in vniuerſum ſiccitates imbribus ſunt ſalubriores, & minùs mortiferæ.*
D Quare aër humidus cutem emollit, corpus humectat, excrementis obnoxium reddit, pigrum & iners facit, & auget putrefactionem, monente ſic Galeno *in com. Siccitates imbribus antepoſuit, nec ſine ratione: nam in ſiccitatibus ſuperflua humiditates digeruntur; per imbres autem intra corpus collecta, putreſiunt, niſi quis ſingulis diebus collectas exteriùs expurget.* Dic. Cùm animalium, ac hominis vita, calido, & humido conſtet, ſeruatur innatum humidum humido aëre, & à ſicco reſiccatur, diſſipatúrque; humiditas tamen aëris putredini obnoxia eſt magis, quàm ſiccitas. Eſt ergo tuendæ, ac producendæ vitæ humiditas aptior, ſeruandæ verò ſanitati commodior in vniuerſum ſiccitas: Veruntamen in febribus curandis, humiditas ſummè confert, ob cauſas
E dictas.

Ex iis conſurgit non ignobilis diſceptatio: *Vtrùm aër in febribus ita poſſit parari humidus, vt non ſemper exiccet?* Nam ſi hoc verum eſt, cur humidum pro curatione febrium exoptamus, aut paramus? Illud tamen à Galeno admittitur, *lib.* 7. *Aph.* 59. quo loco concludit animalia hyemis tempore in terræ latibulis dilitescentia, nihil, aut parum reſolui, quia internus calor temporis frigiditate robuſtior eſt factus, & in aëre non verſantur; hic enim nos ambiens, ea quæ ſunt in corpore extenuat, atque in vapore reſoluit: Quare apud Auicennam 2. 1. *doct.* 2. *c.* 3.

Digitized by Google

& 1. 1. doct. 3. cap. 3. mortis cauſa eſſe cenſetur, quia exſiccat.

Contraria tamen ſententia pluribus verior videtur, & plurimis Galeni auctoritatibus firmatur. Hic enim *lib. art. med. cap.* 85. aërem aliquando humectare, interdum exſiccare, prout variè alteratur, aſſeuerat: repetit 1. *de ſanitat. tuend. cap.* 3. & 1. *epid. ſect.* 2. *com.* 7. aërem humidum non modò non remouere à corpore quicquam, ſed adiicere confirmat. Deinde 2. *criſ.* 3. ipſum ita humectare corpora noſtra, vt per hyemem pituita augeatur, corpore humectato, & refrigerato. Inſuper 3. *Aphor.* 5. plurimos effectus aëri concedit auſtrino, nempe auditus hebetudinem, viſus caliginem, capitis grauedinem, quæ opera citra humiditatis augmentum fieri nequeunt. Deinde pluuios aër vſque adeò auget humores in corpore, vt ſcripſerit Galenus 3. *Aph.* 15. per id tempus egere corpus abondantiore exercitio, & purgatione.

Dic. Aër ambiens nos ſemper exſiccat, ac reſoluit. Patet: Si aliquis aër non exſiccaret, eſſet quia frigidus eſt. Sed aëris frigiditas nequit eò peruenire, vt non reſoluat; quare *cit. loc.* Auic. dicebat: *Aer in omnibus reſoluit diſpoſitionibus, propter virtutem Solis, & Stellarum.* Addenda eſt alia ratio. Aër quantumvis humidus, noſtram ſubſtantiam diſflando diſſipat, vt lucerna in humido loco contenta, non ſolùm à proprio calore reſoluitur, ſed aëris motu & ventilatione, illius ſubſtantia diſgregatur, ac reſoluitur. Si verò Galenus, & Auicen. *loc. cit.* humidum aërem humectare; & corpori aliquid adiicere aſſeuerant, de humiditate excrementitia ſunt intelligendi, quæ ſubſtantiæ noſtræ diſflationem non prohibet, ſed minuit.

Agendum deinceps de odore eſt, veſtigandúmque. *Vtrùm aër rebus odoratis refrigeretur?* Galenus enim 10. *meth. cap.* 8. cùm documenta tradit, quumodo aër pro cubatione febrientium ſit parandus frigidus, præter varia ingenia quibus hoc opus machinatur, etiam roſas plurimas per humum fundit: Cui dogmati nequaquam aſſentiertur, qui odorata omnia calida eſſe, cum Galeno 4 *ſimpl.* 22. ſibi perſuadet. Hoc placitum ipſe etiam confirmat *lib.* 2. *alim. facult. cap.* 15. vbi de fructu iuniperi verba faciens, ſic ait: *Perſpicuum igitur eſt, quòd calefacit quidem, tum propter acrimoniam, tum etiam maximè propter odorem, ac guſtum aromatibus aſſimiles; omne enim odorum calidum eſt.* Et Ariſtot. *lib.* 10. *probl.* 10. odorem omnino à calore effici ſcriptum reliquit: cui ſententiæ ſubſcribit Theophraſtus *lib.* 1. *de cauſ. plantar. cap.* 27. odorata procul dubio caliditatem ſortiri aſſeuerans. Et idem Ariſtot. *loc. præcitato*, petens, cur omnia odorata, tam ſemina, quàm plantæ vrinam ciere poſſint, reſpondet, quia illa calida, & tenuia ſunt; & quæ talia ſunt, vrinam cirant.

Dic cum Auic. 2. *canon. tract.* 1. *cap.* 3. non omnia odorata eſſe calida, ſed aliqua frigida: ſicut enim reperiuntur aromata redolentia calida, ex Galeno 5. *Aphor.* 28. & 2. *alim. cap. de iunipero*, ſic res frigidæ, ſuauiter olent, vt Roſa, Viola, Nenuphar, aliáque pleraque, 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 10. Aliter namque odore Roſarum cerebrum non iuuatetur, quum à Solis exuſtione laborat, vt *lib. de inſtrum. odoratus, cap.* 4. & 6. Galenus ſcripſit: Et *lib.* 13. *meth.* 21. cùm iubet odores naribus obiicere, ad cerebrum, quod in phrenitide ſummopere incaluit, refrigerandum, non de aliis, quàm de frigidis intellexit; hi namque ſunt, & non calidi, qui ſopire, & caput refrigerare queunt: in quibus licèt euaporatio à calore fiat, & ratione principij effectiui calida ſit, ratione tamen materiæ ſemper frigida eſt, quia in ea partes frigidæ reliquas ſuperant, ſicuti & in ipſa materia ea quæ eleuatur.

In hunc ſenſum idem Galenus *lib.* 2. *de ſimpl. medicam. facult. cap.* 3. Odorata, non eſſe in vniuerſum calida, aſſeruit, dum ſie ait: *Nec enim quicquid bene redolet, calidum eſt, nec ſi quid calidum eſt, ſtatim bene olet, quod multa-*

A *rum rerum exemplis comprobatur: nam roſa, viola, aliáque pleraque bene olent, & tamen frigiditatem præ ſe ferunt.* Inſuper opium odore probatur, vt firmant Dioſcorides *lib* 4. *cap.* 55. Plinius *lib.* 20. *cap.* 18. *in fin.* quod tamen frigoris vehementia enecare, omnibus compertum eſſe reor. Rurſus. Quando Galenus *lib.* 3. *de loc. affect. cap.* 9. odores calidos, vt thuris, & ſtyracis, capitis dolorem efficere pronunciauit, inſinuat clariſſimè aliquos frigidos eſſe, nam calidi aduerſus frigidos dicti ſunt. Hoc modo eſt explanandus Ariſtoteles 3. *probl.* 13. cùm ait, odorem omnem caput tentare: nam id de calido eſt intelligendum; frigidus namque odor tantùm abeſt, vt caput grauet, vt eius grauitati medeatur, dummodò à frigore orta non ſit. Sunt igitur ex odoribus calidi quidam, alij frigidi, qui-
B bus ſuauiter debet redolere domus, in qua febrientes habitare debent. Num verò hi ſint, vel illi, cognoſcere docuit Auicenna *lib.* 2. *tractat. & cap. ſuprà citatis*, eleganter.

Vt autem iam receptui canamus, addamus & aliam controuerſiam: *Vtrùm domus febrientium refrigeranda ſit lentiſci ramis?* Hoc enim ingenio domum infrigidare, 10. *meth.* 8. conſuluit Galenus, 9. *Aut lentiſci ramis:* quod præceptum videtur inutile, cùm lentiſci germina calida ſint, ex Auic. 2. *can. c.* 451. Dic. Fieri poteſt, vt medicamentum, quod in ſe totum inclinat ad calidum, emittat ex ſe auram ſubfrigidam; ſicut lini ſemen demittit in aquam refrigerantem ſuccum, apud Galenum 6. *de ſanit. tuend. cap.* 14. cùm calidum ſit in primo, ex ipſo 7. *ſimpl.*
C *cap. prop.* non enim vniuerſum medicamentum abit in vaporem, vel in ſuccum. Quare rami lentiſci, etſi calidi, refrigerant.

CAPVT II.

De decubitu febricitantium.

DE commoda ægrorum habitatione, mundirie, præparanda domo, & lecto, pulchra protulimus *lib.* 3. *Hiſt. Princip. Medic. in com. Hiſt.* 34. nunc de decubitu agendum, quærendúmque: *Vtrùm febrientes in latus debeant decumbere?* Hippocrates ſic prædixit, *lib.* 5.
D *prognoſt. text.* 13. *Cubantem offendi ægrum à Medico oportet, in latus dextrum, aut ſiniſtrum.* Quod *lib. de Coacis prænot.* ſimiliter ſcripſerat, inquiens: *Decubitus in latus optimus eſt, velut ſanis ſolitus fuit.* Hinc Galenus *lib. de mot. muſculor. cap.* 4. ex Hippocratis opinione, decubitum in alterum latus laudat. Nam ſic iacete, robur indicat virtutis animalis corpus firmantis, ac per muſculos gubernantis.

Etſi enim decumbens homo ſuper vno laterum, conſiſtere, ac quieſcere ad ſenſum videatur, cùm ipſe eodem ſemper loco perſiſtat, ac maneat, reuera tamen non omnino quieſcit, ſed operantibus muſculis, erectricéque facultate corporis molem erigente, ac ſubleuante, tacito quodam motu agitatur, atque mouetur,
E quemadmodum Galenus *lib. de rigore, trem. & palpit. cap.* 4. manifeſtiſſimis exemplis demonſtrauit, vbi de decubitu ſupra latus loquens, inquit: *Cognoſces autem quanta actio huiuſmodi cubationibus inſit, ſi mortuum corpus ſic collocaueris, nec enim minimo tempore manebit, ſed ſupinum, aut pronum ſtatim fiet, quocumque grauitate verget.* Reſpondet his vltimis verbis, in quam partem, pronam videlicet, vel ſupinam, defunctum corpus in latus collocatum conuertatur, dicens; in illam potiùs verti, in quam maior irrepſerit grauitas.

Ex his conſtat, corpus in latus decumbens non poſſe eo loco vel tantillum perſiſtere, aut in illa figura manere, niſi alicuius virtutis opera, ibidem illud manere facientis,

Digitized by Google

facientis, quia ea ablata virtute, protinus ſupinum, aut pronum vertitur, ab inſita grauitate tractum. Hic ergo in latus decubitus, laudari debet, quia animalem facultatem robuſtam eſſe oſtendit, quandoquidem corporis molem in latus voluere, eandemque in illo continere, ac ſeruare, ne decidat, potens eſt.

Non immeritò Hippocrates, hunc in febrientibus, aliiſque morbis vexatis laudaui accubitum, quia plurima naturæ commoda corporibus ſanis, pariter & ægris, ex eo comparantur. Vnum quippe, facilior tranſitus, atque permeatio deuorati iam cibi, ab ore ventriculi ad eius fundum, in quo, teſte Galeno *5. de loc. cap. 5* concoctio perficitur. Alterum eſt, caloris ventriculi augmentum ex iecinoris complexu, quò alteratrix facultas robuſtior reddita, alimentum feliciùs concoquat; quod contingit, cùm homo in latus ſiniſtrum decubuerit. Hinc Celſus *lib. 2. cap. 3* referens hæc Hippocratis verba, dixit: ***Non periclitari ægrum, ſi in latus dextrum, aut ſiniſtrum procubuerit.***

Sequitur, vt inueſtigemus: *Vtrùm febrientes ſuper latus dextrum, vel ſiniſtrum debeant decumbere*; Auicenna *3. 1. doct. 2. cap. 9.* & 1 3 *3 tract. 3. cap. 5* ſuper dextrum latus inchoare ſomnum, deinde verò corpus voluere, & ſupra ſiniſtrum redormire conſuluit. Ex hac doctrina patet, non eſſe aſſentiendum Theophraſto, qui, vt Plinius refert *lib. 28. cap. 4* celeriùs alimentum in dextri lateris, quàm ſiniſtri decubitu concoqui aſſeruit. Auicennæ enim conſilium ſummopere probo, quia elaborato iam in ventriculo alimento, eius ad inteſtina opportunior fit exitus, & diſtributio. Ob hanc cauſam Ariſtoteles *6. probl. 7.* ſcripſit iucundius eſſe ſuper dextrum latus obdormiſcere, quia dextra pars quæ omnis motionis principium exiſtit, diurno labore fatigata, magis quieſcit, nec pendet, nec mouetur? vel quia ita decumbenti, dexter oculus occluditur, nec à lumine percutitur, ob idque otio perfruitur, quia in videndo, non ſecus quàm dextra alia, in ſuis quibuſque functionibus, magis fuit fatigatus: & antequàm alimentum aſſumptum in ventriculi fundo figatur, noxium eſt, corpus in ſiniſtrum vertere, quoniam alimentum in ventriculi os, quod teſte Galeno *4. de vſu part. 1.* in læuam partem vergit, & ſenſu exquiſitiſſimo præditum eſt, facilè delabitur, vnde turbatio, ſomni interruptio, nauſea, & vomitus ſæpe contingunt; quo fit vt iis, qui medicamentum purgans aſſumpſerunt, decubitus in latus ſiniſtrum interdicatur.

De decubitu verò ſupino dubitabis vltimò; *Vtrùm in febrientibus reprobetur*; Hippocrates ſic ait, *1. progn. 14.* ***Supinum verò cubare, minus bonum eſt.*** Subſcribit Auicenna a. *4. tract. 1. cap. 42.* Hic enim decubitus, imbecillitatem regentis corpus facultatis, aut firmantis illud per muſculos, quæ non poſſit, vt conſueuerat, corporis molem ſupra latus firmare, ſignificat; quare imbellis adeò natura morbo reſiſtere non poteſt. Hic enim decubitus in febribus, à bile præſertim exortis, vel exhauſtas vires inſinuat, quæ corpus ſupra latus cubando ſuſtinere nequeunt, vel eædem ſupino hoc decubitu, à laborioſis motionibus, & iactationibus, quas ipſæ per febris malignitatem, aut vehementiam ſunt perpeſſæ, otium efflagitant; quemadmodum ingenti labore laceſſiti, vel longo itinere defatigati, eum ſitum eligunt, quoniam tunc muſculi, qui corporis ſuſtinent molem, otiantur, ac cuncti (reſpiratoriis exceptis) planè ceſſant, membráque reliqua in dorſalem ſpinam, vtpote imam, atque grauiſſimam, ceu in nauis carinam procumbunt.

Deinde ex hoc decubitu plura damna contingunt; nam à capite in thoracem fluxiones, & humores ad renes promptiùs decumbunt, qui etiam immodicè ex eo ſitu caleſcunt. Quare nephriticis, aſthmaticis, & iis qui diſtillationibus obnoxij ſunt, plurimùm nocet: & ſanitati eſt maximè aduerſus, ex eo enim periculoſiſſimi morbi conſurgunt, vt *3. 1. doct. 2. cap. 9.* ſic prædixit Auicenna: ***Supinè autem dormire, eſt malum, & ad multas præparans ægritudines, ſcilicet Apoplexiam, Paralyſim, & incubum, quoniam ſuperfluitates ad poſteriora declinare facit; quare retinentur, nec per ſuos incedunt canales, qui in partibus ſunt anterioribus, ſicut nares, & palatum.*** Idem protulit priùs Galenus *lib. de inſt. odorat. inſin.* & *5. de loc. cap. 4.* dicens, à decubitu ſupino nullum auxilium ſperari, quò faciliùs ad infernas partes ferantur alimenta.

Deinde quærendum: *Vtrùm ſupinus decubitus in febrientibus ſemper ſit lethalis?* Dic, non eſſe perpetuò exitialem: ſi enim eueniat ob ignauiam, ebrietatem, aut ſomni profundi occaſionem, cum ſtertore, vt *2. de motus muſcular. cap. 4.* prædixit Galenus, non ſemper mortem portendit. Adde quòd craſſorum, & frigidorum humorum copiam, qui in viſceribus pertinaciter deliteſcunt, attenuat: nam hæc quoque, auctore Auic. a. 4. *tract. 1. cap. 4.* ſupini decubitus cauſa, eſt abſque periculo mortis. Supinus ergo decubitus, omnibus aliis affectionibus, & partibus noxius eſt, præterquàm oculis, quibus, vt auctor eſt Plinius *lib. 28. cap. 4.* conducit, idque fluxus in eos illabentis, auertendi cauſa.

Sed adhuc dubitandum de decubitu prono: *Vtrùm in febribus reprobus ſit?* Dic, in morbis acutis ſemper peſſimum eſſe: motricem enim animalem facultatem, impotentem, ac adeò collapſam eſſe ſignificat, vt corporis molem erigere, nec ſuper latus continere poſſit, quoniam ventrem, ac thoracem per inſpirationem in ſublime eleuando, vel non ſatisfacit febri, vnde reſpirandi neceſſitas adaugetur, & inſenſus calor non ſatis ventilatus, magis ac magis intenditur; vel frequenti illo, ac difficili thoracis aſcenſu, vires alioqui languidas plus fatigat, atque proſternit, quàm rectus, aut quiuis alius iacendi modus.

Vltima dubitatio: ***Vtrùm declinis decubitus in febribus, vt peſſimus condemnandus?*** Reſpondet Hippocrates *lib. 1. progn. 15.* in hunc modum: Si ***verò proclinior eſt, ac deorſum delabitur ſubinde ad pedes, maiori cum periculo eſt.*** Summam enim eſſe debilitatem facultatis corpus ſuſtinentis præoſtendit, & hoc ſymptoma peſſimum eſt, & ſolùm, in demortuis, vel proximè morituris conſpicitur, vt *lib. de rigore, cap. 4.* eleganter Galenus edocuit. ***Ego itaque ne decumbentem quidem hominem, ſi caput quidem ſublimius habet, pedes autem humiliores, citra motum omnino eſſe dixerim: ſublabitur enim facilè ad pedes ex ſublimiori in decline vergens, niſi motu contrario huic renitatur. Hoc autem & Hippocrates aſſerebat. Si verò præceps agitur, & à lecto in pedes delabitur, grauius periculum minatur. Nam ad pedes ſublabi decumbentem, virtutis extremè imbecillis nota eſt firmiſſima. Stare etenim, aut ſedere, aut ſurgere non poſſe, graue quidem, ſed minus graue periculum innuit: quippe cùm plurimi ægrotantes ad hæc deueniant, diſtántque ad extremam nondum imbecillitatem delapſi. At cubare non poſſe viuentis ritu, ſed hîc quoque veluti mortuum, & inanimatum corpus deorſum deferri, extremum malum fatetur Hippocrates.***

CAPVT III.

De regimine febricitantium.

AVicenna, auctor ſanè grauiſſimus, & qui doctrinam Galeni de febribus, per varia monumenta diſperſam, in vnum volumen ſatis fermentatum, & vtile congeſſit, *fen. 1. 4. tract. 2. cap. 8* plurima documenta propoſuit circa regimen febricitantium in generali, quæ vt huic capiti inſeramus, & explicemus, eſt neceſſe: nam ad omnis generis febres curandas conferunt apprimè.

Quare dubitemus: *Vtrùm præſcribere victum vnicuique febri accommodum, ſit difficile?* Affirmatiuè reſpondet Galenus 11.*meth* 15. Ratio eſt, quia victus non ſine notabili errore inſtitui poteſt, niſi præcognoſcatur futura morbi duratio, 1.*criſ.*3. & *lib.cit meth.*13. Medicus enim ineptè victum præſcribet. futurum ſtatum non præcognoſcens, & niſi ad illum reſpiciens victus modum ab initio adhibuerit, fieri non poteſt, quin aliquod malum afferat ægrotanti. Præcognitio autem ſtatus, & durationis morbi, difficillima eſt. Quanta verò ex tenuitate victus vtilitas compareiur, *lib. de attenuante victus ratione, cap.*1. docuit Galenus.

Vt verò hanc doctrinam percipias intimiùs, aduerte victum ita diſtingui *lib de veteri medicina*, vt plenus ſiue craſſus dicatur. quod comeditur; tenuis, quod ſorbetur; tenuiſſimus, quod potatur; tenuiſſimus in extremo, omnimoda abſtinentia. Sed exactiùs fortè Galenus 1.*Aph.*4. & Auic. 1.4 *tract.*2.*cap.*8. illum ſequutus, determinat victum plenum eſſe eum, qui reddit vires robuſtiores quàm antea erant, qualis eſt victus ſanorum. Victum modicum eſſe illum, qui vires conſeruat, non auget; tenuem eſſe eum qui conſeruat, ſed debilitat, hoc eſt illas moderatè debilitatas conſeruat: quam victus diuiſionem ſignificauit, 3. *acut.* 17. Præterea victus tenuis ſubdiuiditur in differentias tres, in ſimplicem tenuem, qualis eſt cremor priſanæ; in tenuiſſimum, qualis eſt mulſa, vel ſyrupus 2.*de fract.* 29. & in tenuiſſimum in extremo, quod eſt nihil ſumere, vel aliquid de melicrato exhibere.

Morborum differentiæ, iuxta quas victus variari debet, ſunt ſex. Prima, morbus chronicus, qui vltra quadrageſimum diem extenditur. Secunda, acutus ex decidentia, qui vſque ad quadrageſimum. Tertia, ſimpliciter acutus, qui vſque ad vigeſimum. Quarta, exactè peracutus, qui vſque ad decimum quartum, de quo loquitur Hippocrates 2. *Aph.* 23. dicens: *Acuti morbi in quatuordecim diebus indicantur.* Quinta, peracutus ſimpliciter, qui vſque ad ſeptimum. Sexta, exactè peracutus, qui vſque ad quartum protrahitur. In morbo itaque exactè peracuto, conuenit victus extremè tenuiſſimus: in peracuto ſimpliciter, tenuiſſimus: in exactè acuto, tenuis; in aliis modicus; rariſſimè autem plenus, ni morbos excipias ex conſumptione ſubortos, in quibus ad reſtaurandas vires, indicatione ſumpta ab ipſo morbo, plenè, & copiosè nutrire cogimur.

Si autem adhuc perges inquirere: *Vtrùm febrientes minùs ſint cibandi ſanis?* Dic, in his aliter victum inſtitui, quibus vtplurimùm victus plenus conuenit, raò victus modicus, nunquam victus tenuis: quia vires habent valentes, & ob hanc cauſam victum plenum conficere poſſunt. Febrientes autem, & ægri prauè concoquunt, 1.4.*tract.*1.*cap.* 9. Quare non eſt diuertenda natura à coctione. Præterea impura corpora quo magis nutriuntur, magis læduntur, 2. *Aph.* 10.

Obiicies primò. In nulla ægritudine victus tenuis conuenit, hic enim vires minuit, & morbus vſque ad ſtatum augetur, 1. *Aph.* 29. Quare virtus, proceſſu morbi ampliùs debilitata, ob victus tenuitatem, minùs poterit ſuperare morbum, quàm in principio: in hoc autem non potuit vincere morbum. Ergo multo minùs in ſtatu poterit ſuperare.

Solue dupliciter. Primò. Ratio bene concluderet, ſi, cauſa morbi in ſtatu eſſet tanta & qualis, quanta & qualis eſt in principio, quod non conceditur: nam humor in ſtatu in minori copia fatigat, & eſt magis concoctus quare fit, vt licèt in ſtatu vires debiliores appareant, & morbus maior, quàm in principio, attamen natura magis poteſt deuincere, & cauſam morbi excernere, quàm antè. Præterea proceſſu morbi, ſolùm debilitatur facultas animalis; naturalis autem, à qua expectatur victoria morbi, robuſtior eſt in ſtatu, quàm in præcedentibus temporibus morbi, ex Galeno 2. *Aph.* 29. dum ſic ait: *Morbo*

A *autem conſiſtente, cùm iam natura concoxit, ſuperfluum eſt vacuare, tum propter alia, tum quia vis animalis magna ex parte, eo tempore eſt defatigata, licèt duæ aliæ, vitalis ſcilicèt & naturalis maximè fortes perſiſtant.* Solue ſecundò. In ſtatu plus poteſt virtus, (etſi ſit debilior) ob antecedentem moram agendi, qua materia diſpoſita eſt, ſicut Sol hora ſecunda pomeridiana, licèt debilior ſit, magis calefacit, quàm meridie.

Obiicies ſecundo. Saltem ſi ab initio morbi, virtus eſt par, vel inferior morbo, non conueniet victus tenuis, quia virtus cum eo minuetur, quare vincetur. Dic. Licèt per victum tenuem, in propoſito exemplo debilitentur vires, tamen morbus etiam minuitur, cauſa illius aliqualiter deuicta, quod ad ſanationem ægri eſt vtile valde,
B qui ex magnitudine morbi, & malitia cauſæ, maximo periculo erat expoſitus.

Vtrùm autem *victus in extremo tenuiſſimus, febrientibus, & aliis ægris conſulendus?* incertum eſt. Hippocrates vtique ſic putat, 1. *Aph.* 7. dicens: *Vbi morbus peracutus eſt, ſtatim extremos habet labores, & extremè tenuiſſimo victu vtendum eſt.* Subſcribit Galenus *in com. In quibus verò, morbi vigor ſtatim futurus eſt, hoc eſt, in primis quatuor diebus, in iis poſſumus victu extremè tenuiſſimo vti.* Idem affirmat 4. *acut.* 44. docens ſorbitionem eſſe concedendam poſt ſeptimum, vel nonum diem. ante quos nullum alimentum eſſe offerendum aſſeuerat. Sed plurimi morbi iudicantur ante ſeptimum, vel in ipſo ſeptimo, vt morbi extremè peracuti, & peracuti ſimpliciter. Ergo in his morbis victus exactè tenuiſſimus, vtilis eſt. Deinde, Hip-
C pocrates ſimul cum Galeno, *lib.* 4. *acut.* 47. vſque ad maturationem morbi, non eſſe exhibendum cibum confirmant. Sed maturatio morbi eſt ſtatus. Ergo ante ſtatum non eſt concedendus victus: Hic enim in morbis materialibus non offertur, niſi ad reſtaurandas vires. Sed hæc citra cibum vſque ad ſtatū poſſunt perſeuerare. Ergo, &c.

Pro parte contraria, fortiſſimæ vigent rationes, quæ in nullo morbo, integram cibi abſtinentiam admittunt. Nam 6. *epid. ſect.* 3. *text.* 26. Hippocrates magnas, & repentinas vacuationes ſummopere cauet. Sed adueniente morbo, nihil de cibo exhibere, vſque ad ſtatum, eſt magna & repentina mutatio, quam natura citra noxam tolerare nequit, 2. *Aph.* 51. quia tempore ſanitatis ſumebatur alimentum, ſine intermiſſione vlla. Ergo victus exactè tenuiſſimus, nunquam eſt præſcribendus. Accedit quòd in morbis extremè peracutis, vires eximiè reſoluuntur,
D ob vehementem pugnam, & fortiſſima ſymptomata, quibus neceſſe eſt vt reluctentur vires, quæ ſi denegato alimento debiles reddantur, morbo ſuccumbent. Præterea in febribus peſtilentibus, non poteſt concedi victus exactiſſimè tenuis, ſed ægri ad accipiendum alimentum ſunt cogendi, ex Galeno 3. *epid. ſect.* 3. *com.* 58. ſubſcribit Auicenna 1.4. *tract.* 4. *cap.* 4. Imò 1. *Aph.* 17. cibum concedit in morbis, qui ex humorum corruptione excitantur. Sed morbi peſtilentes ferè ſunt acuti, & extremos ſtatim habent labores, hoc eſt, ſæuiſſima ſymptomata, quæ labores Hippocrates ſolet nuncupare. Ergo in omnibus morbis extremè peracutis, victus exactè tenuiſſimus non eſt præſcribendus: nunquam
E enim eſt deſerenda virtus propter morbum, cùm præcipua Medici intentio in virtutis cuſtodia conſiſtat, ex Auic. 1.1. *cap.* 1. §. *Ipſe quoque ſemper ſit ſolicitus de virtute, &c.* & priùs prædixit Galenus 9. *meth. cap.* 13. §. *Prima igitur omnium indicatio eſt, quæ à virtute deſumitur, &c.* Deinde Galenus 2. *acut.* 20. ſic ait: *Illa quæ lædunt ſanos, magis lædunt ægros. Sed tenuiſſimus victus lædit ſanos. Ergo ægris non eſt concedendus, cùm illorum vires magis proſternat.*

Quæſtionem ſolue hoc modo. In morbis exactè peracutis, victus exactè tenuiſſimus conſtante virtute poteſt concedi ob rationes dictas. Argumenta verò ſic ſunt ſoluenda. Dic ad primum. Præceptum illud Hippocraticum, [*repentinæ vacuationes cauendæ*] intelligendum eſt de

euacua

Digitized by Google

euacuationibus ſubitis, quales ſunt ſanguinis miſſio, & purgatio: At verò inedia non euacuat ſubitò, ſed paolatim. Solue ſecundò. Magnæ, & ſubitæ vacuationes celebrandæ non ſunt, niſi vulitas maior ſit quàm noxa: hoc modo exercemus ſanguinis miſſionem vſque ad animi deliquium, quæ licèt vires aliquantiſper eneruet, tamen demendo ſarcinam, naturam ſummoperè leuat.

Solue tertiò. Galenum eſſe intelligendum in regimine ſanitatis; in curatione autem morborum, ſi neceſſitas vrgeat, repentè alterare, & euacuare multoties licet, & cibum exquiſitè tenuem præſcribere. Deinde ſi vires fortes ſunt, ſymptomatum vehementiam facilè tolerabunt, quæ non ex debilitate eſſentiali, ſed ab ea quæ per aggrauationem dicitur, emanant, ex Hip. & Galeno 2. *acut.* 48. quæ à multitudine materiæ ortum ducit; qua præſente, ſi victum tenuiſſimum præſcribas, non errabis: cuius ope humor exiſtens in corpore facilè abſumitur; non enim diſtrahitur natura, & de morbifica cauſa ſuperanda ſemper eſt intenta. Inſuper in morbis peſtilentibus virium robur non adeſt, & idcircò victus tenuiſſimus non conceditur, ob debilitatem præſentem, vel futuram, qua imminente præſtat robur virtutis adaugere, cùm Medicus de illius firmitudine ſemper ſit ſolicitus. Ad vltimam verò Gal. auctoritatem ſic reſponde, non omnia nocere ægris quæ lædunt ſanos: nam medicamenta purgantia nocent ſanis, 2. *Aph.* 36. & 4. *eiuſdem*, 10. & proſunt ægris: quod ſimiliter de tenuiſſimo victu eſt affirmandum.

Verùm etſi hæc doctrina ſit veriſſima, noſtris tamen temporibus tutius eſt in omni morbo acuto, licèt intra quartum diem finiendo, aliquid cibi exhibere: homines enim noſtro æuo debiliores ſunt, & magis gulæ indulgent, quàm tempore Hippocratis, & conſuetudini aliquid eſt tribuendum. Deinde neſcimus certò quantum virtus conſtet, nec quanto tempore conſeruari poſſit abſque cibo: quamobrem verendum eſt, ne vires labantur omnino, & ob hanc cauſam conuenit ante ſtatum, alimentum offerre, præcipuè in regione calida, habitu raro, & illis qui frequenter cibum aſſumere ſunt aſſueti; in his enim, ſi ante ſtatum alimentum non offeras, vires fatiſcent. Vltimò, vtile eſt ante ſtatum alimentum propinare, ne ſi fortè mors alia de cauſa contingat, nobis poſſit adſcribi, omnimodam inediam imperantibus, ex qua virium exolutio ſæpe contingit.

Illud etiam circa victum febricitantium conſiderandum eſt dubium: *Vtrùm concurrentibus duabus indicationibus, virium, & morbi, dignitas virium maxima ſit habenda?* Indicatio virium, victus exhibitionem præſcribit, 1. *acut.* 44. & 10. *meth.* 5. & 1. *Aph.* 4. morbi autem indicatio, potiùs abſtinentiam victus demonſtrat, vt pluribus in locis confirmat Galenus, quæ ex profeſſo recitauimus *lib.* 3 *Hiſt. Princip. Medic. in com. Hiſt.* 11. His igitur duabus indicationibus, in aliquo ægro concurrentibus, indicatio quæ ſumitur à viribus, omnium potentiſſima eſt; ab illis enim potiſſimùm indicatio ſumitur, ſecundo loco, ab ipſo morbo, 9. *meth.* 13. & proinde, vt docet 1. *Aph.* 9. in ſtatu morbi, concurrente aliquo ſymptomate debilitante vires, cogimur alimentum exhibere, & vt Auic. notauit, 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 8. cùm timetur caſus virtutis, tunc melius eſt ægrum nutrire, tunc enim propter indicationem virtutis, contra indicationem morbi, alimentum conceditur.

Obiicies primò. Galenus 8. *meth. vlt. in fine*, indicationem quæ à morbo ſumitur, omnibus aliis præferendam docet, ſic enim ait: *Quippe quæ à febri deſumitur indicatio, ea reliquis magnitudine, quæ ex dignitate, aut poteſtate, aut quomodocunque appellaſſe libet, ſpectatur, vtique ſuperior eſt, potiſſimùm ſi longè à natura receſſit: ſiquidem*

A *& quia febris plus cæteris omnibus ſolicitos nos habet, & quia præterquam quòd febris eſt, etiam magnitudo illi notabilis acceſſit, idcircò contrarias indicationes inducit, atque obumbrat, &c.* Dic, Galenum *ibi* non agere, de indicatione virium, hæc enim locum non habet in febribus diariis, de quibus ſolùm loquitur.

Obiicies ſecundò. Hippocrates, & Galenus 1. *Aph.* 7. & 10. ægrum in ſtatu morbi tenuiſſimè nutriendum eſſe aſſeuerant, liberaliùs verò ante ſtatum. Igitur in ſtatu morbi, vires liberaliores ſunt, & morbus maior quàm in principio, & tamen tunc Hippocrates, & Galenus docent minùs de cibo exhibendum eſſe, in principio verò plus. Ergo videtur, quòd morbi maiorem curam gerant, quàm virium. Dic, non commendari illum ordinem cibandi, quaſi morbi indicatio præ-
B polleat virium indicationi, ſed quia eo modo commodè ſubuenit vtrique: ſcilicet morbo, & viribus, ſine notabili læſione vtriuſque.

Obiicies tertiò. Apud Hip. 2. *acut.* 37. in victu ægrorum maior error eſt, qui fit per craſſitiem, quàm per tenuitatem, cùm tamen qui fit per craſſitiem, ſit contra indicationem morbi, qui verò fit per tenuitatem, ſit contra indicationem virium. Dic. Licèt qui per tenuitatem, contra indicationem virium peccans, leuiùs peccet, id contingit, quia ſtatim poteſt alimentorum ope ſubueniri errori per tenuitatem; quòd ſi error per tenuitatem longo tempore duraret, maior eſſet quàm error per craſſitiem. In victu itaque ægrotantium, maior & potentior indicatio eſt, quæ ſumitur à viribus, quàm quæ à morbo. Num autem virtus, an morbus
C victum indicet, lege *lib.* 3. *Hiſtor. Princip. Med. in com. Hiſt.* 11.

De quantitate, qualitate, & tempore alimenti exhibendi in febrientibus, ſequentibus capitibus diſceptabimus, nunc de difficili quæſtione agendum: *Vtrùm præſente febre, ad ſuſtinendam inediam, temperamentum frigidum & humidum ſit aptiſſimum?* Auicenna 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 8. §. *Et ſunt de hominibus, &c.* docuit aliquas eſſe naturas, ad ſuſtinendam inediam ineptiſſimas, in quibus etiam præſente febre, non oportet vti exquiſita tenuitate victus, ab hac enim maximè læduntur. Aliquæ tamen ex intemperatis naturis, non modò non læduntur præſente febre, ſed maximè iuuantur, de quibus meminit Gal 8. *meth.* 8. quo in loco inter intemperatas complexiones primum locum concedit frigidæ humi-
D dæ; ſecundum, humidæ tantum; tertium, frigidæ tantum, quartum, frigidæ ſiccæ, & hanc vltimam aſſerit ex inedia maximè lædi: Quod non intelligunt ſimpliciter, ſed ad dictas intemperatas collatione facta; ſiquidem reparatio ſubſtantiæ deperditæ, potiſſimum perficitur calido humido, quæ in citato temperamento maximè deficiunt. Tandem docet Auicenna, temperamentum ſiccum tantùm ex longa inedia magis gracileſcere, ſed faciliùs refici quàm frigidum ſiccum.

Verùm contra hanc doctrinam obiicies primò Temperamentum humidum tantùm, minùs fert inediam, quàm ſiccum tantùm, quia corpora humida, magis, & citiùs reſoluuntur ſiccis, ex Gal. 1. *Aph.* 14. ac proinde citiùs, ac magis ex inedia lædi debent. Secun-
E dò obiicies, ex 1. *Aph.* 13. Pueri minus ferunt inediam, quàm iuuenes; quod etiam docet Auicenna 1. 4. *tract* 2. *cap.* 8. qui tamen ſolùm diſtinguuntur, quia iuuenes ſicci ſunt, pueri verò humidi, in calore verò pares, 2. *temp.* 7. aut ſaltem iuuenis qualitate, & intenſione eſt puero calidior. Obiicies tertiò. Qui frequenter ieiunio vtuntur, etſi temperamento ſicci, longas inedias facilè ferunt.

Dic. Ieiunio, & contemplationi deditos, qui ex longa meditatione, ſiccum temperamentum contraxerunt, vltra rationem talis temperamenti alias potiores cauſas habere, quare ieiunium facilè ferant, ſcilicet quia

otioſi ſunt, & parum exercentur, ex quo fit, vt parum A reſoluantur; tum etiam quòd ratione contemplationis, cui valde ſunt adſtricti, in iis facultas naturalis à ſuo opere diſtrahitur; tum etiam quia abundant erudis ſuccis, qui paulatim concocti, tandem corpus nutriunt: deinde parſimoniæ ſuot aſſueti, & per rata ioterualla cibum aſſumunt.

Alias verò rationes ſic extrica: In humidis enim plus humorum erudorum aceruari, quàm io ſiccis, proinde illos magis inediam ferre, quia non exhibito alimento illis humoribus erudis nutriuntur, quos in ſanguinem conuertuot, vt 2.*acut*.30. docuit Galenus. Ad Hippocratem 1. *Aph*.13. Reſponde, eum eo loco agere de facilitate ſoſtinendi inediam, penes varietatem ætatis? Galenum verò 8. *meth. cit*. penes varietatem tem- B peramentorum, ſuppoſito quòd ætas ſit par, qoorum non eſt eadem ratio: Nam pueri licèt ſola humiditate differant à iuuenibus, ob magnam reſolutionem, quam patiuntur, ob nimiam membrorum humiditatem, & mollitiem, difficiliùs inediam ferunt, quàm iouenes: quod non ſimiliter contingit in temperamento humido, & ſicco, ſuppoſita eadem ætate: Licèt enim humidum, caroem habeat molliorem, & ad reſolutiooem magis paratam, quàm ſiccum, tamen hæc varietas mollitiei carnis, & promptitudinis ad reſolutionem, non eſt tanta inter nominata temperamenta, ac inter pueritiam, & iuuentutem; & plus poteſt ad magis ferendam ioediam in humidis abundantia humorum crudorum, quibus ſcatent, quàm in ſiccis maior duritie membrorum reſolutioni renitens. Quæ licèt probabiliter dicta ſint, C tamen videtur eandem rationem militare in vtriſque, nempe in ætatibus, & iotemperamentis, quia, vt Galenus 4. *de articul*. 25. docuit, quæ Hippocrates de vno profert, de aliis etiam omnibus iotelligenda ſunt, quæ eandem vim ſunt ſortita, ita vt ſi aliquid notet de tempore hyberno, id ſimiliter intelligendum ſit de ætate temperamento, regione, & conſuetudine, hyemi proportione reſpondentibus. Quare ſi pueri difficiliùs ferunt inediam, quàm iuuenes, eadem ratione, cæteris paribus id fiet, in temperamento humido proportiooe reſpondente pueritiæ, ad iuuentutem collatione facta.

Verùm probabilius exiſtimarem, temperamentum humidum, ob facilitatem ſuæ reſolutionis, citiùs incurrere famem, quàm ſiccum, quod ob conniuentiam D meatuum, & ſui humidi ſoliditatem tardiſſimè reſoluitur. Neque id negat Galenus 7.*meth. cit*. ſolùm enim eo loco explicuit, quodnam ex temperamentis à natiua temperie recedentibus, ab inedia minùs lædatur, & iuuetur. In qua conſideratione, licèt humidi citiùs fameſcant, quàm ſicci, tamen illi ex inedia maiorem vtilitatem percipiuot, tum quia adueniente inedia, coquuntur humores erudi, qui in iis magis redundant: tum quia, ex Hip.7.*Aph*.59.. *Corporibus carnes humidas habentibus famem adhibere conuenit, fames enim corpora ſiccat*. Oppoſita autem contingunt io ſiccis: in iis enim redundat bilis, & per inediam ampliùs augetur, quæ per coctionem, nec in ſanguinem verti, nec nos nutrire poteſt, ſicut pituita, 1.*acut*.30.

Præterea inedia corpora ſiccat, non contemperat, E imò exiccando, illorum in temperiem auget. Ex quibus conſtat, licèt ſicci tardiùs incurrant famem, quàm humidi, tamen poſtquam in illam inciderent, ab inedia magis lædi, & ex ea citiùs incidere in febrem, quæ doctrina Galeni menti eſt conſona valde, 8.*meth.cit*. Neque exiſtimandum eſt, illam Hippocratico præcepto eſſe contrariam, 1. *Aph*. 13. cùm enim Hippocrates *ibi* aſſerat, pueros difficillimè ieiunium ferre, & Galenus *in com*. interpretetur, facilitatem ferendi ieiunium, conſiſtere io non appetendo, & nihil inde mali ſuſtinendo, difficultatem verò in oppoſito, doceátque pueros, ſi non aſſumpſerint alimentum, plus offendi, videtur pueros non modò famem citiùs incurrere, quam iuuenes, verùm & poſtquam io illam iocidetint, ab ea magis lædi: & idem dicendum eſt de temperamento humido, ad ſiccum comparatione facta; in vtriſque enim eadem eſt ratio.

Quare in propoſita difficultate dic: Si loquamur de difficultate incidendi in febrem, ob inediam (quo pacto loquitur Galenus 8. *meth. citat*.) tunc temperamentum humidum minùs lædi ex inedia, quia ex hac minùs febrit, quàm ſiccum; & ex diaria febre, ſi inediam tolerat, minùs tranſit io febrem plurium dierum, ſcilicet hecticam, aut humoralem. Si autem loquamur de aliis noxis ieiunij, quales ſunt reſolutio corporis, & propriæ ſubſtantiæ, abſumptio, tunc dic humidum temperamentum, ob facilitatem ſuæ reſolutionis, ampliùs lædi ab inedia, quàm ſiccum, ſicut & pueritiam collatione facta ad iuuentutem, & temperamentum calidum & humidum, ad calidum ſiccum: niſi fortè humidum, redundantiam humorum citra corruptelam contraxerit, vt aſſiduè contrahit, tunc enim non modò non læditur ab inedia, imò ab ea percipit vtilitatem; quod Gal. 8. *met. cit*. notauit diligenter: quod etiam ſignificauit Auicenna 3.1.*doct*. 2. *cap*.7. *poſt med*. dicens *corpora humida naturali humido, veloci reſolutioni apta eſſe, nec tandiu ferre famem, quantum ſicca, niſi in eorum corporibus humidum non naturale, nutritioni tamen aptum reperiatur*.

Quòd ſiquis obiiciat ex Galeno, 2. *de temp*.9. *Quibus lata ſunt venæ, iis copia ſanguinis adeſt, & hi citra noxam cibo abſtinent; qui autem habent venas ſtrictas, contrà*. Atqui priores ſunt ſanguinei, calidi humidi. Igitur hi citra damnum inediam ferunt, quæ doctrina ſuperiori aduerſatur valde. Dic, Galenum *ibi* non conferre varias temperaturas inter ſe, ſed ſolùm ſignificare in vnoquoque temperamento, quo venæ ampliores ſunt, & plus de ſanguine habent, eò magis inediam tolerare: alioqui ſi eo loco, inter varias temperaturas comparatio fieret, ſequeretur ſanguineum, cùm habeat venas latas, magis inediam ferre, quàm pituitoſum, in quo venæ ſtrictæ ſunt, quod nemo concedet. Quo autem anni tempore corpora ſana, vel ægra inediam faciliùs tolerent, diſertè, ni opinione aberro, explicuimus ad mentem Galeni, *lib*. 3. *Hiſtor. Princip. Medic. in com. Hiſt*. 24.

De Regimine particulari Febricitantium.

SVis locis ſingula agitata ſunt, & in examen vocata. De ouis, *lib*.1.*Hiſt.Princip.Medic.Hiſt*.59. De piſcibus, *lib*.1.*Hiſt*.28. Carne ſuilla, *eodem loco*. Saccharo. *lib*. 2.*Hiſt*.33. Saccharo Roſaceo, *lib*.2.*Hiſt* 33. Pane, *lib*. 2. *Hiſt*.32. Pepone, *lib*.1.*Hiſt*.28. Oleo, *lib*.3. *de praxi admiranda, obſ*.124. de lenibus, *lib*.2. *Hiſt*.2. Denique licèt de Aceto, Sale, Melle, Pomis, Perſicis, Granatis, Pyris, Cydoniis, hordeo, & multiplici materia alimentoſa, pro curandis febribus, plura protulerimus non indigna ſcitu, ſuperſunt tamen ſoluendæ dubitationes duæ: Prima, circa fructus; Secunda, circa Amylum verſatur.

Circa primum quærendum: *Vtrùm fructus & olera ante coctionem, Febricitantibus concedi poſſint?* Auicenna ſic loquit, 1.4.*tract*.2. *cap*. 7. *in princip*. *Et omnes fructus nocent febricitantibus cum ebullitione ſua, & corruptione ſua in ſtomacho, &c*. Cauendum ergo docet à febribus, & oleribus, vtrumque enim nomine fructuum intelligit. Fructus horarij fugaces ſunt, & reponi non poſſunt, niſi permutata eorum ſubſtantia, praui ſucci ſunt, & pauci, plurimáque recrementitia humiditate abundant, vt conſtat ex Galeno, *lib*. 1. *de alim. facult*. 2. & qualis eſt eorum ſubſtantia, talis ſanguis qui ab eo progignitur, vt idem refert Galenus 1. *de alim. facult*. 6.

Ex

Ex fructibus hortariis, ſanguis generatur aquoſus, & tenuis, qui in febribus ebullitioni eſt paratiſſimus, & putredini, & citra febrem id efficere poteſt promptiſsimè; cùm enim non ita ſit nutriendis partibus familiaris, ab illis, tanquam inutilis reiicitur, & à regimine naturæ derelictus putreſcit, & febrem incendit: ob quam cauſam, horum fructuum vſus eſt pernicioſus valdè, & febribus occaſionem præſtare ſolet, vt proprio experimento probat Galenus *lib. de bonit. & vit. succor. cap.* 1. & 2. *de alim. facult. cap.* 2. Superflua enim illa humiditas, in quibuſdam fructibus potiſſimùm ſeparatur poſt primam coctionem, veluti ſunt vua, ficus, mora; in aliis fructibus non ſeparatur, niſi poſt ſecundam coctionem, veluti ſunt melones, cucumeres, citruli, & cucurbitæ; in aliis fructibus exiguum eſt, quod in prima, & ſecunda coctione ſecernitur, ſed remanet vſque ad tertiam coctionem, vt ſunt pyra, cydonia, & mala Perſica. Verùm omnibus fructibus hortariis commune eſt, vt periclitentur in prima coctione, ne corrumpantur, niſi celeriter deſcendant, vt Galenus 2. *de alim. facult.* confirmauit: Hæc eſt cauſa cur illis ſal permiſceatur, vt excitata facultate expultrice ventriculi, celeriter deſcendant.

Hæc Auicennæ doctrina, non de omnibus eſt intelligenda: nam mala granata, mala medica, & ceraſa acida multò potiùs ſolent corrigere feruorem, ebullitionem, & putrefactionem ſanguinis, biliſque calorem, & acrimoniam contemperant. Eadem doctrina intelligenda eſt de oleribus, quia omnia ſunt recrementitia, & praui ſucci, vt 2. *de alim. facult.* 40. notauit Galenus, de lactuca, & *lib.* 8. *meth. cap.* 3. *in med.* Similiter etiam de leguminibus eſt intelligendum.

Ex iis conſtat, quàm iniquè, & contra artis præcepta, in febribus Medici vtantur pro victu tenui, fructibus, tam crudis, quàm aſſis, vel ſaccharo conditis, oleribus, & leguminibus, quoniam etiamſi probè coquantur, cacochymiam augent: qua de cauſa Galenus 2. *de alim. facultat. cap.* 6. à cibis praui ſucci abſtinendum monet, qui in febricitantibus periculum patiuntur corruptionis. Multò vtilius, & artificioſius eſſet, alio modo febricitantes nutrire; cùm victus tenuis duplex ſit, auctore Galeno 1. *Aphor.* 4. quidam qui parum nutrit, veluti ſunt fructus, & olera; alius, qui etiamſi multùm nutriat ſuaptè natura, quando exhibetur in parua quantitate, parum nutrit, qui alteri præſtat, cùm nec facilè corrumpatur, nec corpus repleat excrementis; veluti eſt caro pulli, Hepar Gallinæ, aut caponis, extremitates auium, inſcula Gallinæ, aut pulli, ptiſana, aut ſorbitio ex farre colata. Si verò vires reficere præſtat, morbóque aduerſari opus eſt, & prohibere ne cibus putreſcat, in febre billioſa, & ſanguinea paranda eſt ſorbitio, ex iure pulli, vel Gallinæ alterato cum hordeo, oxalide, lactuca, endiuia, addito ſucco granatorum, limonum, aut arantiorum. In febre pituitoſa debet propinari ius Gallinæ cum ciceribus, Petroſelino, vuis paſſis, Aniſo, radice fœniculi, & Apij. In febre melancholica cum flore Borraginis, vuis paſſis, Aſplenio, radice Borrag. Bugloſ. Solùm tamen voluptatis gratia, ad excitandam appetentiam, laxandum ventrem, roborandum ventriculum, fructibus, & oleribus eſt vtendum. Hoc modo Galenus 2. *alim. facult.* 2. & 3. ſolùm fructus fugaces, ad caliditatem ventriculi corrigendam, & corporis ſquallorem contemperandum concedit.

Accedamus ad aliam dubitationem: *Vtrùm amylum febrientibus ſit offerendum?* Verùm vt ad enucleandam quæſtionem pateat aditus, eius inueſtigandum eſt temperamentum. Galenus 1. *de alim. facult. cap.* 9. ipſum temperatum facit, ita vt nec calefaciat, nec refrigeret, panis loti inſtar. Si 8. *ſimpl. cap. de tritico*, id frigidum conſtituit, comparatione tritici intellexit, quod calidum eſt in primo. Amylum in paſſiuis ad ſiccum A declinat, ex Galen. *cit. ſimpl.* & 4. *ſimpl.* 5. id inter ea quæ citra mordacitatem deſiccant, illud enumerat: repetit 4. *ſec. loc. cap.* 1. Iſhac *lib. diætar. particular. cap. prop.* inter frigida & ſicca illud reponit, cum Auicenna *lib.* 2. *ca. tract.* 5. *cap.* 6. Neque obſtat eius auctoritas, *cit. loc.* 250. firmantis eſſe humidum: per hoc enim intelligit lentum, & tenax. In hunc ſenſum intelligendus eſt, 1. 3. *tract.* 4. *cap.* 7. dum humidum eſſe confirmat, ſed oppilatiuum, propter lentorem; qua etiam de cauſa 3. 1. *doct.* 2. *cap.* 7. confectiones ex amylo cum ſaccharo oppilare aſſeuerat. Neque rectè obiicies, ſi hoc modo argumenteris: Amylum fit ex tritico, quod in paſſiuis temperatum eſt, 8. *ſimpl. cap. de tritico.* Ergo amylum B etiam erit temperatum, & non ſiccum: Nam in amylo, ob multas perfuſiones aquæ, & inſolationes, humidum innatum tritici humeſcit, & tenuatur, & ex conſequenti reſoluitur, & pars ſola terrea ſiccata relinquitur; ſicut terra per multas irrigationes laxatur, & adueniente Sole calor eius natiuus abſumitur, & fit arena: ideò etiam terra menſe Aprili indiget aqua, quoniam ob multas hyemis perfuſiones, ſuccedente Sole inarnit.

Inſuper aduerte, Amylum adſtringere, ex Dioſcoride *lib.* 2. *cap.* 94. & Galen. 4. *ſec. loc. cap.* 1. *rub.* 5. & quia adſtrictione ſua conſolidat, medetur dyſenteriæ, apud Galenum 1. *ſimpl.* 34. & 1. *alim.* 8. emplaſticum enim eſt, lentum, & humoris bilioſi tenuitatem incraſſat, eiúſque C acrimoniam retundit. Neque ob hæc condemnes Galenum, 1. *ſimpl. citat.* contra Herodotum, qui illud non adſtringere aſſeuerat: cùm de vehementi adſtrictione ſit interpretandus; amylum enim clementer adſtringit, ex Galeno 5. *aliment.* 8. docente amylum, inſignem adſtrictionem non habere.

Ex ſuprà dictis conſtat manifeſtè, Amylum in febribus putridis non eſſe concedendum: obſtruit enim ob lentorem, adſtringit, & arctat humores, quos natura extra corpus expellere ſatagit: adſtringentia autem reproba ſunt in iis febribus, ob cauſas citatas à Galeno, 2. *acut.* 13. Deinde Amylum difficulter coquitur, & diſtribuitur, ex Iſhaac *lib. diætar. particul. cap. prop.* In hecticis verò febribus ſummo interdum eſt ex vſu: nam ob modum ſubſtantiæ tenacem, & lentum, ſuccum craſſum præſtat, & minimè dilabile, quas condi- D tiones in eduliis hectici, 7. *meth.* 6. exoptat Galenus. Quamvis autem ſiccitate incommodet, iuuat ob alias vrgentiores rationes, præſertim cùm eius adſtrictio leuis ſit. Prodeſt etiam in febribus, quæ à diſtillatione acri, mordacique tuſſi ortum ducunt; lentore enim ſuo humorem tenuem incraſſat, & fluxiones à capite in thoracem, aliáſque inferiores partes prolabentes leniter ſiſtit.

E

CAPVT IV.

De Forma Victus Febricitantium.

ANtequam ad victus formam febrientium explicandam accedamus, inueſtigemus primò: *Vtrùm Galenus victus rationem rectè definiat?* Plura de præſtantia partis Medicinæ inſtituentis victum poterant adduci, ſed hoc argumentum ſolùm celebrioribus auctoribus fulciamus: Idcircò enim Hippocrates 1. *lib. Aphor.* cum Galeno *ſent.* 4. nullam aliam eſſe partem magis præſtantem, quàm eam quæ victus rationem præſcribit, aſſeruere; illas enim tres partes Medicinæ, à Galeno explicatas *lib. de conſt. art. med. c.* 19. & 20. ſola ipſa continet, ſcilicet conſeruatricem, reſtauratricem, & præcautricem, quæ à Medico, ſummo in pretio habetur, ex Gal. *lib. introduct. cap.* 8. nam excellentius eſt morbum non admit

admittere, quàm ab illo liberati, vt exemplo gubernatoris nauis, *eo loco* docuit ipſe Galenus. Deinde Diætetica omnibus eſt neceſſaria, ex Gal. 1. *de alim. facult. c.* 1. §. *Sine alimento autem viuere neque in ſecunda, neque aduerſa valetudine poſſumus, &c.* Inſuper eſt fundamentum, fulcrúmque firmiſſimum, ſine quo reliqua præſidia conferre non poſſunt. Hac ratione intemperantes, vinoſos, gulæ & ventri deditos, neque purgatione, neque ſanguinis miſſione magnopere adiuueris, ait Galenus *lib. de curand. rat. per ſang. miſ. cap.* 7. optima enim victus ratione, morbi periculoſiſſimi, & contumaces, felices habuerunt exitus, cùm, auctore Celſo *lib. 2. cap.* 16. nulla res magis adiuuet laborantem, quàm tempeſtiua abſtinentia. Huius partis excellentiam, & efficaciam probè cognoſcens Auerrhoës, *lib. 7. cap.* 31. in ſeipſo febre ardentiſſima laborante, & liberato ſuperueniente podagra, ad artúſque noxio humore criticè tranſmiſſo, nullo alio ad tot profliganda mala, ſe vſum fuiſſe auxilio, quàm diæta palàm conteſtatur.

Oportet ergo victus rationem definire, ad Galeni mentem; non enim poteſt fieri, vt alicuius rei ſpecificas differentias inueniat ille, qui eam definitione priùs non explicuerit. Definitur ergo victus ratio, ſeu diæta, quod idem eſt, ex Hip. 1 *acut.* 6. §. *Sed de diata, id eſt, victus ratione, &c.* quòd ſit *ductus per conſuetas materias*: & per has non intelligit res naturales, ſcilicet elementa, temperamenta, humores, membra, facultates, actiones, ſpiritus; neque res præter naturam, vt ſunt morbus, cauſa morbi, & ſymptoma; ſed non naturales, vt Aër, cibus & potus, ſomnus & vigilia, motus & quies, quæ retinentur, aut euacuantur, animi accidentia: quæ dicuntur nobis intrinſecæ, non quòd inſtar rerum naturalium, noſtri corporis conſtitutionem ingrediantur, ſed quia ſunt ineuitabiles. Quare non intelligit Galenus per conſuetas materias, ea quæ accidentaliter, ab extrinſeco, & non neceſſariò nobis occurrunt, vt ignis, percuſſio, venenum, morſus animalis venenoſi. Vnde Galenus *lib. 3. epid. ſect. 3. com.* 9. nomine victus, ſomnum intellexit, & hac ratione *in lib. de ſanitat. tuenda*, victus rationem accepit, quod eſt victus rationis communiſſimum ſignificatum.

Neque obſtat, ſi aſſeras Galenum *in lib. de ſanit. tuend.* non ſolùm victus rationem accepiſſe, prout res non naturales comprehendit, cùm etiam ſanguinis miſſionis meminerit, & purgationis: Quia in illis libris, quando ſanguinis miſſionis recordatur, & purgationis, non ſolùm de conſeruanda ſanitate agit, ſed de ea à morbis præcauenda. Quapropter cùm curationis, & præcautionis eadem ſit ratio, *lib. de ſang. miſ. cap.* 8. ideò illarum euacuationum fecit mentionem. Quando verò Galenus in aliis libris tantùm agit de ſanitate tuenda, ſolùm victus rationis, prout comprehendit res non naturales, facit commemorationem.

Secondo modo ſumitur victus ratio, vt includit alimenta medicamentoſa, quantitatem, & qualitatem alimentorum, & potus, tempora vniuerſalia, & particularia, in quibus debent adminiſtrari, & vt comprehendit fomenta, balnea, clyſteres, cataplaſmata, ſanguinis miſſionem, purgationem: quam victus rationem ſolùm conuenire ægris confirmat Galenus, 1. *acut.* 44. 5 *meth.* 15. & 3. *epid. ſect. 3. com.* 9. in qua ſignificatione ſumitur victus ratio à Galeno, & Hippocrate *in libris de rat. vict.* in quibus de venæ ſectione, purgatione, & reliquis citatis remediis, ſub nomine victus rationis diſceptat. Hoc modo ſumitur victus ratio ab Hippocrate, 2. *de nat. human. text.* 2. dum inquit: *Morbi verò fiunt partim à viuendi ratione, partim à ſpiritu, cuius attractione viuimus.*

Tertiò ſumitur victus ratio, propriiſſimè tantùm pro potu, & victu; in qua acceptione ſumitur ab Hippocr. 1. *Aphor. cum ſequentibus*: quæ victus ratio hoc modo ſumpta, licèt conueniat ſanis, & ægris, in Aphoriſ-

A mis tamen ſolùm de victu Hippocrates loquitur, vt competit ægris.

Magni eſt etiam momenti ad curandos morbos, inueſtigare: *Vtrùm pluribus numeris vniuerſa victus ratio abſoluatur?* Dic, ex Galeno, & Hippocrate, omnem victus tractationem, quinque capitibus definiri. Primum eſt forma victus: hæc deſumitur ex diſtantia ſtatus morbi, & ex robore virtutis, *lib. 1. Aphor. com.* 4. & 2. *acut.* 36. & 37. Licèt vires tantùm indicent victus rationem, ex Galen. 1. *acut. 44. in fin.* §. *Virtutis verò cuſtodia, ſolam indicat alimoniam.* Firmat *com* 45. *ſequenti, &* 11. *meth.* 34. Quare in forma victus, conſiderantur alimenta, vt alimenta ſunt, & nutriunt, de quantitate, & qualitate eorum, nulla commemoratione facta.

Secundum, eſt quantitas victus, vtrùm ſit in multa,
B vel parua quantitate concedendus, & hæc ex multis rebus colligitur, vt patet ex Hippocr. & Galeno, 1. *Aphor.* 13. 14. & 15. Tertium eſt victus qualitas, vtrùm ſcilicet debeat concedi calefaciens, vel refrigerans exſiccans, vel humectans, extenuans, vel incraſſans, quam qualitatem ex contrarietate eſſe aſſequendam, probauit Hippocrates, *lib. 1. Aphor.* 16. Quartum eſt tempus opportunum, in quo victus ratio eſt concedenda, vtrùm videlicet offerenda ſit manè, veſpere, vel alio tempore, quod *lib. 1. Aphor.* 11. & 19. docuit Hippocrates. Quintum eſt numerus cibationum, quia victus quantitate perſpecta, quæ debet ægris concedi, indagare eſt neceſſe, vtrùm illa quantitas ſemel ſit concedenda, vel bis, vel pluries partienda, quemadmodum ex Hippocrate, & Galeno, 1. *Aphor.* 17. eſt colligendum. Ne-
C que te ſuſpenſum reddat, quod Galenus 1. *Aphor.* 15. ad tria tantùm capita, vniuerſam victus rationem deducat, ſcilicet quantitatem, qualitatem, & vtendi modum, quia ſub tertio capite, victus formam, tempus opportunum ad victum, & numerum cibationum comprehendit.

De victus forma tantiſper diſceptemus, contemplemúrque: *Vtrùm victus diuiſio à Galeno tradita, ſit optima?* Dic formam victus triplicem eſſe, ex Galeno 1. *Aphor.* 4. quo loco formam victus diuiſit, in ea quæ comeduntur, ſorbentur, vel bibuntur; quæ diuiſio colligitur ex Hippocr. *lib. 1. de fract.* 45. & *lib. 2. acut.* 46. Idem docet Auicenna 1. 4. *tract. 2. cap* 8. Qua ratione alius eſt victus plenus; alius, victus conſeruans, ſeu mediocris; & alius tenuis. Plenus dicitur ille, qui vires auget & robo-
D rat, qualis eſt victus ſanorum. Conſeruans, vires parum debilitatas conſeruat, & hic ægrotis conceditur. Tenuis diminuit vires.

Ruſus. Victus plenus eſt triplex: exquiſitè plenus, moderatè plenus, & ſimpliciter plenus. Ille dicitur, qui multùm nutrit, & nutrimentum difficulter reſolubile præſtat, qualis eſt victus agricolarum: in qua claſſe collocantur alimenta, quæ ſuccum craſſum, & glutinoſum relinquunt, corruptioni, & reſolutioni valdè ineptum: vt caro ſuilla, bubula, caprina, & omnes carnes ſale conditæ, quæ alimenta potentiſſimè nutriunt, & eorum ſuccus in multum tempus perdurat. Victus moderatè plenus acquiritur ex alimentis, quæ maximè nutriunt, ſed humorem in corpore non relinquunt ita conſtantem,
E qualem victus exquiſitè plenus, quem victum Aulici obſeruant: hunc conſtituunt gallinæ, capones, perdices antiquæ, &c. Victus ſimpliciter plenus perficitur ex alimentis, quæ vires augere queunt, etſi in corpore non relinquant nutrimentum ita potens, ac perfectum, ſicut victus exquiſitè, aut moderatè plenus, cùm enim celeriùs nutriant, eorum nutrimentum celeriùs reſoluitur, 2. *Aphor.* 18. optimum tamen alimentum in corpore relinquunt: hoc victu vtuntur ciues, vt eſt caro arietina, piſces ſaxatiles, &c.

Victus conſeruans triplex eſt: alius exquiſitè, alius mediocriter, alius ſimpliciter conſeruans. Ille ferè victum plenum ſimpliciter conſtituit: nam infimum

ſupremi

Digitized by Google

ſupremi, ſupremum Infimi attingit. Hunc victum conſtituunt pulli gallinacei, & perdices nouæ, qui victus rectè poteſt conſeruare vires quales accepit. Victus mediocriter conſeruans, conſeruat vires, licèt non ita perfectè vt ſuperior, vt v. g. Pulli dimidium, Amylum, &c. Victus ſimpliciter conſeruans, multo minùs retinet vires in eo ſtatu, quales accepit, quàm mediocriter conſeruans: in huius victus claſſe reponuntur oua ſorbilia, far colatum, paſſeres, & reliqua.

Victus tenuis etiam eſt triplex: exquiſitè, mediocriter, & ſimpliciter tenuis; huius definitionem ſuprà diximus, & quibus morbis prodeſſe poſſit determinauimus. Neque obiicias victum exquiſitè tenuem non eſſe conſtituendum: nam hic cùm ſit omnimoda inedia, potiùs ſubtrahit alimenta, quàm adminiſtrat: Quia (vt reſpondent plures) per victum non tantùm intelligendum eſt alimentum cum potu, ſed illa quæ circa ægrotos adminiſtrantur, & in hanc vtilitatem libros de ratione victus Hippocrates conſtituit, vt 3. *epid. ſect.* 3. *com.* 9. Galenus affirmat. Hæc interpretatio nullo modo poteſt admitti, quia omnino ſubtrahendo victum, nihil adminiſtratur, alia enim remedia non conceduntur, ea eo quòd ſubtrahitur victus, ſed alia ea ratione. Dic ergo, omnimodam abſtinentiam rectè appellari victum exactiſſimè tenuem, licèt alimentum ſubtrahatur omnino, quia victus ratio non tantùm pro applicatione cibi, & potus, ſed pro eorum ſubtractione accipitur, vt *ſuprà* in vltima acceptione victus rationis monuimus.

Neque ſtatutam victus diuiſionem à Galeno, condemnes, quia victus plenus nunquam auget vires, neque ipſas perpetuò conſeruat: nam vires naturales cum calore minuuntur, & decreſcunt, ſicut & animales, quoniam in adoleſcentibus licèt vires videantur fortiores, quàm in pueris, hoc propter inſtrumentorum promptitudinem contingit; hac ratione ſenes ſi vtantur victu pleno, illorum virtutes omnes valde fatiſcunt. Inſuper victus conſeruans, nullas vires æquales relinquit, ſed humoribus, & humiditatibus paulatim abſumptis, tum quæ debebant agglutinari partibus, tum iis reſolutis, quæ illis iam erant appoſitæ, eas debiliores multo, quàm antea in ſtatu naturali erant conſtitutæ.

Dic, Galenum in diuiſione loqui de augmento virium, vel conſeruatione, vt huic naturæ, vel ætati conuenit, non autem abſolutè, quòd ſemper vires augeat: Si enim quiſpiam in ſenectute habeat vires debiles, vel hoc ob magnam reſolutionem, vel immoderatos motus contingat, & pleno victu vtatur, illi accreſcent vires; & ſi victu conſeruante nutriatur, vires debiles in eodem ſtatu perſiſtent: Quod in aliis ætatibus eſt affirmandum, & in conualeſcentibus patet manifeſtè, hi enim alti craſſiore, & pleniore victu, paulatim vires robuſtiores acquirunt. Qualis autem victus, vnicuique morbo tam acuto, quàm chronico conueniat, *ſuprà* explicuimus.

CAPVT V.

De quantitate victus.

SAnos debere obſeruare varium ordinem, in aſſumendo cibo, allatis variis ſententiis *lib.* 3. *Hiſt. Princip. Medic. Hiſt.* 24. diſtinctè notauimus. Modò explanabimus: *Vtrùm in febricitantibus, varia quantitas ſit ſtatuenda in exhibendo cibo?* Conſiderata forma victus, quem ob conſuetudinem, vel reſolutionem ſolebant aſſumere ſanitatis tempore, in ipſis cibum eſſe variandum docuit Hip. *lib. de veteri medecina, num.* 2.

A Variatur ergo quantitas victus ſecundùm temperamenta: in ſiccis minor quantitas concedenda, quàm in humidis, quia reſoluuntur minùs ea, Gal. *lib. de ſucco. bonit. & vit. cap.* 10. Sunt enim plurimi, qui calore abundant ita abſumente, & forti, vt ob maximam reſolutionem, inediam tolerare nequeant, quibus ſi alimoniam, & hanc denſæ, & compactæ materiæ, denegare conetis, ex valido ſuctu in ore ventriculi percepto, in animi deliquium, & ſyncopen, vertiginem, febres ardentes, cordis palpitationem, ſæpe incurrunt.

Variatur ſecundùm diuerſas ætates: Pueri maiori indigent victus quantitate, quàm ſenes; & adoleſcentes maiori, quàm iuuenes; & hoc modo de reliquis ætatibus ſentiendum: Pueri enim maiore copia caloris abundant, & cùm ſint humidiores, citò reſoluuntur, ex B Hip. 1, *Aph.* 13. & 14.

Variatur ſecundùm tempora anni: Vere, & hyeme alimenta in maiori copia ſunt exhibenda, quàm æſtate, & autumno, hyeme ſiquidem ob retractum calorem ad internas ſedes, calor naturalis fortior eſt, contrà æſtate, & autumno eſt debilior, cùm ſit ad partes externas diſtractus, ob quam cauſam magis reſoluitur. At cùm hæc difficultatem in ſe inuoluant maximam, idcircò indagandum: *Vtrùm in ægris, æſtate, vel hyeme liberalior cibus exhibendus?* Et videtur pleniùs exhibendum eſſe cibum æſtate: Nam neceſſitas cibi eſt propter reſolutionem; ſi enim animalis corpus non reſolueretur, cibo non indigeret: quare pro quantitate eius quod ex corpore defluit, proportionalis debet C eſſe alimenti quantitas, vt 1. *Aph.* 15. rectè Galenus confirmat. Si igitur æſtate maior adeſt, ob calorem ambientis, reſolutio (hoc enim tempore ſanguis, & ſpiritus, ob tenuitatem facilè exhalant) videtur æſtate liberaliorem eſcam eſſe concedendam ægris, quàm hyeme. Propterea Galenus 1 *de rat. vict. com.* 44. conſtituit duos ægrotos, pleuritide, aut morbo acuto laborantes, quorum alter æſtate ægrotet, alter hyeme, illi pleniorem victum, ei verò qui decumbit hyeme, tenuiorem concedit.

Contraria tamen ſententia admittenda eſt, quæ eſt germana, & conformis Hippocratis menti, 1. *Aph.* 15. & *lib. de vict. priuator. in primis ſententiis*, in quibus affirmat, pleniùs eſſe cibandum hyeme, deinde vere, tertio loco autumno, & multo tenuiùs æſtate: Etſi enim hoc tempore maior ſit exhibendi cibum neceſſitas, hunc D virtus ob debilitatem tolerare nequit: neque enim quantitas cibationis reſolutioni ſemper reſpondet, etiamſi ex hac illius neceſſitas emanet, nam in ætate pueritiæ eſt maior refectio, quàm ſit reſolutio, quia pueri non ſolùm debent nutriri, ſed augeri, & per morbos acutos febriles multò maior eſt reſolutio, quàm debet eſſe adiectio. Sic etiam æſtate etiamſi plurima ſit reſolutio, refectio illi non reſpondet, nam propter virturis imbecillitatem eſt difficilis.

Hac ratione Hippocrates hyeme copioſius exhibet alimentum, quàm in temporibus cæteris, non quia maior ſit reſolutio vtilis: nam etiamſi multò meliùs ſeparentur, & reſoluantur excrementa, ob natiui caloris robur, diſſipatio vtilis eſt minor; quantitas tamen cibi eo tempore augetur, videlicet calor natiualis multitu- E dine ſanguinis, & ſpiritus roboratus, ambientis frigiditati poſſit repugnare, ne vincatur, vt eleganter *in com. prædicta ſententia* hanc obiectionem explicat, & ſoluit Galenus.

Ad locum verò 1. *acut.* 44. ſic reſponde, quod eo loco non conſiderat ſolum tempus præcisè, ſed alias indicationes ſimul cum indicatione temporis; & quando conſtat, hyeme virtutem eſſe validam, & corpus plenum, tunc per morbos acutos tenuiſſimè eſt cibandum, quoniam virtus eum victum tolerare poteſt, vt morbus efflagitat: contrà autem ſi æſtate adſint indicationes, quæ corpus magis exhauſtum, & vires imbecilliores oſtendunt;

oſtendunt, quas æſtas debilitat natura ſuapte, tunc pleniùs eſt cibandum, vt virtus vſque ad morbi vigorem poſſit perſiſtere.

Galenus 1. *Aph.* 17. *in fin.* monet, in veris medio, & in fine, parùm, & rarò eſſe cibandum, tunc enim corpora periclitantur, ne ob humorum, qui hyème fuerunt coaccruati, liquationem, in plethoram incidant, quare Auic. 2. 1 *doct.* 2 *cap* 6. dicebat: *Nihil eſt quod magis præſeruet à morbis veris, quàm phlebotomia.* In autumno, inquit Auicenna 1. 4. *tract.* 2 *cap.* 8. quia aſſimilatur morbis ex corruptione, ſi virtus conſtet, plurimus, & ſæpe offerendus cibus: quòd ſi languida ſit, vt ferè eſt, copioſius alimentum concedendum, hoc enim tempore robuſtiores vires multò melius tolerant.

Variatur victus ob regiones diuerſas: quoniam in pluribus regionibus alimenta non ſunt ita ſucculenta, quare in his ſæpius, & in maiori quantitate offerenda, ſanguis enim eſt iis progenitus non ita eſt conſtans, ac lentus, ſed fluidus, & aquoſus plus ſatis, vt patet in Gallia, Italia, & ſeptentrionali plaga: Contrà in aliis regionibus, in quibus alimenta cùm ſint ſolidiora, humorem generant reſolutioni renitentem valde, ſi nutrimentum in minori copia propines, ex arte facies; præſertim ſi homines ex humidioribus regionibus in has ſe transferant, quibus ſi in maiori quantitate concedat, valde nocebis, cùm hoc vberi exhibito alimento citò ægrotent. Hac ratione in Hiſpania carnes, piſces, olera, fructus, herbæ, ob ſoli cælique temperiem, & clementiam, alimentum ex ſe præſtant ſolidum, tenax, & minùs dilabile; ob quam cauſam ægri in his regionibus parciùs ſunt nutriendi. Hoc præceptum eleganter indicauit Celſus, *lib.* 3. *cap.* 4. §. *Plerique ex antiquis tardè dabant, ſæpe quinto die, ſæpe ſexto. & id fortaſſe vel in Aſia, vel in Ægypto cæli ratio patitur*: & *infrà* idem confirmat. §. *Nam poteſt primo die, &c.* Sicut enim in diuerſis regionibus, medicamenta euariant, ex ipſo, *in præfatione*, §. *Differre quoque pro natura locorum genera medicinæ, & aliud opus eſſe Romæ, aliud in Ægypto, aliud in Gallia, &c.* Sic etiam alimenta, quæ pro varietate regionum diuerſimodè ſunt offerenda.

Variatur victus ob diuerſum vitæ ſtudium: Nam agricolæ, rurales homines laboribus, & vehementibus exercitiis aſſueti, vt foſſores, meſſores, victu ſolido, craſſo, & multo per ſanitatem nutriti, quum incidunt in morbum, denegato alimento ocyſſimè reſoluuntur, ideóque iis ægrotantibus, maior eſca offerenda. Alij verò in otio, & mollitie viuentes, & ſtudio deliti, cùm minùs reſoluantur, quum ægrotant parciùs ſunt cibandi: cùm conſuetudo ſemper ſit ſeruanda, ex Hip. 1. *acut.* 21. & 44 cui maximè obſeruendæ. Medicum debere eſſe attentum, nullus it inficias.

Variatur victus quantitas, iuxta maiorem, vel minorem reſolutionem à calore naturali contractam: calor enim quà calor calefacit, rarefacit, reſoluit, ex Gal. 1. *de ſanit. tuend. cap.* 1. Omne enim agens naturale vſque ad vltimum potentiæ agit, & niſi impediatur, minimè ab opere ceſſat: qua ratione calor humidum radicale ſemper reſoluit, qui ad ſui pabuli abſumptionem etiam conſumitur; quare ipſe, vtpote directus ab anima, eiúſque potentiis, qua naturalis, deperditum humidum reſtaurare intendit, ex aſſumptis alimentis. Quam ob cauſam, iuxta quantitatem reſolutionis, alimenti quantitas eſt varianda, ex Galeno 1. *Aph. cit.* vt aliud humidum, ſimile deperdito generetur: qua ratione creſcentibus, quia maximè reſoluuntur, maior copia concedenda, 1. *Aph.* 14. quod ſignificat Hippocrates, iuxta tolerentiam ieiunij, 1. *Aph.* 13. quam ſenes tolerant, & non pueri, ob vehementem reſolutionem à plurimo calore innato profectam, quæ in ſenibus, ob caloris inopiam, inuenitur rarò.

Variatur denique victus quantitas, iuxta diuerſitatem humorum qui in corpore ſuperabundant: Si enim crudi ſucci exuperent, alimenta parcè exhibenda: nam denegato victu, ipſi à natura concocti, in probum ſuccum vertuntur. Hoc modo in terræ cauernis, & latibulis vigente bruma animalia degentia, ſine cibo viuunt, cùm ſcateant humoribus pituitoſis, qui per vlteriorem coctionem, in ſanguinem migrant: & plures homines ſpatio quatuor dierum, & vſque ad ſeptimum poſſunt perdurare ſine cibo, ex Hippocrate *in lib. de carnib. num.* 13. Quod aliquorum ægrotantium exemplo docuit Galenus 12. *meth. cap.* 3. §. *Siquidem longiſſimè, qui ita ſunt affecti, cibi abſtinentiam ferunt, &c.* In his ergo corporibus: quibus crudorum ſuccorum copia ineſt, ob debilitatem caloris, exigua adeſt reſolutio; quare quum ægrotant, multo temporis ſpatio, ſine alimento, aut imperato tenui victu, poſſunt permanere, vt 13. 3. *tract.* 2. *cap.* 2. notauit Auicenna. Secùs accidit in quibus tenuium, & biliosorum copia aceruit, qui cùm celeriter reſoluantur, quum ægrotant, pleniore, copioróque victu ſunt reficiendi: quos ſi triduana inedia maceres, in tabem, & in mortem præcipites dabis, quod appoſita hiſtoria perbellè firmauit Galenus 10 *meth. cap.* 4. cuius explicationem per otium lege *lib.* 4. *Hiſt. Princip. Medic. Hiſt.* 10.

CAPVT VI.

De qualitate victus.

DE qualitate victus, quæſtionibus octo ſequentibus abſoluetur tractatio. Prima: *Verùm victus humidus, febrientibus vtilis ſit?* Qualitas victus duplex eſt, quædam ſumitur ex alimentis, vt alimenta ſunt, hoc eſt, ſi præbent multum, vel paucum nutrimentum, facilis, vel difficilis concoctionis, tardæ, vel citæ diſtributionis, craſſæ ſubſtantiæ, vel tenuis, qua ratione in alui fluxu alimentum concedimus, quod qualitate incraſſante præditum ſit, in aliis morbis propinamus tenuia, vt iuſcula; & ſæpiſſime ratione ſuperuenientium ſymptomatum qualitatem nutrimenti reſpicimus: hoc modo in pictocholis, ob nimiam oris ventriculi ſenſibilitatem, & acutiem, alimenta difficilis coctionis exhibemus, ne illa quæ facilè concoquuntur, poſſint aduri. Contemplamur etiam in qualitate alimentorum, eorum vſum optimum, aut malitiam: ex plurimis enim generantur perſæpe humores praui ad corruptionem valde parati, vt de peponibus *lib.* 2. *de alim. facult. cap.* 4. dictabat Galenus. Idem etiam ſignificabat Hippocrates *lib.* 2. *Aph.* 36. dicens, illos difficulter purgationes ferre, qui vtuntur deprauato cibo, quia, vt notat Galenus *in com.* hi deprauatum ſanguinem in corpore ſeruant, alimenta autem proba, vel reproba in ordine ad ſanguinem, qui ex ipſis generatur, denominari, paſſim Galenus inculcat.

Rurſus. Alia qualitas conſideratur in alimentis, vt medicamentoſa ſunt, quatenus illa ſunt calida, frigida, humida, vel ſicca, extenuantia, vel incraſſantia, de qua qualitate intelligendus eſt Hippocrates *in lib. de alimento, num.* 3. dicens: *In alimento, medicamentum optimum,* id eſt, qualitas medicamentoſa, quæ contrariatur morbo, vt ſi affectus conſiſtat in obſtructione, alimenta offerantur, quæ aperiendi facultatem ſortiantur.

His breuiter propoſitis, agitatur quæſtio hoc modo. Si qualitas hæc medicamentoſa conſideratur à Medicis in ordine ad morbos, omníſque curatio per contraria celebratur, 11. *meth. c.* 3. & alibi paſſim, & febris eſſentia in calore conſiſtit, cur victus humidus, & non frigidus ab Hippocrate conceditur, 1. *Aph.* 16. qui calori præternaturali,

naturali, & igneo magis eſt aduerſus, & contrarius: cùm vt Auicenna 1. 4 *tract.* 2. *cap.* 8. Hippocraticam ſententiam amplectitur, vt veram, & tanto auctore digniſſimam, dum ſic ait: *Et ſcias, quòd conuenientiores cibi febricitantibus, cibi humidi, & propriè ei, cuius complexio eſt humida, &c.*

Dic primò. Victus humidus, aut eſt actualis, qualis liquidus eſt, qui febricitantibus conuenit, vt docet Gal. *lib. de optim ſect. ad Thraſybul. cap.* 4. minori enim labore conficitur, quo febricitantes indigent. Poteſt etiam eſſe victus humidus non ſolùm ſubſtantificè, ſed etiam qualitatiuè; & poteſt eſſe actu, & potentia humidus, qualis eſt qui maximè febricitantibus vtilis. Hippocrates meminit victus humidi potiùs, quàm frigidi, quia quæ vulgo patent, & ex ſe euidentia ſunt, ille ferè ſemper prætermittit, vt notat Galen. 3. *de diff. reſp. cap.* 5. Hoc modo Galenus 1. *feb.* 1. priùs diuiſit febrim, definitione omiſſa, quoniam febrem, eſſe calorem igneum omnibus erat compertum. Dic ſecundò, Sub humido victu intellexit frigidum, quia victus humidus febrientibus vtilis, non debet eſſe aëreus, quia inflammaint facilè, ſed aqueus, quia frigidus eſt. Dic tertiò. Succurrit ope victus humidi, lapſui præſentis, vel imminentis ſiccitatis, quæ ſi ſemel introducitur, haud facilè eradicatur, cùm reſiſtat valde, & corrigatur per humiditatem, quæ iners eſt, & pigra, minúſque efficax in agendo. Dic vltimò. A victu humido non impendet noxa, qualis à frigido: hic enim obſtruit meatus, per quos morbifica materia excerni debet; humidi ſecurior eſt vſus, nam innatum ignem non ita debilitat, & canales laxat, frigidum valde vlcerat, & corrumpit, 2. *acut.* 21. & 6. *epid. ſect.* 3. *text.* 10.

Iam de altera quæſtione agendum: *Vtrùm qualitas victus debeat eſſe contraria febri, an eius cauſæ?* Dic. In febribus, victus qualitas ex tribus depromitur, ex morbo, naturali temperamento, & conſuetudine. De primo patet ex Hip. 1. *Aph.* 16. dicente. *Victus humidus febricitantibus omnibus conuenit*: quo loco humiditatem victus, ex febris ſiccitate colligit; & ſimiliter ex Gal. 11. *meth.* 5. morbo ex obſtructione, qualitatem victus extenuantem vtilem eſſe aſſeuerante. Naturale temperamentum colligitur, ex *cit. Aph.* verbo [*pueris*] quibus victum humidum concedit, quia naturali temperamento humidi ſunt. Conſuetudo includitur in verbis illis [*atque iis, qui tali victu vti conſueuerunt.*] Nam ſi acquiſititium temperamentum ex conſuetudine, longo tempore ſit contractum, potiùs ſeruandum eſt, quàm natiuum, & ab ortu acquiſitum, ex Gal. 9. *meth. cap.* 15. illud enim, maximè quod in naturam abiit, ex longa habitatione in certa regione, aut victu comparatum, ſub naturali temperamento, 8. *meth.* 9. comprehendit Gal. Quæ enim ex pauco tempore contrahitur conſuetudo, victus, qualitatem non indicat; & hæc eſt cauſa, ob quam Gal. 1. *acut.* 44. ex ſatietate, breui tempore durante, indicationem ad plurimum cibum exhibendum in morbis, non deſumpſit.

De indicatione ſumpta à temperamento naturali, dic, cum Gal. 8. *meth. vlt.* aliquando ſimilia in qualitate, interdum contraria expoſtulare: Quæ enim vitio carent, perpetuò ſimilia; quæ ſunt intemperata, modò ſimilia, modò contraria expoſtulant: ſimilia, dum ægrotant, quia per morbos licet natura ſeruare, quales accepimus: Ratio dictat, nam præſidia, ope præcautionis, & curationis celebrata, moruſa ſunt, & ob hanc cauſam, in actuali morborum curatione non exercentur, maximè quia corpore ægro debili exiſtente, productio intemperamenti fieri nequit, cùm in hoc opere, vires debiles ob morbum ampliùs fatiſcant: ni valde intemperatas naturas, & (vt ita dicam) in gradu ſummo excipias; hæ enim, nec etiam per morbum ſunt conſeruandæ, quia ſibi diſplicent, & extra numerum ſunt earum, quæ ſe habent ſecundùm naturam. Gal. verò non ſeruat naturale temperamentum per ſimilia, niſi quum naturæ ſimili-

A bus gaudent, ex ipſo, 8. *meth. cit.* Quæ verò ſunt intemperatæ nimis, ſimilibus non gaudent, ſed læduntur, exceſſu intemperiei maiore reddito per ſimilia: nec enim ſenectus vltima, frigidis, ſed calidis delectatur, & vel etiam per morbos rectè afficitur. Contraria autem poſtulant temperamenta naturalia per ſanitatem, dum ea ad melius transferre, eſt in animo.

Inſuper. Morbus, naturale temperamentum, & conſuetudo, quum in vnum conſenſerint, tunc qualitas victus quam ſimul indicant, exhibenda. Quoniam autem morbus, & conſuetudo, inter ſe poſſunt eſſe aduerſa, vt ſi morbus calidus ſiccus expoſcat victum humidum, conſuetudo verò prohibeat, calidis enim & ſiccis alimentis, æger erat aſſuetus: tunc ratio conſuetudinis habenda, nam præualet morbo; qua ratione, victus
B qualitas minuenda, quam morbus indicat, vel victu temperato ſolùm eſt vtendum, habito reſpectu ad conſuetudinem, morbum, & temperamentum, hoc enim ſemper, cum morbo, in indicatione qualitatis victus conſentit, quia morbus ſui ablationem indicat, per quam ad temperamentum priſtinum æger reducitur, cui indicationi naturalis ægrotantis temperies, ſemper conſentit.

Expedire ergo breuiter quæſtionem oportet hoc modo. Si morbus, & cauſa mutuò inter ſe aduerſentur, vt ſi febris ſit ex humore frigido orta, qualitas victus potiùs cauſæ, quàm affectui debet eſſe contraria, quia illius indicatio potentior eſt indicatione affectus, ex Gal. 7. *meth.* 12. § *Vbi aliud efficiens, eſt aliud quod ab eo efficitur, ipſa cauſa ſpectanda eſt.*

C Eſt tertia quæſtio: *Vtrùm in praſcribenda qualitate victus in febrientibus, indicatio qua ſumitur à morbo, ſit praſtantior indicatione, qua ſumitur à virtute?* Soluunt quidam. Quoad qualitatem cibi, maior indicatio ſumitur à morbo; quoad quantitatem, à virtute: & ſi morbus eſt intenſior, quàm virtus ſit imbecillis, tunc morbi indicatio vincit. Probant ex 1. *Aph.* 10. vbi in ſtatu, in quo virtus eſt languida, præcipit Hippocrates attenuare. Dic. Indicatio virtutis abſolutè præſtantior eſt, 9. *meth.* 13. Nam ſine ea curatio perfici nequit, ex Auic. 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 3. §. *Et ſi non eſſet illud quod pertinet ad virtutem, eſſe neceſſarium ſubtiliare cibum, vltima ſubtiliatione.*

Si enim totam latitudinem virtutis, toti latitudini morbi conferas, indicatio virtutis præſtantior eſt: nam
D natura eſt morborum medicatrix, 6. *epid. ſect.* 3. *text.* 1. Licèt enim curatrices indicationes a morbo, cauſa morbi, & ſymptomate deſumantur, quia cùm ſint res præter naturam, ſui remotionem indicant, tamen cùm natura ſit primarius ſanitatis artifex ſanitatem conſtituat, & morbos ſoluat, & iudicet, ex Galeno *lib. de optim. ſect. ad Thraſybul. cap.* 26. ab ea ſumenda indicatio eſt, quia, vt *lib. de opt ſect. cap.* 41. retulit Galenus, auxilia medica cauſas morborum per ſe extirpare nequeunt, niſi adminiculum naturæ ſibi comparent, quæ reliqua opera per ſe efficit, cùm veluti aduerſatrix morbo ſeſe opponat ſemper, 11. *meth.* 3. Quare ipſa potiſſimùm eſt curationis principium, & interdum ſola ſufficit concoquendo, quia robore ſuo cauſam morbi expellit, & intemperiem corrigit, non ſolùm quando morbus eſt
E mitis, vt Galenus 1. *de loc.* 2. affirmat, dicens: *Soli illi morbi, externo egent auxilio, quos natura pra magnitudine vincere nequit*: ſed quando morbus eſt grauis, & periculoſus, vt febres acutæ, internarum partium inflammationes, eo indigent, quæ licèt in hominibus robuſtis, citra artis medicæ auxilium ſæpe ſolui ſolent, vt *lib.* 7. *collig. cap.* 31. eleganter Auerrhoës docet, non tamen ſemper.

Si tamen inæqualiter comparentur menſuræ virtutis, & morbi, tunc indicatio morbi erit præſtantior: v. g. Si magnitudo morbi, fuerit in gradu ſecundo, & virtutis imbecillitas in gradu primo, tunc vincit indicatio morbi

quamuis enim virtus morbos ſuperet, & robore ſuo, non tamen per ſe inſinuat, quæ neceſſaria ſunt, ad curandos morbos, ſed ex accidenti, quatenus auxilia adhiberi permittit. Dicta autem Galeni, quòd virtus omnium prima cuſtodienda ſit, eique deficienti ſtatim opitulandum, intelligantur in ea exiſtente imbecilliſsima, cui non poteſt comparari gradus morbi intenſiſſimos, ad contraindicandum virtuti.

Eſt quarta quæſtio: *Vtrùm poſſit aſſignari gradus virtutis imbecillis, quæ poſſit reſtitui per cibum?* Reſponde negatiuè, quia aliqui viuunt cum priuatione pulſus, alij cum pulſu moriuntur, & forſan poſſet aſſignari, ſi morbus ſub vario gradu naturam non præfocaret. Cæterùm, num virtus poſſit reſtitui ſemper ſub vna menſura, ignorata à Medico? anceps eſt dubium: & defendi poteſt, quia cùm ſub minori menſura graduum vitæ viuat melancholicus, in prima generatione, quàm temperatus, ita etiam ex minori menſura virium poteſt reſtitui. Nec obſtat, quòd temperatus, puriora habeat inſtrumentorum organa, quæ reſtitutioni maximè conferunt, ac proinde virtus temperati, in minori gradu videtur poſſe reparari. Nam hic nonniſi vehementi cauſæ ægrotans ſuccubuit, quæ maiorem gradum requirit, vt poſſit reſtitui.

Eſt quinta quæſtio: *Vtrùm in febribus, vtilius ſit minuere cibum in quantitate, an in qualitate?* Dic ferè, & præſertim in acutis, melius eſt minuere in qualitate; hic enim cibus, qualitati morbi, & appetitui magis conuenit, & à concoctione ipſius minùs naturam impedit. Si tamen virtus eſt debilis, & ad cibum multæ quantitatis appetitus valde inclinat, tunc melius eſt, quantitatem minuere, & hoc exequimur laborantium voluptati aliquid condonantes. Perinde etiam ſumpta indicatione ab aliquo vrgente ſymptomate, cibum diminutum interdum in quantitate exhibemus, vt in colico dolore, lapide, & dolore renum, dolore ventriculi; in his enim concedimus quæ contemperant, & neque impleant, neque grauent, vt ius pulli, pullæ, aut ciceris.

Sexta quæſtio verſabitur circa olera: *Vtrùm febrientibus præſtent alimentum exiguæ qualitatis?* Affirmat Celſus, *lib.* 2. *cap.* 7. Galenus 2. *alim.* 59. 8. *meth.* 2. & *lib. epid. ſect.* 4. *com.* 2. nam ex centum drachmis olerum, non fiunt decem ſanguinis. Deinde ex Hippocrate 2. *diætar. ad med. Lactuca corpori debilitatem quandam inducit*: ſubſcribit Auicenna 2. 1. *doct.* 2. *cap.* 15. *in fin.*

Nec obſtat primò vulgi opinio, quòd olera faciant ad ſanguinis augmentum, quia è contra conferunt doloribus dorſi ſanguineis. 2. *canon. cap de ſpinachiis.* Nec ſecundò auctoritas Serapionis *tract. ſimpl. cap.* 249. & antiquorum apud Galenum, 2. *alim.* 11. quòd lactuca generat multum ſanguinem: Nam in textu Serapionis, addenda eſt particula [*non* ,] & priſci ita inducebantur opinari, quoniam ex eius frequenti eſu, pruritus, excitabatur in corpore toto, quem ex ſanguinis incremento accidere ſibi perſuadebant: at ineptè coniectabant, quia ſanguis aquoſus, ex illa progenitus, & in venis ebulliens, pruritum excitat. Nec obſtat tertiò, quòd lactuca lac prouocet, apud Dioſcoridem *lib.* 2. *cap.* 129. Illud enim facit, quia ſanguis ex illa procreatus, eſt aptus pro introductione formæ lactis: Et hoc inſinuauit Iſhaac *in diætis particul. cap. prop.* quòd auget lac, *propter bonitatem ſanguinis quem generat*: ſed hoc non intelligas abſolutè, ſed propter bonitatem ſanguinis, apti pro generatione lactis: cùm enim lac, ſit medium inter ſanguinem, & pituitam, 5. *ſimpl.* 12. generando lacti accommodatiſſima eſt lactuca, cùm ſit frigida & humida.

Septima quæſtio non eſt ſilentio inuoluenda *Vtrùm canones antiquorum, in præſcribendo victu febricitantibus, noſtro æuo, à Medicis ſint obſeruandi?* Anceps dubitatio,

A controuerſiæ plena, iure enim videntur præcepta antiquorum infringenda, in imperando victu, cùm tenuis illorum, nobis ſit tenuiſſimus, vt ius pulli, oleracea. Rurſus, modicus priſcorum, vt pullus, pulla, extrema arietis, nobis eſt victus tenuis.

Hunc vſum eſſe præferendum, ſuadent plura: Nam tempore Hippocratis erant robuſtiſſimi, & patientiſſimè inediam tolerabant; homines noſtri æui, debiliores, & à parentibus imbecillimis procreati, indulgent Veneri, gulæ, Baccho. Audi Galenum 2. *de fractur.* 27. ingenuè ſic proloquentem: *Periculoſum ergo eſt veratrum dare, antequam corpus victu præparetur, cùm ſæpius non facile ſit, vt quales homini ſuperſint ſucci, dignoſcantur. Hippocratis ſeculo, veratrum album fortaſſe tutò*
B *ſumebatur, ob rationem victus eorum, qui curabantur. qui vitæ genus non otioſum ſequebantur, aut intemperans, ſed laborioſum, paucíſque alimentis erant contenti, ſic vt craſſos ſuccos nulla ratione contraherent, neque enim nos latet fieri hos, cum otio, & abundantia. Quòd ſi vim æſtimaueris corporum eius ſeculi, quam ex eiuſmodi victu comparabant, magis adhuc dari veratrum permiſeris, cùm quæ vomitus affert incommoda, ferre homines illi facilè potuerint, &c.*

Hæc eſt cauſa, ob quam Hippocrates ſuo tempore, in febribus & acutis morbis, vtebatur cremore ptiſanæ, quia robuſtiores homines, & in victu ſobrij hunc victum facillimè tolerabant. Ergo noſtro æuo, liberaliùs febrientibus eſt concedendus victus. quia hi, cùm
C ſani ſunt, vel ægrotant, longo interuallo diſtant ab antiquis. Vt enim peroptimè notauit Celſus *lib.* 3. *cap.* 4. *In rebus multùm differentibus, præceptum perpetuum eſſe non poteſt.* In hunc ſenſum meritò dicebat Iſhaac 1. *theorie. in præfat. Multa dicunt Hippocrates, & Galenus, quæ nunc ſequi non ſtatuimus.*

Supereſt de qualitate victus inquirenda diſceptatio, de qua priſci etiam dubitarunt: *Vtrùm in febribus, maius peccatum ſit in victu, recedere per tenuitatem, an per craſſitiem*; In qua quæſtione, auctores ex diametro inter ſe aduerſantur, præter Barbaros, qui magis lædi ægros in victu recedentes per tenuitatem, quàm per craſſitiem vnanimiter aſſeuerant.

Suum placitum ſequentibus rationibus ſic confirmant. Hippocrates 1. *Aph.* 5. tenuem victum con-
D demnat, dicens: *in tenui victu ægri delinquunt, quo fit vt magis lædantur. Quicunque enim error committitur magnus, maior in hoc ſit, quàm in paulò pleniori victu.* Ratio dictat, quia hoc victu debilitantur vires, ita vt vſque ad morbi vigorem durare non poſſint; contrarium autem in victu pleno contingit, cuius ope virtutes roborantur, & in ſuo vigore fortes perſiſtunt, & vegetiores factæ imminentibus malis validè reſiſtunt. Ergo, &c. Nam multò melius eſt morbum augeri, quàm ægrum ob debilitatem, non poſſe accedere vſque ad ſtatum.

Rurſus. Si ægri tenui victu vtuntur, clàm coguntur ſumere alimenta, ex quorum vſo ampliùs læduntur, & cùm debitum ordinem non obſeruent, in grauiora ſymptomata incidunt promptiſſimè. Accedit
E quòd ægri non ſunt aſſueti vti victu tenui, & natura gaudet conſuetis, ex Galen. 8. *meth.* 9. & Hippocrat. 1. *acut.* 10. quia conſuetudo eſt altera natura, 2. *de temp.* 4. & 3. *ſimpl.* 18. explicat Ariſtoteles *lib. de memoria, cap.* 3. Nec diſſuadet Hippocrates, qui 1. *Aphor.* 4. in morbis, in quibus non conuenit, reprobat tenuitatem. Ergo deterius eſt victum recedere ad tenuitatem.

Ex altera parte, obſtat celebris Hippocratis ſententia, *lib.* 2. *acut.* 37. ſic docentis: *Ciborum autem adiectiani intendendum multo minùs: nam ſubtrahere omnino ſæpenumerò expedit, vt æger ſufficere poſſit, donec morbi vigor maturuerit.* Nam vt Gal. monet *in com. Quod plus eſt, noxas inemendabiles facit, verùm quod minus eſt, facilè emendatur.*

mendatur. Ex tenuiori enim victu, aliqualis virium debilitas ſolùm conſequitur, quæ oblato alimento ſtatim corrigitur; ex paulò craſſiore, infinita propemodum damna emanant, quæ difficilem deinde correctionem tolerant.

Secundò poteſt confirmari hæc ſententia, ex Hippocrate 2. *acut.* 48. qui poſito exemplo, in ægris laborantibus debilitate per eſſentiam, & debilitate per aggrauationem, docet deterius eſſe, concedere victum oppreſſis debilitate per aggrauationem, quàm per eſſentiam, quia, vt Galenus explicat *in com.* ſæpe in plethoricis, propter vehementem dolorem, animi deliquium, vel ſyncopen, vel alia ſuperuenientia ſymptomata, fatiſcunt vires, quo tempore ſi ægrotanti alimentum offeras, magis nocebis, quàm ſi hæc accidant ex debilitate per eſſentiam. Ergo deterius eſt victum recedere ad craſſitiem, quàm ad tenuitatem.

Tertiò. In aliquibus morbis, victus ratio debet procedere attenuando, & non incraſſando, vt *lib.* 2. *Hiſtor. Princip. Medicor. Hiſtor.* 92. ex veterum mente, latè probauimus. Ergo deterius eſt victum recedere ad craſſum. Antecedens patet: In morbis enim extremè acutis, & peracutis ſimpliciter oportet vti victu tenui, & tenuiſſimo, & in nullo morbo neceſſe eſt vti victu craſſo, neque craſſiſſimo, ex Hippocr. 1. *Aph.* 7. & 10. Ergo, &c.

Quartò. Virtus debilis faciliùs tolerat victum tenuem, quàm craſſum, quia tanquam obiectum ſibi proportionatum, ipſum ſuperat: omne enim agens, operatur ſecundùm diſpoſitionem paſſi, ex Ariſt. 1. *de generat. & corrupt. cap.* 7. & Galeno 1. *feb.* 4. Craſſus autem victus, virtuti non eſt ſimilis, neque proportionatus, cùm hic, illius robur, ad ſui coctionem efflagitet, quod in omni morbo flaceſcit.

Quintò. Poſitiuum nocumentum, deterius eſt priuatiuo. Sed detrimentum quod ſequitur ex victu craſſo, eſt poſitiuum, cùm ſit actuale cauſæ morbificæ incrementum: & eueniens ex victu tenui, eſt priuatiuum, cùm ſit ſolùm defectus, ex denegato cibo profectus. Ergo, &c.

Scio quid plures, pro difficilium locorum expoſitione, ratiocinentur auctores, dum quidam in acutis recedere ad craſſitiem, peius eſſe perſuaſere ſibi in chronicis, ad tenuitatem. Qua ſolutione, locos inter ſe tam aduerſos, conciliari poſſe intelligunt. Alij ita ſuadent. Si iuſto modo reficiendus eſt æger, ſatius arbitrantur, per totum morbi decurſum vergere ad paulò pleniorem, quia propter victus tenuitatem, & diſſuetudinem natura læditur. Præterea cùm omnes homines naturali quadam propenſione, virtutis imbecillitatem pertimeſcant, redduntur parum confidentes, & obtemperantes, quando illis tenuis, & exquiſitus victus præſcribitur, & hac de cauſa clam, & inuitè coguntur aſſumere alimenta, & in vehementes noxas incurrunt. Deinde. In morbis ſuperueniunt ſæua ſymptomata, vigilia, inquietudo, anxietas, dolor, motus inordinatus alui, & ſanguinis profluuia, ex quibus vires admodum debilitantur, quibus paulò pleniore victu ſtrenuè eſt ſuccurrendum, vt virtus corroborata, faciliùs ferat vſque ad ſtatum. Inſuper contingunt errores, à quibus vires læduntur vehementer, & ſæpe ſæpius præter Medici ſpem, morbus producitur. In particulari verò cibatione, ſi à iuſto modo recedendum eſt, præſtantius cenſent, ad craſſum declinare, quàm ad tenue, ſicut in bilioſo iuuene, vt Theſſali ignorantiam detegeret, 10. *meth.* 3. obſeruauit Galenus.

Non deſunt qui aſſeuerent, in principio morborum deterius eſſe victum recedere per tenuitatem, quia tunc natura, non eſt coctioni intenta, alioquî enim non poterit peruenire vſque ad ſtatum: At verò in ſta-
A tu morborum, maius peccatum eſſe victum recedere per craſſitiem, quo tempore natura à coctione cauſæ morbificæ non eſt diſtrahenda; ob quam cauſam, tenuiſſimum victum eſſe porrigendum in morbi vigore, 1. *Aph.* 7. 8. & 9. imperat Hippocrates. Alij arbitrantur, Hipppocratem *in lib. Aph.* non comparare victum tenuem, ad victum craſſum, ita vt ſignificet magis peccare accedentes ad tenuitatem in victu, quàm ad craſſitiem, mentem verò Hippocratis eſſe probare errores commiſſos, ab illis qui vtuntur victu tenui, difficiliùs tolerari ab eiſdem, quàm ſi committerentur ab aliis, qui victu craſſo vtuntur. Alij denique Hippocratem 2. *acut.* intelligunt, de morbis ignotis, quem 1. *Aphor.* de cognitis eſſe interpretandum con-
B tendunt.

Sed quorſum in proponendis auctorum tam variis, & repugnantibus opinionibus me macero, quas non eſſe germanas Hippocratis, & Galeni menti, imò à vero horum auctorum ſenſu longè diſtantes, demonſtrarem facilè, ſi iterum clamoſas illas, contra eruditiſſimos Iuniores diſputationes, in noſtra Praxi Hiſtoriarum, retexere, eſſet in animo. Sed quia locus in ea, his contradictionibus non eſt accommodus, idcircò concluſionem proponam Hippocraticæ doctrinæ valde conformem.

Non ſolùm in morbis acutis, ſed etiam in chronicis, & denique in omnibus ſanis, maius eſt peccatum recedere per craſſitiem, quàm per tenuitatem. Suadetur primò ex Hippocrate, confirmante etiam Galeno *in*
C *com. lib.* 2. *acut.* 37. & ne aliquis ſententiam illam interpretetur, quandiu non committitur error, legat ſententiam eiuſdem *libro* 48. quo loco eam affirmat. Ex quibus intelliges, difficilem Auicennæ locum, 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 8. *poſt med.* §. *Et cùm ambigua ſit tibi diſpoſitio, &c.* Quod etiam docuit *cap.* 7. *ante med.* §. *Quòd ſi ignoraueris, &c.* Quare à multis reprehenditur Raſius, & vel ab ipſo, *cap.* 8. *nuper citato*, qui 31. *continent. cap.* 1. victum craſſum extollens, in hæc verba prorumpit: *Et cibatio, & confortatio eſt melior, quoniam retardatio digeſtionis non eſt periculoſa; caſus verò virtutis, qui fit per abſtinentiam cibi, periculoſus eſt.*

Facit etiam huc ratio ab experimento depromptaș multi enim ex vnica intempeſtiua cibatione mortui
D ſunt, docente Hippocrate *lib.* 1. *epid. ſect.* 3. *text.* 29. de adoleſcente illo, qui ex ſuperflua cœna occubuit; at nemo ex vnica cibatione dimiſſa interiit. Quantum autem malum ſecum afferat victus nimius, ſatietas, & gula, oſtendunt corpora obeſa & craſſa, qualia ſunt Athletarum, quæ niſi cito ablatione ſanguinis minuantur, in paralyſin, & peſſima morborum genera incidere, 1. *Aph.* 4. Hippocrates aſſeuerat. Quare qui nimio cibo in ſanitate indulgent, vitam ſatis habent periculoſam, & minimè tutam, imo ad actiones naturales ſummè inutilem, ex Galeno *lib. de orat. ſuaſor. ad bonas artes, in fin.* rationem collige ex Ariſtot. 7. *politic. cap.* 16. *in med.* Galen. *lib. de ſanit. ad Thraſybul. cap.* 35. 36. & 37. Platon. *lib.* 3. *de*
E *republic. mihi fol.* 384. *colum.* 2. *in med.* Ob hæc non immerito docet Celſus *lib.* 2. *cap.* 2. in hunc modum: *Ergo quicunque plenior, aut ſpecioſior, aut coloratior effectus eſt, ſuſpecta bona ſua habere debet; quæ quia neque in eodem habitu perſiſtere, neque vltrà progredi poſſunt, ferè retrò quaſi ruina quadam reuoluuntur.* Ex nimia enim repletione ciborum, imminet periculum abruptionis vaſorum, & timor eſt ne calor natiuus, à ſumma alimenti mole, & ſanguinis ab eo generati copia, ſuffocetur, & extinguatur. Adde illos, qui ad craſſitiem victus declinant in morbis, ex quacunque cauſa grauiter, & facilè offendi; nam hac de cauſa, corpora non rectè difflantur, & febres accenduntur, & aliæ lethales ſuperueniunt ægritudines,

vt ſyncope, cardialigiæ, apoplexiæ, epilepſiæ. Ex iis conſtat, quanta ſit frugalitatis, & tenuis victus laus, dignitas, ac præſtantia. A

Illud verò Galeni teſtimonium vel apertiſſimum eſt deprompturn ex *lib.* 2. *acut.* 20. docente ex victu ſanorum ſumendum eſſe exemplum, ad victum ægrorum. Quòd ſi ſanis quoque corporibus inutile eſt, vbi aliqua neceſſitas famem facit, quantò inutilius eſt in corpore etiam ægro? Sed ſani multò magis læduntur ex peccato per craſſitiem. Ergo Maior eſt nota. Minorem probat Galenus 2. *acut.* 33. quem ſequitur Auicen. 3. 1. *doct.* 2. *cap.* 7. *ad initium.* §. *Et ſcias quòd nihil eſt deterius, &c.* & *parum infrà: Ex cibo autem nullus eſt replendus ita, &c.* & *infra* monet, *oportere ſanos ſurgere à menſa cum reliquiis famis:* nam monente Hippocrate 2. *Aph.* 17. *Vbi alimentum plus ingeſtum eſt, id morbum facit.* Qua ratione 6. *epid. ſect.* 4. *text.* 22. omnem doctrinam tuendæ ſanitatis ad duo capita reducit, dum inquit: *Poſſeſſio tuendæ ſanitatis, non ſatiari cibis, & impigrum eſſe ad labores.* Quæ multò particulariùs, & latiùs interpretatur Galenus, *lib. de ſuccor. bonit. & vit. cap.* 1. probat Celſus *lib.* 2. *cap.* 16. §. *Quòd ſi ſanis quoque corporibus, &c.* & *infra.* §. *Neque vlla res magis adiuuat laborantem, quàm tempeſtiua abſtinentia.* B

Concluſionem autem noſtram habere etiam locum in morbis chronicis, hac via conficiemus. Defectus ex denegato cibo, multò faciliùs corriguntur, non ſolùm ex Galeno, 2. *acut* 37. ſed & 7. *meth.* 6. *poſt med.* §. *Quoniam qui ita ſe habent, &c.* & 2. *Aph.* 7. & 1. *progn. com.* 8. *in fin.* At verò damna ex abundanti cibo, reſarciuntur difficiliùs, quia corruptio acceſſcit, 2. *Aph.* 10. differtur concoctio, 1. *Aph.* 8. augentur obſtructiones, ex Auicenna 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 7. Quoniam morbi chronici, propter victum attenuantem iuuantur eximiè, ex Galeno *lib. de attenuante diæta, in princip.* à quo deſumpſit Auicenna 4. 1. *cap.* 1. §. *Ex tempore autem, &c.* quo loco plurimas ægritudines chronicas, ſubtilis regiminis ope, fuiſſe ex toto extirpatas aſſeuerat: & 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 7. §. *Scias, quòd ſi non cognoueris febrim ſubtilia regimen, &c.* & *cap.* 8. §. *Et cùm ambigua ſit tibi diſpoſitio, &c.* Ergo in omnibus morbis deterius eſt victum recedere ad craſſitiem, quàm ad tenuitatem. C

Vt verò meliùs à ſuperioribus argumentis te poſſis expedire, aduerte Hippocratem, 1. *Aph.* 5. non comparare peccatum per tenuitatem in victu, cum peccato per craſſitiem, ſed conferre errores, qui contingunt vtentibus victu tenui, cum erroribus, qui contingunt vtentibus victu craſſo: ii enim victus tenuitatem reprobatet, non doceret aliquando conuenire victum tenuiſſimum in extremo, *lib.* 1. *Aph.* 7. & 8. D

Deinde. Plures in ſoluenda hac quæſtione, vno errore ſatis triuiali ſeſe irretiunt, exiſtimantes, peccatum per craſſitiem in victu, roborare virtutem in morbis acutis, cùm potiùs debilitatem exciter momentaneam, ex Galeno 1. *Aph.* 3. §. *Cum verò poſtea, &c.* Quod *infrà* confirmat 2. *Aph.* 10. §. *Impura corpora quantò magis nutris, tantò magis lædis*, & 7. *Aph.* 63. §. *Si quis cibum febricitanti dederit, vt ſano robur ſic febricti morbus*, & 2. *Aph.* 8. §. *Si quis à morbo cibum aſſumens*, & *Aph.* 31. *ſequenti.* §. *Eius qui ex ægritudine bene cibatur, &c.* Quod latiùs docuit Hippocrates *lib. de loc. in hom. num.* 54. §. *Si igitur ſuperauerit, &c.* Ex quibus ad argumenta cætera ſolutio patet. E

Vltimo loco, explodendæ ſunt obiectiones aliquot, non modò, quia cum maioribus pugnant, ſed etiam, quia rationi aduerſantur, quarum prima eſt. Peccatum tenuitatis ducit ad inanitionem, quæ eſt repletione deterior. Dic, cæteris partibus repletio eſt deterior, quia aliqua ſubitò occidit, vbi æqualis inanitio illud non faceret. Secunda. Faciliùs corrigitur nocumentum repletionis, quàm inanitionis. Ergo lapſus ſubtiliationis eſt deterior. Dic, in rigore non valet conſequentia:

Nam faciliùs emendatur intemperies calida iecoris, quàm cubiti tortura, nihilominus lapſus intemperiei iecoris eſt deterior. Neque inſtes, in hoc exemplo valere, quia natura non tolerat nocumentum tenuitatis, quod corrigitur per repletionem, ſicut tolerat nocumentum plenitudinis, cui ſuccurritur per tenuitatem, 2. *acut.* 40. Dic. Si tranſitus ex tenuitate ad craſſitiem, eſt moderatus, bene toleratur à natura, & meliùs quàm ex craſſitie ad tenuitatem, & de hoc non eſt intelligendus Hippocrates, ſed de tranſitu valde diſtante, vt ab inedia ad cibum copioſum.

Tertia. Alicuius corporis diæta, vt ptiſana in aliquo morbo acuto, eſt proximior extremo ſubtiliationis, quàm repletionis. Ergo in hoc, declinare per tenuitatem, eſt deterius. Dic, quòd ſicut illa diæta eſt proximior extremo ſubtiliationis, quia ſic morbus eam poſtulat, ita magis lædetur per lapſum æqualem, verſus repletionem.

Quarta. Aſſignetur victus, cum quo durabit æger vſque ad ſtatum, & cum minori non durabit. Igitur hic peccatum tenuitatis eſt deterius. Dic. Cibus legitimus eſt ille, cum quo durat, & cum minore durare poteſt.

CAPVT VII.

De Tempore Vniuerſali exhibendi victum in febricitantibus.

Victus rationem ferè in morbis debere procedere extenuando, ſatis diximus *lib.* 1. *Hiſtor. Princip. Medicor. hiſtor.* 92. nunc indagandum: *Vtrùm in morbi ſtatu vniuerſali, victus tenuiſſimus ſemper exhibendus?* Firmat Hippocrates *lib.* 1. *Aphor.* 8. *Quando morbus in ſuo vigore conſtiterit, tenuiſſimo victu vtendum eſt.* Subſcribit Auicenna 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 8. dum ſic ait: *Et dignior horarum ad ſubtiliationem, eſt ſtatus, hic enim eſt vehementia occupationis naturæ in pugna materiei, & non oportet, vt ab ea recedens, occupetur re alia, & propriè apud criſim, &c.*

Ex quibus locis patet, commodiſſimum tempus ad attenuationem victus, eſſe ſtatum morbi vniuerſalem, nam in particulari non ita ſe res habet. Quod etiam affirmat 11. *meth. cap.* 5. Nec immeritò, quia natura in ſtatu vniuerſali, coctionem humoris morbifici intendit ſummè: ita docet 1. *Aphor.* 7. 9. & 10. & 2. *acut.* 15. & 18. & 1. *ad Glaucon.* 13. A quo opere diſtrahitur, oblato cibo: Quare hic eo tempore in maiori copia exhibitus, erit nocentiſſimus. Ab ſtatu itaque morbi ſumitur indicatio ad victus tenuitatem.

Quapropter eùm cibus ſit concedendus craſſior, quando virtus eſt fortior ad concoquendum, & minùs occupata, quod eſt in principio, videtur in ſtatu tenuius eſſe cibandum. Deinde morbus in principio eſt minor, & in proceſſu vires maiores acquirit, & fortior fit, ex Hippocrat. 2. *Aphoriſm.* 30. Sed quò morbus eſt intenſior, minorem alimoniam deſiderat.

Verùm contrà hanc doctrinam plura obiici poſſunt. Primò. A tempore nulla ſumitur indicatio, 3. *meth.* & 4. nec ad victum, nec ad remedia. Dic dupliciter. Ab ipſo tempore morbi nulla ſumitur indicatio, per ſe, ſed à morbi conſtitutione, & magnitudine, quæ pro vario illo tempore variatur. Die ſecundò. A tempore ſumpto phyſicè, prout eſt menſura motus primi mobilis, & diem, hebdomadam, menſem, & annum conſtituit, nulla ſumitur indicatio. Si verò

ſumatur prout eſt pars, & menſura motionis cauſæ morbificæ, qua ratione in quatuor morbi tempora diuiditur, ab eo curatoria indicatio elicitur ad victus rationem, inuentionem remediorum, & ad præſagitionem, vt *lib. de totius morbi temporibus, cap.* 4. Galenus affirmat, quo loco in hanc confirmationem, plores Hippocratis, *ex prima, ſecunda, & quarta ſectione Epidemion*, retulit ſententias.

Secundò. Appropinquante ſtatu non eſt attenuandus victus, quia Galenus 4. *de ſanit.* 10. in laſſitudine phlegmonoſa, in prima die ſolùm exhibet cremorem ptiſanæ; in ſecunda, piſces ſaxatiles; in tertia, etiam vinum. Dic, cibi inſtituere victum, ad præſeruationem, non autem ad curationem, quia laſſitudo, de qua ibi agit, morbus non eſt, ſed neutralis quædam diſpoſitio morbos præcedens 1. *Aph.* 5.

Tertiò. Hippocrates 1. *acut* 25. in pleuritide quantò maior fuerit excreatio, tantò magis ad iudicationem vſque dare oportet. Dic. Hippocrates in hoc affectu, increſcente excre tione, vſque ad iudicationem incraſſat cibum, ob multas cauſas: prima, quia in pleuritide ad promouendum ſputum (in cuius expulſione illius ſanitas potiſſimùm conſiſtit, 1. *Aph.* 12) requiritur virtutis robur, quod cibo comparatur. Secunda, quia facultas expultrix, per quam fit excreatio, in pleuritide non eſt naturalis, ſed animalis; hæc autem non adeò interturbatur à ſua operatione, exhibitione alimenti, ſicut expultrix naturalis. vt docet Aphrodiſæus 5. *probl.* 8. Tertia, Hippocrates determinat cibi quantitatem conuenientem vnicuique morbo, indicatione ſumpta ab humiditate, vel ſiccitate morbi, ita vt ſignificetur, quum morbus eſt ſiccus, in toto eius proceſſu, minùs de cibo exhibendum eſſe; quum verò eſt humidus, tunc ampliorem cibum vtilem eſſe: quoniam morbus humidus, qui notabilem aliquam vacuationem habet annexam, benignior eſt, & minùs periculoſus, quàm ſiccus, & ad euacuationem, robur virium efflagitat, quod cibo conciliatur. In quocunque tamen illorum morborum, eò minus de alimento exhibendum, quò magis accedit morbus ad ſtatum.

Vtrùm verò *in principio morbi vniuerſali, aliquando tenuior victus, & in ſtatu plenus ſit offerendus*? controuerti poteſt? Dic, quòd licèt in principio copioſior victus ſit offerendus, tum quia morbus minor eſt, & alimoniam magis permittit, tum quia vires robuſtiores ſunt, & virtus minùs intenta coctioni cauſæ morbificæ, 1. *acut.* 10. & 2. *acut.* 15. & 18. & 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 8. §. *Et dignior horarum ad ingroſſandum eſt principium, &c.* Tamen aliquando in principio vtilis eſt attenuans victus, in ſtatu copioſus.

Hoc ita eſſe celebrandum, ſuadent multa. Primò. quia 12 *meth.* 6. ſuccis qui febrim excitauerant, iam ad coctionem venientibus, carnem concedit, cuius eſum antea non permittebat. Secundò, 1. *acut. vlt.* in principio exhibet cremorem ptiſanæ, deinde totam ptiſanam. Tertiò. Celſus *lib.* 2. *cap.* 16. aſſerit principia morborum, famem, ſitimque deſiderare. Quartò. Hippocrates, & Galenus 1. *acut.* 10 & Auicenna 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 8. aſſerunt, ſi phlebotomandum eſt, aut purgandum, aut dolor ſedandus, nihil cibi exhibendum eſſe, quouſque hæc præſidia celebrentur; ferè autem in omni morbo acuto, in principio eſt neceſſarium aliquod ex dictis auxiliis, 1. *Aph.* 24 & 2. *Aph.* 24. Quintò. Vbi morbus ita affligit copia ſua, vt timor ſit, ne repentè ſuffocare poſſit: tunc in initio tenuiter cibandum. Sextò. In vulneribus, & vlceribus, ex Hipp. *lib. de vlcerib.* & in inflammationibus: in harum enim principio, maior attenuatio vtilis eſt, quàm in proceſſu morbi; in his quippe defluxionem cohibere conamur, cui operi magna inedia ſummopere confert, nam in vulneribus, & vlceribus ſuperueniunt phrenitis, conuulſio, paralyſis: tunc ergo quouſque hæc ſymptomata remittantur, atte-

A nuandum eſt, quod fecit Galenus 6. *meth.* 5 cum Tralliano *lib.* 1. *cap.* 13. & Paulo *lib.* 3. *cap.* 64. qui in inflammatione vteri, triduo ſuſtinet ægram in integra inedia. Septimò. Si in augmento morbi, aut in ipſo ſtatu ſuperueniat aliquod ſymptoma virtutem proſternens, cui craſſiore victu ad roborandas vires citiſſimè obuiandum, etſi ſedato ſymptomate, ad victum priſtinum redire, ſtatus ratio nos admoneat. Octauò. In febribus quæ ab initio florent, & vigent, ſæuiſſiméque infeſtant, circa iudicium verò, & in iudicio imminuuntur, de quibus Hippocrates 1. *epid. ſect.* 3 *text.* 10. tunc in initio ad imminuendam cauſam cibandum tenuiùs: Nonò. In febribus malignis, peſtilentibus, in quibus ab aura venenoſa lancinatæ vires proximæ ſunt extinctioni, in ſtatu plenior victus offerendus; ægri enim qui in peB ſte viriliter comederunt, & generosè biberunt, ab ipſa ſunt liberati, vt docent Galenus 3 *epid. ſect.* 3. *com* 77. & Auic. 1. 4. *tract.* 4. *cap.* 4. Hac ratione in febribus colliquantibus, in quibus vires vehementer reſoluuntur, in ſtatu plenius alimentum propinat, 12. *meth.* 3. ne collabantur vires: nam minùs æſtimanda eſt noxa, quæ in ſtatu contingit ex pleno cibo, quàm mors, quæ ex lapſu omnimodo virium, toto corporis habitu reſoluto, imminet certiſſimè. Decimò. In ſtatu aliquando craſſiùs cibandum, quando eſt timor arefactionis, aut lapſus in hecticam febrem, 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 2. quum enim à febrili, & torrente calore, primigenia partium humiditas ſenſim, ac ſine ſenſu digeritur. tunc humectante victu, eóque pleno, qui lapſum ſiccitatis futuræ caſtiget, in ſtatu vtendum eſt.

C Reſtat vltimò reddenda cauſa, cur Medici noſtris temporibus, in initio morborum, tenuiorem victum concedant? Quia hæc victus inſtitutio, ad concoquendas reliquias alimenti ſemicocti, quæ in ventriculo, aut primis vaſis hærent, ſummè conducit; tunc enim hac de cauſa iuuat, prima, vel altera die victu tenuiore vti, deinde ſequente virium debilitate, victum incraſſare, cum hac tamen conſideratione, vt viribus hac ratione roboratis, rurſus imminuatur victus vſque ad ſtatum, in quo etſi attenuante victu opus ſit, ex Hip. & Galeno *in loc. citatis*, tamen, ſi ob præcedentes vacuationes, & ſymptomatum vehementiam, vires adſint languidiores, tunc in ſtatu plenius alimentum, coacti neceſſitate exhibemus. Ex quibus patet manifeſtè, ob plures, variáſque conſiderationes, in initio morborum, tenuem D cibum, & in ſtatu plenum eſſe porrigendum.

Verùm ex dictis emanat dubitatio non mediocris. *Vtrùm in febribus præſcribendus ſit victus, in ordine ad ſtatum, vel declinationem?* Græci, dictis victum inſtituunt ſolùm in ordine ad ſtatum, vt ita cum hoc, vel illo virtus poſſit vſque ad hoc tempus perdurare: nam vt Auicenna inquit, 4. 1. *cap.* 1. §. *Criſis eſt, &c.* Forma victus à duobus eſt deſumenda, ſcilicet diſtantia ſtatus, & viribus ægrotantis, quod docet Hippocrates 1. *Aph.* 9. 10. & 11. & 10. *meth. cap.* 5. quod exemplo explanat 3. *criſ.* 5. & Haly Abbas 8. *pract. vlt.* virtutem comparat expenſis, tempus peregrinationis longitudini morbi, peregrinum Medico. Igitur ſicut peregrinus debet ſibi prouidere in expenſis, ne deficiant, antequàm perE ueniat ad ſuam peregrinationem, non ſecus Medicus debet virtutem cuſtodire, ac conſeruare, vt ad ſtatum perueniat.

Ob hanc cauſam, de nulla alia re, Medicus debet eſſe magis ſolicitus, quàm de prænotione ſtatus, idque tribus de cauſis, 3. *criſ.* 5. Galenus confirmat: prima, quia victus ratio, in nullo morbo poteſt rectè præſcribi, abſque præcognitione ſtatus, vt ex Hippocrate, & Gal. *in cit. Aph.* conſtat euidenter. Secunda, quoniam de ſalute, aut morte ægrotantis manifeſta notitia haberi non poteſt, niſi ſtatus præcognoſcatur. Tertia, quia ſine huius cognitione, ignoramus, an futura ſit criſis, & ſi futura ſit, quando, & qualis eſſe debeat.

Non obſtat primò, quòd à vigore non ſumatur forma victus: nam ſunt morbi qui ab initio vigent, ex Hipp. 1. *epid. ſect. 3. text.* 10. Dic. In his morbis victus non eſt inſtituendus ab ſtatu, ſed à iudicio. Neque contrà arguas, quòd Auic. 4. 1. *cap.* 1. §. *Et quantò ægritudo; &c.* loquens de morbis qui in principio florent, in iis victum inſtituat reſpiciens vigorem: nam duplex eſt victus, generalis, qui in omnibus morbis ſumitur ab ſtatu, in quibus à iudicio, præſcribendus eſt. Alius eſt victus partialis, qui variat ad magis, & minùs, intra latitudinem vnius formæ victus, & de hac inſtitutione particulari intelligitur Galenus, quòd in morbis qui florent à principio, deſumitur à vigore.

Non obſtat ſecundò. In febribus homotonis, quarum natura tota, ſtatus eſt, victus non poteſt inſtitui in ordine ad ſtatum. Dic. Inſtitutio victus eſt ab ſtatu, non excluſiuè, ſed incluſiuè, & in his febribus à poſtrema parte ſtatus, vel medis, in quibus maximè viget.

Non obſtat tertiò. Cur in ordine ad declinationem non inſtituitur victus, ſi vnum eſt ex quatuor morbi temporibus celebratiſſimum: Dic. Sicut quadruplex eſt corporis conditio, 1. *acut.* 44. ita quadruplicem inſtitutionem facere oportet, & cùm vna conditio ſit à principio morbi vſque ad ſtatum, ſequitur quòd vna erit victus ratio vſque ad ſtatum. Deinde victus inſtituitur vſque ad tempus, in quo poteſt deficere natura, quod eſt ſtatus. Inſuper. Virtus in declinatione eſt fortior, facta collatione ad morbum, & aliquando abſolutè; quare ſicut eſt robuſtior, perinde nouam victus rationem expoſtulat. Adde quòd licèt à pugna tranſacta in ſtatu, in quo fit criſis, 3. *criſ.* 5. 4 *Aph.* 25. & 1. *Aph.* 15. & à fortioribus ſymptomatis, quæ ſunt in vigore vehementiora, 1. *Aph.* 29. *&* 30. laceſſita, debilior videatur, tamen hæc quæ potuit concoquere, poterit deinde expulſa cauſa morbi, quæ veluti ſarcina antea premebatur, qualicunque, vel mediocri victu adiuta, & roborata, humorem noxium à ſe depellere. Poſtremò cùm victus præſcribatur ad roborandum ægrotantem, vt ſæuientibus periculis, & morti poſſit reſiſtere, non videtur in ordine ad declinationem inſtituendus, quia in hac, ſi ſit vniuerſalis & vera, nullus mori poteſt, ex Galeno 1. *criſ. cap* 5.

Hoc verò loco paulò obſcurius dubium eſt expediendum: *Virium certis ſignis Medicus poſſit cognoſcere, num virtus poſſit durare vſque ad ſtatum?* Dic, quòd virtus, ſeu vires, ſunt facultates, ſiue potentiæ, quibus noſtrum corpus gubernatur, & ſunt cauſæ primæ efficientes cunctarum functionum in nobis, ex Galen. 1. *de facult. nat. cap.* 2. *ad fin. & cap. ſequenti*, & 5. *ſimpl. cap.* 1. Auic. 1. 1. *doct.* 6. *cap.* 1. Tres autem ſunt principes facultates in nobis, vitalis, animalis, & naturalis, quas omnes exiſtimauit Galenus ſimul cum Platone, & Ariſtot. eſſe animæ eſſentiam, certis organis applicitam, vt conſtat ex 5. *de placit. cap.* 4. & *lib.* 6. *cap.* 2. *ad initium.* Cæterùm cùm hæ virtutes corporeæ, de quibus nunc agimus, non ſolùm ex anima, ſed etiam ex determinatis corporis partibus dependeant, quænam ſint hæ partes explicandum eſt.

Galenus 11. *meth. cap.* 1. *&* 3. exiſtimat, quòd virium ſubſtantia ex ſpiritu, carnoſis partibus, & verè ſolidis conſurgit, quæ tria non ſolùm ratione ſuæ ſubſtantiæ, ſed etiam ratione temperamenti, vires conſtituunt. Cùm autem temperamentum in nobis ratione differat à potentiis, quoniam illud formam mixtionis ſequitur, & repræſentat, potentiæ verò ab anima profluunt; ideò Galenus 11. *meth.* 1. affirmauit, vires poſſe vnà cum dicto temperamento, vel ſeorſim ab eo conſiderari, etiamſi in temperamento, millies eas conſtituat, vt conſtat ex *lib.* 7. *meth. cap.* 3.

Ergo ſigna quibus cognoſcimus, num virtus ſufficere poſſit vſque ad ſtatum, ſeorſim Galenus exponit, 1.

A *acut.* 44. & 1. *progn. com.* 8. quæ ad quatuor capita reducere videtur idem Hippocrates, 1. *acut.* 37. Primum eſt robur, aut imbecillitas. Secundum, morbi ſpecies. Tertium, natura. Quartum, conſuetudo. Per robur autem, non ſolùm facultatis vitalis intelligere oportet, ſed etiam oris ventriculi, 1. *acut.* 44. *cit. ante med.* & etiam facultatis retentricis, 1. *progn. cit. ad init.* Quod pacto Galenus 1. *Aph.* 13. docet, decrepitos frequentiùs eſſe nutriendos. Per ſpeciem autem morbi, peculiarem illius modum & naturam intelligit: qua ratione Galenus 10. *meth cap.* 4. docet, in febre colliquante ſtatim à principio eſſe nutriendum, concludens, *& quanto hos citiùs cibaueris, tantò magis febrem prohibueris.* Eamdem rationem regio, & anni tempus habent. Per naturam B intelligit temperiem, in qua ſignificatione aſſumit *infra* Hippocrates, 2. *Aph.* 34. qua ratione Galenus 8. *meth.* 8. *ad init.* docet, temperiem calidam & ſiccam, minus inediam ferre, & magis ab ea lædi. Ad hoc caput reduci debet totius corporis habitus, rarus aut denſus, mollis aut durus, & etiam amplitudo venarum, ſiue anguſtia, ſic etiam ſimiliter ætas. Per conſuetudinem autem in reliquis omnibus peculiare exercitium.

Et ſic in vniuerſum intelligere debemus omnia, quæ cibum indicant eſſe concedendum; contraria verò demonſtrant inediam. Hac ratione Galenus *lib. de curand rat per ſang. miſ. cap* 9. *in fin.* ex his omnibus ſanguinis extrahendi quantitatem indicari aſſeuerat, quod C etiam docuit 9. *meth. cap.* 5. *poſt. med.* §. *Attendenda verò cum vena ſecanda indicationibus ſunt, &c.* Ob rationem quam ipſe prudenter notauit, 11. *meth.* 14. ne videlicet intempeſtiuè, citra neceſſitatem vllam nutrire cogamur.

Proxima huic quæſtioni eſt & alia, ad praxin ſummè neceſſaria: *Vtrùm facultas requiſita, vt æger ſufficere poſſit vſque ad ſtatum, ſit naturalis, animalis, an vitalis?* Dic. Omnium facultatum ſeruandarum debere Medicum eſſe ſolicitum, vt diſertè explicat Galenus 7. *meth. vlt.* & *lib.* 9. *cap.* 10. & *lib.* 11. *cap.* 9. quibus locis, omnes has tres eſſe ſeruandas, manifeſtè edocuit, cùm quælibet earum ſit maximè neceſſaria ad vitam: quod etiam firmauit Oribaſius, 1. *Aph.* 9. Attamen multò magis ſeruanda eſt facultas vitalis, de cuius robore Medicus ſummam curam habere debet, cùm hæc ſit D norma, & baſis cæterarum; hæc enim, vt *lib.* 5. *de loc. affect. cap.* 1. docuit Galenus, ſine aliis permanere poteſt, non autem è conuerſo: & mediante cordis temperie, reliquæ noſtri corporis partes, ſuas actiones perficiunt, quod Auicenna docet, 1. 1. *doct.* 5. *cap.* 4. *in med.* aliarum fundamentum illam appellans. In hunc ſenſum Galenus *lib.* 6 *de loc. affect. cap.* 5. quærit, vtrùm reſpiratio, ad conuertentiam cum vita dicatur: Quare 7. *meth. vlt.* maximam eſſe cordis, eiúſque officij dignitatem, non ſemel inculcat. Ob hanc cauſam, 1. *acut.* 44. *poſt med.* dicebat Galenus: *Sic ſanè vnum cibandi ſcopum communem prorſus tum ſanis, tum languentibus eſſe demonſtrabimus, is autem facultatis vitalis cuſtodia eſt.*

Si verò facultatem naturalem, cum animali conferas, E hæc anteponenda eſt quoad præſentiam, ex Gal. 5. *de loc.* 1. & 7. *meth. vlt.* quoniam deficiente facultate animali, illicò ceſſat reſpiratio & vita. Si tamen comparentur quoad robur, tunc naturalis anteponenda eſt, ex Gal, 7. *meth. cit.* Nam facultatis concoctricis, & naturalis robur, ad ſanguinis optimi generationem, & cauſæ morbificæ concoctionem plurimùm conducit, imò potiùs ex hoc, alterum emergit dubium, quoniam hac ratione Galenus 11. *meth. cap.* 9. *in med.* §. *Nam & nunc pulſus, vim, &c.* facultatem naturalem eſſe præferendam vitali aſſeuerat.

Dic tamen, quòd ſimpliciter vitalis facultas, generaliter cæteris eſt præſtantior, & illis anteponenda; particulariter autem pro curatione morbi materialis, &

pro

pro concoctione, & expulſione, facultās naturalis eſt præferenda, & hoc modo intelligendus locus, ex 11. *meth.9.cit.* Ex quibus omnibus liquidò conſtat, facultatem vitalem eſſe eam, quæ præcipuè ſeruanda eſt. De hac præcipuè loquutus fuit Galenus 5. *Aph.* 6. dicens: *Non tolerante natura, longiori tempore tenſionis laborem,*& *lib.5. Aph.50.in fin.*dicit; *Vires ita eſſe fortes, vt omnino morbum ſuperare poſſint:* & alibi. Hæc etiam virtus maxima eſt, & quæ reliquas ſuperat, ex Galen.9. *meth. cap.* 13. quam ad euacuationem eſſe contemplandam, docuit.*lib.1. Aph.*23.

Si verò quæras quibus ſignis poſſimus verè cognoſcere, hanc vitalem facultatem eſſe robuſtam, & poſſe ſufficere vſque ad ſtatum, vnum, idque potiſſimum proponit Galenus, quod ex pulſu deſumitur, vt docuit *1.ad Glauc.14.in fin.* dum ſic ait: *Virtus igitur quam vitalem vocant, quam ex corde prodeuntem oſtendimus, ex pulſuum debilitate cognoſcitur,* &c. Probat *lib.de curand. rat. per ſang.miſ.cap.*6. §. *Porrò diſpenſantium ves facultatum,infirmitatem, ac robur propriis indicari functionibus oſtendimus, arbitrariis quidem ea,qua in neruis,* & *horum principio cerebro; ex pulſu autem, ea qua in arteriis,* & *corde,* &c. Repetit 10.*meth.* 3. *ante med.*§. *Et tamen quamuis hac ſumpta,* &c. Quare in euacuatione, pulſum ſæpe tangendum eſſe, illiſque maximè attendendum, tanquam ſigno minimè omnium fallaci, docuit *lib de ſang miſ.cap.*12.& 13.ne pro animi deliquio mora obrepat. Veruntamen cùm pulſus, præſentem ſolùm diſpoſitionem indicet, cætera quæ *ſuprà* ex Galeni mente propoſuimus, ſunt etiam à Medico perpendenda, vt futurum ſtatum præcognoſcat, iudicétque num vires vſque ad ſtatum poſſint perdurare; hac enim conſideratione rectè intellecta, victum optimè inſtituet.

CAPVT VIII.

De tempore particulari exhibendi cibum in febricitantibus.

Maior eſt, & vindice dignior, de aſſignando tempore particulari exhibendi cibum in febribus, diſcordia: *Vtrùm in earum acceſſione, vel exacerbatione omnino ſit interdicendus?* Elegantiſſimur Celſus *lib.* 3. *cap.*4.ſcriptum reliquit, magni intereſſe in morbis acutis, vtrùm celeriter, & opportunè auxilia celebrentur, quia breue ſpatium eſt, in quo niſi remedia iuuant, ſtatim iugulantur ægri, maximéque referre aſſeuerat, ne errores, præſertim in victu committantur, qui cùm in omnibus morbis graues ſint, in acutis ſunt ſummè periculoſi, & exitiales. Id ſignificauit Hippocrates proprio exemplo, 1. *epid. ſect.* 2.*text.*79.dicens *intempeſtinè cœnauit.*& *obiit.* Quapropter neceſſarium eſt,vt Medicus in exhibendo victu, de tempore opportuno ſit ſollicitus.

Hippocrates *lib.1. Aph.*11. ſic ait:*In acceſſionibus abſtinere oportet, nam cibum dare nocuum eſt:*& *quibus per circuitum fiunt acceſſiones, in ipſa acceſſione abſtinere oportet.* Id ſignificauit etiam 1. *acut.* 46. dum ſic ait: *Tempus autem danda ſorbitionis,tum per initia,tum per omnem morbi decurſum hoc maximè ſeruare oportet.Nam ſi pedes frigidi fuerint, non à ſorbitione modò, verùm quoque* & *maximè à potu temperandum? at cùm caliditas ad pedes deſcenderit, tunc dare expedit.*

Cauſa eſt in prompto: Nam eo tempore, humores ab ambitu corporis ad centrum refluunt, qui ſuffocantes calorem, reſpirationem intercludunt, ac diſtento hypochondrio pectus opprimitur, & calor cordis æſtuat, & increſcit, protrahitur acceſſio, augetur cauſa morbi, & natura circa coctionem alimenti occupata, à coctione humoris peccantis diſtrahitur, qui derelictus à regimine naturæ ampliùs putreſcit, & febrem vehementiorem accendit. Ob hæc meritò Galenus affirmat, *cit.* 1. *Aph.cit.* quòd *neque cùm iam adſunt acceſſiones, neque cùm haud ita multò pòſt affutura ſunt, cibus dandus eſt,ſed cùm declinant,aut ceſſant.*

Ergo in febribus continuis, quæ continentes ſunt, cibus eſt offerendus ſecundùm conſuetudinem, tempore ſcilicet, quo in ſanitate cibari conſueuerant, vel ſecundùm facilem tolerentiam, aut hora diei magis temperata, vt notauit Raſius 9.*ad Almanſ cap.*5. atque iuxta vnam, vel alteram indicationem, hoc modo cibus eſt offerendus.

In continuis quæ exacerbationes habent, vel intermittentibus, cibus in declinatione, aut interuallo acceſſionis exhibendus, iuxta legem traditam ab Hipp. 1. *acut. cit.* reliqua verò paroxyſmi tempora, in hunc vſum ſunt inutilia, quare in illis interdicendus cibus, 4. *acut.* 19. Sunt enim tunc vires à vehementia ſymptomatum oppreſſæ valde, ſed expectandum, vt caliditas ad pedes deſcendat, hoc eſt, tranſmutetur calor ex thorace, & partibus ſuperis ad inferiores.

Ab hoc præcepto excipe calidas, & bilioſas naturas quæ denegato alimento exſiccantur, & excandeſcunt, in quibus durante rigore potiùs, quàm poſt febris inuaſionem, ægros eſſe nutriendos, poſito celebri exemplo docuit Galenus, 10.*meth. cap.* 4. §. *Siue dua hora ab initio inaqualitatis interpoſita ſint, nutries tunc quoque, modò horror adhuc duret.* Hac ratione 1. *ad Glauc.* 14. in acceſſione, micam panis vino adſtringente delibutam, offert iis, qui ob calidum, & ſiccum temperamentum ſummè reſoluuntur, & ob ſpirituum & ſanguinis tenuitatem, in ſyncopen facillimè incidunt. Hi ſunt picrocholi, & infœlices à natura, quibus ſtomachus amara bile redundat, & os ventriculi maximè ſenſile eſt,& ob hanc cauſam cardiogmo, & animi deliquio ſunt opportuni,in quibus Auicenna 4.1.*cap.* 10. §.*Subtilitatem verò ſenſus,* &c. ante febris inuaſionem, buccellam panis concedit, omphacij ſucco irroratam. Hoc enim modo, humidum nutrimentale liquidius calorem in ſe ſuſcipiens, retrahit actionem illius à membris ſolidis:Vt enim *loc. cit.meth.*idem dicebat Galenus, corpora calida ſicca cùm febricitant, oportet viribus eſſe valentibus; *hic enim aduerſiſſima res, incedia,eſt,* & *febrium paratiſſima cauſa*: quare in iis, in declinatione exhibendus cibus, non expectato interuallo, quia febris non ceſſat,niſi oblata eſca,ex Galen.10 *meth.*4.§. *In nullo namque ſqualido affectu commodè finitur acceſſio, priuſquam ex humido victu humectatio acceſſerit.*

Die vlteriùs. In acceſſionibus, in quibus interuallum inter vtramque acceſſionem fuerit amplum, opportunius tempus ad cibum offerendum, eſt interuallum, quàm declinatio, quia tunc æger à præternaturali febris calore liber, perfectiùs concoquit. In iis verò acceſſionibus, in quibus paruum eſt interuallum inter vtramque, potiùs in ipſa acceſſionis declinatione, quàm in interuallo,cibus eſt concedendus, 1.*acut.*46. & 4. *text.* 39. Si enim expectetur interuallum, cùm paruum ſit, alter paroxyſmus recurret repleto ventre.

Vtrùm verò *in declinatione prioris acceſſionis, in continuis per ſubingreſſum, ſit porrigendus cibus?* maior eſt difficultas: Si enim in declinatione prioris acceſſionis, cibum exhibeas, occurret alia acceſſio, ventre pleno; ſi verò longiſſimè ab vtroque tempore nutritur æger, cùm declinationis tempus breue ſit, neceſſariò in ſtatu acceſſionis concedetur cibus, contra Hippocratis præceptum *ſuprà citatis locie.*

Galenus 11.*meth.vlt.*proponit, & ſoluit quæſtionem hoc modo: Contemplari debet Medicus affectum, naturam affectus: & morem principij, ſeu rigoris; ſi enim adeſt inflammatio in ventriculo, iecore, aut

quouis viſcerum præcipuo, tunc neque in principio, A neque iuxta illud offerendus cibus: in hac enim deterrima acceſſionis parte, ſanguis & ſpiritus, vnáque humores conuolant ad viſcera, & ſuperuenientibus vomitu, & alui fluxu, corrumpitur cibus. Quare ſi declinatio valde propinqua eſt principio alterius acceſſionis, minus noxium eſt cibum præſcribere in ſtatu præcedentis acceſſionis, quàm in declinatione ipſius.

Eſt etiam conſideranda natura affectus: ſi enim vehemens eſt, & intenſus febrilis calor, periculoſum eſt cibum in vigore exhibere, magíſque præſtat in principium alterius acceſſionis incidere: quia cùm vigor ſit vehementiſſima acceſſionis pars, & adſit intenſus calor, cibus ab eo aduritur, & corrumpitur, & hac ratione febris acereſcit nimis, ægérque, acriori facto calore, ſenſim in hecticam labitur, extenuato corpore, cùm B partes inflammatum ſanguinem teneant prorſus, & denegato probo ſanguine, extenuentur, & contabeſcant.

Eſt etiam conſiderandus mos principij, & rigoris futuri: nam quando acceſſio eſt compreſſa, quia tunc cum ſanguine & ſpiritu, ad partes internas recurrunt noxij ſucci, incommodum eſt in initio cibum exhibere: quando eſt compreſſa, & non multùm vrget, tunc in principio æger cibandus. Vnum ſciendum, nullam poſſe præſcribi methodum, certam, qua veluti manu ducti, tempus cognoſcere poſſimus, in quo ante acceſſionis inuaſionem, cibus citra noxam poſſit concedi; hoc enim ex cibi quantitate, & virtutis robore emanat; C ille enim ſi ſit tenuis, & quantitatis paruæ, virtúſque concoctrix robuſta, breui tempore conficitur; ſi verò contrà, longo.

Sed breuiter ſoluenda eſt obſcura antinomia, ex cuius extricatione ſuperior doctrina de exhibendo victu, fiet magis dilucida, & clara: *Vtrùm natura exhibito alimento, à coctione cauſæ morbificæ poſſit diſtrahi?* Galenus 1. *Aph.* 8. ſic habet: *Quòd vbi morbus in ſuo rigore conſiſtit, victu tenuiſſimo vtendum eſt, tum propter cauſam magnitudinem, tum propter morbi coctionem. Neque enim diſtrahere oportet naturam, ad alteram nouam coctionem, cùm eo tempore, vni humorum morbum facientium fortiter vacet, & haud ita multò poſt ipſos ſit exitura.* Nam quando Medicus conatur, vt natura concoquat humorum copiam, alimentum ægrotanti negat, ne videlicet natura ad cibum recenter aſſumptum diſtrahatur, quod ſit D quando pars chyli quæ in iecore eſt, vel iuxta ipſum, cùm multò faciliùs in ſanguinem conuerti poſſit quàm pars putridi humoris, vel iam putreſcentis; ideò ad cibum ſe conuertit natura, & à putris humoris abſtinet coctione, quem, antea quàm haberet in quod ageret, ad benignum reducere conabatur. Ob hanc cauſam in acceſſionibus cibum interdicendum eſſe, toties confirmant priſci in locis dictis.

Verùm hoc creditu videtur difficile: Nam vel natura diſtrahitur, quia facultas concoquens, exiſtens in illa parte, in qua reperitur morbus, vergit ad aliam partem, ad concoquendum cibum: At hoc eſt impoſſibile, cùm illa vnicuique parti naturaliter conueniat. Ergo ab vna parte in aliam mutari non poteſt. Neque naturam diſtrahi exiſtimes, quoniam calor innatus, ab vno E loco confluit ad alium: cùm ille, mediante quo facultas concoquens, & aliæ operantur, ſit inſitus, & in quocunque loco ſedem ſuam habeat. Neque rectè dubium extricabis, ſi aſſeueres diſtrahi naturam, quoniam calor influens, ſuas opes ad vnam partem tranſmittit, aliis omiſſis: nam ille in omnes partes quoquouerſum, ſecundùm earum indigentiam diſtribuitur. Ergo Galeni doctrina non poteſt admitti.

Dic. Diſtrahi naturam, nihil aliud eſſe, quàm calorem influentem non ita vires ſuas partibus tranſmittere, vt erat neceſſarium, pro actuatione caloris innati. Hoc autem quadrupliciter contingere certum eſt. Primò propter motum corporis, huius enim ratione calor non influit ad internas partes, vt debebat, ſed ad externas: hac ratione in motibus corporeis, partes calidiores ſunt, ſicut in vigilia.

Secundò diſtrahitur natura, ob motum animæ, vt patet in ſtudio, & cogitatione fixa quibus ſi quis nimiùm ſit intentus, calor influens conuolat ad caput, & officinas coctionis deſerit; qua ratione poſt prandium vel cœnam, curæ, ſolicitudines, mœſtitia, cogitationes noxiæ ſunt, & in ventriculo cruditas ſuperuenit, quæ eſt omnium morborum cauſa, atque origo.

Tertiò diſtrahitur natura, quando maximus dolor in corpore ſæuit, vrgétque acutie ſua, vel adeſt vehemens inflammatio; tunc enim ſanguinem, & ſpiritum confeſtim ad partem affectam tranſmittit natura, vt tantis malis opem ferre poſſit, & ita calor influens à partibus ſanis diſtrahitur ad ægras. Non enim in dolentem partem ſolùm ex vicinis ſedibus ſucci decumbunt, ſed etiam ex longinquis: nam propter innatum quendam conſenſum, cæco impetu, partium omnium facultas, ad excernendum id quod infeſtat, magno conatu inſurgit, vt 13. *meth. cap.* 5. & alibi ſæpe prædixit Galenus.

Quartò diſtrahitur natura, quando vitioſis humoribus in corpore exiſtentibus, cibus offertur, ad cuius, tanquam ſuauioris coctionem ſe conuertit, & ex illo ſanguinem generatum, vt magis probum, ad ſui nutritionem partes attrahunt, vel ſtò noxio quem naturali appetitu reſpuunt, & ſolùm coactæ neceſſitate, tempore indigentiæ amplectuntur. Quare in ſtatu vniuerſali morbi, vel particulari acceſſione, cibum ægrotanti non concedas, vel parciſſimum offer, ne ad nouam coctionem alimenti naturam diſtrahas, quæ ſemper fertur in id quod melius eſt. Verùm quæres: cur non æqualiter natura in noxium humorem, & cibum operatur? Dic. Hoc euenit ob obiecti varietatem: ſicut enim ignis faciliùs comburit ſtupas, vtpote paratiſſimas, quàm ligna, eadem ratione natura ad chylum concoquendum, qui à calore natiuo faciliùs permutatur, quàm putris humor, faciliùs ſe conuertit.

CAPVT IX.

De numero & ordine cibationis.

Vtrùm in febricitantibus varius ſit ordo in aſſumendo cibo? Dic primò. Si virtus eſt debilis, & adeſt morbus ex defectu, vel corruptione humorum, quantitas diuiſa ægris eſt concedenda, hoc eſt, parum, & ſæpe, 1. *Aph.* 17. *Parum quoniam virium imbecillitas non poteſt ſimul totam multitudinem alimenti ſuſtinere: ſæpius, quia multis indiget diſpoſitio.* Si enim cum virium debilitate, ex immoderato fluxu v. g. oborta, expoſtulante adiectionem, alimentum in maiori quantitate, quàm calor puſillus & imbellis coquere poſſit, concedas, lædes vehementer, nam exhibes obiectum improportionatum calori coquenti, & hac ratione naturam fatigas, citra vtilitatem vllam, alimenta enim non ſe concoquunt, vt 7. *meth. cap.* 6. *ante. med.* eleganter Galenus aduertit, dum ſic ait: *Si enim nutrimentum ipſum, ſeipſum concoqueret, ac in partes digereret, præterea alendis partibus aſſimilaret, & quibus alimento plurimo eſt opus, adhæreſceret, procul dubio maximè nutriente cibo eſſet opus. Verùm, quoniam non aliud eſt, quod nutrimentum deſiderat, aliud quod ipſum conficit, ſed quod nutriendum eſt, ipſum ſibi & nutrimentum attrahit, & mutat, & concoquit, & adiungit, & aſſimilat: ad duo nimirum nobis, in opportuno cibo eligendo, ſpectandum eſſe dictat, vnum ipſius cibi naturam, alterum, vires ſuas proprias, inſitáſque.* Itaque ex his illud patet, nec planè quod maximè nutriat, optimum eſſe

iis

A iis corporibus, quæ refici magis egent, vtpotè quibus concoquendi facilitas non eſt; nec etiam quod facillimum concoctu eſt, cùm ſcilicet ipſum nequeat maximè eſſe nutriens, &c.

Dic ſecundò. Quando virtus conſtat cum corporis inanitione, vel humorum corruptione, multa alimenta, & ſæpè ſunt concedenda. Hoc verò præceptum, de illis ægrotis intelligatur, qui ſubitò ob aliquam vacuationem ſanguinis, alui, &c. ſunt extenuati: Nam defectus, citam, & multam alimoniam expoſtulat, quam robuſta natura tranſmutare poteſt, quam plurimum. & ſæpè offerendum nutrimentum, ex Galeno 2. *Aphor.7.*

Dic tertiò. Quando virtus eſt debilis, & neque reperitur defectus, neque corruptio, & alimenta ob accesſionem non poſſunt concedi, tunc raro, & plurimum offerendum nutrimentum: plurimum offerimus, etſi vires non ita ſint valentes, ratione acceſſionis, quoniam aliud tempus non ita idoneum adeſt, ad exhibendum cibum; raró, quia non indiget diſpoſitio. B

Dic quartò. Si vires ſint fortes, cum plethorica diſpoſitione, rarò, & parum offerendus cibus. Parum non ob debilitatem, quia cùm ſit robuſta, multum poteſt tolerare, ſed vt remoueatur illa plethorica diſpoſitio; quæ etiam ratione, rarò exhibendum alimentum, ne corrumpatur: nam impura corpora quantò magis nutris, tantò magis lædis.

Dic quintò. Tempore æſtatis, parum, & ſæpè offerendum. Illud, quoniam vires debiles ex æſtu, calore ambientis, reſolutione ſpirituum, ſudore multo, propter denique noctes breues, plurimam alimoniam tolerare nequeunt. Sæpè, quia diſpoſitio quæ hoc tempore in corpore reperitur, adiectionem expoſtulans, multis indiget. C

Dic ſextò. Tempore hyemis, plurimum, & rarò offerendum alimentum. Illud, quoniam vires hoc tempore fortiores, & ventres hyeme calidiſſimi, vigent, & valent, & rectè conficiunt. Rarò, quia diſpoſitio corporum, ob minorem reſolutionem, frequentem ciborum adminiſtrationem non exoptat.

Dic ſeptimò. In veris medio, ſeposita conſideratione de principio illius, & fine, quia tunc habita ratione ad æſtatem, vel ad hyemem, ſunt concedenda alimenta, cùm principium vnius temporis coincidat cum fine alterius, 4. *acut.* r. parum, & rarò exhibendus cibus. D ſicut conceditur in plethoricis. Parum, quia humores concreti per hyemem, funduntur, liquantur, & adueniente calore feruent, & ebulliunt: quare ſi hoc tempore plurimam offeras eſcam, in plethoricam diſpoſitionem corpora labuntur. Rarò, quia ita ob minorem reſolutione corporis diſpoſitio expoſtulat.

Dic octauò. In autumno, quia ob æſtatem præteritam, corpora ſunt repleta prauis humoribus, ob fructus aſſumptos, caloris innati reſolutionem, ac debilitatem, ob exercitium immodicum, ſi virtus eſt valida plurimum, & ſæpè offerendum: illud, quia virtus ipſa poteſt concoquere; ſæpè, quoniam ita expoſtulat corporis affectus. Si virtus fuerit debilis, parum, & ſæpè offerendus cibus, nam vires imbelles plurimam alimoniam conterere non valent. E

Dic vltimò. Quod ſuprà aſſertum eſt de temporibus, idem aſſerendum de ætatibus, regionibus, & conſuetudine: quoniam pueris plurimum, & ſæpè offerendum, valide enim reſoluuntur, & virtus eorum eſt fortis; ſenibus, ob contrarias cauſas, parum, & rarò. Dummodò non ſint conſtituti in ætate decrepita: nam tunc parum, & ſæpè concedendus cibus: ita in aliis ætatibus ſentiendum eſt, proportione ſeruata. Ex quibus patet, cum Galeno *loc. cit.* ſemper alimenta concedenda eſſe, habita ratione morbi, & virtutis.

A Sub numero cibationis, vel vtendi modo etiam comprehenditur ordo, & varietas, quæ ſeruanda eſt in aſſumendo cibo, ita vt alimenta facilioris coctionis aſſumantur priùs, ſubſequantur craſſa; de qua quæſtione ſatis multa, *lib.2. Hiſt.Princ Med.Hiſt.*80. protulimus, quo loco de varietate, & voluptate, quam debemus ſæpè concedere ægris, cum Hippocrate *lib* 2. *Aphor.*38. *Parum deterior cibus, aut potus, ſuauior tamen, minùs nocere ſolet*, commemorationem ſatis amplam fecimus: aliquando enim ægrotis gratificandum, vt multò meliùs obtemperent Medico, vt ſcitè prædixit Senex *lib.6.epid. ſect.4.text.*8. quo loco lege, num in ægris copioſius debeat eſſe cœna, an prandium.

B

CAPVT X.

De potus vſu, & vtilitate in febricitantibus.

DE potus vſu, & vtilitate in febricitantibus, plura *lib. 2. Hiſtor.Princip. Medicor in com Hiſtor.*54. nunc quæ magiſtra lectio nobis ſuppeditauit, aperiemus. In febribus aquæ frigidæ potum, ſtrenuum præſtare auxilium, ſi tempeſtiuè offeratur, pluribus locis fatetur Galenus: firmat Auicenna 1. 4. *tractat.*2. *cap.*7 §. *Et non prohibeas ei aquam frigidam:* Nam frigidus potus, ſummè aduerſatur febri, eius vim refrigerat, arida membra humectat, ſitim mulcet, biliosi C humoris acrimoniam retundit, ſomnum procurat, ventriculum præ calore debilem recreat; viſcera refocillat. Ex iis patet, maximè eſſe accuſandum Eraſiſtratum, qui, monente Galeno 3. *acut.* 41, ægrotantes ſiti cruciabat.

Si enim potus vſum in febribus contempleris, ex omni haud aſpernandam ſequi vtilitatem inuenies: triplex enim eſt potus, permixtiuus, delatiuus, & ſedatiuus ſitis. Ille permiſcet, & liquat alimenta in ventriculo, qui non poſt cibos, ſed ſimul cum illis paulatim eſt accipiendus, ſic enim alimenta permiſcentur magis. Alter potus eſt, qui alimenta defert, & non offerendus, antequam cibi ſint concocti. Poſtremus ſedat ſitim, & cum cibis, & poſt cibos poteſt aſſumi.

D Incipiente coctione, ſitis ſolet superuenire, quæ quando leuis eſt, qualis ſæpè euenit, incaleſcentibus & exſiccatis, ex euaporatione alimenti, his partibus, per quas humor defertur, tunc non eſt vtilis potus ad ſedandam ſitim, ſed potiùs ſomnus; hic enim humectat, & iuuando coctionem, efficit vt alimentum ex ventre deſcendat, & ceſſet euaporatio, quæ ſitis cauſa erat. Hoc modo quando aliquis a ſomno excitatur, & ſitim leuem patitur, non debet bibere, quia vigilia illius ſitis eſt remedium, cùm diſtributionem alimenti adiuuet, & euocet calorem ad partes externas, ex Hipp. & Galeno 6. *epid. ſect.*3. *text.*23.

Quando vehemens ſitis eſt, qualis accidit ob potus defectum, aut vini meracioris potum, aut ſalſamenti calidi vſum, tunc ſomnus non poteſt eſſe remedium ſitis; E quare cùm ob moleſtiam ſitis, non obrepat ſomnus, concedendus eſt potus, quoniam defectui ſuccurrere, & excedentem caliditatem corrigere, theorema eſt receptum à Galeno 5. *Aph.*27. & 6. *epid.ſect* 4. *com.*17. Si autem ex ventriculi affectu, aut iecoris, aut totius corporis calida & ſicca conſtitutione, ſitis emanat, in exigua quantitate, ad leuandam ſitim, & moleſtiam auferendam, offerendus potus, vt Galenus 7. *meth.cap.*6. admonuit, & Auicenna notat. 3.1. *doct.*2. *cap.*7. *poſt med.* & 8, *ſequenti poſt princip.* Quò loco de ſiti mendoſa agens, poſt cibos aſſumptos, præcipit vt vrgente ſiti, os frigida abluatur; quæ ſi non ſit ſatis ipſius tantillum

paulatim

paulatim, velnti ſugendo, per vas anguſti orificij deglutiatur, vt diutiùs frigiditas, & humiditas aquæ, in partes oris, & gulæ intimiùs penetrare queat. Ex hac doctrina colligitur, non citra rationem, febrientibus clamoſa ſiti vexatis, concedi poſſe, vt os gelida irroretur, & ex ea gargariſmus parari poſſit, vt in curatione febris ardentis, *tetrab.* 2. *ſerm.* 1. *cap.* 78. notauit Aëtius.

De aquæ potu vſque ad ſatietatem, plura controuertunt priſci, vnanimitérque affirmant, illam eſſe concedendam in febribus, quia oblata natura recreata, & robuſtior facta, peccantem humorem per vomitum, & ſudorem propellit. Hoc præceptum, opere ipſo obſeruauit Galenus, *lib.* 9. *meth. cap.* 5. & 11. *meth.* 9. in curatione febris continentis: & *lib. de cauſ. procatarct. cap.* a *in med.* in huius rei confirmationem, Gorgiam teſtem adducit, qui ſæpè ſe viderit, in febre ardenti, magna cum vtilitate propinaſſe, & *lib. de conſuetud.* 1. Quare 4. *acut.* 22. totam ſpem profligandæ febris ardentis, in potu aquæ ad ſatietatem vſque repoſuit, modò non ſit exitialis affectus: qui enim lethaliter laborant, nec potu frigidæ, nec alio præſidio conſaneſcunt, quia morbus ſuperauit naturam, quæ vbi victa fuerit, æger poſtea remedium non habet, vt 4. *acut.* 22. docuit Hippocrates.

Verùm cùm ſint plura, quæ obſtant argumenta, dubitandum: *Vtrùm aqua potus, vſque ad ſatietatem, ſecurè in febribus poſſit concedi?* Nam ſi in aliqua febri prodeſſet, id eſſet maximè in ardenti febre bilioſa. Sed huic nocet, ex Hippocrate 3 *acut.* 40. vbi bilioſis aquam denegat. Ergo. Deinde ſi concederetur, eſſet ad ſedandam ſitim. Sed hanc vtilitatem non præſtat, ex Hippocrate ibi; *nec ſitim ſedat.* Inſuper ſi propinanda eſt, eo tempore eſſet, quando euidentes ſunt concoctionis notæ, & febris ſalutem pollicetur. Sed tunc fruſtra offertur, & non ſine formidine magni momenti. Igitur fugienda eſt.

Quartò. Auicenna 1 3. 3. *tractat.* 5. *cap.* 15. *de anxietate ventriculi*, affirmat, aquam frigidam non eſſe bibendam, ſed calidam, quia conturbat, lædit, & auget febrim. Præterea. Aqua frigida propinanda eſt, vt Auicenna docet *loco citat.* §. *At fortaſſe conuertitur in phlegmaticam, &c.* vel vt febris ſanguinea, vel bilioſa tranſmutetur in pituitoſam, quæ maiores inducias præſtat; vel vt expellatur materia noxia per ſudorem, vomitum, vrinam, ventris fluxum. Sed neutrum eſt verum, quia nec ſanguis, nec bilis poſſunt mutari in pituitam, cùm cuctum non poſſit incrudari; nec aqua virtutem habet ſoluendi ventrem, nec prouocandi ſudorem, aut aliquam vacuationem, vt docet Hippocrates 3. *acut. citat.* §. *Neque ſputum educit, neque aluum deiicit, neque vrinas mouet, &c.* Et in febre ſanguinea, non ſolet ſanguis vtiliter, aut vomitu, aut alui fluxu, aut vrina expurgari. Vltimò. In nulla febre conuenit, quia in diaria non eſt opus refrigeratione tanta. In hectica non poteſt tolerari, ſine magno vitæ periculo, ob maciem, extenuationem, & imbecillitatem ſummam: neque in putrida febre, vt *ſupra* probauimus. Ergo, &c.

Verùm Galeni doctrina eſt amplectenda: Plurimi enim ex hoc potu mirificè adiuti ſunt, ſi offeratur cum conditionibus poſitis à Galeno, 10. *meth. cap* 5. quas nos *lib.* 4. *Hiſt. Princip. Medic. in com. Hiſt.* 11. latè expoſuimus. Ergo pro ſolutione primi argumenti, dubitandum: *Vtrùm aqua in febribus exhibita, in bilem tranſmutetur?* Dic. Verum eſſe, vt Hippocrates docet, aquam frigidam, ſuum officium & vſum habere, in ſolis morbis acutis, non tamen omnibus, neque quovis tempore, præcipuè verò in bilioſa febre, quando apparent concoctionis notæ, & copioſa ſumitur. Sententia autem illa Hippocratis *loc. citat. acut.* quòd aqua in bilioſis eſt bilioſa, triplicem ſenſum habere poteſt. Primus adducitur à Tralliano *lib.* 6. *cap. de victu pleuriticorum*, aſſe-
A rente illam non eſſe bilioſam, ſed ſua frigiditate, & humiditate illi repugnare, ſicuti aqua repugnat igni. At cùm non nutriat, nec humectet ſubſtantificè, inediæ ratione, corpus amarulentum & ſiccum reddit, ſanguine excalfacto, & in bilem mutato. Si igitur aqua cum cibis offeratur, bilioſa non eſt.

Alter ſenſus eſt Auicennæ, 1. 4. *tract.* 4. *cap.* 4. *de cura febris peſtilentis*, aſſerentis, quòd aliquando aqua plurima exhibetur in febribus calidiſſimis, eſt valdè iuuatiua, quia febrim extinguit; contrà autem ſi offeratur in quantitate pauca, tunc enim acrimoniam acquirit, & febris caliditatem accendit: inſtar aquæ, quæ ſi proiiciatur pauca in fornacem, calorem auget; ſi plurima, & copioſa, ignem & flammam extinguit.

Poſtremus ſenſus eſt, vt aqua, ſiue in magna, aut par-
B ua quantitate offeratur, non ſit bilioſa: nam aqua non tranſit in bilem, hoc enim eſt impoſſibile, quia aqua eſt ſimplex, bilis autem mixta & compoſita. Præterea cùm flaua bilis, igni ſit proportionalis valdè, ſicut aqua non tranſit in ignem, niſi mediante aëre, ſic aqua non poteſt tranſire in bilem, niſi mediante ſanguine: quod ſi affirmes, committes abſurdum. Dicitur ergo bilioſa, quia cùm ſit tenuis, & facilè alterabilis, quando flaua bilis in ventriculo, iecore, & venis abundat, illius qualitates acquirit, & licèt eſſentialiter tranſmutata non ſit, ſaporem tamen, colorem, & reliquas qualitates bilem conſequentes repræſentat.

Solue ſecundò. Quando ſitis ex abundantia caloris in ventriculo, & his partibus quæ ad os pertinent, ortum ducit, tunc aqua eſt optimum præſidium. Si verò
C ex calore totius emanet, cùm illa difficulter diſtribuatur, & diu in ventriculo immoretur, tunc ſitis citiùs lenatur aqua decocta cum aliqua re calefaciente, aut vino permixta; modò actu offeratur frigida, tunc enim promptiùs penetrat, & vini tanquam vehiculi ope faciliùs permeat. Quare aqua vino permixta, citiùs, & magis refrigerat, quàm aqua ſola, ex Galeno 10. *ſimpl. cap.* 5. Deinde quando ſitis, ex humidi roridi inopia ortum ducit, illi aqua remedio non eſt, nec enim nutrit, aut humectat ſubſtantificè. In hunc ſenſum intelligendus eſt Hippocrates, dum aquam, ſitim non ſedare aſſeuerat.

Solue tertiò. In febre calidiſſima, apparentibus ſignis perfectæ coctionis, aqua frigida vtiliter, & ſine timore poteſt offerri, vt breui iudicetur febris. & certior
D ſit ſalutis ſpes; nam ſi morbus, in ſanitatem iturus eſt, debet concoqui, & excerni, vt 2. *progn.* 67. notauit Galenus. Si igitur humor eſt crudus, & natura non molitur criſim, Medicus aliquam artificialem tentabit, vel medicamento expurgante, vel potu aquæ frigidæ, vt morbi cauſa radicitus eximatur.

Solue quartò. In febre pituitoſa, vel melancholica, aquæ frigidæ potus, vtilis non eſt, neque in magna, neque in parua quantitate, nec in prandio, nec in cœna, neque permixta cum ſyrupis, neque cum aliis medicamentis, quæ ad mitigandam ſitim, & retundendam caliditatem offerri ſolent, quia auget putredinem, cruditates, & obſtructiones, & viſcera lædit: Nec in febre bilioſa, vel ſanguinea, quando humor vitioſus in ventriculo, præſertimque in eius tunicis impactus eſt,
E quia ob potum aquæ magis imbibitur, ſed vtilis eſt aqua calida, non quæ actu ſit calida, aut tepida, ſed quæ nullo artificio ſit refrigerata, aut cum aliqua re calefaciente decocta.

Quintum argumentum expoſtulat, vt breuiter in dubium vertamus: *Vtrùm ob potum aqua, febris bilioſa, aut ſanguinea poſſit degenerare in pituitoſam?* Dic. Tribus modis hoc poteſt contingere? Primò, quando vigente febre æſtuoſa, refrigerantia conceduntur in excellenti gradu, vt viſcerum cauma miteſcat, ac temperetur; tunc enim in ventriculo, iecore, & venis crudorum ſuccorum copia increſcit, & hac ratione ceſſante

febre

febre ſanguinea, vel bilioſa, ſuperuenit pituitoſa.

Secundo modo hoc euenire poteſt, quando ſimul abundant flaua bilis, & pituita, & accenditur febris priùs in bile, vtpote inflammationi magis parata deinde verò in pituita. Hoc ſuppoſito, cùm bilis tenuis ſit, faciliùs concoquitur, aut reſoluitur, & videtur quòd febris bilioſa mutetur in pituitoſam, cùm ſæuiora ceſſant ſymptomata, quæ bilioſum humorem ferè comitantur.

Tertio modo hoc obſeruari ſolet, quando ſola flaua bilis redundat, quæ cùm immodicè refrigeretur, pituitæ conditiones & qualitates acquirit: quamuis enim tunc eſſentialiter in pituitam non tranſeat, tamen ob refrigerationem, craſſitiem & lentorem admittit, & calorem atque acrimoniam amittit; ob quas qualitates non de tertio in tertium, ſed ſingulis diebus, inſtar febris pituitoſæ, ſuas facit acceſſiones. Hoc modo intelligendus eſt Galenus, quando *6. epid. ſect. 6. com. 6.* phrenitidem permutari in lethargum aſſeuerat.

Sextum argumentum ſolues, ſi affirmes, quòd licèt aqua virtute aliqua medicamentoſa prædita non ſit, tamen cùm recreet naturam calore æſtuante oppreſſam, hæc potentior, & alacrior facta, per ſudorem, peccantem humorem detrudit, imò per vrinam, ventrem vtrumque, & ſanguinis è naribus profluuium, ob eandem cauſam.

Vltimum argumentum ſolues, ſi affirmes, in febre hectica, aquæ frigidæ potum eſſe vtilem, in ſui principio, quo tempore æger viribus valet, largáque ſanguinis copia in corpore eſt congeſta, citra extenuationem euidentem. In ſecunda tamen, & tertia ſpecie nocet eximiè, ob maciem, & imbecillitatem ſummam, vt Galenus firmat *lib. de marcore, cap. 7. in princip.* In febre diaria iuuat aliquando, quum ex ira, inſolatione, ebrietate ortum ducit; huius enim potus beneficio, ſpiritus inflammati temperantur, & eorum caliditas excedens retunditur, ebullitio coërcetur, & inordinatus eorum motus reſtrænatur. Num verò in magna quantitate ſit concedenda, & an affatim, vel paulatim, *lib. 4. Hiſtor. Princip. Medicor. Hiſtor. cit.* diſceptauimus.

CAPVT XI.

De tempore exhibendi potum.

SEquentes ordinem commodum, poſteaquàm *in ſuperiori capite* diximus de aquæ vſu, & vtilitate, agetur nunc de tempore offerendi potum: *Vtrùm in febribus continuis, aqua potus ſit concedendus, in declinatione, vel ſtatu?* Reſpondet Hippocrates *lib. 1. acut. text. 46.* in hunc modum: *Tempus autem dandæ ſorbitionis, tum per initia, tum per omnem morbi decurſum, hoc maximè ſeruare oportet. Nam ſi pedes frigidi fuerint, non à ſorbitione modò, verùm quoque & maximè à potu temperandum: at cùm caliditas ad pedes deſcenderit, tunc dare expedit.* Ex qua docta verborum ſerie conſtat manifeſtè, tempus opportunum in intermittentibus febribus, & in continuis ad exhibendum potum eſſe declinationem. Loquutum autem fuiſſe de continuis *in citato contextu* Hippocratem, patet ex verbis ab eo *infrà* prolatis, §. *Sanè tempus valere admodum, putandum, cùm in morbis omnibus, tum præcipuè in acutis, & potiſſimùm quibus febris vehementior ſubierit, periculúmque ſummum.*

Quòd autem declinatio ſit tempus magis accommodatum ad exhibendum potum, conſtat, quia tunc viſcera meliùs habent, & calor ad extremas partes iam eſt expanſus, plurimáque humoris peccantis portio, facientis acceſſionem, eſt conſumpta; quo tempore, extincto calore febrili, & frigiditate, ac humiditate potus

A recreata natura, potentiùs reliquias humoris expellit per ſudorem. Hoc ſignificauit Hippocrates, dum dicit: *Cùm caliditas ad pedes deſcenderit,* quoniam, vt Galenus aduertit *in com. Acceſſionis principium fit, calore omni, toto ex corpore ad cor, thoracémque concurrente: incrementum, cùm paulatim ad extremas corporis partes ſeſe expandit flatus, cùm ex æquo totum occupat corpus. Verùm declinatio contrarium principio modum habet, perſpirante ſcilicet caliditate, atque medium corporis relinquente*

Potus aquæ, in principio maximè nocet, etſi calore ad internas partes reſtagnante, viſcera exardeſcant, ſitiſque vrgeat vehementiſſima; & etiam in augmento, licèt in hoc minùs: Si enim his temporibus, aquam B concedas, reſolutionem humoris impedis, & es in cauſa, ne calor febrilis ad partes externas poſſit expandi, & cùm interiora humore vitioſo ad ventriculum, primámque regionem concurrente occupentur, aqua corrumpitur, & materia peccante crudiore reddita, viiſque præ frigiditate conſtipatis, acceſſiones producuntur.

Hanc ſententiam etiam confirmauit ipſe, *4. acut. text. 40. in fin.* dum ſic ait: *Quam ſi pedibus frigentibus, aliquando quis biberit, ea his omnibus multò magis nocebit:* frigent autem non modò in principio, ſed adhuc in augmento acceſſionis. Hanc methodum approbat Aëtius *tetrab. 2. ſerm. 1. cap. 79.* qui ob dictas cauſas in declinatione particulari offerendum potum aquæ frigidæ ſibi perſuaſit.

C Quare in ſtatu adhuc interdicendus aquæ potus. Neque obſtat, quòd Aëtius *cit. loco* in vigore propinat, præſertim ſi fuerit interpolata bilioſa, edoctus à Galeno *2. criſ. 3.* dicente: *Tempus bibendi, in paroxyſmis tertianæ exquiſitæ, eſſe, quum calor æqualiter quoquouerſus expanditur, nihilóque plus thorax extremitatibus calet:* quod tempus vigoris eſt. Nam hi auctores non ſunt intelligendi de declinatione, cùm in ea, extrema plus thorace caleant, iuxta mentem Galeni. *1. acut. 46.* qui declinationem tunc eſſe affirmat, quando perſpirat caliditas, atque medium corporis relinquit. Ergo interpretandus venit Galenus, de vltima vigoris parte, quæ coincidit cum declinationis principio, *4 acut. 1.*

De quantitate exhibendæ aquæ, certum ſit, non eſſe offerendam vſque ad ſatietatem, quia hæc copia D ſolùm in ſtatu vniuerſali conceditur, humore omni ex parte concocto. Si verò ad hanc menſuram accedas, noxas inemendabiles facies; refrigerato enim ventriculo, & iecore, humoréque craſſiore reddito, prorogatur febris, & hydropis, alteriúſue morbi chronici imminet periculum. Ergo affatim offerendus hic potus, vt notat Galenus *lib. 8. de marcore:* explicuit *1. acut. 43. Cùm ergo febris fuerit, conſtante virtute, tunc non ſolùm non offendes dans frigidam, verùm & iuuabis abundè. Potio autem frigida huiuſmodi tanta ſit, quantum frigidæ aquæ æger inſpirando haurire poſſit.* Quare intellexit moderatam quantitatem, quæ paulò maior ſit conſueta, & ad libram vnam vſque accedit. Num autem in morbo, vel ſanitate vtilior ſit potus pluuialis aquæ, an fontanæ, acriter ventilauimus *lib. 1. Hiſt. Princip. Medicor.* E *Hiſt. 7.*

De vino, num poſſit in febribus concedi, vetus eſt quæſtio, eam ſedauimus cum Galeno *lib. 4. Hiſtor. Princ. Med. in com. Hiſt. 9.* quo loco album, aquoſum, tenue, cocto humore, in declinatione poſſe offerri; vinoſum verò, flauum fuluum, eſſe noxium determinauimus. Si tamen vltrà pergere inſiſtas, num vinum pomatum, hoc eſt, ex pomorum ſuccis prælo confectum, febrientibus vtile ſit: Reſpondeo, hunc potum factum ex acidis pomis, febrientibus ſalubriter poſſe concedi; ſi enim defæcatum ſit, & diu in doliis ebulliat ac ferueat, muſti inſtar, nec caput ferit, nec flatus parit.

De ceruiſiæ potu maior eſt lis, & controuerſia,

Vtrùm

Vtrùm in curatione febrium poſſit admitti? Inter varias opinantium ambiguitates aſſero, in omnibus febribus, imò poſſe concedi, potus loco, ſi ſit tennis, ex electo hordeo, & optimo lupulo parata, à ſordibus munda, diu, in doliis reſeruata: non condita aromatis: quæ febrem accendere nata ſunt, & caput feriunt, non ſit recens, ſed in qua craſſa hordei pars, & lutulenta ad imum vaſis reſideat.

Timent plures eius potum, quia tum flatus generat, tum inflammat ob lupulum: Sed errant, nam inter coquendum illi euaneſcunt, & hac ratione frigiditate ſua febribus curandis eſt vtilis valde, & præter iucunditatem, & conſuetudinem, ob quam ſeptentrionalis plagæ incolæ, eius potu aſſiduo, mirum in modum delectantur, etiam nutrit: quare eſt alimentum medicamentoſum, & æſtiuis febribus valde proficuum. B

Neque lupulorum caliditas eſt tanta vt febrem exacerbet, nam præterquam quòd lupuli ſalictarij flores in parua quantitate aquæ permiſcentur, in tenui, & imbecilli cereuiſia, quare frigida euadit & humida, ſuperante in illa aquæ qualitate, ac ſubſtantia, cùm parum hordei ſit admixtum, euadit potus tantiſper amarus, cuius ratione, ventriculo flaccido, debilibúſque viſceribus firmitudinem conciliat.

Plurimas autem, eáſque non aſpernabiles eſſe lupulorum vires, pro curandis febribus, præſertim chronicis, roborandis viribus, aperiendis obſtructionibus, leniter mouenda aluo, procuranda lætitia, veteres vnanimiter confirmarunt: Nam lupulus moderatè refrigerat, ſanguinis ardores compeſcit, ſtomachi inflammationes ſedat, ex ſero potus, bilem regio morbo laborantibus detrahit, pituitam in vetuſtiſſimis morbis, tunicis vaſorum pertinaciter adhæreſcentem, clementer educit per aluum. Deinde eius ſuccus fronti illitus, in capitis dolore, qui medium capitis occupat, ſummè prodeſt, & obſtructionibus remedio eſt; quare eius infuſum, aqua ex eius floribus extracta, ſyrupus ex eius ſucco confectus, pro febribus, cuiuſcunque generis illæ ſint, proſunt eximiè, ſicut & cereuiſia, quam ſimiles effectus præſtare, experimento diutino compertum eſt.

Sed vltimo loco ſupereſt de potu, & cibo dubitatio perpulchra: *Vtrùm plures errores ab ægris, & ſanis, in potu, vel cibo committantur?* Dic. Non ſolùm febricitantes, ſed etiam ſani, in potu magis delinquunt, quàm in cibo: homo enim inter animalia cætera, plurimo potu vtitur, multo enim calido innato abundat, quod potionem in magna quantitate efflagitat. Hinc fit vt ob immodicam humiditatem, morbis ex putredine maximè ſit obnoxius.

Conſequenter quæres: *Vtrùm peccatum in potu ſit deterius, quam in cibo?* Reſpondet Celſus *lib.* 1. *cap.* 2. in hunc modum: *Sæpe ſiqua intemperantia ſubeſt, durior eſt in potione, quàm in eſca.* Licèt plures corrigere conentur locum, legentes pro verbo, durior, [*tutior.*] Sed errant, primò, quia immoderantia potionis ferè maior eſt, cùm multùm grauet potio ventrem. Secundò. Quoniam potio magis opponitur innato calori, ex cuius copia citiùs extinguitur calor, quàm ab eſca, ignis inſtar. Tertiò. Multus potus incoctilis eſt, & vix à natura ſuperatur, imò eſt in cauſa, vt alimenta non coquantur, quia interponitur ipſi alimento, & ea reddit lubrica ante coctionem. Hinc fit, vt quò magis homines abſtinent à potu, eò viuant ſalubriùs, & minùs morbis obnoxij.

Sequitur ordine, tertia dubitatio: *Vtrùm immoderantia in aqua ſit deterior, quam in vino?* Dic. Aqua magis lædit omnia membra, dempto capite: vinum enim caput magis proſternit, atque fatigat, quàm cæteras partes, ex Auicenna 3. 1. *doct.* 2. *cap.* 8. *Et ſcias, quòd maius nocumentorum non eſt, niſi in ipſo cerebro:* ſimul Galenus 5. *Aph.* 5. dum ſic ait: *Repletis neruis talis conuulſio fit. Solet autem facillimè eos replere vinum, vt quòd calidam habeat temperaturam; talis ſiquidem natura, promptè omnia ſubintrat, cùm præſertim non admodum craſſam ſubſtantiam habuerit. Subſtantiæ igitur copia, vinum neruis affert conuulſionem.* Cauſa facilis eſt: aqua enim frigiditate ſua moratur in ventriculo, mole ſua coctionem perturbat, reſpirationem compreſſo ſepto tranſuerſo impedit, demum innatum ignem ſuffocat, atque extinguit. Vinum ſi eſt vetus, etſi inflammat, citò reſoluitur, nec eius noxa diu durare poteſt in partibus inferis, promptè enim ſecedit per vrinam, & diſtantes partes penetrans, abit in ſudorem, nec ita calori innato opponitur. Si eſt nouum, & non integrè coctum, citiùs per ventrem deſcendit.

CAPVT XII.

De Somno.

ORitur hoc loco non contemnenda dubitatio de ſomno: *Vtrùm in omni tempore febris, vtilis ſit* Auicenna 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 7. tribus propoſitionibus concludit, quo tempore ſomnus in febribus ſit prohibendus, aut admittendus. Quarum prima eſt. In principio febris, ſomnus prohibendus eſt, maximè quando annotatio eſt compreſſa, vel ſimul inuadit cum vomitu, vel alui fluxu, vel adeſt inflammatio in viſceribus. C Huius triplex eſt ratio: prima, quia quando inuadit cum rigore, horrore, & refrigeratione, hæc ſymptomata prorogantur, vt febris vix ad ſtatum perueniat. Secunda, quia ſomnus exprimit humores verſus viſcera, & fluxum humoris auget ad interiora. Tertia, quoniam ex ſomno, humores non concoquuntur, ſed incocti, deteriores redduntur. Secunda propoſitio. In declinatione ſomnus concedendus, quia iuuat. Tertia propoſitio. Quando ſomnus fit in ſtatu, non ſolet nocere, ſed prodeſſe, & ideò eſt permittendus.

Sed hæ propoſitiones, ſubiectæ ſunt inſtantiis multis. Nam ex oppoſito docet Auicenna 1. 4. *tract.* 1. *cap.* 49. dicens: *Somnus, qui fit in principio febris, ſalubrior eſt*: & paulò *infrà* ſubdit: *Et in principio* D *febris fit, & non ita nocet*: Nam ſymptomata quæ apparent compreſſa, non prorogantur, ſed ceſſant omninò, cùm per ſomnum, perceptio mordicationis humoris etiam ceſſet: quare Auicenna 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 12. *de regimine rigoris ſuperflui*, docet, ſuccurrendum eſſe medicamentis opiatis, quæ ſomnum conciliare nata ſunt.

Secundò. Somnus ſiſtit fluxiones, & euacuationes cohibet, quia quieti ſimilis eſt, 4. *Aph.* 14. *&* 15. & 2. *acut. vlt. in fine*, Auic. 2. 1. *doct.* 2 *cap.* 13. *de his quæ proueniunt ex ſomno, & vigilia.* Igitur non auget fluxum humoris commoti ad viſcera, ſed potiùs cohibet, & immobilem reddit.

Tertiò. Somnus concoquit, vigilia digerit, 12. *meth.* 3 *in med.* retracto enim, & vnito calore in partibus in- E timis, non ſolùm coctio, quæ fit in ventriculo, & quæ fit in iecore & venis, ſed quæ in ſingulis partibus, perfectiùs fit, cùm calor naturalis, naturalium actionum ſit opifex, ex Galeno 3. *de cauſ. pulſ.* 9. & 6. *epid ſect.* 4. *com.* 13. & 1. *Aph.* 15. Igitur ſomnus non prohibet coctionem, ſed promouet; quare in omni tempore morbi, vtilis eſt.

Quartò. Somnus non ſolùm nocet in principio, ſed in ſtatu, & declinatione: Nam in illo tempore nocet, quia caloris diſtributionem ad partes externas, & cauſam acceſſionis impedit reſolui. Sed ſomnus hoc etiam efficit in ſtatu, & declinatione. Ergo ſicut nocet in principio, ſic etiam

Digitized by Google

etiam in ſtatu, & declinatione, imò cùm virtus ex præ-
cedentibus temporibus magis ſit reſoluta, & laceſſita,
noxam tolerabit minùs.

Antequàm hæc diſſoluas: Nota primò, ſomnum in
acceſſionum principio, ſemper lædere, & non pro-
deſſe, quia tunc virtus valida eſt, & cauſa acceſſionis
integra, & nondum euacuata, nec extenuata; ob quam
cauſam, neque retractione caloris, aut vnione eget;
quinimò ſi tunc retrahatur, propter multitudinem hu-
moris, opprimitur magis virtus, & calor plus redditur
præter naturam, & ob commercium humoris & vapo-
rum inquinatur, & hoc modo prorogatur febris, quia
illius cauſa non diſſoluitur, quinimò remanet in cor-
pore fixa, & radicata nimis, cùm non exhalet ad ex-
teriora.

In declinatione ſemper iuuat, vires enim ex præce-
dentibus temporibus diſſolutæ, & fatigatæ nimis
quietem, & firmitudinem deſiderant. Præterea acceſſio-
nis cauſa iam eſt ſuperata, liquata, & in vapores con-
uerſa, qui cùm ſint diſperſi ad partes externas, & diſtent
à partibus præcipuis, minùs poſſunt retrahi. Si igitur
tunc ſomnus ſuperueniat, vires recreat, cùm iam detra-
cta ſarcina non opprimantur, quin retrocedente ſan-
guine, & ſpiritu ad interiora, collectæ, & vegetiores
factæ, febrem finiunt, aut reliquias humorum ſtrenuè
conterunt.

Somnus eueniens in ſtatu, anceps eſt: nam aliquan-
do prodeſt, interdum nocet, quod ex varia corporis di-
ſpoſitione, & diuerſitate febris emanat. Si enim corpus
eſt calidum & ſiccum, reſolutioni paratum, tunc ſom-
nus in ſtatu acceſſionis, vtilis eſt: humectat enim, refi-
cit vires, & acceſſionem breuiorem reddit. Contrà ſi
corpus ſit calidum & humidum, denſi habitus, ſomnus
eſt inutilis, tunc enim neque refectione, neque hume-
ctatione opus eſt, imò eo ſuperueniente, cauſæ morbi-
ficæ reſolutio impeditur, & ſtatus cum declinatione
protrahitur. Sic ſentiendum eſt pro diuerſitate febris:
Si enim humor magis peccet quantitate, quàm quali-
tate, qualis eſt pituitoſa, melancholica, aut tertiana no-
tha, tunc ſomnus non prodeſt, ſed nocet. Contrà ſi pec-
cet humor, & qualitate plus vrgeat, quàm quantitate,
vt febris biliosa orta ex ſyncera bile, quæ tenuitate,
caliditate, acrimonia premit, ac virtutem fatigat, tunc
ſomnus, proficuus. Idem pronunciandum eſt de poſtre-
ma parte incrementi, quam principij naturam repræ-
ſentare, certum eſt.

Nota ſecundò. Somnus in principio neque perniciē,
neque aliquod graue ſymptoma, vt Gal. ait 2. *Aph.* 1.
ſed ſolam prorogationem febris minatur, quia natu-
ram principij æmulatur, & eſt illi proportionalis valdè:
ſicuti enim in principio, calor ad interiora retrahitur,
ſic ſomnus accidit ob motum caloris ad intima, vt eo
loco Galenus affirmat, & docet Hippocrates 6. *epid.*
ſect. 4 *text.* 13. *& ſect.* 5. *text.* 10. At illa noxa quæ ex
ſomno oritur, exigua eſt & non eſt poſitiua, ſed priua-
tiua, cùm ad abſentiam vtilitatis vigiliæ ſequatur, vt
Galenus docet *in com.*

Quando ſomnus in declinatione non iuuat, noxa
non eſt priuatiua, ſed poſitiua; non enim ſolùm protra-
hitur febris, ſed intenditur & exacerbatur: & ſi inflam-
matio viget, aut flatus fatigat, tunc hæc omnia exaſpe-
rantur valdè, & ſymptomata ingraueſcunt, vt dolor
capitis, delirium, ſopor, anxietas. Hoc modo in ſtatu, &
in poſtrema parte augmenti, præſertim in declinatione
quando ex errore in victu non contingit, nec ob alte-
rius acceſſionis complicationem, & profundus eſt, &
perſeuerans, perniciem minatur: nam ſi quo tempore
aliquid ſolet eſſe vtiliſsimum, tunc non prodeſt, mor-
tem portendit, vt 2. *Aph.* 1. Galenus affirmat: vel enim
retroceſſum humoris maligni ad partes internas ſigni-
ficat, velut in bubone maligno, febre peſtifera, & in
cachexia quotidie experimur; vel humorem veneno-

A ſum deliteſcentem portendit, qui à calore naturali non
ſuperetur, aut dometur, nec gratiam naturæ poſsit com-
parare, deterior redditur, halitúſque tranſmittens ad
partes principes præcipuéque in cerebrum, veternum
concitat, aliaque perniciosa parit ſymptomata, quæ na-
turæ debilitatem morbíque victoriam planè oſtendunt;
& de hoc ſomno Hippocrates intelligendus, 2. *Aph.* 1.
dicens: *In quo morbo ſomnus laborem facit, mortale.* Non
enim de ſomno in principio acceſsionis, nec de eo, qui
affectus ſoporoſos comitatur, eſt interpretandus, tunc
enim non minatur, cùm ſit proportionalis, nec de eo,
qui ex errore concitatur, ſed propter cauſas traditas.
In hunc ſenſum poteſt explicari doctrina Auicennæ, 1.
3. tract. 4. cap. 1. §. *Et quidam humorum ſunt, &c.* Quòd
B quando humores maligni, in profundo corporis la-
tent, ſolent manifeſtas malignitatis ſuæ notas prodere,
non per vigiliam, nec per leuem ſomnum, ſed per
profundum; tunc enim ſummè feruent, extenuantur,
agitantur, & ob validam retractionem caloris & vnio-
nem vapores eleuantur, qui facultates principes diuer-
ſimode premunt atque fatigant.

Nota tertiò. Hæc doctrina non ſolùm de tempori-
bus particularibus cuiuſcunque acceſſionis, ſed de vni-
uerſalibus eſt intelligenda: in principio enim, quia op-
preſſa eſt natura, minùs conuenit ſomnus, magis in au-
gmento, & multò magis in ſtatu, & maxime in decli-
natione; eius enim ope vires reficiuntur, humoris re-
C liquiæ coquuntur, & abſumuntur. Hæc eſt cauſa, ob
quam longiſſimus ſomnus conceditur in declinatione,
in principio admodum breuis, in mediis temporibus
mediocris. Quòd ſi in ſtatu, ſudor immineat aut
erumpat, ſummoperè iuuat ſomnus, ſi præcedant con-
coctionis notæ; ſomnus enim omnes vacuationes cohi-
bet, excepto ſudore, quem magis prouocat, vt ex mente
Auicennæ, *lib. 2. Hiſt. Princip. Medic. hiſt.* 77. latiùs con-
touerimus.

His prænotatis, quæ Auicennæ mentem prorſus il-
luſtrant: Dic ad primum argumentum. In acceſſionis
principio, quando ſuperueniunt ſomnus, rigor, horror,
& refrigeratio, hæc non intenduntur, aut prorogantur,
ſed ceſſant, ablato ſenſu; ſolùm enim cauſa febris, & il-
lorum ſymptomatum, produci videtur, & impedita re-
D ſolutione, via peruenit vſque ad ſtatum. Et ſicuti nomi-
ne doloris ſæpè Hip. & Gal. cauſam doloris intelligunt,
ſic nomine rigoris, aut horroris, cauſam horum ſym-
ptomatum ſubintelligunt. Ad locum Auic. 2. 4. Dic,
quòd ſomnus qui fit in principio, dicitur bonus, tan-
quam ſignum, quoniam minorem læſionem ſignificat
quàm in reliquis, & hoc etiam ſignificabat paulò infrà,
quum dicebat: *In principio ſæpè fit, & non nocet, ſicut in*
ſtatu, vt paulò anteà ipſe confirmat, quia tunc valdè no-
cet, & magis in declinatione ipſa.

Dic ad ſecundum. Verum eſt, ſomnum humorum
fluxiones ſiſtere, cùm quieti ſimilis ſit, licèt non omni
ex parte: in ſui enim principio, humores mouet ad
partes internas; in fine pro motu caloris ad extimas
E detrudit. Quia tamen in ſomno, motus ceſſat arbi-
trarius, & ſenſus, facultas expultrix operatur minùs, non
enim niſi præcedente irritatione agit, & cùm motus
agitet, & humores turbet, & hæc agitatio ceſſet,
ideò vacuationes coërcentur, præcipuè quæ ſenſu, &
motu voluntario perfici, ſolent, qualis per vomitum,
aluum, vrinam celebrari conſueuit: ſola illa quæ fit
per ſudorem, per ſomnum augetur, tum ob plures
cauſas, citato *Hiſtor.* loco notatas, tum quoniam expur-
gatio ferè omnium recrementorum cohibetur, vt do-
cet Auicenna 2. 4. *tract.* 1. *cap.* 68. & difficilior fit reſpi-
ratio, donec recrementa vaporoſa, & fuliginoſa in in-
terioribus detenta calefiant, extenuentur, & in vapores
conuertantur.

Dic ad tertium. Verum eſt in ſomno calorem retrahi,
& vniri, non tamen ſemper corroboratur, interdū enim

magis opprimitur, magiſque fit præter naturam; ſimul enim cum ſanguine, & ſpiritu, vapores praui remeant cum humore multo, ad partes intimas, ex quorum miſcella, & commercio natiuus deterior fit, & ampliùs inquinatur: & quia in declinatione, humor iam maximè eſt imminutus, & extenuatus, à fonteque caloris nimis diſtans, ob retractionem, calor non parùm læditur, quinimò ex hac vnione, in interioribus robuſtior fit, & ideò iuuat, & non lædit. Hoc modo ſoluitur poſtremum argumentum. Ex quibus conſtat, quomodo ſomnus iuuet in ſtatu. De ſomni vſu vtilitate, loco, effectibus, & differentiis, lege quæ diximus, *lib.1. Hiſt. princ. Medic. Hiſt.14. & lib.6. Hiſt.1.*

CAPVT XIII.

De Motu, & quiete.

SEquitur vt de motu, & quiete diſputetur: *Vtrùm motus & quies febricitantibus conferre poſſint?* Dic. Motum, laborem, & exercitium febricitantibus aduerſari ſummè: hi enim quietem deſiderant; & ex motu, corpus noſtrum diuerſimodè alteratur, quia calefit, vel refrigeratur, humectatur, aut exſiccatur, vt firmat Galenus *art. med. c.* 85. Neque ob hæc ſemper motum calefacere exiſtimes, quoniam aliquando refrigerat, & humectat, vt 2. 1. *doct. 2. c.* 12. firmauit Auicenna: & hoc accidit ex modo motus, vel ex loco in quo fit: ſi enim immoderatus fuerit, reſoluit, & quia attenuat ſanguinē, & ſpiritum abſumit, ex conſequenti refrigerat. Hoc modo in febribus, abſumpto calore natiuo ab ardenti calore, frigida reſpiratio redditur, vt docuit Hip. 6 *epid. ſect.4. text.30.* & in acuta febre, frigidus erumpit ſudor, 4. *Aph.* 37. Ex loco: nam qui in aqua mouentur ampliùs frigeſcunt, & humectantur. Quare motus omnis febrientibus noxius eſt: nam moderatus calefacit, immodicus reſoluit, & frigefacit, corpúſque debile extenuat, atque tabefacit, calorem acriorem reddit, ſpiritus inflammat, & extinguit. Ex iis fit manifeſtum, iure Hip. condemnaſſe Prodicum, qui curſibus, ac exercitationibus internecabat febrientes. Sic enim ait Hip. *lib.6. epid. ſect. 3. text.31. Prodicus febrientes interficiebat curſibus, luctationibus, fotibus calidis. Malum febriculoſum inimicum fami, circuitibus multis, curſibus, frictioni.* Et Gal. *in com.* ſic reſpondet: *Quod autem febricitantibus, & deambulatio, & curſus, & fotus calidus, & luctatio vndique calorem in corpore augentes, officiant, neminem eorum, qui in artis exercitatione verſati ſunt, preterit. Prodicus verò non rationalem modò auxiliorum inuentionem, ſed etiam empiricam obſeruationem ignorare videtur. Negat enim ratio, laborem labori mederi, hoc eſt, noxa noxam, & malo malum: nam contraria, non ſimilia infeſtanti vitio adhibere auxilia conuenit. At ille ſimilia adhibere videtur, ſiquidem & ambulationibus, & luctationibus, & frictione, & fotu calido, & fame vtitur, &c.*

Igitur motus febrientibus eſt nocentiſſimus, quibus conuenit iacere in lecto, & quieſcere: nam quies infrigidat, & vt *cit. loc.* firmat Auicenna, humectat, & ſimilis eſt ſomno, 4. *Aph.* 14. & 15. tum quia prohibet caloris augmentum, tum quia detinet ſuperfluitatum vacuationem. Neque obſtat celebris auctoritas Auicennæ, 3. 1. *doct. 2. cap.1.* dicentis: *Et dimittens exercitium incidit in hecticam.* Quare Hippocrates 3. *de med. officio, text.28.* dixit: *Vſus roborat, otium tabefacit:* & Celſus *lib.1. cap.1.* pronunciat: *Labor firmat, otium eneruat.* Quod *cit. lib. com.* 32. §. *pleraque igitur, &c.* ratione confirmat, & experimento. Dic tripliciter. Primò Auicenna loquitur de ſtatu ſano, in quo dimittens exercitium conſuetum incidit in morbos, & hæcticam. Secundò. Sicuti motus primariò calefacit, ex accidenti verò refrigerat, ſic quies primaria ratione infrigidat, ob cauſas dictas, aliquando tamen ex accidenti calefacit, cum humiditates excrementitias coërceat, in quibus putredinoſus calor excitatur, qui ſolidis membris communicatus tandem hecticam gignit. Tertiò. Auicenna eo loco agit de hectica ſenectutis, quæ non eſt febris, ſed frigidus affectus, vt *lib. de marcore, cap* 4 Galenus affirmat.

CAPVT XIV.

De clyſtere, & glande.

ANte phlebotomiam in febribus tantoperè vtilem neceſſarium eſſe clyſteris vſum, ſi methodicè, & legitimè curandum eſt, monet Gal. in locis multis, quos citamus *lib.5. Hiſt. princ. Medic. Hiſt.* 30. quo loco de eius vtilitate & differentiis ſatis plura. Illud hoc loco inueſtigandum: *Vtrùm clyſter admixto ſale in febribus imperandus?* Lenitionem ventris eſſe neceſſariam in febribus putridis veteres confirmant, quia cùm febricitantes iaceant in lecto, & fæces propria grauitate non deſcendant, caloreque febrili indurentur, fit vt vſu clyſteris foràs trudantur, ne retentæ, & maiore concepto calore, diſflari prohibitæ, ampliùs inquinentur, & putreſcant. Prætereà. Inteſtina non ſolùm recrementa ventriculi, ſed iecoris, & totius corporis ſolent excipere, vt monuit Galenus 2 *progn.* 14 Quare ſi hæc clyſteris ope non excernantur, præ mora detenta, acrimoniam concipiunt, febrem augent, ſuo tetro vapore caput concutiunt, & varia ſymptomata inducunt. Inſuper ſi qui humores vitioſi in inteſtinis, & venis meſenterij ſunt impacti, putreſcentes chylum corrumpunt. Hi enim licet non ſint cauſa febris potiſſima, ſolent tamen morbum fouere; & irritare, qua de cauſa ſymptomata deinde ſuccreſcunt horrenda, & timoris plena.

Clyſter ergo hac de cauſa efficaciam maximam habet, in curandis præſertim venoſi generis morbis. Vtimur deinde eo, ad diſcutiendos flatus, ad ſedandos inteſtinorum dolores, acres humores contemperandos, interficiendos vermes, reuellendos ad inferas partes humores, vniuerſum corpus vacuandum, abſtergenda inteſtina, agglutinanda vlcera inteſtinorum: ferè tamen in febribus vtimur ad febrilem calorem attemperandum, conciliandum ſomnum, & nutriendum; potiſſimus tamen eſt illius vſus in febribus, ad emolliendas fæces, atque ad abſtergendos, & expurgandos humores inteſtinis adhæreſcentes.

Hi duplicem differentiam ſortiuntur: alij vocantur communes, quia communes habent intentiones inteſtinis neceſſarias, qui vim habent emolliendi, abſtergendi, & expurgandi, & parantur à Galeno 11. *meth.* 9. ex aqua, oleo, & mulſa, & ab Auicenna 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 7. ex decocto maluarum, betæ, oleo roſac. violac. ſacharo & ſale.

Rogabis, num ſal miſcendum in clyſtere. Dic. Si methodicè curatio debeat inſtitui, in febribus ſalis vſus cum abſtergente decocto permixti, commodiùs omittitur, & maximè vbi addantur ſoluentia clyſteri: citra ſal enim magis moratur, & reducitur ad actum in inteſtinis. Solùm enim ſal iuuat in iis, qui moram clyſteris non tolerant, vel ad ſtimulandam, & irritandam facultatem expultricem, ſi modò hæc ſopita ſit. Hac ratione. Galenus 8. *meth.* 5. pro cruditate curanda, cum abſtergente clyſtere non miſcet ſalem, quoniam eo loco coctionem corrupti alimenti procurat, cuius exitum non vult accelerare, antequàm ſua ſponte ad inteſtina deſcendat.

Si verò à febrili æſtu eleuantur flatus, hoc vtere artificio. Primò. Minùs flatus pellitur per vtrem, quàm per ſyringem. Secundò. Oportet vt percepto flatu in vtre, molliter aperto ore ſinatur exire, ſolet enim aſcendere. Tertiò, Maneat in vtre quarta pars liquoris maximè flatulenta, vtpote ſuprema. Quartò. Omnium artificioſiſſimè. Conſtruatur canalis vtris diuiſus in medio pariete, modo explicato ab Auicenna, *16.3.tract.4.cap. 11.in principio.*

Adde aliam quæſtionem vtilem in praxi: *Vtrùm clyſteres acuti aliquando infundendi in febribus?* Solue hoc modo. Acres clyſteres non ſolùm ex inteſtinis, ſed vniuerſo corpore vacuant, & à ſuperioribus partibus reuellunt, & parari ſolent ex decocto Betæ, Mercurial. Sem. Carth. Polypod. & electuar. aut pilulis ſcammonium recipientibus. Solent etiam fieri ex decocto Veratri, Turbith, Colocynthid. Centaur. minoris, quorum vſus reprobandus eſt in febribus acutis, debilitat enim maximè, & perducit ad febrem, vt 1.4. *tract.2. cap.* 18. docuit Auicenna, præſertim in febris principio, quando humor eſt crudus. In declinatione tamen concocto iam humore interdum prodeſſe ſolet; maximè ſi vacuandus humor, inteſtinis vicinus ſit, & non ſit vehementer impactus, veluti ſi inflammatio partem cauam iecoris occupet, vt 13. *meth.cap.* 15. Galenus admonuit. Solet etiam commendari, quando in febribus ſuperuenit ſopor, Apoplexia, aut alius ſimilis affectus; vel in inteſtinis crudorum humorum copia ſtabulatur, qui neque concoqui, neque aliis lenioribus enematis poſſunt vacuari. Simili modo quando aluus nimis eſt adſtricta.

Et ſicut ad vſum clyſteris communis, ſtatum virtutis, aut ætatem contemplari non oportet, quoniam in decrepitis, pueris recenter natis, debilibus, ſecurè poteſt adminiſtrari, ſic ad vſum clyſteris acuti valida virtute opus eſt, vt *lib.1.de rat.vict.text.45.* notauit Hippocrates: *At ſi nuper cibato cibus prior non deſcenderit, virtúſque valida fuerit, & floruerit ætas, ſublinere oportet.* Quod etiã profert, *lib.de medicament.purg.in fin.* cùm hic à remotis etiam partibus vehementer attrahat, valide irritet, vires diſſoluat, & alterando ſpiritus ſyncopen inducat. Quapropter cogente neceſſitate, ratione alicuius ſuperuenientis ſymptomatis, in acutis infundi debet. Hoc præceptum obſeruauit Auicenna, 1. 3. *tract. 2. cap.* 26. quo loco curaturus ſodam ex vulnere, vel percuſſione, ſic inquit: *Si autem illicò eſt repletio, oportet vt vtaris clyſteribus acutis, ſaltem cum pulpa colocynthidis, verumtamẽ ſi habueris febrem, tunc clyſteria aquabis,* id eſt, remittes caliditatem, medicamenta permiſcendo, quæ caloris febrilis æſtum contemperent.

At video te obiicientem hoc modo: Si clyſteres ex mente Gal. non tranſcendunt cæcum inteſtinum, vt 5. *meth.*11. & *lib.*13.*cap.*17. & 4.*Aph.*12. prædixit Gal. 5. *Quæ infuſa ſunt, ea omninò ad ieiunũ vſque aſcendere non poſſunt, imò etiam ſi admodum nitaris, fortaſſe tenue tãtùm inteſtinum contingant:* quomodo à capite, & partibus diſtãtibus reuellere poſſunt? Dic. Clyſteres vi infuſi liquoris, hoc eſt, communicatione ſubſtantiæ ipſius decocti, cæcum inteſtinum non tranſcendunt, communicatione tamen vaporum, qui ad longinquum permeant, ex toto euacuãt, ſimiliter ſucceſſione ad id quod vacuatur; qua de cauſa reuellunt à capite potentiſſimè, ex Auic. 4.1.c. 17. imò Gal. 2. *ſec.loc.c.* 1. hos non ſolùm alui excrementa deponere, ſed etiam quæ circa hepar ſunt, & adhuc longiùs ex toto euacuare, manifeſte aſſeruit, quod 4. *acut.*20. etiam confirmat. Quinimò infuſa per clyſteres ſæpè tanto impetu, ad partes ſuperiores aſcendunt, vt per vomitum reiiciantur, ſimiliter vt ſtercus in lethalibus ileis, 6.*de loc.*2. 6. *Aph* 44. 7.*Aph.*10.3. *epid.ſect.*2. *com.*6. 3.*de nat.facult.*13.

Dilucidanda etiam eſt alia dubitatio: *Vtrùm febriens ad recipiendũ clyſterem debeat eſſe ſupinus, an ad latus de-*

A *cumbens?* Clyſteris quantitas nec debet eſſe magna, nec parua, ſed moderata, quæ à duodecim vnciis extenditur vſque ad viginti quatuor, & hæc ex varia corporis mole ſolùm eſt deſumenda. De ſitu dubitant auctores: Auic. ſitum commendat ſupinum, & quando aliqua pars dolet, in latus dolens debet æger reuolui. Aliqui addunt, vt eleuentur crura, hoc enim modo clyſter meliùs aſcẽdit. Alij imperant, vt ægrotus iaceat ſuper latus ſiniſtrũ, ſic enim promptiùs, & faciliùs communicatur liquor, quàm ſi decumbat ſuper latus dextrum, putant enim tunc clyſterem ſubſiſtere in recto inteſtino. Plerique cum Ralio arbitrantur, ægrotum debere decumbere ſuper latus ſiniſtrum, puluinari ſub coxa repoſito, vt hæc altior ſit ventre, & crure ſiniſtro diſtante, & crus
B dextrum eſt eleuandum, & flectendum verſos ventrem, hoc enim modo citiùs aſcendit in inteſtina, & verſus omnem partem accedit. Meo tamen iudicio multò ſecuriùs, modò ſupinus, modò pronus, vel in latus dextrum, aut ſiniſtrum reuoluetur, modò placidè fiat, nec ante tempus egrediatur clyſter.

De clyſtere nutriente in febribus, eſſet retexenda oratio, nî de eius vſu copioſa facta eſſet mentio, *lib.*1. *Hiſt.princip.Med. Hiſt.* 9. Hic enim in famelicis, exhauſtis, debilibus, conualeſcentibus, grauidis vtero ſuffocatis, ſyncope prehenſis, vomitabundis, & faſtidio oppreſſis, miro eſt ex vſu: partes enim exſuccæ & inanitæ auidè liquorem attrahunt ad ſui refectionem: Nec
C mirum: nam famelicus ventriculus non ſolùm clyſteres, ſed venenoſos etiam humores, & fæces interdum prolectat, vt ex illis aliquid nutrimenti haurire poſſit.

De Glandibus conſequenter diſceptandum: *Vtrùm eæ maiores vires efflagitent, quàm clyſteres?* Reſpondet Hip. *lib* 1. *acut.*45. dicens: *At ſi nuper cibato cibus priùs non deſcenderit, virtúſque valida fuerit, & floruerit ætas, ſublinere oportet, ſi verò virtus imbecilla fuerit, glande eſt vtendum.* Qui de acuto clyſtere eſt intelligendus, qui vt diximus valenter attrahit, perturbat, reſoluit, & labefactat vires.

Neque ob hæc exiſtimes, veteres ſolùm clyſteribus acribus fuiſſe vſos, qua ratione ad horum vſum validiores debent eſſe vires, quàm ad glandes, quoniam illos
D cognouiſſe lenes, & communes vocatos, certum eſt. Aëtius enim *tetrab.* 2. *ſerm.*2. *cap.* 10. & Paulus *lib.* 1. *cap.*44. parant ex hordeo, oleo, melle, & decoctione maluarum. Imò Galenus 8.*meth.* 5. ex ſola mulſa, & oleo conficit, ad emolliendas, & abſtergendas fæces; in quem vſum ſimilem infundendum curat, 9.*meth.*11. in febribus putridis. Quare ſi clyſter acutus comparetur cum glande acuta, vel enema lene conferatur cum clementi glande, ſemper minùs virium robur pro glande, quàm pro clyſtere eſt neceſſarium: glandes enim ad colon inteſtinum non aſcendunt &c., ob hanc cauſam minùs turbant, quæ etſi vapores in totum corpus emittant, non ita tamen vt clyſteres alterant.

Sunt autem glandes, penicilla, quæ ano ſubiiciuntur,
E Græcis Balani, vel ſuppoſitoria dicuntur. Conficiuntur lenes, mediocres, acres. Illis vtimur, vt notat Paulus, *lib* 1. *cap.*45. ſtercoris excernendi gratia, & in quibus id, quod per clyſterem inditum eſt, non egeritur. Finguntur ex radice betæ, melle, ſuillo adipe, ſale, ficu inuerſa, butyro. Hoc remedium in febribus eſt vſitatum valdè, in quibus, irritationis maioris cauſa, etiam mediocribus vtimur, quæ parantur ex melle ſolo, adiecto ſalis momento, vel permixta aloë, hiera picra ſimplici, vel agarico. Acres cùm fiant ex validis medicamentis purgantibus, recipiántque nitrum, euphorbium, colocynthidem, ſcammonium, fortes vires expoſtulant, & à diſtantiſſimis partibus ſtrenuè, vel humores tenaces, & craſſos reuellunt, & attrahunt. His vtimur in cerebri, pectoris, inteſtinorum affectibus grauiſſimis, vt apoplexia, epilepſia, Cephalalgia, difficultate reſpirandi,

A colico dolore, & iliaco, & aliis. Ab his in febribus cauendum, ni aliquod ſuperueniat ſymptoma, in quod cratiis conſilium dirigi debeat, vt in ſoporiferis capitis affectibus, quando in febribus valde ardentibus materia ad caput facilè rapitur. Similes, ſed mitiores effectus præſtant Globuli, & noduli, quòd rotundum animuſculum minùs laceſſant, irritent, vel rodant, cùm non ita ſint doloriſici, vt qui non diu ei adhæreſcant, ſed penitus delabantur, digno indice impulſi. Eorum vſus ad excrementa educenda vtilis eſt.

B

CAPVT XV.

De Phlebotomia.

NOn ſolùm cuncti ferè Medici consũmati, & docti, verùm è media plebe homines proletarij, inſcij, & amuſi, vel experimento ipſo educti, ſibi perſuaſere ſemper, inter generoſa medica præſidia nullum eſſe præſtantius, aut ad omnes ægritudines curandas efficacius, quàm ſanguinis miſſionem: de cuius vſu in plurimis morbis, déque eius ſcopis, etſi tam multa proferant magna argumentorum contentione auctores omnes & nos habito reſpectu ad putridas febres, *lib. 4. Hiſt. Princip. Med. Hiſt.* 9. plura ſimus præfati, tamen tria ſolùm ſunt inquirenda modò. C Primùm: *Vtrum in omnibus febribus ſanguinis miſſio vtilis ſit?* Pro parte negatiua non inualidæ adſunt rationes: Nam in diaria, quis audebit ſanguinem mittere, cùm humoris ſit expers, & alteratione ſolùm ſit vtendum, quæ ſpirituum calorem attemperet, eorúmque furioſos motus compeſcat? Deinde in febre hectica, noxia eſt, quia calor præternaturalis non eſt radicatus in humoribus, ſed ſolidis, & corpus renutritionem deſiderat, non inanitionem. In putrida febre, multoties ſanguis non eſt mittendus: nam putredo ſanguinis miſſione non curatur, 11. *meth.* 14. & in quotidiana ſanguinem non extrahit, 1. *ad Glauc.* 12. & Auicenna in ea emittit, ſi vrina ſit groſſa, & rubra, 1. 4. *tract.* 2. *c.* 56. & in tertiana notha non ſemper, *eodẽ lib. c.* 10. D ſed adhibita diſtinctione multa, vt ſi adſint plenitudinis ſigna. Præterea Galenus *lib. de ven. ſect. aduerſ. Eraſiſt.* 6. non omnes febres in principio eſſe curandas venæ ſectione aſſeuerat. Et 12. *meth.* 5. in ſyncopali ſanguinem non educit: ſicut 1. *ad Glauc. c. de tertiana exquiſita*, venę ſectionis non meminit. *Et lib. de conſt. art. med.* 19. ſolam plenitudinẽ venæ ſectione perſanat, reliquos ab ea diuerſos humores, vacuatione, & alteratione. Vltimò Auic. 4. 1. c. 20. in febribus magnæ rarefactionis, quales ſunt ardentes, ſanguinem non eſſe vacuandum imperat, ne æger ad cholericorum ducatur ebullitionẽ.

Verum tamen in omnibus febribus venæ ſectionem poſſe eſſe ex vſu, & præſertim in putridis, in quibus celebratur frequentiſſimè, extra rationem non eſt: nam E venæ ſectio refrigerat quia calidam ſubſtantiam educit, 10. *meth.* 10 Leuat naturam ſarcina, & onere oppreſſam, vacuata plethora; quare 11. *meth.* 15, Saluberrimum cenſet in omnibus febribus venam ſcindere, non continuis modò, verò in omnibus aliis quas putreſcens conciitauit humor. Ventilat deinde ſanguinis miſſio corpus, viſcera deobſtruit, reuellit, & fluxurum fluentémque humorem aliò auertit. Euacuat denique è trunco corporis: quare in morbis vaſorum, & in inflammationibus internis præcipuam poteſtatem obtinet.

Sed quoniam pluribus in locis, de eius præſtantia diximus apprimè, ad diſſoluenda argumenta accedamus. In diaria mittit ſanguinẽ Galenus, non omni, quia quæ ex inflammatis ſpiritibus ortum ducit, ſponte ſua citra magni auxilij opem, facilè reſolutis ſpiritibus, & vel ſola alteratione euaneſcit, ſed in ea quæ ex obſtructione ortum ducit. Sic enim inquit *lib.* 8. *meth. c.* 4. *Sed quæ ex parua oritur obſtructione, ea (vt dictum eſt) ſaltẽ inter initia ſimilis ciarius eſt: Protracta tamẽ inclinatione, ſuſpecta redditur, quamuis putredinis indicia in pulſu adhuc non appareant, quippe niſi vitioſus ſuccus penitus tranſpiret, neceſſe eſt putreſiat. Ergo vt tranſpiret, maiore iã auxilio eſt opus. At ſiquidem vel puer, vel ſenex ſit, ſanguinem detrahere non licet: inter has ætates, vbi ægro robur non deeſt, ſecanda vena eſt, etiamſi plenitudinis ſigna non adſint.*

In hectica poteſt etiam ſanguis emitti in principio, quando vires valent, & larga adhuc ſanguinis copia in corpore eſt contenta, ad cauma viſcerum temperandũ, præſertim ſi ad ardentes febres ſubſequatur, ex quibus iecur redditum eſt ſqualidum, & igneum. Deinde in hectica complicata cum putrida, hanc enim 10. *meth.* 5. & 1. *feb.* 10. concedit Galen. ſanguis mitti tutiſſimè poteſt: priùs enim curanda eſt putrida, ſanguinis miſſione, & purgatione, quàm hectica adiectione. Præterea ſi in phthiſi ſanguinem emittendum ſuadet Galenus, 5. *meth. cap.* 14. a quo affectu febris eſt inſeparabilis, & hectica, & virium robur magis imminutum, quàm in hectica, cur in incipiente hectica aliquando venæ ſectio, ad maius periculum euitandum, non adminiſtrabimus? Sic enim ait Gal. *Quicunque parum habere ſanguinis videbuntur, iis ad quendã ſuccum probiorẽ (ſicuti prædiximus) reductis, detrahere ſanguinem poteris, tum rurſus reficere: eoſdem etiam rurſus purgare, ac rurſus reficere denuóque ſi res ſuadet ſanguinem mittere, potiſſimùm quibus veluti limus vitioſus, & craſſus totus eſt ſanguis. At qui validi ſunt, multique ſanguinis, iis ſtatim à principio eſt detrahendus.*

Ad aliud dic, putredinem non ſola ſanguinis miſſione curari, ſed licèt alia expoſtulet remedia vacuantia, & abſtergentia, tamen illi phlebotomia ſemper eſt ex vſu. Si verò 1. 4 *tract.* 2. *cap.* 7. in febre putrida ſanguinem non emittit, quando vrina eſt ignea, & citrina, eam omnino non prohibet, ſed ſolùm docet, apparente virium robore cum vrina rubra, & craſſa, ſanguinem audacter eſſe extrahendum; non ſic, quando vrina citrina eſt, & ignea: quoniam illa ſuperabundantis ſanguinis eſt indicium, qui magis copioſam vacuationem efflagitat; vrina verò citrina, bilioſi humoris eſt germen, in cuius præſentia cum maiori cautela ſecanda eſt vena, quia timetur victoria bilis, & illius efferueſcentia. De quo argumento pro Auicennæ tutela, lege quæ diximus *lib.* 1. *Hiſt. Princip. Medic. Hiſt.* 63.

Ad id verò quod dicebat Auicenna *loc. cit. c.* 55. reſponde: Non eſſe tunc ſanguinem mittendum, quia ex copia ſuccorum crudorum, virium timetur debilitas, præcipuè quia plerumque tunc ſanguis bonus, eſt in pauca quantitate, vitioſi autem humores, in multa. Dic deinde Galenum *aduerſus Eraſiſt.* ſolùm reprehendere Medicos, qui in principio omnium febrium, indiſtinctè ſanguinem emittebant. In ſyncopali verò febre, hoc auxilium interdicit, quia in hac vires debiles præſidia vacuantia non tolerant, & citra vacuationem, in ſyncopen facilè incidunt. Præterea 1. *ad Glauc.* non fecit commemorationem, de mittendo ſanguine, in tertiana exquiſita, quia in eo libro, medicamenta prætermittit, quæ ex longa tractatione librorum de methodo ſuppleri debent, vbi generaliter docuerat, in omnibus febribus putridis, ſanguinem eſſe mittendum. Vel dic, propterea non meminiſſe ſanguinis miſſionis, quia cùm ſit morbus facilis, & ſalubris, & citò finitur, non ita ſanguinis miſſione indiget; vel id fecit ob alias cauſas, quas latè tradidimus *lib* 4 *Hiſt Princip. Medic. hiſt.* 25.

In tertiana verò notha, ſi reliqua non diſſuadent, ſanguis eſt mittendus; nec oppoſitum *eo loco* vult Galenus. Ad id verò quod monuit *lib. de conſt. art. med.* Dic, eum ibi loqui de ſanguinis miſſione, quæ debetur tum ratione febris, quatenus ex accidenti refrigerat, tum ratione putredinis, quæ in febribus putridis ex obſtructione oritur.

Sequitur.

Sequitur, vt aliæ quæſtiones viiles ventilentur, & quæramus: *Vtrùm venæ ſectio, in principio febrium acutarum ſit celebranda?* Auicenna 1.4.*cap.*20.*in princip.* ſic profatur: *Et debes ſcire, quod dum iſta ægritudines timentur, & nondum in eas ceciderint, plus ſecure conceditur minutio; & quum in eas ceciderint, in earum principio phlebotomia penitus omittatur, quia humores ſubtiliat, & eos per corpus fluere facit, & eos ſano ſanguini admiſcet: & eſt etiam, quum nihil euacuatur ex eo quod oportet, & facit neceſſarias reiterationes, quæ debilitant virtutem. Quùmque maturatio apparuerit, & ægritudo principium, verſus ſtatum præterierit, tunc ſi oportuerit vt minutio fiat, ſi non fuerit quod prohibeat, fiat.* Quæ ſententia plurimis hæſitandi anſam præbuit, & illis ſuſpecta viſa fuit, ob rationes multas.

Commodius enim eſt in morbis à plethora ſubortis, phlebotomiam exercere, ante quartum diem: Nam poſtea degenerante ſanguine per putredinem in alios humores, ſequitur cacochymia; ob quam cauſam Galenus 2.*criſ.*12.& 2.*feb.*9. aſſeruit, non aſſignandam febrem ex ſanguine putrido, quia per putredinem, pars eius tenuis tranſit in bilem, craſſa verò in melancholiam, quæ ſimiliter phlebotomiam non admittit.

Deinde in principio morbi, virtus robuſtior eſt, quàm in proceſſu, & ita copioſiorem phlebotomiam tolerat. Præterea ſanguinis miſſio poſt primos dies, confirmato iam morbo, ſæpè non prodeſt, cùm vires ampliùs deiiciat, citra morbi leuamen. Quare Iſhaac *in viatico, cap. de febribus ſynochis*, in huiuſmodi febribus ſanguinis miſſionem exercendam eſſe in principio, & non poſtea confirmauit. Licèt enim poſt principium, etiam poſſit, celebrari, vt poſt diem vigeſimum, *lib. de ſang. miſ. cap.* 20. & poſt quadrageſimum, ex Auicenna 4. 1.*cap.*20. & aliis priſcis doctiſſimis, quos fusè citauimus *lib.*1. *Hiſt. princ. Medic. in com. Hiſt.* 19. tamen non in tanta copia, quæ morbi iam ferocientis magnitudini reſpondeat, nec cum tanta ægri vtilitate, ac ſi fieret ante quartum. Si autem Alzaharauius *c. de ſynoche*, omnino reprobat poſt primos dies, veluti deleteriam, intelligendus eſt, ſi cum morbillis complicetur, tunc enim in principio omiſſa, poſtea periculosè exercetur; vel quando ſanguis per putredinem iam abiit in cacochymiam, in qua ſi ſit ſanguini permixta, vtiliter venæ ſectio celebrari poteſt; ſin minùs, ab ea abſtinere vtilius eſt: ſuccorum enim vitium, ſanguinis benignitate obtunditur, & emendatur: Ob quam cauſam 1.4.*tract.* 2. *cap.* 38. in tertiana puta, in principio, quo ſcilicet tempore bilis non eſt adhuc ſanguini permixta, vſque ad tres periodos, venæ ſectionem interdicit.

Sed ſi hæc vera ſunt, quòd phlebotomia magis, & in maiori copia, vtilis ſit in morbis, qui à ſanguinis plenitudine ortum ducunt, cur Auicenna in iis venæ ſectionem interdicit, ſolùmque concedit, quando ſigna coctionis apparuerint, & ægritudo principium, verſus ſtatum præterierit: & inferiùs aſſerit, in principio ſynochi, patcam phlebotomiam eſſe faciendam; in proceſſu verò, apparentibus ſignis coctionis, magnam?

Dic. Hæc intelligenda videntur, quando cum abundantia ſanguinis, iungitur etiam cacochymia, aut hæc plethoram ſuperat: tunc enim phlebotomia copioſa maximè lædit in principio, quia aufert ſanguinem, cuius opè coctio perficitur, & cuius permixtione ſuccorũ vitiũ corrigitur, cui purgatio magis vtilis eſt, iuxta præceptũ Galeni. 4. *de ſanit.* 4. quò loco humoribus recedentibus valdè à natura ſanguinis, ſemper eſſe præferandam purgationẽ venæ ſectioni aſſeuerat. In quem ſenſum interpretandus eſt, cùm dixit 4.1.*c.*4.*in princ. Et ad ſummum ſi humores fuerint æquales, præmitte minutionem; & ſi poſtea humor ſuperabundauerit, euacua. Quòd ſi æquales non fuerint, in primis ſuperabundantem euacua humorem, donec æquetur: poſtea minue.* Verùm lege ſequentem quæſtionem, cuius enodatio à multis ſalebris, & tricis, te reddet immunem.

A *Vtrùm in omnibus febribus non acutis, in principio ſit exercenda?* Auicenna ſic reſpondet, 4.1.*c.*20.*poſt princip. A minutione cauendum eſt, in omnibus non acutis febribus, in ſui principio, &c.* Ob quam ſententiam à pluribus, iiſque primæ notæ Medicis, hic auctor cum Arabibus acerrimè accuſatur, cùm tamen eius doctrina non ſit futilis, atque abſurda, imò maximè conformis menti Galeni. Quare ſic me dicentem exaudi.

Docet ergo *cit. loco* Auicenna, in febribus non acutis, in principio, cauendum eſſe à venæ ſectione. Colliges quòd ſicut *ſupra* non omnino prohibuit in febribus exquiſitè bilioſis venæ ſectionem, quando dixit *in illis à minutione cauendum eſſe*; ſic de non acutis intelligendum eſſe, vt conſtet his incipientibus ſæpiſſime neceſ-
B ſariam eſſe, & cum maxima vtilitate celebrari. Solùm ergo vult, cum cautione eſſe faciendam, in principio febrium non acutarum, quoniam multoties, in earum principio, omittenda eſt, tanquam noxia, & in progreſſu morbi exequenda, quod *ſuperiùs* docuerat, dicens: *Et cùm in eis ceciderit, in earum principio, phlebotomia penitùs dimittatur, &c.*

Per febres autem non acutas, intelligit eas, quæ ab aliis humoribus a ſanguine, ortum ducunt, & præſertim intermittentes, in quarum principio, etſi neceſſaria ſit ſanguinis miſſio, preſertim cùm ſanguis inſigniter redundat, ſæpè tamen noxia eſt, & vtilius in morbi progreſſu exercetur: vt in tertiana, non niſi poſt tertium
C paroxyſmum, ſi fieri poteſt, vt 1.4.*tract. cap.* 39. monuit Auicenna, & quotidiano experimento in quotidiana, & quartana compertum eſt.

Verùm non eſt admodum facile diſcernere, in quibus febribus ex cacochymia ſubortis, noceat venæ ſectio, incipiente morbo, & in quibus proſit; quod ex peculiari doctrina cuiuſque febris, non erit multùm difficile cognitu. Magis tamen dilucide percipi poteſt, ex tribus ſcopis, quos attulit Galenus 4 *de ſanit. tu. c.*4 verè aureo, duos quidem expreſsè, tertium verò implicitè, & virtute. Primus ſcopus *poſt med. capit.* 5, cùm inquit: *Vbi paululum, vel citra ſanguinem, &c.* eſt qualitas cacochymiæ: Nam ſi intenſa eſt, ita vt humores valde recedant à natura ſanguinis, vel ad crudum vel ad vſtum, prohibetur venæ ſectio: hinc Auicenna *parùm infrà* dicit:
D *Caue ne perducas ægrum ad cholericorum ebullitionem, vel ad frigidorum cruditatem.* Si verò à natura ſanguinis non valde recedant, venæ ſectio imperanda.

Secundus ſcopus, eſt *in eodem capite, parùm infra*, cùm ait: *Inſpicere verò & quantitatem conuenit, &c.* nempè quantitas cacochymiæ ſanguinis: Nam ſi cacochymia multa eſt, & ſanguis paucus, non conuenit ſanguinem mittere; ſi verò ſanguis eſt multus, & cacochymia exiguæ molis exiſtit, venæ ſectio vtilis eſt.

Tertius ſcopus, eſt locus vbi continetur cacochymia, quia ſi repoſita eſt in vaſis, cum ſanguine permixta, cuius rei indicia ſunt, ſigna plenitudinis, vrina rubra, craſſa, & eò magis ſi turbida ſit, initio ſanguinem emittere præſtat: Si verò purus ſanguis, & laudabilis, in venis conſiſtit; cacochymia verò extra venas, tunc
E inutilis eſt venæ ſectio. Qui ſcopus licèt videatur *ibi* à Galeno prætermiſſus, virtute tamen in illis duobus videtur contineri: quia ſi humor vitioſus parùm abeſt à natura ſanguinis, eum cum ſanguine permixtum natura reſeruat, cùm ea mixtione corrigi poſſit. Si verò intemperamento multùm recedit, immodicáque cruditate fatigans, ſtabulatur in vaſis iuxta hepar, ad exactam ſanguificationem, ſeparatus à ſanguine, tunc concoqui, & ad benignum reduci poteſt. Si verò immodicè incaluit, & exuſtus eſt, demandatur à vaſis, vel ad carnem, vel ad cutem, vel aliquando ad primam corporis regionem. Adde humores eximie crudos, præ lentore, & craſſitie vaſis adhærere, & ſanguini non exactè permiſceri; humores verò nimiùm calidos, ob tenuitatem facilè ſanguinem penetrare,

neque ab eo ſecedere, neque cum illo exquiſitè permiſceri.

Neque putandum eſt, cacochymiam in febribus ſolùm innuere venæ ſectionem, quando intra vaſa conſiſtit, quoniam etſi intra venas ſit repoſita, poteſt non exactè cum ſanguine permiſceri, quod ſæpe in principio harum febrium contingit: nam aliquando ob craſſitiem, interdum propter maximam tenuitatem, non exquiſitè cum eo permiſcetur.

Ex iis liquidò conſtat, quando in progreſſu morbi ſit ſalubris venæ ſectio; quæ antea noxia erat, & incommoda, quia cùm per coctionem, humores moderatum temperamenti, & ſubſtantiæ admittant, meliùs cum ſanguine permiſcentur. Præterea ſæpe initio morbi caeochymici, non æqualiter vaſa occupat cacochymia, proceſſu tamen illius, in augmento, & in ſtatu, vbi præceſſerunt aliqui naturæ cum morbo conflictus, in quibus humores agitantur, & ſanguini permiſceri ſolent, meritò ſanguis extrahitur, cum iam ſit vitioſus, propter caeochymiæ exactam cum eo permixtionem. Hac ratione ipſe 1.4 *tract. 2. cap. 64 ante fin.* in quartana, ſanguinem mittit apparente coctione, dum ſic ait: *Cum ergo ægritudo digeſta eſt, tunc bonum erit phlebotomare ex baſilica*, non quòd requiratur coctio ad ſanguinis miſſionem, ſed quia ſignum eſt, iam eſſe permixtam cum ſanguine melancholiam.

Similiter hac ratione commoti, experimento didicimus, ſanguinis miſſionem poſt purgationem, in dictis febribus ſummo eſſe ex vſu, non ſolùm quia minor facta cacochymia, reſpectu ſanguinis, ſanguinem detrahendum indicat; vel ex purgationis agitatione ſæpe ſequitur ſanguinis ebullitio, quæ deinceps ſanguinis miſſione mitescit, & temperatur: ſed potiſſimùm, quoniam purgationis beneficio, facta eſt humorum mixtio cum ſanguine, quæ ad phlebotomiam maxime prodeſſe ſolet.

Ex iis patere arbitror, ad ſanguinem mittendum, vel non mittendum, in principio harum febrium, eſſe attendendum ad tres ſcopos dictos, nempè ad cacochymiæ qualitatem, quantitatem, & locum, ſiue miſcellam cum ſanguine, ita vt ſi tres omnes adſint, vel ſaltem duo, ſtatim mittendus ſit ſanguis; ſi verò omnes tres deſint, vel ſaltem duo, abſtinendum ſit à phlebotomia, quoniam progreſſu morbi, vtilis eſſe poteſt. Conſtat vltimò, quàm iniquè à multis reprehendatur Auicenna, quòd in principiis morborum phlebotomiam eſſe dimittendam, & poſt coctionem, admittendam imperauerit: quoniam rationibus ex ſuprà dictis, non multùm erit operoſum reſpondere.

Illud etiam, clarioris doctrinæ gratia, poteſt in dubium verti: *Vtrùm in pura cacochymia in febribus, ventilationis cauſa, citra plenitudinem, ſãguinis miſſio poſſit eſſe ex vſu?* Pars affirmatiua oſtenditur, primò ex Galeno 11. *meth.* 15. docente, vtiliſſimum eſſe in omnibus febribus putridis ſanguinem emittere: conſtat autem plures ex his febribus, à ſola cacochymia ducere ortum. Secundò, quia *lib. de ſang. miſ.* 10. monet, in cacochymia pituitoſa, etiam præſente febre, non eſſe vtilem phlebotomiam; in cacochymia verò melancholica, maximè. Tertiò, quoniam Auicenna 1. 4. *tract.* 1. *cap.* 29. in cacochymia phlebotomiam concedit, modò non adſit in ſanguine diminutio. Contrarium videtur adſtruere Auicenna, 4. 1. *cap* 20. & *Vnuſquiſque autem eorum phlebotometur, &c.* Dum phlebotomiam perpetuò fieri, aut propter ſanguinis multitudinem, aut ob humoris malitiam, aut propter vtrumque aſſeuerat.

Explica quæſtionem concluſionibus tribus, quarum prima eſt. Phlebotomia reuulſiua ſæpe vtilis eſt in cacochymia pura. Satis conſtat hęc concluſio in pleuritide, & aliis inflammationibus merè bilioſis, in quibus commodiſſimè ſanguis emittitur, ne humores, præcipiti lapſu, ad partem inflammatam confluant, quæ calore, & A dolore ipſos ex diſtantiſſimis partibus attrahit vbertim. Tunc enim tutiſſimum eſt, paulatim vacuare ſanguinem, atque per interualla digitum imponere, vt 5. *meth.* 3. & alibi ſæpè monuit Galenus: *Quanto enim maiorem in numerũ particulares auxeris reuulſiones, tãto efficaciorem efficies*, vt *lib. de curandi rat. per ſang. miſ. cap.* 11. notauit Galenus.

Secunda concluſio. Phlebotomia vacuatiua, in pura cacochymia non conuenit, niſi ſecundùm determinationem *ſuprà* traditam à Galeno 4. *de ſanit. tuend. cap.* 4. Nullatenus enim mittendus eſt ſanguis, ſi cacochymia magna ſit impermixta ſanguini; ſi verò ſit parua, cùm ea ſit permixta ſanguini, ſanguinis miſſio tunc vtilis eſt: maxime ſi cacochymia, melancholica ſit, hæc B enim ob humoris craſſitiem magis permiſcetur ſanguini, ob huius motum, & perpetuam ebullitionem; minùs verò ſi caeochymia ſit bilioſa, bilis enim tenuitate ſua, ſanguinis permixtionem maximè refugit; adhuc multo minùs, ſi pituitoſa ſit, pituita enim lentore ſuo, ſanguini exactè miſceri non poteſt, hinc fit vt in plenitudine pituitoſa, parciſſimè ſit ſecanda vena, vt latè ex priſcorum mente monuimus, *lib.* 2. *Hiſt. Princ. Med. hiſt.* 78.

Tertia concluſio. In pura eacochymia, licèt non ſit ſanguini permixta, ſanguinis miſſio ventilatiua, ſæpè prodeſſe ſolet. Hæc maximum præbet vſum, & vtilitatem, quæ licèt humores non euacuet, ſolam tamen corporis refrigerationem, & tranſpirationem procurat; C nam vacuatis fuliginibus aduſtis, ventilantur vaſa, & deobſtructis meatibus, & cauitatibus internis, putredo prohibetur. Neque hæc doctrina à Galeni mente diſſona eſt, vt tenent plures, qui *lib.* 8. *meth. cap.* 4. ſanguinem mittit in diaria, orta ex obſtructione, vt inducta ventilatione, vaſorum impediatur putredo, quæ ab illis cauſis, frequentiſſimè oriri conſueuit, ſic enim ait: *Sed quæ ex parua oritur obſtructione, ea ſaltem inter initia ſimilis diariæ eſt. Protracta tamen inclinatione, ſuſpecta redditur, quãuis putredinis indicia, in pulſu adhuc non appareãt: quippe niſi vitioſus ſuccus penitus trãſpiret, neceſſe eſt vt putreſiat. Ergo vt tranſpiret maiori auxilio opus eſt. At ſiquidem vel puer, vel ſenex ſit, ſanguinem detrahere non licet: inter has ætates, vbi virium robur ægro non deeſt,* D *ſecanda vena eſt, etiamſi plenitudinis ſigna non adſint.*

Rurſus. In febre bilioſa, & ardentiſſima, ſanguinis miſſio expetitur, non vt euacuans, neque reuellens, ſed vt refrigerans auxilium; neque enim ex eà maius commodum expectatur, quàm totius corporis habitus refrigeratio, ita enim affirmat Galen. 1. *Aph.* 23. *Nam in ardentiſſimis febribus, ſi vſque ad animi deliquium ſanguis mittitur, ſtatim totus habitus refrigeratur, & febris extinguitur*: & *lib. de ſang. miſ.* 11. *Sic itaque affectos ægrotos expedit vſque ad animi deliquium agere, noui enim quoſdam ipſorum ex animi deliquio neceſſariò perfrigeratos.*

Sed contra ſuperiorem doctrinam obſtant plura. Primò. Si phlebotomia debet celebrari, vel propter multitudinem, vel propter malitiam ipſius ſanguinis, dicendum videtur, malitiam ſanguinis apud Auicennam, E non ſolùm dicere putredinem ipſius ſanguinis, ſed etiam huius permixtionem cum prauis ſuccis, & ita comprehendere eacochymiam. Præterea, quomodo verum erit, quod Galenus aſſerit, plethoram curari ſanguinis miſſione, frequenti balneo, exercitationibus, frictionibus, fomentis, & inedia; vitium autem ſuccorum, purgatione, quæ cuique ſuperanti ſucco ſit accommoda, corrigi, nulla de phlebotomia mentione facta? Dic. Id non negat etiam in cacochymia poſſe vtilem eſſe phlebotomiam, ſed ſolùm ſignificat, in plethora, ſanguinis miſſionem, & in eacochymia, purgationem potiſſimùm eſſe ex vſu.

Secundò. Nulla exiſtente in corpore plenitudine, aut malitia ſanguinis, ſæpè vtiliter ſit ſanguinis miſſio, vt quando totum corpus, aut aliqua pars eius contuſa eſt, &

& ſimiliter interdum celebratur gratia præſeruandi ſanguinem à putrefactione, qua ratione in febre diaria ex obſtructione, in qua tamen ſanguis nec quantitate, nec qualitate peccat, concedit phlebotomiam Galenus 8. *meth.* 4. imò in magna penuria, & inanitione ſanguinis, ſæpè vtiliter exercet, quemadmodum in copioſa hæmorrhagia.

Dic. Omnis phlebotomia, per quam præcipuè intenditur vacuatio, fit propter ſanguinis multitudinem, vel malitiam, vel vtrumque, quod Auicenna *cit. loc.* edocuit. Verumtamen hoc præſidium ſæpè exercetur ob alios commodos vſus, vt gratia deriuationis, vel reuulſionis, vel cauſa refrigerandi: & de huiuſmodi venæ ſectione argumenta ſunt intelligenda, nec de ea loquitur Auicenna. Dic præterea, Auicennam intelligendum eſſe, de multitudine ſanguinis, & malitia, quæ iam adſunt, vel debent adeſſe, idque vel in toto corpore, vel in aliqua eius parte. Quare facta notabili percuſſione in aliquo membro, ſanguis emittitur, quia licèt in toto corpore, quantitate, & qualitate moderatus ſit, tamen confluentibus humoribus ad partem percuſſam, dolore affectam, ſanguinis copia deinceps ad eam irruit, ad quam cohibendam, commodè ſanguinis miſſio exercetur, vt ſcilicet pars præſeruetur ab inflammatione.

Sed expendamus cœptam de phlebotomia in febribus tractationem: *Vtrum in febribus, in plenitudine quoad vaſa, liberaliùs ſit ſanguis emittendus, quàm in plenitudine quoad vires?* Quando contenta in corpore, vt ſpiritus, corporis recrementa, primæ, ſecundæ, & tertiæ coctionis, & humores, in naturali ſtatu, in quantitate, qualitate, & modo mixtionis, mediocritatem, & temperiem conuenientem ſeruant, tunc animal viget, valet, & floret; contrà ſi accidit, animal ægrotat, & dolet, vt *lib. de natur. hum. text.* 19. diſertè Hippocrates firmat.

Hinc fit vt duplex, hac de cauſa, in humoribus peccatum excitetur, plenitudo videlicet, & cacochymia. Plenitudo, redundantia eſt omnium humorum ex æquo, ſeruata veteri proportione, vel ſolius ſanguinis. Ita definit Galenus 2. *ſec. loc. cap.* 1. *poſt princip.* Nomine ſanguinis, non eſt intelligenda ſanguinea maſſa, vt nonnullis placet, affirmantibus, ex alimentis ſolùm non generari, ſed ſemper alios humores gigni, ob diuerſitatem partium, quibus conſtant alimenta; indéque non poſſe accreſcere ſanguinem, ſine reliquis humoribus affirmant. Sed hoc falſum eſt: nam ſi in hac definitione, nomine ſanguinis maſſam ſanguineam intelligeret Galenus, nugationem committeret: & quamuis verum ſit, ex quolibet alimento, quando non corrumpitur in iecore, ſed concoquitur, ſimul cum ſanguine reliquos humores generari, ex quouis inquam, quantumuis intemperato, vel temperato, generatur tamen plus vnius humoris, quam alterius, ex alimentis, pro natura temporis, vt *lib. de natur. human. text.* 3 2. *cum ſequentibus* protulit Hippocrates: Qua ratione pituita, hyeme accreſcit, vere ſanguis, æſtate flaua bilis, autumno ſicca melancholia; & pro diuerſitate alimentorum: Sic plus vnius, quàm aliorum humorum in corpore redundat, & pro diuerſitate temperaturæ iecoris, aut totius. Hac ratione corpora temperata, quæ iecur habent temperatum, ex alimentis temperatis, plus ſanguinis, quam aliorum humorum, ſeruata veteri proportione, generare ſolent, poſſunt in plenitudinem incidere, quæ eſt redundantia ſolius ſanguinis, vt quartum humorem ſignificat: Nam quando accreſcit aliquantulum ſanguis, & vnà cum ipſo vnus humor exſuperat, non vocatur ſimpliciter plenitudo, ſed cum adiectione, plenitudo biliosa, ſi bilis accreſcat, vel pituitoſa, vel melancholica, vt 2. *ſec. loc.* notauit Galenus.

Deinde plenitudo duplex eſt, aut quoad vaſa, aut quoad vires. Illa replet cauitates venarum, & arteriarum,

A ita vt tumeant, & diſtendantur, quæ plenitudo in habitu Athletarum reperitur, qui non ſimpliciter bonus dicitur, quia periculoſus eſt, & ideò illicò ſoluendus, 1. *Aph.* 3. periclitantur enim, ne vaſa præ mole nimia rumpantur, vel ſuffocetur calor, cùm præ copia non adſit locus vacuus in arteriis, ad recipiendum aërem; quo impedito, ille ob fuligines retentas, extinguatur difflari prohibitus, aut timor ſit, ne natura præ onere grauata, humorem, ad partem aliquam principem propellat, & ſubita adſit obmuteſcentia, vt Hippocrates prædixit, 4. *acut. text.* 23. ex nimia repletione vaſorum, & arteriarum prognata.

Altera eſt plenitudo quoad vires, quæ non replet vaſa, ſed vires premit & grauat. Auicenna 2. 1. *doct.* 3.
B *cap.* 6. agens de repletione quoad vires, in ea non eſſe peccatum in quantitate, ſed in qualitate aſſeuerat, & ideò humores eſſe inobedientes, & ſuperare naturam confirmat. Contrà Galenus 2. *Aph.* 17. & 1. *de diff. feb. cap.* 7 3. *ante fin.* plenitudinem quoad vires, ſine corruptela poſſe incipere arbitratur: id enim quod mediocre eſt, quantumuis vtile ſit, virtuti languidæ multum, & moleſtum apparet. Quare celerrimè hæc plenitudo ſolet ſecundùm qualitatem immutari in corruptelam, vt *cit. loc.* Galenus edocuit; cùm enim virtus langueat, & opprimatur, non poteſt regere humorem, & tranſmutare vt decet, qui non difflatus, nec à natura gubernatus, facilè putreſcit.

C In plenitudine quoad vaſa, vires nec premi, nec grauari ſolent, nam ſicuti humorum, & carnis moles accreſcit, ſic augentur vires, quoniam partes nutriuntur rectè, & ſuas perficiunt operationes, & hac ratione roborantur vires, & multò fiunt robuſtiores, vt *lib. de plenitud. c.* 7. notauit Galenus, reprehendens Eraſiſtratum, & Aſclepiadem aſſerentes, ſemper in plenitudine vires augeri, quod falſum eſt: nam interdum aucta plenitudine, minuuntur vires, & minuta plenitudine augentur. In plenitudine tamen quoad vires, premuntur vires, quia accreſcit humorum quantitas, non accreſcente robore virtutis; quando quantitas humorum non accreſcit, ſed eadem permanet, & virtus diſſoluitur, neceſſe eſt, virtutem premi, & grauari: vtrumque contingit in plenitudine quoad vires, vt *lib. de plenitud. cap.* 10.
D confirmat Galenus.

Ex his conſtat, quantoperè hallucinentur aſſerentes in plenitudine quoad vaſa, vires premi & grauari, ſicut in altera plenitudine, hac ratione ſolùm innixi, quia natura cauitates venarum, & arteriarum conceſſit illis, iuxta tenorem propriæ virtutis: igitur ſi replentur & diſtenduntur, vt grauentur, & premantur eſt neceſſe. Sed hi à Galeni, & Auicennæ mente, imò à communi Medicorum voto, & veritate recedunt: quoniam rectè colligebant, ſi in plenitudine quoad vaſa, vires non accreſcerent, iuxta multitudinis tenorem, vt ſuprà ex Galeni mente demonſtrauimus. Igitur rectè ſemper multitudinem tolerabunt.

Plenitudo quoad vires multiplex eſt, altera refertur
E ad facultatem animalem, quæ ex difficultate ſenſus, & motus agnoſcitur. Altera ad vitalem, quæ ex inæqualitate pulſus, & ordinis perturbatione dignoſcitur, vt *lib. de plenitudine, cap.* 4. & 11. *in princ.* & latiùs *lib. de pulſib. ad tyrones, cap.* 12. & 2. *de cauſ. pulſ.* 2. *in fin.* & 3. *de cauſ. pulſ. cap.* 6. Galenus admonuit: quibus locis docuit agnoſcere facultatem oppreſſam præ onere, ab ea quæ languet per eſſentiam; & plenitudinis quantitatem inæqualitate pulſus, magnitudine & paruitate, crebritate & tarditate, frequentia & raritate, vehementia & languore, ordiniſque perturbatione dignoſcere demonſtrat: Nam tunc plenitudo eſt maior, quando pulſus inordinatus: & quando pulſationes paruæ & languidæ, ſunt copioſiores, minor eſt perturbatio: & ſi pulſationes magnæ, & vehementes ſunt copioſiores, minor eſt noxa, & plenitudo minor.

Digitized by Google

Plenitudo, quæ ad facultatem naturalem refertur, nullum habet ſignum artificioſum, quo poſſit cognoſci, auctore Galeno *lib. de plenit.* Nam etiamſi Galenus 1. *ad Glauc.* 14. & *lib. de ſang. miſ. cap* 6. affirmet, ſtatum facultatis naturalis agnoſcendum eſſe, ex nutritione, colore recrementis primæ, & ſecundæ coctionis, certum eſt, ab illis nullum euidens indicium ſumi poſſe, cùm illa indicia non ſolùm in plenitudine quoad vires, ſed in cacochymia ſæpè appareant. Similiter ex grauitate ſenſus, & motus, non poteſt cognoſci, quoniam venæ obſcuro ſenſu prædita ſunt, & vix illa grauitas appareat, quia in corporis profundo ſita eſt, *lib. de plenitud. cap. 9. in princip.* notauit Galenus: quo loco ſatius eſſe iudicauit, hanc plenitudinem, ex inæqualitate pulſus, & ordinis perturbatione agnoſcere, quia inter venas, & arterias mutua eſt communicatio, venæ enim arteriis, & arteriæ venis permiſcentur, vt Galenus affirmat *lib* 16. *de vſu part. cap.* 16. *in med.* Quare quando plenitudo eſt in venis, reperitur etiam in arteriis, & ſicut grauatur facultas naturalis, ſic etiam vitalis. Hoc tamen animaduerti non poteſt, quando humores contenti in venis ſunt craſſi, tunc enim arteriis communicari nequeunt: quare perpendenda ſunt alia ſigna, ex mente Galeni *loc. cit.* quæ ex ſenſu grauitatis, vitio coloris, nutritionis, recrementorum primæ, & ſecundæ coctionis, depromi ſolent.

Plenitudo quoad vaſa, debet agnoſci ex tumore venarum, tenſione dolorifica citra manifeſtam cauſam, robore virtutis, modò affectus febrilis non præceſſerit, nec animi pathema calorificum, vt ira, aut exercitium, balneum, frictio, aëris inſolatus calidi. Agnoſcitur etiam ex ſuppreſſione alicuius vacuationis conſuetæ, vt & ex venere, lucta, exercitio.

Vtraque plenitudo intra limites ſanitatis reperitur interdum, vt *lib. de ſang. miſ.* Galenus notauit: nam quemadmodum qui onus geſtat, non ſtatim cadit, ſic qui vtraque plenitudine laborat, non illicò ægrotat. Minantur hæ plenitudines morbus, niſi illis vacuatione celeriter ſuccurramus, & hoc inſinuabat Hippocrates, *lib. 2. Aph. 5.* dicens: *Spontanea laſſitudines morbos pronunciant.*

His ſuppoſitis, quæ neceſſariò in tractatu de phlebotomia in febribus celebranda, erant præmittenda, quæſtionem ſolue hoc modo. In vtraque plenitudine, vtiliſſimum remedium, eſt phlebotomia: ſed in plenitudine quoad vaſa, celeriùs accedendum eſt ad ſanguinis miſſionem, & tantum extrahendum, quantum exigit plenitudo, quoniam in hac, maius adeſt virium robur; in plenitudine quoad vires, minùs, in illa enim premit eum obſtructione putredo, quæ non ita liberali ſanguinis miſſione curatur, cùm aliis indigeat remediis deobſtruentibus, & contemperantibus: quare ad ſpatium curationis aliquid debet reponi, 11. *meth.* 14.

In plenitudine hac, ægri in periculum ſuffocationis non ita incurrunt, & ob id feſtinanter ſanguis non eſt detrahendus; qua ratione in ſynocho putri aliquid ſanguinis, qui ſolidis animalis partibus proprium eſt nutrimentum, eſt relinquendum, & non ex toto vacuandum. Nec obiicias ſeruum illum ſynocho putri laborantem, deſcriptum à Galeno 9. *meth.* 4. quem vena inciſa vſque ad animi deliquium, perſanauit: id enim effecit, quia iuuenis erat, & robuſtus, & protinus cùm humorum putredo inceperat, ſanguinis detractionem molitus eſt.

Illicò ergo, & ſine cunctatione, in plenitudine quoad vaſa, detrahendus ſanguis, quo remedio nullum certè commodius, & cuius vim nullum medicamenti purgantis genus imitari, aut aſſequi, multóque minùs vincere valet. Quare Auicenna 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 45. de curatione febris ſanguinis loquens, ſic ait: *Euacuatio non eſt aliqua ſicut phlebotomia:* & Galenus 9. *meth.* 4.

A cùm dixiſſet in ſynocho imputri valida exiſtente virtute, & ætate permittẽte, expedire ſanguinem vſque ad animi defectum emittere, ſubdit, *hoc præſidio omiſſo, ita febricitantes in ſummum diſcrimen venire, niſi eos vel virium robur, vel largum ſanguinis profluuium, vel ſudor copioſus, ex manifeſta pernicie eripiat.*

Quapropter ne mireris Galenum, ſi magis ſolicitus fuit, in demendo ſanguine confeſtim in plenitudine quoad vaſa, quam in plenitudine quoad vires, cùm illa plurimis periculis ſit obnoxia: cùm enim vaſa ad immodicam accedunt repletionem, vt 9. *meth. cap* 5. Galenus prædixit, tum perrumpere vaſa, tum recludere ſolet, verendáque ſymptomata inducit, nempè obſtructionem, diſtentionem, tumorem, ruborem. Firmat B *lib. 2. de natur. human. com.* 1. dicens: *Quæ ad vaſa dicitur plenitudo, & ora operit, & diſrumpit ipſa vaſa, & aliquando mortem ſubitam inducit, ſi fortè poros corporis in totum obturauerit.* Hoc modo intelligendus eſt Celſus *lib. 2. cap.* 2. in hunc modum ſcribens: *Ergo ſi plenior aliquis, & ſpecioſior, & coloratior factus eſt, ſuſpecta ſua bona habere debet, quæ quia nec in eodem habitu ſiſtere, nec vltrà progredi poſſunt, ferè retrò quaſi ruina quadam reuoluuntur.*

Verùm his dimiſſis, aliud argumentum, & difficilius, altiùs enucleandum exequamur, quærentes: *Vtrum affectus in genere, expetẽtes in febribus per ſe venæ ſectionem, ſint ſolùm tres?* Reſpondet Galenus eleganter, *lib. 9.* C *meth. cap.* 11. dum ſic ait: *Memineris vero mihi ad ea quæ dicenda ſunt, quorum cauſa venæ ſectio petitur. Nam quoniam hæc ſanguinis vacuandi cauſa adhibetur, ſanguis autem inutilis naturæ eſt, vtique probè hanc adminiſtrari conueniet, ſic vt quod inutile naturæ ſit, emittat. Fit autem ſanguis naturæ inutilis bifariam, vel cùm propriam qualitatẽ ad vngue non ſeruat, nec ampliùs nutrire ſicut priùs, cùm vtilis eſſet, poteſt; vel cùm ita multitudine creuit, vt aut vires premat, aut tum venas, tum arterias, vel diſtendat, vel findat, vel obſtruat. Ac in his quidem miſſio ſanguinis vtilis eſt, ceu vacuantium præſidiorum vna, in aliis, ceu quod humorum vehementiorem impetum ad diuerſam partem reuocet, vel ad latera deriuet. Poſtulat autem ſemper valentes vires, quæ modo vacuationis eius reſpondeant. Ad hæc igitur reſpicientes, ſanguinem detrahimus, aliàs ſemel,* D *aliàs bis, vel ter, vel ſæpiùs, vt in ſequentibus patebit.* Hactenus aurea Galeni auctoritas, quam ipſe merito memoria ſempiterna commendari præcipit, vtpote quæ breuibus perſtringat tres dictos affectus, per ſe venæ ſectionem expoſtulantes, & eam ſemper & perpetuò indicantes.

In vniuerſum ergo tres, *citato loco* proponuntur affectus, quorum cauſa venæ ſectio expetitur, videlicet plenitudo ſanguinis, vitium ſanguinis tale, vt inutilis naturæ ſit ſanguis, ſiue actu, ſiue potentia propinqua, & motus, ſeu impetus ſanguinis præter naturam fluentis, ad aliquem locum. Atqui *in lib. 2. Hiſt. Princip. Medic. hiſt.* 19. ſubnotauimus, toto cœlo aberrare illos, qui ſibi falsò perſuadent, Galenum voluiſſe, ſolam plenitudinem cum ſcopis poſtulare venæ ſectionem va- E cuatoriam, minimè verò hanc requirere ſanguinem vitioſum, ſeu corruptum, ſed huic deberi reuulſoriam venæ ſectionem, non vacuatoriam, cùm hæc opinio menti Galeni ſit aduerſa valdè: Nam *lib eodem, cap.* 10. clariùs ſuam exponit ſententiam in hunc modum: *Quod corruptum eſt, id alienum à natura eſt, quod tale eſt, id ſe auferendũ dictat: affectus namque corruptela vacuandum eſſe præcipit, idque vena inciſa, vel purgatione, &c.* Sanguis ergo qualitate peccans, naturæque inutilis, vacuationem indicat, & poſtulat.

Porrò demonſtremus apertiùs, ſanguinem inutilem, & vitioſum, præſente, aut futura magnitudine morbi, & virium robore, primò, & per ſe indicare in principio morbi, ſanguinis detractionem, deinde concocto morbo, purgationem: Nam ſi quod corruptum eſt, ſe auferendum

Digitized by Google

tendum dictat, *loco proximè citato* dictauit Galenus, qua via faciliùs ſanguinem vitioſum, & corruptum auferes, crudo adhuc morbo exiſtente, quàm ſecta vena? Concocto verò morbo, quum natura impuros, & vitioſos ſuccos à purioribus ſecernit, & humores eductioni contumaces non ſunt, natura quoque adminiculante, locum idoneum habet expurgatio.

Hoc profectò eſt, quod poſteris tradidit Galenus 9. *meth. cit.* dum loquit: *Affectus corruptela vacuandum eſſe præcipit, vel vena inciſa, vel purgatione.* Sic 5. *meth.* 14. vitioſum ſanguinem paulatim educit, & paulatim expurgat, viribus quoque non admodum conſtantibus, in curatione per epicraſin. Et 8. *meth.* 4. ad vacuationem vitioſi ſucci mixti cum ſanguine, commendat venæ ſectionem, etiam citra plenitudinem.

Neque obiicias, ibi ad deponendam plenitudinem, & non ad euacuandam cacochymiam cum ſanguine mixtam, adminiſtratam eſſe venæ ſectionem: Quippe in propatulo contextus, ex Græca lingua in Latinam tranſlatus, oppoſitum indicat, qui ſic habet: *Melius enim, euacuata redundantia cacochymiæ.* Huc idem Galenus reſpiciens, 3. *Aph.* 20. ſanguinis profuſiones, plenitudinem, & humorum prauitatem vacuando, ſic prohibere ab iis morbos fieri, omninò eſſe manifeſtum, annuit, & ſcripſit. Si enim cacochymia mixta ſit cum ſanguine non pauco, vires conſtare poſſunt, túmque magnitudine morbi præſente, aut futura, maius, præclariúſve emolumentum ſequitur ex venæ ſectione, vacuato noxio ſucco cum ſanguine mixto, quam nocumentum ex vacuatione ſanguinis boni, & aliqua virium iactura, quia vires valentes eſſe ſupponimus.

Obiicies: Cum vitio ſanguinis, & corruptela effatu digna, vires haudquaquam poſſunt eſſe valentes, proinde iis non conſtantibus, timet vacuationem Galenus 9 *meth.* 10. Dic, Galenum agere *hoc loco*, de copioſa vacuatione, quam in ſynochis laudauerat, & quæ verenda eſt in corruptela nimium, in qua vires ſummum robur obtinere nequeunt, quod par ſit vacuationi extremæ. At moderatam ſanguinis detractionem, optimè ferre vires poſſunt, in corruptela ſanguinis, præſertim ſi extrema, & vehemens non ſit.

Triplicem enim ſanguinis corruptionem venamur, ex doctrina Galeni, vt ex ipſius placitis poterit quiſque deducere, 2. *Aph.* 17. *ad fin.* Prima, leuis & facilis, quæ alteratione emendari poteſt, iáque alterationem, & concoctionem indicat, de qua Galenus *art. med.* 89. ſcribens, putredinem alterationem indicare: & 11. *meth.* 13. in ſemiputridis concoctio ex aduerſo reſpondet. Alia eſt magna, vt ſanguis ita iam diſtet à mediocritate, & ita magnam mutationem præter naturam ſortitus ſit, à natura ampliùs vinci, regíque nequeat, nec probus & laudabilis reddi queat. Hæc alterationem non indicat, vtpote quæ emendari à natura non poſſit, vt vinis accidit quæ planè acuerunt. Hæc eſt quæ propriè corruptela appellatur, Galeno teſte, *ad fin. cit. com. lib.* 2. *Aph.* & quæ venæ ſectionem poſtulat primò, deinde purgationem, ex eodem, 9. *meth.* 10. & 11. ſi vires ſtent, & morbi magnitudo præſens, aut futura ſuſpicetur.

Tertia tandem ex iis neceſſariò eſt deducenda, ſanguinis nimirum corruptio mediocris, velut medium inter extrema, qua vires conſtare poſſunt. Atqui præſentibus ſcopis, venæ ſectionem expoſtulat, & indicat, præſertim in febrium principiis, quia protinus ſit omninò inutilis, niſi confeſtim vacuetur ſic corruptus ſanguis.

Percontaberis: Quî fieri poteſt, vt cum viribus imbecillis, in corruptela, admittatur à Galeno modica paulatim adminiſtrata venæ ſectio, cùm perpetuò adeſſe debeant ſcopi in venæ ſectione omni? Dic. Non eſſe illam imbecillitatem virium abſolutam, ſed reſpecti- A uam, nempe collatione facta ad magnum virium robur. Hinc conſtat Galenum diſertè dixiſſe, *lib. art. med. cap.* 89. putridos humores in vaſis indicare alterationem, & vacuationem, hanc quidem per venæ ſectionem, per menſes, per clyſteres, &c.

Accedamus iam ad alia fundamenta, quibus poteſt confirmari, ſanguinem inutilem, & vitioſum, ſeu corruptum, nuſquam poſtulare venæ ſectionem, nec eius ratione, vnquam ſanguinem eſſe mittendum, præſentibus etiam ſcopis. Primum deſumitur ex Galeno 11. *meth. cap.* 8. docente curare, & euacuare quæ putruerunt, nulla ſectionis venæ mentione facta, in §. *At vacuationem illius per vrinam, deiectiones, vomitum, ac ſudores moliemur, &c.* Et ſequenti capite: *Ergo expellenda quæ pu-* B *truerunt, per vrinas, aluum, & ſudores ſunt. Quòd ſi ad os ventriculi, impetum aliquando capiant, etiam per vomitiones.*

Cæterùm, etſi alij aliter reſpondeant, mihi præcipuum argumentum eſſe videtur, quippe in præſenti contextu reticet in particulari venæ ſectionem ad vacuationem putridi, & corrupti ſanguinis, quia iam ſatis ſupérque ad id, eam in ſuperioribus commendauerat, *lib.* 9. *cap.* 10. & 11. & ad vacuationem vitioſi ſanguinis, 8. *meth.* & *cit. libro*, etiam venæ ſectionem comprehenderat, ad educenda putrida, omnium efficaciſſimam, dum ait in genere, quod iam corruptum eſt, omni ratione vacuandum; aliarum autem meminit vacuationum, quia de iis hucvſque mentionem non fe- C cerat, vt doceret non ſolam venæ ſectionem, ad vacuandos putridos humores ſufficere, ſed aliis etiam opus eſſe, quæ vacuant per vrinas, ſeceſſum, vomitum, & per ſudorem.

Obtrudes deinde hoc modo. Venæ ſectio ſimul euacuat vtile, & inutile; at purgatio vitioſos ſolùm humores, & putridos. Sed aduertere debes, exiſtente virium robore, & morbi magnitudine, in principiis febrium maximè, hoc eſt, toto cruditatis tempore, longè præclarius iuuamentum ſubſequi ex venæ ſectione, vacuato putrido ſanguine, quàm nocumentum ex vacuatione innoxij, & ex aliqua virium iactura. Sed & expurgatio non ſolos ſinceros, putridos, & vitioſos ſuccos educit, imò ſolùm aliquos vtiles, & non putridos. D Hoc modo promiſcuè, & citra delectum, Agaricum attrahit pituitam, tam putridam, quàm non putridam, atque etiam bilem, & tamen maius ſequitur commodum, ex vacuatione putridi, quàm ex vacuatione vtilis, & virium reſolutione, detrimentum. Sed quia de his, vt reor, ſatis ſupérque agitaui, ne actum agere videar, ad ſcopos venæ ſectionis, quæ in hoc capite me ſpectant, iam accingor, quærens.

Verùm ad celebrandam venæ ſectionem, tres ſcopi ſint neceſſarij? Principio itaque, vt à notione nominis auſpicemur, aduertere oportet, nihil aliud dici ſcopos ſanguinis detractionis, quàm requiſita, vel conditiones, intentionéſve ſanguinis miſſionis exercendæ, ſine quibus illa methodicè adminiſtrari, nec debet, nec poteſt, ad quas potiſſimùm Medici attendere debent, E ne aberrare contingat. Sumitur autem à ſagittariis ſcopi denominatio, quippe qui ſagittas ſuas dirigunt ad ſcopum.

Scopi ergo præcipui ſanguinis detractionis, ſunt ex 4. *acut.* 19. & 4. *meth.* 6. morbi magnitudo, virium robur, & ætas florens, ſine quibus nuſquam ſanguinem mittere licet. Nos referimus hos ſcopos ad duos duntaxat principes, & præcipuos, ad morbi magnitudinem, & virium robur: Nam ſenum ætas, in virium verbo comprehenditur, apud Galenum *lib. de curand. rat. per ſang. miſſ. cap.* 8. ob idque illis non mittitur ſanguis, quia non valent vires; ſi enim fortè in iis robuſtæ ſint, exiſtente morbi magnitudine præſenti, tutò ea celebrari poteſt, vt concludimus ex Galeni mente, *lib.* 5. *Hiſt. Princip. Medic. Hiſt.* 5. Ac pueros ante decimum quartum annum,

annum, non excludi à ſanguinis detractione, nec ipſum A
Galenum eos ab hac vacuatione arcere, vberrim dixi-
mus *lib. 1. Hiſt. Princip. Medic. hiſt.* 80. Sed dimittamus
iſthæc de pueris, iam dilucide *eo loco* agitata pro Galeni
tutela, & rem altiùs exequamur.

Illa ergo tria ſunt, quæ venæ ſectionem indicant, alio tamen, atque alio modo: Nam magnitudo morbi eam indicat, quia pro ſui medela efflagitat; virium robur indicat, quia non prohibet, ſed permittit, quod contraindicare dicimus, non quia repugnat, ſed quia contrario modo indicat, ſic explicante Galeno *lib. de ſang. miſ. 13. in princip.* & *1. acut. 45.* Ætas florens indicat, quatenus virium ſtatum oſtendit, quod coindicare dicitur. Agamus primò de magnitudine morbi.

Galenus *lib. de totius morb. temp. cap 5.* affirmat, omnem morbum ex natura ſua habere magnitudinem, B
quoniam vim infert naturæ, & illius actionem lædit: dicitur tamen magnus, vel in propria ſpecie, vel facta comparatione ad vires, quia illis eſt ſuperior. Triplex ergo proponitur à Galeno *lib. 4 meth. cap 6. & 7.* morbi magnitudo: alia enim ſumitur ex magnitudine ſubſtantiæ, alia ex partis præſtantia, alia ex cacoëthia, ſeu malignitate. Quocunque modo ſumatur magnitudo ad venæ ſectionem, morbus debet eſſe magnus: Nam etiamſi in propria ſpecie morbus ſit exiguus, ſi in parte principe conſiſtat, aut malignitatis ſit particeps, viget hac ratione multò magis, quam ille qui magnus eſt in propria ſpecie, & ideò magno remedio indiget, qualis eſt venæ ſectio. Nam quando exiguus eſt, & lenis,
neque venæ ſectione, neque externo indiget auxilio, C
vt dicebat Galenus *lib 1. de loc. affect. c. 2. in fin.* Quinimò etiamſi acutus ſit ex natura ſua, quando minis eſt, venæ ſectionem non efflagitat. Hac ratione dixit Hippocrates, in acutis morbis, ſi vehemens videatur morbus, quam doctrinam *1. acut. 1.* & *6. epid. ſect. 3. com. vlt.* ipſe confirmat.

Verùm rogabis: *Vtrùm per magnitudinem morbi, acuties ſit intelligenda?* Nam febris hectica, diaria, principum partium intemperantiæ, iecoris ſcirrhus, œdema magnum alicuius partis externæ, ſunt morbi magni, qui venæ ſectionem non expoſtulant. Igitur magnitudo morbi, non eſt ſcopus requiſitus ad venæ ſectionem. Nec aſſeras, in his affectibus vires non conſtare: nam cum plurimis eorum, vires perſæpè ſolent
eſſe valentes. D

Non deſunt, qui ſibi perſuadeant, per magnitudinem, eſſe intelligendam morbi acutiem, quia Galenus *3. acut.* 19. confundit magnum cum vehementi, & morbus vehemens ille dicitur, qui magnam vim habet, & celeriter mouetur, & in hoc conſiſtit vehementia, vt docet Galenus *3. de diff. pulſ. cap. 5.* At morbus acutus ille eſt, qui magnitudinem habet, & celeriter properat ad ſtatum, *2. Aph.* 19. Igitur pro morbo magno, acutus intelligendus eſt. Hi planè falluntur: hoc enim conceſſo, ſequeretur morbos chronicos non curari venæ ſectione, cùm opponantur acutis, quod eſt contra Galenum *4 acut.* 19. plurimos chronicos morbos venæ ſectione indigere affirmantem, quando prædictis
ſubjacent ſcopis. E

Objecta hoc modo diſſolues. Morbus magnus ex natura ſua, ſolùm indicat magnum remedium, ſicuti eſt venæ ſectio, purgatio, vehemens alteratio: an tamen hoc, vel illud remedium diſtinguendum ſit, eſt petendum ex parte affectus, & natura cauſæ, vt latiſſimè *lib. de curand. rat. per ſang. miſ. cap. 6.* Galenus explicuit: Nam in morbis plenitudinis, vtilis eſt venæ ſectio, ſicut in morbis cacochymiæ purgatio, Galeno auctore *4. Aph. 47.* & *1. Aph. 23. in fin.* & *lib. de ſang. miſ. cap. 7.* quibus locis præcepit conſiderare, qualis ſit humor, qui exacerbari ſolet, vt hoc modo, vacuatio præcautoria per venæ ſectionem rectè celebrari poſſit: quod firmauit *cap. 6. antecedenti, §. De ſecanda vena conſilio inito, &c.* cùm prædicti affectus, etiamſi ſint magni, ex plenitudine non oriantur, ideò venæ ſectionem non expoſtulant.

Verùm contra hanc doctrinam plura ſuperſunt obiecta, quærendúmque eſt: *Vtrùm citra plenitudinem, ſanguinis miſſio poſſit celebrari?* Nam Galenus *lib. de ſang. miſ. cap. 3. in princip.* ſine plenitudine ſanguinem emittit, in inflammationis principio, quæ ob ictum, dolorem, aut partis debilitatem concitatur: & *cap. 9. ſequenti* affirmat, ſcopos venæ ſectionis, plenitudinem non admittere: & *4. meth. 6.* & *4. acut. etc.* reprehendit Menodotum, qui ſolùm in plethorica vocata ſyndrome ſanguinem emittebat, cùm citra plenitudinem ſanguis ſit detrahendus, quando aliqua pars diſtorta eſt, aut quiſpiam cecidit ex alto, aut plaga eſt percoſſus.

Secundò. Galenus *11. meth. 15* ſaluberrimum iudicat in omnibus febribus venam ſcindere; non tamen quælibet febris ex plenitudine concitatur, aut in ea adeſt plenitudo. Tertiò. Quomodo Galenus præcipit ad eligendam venæ ſectionem, aut purgationem vtendum eſſe diſtinctione: ſi idem *4. de ſanit. tuend. c. 4. ante fin.* affirmat, quòd quando opus eſt venæ ſectione, impeditur tamen propter ætatem, virium imbecillitatem, aut timiditatem ægroti, tunc aluus largiùs ſit mouenda? & *4. meth. 6.* plenitudinem ſine venæ ſectione poſſe corrigi inculcat, nam prodeſſe ſolent frictiones, balnea, inedia, & purgatio. Igitur non eſt opus diſtinctione. Accedit axioma Auicennæ, *10. 3. tract. 5. cap. 2 ad fin. Solutionem ventris omni die factam, à phlebotomia excuſare,* affirmantis.

Solue hoc modo obiectionem primam. Sanguinis miſſio exercenda eſt præſente plenitudine, quando remedium eſt vacuatorium; quando verò exercetur reuulſionis gratia, vt in citatis exemplis, citra plenitudinem celebrari poteſt, imò in affecto contrario plenitudini. Ad ſecundam dic, locum Galeni *11. meth.* intelligendum, facta ſuppoſitione, quòd adſit ſanguinis abundantia, vt conſtat ex ratione, & ex particula illa, vt prædiximus *ſuprà*, videlicet in calce *cap. 9. eiuſdem libri.*

Ad poſtremam dic, quòd quando adeſt plenitudo, & nullus morbus grauis præſens eſt, verùm ex interuallis ſolet corripere, protinùs opus eſt venæ ſectione, vt illius generatio prohibeatur. Quòd ſi ex interuallis non inuadat, neque multitudo ſanguinis craſſi adſit, neque homo ſit intemperans, citra venæ ſectionem corrigi poteſt inedia, frictionibus, & balneis, ex Galeno *lib. de ſang. miſ.* 10. Quando morbus grauis eſt, & prætermittitur venæ ſectio, tunc opus eſt medicamento, quod aluum ſoluat, quoniam poſthabita venæ ſectione, ſanguis putreſcit, cuius pars tenuis vertitur in bilem flauam, craſſa in atram, qui humores iam indigent purgatione. Ex hac doctrina intelligitur locus Auicennæ, *1. 4. tract. 2. cap. 7.* dicentis: *Et quum poſtponitur phlebotomia, non eſt ampliùs intentio.* Quando plenitudo eſt vel biliosa, vel pituitoſa, aut melancholica, tunc ſanguinis miſſio, & purgatio valdè præſtant: & ſi ob aliquam cauſam prætermiſſa fuit ſanguinis miſſio, optimum eſt conſilium, medicamento purgante aluum ſubducere, vt videlicet facta euacuatione alterius humoris peccantis, exonerata natura, & potentior reddita, ſanguinis plenitudinem in nutritionem partium abſumat, vel inſenſibiliter digerat.

Secundus ſcopus, eſt virium robur. Huius non poteſt certus gradus præfiniri, ſed experimento, & prudentia illud debet Medicus præcognoſcere, conferendo morbum cum virtute, & prouidendo quæ poſt vacuationem ægrotanti contingere poſſunt: oportet etiam adeſſe robur, quod non modò poſſit ſuſtinere præſentem vacuationem, ſed etiam ea, quæ probabile eſt, poſteà ægro poſſe ſuperuenire. Quare virium robur non tantùm exigitur præſens, ſed etiam imminens.

Verùm

Verùm aliqua ſuperſunt diſcutienda, quorum primum eſt: *Vtrùm omnium facultatum robur ſit obſeruandum ad venæ ſectionem?* Cùm enim triplex ſit virtus: videtur quòd omnium robur ſit expetendum: Nam ſanguinis miſſio ſicut diſſoluit facultatem vitalem, ſic reliquas virtutes: quare cùm quacunque earum amiſſa reliquæ pereant, 9.*meth.cap.*10 itium, & non ſolius firmitudo eſt exoptanda.

Præterea morbi materiales non poſſunt curari, niſi expulſione, & concoctione, quibus operationibus facultas naturalis eſt ſummè neceſſaria valida, 11.*meth.*9. §. *Naque pulſus dumtaxat vires, &c.* Hac ratione morbi thoracis curari non poſſunt, niſi facta expurgatione humoris, qui in thorace continetur, pro qua operatione, robuſta eſt opus facultate. Ergo pro celebranda venæ ſectione, non ſolùm robur facultatis vitalis, ſed etiam naturalis, & animalis eſt neceſſarium.

Pro altera parte, eſt Galeni ſententia, *lib.*4.*acut.*19. quo loco agens de hoc ſcopo, ſolùm facultatis vitalis fecit commemorationem, & *lib.de ſang.miſ.*12.*in fin.* & deducitur ratione. In principio morbi, quando humor crudus eſt, & non conſtat de robore facultatis naturalis, quod ex huius actione dependet, ſanguinem mittimus. Ergo extra huius virtutis firmitudinem, hoc auxilium celebrari poteſt. Similiter robur facultatis animalis, ægris non eſt neceſſarium: nam ſatis eſt quòd valeat pro reſpiratione, vt Galenus notat *lib.meth. cap. vlt poſt med.* & Auicenna 4.1.*cap.*3.

Dic. Quòd facultates, quæ animal gubernant, etiamſi ſpecie ſint diſtinctæ, & diſtincta habeant principia, ita conſentiunt inter ſe, vt mutuò ſibi auxilientur: Nam facultas animalis miniſtrat vitali reſpirationem; naturalis vitali, & animali, ſanguinem, pro materia ſpirituum ſuppeditat; vitalis omnes fouet, & perficit, quia eſt veluti forma, ac perfectio cæterarum. Quare quacunque harum amiſſa, neceſſe eſt reliquas perire. Hæc tamen eſt differentia, inter vitalem, & reliquas, quòd pereunte vitali, protinus reliquæ ceſſent, & pereant; his autem pereuntibus, non eodem temporis momento vitalis extinguitur, ſed adhuc longiori tempore durat, vt *lib.*5.*de loc.affect.cap.*1. Galenus propoſuit.

Ex his ſequitur euidenter, imbecillitatem facultatis vitalis eſſe, quæ potiſſimùm venæ ſectionem interdicit, quoniam cæteræ ſine huius robore conſtare nequeunt, 7.*meth.vlt.* & *lib.de ſang miſ.*13. licèt naturalis, & animalis debilitas maximè ſit attendenda, quæ ex venæ ſectione extremè læduntur. Hinc edocti Medici, in extenuatis, & his qui animi deliquio præhenduntur, & tremunt, venæ ſectionem prohibent. In initio autem morbi, humore licèt exiſtente crudo, ſanguinem mittimus, quoniam ſi tunc appareant vires debiles, hæc imbecillitas eſt per aggrauationem: Nam vt dicebat Galenus *lib.*10.*meth.cap.*4. *Rarò accidit, vt primo ſecundóve die morbi, vires imbecilles cernantur.* Ad ſecundam obiectionem dic, quòd cùm robur facultatis animalis non ſit neceſſarium, & promptiùs diſſoluatur, & reficiatur quàm reliquæ, ob aliquam euidentem vtilitatem celebramus vacuationem, quouſque incipiat diſſolui, modò ea diſpoſitio facilè corrigi poſſit. Quando vires ſatis conſtant, copioſè vacuandum eſt, vt morbi vehementia, & plenitudo deſiderant. Si verò non valent, tunc minùs quàm plenitudo commonet, ſanguinem mittimus. Quum vires languent, nullo auxilio opus eſt, ſed vires tunc corroborandæ, & deinde paulatina vacuatione vtendum, 9 *meth.cap.*10. & 11. Nunquam enim vires ad tantam perueniunt debilitatem, vt aliquam leuem vacuationem ferre nequeant; vnicuique enim gradui virtutis ſua vacuatio reſpondet: verùm cùm hæc ſit inutilis, cùm morbum neque auferat, neque minuat, idcircò ab auctoribus prætermittitur.

Tempus nunc eſt, vt alios ſcopos ad venæ ſectionem

A requiſitos, in medium afferamus, quærentes: *Vtrùm in febribus plures præter tres ab Hippocrate propoſitos, ad venæ ſectionem ſint contemplandi?* quoniam Galenus 4.*de rat vict.in morb acut.com.*19.*in fin.* reprehēdit auctorem illius libri, eo quòd prætermiſerit cœli ſtatum calidum & ſiccum, qui prohibet venæ ſectionem: & *lib.*11.*meth cap.*14.§. *Et omnino quidem non mittes, &c.* in tempore æſtuoſo, cœli & ſtatu calidis & ſiccis, affirmat non eſſe ſanguinem mittendum: & *lib.*1. *ad Glau.cap.*14. *poſt princip.* idem docet: Quo loco addit, conſuetudinem magnam vim habere ad euacuationem, & ſicuti in conſuetis intrepidè vacuationes exercemus, ſic in diſſuetis minimè, etiamſi reliqua hortentur: & in *lib.*9. *meth.cap.*5. *ante fin.* inter ea quæ dehortantur venæ ſe-B ctionem, non ſolùm conſtituit ætatem puerilem, cœli ſtatum calidum, & ſiccum corporis habitum, verum os ventriculi imbecillum, aut admodum ſenſile, aut amara bile abundans. Præterea geſtatio pueri in vtero prohibet ſanguinis miſſionem, ex Hip.5.*aph.*31. Ergo plures alij ſcopi ſunt aſſignandi.

Dic, alios eſſe ſcopos ſanguinis miſſionis, alios quantitatis ſanguinis extrahendi: nam priores ſanguinem eſſe mittendum indicant, quantitas autem extractionis ſanguinis non ſolùm deprehenditur ab his, ſed a plethorica diſpoſitione, ſuppreſſione alicuius vacuationis, victus ratione. Et 1.*ad Glaucon.*14. proponit ſymptomata, quæ quantitatem ſanguinis vacuandi minuere C ſolent, veluti eſt vigilia, conuulſio, dolor, conſuetudo, vel diſſuetudo, quæ cùm virtutis, & plethoræ diſpoſitionem ſignificent, quantitatem indicant; & 11 *meth.*14. *poſt med.* adiungit putredinem, & obſtructionem, quæ omnia minùs eſſe vacuandum indicant, quàm ægritudo commonet, quia cùm non curentur per ſanguinis miſſionem, ſed per alia auxilia, ne cogamur intempeſtiuè nutrire, ad curationis ſpatium aliquid ſanguinis relinquendum eſt. Quando igitur plura ex his conueniunt, quæ ſolent ſanguinis quantitatem imminuere, omninò prohibent venæ ſectionem, vt cœli ſtatus calidus ſiccus coniungatur cum ſimili regione, & natura, corporis habitu raro, & molli. Hoc modo locis citatis eſt Galenus interpretandus.

Conſuetudo non indicat neceſſitatem vacuationis, D ſed ſolùm tolerantiam, vt *lib.de conſuetud.ad fin.* Galenus affirmat. Diſſuetudo non tollit neceſſitatem, ſed difficilem tolerantiam inſinuat. Quare quando Galenus affirmat, diſſuetos non eſſe euacuandos, etiamſi reliqua ſuadeant, intelligendus pro morbi magnitudine, & plenitudinis ratione.

Geſtatio fœtus in vtero, non prohibet venæ ſectionem, ſed ſolùm minuit quantitatem, quia fœtura eſt ſpecies vacuationis, *lib.de ven.ſect. aduerſ.Eraſiſt. cap.*5. Quare ſi vtero gerens graui morbo prematur, phlebotomanda eſt in minori quantitate, & non tantum ſanguinis extrahendum, quantum exigit diſpoſitio, quoniam aliquid relinquendum eſt fœturæ, ſanguinem abſumenti. Ex iis patet, grauidam abortum facere, ſi illi pro ratione morbi ſanguis extrahatur: de quo inſtitu-E to copioſam lege diſceptationē, *lib.*1.*Hiſt princip.Medic.Hiſt.*32.& *lib.*3.*Hiſt.*22.

Cruditas ventriculi, & corruptela, ſiue ſit ventriculo, ſiue in primis venis, & fæcum retentio in febribus, ſolent differre venæ ſectionem, non tamen impedire, niſi affectus vrgeat acutie ſua, vt Galenus inquit *lib.*9.*cap.*4. *ante med.* & *lib.de ſang miſ cap.*10. & Auic. 14.*cap.*20.*ante finem.* §. *Scito præterea quod phlebotomia, &c.* Num autem cruditas venarum impediat venæ ſectionem, ac ſi ſanguinis miſſio ſit de genere eorum, in quibus expectatur concoctio, lege *lib.*1. *Hiſt. princip. Medic. Hiſt.*64.

Illud verò in calce huius capitis, ad praxin valdè neceſſarium, animaduertere oportet, circa propoſitos venæ ſectionis ſcopos: *Vtrùm perpetuò, & per ſe ſolùm*

indicent

indicent venæ ſect ionem? Reſponde negatiuè: nam per accidens indicant aliquando venæ ſectionem, & aliquando purgationem. Nam 4. *meth.* 6. ſcopos indicare ſanguinis miſſionem vel purgationem fatetur: quod intelligit non per ſe, ſed ex accidenti, aut mediatè, nempè ratione affectus coniuncti, indicantis per ſe venæ ſectionem, vel purgationem.

Quapropter improbabile eſt aſſerere, ſemper, & perpetuò hos ſcopos ex accidenti indicare venæ ſectionem, quod ſic confirmo. In curatione, ſumma indicatio contrarij eſt. Sed magno morbo non eſt contraria ſanguinis miſſio, magis quam purgatio. Igitur. Patet, quia venæ ſectio eſt auxilij ſpecies, magnitudo morbi eſt quantitas, aut intenſio. At quantitati quantitas opponitur, non ſpecies. Ergo magnitudo morbi per ſe non indicat ſanguinis miſſionem, ſed tantùm magnum auxilium; non hoc certum, aut illud: Ex magnitudine enim morbi, illa ſolùm ſumitur indicatio, quam Hippocrates 1. *Aph.* 6. his verbis propoſuit: *Extremis morbis, extremè exquiſita remedia optima ſunt.* Quare ſimiliter magnis morbis, magna remedia conueniunt. Igitur ſanguinis miſſio indicatur per ſe, à qualitate, aut à ſpecie affectus; ex accidenti, à magnitudine, quia magnum auxilium eſt. Hoc firmat Galenus *lib. de ſang miſ. cap.* 6. §. *De ſecanda vena conſilio inito, præ oculis habentes principales hoſce ſcopos, nempè plenitudinis tum quantitatem, tum qualitatem, & virium robur.* Denique non proinde ſanguinis miſſio neceſſaria eſt, quia magnitudo morbi, cum virium robore coniuncta eſt, ſed quia corpus laborat aliquo eorum affectuum, qui ſanguinis miſſionem expoſtulant.

Pergamus vltrà. Galenus 1. *Aph.* 23. in vehementi dolore, cum ſummo virium robore, quale poſtulant vacuationes factæ ad animi deliquium, docet priùs faciendam eſſe diſtinctionem, an id miſſione ſanguinis, an purgatione exerceri debeat. Igitur magnitudo affectus, cum virium robore magno, non ſemper indicat venæ ſectionem, ſed interdum vberem purgationem.

Rurſus. Magnitudo morbi, & virium robur, ſemper indicant ex accidenti vacuationem, quia iis ſcopis præſentibus, perpetuò adeſt affectus, vel indicans per ſe venæ ſectionem, vel purgationem. Expreſſa, & præclara eſt Galeni ſententia, 4. *meth* 6. *ad finem* ita habens: *Præberi tamen vacuandi indicationem, ab ipſa ægritudinis vi, ſeu magnitudine, in eo libro non diximus, quia longiorem demonſtrationem hoc requirebat*: & proinde inte admiratur Hippocratis ſolertiam *initio capitis*, quòd in omni morbo, indicationem ſumat à magnitudine affectus, longa quippe rerum obſeruatione, & demonſtratione opus eſt, ad hoc vt intelligeret verum eſſe, & perpetuum dogma in arte medica, magnitudinem morbi, & virium robur, ſemper indicare venæ ſectionem. Pronunciatum hoc eſſe veriſſimum, confirmat in *medio capitis*, dicens: *Nunc illud docere volo, tum ipſam morbi ſiue magnitudinem, ſiue vim appellare libet, pro indicatrice quadam ſanguinis detrahendi, vel purgationis adhibendæ ſtatuendam eſſe: tum verò Hippocratem, hanc omnium quos nouimus, primum indicationem adinueniſſe.* Ex quibus conſtat dilucidè, hos ſcopos indicare ſanè vacuationem, ſed interdum eam ſanguinis detractione factam, & quandoque purgatione.

Præterea. Morbi magnitudo non indicat per ſe, ſed per accidens, ſeu per aliud, vel mediatè, ratione ſcilicet affectus coniuncti, per ſe poſtulantis purgationem, vel venæ ſectionem, vt manifeſtè explicuit Galenus *lib. de ſang miſ. cap.* 7. dicens: *Eadem ratione in quibus pars quæpiam grauiter icta eſt, aut vtcunque incipientem habet inflammationem, etiamſi magnam fore ſuſpicamur, curationem ab inanitione auſpicamur, aut purgatorio medicamine exhibito, aut vena inciſa, prout nimirum alterum alteri magis conuenire videatur.* Hæc Galenus, quæ abundè

A ſufficere poterunt, ad conuellendam opinionem eorum, qui ſemper, & perpetuò illos ſcopos per ſe indicare venæ ſectionem, aſſeuerant.

Inſuper. Aſſerere nuſquam dari morbi magnitudinem cum virium robore, quod tolerare poſſit venæ ſectionem, quin detur ſimul affectus per ſe indicans venæ ſectionem, & vena ſit ſecanda, eſt profectò Galenicæ doctrinæ, rationi, & experimento oppoſitum. Nonne ſæpè ſeſe offert maximus flatuoſus colicus affectus, cum virium robore aucto, quin ſit neceſſaria ſanguinis detractio? imò ſolet eſſe nocentiſſima, niſi coniungatur alius affectus, per ſe venæ ſectionem expoſtulans, quique magis vrgeat. Imò ex Galenica ſententia manifeſtè conſtat, cum virium robore aucto, & morbi magnitudine, aliquando expurgandum eſſe, minimè
B ſanguinem mittendum, nempè in affectibus magnis ex cacochymia extra venas, & ex cibo corrupto in ventriculo. Denique. In hydrope, aſcite, & tympanite quandoque ita vires valent, vt poſſint magna remedia perferre, vt expurgationes crebras, & paracenteſim in aſcite, & tamen nemo hos affectus venæ ſectione curare audet, 4. *acut.* 111. Non igitur ſemper apparentibus ſcopis, ſanguis eſt emittendus, ſed aliquando purgatio celebranda. At de his ſatis. Cætera de vſu, ac vtilitate phlebotomiæ in diuerſis morbis, vt menſtruatis, & febrientibus, lege *lib.* 1. *Hiſt. princip. Medic. hiſt.* 77. De ea, quam ad animi deliquium priſci facere conſueuerunt, cum commodo multo, *lib.* 1. *Hiſt.* 9. & de Arteriotomia in febribus, & aliis morbis celebranda, *lib.* 2. *Hiſt.* 43.
C De ſaluatellarum præſtantia mira, pro febribus curandis, *lib.* 1. *Hiſt.* 4. In diſenteria, præſertim adiuncta febri, *lib* 2. *Hiſt.* 81. In hydrope, *lib.* 2. *Hiſt.* 118. De extractione ſanguinis per hirudines, & ſcarificatas cucurbitas, *lib.* 1. *Hiſt.* 4. plura ſumus profati.

CAPVT XVI.

De concoctione humorum ante purgationem.

D Iuiniſſimus Hippocrates ſic prædixit, *lib.* 1. *Aph. text.* 22. *Concocta medicari, atque mouere, non cruda.* Approbat Galenus *in com. Eos verò qui ſunt in aliqua corporis parte firmati, neque alio auxilio mouere oportet, neque medicari ante coctionem, tunc enim naturam ipſam habemus euacuationi adminiculantem. Videtur ſiquidem ipſa poſt coctiones, humores diſcernere, & ſuperfluitates expellere, quo in tempore ſunt indicationes.* Humores enim ad purgationem debent eſſe præparati, hoc eſt, tenues, & nullum lentorem participantes, hoc enim modo cùm ſint fluxui parati, ſunt apti ad purgationem. Deinde foramina, per quæ debet fieri purgatio, debent eſſe aperta, & nullam habere obſtructionem, & hoc eſt quod Hippocrates dicebat, 2. *Aph. Corpora vbi quis purgare velit, oportet fluida facere,* vt 1. *Aph.* 24.
E protulit Galenus.

Ex quibus deducitur apertè, ambo hæc quæ dicta ſunt ad purgationem requiri, nec vnum ſine alio ſufficere: Nam ſi humores concocti, & fluxioni fuerint parati, meatuum autem adfuerit anguſtia, aut obſtructio; aut ſi hi quidem ſint reſerati, laxiutéſque redditi, humores verò crudi, & ad fluendum inepti, prauè, vitioſéque purgatio ſuccedet: quo pacto vtrumque conſequi eſt neceſſe, in humoribus concoctionem, ac præparationem, & in meatibus laxitatem, & apertionem, ſi vacuatio feliciter celebrari debet.

Vtrùm verò humores ſint ante purgationem concoquendi? dubitandum. Auicenna 1. 4. *tract.* 2. c. 7. ſic ait: *Et tu non euacues materiam indigeſtam in calido, aut frigido, niſi*

Digitized by Google

niſi propter neceſſitatem. Fortaſſe enim multiplicatur vacuatio alterius humoris non præparati cum digeſtione, vt euacuetur; & fortaſſe nocet vacuatio maturationi; & fortaſſe permiſcetur cum ea malignum cum bono, propterea quòd mouetur malignum abſque digeſtione ſua, &c.

Docet ergo Auicenna, humores putridos febrem committentes, non eſſe euacuandos ante coctionem, in calido, aut frigido, id eſt, ſiue humor fuerit calidus, ſiue frigidus: duaſque cauſas proponit propoſitionis huius, fortè quia euacuatur humor non indigens vacuatione, ſed bonus & laudabilis, quoniam ex parte ſuæ ſubſtantiæ vacuationi aptus extitit. Secunda, quia per purgationem factam ante coctionem, propter reſiſtentiam humoris vitioſi crudi, excitatur agitatio, & perturbatio in corpore, & permiſcetur humor vitioſus cum benigno, & hic vitioſas qualitates comparat; quare ex hac purgatione, potiùs ſequitur humoris vitioſi augmentum, quàm diminutio.

Hanc rationem magis dilucidè approbat Auicenna, 4.1. *cap.* 4. *ante med.* §. *Omnis præterea medicina, &c.* Similem ſententiam affert 4. 1. *cap.* 3. §. *Et quarta quidem eſt hora vacuationis, &c.* Præterea idem docet Hippocrates 4. *acut.* 43. dicens: *Quibus in principio vrina nebuloſa, & craſſa exiſtunt, hos annuentibus cæteris ſubpurgare conuenit, quòd ſi vrina tenues, tales non purgabis*: & *in com.* docet Galenus, corporis purgationem eſſe vitandam, cùm in humoribus cruditas adeſt, quod Hippocratem explicaſſe affirmat, cùm dixit, *vrina tenues*, tanquam hæ prauæ coctionis notas habeant.

Hæc etiam doctrina poteſt confirmari ea Hippocrate *lib. de medicam purgantib. in fine*, vbi docet, *in acutis febribus non eſſe vtendum medicamentis purgantibus, niſi poſtquam quatuordecim dies præterierint*: id eſt, poſtquam morbus fuerit concoctus, ſic enim huiuſmodi verba interpretatur Galenus 4. *acut. com.* 64. Deinde 4. *acut.* 21. maximè reprobat vſum medicamentorum purgantium, inter initia inflammationum, quia cruda paſſio illis minimè cedit, cuius ſententiæ meminit 4. *Aph.* 1. Sed coctio humorum in venis, ſimilis eſt coctioni inflammationum, 1. *feb.* 6. Quemadmodum ergo inflammata, in principio non ſoluuntur, ita etiam in aliis morbis, in principio expurgatio facienda non eſt.

Hanc methodum recipit, & confirmat in prædictarum ſententiarum commentariis Galenus, & amplius 1. *criſ.* 9. vbi docens humores quietos non eſſe ante coctionem expurgandos, cauſam reddit, dicens hos purgantium medicamentorum tractioni difficulter obedire; nam hi retinentur à natura ad concoctionem, & locis in quibus detinentur, impacti adhærent. Aliam addit rationem, 1. *Aph.* 22. quia naturam habemus adminiculantem, cùm ipſa poſt coctionem humores diſcernat, & ſuperfluitates expellat.

Adiiciamus & hanc. Ante coctionem noxij humores à bonis diſcreti, & ſeparati non ſunt, & ſic vtiles ſimul cum noxiis vacuantur. Alia aliter confiei poteſt ratio, ea Hip. 4. *acut.* 44. docente: *Ventrem ab initio cyſtere duces, ſed medicamenta purgantia non adhibebis: nempè ſi ventrem moueris, vrina non maturabitur febriſque citra tum ſudorem, tum iudicationem in longum protrahetur tempus.* Quibus verbis inſinuat, morbo crudo purgationem factam, coctionem impedire, & retardare: morbus enim materialis, citra coctionem humoris morbifici, ſolui non poteſt: medicamenta verò purgantia debilitant vires, & coctioni aduerſantur; hæc enim moderato calore, & quiete perficitur, at medicamenta purgantia immodicè calida ſunt, 1. *Aph.* 24. & corpus exagitant, 4. *acut. com. cit.* Impedietur ergo coctio, ac proinde citra criſim, protrahetur febris, quoniam ſi citra coctionem euacuare humorem noxium inſiſtas, naturam perturbas,

A & illius ordinem peruertis: Nam purgatio fit medicamento attrahente, natura verò expellente, 1. *Aph.* 24. hæc autem nonniſi coctum expellit, quem crudum cùm medicamentum attrahere nitatur, reluctatur illa, & hac ratione commota pugna intra viſcera, vires labuntur, tormina ſuccreſcunt, intenditur febris, infeſtat delirium, dolor capitis ſuperuenit, & anxietudine, vigiliáque oppreſſum corpus, nimis reſoluitur, & natura deiecta, in poſterum ad ſuperandum morbum remanet inualida.

Proximum eſt, vt explicemus: *Vtrùm in febribus ad purgationem neceſſaria ſit concoctio, obſcura, manifeſta, vel perfecta?* Triplicem enim concoctionem Galenus propoſuit *lib. 1. de criſ. cap.* 17. Obſcura, ſeu debilis, quæ
B non excludit principium; manifeſta, quæ eſt ſignum augmenti; perfecta, quæ ſtatum morbi oſtendit. Et videtur quòd non quælibet coctio ſufficiat, ſed quòd debeat eſſe perfecta, quoniam Hippocrates præcipit concocta medicari, & non quæ concoquuntur, vt ait Galenus *lib. quos, quib. & quando, cap.* 3. qui humores firmatos, poſtquam fuerint concocti, eſſe purgandos aſſeuerat. Igitur terminum, & perfectionem ad purgationem expoſtulat. Deinde non alia ratione coctio neceſſaria eſt ad purgationem, niſi vt medicamentum habeat fauorem naturæ: cùm igitur natura non adminiculetur, niſi perfecta coctione, quia expellit ſolùm in fine coctionis, vt conſtat in perfecta criſi: Igitur perfe-
C cta coctio eſt expectanda.

Ex altera parte obſtat Hippocrates 4 *acut.* 43. purgationem imperans, craſſa, & nebuloſa vrina exiſtente, quæ eſt ſignum tantùm imperfectæ coctionis, & Galenus *in com.* ſolùm prohibet purgationem, quando ſumma, & extrema eſt humoris cruditas, Igitur quacunque coctione apparente, medicamentum purgans poteſt eſſe ex vſu: humor enim peccans, non ſimul, & ſecundùm omnes ſui partes, ob diſſimilitudinem quæ in ipſo reperiri ſolet, concoquitur; quare vſque ad declinationem ſupereſſe ſolet humoris modicum, quod coctionem deſiderat, vt *lib. de tot. morb. temp. cap.* 3. docuit Galenus. Igitur pars illa cocta, cùm ſit nutritioni inutilis, facultatis expultricis eſt obiectum.

Dic. In morbis acutis, quando humor turget, aut
D vrget venenoſitate, aut malitia, in principio morbi, vtilis purgatio eſt, & non debet differri vſque ad incrementum: quo tempore etiamſi humor crudus ſit, & obſcura adſit concoctio, & purgans medicamentum eo tempore exhibitum nocere videatur agitando, mouendo, & vim naturæ inferendo, tamen maior eſt vtilitas ea euacuatione noxij humoris, quàm noxa quæ ex illa agitatione ſequi ſolet: In his enim morbis, in ipſo morbi augmento, concoctio non apparet, ſed adſunt potiùs corruptionis ſigna, & victoriæ morbi; & ideò dicebat Auicenna 1.4. *tract.* 2. *cap.* 7. *Et ſimiliter ſi times victoriam humoris, magis neceſſaria cautela eſt euacuatio; & non moueas niſi in principio.* Et quando humores vrgere incipiunt, aut maximè vrgent in incremento morbi, tunc etiam purgatio ſalubris eſt, de cura coacta,
E ad euitandum imminens morbi periculum. In morbi ſtatu, minimè expurgans medicamentum offerendum, hoc enim tempore natura maximè occupata eſt in coctione, & ex morbi vehementia valdè laceſſita, ex Galeno *lib. de opt ſect. ad Thraſybul. cap.* 40. & 41. & 2. *Aph.* 29. hanc reſolutionem, & fatigationem virtutis, maximè repetiri eo tempore in facultate animali affirmat: licèt enim vitalis, & naturalis fortes perſiſtant, illa ob ſpiritum animalem, ex febris vehementia reſolutum, debilis apparet, cùm in purgatione auxilietur valdè. In vltima parte ſtatus, ſeu principio declinationis, ſi natura criſim non molitur, tunc Medicus eradicatiuè ea purgare tentabit, vt coctus humor, & eius reliquiæ, quæ recidiuæ cauſa ſæpè eſſe ſolent, vacuentur, & vt morbus citiùs finiatur. Quare etſi declinante morbo,

nullum appareat mortis periculum, ob dictas cauſas eo tempore, ſecundùm Galeni doctrinam, 1. *Aph.22.* perfectè concocto humore ſecuriſſimè adminiſtrari purgatio poteſt.

In morbis diuturnis, quia materiam ad vnum criticum iudicium non reſeruant, nec ſimul concoqui, aut expurgari poſſunt, & ob longitudinem morbi, & partium principalium imbecillitatem dio contractam, ſemper de nouo humor aceteſcit, ideircò omni tempore purgatio poteſt concedi paulatim, quia humor ex interuallis præparari, & idoneis medicamentis expurgari poteſt. Hoc enim modo natura efficere ſolet, quoniam craſſos humores, à quibus morbi chronici ſcaturiunt, paulatim concoquit, & paulatim expellit. Hippocrates verò *lib.4.acut.* nomine principij, primos morbi dies intelligit, quo tempore in morbis acutis, concoctio manifeſta apparere ſolet, & in bilioſis nebula, propter leuitatem & tenuitatem humoris, non ſolùm manifeſtam, ſed perfectam coctionem ſignificat.

Illud etiam poteſt quæri dubium: *Vtrùm coctio humoris putridi ſit diuerſa à coctione humoris ſemiputridi?* Dic in venoſi generis morbis, reperitur pars humoris, quæ ex toto iam putruit, quæ vacuatione, hoc eſt, phlebotomia, & purgatione indiget; & pars ſemiputrida, quæ refrigeratione, ventilatione, & concoctione curatur. Idem affirmat Galenus *lib.11.meth. cap.8.* docens, omninò putridum vacuatione ſanari; quod verò ſemiputridum, per motum, & perſpirationem frigidam: putredinémque in viuentibus, ad ſimilitudinem fieri corporum non viuorum, quæ putreſiunt; primò enim putridum ſecatur, & reiicitur, ſemiputridum aëri frigido exponitur.

Neque hæc doctrina eſt aduerſa ipſi Galeno, aſſerenti *cap. 89. art. med.* putridis humoribus ſola coctione eſſe auxiliandum: nam curatio ſemiputridorum, quatuor modis perficitur, ex Gal. *loc. nuper citatis.* Primò, motu excitante innatum calorem, & refrigeratione extinguente aliquid extranei, non aliter quàm ſemiputridis rebus confert motus ſimiliter, & aëri expoſitio, cuius rei cauſa eſt, quia cùm putrefactio fiat, exceſſu caloris extranei, & diminutione innati, refrigerantia caloris cohibent exceſſum, & ventilatio innatum roborat & auget. Secundò, per ablationem diſpoſitionis, quæ humorem ad putredinem aptum reddit, id eſt, caloris, & humiditatis, quarum qualitatum exceſſum retundunt acida, frigida ſicca medicamenta, modò non obſtruant: ventilationem procurant medicamenta aperientia, & rarefacientia, quæ conniuentes, & conſtrictos meatus deobſtruunt, quod *cit. meth* explicuit Galenus, §. *Stipatum, denſùmque curatur relaxato eo, omnique ratione rarefacto.* Tertiò, per reducentia humorem ad mediocritatem temperamenti, & ſubſtantiæ, vt ſic natura faciliùs concoquat, ita Auicenna ait 1.4 *tract.1.cap.7. quòd digeſtio quidem in groſſa, eſt aquatio eius cum ſubtiliatione; in ſubtili verò, aquatio eius cum ingroſſatione.* Quartò; per medicamenta augentia calorem innatum, quæ in quantitate augent, & non in qualitate, vt ſic perfectiùs concoquat, quæ moderato, & leni calore debent eſſe prædita: in quem vſum proſunt fomenta, balnea, vini potus, moderatum exercitium, frictio lenis, & emplaſtra. Quæ qua ratione iuuent coctionem, diximus *lib.2. Hiſt. Princip. Medic Hiſt.66.* Ex iis patet, ſibi non contradicere Galenum, qui quatuor dictos modos, ſub vna coctione comprehendit.

Deinde duæ ſunt ſpecies concoctionis, quæ in noſtro corpore fieri ſolent: videlicet ea, quæ ſimpliciter coctio dicitur, & elixationi ſimilis eſt, quæ circa alimenta, & ea quæ benigna, & vtilia ſunt nutritioni, verſatur, & hæc à calore in humido exiſtente perficitur. Altera eſt maturatio, quæ ſuccos crudos concoquit, & maturationi fructuum ſimilis eſt.

Inſuper, Quando humores putrent, & naturæ gra- A tiam nequeunt admittere, quia nullo modo poſſunt vinci à natura, ſtatim à corpore ſunt expellendi; quò enim immorantur diutiùs, eò magis putreſcunt. Hac ratione, corrupto in ventriculo chylo, illicò per vomitum, vel aluum expellendus eſt, vt 4. *de ſanit. tuend. 3.* Galenus edocuit. Si verò concoqui poſſunt, concoctio eſt tentanda, licèt enim humor non fiat benignus, & nutritioni vtilis, tamen ſuperatur, & vincitur, & cum minori moleſtia à natura expellitur; facultas enim expultrix, ſolùm in fine coctionis operatur, 3. *de dieb. decretor. cap. 8. poſt princ.* & ſiue ab arte, ſiue à natura, commoda vacuatio fieri debeat, ſemper coctio præcedere debet, deinde ſeparatio. 4. *Aph.22.*

Præterea Galenus 1. *epid. ſect.2. com.44.* aſſeuerat mutationem morbi, eſſe coctionem eorum quæ præter B naturam ſunt, & coctionem nihil aliud eſſe, quàm deductionem eius quod concoquitur, in ſubſtantiam concoquentis: nam natura nunquam fine ſuo fruſtratur, ſiue circa hanc, ſiue illam materiam verſetur, ſemper enim aliquid vtile nutritioni reddit, & quando ſe rectè habet, & obiectum concoquendum illi eſt familiare, plurimum eſt quod in ſubſtantiam partis redundat; quando praua aliqua diſpoſitione laborat, & nulla familiaritas intercedit, exiguum eſt quod in ſubſtantia concoquentis deducitur. Ex quibus fit manifeſtum, quænam ſit coctio, quæ humori putri debetur.

C Ea coctio quæ humori ſemiputreſcenti vtilis eſt, reductio eſt ad benignum: nam ſolus hic ad priſtinam naturam redire ſolet, vt 2. *Aph.17. in fin.* confirmat Galenus: cùm enim caliditas aliena nondum fecerit ſeparationem humidi à ſicco, neque diſſolutionem humidi vaporoſi cui inhæret caliditas propria, ceſſante actione caloris extranei, per alterationem contrariam, ad priſtinam naturam redit: contra autem in humore putri, cùm caliditas præternaturam non ſolùm calfecerit, ſed iam humidum à ſicco euidenter ſeparauerit, & diſſolutionem humidi excitarit, tunc licèt extranea caliditas ab actione ceſſet, impoſſibile eſt, vt ad antiquum ſtatum reduci poſſit.

De hac reductione ad benignum, intelligendus eſt Galenus *lib. art. med. cap.89.* cùm inquit: *eſt alteratio,* D *quæ facit ceſſare putredinem, maneate eadem ſubſtantia.* Huius enim coctionis ope; incipiens putredo reprimitur, & remanet humor: qui alteratur, in corpore benignus, & nutritioni vtilis: neque ea definitio, coctioni humoris putrentis conuenit, quia tunc ſubſtantia illius rei quæ putreſcit, non verè dicitur manere in corpore, cùm altioni ſit inutilis, neque ſub propria ſpecie perſiſtit, cùm aliam formam acquirat, vt puris, aut alterius rei quæ putri aſſimilatur. Quare coctio quæ vtilis eſt humoribus putridis, differt ab ea, quæ ſemputridis neceſſaria eſt.

Ex hac queſtione ſequitur & alia, non minoris momenti: *Vtrùm ſyrupi ante purgationem in febribus, ad concoctionem noxij humoris ſiat concedendi?* Dic affir- E matiuè: Semiputridus enim humor, & qui ad gratiam naturæ reduci poteſt, illorum vſu concoquitur, & præparatur: cùm enim in acutis, & ardentibus febribus, humores exuperent bilioſi, qui ſuo calore, mobilitate, acrimonia, tenuitate concoctioni repugnant, hos craſſiores, & minùs mobiles reddere oportet, ne tantum negotium naturæ faceſſant, vel irrequieto motu per corpus agitati, in aliquam præcipuam partem poſſint decumbere: quare in vno loco quieti, promptiùs, & feliciùs concoquuntur. Hoc eſt quod ſignificauit Auicenna 1. 4. *tract. 2. cap. 7.* dicens: *Humoris autem cholerici digeſtio eſt, vt conuerſus à ſua ſubtilitate fiat ſpiſſior.* Si cum febre, alui profluuium copuletur, ſyrupi refrigerantes, & incraſſantes ſunt ex vſu. Sunt præterea alij humores, qui licèt bilioſi ſint, craſſi tamen exiſtunt, quos frigidis aperientibus ſyrupis,

præparare

Digitized by Google

præparare oportet. Demùm ſyruporum vſu, in febribus humores concoquuntur, hoc eſt, vincuntur, loquentibus nobis in latiori coctionis ſignificato, quando victum, coctum appellamus, vt accepit Galenus 2.*acut*.44.& firmauit prius Ariſt.4.*meteor*.1.§. *Quod victum eſt, coctum eſt, quia eius acrimonia eſt refracta.* Hac ratione bilis cruda, acrior eſt, & flaueſcit; cocta verò minùs fœtet, & paliet, quia per coctionem euicta eſt, & quodammodo partibus ſimilis ſecundùm qualitates reddita. Hac ratione ſanguis laudabilis, quando inflammationem committit, crudus eſt; quando verò tranſmutatur in pus, dicimus eſſe coctum, non quòd redditus ſit nutritioni vtilis, nec in ſubſtantiam partis conuertatur, ſed quia à natura partis integrè ſuperator, & ſimilitudinem contraxit cum partibus ſolidis, & acquiſiuit qualitates, quibus quodammodo illis incipit eſſe familiaris: ita conſtat ex doctrina Galeni, 1 *progn.vlt*.& 1.*feb*.6. Quoniam tamen neque in modo ſubſtantiæ potuit comparare ſimilitudinem, neque nutrire, tanquam quidpiam inutile, è corpore excerni debet.

Vtrùm in humoribus craſſis ſyrupi extenuantes ſint ex vſu? deinde diſceptandum. Legitur namque apud probatos auctores, in humoribus reperiri primò craſſum; deinde lentum, & tenax, quod idem eſt atque non fluxile; demùm glutinoſum, ſiue viſcoſum, quod idem eſt atque adhærens vaſis, quæ diuerſum poſtulant curationis modum: Nam craſſum quà tale, attenuationem expoſtulat; tenax, & lentum, inciſionem; glutinoſum, ac viſcoſum, abſterſionem, vt inter ipſum, & corpus cui adhæret, penetret medicamentum, & inter ea ſeparationem faciat: obſtruit enim viſcoſum, tum quia adhæret, tum ob ſuarum partium continuitatem, ex Auic. *loc.cit*.& notauit Galenus 5.*de vſu part.cap*.4.§. *Quarum curatio, &c.*

Extant ergo tria pro humoribus coquendis neceſſaria, attenuatio, inciſio, & abſterſio, quæ formales ſunt rationes medicamenti diſtinctæ: nam licèt hæc omnia ſemper fiant, mediantibus partibus calidis, diuerſo tamen modo hæc comparantur, quoniam attenuatio fit à calido, quatenus alterante, & comminuente ſubſtantiam craſſam, vt patet in igne, qui mediante calore, attenuat lignum, & in cinerem conuertit. Inciſio fit à partibus calidis, non quà calidis, ſed tenuibus, & lentam ſubſtantiam penetrantibus ipſámque diuidentibus, vt patet in aceto, quod non ob calorem, ſed tenuitatem incîdit, & acetoſo ſyrupo, qui ex mente Auicen. attenuat, incîdit, & euacuat. Abſterſio à partibus calidis, non quà calidis, ſed amaris, & nitroſis, 5.*ſimpl*.12. Collige ex iis, aſſignari poſſe viſcoſum, quod non ſit craſſum, vt in albumine oui palàm conſpicimus; hoc enim non habet partes terreſtres, ſed aqueas: ſimiliter reperiri craſſum, quod non ſit viſcoſum, vt conſtat in caſeo, qui cùm craſſus ſit, glutinoſus tamen non eſt.

Dubitabis: *Vtrùm oxymel in febribus pro præparandis humoribus craſſis vtile ſit?* Reſpondet Trallianus *lib.5.c. de curat. diariæ ex obſtructione*, non rectè concedi ipſum, pro præparandis humoribus craſſis per aduſtionem, ſed per cruditatem: quum enim ſunt craſſa per aduſtionem, redduntur tenuia, ſi ea rebus liquidis diluas, & humidis; hac ratione lutum aqua permixtum, tenue redditur, & bilis vitellina aſſatione reddita, potione frigida & humida, tenuis euadit, & liquida. Craſſa verò per cruditatem, aut humoris craſſi permixtionem, qualis eſt bilis vitellina in tertiana notha, fiunt tenuia, rebus calefacientibus, attenuantibus ſubſtantiæ craſſitiem, & incîdentibus lentorem; qua ratione pituitam viſcidam, & craſſam oxymelite, & Rhodomelite incîdimus, & attenuamus.

Alia explicanda dubitatio: *Vtrùm ſyrupi præparantes humores in febribus putridis, ferè ſunt calidi?* Videtur quòd ſint frigidi, nam materia febris ſemper calida & tenuis eſt, & infrigidationem expoſtulat. Secundò. Aqua

A frigida ſæpè facit illud, vt inquit Auicenna 1.4.*tract*.2.*c*.7. id eſt, concoquit humores calidos, & tenues. Tertiò. Febres bilioſæ frequentiùs infeſtant, per comparationem ad alias febres, ex Galeno 2.*criſ*.9.*ad med.* Sed humor bilioſus non expoſtulat coquentia calida, ſed frigida. Igitur, &c.

Dic pro coctione humorum putridorum, ſæpè vtilia eſſe coquentia frigida: cùm tamen putridæ febres frequentiùs ab humoribus craſſis, viſcidis, viſcerúmque obſtructione ortum ducant, vt plurimùm coquentia offerenda ſunt attenuantia, incîdentia, & deobſtruentia, ac proinde calida. Ad primam ergo, & ſecundam rationem reſponſio patet. Ad tertiam dic, ferè febres ducere ortum ex bile, ſed ea craſſa, & per aduſtionem terreſtriori reddita, cui præparandæ, & concoquendæ attenuantia, &

B concoquentia ſunt exhibenda.

Altera dubitatio: *Vtrùm ſyrupi adſtringentes pro humoribus putridis concoquendis, ante coctionem poſſint concedi? Auicenna* 1.4.*tract*.2.*c*.7. ſic ait: *Et quum tu infrigidas de iſtis febribus, tunc non infrigides cum eo, in quo ſunt ſtypticitas, & inſpiſſatio, ſicut ſunt trochiſci infrigidãtes, niſi poſt digeſtionem, & euacuationem.* Quo loco mouet, non eſſe in febribus putridinis vtendum rebus adſtringentibus, & ſiccãtibus, veluti ſunt trochiſci de roſis, de camphura, de ſpodio, & ſimilibus, niſi poſt coctionem, & euacuationem humoris morbifici, vel ſecundùm totum, vel ſecundùm partem.

Cauſa in promptu eſt: nam ob adſtrictionem, augentur obſtructiones, & ob ſiccitatem, humorum vacuatio,

C & reſolutio impeditur; quare augetur febris, cùm adſtrictis meatibus non tranſpiret corpus, & humores impacti, & retenti, coërciti, præ mora non ventilati, ampliùs putreſcant. Poſt coctionem verò, & euacuationem concedi poſſunt, quia ex illorum vſu, internæ partes firmantur, & fiunt robuſtiores.

Hac ratione Galenus 1.*acut*.18. in victu febris putridæ, ptiſſanam laudat, & prohibet adſtringentia: *Et ſic dimittantur*, inquit, *ex adſtringentibus pyra agreſtia, & meſpila & quæcunque huiuſmodi, atque ex frumentaceis lens, & ſimilia, &c.* Et *paulò infrà*, ſic ait: *Nemo ſiquidem adſtringentibus vtitur cibis, niſi propter ſymptoma, quod animi deliquium inducat, vel propter immoderatũ ventris profluuiũ: cogunt ſiquidem, cõſtringúntque corpora, viáſque in diſtributionis, tũ alimonia, tum eius quæ foràs fit, perſpira-*

D *tionis, cõniuere faciũt, quas recluſas, apertáſque eſſe cõducit*

Obtrudes, & meritò ſanè hoc modo. Galenus principio febris peſtilentis concedit terram ſigillatam, quæ adſtringens eſt. Dic. Eo loco reſpexit ad id, quod vrget relicta indicatione, quæ à putredine deſumitur: conatur enim antidoto debellare malignam qualitatem humoris fouentis peſtem, cuius vi, & ope venenoſus furor infrænatur, & retunditur. Hac ratione vſus nimius acidorum, vt arantiorum, limonum, tamarindorum in putridis febribus, & malignis, licèt noceat, cùm illa exaſperent membra, & inæqualiter deſiccent, 4.*ſimpl*.7.& obſtruant, tamen quoniam malignitatis vehementiam coërcent, & ebullientium humorum impetum, & acrimoniam contemperant, in modica quantitate offerri

E poſſunt Hinc fit vt Alzaharauius *c.de ſynocho*,& Raſius 4.*continent. eodem titulo*, ſyrupum de acido citri, & tamarindos vehementer commendent, frigiditate enim, & ſiccitate putrefactioni ſanguinis per quam in bilem vertitur, refragantur.

Obtrudes ſecundò. Galenus 10.*meth*.3. malum punicum conceſſit iuueni cuidam febricitanti: Nam illud edulium non obtulit ratione febris, ſed ad roborandum ſtomachum, ex triduana inedia debilem factum, ne fortè ob hanc cauſam, bilioſi humoris copia in ipſum confluer et; eſt enim, inquit, optimus cibus bilioſo ſtomacho, quia adſtringit, & firmat: At hoc nomine illud prohibet, 13.*meth.cap*.14. in inflammatione iecoris, quia arctat canales, humoréſque excerni prohibet.

A Quæres deinde : *Vtrùm in febribus ante vacuationem ſyrupi attenuantes,& aperientes poſſint eſſe ex vſu ?* Reſpondet Galenus hoc modo, 11. *meth* c.4. *Cœpiſſe à ſanguinis miſſione conuenit ; & abundantia euacuata, tunc ad extenuandos humores venire ; ab hoc ad remittenda, quæ ſunt conſtricta, & rarefacienda quæ ſunt denſata.* Ex his manet apertum, condemnandos eſſe eos, qui non depoſita plenitudine ante ſufficientem phlebotomiam, in febribus ſyrupum exhibent acetoſum, de oxyſacchato, & ſimiles, cùm hæc methodus aduerſetur Galeni præcepto, lato 8. *meth. cap.*4. §. *Præſtat autem vitioſi ſucci maiore parte vacuata, ad detergendas obſtructiones accedere : ſi aliter feceris, metus eſt ne ipſas magis impingas, &c.* Neque objicias Galenum, qui *lib. de ſang. miſ. cap.* 12. ante venæ B ſectionem, medicamentis extenuantibus vtitur : nam eo loco agit de crudis humoribus, qui niſi priùs extenuentur, fluxiles non ſunt, imò inepti ad phlebotomiam : ſi enim citra præparationem vena ſcindatur, portio ſanguinis optima, cùm ſit fluxilior, & tenuior egreditur priùs, relicta cruda, & lenta : 11. verò *meth.* de craſſis, non tamen crudis, & ineptis ad phlebotomiam, eſt intelligendus, in quibus ſanguinis miſſio, attenuationem præcedere debet.

Colliges ex hac doctrina, hos ſyrupos non eſſe concedendos, niſi poſt vacuationem excrementorum, in prima regione exiſtentium, quæ clementi pharmaco, vel clyſtere expurgante perfici debet : Nam ſyrupi ob debitam vnctionem, ſicut phlebotomia ob tractum, ad vaſa, prauitatem humorum tranſmittunt, qui in prima C regione abundant. Hanc doctrinam confirmant experimenta, ab Auerrhoë citata, *lib.*7. *collect. cap.*1. Ob hanc cauſam in principio febrium, trochiſcorum aperientium vſus eſt interdicendus, ante coctionem, præcipuè in febribus, quarum cauſa præcipua in prima regione, vſque ad hepar conſiſtit, ex Auicenna 1.4. *tract.* 2. *cap.*7.

Quæres etiam : *Vtrùm quantitas ſyruporum certa poſſit deſcribi ?* Hippocrates 2. *acut.* 43. exhibet oxymel ad vncias quatuor & ſemiſſem, varianda tamen eſt pro varietate morbi, & corporis diſpoſitione. In febribus bilioſis, quando totum corpus ardore, ſitique opprimitur, minùs ſyrupi, & plus decocti, aut ſtillatitiæ aquæ exhibemus, vt ſic portio ad diſtantiſſimas corporis partes penetrans, liquiditate ſua, arida membra irrigans, ſitim, incendiúmque compeſcat, ſomnum conciliet, corpus humectet, febrilis caloris acrimoniam compeſcat, ac ſiccitati reluctetur. In morbis verò regionis primæ, D plus ſyrupi, minùs aquæ concedendum ; hac enim ratione, potus lentore ſuo, morans in via, ac detentos, humores etſi craſſos concoquit diu, & importunè. Offerendi ſunt in aurora, non paſto ventriculo, ne cibo, potúſque humore, illorum vis exſoleſcat, & debilitetur ; non tamen famelico, ne natura ex fame languida, in ſui alimoniam conuertat, aut debilis facta, ad actum redigere nequeat. Veſperi poſſunt etiam concedi, ac longè à cibo, æſtate frigidi, hyeme verò calidi, vt 4. *acut. tex.* Hippocrates prædixit.

At in calce capitis, hoc ſeorſim dirimendum eſt dubium : *Vtrùm præter coctionem intentam à natura, in humoribus putridis expellendis, inducat ipſa qualitates præparantes ad expulſionem?* Natura in humoribus putridis, non reducibilibus ad benignum, ſed qui debent expelli, E non videtur inducere qualitates præparantes expulſioni, poſtquam non potuit aſſequi intentum primum, de inducenda forma membri : nam hoc imaginari, eſt à ratione alienum, ſequeretur enim naturam diſcurrere. Deinde natura in materiam, ex qua non poteſt corpus alere, ſæpè qualitates inducit, quæ magis renituntur expulſioni, vt quando ex ſanguine facit pus, quod propter craſſitiem magis expulſioni eſt ineptum, quàm ſanguis, ex quo fuit generatum. Prætereà. In humore etiam expellendo, quantò magis procedit concoctio, tantò magis apparent qualitates ad formam membri præparan-

A tes, vt albedo, æqualitas, & craſſities in pure ; quare noxium etiam humorem, intendit natura conuertere in membra. Dicendum ergo tam in humoribus proficuis, quàm putridis, naturam, aſſimilationem & conuerſionem intendere ; putridi tamen ex accidenti redduntur aptiores expulſioni, quia à natura euicti.

Nec aſſeras, Auicennam profiteri partem affirmatiuam, 1.4. *tract.* 2. *c.*7. dicentem : *Quòd digeſtio, id eſt, coctio in materia putrida, eſt reductio ad mediocritatem, vt ſcilicet faciliùs expellatur :* quod dilucidè firmat 1.1. *doct.* 6. *c.*3 affirmans operationem facultatis digeſtiuæ in ſuperfluitatibus eſſe, vt ſi non poſſit tranſmutare in propriam ſubſtantiam, præparet ad expulſionem. Suadetur primò hæc ſententia. Natura non expellit humores no- B xios in principio morbi, ſed poſt coctionem. Ergo per hanc eos præparat expulſioni. Secundò. Quemadmodum in ſanis natura parat laudabilem & vtilem humorem facultas nutritiuæ, ita debuit parare in ægris noxium humorem facultati expulſiuæ. Ergo, &c.

Dic ad rationem primam. Natura in principio putridos humores non expellit, ſed poſt coctionem, non quia per eam intendat inducere qualitates expulſioni parantes, ſed quoniam ex vniuerſali præſcripto, non niſi poſt coctionem expellit, cùm huius ope, humores ab ipſa vincuntur, & ab vtilibus ſeparantur, & ideò ad ſui excretionem irritant expultricem, & hac ratione faciliùs expelluntur cocti, etſi habeant aliquam qualitatem excretioni repugnantem magis, quam in principio, nempe craſſitiem. Ad alteram rationem dic, facultatem C coctricem tam in ſanis, quàm in ægris, cùm ſit vna virtutum naturalium, ſemper idem intendere, licèt ob ineptitudinem paſſi, non ſemper idem conſequi queat. Si verò de præparatione humorum, an incraſſantibus, vel attenuantibus perficienda ſit, plura ſcire affectas, lege *lib.*4. *Hiſt. Princip. Medic. Hiſt.*15.

CAPVT XVII.

De Purgatione.

IN morbis præſtantiorem eſſe vacuationem factam per aluum, vtpotè magis conſuetam, & naturæ familiarem, docuit Auerrhoës *lib.*6. *collect. cap.*21. *Vtrùm* D autem *in febribus putridis, purgatio ſit celebranda ?* dubium eſt non mediocre. Nam Galenus *lib.*11 *meth. cap.*9. in iis ſolùm eligit medicamenta, quæ leniter aluum ſubducunt, veluti eſt ptiſſana, oxymel, mulſa, & ſimilia : & quando his aluus non reſpondet, clyſteribus vtendum eſſe præcipit.

Subinde hortatur, vt medicamenta calida ſicca interdicantur, quæ febrem adaugent, & humores inflammant. Eadem prorſus ratione 8. *meth* 4. mulſam, & oxymel reprobat, in quibus incoquantur origanum, hyſſopus ſerpillum, & alia huiuſmodi. Et *lib.* 1. *ad Glauc. cap.*14. agens de curatione febrium continuarum, ſolùm meminit venæ ſectionis, victus rationis, & aquæ frigidæ, medicamenta purgantia prætermittens, ſequutus E Hippocratem 1. *Aph.*24 concedentem purgantia medicamenta in morbis acutis, quando turgent humores ; & *lib. de medic. purgant. num. vlt.* imperantem eorum adminiſtrationem, poſtquam remiſerit febris, & poſtquam quatuordecim dies præterierint, feruore iam in declinatione ſedato, cùm acuti morbi, quatuordecim diebus terminentur.

Timet ergo medicamentorum purgantium caliditatem, ita vt non ſolùm in febrilibus morbis, verùm in iis qui febri omnino carent, imò tempore æſtatis, ea ſummopere interdicenda eſſe, præcipiat Hippocrates, 4. *Aph.*5. *Quòd ſi exuſta,* inquit ipſe Galenus, *hoc tempore*

noſtra

noſtra natura, eam qua à medicamentis purgantibus exiſtit, non fert acritudinem, quare & pluros hoc tempore purgati incidunt in febres, & natura ex æſtu imbecillis, magis ex purgatione diſſoluitur : quid dicendum erit de acutis morbis, cum quibus febres ſunt complicatæ, 2. *Aph.* 19. in quibus igneus calor viget, & innatus ignis à calore præter naturam depopulatus, imbellis eſt valdè, & viſcera bilioſo humore inflammata, ex calidorum medicamentorum potu, vehementer excandeſcunt?

Quamobrem vacuatio facta per clyſteres lenes, magis videtur optanda, quorum vſus vires non diſſoluit, & mirè proficit. In hunc ſenſum intelligendus eſt Auicenna, 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 7. §. *Et magis dilectum eſt apud me, &c.* clyſterum in febribus vtilitatem tantoperè commendans. Hac ratione 2. *acut.* 11. in pleuritide deſcendente, qualis ſolet eſſe pituitoſa, vel melancholica, & in qua maius auxilium erat ex purgatione expectandum, quia alij humores à ſanguine peccant, ob febris feruorem, & caliditatem ſiccitatémque medicamenti purgantis, & eius naturam malignam, venam potiùs ſecandam propoſuit, cùm tutius ſit auxilium, minúſque perturbet, & exagitet, & maximè ſi ægrotantis natura ad vnguem non agnoſcatur; tunc enim oblata medicamenta concitant verenda ſymptomata, quæ in omnibus morbis, præſerim acutis, noxas afferunt non contemnendas. Ob has cauſas Aſclepiades, referente Celſo *lib.* 3. *cap.* 1. medicamentorum purgantium vires pertimeſcens, illorum adminiſtrationem deleuit omninò.

Verùm non ob has rationes, febrientibus medicamenta purgantia ſunt deneganda, & non ſolùm in acutis, ſed chronicis morbis, & inflammationibus internis. Hac ratione Galenus, præſente ignea febris caliditate ea concedit, 1. *Aph.* 24. ob maiorem vtilitatem ex illis comparatam, quàm ſit id quod poteſt ſequi detrimentum: & 13. *meth.* 15. in inflammatione iecoris, præter vrticam, & mercurialem, etiam obtulit nigri veratri corticem: & 14. *meth.* 19. mulieri Romanæ Herpete in malleolo laboranti, Scammonio ſerum lactis medicatum conceſſit. Non ergo ſolùm leniter aluum ſubducentia, ſed electiuè attrahentia, imò exſoluentia propinanda. Neque priſci ea condemnant, ſed illis vtendum eſſe minùs, cautiúſque, in continuis, quàm in aliis morbis, qui febrem ſibi comitem non habent, & adhuc multò maiori cautela, quàm in intermittentibus, vt prudenter, & diſertè docuit Trallianus *lib.* 12. *meth. cap.* 3. ob rationes plures, quas ex profeſſo propoſuimus *lib.* 1. *Hiſt. Princip. Medic. hiſt.* 83.

Sed maior machina, grandióſque negotium aggrediendum eſt, dummodò breuitas cum differendi methodo, quantum rei vtilitas dederit, in diſputatione ſeruetur. *Vtrùm medicamenta purgantia, præter turgentiam, vrgentiam, aut malignitatem, in initio febrium putridarum, materia ſolùm exiſtente multa, tutò poſſit concedi?* De humore turgente ſatis plura, *lib.* 4. *Hiſt. princip. Medic. Hiſt.* 17. de venenoſo, *eodem lib. Hiſt.* 48. quibus in humoribus citra coctionem offerenda eſſe purgantia, latè ex Galeni mente contendimus. In humore multo, & crudo, eam eſſe celebrandam, etſi prædiximus *lib.* 4. *in com. Hiſt.* 9. *prope finem*, quoniam tamen obſtrepere non ceſſarunt quidam contra me, in re momenti tanti, doctrinam eo loco allatam, veram eſſe, & Galenicæ methodo valdè conſentaneam demonſtrabo, ex qua argumenta illorum ſoluentur ad plenum.

De purgatione ergo reuulſiua, conſentiunt omnes, eam celebrandam eſſe in principio: Diſſentiunt tamen, num humor morbificus quieſcens, actu morbum committens, poſſit, & debeat aliquando expurgari, non expectata concoctione? Plures partem negantem amplectuntur, Hipp. & Galeni teſtimoniis muniti, qui ſemper ad purgationem, coctionem expectant, excepta turgentia, vrgentia, & malignitate: pro

A qua ſententia poſſunt adduci rationes, quas attulimus *ſuprà*, dum coctionem, & præparationem humoris, ſemper eſſe neceſſariam ad purgationem, contendimus cum Auicenna 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 7. §. *Et non euacues materiam indigeſtam.*

Partem tamen affirmantem ſequuntur omnes Arabes, qui perſuaſere ſibi, in principio morborum, vtendum eſſe purgatione, quam minoratiuam appellant, quando materia eſt multa, quæ ſcilicet ita quantitate excedat, vt ex eius copia, vehemens periculum immineat, niſi ſtatim purgatione minuatur. Quare in ancipiti, atque graui morbo, cuius ſemper & ſymptomata ſæua ſunt, & minimè tutus exitus, ſtatim per initia, non vtiliter ſolùm, ſed etiam neceſſariò, vtendum eſt medica-
B mento; nam prudentis non eſt Medici, concoctionem expectare, quæ fortaſſe futura non eſt.

Probat hanc methodum Auicenna 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 7. dum ſic ait: *Et ſimiliter ſi times victoriam humoris, & magis neceſſaria cautela eſt euacuatio, & ſi non eſt digeſtus, non moueas, niſi in principio.* Quod etiam expreſsè docet, 4. 1. *cap.* 3. *ad med.* §. *Et ſimiliter cùm non fuerimus ſecuri, quòd virtus ad maturitatis horam perduret, euacuabimus eam.* Hoc etiam obſeruat 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 55. *ante med.* vbi agens de quotidiana, inquit: *Ego verò non diligo expectationem coctionis*, potiùs enim ita legendum eſt, legitur in antiquis codicibus, quàm vt correxit Bellunenſis: *Ego verò non diligo, niſi expectationem coctionis*, nam verbum (*niſi*) abundat, vt conſtat ex his ſequentibus verbis: *imò oportet, vt euacuetur ex ea aliquid.*

C Hoc modo intelligenda eſt ſententia Hippocratis, 2. *Aph.* 29. quæ de purgatione minoratiua intelligi debet, vt conſtat ex Galeno *in com.* dicente, *melius eſſe, in principiis morborum euacuare, quò minorem iam factam materiam, natura poſſit concoquere.* Nec prædictam ſententiam ille de humoris turgentibus interpretatur, præſertim cùm hi, ob motum, & qualitates prauas, potiùs ſint radicitùs purgandi, quàm minuendi. Pronunciauit ergo Hippocrates eam ſententiam de morbis, in quibus ob multitudinem materiæ, periculum eſt ne virtus non poſſit concoquere, in quibus vult aliquam illius portionem, in principio, purgatione eſſe extrahendam, vt deinceps reſiduum natura poſſit concoquere.

Dicitur hæc purgatio minoratiua, quia minorem facit materiam, naturam leuat, impedimentum tollit coctionis, quæ in principio celebrari debet, quod iiſdem rationibus ſuaderi poteſt, quibus *lib.* 4. *Hiſt. Princip.*
D *Medic. Hiſt. cit.* oſtendimus, humorem turgentem ſtatim eſſe expurgandum: Eadem enim damna, quæ ſequuntur ex turgenti humore, ex multo ſubſequi eſt veroſimile, niſi illicò, & ſine cunctatione expurgetur; periculum enim eſt, ne vires ex nimio pondere deficiant, caliditáſque febrilis augeatur, & in augmento, vel ſtatu ebullientes humores, attenuati, & commoti, in aliquam decumbat præcipuam corporis partem. Deinde ſicut turgens ob motum irrequietum, facilè attractioni cedit medicamentorum, ita etiam materia multa, ob copiam vbique medicamento occurrit. At verò humoribus vitioſis multis, ſolùm purgatione mederi nobis eſt conceſſum. Quare extemplò nulla expectata coctione, ad euitandum maius periculum, eos extra corpus eliminare decens eſt.

E Quòd ſi obiiciant, Hippocratem, & Galenum abſolutè præcepiſſe, ſemper coctionem expectandam eſſe ad purgationem, ſolúmque excepiſſe materiam turgentem. Reſponde primò. Illos loqui ſolùm de curatione ordinaria, ſiue methodica, in qua coctio ſemper expectanda eſt ad purgationem, in materia morbi quieſcente; non verò de cura coacta, in qua ob multitudinem humoris, ſæua pericula impendent. Quare Medicus expertus, occurrens ei quod magis vrget, cuius indicatio cæteras obnubilat, 7 *meth.* 12. medicamento purgante, in initio oblato, tanta futura damna præuidebit.

Reſponde ſecundò. Purgationes has in initio factas ab arte, in materia multa, ſimpliciter non eſſe bonas, attrahunt enim ſemper cum prauo, bonum: quare ab Hippocrate, & Galeno reprobantur. Verùm ſi ſpectemus maius incommodum quod ſequeretur, niſi in principio celebrarentur, poſſunt laudari: hac enim ratione natura, vt ſeſe exoneret, aliquas promouet vacuationes in principio morbi, cum vtilitate multa.

Reſponde tertiò. Hippocratem, & Galenum prohibentes purgationem ante coctionem, eſſe intelligendos de purgatione eradicatiua, non verò de minoratiua, & reuulſiua; hanc enim 2. *Aph.* 29. in initio morborum celebratam ſummoperè probant.

Reſponde quartò. Hippocratem 1. *Aph.* 21. ſolùm excludere à purgatione, ea quæ abſolutè cruda ſunt, admittere tamen ea, quæ aliquo modo ſunt concocta, ſiue obſcurè, ſiue manifeſtè, ſiue perfectè. Quare purgatio iuxta rationem coctionis adminiſtranda: Nam quando obſcura eſt, qualis datur in principio, ex Galeno 1. *criſ.* 17. poteſt purgatio offerri, ſed parcè. Quæ verò manifeſtè concocta ſunt, purgationi ſunt magis accõmoda. Radicitùs verò expurganda, quæ integrè, & ad plenum ſunt concocta. Et hoc modo purgatione vti poſſumus in morbis præſertim diuturnis, in principio, augmento, & ſtatu; in his enim ob diſtantiam ſtatus ſemper materia morbi accreſcit ex victu. Quæ methodus non ſolùm in morbis periculoſis eſt exercenda, ſed in ſalubribus vtiliter celebratur, vt humor faciliùs concoquatur.

Neque contra hanc doctrinam obiicias Hippocratem, 4. *acut.* 44. vbi innuit, purgationem in principio factam coctionem impedire, quia, vt inquit Galenus *in com. purgationes coctionibus aduerſantur, corpus enim vehementer mouentes fatigant, & vehementer calefaciunt*: Nam hoc intelligendum eſt de iis medicamentis, quæ ferè in vſu erant apud antiquos, non verò de noſtris, quæ cùm benigna ſint, & clementia, minimam, vel nullam agitationem faciunt in corpore noſtro, ex quibus maior eſt vtilitas, ex vacuatione humoris profecta, quàm ſit id quod ſequitur ex agitatione detrimentum.

Deinde purgatio in initio inſtituta, criſim non impedit, quæ non fit in principio, ſed in ſtatu, 3. *criſ.* 6. Imò à copia, & ſarcina leuata in principio natura, humorem feliciùs domat, ac regit, & à putredine defendit. Neque inſtes cum Hippocrate, 4 *acut.* 22. crudam paſſionem non cedere, ac proinde in principio inflammationum medicamentis purgantibus non eſſe vtendum; quam ſententiam referens, 4. *Aph.* 1. videtur transferre ab inflammationibus ad venoſi generis morbos, cùm putredo quæ fit in vaſis, ſimilis ſit ei, quæ fit in inflammatis particulis, vt 1. *feb* 6. docuit Galenus: Nam licèt Hippocrates *cit. loc* intelligatur tantùm de purgatione vacuatiua illius humoris, qui eſt in parte inflammata impactus, non verò de reuulſiua, quæ in principio fieri debet, vt *lib.* 2. *Hiſt princip. Medic. Hiſt.* 22. latiùs diximus: nihilhominus tamen, quia humor impactus, ob copiam, partis extinctionem minatur, coactè exercenda eſt purgatio vacuatiua in initio, quæ humorem minuat, nec coctio expectanda eſt, quoniam licèt humor, ante eam, purgationi ſit ineptus, & difficile ſit eum extra corpus elidere, non tamen impoſſibile, quia quando vnica ſalutis ratio adeſt, etſi dubia, melius eſt aliquid agentes periclitari, quàm ægrum ablata ſpe interire, vt 10. *meth.* 10. *poſt med.* notauit Galenus. Similiter faciendum eſt, in curatione inflammationum partium externarum, quando ob humoris multitudinem, & malignitatem, partis corruptio timetur, tunc enim ſtatim vtimur ſcarificationibus, lotionibus ex muria, vt aliquid humoris infrà vacuetur: Quia verò in ſimilibus inflãmationibus internis, ſcarificatione vti non poſſumus, ſtatim occurrimus purgatione, quæ portionem humoris impacti detrahat, & eradicet.

Hac ratione curatio celebranda eſt in materia multa,

A quando periculum impendet; & licèt non immineat, non propterea minoratiua formidanda in principio purgatio eſt, quòd humor ſit crudus, & naturam non habeamus adminiculantem: quoniam natura à principio ſtatim coquere incipit, cùm ſit naturale agens, & tunc iam datur coctio, licèt occulta; quare aliqua humoris portio, ſaltem in poſteriore parte principij, expulſioni eſt parata, nec natura huic vacuationi renitetur, ſed tantùm eradicatiuæ, præſertim cùm humor noxius non habeat qualitates amicas naturæ: quamuis enim natura eum ad coctionem retineat, quia tamen illi eſt moleſtus, facto quodam irritamento leui, à medicamento purgante, non refragabitur, imò illius excretionem promouebit.

B Neque vlteriùs obiicias, in hoc præſtando opere, Medicum non imitari naturam, quæ nunquam vacuat, niſi poſt coctionem, 4. *Aph.* 22. Nam non eſt ſimilis ratio, inter vacuationes factas à natura, & ab arte, vt conſtat ex Hip. 4. *aph.* 21. reprobante deiectiones nigras, & variegatas factas à natura, quas à medicamento excitatas ille probat. Deinde Galenus aſſerens, Medicum debere imitari naturam, non eſt intelligendus, quaſi velit, quòd ſemper debeat naturam imitari, in tempore vacuationis, quia aliquando debet Medicus quieſcere, quando ipſa operatur. 1. *Aph.* 20. & aliquando quieſcente natura, debet Medicus operari, ex Auicenna 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 7. §. *Et ſi natura non mouet, moue tu, &c.* Senſus ergo huius propoſitionis eſt, quòd Medicus

C debet naturam imitari, ita vt operetur, quod natura operaretur in ſimili, ſi à cauſis morbificis non eſſet impedita. Quare Medicus, tam in his quæ facit natura, quàm in iis quæ non facit, eam imitatur, quia illud efficeret, ſi poſſet, vt in venæ ſectione, & in oſſis luxati repoſitione palàm fit. Quia verò non poteſt in principio expurgare, adiuuatur à Medico, quando opus eſt, & aliquando in principio natura irritata euacuat, quæ vacuationes, licèt ſemper ſimpliciter reprobentur, comparatiuè ſæpè vtiles ſunt. Ex iis patere arbitror, poſſe ſolui omnia argumenta, quæ contra doctrinam latam à me, *in lib.* 4. *Hiſt. Princip. Medic. Hiſt. cit.* afferre poſſunt aduerſarij, cùm noſtræ rationes firmæ ſint, & perſpicuæ, Galeniſque menti conſen-

D taneæ, cuius verbis ſeipſum interpretantis, illis ſolùm occurrendum ſatius duxi. Cætera quæ de purgatione poterant animaduerti, ſuperioribus libris iam ſunt propoſita. Num in die critico, purgatio ſit adminiſtranda, lege *in introitu ad praxin, præcepto* 41. Num in die acceſſionis aliquando purgatio celebranda, *lib.* 4. *Hiſt. Princip. Medic. in com. Hiſt.* 32. De conditionibus obſeruandis antè, & poſt purgationem, imò in die purgationis ipſo, ſat multa *in introitu ad praxin*, in præceptis multis.

Conſulit Galenus 11. *meth.* 9. & ex eo monuit Auicenna 1. 4. *tract.* 2. *c.* 7. vt ſi fortè febris putrida non ſit integrè eradicata, vacuantium remediorum ope, offerantur ea, quæ humorem peccantem vacuant per ſudo-

E rem, & vrinam, de quorum præſidiorum vſu, *lib.* 4. *Hiſt. Princ. Med. in com. Hiſt.* 9. Si verò febris his non conquieſcat auxiliis, monet vt refrigerantia intùs offerantur, in quorum claſſe, ptiſſana obtinet principatum, de cuius vtilitate mira lege *lib.* 2. *Hiſt.* 23. cuius naturam in humectandis viſceribus, retundenda ignea caliditate, & biliofo, retorridóque humore vacuando, æmulatur ſerum lactis, de cuius efficacia, *lib.* 2. *Hiſt.* 109. Si tamen caliditas præter naturam adhuc perſiſtat, febriſque diu perſeueret, embrocationes optimæ ſunt, & balnea vtiliſſima, inquit Auicenna 1. 4. *tract.* 2. *c.* 7. de quorum poteſtate, in eradicandis putridis febribus, *lib.* 4. *Hiſt.* 44. & *infrà*, de curatione febrium particulari, plura in vnoquoque capite proponemus. Quòd ſi ſolidas partes torridus calor depopulari incipiat, lactis potus ſummo eſt ex vſu, de cuius admiranda vi, pro præſeruando

corpore

corpore à febri hectica, & iam lapſo in eam, perſanando, lege *lib.2.Hiſt.25.85.*& *lib. 4. Hiſt.44.* De venere, num febribus aliquando commoda, *lib.3.in com. Hiſt.9.* Animi autem pathemata, an interdum conducant, lege *lib.2.Hiſt.114.*

De curatione Febrium particulari.

CAPVT XVIII.

De Febri Diaria.

DE eſſentia, cauſis, ſignis, & præſagio febris Diariæ, plura *lib.4.Hiſt.Princip.Med.ab Hiſt.4. vſque ad 7.* ſumus commentati: nunc de curatione agendum, quæ quàm neceſſaria ſit, *in lib. 8. meth. cap. 2.* docuit Galenus, ne in putridam, ſi diu duret, ob morboſum corporis apparatum commigret; vel in hecticam, vt in diaria ex longa inedia excitata, *cit.loc.* eueniſſe prodidit Galenus, cuius curandæ methodum docuit Galenus, *à cap. 2. vſque ad vltimum.*

Diaria ergo vel ſimplex eſt, vel compoſita: illa exquiſita vocatur, quæ ſemotis cauſis extrinſecis, à quibus eſt facta, per ſe exiſtit, ſimplicémque curationem expoſtulat; hæc cum ſuis cauſis fouentibus ſimul perſeuerat, idcóque compoſitam indicationem efflagitat. Simplex, recta ſex rerum non naturalium adminiſtratione curatur. Vacuatio in ea interdicenda, quæ ope venæ ſectionis, vel purgationis celebrari ſolet. Inter alterantia, principatum obtinet balneum, 1. *ad Glauc.2.* firmat Auerrhoës *5.collig.cap.5.* refrigerat enim, humectat, euacuat ſenſibiliter, & inſenſibiliter aperiendo poros, *lib. 10. meth.cap. 10.* quo loco partes balneorum, quibus præcipuè vtebantur antiqui, enumerat: prima, eſt aër calidus; ſecunda, aqua tepida, vel calida; tertia, aqua frigida; quarta, locus, vbi detergebantur, & vngebantur corpora. Aër calidus, & aqua tepida, ex accidenti refrigerant, laxato corporis habitu, & excluſis fuliginoſis vaporibus. Hæ duæ partes, mirificè laudantur in hac febre: quoniam tertia, hoc eſt, balneum frigidum reprobatur, media enim frigiditate, cutis adſtringitur, & febris protrahitur; idcircò non eſt adminiſtrandum frigidum lauacrum, niſi imminentis hecticæ ſuſpicio ſit: deinde leuis frictio imperanda, ſuperpoſito vnguento, facto ex oleo violaceo, nenupharino, vnguento reſumptiuo, aut refrigerante Galeni.

Febris diaria ex labore, eadem methodo curanda. In balneo æger immoretur diutiùs: ex nimio enim labore, ingens in corpore ſiccitas comparatur. Quies vtiliſſima.

Febris diaria ex bubone, hoc eſt, ex tumore calido partium externarum, præcipuè illarum, quæ in emunctoriis partium nobilium exiſtunt, ex quo, alteratione per continuum facta, calor ſpiritibus communicatur, eos inflammans & accendens, de cuius febris curatione meminit Galenus, 1. *feb.cap.5.* & 8. *meth cap.6.* Nam ceſſante inflammatione, febris miteſcit, vt 1. 4. *tract. 1. cap. 35.* docuit Auicenna. Curatur autem inflammatio, ſanguinis miſſione, purgatione, alteratione, & aliis præſidiis, quæ inflammationi ſunt accommodata valdè.

Febris diaria ex adſtrictione pororum parua, ex Galeno 8.*meth.4.* curatur meatuum apertione, quæ diuerſimodè celebrari debet, pro diuerſitate cauſarum, à quibus fit adſtrictio. Hæc excitatur à cauſa extrinſeca frigida, adſtringente, vt aëre boreali, balneo frigido, aluminoſo, ſalſo, ſolis vſtione, laborioſo exercitio, frictione dura, humore craſſo ſpiracula cutis obturante lentore ſuo. Si à cauſa frigida ſicca oriatur, balneum iuuat, quod ſequatur frictio, cum reſoluentibus oleis celebrata. Si ex conſtrictione meatuum interna ortum ducat, balneum inutile, quia putridam concitat, niſi æger in declinatione vniuerſali ſit conſtitutus. Si verò tanta fuerit repletio, vt ob frictionem magis obturentur pori, tunc vacuatio præcedere debet per phlebotomiam: cacochymiæ verò coctionem per attenuationem, & deterſionem molitur Galenus, 8. *meth. 4.* quoniam obſtructio parua eſt, & in minoribus tertiæ regionis venis ſolùm recondita; quare ſudorificis potiùs, quàm vacuantibus eſt tertactanda. Coctio perficitur oxymel. ſimpl. Oxyſacch. ſyrupo acetoſo, de acido citri: & ſi quæ in prima corporis regione exiſtit, pharmacum offeratur benignum & clemens, vel mollis indatur clyſter. Remiſſa febri, nulla exiſtente putredinis nota, balneum, ſalutiferum præſidium eſt.

Febris diaria ex cruditate orta, in prima corporis regione, 8.meth.5. quam Auicenna *loc. cit. cap.34.* rectiùs diariam appellat ex nauſea, ſeu ſatietate, & à ſucco crudo in ventriculo, & inteſtinis impacto, à quo eleuantur vapores nidoruleuti, qui ſua caliditate ſpiritus cordis inflammant, curatur vomitu, parato ex decocto camumillæ, aut ſeminis raphani, ſi crudus humor innatet in ventriculo; ſi verò in infimo ventre exuperet, clyſtere, & interdum leni expurgante medicamento curanda.

Quòd ſi cum prædicta febre, aluus nimis fuerit ſoluta, conſiderandum, an id quod vacuatur, ſit illud quod eſt corruptum, tunc minimè cohibendus fluxus, quo ceſſante balneum adminiſtretur. Si verò perſeueret fluxus, ventriculus cum tota regione abdominis oleis, & emplaſtris corroborandus. *Virùm verò in diaria orta ex cruditate nidoroſa, ceſſante fluxu, ventriculo roborantia admouenda?* Galenus conſulit, imperátque apponere fomenta ex oleo, & abſinthio, & purpuram nardino vnguento imbutam. Trallianus 12. *lib. cap. 1.* reprobat, quoniam huiuſmodi medicamenta calida ſunt, & idcircò febrem accendunt. Neque aſſeras, Galenum eo loco commendare ea medicamenta, in cruditate acetoſa: nam, vt apertè conſtat ex contextu, Galenus ſolùm ibi agit de nidoroſa; de acetoſa verò differit *ad capitis finem.*

Nun deſpiciendum conſilium Tralliani, iubentis in cruditate dicta, ad roborandum ventriculum, vtendum eſſe fomentis, ex oleis, & pulueribus, quæ ſimul & refrigerandi, & roborandi vires obtineant: de quorum cœtu plura ſunt, vt œnanthæ flos, hoc eſt, vitis ſilueſtris, balauſtia, ſantala, Coralla, Oleum Roſac. Melinum, Myrtheum, quibus, ſi opus fuerit, addenda alia, quæ licèt calida ſint, maiorem tamen vim augendi, & roborandi innatum calorem ſortiuntur, vt oleum de Mentha, Maſtich. de Spica, Abſinthiu. Pro expoſitione tamen Galeni, dic, eum in ſimili cruditate commendaſſe illa medicamenta, poſtquam ceſſauit copioſus fluxus, ex quo virtus facta eſt debilis, quo tempore caliditas iam euanuit, & ob magnam ſpirituum reſolutionem frigiditas ventriculi adeſt, maximè ſi flatus reſoluendi redundent. Hanc fuiſſe Galeni mentem, colligitur. quia *inferiùs* ſubdit, ſi ventriculus intùs vritur, vtilius eſſe cerarum, quod ex melino conficitur, & alia quæ roborandi, & refrigerandi obtinent poteſtatem.

OBSERVATIO.

Diaria ex ſolis ardore, curatio illuſtris.

IVuenis erat gracilis,& hirſutus, qui cùm feruente canicula exercetetur impensè, ita incaluit, & laſſatus eſt, accedente cephalalgia ſæua, cum febre iugi, vt decumbens in lecto, totus exuri videretur. Ille, vt contraria contrariis,ſuaſu quorundam curaret, totum corpus nudum gelida aſpergi, & floribus Roſarum contegi,capitique niuem imponere iuber, quo remedio conſtrictis cutis ſpiraculis, mirandum in modum corpus incaluit, & febris eſt exaſperata. Ingrediens ergo, niuem abiicere impero. Victum frigidum humidum inſtituo, balneum adminiſtro, accommoda medicamenta ad retundendum ſpirituum calorem, & roboranda viſcera igni occupata, deglutienda impero. Quibus celebratis,ſomnus obrepſit,ſudor copioſus erupit, poſt quem integrè febris ceſſauit.

CAPVT XIX.

De febri ſanguinea imputri.

Definitio.

FEbris ſanguinea imputris, Græcis ſynochos appellata, eſt illa, quæ ex ſanguinis efferueſcentia, ſeu ſimplici inflammatione concitatur, ex Paulo *lib.* 2. *cap.* 27. Dicitur ſynochus,à continuo feruore,ex Gal.2. *feb.cap.*11. Eſt autem ſynochus, continua,continens, & acuta febris. Continua eſt, quia cor premit continuò, 2. *criſ.*6. quo loco continuam febrim dicit illam, quæ ad infebricitationem, antequàm ex toto ſoluatur, non deſinit, etſi declinatio aliqua ſenſibilis appareat. Continens eſt, acceſſionibus enim, & exacerbationibus caret, 9. *meth.*2. in qua vna acceſſio ab initio ad finem perpetuò manens, in multos dies porrigitur. Acuta eſt ab Auicenna dicta, 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 43. quia citò per criſim, & cum vehementia ſymptomatum terminatur, quæ magis propria eſt acuti morbi deſcriptio, 2. *Aph.*23.

Hæc in tres ſpecies diuiditur,9 *meth.* 3. & 2. *feb.*9. & 6.*epid.ſect.*1.*com.*29.in Epacmaſticam,hoc eſt,perpetuò accreſcentem, in Paracmaſticam, hoc eſt, perpetuò decreſcentem, & in Acmaſticam, ſeu homotonam, hoc eſt,eundem ſeruantem tenorem. Accreſcit, 9. *meth.* 2. quia plus humoris accenditur, quàm reſoluitur: decreſcit,quia plus reſoluitur, quàm accenditur: ſeruat deinde eundem tenorem, quoniam æquale eſt, quod reſoluitur, ei quod accenditur. Cauſæ cur hoc accidat, potiſſimæ ſunt, varietas obſtructionis, & facultatis in reſoluendo vapores: in magna enim obſtructione plures vapores retinentur, quàm reſoluuntur; in parua, contrà. Nec verò exiſtimes, Galenum velle, dictas ſpecies ſemper æqualiter procedere in tenore dicto, id enim falſum eſt: Nam etiam in illis contingunt inæquales quædam, & inordinatæ motiones, etſi exiguæ, quarum ratione per temporum interualla, modò leuiùs habent,vt 1.*epid.ſect.*2. *com.*3. docuit Galenus.Neque inferas, dari quartam ſpeciem, quæ perpetuò ſit principium,quoniam hæc curationem non reciperet,vtpotè cruda ſemper.

Cauſa.

FIt ſynochus ex ſanguine, non prout eſt quartus humor,ſed ex maſſa ſanguinea,in vaſis maioribus,iuxta alas, & inguina ferucfacta. Nam ſi leuis fuerit cauſa, diariam excitat; ſi vehemens,ſynochum ſine putredine facere conſueuit. Præcipuæ tamen cauſæ ſunt, cutis conſtipatio, aut adſtrictio; magna ſanguinis redundantia,ſiue ex ſuppreſſa hæmorrhoidum, menſtrui, narium, aut alterius partis vacuatione oriatur, ſiue ex immoderato, & copioſo alimentorum vſu, quæ plurimum, & optimum ſuccum gignere poſſunt, vel nimis calida ſunt, & ſanguinem inflammant: cùm enim in maiori quantitate vapores eleuentur,vt difflari nequeant,ebullit ex ipſis ſanguis,ea ratione,qua concreſcit, & feruet muſtum in doliis: nam omne ſubiectum calidum, refrigerationem, & ventilationem deſiderat ſibi proportionatam,quâ ſi non fruatur, maiorem caliditatem concipit. Sanguis verò non ventilatus, quamuis ſtatim celeſiat,non ſtatim putreſcit,tum quia illius natura magis putredini reſiſtit, tum quia natura eum, quantum poteſt, conſeruat,& à putredine tuetur ac defendit, ob nutritionis neceſſitatem. Quare ſanguis diu citra putredinem durare poteſt inflammatus, poſteà verò ob prohibitam ventilationem putreſcit, & ex ſynocho imputri, putris concitatur, niſi Medici ſolertia ægrum ab imminenti damno præſeruet.

Signa.

HVius febris ſigna, eadem ſunt quæ febrem diariam oſtendunt, at ſunt vehementiora: quare facies calida eſt, & rubra, adeſt laſſitudo multùm diſtendens, quæ omnea artus occupat, ob quam cauſam, ægri frequenti iactatione defatigantur, venæque ſanguine repletæ maxima diſtentione turgent. Dolor circa frontem, & tempora infeſtat. Ægri narium pruritu, & ſomno torquentur profundo, in quo rubra ſimulachra repræſentantur. Viſitur difficilis reſpiratio, quæ ex magna vaporum copia pectus diſtendentium, & ex ſumma venarum iugularium repletione originem ducit. Vrina eſt craſſa, rubra, at concoctionis particeps. Cutis non eſt calida, ſed ſuaui madore perfuſa, Cutis eſt denſa, primo enim occurſu, calor ſuauis, poſteà verò acrior perſentitur, ſi diutiùs manum admoueas.

De pulſu huius febris,magna eſt controuerſia: *Vtrùm ſit æqualis?* Galenus 9.*meth.*3.aſſerit eſſe æqualem, vehementem, medium inter mollem, & durum. Contrà obſtat auctoritas Auicennæ, 1.4. *tract.* 2. *cap.* 45. §. *Et pulſus eius eſt magnus,leuis,fortis, plenus,velox,frequens valdè, diuerſus,non plurima diuerſitatis,&c.* hoc eſt, inæqualis,& 1.*ad Glauc.*5.legimus, pulſus inæqualitatem, omni febri eſſe communem. Dic, in ſynocho imputri adeſſe quandam pulſus inæqualitatem, ſed eam exiguam eſſe, quod apertè *infrà* inſinuauit Auicenna dicens, *eſt diuerſus, non plurima diuerſitatis*; ob quam cauſam,9.*meth.cit.* eſſe æqualem affirmauit Galenus. In omni itaque febri, adeſt pulſus inæqualitas, non tamen ſemper eſt notabilis, ſiue manifeſta, quare ſenſata pulſus inæqualitas, dicitur proprium, & peculiare indicium, non tamen inſeparabile febrium putridarum, quoniam ſcilicet aliquæ ex iis, manifeſta pulſus carent inæqualitate,vt conſtat in tertiana exquiſita, cuius pulſus ob dictam cauſam, æqualis nuncupatur à Galeno, 2. *criſ.*3.& 2.*de cauſ pulſ.cap.*2.

Dubitabis deinde: *Vtrùm in hac febre,pulſus adſit vehemens?* Auicenna *cit.loc.*confirmat: Obſtat tamen non inualida ratio, quoniam vehementia pulſus, à robore virtutis emanat; virtus autem in tam magna febre robuſtior non eſt, imò debilior multò exiſtit, quàm antè. Dic ex 3. *de praſag.ex pulſib.* 1. Licèt calor multus occuper cor, tamen adhuc facultas robuſta eſt, & pulſus maximos edit, ac vehementes, quia ad debilitandam facultatem cordis, non ſufficit quæuis caliditas præternaturalis aucta, niſi iam facta, & æqualis ſit, vt eo loco confirmat Galenus, & conſtat apertè, ex 3. *de praſag.*

ex

Digitized by Google

ut pulſib. cap. 4. & quamuis in ſebriente, virtus debilior ſit, quam antè, tamen ob magnum conatum quem adhibet, aucta neceſſitate refrigerandi, robuſtior reddita, pulſum magnum facit, & vehementem.

Meritò deinde inquires, *Vtrùm pulſus in ſynocho ſit minùs velox, quàm in cauſo?* Auicenna *loc. cit.* ſic fatur: *Et pulſus in ſynocho eſt minoris diuerſitatis, & velocitatis, quàm in cauſonide, &c.* Sed mirari licet, cur hic auctor non ſimiliter doceat, pulſum etiam eſſe minùs magnum, quàm in cauſo: ſi enim illud ſit propter ampliorem calorem cauſi, cur etiam non docet, ex eadem ratione pulſum in ſynocho minùs magnum eſſe, quam in cauſo, ſicut eſt minùs velox?

Dic. Diuerſa ratio videtur de magnitudine, & velocitate pulſus: nam in ſynochu ob mollitiem, & obedientiam arteriæ, pulſus poteſt fieri valdè magnus, pro ratione caloris, non ſimiliter autem in cauſo, ob duritiem arteriæ. Quare cùm in cauſo, ob hanc cauſam, pulſus non fiat adeò magnus, efficitur velociſſimus, vt ſic natura opem ferat magnæ refrigerationi, quam vehementiſſimus cauſonis calor efflagitat; quæ velocitas non tanta requiritur in ſynocho, quia ob mollitiem inſtrumenti, pulſus poteſt fieri abundè maior. Pulſus itaque in cauſo, eſt multò velocior, non tamen ſimiliter multò maior, quàm in ſynocho, & id videtur ſignificare Auicenna, *loc. cit.* Dic ſecundò. Cum aſſerit pulſum in febre ſanguinea eſſe minoris velocitatis, quàm in cauſo, ſignificare etiam minorem fore, ex eadem cauſa, cùm ſcilicet in illa febre tum vehemens caliditas, quemadmodum in hac, non conſpiciatur.

Præſagium.

FEbris hæc mitis eſt, ſalubris, & breuis: tertia enim, quarta, aut quinta die finiri ſolet, ſi Medicus illicò opem ferat; maximè cùm ſit frequens in regione noſtra: & licèt in omni ætate, & ſexu contingat, frequentiùs tamen inuadit adoleſcentes, iuuenes, denſo habitu præditos, ſanguineos, carnoſos, rubicundos. Hæc præcipuè tempore hyemis, & veris inſoleſcit. Mitior, ac ſimplicior eſt reliquis, quia ex ſanguine, humorum benigniſſimo generatur, 1. *feb.* 9. & leniſſimis eſt ſtipata ſymptomatis: Quia verò continua, & continens, ideò periculoſa, minùs tamen quàm ea, quæ putredinis particeps eſt. Ex tribus autem ſpeciebus, periculoſior eſt Epacmaſtica, quoniam ſemper accreſcit, deinde Acmaſtica, ſiue Homotona, omnium minimè Paracmaſtica; ex Auicenna *loc. nuper cit.*

Vtrùm verò ſynochus quarto die finiatur? etiam difficilium eſt: Nam Galenus 3. *criſ.* 4. id affirmat, cùm 1. *feb.* 11. & apud Auicennam *loc. cit. cap.* 43. vſque ad ſeptimum extendatur: cui aduerſator idem Galenus 9. *meth.* 4. dicens, ſynochum non putridam, diem quartum non excedere, quin in putridam febrem tranſmutetur; quare ſaltem ſynochus imputris, ſemper in quarto finitur. Dic. Galenum 9. *meth. cit.* intelligendum, ſynochum finiri in quarto, ni Medicus obuiam eat putredini medicis auxiliis, nam tunc ad ſeptimum vſque prorogatur ſynochus imputris, vt *cit. loc.* docuit Galenus. Putris verò licèt vtplurimùm quarto finiatur, 3. *criſ. cit.* quandoque etiam accedit ad ſeptimum, manens adhuc ſynochus, poſt quem redditur verè bilioſa. Finitur ferè cùm vacuatione ſenſibili, aut inſenſibili: illa vel hæmorrhagia, vel ſudore præſtatur, hæc cum reſolutione occulta, ſub vaporis forma. Solet etiam permutari in febrem ardentem, tertianam, continuam, vel variulatum, aut morbillorum criticam, vel ſymptomaticam expulſionem.

Illud verò vltimò, etſi ſæpè quæſitum, quia arduum, & in cuius explicatione varius videtur Galenus, diſcutiendum, ne in argumento de febribus aliquid ſcitu

A dignum deeſſe videatur: *Vtrùm ſynochus cæterorum morborum ritu, quatuor tempora percurrat?* Galenus placet, tum *lib.* 1. *criſ. cap.* 2. tum *lib. de totius morb. tempor.* 1. & 3. & Auicennæ 2. 1. *cap.* 7. & 1. 4. *tract.* 1. *cap.* 3. morbos omnes ſalubres quatuor tempora percurrere: Nam morbis ſingulis, vt & ſingulis animantibus, ſuæ inſunt ætates, & fatales temporum curſus, vt Plato refert *in Tymæo*: nam morbus cum tota ſua intenſione non incipit, & magnitudine, ſed paulatim intenditur, donec ad ſummam vehementiam perueniat.

Oppoſitum demonſtrant argumenta non inualida. Primùm. Febris continuæ vna datur ſpecies, quæ à principio ad finem vſque ſemper accreſcit, & tota eſt augmentum. Aſſignatur & alia, quæ à principio ad finem vſque ſemper decreſcit, tota eſt declinatio.
B Admittitur & altera, quæ à principio vſque ad finem ſemper permanet in ſtatu eodem, ita vt neque declinet, neque augeatur, ſed tota ſit ſtatus. Ergo ſaltem hi morbi, quatuor tempora non habent.

Secundum. Morbus, res eſt ſimplex, & ſimilaris. Ergo non poteſt habere quatuor tempora. Antecedens eſt notum, quia morbus non eſt veluti domus, quæ ex variis partibus componitur, imò ſtatim cùm incipit, totam ſuam eſſentiam habet, ſolùm differens magnitudine ab ipſo morbo, qui poſtea exiſtit, vt *lib. de morb. temp. cap.* 1. & *lib. de totius morb. temp. cap.* 2. & 1. *de loc. cap.* 2. *ante fin.* confirmat Galenus. Conſequentia eſt ma-
C nifeſta: Morbus enim in primo ſuo inſultu, totam ſuam eſſentiam habet, quam vnaquæque res, in illo genere poteſt habere. Accedit, quòd tempora eſſentialia morbi, ita dicuntur, vt partes quædam aſſignentur, eius eſſentiam diſtinguentes. Sed morbus non recipit varietatem, quia omnis morbus conſtituitur, in eſſe talis, penes quod eſt, & per ſe lædit operationes. Sed maior, vel minor operationum læſio, nullam eſſentialem varietatem in rebus conſtituit. Ergo.

Tertium. Morbus qui incipit à materia cocta, vel putrefacta, non poteſt quatuor tempora habere. Ergo, &c. Antecedens eſt notum, quoniam principium eſt totum cruditatis, & neceſſariò morbus, qui incipit à materia cocta, aut putrefacta à fortiori, caret principio cruditatis. Poſſe autem morbum à materia cocta ori-
D ginem ducere, certiſſimum eſt, quando v. g. in venis diſtantiſſimis à corde, aut aliqua parte remota, extra venas, aliquis humor peccans colligitur, qui paulatim concoquitur, ſed cùm ſit quietus, & non irritet, morbum non concitat, donec poſt coctionem moueatur, & naturam ad excretionem ſtimulet. Tunc morbus ille priuatur principio. Deinde. Quando febris diaria, in augmento, aut ſtatu mutatur in putridam, hæc incipit à materia cocta: nam aſſerente Galeno 1. *feb.* 7. *in princip*, inſeparabile ſignum eſt à febribus diariis, coctio in vrina, ſtatim prima die. Quòd autem febris à materia putrida incipiat, experimento quotidiano compertum eſt, quo docemur, in principio vniuerſali febrium, extrahi per ſanguinis miſſionem, non ſolùm ſanguinem putridum, ſed corruptum. Quòd incipiat
E à materia maligna, poſito exemplo in atra bile, docuit Hippocrates 4. *Aph.* 22. & poſito exemplo in bile æruginoſa, 5. *epid. ſect.* 3. *com.* 75. in hiſtoria illius phrenitici, qui primo ægritudinis die, euomuit multa virulenta, æruginoſa, & tenuia. Confirmatur hoc argumentum. In febribus, & inflammationibus, quæ à materia putrida fiunt, in hunc modum. Materia in inflammationibus vertitur in pus, & materia quæ concoquitur in venis, per febres, ſimul putreſcit, & ſimul concoquitur vſque ad ſtatum, in quo ipſa eſt ſummè cocta, & putrefacta. Sed hæc ante morbum erat putris. Ergo morbus ab illa dependens, ratione putredinis, priuatur principio. Maior eſt Galeni, 1. *progn. vlt.* 6. *Si verò vim quandam ſeruet, permixta quadam commutatio efficitur, ex calore naturali, & præter naturam, ſiquidē calor naturalis*

concoquit

concoquit, præter naturam putrefacit. Minor patet ex ſuppoſitione. Conſequentia eſt vera, quia ſi adueniente morbo, magis intenditur putredo, non poteſt aſſignari principium illius morbi, ratione putredinis, quæ ante morbum præerat.

Quartum. Si omnes morbi, quatuor tempora haberent, hoc eſſet, quoad alterationem materiæ, aut quoad ſymptomata, aut quoad eſſentiam morbi. Sed nullo horum modorum percurrunt quatuor tempora. Ergo, &c. Maior eſt vera cùm ſolùm affectus præter naturam inueniantur, vedelicet cauſa, morbus, & ſymptoma, quorũ ratione, à Medicis tempora contemplantur. Non inuenitur quoad alterationem materiæ, quia abſoluta coctione in ſtatu vniuerſali morborum, nullus gradus coctionis acquiritur, nec deperditur, & ſic alterato à materia, priuatur declinatione. Neque quoad ſymptomata, quoniam morbi acuti quum incipiunt, ſæuis ſymptomatis firmantur, & carent principio, ex Hip. 1. *epid. ſect. 3. text.* 10. Neque quoad eſſentiam morbi, hic enim penes eam, nullam ſuſcipit varietatem. Confirmatur, quia omnes morbi lethales, neceſſariò carent declinatione, cùm ſit impoſſibile, quòd vllus in ea, ſi ſit vniuerſalis, emori poſſit, vt 3. *criſ. c.* 5. *&* 9. firmauit Galenus.

Quintum. Morbi immateriales, non poſſunt habere quatuor tempora. Ergo non omnis morbus &c. Antecedens probo, ſuppoſito quòd tres ſunt ſpecies febris hecticæ, & quòd in vltima ſpecie, calor ſit remiſſior, quàm in duabus antecedentibus. Ergo ſaltem in hac, quatuor tempora non adſunt. Diſcurſus hic deducitur ex Galeno *lib. de maraſmo, c.* 5. *per totum*, quo loco ex pulſu, & reſpiratione, in hac ſpecie calorem præter naturam, in quanto, & quali eſſe imminutum collegit. Deinde Morbus hæreditarius, ex vitio ſeminis contractus, non poteſt habere principium, cùm ex ſemine, & ſimul cum ipſo animali ſit productus, reliquorum accidentium inſtar, quæ ſimultanea actione, cum certa, & determinata intenſione producuntur.

Sextum. In morbis non debet aſſignari principium, diſtinctum ab augmento, ex Gal. *lib. de morb. tempor. c.* 2. & *lib. de totius morbi temp. c.* 1. *&* 2 quia principium dicitur, ex Gal. *eodem lib. de tot. morb. temp. c.* 3. totum illud tempus, quo morbus in generatione exiſtit. Sed morbus nunquam eſt in generatione, ab augmento differẽs, quia accidens eſt, & à primo inſultu, protinùs generationem ſimul acquirit, & ad incrementum feſtinat, nulla figuratione, nec conformatione partium. Nunquam igitur erit in principio ab augmento diuerſus. Confirmatur ex eo, quod ait Galenus 1. *de loc. affect. c.* 2. *ad med.* morbum videlicet calidum, & frigidum, & humidum, & ſiccum protinùs ab initio, cùm primùm corpus temperaturæ, quæ bonæ valetudini debetur, limites exceſſerit, eandem ſibi ipſi naturam habere: quamuis enim adeò interdum ſit exiguus, vt neque à nobis cognoſci, neque laborantium ſenſu percipi poſſit, nihilominùs tamen propriam habet ſpeciem: & quemadmodum res ſimilares; quando fiunt, iam ſunt, & non habent tempus in quo generentur, in quo non ſimul augeantur, morbus autem res ſimilaris eſt, ex Gal. *cit.* videtur morbus, non habere principium ab augmento diuerſum.

Septimum. Purgatio ſæpe repentè ſanat incipientem ophthalmiam, ſiquidem *ex iis*, inquit Galenus 13. *meth. cap.* 11. *quibus oculi tentari phlegmone cœperunt, nonnullos ſola purgatione per aluum, vno die ſanatos vidiſti.* Miſſio deinde ſanguinis vſque ad animi deliquium, confeſtim etiam ſynochum ſanat, ex Gal. 9. *meth. c.* 4. Inſuper. Si in principio morbi pendentis à materia turgente, pharmaco eradicatiuè purgante vtamur, morbus ipſe ſtatim declinabit, ſine augmento, & ſtatu. Denique narrat Galenus *ſect.* 5. *Aph.* 1. & 12. *meth. vlt.* cuidam iuueni humore æruginoſo per vomitum vacuato, ſtatim conuulſionem, & febrem ceſſaſſe. Ergo, &c.

Vltimum. Criſis perfecta eſt repentina mutatio ad

A ſalutem, id eſt, ſubita morbi ſolutio, *lib.* 3. *criſ. cap.* 2. & *lib.* 1. *de dieb. decret. c.* 2. vbi abſolutam vocat criſim, id eſt, perfectam, eam quæ nihil morbi reliquit: Hæc autem in ſtatu plerumque contingit, *lib.* 3. *criſ. cap.* 6. Ergo non reperitur in morbis declinatio, quoniam perfecta criſis in ſtatu accidit, & ipſa nihil humoris relinquit, quod apertè concedit Galenus, *lib. de optim. ſect. ad Thraſybul. cap.* 47. §. *Quando verò criſis bona in augmento contingit*, quod fieri poteſt ex Galeno *lib.* 3. *criſ. cap.* 5. 6. *&* 12. & 1. *epid. ſect.* 3. *com.* 24. *&* 30. & Auic. 2. 4. *cap.* 80. ſi perfecta ſit, morbus ſtatu, & declinatione priuabitur; ſi verò imperfecta, morbus cùm minui ſtatim incipiat, eo quòd ſubita ſit mutatio ad melius, 1. *de dieb.*
B *decretor. cap.* 2. ſi non declinatione, ſaltem ſtatu carebit. Non igitur quiuis morbus, quatuor tempora ſortitur.

Nec argumentis auctoritates deſunt. Prima eſt Hip. *lib.* 1. *epid. ſect.* 3. *text.* 10. aſſerentis, dari aliquos morbos, qui ſtatim in principio vigent, ac florent. Ergo in iis morbis, deficit augmentum. Secunda auctoritas eſt Galeni, *lib. de morb. temp. cap.* 1. §. *Tempus itaque nullum, inflammationis generationi ſingulariter principium tribuitur, ab eo quod augmenti eſt diuerſum, ſed vnum eſt in vniuerſum à primo inſultu vſque ad ſtatum, affectu increſcente, &c.* Ergo in inflammationibus, non reperiuntur niſi tria tempora, ſi principium ab augmento non eſt diſtinctum.

Tertia eſt Galeni *lib. de optima ſect. ad Thraſybul. cap.*
C 47. quo Galenus non ſolùm reprehendit illos, qui affirmant omnes morbos percurrere quatuor tempora, ſed hoc eſſe falſum pluribus rationibus confirmat: primò, quoniam Apoplexia ſtatim in prima inuaſione, totam habet magnitudinem. Secundò, quoniam in principio morbi perſanari, poſſunt, facta vacuatione à natura, fluxu ſanguinis ex vtero, naribus, hæmorrhoïdibus, ſudore, alui fluxu, quorum vacuationum interuentu, non ſolùm remittitur, & declinat morbus, ſed impeditur, ne deueniat ad illam magnitudinem, ad quam perueniret, ſi humor peccans à natura non fuiſſet euacuatus. Quarta eſt Auicennæ 2. 1. *tract.* 1. *cap.* 7. § *Scire debes, quòd plurimæ ægritudines quatuor habent horas.* Ergo ex ſententia Hippocratis, Galeni, & Auicennæ, non omnis morbus
D habet quatuor tempora.

Vt verò hæc huius quæſtionis enodatio, magis eluceſcat quam ex plurium mente, intricatam, confuſam, & abſque ſuis principiis vagantem reliquit Galenus, notabis primò, eam de morbis lethalibus non eſſe intelligendam, quos non habere quatuor tempora, certiſſimum eſt, vt *lib. de tot. morb. temp. cap.* 1. & 1. *de criſib. c.* 2. ipſe edocuit, cùm tamen ſit, ex iis aliquos ſolùm habere principium; alios principium, & augmentum; alios principium, augmentum, & ſtatum: prout mors in hoc, vel in illo tempore contingit. Sed cùm tribus de cauſis in morbis lethalibus, ægri occumbant, aut propter ſuffocationem caloris natiui, vel vehementiam morbi cum violentia ſubuertentis virtutem, aut facultatis de-
E bilis reſolutionem, ex Galeno 3. *de criſ.* 9 *in fin.* Qui moriuntur in principio morbi, pereunt ſuffocato calore; qui in augmento, & ſtatu, ex violentia morbi; qui in declinatione particulari, ex reſolutione virtutis decedunt. Ex his colliges, patientes internas inflammationes, aut morbos ex copia ſuccorum crudorum ſubortos, maiori ex parte in principio mori; vehementiſſimis febribus oppreſſos in vigore; virtutis exſolutione, & crebra ſyncope per vniuerſam morbi conſtitutionem vexatos, in particularibus declinationibus occumbere.

Nota ſecundò, morbos ſalubres, quoſdã habere cauſam, hoc eſt humorem, quos materiales vocamus; alios ea carere, quos immateriales dicimus. Ex illis quidam criſi, alij ſine criſi, ſimplici ſolutione finiuntur. Ruſus ex materialibus, alij incipiunt tanquam à termino à

quo

Digitized by Google

quo, à materia cruda; alij à materia putrida, & maligna; alij, ex aliorum voto, a materia cocta, quod placitum mihi ſemper viſum eſt difficile, quòd ſcilicet humor coctus, iam euictus, & ſuperatus a natura, ſit cauſa productiua alicuius morbi, ad cuius expulſionem, materia cocta, iterum de nouo concoqui incipiat.

Nota tertiò. Reperiuntur morbi, qui breuiſſimè tempora percurrunt, vt eos illis carere, veriſimiliter ſit pronunciandum, vt 1. *criſ.* 17. Galenus edocuit, vt in ſæua angina velociter ſtrangulante, & forti Apoplexia palam conſpicitur, in quibus aliqua tempora deficere non eſt dicendum, etſi ſenſus ea non aſſequatur, & cognoſcat, vt *lib. de totius morb. temp. cap.* 4. *ad med.* elegantiſſimè docuit Galenus, §. *Nullus ſiquidem tam ſubito ſymptomate corripitur, vt hi quibus ceruix detruncatur, quanquam horum quoque ſectio, ſecundùm aliquod tempus habetur, & ſecundū, & tertium, & quartum, vt ſic chirurgus rem quālibet diuidat, &c.* Sed iure affirmandum eſt, omnia tempora reperiri, quanquam ea à ſenſu non percipiantur: Nam in omni mutatione, quæ incipit, & deſinit, neceſſariò debet aſſignari tempus, in quo incipit, & in quo finitur, & in quo augetur, & viget. Cùm ergo omnis morbus, ſit qualitas quæ intenditur, & remittitur, abſolutè prædicta tempora ſunt aſſignanda, etſi ſenſus ea minimè percipiat.

His iactis, ſit prima concluſio. *Morbi materiales ſalubres, quatuor habent tempora eſſentialia ſuæ magnitudinis, ſiue incipiant ab humore crudo, vel cocto, vel putrido, ſiue finiantur criſi, vel ſolutione.* Probat Galenus 1. *criſ.* 2. & 3. *criſ.* 9. *lib. de tot. morb. temp. cap.* 3. Subſcribit Aëtius *tetrab.* 2. *ſerm.* 1. *cap.* 20. & omnes principes confirmant, dummodò eorum aliquod, neque ab arte, neque à natura vacuatione præſcindatur, vt *ſuprà* argumentis comprobauimus.

Secunda concluſio. *Morbi immateriales ſalutares, ſiue ſint facti, vt febris hectica, ſiue fientes, vt febris diaria, & aliæ febres, habent quatuor tempora.* Probat Galenus *lib. de totius morb. temp. cap.* 3. §. *Quapropter nullus morborum, qui ſoluitur, eſt, qui non percurrat hæc quatuor tempora, &c.* Si enim morbus ſalubris, vt ſoluatur, debuit declinare: Ergo habuit magnitudinem, à qua declinat. Rurſus. Si morbus magnitudinem fuit aſſequutus: Ergo antequam ad ipſam perueniret, habuit augmentum, & antequam augeretur, neceſſariò habuit principium. Ergo de primo ad vltimum, omnis morbus qui declinat, & ſoluitur, debet quatuor tempora obtinere.

Ad primum argumentum dic. In febribus continentibus omnia tempora reperiuntur, quæ ob breuitatem, & anguſtiam non percipiuntur. Hæ febres non vocantur ſemper accreſcentes, ſemper vigentes, & ſemper declinantes, ex eo quòd ſecundùm ſe, totæ ſint augmentum, & declinatio, ſed quoniam hæc tempora habeant longiſſima, & conſpicua, reliqua verò admodum breuia, & quæ difficulter percipi poſſint.

Ad ſecundum dic. Morbus aliter à Philoſophis, & Medicis conſideratur: ab illis præcisè, ſecundùm eſſe prædicamentale, vt eſt qualitas, ſine reſpectu ad aliud; ab his, quatenus corporis actiones lædit, & diuerſimodè ſecundùm maiorem, vel minorem intentionem premit, vel variam dependentiam à cauſa, vel varium eius motum: & hac ratione morbus ſalutaris quatuor habet tempora; non autem ſi in rigore philoſophico loquendum ſit, ſecundùm quām conſiderationem, ſtatim in principio, totam ſuam eſſentiam habet ſecundùm magnitudinem, non tamen totam ſuam magnitudinem. Cùm ergo de eſſentia morbi, ſecundum medicam conſiderationem loquatur Galenus, & magnitudo tempora conſtituat, hinc factum eſt, quòd cùm dicimus morbum habere tempora eſſentiæ, huius nomine non debeamus intelligere ſpeciem, ſed magnitudinem ſpeciei, & eſſentiæ, ſubortam ex maiori,

A vel minori intentione, vel ex varia dependentia à cauſa, & illius motu. Quare ad Galenum dic. 1. *de loc.* 2. & aliis locis citatis, loquutum philoſophicè, & non medicè. Ad confirmationem dic, morbos non ſuſcipere varietatem, ſecundùm ſpeciem, & eſſentiam, ſed ſecundùm magnitudinem eſſentiæ, quæ varietas ad vſus medicos ſatis eſt: quoniam licèt morbus ab initio totam ſuam eſſentiam habeat, non habet totam ſuam magnitudinem, & tempora diſtinguunt magnitudinem morbi, non autem eius eſſentiam. Vocantur autem eſſentialia tempora, non quia ſunt partes componentes & diſtinguentes eſſentiam, ſed quoniam circa cauſam, & ſymptomata non verſantur.

Ad tertium dic. Morbi poſſunt incipere à materia

B cocta, putrida, aut maligna; negandū verò hos morbos, quando ſalutares ſunt, quatuor tempora non percurrere. Ad probationem de coctione, concedimus principium eſſe totum tempus cruditatis, ſed materiam illam coctam, de nouo recrudeſcere, ob febris aduentum, & hac ratione à noua illa cruditate, febris principium ſtatuitur. Dic ſecundò, nullum morbum incipere à materia cocta, tanquam à termino intrinſeco, qui in latitudine illius morbi claudatur, ita vt ſit verum dicere, quòd ſtante humore cocto, & ſalua qualitate coctionis, febris putrida habeat ſuum eſſe exiſtens à parte rei; cùm repugnet febrem eſſe putridam formaliter, & in actu, & materiam eſſe coctam formaliter, & in actu, accipiendo coctionem, vt eſt qualitas formaliter, & in actu,

C a putredine diſtincta.

Quod verò obiicitur, in exemplo febris diariæ, quæ tranſit in putridam, apparere vrinam coctam, nihil probat, quia cùm diaria ſit in ſpiritu, in facto eſſe; & in humoribus, in fieri, nullum inconueniens eſt, quòd humor laudabilis, qui cauſa febris non exiſtit, ſit coctus. Et licèt febris diaria, ſit plurium dierum, quæ habet ſuum calorem in ſanguine, & in facto eſſe, non eſt negandum, quòd vrina ſit cocta, quia hæc ab humore emanat, à quo febris fuit generata, ſed eſt ſignum alterius humoris laudabilis, quare non repugnat, quòd ex eo generetur febris, antequam aliquam nouam diſpoſitionem præter naturam ſibi adſciſcat.

Poſſe autem febrem incipere à materia putri, vel

D maligna, non negamus, quia hæc cùm non ſit concocta à natura, cruda exiſtit ex Hip. 2. *acut* 44. appellante illa eſſe cruda, quæ à natura euicta non ſunt. Ad confirmationem, quæ maximam difficultatem inuoluit, facilè reſpondebis, ſi breuem tractationem de generatione puris, latam *lib.* 4 *Hiſt. Princ. Medic. in com. Hiſt* 9. perpendas. Concede tamen verum eſſe, quòd dum materia vertitur in pus in inflammationibus, & reducitur ad benignum in venis per febres, in hac alteratione, ſimul & ſemel humorem putreſcere, & concoqui, & ſimul vſque ad ſtatum in illo humore putrido intendi putredinem, & coctionem: Negandum tamen eſt, febrem ab illa materia ortum ducentem putri, aut inflammatione, principio carere.

E Ad confirmationem dic, illa media alteratione, per quam generatur in inflammationibus pus, & in febribus materia reducitur ad benignum, & ſimul putrefactio & concoctio acquiruntur, formaliter, & in actu coctionem, & putredinem non reperiri, ſed per comparationem ad duo extrema, ſcilicet ad coctionem, & putredinem. Quamobrem in illa materia putrida, quæ febrem concitat, quando alteratur, & concoquitur à natura, ſicuti acquiritur & intenditur terminus illius mediæ alterationis, qui dicitur qualitas media, ſic deperditur & remittitur qualitas putredinalis, exiſtens in humore, contraria ſecundùm ſpeciem, termino illi mediæ alterationis, quæ acquiritur in generatione puris. Et quando per febres, materia reducitur ad benignum, hoc modo non repugnat, quòd putredinoſa qualitas corrigatur, & expellatur à materia putrida, & quòd in

qualitate

qualitate acquiſita, per mediam alterationem corrigentem putredinem, coctio & putredo intendantur, non tanquam duæ qualitates formaliter diſtinctæ, conſtituentes tertiam qualitatem compoſitam ex extremis, ſed quia inueniuntur in vna ſimplici qualitate, ſolùm per comparationem ad extrema, non aliter quàm albedo, & nigredo acquiruntur, & in medijs coloribus inueniuntur.

Ad quartum dic. Omnes morbos habere quatuor tempora, vel quoad alterationem materiæ, vel quoad ſymptomata, vel quoad eſſentiam. Et ad maiorem argumenti reſpondet quidam, cognoſci declinationem quoad alterationem materiæ, quoniam vrina eſt ſubruſa, & ſubflaua, habens ſedimentum album, læue, & æquale, & in quantitate pauca, quæ in ſtatu erat flaua, cum ſedimento albo, læui, æquali, ſed copioſo. Ratio eſt in promptu, quia in ſtatu calor febrilis non eſt ſic attemperatus, vt in declinatione, & materia peccans non eſt ſic imminuta; poſt quæ omnia gloriatur ſe inueniſſe ſigna declinationis, quæ ab alijs minimè ſint annotata. Sed deceptus eſt, cùm Galenus *1. de criſib. 7. & 8.* & *lib. de tot. morb. temp.* 3. nos doceat cognoſcere declinationem, quoad alterationem materiæ, aliquo ſigno peculiari, ex remiſſione morbi & ſymptomatum & materiæ efficientis morbum imminutione: quare ſupra Galeni doctrinam, nihil addidit manifeſte. Si enim humor peccans minuitur in declinatione, ſedimentum in minori quantitate apparebit, cùm morbus & ſymptomata in declinatione ſint remiſſa, quapropter color in vrina erit multò ſimilior colori qui in ſtatu naturali apparere ſolet.

Neque obijcias Galenum, aſſerentem in locis dictis, ſed præcipuè *lib. de tot. morb. temp. cap.* 3. in declinatione vniuerſali relinqui aliquem humorem, qui coctionem deſiderat: Nam ex eo non infertur, in declinatione vniuerſali, humores concoqui: Si enim humor morbum efficiens eſt vniformis, abſque dubio exacta & perfecta concoctio fit in ſtatu; ſi verò eſt diſſimilis, tunc licèt facta ſit concoctio, vera declinatio non eſt, quia dum humor ſecundùm vnam partem concoquitur, & ſecundùm aliam remanet crudus, aut putridus, morbus verè non declinat, ſed falſa declinatio eſt: & hoc modo, per coctionem potiùs debemus intelligere, vacuationes paulatim factas, per vrinam, & aluum, vt *3. progn.* 24. explicuit Galenus, aſſerens naturam mederi humoribus craſſis per coctionem, hoc eſt, per paulatinam excretionem, per vrinam, aut alui fluxum celebratam, cùm in declinatione humores craſſi relinquantur, qui ſunt veluti cinis, quos natura per eas regiones euacuat.

Ad probationem, de morbis habentibus ſtatum in principio, in quibus non videtur principium dari, nec augmentum quoad ſymptomata, dic, ob breuitatem non ſentiri, vt de febribus continentibus *ſuprà* aſſeruimus, quamuis ea tempora ſint aſſignanda, etſi non percipiantur. Ad confirmationem, quòd non dentur quoad eſſentiam morbi, in ſecundo argumento ſatisfecimus, dum tempora eſſentialia vocari prædiximus, non quia ſint partes componentes, & diſtinguentes eſſentiam, ſed quia circa magnitudinem eſſentiæ, & non circa cauſam, aut ſymptomata morborum verſantur. Ad inſtantiam de morbis lethalibus, ſolutio neceſſaria non eſt, cùm hæc quæſtio de iis non ſit intelligenda, quos non poſſe habere quatuor tempora libenter fatemur.

Ad quintum dic. Falſum eſt aſſerere morbos immateriales quatuor tempora non habere: nã ſpecies tres febris hecticæ, potiùs appellanda ſunt tempora, quæ in tota huius febris conſtitutione conſiderantur, quatenus calor febrilis, in partibus ſolidis exiſtens, æqualiter, & in eodem tempore, tres illarum humiditates non abſumit. Vt verò hæc doctrina rectiùs intelligatur, ſuppono ex *Gal. lib. 10. meth. c. 11. §. Siquidem in ſingulis ſimplicium, ac* A *primarum, &c.* Omnes partes ſeminales triplici ſubſtantia conſtare, carnoſa, membranoſa, ac fibroſa, ea lege, vt omnes hæ ſubſtantiæ in vnica ſimpliciſſima vena reperiantur. Sicut ergo eſt triplex ſubſtantia ſic etiam triplex humiditas conſideratur, has ſubſtantias reparans atque reficiens, quæ humiditates dicuntur ros, cambium, & gluten, & eſt illa radicalis humiditas, cuius merito partes continuantur, iuxta quas humiditates, tempora febris hecticæ conſurgunt. Licèt verum ſit, quòd febrilis calor, partes ſolidas in facto eſſe corripiat, & per modum habitus, ſecundùm omnes tres illas ſubſtantias; non tamen ſecundùm omnes fit æqualis conſumptio, tempore eodem, cùm priùs rorida humiditas, ſecundò cambium, & tertiò gluten abſumantur.

Iuxta hunc ordinem, quatuor tempora febris hecti- B cæ ſic conſtituo. Principium vniuerſale ſit prima febris hecticæ ſpecies, in qua calor in facto exiſtens, & in habitu, rorídam partium ſolidarum humiditatem abſumit. Augmentum, quando cambium abſumitur: Status quando gluten. At verò declinatio, quando prædictæ ſubſtantiæ, ſuo ordine reſtitui, & reparari vſque ad ſanitatem incipiunt: quæ de temporibus inſenſibilibus febris hecticæ ſunt intelligenda. Si verò Medicus, antequàm ſecunda, aut tertia ſpecies adueniat, ſanatum ægrum iudicauerit, tunc tempora breuiora fiunt, etſi à nobis non percipiantur.

Ad inſtantiam dic, in tertia ſpecie, maraſmo dicta, calorem ſolum eſſe imminutum in quanto, ſed non in quali; quare nullum eſt inconueniens, quòd pulſus, & C reſpiratio vſui imminuto reſpondeant, cùm ad hoc vt qualitates primæ operentur, vltra rationem principij efficiendi quo pollent, efficientem quantitatem ex parte ſubiecti efflagitent. Adde, hunc maraſmum eſſe lethalem, nos autem loquimur de ſalubri morbo: Nam, quos maraſmus iam occupauit, hos ſanare non tentabis; etſi enim caliditas corrigi poſſit, non tamen ſiccitas, vt *10. meth.* 10. docuit Galenus.

Ad obiectionem de morbis hæreditariis, dic. Falſum eſſe aſſerere, quòd morbus à principio generationis incipiens, ex ſeminis vitio contractus, careat principio, quoniam ſubiectum cui aduenit ille morbus, eſt animal actu viuens intra vterum, & morbus non ſe exerit, antequàm ſit animal, ſed cùm ſit affectus adſcititius, animal iam generatum, & viuens præſupponit. Illud D autem quod ſimul producit cum ipſo fœtu, quantumuis vitioſum ſit, naturale tamen, inſitum, & congenitũ, ſanitatem non excludit, ſed ſolùm in corpore proximam aptitudinem ad morbos relinquit. Hoc modo intelligendus Hippocrates *3. epid. ſect. 2. text* 3. dicens filiam Euryanactis paſſam fuiſſe natiuam tabem id eſt, fuiſſe diſpoſitam ad tabem, ob aptitudinem, & inclinationem, à principio generationis relictam.

Ad ſextum dic. Temporum diſtinctio, propoſita à Galeno, in inflammationibus, & in febribus eas conſequentibus, intelligenda eſt de iis inflammationibus, à quibus excrementa ſenſim non excernuntur, ſed in ipſis contenta manent quouſque reſoluantur, vel in pus mutata vacuentur. Aliter verò diſtinguenda ſunt E tempora, in iis inflammationibus, è quibus ob membranæ obductæ tenuitatem, ſenſim aliquid reſudat, & ſenſim vacuatur, vt accidit in Peripneumonia, Pleuritide, Ophthalmia, & reliquis huiuſmodi, in quibus tempora, ad vſus medicos, ex cruditate & coctione illius, quod educitur, commodiùs diſtinguuntur.

Ad ſeptimum *ſuprà* ſatisfactum eſt. Octauum. Solùm concludit auxiliis medicis poſſe morbos, aliquando aliaquibus temporibus priuari, vel à natura moliente criſim: Nam quando criſis, in augmento contingit, poterit quidem morbus vigore carere; ſi verò perfecta criſis accidat in ſtatu, declinatio ita breui afluet, vt & concedi, & negari ad libitum poſſit.

Auctoritatibus ſic ſatisfaciendum iudico. Ad primã,

ex

es Hipp. 1. *epid.* Dic nullum eſſe inconueniens, quòd dentur febres continuæ, in quarum principio detur ſtatus: non tamen inde ſequi, quòd ante illum ſtatum, duo tempora non præceſſerint, ſcilicet principium, & augmentum, quæ ob ſui breuitatem, à Medico neque ſentiuntur, neque cognoſcuntur. Ad locum Galeni *lib. de morb. temp. cap.* 1. Dic, Galenum per illa verba ſolùm voluiſſe, totum illud tempus inflammationis, à primo inſultu, vſque ad ſtatum, eſſe continuum, cùm vna non ſit alteratio, ſed non negat, quòd ſeruata continuitate alterationis, diuerſa tempora aſſignentur: & hanc fuiſſe Galeni mentem, colligo *ex eodem cap. ad finem, in §. Huius autem proprium ſingulariter generationis tempus diuiſum non eſt.* Ad locum *ex lib. de optima ſecta ad Thraſybul. cap.* 47. Dic, *ibi* Galen. fuiſſe loquutum, de têporibus morborum, quæ ſenſu percipiuntur & cognoſcuntur; quæ tempora in omnibus morbis inueniri negat Gal. & nos libenter fatemur, cùm *ſuprà* dictum ſit, in morbis aliqua tempora obſcurari, ob breuitatem ſuam, & hoc modo argumentum de Apoplexia eſt explicandum.

Ad ſecundam, & tertiam auctoritatem Gal. reſpondet quidam, poſt etiam optimam dari declinationem, etiàſi ob breuitatem non ſentiatur. Ratio eſt, quia licèt cauſa morbifica vacuetur, non ceſſat qualitas morbifica morboſa introducta iam impreſſa, ſed per aliquas horas perdurat, & interdum per integrum diem, ex Gal. 2. *prorrhet.* 57. *verſus finem*, poſito exemplo in ligno calefacto ab igne, quod poſtquàm ſeparatum eſt, per aliquod tempus calorem conſeruat. Quando autem vacuationes fiunt in principio, à natura, vel ab arte, non poſſunt morbum in medio curſu reprimere, & eum ſequentibus temporibus priuare, ſed hæc ſolùm fiunt breuiora, vt morbus ſublatus eſſe videatur, quin reliqua tempora perſeuerantur, & ob hanc cauſam rarò in morbis fieri criſim, quòd auxiliis medicis præuertatur, & impediatur.

Contrà ſic inſurgo. Morbus eſt effectus cauſæ morbificæ. Sed adaucta cauſa, augetur magnitudo effectus, & imminuta minuitur. Ergo ſi in principio, vel augmento, cauſa morbi ob vacuationes reddatur minor, neceſſariò ex natura rei, morbus debet minui, & priuari augmento, & ſtatu, vel ſtatu ſolo. Reſponde ergo eum diſtinctione quadam, quòd interuentu vacuationum, quæ fiunt in principio, vel augmento, ab arte, vel à natura, quando non vacuatur tota cauſa morbi, cùm fiat ſine coctione, & ſeparatione in augmento, neceſſariò in corpore, portio humoris peccantis relinquitur, quæ alteratur, & concoquitur; ſecundùm quam materiam remanentem poſt vacuationes, quatuor tempora morbi conſiderantur: ſed quia humor in exigua quantitate abundat, breuiora fiunt, & non ſentiuntur tempora aduenientia poſt vacuationem, & humor per inſenſibilem halitum, ſine criſi euaneſcit, & hoc eſt quod Gal. vocat, præſcindi morborum tempora medicis auxiliis, id eſt, contrahi, vt non appareãt, *lib. de opt. ſect. ad Thraſyb. c.* 4. *in princip.* & hoc modo dicendum eſt, quando vniuerſa materia vacuatur in principio, quando videlicet morbus ab humore turgente ortum ducit.

Ad auctoritatem Auic. dic. Illum intelligendum eſſe, de temporibus morborum, quæ ſenſu percipiuntur, & non de aliis, quaſi aſſerat Auic. plurimas eſſe ægritudines, quæ quatuor habent ſenſibiles horas: neque ex eo inferas, poſſe aſſignari morbos, quatuor tempora non habentes. Ex quibus ratum fit, & manifeſtum, febres continentes, cæterarum ægritudinum inſtar, quatuor tempora percurrere.

Curatio

HVius febris curatio, tribus potiſſimùm perficitur auxiliis, ex Galeni mente, 9. *meth.* 4. *&* 5. Venæ ſectione vſque ad animi deliquium, de cuius vtilitate in A. continentibus febribus, ſat multa diximus, *lib.* 1. *Hiſtor. princ. Medic. in com. Hiſt.* 9. frigidæ potu ad ſatietatem vſque, de cuius auxilij efficacia, lege *lib.* 1. *in com. Hiſt.* 54. & *lib.* 4. *Hiſt.* 11. & Balneo, de cuius poteſtate eximia, lege *lib.* 4. *in com. Hiſt.* 44. In his totius curationis cardo conſiſtit. Omitto ordinem in ſex rebus non naturalibus, alterantia, & refrigerantia præſidia, quæ *infrà cap. de febre ardente* proponemus, quorum vi ſanguinis feruor miteſcit, ardor infrenatur, & eius furibundus motus, ne in partes principes repat, obtunditur.

Circa phlebotomiam in hac febre tam neceſſaria primò dubitandum: *Virùm in debili virtute, in continente ſanguinea, loco phlebotomia manus, ſit ſecanda vena in* B *fronte?* Auicenna 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 46. *de cura febris ſanguinis*, poſt ſanguinis miſſionem vſque ad animi deliquium, eam valdè commendat in hac febre, ſicque prædixit: *Quòd ſi diſpoſitio non tolerat phlebotomiam in manu, phlebotometur vena quæ eſt inter duo frontis, &c.*

Hæc doctrina ſuſpecta videtur, ob cauſas multas: prima, quoniam cùm ſanguinis magna abundantia, inter alas & inguina, vbi ſunt vaſa maxima, in hac febre exuperet, 9. *meth* 3. vena ampla ſecanda interna in brachio: non ergo tenues ramuſculi quærendi, de quorum numero eſſe venam frontis, patet ex Galen. 3 *epid. ſect.* 3 *com.* 6. quæ cùm locale remedium ſit, ex partibus ſupra iugulum ſolùm euacuat. Secunda. Illa vena ſecanda eſt in hac febre, quæ cum caua maximam ſocietatem C habet, qualem eſſe brachij internam, patet ex Galen. 13. *meth. cap* 18 vena autem frontis, à viſceribus longè eſt remota. Tertia. Timor eſt, ne ſecta vena in fronte, humores ebullientes conuolent ad caput, & in eo inflammationem excitent; ob quam rationem, in phrenitide interdicitur phlebotomia ex vena frontis. Quòd ſi virium iacturam pertimeſcit Auicenna, cur non ſecat venam, quæ eſt in manu, inter digitum minimum, & annularem, quam in ſplenis, & hepatis ægritudinibus tantoperè commendat, 22. 3 *tract.* 2. *cap.* 14. ex cuius ſectione, cùm pauca ſpirituum copia euaneſcat, minùs eneruantur vires? Securius ergo multò erit, ſi virium debilitas adſit, ſecare ſaluatellam in manu, aut poplitis, pediſve venam ſcindere, vt hoc modo, humor à partibus ſupernis, & præcipuis, in quibus ingens ſanguinis copia D cumulatur, poſſit auerti. Commodè ergo Auicennam interpretabimur, loquentem de febre ſanguinis, in qua adeſt paſſio aliqua quæ delirare cogat, tunc enim vrgentiori ſuccurrendum, maximè cùm delirantes brachium porrigere recuſent; ob quam cauſam, Arabes in ſæua phrenitide, priùs ad ſectionem venæ frontis accedendum imperant.

Dubitabis: *Vtrùm in febre ſanguinea, loco phlebotomia, purgatio ſit adminiſtranda?* Galenus *lib.* 4. *de ſanit. tuend. cap.* 4. ſic ait: *Quòd ſi quis vel propter ætatem, vel timiditatem permittere ſe Medico, ad ſanguinem vllo modo detrahendum, nolit, huic deiicienda largiùs aluus eſt. Aut ſi id quoque ſuſpectum habet, alia ratione educẽdum ſupernacuum eſt, &c.* Ex quo loco perſpicitur manifeſtè, quòd E vbi morbus ſanguinis miſſionem expoſtulauerit, ſi vires eam non ſuſtineant, aut propter ætatem, alia ratione quauis, aut ſi æger non pareat Medico iubenti venam ſecare, quod ſæpè ſæpius contingit, tunc purgatione eſt vtendum, quæ bilem vtramque, & pituitam euacuet. Satius enim eſt, vt ſolus ſanguis redundet, quàm eum eo cæteri. Et pars inſuper plenitudinis deminuitur, facta expurgatione, & promptiùs humores ventilantur, quia antea in venis conculcati, difflari impediebantur.

Quòd ſi ex plenitudine, & cacochymia permixtus eſt affectus, (vt in eo corporis ſtatu, de quo Gal. agit *loc. cit.* vbi vtroque opus eſt auxilio) huic aluus largiùs ducenda, quàm ſi venæ ſectioni daretur locus, vt nimirum

ſola purgatio, vtriuſque vacuationis vſui ſufficiat. Si purgationem verò, pariter ac venæ ſectionem, aut renuat æger, aut ſuſtineat, alia ratione educendum ſuperuacuum eſt, media, frictione, balneo, aut huiuſmodi aliquo reſoluente auxilio: quò ſi non breui, ſaltem longiori tempore, priſtinam corporis valetudinem homo recipiat.

Quare quando affectus mixtus eſt ex plethora, & cacochymia, & cum ſanguine peccant alij humores, tunc ſanguinis miſſio ſupplet vicem phlebotomiæ, & è contra. Hanc Galeni ſententiam, interpretes Auicennæ ineptiſſimè tranſtulerunt, 1.4 *cap. nuper cit.* dum ſic ait: *Si autem non præparatur aliquid eorum, & hoc propter accidens, quod prohibet, tunc fac ſolutionem ventris, ſecundùm modum, qui eſt in canſonide.* Hoc eſt, *ſi non præparatur aliquid eorum,* id eſt, ſi non fiat phlebotomia, aut manus, aut frenis, quas proximè dixerat, *& hoc propter accidens quod prohibet,* id eſt, propter ætatem, aut imbecillitatem, aut quoniam æger non vult, *tunc fac ſolutionem ventris, ſecundum modum, qui eſt in canſone.*

Illud verò paulò ſubobſcurum dubium eſt: *Vtrùm in omni febre, ſaltem minorandi gratia, ſanguinem mittere expediat?* Galenus 2. *Aph.* 29. annuit, dum enim Hippocrates, inchoantibus morbis mouendum præcipit, hoc eſt, vacuandum, præcipue per venæ ſectionem, nonnunquam verò per purgationem, in hæc verba prorumpit: *Vt igitur coctiones morborum citiùs eueniant, melius eſt circa principia vacuare, quò minorem iam factam materiam, faciliùs natura poſſit concoquere, &c.* Sic in omni febre putrida, venæ ſectione minurat Galenus, 11. *meth.* 15. dum ſic ait: *Saluberrimum autem, vt prædiximus, eſt, in febribus venam incidere, non continuis modò, verùm etiam aliis omnibus, quas putreſcens humor concitat, vbi præſertim nec ætas, nec vires prohibent. Leuata namque, quæ noſtrum corpus regit natura, exoneratáque eo, quo velut ſarcina premitur, haud ægrè quod reliquum eſt, vincet. Itaque proprij muneris haud oblita, & coquet, quod concoqui eſt habile, & excernet quod poteſt excerni, &c.*

Ex hoc loco non inferas: in omni febre particulatim ſanguinem eſſe mittendum, plurimæ enim ſunt, in quibus ſanguinem mittere, minimè expedit, quum ſcilicet vrina aquoſa extiterit, aut quum citrina, igneáque ſit, ex Auic. 1.4. *tract.* 2. *cap.* 7. Solùm enim ſenſus eſt, quòd in omni febrium genere, ſanguis mitti debet, vbi cum humore peccante, plenitudo aliqua fuerit adiuncta, copioſa quidem, ſi plenitudo fuerit ad vaſa, minorans verò, ſi plenitudo fuerit ad vires, vt parte materiæ detracta, natura reddatur potentior ſupra reſiduam. Si verò neutra fuerit plenitudo, aut impedientia affuerint, aut defuerint aliqua, quæ ad ſanguinem mittendum adhortantur, ſanguis detrahendus non eſt.

Vlteriùs quæramus: *Vtrùm in omni febre, & morbo, ſanguinem aliqua ratione mittere conueniat?* Plurimæ ſunt venæ ſectionis vtilitates, ob quas in omni febre, & morbo, commodè venæ ſectio eſt celebranda. Nec deſunt, qui ſumma cum ratione venam incidunt, vt pars alimenti ſubtrahatur: natura enim minùs impedita in conficiendis multis alimentis, tota contra in morbum conuertitur, & ipſius cauſæ concoctionem aggrediens, breuiùs illam ſuperat, ſi vires præſertim conſtent. Hac ratione inediam, & victus tenuitatem, tantoperè Medici commendant.

Sanguis etiam vtiliter vacuatur, deobſtruendi, & putredinem inhibendi cauſa: Nam *eorum,* inquit Galenus 9. *meth. cap.* 4. *qui ex ſola obſtructione febricitarunt, nemo in putredinis febrem incidit, qui priùs ſanguinem miſerat.* Diſtinguit tamen obſtructionis cauſam: nam cùm alia ex abundantia, alia ex qualitate ſuccorum, videlicet quia lenti, aut craſſi ſunt, incidat, in ea quam copia facit, ſanguinis miſſio eſt præferenda; in ea verò, quæ ex ſuccorum qualitate conſiſtit, attenuantium vſus,

A non autem venæ ſectio erit ex vſu.

Commoda etiam venæ ſectio eſt, in diuturnis obſtructionibus hepatis, à craſſa, viſcoſa, & ægrè mobili materia ſubortis, vt ex venæ ſectione, quæ humores agitat, impacti in iecinore humores motum accipiant, & pharmacu expurganti promptiùs pateant. Et licet attenuatio aperientibus perficiatur, tamen hæc in obſtructione contumaci, cùm nimis calida ſint, vehementer excalfaciunt. Quare ſatius eſt, vt motum expurgationi neceſſarium, humori præſtemus, venæ ſectione vti, quàm calidioribus, maximè incidentibus, ac detergentibus medicamentis. Hoc eſt quod ſub compendio pronunciauit Auicenna: *Sed cùm antiquatur oppilatio, indiget phlebotomia baſilica & ſolutiuo. Phlebotomia ſcilicet, vt*
B *commoueat, & ſolutiuo, vt vacuet materias, quæ moueri cœperunt.*

Sanguis etiam ſæpè emittitur, tentandi cauſa, tantillo ſanguine extracto, vt noxius humor explorétur, in lepra ſanguis ſtr...nuſus, in quartana niger, & craſſus; nam in quartana ſi tenuis, ac flauus exierit, & in melancholia, illicò ſuppri... Gal. 1. *ad Glauc. cap de quartana.* & 3. *de loc. cap* 7. Refrigerat etiam venæ ſectio, 10. *meth. cap.* 10. quia calidam ſubſtantiam educit. Plures ergo ſunt, in omni febre, & morbo, venæ ſectionis vtilitates, vt nullus planè videatur morbus, in quo eius vſus non ſit admittendus, ſi non vacuandi, ſaltem diuertendi, refrigerandi, deobſtruendi, minorandi, commo-
C uendi, aut alimentum ſubtrahendi, ſin minùs tentandi gratia. Quod auxilium, ſicut & cætera, ſi non proſit, & febris perduret, in aliam febris ſpeciem permutatur, vt in ſynochum cum putredine, ardentem, aut malignam, vel in aliam ſimilem, quæ peculiarem curationem efflagitat.

OBSERVATIO

Continens febris, nullis artis præſidiis cedens, vomitu cruento copioſo ex toto ſuccubuit.

IVuencula erat gracilis, & ſanguinea, quæ poſt vehemens exercitium, aëri frigido ſe expoſuit, & ex cutis ſtipatione in febrem incidit continentem ſine
D putredine, incaleſcente ſolùm ſanguine in venis & inflammato valdè, quam comitabantur totius corporis habitus tumor, rubor, pruritus, ardor vehemens, ſitis ingens, cephalalgia, & plura alia, quæ ſanguinis efferueſcentiam in venis, apertè demonſtrant. Huic copioſè ſecta eſt in gibbero vena. Alterantia oblata, quæ internum cauma compeſcunt, & ſanguinis incendium attemperant. Ecce poſt ſeptimum, nullis proficientibus auxiliis, de dolore ventriculi queri cœpit: poſt quem, in vomitum incidit cruentum, ſanguinem merum affatim ex interuallis excernens, qui cùm ad quatuor libras ferè perſeueraret, biduo ipſam veluti exanimem reddidit, vt ægra potiùs viuens cadauer, quàm vitali aura ſpirare, dici poſſet, ita attenuata, ſine pulſu, voce, mo-
E tu, decolor, tabida iacebat, cauis oculis, rugata fronte, pendulis genis, liuentibus buccis, vt mortis imaginem referret. Sed cùm pro nimio vomitu compeſcendo auxilia parare incipit, natura ſuas ipſa partes agens, vacuationem repreſſit, & miteſcente febre, vires refici cœpit, & illa ab omnibus ſymptomatis facta eſt immunis.

CAPVT XX.

De febre ſanguinea putri.

DE febre ſanguinea generata ex ſanguine putreſcente, num ſit diſtincta à biliosâ, pituitoſa, & melancholica

melancholica, ſatis actum eſt *lib. 4. Hiſtor. Princ. Medic. in com. Hiſt. 9.* nunc explicandum ſupereſt: *Vtrum febris ſanguinea, ſit ſimplex, vel compoſita?* Plures putant febrem hanc, eſſe compoſitam ex febre ſanguinis, & ex febre alterius humoris, quoniam in re putreſcente, eſt aſſignanda pars putrefacta, & pars putrefiens. Ergo in ſanguine reperitur alia ſubſtantia, in quam tranſiuit illa pars ſanguinis putrefacti, ab ipſo ſanguine integro diſtincta.

Hæc opinio nulla ratione defendi poteſt, imò continet multa ſuſpecta, ne dicam falſa, cùm difficultas propoſita, non ſit de ſanguine, vt notat ſanguineam maſſam, de quo verè poſſumus pronunciare, dari bilioſum ſanguinem, melancholicum, & temperatum, ſed de ſanguine, quarto humore, à reliquis ſpecie diſtincto. Deinde ex ea ſequitur, febrem ex ſanguine putrido eſſe compoſitam, ex febre ſanguinis, & ex febre alterius humoris, quoniam ſanguis per putredinem vertitur in bilem: quoniam licèt fateamur, ſemper ſanguinem per putredinem verti in bilem, non tamen immediatè mutari in bilem putrefactam, eſt concedendum, nam priùs mutatur in bilem, antequam ipſa bilis putreſcat. Ergo illa febris erit putrida ſanguinea ſimplex, antequam bilis ſit putrefacta, cùm poſt eius putrefactionem, febrem hanc, ex duobus humoribus putridis eſſe compoſitam, non ſit denegandum.

Accedit veneranda auctoritas Galeni, 2. *feb. vlt. § Aut ob putrefactionem feruentes, febrem vnam accendunt ſynochum appellatam, quæ à principio ad finem vſque, nullam habet intermiſſionem, &c.* Ex quo contextu patet, Galenum dixiſſe vnam, vt febris notet ſimplicitatem: & conſtat ampliùs, quoniam à principio vſque ad finem, nullam habere intermiſſionem aſſeuerat; nam ſi eſſet compoſita, neceſſariò circuitus haberet, ratione humoris, ad illam compoſitionem conuenientis.

Deinde. Quando ſanguis, determinata putredine ita putreſcit, vt mutet formam, neceſſariò datur putredo, ante hanc mutationem formæ. Ergo febris ex hac putredine ſanguinis generata, erit ſimplex, & non compoſita. Antecedens eſt verum, quia cùm putredo ſit qualitas, diſponens ad mutationem formæ ſubſtantialis, non ſub quocunque gradu, vltima diſpoſitio introducitur, licèt ſub quocunque gradu ſit qualitas, quæ dicitur putredo. Conſequentiam probo: hæc enim febris ex putredine ſanguinis concitata, antequam mutet formam, neque eſt bilioſa, neque pituitoſa, quia adhuc eſt ſanguis ſub propria forma, & ſuppoſito quòd aſſumeret circuitus tertianos, ſub propria forma ſanguinis, non ideò bilioſa erit; iuxta quam doctrinam dicebat Auic. 1. 4. *tract. 2. cap. 36. Qui iudicat tertianam per paroxyſmos, errat in ea.* Ergo pari ratione, qui febrem ſanguinis iudicat per paroxyſmos, errat.

Non nego, ſanguinem per putredinem velociter corrumpi, ſed celeritas durationis, rei naturam non tollit: quare Galenus dicit ſanguinem per putredinem conuerti in bilem, & melancholiam; ſed de quacunque putredine non intelligatur, ſed de illa duntaxat, quæ ad formam ſubſtantialem terminatur: Nam ſicuti calefactio, non ſub quocunque gradu, eſt vltima diſpoſitio ad formam ignis, ſic putredo ſanguinis, non in quocunque gradu, eſt vltima diſpoſitio ad formam bilis, & melancholiæ, maximè cùm forma bilis, & melancholiæ, ſub eodem gradu putredinis non generetur.

Dic ergo, hanc febrem eſſe ſimplicem, & non compoſitam: Nam illa febris dicitur ſimplex, quæ ex vnico humore dependet, vnicam formam ſubſtantialem habente, vt in omnibus febribus palàm conſpicitur. Sed quoniam hæc febris, ex ſanguine putrido generata, quandiu ſuam ſimplicitatem ſeruat, tempus ſenſibile non habet, hinc fit vt Medicus, qui conſtituit genera & ſpecies, iudicans ſenſu, ſanguinem in hoc ſimplici ſtatu nunquam ſentiat, qui

A ad naturam humoris facientis periodos poſſit reduci. Sic Galenus 2. *criſ. 9.* febrem ex putredine ſanguinis, ſeruare proportionem circuitus tertiani aſſeuerat, poſito exemplo in pleuritide ſanguinea, in qua circuitus de tertio in tertium manifeſtè conſpicitur, in qua ſputum eſt rubrum: ſed ſputum rubrum, non producitur niſi à ſanguine, manente ſub propria forma ſanguinis. Quare hæc febris, quando ſuam ſimplicitatem ſeruat, non dicitur bilioſa, quia iam ſit corrupta forma ſanguinis, ſed ſolùm, quoniam per putredinem, ſanguis modum ſubſtantiæ, & qualitates naturæ bilis conuenientes acquiſiuit.

Ex hac cauſa contingit, vt huius conſenſus ratione, B aliquando concitet febrem, quæ de tertio in tertium, ſuas facit acceſſiones. Sic Galenus 2. *ad Glauc.* 2. §. *Quod ſi ex ſanguine, & flaua bile, &c.* ex ſanguine tenuiſſimo, ſub propria forma, oriri exquiſitum eryſipelas aſſeuerat, quoniam repetitio acceſſionis, non tam ſequitur formam humoris, quàm certam quantitatem, & qualitatem eius, quæ omnia cùm in ſanguine putreſcente inueniantur, non eſt mirum, quòd aliquando in febre ſanguinea putrida, circuitus tertiani reperiantur: iuxta quam doctrinam, 2. *criſ. cap. 12.* aſſerit Galenus, hanc febrem, ex ſanguine putrido generatam, quodammodo eſſe bilioſam, hoc eſt, ſecundùm quid, id eſt, circuitus, non tamen ſecundùm formam humoris.

Hæc doctrina ampliùs confirmatur. Omnis febris C continens, caret circuitibus, & exacerbationibus. Sed febris ex putredine ſanguinis, eſt verè continens. Ergo, &c. Tunc ſic. Febris ex putredine ſanguinis, caret circuitibus, & exacerbationibus. Ergo conſtituendum eſt quartum genus febrium ſimplicium putridarum, ab aliis tribus diſtinctum, quæ circuitus habent. Neque Galenus ab hac ſententia eſt diſcors, 2. *criſ.* 12. *ad fin.* §. *Quare in omnibus talibus, &c.* quo loco non negat, dari plura genera febrium quam tria, ſed ſolùm obſcuras indicationes eſſe omittendas, & claras tradendas aſſeuerat, quæ ipſam ægritudinem reddant manifeſtam; & ob id clarioris doctrinæ gratià, hanc febrem ad genus febrium putridarum reducit, quoniam ſanguis per putredinem, naturam bilis acquirit, & curationem illius febris expoſtulat, quæ cum illa ſimilitudinem habet. D Hinc fit vt ſolùm Galenus connumeret genera febrium putridarum, quæ non ſola ratione, ſed ſenſu à Medico percipiuntur.

Vtrùm verò *ſanguis, & alij humores intra venas, & extra eas putreſcant?* agitandum. Plures negant ex antiquis peritiſſimi, quia ibi non generantur vermes, vt refert Trallianus *lib.* 12. *cap.* 2. quoniam feruor præſeruat à putredine, quem intra venas inueniri certum eſt. Deinde locus eſt conſeruatiuus locati, & venæ ſunt locus naturalis ſanguinis, & aliorum humorum. Verùm à veritate diſtat opinio hæc: Nam in venis, & extra eas, & in quacunque alia corporis parte, putreſcunt humores, maximè ſi locus calidus ſit & humidus, & humor præ copia, à natura non gubernetur, aut tranſpiret. E Licèt autem ipſe ferueat in venis, ſi non diffletur, putreſcit, cùm ratione feruoris, vapores & fuligines eleuentur, meatus obſtruentes. Ita vt ad hanc obſtructionem, prohibita ſequatur ventilatio, & ad hanc putredo.

Neque obiicias, extra venas humores putreſcere non poſſe, quia partes ſentientes mouentur, & motus à putredine præſeruat, vt patet in morbo regio, œdemate, ſcirrho, in quibus humor non putreſcit: Nam extra eas putreſcunt, non ſolùm in loco putredinis, quando manent circumſcripti, ſed dum per partes ſentientes mouentur, ex quorum motu fuligines eleuantur, quæ cutis meatus obſtruunt, & impedita ventilatione putredinem concitant. Si verò putredo perſæpè non accidit,

eſt quia nimius calor, eorum vapores abſumit, vias dilatat, reliquias reſoluit inſenſibiliter, aut per ſudorem. Pari ratione, vt humor putreſcat, non ſolùm neceſſarium eſt, vt ſit intra venas, ſed vt calorem præter naturam ſuſcipiat, cuius caloris defectu, humor in œdemate, ſcirrho, & morbo regio non putreſcit; ſi verò caleſcit, putreſcere ſolet, vt in eiſdem inflammationibus patet, quum ad ſuppurationem declinant.

Cauſa.

Cauſæ putredinem in ſanguinem inducentes, ſunt illæ, quæ ſanguinem plus iuſto calefaciunt, & accendunt, dummodò acutiores ſiot, & vehementiores, quàm quæ in ſynocho ſine putredine accidere ſolent, quoniam fuliginoſa recrementa non diſſlata, acriora redduntur, in quibus calor mordacior redditus, magis intenditur, & fit præter naturam. Euenit etiam, quando humores ob probibitam ventilationem, & vaporum copiam, ſicut in ſtatu naturali non mouentur. Tria autem ſunt, quæ ſanguinem ad putredinem mouent, probibita ventilatio, calor natiuus auctus, & præter naturam redditus, & priuatio motus humorum, vt explicuit eleganter Galenus 8.*meth* 7. & 11.*meth*.8. & 1. *de diff.feb.cap*.4. calida enim corpora, in calido & humido loco quieta, & detenta, ni diſſlentur, ſtatim putreſcunt.

Hæc omnia accidunt frequentiùs benè nutritis, parum exercitatis, ſanguine plenis, denſo habitu præditis, quibus non ſolùm ob hanc cauſam, in cute adeſt denſitas, ſed illis quibus ob humores tenaces, & craſſos, in tenuibus venis, aut maioribus iecoris, obſtructio perſeuerat: ex his enim halitus putredinoſus eleuatur, qui ſanguinem inficit, & eum ad diſpoſitiones putredinis recipiendas reddit promptiſſimum.

Signa.

IN hac febre omnia ſigna adſunt, quæ ſynochum ſine putredine oſtendunt, & alia etiam concomitantur, quæ putredinem manifeſtè ſignificant: calor enim acrior eſt, & intenſior, quàm in illa, non ita tamen mordax, velut in aliis febribus putridis conſpicitur. Vrina eſt craſſa, rubra, perturbata, fœtida, & nullo ſedimento prædita, aut obſcuro, ſaltem in principio. In pulſu notæ putredinis apparent: nam præterquam quòd celer eſt, & frequens, habet maiorem contractionem, quàm dilatationem; maior enim neceſſitas adeſt expellendi fuligines, quod febrium putridarum proprium eſt, 1.*feb.7.ad med.§.Proprium verò,&c.* & 3. *de præſag.ex pulſ.cap.7.poſt princip.§.Sed hoc perpetuum eſt.* Pulſus ob copiam grauantis humoris, eſt inæqualis, & inordinatus. Totum corpus laſſitudine grauatiua diſtenditur, quoniam id vaporum quantitate nimia opprimitur. Cutis tumet, rubet, facies inflatur, & fit purpurea, oculi ſcintillant, & eorum venæ rubro colore ſuffunduntur. Demum febris putrida, aliis ſignis inſignitur, quæ lege *lib.4.Hiſt.Princ. Med. in com. Hiſt.9.*

Præſagium.

RArò hæc febris in gracilibus excitatur, aut illis qui raro ſunt corporis habitu præditi, neque in frigido temperamento, aut ætate: ſæpius in iis, qui ſanguine turgent, calidi ſunt, carnoſi, ſucculenti, denſa carne conſtant, & calidis recrementis ſunt referti. Hæc febris vel ſtatim inuadit, vel imputri ſuperuenit, & facilè in ardentem commigrat, maximè ſi perſeueret diu. Periculoſa ſæpè eſt, præſertim ſi ſæuis ſtipetur ſymptomatis, in eiuſque principio, alui fluxus contingat; hic enim, extra morbi leuamen, vires proſternit, cùm accidat morbo exiſtente crudo, & æger ad cauſæ morbificæ coctionem ſufficere nequeat; ob quam cauſam, multoties in malignam degenerat.

Soluitur aliquando apparentibus in quarto die maculis latioribus, aut eminentioribus, vt ſunt morbilli, & variolæ, potiſſimùm ſi ſigna coctionis præcedant: aliter enim iudicium erit difficile, & periculo plenum. Cum autem triplex ſit huius febris ſpecies, illa periculoſior cenſenda, quæ ſemper acereſcit; minùs periculoſa quæ à principio decreſcit; quæ autem ſemper eodem modo affligit, periculo non vacat, ſed medium modum ſeruat.

Perſæpè finitur ſudore, hæmorrhagia, alui fluxe, & vrina. Si in quarto, notæ concoctionis appareant, in ſeptimo iudicatio fit, iuxta Senis edictum, 4. *Aph.* 71. Iudicium factum per fluxum ſanguinis eſt optimum, deinde per ſudorem: bonum eſt etiam per aluum, & per vrinam. In ſexta die facta iudicatio, praua eſt, & doloſa, etiamſi præceſſerint concoctionis ſigna, vt 1. *de dieb.decret*.4. fatetur Galenus. Peſſimum eſt, ægrum maxima inquietudine perturbari, difficultate reſpirationis, ventris inflatione, & rugitu premi. Ex Hipp 4. *Aph.*66. *&* 67. Prauum eſt puſtulas, maculas liuidas, aut nigras per cutem apparere: ægrotantes inuoluntariè lachrymari: à ſomno excitatos, laborem ſtoire, vt 2. *Aph*.1. Hippocrates docuit.

Curatio.

CVratio huius febris, ſicut aliorum morborum, à proba victus ratione inchoanda eſt. Quando vires ſunt robuſtæ, & citò expectatur vigor, tenuiſſimè cibandum. Refrigerantia & humectantia offerenda. Excrementa priùs vacuanda. Sanguinis miſſio ad animi defectum celebranda, de cuius vtilitate *ſuprà*. Expurgandum corpus cholagogis. Peracta purgatione, Apozemata refrigerantia, & reſiſtantia adminiſtranda. Viſcera roboranda, & refrigeranda iis auxiliis; quæ *ſequenti capite* latiùs proponentur.

OBSERVATIO.

Rarum ſynochi genus, quarto die interficiens.

NOn eſt adeò mitis ſynochus, præſertim ſi cum putredine ſit conjunctus, grauibúſque ſtipetur ſymptomatis, vt plures ea correpti, ab ea immunes euadant. Ad manus noſtras acceſſere quamplurimi, qui præcedente rigore, in febrem ſynochum lapſi ſunt, quos rubor, tumor, & ſenſatus calor in toto corporis ambitu comitabantur, vehemens cephalalgia, faſtidium ingens, inquietudo, anxietas, jactatio, cordis palmus, & cardialgia, quæ omnia malignitatem vehementem adeſſe ſignificabant internam. Omnibus ſecta copioſè vena, cardiaca, & refrigerantia oblata. Adminiſtrata purgatio, & celebrata reliqua auxilia, quæ refrigerarent corpus, veneni malitiam retunderent, vires roborarent, & ſanguinis ardorem compeſcerent. His omnibus non proficientibus, puſtulæ ampulloſæ, ichoroſo ſanguine plenæ, in vniuerſa corporis ſuperficie, die tertio, vel prope quartum enatæ, quæ poſt paucas horas, rupta cute, in vlcus degenerarunt cauum, ſordidum, & doloſum, ita vt in ambitu liueſceret caro, emanante ſorditie multa. Ægri cum agone citò peribant, mente conſtantes, animi deliquio oppreſſi, veternoſi, implacidi, immorigeri. Synochus ergo putrida contemnenda non eſt, cùm aliquando immiſericorditer omnes de medio tollat.

CAPVT

CAPVT XXI.

De febre ardenti.

Definitio.

FEbris ardens, eſt febris biliosa, continua, nullam acceſſionem, neque remiſſionem ſenſibilem habens, ſed eodem modo ſemper perſeuerans, vt colligitur ex Galeno 2. *feb* 2. & 2. *criſ.* 6. quæ inter omnes febres exurentiſſima eſt, & ratione vehementiſſimi ardoris, qui in ea viget, floret, & flagrat, vocatur ardens, & ab Hippocrate ignis, per ægrotos plures, vt conſtat ex ipſo, 5. *epid. ſect.* 3. *text.* 19. 21. 23. 24.

Huiuſmodi febris duplex eſt, altera exquiſita, & alia notha. Illa duplex eſt: quædam fit, quum venulæ tempore æſtiuo exſiccatæ, acres ad ſe attrahunt humiditates, quas Græci ichoras vocant, 4. *acut.* 1. & 4. *Aph* 58. quæ doctrina intelligenda eſt, de venis minoribus exiſtentibus in viſceribus, vel iuxta viſcera, non autem de illis venis, quæ iuxta cutem repoſitæ ſunt. Altera eſt, quando humor in vena caua putreſcit, & reliquas venas magnas iuxta cor occupat, ex Galen. 2. *criſ.* 6. Febris autem ardens notha, ex pituita ſalſa, putreſcente in ventriculo, iecore, vel pulmone, originem ducit, vt 4. *acut.* 13. docuit Galenus.

Cauſa.

FEbris ardentis cauſæ variæ ſunt, aliæ ſunt internæ, externæ aliæ. Illa eſt humor biliosus putreſcens, aut efferueſcens, in omnibus vaſis maximis circa cor, qualia ſunt vaſa pulmonis, ventriculi, & iecoris, præcipue partis conuexæ, vt 4. *acut.* 1. & 1. *epid. ſect.* 2. *text.* 73. monuit Galenus. Ob quam cauſam, non ſolùm eryſipelata partium principalium ſolet hæc febris comitari, ſed affecta, & inflammata gula, & ieiuno inteſtino excitatur, 4. *acut.* 1. & cerebri biliosam inflammationem ſequitur perſæpè, 1. *prorrhet.* 18. & lienis phlehmonen, 6. *epid. ſect.* 3. *com.* 9. Quare febris ardens à bile putreſcente in venis generatur, quicquid aliter putet Auerrhoës 3. *collig.* 4. & *lib.* 7. *cap.* 12. quia bilis calida eſt & ſicca, & minimè obnoxia putredini, & bilis mera non in venis, ſed in fellis folliculo reperitur: nam bilis etſi ſit potentia ſicca, actu eſt humida, & putrere poteſt. In ſtatu autem naturali in venis non reperitur, at in morboſo maximè.

Vtrùm verò *æſtate generata, fiat per ſolam attractionem, an depulſionem bilis?* controuerſia eſt. Hippocrates 4. *acut.* 1. ſic ait: *Cauſus fit quum venula, tempore æſtiuo exſiccata, acres ad ſe attrahunt humiditates, quas ichoras vocant.* Firmat *lib.* 2. *de morb.* & *lib. de affect.* Contrà facit ipſe Hippocrates *lib. de affect. in init.* quo loco febrem ardentem fieri aſſeuerat, quotieſcumque bilis, per corpus commota, tandem in parte firmatur ac perſiſtit; quare per motum, à natura expellitur, maximè cùm ſit acris & mordax, & ad ſui expulſionem naturam irritet ac ſtimulet, quæ in venis accenſa, concepta putredine, febrem accendat. Dic. Cauſum vel fieri æſtate, vel hyeme. Hoc tempore factus, rariſſimè ſine attractione generatur; corpora enim tunc exuſta, & arida, & ac præſertim venæ, & viſcera ichores ad ſe, & ſuccos facillimè attrahunt. Hyeme excitata, concitatur per depulſionem bilis, cùm enim eo tempore corpora compingantur, fit vt ſucci acres & mordaces, repellantur intrò, & accenſi cauſum progignant. Num verò febris ardens generetur à bile abſque putredine, reſpondimus affirmatiuè, *lib.* 4. *Hiſtor. Princip. Medicor. in com. Hiſt.* 10. *in fine.*

Cauſa febris ardentia nothæ, eſt pituita ſalſa, quæ huiuſmodi reddita eſt vſtione, vel certa, & determinata putredine, quæ ad eius ſalſedinem eſt neceſſaria, vt *lib.* 2. *Hiſtor. Princip. Medicor. in com. Hiſtor.* 75. agitauimus. Poteſt etiam ſalſa reddi, ſi plurimis, & prauis ichoribus permiſceatur. Quare pituita illa, dum putreſcit in vaſis iuxta cor, febrem ardentem concitat, & non naturalis, quoniam diuerſa temperie, & miſtura natura eſt prædita.

Externæ ſunt, quæ in humoribus intenſum calorem, vehementémque feruorem excitare queunt, vt immodicus labor, immoderatum exercitium, ſuperflua vigilia, copioſus vini meraciſſimi, & alterius liquoris calidiſſimi potus. Vſus ciborum calidorum, ita diu perſeuerans, ſitis vehemens, cui gelidæ potu, non ſit tempeſtiuè ſatisfactum, præſertim ſi æger in aëre calido verſetur, vt 4. *acut.* 3. prædixit Hippocrates. Hæ enim cauſæ corpus ad maximum mouent calorem: hinc fit vt ob diſpoſitionem materiæ, & cauſæ agentis vehementiam, & locum in quo humores putreſcunt, febris ardens generetur.

Signa.

VTrùm *ſitis inſatiabilis, & ardentiſſimus calor, ſint ſigna pathognomonica febris ardentis?* Annuit Galenus 4. *acut.* 1 & 3. *epid. ſect.* 3. *com.* 34. hæc enim ſigna propria ſunt, & pathognomonica cauſi ſymptomata, quæ ob vehementem caliditatem, & ſiccitatem febris eueniunt: ſitis enim fit vel ob caloris copiam, vel humoris inopiam, & ſiccitatem, 1. *ſimpl.* 30. Hoc ita eſſe alia ſuperuenientia ſigna confirmant, quæ illa duo pariter comitantur, quoniam ratione immodicæ caliditatis, lingua apparet nigra, & fuliginoſa, 1. *de loc.* 5. aſpera, & arida, 4. *acut.* 4. & 13. quoniam calor repertus in febre inflammat ſanguinem, & bilem, ignis inſtar, qui exhalationi humorum ſimilem fuliginem reddit, 6. *epid ſect.* 1. *com.* 14. Neque ſolùm in febre ardenti, reperitur ſiccitas in lingua, ſed in faucibus, ita vt ob ſiccitatem, ægri loqui non poſſint, ni priùs humectentur fauces, docente Galeno 7. *de vſu part. cap.* 14. *in fin.* qua de cauſa, vox fit clangoſa, vt 7. *de vſu part. cap.* 7. docuit Galenus.

Si tamen febris ardens non ſit exquiſita, ſed notha, vt quando generatur ex pituita ſalſa, vel a flaua bile permixta cum pituita, tunc ſymptomata remiſſiora ſunt: Quare nec calor eſt ita intenſus, nec ſitis ita vehemens. De huius natura ſunt febres illæ, deſcriptæ ab Hippocrate 1. *epid. ſect.* 1. *text.* 9. & 3. *epid. ſect* 3. *text.* 34. quibus locis, illos ægrotos febribus ardentibus correptos; non fuiſſe valde ſiticuloſos aſſeuerat. Quod etiam accidere poteſt, quando cum febre ardente, exigua toſſis conſpicitur; huius enim leuiter irritantis motu, humiditates à capite, & vicinis partibus deſcendunt, quæ linguam humectant, ex Hippocrat. & Galeno 4. *Aph.* 54. & 6. *epid. ſect.* 2. *text.* 25.

Pulſus in febre ardente eſt celerior, frequentior, & inæqualior, quàm in ſynocho putrida, quoniam celerior eſt in eo contractio dilatatione, & quies externa, breuior; & ideò non eſt tam magnus, quàm in ſynocho, neque ita vehemens: quæ omnia ob vehementiſſimum calorem eueniunt, & quoniam facultas vitalis, non eſt in hac febre ita robuſta, ſicut in ſynocho: Ob quam rationem reſpiratio eſt magna, celer, & frequens: ideò continuò reſpirant, aperientes os, vt excretione ignei ſpiritus leuentur, vt 4. *acut.* 4. notauit Galenus. Adeſt etiam in hac febre, cibi faſtidium, vomitus biliosus, ventris mordicatio, deiectio liquida & biliosa. Vigilant, mente aberrant, ob raptum biliosi humoris ad caput, vt ex Hippocr. *loc. nuper cit.* Aëtius *tetrab.* 2. *ſerm.* 1. *cap.* 18. & Paulus *lib.* 2. *cap.* 19. annotarunt.

Hæc tamen ſæua ſigna non apparent ſemper, ſed

præſertim, quando febris ardens ex flammea viſcerum oritur diſpoſitione, tunc enim bilis efferueſcens, commota, & agitata ebullit, & ad ſuperas partes aſcendit; vel quando ex eryſipelate iecoris, ventriculi, ieiuni inteſtini, bilioſi humoris copia, ad inteſtina confluit, & impedita diſtributione ciborum, vehementia apparent ſymptomata. Adeſt dolor capitis vehemens, ob raptum bilioſi humoris ad caput, cuius vapore, ipſum inebriatum repletur, diſtenditur ac dolet. Ob ſanguinis feruorem, & permixtionem cum bilioſo humore, apparent in cute puſtulæ: & ſi cauſus malignitatis ſit particeps, puncticulæ per totum corporis ambitum enaſcuntur. Vigilia ſuperflua ægros infeſtat, ex maxima cerebri caliditate enata. Premunt anxietudines, anguſtiæ, cardiogmos, maximè ſi humor acris & mordax ad os ventriculi repat. Vrina eſt flaua, ignea: humor enim in hac febre bilioſus redundat.

Præſagium.

SI in febre ardente exquiſita, in qua apparet lingua aſpera, ſicca, nigra, non reperitur ſitis, quæ prius aderat, lethale: delirium etiam ſignificat, 2. *Aph.*6. vel extinctionem facultatis ſentientis, & appetentis præoſtendit, quæ ſenſibilia valdè immutantia non perſentiſcit, vt notauit Galenus 3. *epid. ſect.* 2. *com.* 3. *in hiſtoria Euryanactis.* Quare rectè dicebat dictator ſummus, 2. *prorrhet. text.*22. *Sitis quæ non ex ratione leuat, mala.*

Hæc febris ſi incipiat cum rigore, malum eſt, quia rigor ardentes febres iudicare ſolet, 4. *Aph.*58. *A febre ardente habito, rigore ſuperueniente, ſolutio.* Iudicantia autem ſtatim in initio apparere non debent, quoniam *indicatoria non indicantia, partim lethalia ſunt, partim difficilis indicationis*, ex Hip. 3. *ſect.* 1. *text.*9. Perfectæ enim iudicationes, peracta coctione perfici debent, alioqui ſi in initio contingant prauam qualitatem irritantem ſignificant, vel naturam debilem præoſtendunt, quæ humorem nec retinere, nec concoquere, nec ſuo tempore expellere potuit, vt 7. *Aph.*4. notauit Galenus, & 4. *Aph.*2. & 22. dum ſicait: *Quando aliquis incipit morbus, ſiquid excernitur, nihil tunc excernitur naturæ ratione, ſed ſunt omnia ſymptomata earum, quæ præter naturam ſunt in corpore, diſpoſitionum. Quo enim in tempore, à cauſis morbum facientibus natura grauatur, & adeſt cruditas humorum, tunc aliquid vtiliter euacuari eſt impoſſibile: ſiquidem oportet coctionem præire, ſubſequi verò diſcretionem, & poſtea vacuationem, vt bona ſit criſis, ſiue iudicium.*

Peſſimum eſt, ſi in fronte, & clauiculis appareat ſudor, quia ſyncopen minatur, præſertim ſi frigidus ſit, 1. & *progn.*26. & 4. *Aph.*37. Reprobum eſt, extrema refrigerari, tunc enim ſanguis in partibus exterioribus eſt coaceruatus, quo cùm exteriores recedentur, & floreant, eo priuatæ emoriuntur, quod in febribus ardentibus lipyriis contingit: quod ſignificauit Hippocrates 4. *Aph.*48. dicens: *In febribus intermittentibus, ſi partes exteriores ſint frigidæ, interiores verò vrantur, & ſitim habeant, lethale eſt.* Repetit 7. *Aph.* 1. & 26. quod ex triplici cauſa contingere, Galenus notauit *in com.* vel ob magnitudinem inflammationis internæ, præ qua vniuerſus ſanguis, ad partem inflammatam retrahitur, & ſic vruntur interna, externa frigent; vel ob natiui caloris extinctionem; vel vehementem dolorem, qui mediam corporis regionem occupat, cuius cauſa retrahitur ad intima calor, externas partes deſerens. Quare febres ardentes non recaleſcentes, malignæ, apud Hip. 3 *prorrhet.*61.

Reprobum eſt, ſi in hac febre videantur reperiri acceſſiones plures, quæ in diebus paribus excitentur, quoniam iudicantur ad malum in ſexto, ſi velociter moueantur ex Hipp. & Galeno 1. *epid. ſect.*2. *text.*75.

A Nam morbi qui diebus paribus ſolent indicari, mali, & recidiuas facere conſueuerunt, 4. *Aph.* 61, quoniam ſi mors non eueniat, in longum tempus ſolent produci.

Inutile eſt, ſi vrina nigra, & pauca eueniat, & aluus ſit dura: illud enim ſummam humoris bilioſi vſtionem ſignificat; hoc totum aquoſum ſanguinis nimia aduſtione eſſe abſumptum præoſtendit, ob quam cauſam, aluum duram reddi, eſt certiſſimum. Graue etiam malum eſt, cibos valdè faſtidire, corpus vehementer iactare, profundè dormire, ſemper vigilare. Vox clangoſa ſi accidat, ex gutture valde reſiccato, lethalis, 1. *prorrhet.* 13. Reprobantur etiam ſummè capitis dolor, corporis inſolita grauitas, conuulſio, motus tremulus, B 4. *Aph.* 66. & 67. Omnia enim hæc ex bilis feruore, omnes humores agitari, & ſpiritibus permiſceri ſignificant, quorum pars vitioſa capiti communicatur.

Inutiles ſunt lachrymæ inuoluntariæ, quia mortem minantur, 4 *Aph.*52. & *epid. ſect.* 1. *text.*21. & 1. *progn.* 10. & *lib.* 2. *Coacar. text.*36. maximam enim debilitatem retentricis cerebri præſagit. Inutilis eſt ſanguinis ſtillicidium ex naribus: in febribus enim ardentibus, quælibet exigua excretio praua eſt, ſiue per vomitum, nares, ventrem, vterum, aut aliam regionem contingat; imbecillitatem enim naturæ, ſuperflua expellere tentantis, ſed perficere euacuationem non potentis, portendit, ex Gal. 1. *prorrhet.*47.

Optimum eſt ſignum, ſi coctionis ſignis priùs ap-
C parentibus, & adſtante virium robore, in die decretorio, largum ſequatur ſanguinis profluuium, vel ſudor copioſus ex toto corpore erumpat, 4 *acut.*10. & 1. *epid. ſect* 2. *text* 63. Dicebat enim Hippocrates: *Febribus autem ardentibus, hæc accidebant: quibus ritè, & largiter ſanguis per nares erupit, ea de cauſa maximè ſeruabantur, nec vllum noui, ſi rectè ei erupiſſet ſanguis, in hoc ſtatu emortuum.* Probat etiam 4. *Aph.* 58. docens, ſolui febrem ardentem, præcedente rigore, dummodò ſequatur copioſus ſudor, vel vomitus bilioſus, vel alui deiectio; tunc enim robuſta natura humorem concoquit morbificum, & euacuationem perficit.

Vtile eſt etiam ægrum facilè ferre morbum, grauiter non angi, neque valdè faſtidire, facilè reſpirare, modico ſomno iuuari, alioquî hæc ſigna eſſent praua, quoniam *ſi ea quæ iuuare ſolebant, non proſunt, lethale*, 2. *Aphor.* 1. Bonum eſt corpus æqualiter calidum eſſe, nullum do-
D lorem ſentire in parte vlla, ad ea quæ offeruntur rectè ſe habere, 2. *Aphor.*33. & maximè ſi vrina ſit in colore, ſubſtantia, & contentis, laudabilis, ex Hippocr. 2. *progn.*26.

Dignum tamen eſt ſpeculatione præſagium illud: *Vtrùm tremores in febribus ardentibus facti, delirio ſoluantur?* Hippocrates ſic prædixit 6. *Aph* 26. *Qui in febribus ardentibus tremores fiunt, delirio ſoluuntur.* Galen. ab alio interiectam eſſe ſententiam tenet *in com.* Plures ita explicant: Poſſe contingere, vt in vaſis maximis reperiatur copia bilis, & in cerebro copia pituitæ, quæ ob caliditatem febris liquata, à cerebro ad neruos tranſmittatur, & tremorem efficiat: & ſi tunc ſuperuenit delirium, quoniam cerebrum & nerui cale-
E ſcunt immodicè, huius caloris ratione, pituita concoquitur & reſoluitur, in quo ſalus tremoris conſiſtit.

Deinde. Rigor ſuperueniens febri ardenti, hanc ſoluit, etiamſi ſuperueniat cum delirio, quoniam ob agitationem humoris, vaporibus acribus cerebro communicatis, delirium accidit, 3. *criſ.*2. Eodem modo, tranſmiſſo humore bilioſo ex venis ad neruos, & ob ebullitionem commoto, & cerebro communicato, ſuperuenit tremor cum delirio, qui febrem facit ceſſare. Hæc expoſitio non poteſt admitti, quoniam ſi humor bilioſus, vel eius vapor tranſmiſſus ad cerebrum,

efficiens

efficiens delirium, reſoluit materiam tremoris, iam potiùs erit prognoſticum ad ſolutionem tremoris, quam ad ſolutionem febris ardentis; hæc enim non delirio, ſed aliqua ſenſibili vacuatione ſoluitur. Inſuper ſi tota materia febris ardentis tranſponeretur ad neruos, & aliqua eius portio, in illa tranſmiſſione communicata capiti, delirium excitaret, iam eo tempore, ſimul euenirent delirium, & tremor, & ita delirium non ſolueret tremorem, vt Hipp. aſſeuerat. Si tamen ante tremorem contingat delirium, vt 3. *criſ.* 2. docuit Galenus, quia ante criſim ſolet antecedere delirium, tunc tranſpoſita materia ad neruos, potiùs tremor ſolueret delirium, quàm è contra, quod eſt contra Hippocratis contextum, qui priùs repetiit tremorem, quam delirium confirmat.

Neque aſſeras, tremorem illum ſtatutum ab Hippocrate, poſſe ſumi pro rigore, quoniam tunc notabilis vacuatio, ad ſolutionem febris ardentis conſequeretur, quæ præſente delirio non contingit; & hac de cauſa, nullo modo hæc ſententia poterit eſſe præſagium febris ardentis, ſed tremoris veri. Impropriè igitur ab aliquo dictum eſt, febrem ardentem à tremore ſolui. Hæc enim dicere Hippocrates conſueuit, aliis quibuſdam ſuperuenientia ſoluere eorum ſubſtantiam, quæcunque omninò hominem liberant, non quæ alteram generant paſſionem, quæ nihilominùs ſit prima periculoſa, vt notat Gal. *in com.*

In ſenibus, raiò febres ardentes contingunt, frigidum enim eſt illorum corpus, 1. *Aph.* 14. ob quam cauſam Auicenna 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 6. *ad fin.* febres ſenum, vocat ſepulias, quoniam calor præternaturalis, camificatur ad proportionem caloris innati, ex Auerrhoë *7. collig. cap.* 2. Si verò in ſenili corpore excitetur, lethalis eſt, nam cauſæ magnitudinem, cum virium imbecillitate præoſtendit. Eſt ergo cauſus, in natura frigida, tempore frigido, & regione frigida periculoſus valdè. Frequenter excitatur in adoleſcentibus, iuuenibus, pueris; in his tamen ob nimiam humiditatem, quæ caloris adurentis acrimoniam retundit, mitior, & lenior exiſtit. Si verò pueri hac febre detenti tabeſcant, in hecticam, & marcorem promptiſſimè tranſeunt, cum periculo ſummo; eſt enim puerorum ſubſtantia, facilè tranſpirabilis, & reſolutioni valdè obnoxia, vt notauit Galenus *lib.* 9. *meth. cap. vlt.* §. *Ergo puerorum ſubſtantia, omnium facillimè digeritur ac diſſipatur, propterea quòd eſt omnium humidiſſima, &c.*

Curatio.

CVra huius febris, ſimillima eſt curationi febris tertianæ exquiſitæ, eo ſolùm diſtans, quòd ampliorem refrigerationem, & humectationem expoſcit: ob quam cauſam, in ea ſæpè peruertitur curatio, quæ debetur cauſæ, cùm oporteat aliquando, ad plurimùm refrigerantia ante vacuationem accedere, quod præceptum in humoralibus febribus, ferè non obſeruamus. Illicò ergo aggredienda curatio eſt, propoſitis ante oculos documentis, quæ in ſex rebus non naturalibus, ſemper amplectenda ſunt, in febre omni.

Depoſita igitur communi materia, per enema lene, aut mite pharmacum, ad euacuationem accedere opus eſt: *Vtrùm* verò *in febri ardente, ea per ſanguinis miſſionem debeat celebrari?* ambigunt plures. Nam Hippocrates 1. *epid. ſect.* 1. *text.* 9. & *ſect.* 2. *text.* 63. & 66. & 3. *de criſib. cap.* 3. & 4. *acut.* 10. febribus ardentibus familiare eſſe ait indicium, quod per ſanguinis è naribus effluuium celebratur. Si igitur natura ſoluit febrem ardentem ſanguinis fluxu, cur Medicus, eam non molietur vena ſecta. Præterea Galenus *lib.* 11. *meth. cap* 15. § *Saluberrimum igitur eſt, &c.* ſalutare eſſe ait, in omni febre ſanguinem emittere: & Auicenna 4. 1. *cap.* 20. *poſt princip.* docet, phlebotomiam multoties eſſe vulem in febribus, licèt planè neceſſaria ſit, quoniam eius ope, redundantia omnis exhauritur, & hac ratione natura fit fortis ſuper materiam.

Pro contraria parte ſtant Paulus *lib.* 2. *cap.* 30. Trallianus *lib.* 12. *cap.* 3. Aëtius *tetrab.* 2. *ſerm.* 1. *cap.* 78. qui in curatione febris ardentis, hoc auxilium prætermittunt: ſicut Galenus 1. *ad Glauc.* in tertiana exquiſita. Solue præhabita diſtinctione hac. Si febris ardens corripiat naturam calidam ſiccam, quæ quum febricitat, maximè reſoluitur, & viribus non conſtat, 10. *meth.* 5. *poſt med.* maximè præcedente victus ratione calida, in regione calida, & tempore æſtuoſo, phlebotomia non eſt celebranda, ne flacceſcat virtus, ſed vt vſque ad ſtatum perdurare poſſit, quo tempore magis eſt depugnatura. Si corripiat naturam temperatam, & bilis cum ſanguine exuperet, aut cum illo ſit permixta, tunc vtilis eſt venæ ſectio. Hoc colligitur ex Auic. *cap. de cauſono*, cùm dicit: *Et non phlebotometur, fortaſſe enim inflammabit eos, & fortaſſe iuuabit eos*: inſinuans, ſi ſimul cum bile peccet ſanguis, ſanguinis miſſionem eſſe proficuam: ſin minùs, nocere. Quare in prædominio bilis, parca tantùm exerceatur, quam euentatiuam vocant, vt illius beneficio deferueſcat ſanguis, fuligines aduſtæ in vaſis redundantes tranſpirent, & humor calidus à corde, viſceribúſque auertatur: ex qua diſtinctione, argumenta facilè ſolues.

Facta ſufficienti venæ ſectione, alterantia, & refrigerantia ſunt offerenda, quæ bilioſi humoris ardorem compeſcant, eiúſque impetuoſos motus refrænent. In hunc vſum, interdiu, præſertim infeſtante ſiti iulapia offerantur.

℞. *Aq. roſar. cichor. acetoſ. bugloſ. cardui benedicti, an.* ℥ iiij. *ſyrup. violar. de ſucco limon. de acetoſit. citri, granator. an.* ℥ ij *folior. auri pulnerator.* Num. iij. *pulp. tamarindor.* ℥ ß *margaritar. præparat puln coral. rubri, pulueris ſantalor. rubeor. an.* ʒ j *fragmentor. ſmaragd. hyacint. rubini, ſapphiri, an.* ʒ ß. *raſura eboris,* ℈ j. *ſucci limon.* ℥ j. *lapid. belzaartici,* g. xx. *ſacchari albiſſimi,* ℥ j. Miſce. Conferunt etiam tabellæ ſuaues, roborantes, refrigerantes, & cardiacæ, ante, & poſt purgationem aſſumendæ.

℞. *Sacchari albiſſim. diſſoluti in aq. roſar.* ℔. ß. *puln. ſantalor. albor. coral. margaritar. an.* ʒ ß. *fragmentor. lapidum pretioſor. oſſis de corde cerui.* ℈ j. Fiat electuarium, in tabulis ponderantibus drachmas duas, vel tres.

Si adſit ſuſpicio veneni, (humor enim venenoſus, ſæpè latet in corpore, 6. *de loc.* 5. & 2. *prorrhet.* 17) maximè iuuat raſura lapidis Belzaartici, puluis vnicornu.

Cùm remotio febris ardentis, in vacuatione humoris bilioſi, & extinctione caloris præter naturam conſiſtat, ideò offerendum medicamentum purgans, clemens & benignum, ex mente Pauli *lib.* 2. *cap.* 30. & ante purgationem, humor præparandus ſyrupis, qui febris ardorem compeſcant, & à putredine præſeruent, quod ſignificauit Hipp. 1. *Aph.* 9. Proſunt ſyrup. Acetoſ. Nymph. de Ribes, Oxyſacchar. Granator. Roſac. Violar. permixti cum aqua Borrag. Bugloſ. Cichor. Acetoſ. Roſar. Melon. Cucurbit. Portulac. decoct. Hord. Medicamenta expurgantia ſimplicia ſunt Rheum, Pulp. Caſſ. Manna, conſerua Roſar. Alexandrinar. Syrupus Roſ. Perſ. vel Violar. ex plurib. infuſ. Succus Roſ. Perſ. Infuſio Fol. Sen. aut decoctum. Ex compoſitis iuuant Diacathol. Diaprun. ſimpl. Elect. Lenitiu. Ex quibus cum ſaccharo poſſunt parari boli.

Poſt purgationem, ad ſitim remouendam, roborantia, & refrigerantia imperanda, vt ſaccharum Roſaceum, vel radix ſcorzoneræ caules lactucæ, aut cucurbitæ ſaccharo conditæ, ſuperbibita aq. Endiu. Bugloſ. aut oxalidis, vel fiant hæ tabellæ.

℞. Puluer. diamarg. frig. ʒ j. *pulu. trium ſantalor.* ʒ ß. *ſem. com. frigidor.* ℥ j. *ſacchari albiſſ. diſſolut. in. roſ. q. ſ.* Miſce, & ſec. art. fiant tabellæ. Quarum vſus deſumptus fuit ex Auicen. 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 7. *iuxta fin.* poſito exemplo in trochiſcis.

Illorum vſus non eſt ſemper idem, ſed varius: nam aliquando Medicus portionem aliquam humoris, vel medicamenti, quæ in ventriculo relicta eſt, conatur abſtergere, & tunc, vt mundificetur ventriculus, vtimur dictis aquis cum ſaccharo albo, in quo vis abſterſoria reperitur, 8. *meth* 4. Si verò ex purgatione ventriculus flacceſcat, tunc roborandus tabellis perlatis, & ſantalor. trium. præſertim in delicatulis, & faſtidibundis ægris, qui decocta aſſumere recuſant.

Cum remotio febris ardentis, poſt ablationem cauſæ, in extinctione caloris præter naturam conſiſtat, ideò poſt purgationem, reſiduum humorem concoquere, & attemperare eſt neceſſe: Hoc infrigidantibus, & humectantibus perficitur, quia ipſi & febri, & cauſæ eius ſummopere proſunt, quæ medicamenta debent habere aliqualem vim reſerandi, prouocandi vrinam, & emolliendi ventrem. Hæc apozemata, ſeu decocta, aut extinctiua vocantur, quia ad extinguendam, & remouendam intemperiem relictam in partibus, ex cauſa morbifica, imperantur, iuxta doctrinam Galeni *lib. art. med. cap.* 89. §. *Vnamquamque cauſam priùs abſcindere oportet, deinde factam intemperiem curare.* Concoquunt etiam hæc medicamina humores: nam vehementem calorem demulcendo, ſunt in cauſa, vt natura cauſam morbificam concoquat, & per varias regiones excernat. Offeruntur in declinatione, aliqua enim portio humoris in morbis materialibus in declinatione concoquenda relinquitur ex Gal. *lib. de totius morb. temp. cap.* 3. §. *Reſtat autem humorum modicum, adhuc concoctionem deſiderans, &c.* Fiunt verò hac forma.

℞. Hord. mundi, & confracti, P. iiij. *cichor. recentis cum ſua radice*, P. iij *prunor. ſine nucleis, vuar. paſſar. ſine acinis, an.* ℥ ij *flor. borrag. bugloſſ. violar. nymphaa, an.* P. j. ß *folior. borrag. lactuc. acetoſ. an.* M. j *radic. borrag. ſcariola, ſcorzoner. petroſelini. bugloſſ. an.* P. j. *quatuor ſem. frigidor. maior. an.* ℥ ß. *tamarindor.* ℥ ij. Coque ſec. art. in. lb. x. aq. ad mediæ partis conſumptionem: In colatura infunde ſecund. art. *Rhabarb. elect.* ʒ ij. ß· Colaturæ adde *Syrup. violar. ex plurib. infuſ.* ℥ v. *ſyrup. granator. de acetoſit. citri, de ſucco limoa. an* ℥ ij. *ſacchari* ℥ iiij. Bulliant iterum, & ſeruentur vſui. Doſis in aurora vnciæ octo.

Loco apozematis, vtiliſſimus eſt vſus ſeri lactis caprini, in quo per noctem madeſcant flores cordiales, vel Rheum, vel conſerua Violacea. Vel in ſero miſceatur pulpæ Caſſiæ interaneus liquor. Saluatellæ ſectio, natiua quadam proprietate, in manu dextra celebrata, iecur attemperat, viſcera ventilat.

Intrinſecùs ad refrigerandum, cremor ptiſſanæ, cum ſaccharo, & emulſione. Sem. Endiu. Portulac. Cucumeris, & melon. & ſi incendium fuerit maximum, prodeſt in aurora aſſumere aquam tamarindorum, hoc modo præparatam.

℞. Tamarindor. ℥ j. ß. diſſoluantur in ſero lactis, aut decoct. Hord. violat. & Prunor. adde *Syrup. violac.* ℥ ij.

Extrinſecùs ad remittendum calorem, & extinguendam febrem, refrigerantia medicamenta ſunt apponenda, vt partes præcipuè principes ad priſtinum ſtatum redire queant, ex Gal. 12. *meth. cap.* 5. dum ad robur virtutis conſeruandum, temperamenti cuſtodiam eſſe neceſſariam aſſeuerat. Quare ad maximum ardorem compeſcendum, pectus, & dorſum vnguento Roſaceo, vel infrigidant. Galeni, erit illinendum, vel hoc ſimili modo paretur.

℞. Olei roſac. violac. nymphaa, an. ℥ ß *puln. ſantalor. & coral. rubro. an.* ʒ ß. *oſſis de corde cerui.* ℈ ß. Cum guttulis vini albi odoriferi, & cera alba, fiat Vnguentum,

A Iecur etiam cùm ſit æſtu affectum, ſimilibus vnguentis, vel aliis attemperandum & roborandum, cùm eius munus toti ſit neceſſarium, ex Galeno 11. *meth. cap.* 15. & 13. *meth. cap.* 15.

℞. Vnguenti roſac ℥ j. *vnguenti ſantalin. ſucci cichor. an.* ʒ. ß. *aceti roſar. olei cydonior. an.* quartas. ß. Miſce, & facta imbibitione ſucci, & aceti, fiat linimentum.

Quo facto, ſequens epithema ſuper iecur imponere, non erit abs re.

℞. Succi cichor. ℥ v. *aq. roſac.* ℥ ij. *aceti roſar.* ℥ ß. *puln. ſantalor. rubror. puln. coral. rubror. an.* ʒ ij. Miſce.

Cùm febris ſit paſſio cordis, & maximè ardens, in qua, ſi diu duret, hoc viſcus igneſcit & excande-
B ſcit, conſonum eſt, illud epithematis refrigerare, & roborare.

℞. Aq. roſar. ab acetoſ. an. ℥ iiij. *aq bugloſſ.* ℥ ij. *vini albi odorifer. aceti roſ. albi, an.* ℥ ß. *pulner. omnium ſantalor.* ʒ j *pulu. diamargarit. frig.* ℈ ij *oſſis de corde cerui,* ℈ j. *camphora*, gr. iiij. *croci*, gr. j. Miſce.

Etiam ſumme iouat hoc cardiacum vnguentum, cordi bis in die admotum.

℞. Olei nenuphar. ℥ iij. *pulu. nenuphar.* ʒ ij. *ſantalor. rubror. ſem. acetoſ. coral. rubri praparat. an.* ℈ ß. *camphor.* gr. iij. Miſce, fiat vnguentum.

Pro ventriculo æſtuante prodeſt aqua Roſar. cum oleo Roſac. ſubacta, extrinſecùs appoſita, cui admiſcea-
C tur puluis ſantalor. & coral. & parum ſucci portulacæ, & vuæ acerbæ.

Clyſteres noctu infuſi refrigerantes in hac febre, alternis diebus, vtiles ſunt. Ad prouocandam vrinam, poſt purgationem, ſumat noctu, ſeptima, aut octaua hora poſt cœnam, aquam hordei, cum emulſione ſeminum frigidorum, & ſaccharo, & cum guttulis vini albi magis prouocabit vrinam. Quòd ſi natura euacuationi per ſudorem magis ſit intenta, is hoc ſyrupo optimè prouocabitur.

℞. Mily decorticati. q. ſ. Coque quouſque rumpatur, cuius decocti calidi, aſſumantur ieiuno ventriculo, vnciæ quinque, cum vini albi odoriferi vncia dimidia, & cooperiatur. Leuiùs mouebitur ſudor, ſi coquatur hordeum decorticatum cum radice fœniculi, ex quo
D decocto, actu calente, ſumantur vnciæ quinque, cum vini albi odoriferi vncia dimidia.

Tandem declinante iam febre, ad refrigerandum, reſoluendum, & humectandum, proficua eſt lotio extremitatum, cum decocto roſar. Fol. lactuc. Fol. vitis, hord. Nenuphar. Violar. & Flor. Camomil. Quòd ſi cauſus, ex pituita ſalſa originem ducat, præſidia conueniunt multò minùs frigida, & humida, ferméque conueniens eſt curatio, quæ tertianæ notbæ imperari ſolet, ſolùm eo diſtans, quòd in cauſo pituitoſo, ob febris vehementiam, auxilia frigidiora offerenda, quàm in tertiana dicta.

Duo ſunt præſtantiſſima remedia, quibus pro eradicanda hac febre, priſci frequenter vti conſueuere:
E Nam humore iam cocto, perſeuerante vehementia febris, inſtante febris vigore, aquæ potum ad ſatietatem vſque concedebant, ſeruatis conditionibus, quas ex profeſſo refert Gal. 9. *meth.* 5. & 11. *meth.* 9. & *acut.* 12. & pluribus locis, de quibus nos alibi fusè.

Alterum erat balneum, quod pro compeſcendo feruore bilis, iuuandam humorum coctionem, humoris reſolutionem, eſt præſidium nulli ſecundum, dummodò non adſit phlegmone, appareant coctionis notæ, & totum ſit vacuatum corpus, ſitque moderatè calidum. Si tamen laborans ſit iuuenis, carnoſus, ſtatus cœli adſit calidus & ſiccus, & validis viribus præditus ſit, ſignáque coctionis euidenter appareant, in frigidam mutationem eum demittere non dubitauit Galenus, 11. *meth. cap.* 9. ex ipſa enim læditur haudquaquam, ſed potiùs recreata natura, humorem bilio-

ſum

Digitized by Google

ſum per ſudorem, vel aluum expellet, alacrior facta.

Verùm inter Medicinæ proceres, circa Balneum diſcordium inuenio: *Vtrùm Balneum in ardenti notha, magis conueniat, quàm in exquiſita?* Nam Auicenna 1.4. *tract. 2. cap. de cura cauſonidis*, docet, balneum in ardente notha vtilius eſſe, quàm in exquiſita. Galenus verò contra, 3. *acut. vlt.* Quo loco febri ardenti ex pituita ſalſa balneum eſſe aduerſiſſimum aſſeuerat: cui ſubſcribit Paulus *lib. 2. cap. 29.* Dic, Balneum duplici de cauſa admoueri, vel ad temperandum ardorem, & humoris efferueſcentiam compeſcendam, vel ad humoris reliquias reſoluendas: Si propter primum, tunc in ardente exquiſita, & poſt, & ante coctionis ſigna, vtile eſt, vt *eis. acut.* & 1. *ad Glauc. cap. de curat. exquiſita tertiana*, ipſe edocuit, & hoc frigidum imperandum. Si propter ſecundum, debet eſſe calidum, quod in cauſo notho vtile eſt, quoniam ſalſa pituita, quæ eſt eius materia, difficilioris eſt reſolutionis, ad quam modica balnei caliditas commoda eſt. Galenus verò, & Paulus balneum in notha febre ardente, inutile eſſe affirmantes, de frigido balneo ſunt intelligendi. Symptomatis verò, quæ cauſo correptos fatigant, vtiliſſima ſunt auxilia, quæ *in fine tract. de febrium ſymptomatis*, peculiari methodo proponentur.

OBSERVATIO.

Ad abſumendas febris ardentis reliquias, Conſerua mirabilis efficaciæ.

IVuenis erat gracilis, calidiſſimo temperamento præditus, qui incipiente canicula, in cauſum incidit exquiſitum, cum lingua ſcabra, & ſicca, ſiti vehementi, & vigilia. Pluribus auxiliis celebratis, in ſeptimo à periculo euaſit: veruntamen noctu exacerbatio infeſtabat adhuc, quæ ſudore vniuerſali, in aurora erumpente, in totum ceſſabat. Ob hanc cauſam, oblatum lactis caprini ſerum: ptiſſana exhibita: extremorum ablutio celebrata: imperata ſaluatellæ dextræ ſectio: Vnguentis iecur roboratum. Tandem hac refrigerante Conſerua, ieiuno ventre, aſſumpta, quantitate vnciæ vnius, ſuperbibitis vnciis quinque aquæ hordei, in totum leuatus, & à febre hectica, in quam erat pronus, eſt præſeruatus.

℞. *Flor. borragin. violar. nenuphar. an.* ℥ j. *roſar. virentium,* ℥ ß. *pampinor. vitis,* ʒ iij. *Albumin. ouor.* Num. v. *cochlear. nemoral.* Num. x. *portulac. plantagin. an* P ij. *omphacij,* ℥ iiij. *ſantalor. rubror.* ℥ ß. *aq. roſar. rubrar.* ℔ ß *acetoſ.* P. ij. ß. *ſucci arantior. acidor.* ℥ v. *ſucci limon. acetoſ.* ℥ iiij. *hord. decorticati,* P. j. *ſem. melon. ſem. cucurbit. ſine cortic. an.* ℥ j. *aq. endiu.* ℔ j. ß. Omnia diſtillentur in balneo Mariæ, & libra vna liquoris, miſceatur cum vncia vna Pulp. Caſſ. vncia dimidia pulp. tamarindor. drachmis tribus pulp. prunor. acetoſor. vncia dimidia Rhapontici. Omnia excipiantur cum ſyrupo Violaceo. & ſecund. art. fiat Conſerua.

CAPVT XXII.

De Tertiana exquiſita

Definitio.

GAlenus ſcientiſſimus *lib. 2. de criſib. cap. 3.* de febrium dignotione ſermonem habens, præcepit Medico, vt ſeſe exerceat in cognoſcendis typis, & peculiariter tradit exercitationem in tertiana exquiſita. Aduerte tamen primò, quòd licèt typus, & periodus, ſiue circuitus vulgò pro eodem vſurpentur, tamen ex Gal. *lib. de typis,* & *lib. ad eos qui typis ſcripſerunt, cap.* 1. diſtingui, quoniam periodus dicit totum ſpatium, à primo inſultu vnius acceſſionis, vſque ad inſultum alterius: typus verò nihil aliud eſt, quàm intenſionum, & remiſſionum per ſtatas vices reuerſio.

Deinde biliosa febris diuiditur ab Auicenna, 1. 4. *tract. 2. cap. 7. 35.* in ſimplicem, aut compoſitam: Illa in continuam, aut intermittentem: Continua in continentem, quæ ardens febris, & Græcè cauſus dicitur: aut in eam quæ exacerbationes habet, per circuitum repetentes, quæ tertiana dicitur continua. Rurſus intermittens in exquiſitam, longam, quæ 1. *epid. ſect. 3. com. 5.* producta vocatur à Galeno, cùm longiorem habeat acceſſionem, quàm exquiſita, ſcilicet vltra duodecim horas productam, qui exquiſitæ terminus eſt longiſſimus, 2. *feb.* 3. & 2. *criſ.* 3. Galenus enim 1. *ad Glauc.* 8. docet reperiri tertianas intermedias, inter exquiſitas, & nothas, quæ neque verè exquiſitæ ſunt, neque verè nothæ, ſed mediam naturam inter vtraſque participant.

Deinde Auicenna, *loco citato,* bilioſas febres in tres claſſes diuidens, in tertianam continuam, periodicam, & cauſonem, hunc à tertiana continua diſtinguit, ſed *Vtrùm hoc verum ſit, indagandum?* Nam vtraque febris à bile oritur, ex Galeno *loc. cit.* At Arabes tripliciter diſtinguunt: primò, in tertiana continua, notabiles exacerbationes de tertio in tertium reperiuntur; in cauſo verò, ob vehementiſſimam bilis inflammationem, non ſimiliter contingit. Secundò, penes ſitum humoris morbifici, in continua enim tertiana, bilis continetur in vaſis totius; in cauſo autem iuxta cor. Tertiò, quoniam cauſus habet annexam inflammationem maximam bilis; tertiana verò continua, pendet quidem à magna copia bilis, ſed non tantùm inflammata: hinc fit, vt in cauſo maior refrigeratio ſit neceſſaria, quàm in tertiana. Denique licèt vtriuſque febris curatio, ſimilis ſit, illæ tamen diſtinguntur, in locis dictis, & ab Aëtio *prop. cap. de cauſo* confunduntur, ob maximam ſimilitudinem, & affinitatem, quam inter ſe habent, ita vt ſolùm penes intenſum, & remiſſum diſtingui videantur.

Eſt ergo tertiana exquiſita, febris ea, quæ de tertio in tertium, ſuas facit acceſſiones, ex bile ſincera, & pura, ſine alterius humoris permixtione generata, ex Galeno 4. *Aph.* 59. Verùm quæres: *Vtrùm tertiana exquiſita, à bile ſincera generetur?* Renuunt plures, cùm ſincera bilis ſolùm in folliculo fellis reperiatur, in venis verò ſemper cum aliis humoribus ſit permixta. Inſuper, cùm extra vaſa, in minera putredinis, ſemper cum ea, portio aliqua ſanguinis, vel excrementa aliqua ſint commixta, videtur quòd nunquam pura poſſint inueniri.

Dic. Tertiana dicitur exquiſita, tum quia nulli alteri affectui iungitur, tum quia in ea bilioſus ſolus peccat humor, purus, & ſincerus: Non tamen intelligas purum eſſe, ſinceritate permixtionis, quia in nulla corporis parte, excepta fellea veſica, ſine aliqua permixtione colligi poteſt. Dicitur tamen ſincerus, ſinceritatis qualitate, quia cùm vbi erat putredo, multò maior copia bilioſi humoris reperiatur, & ea in parte plurimus calor exiſtat, reliqua recrementa ad bilis naturam conuertuntur, & in eo loco humor bilioſus ſuam naturam maximè ſeruat, videlicet vehementem calorem, ſiccitatem, acrimoniam; quare purus & ſincerus vocatur, quoniam parùm, aut minimùm alterius humoris admittit. Hæc eſt firma doctrina Galeni 2. *progn.* 38. poſito exemplo in vino, quod licèt cum aliquali portione aquæ ſit permixtum, ſuas tamen vinoſas qualitates, videlicet colorem, odorem, & ſaporem maximè obſeruat. Licèt autem aliqua portio alterius humoris permiſceatur, & accendatur cum bile, hæc neque febrem facit, neque pars morbi efficitur, neque naturam acrem bilis compeſcit, & hac ratione, cauſa læſionis operationum eſſe non poteſt

Quapropter, cùm bilis ex qua tertiana exquiſita

generatur

generatur, ſuam naturam, & qualitates ſeruet, ideò de genere febris ardentis eſſe cenſetur. Vtraque enim febris, ab eodem humore originem ducit; differunt tamen quoniam humor bilioſus, in cauſo intra vaſa conſiſtit, in exquiſita autem tertiana per partes ſentientes defertur, 2. *prorrhet. com.* 7. *lib. de trem. & rigor. cap.* 7. Quare toto tempore, quo tertianæ exquiſitæ acceſſio durat, febris ardentis ſymptomata elucent, 2. *criſ.* 3. *poſt princip.* Hinc fit vt febris illa, cui tempus acceſſionis eſt breue, & initium cum rigore, & cum ſudore ſolutio, & incipit cum vomitu bilis, & per aluum bilioſa deiiciuntur, febris exquiſita vocetur à Galeno, 2. *de diff. feb. cap.* 8. ab ardente differens, quoniam febris ardens, habet in venis vnà cum ſanguine flauam bilem plurimam ebullientem: tertiana verò, eandem bilem habet in toto corpore euntem, ac mutam, vt 4. *Aph.* 59. notauit Galenus.

Cauſa.

TErtiana exquiſita à bile fit, vel inflammata, vel putrefacta, de qua Galenus 10. *meth.* 5. & 1. *epid. ſect.* 2. *com.* 20. tanquam ab immediata cauſa, quæ ſi intra venas ſit, continuam efficit, ſi verò extrà, in prima ſcilicet regione, in ambitu corporis, aut minoribus venis, intermittentem. Obiter tamen nota, tertianam exquiſitam, maiora afferre ſymptomata, calorem ſcilicet, ſitim, & anguſtiam; continuam verò tertianam, minora, quoniam bilis ſanguini mixta, ob huius qualitates miteſcit, ſeparata verò deterior redditur ab omnibus illis, quæ bilem copioſiorem generant, eámque feruidiorem, ac magis putredinoſam reddunt, qualia ſunt calida alimenta, quæ apud Auicennam 3. 1. *doct.* 2. *cap.* 7. corpora ad febres maximè diſponunt, videlicet, *nutrientia quæ aquoſitatem generant, & humorem crudum, & groſſum, & choleram.* Immodicus præterea labor, vigilia ſuperflua, cura, mœror, ira ingens æſtas, calida & ſicca regio, ætas, & ſimilia.

Vtrùm autem *ad Tertianæ exquiſitæ generationem, nō ſolùm bilis ſit neceſſaria, ſed concurſus rerum gignentium bilem?* dubitandum. Annuit Galen. 1 *feb.* 3. 4. *Aph.* 59. 2. *criſ. cit.* Hæc enim omnia plurimam bilis copiam progignere conſueuerunt, teſte Galeno, 2. *de temp. cap.* 6. Neque inſtes, hoc conceſſo, ſequi tertianam exquiſitam non poſſe in ſenibus reperiri, nec in alia regione, & alio tempore anni, quàm in calidis & ſiccis, contra experimentum, & Hippocratem 3. *Aph.* 59. Morbos omnes in omnibus temporibus fieri aſſerentem: Nam Galenus *cit. loc.* non vult, concurſum illorum omnium, omninò ad productionem febris tertianæ reperiri, ſed ſolùm ſignificat, illa vt plurimùm concurrere. Solummodò ergo explicat, quòd ſi aliqua tertiana fiat, cum illorum omnium concurſu, meritò poſſit iudicari, eam tertianam exquiſitam eſſe. Dic ſecundò. Aliud eſſe tertianam putare, aliud exquiſitam: nam ad illam ſolùm opus eſt, vt ex bile ſincera, ſine permixtione aliorum humorum generetur; ad ex exquiſitam vltrà id requiritur, vt in regione, & tempore anni calido ſicco, & cum concurſu aliorum ſignorum, de quibus *locis citatis* loquitur Galenus, eueniat.

Cauſæ ergo tertianæ exquiſitæ, aliæ ipſam mouent, aliæ materiam ſuppeditant, aliæ morbum & materiam morbificam augent. Primæ feruorem in corpore excitant, & calefaciunt immodicè, vt calidorum alimentorum vſus, inedia, labor, cura, vigilia, mœror, vehemens ira, ætas iuuenilis, natura ſqualida, bilioſa, exuſta, æſtiuum tempus, regio calida & ſicca, acceſſus intempeſtiuus, & diuturnus ad ignem: hæ enim cauſæ bilem adaugent, & ipſam vehementer inflammant, ita vt bilis exæſtuet, & putreſcat, febrémque tertianam concitet, & perſæpè continuam.

Similiter etiam febrem tertianam generant omnes

A cauſæ, quæ exiſtente corpore bilioſo, fuliginum aduſtarum effluuium cohibent, vt decubitus in locis frigidis, & humidis, quoniam acrium excrementorum exhalatione impedita, bilis efferueſcit, & putret: & ſi materia eſt pauca, quam ad habitum corporis natura poteſt tranſmittere, tertiana febris concitatur; ſi verò multa, tertiana continua generatur, quam natura præ onere ſuccumbens, ad ambitum non poſſit excernere.

Signa.

SIgna eleganter proponit Galenus, 1. *ad Glauc. cap.* 5. & 1. *de diff. feb. cap.* 7. Primum eſt rigor, de quo dubitandum: *Vtrùm in tertiana exquiſita, rigor validus ſem-*
B *per appareat?* Reſponde affirmatiue cum Gal. 2. *criſ.* 3. qui tertianam exquiſitam inuadere cum valido rigore aſſeuerat, in quo laborantes ſentire veluti pungentes aculeos confirmat: Nec diſſuadet ratio, quoniam cauſa huius rigoris eſt humor tenuis, & acris, qui celeriter per membra ſentientia extra venas mouetur, qui maximè irritans, rigorem illum efficit vehementem. Quare triplex videtur ad hunc validum rigorem cauſa concurrere. Prima acrimonia humoris, & caliditas irritans facultatem ad expulſionem; quare quò acrior eſt humor, & calidior, tantò rigor eſt vehementior. Secunda; facultas mouens vehementer per membra ſentientia humorem, ob id, quò facultas eſt robuſtior, eò rigor validior exiſtit. Tertia, eſt acutus ſenſus patientis, cuius
C ratione facultas expultrix, ad expellendum humorem per membra ſentientia, excitatur.

Rigor in tertiana exquiſita, in primis acceſſionibus eſt vehementior, in poſterioribus verò remiſſior: quod contrario modo in quartana contingit; quo pacto eſt interpretandus Hippocrates 6. *epid ſect.* 1. *text.* 9. dicens: *Qui in valido rigore aſcendunt, non admodum mitiganiur, niſi prope ſtatum.* Nam coctionis ope, humores ad mediocritatem veluti rediguntur; quare humor melancholicus redditur tenuior; bilioſus, craſſior. Ex parte igitur rigoris, tertiana diſtinguitur à quartana, & quotidiana; hanc enim nunquam præcedit rigor, nec in principio, nec in progreſſu morbi, ſed ſolum refrigeratio. Quartana verò non ſtatim ab initio inuadit cum
D rigore vehementi, & licèt progrediente febre, magnum habeat rigorem, tamen hic non inducit ſenſum, quaſi pungatur, ac percutiatur corpus, quod fit in tertiana, ſed quaſi contundantur oſſa, & refrigeretur corpus, vt 2. *criſ. cit.* 1. *ad Glauc.* 5. docuit Galenus cum Auicenna 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 62. Quòd ſi tertiana à principio ſtatim inuadat, cum vehementi rigore feriente, & pungente carnem, & in ſtatu particulari habeat annexum copioſum ſudorem, non eſt dubium, hanc tertianam exquiſitam eſſe, ex Auic. 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 57.

De pulſu illa agitanda quæſtio: *Vtrùm ſit paruus, tardus, rarus, ac debilis?* Reſponde non eſſe ita tardum, ac rarum, vt in quartana, ſed eius tarditatem ferè aſcendere ad eum modum, qui eſt ſecundùm naturam, vt 2. *criſ.* 3. docuit Galenus. Quando ta-
E men ad incrementum peruenit febris, fit pulſus magnus, celer, & frequens, quæ omnia maximè augentur, quando acceſſio in vigore exiſtit. Fit pulſus magnus, quia facultas valida eſt, & inſtrumentum rectè diſpoſitum, vrgétque vſus, à quibus cauſis pulſum magnum concitari, 1. *de cauſ. pulſ.* 5. teſtatur Galenus.

Diſtinguit deinde *cit. criſ.* Galenus tertianam exquiſitam à quartana, & quotidiana, quia licèt in principio acceſſionis vniuſcuiuſque febris, pulſus reddatur paruus, debilis, tardus, & rarus: illa tamen mutatio maxima fit in quartana, minor in quotidiana, adhuc minor in tertiana. Quare quod *lib. de typis, cap.* 5. dictum eſt, pulſum tertianæ minorem eſſe pulſu quotidianæ, & maiorem pulſu quartanæ, quoad primam

partem

partem recipiendam non videtur: Nam ſiue intelligatur de pulſus mutatione, præſente iam febri, ſiue in ipſa acceſſionis inuaſione, arduum videtur pulſum tertianæ minorem eſſe pulſu quotidianæ: Hinc colligo legendum eſſe contextum: *pulſus tertianæ maior eſt pulſu quotidianæ*.

Inquires: *Vtrùm pulſus tertianæ careat omni inæqualitate, excepta febrili?* Galenus 2. *feb. cit.* ex pulſu diſtinguit tertianam, ab aliis febribus, quoniam pulſus illius, nec in vno ictu, nec in collectione plurium, aliquam habet inæqualitatem, quamuis (vt inquit) hoc rarum ſit, & paucis acceſſionum principiis, ſoleat accidere. In aliis enim acceſſionibus, exceptis tertianis exquiſitis, manifeſta apparet pulſus inæqualitas.

Nec obſtat, 1. *ad Glauc. cap.* 5. aſſerens pulſum tertianæ, omnis inæqualitatis prætetquam febrilis expertem eſſe, & quòd *eodem lib. cap.* 6. concedit, in pulſu tertianæ eſſe inæqualitatem aliquam, licèt multò minorem, quàm in pulſibus quartanæ, quod apertè teſtatur Auicenna 1. 4. *tract. 2. cap.* 36. Ergo pulſus tertianæ, non caret omni inæqualitate. Dic. Galenum id aſſeruiſſe, non quaſi pulſus tertianæ omnino expers ſit inæqualitatis omnis, ſed quia nullam inæqualitatem habet, collatione facta ad alias febres putridas, præcipuè ſi tertiana ſit exquiſita, qualis eſt illa, de qua 2. *criſ.* loquitur. In hunc ſenſum intelligendus eſt, 2. *de cauſ. pulſ.* 1. explicans cauſas inæqualitatis, vbi teſtatur non habere pulſum inæqualem, hoc eſt, notabiliter inæqualem. Hoc modo interpretandus eſt, 9. *meth.* 3. & 4 *cap.* affirmans ſynochum habere pulſum æqualem, iuxta quam explanationem, 1. *de dif feb.* 7. dixit, pulſus inæqualitatem eſſe ſignum proprium febrium putridarum, ſed non inſeparabile: proprium, quia non conuenit diariis, niſi per accidens, quo ſenſu 1. *ad Glauc.* 2. febres diarias etiam habere pulſus inæqualitatem edocuit: non inſeparabile, quia aliquæ ſunt febres putridæ, quæ non habent manifeſtam pulſus inæqualitatem, quæ ſunt illæ, quas *ſuprà* propoſuimus.

Dubium tamen non inelegans, hoc loco exponendum: *Vtrùm inæqualitas febrilis, in aliquem finem, à natura ſit intenta?* inæqualitas febrilis, altera eſt, quæ reperitur inter dilatationem, & contractionem, alia in vnica tantùm pulſatione: prima non verè dicitur febrilis, & ita potiùs diuerſitatem temporum febris oſtendit, quam ipſam febrem; quare in ſtatu febris, rythmus æqualis exiſtit, quia reperitur æqualis neceſſitas attrahendi aërem, ad refrigerium cordis, & fuliginoſa recrementa expellenda, ideò tunc dilatatio, & contractio æqualitatem ſeruant, reliquis verò temporibus, quoniam vſus indigentiæ eſt inæqualis, ipſæ inæquales exiſtunt. Hinc fit, vt in augmento, quoniam expurgatio fuliginum magis vrget, contractio ſit maior, quàm in declinatione, quia magis vrget refrigerij neceſſitas, quo tempore dilatatio eſt maior, & hac ratione, non verè dicitur febrilis. Alia verò inæqualitas, quæ in vnica fit pulſatione, duplex eſt: altera in qua, arteria ſecundùm omnes partes, non æqualiter tangit vnum digitum, vel plures, & hæc non eſt inæqualitas febrilis. Alia quæ inæqualitas febrilis eſt, dicitur illa, quæ in vnica pulſatione animaduertitur, quando ſcilicet arteria, velociùs mouetur in principio, & fine dilatationis, quàm in medio, vt rectè *lib. 1. ad Glauc. cap.* 6. Galenus edocuit, & retulit 4 *de cauſ. pulſ. cap.* 14.

Vltima eſt maxima, & à natura ſumma cum ſolertia comparata, quia motus in principio, & fine eiuſdem dilatationis, ex indigentia refrigerij dependet; in medio verò dilatationis, pulſus redditur tardior grauata facultate ab humorum ſarcina. Hæc etiam inæqualitas, remanet tempore intermiſſionis in exquiſita, licèt in omnibus febribus, pulſus ad naturalem redeat ſtatum, ex Gal. 1. *ad Glauc. cap.* 5. cùm enim pondus, in facultate ex

A humore intus deliteſcente, excitetur, non erit mirum ipſo præſente humore, dictam inæqualitatem reperiri. Inæqualitas autem febrilis fit, conante natura intemperiem repertam in febre remouere, & ob indebitam fuliginum tranſpirationem concitatam; quare meritò dilatationem accelerat, in fine verò, vt per ſequentem contractionem excrementa fuliginoſa expellat, ad complendam dilatationem properat, medium verò dilatationis tardius eſt extremis, ob rationem dictam.

Obiicies, Galenum ſibi vehementer aduerſari, dum 2. *de diff. feb cap.* 3. docet, in tertiana exquiſita, tempore intermiſſionis, non reperiri ſignum in pulſu putreſcentis humoris, cùm 1. *ad Glauc* 5. aſſeruerit, tempore intermiſſionis reperiri inæqualitatem febrilem in exquiſita,
B & 1. *ad Glauc. cap.* 2. diarias diſtingui à febribus putridis confirmat, quòd finita febri diaria, pulſus redeat ad naturalem ſtatum, quoniam neque remanet humor, neque ſuperſunt fuligines, à quibus difflatio poſſit impediri; at verò in intermittentibus, licèt tempus intermiſſionis ſit longum, vt in tertianis, & quartanis, nunquam in ipſis pulſus ad naturalem peruenit ſtatum, ſed in ipſis febris veſtigium relinquitur.

Dic. Galenum 2. *feb.* 1. non loqui de inæqualitate febrili, de qua ſermonem facit, 1. *ad Glauc.* 2. *&* 1. ſed de proprio ſigno febrium putridarum, ſcilicet de inæqualitate; quæ inter contractionem, & dilatationem reperitur, quoniam in putridis, contractio eſt velocior dilatatione, præſertim in incremento, ex Gal. 1. *feb.* 7. Deinde
C loquitur de calore febrili, qui etiam tempore intermiſſionis non reperitur.

Prætetea aliud ſignum eſt huius febris, nempè calor, qui eſt multus, & acris, quia eſt æqualis calori febris ardentis, de quo ſigno dubitandum: *Vtrùm calor tertianæ exquiſitæ, à calore febrium ardentium diſtinguatur?* Nam Galenus 2. *criſ. cit.* 5. *Et ſi manum impoſueris, &c.* Calorem tertianæ, impoſita manu ſuprà carnem, primo occurſu multum, & acrem apparere, ac veluti cum quodam vapore elatum, paulo poſt tamen à manu deuinci aſſeuerat: cauſa eſt, quia humor biliolus in febre tertiana, cùm tenuis ſit, & ſparſus per corpus à caliditate manus ſuperpoſitæ, facile, diſſipatur, & reſoluitur.

D De huiuſmodi calore intelligendus Hippocrates, 6. *epid. ſect.* 1. *text* 28 dicens, *febrium alias acutas eſſe ſed à manu euictas*: contrà autem contingit in ardentibus febribus, in quibus, quantò diutius manum impoſitam continueris, tantò moleſtior, atque inſuauior earum calor apparebit: humor enim ampliùs calefit, nec à caliditate manus diſſipatur, cùm intra vaſa in magna copia exiſtit. Hæc magis diſtinctè videtur explicuiſſe Auicenna, 1. 4. *tract. 2. cap.* 36. dicens: *Et tertianæ caliditas, eſt ſalſior caliditate cauſonidis, & quantò prolixiùs manus tangit corpus, non additur inflammatio, imò quandoque minuitur*. Colliges Auicennam non optare vniuerſaliter in tertiana, quòd eius calor impoſita mano remittatur: aliquando enim à tanta copis bilis originem ducit, vt appoſita manu non miteſcat.

E Ad ſignum ab excrementis accedendum, quærendùmque: *Vtrùm Vrina in tertiana exquiſita appareat aliquando alba, & cruda?* Galenus *cit. criſ.* in ea excerni vrinam valde bilioſam aſſeuerat, quare ob mixtionem humoris bilioſi, vrina exit perſæpè ſubflaua, & interdum flaua, & ſubſtantiam mediocrem habet, in qua ſi appareat nebula alba, vel appendiculum optimum, vltra quartum circuitum non extenderur, 4 *Aphoriſm.* 71. in initio tamen acceſſionis, & tempore quietis apparet alba, vel cruda, vel mediocris coloris. Huius varietatis cauſa humor eſt bilioſus, in diuerſo loco contentus, qui ſi reſeruetur tempore quietis iuxta iecur, & maiores venas, intenſo colore vrina inſignits apparebit, in acceſſione verò apparebit rubidior, humore bilioſo ad vaſa minima, partes corporis extremas, corporiſque

ambitum

ambitum tranſmiſſo. Si tamen humor bilioſus in minoribus venis perſiſtat, tempore acceſſionis, vrina erit intenſior, ad pancreas & viſcerum venas confluente humore; tempore verò quietis, erit remiſſior, quoniam humor bilioſus, magis ab emulgentibus diſtat, quemadmodum in acceſſione propiùs ad illas accedit.

De duratione acceſſionis in hac febre, ſupereſt nodus explicandus: *Vtrùm duodecim horas tranſcendat?* Nam Galenus 2. *criſ.cit.* duodecim horis comprehendi aſſeuerat, qui terminus ob bilis tenuitatem, quæ reſolutioni paratiſſima eſt, longiſſimus eſt. Nec obſtat Auicenna 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 37. docens, *tertianæ puræ paroxyſmum durare à quatuor horis, vſque ad duodecim*: nam ſignificat illum terminum non eſſe certum & determinatum, cùm ſæpè citiùs, aliquando tardiùs finiatur, quod apertè fatetur 1. 4. *tract.* 1. *cap.* 4. dicens, longiſſimam, & breuiſſimam eius durationem eſſe, a tribus horis, vſque ad quatuordecim: citra quem terminum, frequentiſſime ſeptem horis durat, ex Gal. 2. *criſ.cit.* & Auic. 1. 4. *tract.* 2. dicente: *Et eſt ſecundùm plurimum perueniens tertiana ad ſeptem horas, quæ aliquando intra illas ſoluitur, ſæpe vltrà producitur.* Hæc varietas ex humoris quantitate, qualitate, robore, debilitate virtutis, raritate, vel denſitate corporis, & aliis externis cauſis dependet, quæ humoris reſolutionem procurant, aut retardant, nunquam tamen paroxyſmus tertianæ exquiſitæ, vltra duodecim protraherur horas, 4. *Aph.* 59.

In principio acceſſionis, apparet vomitus, nam vigente humore, portio aliqua bilis a natura tranſmittitur C ad ventriculum, 2. *criſ. cit.* interdum in declinatione, tunc enim iecur, & partes internæ, in quibus bilis ſita eſt, hanc ſuperatam, poſt acceſſionem expurgant, quo tempore bilioſæ deiectiones apparent, 2. *feb.* 3. In declinatione etiam erumpit ſudor calidus, vaporoſus, totum corpus æqualiter perfundens, ſicut in balneo contingit, qua euacuatione febris omnino conquieſcit, ex Galeno, & Auicenna *loc.cit.* Facilè expurgatur bilis in hac febre, per vomitum, deiectionem, & ſudorem: in quem ſenſum 1. 4. *cit.* vomitum in initio paroxyſmi, aut auferre, aut leuare febrem, veriſſimè confirmat Auicenna, quoniam morbi omnes materiales, ſi humidi ſint, hoc eſt, habeant vacuationem annexam humoris noxij, ſalubriores, & breuiores ſunt, vt conſtat ex Gal. D 1. *acut.* 22.

Deinde exquiſitam tertianam cognoſces, ſi plures eo tempore vagentur. Si ſimilia adſint ſymptomata, quæ febrem ardentem comitantur. Quare ſitis, ob intenſum calorem, & confluxum humoris bilioſi, ad ventriculum, eſt intenſa. Adeſt capitis dolor, infeſtat vigilia, corporis iactatio conſpicitur, dolor grauiſſimus in renibus percipitur; plurima enim bilioſi humoris copia, ad renes tranſmittitur. Delirium aliquando vexat: quæ omnia refert Auic. 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 36.

Præſagium.

E Tertianam exquiſitam eſſe ſalubrem, & non acutam, oſtendimus *lib.* 4. *Hiſtor. Princ. Medic. in com. Hiſtor.* 26. quam ſeptem circuitibus terminari docuit Hipp. 4. *Aph.* 59. quæ citiùs, tribus videlicet acceſſionibus finitur ex Auic. & vltrà non producitur ex ipſo 1. 4. *cap.* 2. *tract.* 4. & 37. vt enim continuæ numerantur per dies, ſic intermittentes per circuitus: *Quod enim eſt vnica acceſſio in intermittentibus, id in continuis vna dies*, ex Gal. *cit. Aph.* & 3. *progn.* 7. Hæc etſi in omni tempore poſſit excitari, 3. *Aph.* 19. tempore tamen calido ſolet generari, ſicut in iuuenibus, temperamento calidis ſiccis, laborioſis, immodicè exercitatis, vigilantibus, ieiunantibus, præcipuè ſi præceſſit alimentorum calidorum vſus: nam ob has cauſas, humor bilioſus, in magna copia in corpore exuperat.

Curatio.

A Galenus *loc citatis*, curationem tertianæ exquiſitæ, quæ putrida eſt, ex propria eius natura emanare affirmat: nam altera indicatio ab intemperie, alia ab eius cauſa deſumitur: illa cùm calida ſit & ſicca, refrigerationem & humectationem indicat, hæc, humorem vacuandum eſſe præcipit, vel per vomitum, vel per aluum, vel per vrinam: ita firmant Paulus *lib.* 2. *cap.* 20. Aetius *tetrab.* 4. *ſerm.* 4. *cap.* 9. Auic. 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 39. & 42. *in fin.*

B Victus ſimilis inſtituendus, ac in ardenti febre: Hunc vtiliſſimum eſſe ait, 2. *ad Glauc.* 9. qui refrigerat, & humectat, cuiuſmodi ſunt olera, in quibus numerat lactucam, cucurbitam, blitum, atriplicem, inter quæ præcipuum locum concedit lactucæ, 2. *alim.* 40. De iis ergo dubitandum: *Vtrùm cruda in tertiana exquiſita concedenda?* Quoniam licet omnia olera pauciſſimum ſanguinem gignant, & praui ſint ſucci, tamen lactuca non multum gignit, nec mali ſucci eſt, non tamen omnino laudabilis: itaque probioris ſucci eſt, & plus ſanguinis gignit, quàm alia olera. Sed ſi olera prauum ſanguinem generant, imò lactuca exiguum habet quod nutrit, & nimirum quod eſt inutile, & excrementitium, ex Gal. 8. *meth. cap.* 2. cur aſſeritur victus conueniens, & febricitantibus vtilis?

Dic. Quòd ſanguinem exiguum gignat, non inconuenit; nec enim ſcopus eſt, ſanguinem, aut vires augere, C ſed tantùm has modicè debilitatas conſeruare, ne labantur, 1. *Aph* 4. ad quem vſum illa ſufficiunt. Hæc etſi praui ſint ſucci, tamen ob magnas alias dotes, quas habent, commendantur; ſunt enim facilis coctionis, & vtplurimùm ventrem molliunt, ac frigiditate, & humiditate ſua febri opitulantur. Præterea non offeruntur niſi cocta, quo pacto præſtantiora multò euadunt; per coctionem enim reſoluuntur flatus, qui in omnibus oleribus ſuperabundant, faciliùs coquuntur, & coctionis ope minuitur frigiditas, ex qua timentur humorum cruditas, obſtructio, & in febribus humoralibus incraſſatio, & hoc modo præparata redduntur melioris ſucci; nam ex *lib. de attenuant. victu, cap.* 1. olera cruda, frigidiora ſunt & pituitoſiora, atque proinde magis excre- D mentitia ſunt coctis.

De victus forma, tempore, quantitate, & qualitate, ſatis in regimine febricitantium in generali. De refrigerantibus auxiliis, internis, & externis, prouocantibus vrinam & ſudorem, *ſuperiori capite* multa prædiximus. Sanguinis miſſio vtiliſſima eſt, ex priſcorum mente, eáque ante tres acceſſiones celebrata, vt acriter pro Galeni tutela decertauimus, *lib.* 4. *Hiſt. Princ. Medicor. in com. Hiſt.* 25. euacuat enim, refrigerat, ventilat, naturam leuat, & ſanguinem calidiſſimum, ac tenuiſſimum in bilem conuertendum, extra corpus eliminat.

Præparato, & cocto humore, clemens medicamentum per aluum expurgans porrigatur, abſoluto vigore; & hoc contingit, quando tertiana ad quintam, vel ſex- E tam peruenit acceſſionem: experientiâ enim compertum eſt, hoc modo tractatos ægrotantes faciliùs euadere, quàm ſi medicamentum vomitorium concedatur, etſi bilis leuitate ſua ſurſum magis efferatur, quod ſignificauit Galenus 1. *ad Glauc. cap* 9. 5. *Iuuat autem per inferiores partes bilis expurgatio*, &c. Idem docuit Hip. *lib.* 2. *de morb. tit. de febre ex bile*, docens poſt quartam acceſſionem in tertiana exquiſita, medicamentum deorſum purgans concedendum eſſe: ſubſcribit Actuarius 3. *meth. cap.* 19. Clemens ſit medicamentum, quoniam humores bilioſi, cùm tenues ſint, ad expurgationem ſunt paratiſſimi, ex Gal. 14. *meth. cap.* 7. *ad fin.* & 3. *progn.* 23. Poſt purgationem Apozemata offerenda quæ refrigerent, ac bilem expurgent. Saluatellæ dextræ ſectio, eſt vtiliſſima, & cætera quæ *ſuperiore capite* diligenter notauimus.

Digitized by Google

Vltimò quærendum : *Vtrùm curatio tertianæ continuæ, & tertianæ duplicis, ſit eadem cum curatione tertianæ exquiſitæ?* A Affirmatiuè reſpondet Auicenna, 1.4.*tract.* 2. *cap* 39. *in fin* § *Et ſcias, quòd cura tertianæ continuæ, eſt cura tertianæ interpolatæ, ſed eſt declinior ad obſeruationẽ diſpoſitionum digeſtionis, & ad infrigidandum, cum ſyrupo acetoſo, facto cum ſeminibus, vt ſemine citruli, & ſemine endiuiæ, &c.*

Differentia etiam eſt : nam in tertiana continua, maior febris adeſt, & ideò tenuiore, & magis refrigerante victu vtendum eſt. Quoniam autem materia coniuncta, & antecedens intra venas conſiſtit, coctio ampliùs promouenda : craſſior enim humor, extra venas, vt in tertiana exquiſita, expelli non potuit. B Et ſicut in exquiſita, in die intermiſſionis ; ſic in continua, in die remiſſionis, auxilia adminiſtranda ; & in tertiana duplici, in die leuiori acceſſionis. Si autem æqualiter acceſſiones vrgeant, in hora mitiori, auxilia celebranda.

OBSERVATIO.

Ad refrigerandum iecur, humoremque biliosum clementer vacuandum, Electuarium eximium.

Billioſæ febres leuiter ſunt tractandæ, quoniam bilis natura ſua calidiſſima, actioribus pharmacis exhibi- C tis exaſperatur, efferatur, & excandeſcit. Tractaui plures tertiana exquiſita prehenſos, qui pluribus tentatis, conualeſcere non potuerunt : Hi hoc electuario oblato, per aliquot dies, in die intermiſſionis, & in continua tertiana, in die remiſſionis, in aurora quantitate vnciæ, ſuperbibitis vnciis quinque aquæ endiuiæ, ex toto ſani facti ſunt.

℞. *Tamarindor.* ℥ j. *flor. omnium cordial. an.* ʒ iij *hord. mundi*, P. ij. *fol. lactuc acetoſ. cichor. borrag. an.* M. j. ß *prunor. acetoſoſ. ſine nucleis*, N. x. *ſem. acetoſ. endiu. lactuc. melõ. citruli, cucurbit. an.* ʒ ij. ß *conſerua violar. roſar. borrag. an.* ℥ j. Coque in ſ. q. ſeri lactis caprini bene depurati, quouſque remaneat ℔. j. in colatura infunde *rhab. elect.* ʒ ij. *rhapontici optimi* ʒ ij. ß. Colaturæ adde *pulp. caſſ.* ℥ j. ß. *pulp. tamarindor.* ʒ iiij. *pulp. prunor. acetoſ.* ʒ iij. *puln. roſar.* D ʒ ij. *puln. ſantalor.* ʒ j. ß. *puln. coral. rubri, & margaritar. an.* ʒ j. Excipiantur omnia cum ſyrupo de Ribes, & ſec. art. fiat Conſerua.

CAPVT XXIII.

De Tertiana Notha.

Definitio.

Tertiana notha, eſt febris de tertio in tertium diem repetens, facta ex bile, & pituita mixtis. Hæc E eiuſdem eſt generis cum exquiſita, quoniam à bile ortum ducit. Dicitur verò notha, quòd ex bile generetur alteri humori admixta : vel generatur ex bile vitellina, quæ ob craſſitiem, longiorem acceſſionem habet, quàm exquiſita, quæ ex calidiori bile progignitur. Quare vtraque tertiana, non ſolùm in cauſa, verùm ſymptomatibus, in modo caloris, in temporibus, magis, vel minùs, ſecundum maiorem, vel minorem craſſitiem humoris diſtinguitur. Ideò notha pro varia humoris miſcella, varia eſt. Hæc vel eſt ſimplex, & tertio quoque die repetit, vel duplex, ſingulis diebus ſuam exacerbationem habens : quoniam tamen exacerbationes hæ, de tertio in tertium correſpondentiam habent, ideò duplex vocatur : vel quia duplex origo, ſeu minera vitioſi humoris in corpore adeſt ; vel quoniam in eadem minera, tanta copia humoris colligitur, vt ſingulis diebus ſtimulans naturam, efficere acceſſionem cogat.

Cauſa.

Cauſa huius febris, eſt bilis vitellina, quæ fit ex permixtione bilis cum pituita. Verùm antequam ad cauſas explicandas vlteriùs accedamus, naturam bilis vitellinæ, generationem, & temperamentum breuiter præſtabit exquirere. Primò *Vtrùm Vitellina bilis flaua ſit?* Inter biles præter naturam numeranda eſt Vitellina, quæ ſi colorem ſpectes, aut eſt naturalis, aut naturali multùm proxima. Flaua enim eſt, auctore Galeno 2. *de facult. naturalib.* 9. nam licèt bilis flaua recalfacta, mutet conſiſtentiam, & ſeri diſſipatione reddatur craſſa, colorem tamen aut non mutat, aut intra terminum flaui, flauior redditur. Ita firmat Galenus 10. *ſimpl. tit. de felle*, dum ſic ait : *Seroſo recremento flauæ bili commixto, pallidum conſtitui contingit, ſicut & flauã pluſculùm excalfactam, conſiſtentia reddi craſſam, colore autem flauam.* Ex quo loco deduces, flauum colorem in vitellina bile eſſe intenſiorem, quàm in flaua, & hanc intenſionem maiorem in vitellina bile ſignificauit Galenus *cit. de facult. nat.* vbi poſt flauum, addit igneum.

Vtrùm bilis vitellina ſit craſſa, & ex flaua bile præaſſata generetur diſſidium eſt inter auctores. Galenus controuerſiam ex toto dirimit, *cit. de facult. natural.* ſic dicens : *In ſanguine generando quicquid abundè craſſum ac terreum, ex ciborum natura, in nutrimento fertur nec commodè à naturali calore alteratur, id lien ad ſe trahit. Quod verò aſſum vt ſic dicam, vſtùmque nutrimenti eſt. (fuerit ſane hoc calidiſſimum in eo, ac dulciſſimum, qualia sũt tum mel, tum adeps) id quum flaua bilis factum eſt, per fellis vocata vaſa expurgatur. Eſt autem hoc tenue, humidúmque & fluidum, non quale, cùm ad vltimum eſt excoctum, flauum, igneum, & craſſum, vitellis ouorum ſimile.* Fit ergo bilis vitellina, ex flaua naturali, à calore plus iuſto alterata, diſcuſſa vtique ab ea, atque digeſta omni tenui, ſeroſáque humiditate, & ideò craſſa redditur, atque flaua, adeò vt ſimilis euadat tum colore, tum conſiſtentia, vitello oui crudi, ex Galeno *lib. de atrabile, cap.* 2. quam Auerroës 4. *collig. cap.* 22. ſummè calidam eſſe, ex Galeni ſententia affirmat : verùm rectè non concludit, cùm æruginoſa multò calidior ſit ex Gal. 10. *ſimpl. cit.*

Intimiùs inquires : *Vtrùm bilis Vitellina ouo crudo, recenti, vel cocto ſimilis ſit?* Auerroës 3. *collig. cap.* 3. tranſtulit contextum Galeni *lib. de atra bile, cap. cit.* dicens, *vitellinã bilem, ſimilẽ eſſe vitello oui nati eo die :* ſed ineptè, primò, quoniam apud Galenum legitur crudi, non recentis, ſic enim ait : *Bilis autem flaua, vt tenui mixta humiditate, & colore pallidior, & conſiſtentia humidior redditur, ita cùm diſſlata ipſa admodũ fuerit, crudorum ouorũ vitellis ſimilis apparet, atque ob id vitellina vocatur, &c.* Secundò, quoniam vitellus oui, parum ex ætate mutatur in colore, præſertim intra primam ſeptimanam. Tertiò, quoniam cùm bilis vitellina ſit flauiſſima, & oua antiquitate magis flaueſcant, ſimilior erit vitello oui antiqui, quàm recedentis. Quartò, nam vitellinæ bilis ſimilitudo, cum vitello oui, intelligenda potiùs eſt in conſiſtentia, & modo ſubſtantiæ, quàm in colore, quia ouorum vitelli non ſunt vnius coloris, ſed quidam pallidi, alij ruſi, & interdum flaui viſuntur ; ſubſtantia verò eſt vna, craſſa ſcilicet, perinde atque bilis, cuius ſerum fuit abſumptum.

Ob id Galenus ſeparatim dixit, bilem vitellinam, flauam eſſe, & vitellis ouorum ſimilem, *lib. de atra bil.* 2. *de fac.* & 10. *ſimpl.* quoniam ſcilicet verbo flauum, exprimit colorem ; ſimilitudine autem cum ouorum vitellis, modum ſubſtantiæ. Quia verò hæc ſimilitudo

in ſubſtantia, non ſeruatur cum vitello oui cocti, ob duritiem, & conſiſtentiam maiorem, quàm debetur humori ſua natura fluido, ideò cum vitello crudo, non cocto comparauit Galenus.

Alter verò diſputatio agenda eſt, de vitellina bile, ciúſque generatio inueſtiganda: *Vtrùm ex pituita cum bile mixta generetur?* Dic. Quòd cùm ex flaua bile ad vltimum excocta, atque ob nimiam aſſationem, flaua, ignea, & craſſa, & vitellis ouorum ſimili reddita, vitellina generetur, vt ſupra ex Galeni mente monuimus, non deſunt, qui Auicennam, & reliquos Arabes deceptos fuiſſe arbitrentur, quòd vitellinam bilem, ex permixtione pituitæ cum flaua bile generari, vnanimes confirment.

Primò, quia vitellina, licèt ſit craſſa, lentore caret, quo non careret, ſi ex mixtione pituitæ fieret, quæ viſcida ſemper eſt. Secundò, quia cùm vitellinæ color ſit flauiſſimus, & igneus, vt dictum eſt, fieri non poteſt, ex permixtione flaui, in bile, cum albo pituitæ; nam permixtio albi cum flauo, potius retrahet ad pallidum, quàm trahet ad flauius. Tertiò. Nam vitellina naturali bile eſſet frigidior, cùm ex omnium ſententia, longè ardentior habeatur. Quartò. Quoniam bilis flaua pituitæ permixta, ſimilis erit non ſimplici vitello, ſed conquaſſato cum albumine, atque hoc colore ſæpenumerò excernitur per vomitiones, & aluum, in tertiana notha, & ſemitertiana, horrida febre, febribus compoſitis. Vitellus, enim atque bilis, flaua ſunt ambo; albumen verò, & pituita ſunt alba.

Licèt autem hæc doctrina vera ſit, excuſari poteſt Auicenna, qui vitellinam non ſemper generari ex pituita cum bile mixta affirmet, vt rentur ipſi, quoniam 1.1. *doct.4.cap.1.de humorib. §. Quæ autem minoris eſt famæ, &c.* bilis vitellinæ meminit, per aſſationem genitæ. Deinde quæſtio, meo iudicio, ſolùm eſt de nomine, quoniam Galenus, & omnes, ſpeciem bilis præter naturam concedunt, quam Galenus pallidam, & croceam appellat. Quare ſicut pituita tenuis, & aquea permixta cum flaua bile, efficit differentiam bilis, ſic rationi conſonum eſt, pituitam craſſam bili permiſtam, ad vnicam formam redactam, differentiam bilis præter naturam efficere, quam ſiue croceam, pallidam, vel vitellinam voces, nihil intereſt ad curationem morbi. Vitellina quæ generatur per aſſationem, flaua eſt, ad rubedinem tendens, & calidiſſima; quæ verò per permixtionem pituitæ efficitur, vitellis ouorum aſſimilatur, qui ad albedinem tendunt, & hæc minùs calida eſt, quàm flaua bilis, & lentorem habet. Ex quibus ad argumenta procliuis reſponſio.

Neque hæc doctrina, aliena eſt à mente Galeni, qui hanc bilem, ex huiuſcemodi permiſtione ortam, non prætermiſit, atque citrinam, ſeu croceam appellat, 2. *progn.* 38. Et Hippocrates *lib.7.epid.* in hiſtoria filij Cydis, in quo excrementum prodiit ſubbilioſum, viſcoſum, & velut ex ouo conquaſſato ſubpallidum.

Non ergo errant Auicenna, & reliqui Arabes, quum genus quoddam bilis ſtatuunt ex bile, & pituita genitum; nam frequentiſſimum eſt, & tertianam notham, atque alios morbos illegitimos generat. Aliquando verò hoc fit cum maiori mixtione, interdum cum minore, & ſecundùm hanc rationem, magìs, vel minùs notha dicitur tertiana. Hæc tamen pituita, cum bile ita permiſcenda eſt, vt hi humores ad vnam formam redigantur, ita vt bilis vitellina generetur, ſecundùm rectam Auicennæ ſententiam, 1.4.*tract.*2.*c.*35. qua ratione à ſemitertiana differt, quoniam hæc ex duplici materia ſeparata producitur; tertiana verò ex vno humore ſimplici, & ideò vnum tantùm circuitum habet: Et hæc bilis vitellina in ventriculo generatur, ex Auic. 1.1. *doct.4. cap.*1. quæ diuerſa eſt ab alia vitellina bile, quæ in iecore gignitur, quæ craſſior, & calidior eſt bile flaua, de qua intelligendus Gal. *lib. de atra bile, cit.* quo loco bilem vitel-

A linam, humorem impermixtum vocat.

Tertiana ergo notha, fit ex vitellina bile, & ex alia in iecore genita, ex qua acceſſiones non ita productæ, ſicut ab alia, excitantur; & hæc tertiana notha, dicitur ab Arabibus maioris famæ, & diſtinguitur ab alia, quæ ab ipſis minoris famæ vocatur. Hæc febris corripit naturas frigidas, humidas, corpora obeſa, alba, mollia, in tempore frigido, ſimili regione. Si verò naturas calidas opprimit perſæpè, ad crudinates otiúmque, quibus illæ ſunt aſſuetæ, reiiciendum puta.

Signa.

Tertiana notha, diuerſa ſigna ſortitur ab exquiſita,
B cùm nihil habeat cum ipſa commune, excepto circuitu, quem de tertio in tertium obſeruat; quare quò magis eſt notha, tantò magis à ſimplicitate differt exquiſitæ. Primum ergo ſignum eſt, quòd incipiat cum horrore, qui eſt veluti medium, inter rigorem tertianæ exquiſitæ, & inter frigus quotidianarum, quia cauſa media eſt ex participatione vtriuſque humoris. Si tamen rigor aliquando contingat, eſt quoniam morbus in ſtatu, vel iuxta ipſum conſiſtit, quo tempore craſſiora excrementa iam ſunt abſumpta: qui ſi accidat, longiùs durat, & ægri calore lentè ad partes externas expanſo, tardiùs incaleſcunt; ob craſſitiem enim, & lentorem, humor difficulter accenditur: & ideò calor in ea, eſt remiſſior, quàm in exquiſita; fortia enim ſymptomata
C tertianæ exquiſitæ, minorantur in tertiana notha, ex Auicenna 1.4.*tract.*2.*cap.*37.

Secundum ſignum deſumitur ex pulſu, qui non eſt ita celer, vt in tertiana exquiſita, & eſt minor, tardior, & rarior, in quo non ſolùm inæqualitas febrilis, ſed collectiua adeſt, quoniam facultas vitalis, humorum copia eſt oppreſſa. Apparet multoties durus, præſertim in acceſſionibus primis, quæ durities augetur quouſque concoquatur humor, tunc enim ad priſtinam mollitiem redit, ex Gal. 1. *ad Glauc. cap.* 8. Durities ex repletione arteriarum oritur; ex humore enim crudo, plures eleuantur flatus, qui arteriam replent, & diſtendunt: induratio verò, ex Galeno 5. *ſimpl.*5. vel ex ſiccitate, vel frigiditate oritur congelante, vel ex repletione originem
D ducit, ex qua in febribus emanat, 2. *feb.*7.

Tertium ſignum. Quòd hæc febris non cum vomitu bilioſo, ſed pituitoſo incipit, & licèt vomitus appareat, is vitellinam bilem repræſentat. Sitis eſt remiſſior: ſudor paucus: vrina cruda, ob copiam pituitæ; aliquando craſſa, ſæpè tenuior, quouſque concoquatur humor, tunc enim optimum calorem, & ſubſtantiam incipit acquirere. Si apparet remiſſi coloris, pituitam, & humorum crudorum copiam præoſtendit. Si eſt tenuis, & intenſi coloris, copiam bilis flauæ demonſtrat. Si ſit craſſior, & boni coloris, vitellinam bilem redundare denotat.

Quartum ſignum ſumitur ex tumore lienis, & inflatione hypochondriorum. Facies eſt decolor, crura inflata,
E & tumida, quæ ſigna potiùs in fine, quàm principio febris apparere incipiunt. Acceſſio eſt longior, quàm tertianæ exquiſitæ, & vltra duodecim horas protrahitur, & ſæpe vſque ad 24.30.36. vel 40 producitur, ex Gal. 2. *de diff. feb.cap.*8. & *lib.6.epid.ſect.*1.*com.*23. tunc enim æger ad infebricitationem minimè peruenit, & hæc dicitur tertiana continua per ſubingreſſum acceſſionum, vt firmauit Galenus *ad Glauc.*8 poſito exemplo in quodam adoleſcente, hoc morbo laborante, & *cit. loc.* docuit Auicenna. Sicut enim acceſſiones ſunt longiores, ſi tota morbi conſtitutio eſt diuturna valde; nam incipit autumno, & deſinit in fine veris, & idcircò dimidio anno interdum premit, atque fatigat, ferè tamen ad 40. vel 60. dies producitur, vt 1.4. *tract.* 2.*c.*35. notauit Auicenna.

Præſagium.

Præſagium.

Tertiana notha, periculo vacat, & ſalubris eſt natura ſuaptè, niſi cum aliis morbis complicetur, ac error non committatur, aut ab aſſiſtentibus, aut ægro, tunc enim non ſeruato regimine debito, praua excitatur in hepate, vel ventriculo intemperies, ex qua ſcirrhus, cachexia, hydrops & alij grauiſſimi morbi oriuntur. Deinde hac de cauſa, crudorum ſuccorum copia generata, vires debilitantur magis, obſtructiones fiunt, viſceribus pertinaciter adhæreſcentes, ex quibus febris aſſidua, tabes, mors. Præterea non eſt periculoſa, cæterarum intermittentium inſtar, quas vacare periculo, 4. *Aph.* 43. prædixit Hippocrates, niſi mutet naturam, vt ſi fiat continua, ex qua pericula grauia ſolent concitari.

Curatio.

Curatio huius febris, differt à curatione tertianæ exquiſitæ: in hac enim indicatio præſidiorum, ex parte febris, & eius cauſæ, eadem eſt, ſcilicet infrigidatio, & humectatio; in tertiana verò notha, eſt diuerſa: humor enim cùm ſit craſſus, extenuantibus, & calefacientibus indiget, ex Auic. 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 39. §. *Res in quibus diuerſificatur, &c.* Idcircò victus in tertiana notha non debet eſſe infrigidans, & humectans, vt in tertiana exquiſita, ſed aliqualiter calefaciens, & incidens, ex Gal. 1. *ad Glauc.* 10. Paulo *lib.* 2. *cap.* 20.

Sed illa quæſtio, eſt hoc loco explicanda: *Vtrùm in tertiana notha, vtilior ſit tenuior victus quàm in exquiſita?* Et pro vtraque parte rationes probabiles non deſunt. Senſiſſe enim ita Galenum apertius eſt, quàm vt debeat multis oſtendi: Nam ex eius mente hæc febris longior multò eſt, quàm exquiſita; craſſities autem, tenuitaſque victus, à diſtantia ſtatus ſumuntur, ita vt morbi qui citiùs finiuntur, tenuiorem; qui tardiùs, craſſiorem victum expoſtulent, vt conſtat ex ipſo, 1. *epid. ſect.* 3. *com.* 11. & 1. *Aph.* 7. *&* 10. & alibi ſæpe. Deinde Tenuis victus, in morbis longis, qualis eſt tertiana notha, ſemper reprobus eſt; in morbis autem breuioribus, qualis eſt tertiana exquiſita, vtilis. Præterea. Labores, & ſymptomata vehementiora apparent in tertiana pura, quàm in non pura: vbi autem illa ſunt vehementiora tenuior victus eſt preſcribendus, 1. *Aph.* 7.

Quòd autem in tertiana non pura tenuior victus ſit eligendus, plura ſuadent. Primò, quia in ea abundat pituita, quæ per vlteriorem coctionem in ſanguinem vertitur, & nos commodè nutrit, & in alimentum cedit. Secundò, quia patientibus hanc febrem, ventriculus, inteſtina, & meſaraicæ, plus abundant humoribus crudis, quàm in exquiſita, qui victus tenuitate abſumuntur. Tertiò, quoniam Galenus 1. *ad Glauc. cit.* & Auic. 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 40. hac febre notha correptos, ſolis alternis diebus alendos imperant, quod non præcipiunt in exquiſita Quartò, quoniam tertiana notha, maior ſiue periculoſior eſt, quàm exquiſita; hic autem morbus magis periculoſus, tenuiorem victus rationem exoptat, ex Hip. 1. *Aph.* 7.

Dic. Non videtur dubitandum, tertianam notham, cùm multò longiori tempore duret, craſſiorem victum expoſcere, quàm exquiſitam; nec enim in illa poterit æger, tam longo tempore, ferre tenuitatem victus, conuenientem tertianæ exquiſitæ, ob breuitatem ſuam. Quæ autem contrà obiecta ſunt, ſolùm concludunt, ſi vtraque febris æquali tempore duret, tenuiorem victum expoſcere notham, quàm exquiſitam.

Nec obſtat, quòd Auicenna *loc. ſuprà cit.* & Galenus 1. *ad Glauc.* 10. iubent in tertiana notha, alternis diebus ægrum nutrire, cùm tamen in exquiſita, ſingulis diebus alimentum concedant. Nec enim valet conſecutio: Sunt A cibandi alternis diebus. Ergo tenuiùs ſunt nutriendi. Quoniam in illa die, in qua nutriuntur multò craſſiori victu vtuntur, quàm in tertiana exquiſita. Quòd ſi Galenus & Auicenna, nutrientes in tertiana notha alternis diebus, & in exquiſita vnaquaque die, æquali ſemper victu vterentur, tunc eſſet argumentatio optima. Ex quibus, plures grauiter deceptos fuiſſe, qui contrariam ſententiam amplectuntur, conſtat apertè.

Ex hac controuerſia, deducitur alia: *Vtrùm noſtro ſæculo in tertiana notha, nutriendus ſit æger alternis diebus?* Galenus, & Auicenna *loc. cit.* ita præcipiunt: cuius aſſertionis cauſa videtur, tum quia paroxyſmus tertianæ nothæ multò plus durat, quàm tertianæ exquiſitæ, ſæpe enim vltra viginti horas extenditur, quare cùm ferè totam diem occupet, noxia erit tunc temporis nutritio, B iuxta doctrinam Hip. 1. *Aph.* 11. *&* 4. *acut.* 39. tum quia in tertiana notha, cùm ab humoribus craſſis oriatur, neceſſe eſt illorum attendere reſolutioni, quæ nutritione interturbatur plurimùm. Nec ſimiliter contingit in exquiſita, hæc enim cùm à calido, ſicco, acri, & tenui humore ortum ducat, & corporis caliditatem, & ſiccitatem habeat annexam à cibo non ſimiliter læditur, præſente paroxyſmo, imò ex cibi abſtinentia, ſæpe ægri in moleſtiam incurrunt.

Sed conuenitne, iuxta illam doctrinam Galeni, & Auicennæ, nos etiam in die paroxyſmi, in tertiana notha à cibo abſtinere? Dic. Si vires ferant, eſſet conuenientiſſimum: ſed ob earum debilitatem, noſtris temporibus hoc erit inutile; ſumus enim aſſueti mul- C to cibo, imò oportet in declinatione paroxyſmi, aut per quinque horas ante illum, exhibere tenuem aliquem victum, vtpote ius pulli. Nec Galenus, & Auicenna illud omnino negant, ſed ſolùm volunt, craſſam cibationem non eſſe vtilem, in die paroxyſmi, ob cauſas dictas.

Victus ergo ſit modicè refrigerans, & humectans, cui miſceatur aliquid exſiccans, & attenuans, gratia pituitæ ſimul commixtæ. Duobus, aut tribus diebus huiuſmodi imperandus victus, vt humores crudi in primis vaſis impacti, huius beneficio abſumantur, qui in dicta febre valde redundant. In die quietis, ad prandium nutriatur æger, iure pulli, gallinæ iuuenis, vel extremitatibus illius, decoctis cum radice petroſelini, cui addatur hordeum decoctum, aut folia lactucæ, ſi febris D ſit intenſior: quibus alimentis in maiori copia, poſt purgationem nutriatur, poteſtque aſſumere corticem citri ſaccharo conditam, nucleos pini, vel amygdalarum ſaccharo incruſtatos.

Ex carnibus conferunt hœdi, perdices, cuniculi iuuenes, turtures, turdi, caro arietis, anatis, aut adulti nigri caſtrati, præcipuè ſi tertiana, melancholicum humorem ſibi comitem habet: ea enim caro, calida cùm ſit, & humida, humori melancholico valde reſiſtit, & eſt boni ſucci, auctore Haly 6. *theoric.* 21. & experimento conſtat: licèt oppoſitum ſenſerit Galenus 3. *alim.* 2. qui explicandus eſt, ſi æger ſit calidus, febris fuerit intenſa, tempus anni ſimiliter calidum; ſi tamen hæc in vſum accedat, cum foliis lactucæ, aut hordeo E altereretur. Nota ex Galeno *lib. de attenuante vict. rat. cap.* 2. turtures recentes non eſſe edendos, ſicut nec perdices, nec alia omnia, quæ habent carnes modicè ſiccas, niſi per vnum diem ſuſpenſas, nam omnia ſicca tempore humeſcunt.

In die paroxyſmi, per quinque horas, ſi fieri poſſit, ante acceſſionem, aut in declinatione illius, aut in vtroque tempore, ſi virium debilitas, aut conſuetudo id efflagitent, nutriatur æger iure pulli cum mica panis. Potus, ſit aqua decocta cum granis hordei, radice, aut ſemine fœniculi, aut cum cinnamomo Vinum concedatur, præcipuè in temperamento, & tempore anni frigidis, in quietis die: ſit album, aut parùm rubrum, tenuis ſubſtantiæ, & ſi bilis redundet, lympha

reſperſum; ſi verò crudi humores exuperent, metum offerendum.

His conſtitutis, de recrementis educendis, cura habenda; quæ ſi in ventriculo redundent, leui pharmaco, ſi, in inteſtinis; enemate educenda: & ad ſanguinis miſſionem properandum, dummodò plenitudo adſit, & vires ferant, quam poſt primum, aut ſecundum paroxyſmum celebrare oportet extracta bis, aut ter copia ſanguinis, quæ plenitudini, & robori virium reſpondeat.

Humor, præparetur fortioribus medicamentis, prout humor, magis vel minùs ab humore faciente tertianam exquiſitam receſſerit. A mitioribus inchoandum: ſi contra incedas, obſtructiones magis augentur, 8. *meth.* 4. Præparatio autem materiæ antecedentis, & eius quæ intra venas conſiſtit, præſtantiùs aperientibus, quam refrigerantibus perficitur, dummodò id fiat remiſſo calore. Permiſcenda ſemper, quæ viſcera roborent, vt ſpica Nardi, monente Auerrhoë 7. *collig. cap.* 12. Sunt ex vſu Rhodomel factum cum ſaccharo, ſyrupus Capil. Vener. Cichor. Fumar. Oxymel. ſimplex, & compoſitum, ſyrupus acetoſus. De duabus vel quinque, rad. Byzantin. & Eupatorij. Humor expurgetur Agarico, Rhab. Cathol. Diaphœnic. Fol. ſen. ſem. cartham. Diaſen. Diacartham. Pilulis de Agaric. Rhab. Aggregat. & aliis, compoſitis, quorum deſcriptionem, & formam in aliis capitibus *ſuprà* deſcripſimus.

Quieſcat æger biduo, & aſſumat tabellam diarrhodonis per ſe, vel cum duplo Rhab. ſuperbibito hauſtu aq. Bugloſ. vel Cichor. Cùm autem febris hæc, ex humore craſſo & lento originem ducat, qui etiam ſingulis diebus de nouo aggregatur, ob iecoris, & ventriculi coctionem ineptam, ideò fortioribus attenuantibus, & aperientibus remediis vti fas eſt, quibus purgantia per aluum poſſunt permiſceri, vt exemplo poſito in curatione inflammationis iecoris docuit Galenus 13. *meth. cap.* 15. §. *Procedente autem tempore, &c.*

℞. *Vuar. paſſar. ſine ſemine,* ℥ ij. *prunor. ſine nucleis,* n. xij. *hord.* P. j. *ſem. melon cucurbit. an.* ℥ j. *folior borrag. & cichor. an.* M. j. ß *radic. cichor. apy, petroſelin bugloſ. ſcorzoner. endiu. capparum, an.* ℥ j. *ſem. aniſi,* P. j *fol. ſen.* ʒ v. *epithym. polypod. ſem. cartham. an.* ʒ iij *flor cordial.* ℥ ß *adiant. eupatory, aſpleny, an* M. j. *cicer. rubror. num.* xx. Coque ſec. art. in ſufficienti aq. quantitate, quouſque remaneant ℔ ij. in colatura infunde ſec. art. *rhab. elect.* ʒ iij. *agarici trochiſcati* ʒ ij. Cola, & deinde omnia coquantur, quouſque abſumatur pars dimidia: colaturæ adde *ſyrup byzantin.* ℥ v. *ſyrup. de ſenna, ſyrup. roſ per ſic. ex* ix. *infuſ. an.* ℥ iij. Omnia bulliant, & aromatizentur cum ʒ j. pulner. aromatici, & ℥ v. ſacchari: Et ſeruetur vſui; cuius potionis vnciæ ſex concedantur, in aurora, alternis diebus. Ius pulli etiam poteſt concedi, alteratum prius cum attenuantibus, aperientibus, & deobſtruentibus: nutrit enim, expurgat, deobſtruit.

Perſeuerante febre, quæ ex viſcerum obſtructione humorum contumacia, & intemperie ferè oritur, neceſſe eſt vti curatione paulatina, nam humores ob lentorem, craſſitiem, vacuationi maximè reſiſtunt. Ad quam medicamento forti, debili opus; illo, vt humores electiuè attrahat; hoc, vt in parua quantitate offeratur, ex Auic. 1. 4. *tract.* 2. *cap* 7. *ad fin.* §. *Et oportet, vt ſcias,* & *cap.* 39. & 59. §. *Ego verò non diligo, niſi expectationem digeſtionis.*

In hunc vſum conceduntur, præparato ſemper humore magis, ac magis ſyrupi Magiſtrales, Aquæ ſtillatitiæ, vina quæ expurgandi, roborandi, & deobſtruendi facultatem ſortiantur. Hac ratione, de tertio, in tertium diem, conceditur Rhab. Quod prius madeſcat in infuſione ſeminis carthami: vel ipſum interdiu comeſtum: vel ſerum lactis caprini, cum eo prius præparatum.

In intermediis diebus, vtiliter conceduntur tabellæ

A Aromatici Roſati, vel Diarrhodonis Abbat. cum aq. Abſinthij, vel decocto, quod in tertiana notha potiùs, quam exquiſita, apparente coctione, eſſe concedendum, docent Galenus 1. *ad Glauc.* 9. Tral. 11. *lib. cap.* 6. abſtergit enim, ventriculum roborat, aluum, & vrinam prouocat, ex Halyabbat. 3. *pract.* 13. quoniam, vt notat Meſuë *cap. de Abſinth.* ratione amaritudinis, & nitroſitatis, ab obſtructione liberat, bilem flauam, & humorem bilioſum à ventriculo, iecore, venis repurgat, 6. *ſimpl. cap. de abſinth.* & 8. *ſec. loc. cap.* 3. & 6. *de ſanit. tuend. cap.* 10.

In his etiam tertianis nothis, magna cum vtilitate decoctum chamæmeli conceditur, quoniam ex mente Dioſcorid. *lib.* 3. *cap.* 131. Gal. 3. *ſimpl. cap.* 10. menB ſes mouet, & vrinam, & vitiis iecoris, circuitibúſque febrium remedio eſt, præſertim ſi pituita, & melancholia redundent: gratum enim, ſiquod alterum, medicamentum, ex Auic. 2. *can. cap.* 1. 8. quod debet concedi hoc modo:

℞. *Flor. Chamæmel.* P. iij *comar. abſinth.* P. ij. Coquantur omnia ſec. art. in ℔. iiij. aq. quouſque remaneant ℔. ij. ß adde *ſacchari* ℥ iij.

Propter vitium & læſionem membrorum inſtrumentalium, ventriculi ſcilicet, iecoris, & lienis, crudos & flatulentes humores, ad ſuperás partes conuolantes, & ad inferas deſcendentes cruditates, ex ventriculi improſpera coctione profectas, & hac ratione ſanguiC nem ſtrigiorem redditum, apparente in palpebris, & pedibus tumores; in iecore, & liene durities perſentitur, ex lutulento humore prognata: ideò has partes fouere, ac roborare oportet, ne in maiora damna æger poſſit in poſterum relabi. Quare fouendus ventriculus ſequentibus decoctis. & vnguentis.

℞. *Summitat. abſinth. roſar. rubear. an.* P. j. *ſpica nardi, maſtich. an.* ʒ j. ß *cinnamom.* ʒ ß *Flor chamæmel. flor. meliloti, flor. anethi, an.* ℥ ß. Bulliant in ℔ iij. aq. & vna vini albi, & decoctum ſeruetur, cum rebus decoctis. Vel hoc modo:

℞. *Abſinth.* M. j. ß *roſar rubrar.* P. j. ß. *flor. chamæmel.* P. ß. *ſpica nardi, ligni aloes, cyperi, cinnamom. maſtich. an.* ʒ ij, *ſchænanti,* ʒ j. *mentha ſicca,* M. j. Coquantur omD nia in aq. & vini alb. an. parte æquali, & decoctum ſeruetur, cum rebus decoctis. Ex quibus facta debita triturati one, poterit parari ſacculus applicandus ventriculo.

Poſt fotum apponendum vnguentum.

℞ *Olei abſinth. Pontici olei maſtichin. olei de ſpica, an.* ℥ j. *puln. diarrhod. Abbatis, coral. rubror, maſtich. an.* ʒ ß. cum cera fiat vnguentum.

Iecur etiam roborandum, medicamentis quæ vim habeant aperiendi, ac fundendi humores: hoc fiet ſequenti fotu, qui medicamentis etiam parabitur, quæ iecur roborent, ne eius virtus flacceſcat, & reſoluatur.

℞. *Fumar cichor. an.* M. j. ß *flor. chamæmel. melilot. fœnugræci. an.* ℥ ß. *ſummitat. abſinth. roſar fœnugræci, an.* P j. *iunci odorati. ſpica nardi, an.* ʒ j ß. Bulliant omnia ſec. art. E in ℔. iiij. aq. & ℔ ß. vini albi, & vnciis duabus aceti vini albi, ad conſumptionem vnius libræ, & decoctum ſeruetur, cum rebus decoctis. Vel hoc modo:

℞. *Abſinth. eupatory, fumar. cichor. an.* M. j *cyperi,* ℥ ß. *ſpica nardi. ſantalor rubror. an.* ʒ iij. Coquantur omnia coquantur ſecund. art. in quatuor partibus aq. & duabus vini albi, & vna aceti albi, & decoctum ſeruetur cum rebus decoctis: quo actu calidò, poteſt iecur foueri, & deinde apponatur ſequens vnguentum.

℞. *Olei Abſinth. Pontici, vnguent. roſar. vnguent. ſantalin. an.* ℥ ß. *vnguent, de oppilatiu ſuccor quart.* j *aceti roſ. quart.* j *ſucci cichor.* ℥ ß. Miſce, & ſec. art. cum pauca cera, fiat vnguentum.

Si proceſſu morbi durities adſit in ſplene, hoc fomentu prius vtendum eſt.

℞. *Radic.*

℞. *Radic.cortic.capparum fumar. lupulor. an.* M.j. *tamariſci*, P.j *aſpleni*j,*abſinth.an.* M.j.*fænugræci*, ℥ ß.*ſem. funicul.aniſi, aneth.lini,an.* P.j.*radic.althæa*, M.j.ß. Coquantur omnia ſec.art.in quatuor partib. aq. & duabus aceti vini albi, & vna vini, & decoctum ſeruetur vſui. poſt fomentum lieni apponatur vnguentum.

℞. *Olei de cappar. b olei amygdal.amarar & anethini, an.* ℥. j. ß. *ſucci fumar.* ℥. Bulliant omnia lento igne in duplici vaſe, ad conſumptionem ſuccorum, poſtea adde:*pulueris canna,cortic. Radic capparum, pulu. aſpleni*j, *an.* ʒ j.*oxymel.ſimplic.* ℥ j.*cum cera ſec. art.* fiat emplaſtrum.

Si verò tumor duriuſculus ſit,hoc appone vnguentũ:

℞. *Olei capparum. olei amigdal, amarar.an.* ℥ j. *medulla oſſis vituli,axungia gallina ſine ſale,an.*℥ ß. *ammoniac.diſſoluti in aceto.*ʒ iij.*pulu. eupatori*j, *tamariſci, & radic. cappar. an.* ʒ j. *trochiſcor. de myrra.* ʒ ß.*cum cera* fiat vnguentum.

Si verò vehementer tenitatur, ſequens emplaſtrum impone.

℞.*Emplaſt.diachyl.diaquil.maior.facti cũ ammoniaco* ℥ j.*emplaſtri de meliloi.emplaſt.de mucilaginib.an.*℥ß. Miſce,extendatur in aluta,ad formam mediæ lunæ, pro liene.

Quo tempore poteſt aſſumi ſyrupus Cichor. Nicoli cum Rhab. vnciarum duarum quantitate, cum vnciis tribus aq. Abſinth. vel concedetur drachma vna Trochiſcor. de Eupator. vel Abſinth. qui Trochiſci liquefiunt in vnciis duabus aq. Cichor. Quòd ſi omnia non iuuent, ad illius venæ ſectionem accedere oportet, quæ ſaluatella vocatur.

OBSERVATIO.

Ad tertianam Notham productam, Aqua ſtillatitia mirabilis.

INter plurima, eáque præſtantiſſima auxilia, quibus feliciter in productis tertianis, cæteris non conferentibus,vſus ſum, hoc eſt firmiſſimum: Aqua ſcil.ſtillatitia,cuius vſu vtatur æger in quietis die; vel hora magis remiſſa, quantitate quatuor vnciarum, ventre ieiuno: deobſtruit enim viſcera, ac ipſa roborat; aluum & vrinam mouet.

℞. *Radic.cichor.oxlapath.oxalid. erythrodani, felicis, an* ℥ v.*eupatori*j.*hepatica,abſinth.pontici,ſpica nardi,centaur.minor.an.*M.ij.*chelidon.roſar.rubrar. an.* ℔.ß.*cortic. fraxini, radic.capparum, radic. tamariſci, an.*℥ ij.*geniſta, Hyperic.bugloſ.an.* P.iiij. *raſura eboris,cinnamon.an.*℥ ij. *Rhab.*℥ iij. Craſſiuſcule contuſa omnia indantur in vas vitreum, ſuperaffunde aceti paſſulati ℔ j. *ſacchari optimi*,℔.ij.*aq.eupator aq.cichor an.*℔.j.*aq.flor. ebuli, & aq. ſcolopendria,an.*℥ iiij. Macerentur octiduo, diſtillentur, & aqua vaſe vitreo ad vſus reſeruetur.

CAPVT XXIV.

De ſemitertiana.

Definitio.

MAgiſter *lib. 2. criſ. c. 9.* dum inſtitutam de dignotione febrium compoſitarum diſputationem proſequitur, docétque difficile eſſe, has in prima die agnoſcere, omnes intra quatuor primos dies dignoſci aſſeuerat, & ad huius rei confirmationem pro exemplo proponit febrem ſemitertianam, dicens: *Si inuadat febris aliqua horrida,&c.* Febris ergo ſemitertiana,ſiue hemitritæus dicitur, febris compoſita ex biliosa, & pituitoſa: quæ compoſitio, ob combinationes varias, multiplex eſſe poteſt, quæ ex tertiana, & quotidiana interdum ſcaturiunt. Alia enim fieri poteſt, ex ambabus continuis; alia ex ambabus intermittentibus; alia ex quotidiana continua, & tertiana intermittente; alia ex tertiana continua, & quotidiana intermittente, & hoc modo quatuor combinationes fiunt, quas 2. *criſ. cit. &* 2.*feb.* 7. Galenus enumerat.

Hæmitritæus ergo,ab Hippocrate 1.*epid.ſect.* 1.*text.* 29. Semitertiana dicitur, non quòd minor ſit tertiana, hac enim magis eſt periculoſa, ex Galeno *lib. de typis, cap.* 4. Sed quoniam conditiones, & circuitum tertianario modo obſeruat, etſi non inuadat cum rigore, neque cum ſudore,1.*epid.ſect.*3. *com* 5. tamen *citat. loc.* à Gal.definitur febris compoſita ex quotidiana continua, & tertiana intermittente: quam definitionem amplectuntur Græci, ſubſcribunt Iſhaac, Serapio, & Haly.

Sed meritò dubitandum: *Vtrùm febris compoſita ex tertiana continua,& quotidiana intermittente,ſit dicenda vera ſemitertiana?* Dic.Galenus harum febrium compoſitionem, verum hæmitritæum appellat, 2 *feb.*8. §. *Vna igitur ſola adhuc mixtio,&c.* Quod probat, quoniã hæc febris, & continua, & horrifica eſt. Verùm hanc non ſolùm eſſe verum hemitritæum, quin illi ampliùs hemitritæi conditiones ab Hippocrate traditas conuenire, quam alteri febri, compoſitæ ex quotidiana continua, & intermittente tertiana, mihi perſuadeo, quoniam hæc febris,horrida non eſt,ſed potiùs cum rigore inuadit, quem excitat tertiana intermittens, excreta extra vaſa bile,ſicut in cæteris fieri conſueuit.

Quare quemadmodũ in febre compoſita ex tertiana intermittente, cum quotidiana continua, horror, & non rigor excitatur, quòd ſcilicet acrimonia flauæ bilis,à pituitæ qualitatibus remittatur; ſic in compoſita ex tertiana continua, & intermittente quotidiana. Deinde hemitritæus, ex bile & pituita, in vnam formam redactis non conſtat, alioqui qualitatibus vnius, ab alterius qualitatibus refractis, horror, qui medius eſt inter rigorem,& ſimplicem refrigerationem excitaretur: ſed cùm foci diſtincti ſint, diſtinctæque febres, non eſt cur tertiana intermittens, in illo rigorem non excitet.

Si igitur ſecundùm Hippocratem *cit.loc.*hemitritæus, febris eſt horrifica, & iuxta mentem Galeni 1. *epid. ſect.* 3. *com.* 5. caret acceſſione, cum rigore incipiente, & 1.*ad Glauc.*5.Semitertiana incipit cum pauco rigore, ſicut quotidiana, quartana, atque aliquæ ex continuis, magis conueniet deſcriptio hemitritæi, febri compoſitæ ex tertiana continua,cum quotidiana intermittente, quàm è conuerſo. Poſuit autem Galenus 2. *criſ. &* 2. *feb. cit.* exemplum exquiſiti hemitritæi, in tertiana intermittente, & quotidiana continua, quia cùm quotidiana intermittens ſit valdè rara, rarior etiam erit confuſa cum tertiana continua: & ideò poſuit frequentius exemplum, in complicatione tertianæ intermittentis, cum quotidiana, continua licèt alia compoſitio, vbi acciderit, ſemitertiana etiam ſummo iure dici poſſit.

Cauſa.

EXquiſitus hemitritæus, ſecundùm Galenum expoſtulat, vt neque tertiana ſuperet quotidianam, neque è conuerſo quotidiana tertianam, ſed æquales ſint vires vnius, atque alterius, *cit. feb.* 6. Si enim quidam humor, alium exuperet, non verus dicitur hemitritæus, ex Gal. cit. Febrem autem compoſitam ex duabus intermittentibus, à verò hemitritæo excludit Galenus, quia non eſt febris continua 2. *feb. cit.* Febrem verò compoſitam ex ambabus continuis non eſſe verum hemitritæum affirmat,quoniam non eſt febris horrida. Semitertiana autem, ſecundum mentem Hippocratis 1.

epid.ſect. 1. *text.* 23. debet eſſe febris horrifica, acuta, A continua, & non intermittens. Huius cauſa eſt bilis, & pituita, putreſcentea: qui humores ſi pares, ac æquè potentes fuerint, exquiſitam faciunt ſemitertianam; ſi verò alter exuperet, tunc vnius mitiora, quàm alterius ſunt ſymptomata: veluti bile ſuperante, ſymptomata tertianæ maiora ſunt; ſi pituita, quotidianæ continuæ effectus erunt ſimiores.

Signa.

SIgna huius febris, ex modo motus deſumontur, ex Auicenna 1.4.*tract*.4.*cap.* 18. Si tertio videlicet die ingraueſcat: ſi crebras habeat horrificas illas acceſſiones, & die intermedio mitiorem. Cognoſcitur etiam B ab excretis, ſi ſint biliosa, pituitoſa commixta; ſi vrina ſit intenſi coloris, cum copia ſpumæ, & eius duratione. Cognoſcitur vltimò, ex iis quæ præcellerunt, vt ſi homo bilioſus antea, indulſerit pituitoſis cibis, vel è contra; aut ſi quæuis natura, cibis contrariis, vel potibus ſit vſa. Signa autem hemitritæi non exquiſiti, deſumuntur ex ſignis vincentis humoris: Si enim bilis ſuperet pituitam, ſigna, & ſymptomata tertianæ magis eluceſcent, & hac ratione febris erit horridior, feruidior, & intenſa magis: excretiones per vomitum, aluum, aut ſudorem magis apparebunt, quàm in eo, in quo vincit pituita: in quo quidem horror non eſt ita validus, ſed ſolùm ſimplex adeſt extremorum refrigeratio, & magis durans pulſus eſt minor, & tardior.

Sed audienda ſunt, quæ de huius febris ſignis, dubi- C tant interpretes *Vtrùm ſemitertiana ſit horrifica*: Dic. Ita appellatur, non quòd inuadat cum rigore, ſed quòd per magnam acceſſionis partem, horror producatur, ex Gal. 1.*epid.ſect.*1.*com.*23.&*lib.de morb.temp.cap.*8.& 2.*feb.*8. Hic autem motus horrificus, dupliciter fit, aut ex breuibus interuallis aut, per duplicationem motus, ex Gal. *in cit.com.* Ratio primi motus eſt, quia cùm componatur ex quotidiana, & tertiana, bilis citiùs incaleſcens extrà calorem euocat, pituita verò cùm difficiliùs præ frigiditate inflammetur, intrò calorem cogit: quare concitata pugna inter vtramque, nonnunquam calor extrà expanditur, nunc reuocatur in internas ſedes, & varij horrores exorgunt, vt docuit Galenus 2. *feb.* 8.§.*Cùm verò ab inuaſione. &c.* Secundi motus ratio eſto hæc, quoniam acceſſiones tempore ſunt diuerſæ, ex Gal. 1. D *epid.ſect.* 1. *com.* 23. vt ſi non eodem tempore ſimul inuadant, ſed vna priùs, alia tardiùs, vtpote in vigore, vel declinatione alterius. Diſtingues tamen hemitritæi horrores, ab illis, qui in febribus malignis accidere conſueuerunt, quia in his magis in initio febrium apparent, & vſque ad ſeptimum; at in hemitritæo per totum morbi decurſum, magiſque quando ad ſtatum febris acceſſerit; hoc enim tempore, humores præ feruore liquari incipiunt.

Poſtulat hic locus, vt ampliùs perſcrutemur: *Vtrùm ſemitertianam neceſſariò crebri horrores comitentur?* Pro parte negante, videtur eſſe Hippoc. qui 1. *epid. ſect* 3. *text.*5. hanc febrem perſæpe adeſſe in iis, qui tabe, diuturniſque morbis conflictantur, in quibus horrifici illi E motus non conſpiciuntur. Non deſunt, qui huius ſententiæ auctoritate permoti, nomine ſemitertianæ ab Hip. in præſenti loco, intelligi etiam ſimplices tertianas continuas, ſibi perſuadeant, quæ cùm tertio die ingraueſcant, & ad infebricitationem non finiantur, ſemitertianæ modum obſeruant; hæ autem, etſi ſint continuæ, cum horrore, ſeu paruo rigore incipere poſſunt, iuxta Galeni mentem, 1.*ad Glauc.c.*5.& 4.*Aph.*46. ob ſenſatam enim bilis acrimoniam, vel malitiam, intra vſa, ſe exonerare, & initio ſingularum acceſſionum, per horrores extrà mittre, natura conatur, quod vel ob virtutis debilitatem, vel humoris copiam conſequi nequeat, febris remanet continua. Concludunt ergo *cit. loc.* de

A eſſentia febris horridæ non eſſe, horrificas illas repetitiones, & ideò nomine ſemitertianæ, etiam alias febres ſimplices eſſe intelligendas, quæ tertio exacerbatæ, ad infebricitationem non veniunt, & horrorem habent, licèt non cum crebris repetitionibus coniunctum. Neque hoc videtur abeſſe à mente Galeni, qui 1.*epid. ſect.* 3. *com.* 5. ſic profatur: *An verò eam vnam, quam proprie ego vocare conſueui, horrificas repetitiones facientem, an etiã eam, quæ abſque his fit, dignũ eſt attẽtione: ſi enim tabidis, & aliter diu ægrotãtibus ſolet accidere hæc febris, fortaſsis etiam ſi horrore careat, vocabimus eam ſemitertianam, ſi die ſecundo, iterum inuadat, &c.* Si autem Galenus 1.*epid.ſect.*1. *com.* 23.& 2. *feb.*8. per horridam febrem docet non intelligere Hippocratem, quæ cum horrore B incipit, ſed eam quæ crebras habet horrificas repetitiones, intelligendum, quòd nomine horridæ febris, vtplurimùm accipiantur illæ crebræ repetitiones, non tamen ſemper, quæ expoſitio videtur eſſe ad normam Galeni, 1.*epid ſect.*3.*com.*5.

Dic tu, & fortaſſe meliùs, illam tertianam, quam Hippocrates *cit.loc.epid.* prædixit comitari tabidos, & morbos diuturnos, non eſſe ſimplicem tertianam, ſed verum hemitritæum, ex tertiana, & quotidiana compoſitum: ex hectico enim calore, aut diuturna febre, aſſantur humores, & hac ratione exuperat bilis; & ex debilitate facultatum, ob tabem, vel diuturnum morbum contractam, crudorum humorum copia propullulat, ex quibus fieri hemitritæum res eſt manifeſta.

Quod verò attinet ad febrem, paucis expende: *Vtrùm* C *ſemitertiana ſit febris continua*; Hippocrates firmare videtur, 1. *epid. cit.* Galenus ſcribit 1. *epid. ſect.* 3. *com.* 5. dum ſic ſcribit: *At nullam ex iis quæ ad integritatem euadunt, ſemitertianam vocare Hippocratem oſtenſum eſt.* Contrà affirmat *lib. de typis, cap.* 5. *Eſt autem non ſemper continua, verùm & intermittens reperitur ſemitertiana febris.* Idem docet 1. *epid. ſect.* 3. *com.* 1. Dic. ſemitertianam febrem continuam eſſe, verùm liber de typis, in quo Galenus profert, eſſe intermittentem, ſpurius eſt. & tanto viro indignus, ſicut alter locus *epidemiõn* eſt corruptus, & legendum potiùs eſt, *ex ſemitertianis.*

Præſagium.

D FEbris hæc periculoſa eſt: nam continuò affligit, & vehementia ſecum affert ſymptomata. Hoc ita eſſe, *lib. de typis, cap.* 4. Galenus prædixit. Periculoſa porrò ſemitertiana, vt quæ non os ventriculi ſolummodò, ac neruoſas partes, & ſummatim media attingat, ſed & veternoſas cathaforas, vigiliàſque cum delirio, ac syncopoſas diaphoreſes inferat, linguam præterea valde exſiccet, atque animi defectum inferat.

Vtrùm verò *ſit morbus acutus?* controuerſum eſt. Hippocrates ſic ait 1.*epid. ſect.* 1. *text.* 13. *infeſtabant illas pleroſque hæc incommoda, febres horrificæ, continuæ, acutæ, non intermittente, &c.* Auicenna negat 1.4.*tract* 4 *cap.* 17. qui eum produci vſque ad ſeptem menſes aſſeuerat, qui terminus non acuti morbi, ſed chronici ſignum E eſt manifeſtum. Ita Galenus 5. *Aph.* 12. ſemitertianas medias facit, quoad durationem, inter febres ardentes, quas cauſodes vocat, & inter lipyrias, quas typhodes appellat. Ratio dictat, nam hemitritæus compoſitus eſt ex pituitoſa febre, quæ longa eſt.

Dic. Licèt ſemitertiana, quoad totam ſuam conſtitutionem ſit morbus chronicus, vtpote ex pituitoſa febre compoſitus; quoad particulares tamen acceſſiones, dicitur ab Hippocrate morbus acutus, ob grauia ſymptomata, quibus ferè ſemper ſtipatur, quo nomine apoplexia, & Epilepſia à Galeno morbi acuti cenſentur, 4 *de cauſ. pulſ. cap.* 21.§. *Diuturni morbi, quem Orthopnœam vocant, acutæ ſunt acceſſiones, vt morbi comitialis.* Hoc modo intelligendus Galenus, *lib. de typis, cap.* 4. dum

dum inquit. *Traditum itaque ab Hippocrate eſt, ipſam non modò inter acutos morbos, ſed etiam inter diuturnos connumerandam eſſe.*

Curatio.

AVctores proprium caput de huius febris curatione non inſtituunt, forte quòd ad modum tertianæ nothæ, quæ ex bile, & pituita conflatur, pertractandam eſſe rentur. Quare in ſex rebus non naturalibus, idem ſeruandus ordo, quem in curatione tertianæ nothæ *ſuprà* prædiximus. Sanguinis miſſio inſtituenda, quoniam febris continuò affligit, ex Celſo *lib.5.cap.*8. maximè ſi corpus plethoricum ſit, & humores cum ſanguine permixti. Concoquendi humores, purgatio adminiſtranda. Laudatur ab Auicenna, Abſinthij decoctum, de quo *ſuprà*. Bilis, & pituita per epicraſin expurgentur. Vomitus cum decoctione Raphani, & ſyrupo Acetoſo prouocandus. Viſcera roboranda, prout *cap. de Tert. notha ſuprà* monuimus.

OBSERVATIO.

Semitertiana ſudorificis ex radice China ex toto ſuccumbens.

ACceſſi ad curandum ægrum, qui à longo tempore, tertiana notha, vt Medicis videbatur, erat correptus. Ecce de induſtria, acceſſionem vno die factam contemplor, inuenio eum hora ſecunda pomeridiana, cum debili, & paruo pulſu: præceſſerant refrigeratio in corpore percepta, ſputum multum, acidi ructus. Acceſſio producebatur ad octodecim horas, & multò magis in augmento, quod præter alias partes acceſſionis, extendebatur nimis. Æger facie erat inflatus, cachectici inſtar, vrina rubra, ſitis pauca, corpus humidum, ſudor nullus, faſtidium ingens. Demum omnia ſigna aderant, quæ quotidianam exquiſitam ſignificabant manifeſtè. Altero die, decima hora matutina, eum inuaſit horror: pulſus erat celer, & aliqualiter durus: vrina cruda, tenuis, & decolor: apparuit vomitus pituitoſus, cui aliqua portio porracei humoris erat permixta. Tandem cum madore, iuxta thoracem, & ceruicem percepto, veniebat ad infebricitationem. Viſis his ſignis tam variis, febrem hanc non eſſe tertianam notham, ſed ſemitertianam, mihi perſuaſi. Pro qua eradicanda, etſi doctè Medici plura remediorum genera imperaſſent, quæ ad obſtructiones auferendas, roborandum iecur, tuenda viſcera naturalia, expurgandos craſſos, ſeroſos, & tenues ſuccos, abſumendos flatus ſummoperè proſunt, tamen æger in eodem perſeuerans ſtatu, per menſes quinque, imò in peius ruens, in hydropem mihi fuit viſus relapſurus. Quapropter, meo, & curantium voto, ad ſudorifica aſſumenda accedo, parata ex radicæ Chinæ: hæc enim radix aquoſos humores exſiccat, viſcera roborat, flatus abſumit, deobſtruit, & lentum ſuccum liquat, & in halitum digerit; cuius decocto, facto in aqua endiuiæ, & lupulorum, cùm quindecim dierum ſpatio vteretur, ſemel in die, in hora remiſſiori, ſudore excitato, febrite deſiit, faciei tumor euanuit, vires ſunt robuſtiores factæ, ita vt poſt duos menſes, optimo vtens victus regimine, omnino ſanus euaſerit.

CAPVT XXV.

De febre quotidiana.

Definitio.

ETſi quotidie omnes febres repetere poſſint, non tamen eodem modo, ac quotidiana, ſiue continua, ſiue intermittens, ob quam cauſam, à Græcis Amphemerina vocatur; hoc enim modo, illi appellabant omnia, quæ in omni die, eadem ratione fiebant, vt conſtat ex Gal. 2. *de diff. feb. cap.*7. Quod in hac febre, ob determinatam quantitatem, & qualitatem humoris contingit, ex apta craſſitie, lentore, & diſpoſitione ad putrendum, quæ omnia ex natura intrinſeca ipſius humoris ſcaturiunt, qui tum ob humiditatem, tum ſubſtantiam obſtructioni paratam, quotidie facilè putreſcit, & febrem concitat, quæ aut eſt intermittens, aut continua: hæc enim gignitur, quando intra vaſa pituita putreſcit; illa autem fit, quum extra vaſa, putredinem acquirit, potiſſimùm in ventriculo, qui, vt 1. *lib. ad Glauc. cap.* 5. & 8. præcipuè in hac febre offenditur; ex qua pituita putrefacta, vapores eleuantur, qui calore acquiſito per putredinem, cor præternaturaliter excalfaciunt, in quo natura huius febris conſtituitur.

Eſt ergo febris quotidiana, quæ ex pituita putreſcente generatur, & quotidie facit acceſſionem ſuam. Sed vt ad plenum natura huius febris explicetur, priùs de pituitæ differentiis, & temperamento tantiſper diſſerendum eſt. Hac enim methodo, curationem Epilepſiæ, *lib.3.de loc.affect.cap.*5. proſequitur Galenus, dum qualitatem craſſi humoris, à quo morbum comitialem generari docet, ad vnguem inueſtigans, definitionem, & differentias proponit, definiens pituitam eſſe frigidum, atque humidum ſuccum.

Cuius occaſione quærendum: *Vtrùm pituitæ differentiæ ternario numero comprehendantur*; totidem enim Galenus *loc. cit.* recenſuit: Prima eſt illa, quæ ſcreando, vel vomendo excernitur, vaporoſo ſpiritu plena, nec exquiſitè frigida. Secunda, quæ excedentem nimis habet frigiditatem, & vitrea appellatur. Tertia acida, cuius generis eſt ſaliua, ſeu potiùs ſputum, quod acidum ſpuentibus videtur: ſaliua enim ob tenuitatem, nomine ſucci videtur indigna. Salſa, quæ talis quidem fit, ex putredine, vel ob ſeroſæ humiditatis, ſeu humoris permixtionem, de quibus Galenus 2 *feb. cap.*6.

Atgues contrà. Pituita ſalſa, calida & ſicca eſt, & à calore orta, ex Gal. 4. *ſimpl.*16. & 2. *de facult. vlt. prope finem*, & 2. *de diff. feb. cap.*6. & 3. *Aph.*12. Quare 6. *epid. ſect.* 2. *com.* 28. mordacitatem inducere refert; & ſitim, *lib. de plenitud. cap. vlt.* qui effectus caloris ſunt: atque ita calidiſſimum humorem eſſe putabant antiqui, non modò hanc, ſed pituitam omnem, ideóque nomen habere à φλέγω, id eſt, comburo deductum, auctore Galeno 8. *de placit cap.*6.

Deinde, Galenus *lib. de atra bile, cap.*2. & 1. *de natur. human. com.*11. præter ſalſam, & acidam pituitam, de quibus *cit. de loc.* inſipidam addit: 2 autem *de natural. facult.* 2. *feb.* & *lib. de plenit. citatis*, dulcem adiungit, 4. *de ſanit.* 4. 6. *epid. ſect.* 2. *com.* 58. & alibi paſſim, de naturali meminit, quam 3. *de loc.* ſubticuit, adducens acrem, tanquam diuerſam à ſalſa, cùm ab ea non diſtinguatur, *lib. de atra bile, cit.* Denique *lib. de natur. human. cit.* amaram etiam numerat, & acerbam, imò multò plures fatetur eſſe, & 4. *de ſanit. tuend. cap* 4. *vltra med.* innumeras ferè. Ergo *cit. de loc.* fuit diminutus in re à ſeipſo tantopere commendata, ſcilicet vt cauſæ, & morbi differentias ſollicitè inueſtigemus, nec ad indiuidualem

A vſque quieſcamus diuidendo. Præterea ſi pituita generaliter ſumpta, ſuccus quidam crudus dicitur, quod eſt omni pituitæ commune, quomodo crudum humorem, vnam conſtituit pituitæ ſpeciem;

Dic. Non deſunt qui aſſerant, ideò pituitam ab Auicenna non fuiſſe definitam, 1. 1. quia vulgaris definitio fortè ſalſæ non conueniebat. Sed præſtat aſſerere omnibus ſpeciebus communem, & vnamquamque ſuapte natura habere, quòd ſuccus ſit frigidus & humidus, albus, viſcoſus, &c. atque ita in dicta definitione explicari, quid ſecundùm naturam, tali humori conueniat, non quid ſemper actu habeat. Quare licèt ſalſum phlegma, actu frigidum non ſit, non tollit hoc poſſe dici frigidum, humidúmque ſuccum; non aliter ac hydropis materiam frigidam dicimus, etſi actu caleat, B & vt talis, ſitim inducat; & aquam, frigidum & humidum elementum definimus, quamuis aqua ebulliens ſit, & actu frigiditatem non habeat: nempe quia eſſentiales definitiones, (quales Medici arbitrantur illas humorum, quæ per temperamenta traduntur) non ſolent explicare, quæ actualiter inſunt, ſed quæ ſecundùm naturam conueniant, à quibus neceſſarium eſt actu recedere, quæcunque præternaturalia ſunt, inde ſiquidem talia dicuntur.

Solue ſecundò. Quemadmodum in bile atra, terreæ portiones abundant, & multò plures, quàm igneæ, ita in ſalſa pituita, aqueæ, copia & mole ſuperant aduſtas: ratione igitur illarum partium frigidarum, quibus C conſtant, poſſint frigidæ appellari, quantitatiuè tamen, qualitatiuè enim potiùs calidæ, qualitate ſiquidem & vehementia non minùs vna, quàm alia calefacit & vrit, ſcilicet, quia aduſtæ partes intermixtæ, ſi quantitate ſuperantur, ſuperant potentia & intenſione: & in eum quidem ſenſum Galenus 3. *de cauſ. ſympt. cap. 2. verſus finem*, dixit bilem atram frigidam eſſe, ac cinerem, & acetum, & *adductis locis*, ſalſam pituitam, calidam, alibi frigidam.

Quæres. Cur 2. *de nat. facult. vlt.* & 3. *de loc. 7.* non patitur Galenus, alimenti ſerum, aquoſum ſputum, mucum à cerebro diſtillantem, pituitam appellare, cùm ſucci quidam ſint frigidi, & humidi? Dic. Sicut non omnis ſubſtantia fluida & liquida, in corpore noſtro D reperta, poteſt humor appellari, niſi illius formam adipiſcatur in organis coctionum, & ſecundâm, aut ſaltem primam in ventriculo fuerit experta, quò ad alendum apta efficiatur, ita nec pituita, quantumuis frigore & humiditate polleat, vt conſtat ex 2. *de natural. facult.* adducto: idque confirmat ratio, quia ſi pituita ſemicocti alimenti excrementum definitur, 5. *alim.* 2. & 1. *pregn. com.* 10. & alibi paſſim dicitur ſuccus à ſanguinis perfectione deficiens, crudúſque & inconfectus ſanguis, nonniſi per coctionem in organis illius generabitur, ac proinde nihil mirum, ſi ſputum aquoſum, & reliqua à pituitæ ſpeciebus reiiciantur, cùm non tardò 3. *alim. cap.* 33. & 3. *de ſympt. cauſ. cap.* 2. pituitoſos ſuccos, ab aquoſis & crudis etiam diſtinguat.

E Ad ſecundum dic. Præternaturalis pituita, quam inſignis qualitatis expertem, ac inſipidam appellat, *lib. de atra bile, cap.* 2. & 3. *de loc.* 7. nulla qualitate infectam, & 2. *de facult. natural.* dulcem, diuerſimodè numeratur, etiam ipſo Galeno, inter naturalis pituitæ ſpecies, vt conſtat ex locis in argumento adductis, & pluribus aliis. Dulcem autem pituitam appellat inſipidam, quia dulcis, ac inſipidus ſapor, inter ſe reciprocantur, hinc ſæpe aquam dulcem, nonnunquam inſipidam appellamus; vel quia cùm dulcis, ſit vtilis, & conueniens ad alendum, non ſine cauſa denominationem impoſuit naturalis, de quo 14. *meth. cap.* 14.

Licèt verò etiam 3. *de loc. cit.* plures tradidiſſe videatur; omnes tamen ferè ad ternarium numerum reducuntur, illius nempe quæ crudior eſt naturali, aut magis cocta, aut vſta. Sub priori comprehenduntur vitrea, acida, & illa, quæ crudus ſuccus ſimpliciter dicitur. Secunda dulcis, quæ etiam pituita alimentaria nuncupatur, & quamuis incoctus ſanguis, magis tamen cocta, quàm ipſa mera naturalis, atque ideò in dulcem conuerſa. Tertia ſalſa, quæ non diſtinguitur ab acri, *lib. de atra bile cit.* ac proinde pro *acrem* legendum 3. *de loc. cit.* eſt, *amarum*: Græca enim dictio ἀλμυρὸς, ſalſum, acréve ſignificans, etiam pro amaro ſumitur. Quanquam verò amara pituita detur, vt in ſputo apparet, quod quandoque manifeſtè amareſcit, & illius meminerit Galenus, rara tamen eſt, nec inter ſimplices, de quibus frequens eſt ſermo, numeranda; talem ſiquidem efficit permixta bilis, cuius propria eſt amaritudo, *lib. de atra bile cit.* Quemadmodum etiam acerbum creat permixta melancholia, licèt ſine huius miſcella probabile ſit, poſſe pituitæ acidum, præ frigoris vehementia in acerbum tranſire, quod ſcribit Auicenna 1. 1. *cit.* Sed tanquam rara, etiam fuit à Galeno omiſſa.

Iam verò gypſeæ, quam adiungunt, quæque non tardò in articulis viſitur, non meminit, quia propriè humor non eſt, nec in vaſis, aut ventriculo gignitur, cuiuſmodi etiam ſunt, aut rariſſimæ aliæ, ſi quæ dantur, maximè cùm in *libris de loc. affectis*, non propoſuerit Galenus omnes morborum differentias, & cauſas ad vnguem explorare, ſed potiſſimùm affectas ſedes, & conſequenter affectiones, & cauſas, aliunde tamen exacte petendas.

Porrò quamuis pituita naturaliter accepta, dicatur crudus ſuccus, & propriè quidem, ſed latè ſumptus definiatur, humor in alimenti confectione infra ſanguinem ſubſiſtens, 4. *de ſanit. tuend. cap.* 7. quod omnis pituita habet; preſsè tamen, & anguſtiore ſignificato ſumitur, *lib. de plenit. vlt.* & 2. *criſ.* 12. pro quadam pituitæ ſpecie, craſſa, & graui, crudus ſuccus ſpecialiter dicta, ob multam grauitatem, & craſſitiem quam habet, ſine flatulentia pituitæ propria: Hæc in edacium, otioſorum, & crapuloſorum vrinis ſubſidere ſolet. Ob quas etiam differentias Galenus, crudum hunc ſuccum diſtinxit ab acida pituita, ad quam poterat reuocari, cùm acidi ſaporis ſit particeps, non ſecus ac reliquæ pituitæ crudiores, ad naturalem.

Cauſa.

His de differentiis pituitæ ſic breuiter prælibatis, ex tam multis, quæ de hoc inſtituto in medium poterant adduci, dubitemus vltrà: *Vtrùm ex omni pituita, quotidiana ortum ducat?* Dic. Pituita multiplex eſt, vt nuper diximus. Ex ſalſa non fit quotidiana exquiſita, quia eſt humor calidus & ſiccus, ex quo ea generari nequit, cùm ſit quotidianæ ſummè contrarius: Sed ab ea cauſus nothus originem habet, ſi in determinato loco putreſcat. Ab aliis verò pituitæ ſpeciebus, quotidiana exquiſita generatur, ſed maximè à dulci; hæc enim faciliùs cæteris putreſcit. Hac ratione rariùs ab acida fit, acidum enim putrefactioni reſiſtit. Vitrea quoque, quia ratione frigiditatis rarò putreſcit, rarò febrem accendit: quæ enim putreſcunt, à calido perpeti eſt neceſſarium. Pituita ergo præſertim dulcis putreſcens, inter cauſas febris quotidianæ numeranda.

Internæ etiam ſunt intemperies frigida humida, ætas pueriliſ, & ſenilis: illa, ob vitæ intemperantiam, & inordinatos motus, & humidiorem viſcerum intemperiem, ob quam cauſam, crudorum humorum copia excreſcit. Senilis ætas, ob frigidam intemperiem ventriculi, hepatis, & totius corporis, à qua omnes coctiones proſternuntur, ſiue ſiccitas, ſiue humiditas coniuncta ſit. Quotidianam etiam generant, natura pituitoſa, vel frigida, vel humida, corporis obeſitas & craſſitudo:

tudo : hæ enim omnes cauſæ, pituitam adaugent, obſtructiones progenerant, & hoc modo prohibita ventilatione, pituita putreſcit, quæ hujus febris cauſa eſt coniuncta.

Signa.

EA proponit Galenus 2. *criſ. cap.* 5. quo loco facillimum eſſe, quotidianam exquiſitam, à tertiana diſtinguere aſſeuerat : tum quia nec in principio, nec in progreſſu temporis, inuadit cum rigore; tum quia in inuaſione acceſſionis, pulſus nullum ordinem, aut æqualitatem habet, tum etiam quia in quotidiana, præſente iam febre, non adeſt tanta pulſus magnitudo, & vehementia, quanta in tertianis exquiſitis manifeſtè conſpicitur.

Prætereaquia in quotidiana non adeſt vehemens calor, nec appetitus frigidæ: in hac enim febre, lingua, totúmque corpus humidiſſimum eſt, crudiſque humoribus plenum : Nec apparet ſudor in principio, vbi humores adhuc crudi ſunt; progreſſu tamen temporis, vbi humores iam aliqua ex parte, a natura concocti ſunt, nec adeò pertinaciter in cutis, & carnis meatibus hærent, ægri ſudare incipiunt.

Eodem etiam loco diſtinguit quotidianã, à quartana: primò ex pulſu, hic enim in quotidiana minor eſt, æquè celer, & frequentior, ob cauſas ſuperiùs dictas. Secundò, ex rigore, vt enim docet 2. *feb.* 4. quotidiana incipit ab extremorum frigefactione, atque horrore potiùs, quàm rigore. Tertiò, ex concurſu rerum non naturalium, à quibus oritur quotidiana, cuiuſmodi ſunt vita otioſa, crapulis dedita, ætas puerilis, hybernum tempus, temperamentum pituitoſum.

Circa ſigna quotidianæ, illud primò inquirendum : *Vtrum in quotidiana, pulſus debilis, & paruus exiſtat?* Reſponde affirmatiuè, quoniam ob exceſſum pituitæ, virtus debilitatur eximiè. At rogabis, quæ ſit cauſa, quare pituita pluſquàm alij humores, facultatem debilitet? Dic id ob varias cauſas contingere, primò ob frigiditatem pituitæ, naturæ noſtræ aduerſam valde. Secundò, ob multitudinem, lentorem, & craſſitiem illius, ex quibus magna obſtructione ſuborta, membrorum ſufficiens tranſpiratio impeditur; quare denegato aëri tranſitu, qui eſt ſpirituum commodum alimentum, vitium ſubſequitur debilitas. Tertiò, quia ab exceſſu pituitæ læditur os ventriculi, quod eſt receptaculum pituitæ, & hac ratione ob loci vicinitatem, vitio cordi communicato, proſternuntur vires, & syncope æger prehenditur, quæ frequenter in inuaſione huius febris contingit, ob cauſam dictam, vt 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 47. docuit Auicenna.

Secundum ſignum eſt, quòd acceſſio inuadat hora veſpertina, quoniam vt docet Galenus 6. *epid. ſect.* 1. *com.* 15. partes diei proportione reſpondent partibus anni, ita vt nocti ſimilis ſit hyems, ſcilicet intemperamento, & quia in hyeme, & parte nocturna diei, viget pituita. Quare veſperi, hora proximè præcedente noctem, inuadit acceſſio pituitæ, ſcilicet quotidiana, quod 12. *meth* 5. *in fine*, monuit Galenus, dicens: *Qui ex ſuccis pituitoſis laborant, hos quotidie acceſſiones exercent, præcipuéque ad veſperam, & noctu, non manè, nec vſque ad meridiem.*

Tertium ſignum eſt, longitudo augmenti, cuius cauſa eſt natura pituitæ, quæ difficillimè ſolet inflammari, ob lentorem ſuum, & frigiditatem nimiam. Auicenna 1. 4. *cit.* hanc febrem, propter obſtructiones quæ interponuntur, tempore augmenti, quandoque in vno ſtatu per duas horas permanere aſſeuerat, ac proinde nos decipere, perinde ac ſi conſiſteret, cùm tamen poſtea procedat augendo; & ſimiliter habere ſtationes quaſdam, tempore declinationis, affirmat.

Quartum ſignum eſt, calor ſenſatus, qui in febre A quotidiana, non æqualiter tangenti repræſentatur, ob meatuum obſtructiones multas, ſed offertur tangenti, quaſi cribro colatus eſſet, vt Auicenna inquit.

Quintum ſignum eſt, quòd qui febrem dictam patiuntur, iecore malè affecti ſunt, quoniam pituita dictam febrem excitans, obſtruendo, & frigiditate, atque multitudine ſua iecoris calorem extinguit.

Sextum ſignum. Ructus acidi hanc febrem antecedunt, qui imperfectam concoctionem, à frigiditate prognatam concomitantur, vt conſtat ex Galen. 6. *Aph.* 31. Cui ſigno addi poteſt ætas, cònſuetudo, anni tempus, regio, vita otioſa, crapulis dedita, & aliæ res non naturales, quæ pituitam augere natæ ſunt: quibus omnibus concurrentibus, præſertim ſi eo tempore, B hæc febris plures inuadat, eſſe pituitoſam certò poteſt prædici.

Septimum ſignum. Quotidiana potiùs incipit cum frigiditate extremorum, aut corporis horrore, quàm rigore, vt 2. *feb* 4. docuit Galenus. At hoc non ita intelligendum eſt, quaſi Galenus velit, hanc febrem nunquam cum rigore inuadere, id enim falſum videtur: nam quamuis pituita dulcis ob craſſitiem, & temperiem ſuam, membris ſufficientem noxam ad excitandum rigorem non inducat, 2. *de cauſ. ſympt.* 3. & 2. *feb.* 6. tamen pituita acida, & vitrea, ob frigiditatem & acrimoniam cum rigore inuadit, 2. *feb. cit.* Pituita autem ſalſa, vt ibidem docet Galenus, & Auicenna, non inducit verum C rigorem, ſed horrorem.

Octauum. In hac febre, non adeſt vehemens calor, aut ſitis, quoniam totum corpus humidiſſimum eſt, gratia liquefactæ pituitæ. Nec apparet ſudor in principio illius, ob cruditatem, craſſitiem & viſcoſitatem humoris; progreſſu tamen temporis, cùm humores iam aliqua ex parte concocti ſunt, & attenuati, & non adeò pertinaciter cutis, & carnis meatibus hærent, ægri ſudare incipiunt.

Nonum ſignum. Vrina in primis diebus eſt alba, & tenuis, ob copiam obſtructionum & frigoris, deinde ſolutis obſtructionibus, & increſcente putredine, apparet craſſa, turbida, & quandoque rubida. Notabis tamen, vrinam non fieri verè rubeam, ſed magis tinctam iuxta ſtatum, & declinationem; tunc enim D ſolutis obſtructionibus, bilis retenta ſimul cum vrina vacuatur.

De vltimo ſigno, dubitatio eſt non exigua: *Vtrùm interuallum in hac febre, omnino à febre liberum euadat?* Reſponde negatiuè, exceptis paucis, 1. *ad Glauc.* 7. Sed contrà obiicies: Ex humoribus multum relinqui, tempore interualli; quare cùm melancholia ſit humor omnium craſſiſſimus, plus illius relinquetur in interuallo, & hac ratione magis apparebit veſtigium febris melancholicæ, quàm in interuallo pituitoſæ.

Dic. Ratio non conuincit, ob multas cauſas. Prima, quia interuallum febris quotidianæ, multò minus eſt, quàm quartanæ; durat enim per ſex horas, cùm tamen E in quartana duret per duos dies. Secunda, quia etſi melancholia craſſior ſit, tamen pituita multò magis glutinoſa eſt, & in multò maiori copia aceruatur. Tertia, quia etſi in interuallo quartanæ, plus relinqueretur de humore, quàm in interuallo febris quotidianæ, tamen melancholia, quæ relinquitur in quartana, valde terreſtris, minúſque vſta eſt; quare non poteſt conſeruare veſtigium febrile, ſicut pituita in interuallo pituitoſæ.

Obiicies ſecundò, etiam in aliis febribus intermittentibus, interuallum nunquam eſſe à febre liberum, 1. *ad Glauc.* 2. quo loco, quantumuis multum temporis inter primæ acceſſionis finem, & ſequentis initium intercedat, tamen adhuc febris ſignum manere, ipſe aſſeuerat. Dic. Diuerſa ratio eſt, quia in febre quotidiana, interuallum non eſt reuera omnino liberum

à

à febre; in aliis verò intermittentibus, in interuallo nulla quidem relinquitur febris, ſed ſolum quoddam illius veſtigium, nempe putredinoſi caloris, quod ex velocitate contractionis, & acrimonia tactus, poteſt dignoſci.

Præſagium.

OMnia morbus chronicus, omnino non eſt ſecurus, cùm enim craſſitiem, & tenacitatem arguat cauſæ morbificæ, humor difficulter reſoluitur, maximè cùm ſemper facultates debiles ſint, nec vnquam febris ad infebricitationem perueniat, quia vaporibus accenſis, aſſiduè cor opprimitur: in quem ſenſum, rectè *cit. loc.* dixit Auicenna, *ſicut rarò contingit quartanam continuam eſſe, ſic rarò reperiri quotidianam, quæ integrè poſſit eradicari.* In hac cibi faſtidium eſt peſſimum ſignum, præſertim ſi cum nauſea ſit coniunctum, copiam enim in ventriculo crudorum humorum præoſtendit, quorum occaſione non ſolùm hæc pars, verùm vniuerſum corpus, eximie debilitatur, ita vt febris tolerari nequeat, vt *cit. loc.* Galenus, & Auicenna confirmarunt.

Agitatum video à doctioribus: *Vtrùm quotidiana diurna, longior, & deterior ſit nocturna?* Reſpondet Hippocrates *lib. 1. epid. ſect. 3. text. 6.* in hunc modum: *Nocturna non admodum lethalis, longa tamen eſt; diurna longior: ſunt quibus ad tabem vergat.* Subſcribit Auicenna *1. 4. tract. 2. cap. 54.* dum ſic ait: *Diurna eſt, cuius paroxyſmus accidit in die, & eius tepor in nocte, & nocturna eſt è conuerſo, & vtraque ſunt mala: ſed diurna eſt longior, & deterior, & facit cadere multoties propter longitudinem ſuam, & ſuum euentum in calore diei, in hecticam.*

Dic, quòd licèt vtraque non vacet periculo, & longa ſit, tamen diurna eſt magis periculoſa, vt affirmat etiam Galenus *in com.* Acceſſionem enim habet longiorem, & ad tabem ducit: nam incipit interdiu, & habet principium & augmentum longum, vnde ſtatus erit longus, remittetur verò in nocte. Longa etiam ſit, quia etſi ceſſet noctu, hæc remiſſio non eſt tuta; hoc enim tempore, corporis habitus denſatur, calor putridus ad viſcera contrahitur, putrida excrementa retinentur, ex his inquietudo ſequitur, acceſſione præter ordinem producta. Deinde aliud incommodum ſequitur ex cibatione noctu oblata, cùm inſter noua acceſſio, quare tunc intempeſtiua eſt. Præterea æger vigilare cogitur, ideò diſſipatis ſpiritibus debilitatur valde: quare cùm non exhibeatur alimentum tempore debito, & vigilet neceſſariò, clàm, ſenſim, ac ſine ſenſu contabeſcit. Quamuis autem hoc periculum, etiam intelligendum ſit de aliis febrium differentiis, tamen in quotidiana magis imminet, quæ aut eſt diurna, aut nocturna; reliquæ verò neutræ eſſe poſſunt, quoniam eadem die poſſunt incipere, & finire, breuiores enim acceſſiones habent. Quotidiana verò, cùm acceſſionem habeat ad minimum durantem octodecim horas, neceſſe eſt vt ſit diurna, vel nocturna. Quòd ſi eueniat, vt tertiana perpetuò incipiat interdiu, & partes noctis occupet, vt ſi incipiat à meridie, ad veſperam, neceſſariò finietur noctu, nec erit periculoſa: in hac enim error in victu non contingit, alimentum enim præbemus in die, & nocte ſomnum imperamus, quoniam ſequentem diem quietum habemus; in quotidiana verò ex inſtante acceſſione, noctu cibare cogimur.

Curatio.

QVamuis in omnibus febribus, vtendum ſit alimentis frigidis & humidis, quibus conſeruetur natura, & auferatur febris, in hac tamen febre, etſi ratione febris vti debeamus ipſis, ex alia parte ob indicationem, quæ ſumitur à cauſa, offerenda ſunt alimenta, A quibus humor pituitoſus, lentus, & viſcidus calefiat, tenuetur, & abſtergatur. Propinanda ergo ſunt alimenta moderatè calefacientia, & incidentia.

Circa victus formam variant interpretes: *Vtrùm in initio quotidianæ, victus tenuis ſit offerendus?* Galenus *12. meth. 3. & 4.* in febre orta ex ſuccis crudis, ſolam mulſam offert, cùm enim æger vtitur tenui victu, plurimùm pituitæ in alimentum abſumitur. Auicenna *1. 4. cit.* in principio huius febris, victum tenuiſſimum præſcribit, *§. Et fortaſſe eſt conuenens aqua hordei in primis tribus diebus.* Ex altera parte, eſt validiſſima ratio, cùm enim quotidiana, morbus longus ſit, non poteſt æger propter vires, vſque ad ſtatum, cum tenui victu conſeruari, alioquì in ſtatu pleniorem cogemur exhibere cibum.

B Dic. Si vires tolerant, neceſſariò cogimur in primis diebus abſtinentiam imperare, ita vt exiguum, aut nullum victum, ſi vires conſentiant, exhibeamus; aliter enim humorum copiam minuere non poſſumus. Si verò vires, vſque ad ſtatum, cum hoc victu non ſufficiant, in ſecunda parte principij, vberiùs nutrimus, cùm copia minuta ſit, poſtea verò in ſtatu ſubtrahimus. Auicenna verò id facit, ad cognoſcendum, num quotidiana à pauco humore, eóque tenui ortum ducat: ſi enim hoc ita accidat, quoniam ſtatum breuem habet, cum eo victu finietur quotidiana; ſin minùs, victus præſcribendus mediocris, in ordine vſque ad ſtatum, quod præſcribit Auicenna *cap. cit. § Quod ſi certò ſciretur, quòd* C *ſtatus eius eſſet tardus, non ſubtiliaretur regimen,* quam victus rationem tentatiuam præcipit, *1. 4. tract. 2. cap. 65.* in curatione quartanæ, & *cap.* 68. primis tribus hebdomadis, prohibens carnem, & victum mediocrem, ſolúmque concedens tenuem, deinde verò victum, in ordine ad ſtatum, mediocrem impetans. Potus ſit aqua cocta cinnamomo, aniſo, radice petroſelini, aut mediocris cereuiſia: & in debilibus in principio vinum aquoſum, deinde mediocre impetandum.

De phlebotomia, illud inueſtigandum: *Vtrùm in die pari, vel impari ſit celebranda?* Dic. Si pituita ſit permixta ſanguini, vel vrina appareat craſſior, & rubicundior, vtilis eſt. Quidam imperant in die impari exercendam eſſe, ratione ſanguinis peccantis, qui cùm vertatur in bilem, exacerbatur per dies impares, ſicut bilis. Dic. Exequen- D dam eſſe venæ ſectionem in die, & hora, qua æger leuiùs habet: quòd ſi æqualiter opprimat acceſſio, in die pari vel impari id facere, nihil vetat.

Ad præparantia accedamus, quorum vſu humor, aptus efficitur ad expurgationem. Sed *vtrùm hæc in quotidiana, orta à pituita quauis, ſint offerenda?* diſſidium eſt. Dic. Victus, & reliqua non naturalia, & alia præparantia pituitam, in hac febre inclinent ad calidum & ſiccum, & facultate attenuandi, & incidendi prædita ſint, magis aut minùs, pro ratione & varietate peccantis pituitæ. In vitrea enim, neceſſaria ſunt magis calida & ſicca, magíſque attenuantia, & incidentia. In acida minùs: adhuc minùs in dulci, & inſipida. In ſalſa oportet illa temperata eſſe in actiuis, & effectiuè humida, quod optimè docuit Trallianus *lib. 12. cap. 7.* E Huiuſmodi enim pituita, licèt appareat humida, tamen facultate ſicca eſt, vt aqua marina. Deinde calidam eſſe, inde conſtat, quòd inteſtina rodat, ſicut bilis, & grauiſſima tormenta, id eſt, dyſenterias ſuſcitet. Præterea, vt *loc. cit.* idem auctor docet, ea pituita ſæpe nequit, per ea quæ calefaciunt, & ſiccant extenuari & diffundi, ſed potiùs adhuc etiam craſſior efficitur, vt in ſale contingit.

Præparantia ſunt, quæ attenuant humorem craſſum eúmque vel per vrinæ vias, vel aluum detrudunt: ſed hæc *Vtrùm in principio, ante vacuationem offerenda?* controuerſia eſt. Nam videtur quòd Galenus, & Auicenna dubij ſint, in hac obſeruanda praxi, dum *cap. de quotidiana,* à principio victum attenuantem, & incidentem, ſimúlque diureticorum vſum præcipiunt, cùm vtrumque

Digitized by Google

quæ ex ipſorum mente, ante vacuationem valde noceat, A vt patet ex *lib.* 8. & 11. *meth. cap.* 4. Diuretica verò offerre ante vniuerſalem per aluum vacuationem prohibet Auicenna 1. 4. *tract.* 1. *cap* 7. quoniam obſtructiones augent, deducendo humores ad vias anguſtas.

Reſpondent aliqui, Galenum 1. *ad Glauc.* 12. præcipere tria dicta, ita tamen vt primum, hoc eſt, victus attenuantis, & diureticorum vſus, & ſecundum, videlicet ventriculi roboratio, fiant poſt tertium, ſcilicet poſt vacuationem per vomitum, & aluum celebratam: & hoc videtur conſonum illius menti, 11. *meth. cap.* 10. vbi deobſtruentia, ante vacuationem nullo modo permittit. At hæc ſolutio non ſatisfacit, cùm Galenus ſtatim à principio, hoc eſt, in primis diebus, attenuante victu, & diureticis vtendum imperet in hac febre, B & Auicenna 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 55. *in* § *cit.* idem conſulat, in tribus principij diebus: quo tempore materia exiſtente ex toto cruda, euacuatio non poteſt dictorum exhibitionem præcedere.

Dic ergo, in hac febre à principio, leuem attenuationem poſſe eſſe ex vſu, qualis fit melle Roſaceo, Oxymelite ſimplici, & ſyrupo acetoſo ſimplici, aut Capil. Vener. cum decocto fœniculi, vel petroſelini. Quod videtur docere Auicenna *cit. loc.* cùm dicit: *Et conuenientiores medicinæ, quæ adminiſtrantur in principio, ſunt geleniabin,* (hoc eſt, mel Roſaceum) *vſque ad diem ſeptimum.* Quibus verbis docere videtur, vſque ad prædictum terminum, ad alia attenuantia non eſſe tranſeundum, quæ etiam ſimul ſunt diuretica, ſcilicet ad ſyrupos de radicibus, ſyrupum acetoſum compoſi- C tum, cum decoctione radicum, quoniam hæc nonniſi poſt ſeptimum, hoc eſt, poſt aliquam præparationem; & euacuationem non ſunt concedenda, tunc enim ad integram concoctionem humoris comparandam, fortibus vti fas eſt. Vt verò hæc feliciùs eueniant, communes vias vel clyſtere, vel pharmaco clementi abſtergere oportet.

Præparandus ergo humor ex ſyrupis dictis. Expurgandus frequenti purgatione per interualla, ex Traliano, cum Agarico Trochiſcato, Turbith, Electuario Indo, Diaphœnic. Pilul. de Agarico, &c. Laborandum vt humores ad concoctionem perueniant, ne in vetuſtatem degenerent, cùm enim diutiùs in corpore coërcentur, magis adhuc ab omnibus præſidiis, quæ calefaciunt, & videntur extenuare, craſſeſiunt, vt D non ampliùs, ne medicamentis quidem ad purgandum efficacibus, promptè ſuccumbant, cùm difficiles ipſi ad motum, & terreſtres magis, ex dictis præſidiis euadant.

Vomitus poſt cibum, vtilis eſt, ad euacuandam pituitam in ventriculo impactam, quæ ibidem retenta putreſcit, & partes vicinas conſpurcat. Hoc dictat Auicēna 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 55. §. *Et omnes eius ſpecies communicant, &c.* Quod ſi his febris non eradicetur, & diureticis medicamentis non ſuccumbat, & aliis quæ pituitoſos humores per aluum deturbant, neceſſe eſt proſpicere ventriculo. In quem vſum vtile eſt, per duos vel tres dies, in aurora ſumere tabularum ex pulueribus Aromatici Roſat. Gabrielis drachmas ſex, aut E vnciam vnam, ſuperbibitis aq. Abſinth. aut fœniculi vnciis tribus. Vel fouendus ventriculus oleis, pulueribus, & vnguentis, dictis *cap. de tertiana notha* Confert etiam emplaſtrum ex Maſtiche madefacta abſinthij ſucco, & liquefacta ſuper alutam. Vtilis eſt ſacculus repletus pulueribus menthæ, abſinth. Roſar. ſub. Coriand. præparat. Maſtich. Ligni Aloës, Cinnamom. Spicæ, &c. Pro corroborando iecore fiat hoc epithema.

℞. Aq. abſinth. ℥. iiij. *aq. endiu.* ℥ ij. *vini albi*, ℥ j. *aceti roſar.* ℥ ß. *ſantalor. rubror.* ʒ j. *cinnamom. ſpica, ſchænanth. an.* g. viij. Miſce.

Vel fiant huiuſmodi pultes:

℞. Sacci apij, abſinth. cichor. an. ℥ j. *olei abſinth & ſpica, an.* ℥. j. ß. *ſantalor. rubror.* ℈ iiij. *farinæ hordei, parum* Miſce.

Sed agamus de febre latica: *Vtrùm à quotidiana differat?* Nam Auicenna 1. 4 *tract.* 1. *cap.* 48. ad hoc pituitoſæ febris genus reducit febrem, quam à latendo *Laticam* vocat, quæ licèt illi ſimilis ſit, differt tamen ab ea, quòd non intermittat, ſed continua ſit, & quòd vniformes exacerbationes non habeat: qua de cauſa eam eſſe ſimilem hecticæ aſſerit, quoniam continuè, leniè, & ſine moleſtia ægrum corripit, non autem quòd immaterialis ſit, ſicut hectica; nec etiam quòd ex pituita non putrida gignatur, cùm ab hac, abſque putredine, nulla febris poſſit concitari. Generatur hæc febris ex viſcerum contumaci obſtructione, meſenterij, iecoris, lienis, atque omenti, Curanda more quotidianæ, purgatione, aperientibus validis, præcedente ſanguinis miſſione, quam maiori cum audacia eſſe celebrandam, quàm in quotidiana periodica, quoniam continua ſit, & cauſa eius lateat intra venas, ratio dictat.

Vtrùm autem ſimilis ſit hecticæ? non eſt explicatu facile. Licèt enim ob lenitatem caloris, hecticæ ſit ſimilis, & per ſæpe nimiam corporis extenuationem inducat, tamen ab illa tripliciter diſtinguitur. Primò, ex tactu cutis, quæ in hectica apparet ſicca, corrugata, & dura; in quotidiana, mollis, & humida. Secundò, ex pulſu, nam in hectica durus eſt, in illa mollis. Tertiò, quia hectica per vnam, vel duas horas poſt cibum intenditur; quod non ſimiliter fit phlegmatica, ſed potiſſimùm exacerbatur veſperi, & viget noctu.

Inter pituitoſas febres, *Epiala.* numeranda, in qua in toto corpore ſimul ſentitur contrarius affectus, nempe calor, & frigus, ita vt in quacunque minima particula, tam interna, quàm externa, calorem, & frigus ſimul ſentiant ægrotantes. Eius cauſa duplex, pituita vitrea, vel acida, leuiter & non ſecundùm omnem ſui partem putrefacta, ex Gal. 2. *feb.* 6. nam illi duo humores, cùm vehementer frigidi ſint, putredini maximè reſiſtunt, & ſi per ſenſibiles partes moueantur, ſine putredine rigorem efficiunt, quem non ſubſequitur febris; ſi verò ex toto putreſcant, quotidiana fit cum rigore, & febre ad ipſum ſequuta. Si denique leuiter, & non ſecundùm omnem ſui partem putreſcant, eleuatis vaporibus calidis à parte putrida, & frigidis à non putrida, prætereà eius calore exiguo frigiditatem non obſcurante, Epiala gignitur febris.

Sed quomodo in eadem parte ſimul, poſſunt illa contraria ſentiri, ſi nihil motibus contrariis ſimul moueri poteſt? Dic, omiſſis aliis interpretationibus, reuerà vnam & eandem partem adæquatè non poſſe ſimul ſentire frigiditatem, & calorem; & in Epiala id fieri, ſecundùm corporis partes diuerſas, ſed adeò exiguas; vt ſenſu diſcerni non poſſint, ſintne eædem, an diuerſæ: ac proinde ſenſus iudicat totum ſimul refrigerari, & incaleſcere, quia nulla ſenſibilis pars eſt, in qua illa duo non reperiantur, & eam fuiſſe Galeni mentem, apertè conſtat, ex *lib. de inæqual. intemp. cap.* 8. Curatur vt pituitoſa febris, ex Aëtio *tetrab.* 2. *ſerm.* 1. *cap.* 87. ſed in ea vtere calidioribus, & magis extenuantibus auxiliis, quia eius cauſa crudior, & frigidior exiſtit.

Inter pituitoſas etiam ab Arabibus numeratur *Lipyria*, in qua interiora calent, & exteriora frigent, ſeu Lipyria febris eſt illa, in qua calor, & frigus ſimul per totum paroxyſmum ſentiuntur, at non eadem corporis parte, vt in epiala, ſed in diuerſis, intus ſcilicet calor, & extrà frigiditas, ex Gal. *lib. de inæqual. intemp. cit.* dicente: *In ipſa tamen acceſſionis inuaſione, aliqui febricitantium tum rigent, tum verò febricitant, tum ambo ſentiant, frigus immodicum, & calorem vnà, verùm non eodem loco: quippe cùm poſſint, quæ excalfactæ ſunt partes, manifeſtè à refrigeratis diſcernere. Nam intus, & in ipſis viſceribus calorem ſentiunt, in externis partibus vniuerſis frigus,*

frigus. Tales perpetuò febres ſunt, quæ Græcè lipyria vocãtur, præterea quoddam ardentium febrium genus pernicioſum. Quod agitur in his, maioribus portionibus accidit, hoc in epialis contingit minutis, &c.

Hoc autem non intelligas fieri, inuadente acceſſione, (plurimæ enim ex intermittentibus tales ſunt) ſed perſeuerante febre. Huiuſmodi autem, febrem valde reprobant Hippocrates, & Galenus 4. *Aph.* 48. & 2. *præſag* 4 quoniam licet illa frigiditas extremorum, varias cauſas poſſit habere, traditas 7. *Aph.* 16. tamen ſi in febrem acutam incidat, inflammationem aliquam in viſceribus adeſſe denotat, quæ vndequaque ad ſe, cucurbitulæ inſtar, ſanguinem, & ſpiritus in partibus externis contentos attrahit: quare hæ refrigerantur. internæ valdè excalfiunt, aut extinctionem caloris natiui in partibus externis, ſummámque virium debilitatem denotat: cùm enim vires ob intenſiſſimam febrem imbelles fiunt, exteriores partes frigeſcunt, interiores verò caleſiunt, quoniam naturalis calor paulatim contrahitur.

Vtrùm lipyria inter pituitoſas intermittentes febres reponenda; diſſidium eſt: quia Galenus 4. *Aph* 48. docet nec ſe vidiſſe vnquam, nec mente concipi poſſe, hoc fieri in intermittente febre, ſed ſolis accidere febribus, quæ cauſones ab incendio nominantur, pernicioſis, & valde malignis lipyriis. Dic. Si per febrem lipyriam, eam intelligamus, in qua ſimpliciter interiora calent, & exteriora frigent, hunc quidem affectum reperiri poſſe, in febre intermittente pituitoſa, de eáque loqui Auicennam 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 48. & hoc in ea poſſe contingere, conſtat ex Gal. 2. *progn.* 4. vbi concedit in morbis longis, (hi autem ſunt, qui à craſſis, & pituitoſis humoribus fiunt) poſſe internis calefactis, externa refrigerari, nec id ab Hip. periculoſum dici, ſed ſolùm ſi contingat in febribus acutis. Si autem lipyriam dicamus, in qua interna vrúntur, externis partibus refrigeratis, apud Græcos probatum eſt, hunc affectum non poſſe reperiri in febribus intermittentibus, aut pituitoſis: nulla enim pituita quantumuis putrefacta, poteſt ſic partes internas deurere, ſed ſolùm reperiri in febribus continuis, intenſiſſimis, & maligniſſimis, ídque 4. *Aph cit.* Galenum ſignificare affirmamus. Ab Epiala differt, quia in hac calor, & frigus in iiſdem partibus ſentiuntur; in Lipyria, in diuerſis. Hæc longioris eſt durationis, quàm hemitritæus, ex Auic. *cit.* & cùm fiat à bile intus accenſa, & à pituita extrinſecùs refrigerante, ad vtrumque humorem curatio dirigi debet. Quomodo verò curetur ſpuria lipyria, ſeu illegitima, quæ ab inflammatione partium internarum generatur? Dic curandam eſſe, more inflammationis, aut ardentis febris, prout *lib* 4. *Hiſt. Princip. Medic Hiſt.* 38. notauimus. De febre ſyncopali humoroſa, & minuta ſubtili, eiúſque curatione, lege *lib.* 4. *Hiſt. Princip. Medic. Hiſt.* 39. & *lib.* 2. *huius oper. cap.* 9. de ſyncope.

OBSERVATIO.

Ad quotidianas, aliáſque febres productas, facile, ſed vtile auxilium.

IN febribus longis, quotidianis, quartanis, & aliis magis productis, quæ cum typo infeſtant, neceſſaria eſſe auxilia, quæ obſtructiones aperiant, vrinam prouocent, ventriculum, & viſcera roborent, flatus diſcutiant, ſudorem moueant, vnanimi Medicorum decreto ſancitum eſt. Inter hæc fœniculum primatum obtinere, illi confirmant. Plures tractaui, qui his febrilibus paroxyſmis diu erant oppreſſi, quibus cætera medicamina longo tempore oblata, profuerant nihil, qui exhibitis vnciis quatuor ſucci radicis fœniculi, cum ſaccharo, in aurora, ieiuno ventriculo, decem dierum ſpatio priſtinam ſanitatem recuperarunt. Plurimis enim A in lecto bene coopertis, copioſus mouebatur ſudor, aliis mucida lentáque pituita, per os cum ſcreatu effluebat. Aliis ructus erumpebant fœtidi, & crepitus cum ſtrepitu multo.

CAPVT XXVI.

De Quartana.

Definitio.

B OFfert ſeſe quædam putrida febris, Quartana, ſic dicta à communi acceſſionum, ac exacerbationum circuitu: cuius natura conſiſtit in calore febrili, ab humore melancholico accenſo, ac putrefacto. Huius duplex aſſignatur differentia, pro diuerſitate loci, in quo putreſcit humor. Alia eſt continua, etſi hæc ſit rariſſima, ex Gal. 1. *epid. ſect.* 2. *com.* 1. & 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 4. humor enim melancholicus, cùm paucus ſit, nunquam ita vbertim accreſcit, quòd extra venas, à natura non expellatur in lienem. Alia eſt intermittens, & hæc vel eſt ſimplex, quàrto quoque die repetens, vel duplex, aut triplex, ex Gal. 1. *ad Glauc.* 11. & 2 *feb.* 2. Duplex repetit duobus diebus, & intermittit vno: triplex verò ſingulo quoque die.

Verùm cùm eodem modo repetat duplex tertiana, C vel quotidiana, ex Gal. 2. *criſ.* 9. dignoſcetur ab aliis triplex quartana, tum qualitate caloris, tum ex propriis vnicuique febri ſymptomatis; tum denique ex ipſo repetendi modo, quia ſcilicet vnus paroxyſmus, alteri proportione reſpondet, de quarto in quartum, in anticipatione, poſtpoſitione, vel aliis ſymptomatibus, quæ ipſum paroxyſmum concomitantur: nam qui per paroxyſmos iudicat, errat in iudicatione, ex Auic. 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 36. & priùs docuerat Galenus 2. *criſ.* 6. Quare vnaquæque febris, propriis ſignis, quæ illius naturam conſequuntur, eſt dignoſcenda.

Cauſa.

D CAuſa antecedens eſt in duplici differentia: Nam aliquando eſt humor melancholicus, qui putreſcit, vt *part.* 5. *cap.* 13. de febribus docuit Iſhac; interdum non eſt humor melancholicus naturalis immediatè putrefactus, ſed atra bilis, quæ ex aduſtione ſanguinis, & bilis generatur, quæ licèt ob aduſtionem aliqualem calorem expoſtulet, à prædominio tamen frigida eſt, vt 2. *feb.* 5. docuit Galenus. Cauſa coniuncta varia eſt, pro diuerſitate cauſarum: quælibet tamen ſub forma vaporis, immediatè, & præternaturaliter calefacit cor.

Cauſas externas, ſicut & alias connumerauit Galenus 2. *feb.* 1. Sunt cibi & potus, frigidi & ſicci, & maximè craſſi, anni tempus, ſcilicet autumnale, & E omnia alia, quæ his ad proportionem reſpondent, & humorem melancholicum in magna copia gignere queunt, vt latè proponit ipſe 3. *de loc.* 7. Quare hanc febrem excitat nimia triſtitia, & præſertim in ſenili ætate, verùm ferè alium morbum conſequitur, vt docet Galenus 1. *epid. ſect.* 2. *com.* 21. Quomodo ex tertiana æſtiua generatur quartana; cùm enim ſubtiles humores vomitu vacuentur, vrina, ſudore, aut deiectione alui, pars craſſa remanet, ex qua quartana, & febres erraticæ, originem ducunt, quin determinatum circuitum habeant, 1. *ad Glauc.* 5. Reddit cauſam Galenus 3. *progn.* 17. quoniam hæ erraticæ, ex humoribus, qui habent partes diuerſas generantur, quales diſpoſitiones in humore melancholico inueniuntur, ex Galeno *loc. nuper cit.*

Signa,

Signa.

EA tradit Galenus 2. *criſ. cap.* 4. Primum deſumitur ex pulſu, qui inuadente paroxyſmo, minor, tardior & rarior eſt, quam aliarum febrium; at in ſtatu illius efficitur maior, celerior, & frequentior quam antea: quod intelligendum eſt, dummodò in ſtatu minor ſit quam tertianæ, & maior quàm quotidianæ. Sed cùm explicatio huius ſigni ardua ſit, quærendum: *Vtrùm pulſus in inuaſione quartanæ minor ſit, quàm in inuaſione aliarum febrium?* Dic. Difficile videtur, nam Galenus 2. *criſ. cit.* apertè concedit, dicens, quartanam paruos, debiles, tardos, & raros adeò pulſus facere in inuaſionibus, ſicut nulla altera diſpoſitio. Idem ſentit Auerrhoës 4. *colliſg.* 50

Oppoſitum ſentiunt Auicenna, 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 47. Haly, & Serapio, de ſignis febris phlegmaticæ. Dic, multitudinem humoris, & eius frigiditatem, in febre phegmatica ſuadere pulſum fieri minorem, quàm in quartana, è contra verò frigiditatem melancholiæ, iunctam ſiccitati, per quam arteria redditur inobediens dilatationi, eſſe in cauſa, vt in quartana pulſus reddatur minor, quàm in quotidiana. Quia igitur, ſuperante modò vna cauſa ex dictis, modò altera; deinde pro varia quantitate humoris, pulſus aliquando in vna apparet minor, interdum in altera: hæc eſt cauſa, cur auctores citati, in diuerſas ſententias abiere, vnuſquiſque præferens illud, quod expertus fuit. Occaſionem etiam varietati illorum ſubminiſtrauit, quòd pulſus in inuaſione vtriuſque febris, quartanæ, & quotidianæ, adeò paruus eſt, vt difficile iudicare poſſimus quis eorum minor ſit.

Vtrùm verò *in interuallo quartanæ, aliquod relinquatur veſtigium febrile?* dubitandum. Apertè reſpondet Galenus 1. *ad Glauc. cap.* 6. aſſerens, *cùm febris ceſſauerit in quartana, pulſum eſſe tardiorem, & rariorem naturali:* Quæ verba ſignificant manifeſtè, in interuallo quartanæ, non modò non relinqui febrem, ſed etiam nullum illius veſtigium; cùm enim pulſus tunc temporis aſſeratur tardior, & rarior naturali, patet calorem non excedere, ſed potiùs frigiditatem.

Dic. In interuallo febrium putridarum, licèt nulla relinquatur febris, tamen manere in pulſu aliquod eius veſtigium, quod 1. *ad Glauc.* 2. docuit Galenus: Hoc tamen veſtigium febrile, exceſſum aliquem caloris non denotat, vt conſtat ea *loc. cit.* 1. *ad Glauc. cap.* 6. *in fin.* ſed ſolùm eſt, quòd quies externa ſit frequentior naturali, & ſyſtole velocior, quia ſcilicet in interuallo febrium intermittentium, adhuc reliquiæ vaporum putridorum remanent, ad quorum expulſionem, ſequitur celeritas contractionis, & frequentia quietis externæ, & acrimonia caloris, & ex his, relinqui veſtigium febris intelligitur. Accedit quòd in putridis, tempore interualli, in arteriarum motu, inæqualitas relinquatur.

Percontaberis: *Vtrùm tempore interualli, æger dicatur laborare quartana?* Nam ſi tempore interualli, æger eſt à febre immunis, cur aſſeretur adhuc laborare quartana? Dic, quòd ſi non adeſt læſio ſenſilis actionum, non conſtituitur quis actu æger, licèt actu habeat cauſam morbi, vt arthriticus, epilepticus, recidiuaturus, & qui à cane rabido eſt percuſſus; hi enim ſunt neutri, *lib. de conſt. art. med. cap.* 23. Verùm quoniam in quartanario, functiones ſunt læſæ, etiam in die interualli, ob frequentiam, & prolixitatem acceſſionum, ideò etiam tunc æger eſt.

Neque contradicit Galenus 5. *de placit.* 2. aſſerens quartanarium in die interualli eſſe extra morbum: Falsò namque legitur. Solum enim ſcribit in loco eo, quartanarium in die interualli eſſe extra pathos, id eſt, extra ſymptomata acceſſionis. Si verò quæras, quo morbo tunc ægrotet, ſi non febrit? Dic. Intemperamento partis mandantis, ac recipientis, ac intemperamento foci, ſeu mineræ: ſæpe etiam intemperatura

A morboſa totius, quod notat inæqualitas febrilis in pulſu percepta. Quòd ſi adhuc contendas, idem eſſe de recidiuaturo, quandoquidem habet morbum in cauſa ſua, quemadmodum quartanarius in die interualli. Dic, diuerſam eſſe rationem, quia humor ille nondum inducit febrem, circuitu certo, ſicut in quartanario, (quod etiam intelligendum de tertianario) quare recidiuaturus non eſt dicendus æger.

Secundum ſignum deſumitur ex rebus naturalibus, quæ melancholiam augere natæ ſunt, vt ſunt v.g. tempus autumnale, regio, ætas, & victus, ægríque temperatura frigida & ſicca. Neque obiicias Galenum *lib. art. med. cap.* 37. aſſerentem, temperaturam frigidam ſiccam, non

B aceruare melancholiam, ſed calidam, cuius vi humores exuruntur, atque aſſantur, & in melancholicam naturam conuertuntur: Nam hoc tam ex calore externo, quàm interno hepatis, per accidens contingit, vt augeatur in humoribus fæx, & melancholia.

Tertium ſignum eſt, ſi quartana eo tempore plures populariter corripiat.

Quartum ſignum eſt, ſi æger febres erraticas, inordinatas, & nullo circuitus ordine inuadentes paſſus ſit, quæ ab humorum varietate oriuntur, qui tractu temporis degenerant in melancholiam, vt docet Galenus 1 *epid. ſect.* 3. *com.* 23. His adde, ſi æger lienoſus ſit, id eſt prægrandem lienem habeat, nam hic ingentem melancholiæ copiam adeſſe in corpore præoſtendit: vnde meritò à Medicis lienem, riſus eſſe auctorem decretum eſt,

C firmante id ipſum experientia; nam ſplen craſſum, fæculentum, lutulentúmque ſanguinem ad ſe alliciens, eſt in cauſa, vt præexiſtens in corpore, agilior, hilarior, & ſplendidior reddatur.

Quintum ſignum, ſi vrina in principio alba, tenuis, & aquoſa appareat; cuius euentus cauſa, eſt obſtructio meatuum à melancholia; in ſtatu verò varius eſt vrinæ color, pro diuerſitate humorum. In declinatione eſt aliquando nigra, ob humorem per vrinam vacuatum, qui eſt ſua natura niger. Sextum eſt longitudo paroxyſmi, durat enim viginti quatuor horis, firmante Serapione, 6 *breuiar. cap. prop.* oritur enim ab humore craſſo, & terreſtri, qui difficulter poteſt reſolui.

Septimum ſignũ eſt rigor inferens ſenſum, quaſi oſſa

D frangantur, & caro contundatur: Nam humor faciens quartanam, cùm in principio paroxyſmi defertur per membra, ob craſſitiem ſuam, non poteſt verſus cutem expelli, imò cùm in profundo maneat, nimiùm aggrauãs membra, ibi ſtabulans, & infixus frangit oſſa, & carnem contundit. Neque obiicias Raſium 10. *ad Almanſ. c.* 8. dicentem, quartanã cum paruo rigore incipere, quod etiam affirmant Galenus 2. *feb.* 5. & Auicenna 1. 4. *tract.* 2. *c.* 6. *&* 62. Ii enim non de principio vniuerſali, ſed de principio paroxyſmi ſunt intelligendi, cùm augeſcente morbo, & humore per putredinem excalfacto, & attenuato, fit vehemens rigor. Non adeſt in hac febre vomitus bilioſus, & aliquando cum ſudore finitur copioſo.

Præſagium.

E VIdendum primò: *Vtrùm quartana ſit ſecuriſſima?* Hippocrates ſic prædixit, 1. *epid ſect.* 3. *text.* 4. dicens: *Quartana omnium febrium ſecuriſſima.* Subſcribit Galenus 1. *ad Glauc. c.* 8. §. *Ex intermittentibus quartana haudquaquam periculoſa.* Celſus *lib.* 3. *cap.* 15. confirmat, §. *Quartana neminẽ iugulat,* quia humor melancholicus, craſſus cùm ſit, & acuitatis ac vehementiæ expers, non multùm naturam laceſſit. Accedit, quòd tempus intermiſſionis, in hac febre longum eſt admodum, in quo natura recreari, atque refici, ad ſeipſam redire, non multo negotio poteſt: quoniam, vt ex Hippocrate manifeſtè colligitur, *lib.* 4. *Aph.* 43. (*Febres quæcunque non intermittentes, tertio die fortiores fiunt, magis periculoſæ: quocunque autem modo intermiſerint, periculum abeſſe ſignificatur*) periculum ægrotantis, ſi in vlla re, maximè in

aſſiduitate acceſſionis, atque ſymptomatum continetur: Ex quibus patet, quartanam nunquam in exitium finiri, ſed ſemper ad ægrotantis ſalutem.

Sed ſi hæc vera ſunt, cur Hippocrates 3. *progn.*7. febrem hanc pro exemplo morborum poſuit, qui bonum, ac malum habent euentum? Dic. Hippocrates hoc loco non de qualibet quartana verba facit,ſed de illa tantùm, quæ ad acutos ſequitur morbos, quæ cùm viribus ſuperueniat imbecillis,& ex humore craſſo & aduſto conſiſtat, periculo non vacat. Denique quartana grauis eſt, atque moleſta,quæ à vehementi lienis,aut alterius viſceris affectu originem ducit,dicente Galeno 1.*epid.ſect.*3. *com.*4. multos quartana febre ex liene laborantes, aqua inter cutem deincepa, illa occaſione collecta, ſæpenumerò fuiſſe defunctos,præſertim ſi ſit duplex,aut triplex: Nam ſimplex toto genere ſalubris eſt, quæ abſque alio viſcerum affectu,primigeniáque affectione contrahitur, quæ non ſolùm ſecura eſt,ſed à magnis morbis prehenſos euidenter liberat,vt propria hiſtoria *lib.*1.*epid.ſect.*3. *com.*4.firmauit Galenus: cuius explanationem legat,qui velit,*lib.*1.*Hiſt.Princip.Medic.Hiſt.*30.

Inquires: *Vtrùm quartana ſit longiſſima?* Hippocrates ſibi contradicere videtur: Nam 1 *epid.cit.*eam longiſſimam eſſe affirmat.Contrà 2.*Aph.*25.quartanas æſtiuas facit breues.Dic. Quartana eſt vnus ex morbis longiſſimis,& quotidiana longior,adeò vt dicat Auicenna 1.4. *tract.*2.*cap.*63. aliquando duodecim durare annos, licèt Galenus *lib. de typis*, *cap.*4. ad biennium tantùm prorogari ſcribat. Huius longitudinis cauſa, eſt melancholia,quæ frigidiſſima, ſicciſſima, craſſa & terrea cùm ſit, difficulter immutatur, & à natura elaborationem admittit.Cùm tamen pituita, quotidianæ effectrix,etiamſi multa,frigida,craſſa, & lenta ſit, naturæ tamen accommodatior, propter humiditatem habeatur, quo fit vt faciliùs concoqui, & naturæ cultum ſuſcipere poſſit. Aphrodiſæus 1.*probl.*84. huius longitudinis cauſam retulit, in cancroſam quandam diſpoſitionem, ſolutu difficilem, in partibus relictam. Alij prædictæ diuturnitatis occaſione, occultam proprietatem inuexerunt, ideóque propria & peculiari antidoto egere aiunt, qua ſola curetur, quo fit vt ſponte potiùs, quàm arte ſoluatur. Hippocrates verò *cit. Aph.* quartanam vocat breuem æſtiuam, cum hyemali collatione facta, quæ magnitudine cauſæ, difficultate curandi, & ſymptomatum acceſſione, longiſſima eſt: exhauſto enim corpore per æſtatem, & corpore vitioſis ſuccis repleto, ex improba victus ratione ſuborta, contrahitur hectica quædam intemperies, maximè cùm ob meatuum eo tempore anguſtiam,& libertatem tranſpirandi negatam, materia contumax fundi nequeat, & quartana in longum tempus producitur. Omnis ergo quartana longiſſima eſt, æſtiua tamen, etſi ſua natura longiſſima, reſpectu hyemalis,minùs eſt longa.

Curatio.

ETſi plura circa victum, pro melancholicis parandum,*lib.*1.*cap.de Melancholia*, ſimus præfari, placet hoc loco, aliqua in propatulum breuiter proponere, & dubitare: *Vtrùm in victu quartanæ,variæ conditiones ſint obſeruandæ?* Forma ergo victus non ſit tenuis, ſed mediocris, vt ſufficere poſſit vſque ad ſtatum, qui longus eſt.Quòd ſi Auicenna 1.4.*tract.*2. *cap.*65. primis tribus ſeptimanis,victum tenuem præſcribit, vtitur cura tentatiua, vt ſcilicet certus ſit, an quartana à multo humore oriatur: nam ſi à pauco, tali victus forma finietur; ſin aliter, ſtatim victum mediocrem præſcribit, ſubtiliando in ordine ad ſtatum, vt docet ipſe, in §. *Quum ergo peruenerit ad tempus,&c.* & Gal.1.*ad Glauc.*11.§.*Si verò in ſtatu morbi,&c.*

Victus qualitas an debeat eſſe calida, vel frigida, controuerti poteſt: nam quando quartana, ex calida

A iecoris intemperie ortum ducit, frigida alimenta, & humida videntur concedenda, ſic enim exuperantia bilis, genita per maiorem exuſtionem melancholiæ, aptè corrigitur. Verùm cùm indicatio, quæ ſumitur à cauſa, ſit potior illa, quæ à febre depromitur, & neceſſarium ſit craſſum hunc humorem concoquere, & expellere, ideò melancholiæ exceſſus, modicè calefacientibus, & humectantibus corrigendus, vt ferina illius natura miteſcat ac temperetur, & vt ſanguis pellucidus, clarus regeneretur; ex alimentis enim frigidis & humidis, magna flatuum, & recrementorum copia progignitur, & crudior redditur humor, etſi ſit per aduſtionem genitus, aliáque grauiſſima incommoda ſubſequuntur.

B Auicenna *loc.cit.* tres conditiones in victu quartanæ exoptat, quarum prima, vt non ſit crudus, hoc eſt, flatuoſus, imò reſoluat flatus ab humore melancholico eleuatos: ſecunda, vt non ſit craſſus, imò ſubtilians craſſum: tertia, vt non ſit ſtypticus, imò ventrem ſoluens. Ex his conditionibus patet, arcendos eſſe quartanarios, à flatuoſis cibis, craſſis, viſcidis, adſtringentibus, calidis, ſiccis, quia adſtringunt, & aliis quæ latè recenſet Galenus *lib.*3.*de loc. affect.cap.*7. amplectenda verò eſſe, quæ ſunt boni ſucci, facilis coctionis, & diſtributionis, optimum ſanguinem generant, eáque licentioſiùs offerenda, propter ingens faſtidium, quod quartana affectos comitari ſolet, quódque in quartanis, pro deteriore ſigno habendum, quàm
C in aliis febribus, quia cùm melancholia faciat ad naturalem famem,ex Paulo *lib.*3.*cap.*49.ſi ab ea faſtidium emanet, à deteriore putredine in ipſa, quàm in aliis fieri affirmabimus. Paroxyſmus autem debet occurrere, ventre vacuo: quare in die acceſſionis, nihil edendum, niſi acceſſione tranſacta. Potus ſit aqua decocta radice ſcorzoneræ, Eupatorio,Cinnamom.Aniſo, aut Corticib. Citri. Vino vtendum albo, tenui, ac mediocriter calido, non rubro, aut craſſo, hoc enim melancholiam gignit, & excrementa multa, 3. *de loc.*7. & 4.*acut.com.*111.

Aluus quotidie reſpondeat: nam ægri tum ratione febris, tum ſiccitatis humoris, ad deiiciendum non excitantur, quare eligendus victus, qui ventrem mol-
D lem efficiat. Vtilia in hunc vſum ſunt, pruna ſaccharo, præſertim rubro decocta, borrago, malua in iure carnis elixæ; ſin minùs, clyſter mollis paretur, iniiciendus noctu, cum pauco ſale, vt per noctem detentus, fæces emolliat, & vias lenificet, ex Gal. *cit. ad Glauc.* Enemata fortia cauenda, maximè ante coctionem, ſic enim habet Auicenna *loc. cit. cap.* 63. §. *Et ſi tibi non videtur bonum vti potionibus, adminiſtra loco earum clyſteria, ſed oportet vt ſint lenia: & non conceditur confortatio eorum, niſi quando conſequitur ægritudo ſtatum,&c.*

Vtrùm ſanguinis miſſio in hac febre vtilis ſit? Dirimendum: Nam in copia crudorum ſuccorum, illa reproba eſt, ob cauſas multas, quia vires non poſſunt
E eſſe valentes; & extracto tenui, & laudabili ſanguine, & ad huius humoris coctionem neceſſario, craſſus in corpore relinquitur. Dic, quòd ſi crudorum ſuccorum copia adſit, præſtat priùs eos pharmaco extra corpus educere, ne inanitis venis, attrahatur humor fæculentus, facta venæ ſectione, ad eas, loco illius qui fuit vacuatus, & hac ratione duplex, vel triplex quartana excitetur: quod ſignificauit Auicenna *cap.*64. *loc.cit.*Nam ſanguinem mittere in quartana,inanitis venis, eſt trahere humorem ad ipſas, & componitur quartana cum quartana.

Quare ſi non adſint ſigna plenitudinis melancholicæ, minimè eſt ſanguinis miſſio celebranda, quod dignoſces ex habitu corporis ſãguineo,venis turgidis, ſuppreſſa ſanguinis vacuatione, ætate iuuenili, anni tempore verno. Quòd ſi vena inciſa, fluens ſanguis, craſſus

ac

ac niger appareat, detrahendus; contrà verò ſi tenuis ac flauus, ſupprimendus: ſignum enim eſt, melancholiam non in venis, ſed extra venas, in liene ſcilicet, & prima regione abundare, quod etiam docet 3. *de loc. affect. cap.* 7. At licèt hoc fere ſit verum præceptum, perpetuum tamen non eſt: nam vt inquit Auicenna I. 3. *tract. 4. cap. de curat. melancholia*, multoties incipit exire ſanguis tenuis; proceſſu verò euacuationis, craſſus & niger, quia ſanguis exiſtens in exterioribus erat probus, in interioribus, corruptus, & putredo in profundo, & trunco corporis eſt recondita. Vena ſecetur interna, vel communis, in brachio ſiniſtro, ex Galeno *cit. ad Glauc.* ſi verò ex iecore ortum ducat, in dextro brachio ferienda vena, vt Aetius monuit, *tetrab. 1. ſerm. 1. cap.* 68. Hirudines mariſcis affixæ, plenitudinem melancholicam mitè deponunt, ex Hip. 6. *Aph.* 11.

B Facta plebotomia, inſtituenda purgatio, de qua quæri commodiſſimè poteſt: *Vtrùm in principio poſſit adminiſtrari?* Dic cum Galeno affirmatiuè, qui *cit. ad Glauc. cap.* 11. clementem ſolùm approbat purgationem, *Quartanam in principio mediocriter, ac leniter tractare oportet, nullum forte medicamentum, aut vacuationem exhibentes:* Si aliter feceris, ægrum præcipitem dabis in mortem, quia ipſis expurgantibus oblatis, ex ſimplici fit duplex, ex duplici triplex; humor enim in principio crudus, rebellis, & contumax, medicamentis non cedit, & reſoluta vacuataque parte tenui, craſſa relicta, beneficium naturæ tardiſſimè admittit, & hac ratione morbus producitur. Deinde crudo exiſtente humore, medicamentum eradicatiuum non euacuat, ſanguinem & carnem colliquat; hinc virium ſequitur debilitas, & iactura C ſumma. Præterea agitatur & commouetur humor, magis accenditur, ac putreſcit.

Clementia medicamina tunc adminiſtranda, quando in prima regione excrementa redundant, aut lien melancholici humoris copia turgeſcit: tunc enim ad leuandam naturam, & minorem materiam faciendam, lenis in principio poteſt purgatio inſtitui, vt *cap.* 63. dilucide monuit Auicenna, dicens: *Et ſi oportet vt vacuetur à principio, de humore faciente febrem, aliquid propter alleuiationem, & non propter mundificationem, vel eradicationem; illud enim apud digeſtionem fit: & non oportet vt fiat prouocatio in primis cum fortitudine.*

D Quapropter non poſſum non vehementer condemnare illos, qui medicamenta fortia (elleboriſmum vocant) in principio huius febris adminiſtrant, quorum vſu, humore exiſtente crudo, vigente hyeme, quartanarios feliciſſimè perſanaſſe tantoperè gloriantur. Quòd ſi hoc aliquando contingat, quòd exhibita valida purgatione, quartana ceſſet, non propterea id probandum, cùm ſit rectum ab errore, ex Auicenna *cit. cap.* 6. *Et ſi Medicus iam præſumpſerit, & ſolutione eduxerit melãcholiã in principio, aliquoties ſolutione forti, & prohibuit ægritudinem penitus, ſed eſt rectum ab errore, &c.* Dies purgationi idonea eſt, quæ præcedit acceſſionem. Num autem in die acceſſionis, ſit medicamentum offerendum, vel in ipſa apprehenſione, vt *lib. de affectionib.* Hippoc. prædixit, ventilauimus *lib. 4. Hiſt. Princip. Medic. in com. Hiſt.* 32.

E Deinde. Sicut in principio nocua ſunt valida expurgantia, ſic inutilia ſunt diuretica, ſudorem prouocantia, & inſenſibiliter digerentia, vt Theriaca, Mithridatium, & ſimilia; quæ cùm humorem crudum, nec reſoluere, nec vacuare queant, eadem excitant ſymptomata, quæ ab expurgantibus ſequi, *ſuprà* monuimus, quod docuit Galenus *cit. ad Glauc.* cùm dixit: *Nullum forte medicamen exhibentes.* Si verò Galenus, theriacam, ſucci Cyrenaïci cum caſtorio permixtionem, Piper, Myrrham, quartanis vtilia eſſe docet, *lib. de trem. cap.* 7. & *lib. de theriac. ad Piſon. cap.* 15. intelligendus, ſi hæc tempeſtiuè ſumantur, poſt coctionem; ſi verò incocto humore concedantur, nocebunt impensè, ex *lib. de progn. ad Poſth. cap.* 5. Quare horum loco vtendum Diatrionpipereon, Aromatico Roſato, Diarrhod. Diamoſcho, Diambra, & ſimilibus. Quibus autem medicamentis ſit præparandus, & expurgandus melancholicus humor, *cap. de Melancholia, lib.* 5. determinauimus.

Lien, pars affecta in hoc morbo roborandus; patitur enim obſtructiones magnas, duritiem, dolorem, quoniam in eo magna ſuccorum crudorum, & flatuum copia ſtabulatur, ideò mundificantibus, & reſoluentibus vtendum, dictis ſuprà, *cap. de Terziana notha.* Vomitus in die intermiſſionis, ante cibum, à Galeno commendatur. Rigori vehementiſſimo, excitato in acceſſione, opitulandum; nam fatigat ægrum, dentes facta valida concuſſione frangit: Quare pedes fouendi, ſpinalis medulla vngenda oleis, & calidis vnguentis, quæ ad conuulſionem vtilia prædiximus.

Cùm Quartana ſit opprobrium Medicorum veriùs nominanda, & Medicorum operam, & medicamenta deludat, vulgus approbat alimenta praua, quæ concedit in copia multa. *Vtrùm* verò *his cibis vtendum ſit in quartana?* dubium eſt. Dic. Iuuant, ſi humor ſit coctus: primò, quoniam hæc alimenta, in magna quantitate exhibita, in ventriculo corrumpuntur, à quibus natura robuſta cùm irritetur, copioſam mouet vacuationem per vomitum, vrinam, aut deiectionem alui. Deinde. Natura torpens, & ferè morbo connaturalis facta, alimentorum ſuauium, etſi reproborum vſu, recreata, & robuſtior reddita, humorem peccantem concoctum, per varias regiones euacuat, cum commodo multò. Neque hoc mirandum: nam concoctio humoris melancholici, difficulter agnoſci poteſt, & ſi ante coctionem hæc vitioſa alimenta, vt carnem ſuillam, piſces craſſos, acetaria, legumina, & his ſimilia offeras, pro ſperata ſalute, ſæpe obrepit mors. Eadem etiam ratione, ſubitus & vehemens motus, productas & inueteratas ſanauit quartanas, in robuſtis ægris; qui ſi debiles ſint & puſilli, ex eo ſicut ex timore ſubitò moriuntur, vt 2. *de ſympt. cauſ.* 5. docuit Galenus.

Curatio quartanæ continuæ, eadem eſt cum curatione quartanæ intermittentis, tribus ſolùm differens, auctore Auicenna 1. 4. *tract. 2. cap.* 66. primò, quòd in continua, minor cibi quantitas, & minùs craſſa offeratur, quàm in intermittente. Secundò; quòd in continua copioſior ſit phlebotomia, quia humor melancholicus viget intra venas, cum ſanguine mixtus. Tertiò, quòd in ea infrigidantia copioſiora offerantur, quàm in intermittente, cùm à continuo feruore, internæ partes ampliùs incaleſcant: ideò medicamenta calida alterantia, quæ in intermittente conceduntur, inutilia ſunt in continua.

Ad genus quartanæ reducuntur quintanæ, ſextanæ, ſeptimanæ, nonanæ, erraticæ, & ſiquæ aliæ reperiuntur longiores febres, quæ cùm ab humore melancholico, craſſiore facto, & in minori quantitate putrefacto, ortum ducant, eodem modo tractandæ ſunt, quo curatur quartana: quarum quidem febrium curatio negligenda non eſt, hæ enim præſertim quintana, peſſimæ ſunt, vt ex veterum mente diſceptauimus, *lib. 1. Hiſtor. Princip. Medic. in comment. Hiſtor.* 30.

OBSERVATIO I.

Expurgantia in quartana intempeſtiuè oblata, immedicabilem noxam, & mortem afferunt.

IN catalogo meo, in quo euentus memorabiles ægrotum reponere ſoleo, extant hiſtoriæ ſilentio non prætereundæ

tercundæ multorum, qui cùm quartana eſſent affecti, ab expurgantibus medicamentis, in damna irreparabilia lapſi ſunt. Alij eodem exiſtente humore, duplicem, & triplicem ſunt deinceps experti. Quidam in febrem cõtinuam, quæ adeò in viſcera ſæuijt, menſibus ſeptem, vt habitualis facta, ægrum ad interitum deduxerit. Plures in fluxum alui delapſi, in maciem tantam deuenerunt, vt hecticorum inſtar, vitam tandem cum morte commutarint. Erat quidam colonus, robuſtus & fortis, qui cùm quartana premeretur menſibus quatuor, impatiens, & immorigerus, morbum violenter eradicare contendit, quare in hunc vſum drachmas quinque Diaſennæ, & tres Confect. Hamech, in die intermiſſionis, conſilio cuiuſdam Medici aſſumendas curat, in decocto melanagugo diſſolutas. Sed quo effectu audi, vix tres horæ pertranſierant, quando lingua eſt facta nigra, ſitis adfuit inexhauſta, febris increuit ardentiſſima, & vacuato humore per ſedem in copia multa, ſuperuenit delirium ferinum, & ferox, & poſt viginti horas apparentibus parotidibus, veluti ſuffocatus occubuit.

OBSERVATIO II.

Ad quartanam contumacem ſaluatellæ ſectio in pede, mirabilis.

NOn ceſſant Medici vnanimiter decantare vtilitatem, quæ ex ſectione venarum quæ ſunt in brachio, inter minimum digitum, & vicinum, in morbis venoſi generis productis, tertiana, quartana, & alijs conſimilibus ſequi ſolet, ob cauſas multas, & ideò vocantur ſaluatellæ, quia ægrotantes ſaluant. Verùm cùm conſpicerem ſæpè, imò ſemper, Medicos in curanda quartana, operam & oleum perdere, tentaui ad vnum remedij genus accedere, quod rationi non erat contrarium, ac repugnans; Nam ſicut ex mente Auicennæ 22.3. *tract.* 2. *c.* 54. *Sicut phlebotomia ſaluatellæ, vtilior eſt quàm baſilicæ, eodem modo phlebotomia rami ſciaticæ, vtilior eſt quàm ſectio ſciaticæ, in dolore coxendicis, ob cognationem, quam minimus digitus habet cum ſcia:* Sic in quartana venam ſecui in talo, hirudines mariſcis affixi, primò tamen de totius corporis prouidentia, indicatione habita, contuli nihil. Secui tantum iſchiaticæ, inter minimum digitum, & vicinum, profuit multum: nam ex duplici, facta eſt ſimplex, ex ſimplici euaſerunt plures, non quia ſanguis in pauca quantitate, ex hac exili vena, ad longinquum, vel craſſior fuit extractus, ſed quoniam, anularis digitus in manu, maximum cum viſceribus, & in pede cum liene, & hepate obtinet conſenſum. Hinc fit vt vellicato, & compuncto hoc digito, tam in manu, quàm pede ſiniſtro, animi defectu collapſi, & moribundi, ad vitam reuocentur.

CAPVT XXVII.

De febre Hectica.

Deſinitio.

SAtis ſupérque dictum eſt, *lib.* 4. *de febribus*, febrem diuidendam eſſe, penes materiam, in qua accenditur: quare febris in communi triplex eſt genus, Diaria, Humoralis, & Hectica, prout calor febrilis, in ſpiritibus, humoribus aut ſolidis partibus accenditur, & eſt in facto eſſe. Paulò tamen vberiùs agitandum eſt: *Vtrùm definitio febris hecticæ à Galeno tradita, ſit veriſſima?* Ille enim 1. *de feb. c.* 7. *arte med.* dicit, quòd febris, quæ firmiter ſolidas animantis partes occupat, eſt hectica; per quas, omnes partes viuentis intelligit, prout diſtinctæ ſunt à partibus humidis, ſcilicet humoribus, & ſpiritibus. Appellatur A autem febris habitualis, hoc eſt, ſtabilis, & ſolutu difficilis, quemadmodum habitus, vt Galenus *eo loc.* affirmat: quare ſic definitur ab eo: *Hectica febris illa eſt, quæ febrilem calorem habet accenſum, & in facto eſſe.*

Vel hoc modo difiniri poteſt: *Eſt caliditas præter naturam, accenſa in partibus ſolidis cordis, & reliquis partibus viuentibus totius corporis, habitualis facta, æqualis, & à cauſa independens, exacerbationibus carens.* Hæc definitio explicanda eſt per partes ſuas. In caliditate præter naturam, conuenit cum omni febre in communi, quæ per illam ſolet definiri, à Galeno 8 *meth.* 1. & ab Auic. 1.4. *tract.* 1. *cap.* 1. Hæc caliditas debet eſſe in facto eſſe, & permanens in partibus cordis ſolidis, in quo à diaria, & humorali diſtinguitur. Debet eſſe ha- B bitualis & quæ à ſubiecto difficulter eradicetur, habitus inſtar. Æqualis ſit eſt neceſſe, *lib. de inæqual. intemp.* 5. & 8. *meth. cap.* 5. Caliditas eius eſt independens à cauſa, quod de cauſa materiali, & ſubiectiua non eſt intelligendum, nam ſine hac, caliditas illa præter naturam, ſicut & reliqua accidentia, realiter conſeruari non poteſt, & materialis cauſa ſunt partes ſolidæ, & viuentes totius corporis: Intelligatur ergo de cauſa efficiente, particulari, conſeruante, & præter naturam, quia caliditas præter naturam hecticæ, ab aliquo humore, inſtar humoralis, non dependet: & hoc eſt quod voluit ſignificare Galenus 8. *meth. vlt.* cùm dixit, quòd *nulla cauſa febres hecticas accendit*, id eſt, à nullo humore accenduntur, & conſeruantur, poſtquam ſemel fuerunt productæ: Nam ſi abſolutè id pronunciaret Galenus, eius C doctrina eſſet falſa, quoniam febres hecticæ, ſicut & omnes alij effectus in rerum natura producti, ſine cauſa efficiente nequeunt poduci.

Calor hecticæ eſt independens à cauſa præter naturam: nam quòd caliditas præter naturam in conſeruari, à cauſis naturalibus, nempe ſanguine & ſpiritu pendeat, negari non poteſt, ſicut calor naturalis partium tempore ſanitatis, quantumuis habitualis ſit, & æqualis, ab eodem ſanguine & ſpiritu conſeruatur. Quam doctrinam veram eſſe, ex eo conuincitur, quòd quotieſcumque in hecticis, ſanguis & ſpiritus ad partes interiores attrahuntur, vel ratione rigoris ſuperuenientis, vel animi deliquij, tunc partes exteriores ſenſibiliter refrigerantur, morbum frigidum patiuntur, qui febri hecticæ immediatè contrarius eſt. Ergo ſine dubio caliditas febris D hecticæ, à cauſis naturalibus, videlicet ſanguine & ſpiritu, in conſeruari dependet.

Caliditas hecticæ febris, exacerbationibus caret: nam hæ oriuntur à noua mutatione cauſæ, à qua aliæ febres dependent, hectica verò non habet cauſam. Quam doctrinam intelligas velim, de febre hectica, nulli humorali coniuncta, & quantum eſt ratione ſui; aliter enim in ea, ratione febris humoralis, inſignis aliquando exacerbatio adeſt.

At circa definitionem quærenda ſunt aliqua, quæ illam magis illuſtrent, vt facti caloris ſignificatum ampliùs innoteſcat, præter plurima quæ *lib* 4. *Hiſt. Princip. Medic. ab Hiſt.* 40. *vſque ad* 45 ſubnotauimus. Et primò ſic: *Vtrùm Galenus affectum in futurum, fientem, & fa-* E *ctum, meliùs quàm Archigenes diuiſerit?* Ille enim *lib.* 5. *de loc. affect cap.* 1. aliquibus mediis contra Archigenem inſurgit, proponítque quandam affectuum diuiſionem, multò exactiorem, illa Archigenis, quam quidem magni facit, eo quòd ſit vtilior, & præſtantior tum ad prædictionem, tum ad curationem ipſam, refértque huiuſmodi diuiſionem omnibus ferè Medicis fuiſſe incognitam, ea eſt affectuum in futurum, fientem, & factum iam: cui aliam ſimilem tradit, vbi eam affectibus intemperamenti ſpeciatim adſcripſit.

Futurum affectum vocat *eo loco*, illum qui ita à cauſa oritur, vt ea ſeparata & remota, non maneat vlla diſpoſitio: Fientem, qui partim factus eſt, & partim fit, in quo licèt cauſa remota, impediatur fieri id, quod nondum

nondum productum erat, nihilominùs manet pars illa, quæ iam producta erat, & facta; ideò enim ſicuti morbo duplex curatiua intentio debetur, vna ratione cauſæ, alia ratione dyſcraſiæ relictæ. Denique factum vocat affectum, qui fieri deſiit, quique iam finitus manet, & productus, quantumuis cauſa ſit finita, & exhauſta. Singula verò diuiſionis membra explicat, propoſitis inteſtinorum paſſionibus, à bile confluente excitatis, licèt facti, permanentiſque affectus, tertio loco numerati, exemplum non aſſignauit, eo quòd ex aliis apertè colligebatur.

Quæres tamen, in quo huiuſmodi diuiſio affectuum, in futurum, fientem, & factum, differat ab illa Archigenis, & in quo maior eius præſtantia contineatur, cùm omnia illa affectuum genera, videantur comprehendi in membris illis, ab Archigene relatis: futurus nempe qui facilè ſoluitur, ad agentis cauſæ ablationem, quique cauſam non habet particulæ inhærentem, ſed tranſeuntem, nec firmum adhuc producentem affectum; fiens in eo, cuius agens cauſa in parte exiſtit; factus verò, in ſtabili, & permanente, difficiliſque ſolutu, & partis eſſentiam lædente.

Sed licèt vnius diuiſionis membra, ad alterius membra reduci poſſint quouis modo, multò tamen exactior eſt illa Galeni, & in duobus potiſſimùm excedit priorem, primò quoniam per poſteriorem Galeni, facilior eſt, & compendiſior agnoſcendi via: Secundò, quoniam vtilior eſt, & aptior ad curationem inſtituendam, ſimúlque ad prædicendum. Primum oſtenditur: Nam ex ægri relatione agnoſcit Medicus, quænam actio in eo ſit læſa, atque ita referente ægro, primùm genus morbi aſſequitur: cùm verò ex omni læſa actione, paſſio organi ſemper ſignificetur, vt *cit. de loc.* Galenus oſtendit, procul dubio conſtabit Medico de loco paſſo, nullaque de eo quæſtio relinquitur, ſi hac via Galeni incedamus, qua iuxta triplicem actionis læſæ, triplicémque affectus differentiam, voluit etiam in tria membra diuidi organi paſſionem, dicens tot modis pati, & affici organum, quot modis actiones in eo læſæ apparent, quod Archigenes non concedit, ſed ſolùm vbi affectus permanens eſt, & ſtabilis, vel ſaltem cauſam habet parti adhærentem.

Secundum verò conſtat ex eo, quoniam cùm iuxta prædictam Galeni diuiſionem, affectus diuidatur in factum, id eſt, qui iam membri ſubſtantiam ſeu temperamentum mutauit; & in fientem, ſeu quod idem eſt, in eum, qui cauſam habet operantem, ita vt iam aliqua ex parte mutauerit; & denique in eum, quem futurum appellamus, cuius cauſa in opere eſt, & nihil tamen adhuc effecit, quod cauſa ablata relinquatur, de quo genere dicit Galenus 1. *de loc.* 4. & 8. *meth.* 1. *Qua in generatione febris eſt, ſolius cauſæ ablatione ceſſat*: vbi prius compertum fuerit, ex quonam dictorum genere, ſit productus affectus, cognita magna ex parte remanet via, methodúſque curandi. Futurus ſiquidem, ſolius cauſæ ablationem per curationem requirit; factus alterationem, mutationémque ſubſtantiæ membri; fiens denique, vtrumque. Quæ quidem ad curandum vtilitas, non ita ex Archigenis diuiſione elicitur, quemadmodum nec certa præſagiendi ratio, quoniam non eſt perpetuò verum, vt affectus à cauſa abeunte genitus, facilior ſit, & leuior illo, qui cauſam habet permanentem, partique inhærentem, vt manifeſtè conſtat in dyſenteria, quæ licèt à bile per inteſtina tranſeunte oriatur, ſæpè tamen difficilior eſt, & periculoſior morbus, aliis eaſdem contentam in parte habentibus, vt in tertiana diluçidè patet.

Vtrùm calor hecticus, ſit factus, & æqualis? dubitandum. Ex illa diuiſione conſtat manifeſtè, calorem febris hecticæ eſſe factum, æqualem, habitualem, permanentem, & qui difficulter a ſubiecto poteſt remoueri. Et licèt omnis febris, cùm morbus ſit, præternaturalem

A caliditatem factam prærequirat, prout diſtinguitur à caliditate in fieri, non tamen omnis febris dicitur caliditas præter naturam facta, & æqualis, id eſt, æqualiter in partibus producta, & quæ ampliùs non ſit in fieri: Nam in febre humorali, partes corporis, non vniformem, ſed valde diuerſam habent caliditatem, prout ſcilicet magis, vel minùs vicinæ ſunt humori præter naturam calefacto, à quo illa febris ſolet excitari. Præterea caliditas febris humoralis dicitur eſſe in fieri, quia caliditas exiſtens in partibus, ſæpe eſt in actuali intenſione, & quando hanc non habet, ſaltem in conſeruari à caliditate humoris dependet, qui febris eſt cauſa; quod in caliditate febris hecticæ non

B reperitur, ipſa enim vlteriùs non eſt in produci, ſed in omnibus corporis partibus, æqualiter, & vniformiter iam eſt producta, & ab humore aliquo in conſeruari non dependet. Eſt ergo febris hectica, habitualis, facta, & æqualis.

Obiicies primò. Licèt in hectica, omnes partes ſint calidæ, non tamen æqualiter: Nam ſicut in ſtatu ſano, quædam partes ſunt calidiores, frigidiores aliæ, hoc eſt, minùs calidæ, qualia ſunt oſſa reſpectu carnis, ſic in ſtatu morboſo, cùm calor præternaturalis ramificetur ad proportionem caloris innati, vt verbis Auerrhoïs vtar, partes quæ ſunt minùs calidæ, à magis calidis poterunt calefieri, & hac ratione, febris hectica non erit continens, atque æqualis. Dic. Non negandum in hectica, partes aliquas aliis eſſe minùs calidas: negandum

C tamen, illam ab alia poſſe offendi, ſimilitudine facta ad corpus ſanum; in quo non omnes frigidæ æqualiter, calidæve ſunt, & inter ſe tamen non altercantur, quoniam à forma impediuntur, quę cuiuſque partis temperamentum conſeruare nititur. Quæ ſolutio firmatur à Galeno, *lib. de inæqual. intemp. cap.* 6.

Obiicies ſecundò. Febris hectica interdiu leuior eſt, noctu accreſcit, 2. *progn.* 60 Ergo circuitus habet. Dic. Per particulam *noctu*, intelligendum poſt cibum: nam incrementum caloris in ea ducat, toto tempore coctionis cibi, vſque ad eius diſtributionem, quæ cùm noctu magis celebretur, inde euenit quòd hecticæ febres accreſcant noctu, vt *cit. progn.* notauit Galenus, & docuit Auicenna 10. 3. *tract.* 4. *c.* 12. 5. *Quæ*

D *ſit vehemens cum cibo, & in nocte, ſecundum modum, quo ſit vehemens cum eo febris hectica, propter humectationem corporis cum cibo.*

In calce definitionis, explicanda illuſtris controuerſia eſt: *Vtrùm eſſentia febris hecticæ, in calore, & ſiccitate conſiſtat?* Quidam ita ratiocinantur: Febris hectica eſſentialiter includit ſiccitatem, non tamen quamcunque, ſed morboſam; & hac ratione febris hectica, eſt intemperies compoſita ex intemperie calida habituali, & ex intemperie ſicca morboſa, etſi hæc non ſemper habitualis exiſtat.

Opinio hæc non incongruè probari poteſt, ex Galeno 1. *de diff. feb. cap.* 9. *ante med* quo loco, ſigna hecticæ adducens ſpeciei primæ, huius ſignum, ariditatem ta-

E ctui occurrentem eſſe affirmat. Ergo ſi in prima ſpecie ſiccitas reperitur, maiori iure aderit in aliis ſpeciebus, in quibus primigenia humiditate ampliùs abſumpta, corpus exſiccatur, & contabeſcit. Ergo ſiccitas erit de eſſentia febris hecticæ, in communi: nam illud quod conuenit omnibus ſpeciebus alicuius generis, de eſſentia ipſius generis etiam debet eſſe.

Secundò. Diuerſæ ſpecies febris hecticæ, conſtituitur per conſumptionem diuerſarum humiditatum, vt ex Galeno colligitur, 10. *meth. cap. vlt.* Ergo quælibet ſpecies febris hecticæ, alicuius humiditatis habet ſibi adiunctam conſumptionem, ad quam ſequi ſiccitatem, notum eſt. Hac ratione, in qualibet ſpecie febris hecticæ, primarius Medici ſcopus eſt, vt infrigidet, & humectet, 1. 4 *tract.* 3. *cap.* 4. Ergo in quacunque ſpecie febris hecticæ, ſiccitas reperitur.

Dic cum Galeno, febrem hecticam, ſolùm eſſe intemperiem calidam ſimplicem, & non calidam ſiccam: Nam ſi ſiccitas morboſa, eſſet de eſſentia febris hecticæ in communi, omnibus ſpeciebus huius febris eſſet adiuncta. Sed prima ſpecies datur aliquando, ſine ſiccitate. Ergo, &c. Probatur minor ex Galeno 1. *de diff. feb. cit. poſt princip.* quo loco primam ſpeciem concitari, propter quandam veluti effervuefcentiam natiuæ humiditatis, citra eius conſumptionem aſſeuerat. Ergo cùm ſiccitas ſolùm ſequatur poſt conſumptionem humiditatis, iam per aliquod tempus admittenda eſt hectica, citra ſiccitatem, iuxta Galeni mentem, maximè cùm ille *infrà*. ſtatuat, quod ſiccitas propria eſt febribus hecticis, quæ tabi ſunt proximæ, nam illæ quæ tabidæ non ſunt, ſæpius ſine ſiccitate conſiſtunt.

Præterea tunc datur febris hectica, quando in partibus ſolidis, reperitur calor præter naturam productus in facto eſſe, & independens. Sed hoc ſine ſiccitate morboſa partium viuentium poteſt contingere. Ergo etiam poterit dari hectica, ſine ſiccitate morboſa. Minor probatur, quando enim partes ſolidæ putreſcunt, & putredinis ratione, calorem præter naturam retinent, illum habent; in facto eſſe, & independentem, prout neceſſarium eſt ad generationem febris: Ita Galenus 3. *de praſag. ex pulſib. cap.* 3. circa finem febrem hecticam peſtilentem, ob putredinem partium ſolidarum cordis oriri affirmat. Sed ſic eſt, quòd quando partes ſolidæ, ratione putredinis, habent calorem febrilem, & in facto eſſe, tunc in ipſis non ſemper reperitur ſiccitas morboſa, quinimò putredo maiori ex parte cum excedente humiditate exiſtit: Licèt enim, vt 4. *meteor.* t. Ariſtoteles notat, ea quæ putreſcunt, in fine ſiccitatem contrahant, in principio tamen humidiora redduntur. Ergo hectica ex partium ſolidarum putredine enata, non ſolùm ſine ſiccitate morboſa, ſed citra vllam conſiſtere poteſt, quod in magna peſte contingere poſſe, non dubitat Galenus 1. *feb.* 9. *in med.* niſi velis intelligendum Galenum de hectica tabida, quam etiam cum calore præter naturam includere ſiccitatem morboſam, non ibo inficias, cum Galeno, 1. *de diff. feb. cap.* 8.

Dic vltimò, quòd cùm in qualibet ſpecie hecticæ, etiam in illa quæ eſt primæ ſpeciei, calor producatur in partibus ſolidis, in facto eſſe, per quandam veluti vſtionem magis, quàm per putredinem, ideò ferè ſemper cum febre hectica, etiam primæ ſpeciei, aliqua ſiccitas præter naturam coniungitur: vſtæ enim partes, calorem in facto eſſe ſibi adeiſcunt, & neceſſariò à cauſa calefaciente exſiccantur. Verùm ſiccitas primæ ſpeciei, non eſt intenſa, ita vt ab illa actiones lædantur ſenſibiliter, & manifeſtè: quare illa morboſa non eſt, licèt ſit præter naturam.

Argumenta hac ratione ſolues, Dic ad primum, quòd Galenus *loco cit.* non adducit ariditatem corporis, veluti ſignum febris hecticæ inſeparabile, ſed ſolùm tanquam ſignum, quod frequenter cum illa coniungitur: neque affirmat, hanc ſiccitatem, ſtatim in prima die febris apparere ſemper, ſed in ſecunda, & tertia, quando partium humidarum aliqualis facta eſt diſſipatio, quam aliqua conſequitur ſiccitas. Hoc modo Galenus *lib. de maraſmo. cap.* 7. *poſt princip.* aſſeuerat, febrem hecticam in prima die, à febre diaria exactè non poſſe diſtingui. Ergo ex doctrina Galeni, corporis ſiccitas non ſemper febrem hecticam comitatur.

Ad ſecundum dic. Quòd licèt in qualibet ſpecie febris hecticæ, frequenter reperiatur alicuius partis conſumptio, & ex conſequenti ſiccitas aliqualis, id tamen non ſemper eſt verum, vt ex *ſuprà* dictis conſtat, & patebit *infrà*, cùm adduxerimus modum, per quem quælibet ſpecies hecticæ conſtituitur. Ad vltimum dic. In qualibet ſpecie hecticæ, non ſola refrigeratio, ſed humectatio vtilis eſt: ſed hæc non expetitur ratione præſentis ſiccitatis, ſed futuræ; quare humidis oblatis

A vtile eſt ſemper corpus præſeruare, ne in lapſum deteriorem, hoc eſt, in ſecundam, & tertiam ſpeciem delabatur æger.

Vltra quærendum: *Vtrùm febris hectica in communi, diuidatur in hecticam abſolutè, & in hecticam maraſmodè?* De ſpeciebus hecticæ *lib. cit.* 4. prætermiſſis Medicorum ſententiis, breuiter diſceptauimus, nunc dicendum febrem hecticam in communi, in duas ſpecies diuidi, in hecticam ſcilicet abſolutè, & in hecticam tabidam ſeu maraſmodem, vt *lib.* 1. *de diff. feb. cap.* 8. & 9. Galenus adnotat, & *lib.* 10. *meth. cap. vlt. ante med.* quo loco de laborantibus febre hectica agens, firmat, quòd illorum quidam maraſmo vrgentur; hoc eſt, maraſmode febre; quidam verò premuntur hectica, nondum tamen maraſmo B tentantur, Quare hectica in communi, ex Gal. mente, in ciratas duas ſpecies eſt diuidenda, quod etiam docet Trallianus *lib* 12. *cap.* 4. *in princip.*

Ex quibus duabus ſpeciebus hecticæ, prima conſtituitur ſolùm per calorem febrilem productum in facto eſſe, in partibus ſolidis, ita vt ſit intemperies facta, & æqualis, ſine aliqua ſiccitate morboſa, quæ ratione ſui, ſenſibiliter operationes lædat. Secunda verò ſpecies hecticæ, quæ dicitur tabida, ſimul cum calore præter naturam, facto, & æquali, per ſiccitatem etiam morboſam, in partibus ſolidis introductam, conſtituitur, ita vt illius ratione, ſenſibiliter lædat operationes, & manifeſtè.

C Itaque hæc tabida febris, eſt intemperies calida & ſicca, ex Gal. *lib. cit. de diff. feb. cap* 8. & 9. *ſequenti*, monente, quòd quando in hectica, humiditas, ex qua particulæ nutriuntur, in corde reſeruatur, & ſenſibiliter non minuitur, ſolùm febris hectica exiſtit, nondum tamen tabida; cùm verò iam res eò periculi peruenerit, vt nihil ex ea humiditate ſuperſit, tunc exquiſita tabes exiſtit. Cùm ergo ex præſentia humiditatis ſequatur, vt partes ſolidæ cordis non ſint ſiccæ, & ex eius defectu, ſiccitas in partibus neceſſariò compareret, rectè infertur, ſecundùm Galeni doctrinam, primam ſpeciem hecticæ, per ſolum calorem factum, ſine ſiccitate ſaltem morboſa, eſſe conſtituendam.

Rurſus. Febris hectica tabida, & maraſmodes eſt duplex, altera quæ ſimpliciter tabida, ſeu tabida in- D cipiens nuncupatur, quæ ex ſiccitate morboſa, orta ex conſumptione roridæ ſubſtantiæ, & carnoſæ originem ducit; alia, quæ exquiſitè tabida appellatur, & non à qualibet ſiccitate, ſed à maxima ortum habet, veluti eſt illa, per quam partes ſolidæ, id eſt, fibroſæ, & membranoſæ, ex conſumptione humidæ ſubſtantiæ, ſiccæ redduntur euidenter. Hanc diſtinctionem 1. *feb.* 9. attulit Galenus. Vtraque tamen per maiorem ſiccitatem, quæ in vna, quàm in alia reperitur, inter ſe diſtinguitur: in tabida enim rorida partium carnoſarum humiditas; in exquiſitè tabida, propria partium ſolidarum ſubſtantia eſt abſumpta. Deinde calor præter naturam in hectica, quæ non eſt tabida, minùs eſt habitualis, & fixus; in hectica tabida incipiente, magis; in exquiſita, maximè: quæ maior radicatio caloris E hectici, in hac, quàm in illa ſpecie, ex diuturniore mora in ſubiecto emanare ſolet, cuius ratione magis fixum habet mixtionis modum in partibus, & his eſt magis connaturalis factus, & ita cum maiori difficultate ab ipſis remouetur. Notabis tamen, has ſpecies febris hecticæ, ſpecies non eſſe, ſi phyſicè loquendum ſit: Nam ſi medicè loquamur, vtilis eſt in has ſpecies diuiſio, nam eam diuerſitatem arguunt, quæ præſagium, & curationem febris hecticæ, aliquo modo euariat; & ideò hæ ſpecies à Medicis appellantur partes, gradus tempora, quibus omnibus nominibus, eadem res ſignificatur.

Cauſa,

Cauſa.

ETſi febris hectica à principio poſſit inuadere, nulla alia præcedente febre, vt 4. *lib.* notauimus; frequenter tamen alias ſubſequitur febres, ardentes præſertim, & quæ corpora calida, exhauſta, gracilia, ſicca, & excarnia apprehendunt, ex quibus primigenia humiditas, diu, & per moram ab adurente calore, ſenſim, ac ſine ſenſu abſumitur. Deinde cauſæ aliæ ſunt veluti diſpoſitiuæ, quæ corpus ad calorem hecticum recipiendum aptum reddunt, vt inſignes, & diuturnæ vacuationes, quarum vi, corpus humiditatibus exhauritur, & ſolida membra in dies magis arida fiunt, quibus ſi aliqua calefaciens accedat cauſa, facillimo negotio in ipſa, calor in facto eſſe introducitur.

Diſponunt ad hecticam febrem, inedia, exercitium vehemens, vigiliæ, tempus æſtiuum, regio æſtuoſa, curæ, triſtitia, quæ omnia membra ſolida promptè exſiccant. Aliæ ſunt cauſæ, quæ plurimum calorem, & ſiccitatem magis immediatè in partibus producunt, vt ardentes febres: acutæ, quæ incendio vehementi, rorídam & propriam humidam partium ſubſtantiam liquefaciunt, & inſenſibiliter reſoluunt, & hac ratione, calorem habitualem in ipſis producunt. Hecticam etiam gignunt productæ febres, quæ licèt natura ſua non ſint intenſæ, tamen diuturnitate temporis, exhauſta propria partium humiditate, furtim, clámque corpus contabefaciunt. Huius etiam febris cauſa ſunt, viſcerum vehementes inflammationes, pulmonis, pleuræ, ventriculi, iecoris, maximè ſi præſidia frigida, & retorridum calorem attemperantia, non offerantur tempeſtiuè.

Progignitur etiam ex vlcere pulmonis, & partium internarum, a quo exuſtæ fuligines, perpetuò cordi communicatæ, ipſius ſubſtantiam pauxillatim depopulantur, & ipſam febrem accendunt, quæ etſi in principio putrida, & contagioſa exiſtat, temporis tamen tractu, ob caloris continuitatem, cordis ſubſtantia in dies magis ac magis, ſiccior, & calidior euadit, donec in habitu calorem contrahat, ita vt etiamſi vlcus poſtea curetur, calor præter naturam in corde permaneat, & ſine cauſa fouente perſeueret; quo tempore, iam febris hectica eſt generata, quam non repugnat, cum alia putrida eſſe coniunctam: quas omnes hecticæ cauſas, 1. *feb.* & 9. adducit Galenus.

Signa.

PRimò tradenda ſigna hecticæ febris in communi, poſtea proponenda, quæ vnicuique ſpeciei propria ſunt. Primùm. Caliditas præter naturam in ea exigua eſt, ob vaporum defectum: nam caloris multitudo multitudini effluxuum, & vaporum ex æquo reſpondet, vt 2. *feb.* 9. *in fin.* Galenus edocuit. Quare cùm in hectica calor ex humorum putredine non emanet, ſed in partibus ſolidis exſiccatis ſit radicatus, ideò fuligines eleuatæ exiguæ ſunt, ex conſequenti calor puſillus, qui etiamſi primo occurſu debilis ad tactum appareat, poſtea tamen per moram, aridus, & mordax perſentitur.

Secundum ſignum. Caliditas hecticæ ſemper eſt ſibi æqualis, & ſimilis, nullam annotationem compreſſam, aut incompreſſam, incrementum, vigorem, ſeu remiſſionem habens: in ea enim, nulla fit humoris ex vna parte ad aliam expulſio, neque putredo, ex qua modò maior calor, quàm antea excitetur; caliditas enim in hac febre, fixa eſt, & à cauſa, quæ ipſam augere poſſit, independens. Quòd ſi aliquando in hectica, annotatio aliqua ſentiatur, ea non ratione ſui, ſed complicatæ alterius febris cauſa contingit.

Tertium ſignum. Ille qui laborat hectica, ſe febri-

A citate non percipit, nec calorem cum dolore ſentit, vt *cap. 5. lib. de inæqual. intemp.* docuit Galenus: Nam partes ſolidæ non calefiunt, aut alterantur, ſed calefactæ ſunt, quare non ſentiunt, quoniam citra alterationem non fit ſenſus, vt *lib. 2. de anim. cap. 5.* firmat Ariſtoteles. Quare neque hectici dolent, cùm dolor citra ſenſum non ſit: quam rationem 3. *de præſag. ex pulſib. cap.* 3. Galenus confirmat.

Quartum ſignum, Hectici, vna, vel duabus horis ab aſſumptione cibi, incaleſcunt, ita vt calor qui augetur, ſpeciem annotationis referat incompreſſæ. Cauſam affert Galenus 1. *de diff. feb. cap. 9.* & *lib. 2 progn. com.* 60. Idem enim hecticis contingere videtur, quod in calce, & lapidibus calefactis; ſi enim frigidam aquam infu-

B deris, multò calidiores ſentientur, nutriente in ipſis humida ſubſtantia aridam caliditatem: quaſi diceret Galenus, ideò in hecticis vna, aut duabus horis à cibo, calor augetur, quia tunc etiamſi totum alimentum, à ventriculo non ſit egreſſum, vaporoſa tamen eius pars, ad hepar, & cor peruaſit, qua præſente arida partium caliditas, tanquam paſſum ſibi proportionatum, humidam illam ſubſtantiam calefacit, & in ipſam proſiliens, ebullitionem conciat, quam antea ob ſubiecti ſiccitatem excitare poterat, ex qua efferueſcentia caloris in humida illa ſubſtantia alimentitia, plurimi & calidi eleuantur vapores, qui totum corpus peruadentes ipſum calefaciunt, & hac ratione caliditas maior ad ta-

C ctum, quàm antea perſentitur.

Quare poſt paucas horas ab aſſumpto cibo, hectica, laborantium corpus, ſolito magis igneſcit, atque hoc ſignum a prima ad vltimam ſpeciem febris hecticæ, omnes comitatur. Hoc autem augmentum igneum, à febrium putridarum augmento dignoſcitur, quoniam in putridis, principij ſigna præcedunt, non in hectica. Deinde in hectica augetur ignis, quacunque hora æger cibetur, putrida, ſuas habet ſtatutas horas, & humoris, motum ſequitur. Tertiò. Incrementum hecticarum durat vſque ad diſtributionem alimenti, ad quod putridæ non reſpiciunt. Num autem Galeni ſimilitudo inter calcem, & aquam frigidam partes corporis, & alimentum, ſit vera, quam impugnauit Auerroës 4. *collig.* 33. diſceptauimus *lib. 4. Hiſt. Princip. Medic. in*

D *com. Hiſt. cit.*

Quintum ſignum ex quarto deducitur, quòd ſcilicet, cum caloris augmento à cibo, pulſus in hecticis ad magnitudinem, & velocitatem augeatur: Nam aduentante alimento, virtus aliquo modo roboratur, & arteriæ ſiccæ, ex vapore humido molliores redduntur, quare pulſus maior, & velocior euadit. Quod intelligendum, dummodo cibus ita copioſus non ſit, vt vires grauet, tunc enim fiet pulſus inordinatus, & inæqualis, vt 3. *de præſag. ex pulſib. cap. 6. in princip.* Galenus educuit. Hæc magnitudo pulſus non ſimpliciter, & abſolutè dicenda eſt, ſed facta collatione ad præcedentem ſtatum, non verò ad ſanitatem ipſam, cùm omni hectica febre, nec magnus, nec vehemens reperiatur pulſus vt 3. *de præſag. ex pulſib cap. 7. in med.* Galenus confir-

E mat: Facultas enim vitalis, eſſentialem debilitatem, ex intemperamento facto, & æquali cordis prognatam, manifeſtè oſtendit: quare pulſus eſt celer, & multoties frequens, & ob arteriæ ſiccitatem durus tangentibus ſentitur.

Ex vrina certum aliquod ſignum, in hecticis deſumi non poteſt, vt 3. *de præſag. ex pulſ.* 4 notauit Galenus: quoniam vrinæ color, ſubſtantia, & contenta, ex Galeni doctrina, ex diuerſo humore intra vaſa redundante, cum ſero permixto, in febribus generantur, qui in hecticis, febri occaſionem non præbet, cùm ſolidæ partes ſolùm ſint affectæ. Licèt autem in principio vrina ſit cocta in tertiana tamen ſpecie, ob virtutis debilitatem, aliqualiter tenuis & cruda conſpicitur: quorum primum, in febre diaria, & in putrida, humore

ſam concocto animaduertitur; poſtremum verò in febre putrida, humore exiſtente crudo, reperitur. Neque iuſtes, in febribus omnibus, præcipue vrinæ ſolùm eſſe proſpiciendum, ex Gal. 1. *criſ.* 7. Nam eo loco agit de febribus putridis, quarum cauſa in vaſis conſiſtit. Quamuis autem hoc verum ſit, in hectica tamen ſemper inſpiciendæ: ſi enim bonæ ſunt, magnum afferunt ad ſalutem momentum; ſi prauæ, amplificant morbi periculum, vt 3. *epid. ſect.* 2. *com.* 6. dictauit Galenus.

Nunc proponamus ſigna, quæ vnicuique ſpeciei propria ſunt, incipiamúſque cum Gal. 1. *feb.* 9. ab illis, quæ tabidæ febris propria ſunt: In ea enim, oculi ſunt immodice concaui, in quibus ſordes ſiccæ conſpiciuntur, quales in his adſunt, qui ſub Solis ardore, longo itinere puluerulento ſunt confecti; & in eis flos vitalis, & purpureus eſt extinctus, quoniam diſſipatis ſpiritibus & ſanguine, quorum præſentia viuidus color enitebat cum hilaritate ſumma, color in facie liuidus apparet. Palpebras ob vitium languorem, & ſiccitatem attolere nequeunt. Tempora ob carnis conſumptionem, ſunt valde collapſa. Cutis præſertim faciei, eſt ſicca, intenta, dura. Demum tota corporis compago eſt arida, ita vt dicat Galenus, quòd *ſi partes ad ventrem attinentes, nudato corpore conſpiciantur, neque ex inteſtinis, aut viſceribus aliquod ſupereſſe videatur.* Quare præcordia verſus thoracem vehementer contracta reperiuntur.

Pulſus in hac febre gracilis eſt, & valde debilis, frequens, & manifeſte durus, quem ob proſtratum virium robur, maximam arteriæ ſiccitatem, & vſum adauctum fieri, res eſt manifeſta. Denique cognoſcitur hæc febris, ex acrimonia maxima, quam calor febrilis ób intenſam cutis ſiccitatem, tactui repræſentat. Quæ omnia ſigna ſi adſint ſimul, cum ſignis communibus copulata, tabidam exquiſitè febrem præoſtendunt, quam tertiæ ſpeciei conſtituimus.

Præſagium.

HEctica maraſmodes ab intrinſeco incurabilis, 10. *meth. c.* 10. quia humiditatem ſolidarum partium, æqualem deperditæ reſarcire eſt impoſſibile: ſicut enim ſenium vitari non poteſt, *lib. de maraſmo, cap.* 5. ita nec maraſmus. Deinde partes inualidæ, & ad attrahendum infirmæ, nutrimentum attrahere nequeunt, & ſi trahũt, illud per conuenientes vias ad extremas vſque permeare nequit, & hac ratione partes alimento orbatæ, areſcunt, & tabeſcunt. Inſuper ſicca intemperies, omnibus ſimplicibus deterior, 7. *meth.* 10. quoniam renititur valde, & corrigitur per humiditatem, quæ valde in agendo eſt pigra. Reliquæ verò duæ ſpecies, etſi curationem admittant, 1. *feb.* 8. & *lib. de marcor. cap.* 6. difficilimè tamen auxiliis ſuccumbunt, licèt hectica primæ ſpeciei faciliùs curationem ſuſcepter, nam calor præter naturam, refrigerantium ope poteſt remoueri.

Curatio.

FEbris hectica à cauſa aliqua fouente non dependet, quare in curatione illius, ſolùm à natura febris ſumenda indicatio eſt, quæ per contraria indicat remotionem ſui: adeóque ſola refrigerantia, & humectantia expoſtulat, vt Galenus 10 *meth.* 6. *in fin.* & *cap.* 7. & 8. *ſequentes*, & Auic. 1. 4. *tract.* 3. *cap.* 4. *in princ.* confirmat, Hac ratione aër, cibus, potus, & alia quæ vel intus, vel extrà adminiſtrantur, ad frigidum humidum inclinent, eſt neceſſe. Vacuationes incongruæ ſunt, quoniam hectica eſt immaterialis morbus. Solùm reficiendæ vires alimento optimo, probi ſucci, facilis coctionis, & diſtributionis, lento & tenaci, vt exſiccatis partibus poſſit ad-

A hærere. Reſtaurantia offerenda, inter quæ primatium locum obtinet lac, cuius potu hecticos impugnari multoties, & ſanitatem recuperare experimento comperimus: de cuius præſtantia pro inſtaurandis hecticis, *lib.* 2. *Hiſt. Princip. Medic. in com. Hiſt.* 35. & *lib.* 4. *Hiſt.* 44. fusè ſumus proloquuti. Inter alia præſidia, quæ probè nutriunt, facilè coquuntur, & hecticos mirifice humectant, & impugnant, ſunt limaces, Ranæ, teſtudines, ex quibus parare ſoleo compoſitionem, cui Confectio ex teſtudinibus nomen eſt inditum, quæ ad hos effectus complendos, mirandum in modum ſuccurrit, quæ ſic paratur.

℞. *Carnis teſtudinis aquaticæ*, ℥ iiij. Coque in aqua, vel iure hœdi, cum excorticato hordeo: *Strobylorum*
B *per horas* iij. *in aq. calida roſacea priùs infuſorum*, ℥ ij. *amygdalar. dulcium mundatar.* ℥ iiij. *gummi tragacanth. infuſi in aq. roſar. ſem. papauer. albi, lactuc. portulacæ, & ſem. frigidor. an.* ʒ ij.

Singula ſeorſim contundantur, & miſceantur: adde *electuar. reſumptiui, diamarg. frigid. an.* ʒ ij. *ſacchari albi, diſſoluti in aq. bugloſ. q. ſ.* fiat ſecund. art. electuarium, auro decoratum, ad formam magnarum Tabellarum. Doſis in aurora, vnica dim dia, ſuperbibitis vnciis duabus iuris pulli, vel gallinæ decocti, cum hordeo, portulaca, & lactuca.

Laudatur ptiſſana, Far, Vitelli Ouorum, aquæ ſtillatitiæ ex limacibus, ranis, teſtudinibus, anguillis ablutis ſine pelle cum aq. Roſ. Partes præcipuæ refrigerandæ,
C roborandæ, humectandæ, vt hepar, cor, ventriculus, vnguentis, oleis, epithematis, ſacculis. Intus offerenda eadem, quorum copia diuerſimodè recantata eſt apud auctores plores, quam huc transferre, Medico ingenuo eſſet indecorum valde.

De balneo, eiúſque partibus, ſatis plura *cit. lib.* 4. prædiximus. Balneum ex lacte, vel ex lacte aqua permixto, optimum eſt, de quo etſi Græci non meminerint, tamen Auicenna 1. 4. *tract.* 3. *cap.* 6. permittere emulſionem lactis ſuper hectici membra, antequàm ingrediatur balneum, conſuluit: approbat Serapio *tract.* 8. *cap.* 12. ex hac enim emulſione, hectici magis humectantur, vel ſi paretur ex nutrientibus aliis rebus, vt iure gallinarum, arietis, bubulæ, etiam erit præſtan-
D tiſſimum.

OBSERVATIO.

Pro Hectica curanda, vnguentum ex caſsia præſtantiſsimum.

AD auferendam hecticæ febris ſiccitatem, per os oblata humectantia parum iuuare, ratio dictat: nam ob conuenientes vias, rugatos meatus, cutaneos poros præ ſiccitate obſtructos, nec alimenta, nec medicamenta ad partes extimas, commode accedunt, etiamſi à debili hecticorum calore coquantur, actuentur. Quid ergo agendum, in anguſtia tanta? Totam
E cutem contractam & rugoſam humectare, oblinire, demulcere, ne in lapſum immedicabilem ſiccitatis delabatur, qua ſi ſemel occupetur, nullum poſtea remedium habet. Eligenda ergo ſunt humectantia lenta, pinguia, quæ lentore ſuo diu in cute morata, humiditate ſua oleoſa, humiditatem noſtram nutriant, & refocillent. Inter tot ab auctoribus conſcripta, hoc vnguentum eſt expertiſſimum, cuius vſu, præſertim poſt balneum, vndecim hecticos craſſefactos vidi, qui lacte, & farre deinde nutriti, ſanitatem recuperarunt. Totum corpus à planta pedis vſque ad collum vngi debet, & poſtea ſindone coopertus æger per horam vigilet. Huius forma eſto hæc.

℞. *Pulp. caſſiæ fiſtularis*, ℔. ß *butyri recentis inſulſi*, ℥ iij. *axungiæ gallinæ, medulla cruris vituli, an.* ℥ x. *vng. ſ.* ... *ti reſumptiui, vnguenti filij zacharia, an.* ℥ iij. *olei nenuph. roſat.*

roſar.violar.an. ℥ iij. *olei papau.* ℥ j. *ß. mucilaginis ſem. pſylli.ſem.cydonior.althææ aq.roſ.extract.an.* ℥ iij. *nris pinguis capitis caſtrati,* ℥ vj. *lactis muliebris,* ℥ v. *ſucci ſemperuiui,* ℥ ij. *aq. album. ouorum agitatorum prius,* ℥ iiij. *farinæ hordei,* ℥ ij. *pulu.roſar.ſantalor. coriandri præparat. coral.rubri,an.* ʒ ij. Miſceantur omnia , cum ſero lactis caprini , aqua hord. & roſacea , & ſec.art. fiat linimentum , pro hecticis mirabilis efficaciæ , quo , matutino tempore,& nocturno tribus horis poſt paſtum , vti eſt neceſſe.

CAPVT XXVIII.

De Peſte.

Definitio.

DE Epidemia peſtilenti tractaturo , expedit primò implorare diuini numinis auxilium , quo veluti clypeo permunitus, aduerſa non pertimeſcam, & aliqua languentibus valdè proficua proferam in lucem. Etenim quælibet peſtilens conſtitutio , omnipotentis Dei, Optimi Maximi, ita eſt,vt ex *lib.2.Regum,cap.* 24. conſtat apertè. Tempore Dauid Regis , conſpexit Diuus Princeps Angelum Domini,euaginato gladio, populum fortiter cædentem ob peccatum , & ad Arcam Areuna Iebuſæi hoſtia placatus Dominus , continuit Angelum, & cohibita eſt plaga ab Iſraël. Quare cùm ob ſcelera mortalium,hæc clades frequentiſſime inſoleſcat,poſtrati ad Deum confugientes, dicamus : Voce mea ad Dominum clamaui, *Pſalmo 76:*

De qua , eiúſque curatione genericè , luculenter tamen licèt protulerimus plura, non indigna lectu, *lib.1. Hiſt.Princip. Medic. Hiſtor. vlt.lib.2. Hiſt.89.lib.4 ab Hiſt.46. vſque ad* 49. tamen hoc loco ſpeciatim , de eius curatione , peculiarem faciemus commemorationem.

Peſtis ergo, vt didicimus ex Gal.1.*epid. in proœmio,* & 1. *acut.* 9. nihil aliud eſt, quàm Epidemia pernicioſa , hoc eſt , peſtis eſt morbus vulgaris multos perimens , verba ſunt Galeni 3. *epid ſect.* 3.*com.*10. Aduertere , non pronunciare Galenum , maiorem partem correptorum neceſſariò perire,ad hoc vt ſit peſtis , ſed ſufficit quòd multi pereant, vt *lib.1.cit. Hiſt.*animaduertimus.

Nobis non eſt in animo,plurimùm ſpatiari, in indaganda notione nominum morbi epidemici , ſporadici, cùm ſit ſatis Galenum audire, ſummatim hæc perſtringentem , 1. *acut. cit. Oſtendit hac oratione Hippocrates , morbos multos vno fieri tempore , quos , ſi pernicioſi fuerint, peſtem appellant ; ſi verò mitiores, epidemos, vel epidemios nominantes: vt epidemius morbus ſit, qui tempore anni aliquo,in regione aliqua abundet,inſoleſcátque ; peſtis verò, epidemia pernicioſa. Eſt verò & aliud morbi genus commune multis,quod in regione ſuperuenit, & endemium, vel endemium appellatur,quaſi patrium dixeris,vel vernaculum. His autem omnibus aduerſantur ſporades , id eſt, qui ſparſim,priuatimque prehendunt,ægros diſcrepanter fatigantes ,nec ſecundùm communem modum conſtantes.* Subdit : *Rariùs quidem tum Epidemici,tum peſtilentes fiunt, vocati verò ſporadici,frequenter.* Hæc ſunt Galeni verba, tam conſpicua,vt ampliorem interpretationem expoſtulare non videantur.

Operæ tamen pretium aduertere,peſtem aliquam viſam eſſe,ita intenſæ,& eff.ænatæ feritatis,vt ferè omnes correptos perdat, atque interficiat. Conſpicitur non ita rarò alia,in qua multi euadunt , & multi ferè æquè pereunt. Eſt verò tertia , in qua maior pars correptorum euadit,ſed nihilhominùs multi intereunt. Atqui cùm intenſio,& remiſſio non varient ſpeciem,profectò cunctæ
A hæ peſtilentes conſtitutiones,peſtis nomine comprehendi & poſſunt,& debent,dummodò ſub allata peſtis definitione ſint repoſitæ.

Cauſa.

AErem cauſam eſſe communiſſimam morborum omnium popularium valdè communium , vt Hippocrates aſſerit *lib.2.de nat. human.* latè tradidimus *lib.4.Hiſt.PP. Medic. Hiſt.cit. Vtrùm* autem *à variis cauſis, ſecundùm Galeni doctrinam, poſſit ſecundùm totam ſui ſubſtantiam alterari aer?* dubium eſt grauiſſimum. Galenus *lib.1.feb* 4.quatuor cauſas propoſuit : Prima eſt copia cadauerum inſepultorum. Secunda, aquæ immo-
B tæ , retentæ in lacubus , & ſtagnis. Tertia , conſtitutio æſtuoſa excedentis caloris , & ſiccitatis , qualis fuit illa tempore Thucydidis , relata à Galeno 1.*feb. cit.* & cùm ſimilis conſtitutio , ex illius mente , non ſufficeret ad gignendam illam truculentam peſtem, addidit & quartam cauſam , dicens , ex Æthiopia acceſſiſſe aliquod ſemen peſtis , ex quo illa tanquam à vehementi cauſa emanarit.

Hæ ſunt cauſæ propoſitæ à Galeno, cui omnes poſt eum ſcribentes de peſte, aſſentiuntur. Cadauerum inſepultorum multitudo peſtem excitat,quia ab his vaporea eleuantur tetri , putridi, dira labe fœdati , qui aërem in tota ſubſtantia corrumpere nati ſunt. Ob quam cauſam, aquæ reſtagnantes immotæ peſtem excitant. Eodem modo putei occluſi diu , quando deobſtruuntur,
C vapores ex ſe emittunt venenatos. His cauſis annumerandus terræ motus , cuius fragore vapores putridi in cauernis terræ retenti,exhalant, qui inficiunt aërem , & eum reſpirantes coinquinant.Hinc fit,vt verum ſit problema Ariſtotelis,4 *ſect. probl.* 21. cum annum eſſe peſtiferum affirmans,qui valdè pluuioſus eſt : aër enim ob copiam vaporum putridorum, alteratur eximiè, & corrumpitur.

Vtrùm inquinamentum, & ſemen peſtis,ad conuertentiam dicantur? Hæc quarta cauſa,explicatu ſatis eſt difficilis , quid nempè per ſemen peſtis Galenus intelligat. Sed relictis plurimi expoſitionibus , per ſemen intelli-
D gere puto , certam illam malignam qualitatem , cuius efficacia aër in tota ſubſtantia corrumpitur , & alteratur,& cuius vi ipſe peſtifer efficitur, ita vt peſtis ſit origo. Accedit , quòd alij Galeni interpretes , loco vocabuli Latini , *ſemen peſtis* , tansferant inquinamentum peſtis , ſeu ſorditiem contagioſam peſtis , & hæc eſt illa pernicioſa qualitas , quæ aërem peſtiferum reddit.

Hæc interpretatio ex mente Hippocratis poteſt deduci , hoc enim vocabulo vſus eſt , quando propoſuit cauſas , ob quas peſtis omnia animalia ſimul non inficiebat,etſi ab aëre eſſet excitata, qui æquè omnibus eſt communis, & inter alias, quas ſubdit rationes, inquinamentum peſtiferum exiſtens in aëre, eſſe id, quod quædam animalia aliis illæſis inficere affirmat, quia illis eſt aduerſum , his minimè : Quare idem eſt , inquinamentum peſtis , ac ſemen peſtis , dummodò ſub his nomi-
E nibus comprehendatur illa pernicioſa qualitas , quæ peſtem generare ſolet , quando in aëre gignitur , vel ei communicatur : nam ſi eſt ſordida , ipſum immundum ; ſi lenta,contagioſum reddet,ita vt lentore ſuo, & vapore maligno,illos quos attingit,inficiat,quæ peſtiferi aëris ſunt conditiones propriæ.

Sed inquires , à quo fonte emanet hoc ſemen , & quomodo aëri communicetur , cum in tota ſubſtantia alterans. Dic, ſemen peſtis, hoc eſt , illam ſordidam & malignam qualitatem , contagioſam , & lentam, oriri ex omnibus illis cauſis ſuprà dictis , quæ aërem corrumpunt , ea corruptione , vt peſtem inducere poſſit. Secundo quæſito facilis eſt reſponſio : nam vapores cadauerum inſepultorum, cloacarum, &c.peſſima illa

illa qualitate affecti, aëri ipſam communicans, quum illi permiſcentur.

Dubium extricatu difficile eſt: *Vtrùm præter cauſas peſtis, à Galeno propoſitas, alia etiam ab Arabibus & Aſtrologis allata ſint admittenda?* Auicenna 1. 4. *tract.* 4. *cap.* 2. præter inferiores, & propinquas cauſas peſtis, alias proponit ſuperiores, & remotas, aſſeritque eſſe certas formas, & figuras, in quibus cœli, & aſtra ſuos effectus producunt: Certum enim eſt, & apud Philoſophos tantum, in omnibus generationibus, corruptionibus, alterationibus aliis naturalibus, quæ in inferiori mundo fiunt, orbes cœleſtes, & aſtra, vt agentia ſuperiora, & potiſſima concurrere; & ob hanc cauſam. Philoſophus 4. *meteor. cap.* 2. ſublunarem mundum eſſe continuum, aut vt alij exponunt, contiguum ſuperioribus lationibus aſſeuerat: quod nullus mortalium hactenus dubitauit, & innumeris exemplis *lib.* 3. *criſ. cap.* 2. confirmat Galenus.

Sol, Luna, aſtra, planetæ, orbes cœleſtes, mirabilia producunt in ſublunari mundo. Hæc aſtra tempora anni diuidunt, & menſes, excitant ventos, pluuias, niuem, pruinam, tempeſtates, ſerenum tempus, noctem à die diſtinguunt. Hac ratione agricolæ, ac nautæ planetarum occaſus tantoperè ſpeculantur, & Medici aſtrorum concurſus ad morborum curationem, ex mente Hippocratis, *lib de aëre, loc. & aqua*, & alibi, auidè, attentéque rimantur.

Magna ergo eſt potentia aſtrorum in hæc inferiora. Quare non citra euidentem rationem, in propoſito negotio aſſerunt Aſtronomi, ſtellas crinitas præcedentes, Solis, & Lunæ portentoſa deliquia, & congreſſus errantium ſiderum, peſtilentes conſtitutiones interdum excitare. Inficitur ergo aër, aliqua maligna qualitate cælitùs demiſſa, ex cometis præcedentibus, & luminarium deliquiis, quæ potens eſt eos afficere, qui morboſum in corpore apparatum retinent, cæteros minimè.

Inſuper, quòd prauos effectus producat in his inferioribus Solis deliquium, nobis argumento ſit, quòd qui eundem laborantem intuentur fixè, occæcantur facilè, vt 10. *de vſu part. cap.* 4. prodidit Galenus. Neque aſſeras hoc accidere, vi lucis diſgregante viſum: Id enim magis fieret à non laborante ſole, quod eſt falſum. A prauo ergo influxu hoc fieri, eſt dicendum, oculos intuentes offuſcante, & offendente.

Neque obiicias cum Auerroë, aſtra non poſſe aliquid mali influere, ſed ſemper operari bonum: Nam etſi influxus ſiderum quilibet, ſimpliciter dici poſſit, & debeat bonus, tamen pro varietate materiæ diſpoſitæ, ſaltem ex accidenti quodam, prauos interdum effectus poteſt in aëre, & his inferioribus edere. Cùm enim cœleſtia corpora ſint agentia naturalia, ſunt prædita virtute alterandi, & immutandi elementa, & mixta, idque operantur lumine, motu, & influentia, quibus corpora humana ad varias, & malignas affectiones, pro varietate particularis influentiæ, diſponuntur.

Hæc doctrina deduci poteſt ex Hip. qui ſic debet *lib.* 3. *Aph.* 8. *In legitimis temporibus, ac conuenientem ſeruantibus temperaturam, morbi legitimi, ac boni iudicij fiunt; intempeſtiuis autem non legitimi, & mali iudicij.* In qua ſententia, Hippocrates per morbos conſtantes, intelligit ſparſos, & aliquos morbos epidemicos, qui non ita interficiunt. Ergo ſi hæ alterationes benignæ, aut malignæ, ex aëris alteratione naturali, vel præternaturali emanant, vna & altera mutatio ex aſtris oritur, quæ in naturali concurrunt clementes, & benignæ, quas Aſtrologi Fortunas appellant; & in præternaturali inclementes & malignæ, quas ipſi Infortunas vocare conſueuere. Infertes ex his, etiam aſtra benigna, morbos ſparſos, & conſtantes; maligna autem, epidemicos, peſtiferos, & inconſtantes generare. Aſtra

A enim ſuos effectus producunt, inter quos, morbos eſſe connumerandos, mediante aëre, non eſt denegandum, quem qualitatibus manifeſtis, aut occultis, quas influentias vocant, immutant & alterant.

Hoc placitum non incongruè ex Galeni ſententia depromi poteſt, qui *lib.* 3. *de dieb. decretoriis*, *c.* 5. ex ſententia Ægyptiorum, dies caniculares benignos eſſe, & clementes, quando cum cane adiungatur aliquis planeta benignus, confirmat; contrà, hos dies eſſe inclementes, & malignos, quando planeta adſit malignus, aut aliquis aſpectus malignus ſimul concurrat.

Aſtra ergo, & planetæ aſpectu ſuo, & coniunctionibus variis concurrunt, & in cœlo diuerſas formas, & figuras efficiunt. Harum facit mentionem Hippocrates
B 1. *de nat. hum. text.* 7. quando Medicos monet, vt præſenti vaganti conſtitutioni, morbis, temporibus, formis, & ætatibus reluctentur valde. Quare per formas intelligit eaſdem figuras, & formas ſtellarum, & orbium cœleſtium, quas Auicenna enumerat.

Sed videtur abſonum, aſſerere aſtra, & orbes cœleſtes poſſe immittere peſtem in hæc inferiora, haberéque in ſe influxus malignos, & peſtiferos: Cùm enim ad conſeruationem mortalium, & omnium rerum ſublunarium, ſint à Deo creata, quæ immutabili quadam varietate, & æquabilitate gubernant, non videtur poſſibile, poſſe ex ſe emittere, & influere qualitates peſtiferas, venenatas, quas non habent, quarum vi & efficacia, humanum genus veluti poſſit extingui. Adde quòd ex Peripateticorum mente, influxus negantur, cùm pro
C certo ſibi perſuadeant, Ariſtotelem voluiſſe, orbes cœleſtes, & aſtra ſolo motu, & luce efficere operationes ſuas, quin aliquis alius influxus concurrat. Quare non deſunt, qui has influentias Aſtrologorum irrideant, & contemnant, & tanquam imaginarias flocci faciant, cùm ij hactenus rationem promere non potuerint, cur in illis figuris, & aſpectibus, & non in aliis, influant illæ influentiæ, & non aliæ; quæ cùm ad libitum ſint inuentæ, reales effectus producere non poterunt, vt eſt peſtis, & alia viſibilia. & ſenſibila, quæ cauſas ſenſibiles, videlicet motum, & lucem aſtrorum, & orbium cœleſtium veriſſimè habent.

Cæterùm hæc commoda gaudent explicatione. Orbes cœleſtes ſunt pulcherrimi, perfectiſſimi, perpetui, ſed ab hac perfectione non degenerant, quando ex ſe
D influxus peſtiferos, venenoſos, malignos, ob peccatorum flagitium, & ſcelera emittunt: Si enim ipſe Dominus cœlorum, omnis viſibilis, & inuiſibilis creator, perfectiſſimus, pulcherrimus, & ipſis orbibus, ac aſtris, infinitè melior, mortales ipſos pœnis affligit, cur negabimus orbes cœleſtes peſtem, & alia damna conijcere in ſublunarem mundum, quum ſimilium ſuppliciorum ſint inſtrumenta?

Peripatetici autem, licèt in ſui Ariſtotelis monumentis, nomen influentiæ non inueniant, reperiuntur tamen alia vocabula, quibus eas ſignificari conſtat manifeſtè: Nam Ariſtoteles, omnibus Philoſophis conſentientibus, per lucem intelligit, non ſolùm perſpicuitatem, qua Sol, aſtra, & orbes cœleſtes mundum infe-
E riorem illuminant, & tenebras fugant, verùm virtutem & potentiam qua operantur, & omnes actiones ſuas mirabiliter exercent: hanc virtutem vocauere Philoſophi influentiam.

Illæ verò formæ, & figuræ imaginariæ non ſunt, ſed reales, & excellentes, ſiquidem orbium cœleſtium & aſtrorum diſpoſitionem demonſtrant, in illâ hora, & tempore, quo eas influentias ex ſe emittunt, quarum ope, varios operantur effectus, ob modum operandi diuerſum, quem habens aſtra, & orbes motibus ſuis, quorum vi & poteſtate, tam differentes formas & figuras, reali, & non imaginaria diſpoſitione efficiunt.

Præter præcipuam peſtilentiæ cauſam, & communiſſimam, quam aërem eſſe diximus, ſunt etiam aliæ

coadiuuante

coadjuuantes cauſæ, quæ peſtilentiam ſuaptè natura fouent, & augent, & aërem, loca, tempeſtates ad eam præparant: Harum aliæ ſunt internæ, externæ aliæ. Ex hominum naturis, excipiendæ peſti maximè omnium obnoxij ſunt, quorum corpora ſunt imbecilliora, impura, cacochyma, aut quæ ex intemperantia, victus depravata ratione, labore, concubitu nimio, imbecillitatem virium contraxere tantam, vt peſtilenti veneno reluctari nequeant: Quare rectè dixit Ariſt. 7. *prob.* 1. eos præ cæteris peſte labefactari, qui deprauato conſtant corporis habitu.

Mollia, rariotáque corpora, celeriùs aliis naturis peſte corripiuntur: cùm venenata, tum materia, tum qualitas, pluribus ac patentioribus viis, per arterias in præcipuum viſcus, totúmque habitum ſubeat, nec difficilè penetret. Calida, & humida corpora, cùm putredinis morbis ſint obnoxia, ſic & peſti. Demum vt ædes antiquæ quæ non firmæ ſunt, impetu ventorum faciliùs corruunt, quàm quæ firmis fundamentis nixæ: ſic homines, quibus ex fato vita imbecilla, ac breuior futura eſt, celeriùs & grauiùs, peſtifera cœli conditione tentantur.

In præparantium externarum cauſarum genere cenſentur, locorum ſitus ad auſtrum, loca maritima, cœnoſa, ventis ſalubribus carentia, concluſa, nec liberè perflata. Ex tempeſtatibus auſtrina omnium maximè peſtilentiæ anſam præbet: Nam Auſtri flatus corpora labefactant, laxant, torpida reddunt, ex Hippocr. 3. *Aph.* 5. & 17. Celſo *lib.* 2. *cap.* 4. Idem dicendum de Euris, & Subſolanis, qui quamvis origine, naturáque ab exhalatione, omnes calidi, ſiccíque ſint, quia tamen humidas regiones perflant, humorem acquirunt, quem vnà cum caliditate aëri inducunt: Quare ſi annus totus auſtrinus ſit, calidus & humidus, peſtilentiam maximè accerſit. Ex anni temporibus autumnus: nam ex inæqualitate eius, corpora redduntur imbecillia, & peſti maximè obnoxia; contrà, æſtate feruidiſſima peſtis ſeminarium abſumitur, & rigente bruma putredo coërcetur.

Signa.

IN peſte ſymptomata horrenda, & grauiſſima ſuperueniunt, & quod peius eſt, omnia fallacia ſunt, infida, & maxime incerta. Ea autem præcipuè ex calore, pulſu, & vrina deſumuntur, de quibus omnibus, etſi fusè, at ad Principum mentem ſumus proloquuti, *lib.* 1. *Hiſt. Princip. Medic. in com. Hiſt. vlt.* tamen ſub epilogo hæc refricare fas eſt. Calor ſæpè ad tactum exteriùs, nec admodum intenſus, nec peturens videtur, quamuis ægri interiùs magno flagrent incendio, vt 6. *epid. ſect.* 1. *com.* 19. literis prodidit Galenus. Pulſus adſunt omninò celeres, crebri, non prævalidi, ſed imbecilles magis. Aliis pulſus fiunt moderatis ſimiles, vt in hecticis peſtilentibus contingit. Reſpiratio eſt frequens, graueolens. Vrina non ſemper eodem modo apparet, nam quibuſdam eſt conturbata, aliis tenuior, plurimis colore, craſſitudine, & ſedimento, ſanis ſimilis.

Ægri ſitiunt vehementer, cibum reſpuunt, patiuntur bilis vomitum, præcordiorum diſtentiones, dolores, frigidos ſudores, extremorum frigiditatem, ſtillam è naribus, æſtum in thorace, linguam aduſtam, aridam. Ex humoribus vitium eſſe, & ex iiſdem febrem excitari peſtilentem, cognoſces ex obortis bubonibus, anthracibus, oria fœtore, & effloreſcentibus per vniuerſum corpus puncticulis. Híque interiùs magis æſtu laborant, etſi exteriùs caleant minùs, percipiúntque ægri ſæpè ſe febre inæqualiter laborare. Sitiunt magis, & aridam linguam perpetuò habent. Iis adſunt deliria, comata, vigiliæ. Si ſolidæ cordis partes ſint accenſæ, febris eſt exigua, æqualis; quam nec ipſe æger percipit euidenter. Pulſus, & vrina moderatis ſimiles, 3. *de præſag. ex pulſ.* 3. Apparent mox anxietudines, anguſtiæ graues, mœrores, cardialgiæ, tremores, oſcitationes frequentes, ſenſuum interceptiones, ſomnus profundus, qui nocentiſſimus eſſe ſolet; nam venenoſus ſuccus ad interiores partes adactus, partes principes percellit; quare ab eo omni conamine arcendi.

Porrò iis materia turgens ſæpiſſimè eſt, quæ ſtare loco neſcit, ſed modò in hanc, modò in illam partem truditur à natura, eius malignitatem non ferente. Diaria peſtilens citiſſimè interimit, vno nempe die, nam ab ſpiritibus putridis & corruptis, originem ducit, quæ omnia refert Paulus *lib.* 2. *cap.* 35.

Præſagium.

PEſtis mortifera eſt, crudeliſſima, & nulla crudelior ipſa, prout tot auctorum ſententiis firmauimus, *lib.* 4. *Hiſt. Princip. Medic. in com. Hiſt.* 46. Auicenna *loco cit.* diuiſit ſigna per quatuor tempora anni, quæ peſtem præſagiunt manifeſtè. In Autumno, inquit, aduentantem peſtem poſſumus præſagire, quando in fine æſtatis, & principio autumni apparent in aëre ingentes ignes, qui cœlum ipſum, mare, & terram comburere videntur. Apparent etiam luces, & ſplendores magni, qui noctem pellucidam reddant, & perſpicuitate pleniſſimam, præcipuè ſi cometa adſit, aut ſtellæ vagantes è cœlo decidere videantur.

Quare hoc loco, breuiter ſubdifficile dubium exponendum: *Vtrùm apparentes ignes, & ſtellæ vagantes in cœlo, peſtem præſagiant?* Nam ſi hæ apparitiones oriuntur ab exhalationibus ſiccis, quæ in ſuprema aëris regione, transmutãtur in figuras dictas, auctore Ariſt. 1. *meteor. cap.* 7. & 8. ſolùm ſiccitatem præſagient, ob magnam exhalationum copiam, quæ ſunt vapores calidi ſicci, qui in has figuras abſumuntur. Plures Auicennæ, & Aſtrologorum ſententiam irrident. Alij vario modo eorum mentem interpretantur.

Solue tu hoc modo. In cometis, & aliis ſignis, quæ in cœlo apparent, & in terra, binæ cauſarum differentiæ debent conſiderari; aliæ enim vocantur materiales, aliæ efficientes dicuntur. Illæ nihil aliud, præter ſiccitatem ſignificant. Hæ, ſi ad Aſtrologorum opinionem rectè penſentur, ex certis influentiis emanant, quas certis aſpectibus, & cœlorum diſpoſitionibus, planetæ & ſtellæ efficiunt, & ideò Aſtrologi cometas, & alias apparitiones, planetarum partus vocare conſueuerunt.

Hæc ſententia non incongruè probari poteſt, ex ipſa opinione Aſtrologorum: hi enim cometam habiturum colorem, & figuram ſimilem naturæ planetæ, aut ſtellæ magnæ regnantis aſſeuerant; de quorum cœtu primi extant Ptolomæus, & Haly Abentagel, qui rectiùs de argumento cometarum diſceptarunt, & variis rationibus, & hiſtoriis muniti, euentus bellorum, ſterilitatis, morborum peſtilentialium, ad cometas ſubſequutos palàm faciunt: & hæc eſt cauſa, quare ad varios cometas, & in diuerſis locis apparentes, diuerſi effectus ſequuntur.

Quare ſic apparitiones ſunt ſigna eorum, quæ in poſterum contingere debent, ſiquidem ſunt planetarum partus. Accedit, quòd iuuant influxus ſtellarum, ad diſponendum aërem, & corpora, vt influxus ipſi promptiùs operari poſſunt, rectè ad patiendum, inferioribus corporibus diſpoſitis: & hæc eſt verior expoſitio Auicennæ. Hoc modo morborum Epidimicorum cauſa ſunt terræ motus, ſiquidem eclipſium, & aliorum planetarum ſuperiorum partus ſunt, & effectus. Quapropter cometæ & alia apparentia in cœlo, tempore autumni, aut alio quovis tempore, peſtem, & alias calamitates præſagiunt, ſecundùm locum cœli, quem occupauerint, aut colorem quo ſint inſigniti, aut ſtellam à qua procedunt.

Hyeme

Hyeme ſi aër ſit nebuloſus, & turbidus, & ad pluuiam inclinet, & non pluat, remaneatque ſiccus, morbos peſtilentes ſignificat. Sed hoc ſignum valdè ſuſpectum a pluribus aſſeritur, ideircò dubitandum: *Vtrùm hyems ſicca, peſtilentes morbos portendat?* Nam hæc conſtitutio ſicca, non ſolùm hyeme, ſed in aliis temporibus eueniens, morbos peſtiferos portendit, vt acciderunt æſtate nebuloſa, turbida, & pluuiis carente, in qua contigere morbi immanes, lethales, peſtilentes, vt refert Hippocrates *1.epid. ſect.1. text.9.* ita eueniunt quando annus fuerit auſtrinus, calidiſſimus, ſqualidus, impluuius, ipſo conteſtante Hippocrate, *eodem loco.* In hunc ſenſum Ariſtoteles 16. *probl.52.* ventos auſtrinos, pluuiis carentes, febres efficere aſſeuerat. Ergo, &c.

Secundò. Conſtitutio nebuloſa, turbida, non ſolùm quando fuerit ſicca, impluuia, ſed ſi ſit nimboſa, morbos facit peſtilentes, vt probat accidiſſe in quadam conſtitutione, Hippocrates *lib. 3. epid. ſect. 3. text. 1.* dicens: *Autumnus erat turbidus, nebuloſus, pluuioſus, acceſſit hyems auſtrina, & pluuia.* Quare conſtitutio auſtrina, ſiue ſit humida, ſiue ſicca, morboſa eſt, & malignos morbos præſagit. Ergo ſignum Auicennæ videtur ſuſpectum, & maiori indigens explicatione.

Dic. Signum eſſe certum: nam conſtitutio auſtrina, in quocunque tempore anni contingens, ſicca, nebuloſa, impluuia, morbos malignos ſignificat; oſtendit enim concurrere aliquam influentiam ſuperiorem, quæ pluuiam coërcet, etſi huius ſigna appareant manifeſta. At hoc ſi hyeme contingat, certius peſtiferos morbus præſagiet, quoniam fortiorem influentiam præoſtendit, tempore quo pluuiæ decidunt natura ſuapte.

Hoc modo poſſumus ad ſecundam dubitationem reſpondere, dicendo conſtitutionem auſtrinam, cum ſignis pluuiarum, ſiccam eſſe magis morboſam humida, & pluuioſa. Hócque ſecundùm qualitates manifeſtas eſſe verum non intelligas, ſed occultas, & ſunt influentiæ, quæ pluuiam terment, alioqui certum eſt, conſtitutionem humidam & pluuiam, eſſe ſicca magis morboſam.

Ver, inquit Auicenna, auſtrinum, frigidum, & impluuium, præſertim ſi ſubſequatur æſtatis principium ſimile, modò lucidum, modò turbidum, diurno tempore calidum, noctu frigidum, morbos peſtiferos præſagit. Hoc ſignum probari poteſt, ex doctrina Hippocr. *lib.1.epid ſect.1. text.6.* nam hæ diei, noctiſque varietates, in luce, tenebris, frigore, calore, diuerſimodè aërem alterant, corporáque ad morbus venenatus diſponunt, maxime ſi aliqua maligna qualitas cuncurrat ſimul, & aëri communicetur. Hæc omnia ſi æſtate accidant inconſtante, varia, auſtrina, parum calida, noctibus inquietis prædita, diebus turbidis, tunc morbus ſimiles expectare oportet.

Quòd ſi animalium venenoſorum generetur eo tempore multitudo, vt angutum, ranarum, lacertorum, murium, & aliorum quæ ex putredine oriuntur, tunc certò peſtem poſſumus præſagire: Hæc enim influxum venenoſum oſtendunt, qui ſicut ſordida animalia producit, ita venenatas, & peſtiferas progignit, maxime ſi vagentur morbi contagioſi, vt variolæ, morbilli, puncticulæ. Ita Ariſtoteles 1. *probl.* 22. multiplicationem ranarum paruarum, eſſe ſignum peſtis aſſeuerat. Si moriantur aues, cauſa peſtis oritur a radice ſuperna. Si animalia terreſtria ſubitò occumbant, in inferna regione ſitam eſſe cauſam peſtis, indicium eſt.

Præſeruatio.

INquires primò: *Vtrùm præſeruatio à Peſte ſit poſſibilis?* Reſponde hoc modo. Si quiſpiam contemple-

A tur vehementiam, & efficaciam huius mali, varium item, & incognitum modum, quo corpora humana adoritur, nónne præſeruationem impoſſibilem arbitrabitur? Deinde. Quis poterit eſſe impedimento, quominùs ſtellæ, aut planetæ certis aſpectibus, & locis, ex ſe qualitates peſtilentiales iaculentur? Et quis obuiare poterit, vt coniunctiones & influentiæ, quæ aërem ſanum & purum, reddunt venenoſum, non influant? Et quod medicamentum, tam alexipharmacum inueniri poteſt, quod influentiæ ſubtiliſſimæ, quæ viſcera penetrat tam efficaciter, aduerſetur. Dic. Quòd licèt nullum medicamentum poſſit aſſignari, quod concurſus aſtrorum impedire poſſit, tamen hoc poteſt eſſe, vt illorum in-
B fluentiæ non corrumpant, nec interficiant: medicamenti enim theriacalis vi, & efficacia, ita corpus muniri, ac roborari poteſt, vt influentiis malignis, & aliis agentibus putredinoſis reluctetur, ſiquidem præſidia alexiteria ſunt influentiis illis venenoſis efficaciora, nam, vt perdoctè dictauit Ptolomæus: *Vir ſapiens dominabitur aſtris.*

Super omnia placandus aſſiduis precibus Dominus, peccatis & vitiis repulſis. Aër in primis ignibus odorem fundentibus rectificandus, prout feciſſe Hippocratem legimus, ita monente Galeno *lib. de theriac. ad Piſon. c.16.* cuius hiſtoriam lege *4.lib. Hiſt. Princ. Med. Hiſt.* 49. Duo enim commendat Hippocrates *lib. 1. de nat. human. text. 9.* ad præſeruationem peſtis: primum, vt
C cor pauca indigeat reſpiratione; ſecundum, vt aër ſit familiariſſimus, & purus, & nutriendis ſpiritibus aptiſſimus, qui qua arte ſit parandus, eo loco notauimus. Ad præſeruandum, ſummè laudatur Arſenicum, aut argentum viuum, ſiniſtro lateri appenſum: Sed ſiculneum, & nocuum eſt auxilium, de quo lege *lib.2. com. Hiſt.89.* Quo loco venena ſupra cor geſtare, inutile eſſe determinauimus. Sepelienda corpora peſte demortua, quia contagioſa ſunt, & aërem inquinant, vt *lib.2. com. Hiſt. cit.* perleges.

Partes principes medicamentis roborandæ, vt hoc modo, imminenti veneno poſſint reluctari; hæc dicuntur Belzaartica, theriacalia, alexiteria, alexipharmaca, Antidota. De horum cœtu ſunt theriaca, lapis Belzaarticus, cortex radicis chamæleonis albi, Tormen-
D tilla, ſemen acetoſæ, Vnicornu, Terra Lemnia, ſemen citri, & limonis, Coccus Maldiuienſis, lignum Aquilinum, lignum Colubrinum, Mithridatium, & alia plura tam ſimplicia, quàm compoſita, quæ *citatis locis* retulimus.

Citria mela ſaccharo condîta, vtiliſſima ſunt, & veneno reſiſtunt. Succus eorundem ſaccharo inſpiſſatus, peſti, & venenoſis morbis mirabiliter reſiſtit, ſicut & limonis, ac arantiorum acidorum, radix ſcorzoneræ ſaccharo incruſtata, & eius ſyrupus, mirandum in modum roborant cor, & veneno reſiſtunt. Conſerua Violarum, Bugluſſæ, Borraginis, Flor. Stœchados, Conſerua acetoſæ, roſar. ceraſorum acidorum, Myrobalanor. malor. Perſic.

De Alliis maior eſt controuerſia inter Auctores:
E *Vtrùm ad peſtis præſeruationem, in cibis ſint admittenda?* Galenus ea videtur reprobare, *lib.1.de diff. feb.cap.4.* dum pro præſeruatione peſtis, à prauis eduliis eſſe fugiendum docet, & inter hæc, allia connumerat, & cœpas. Dioſcorides *lib.2.cap.141.de alliis*, ea ſiticuloſa eſſe aſſeuerat, quare reproba erunt, & nullius vſus, ſiquidem ſitim, & calorem internum inducunt, ad frequentémque anhelationem promptiſſimè cogunt.

Solue dupliciter. Allium vi pollet contra venenum, & eſt Alexipharmacum præſtantiſſimum, cuius odorem venenoſa animalia auerſantur, ita vt ſi eius nidorem vel leuiſſimè perſentiſcant, illicò occumbant. Plinius enim *lib.2.nat.hiſt.cap 4.* tigres, & leones, interficere omnes, exceptis iis qui allio vncti ſunt, aſſeuerat. Quare allium crudum facit ſitim, & eſt mali ſucci; coctum verò, &

aſſum,

aſſum, cùm acrimoniam deponat, etſi non ita nutriat, corpus non replet malis humoribus, nec eſt diſcuſſoriũ Solue ſecundò. Allium, vt nutrimentum, in peſte reprobandum, vt medicamentum, ſummoperè iuuat, licet enim aliqua ex eius eſu corpori malitia accedat; tamen maior eſt vtilitas, quæ ex eius vi conſequitur, alexipharmaca. In hunc ſenſum intelligendus Galenus 12. *meth. cap* 8. quando allium theriacam vocat ruſticorum, cuius eſu ſanatum fuiſſe ruſticum, colico dolore laborantem, celebri quadam Hiſtoria enarrat Galenus *lib* 12. *meth. cap. cit.*

Virùm ad præſeruationẽ peſtis, neceſſaria ſit ſanguinis miſſio? magnum inter Medicos hactenus fuit certamen. Sunt qui negant: nam ſecta vena, ſpiritus exhauſtis, debilitato & frigeſcente corpore, videtur quòd imminens, iamiámque veluti ceruicibus impendens peſtilentia, minimè arceri poſſit: imò viſi ſunt multi, vitalium in primis, deinde etiam conſentientium reliquarum facultatum langore interiiſſe; experimento enim compertum eſt, in præcauenda peſte, corporis virium integritatem eſſe neceſſariam. Quare auerſanda venæ ſectio eſt, niſi viribus maior adſit plenitudo, aut certè venarum diſtentio. Quare ſi phlebotomiam exerceas, debili corpore exiſtente, venenum faciliùs in cor & venas penetrat, atque ita vires vacuatione imminutæ, inſilienti perniciei, vix vnquam, nec niſi ægrè obſiſtere poſſunt: imò humores naturales, ſecta vena exagitati, promptiùs labem contrahunt. Si tamen in venis adſint vitioſorum humorum redundantium ſigna, viréſque ſint vegetæ, tunc parcè phlebotomandum, aut ſcarificandum, aut admotis hirudinibus ſanguis ducendus, vt natura deonerata, imminenti veneno reluctetur, ſubtrahatúrque fomes in corpore latens, cui venenoſa qualitas promptiſſimè adhæret.

Huic proxima eſt de peccantiũ humorũ purgatione controuerſia: *Vtrùm decernenda ſit, an omittenda?* Ac profectò, qui ſano ſunt corpore, difficilè ferunt medicationes, 2. *Aph.* 36. *&* 37. idque non ſine corporis detrimento, viriúmque iactura; nihilominùs tamen, ſi qua in venis impuritas, & cacochymia ſubeſt, purgans medicamentum adeò nihil obeſſe putandum, vt magnum adiumentum ſit allaturum. Quare corpus, & humores ad fauſtam purgationem præparentur priùs, vt 1. *Aph.* 22. & *lib.* 2. *text.* 9. admonuit Senex. Benignum exhibendum pharmacum, cui antidotum nunquam permiſcendum, nam illius vires infringit & obterit; motúmque contrarietate, humanam naturam grauiùs offendit, atque percellit.

Cæterùm, ſicut in peſtilentia ſcabies è toto corpore erumpat, ex fonticulis, aut vlceribus diuturnis, aut fiſtulis, hæmorrhoidibúſve ſordes emanent, horum omnium tunc temporis ſanatio, minimè curæ eſſe debet, vti nec corporis aliorum affectuum, per quos viſcerum impuritas, interioráque omnia expurgari conſueuerunt; tunc enim tantum abeſt vt noceant, vt poſt vniuerſalem corporis vacuationem, artubus à pleriſque multis hoc caſu admoueri ſolita cauteria, tum quæ actu, tum quæ vel ſola poteſtate vrendi vim habent, non paucis bene ceſſiſſe, experientia ipſa abundè teſtetur.

Curatio.

AB aëre capiamus exordium. Hic ſit clarus, lucidus, odorus; ſin minùs arte paretur, æſtate quidem inſperſis per domum herbis redolentibus frigidis, hyeme, calidis. Cibus facilè, valenter, probéque nutriat, parcior, iiſque ſæpius aſſumptus, vt vires tam immani vitio reſiſtere queant. Quare ad pleniorem potiùs, quàm tenuiorem victum ſunt cogendi, qui enim viriliter comedunt, à morbo liberantur. 1. 4. *tract.* & *cap.* 4. Potus, ſi febris nulla, tumoréſque nulli fuerint, ſit vi-

A num album, aut rubellum, tenue, purum, odoratum, ac pro cuiuſque conſuetudine vel meracum, vel dilutum, magis minúsve. Somnus modicus vtilis eſt. nã natura peſtilens virus foras pellere, & excludere nititur, excitato carbunculo, bubone, aut ſudoribus: ſiquidem per ſomnum cum innato calore, vna ſpiritus intrò recedunt, ibíque conduntur, humores verò à ſuperficie, atque extima cute velut in centrum retrahuntur, quare timor eſt, ne contagionis ſeminaria intrò condantur. Excrementa leni enemate, aut balano educenda. Animi perturbationes cauendæ.

De ſanguinis miſſione digladiantur Medici, num in curatione peſtis ſit vtilis, & ex quo loco ſit adminiſtranda? Hanc litem legis iudicatam, *lib* 4. *Hiſt. Princ.*
B *Medic. in com. Hiſt* 47. Sicut & controuerſiam de purgatione, num in peſte neceſſaria ſit, *eodem lib. com. Hiſt.* 48. Quare ab horum auxiliorum explicatione; nunc ſuperſedere ſatius duxi, ſicut à bubonis, carbunculíve curatione, quæ perito potiùs Chirurgo conuenit, quàm Medico. & nos *lib.* 1. *praxis admirandæ, Obſ.* 122. *&* 125 plura prælibauimus.

Nunc ad ſudorem prouocationem accedamus: Hi ſunt promouendi iis; quorum vis eſt venenatam perniciem ex alto ad cutem transferre: Nam Celſus *lib.* 3. *cap* 7. rectiſſimè dixit, *ingentem ſudorem effuſum, ferè peſtis auxilium eſſe præſentiſſimum.* In quem vſum aqua hæc ſudatoria eſt efficaciſſima

℞ *Pimpinel. tormẽtillæ dict. omni albi, ſerpẽtariæ, gentianæ Zedoariæ galangæ an* ℥ v. *piper long. caryophyllor.*
C *macis, an* ʒ j. *theriacæ,* ʒ ij. *camphoræ* ℈ j. *cornu cerui* ʒ ß. Omnia ex vini generoſi, & aq. ſcabioſæ æquis partibus macerata in duplici vaſe diſtillentur. Hæc aqua exhibita quantitatem vnciarum trium, tempore frigido ſummè præſtat. Quòd ſi æſtas ſit, poſſunt addi ſemina melon. cucurbit. folia borrag. bugloſſ. Cardui Benedict. & vnciis tribus poſſunt admiſceri oxyſacchari vnciæ binæ, adiecto ſacchari momento.

Cor roboretur epithematis, vt veneno reluctari poſſit:

℞. *Cortic mali medic. citrij, ſantalor. rubror. ſantalor. albor. coral. rubri, albi, camphor. oſſis de corde cerui, ſcobis eburneæ, Zedoariæ, croci. an* ℈ ß. *aq. roſ. violar. flor. bugloſſ. & acetoſ. an.* ℥ iiij. Arida in puluerem contrita cum liquidis miſceantur.

D Aliud.

℞. *Elect. è gemmis, confect. alkermes, confect. hyacinth. theriac. an* ʒ j. *sãtali rubri, corticis citri, xyloaloes, macis, an.* ʒ ß. *camphor. croci, moſchi, an. gr.* iiij. *vini generoſi* ℥ iiij. *aq meliſ* ℥ ij *aq roſ.* ℥ iiij *aq cinnamom.* ℥ j. *aceti roſ.* ℥ ij. Miſce.

Aliud refrigerans.

℞. *Aq. ſolan. lactuc. portulac. oxalid. nymphææ, bugloſ. meliſſophylli, an* ℥ j. *aceti roſ.* ℥ iij *ſantalor. omniũ, ſpodij, roſar. grani tinctorij, iunci odorati, an.* ʒ j. *camphor.* ℈ j. Sicca cum aquis miſceantur.

Hoc vnguentum etiam ſummè præſtat cordi admotum.

℞. *Sẽ. mali. citri, oſſis de corde cerui, ramẽti cornu Monocerotis,*
E *ſuccini albi, ſantali rubri, roſar. an.* ℈ ß *olei. & violac. an.* ℥ j. *axungia napha,* ℥ ij. ß. *confect. alkermes,* ʒ j. *aceti paulum.* Miſce, & fiat vnguentum.

Roborat cerebrum, & cor, odorari malum citrium. Arantium, Roſas, Santala, aut Globum hunc:

℞. *Omnium ſantalor. roſar. violar. nymphææ, amaraci, an.* ʒ j *coriandri,* ℥ j *camphor.* ℈ j cum tragacantho, aq. Acetoſ. Roſ. diluto excipiatur. Si verò tempus ſit frigidum, adde ſtyracem, Belzoïnum, ladanum, & ſimilia. Viſcera, & cor præſertim antidotis roboranda, quorum copiam tam ſimplicium, quàm compoſitorum *cit. loc.* retulimus. Symptomatis verò quæ ſuperuenire ſolent, obuiandum eſt auxiliis, quæ *lib. vlt.* peculiaria proponentur, quot verò ſint, infrà perleges.

OBSERVATIO.

Electuarium ad peſtem domandam efficaciſſimum.

℞ CОnſerua borrag. bugloſſ. fol. nymphaea, acetoſ. an. ℥ ij. conſerua flor. anthos, ℥ ß. theriac. ʒ j. ſucci ſcordij, quinquefolij, acetoſa, an. ℥ j. ſucci limon. ℥ ß. ſucci citri ℥ j cinnamom. ʒ ß. dictamni Cretenſ. ʒ ß. boli armeni, ʒ j cornu ceruí, ramenti cocci Maldiuienſis, ſcobis eborea, an. ℈ j. lapid. belzaartici gr. xx. electuar. de gemmis, cõfect. alkermes, Mithridatij, an ʒ ij. cortic. citri, coralli rubri, an. ℈ j. radic. angelicæ, radicis Zedoariæ, an. ℈ ß. Cum acido citri, ſaccharo præparato, & mira myrobolanor. ſaccharo conditarum, excipiantur omnia, adiecta vncia vini odoriferi, gr. x. Muſchi, & ambari gr. v. & fiat conſerua. Ex quibus pulueres, ſtillatitias aquas, tabellas, ſyrupos poteſt prudens Medicus, pro occaſione, & temporis varietate præparare.

De febre peſtilenti.

PEſtis non idem eſt quod febris peſtilens, nam peſtis prout genus poteſt reperiri ſine febre, contra verò febris peſtilens; prout eſt ſpecies, non poteſt dari ſine peſte, vt 3. *epid. ſect.* 3. *com.* 25. 55. *&* 57. notauit Gal. Nam verum eſt, quòd in corpore alicuius particularis poteſt generari humor, qui communicatus fomite, ſua veneno ſitate aërem extrinſecum inficiat, & febrem peſtilentem conſtituat, quam deſcribit Gal. in qua ſine febre apparuerunt vomitus, diarrhϾ; & in alia, de qua fuit loquutus 3. *epid. ſect.* 3. *com.* 25. in qua ob decubitum humoris ad brachia & crura, gangrænæ & ſphaceli, vbertim emanarunt: & ſic optimè definitur hæc febris peſtilens, quòd ſit *calor extraneus, malignus, cõtagioſus, qui ex his quos corripit maiorẽ partem interficit.* Huius febris triplex aſſignatur differentia, pro diuerſitate ſubſtantiæ, quam prædictus calor adoritur: nam ſi afficiantur ſpiritus, diaria peſtilens conſurgit, quam poſſe dari, diximus *lib.* 1. *Hiſt. Princ. Medic. in com. Hiſt. cit.* ſi partes ſolidæ: hectica generatur putrida, ac peſtilens; ſi in humoribus humoralis peſtilens inſurgit, & hæc frequentiùs infeſtare ſolet.

Cauſæ huius febris, aliæ ſunt procatarcticæ, aliæ antecedentes, coniunctæ aliæ. De procatarcticis ſatis *cap. ſuperiore* dictum eſt. In diaria, cauſa antecedens eſt vapor ſpiritibus permixtus, ita vt ex vtroque cauſa immediata huius febris emanet. In humorali ſunt humores, qui hanc qualitatem venenatam in ſe admittunt, ex quibus eleuantur vapores, qui febrem producere nati ſunt.

Signa, ex diuerſitate ſubſtantiæ: quam calor peſtilens apprehendit, venanda: variàque numerantur à Gal. *lib. de cib. boni & mali ſucci. cap.* 1. *lib.* 3. *de præſag. ex pulſib. cap.* 3. *&* 4. *lib. de inequal. intẽp. cap.* 48. & 4. *Aph* 48. & 3. *epid. ſect.* 3. *com* 57. & 6. *epid. ſect.* 1. *com.* 29. & *lib.* 9. *ſimpl. c. de terra Samia,* & *lib. de atra bile, cap.* 9.

Ea autem deſumenda etiam ſunt, ex qualitate mutata, actione læſa, excretis & retentis. Ex qualitate mutata: febrilis calor remiſſus apparet, cum aliquali acrimonia coniunctus, & hoc accidere certum eſt, quoniam ſpiritus vitales ad partes internas retrahuntur, in quibus intenſiſſimus calor eſt accenſus. Color faciei, præſertim in labiis, mutatur eximiè, & ad cæruleum, & plumbeum vergit, ſicut totius corporis ad rubrum declinat, hácque de cauſa puncticulæ, apparent, papulæ, variæ cutis efflorefcentiæ, morbilli, variolæ, abſceſſus retrò aures, ſub axillis, & in inguine.

Ex actione læſa, ſigna depromenda. Adeſt anxietudo, cum corporis iactatione coniuncta. Ægri inordinato motu, huc & illuc mouentur, ita vt neque linteamina poſſint ſupra ſe ferre, ingenti ſiti, vomitu, faſtidio, vigilia, delirio, difficultate reſpirationis & eius fœtore cru- A ciati. In facultate vitali læſio notabilis animaduertitur, & hac ratione pulſus eſt debilis, paruus, inæqualis, aliquando ad frequentiam, & celeritatem declinans, quoniam hæc febris, verſus has differentias pulſum non immutat, ſed cum remiſſo calore ſpiritus reſoluit, & temperamentum cordis euertit, & ideò exſolutio, animi deliquium, ſyncope, extremorum frigiditas, creberrimè ægros infeſtare ſolent.

Signa ab excretis, & retentis, læſionem facultatis etiam demonſtrant: quare inſoleſcunt alui fluxus, etiam vomitu æruginoſo, & atrabilario coniuncti, quæ omnia magnam & malignam ſuccorum aduſtionem ſignificant, vt perbellè 3. *epid. ſect.* 3. *com.* 57. & 4. *Aphor.* 21. notauit Galenus. Vrina eſt craſſa, perturbata, & aliquando tenuis, aquoſa, cum B intenſiſſimo fœtore, perſæpè ad viriditatem, & nigredinem declinans: quòd non multùm à naturali ſtatu mutetur, id in febre hectica peſtilenti contingit; hæc enim omnia ſigna, humorali ſolum ſunt peculiaria.

Præſagium ex ipſa febris acutie deſumes: ferè enim omnes quos corripit, interficit, & eſt extremè peracutus morbus, valdè pernicioſus, ita vt præſente virium debilitate, ſpatio decem horarum, & pro maiori, vel minori debilitatis gradu, vſque ad ſeptimum, interficiat. Certiſſima mortis ſigna ſunt, timor, triſtitia, cibi faſtidium pertinax, faciei color liuidus, aut nigricans, extremarum partium frigiditas, viſcerum cauma intenſiſſimum, vomitus porraceus, æruginoſus, niger. Deiectiones fœtidæ, vaC riegatæ. Vrina tenuis, aquoſa, ſine contento vllo, fœtida, liuida, atra, aut craſſa. Sudores frigidi, ſanguinis ſtillicidium vndequaque fluens, ſomnolentia, balbuties, cordis palpitatio, omnium rerum obliuio, puſtularum, & tumorum delitefcentia, conuulſio, lipothymia, ſyncope. Salutem portendit exanthematum, macularum, bubonum, carbunculorum exitus tempeſtiuus, quoniam partium principalium, à quibus emanant, robur & firmitudinem oſtendunt. Sunt etiam ſigna ſalutaria, quæ illis funeſtis, & lethalibus ſunt omnino contraria, & aduerſa.

Præcautio huius febris, ſimilis eſt illi, quæ peſti vtilis eſt. Curatio perficietur hoc modo. Non ſunt audiendi, qui naturam huius febris, in maligna qualitate eſſe D conſtituendam pertinaciter contendunt, ſolis Alexipharmacis eſſe tractandam ſibi perſuaſi: nam cauſa à putredine, & cacochymia maligna ortum ducens, auferenda eſt, ſi virium robur adſit, phlebotomia, & purgatione; citra quorum auxiliorum opem, hæc putrida febris eradicari nequit, ex hac enim vacuatione, magna vtilitas conſurgit, quoniam ablato ſubiecto extinguitur accidens. Quare pro virium tenore, præmiſſo clyſtere ex interna vena, venæ ſectio celebretur, purgationis gratia medicamentum clemens offeratur. Concedantur deinde, quæ cor roborent, & qualitatis peſtilentis effrænes vires coërceant, quorum copiam *ſuperiori capite* propoſuimus.

De febre maligna puncticulari.

E QVid ſit febris maligna, eius natura, multiplex ſignificatum, & quibus ſignis hæc inſidioſa, doloſaque febris ſit agnoſcenda, dixi *lib.* 1. *Hiſtor. Princip. Med. in com. Hiſt.* 81. Febrem puncticularem, à priſcis fuiſſe cognitam, docui ex illorum mente, *lib.* 2. *com. Hiſt.* 3. Nunc aduerto, febrem hanc puncticularem, in qua maculæ purpureæ, morſibus pulicum ſimiles apparent, eſſe putridam, prout ex pulſu, ex modo caloris, & vrina colligere eſt, a quibus Galenus putredinis ſigna venatur, *lib.* 9. *meth. cap.* 3. & 1. *feb.* 7.

Verùm

Verùm licèt ſit de putridarum genere, nulli illatum eſt adſtricta, ſed per omnia vagatur, & eſt continua. In hac febre etſi continua ſit, accidunt rigores, quia licèt ſit intermittentes, iuxta Hip. 4. *Aph.* 63. tamen ij ſæpiſſimè ægrotantes premunt, ſuborti à vaporibus malignis, eleuatis ex materia maligna, intra venas impacta, qui partibus ſentientibus communicari, rigores excitant, in quibus ſæpe febris ad tantam peruenit remiſſionem, vt intermittens videatur, & Medicos ſæpe deludat, qui rigoris ſpecie decepti, eam intermittentem, & ſalutarem eſſe ſibi perſuadent.

Quòd autem hæc febris per per omnia putridarum genera vagetur, experimento comperrum eſt, quoniam aliquando repetit per circuitum quotidianæ, tertianæ, quartanæ. Neque ex hoc dicas, intermittentem non poſſe eſſe malignam: hoc enim eſſe falſum, determinaui *lib.* 1. *intem. Hiſt. cit.* Hac ratione hæc febris eſt popularis, contagioſa, nam præſente in corpore morboſa diſpoſitione, ſiue ſit bilioſa, pituitoſa, aut melancholica, in eadem regione habitatores ſimiliter ea corripiuntur. Et licèt huius contagium ad diſtans non ſit, neque per fomitem, vt accidit in peſte vera, eſt tamen contagium, quod ad contactum potiùs referri debet.

Nunc in dubium vertendum: *Virùm febris maligna à peſtilenti, & ſimplici putrida diſtinguatur?* Peſtis eſt genus ſupremum reſpectu peſtis, & morbi maligni, & hoc modo illius collatione, omnes morbi contagioſi, ſunt maligni: & hæc reperitur differentia, inter peſtem, & febrem malignam, quòd illa indiſcriminatim maiorem partem mortalium corripit, & interficit; hæc verò ſolùm, ſecundùm corporis apparatum determinatum premit atque fatigat, cuius natura inconſtans, fallax, & dubia exiſtit: quare difficilia, & ſuſpecta ſunt illius indicia, nam cum ſignis ſaluberrimis, & ſano corpori ſimilibus, ſimul alia lethalia habet. Inſuper hæc febris, non ſemper à cauſa communi ortum ducit, & peſtilenti, ſed ex morboſo apparatu plerumque emanat, etſi aliquando cum ea peculiare reperiatur aëris inquinamentum, quod ſimul cum morboſa corporis diſpoſitione, ſit etiam febris principium.

Hac ratione hæc febris inter putridam, & peſtilentem media eſt, à quibus propriis ſignis diſtinguitur. Differt à peſtilenti, quia hæc ab aëris infectione, tanquam à cauſa communi oritur ſemper, & apparatum morboſum præuium non requirit, ſed omnes corripit quantumuis ſanos, ſecundùm analogiam, & aptitudinem, quam ex natura ſua ſortitor; febris verò maligna, contrario modo originem ducit. Deinde differt à peſte, quia hæc citra prohibitam difflationem inuadit & corripit, deuaſtando, & ſepticorum medicamentorum inſtar, partium natiuam temperiem corrumpendo; maligna verò, ſemper cum putredine, & prohibita tranſpiratione corripit & inficit, licèt aliquale ſemper contagium ſit neceſſarium, in quo à febribus ſimpliciter putridis differt. Vltimò diſtinguitur à peſtilenti, nam hæc ex cordis ſubſtantiæ, ſpirituum, aut humorum inquinamento emanat, vt ex anhelitus graueolentia ſatis conſtare arbitror; in maligna vehemens ſolùm infectio humorum, intra vaſa inualeſcit.

A putrida ſimplici, excellentia, & intenſione putredinis differt: in ea enim maligna, deterrima, & varia ſigna inueniuntur, quæ deteriorem & periculoſiorem eius conditionem conſtituunt, & quod peius eſt, ſigna coctionis in vrina adſunt, quibus præſentibus ſæpiſſimè ægri vel inopinatò multoties occumbunt; quæ ſignorum fallacia, dolus, & incertitudo, in putrida rarò reperiuntur. Ab illa etiam diſtinguitur, quoniam in putrida proportionati circuitus adſunt; in maligna, varij, diuerſi, & inæquales: nam ea totam cùm inficiat maſſam ſanguineam, improportionales acceſſiones excitat, ob varietatem humorum, qui in ipſa maſſa computreſcunt.

Cauſæ huius febris, aliæ internæ ſunt, externæ aliæ. Hæ ſunt aër inquinatus, ſeu putrefactus, qui vel ſecundùm primas qualitates ſolùm, vel ſecundùm has, & ſecundas, ex modo ſubſtantiæ alteratur. Illum modum propoſuit Hippocrates, 3. *Aph.* 8. *&* 9. & 1. *epid. ſect.* 1. *tempeſt.* 7. dicens: *In Thaſo ante Arcturum, & ſub Arcturo, multa & magna, ſpirante Aquilone, pluuia.* Mutatione enim temporis, humorum temperies permutatur, & aliquando à naturali ſtatu exorbitat, & morbi peſtiferi generantur, ob quam cauſam in hyeme, & poſt hyemem, hæc febris exaſperatur & inualeſcit.

Alteratur etiam aër, ſecundùm omnes qualitates ſuas, ſiue ab aſtris, ſiue à quacunque cauſa communi: & hoc dupliciter contingere certum eſt, quia ſi vehementi, & ſordida alteratione hoc accidit, peſtem, & morbos peſtilentes mouet; ſi verò non ſit alteratio intenſa, ſed circa morboſum corporis apparatum excitata, febris propullulat maligna, veneficis ſuis ſymptomatis ſtipata. Hanc generant: vſus ſtagnantium, & immotatum aquarum, cibi praui ſucci, ex quorum frequentia in corporibus acquiritur diſpoſitio ad putredinem malignam generandam, quàm aptiſſima: idem efficit intempeſtiuus craſſorum ciborum aſſumptorum vſus, vita otioſa, venus aſſidua, ex quibus obſtructiones, & cruditates emanant, viæſque premuntur, ac labefactantur, quæ inpoſterum neque corrigere humores, neque reſiſtere morbificis cauſis poſſunt, & hac ratione corpora ex quauis leui cauſa in hanc febrem perſæpe delabuntur.

Cauſæ internæ, aut ſunt antecedentes, aut coniunctæ: Illæ ſunt morboſus corporis apparatus, plethorica diſpoſitio, aut cacochymia, ratione cuius non rectè gubernantur humores, ſed maligna qualitate infecti putreſcunt, præſertimque ſanguis, qui cùm calidus & humidus ſit, ebullitione ſpumoſa efferueſcit citò, & concepta putredine formam propriam amittit, & detruſus in eutem, puncticulas gignit, quandoquidem ſanguis habet maiorem ſimilitudinem ad excitandam hanc febrem, quàm humores cæteri: quare ex illo putreſcente, ſynochus cum putredine maligna conſurgit, variis, iiſque perniciofis ſymptomatis comitata.

Signis hanc febrem dignoſcendam eſſe, illius acuties, fallacia, malignitas, ex qua euidens vitæ periculum imminet, manifeſtè demonſtrant. Sumuntur ergo primò ex qualitate mutata, actione læſa, excretis & retentis. Ex qualitate mutata, calor eſt ita mitis, & remiſſus in principio, vt cum paulolum recedere à naturali arbitrentur Medici, aut ſaltem non febricitare ægrum, & breuiter à morbo euaſurum ſibi perſuadeant, qui dolus poſt paucos dies deprehenditur, in quibus ægri, ſeuis perciti ſymptomatis, animam efflare videntur. Aliter accideret, ſi ipſi hanc caloris lenitatem cum reliquis ſignis coniunctam contemplarentur. Quomodo enim poſſunt conſentire intenſa vigilia, ſomnus profundus, vehemens cephalalgia, nauſea, vomitus, anxietas, angor, cum miti febre? In hunc ſenſum intelligendus Galenus 3. *criſ.* 4. dicens, *debiles & paruas febres, valdè malignas aliquando eſſe*: quam ſententiam lege eleganter illuſtratam, & variis auctoritatibus exornatam, *lib.* 1. *Hiſtor. Princip. Medicor. in com. Hiſtor. cit.* Denique quò mitior & remiſſior eſt febris hæc, eò deterior & perniciosior, quoniam non ſolùm ex putredine, ſed ex maligna corruptione ortum ducit.

Ex actione læſa, varia ſumuntur ſigna, pro diuerſa facultate, à qua actio emanat. Apparet pulſus paruus, languidus, & omnino inæqualis, patitur enim facultas vitalis, & ſpiritus vitales à maligna humorum putredine reſoluuntur. Eſt autem aliquando ita æqualis, & citra omnem ordinis perturbationem, vt ſalutem ſimilis naturali extempſò promittat: ſed hæc fallacia facilè

detegerit, ſi cætera venenata ſigna contemplemur, quæ animantis ruinam promptè præſagiunt.

Ex noxa actionum animalium, varia deſumuntur indicia: quare læditur facultas appetitiua, ſeu tactiua ventriculi, & concitatur ſitis adeò clamoſa & dira, vt caloris febrilis modum & intenſionem exuperet, & quod magis eſt, apparente lingua ſcabia, aſpera, & ſicca, ægri non ſitiunt vehementer, quoniam humores interdum ſunt frigidi, craſſi, & longè à ventriculo putreſcunt, ita vt putredo ſoli cordi propinquior ſit. Quòd ſi ex hac cauſa non eueniat, vel delirium ſignificat, 2. *Aph.* 6. vel extinctionem facultatis portendit: Quare *in Coacis prænotionib. Sitis præter rationem ſoluta, malum.*

Ingens cibi faſtidium ab hac febre eſt inſeparabile, & eò magis, quò venenoſi humores ampliùs fuerint in ventriculo infixi: nam ex calore, & maligna qualitate, ita facultas proſternitur, vt ſi ægri ad comedendum cogantur, protinus cibum aſſumptum vomitione reiiciant. Deinde ægri ſunt inquieti, anxij, & quemlibet decubitum ferunt permoleſtè. Adeſt moleſtus capitis dolor, præſertim in ſincipite, à vaporibus malignis eleuatis, qui cùm praua qualitate infecti ſint, caput diuerſimodè fatigant. Vigilant, & ſi dormire incipiunt, à ſpectris inquietantur, & turbulétis inſomniis conflictantur. Adeſt delirium, cum omnium potentiarum rectricum noxa coniunctum. Somno profundo tentantur, quando cum bilioſis humoribus, craſſorum etiam, & frigidorum ſuccorum adeſt copia multa.

Ex noxa facultatis naturalis, etiam ſua depromuntur ſigna. Vrina etſi aliquando tenuis appareat, & decolor, ferè craſſa eſt, perturbata, ac rubra, quam ſedimentum diuulſum, craſſum, & inæquale comitatur, quæ ex ingenti putredine, agitatione, & ebullitione magna humorum, ortum ducit. Quomodo autem in hac febre, poſſit apparere vrina ſimilis ſanæ, ſi tota maſſa ſanguinea eſt putrilagine maligna infecta, lege *lib.* 1. *in com. Hiſt. cit.* Excrementa fœtida ſunt, & graueolentia, quæ internam putredinem in viſceribus vigere demonſtrant.

De præſagio quid? Puncticulæ, huius febris ſunt velut pathognomonicum ſignum. Sed percontaberis: *Vtrùm in puncticulis ad præſagium plures conditiones ſint aſſignandæ?* Reſponde affirmatiuè: Nam primò animaduertendum eſt tempus, in quo apparent: quoniam ſi in principio, aut in augmento reprobæ ſunt; aliarum excretionum inſtar, quæ ſi exeant in initio, ad bonum iudicare eſt impoſſibile, naturam enim laceſſitam à deleteria qualitate oſtenduor, quæ irritata humorem ante tempus neceſſarium exire permittit, 4. *Aph.* 22. Si verò criticè, præcedentibus ſignis coctionis erumpant, perfectam iudicationem ſignificant.

Secundò. Colorem earum attendere oportet, ex quo humor exuperans dignoſci debet. Rubræ mitiores ſunt, & ſanguinem citra intenſam putredinem præoſtendunt. Liuidæ, aut nigræ reprobantur, magnam enim humoris arguunt aduſtionem. Tertiò. Contemplanda eſt etiam paucitas, aut multitudo illarum: hæc enim in decretorio die eueniens, cum ſignis coctionis, optima eſt, paucitas eſt deterrima; minuta enim vacuatio deterrima, ob multas cauſas latas à Galeno 2. *prorrhet.* 47. Non nego quòd maculæ in magna copia erumpentes, cum intenſa febre, ſint perniccioſæ; ſicut paucitas, cum remiſſa, non ita periculoſa. Quare cætera ſigna ex conferentia ſunt conſideranda. Quartò. Harum macularum perſeuerantia in cute, eſt attendenda: Nam ſi occultentur, & retrocedant, periculum minantur: humor enim malignus, in alias ſedes reſtagnat, dira damna effecturus. Accidit retroceſſus vel à frigore ambientis, quia ægri non ſunt rectè cooperti, vel quia partes inanitæ à nimia aduſtione, & malignitate febris, ex ambitu corporis attrahunt promptiſſimè, ex Hipp. 6. *Aph.* 25.

De Curatione. Circa præſidia magna, hactenus Medici in varias diſperſi ſunt claſſes: nam circa adminiſtrationem ſex rerum non naturalium, præcepta obſeruant, quæ *in ſuperiorib. capit.* ſunt propoſita. In ſanguinis miſſione, apparentibus puncticulis celebranda, tota apud eos lis fuit, & controuerſia. Alij retroceſſum pertimeſcentes, ex cute ſolùm vacuabant, impoſitis humidis cucurbitis, ad quam natura excrementa detruſit: oblatis Alexipharmacis, quæ venenoſam huiuſce mali naturam retunderent præpotentet. Verùm irridenda eſt opinio hæc: nam ſi adſint vires, & plenitudo ingens, tantum abeſt vt retrocedat humor, quin potiùs leuata natura ab onere quo premitur, faciliùs & promptiùs humorem peccantem ad externas partes detrudat. Hac ratione Auicen. f. 4. *tract.* 4. *cap.* 12. *de Variolis*, præſente plenitudine, apparentibus illis, ſanguinem mittere non recuſat. Cucurbitulæ ſcarificatæ, dorſo, ac femoribus impoſitæ, optimæ, ſicut & hirudines mariſcis affixæ. Plenitudine depoſita, purgatio celebránda, prout *lib.* 4. *in com. Hiſt. cit.* acriter faciendum eſſe determinauimus: quæ ſi non ſufficiat, ad Apozemata deueniendum, cum quibus Alexipharmaca ſint permixta. Sudor excitandus. Epithemata cordi admouenda. Partes principes roborandæ, de quibus omnibus ſatis *ſuprà.*

Superſunt varia, eáque maligna ſymptomata corrigenda, quibus citiſſimè opitulandum, vt ſitis intenſa, cibi faſtidium, vomitus, nauſea, ſingultus, alui fluxus, dolor capitis, vigilia immodica, ſomnus profundus, delirium, animi deliquium, ſyncope, ſurditas, cordis tremor, parotides, & alia quorum exacta curatio, cùm *in ſequenti libro* ſit deſcripta, eam iterum repetere, Medico ingenuo foret indecorum. Hic enim liber iuſtum iam nactus finem, ſicut & quartus *Hiſt. Princip. Medic.* Lectorem docent apprimè, quomodo in curandis febribus, generatim, & ſpeciatim, tutò incedere, & ægros à tantis malis liberare poſſit.

FINIS LIBRI QVARTI.

ZACVTI

Digitized by Google

ZACVTI LVSITANI PRAXIS HISTORIARVM,

LIBER VLTIMVS.

DE SYMPTOMATVM FEBRIVM curatione agens.

PRINCIPIVM.

POſtqvam ſuperioribus Libris, mala quæ non vni ſolùm parti verùm pleriſque infeſta ſunt,deſcripſimus,quo in ſenſu febres, morbi peſtilenres,peſtis ipſa,contagioſi,& venenati morbi eſſe cenſentur,rempus eſt vt ad ſymptomara earum perſananda accedamus,quæ quàm ſæua ſint,ac pernicioſa,ipſa febrium natura manifeſtè oſtendit. Febres enim præcedunr pathemata dira, quæ corpus grauatum,& veluti ſarcina oppreſſum præſignificanr. Alia cum febre ipſa propullulant, & inualeſcunt, quando ferociùs morbi furoɩ ſeſe foràs expromit.Plura in medio febrium inſultu inſoleſcunt.At cum hic morbus vniuerſum corpus depopuletur, natiuíque caloris harmoniam labefactans, officinas coctionis debilitet, atque virium jacturam, abſumendo ſuo extraneo calore primigenium humidum,machinerur,nihil mirum, ſi finita febre ægri palleant,artubus contremiſcant,manibus vacillent,vigilent,aſſiduis cruditatibus premantur,ardorem in viſceribus pariantur,& alia experiantur damna, quæ ex minutione caloris innati ab extraneo depopulati ſubſequi ſolent,& pluribus lancinenrur ſymptomaris,quæ ex hoc perenniſſimo fonte ſæpe ſcaturiunt. Horum omnium proponetur curatio Laconicè, ar diſtinctè in hoc Libro,in quatuor capira, & varios numeros diuiſo.Tu modò benignas aures accommodes, noſtros errores perhumanirer corrigas,ſtilúmque meum dexrrè interpreteris.

CAPVT I.

De Symptomatis præcedentibus febres.

NVMERVS I.

De Laſſitudine.

HIppocrates *lib.* 2. *Aphor.* 5. ſic prædixit: *Spontanea laſſitudines morbos prænunciant.* Cùm enim duplex ſit laſſitudo, ſpontanea vna, laborioſa alia, quæ ſit cùm quis àb immoderato exercitio,vel etiam conſueto ſe fatigat,vel cùm ſe ab otio ad exercitationem transfert,de illa intelligendum Hippocratem docuit Galenus, 2. *de cauſ.ſymp. c.* 5. Explicaturus enim horroris,& rigoris cauſas,priùs duas moleſti ſenſus ſpecies, horrorem, & rigorem antecedentes, præter inæqualitatem, laſſitudinem enarrare incipit, eam in ſpontaneam, & non ſpontaneam diuidens, & vnamquamque harum triplicem eſſe aſſeuerans, videlicet tenſiuam, vlceroſam, & plegmonoſam, quarum ſenſus in membris perceptos, & eorundem cauſas Galenus in contextu explicat eloquenter.Eſt ergo laſſitudo, *affectio corporis, in qua ſi vel minimum quis moueatur, ſenſio quadam excitatur phlegmonoſa, aut vlceroſa,aut tenſiua.*

Sed antequàm progrediamur vltrà, agitandum: *Vtrùm corpus ſponte laſſum, ſit neutrum?* Vt hæc controuerſia explicetur, relictis plurimis, quæ ad *cap.* 6.

art.medic. Galeni, antiqui proponunt interpretes doctiſſimè, aduerteudum, neutrum ſiue dicatur de corpore, ſiue de cauſis, aut ſymptomatibus, tribus modis poſſe conſiderari: primò per negationem vtriuſque extremi, quatenus medium neque ægrum eſt, neque ſanum, per formalem participationem ſanitatis, aut ægritudinis, & hæc diſpoſitio nuncupatur neutra primi ſignificati. Secundo modo dicitur neutrum per participationem vtriuſque extremi, ſcilicet ſanitatis, & ægritudinis, aut per participationem formalem in vno membro, vt illius membri magnitudo, aut figura ſit bona, temperies autem vitioſa, aut è contra; aut in diuerſis membris habet ſanitatem, & ægritudinem, & hæc diſpoſitio hoc modo accepta, neutra ſecundi ſignificati appellatur. Tertio modo vocatur neutrum per ſucceſſionem, & tractum temporis, & hoc corpus nominatur neutrum, quod ægrotet hyeme, benè valeat æſtate, aut quouis alio tempore, & hæc diſpoſitio, vocatur neutra ſignificati tertij, de qua prædixit Hippocrates 3. *Aph. 2. Naturarum alia ad æſtatem, alia ad hyemem bene ſe habent.*

Hac ſuppoſita doctrina, nulli dubium ſit, de facto poſſe dari neutrum per participationem extremorum, in ſecundo, vel tertio ſignificato, aut quando in vna parte organica, eſt vitioſa compoſitio, ſed laudabilis eſt temperies, & e contra; vel quando vna pars eſt ſana, & alia ægra, vel quando idem corpus vno tempore rectè valet, & in alio ægrotat.

Solùm tamen circa neutrum primi ſignificati, difficultas poteſt eſſe non exigua, *Num detur aliquando corpus, quod neque ſanum ſit, neque ægrum?* quod videlicet in ſe aliquam mediam diſpoſitionem negantem vtrumque extremum ſortiatur, ſi de ſubiecto capace ſanitatis, & morbi, quale eſt corpus humanum, loquamur.

Solue controuerſiam hoc modo. Si loquamur in rigore phyſico, ſtatim ac incipit morbus, totam ſuam habet eſſentiam, vt teſtatur Galenus 1. *de loc. cap. 2. ad fin. §. Cum itaque cauſa agunt in corpus, &c.* Sic ſimiliter ſanitas. Hoc modo neutra diſpoſitio non datur, & hoc voluit Ariſtoteles *in poſtprædicamentis, cap. de oppoſitis*, quum *ſanitatem, & morbum, eſſe contraria immediata* aſſeuerat, quod 4. *topicor. cap.* 3. etiam confirmat, quo ſenſu Galenus *lib. de partib. art. med. cap.* 5. hanc quæſtionem excitat, & conſecutione doctrinæ *cap. 7. ſequenti* duas tantùm eſſe diſpoſitiones, ſcilicet ſanitatem, & ægritudinem, ſe alibi demonſtraſſe affirmat. Hac ratione *lib. de ſanitat. ad Thraſybul. cap. 7.* poſt ſanitatem in habitu, eſſe ſanitatem in affectione, & poſtea eſſe ægritudinem, nulla facta commemoratione de diſpoſitione neutra, conſtanter edocuit.

In huc ſenſu loquutus eſt, 1. *de temp. cap. 4. ante fin.* dum agens de intemperantia morboſa, & ſana, interuallum, & latitudinem ſanitatis eſſe, à perfectione operationum vſque ad manifeſtam noxam actionum, qua morbus cognoſcitur, conteſtatur. Hoc voluit Auicenna 1. 1. *cap. 1. ad med. §. Hoc autem apud Medicos, &c.* Neque hæc doctrina ſolùm antiquis Medicis eſt conformis, ſed rationi conſona ſemper mihi eſſe viſa, quoniam inter moderatum, & immoderatum, æquale, & inæquale, quæ ſunt contraria poſitiua, nullum datur medium, ex quo fit, vt ſanitas in æqualitate, & moderatione conſiſtat, morbus in inæqualitate & immoderatione, vt Galenus *lib. de diff morbor. 2.* & Ariſtot. 6. *phyſic.* 3. prædixerunt.

Si verò lato modo, & ſecundùm Medicam conſiderationem loquendum ſit, abſque dubio neutra diſpoſitio eſt admittenda. Hæc doctrina eſt Galeni *lib. art. med. cap 8. ad fin. §. Qui verò imbecilles edunt operationes, &c.* Quo loco poſtquàm Galenus, ex ſenſibili, & inſenſibili læſione actionum, neutram diſpoſitionem conſtituit, in hæc prorumpit verba: *Ita tamen vt horum omnium ſenſus ſit iudex, non ipſa natura rerum inſpicia-tur, nec periculum ſit, vt in dogma perpetuæ paſſibilitatis incidamus.*

Auicenna *cap. 1. 1. 1.* & 2. 1. *doct. 3. cap. 1. &* 8. tres dari diſpoſitiones ſecundùm Medicos affirmat, ſcilicet ſanitatem, & ægritudinem, & neutram diſpoſitionem. Hoc modo intelligendus eſt Galenus, quando pluribus locis tres has diſpoſitiones admittit. Hæc doctrina verior erit, ſi accipiamus ſanitatem, & ægritudinem ſtrictè, vt ſanitas eſt affectus ſecundùm naturam, integras & perfectas operationes efficiens, morbum cùm ſenſibili læſione contemplemur, tunc neutra diſpoſitio cum inſenſibili læſione eſt admittenda. Hac diſtinctione rectè intellecta, & loca contradicentia conciliabimus, in quibus modò neutram diſpoſitionem concedit, modò negat; & argumenta diſſoluemus, quæ tam fuse pro vtraque parte a pluribus proponuntur.

Ex iis conſtat, corpus ſponte laſſum, eſſe neutrum, cùm non habeat operationes manifeſtè læſas, at eas debilea, & imperfectas ſortiatur: pigrum ſit ad motum, vigilet, ſitiat, non ita appetat, & totum corpus ſit grauatum, ac confractum ſatis: demum operationes ſanorum inſtar non edat, ſed aptum ſit, vt ex maiori copia humoris generata, & partibus infirmioribus factis, in morbum incidat.

Quapropter enitendum ſummè, vt laſſitudini citò opituletur. Sed video te illicò obiicientem: *Vtrùm omni laſſitudini citò remedia adminiſtranda?* Nam ſi corpus laſſum, eſt neutrum, & non actu ægrotet, videtur nullum præſidium illi fore conſulendum, cùm leues morbos natura ſæpè perſanet, 1. *de loc. cap.* 1. In quem ſenſum intelligendus eſt Auic. 4. 1. *c.* 1. dicens: *Et ſcias quòd non omnis repletio, ſeu complexionis malitia ſuo medicatur contrario, ſed ſæpè ſufficit multa regiminis bonitas.* Quare laſſitudo potiùs victu, & quiete, quàm præſidiis videtur expugnanda.

Dic. Non ſpontanea laſſitudo curanda eſt: nam morbos prænunciat, quæcunque ergo ea ſit, ſiue vlceroſa, ſiue tenſiua, ſiue phlegmonoſa, illicò remediis perſananda. Si enim à cauſa prægreſſa, vtpote inordinata corporis motione emanet, auxiliis aptis eliminanda, ne vltrò increſcat, & in aliquam febrilem diſpoſitionem degeneret. *Quæ* enim (inquit Galenus 4. *Aph.* 31.) *ex motibus multis laſſitudines accidunt, iis propria & peculiaris eſt caliditas articulorum, quare in iis nihil mirum eſt, ad articulos abceſſus decumbente, vt qui vnà cum muſculis laborauerint, atque vltra modum concaluerint.*

Si verò à cauſa interna laſſitudo non ſpontanea ortum ducat, tunc maiori diligentia curatio aggredienda, quoniam in maiora damna ſæpè commigrat. Audi Hippocratem 4. *Aph.* 31. *Febricitãtibus laſſitudinem habentibus, in articulos, & circa maxillas potiſſimùm abſceſſus fiunt.* & Galenus *in com.* ſic ait: *Spontaneis autem laſſitudinibus, vna ſola ratione, fluxiones vt decumbant in articulos, euenit, ſicuti & omnibus aliis ferè morbis, qui per abſceſſus indicantur, quòd ſcilicet ipſi ſpatia ampliora idonea habeãt ad ſuperfluitates ſuſcipiendas. Rariores igitur in cæteris morbis fiunt abceſſus, in laſſitudinibus verò plures, & præſertim ſpontaneis, & maximè omnium quæ à plenitudine fiunt.*

In laſſitudine ergo præſidiis celebranda, ne humor laſſitudinem committens, abſceſſum generet, quoniam ex præſentia laſſitudinis in febribus, prædicendum eſſe futurum abceſſum circa articulos, vel maxillas, *loc. cit.* docuit Hippocrates: & *lib. de morb. ante med §. In febribus ad articulos &c.* Hoc tamen intelligas, dummodò alia duo conſiderentur, quæ Hippocrates propoſuit 2. *progn.* 34. ſcilicet ſigna cruditatis diutiùs perſeuerantia, & reliqua indicia non exitialia, vt 3. *criſ.* 1. latiùs Galenus edocuit. Iuxta hunc ſenſum 3 *porreth. com.* 71. affirmat, ad abſceſſum requiri, quòd vrina non ſit cruda, tunc enim criſis non fiet, nec omnino concocta,

A nam tunc morbus vacuatione, non permutatione finietur, quia, vt inquit Auicenna 2. 4. *tract. 1. cap. 12. Fortior virtus requiritur ad criſim euacuationis, quàm permutationis.*

Triplicem eſſe numero laſſitudinis differentiam, Galen. *cit. loc. Aph* & *4. de ſanit tuend. cap. 7. 8. 9. & 10.* confirmat: vlceroſam, tenſiuam, & phlegmonoſam. Illa excitatur, cùm in corpore copia acrium excrementorum aceruatur: ſiquè a nimia exercitatione, incaleſcentibus, & acrioribus factis humoribus. Alia eſt tenſiua, quæ exercitationem ſequitur, nullum excrementum abundans oſtendens, ſed eam in muſculis relictam diſpoſitionem, qualis inter exercitandum aderat, hæc autem eſt fibrarum eorundem tenſio. Phlegmo-B noſa fit, quum copioſum excrementum muſculi inter exercitandum attraxerint, in qua ægri partes veluti contuſas, & inflammatione obſeſſas, partim à multitudine occupatas, & tenſas, & partim calorem, & acredinem ſentientes habent. Paulus *lib. 1. cap. 10.* aliam proponit differentiam, quam exſiccatiuam vocat, in qua corpus ad motiones quodammodo pigrum redditur, non tamen eo modo quo in aliis laſſitudinibus. Per eum muſculi exſiccantur, & corpus ſquallens contractúmque apparet.

Vlceroſæ laſſitudini medebimur, ex mente Auicennæ, vniuerſali frictione, multa, molli, ex multo oleo parata, cui non ſit aliqua adſtringendi vis. Tenſiuæ auxiliabimur frictione pauca, molli, ex oleo dulci, ac ge-C lido parata. Phlegmonoſæ opitulantur refrigerium, & euacuatio: hæc verò molliſſima frictione, & oleo copioſo tepido fit, temperato balneo, quiete multa, frequenti vnctione. Exſiccatiuæ opem fert aqua calens, quæ contrahat, calefaciat, & roboret cutem, Apotherapiæ exercitatio, quæ tum in motu, tum in frictione, & pauca, & mollis, & tarda ſit. Præterea ſolium ſimiliter calidum. Protinus autem in lauacra frigida exiliant, vt nimirum ipſis robur in cute, vnà cum calore conſtet.

Spontanea quoque laſſitudinum genera totidem occurrunt, quæ copiam humorum in corpore adeſſe præoſtendunt. Vlceroſa ab acribus, & mordentibus fit excrementis, in qua laborantes ſe pati per vniuerſam cutem punctionis ſenſum, ac ſi acubus pungerentur, D referunt. Huic auxilio ſunt, quies, ſomnus, ſorbitio pauciſſima, ſed boni ſucci: ſi ab his ad conſueta munera ſe non accingant, tunc ad maiora remedia, ſanguinis nempe miſſionem, & purgationem accedendum. Si crudus ſuccus exuperet, attenuandus apomelite, aceto mulſo. Quòd ſi hypochondria diſtendantur flatu, reſoluentia flatus erunt ex vſu, vt diatrionpipereon, dianiſum.

Tenſiua a plenitudine ortum ducit, ob quam ſolidæ partes, maximè vaſa, in quibus ſucci continentur, diſtenduntur. Huic ſanguinis miſſio ſatis eſt. Phlegmonoſa ab vtraque cauſa, nempe vitioſo ſucco, & boni ſucci abundantia ſcaturit, & eſt veluti compoſita ex vlceroſa, & tenſiua: in hac adeſt doloris magnitudo cum calore, & muſculorum tumore coniuncta, ita vt oſſa con-E tundi videantur, ob quam cauſam oſſuaria dicitur. Opem præſtat ſanguinis miſſio copioſa, & interdum vſque ad animi deliquium facta. Quòd ſi quis ſanguinis miſſionem neglexerit, aut omnino moritur, aut bona fauente fortuna immunis euadet, maximè ſi ſuperueniat hæmorrhagia, aut aliqua ſanguinis vacuatio per aliquam regionem contingat, aut copioſus ſudor erumpat, vt doctè *lib. 4. de ſanit. cap. 10.* Galenus edocuit.

OBSERVATIO.

Ad laſſitudinem ab exercitio ortam, vnguentum præſtantiſſimum.

OLiuarum liquor oleum eſt, cui natura dedit, tepefacere corpus, & contra algores munire, eidémque capitis feruores refrigerare, quod mirari poſſis. Quàm multis polleat remediis, vel per ſe, vel cum aliis mixtum, neminem enumerare poſſe exiſtimo, quando & à vino nullus pretioſior ſuccus. Hic præter innumeras medicamentoſas vires, corpus à perfrictionibus vindicat, ipſúmque gerendis rebus habilius ac promptius reddit, quo ſi quis perungatur, longo itinere, B exercitióque delaſſatus, vigorem robúrque acquiret. Ita Democritus, vt Diophanes ait, interrogatus, qua ratione homines inoffenſa valetudine degerent, ac vigorem illum animi cuſtodirent, reſpondiſſe fertur: ſi externa corporis oleo, interna melle linirentur. Hac ratione palæſtritæ, gymnaſtæ, gladiatores, exercitatorio in ludo verſati, poſt validas exercitationes, totum corpus oleo perungebant; hac enim ratione, artus, neruoſæque & muſculoſæ partes attritæ, & ob vehemens exercitium concuſſæ, laceratæ, & penè exſuccæ, humiditate olei laxatæ recreantur, & priſtinum robur ſibi comparant, & partes humido primigenio, ſpirituque inſito exhauſtæ, reuiuiſcunt, & oleum len-C tore ſuo ſpiracula cutis obturando, illorum prohibet reſolutionem. Si verò præſtantior vnctio paranda eſt, admixtis medicamentis, quæ aduersùs laſſitudines peculiarem facultatem ſortiuntur, hæc eſt vtiliſſima, qua totum corpus laſſum inunctum, maximè ſuperueniente ſomno, ab omni laſſitudine fiet immune.

℞. Olei veteris, & pellucidi, lb. ij. *origani,* ℥ iiij. *viticis* ℥ ij. *laſerpitij,* ℥ iij. Cum Ceræ, q. ſ. fiat vnguentum.

NVMERVS II.

De dolore capitis.

DE doloris, eſſentia, & cauſis, ſatis actum *lib 3. Hiſt.* D *Princip. Medic. in com. Hiſt. 28.* de eius curatione à varijs cauſis, *lib. 1. huius Operis, cap. 3.* nunc de eo perſanando, quum febribus ſuperuenit, de cuius curatione priſci peculiarem fecerunt commemorationem: prius verò dubitandum: *Vtrùm dolores febribus ſuperuenientes, omnes ſint calidi?* Occaſionem dubitandi præbuit Hippocrates, hic enim *lib. 6. epid ſect. 1. text. 8.* dum in Cranône ſubortos varios morbos, iíſque ſuperuenientia ſymptomata enumerat, ſic prædixit: *In Cranône veteres dolores frigidi, recentes verò calidi, ſanguine autem plurimi.* In cuius *commento* Galenus, etſi dubiam & ambiguam ſententiam agnoſcat, tamen *in fine* ſic ait: *Sed nouos quidem dolores plerumque ſanguine creatos eſſe, idem eſt ac ſi dixiſſet ex ſanguine, calido videlicet, ac multo; at de antiquis doloribus loquens, cùm ſuc-*E *cum non adiecerit, ſignum eſt ab altero quodam ſucco frigido ipſos ortos fuiſſe.*

Vt ergo horum auctorum mentem rectè percipias, aduerte *citato loco* Hippocratem per dolores, vt ſolet, non intelligere dolores ipſos, ſed diſpoſitiones ex quibus dolores generantur, vt Eryſipelas, phlegmonen, podagram, & ſimilia, quæ cum dolore fieri apta ſunt. Deinde Hippocrates per vetuſtos dolores, intelligit diuturnos, quíque longo tempore durarunt; nouos verò vocat, qui nuper inceperunt, quíque breui tempore muleſtarunt. Inſuper Hippocrates frigidos dolores eos appellat, qui à frigidis humoribus ortum ducunt, quemadmodum calidos, qui à calidis excitati ſunt humoribus.

Ex iis hanc Hippocratis ſententiam in hunc modum colligere poſſumus. Diuturni dolores in Cranone facti, a frigidis, recentes autem à calidis humoribus generantur: cùm verò duo ſint in corpore humores calidi, ſanguis ſcilicet, & bilis, plures dolorum nouorum à ſanguine, quàm à bile ortos eſſe confirmat. In hunc ſenſum dubitare licet: *Num diſpoſitiones frigidæ perpetuò à cauſis frigidis, an verò à cauſis calidis generentur?* Negatiua pars poteſt ſuaderi in hunc modum. Podagra, & paralyſis ſunt affectus frigidi, & tamen ſæpè a cauſa calida oriuntur. Ergo. Maior patet nam hi affectus potiſſimùm remediis calidis perſanantur. Minor eſt manifeſta, quia dicti morbi a vino ferè originem ducunt, quod eſſe calidum dubitat nemo, & probat Galenus vbique paſſim.

Secundò. Diſpoſitiones calidæ poſſunt oriri à cauſis frigidis. Ergo & frigidæ à cauſis calidis. Conſequentia eſt recta: non enim maior ratio eſt de vno, quàm de alio. Antecedens oſtenditur in hunc modum. Febres putridæ ſunt diſpoſitiones calidæ, vt fatentur omnes, & tamen ſæpenumerò à cauſis frigidis, vt aëre frigidiſſimo, ortum habent. Adde quòd vſtio, cùm ſit effectus calidiſſimus, a cauſis frigidis excitari poteſt, exemplo ſit pruina, ex qua etſi intensè frigidiſſima, fructus, & arborum folia deuruntur. Patet ampliùs in dolore colico, & nephritico, qui licèt affectus ſint frigidi, à cauſis tamen calidis emanant: colicus enim dolor multoties à bilioſo, nephriticus verò ab immodica renum caliditate, excitantur. Conſtat deinde in acore, qui quamuis ſit morbus frigidus, à cauſa calida ſæpè proficiſcitur, vt lac, & vinum, & alia, quæ tempore æſtiuo aceſcunt à calore nimio.

Dic. Diſpoſitiones frigidæ à frigidis, calidæ verò à calidis perpetuò generantur. Hanc ſententiam inſinuat Hippocrates in hac ſententia, approbat Galenus *in com.* & alibi ſæpè. Affectus frigidi remediis calidis, calidi frigidis curantur. Ergo frigidi à cauſis frigidis, calidi à cauſis calidis ſemper oriuntur: alioquì curatio tuta non eſſet. Argumenta verò ſolue hoc modo. Cauſæ morborum, aliæ ſunt per ſe, vt potio vini, aut calidum medicamentum dicitur cauſa per ſe febris; aliæ ſunt per accidens, vt ſi Paulus tribuat vinum Petrò, ex cuius potione ſubſequatur febris, Paulus illius febris dicetur cauſa eſſe per accidens.

Paralyſis ergo, & Podagra, affectus cùm ſint frigidi, per ſe, & immediatè a cauſa frigida oriuntur; per accidens verò à cauſa calida, vt vini potu immodico: cùm enim hoc in maiori copia ebibitur, quàm vt à calore noſtro coqui poſſit, incoctum remanet, & ex cruditate frigidum redditur, ex Galeno 3. *de temp. cap* 4. & hac ratione alia frigidiora vitia gignit, & humidiora, quoniam ab humiditate exui nequit, ſicut nec aqua, cùm tamen à frigore ſuo præcipuè ſpolietur; qualitates enim patientes difficiliùs ſeparantur, quàm agentes.

Dic ad ſecundum. Negandum eſt antecedens: & ad primam confirmationem dicendum, febres putridas per ſe quidem oriri à caliditate nimia, quæ putredinis immediata cauſa exiſtit; per accidens verò, à frigiditate aëris ambientis oriri, non eundum inficias. Hæc enim cutis ſpiracula condenſans, vaporum, & fuliginum aduſtarum prohibet exhalationem, & hac ratione non rectè humores difflati, imò tranſpirari prohibiti, præternaturaliter incaleſcunt, & febres accendunt. Hac ratione apud Galenum 5. *de loc cap.* 2. à frigore corrupti ſunt, & putruerunt pedes; ob hanc cauſam aceruus tritici, etiam vigente bruma, ſolet ſæpè comburi.

Dic ad tertium Colicus dolor appellatur à Medicis affectus frigidus, quoniam à frigiditate ferè ortum ducit, nam ab humore bilioſo perſæpè etiam oritur,

A qui calidus affectus nominatur, & quem frigidis curandum præcepit 7. & 12. *meth. vlt.* Galenus. De nephritide verò, dic affectum eſſe frigidum, & ab humoribus craſſis & viſcoſis oriri, quamuis eadem à calore, vt à cauſa formali emanet.

Dic ad vltimum. Acorem eſſe affectum frigidum, ideóque à cauſa frigida, ſiue priuatiua, id eſt defectu caloris originem ducere: verò lac, vinum, ptiſſana, & ſimilia tempore æſtiuo à nimia caliditate aceſcunt, hoc accidit mediatè, & per accidens, quatenus vehemens aëris caliditas, naturalem rei quæ aceſcit, corrumpit, ad cuius affectum immediatè ſubſequitur acor. Eodem modo prædicta in ventriculo calido facillimè aceſcunt, B non quòd ventriculi caliditas ſit immediata cauſa acoris, ſed defectus caloris naturalis illius rei quæ aceſcit, qui defectus, frigiditas dicitur. Ex iis omnibus ad quæſtionem ſolutio patet, ſi aſſeras, dolores febribus acutis, & bilioſis ſuperuenientes, cùm recentes ſunt, à cauſis calidis originem ducere, & frigidis eſſe curandos. Eos verò qui in febribus pituitoſis, diuturnis contingunt, à cauſa frigida oriri, & calidis eſſe tractandos. Quæ ſolutio experimento crebro fit manifeſta: quoniã in febribus ardẽtibus, humores qui conuolant ad caput, ſunt acres, mordaces, & bilioſi, & dolores ex illis excitati frigidis applicitis ferè conquieſcunt. Qui verò in chronicis febribus, diuturnis, ad caput irruunt, ſunt pituitoſi, frigidi, flatulenti, & calidis admotis leniuntur, ac C ceſſant.

Ergo dolores in febribus adeò inſolenter inualeſcunt, vt niſi illis ſedandis auxiliares adhibeas manus, æger periculum vitæ incurrat, quo nomine curationem & ipſi efflagitant. Hi ab immodico febris calore generantur ferè, hoc eſt, a bilioſo calidóque humore, vaporibus calidis ſiccis, ex iecore, & venis eleuatis, generantur.

Ne ergo adaucto dolore infirmentur vires, & ad caput eo oppreſſum, tanquam in partem debilem decumbant ij, qui per venas, & corpus oberrant humores, & paraphreniti(dem), phrenitidem, & alios cerebri affectus progignant, illicò prouidendum reuellentibus, quæ ad inferiores partes impetum humorum ad caput repentium diſtrahere nata ſunt, vt Galenus 2. *ſec. loc. cap.* D 2. docuit. Per clyſteres itaque reuulſio fit, & ligaturis extremitatum, & pluribus internarum partium frictionibus.

Auicenna 1. 3. *tract.* 2. *cap.* 10. pedum ablutionem cum calida ſummè laudat, tepido enim calore vaporum acrium cupiam infrà deturbat, eóſque demulcet, & contemperat. Cucurbitulæ ſiccæ, à femoribus vſque ad ſcapulas impoſitæ, mirè iuuant: in longinquioribus enim partibus primò impoſitæ, præſtantiorem moliuntur reuulſionem, 4. 1. *cap.* 17. Purgantes, & refrigerantes clyſteres, qui a iecore, ſtomacho, & capite attrahant, proſunt apprimè: Enema enim eſt medicamentum nobile, inquit Auicenna 4. 1. *cap. de Enemate*, in attrahendo ſuperfluitates à membris principalibus ſuperioribus: Clyſteres enim non ſolum alui exE crementa deponunt, ſed ſucceſſione quadam, totum corpus euacuant, 4. 20. & 5. *ſec. loc. cap.* 1. *cit. qua Archigenes conſequenter ad primam dictionem ſcripſit.* Clyſter mollis ſit ex decocto hord. Maluar. Violar Prunor. adiecto Pulp. Caſ. interaneo liquore, & oleis Violar. Nenuph. Roſ. citra ſalem, hoc enim modo meliùs retinetur, ac promptiùs euacuat.

Roborandum caput, à quo repellendus humor, impoſito oxyrhodino ſincipiti, de quo etſi plura, *lib. 1. huius Operis, cap. 4. de phrenitide*, etiam hoc loco quærendum: *Vtrùm in omni dolore capitis, oxyrhodinum ſemper imponendum?* Reſponde negatiuè: ſæpiſſimè enim non eſt admouendum. Primò, quando cum dolore catarrhus coniungitur, ex Auicenna 1... *tract.* 2. *cap.* 10. 5. *Omni autem ſodæ, cui aſſociatur rheumatiſmus,*

non

non declines ad infrigidandum caput, & humectandū cum oleis. Frigida enim impoſita capiti, humorem in inferiores thuracis partes exprimunt ſiccitate ſua, & diſtillationem adaugent, nî catarrhi cauſa ſit vehemens capitis ardor, cucurbitulæ inſtar à toto ad caput humores attrahens; tunc enim etſi oxyrhodinum noceat expreſſione ſua, iuuat tamen auferendo cauſam, vt Trallianus inquit.

Secundò. Quando capitis dolor ex multitudine craſſorum humorum, aut vaporum ortum ducit, quod affirmat Auicenna *loc. cit. cap.* 29. §. *Quòd ſi ſua nocent multitudine.* Tunc enim oxyrhodinum plus nocet obſtructione, quàm repulſione iuuet. Tertiò. Si ſanguis, vel alius humor valde ſit in capite impactus, tunc enim reſoluentia ſolùm ſunt ex vſu, vt 13. *meth. 6. cap.* Galenus edocuit, §. *Sed ſi ſanguis in particula, quam phlegmone prehendit, vehementer ſit impactus, non eſt ampliùs repercutientibus vtēdum, ſed tum digerere eſt tempeſtiuū.* Vltimò, ſi dolor capitis ſit malignus, aut ex ictu animalis venenoſi contractus, tunc enim dilatare meatus cutis oportet rarefacientibus, vt veneni vis in ambitum corporis euocetur.

Si dolor vigeat, anodyna proſint temporibus admota, vel oleum Violac. mixtum cum lacte muliebri, vel pultes ex farina hord. Panis medulla, Oleo Roſ. Vitel. Ouorum, aq. Roſac. Pulu. Roſ. ſantalor. Neque in aliam abeas ſententiam, etſi videas Galenum 2. *ſec. loc. cit. de his qui ex ſtomacho caput dolent*, dicentem in cephalalgia per conſenſum (qualis eſt ea, de qua nunc agimus) nullum præſidium capiti eſſe applicandum: Nam intelligendus eſt, de euacuantibus, aut attrahentibus, non verò de repellentibus, & roborantibus; hæc enim dolori capitis per conſenſum admoueri poſſunt, auctore Auic. 1. 3. *tract.* 2. *cap.* 35.

Circa vacuantia illud quærendum ſuper phlebotomia: *Vtrùm in omni capitis dolore ſit celebranda?* Dic. Auicenna *lib 3. cit. cap.* 11. Sanguinem mittit in ſanguineo dolore, & in bilioſo ſi ſanguis etiam aliquantulum redundet, ſic ſimiliter in dolore melancholico. Raſis 9. *Ad Almanſ. cap.* 1. in ſanguineo ſolùm venæ ſectionem admittit, in bilioſo, purgationem. Si verò non tolerent vires, cucurbitulæ ſcarificatæ in ſcapulis & collo, plurimùm iuuant. De loco controuerſia eſt apud auctores. Auic. *loc cit cap.* 25. ſecat ex oppoſito, §. *Oportet, vt fiat tantùm phlebotomia in contraria parte doloris.* Raſis *loc. cit.* ex eodem latere venæ ſectionem celebrandam imperat. Dic. Etſi ex eodem latere facta præſtantior ſit, quoniam cum reuulſione euacuationi mixta, rectitudo, & communitas ſeruantur, tamen ſi in corpore plethorico, præſertim ſi fluxionis origo ab aduerſa parte eueniat, ex contrario latere primam ſectionem exerceas, non errabis. Vena ferienda communis, ſi plethora corpus laboret. Si ex parte inferna fluxio decumbat, ex crure, ſicut ſi dolor ex nimia humorum commotione concitetur, qualis in caſu accidere conſueuit. Si humor non eſt in motu, ſed aliqua pars eſt floxa, cephalica tundenda. Si dolor perſeueret, venæ particulares ſecentur, vt naſi, frontis; hanc enim plurimùm commendant Hippocrates 5. *Aph.* 68. Galenus 2. *ſec. loc.* 2. Auic. *cap.* 11. & 38.

Non minùs dubitandum de purgatione: *Vtrùm in omni dolore capitis vtiliter poſſit concedi?* Raſis *loc. cit.* non ſolùm in bilioſo, ſed in ſanguineo expurgat, ob facilem transmutationem tenuis partis ſanguinis in bilem: quam præſente febri, Auicenna faciendam imperat lenientibus, & lubricantibus, calida interdicens, quoniam in corpore malam qualitatem relinquunt, 1. 3. *tract.* 1. *cap.* 19. Inſtituantur expurgantia iuxta indigentiam partis, à qua fluxio in caput irruit, & iuxta humoris conditionem, & partem ſtomachi quam occupat, ex Gal. 2. *ſec. loc. cit. de iis, quibus ex ſtomacho caput dolet*, quo loco bilem in ſtomacho redundantem, purgat abſinthij infuſo: cùm enim ſit humor leuior chylo, ſupernatat ei, in ore eius conſiſtens; pituitoſum verò hiera expurgat, præcipuè ſi in tunicis ſit imbibitus, quia cùm craſſius ſit, in fundo magis adhæret.

In dolore ab immateriali capitis intemperie genito, vt ab ardore Solis, vel immodico febris calore, etiam purgatio eſt vtilis valde, ex Auic. *loc. cit. cap.* 11. vt ſcilicet vacuato calido humore refrigeretur caput: qua etiam ratione, *cap.* 12. *ſequenti* purgat in ſoda frigida immateriali, vt expurgato frigido humore caput calidius reddatur. Purgat etiam Auicenna præſeruationis cauſa, vt videlicet caput ab imminenti periculo fluxionis, quod concitat dolor, præcaueat.

De vomitu quærendum: *Vtrùm in hoc affectu ſalubris ſit?* Reſpondeaſtimatioè cum Galen. 2. *ſec. loc. tit cit.* Auic. 1. 3. *tract.* 2. *cap.* 29. quando per conſenſum ventriculi concitatur. Sic enim ait Auicenna: *Vomitus verò eſt ex iis, in quibus non fit iuuamentum in curis agritudinum capitis, niſi ſit per communitatē materiei in ſtomacho.* Qua ratione leuis vomitus bis in hebdomada prouocandus. Si verò dolor ſit per proprietatem cerebri, nocuus eſt, ſicut & in affectibus partium ſupra ſeptum, vt in pleuritide, & peripneumonia, 4. *Aph.* 18. Motu enim ſuo ad partes ſuperas humorem euocat.

OBSERVATIO I.

Ad Calidum capitis dolorem, emplaſtrum vtiliſſimum.

Dolor capitis inter immania tormenta numerandus, perſæpè ferinos concitat cerebri affectus, ob cauſas multas, præſertim ſi à bilioſo, & erodente humore ortum ducat. Huic vniuerſalia, & particularia auxilia ſi non proſint, hoc emplaſtro vtere, temporibus & ſincipiti adhibito, cum vtilitate ſumma.

℞. *Violar. maluar. oxyacanth. acetoſ. ſemperuiui, fol. lactuca, an.* M. j. *fol. nenuph.* Num. iiij. *flor. eiuſdem,* ʒ iij. *flor. aneth & camomil. an.* ʒ ij. *flor ſambuci,* ʒ ij. *ſem. lactuc. p i. auer. albi. & portulac. an* ʒ j. ß *coriandri viridis,* M. ß. Coque in ſufficienti aq. quantitate, quouſque remaneant ℔. ij. adde *Farina hord.* ℥ j *farina fabar.* ℥ ß. *farina lentium,* quart. j. *vitellor. ouor.* Num. iij. *aq albumin. ouorum,* ℥ ij. *aq. roſ portulac. plantagin. an.* ℥ j. ß. *pulu. roſar. ſantalor. rubror. coral. rubri, maſtich. abſinth. ſaluia, an.* ʒ j. *pulu. boli armeni thuris, an.* ʒ iij. *agallochi,* ʒ j. *olei nenuphar.* ℥ ij *olei papauer.* ℥ j. ß *olei camomil.* ℥ j. *vnguenti roſac.* ℥ iij. *vnguenti populei,* ℥ ij. *pulu. fol. hyoſcyam.* ʒ j. *opij,* ʒ ß. *croci.* g. x. *philonij Perſic.* ʒ j. ß. cum lacte muliebri omnia iterum in mortario plumbeo conquaſſentur, & fiat cataplaſma.

OBSERVATIO II.

Ad dolorem capitis frigidum, emplaſtrum excellens.

℞. *PÆonia maris.* ℥ iij. *angelica,* ʒ iiij. *ruta, ſaluia, betonica, an.* M. j. *flor. roriſmarini, flor. ſtœchad. an.* ʒ iij. *galang. cardamom. ſem. ocymi, an.* ʒ ij. *aniſi, marathri. an.* ʒ j. *meliſſa,* M. j. ß. *flor. arantior.* ℥ ß. Coque in ſufficienti aq. quantitate, quouſque remaneant ℔. ij addе *Aq. vita.* ℔. ß. *aq. cinnamomi.* ℥ iij *balſami,* ℥ j. *ſtyracis liquida.* ℥ ß. *calami aromatici,* ʒ ij. *ligni aloes,* ʒ j. ß. *maſtich.* ʒ. iiij. *abſinth.* ʒ iij. *flor. camomil.* ℥ ß. *thuris,* ℥ j. *caryophyllor.* ʒ ij. *macis,* ʒ iij. *cinnamom.* ʒ j. *vitellor. ouor.* Num. iiij. *aromatici roſ. diarrhod. Abbat. an.* ʒ iij. *theriac. recentis,* ℥ ß. Poluериſanda pulueriſentur ſubtiliſſimè, & cum ℥ iij. vini Malnatici, & ℥ ij. aq. Naphæ, & ℥ iiij. aq. Meliſſæ, omnia conquaſſentur, adde *Olei Vulpin. olei caſtor. olei ruta, olei de ebeno, an.* ℥ j. ß. *farina orobi,* ℥ iij. *farina lupinor,* ℥ ij. *croci,* g xij. *philonij*

philony Perſic. ℥ iij. *philony Romani*, ℥ ij. *opij*, ℈. viij. Fiat emplaſtrum pro deplorato capitis dolore nulli ſecundum, præſertim ſi poſt pituitoſas febres inſoleſcat.

OBSERVATIO III.

Pro dolore capitis diuturno curando, fontanella in ſincipite excitata mirabilis

Referam tibi in propatulum, exemplum doloris capitis intenſiſſimi, & eius curationem, quam feliciſſime in praxi quinquies ſum expertus. Aderat febris non ignaua, quæ remedijs accommodis eſt remiſſa, ſed illi ſuperuenit dolor capitis tam intenſus, diurno tempore magis, quàm nocturno affligens, vt ægri eo miſerrimè excruciati, mortem appeterent libentiſſimè. Acceſſere Medici periti & graues, quidam Gallicum dolorem, alij à vermibus exortum, conſtanter affirmarunt. Spreta remiſſa febre, ſudorifica ex Ebeno propinant: vnguenta toti corpori mercurialia applicant per dies plures, quorum vſu per ſputum copioſa vacuatio eſt facta, ſed citra leuamen vllum. Cùm hæc eſſet celebrata, ad remedia interficientia vermes offerenda, properant alacritate magna, à quibus diu vſurpatis, cùm laborantes in peius ruerent medicamenta negligunt, ac Medicorum opem, vt vanam contemnunt. Alij cauteria in nucha, brachiis, retrò aures excitarunt, ſed ſine vtilitate vlla. Verùm cùm dolor ferociùs, circa bregma inualeſceret, qua parte nec tumor, nec ardor, nec calor ſentiebantur ab ægris, iubeo vt deraſis pilis, lamina ferrea imponatur, ex quo auxilio cùm ampullæ fierent, & humoris copia ex iis effluerer, biduo aliquod leuamen perſenſere. Alacrior factus, veſicatorium impono, ex quo maiori vacuatione aquoſi humoris ſequuta, maius ſibi leuamen compararunt. Hoc circumſpiciens, fontanellam in ſincipite cauterio aperiendam curo, quod auxilium tam mirabilem opem attulit, vt ſolo eo poſt menſem, vacuata ſorditie per vlcus, à tanto malo duo immunes euaſerint; alij in totam vitam fontanellam conſeruarunt.

OBSERVATIO IV.

Intenſus capitis dolor febri ſuperueniens, hæmorrhagia conſaneſcit.

Erat quidam carnoſus, & rubicundus, qui febri prehenſus acuta, ab ea non euadebat frequentiſſimè per annos plures, quouſque dolor in toto capite excitabatur, fortè quoniam bilioſus humor è venis repebat in caput. Hic effuſo per nares multo ſanguine, feruenti & calido, ſanitatem perfectam comparabat. Quòd ſi vacuatio erat imperfecta, miſſus ex brachij, aut naſi venis ſanguis, remedio erat.

NUMERUS III.

De ſudore ſuperfluo.

Vtrùm ſudor & vrina eundem habeant generationis modum? Sudor, inquit Auicenna 2. *canon. cap* 657. eſt aquoſitas, ſanguinis, cui pus cholericum eſt admixtum. Accepta eſt hæc definitio a Galeno 10. *ſimpl. tit. de ſudore.* Quo loco ſudorem, eandem habere materiam, quàm vrinam, & eundem generationis modum aſſeuerat, ſiquidem vtrique ex ebibito humore conſtat generatio, excalfacto ſimul in corpore, & bilioſæ nonnihil ſubſtantiæ adepto. Quibus verbis innuit, ſudoris, & vrinæ vnam eſſe materiam, nem-

A pe aquoſitatem bibiti potus, non niſi bilioſi humoris ſecum habentem permixtum, cuius pars deorſum ad vrinam vergens, vrina fit; quæ verò in corporis ſumma emergit, ſudor appellatur, auctore Ariſtot. 2. *probl.* 4.

Galenus *loc. cit.* aliam agnoſcit differentiam, videlicet quòd etiamſi ſudor & vrina eundem habeant generationis modum, eandémque materiam ex qua generantur, diuerſorum tamen præbent ſignificationes, vt 4. *de ſanit. tuend. cap.* 4. probauit apertè: ſudorem quippe, eorum quæ in toto corpore non continentur, notam eſſe; vrinam verò ſolùm eorum quæ in venis abundant, aſſeuerans. Et *paulo inferius* Subdit: *Sicuti verò vrina, ſuccorum qui in vaſis ſunt, qualitatem prodit; ita ſudor, atque quæ per vniuerſum animalis*
B *habitum apparent, eos qui illic ſunt affectus demonſtrant.*

Dubitant Medici. *Vtrùm ſudor ſit vacuatio naturalis?* Galenus *lib. de diff. ſympt. cap.* 6. dubium proponit, ſed non reſoluit. Diocles tamen, quem ibi citat, exiſtimabat, omnem ſudorem eſſe præter naturam, ea ratione ductus, quia omnibus quoad corpus attinet, benè adminiſtratis, & alimento rectè à natura ſuperato, nunquam humor ſenſibiliter, id eſt, per ſudorem, per cutem expellitur. Accedit quòd ſudor æſtate, in qua calor natiuus languidus eſt valdè, maximè apparet, minimè hyeme, quo tempore naturales facultates optimè valent: quare cùm oriatur a facultatis debilitate, videtur eſſe præter naturam, quam ſententiam inſinuare videtur Galenus 3. *meth.* 3. cùm aſſerit, tenuius excre-
C mentum, materiam ſudoris, aliquando exire viſibiliter, quoties vel naturalis calor languet, vel plurimo alimento, vel vehementiori motu vtitur animal.

Dic. Si loquamur de ſudore in ægris, tunc ſi criticè fiat, id eſt, ſuperante natura, naturalem eſſe; quòd ſi non fiat criticè, ſed a debilitate facultatis retinentis, vel ab alia cauſa præter naturam oriatur, erit vacuatio præternaturalis: quod ſimiliter de omnibus vacuationibus traditur à Galeno 2. *Aph.* 22. Si autem ſudor in corpore ſano fiat, naturalis vacuatio eſt, non ſecus ac alui, & veſicæ excrementorum vacuationes, & craſſioris illius, quod partim in materiam pilorum, partim in ſordes tranſit. Ita Galenus *cit. de different. ſympt.* Dioclis ſententiam, etſi probabilibus nitatur rationibus, duram tamen eſſe, & inefficacem aſſeuerat: Nam
D materia ſudoris naturaliter colligitur etiam in homine optimè ſano, 1. *de ſanit.* 12. & excernentis facultatis ope, per loca huic vacuationi maximè deſtinata expellitur: quare nec eſt actio læſa, nec ſymptoma præter naturam.

Dioclis rationes hoc modo perſolue. Omnibus quoad corpus attinet, rectè adminiſtratis, aliqua adhuc in corpore relinquuntur, quæ cùm per inſenſibilem vacuationem excerni nequeant vtiliter per ſudorem vacuantur, aliquando à ſola natura interdum ab eadem adiuta à balneis, exercitio, & Solis calore moderato, 3. *de cauſ. ſympt. ad fin.* Quare ſudoris vacuatio in homine ſano, non violenta, ſed naturalis eſt cenſenda.
E Quamuis autem vacuatio ſudoris per inſenſilem tranſpirationem, multò robuſtioris facultatis operatio ſit, non proinde tamen natura præternaturaliter imbecillis iudicanda eſt, ſi hanc materiam in forma humoris euacuet, ſed ſatis eſt ſi ea quæ redundant euacuet, aërea quidem inſenſibiliter, aquea per ſudorem.

Neque obſtat, quòd 1. *prorrhet. ſect.* 3. *com.* 33. omnem deſudationem, vel copiam in ſudantibus partibus, vel debilem retentricem demonſtrare aſſeueret, ex quo inferri poteſt, ſudorem eſſe præter naturam. Id enim de ſudore morboſo intelligendum, de quo 4. *Aph.* 14. *Vbi ſudor, ibi morbus?* quod tam de ſudore ſymptomatico, quàm critico explicari poteſt. Quod verò in æſtate, non in hyeme ſudor erumpat, cauſa

eſt

eſt nimia cutis denſitas ob externum ambientis frigus, quare cùm materia ſeroſa commodè vacuari non poſſit, per vrinam excernitur in copia multa. Accedit, quòd ob feruidum æſtatis calorem, copioſior potus aſſumitur. Igitur ſi materia ſudoris naturaliter in corpore aggregatur, & loca per quæ expellitur, naturalia ſunt, quemadmodum & facultas quæ vacuationem hanc molitur, è naturalium numero vna eſt, quid ſupereſt, ad hoc vt ſudoris euacuationem naturalem non dicamus.

Inquires: *Vtrùm ſudoris cauſa efficiens, & finalis ſit aſſignanda?* Dic. Calorem naturalem fortem atque robuſtum, ſicut cæterarum corporis noſtri operationum, ſic ſudoris eſſe auctorem: hic enim, à quo virtutes quatuor miniſtrantes prodeunt, bonum à malo, vtile ab inutili ſecernit, mediis virtutibus expultrice, quæ malum expellit, & retentrice, quæ bonum retinet. Cùm enim natura, ſeu calor naturalis, ſeroſum excrementum è corpore trahit, id duplici modo operatur: vel enim per poros cutis hoc elaboratum attenuatúmque ſerum, facta ſeparatione ab vtili nutrimento, expultrix facultas expellit, vel in vapores reſolutum, à calore ſerum attenuante, túmque quum ad cutim peruenerint vapores, cutis frigiditate denſata, & in ſeroſum humorem rurſus conuerſi, per meatus cutis exeuntes, ſudorem generant. Hinc Ariſtot. 3. *de part. animal.* 5. ſudorem eſſe excrementum vaporis humidi aſſeuerat.

Neque obtrudas, tantam non poſſe reperiri in cute, viuente animali frigiditatem, vt vapores feruidos in formam ſudoris condenſet: Nam etſi illa calore non ſit vnquam deſtituta, tamen ſi vapori comparetur, frigida iure optimo poterit nuncupari. Ita cerebrum ſuapte natura frigidum, ſua naturali frigiditate, vapores illos ſurſum elatos refrigerat & condenſat, vt quotidie in catarrhis experimur, cuius calorem, ambientis caliditatem ſuperare docuit Galenus *lib. 9. de vſu part. cap. 4.*

Cauſa ſudoris à natura intenta, nulla alia ſtatuenda, quàm ſeroſi tertiæ coctionis excrementi vacuatio, & cùm forma nihil aliud ſit, quàm actio agentis, & illud quod exiſtit in recipiente, quæ forma & ſubſtantia ſudoris ſit, ex dictis cenſeo manifeſtum. Quòd ſi aliæ ſudoris cauſæ aſſignantur, veluti corporis motus, balnei calor moderatus, ambientis nos aëris caliditas, aliæque huius generis, potiùs concauſæ accidentales, quàm eſſentiales ſunt dicendæ.

Illud etiam non obliterandum: *Vtrùm optimus, vel bonus ſudor ferè ſemper in febribus ad bonũ iudicet?* Hippocrates *lib. 1. progn. text. 26.* optimum, & bonum ſudorem ſic deſcribit: *Sudor optimus eſt per omnes acutos morbos, ſi per diem euenit decretorium, & integrè ſedat febrem.* Hunc ſudorem paſſus eſt Pericles, 3. *epid. ſect. 3. text. 77.* qui quarta die ſudauit copiosè, & à febre omnino liberatus eſt. Anaxion quoque die vigeſima ſudauit, & remiſit febris. Nicodemus, & illa mulier quæ in Thaſo decumbebat, & 1. *eiuſ. operis*, Herophon, Cleonactides, Meton, & alij, in diebus iudicatoriis ſudarunt, & febribus ſunt liberati. Hinc optimos dixit idem Hipp. *lib. 4. Aph. 36.* ſudores, *ſi inceperint tertio die & quinto, & ſeptimo, & nono, & vndecimo, & quarto decimo, & decimo ſeptimo, & vigeſimo primo, & trigeſimo primo, & trigeſimo quarto: hi enim ſudores indicant morbos.* Quibus verbis ſolùm duo requiſita optimi ſudoris tradidit, vnum eſt, fieri in die decretorio, & alterum integrè febrem ſedare.

Cæterùm Galenus videtur huic præſagio Hippocratico aduerſari: quippe qui *lib. 1. Aph. 20.* & *cap. 3. lib. 3. de criſib.* plures alias conditiones optimæ criſis tradit, ſine quibus optimam criſim fieri negauit. *Primùm enim*, inquit, *melior eſt indicatio, quæ fit per euacuationem inferiorem, quàm quæ per abſceſſum. Deinde per quam humor*
A *noxius, aut redundans, quàm per quam alius quiſpiam euacuatur. Tertio loco quæ recto fit tramite, quàm quæ non recto: & poſt has, quæ facilè toleratur: deinde quæ cum coctione, & decretorio die. Hæc enim omnia adeſſe cenſuit perfectæ indicationi, cui ſi quid horum deſit, vel plura, neque abſoluta, neque integra fuerit indicatio.* Non ergo duæ conditiones ab Hip. traditæ ſatis ſunt.

Dic. primò. Galenum loqui de criſi, quæ fit per locum peculiarem, ideò tot requiſita neceſſaria eſſe prædixit; Hippocratem verò de criſi generali, & totius corporis, qualis eſt quæ fit per ſudorem, quæ vt optima dicatur, illis duntaxat duabus conditionibus indiget. Dic ſecundò. Sub his duabus cæteræ omnes comprehenduntur, quæ ad ſudorem neceſſariæ ſunt, vt Ga-
B lenus in expoſitione prognoſtici innuere videtur.

Inſtabis, ex dictis inferri, vnam ſolùm conditionem ſufficere, nimirum febris ablationem, quoniam ſi hæc adfuerit, nil aliud erit ſpectandum. Dic. Neceſſe eſt vt in die iudicatorio fiat criſis, ne iterum morbus reuertatur, nam vt *lib. 3. progn. ſent. 21.* cecinit Hippocrates: *Siquidem febris deſinit, non cum indiciis ſolutionis, neque in diebus decretoriis, recidiuam expectare oportet*: quod reſpiciens Hippocrates, inquit *lib. 2. Aph. 27. His quæ non ex ratione leuant, fidere non oportet*, quia ſunt pernicioſa ſine ſignis leuantia, & mortem indicant, vt *lib. 2. progn. 17.* optimè notauit Galenus. Ita dolores abſque iudicatione ſoluti, inutiles. Quia quando euacuationes huiuſ-
C modi non ſufficiente copia ſuccedunt, ea inquam, quæ multitudini humorum peccantium poſſit reſpondere, indicium eſt, intra corpus materiæ morbificæ relictum eſſe aliquid, quod morbum reuerti faciet, iuxta ſententiam Hippocratis, 2. *ſect. Aph. 12. Quæ relinquuntur in morbis, recidiuas facere conſueuerunt.*

Dicendum ergo eſt, ſudorem optimum & bonum, in febribus ad bonum ferè iudicare ſemper, ſi à morbi coctione fiat, ſi per vniuerſum corpus, ſi diebus iudicatoriis, ſi febrem & ſymptomata ſedauerit. Has conditiones explicuit perbellè Hippocrates 4. *acut.* 10. dum ſic ait: *Soluitur ægritudo, ſi ſudores ſuperuenerint iudicatorij, legitimi, cum vrinis albis, craſſiſque, & læuibus ſubſtantiis.* Et Galenus *in com.* ſic ait: *Cum igitur in acutis febribus, per ſudores, ichoras feruentes expulerit, morbum ſanat, ſi vtique*
D *morbo iam cocto ſuperuenerint.*

Contingit tamen multoties, vt ſudor ita confertim, diúque erumpat, vt vires debilitet, habitum corporis colliquet, & tandem contabefaciendo, corpus ad interitum deducat, cæterarum euacuationum etſi criticarum inſtar, quæ ſi immodicæ ſint, ſpiritus exhauriunt, vires eneruant, & tandem eas ad extremam perniciem detrudunt. *Vtrùm autẽ ſuperfluus ſudor, ſecundùm varias cauſas, diuerſimodè curandus ſit?* meritò inquires. Auicenna 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 13. varias cauſas affert, ob quas largiùs in febribus ſudores erumpant. Si cauſa ſit nimia humoris tenuitas, incraſſantibus potibus, & cibis vtendum. Si ſit raritas meatuum, frigiditas aëris, & agitatio commoditatem præſtant; continua enim aëris mutatio magis infrigidat corpus, ex Ariſtot. 2.
E *probl.* 14.

Æger plurimis ſtragulis non cooperiatur, nec ſomno plurimo vtatur, omnes enim vacuationes ſomnus cohibet, excepto ſudore, quem magis prouocat, apud Auic. 1. 1. *doct.* 2. *cap.* 8. Si hæc non ſufficiant, ad fortiora accedendum, nempe ad vnguenta, quæ cutem infrigidant, atque adſtringunt, quæ parantur ex Oleo Roſ. præſertim Omphacino, myrtillor. Et cutis pulueribus adſtringentibus inſpergenda, & pars quæ copioſiùs ſudat, perungenda. Si autem ſudoris multitudo, ſit immoderantia ciborum recenter aſſumptorum, imperanda diæta. Si cauſa ſit ſuccorum copia, tunc vacuantibus vtendum, iuxta Hippocratis ſententiam, 4. *Aph.* 41. Quòd ſi his non retineatur ſudor, imò copioſiùs erumpat, narcotica multo ſunt ex vſu: nam incraſſant, cutis

ſpiracula

ſpiracula condenſant frigiditate ſua, & humorem ad motum pigerrimum reddunt. Aſſumenda roſata Nouella Nicolai, Mileta, Requies Nicolai, Philonium, imò & ipſum opium. Num autem ad cohibendum ſudorem, eius abſterſio vtilis ſit, laté diximus *lib. 2. Hiſtor. Princ. Medic. in com. Hiſt.* 44. Cæteram verò materiam medicamentariam pro coercendo ſudore, lege apud Paulum *lib. 2. cap.* 47.

OBSERVATIO.

Ad cohibendum ſudorem, vnguentum præſtantiſſimum.

ERant duo iuuenes graciles, excarnes, toto corporis habitu molles, & rariſſimi. Hi ſæuiente æſtate igni laborarunt, a quo medicamentorum ope cùm eſſent leuati, in criticum ſudorem tam copioſum, & diuturnum lapſi ſunt, vt ex eorum corporibus quatuor dierum ſpatio riuuli veluti emanare conſpicerentur vbertim. Et licet febris, quæ antea ſæuis ſymptomatis erat ſtipata, euaneſceret, tamen illi adeò viribus erant exhauſti, vt facie Hippocratica præditi, animam in horas exhalare viderentur. Viſis his, in cohibenda hac ſuperflua vacuatione, omnem conatum impono. Vires incraſſantibus cibis refocillo. Pro potu vtor vino rubello, ſubauſtero, ter, quatérve chalybeato. Frigidam toti corpori inſpergo. Metuo incutio. Testes gelidiſſima in die decies abſtergo. Syrupos, decocta, puluetes, & tandem narcotica propino. At cùm ex meatuum raritate ſumma ſudor confertim erumperet, eos denſare, & occludere ſatago hoc vnguento, quod euri biduo frigidum admotum, paulatim ſudorem omnino cohibuit. Huius forma fuit hæc.

℞. *Olei myrtillor.* ℔. iij. *olei roſ. omphacini*, ℔. ß. *olei papauerini*, ℥ ij *ſucci burſa paſtoris*, ℥ iij. Bulliant olea quouſque abſumatur ſuccus: adde *ſarcocolla*, ℥ ß. *aloes*, ʒ v. *thuris*, ʒ iiij. *myrrhæ*, ʒ ij. *coral. rubri*, ℈ ij *aluminis vſti*, ℥ ß. *ceruſæ*, ʒ j. ß. *lithargyri*, ʒ ij. *pompholygos*, ʒ j. ß. *folior. plantag* M. ß. *lapid. hæmatitis*, ʒ j. *ſang. dracon.* ʒ j. Cum cera fiat vnguentum.

NVMERVS IV.

De Nauſea, & Vomitu.

VTrùm nauſea, & vomitus ad conuertentiam dicantur? meritò percontaberis. Reſponde negatiuè: ſi enim vtriuſque naturam penſaueris ad vnguem, hos motus inter ſe aliquam diſſimilitudinem habere inuenies. Nauſea enim eſt inanis vomendi cupiditas, qua ventriculus citra manifeſtam excretionem ad vomitum prouocatur. Vomitus verò eſt prauus expultricis facultatis ventriculi motus, quo ea quæ in eius capacitate, ſeu latiori ſpatio exiſtunt, ac ipſum contriſtant, & in ſe fluitant, reiiciuntur quàm citiſſimè per ſtomachum.

Licèt autem in vtriſque, ventriculus potiſſimùm afficiatur: differunt tamen primò, quoniam in vomitu perpetuò aliquid extrà excernitur; per nauſeam verò nequaquam, quamuis ad eam vomitiones interim conſequantur, aliquando non. Secundò in cauſa, quia in vomitu maior adeſt in ore ventriculi humorum copia, vel vitium, quæ ventriculum pondere, & tenſione grauant, & ipſum ad vomitum excitant; in nauſea verò minor redundat humorum multitudo, at prauitas eorum magis affligit.

Si ciborum ſit hæc copia, facilè ex ægri, vel adſtantium ſermone percipitur. Si ſine cibis ſentiatur tenſio, humorem exuperare indicium eſt. Bilioſus dignoſcitur ſiti, ardore, oris amaritudine, morſu oris ventriculi. Pituitoſus ex contrariis cauſis iudicabitur. Salſus ex ſimili qualitate in ore percepta deprehendetur. Cognoſces ab vniuerſo corpore ad ventriculum humorem defluere, ex grauamine totius corporis, cutis colore, vrina, & excrementis exeuntibus. Si ab aliqua parte confluat, æger affecti membri læſionem iudicabit, vel anteacta vita, aut retentio alicuius vacuationis conſuetæ id etiam ampliùs patefacient, maxime ſi inſigni aliquo interuallo vrgeat affectio. Verùm ſi nihil horum adſit, & frequenter, intenſéque infeſtet, ventrem ipſum eſſe affectum primò, & per ſe, redundantéſque humores in ipſo generari, certum eſt. Si verò vomitus ſtatim poſt nauſeam obortam, etiam citra violentiam committetur, humorem noxium in lato ventriculi ſpatio eſſe cenſendum eſt: ſin autem nauſea quidem excitata fuerit, ſed nihil notatu dignum per vomitiones efferatur, noxios ſuccos in ore ventriculi eſſe infixos, intelliges, vt notat Trall. *lib. 7. cap.* 13. & priùs aduertit Galenus *lib. 8 ſec loc. cap.* 3.

Verùm inquires, *Vtrùm vomitus ſuperfluus in ægris ſemper ſit periculoſus?* Dic. Nauſea, & vomitus non vacant periculo: nam præterquam quòd ſi alimentum foràs reiicitur, eo orbatum corpus tandem contabeſcit; ſi praui humores vacuentur, ægri conturbantur, & vacuato etiam vtili, viribus deficiunt, & extenuantur. Deinde vomitus prauarum affectionum interdum præludium exiſtit: quia vt 7. *lib. Aph.* 3. Hippocrates notat: *A vomitu ſingultus, & oculorum rubor, malum.* Licèt autem vomitio vtiliſſima ſit, ſi pituita, ac bile permixta quàm maximè fuerit, ſi non multa, nec craſſa ſit, 2. *progn. text.* 38. tamen quæcunque ea ſit, *ſi diu duret*, corpus agitat, mouet humores, ſpiritus exhaurit, & idcircò cohibenda.

Illud verò non diſſimulandum dubium: *Vtrùm Vomitus morbos integrè iudicare poſſit?* Finiri plurimos morbos per vomitum, 3. *præſag.* 30. Hippocrates docuit: & 3. *criſ. vlt.* firmauit Galenus: ſicut enim natura, quæ eſt ſolicita de animantis vtilitate, per nares, aluum, hæmorrhoides, vterum, peccantem humorem excernit; ſic per os emittere ſolet, maximo cum ægrotantis commodo. Ob hanc cauſam, illi ſigna ſedula diligentia aſſignarunt, quæ vacuationem per vomitum prænunciant.

Audi Hippocratem, *lib. cit. progn.* in hunc modum alloquentem: *Si quis per febrem non exitioſam dixerit caput dolere aut etiam tenebricoſum aliquid ob oculos obuerſari, aut ſi oris ventriculi morſus in eo extiterit, bilioſa vomitio aderit. Sin rigor quoque prehenderit, & inferiores hypochondrii partes frigidæ fuerint, adhuc citius vomitio aderit, &c.* Horum primum eſt capitis dolor, ortus per conſenſum a ventriculo, non per primigeniam affectionem; nam humor in capite contentus, non per vomitum, ſed per palatum, & nares excerni ſolet, ex Gal. 4. *Aph.* 2. euaporante vtique ad cerebrum, contento in ventriculo humore.

Secundum ſignum. Tenebræ ante oculos apparentes, quia vapores a ventriculo eleuati ex nimia caliditate, & aduſtione nigrefacti, ad caput que aſcendentes ſua qualitate ſpiritus viſiuos afficiunt, turbulentioremque reddunt albugineum humorem, qui ſplendidus eſt, & purus natura ſuapte. Hinc euenit, vt æger ante oculos tenebricoſum quippiam obuerſari exiſtimet, haud ſecus ac cùm externus aër, fumidum quiddam, aut tenebricoſum recipit. Quòd autem ab humoribus in ventriculo collectis, caput doleat, & imagines quædam oculis obiiciantur, hac ſententia 1. *de loc.* 2. comprobauit Galenus Hæc eſt cauſa, cur *ſuffuſis ſimilia ante oculos apparere interdum ægri imaginentur. collecto in ore ventriculi tenui excremento, quare vaporibus quibuſdam in oculos ſubleuatis, in eos viſiua facultas incidens, iiſdem imaginibus, quales per ſuffuſiones infeſtare ſolent, afficitur: idque maxime euenire ſolet iis, quibus oculorum humor exquiſitè purus eſt, aut viſiua facultas quàm facillimè*

Digitized by Google

facillimè ſcitur. Cæterùm cùm hæc duo ſigna etiam à vaporibus à pulmone ad caput elatis oriantur, ita diſtingui debent: quando enim fiunt grauia pulmonis, ſine horum dolore, aut admodum obſcuro prodeunt, quia in pulmone verus dolor non adeſt, *lib. de plenit.* 4. & 1. *de loc. cap.* 1. ſi verò fiat ventriculi cauſa, fiunt cum morſu cordis, id eſt, oris ventriculi dolore.

Hic morſus cardiogmos vocatur, & eſt oris ventriculi acutiſſimus dolor, ab humorum acrium ſecundum plurimum morſu obortus: non enim ſoli viſceri, quod ſua natura palpitat, cordis nomen fuit apud antiquos inditum, ſed etiam huic ipſi parti, quam ventriculi os nuncupamus, vt innumeris in locis, ſed præſertim 2. *de placit. cap.* 8. Galenus edocuit, & 2. *epid.* retulit Hip. lib his verbis: *Mulier cordis dolore vexabatur.* Quod ſimiliter ſignificauit Plato *in Thymao*, dum inquit: *Tenduntur à lingua venulæ ad cor, ſaporum nunciæ.* Quo loco haudquaquam intelligit id viſcus, quod ſua natura pulſat, atque in thorace continetur, ſed potiùs os ventriculi, quod eſt appetentiæ inſtrumentum, vt 9. *de vſu part.* 11. probauit Galenus. Fiunt ergo vomituris cardiogmi, quia à confluente in ventrem bile, ventriculi os mordetur, quod ob magnitudinem neruorum quos habet ſentientium, nihil in eo infeſtans latere, aut occultari poteſt, eſt enim hoc oſculum acutiſſimo ſenſu præditum, vt 1. *de cauſ. ſympt. c.* 7. & 3. *de loc. cap.* 5. & 5. *de vſu part. c.* 11. & 12. *meth. cap.* 5 affirmat Galenus.

Tertium ſignum eſt rigor, qui magna ex parte vomitionem bilioſam ſolet præcurrere: Rigor enim fit, quando membra ſenſibilia à mordentibus excrementis pungiuntur, atque mordentur, quod ſolum ad rigorem excitandum ſatis eſt, vt perpetuò vellicantes ſucci per vniuerſum corporis habitum, veloci motu deferantur.

Quartum ſignum, cùm inferiores hypochondriis partes frigidæ fuerint; extremorum enim frigiditas in ima parte hypochondriorum, raptum caloris, & bilis ad ſuperiora ſignificat. Quod ſignum eſt verum in ratione ſigni, 13. 3. *tract.* 5. *cap.* 12. Nam in ratione cauſæ potiùs vomitum ſiſtit. Neque contradicentem afferas Auicennam 4. 1. *cap.* 11. qui caliditatem extremorum, vomitum iuuare aſſeruit; hic enim de caliditate tepida eſt intelligendus, quæ relaxando & debilitando ventriculum, vomitum prouocat.

Quintum, agitatio labij inferioris, & multæ ac tenuis ſaliuæ effluxus: illa ortum habet, quoniam tunica interna ventriculi, eadem veſtit gulam, os, & labia, 4. *de vſu part.* 8. 3. *de natura facult.* 7. & 4. *acut.* 13. & 1. 1. *tract.* 4. *cap.* 1. Hac de cauſa concuſſio labij inferioris, morſum in ore ventriculi vehementem ſignificat, quoties ab acriori bile in ore ventriculi collecta mordetur. Et quia bilis hæc, præ ſiti leuitate fluitare in ſuperficie ſolet, qua occaſione ad gulam aſcendit, ventriculi fundum relinquens, ſecum etiam pituitam, quæ illi obuia fuerit, deferens, & ex faucibus colliquans, nihil mirum eſt, ſi hoc tempore, crebrò ex ore, ſaliua tenuis, & plurima effluat. Sed cur dicta conuulſio ſolùm in labio inferiori conſpicitur? Dic. Id fieri tum propter maiorem connexionem, tum maximè quia maxilla inferna mouetur, & ſuperna immobilis eſt.

Quando ergo hæc ſigna præcedunt, vomitũ prænonciant, qui vtilis ſæpiſſimè eſt, perſæpe à natura factus in acceſſionum initiis, necnon & in continuis febribus, ſi humor ſponte ſua ad os ventriculi impetum faciat, ex Gal. 11. *meth.* 9. Eſt etiam proficuus faſtidioſis ex bilioſo, & mordente humore, 1. *prorrhet.* 17

Quamuis igitur permittendus ſit vomitus, quum à natura fit, cùm non ſit ex euacuationibus, in quibus laudabilis ſubſtantia excernitur, ſicut in fluxu ſanguinis; tamen ſi naturæ modum excedat, & alimentum continuo euomatur, timórque ſit ne ex priuatione alimenti, exſiccatum corpus contabeſcat, ſupprimendus eſt

A iis, quæ cauſam vomitus abolere ſolent (nam *vomitus vomitum curat*, dicebat Hip. *in Epidemiis*, euacuando cauſam) & datis, quæ roborare ventriculum nata ſunt.

Quare ſi ex retentricis facultatis debilitate, immodicus vomitus vehementer infeſtet, qualis ex nimio potu, viſcida & frigida pituita in febricitantibus contingere ſolet, occurrendum clyſteribus, & purgatione, deinde calidis, & adſtringentibus vtendum. Purgatio iuxta ideam humoris inſtituenda, parata ex medicamentis quæ vnà expurgent, & roborent, de quorum numero eſt Rhabarbarum in ſubſtantia exhibitum, vel ſi febris non ſit acuta, illi Aloëm, & Agaricum addere eſt neceſſe: nullum enim medicamentum ad expurgandum bilioſos humores excogitari poteſt præſtantius Rhabarbaro, & præſer-
B tim ſi in eius ſocietatem admittatur terebinthina abietina, quæ omnia paulatim & in exigua quantitate ſunt offerenda, ne ſcilicet ex diſtantibus partibus ad ventriculum humores alliciant.

Ad firmandum ventriculum, exhibendi ſunt ſyrupus de Mentha, Roſat. Cydonior. Offa panis, & vua paſſa in vino macerata ſummè proſunt, ſicut & tabellæ Aromatici. Externùs fouendus eſt ventriculus oleis de Abſinth. Maſtich. Menth. Cydonior. Balſamo, ſuperaſperſis pulueribus Aromatic. Abſinth. Menth. Agallochi, Cinnamom. Maſtich. Ex quibus cum mica cydoniorum cum aromate, cataplaſmata aut vnguenta parari poſſunt. Prodeſt emplaſtrum ſtomachicum, de Gallia moſcha-
C ta, ex ſola maſtiche. Quæ omnia medicamenta ſummopere iuuant, ſi vomitus ex vitiata ventriculi coctione, vel per impotentiam, vel corruptionem, ortum ducat; accidit enim, vt alimenta etiamſi ſint proba, & electa, ſi diu in ventriculo retineantur, non concoquantur, vel corrumpantur.

OBSERVATIO I.

Ad coercendum vomitum, pilula eximia.

LAborauerat æſtate media iuuenis quidam, quadraginta continuis diebus, vomitu adeò laborioſo, cui febris continua erat adiuncta, vt alimentum omne illicò, & humorem porraceum, vomitione reiiceret. Vo-
D cati Medici, ob febrim ſanguinem mittunt, corpus expurgant, clyſteres reuellentes indunt, roborantia ventriculo imponunt, carnem aſſam irroratam aq. Roſ. & Maluatico, ſuperaſperſis pulueribus Coral. rubri, Roſar. Santalor. Maſtich. & Abſinth. Vnguentum Comitiſſæ, Emplaſtrum Diaphœnicum ex ſecunda deſcriptione Meſuë, fomenta, decocta, & alia adminiſtrant, quæ ad firmandum ventriculum ſummopere præſtant. Sed cùm vomitus non ceſſaret, & æger veluti tabidus factus præſidia omnia illicò euomeret, vt aſſumat binas pilulas ſingulis auroris, inſiſto. Sic factum. Tantum enim id modum ventriculum roborarunt, aliquali per alvum humoris bilioſi vacuatione facta, vt illis quinquies aſſumptis, & deſuper captato ſomno, à vomitu & febre ſanus euaſerit, qui optimis recreatus alimentis,
E poſt menſem, pinguiuſculus eſt factus. Pilularum forma fuit hæc.

℞ *Rhab. elect.* ʒ ij. *rhapontic. optimi*, ʒ j. *aloës hepaticæ priùs per noctem imbibitæ ſucco roſar.* ʒ j. ß. *roſar.* ℈ j. *maſtich.* ℈ ij. *cryſtal. præparat.* ℈ ß. *myrobalanor. citrinor.* ℈ ij. *cinnamom.* ℈ j. *gummi arabici torrefact.* ℈ j. Cum ſyrupo Myrtillorum fiat magdaleon.

OBSERVATIO II.

Ad compeſcendum vomitum, cataplaſma vtiliſſimum.

QVidam quotidiana febre diuturna oppreſſus, in tam importunum vomitum incidit, vt decem die-

bus continuis alimentum omne euomens, cum pituitoſi humoris copia multa, velut exanguis redderetur. Varia præſidia ſunt actitata, quæ viſcoſi ſucci, pertinaciter in tunicis ventriculi nixi, nimiam molem, tum vomitu, tum alui ſeceſſu eduerent, tum ipſum ventriculum nimia humiditate madentem firmarent. At cùm affectus rueret in peius, & æger ad Orci fauces eſſet deductus, pro narcoticis & ſoporiferis, quorum vſum ad conciliandum ſomnum, & hac ratione retinendum vomitum, alij conſuluerant, hoc emplaſtrum ventriculo, & ſpinæ dorſi impoſitum, fuit adiumento ſummo.

℞. *Conſerua ſymphyt. maiori,* ℥ iiij. *conſerua cydoniorum,* ℔. j. *maſtich. abſinth. nucis moſchata, cinnamom. ſchœnanth. thuris, agallochi, ſtyracis calamita, calami aromatici, iunci odorati, aloës, cyperi, an.* ʒ iiij. *caryophyllor.* ʒ ß. *ambari,* g. x. *moſchi,* g. viij. Puluerizentur omnia tenuiſſimè, & conquaſſentur: adde *fol. mentha* ℥ ß. *flor. chamamel.* ʒ iij. *ſpica nardi* ʒ ij. *olei maſtich. olei abſinth. an.* ℥ iij. ß. *olei cydonior.* ℥ ij. *vini albi odoriferi* ℥ v. *aq. roſar.* ℥ ij. *aq. napha. aq. meliſſa, an.* ℥ j. ß. *balſami,* ʒ iij *aq. cinnamom.* ℥ j. Omnia miſceantur bene, cum mica panis toſti, & ſec. art. fiat cataplaſma.

OBSERVATIO. III.

Vomitus bilioſus importunus, ſaluatellæ dextra ſectione, curatus.

HEpar omnium ferè morborum, præſertim qui vaſa infeſtant, auctor eſt, cùm ſit ſanguificationis officina. Quare quum retorridum eſt, & excandeſcit, bilioſum humorem ad vtrumque ventrem expellere ſatagit. Si ad inteſtina, dyſenteriam excitat, quæ etſi ſit vlcus inteſtinorum à rodente, acrique humore expulſo contitatum, tamen ab hepatis intemperie calida fouetur in orbem; hinc fit vt omnes ægri in peius ruerint, quia Medici de iecore roborando, & refrigerando, non fuere ſolliciti, vt 4. *de articul. com.* 40. belliſſimè dictabat Galenus. Ex hoc perenni fonte, quum bilioſus, mordénſque humor in ventriculum impetum facit, ipſum vellicat & ferit, adeò vt ipſum cogat alimentum intus retentum extrà eiicere. Quærenda origo mali, huic ſedulò incumbendum. Refrigerandum iecur, roborandum, bilioſi humores in eo, & venoſo genere exundantes, ſurſum & deorſum expurgandi. Sed cùm his ex artis lege adminiſtratis, vomitus adhuc inſoleſcat, accedere oportet ad id præſidium, quod multis fuit ſaluti. Secanda vena ſaluatella dextra, inter minimum, & annularem digitum, quæ cum iecore ſummam habet cognationem, ex Paulo *lib. 3. cap. 49.* & illud, genúſque venoſum mirè ventilat, ex ipſo *lib. 6. cap. 40.* dum ſic ait: *Quæ extremas partes intercurrunt, ſuperiacentibus vinculis exceptis, & manuū frictione, & pedum inceſſu dimidentur, in ſiniſtra quidem manu cùm lien malo habet, venam quæ inter paruum, & annularem digitū porrigitur, præcipuè incidemus, cùm iecur affligitur, in dextra. Non extremarum partiū inanitio, è longinquo magis facta, efficaciorem moliur reuulſionem, &c.* Huius auctoris præcepto munitus, plurimos à bilioſo vomitu, cæteris non conferentibus, hoc generoſo celebrato præſidio liberaui.

NVMERVS V.

De cibi faſtidio.

CAuſas propriorum ventriculi ſymptomatum, id eſt, abolitæ, difficilis, & deprauatæ appetentiæ, *lib. 5. de cauſis ſymptomatum cap. 7.* perbellè exponit Galenus, quo loco quid ſit appetentia, & naturalis fames, & quomodo fiat, luculentiſſimè diſceptat. Fames ergo in duplici eſt differentia, quædam enim eſt naturalis,

A alia præternaturalis: hæc rurſus duplex eſt, alia à Medicis canina vocatur, de qua infra *cap. 2. num. 9.* alia pica nuncupatur, quæ fœminas vtero gerentes, ſaltem in primis tribus menſibus premit atque fatigat, de qua *lib. 3. Hiſt. PP. Medic. in com. Hiſt.* 14 Fames naturalis alia eſt vera, alia falſa. De naturali igitur fame hoc loco agamus.

Vtrum fames ſit ſenſus diuulſionis in ore ventriculi perceptus? primò dubitandum. Ad famem quinque concurrunt ſymptomata: primum, eſt extima membrorum inanitio. Secundum, naturalis tractus membrorum ab hepate, & hepatis à ventriculo. Tertium, eſt diuulſio in ore ventriculi, ex vaſorum actione percepta. Quartum eſt ſenſus eius diuulſionis. Poſtremum, animalis appetentia, qua cibos externos appetitur. Hæc
B ſymptomata eo ordine ſe conſequuntur, vt primum inſit animalibus, quatenus ex calido & humido, & ex vi ſcilicet elementali conſtant. Secundum, & tertium ex vi vegetabili, quatenus ſunt animata, & in hoc plantis aſſimilantur, quarum inſtar ſemper ſunt in opere. Quartum, & quintum illis inſunt, quatenus animalia ſunt ſenſum participantia: ideò autem animalia ſuper plantas eguerunt actione duplici hac, quia alimentum diſtans requirunt, non paratum ſemper & proximum in plantarum ſimilitudinem? planta enim ex inſtinctu naturæ, tota ex radicis fibris attrahit, & membra animalis vniuerſam vim trahendi in ventriculum concurrunt, à quo mediantibus vaſis meſaraicis, inſtar
C fibrarum multiplicibus, quicquid in eo continetur, exſugunt.

Inſuper fames eſt quartum illud ſymptoma, nempe ſenſatio illa diuulſionis, quod Galenus *3. de ſympt. cauſis* confirmat: quicquid alij contendant, opinantes famem eſſe poſtremam illam appetentiam cibi externi, cùm Ariſtoteles *2. de anim. cap. 3.* famem definiat per appetentiam calidi ſicci, ſitim verò per appetitum frigidi humidi. Sed hæc opinatio non eſt conſona menti Philoſophi: ſi enim vulgaris verborum ſignificatio eſt obſeruanda, fames nihil aliud eſt, quàm ſenſatio illa ſuctionis, quarto loco numerata; nam torqueri nos dicimus fame, & famem rem eſſe moleſtiſſimam, & quoſdam iam periiſſe fame, quæ omnia falſa exiſterent, ſi
D fames ſolùm appetentiam, vel ingeſtionem cibi ſignificaret.

Vtrum fames ſit affectus naturalis, an præter naturam? etiam controuertendum: Quum enim in fame perpetuò intercedat dolor, qui ſymptoma præter naturam dicitur, fames erit affectus præter naturam. Secundò. In fame & ſiti, perpetuò appetitur contrarium conſtitutioni præſenti: ſitiens enim excalfactus, & aridus, fertur in potum refrigerantem, & humectantem.

Dic. Naturale multipliciter dicitur, vt colligitur ex Galeno *lib. de marcore, cap. 2.* Primo enim modo dicitur, id quod ſequitur ad opera naturæ, licèt ad ipſius opus non ſit intentum, quomodo ſenectus, & mors in hoc ſignificato, naturalia eſſe dicuntur. Secundò dicitur naturale, id quod operationem naturæ includit, à natura
E intentam. Tertiò dicitur naturale, quod ab aliqua cauſa præter naturam non dependet.

Dic. Fames iuxta has omnes verbi naturalis interpretationes, naturalis eſt affectio. De prima nulla eſt dubitatio inter auctores. Iuxta ſecundam, oſtenditur, quia ſi natura non intenderet ſponte ſua moleſtiam illam, os ventriculi in quo diuulſio illa fit, tam multis neruis non muniret, exactè diuulſionem etiam minimam ſentientibus. Ex quibus non ſequitur, naturam in animali intendere malum & dolorem: Nam intendit dolorem, non tanquam finem, ſed tanquam medium, malum vehementius, nempe marcorem, ſeu totius corporis tabulutionem prohibens. Quemadmodū enim natura, ad ſpeciei durationem, genitalibus membris ex reteato ſeruire vehementem moleſtiam inſtituit, vt ad concubitum

cubitum pro ſpeciei duratione incitarentur: ſic etiam A non minorem, vti ventriculi indidit, ex deficiente cibo, ne eius ſine quo viuere non poſſumus, obliuiſceretur. Iuxta tertiam ſignificationem, fames omnis, quæ non à cauſa aliqua præter naturam, ſed à ſola vaſorum ſuctione, de qua modò agimus, dependet, naturalis affectus dicetur. Alia verò quæ à pituita acida, vel ab immodica ventriculi frigiditate originem ducit, præternaturalis cenſenda erit.

Cauſa proxima, & immediata famis naturalis, eſt ſuctio ventriculi, ſeu ipſius diuulſio à ſuctu vaſorum facta. Colligitur hæc ſententia ex Galeno, 1. *de cauſ. ſympt. cit.* vbi famem per ſenſum diuulſionis definit. Cauſa verò remotior, duplex poteſt aſſignari: prima, B quam etiam tradit Galenus *cap. cit.* eſt defectus, ſeu inopia humidi chyloſi intra ventriculi cauitatem, à quo antea venæ ſugebant.

Secunda cauſa eſt portio melancholiæ, à liene in ventriculum tranſmiſſa: Nam ſi in immodica quantitate ſuccus melancholicus confluit in ventriculum, famem caninam excitat; ſi in parua copia influit, famem naturalem generat. Quod experimento ſatis compertum eſt: quando enim perit appetentia, acidis fructibus ſolet reparari: De quo argumento alibi latiùs diſceptauimus.

Si ergo in ore ventriculi, ſenſus ſuctionis pereat, vel ſuctio non fiat, aut corpus ipſum non inaniatur, affectio fit quæ à Græcis Anorexia, a Galeno interdum, *ἀσιτία*, & cibi faſtidium nuncupatur, vt patet 4. *Aph.* 17. & *lib.* C *6. ſent. 5.* & *lib. 5. Aph.* 61. Huius vitij duplex cauſa ſtatuitur ab Alexandro *lib. 7. cap. 7.* aut intemperies quædam, aut humores in ſtomacho contenti: ſi enim intemperies ea ſit, vt ſenſus oris ventriculi deſtruatur, vtique ſuctionem non ſentit.

Intemperies potiſſima, calida eſt, quæ ſolida corpora laxando reſoluit, atque ad attractionis functionem reddit imbecilliora. Et licet ad excitandam appetentiam frigus in ventriculo non parum conferat, nam & vacua reddit corpora, ac ipſius tunicam cogens, conſtringénſque famem concitat, tamen ſi immodicum eſt, ipſam excitare valet, vt *lib. 2. com. 20. Aph.* Galenus affirmat, §. *Senum igitur corpus, cùm frigidum efficiatur, tantam augeri contingit in ore ventriculi frigiditatem, vt appetitus deficiat.* Hæc enim vires deiicit, & eas veluti emortuas D reddit.

Calidam ventriculi intemperiem conteſtatur ſitis; frigidam, ſitis carentia oſtendit. Si cum calida intemperie, biliosi quoque redundent ſucci, aderunt oris amaritudo, ventriculi morſus, ac roſio, & ſi putreſcat bilis, comitabitur febris. Contraria reperiuntur, quando à frigida ventriculi intemperie, cibi faſtidium excitatur.

Inappetentia negligenda non eſt, cùm appetentia ſit opus ad vitam maximè neceſſarium, auctore Galeno 6. *Aph. 3.* præſertim ſi in declinatione totius morbi, appetitus deperditio accedat, aut vires ex ſe, vel ex immodica vacuatione ad extremam debilitatem ſint deductæ: ſequitur enim totius corporis extenuatio, & æger marcore arreptus, tabefactus occumbit. E

Si ergo ex calida intemperie, cibi faſtidium originem ducat, cibi & potus ſunt exhibendi, qui refrigerent, & roborent. Si cum intemperie biliosi humores redundent, ij expurgandi clyſteribus, aut clementi purgatiuncula. Extra, ad firmandum os ventriculi, imponenda quæ *ſuperiori numero* de vomitu protulimus. Si à frigida intemperie oriatur, roborantia calida offerenda, vt Theriaca, Diatrionpipereon, & alia quæ ſimiles facultates ſortiantur. Si cum intemperie frigidi, craſſi, & viſcidi redundent ſucci, ij præparandi medicamentis, & poſtea vacuandi, quæ pituitoſos humores è corpore educunt. Roborandus ſtomachus emplaſtris, ac fomentis, quæ *ſuprà* deſcripſimus.

OBSERVATIO I.

Ad cibi faſtidium ex frigiditate, pilula optima.

TOto ferè anno ægrotauerat iuuenis quidam, temperamento frigidiori præditus, cibi faſtidio, ita vt nullum alimentum, vel etiam peſſimum aſſumendo, gracilis, & extenuatus cùm eſſet, vix præ debilitate ambulare poſſet. Ortum eſſe vitium hoc ex frigida intemperie, cui pituitoſi & viſcidi humoris copia erat adiuncta, oſtendebat priuatio ſitis, acidi ructus, ſaliuæ lentæ & viſcidæ per ſputum excretio, ſomnus profundus. Huic cùm plurima ex roborantium, & vacuantium ſilua, diu eſſent imperata, ab illis nec tantillum leuamen cùm acciperet, ope harum pilularum appetitum recuperauit.

℞. *Aloës* ʒ iij. *agarici* ʒ ij. *myrrhæ, maſtich. an.* ʒ. ß *rhab. elect.* ℈ ij. *hier ſimpl.* ℈ ß. *cinnamomi, Zingiber. an.* ℈ j. *ambari*, g. xx. *moſchi odorati*, g. x. Excipiantur omnia cum ſyrupo de abſinthio, fiat Maſſa; ex cuius ſcrupulo vno fingantur ſeptem catapotia, auri bracteolis obducta, per horam ante paſtum deglutienda.

OBSERVATIO II.

Ad cibi faſtidium ex calore, cataplaſma vtile.

CVm febrientes calore, & ardore ventriculi exæſtuant, & ipſi præ biliosi humoris abundantia, relaxante os ſtomachi, cibum nec appetere, nec deglutire, aut eius nomen audire queunt; nec remedia, aut amicorum conſilia ad aſſumendum alimentum cogentia, quidquam proſunt: ego ex hoc cataplaſmate ori ventriculi, & ſpinæ dorſi impoſito, plurimum ſemper adiumentum ſenſi. Vtere eo, & mecum conſenties.

℞. *Carnis vaccinæ è lumbis extracta*, ℔. ij. Piſtetur tenuiſſimè cultello minutiſſimè. *Vini odoriferi* ℥ iiij. adde *aq. roſar.* ℥ iij. *ſucci roſar.* ℥ ij. Omnia deinceps conquaſſentur tenuiſſimè. Adde *carnis pyror. ſacchare condita, conſerua cydonior. an.* ℥ ij. *ſucci hypocyſthidos* ℥ j. *ſucci cydonior.* ℥ iij *mina cidonior. cum aromate*, ℥ ij. *puluer. ſorbor. ſiccor. myrtillor. myrobalanor. citrinar. an.* ℥ ß. *ſem. plantag. acetoſ. ſumach. an.* ʒ ij. *hord. toſti* ℈ ij. *coriandri ſucci torrefacti*, ℈ j. *menthæ, ſummitatum lentiſci, rubi, an.* M. j. *granor. myrti, arillor. vuar. torrefactor. an.* ℈ ij. *maſtich.* ʒ j. *roſar.* ʒ iij. *coral. rubri*, ʒ ij. ß. *olei myrtillor. olei roſ. incomplet. olei cydonior. an.* ℥ j. ß. *raſur. eboris, cornu cerui vſti, an.* ʒ j. Cum ſucco plantaginis omnia priùs puluerata tenuiſſimè, miſceantur benè, & fiat Cataplaſma.

NVMERVS VII.

De Diarrhœa.

QVando aluus liquida, & frequentiùs quàm ex conſuetudine fertur, affectus hic vocatur à Græcis Diarrhœa, vt patet ex Hip. *lib. 3. Aph. text.* 25. & 30. & *lib. 6. ſentent.* 36. à Latinis alui profluuium, à Celſo *lib. 4. cap.* 19. ventris fluxus nominatur, qui copioſior eſt alui fluxio, diuturna, ſine phlegmone & exulceratione, auctore Galeno 1. *epid. ſect. 2. com.* 36. Hippocrates etiam perturbationem appellat 1. *Aph.* 2. Eſt ergo ventris fluxus, euacuatio, & præter naturam eorum, quæ per aluum excernuntur.

Hic varius eſt, pro varietate cauſæ: vel enim eſt biliosus, aut pituitoſus, aut melancholicus, aut atrabilarius, aut ſanguineus, aut veluti loturæ carnis recenter mactatæ, aut purulentus, aut colliquatiuus, aut lientericus, cœliacus, aut denique chyloſus.

Diarrhœa ſymptoma eſt in genere excrementi inmutati, in quantitate, qualitate, & tempore: eſt etiam ſymptoma in genere actionis læſæ facultatis expultricis. Cauſa illius eſt coctio vitiata ventriculi, aut diſtributio impedita, aut humoris abundantia, ex toto corpore, aut ex parte aliqua in ventriculum, & inteſtina confluens: mediante enim iecore, inteſtina cum vniuerſo corpore conſenſum habent,& ideò non ſolùm excrementa iecoris, ſed etiam totius corporis ſuſcipiunt, ex Galeno 2. *progn.*3.

Dubitabis: *Virium in diarrhœa, venter inferior ſolùm afficiatur?* Licèt deiectio optima, quæ mollis,conſtanſque eſt, & eo tempore ſecreta, quo ſecunda valetudine aſſueuit quantitatéque eſt pro ratione cibi aſſumpti,colore ſubrufa, nec admodum graueolens, non ſolùm inferiorem ventrem rectè valere, ſed etiam nihil in eum decumbere ex aliis viſceribus præter naturam, oſtendat,vt *cit progn.*docuit Hippocrates: quibus verbis per inferiorem ventrem, non ſolùm ventriculum ipſum, & ſimul ieiunum cum omni inteſtino intelligit: non tamen ſequitur, vt contraria deiectio confeſtim indicet, eundem inferiorem ventrem præter naturam ſe habere; nam fieri poteſt, vt ille in ſuis operibus robuſtus ſit, tamen vitio aliunde communicato non ſeruet conditiones dictas: contingit enim aliquando,vt ex iecore,liene, aut aliqua quauis alia parte,ſeu corpore toto,vel duabus,pluribúſve, in eundem ventrem excrementa decumbant, & ſuo morſu inteſtina ad excernendum vellicent, & excitent.

Pars affecta in diarrhœa, his ſignis eſt dignoſcenda. Si à iecoris vitio,fluxus originem ducat,ipſius præceſſere affectus, & aderunt ſigna, quæ iecur malè affectum oſtendat. Si ex liene emanet, hæc pars aliqua ægritudine laborat. Eodem modo quando pituita, aut alius humor,à capite confluit in inteſtina, ſigna adſunt cerebri prauè affecti, & præceſſerunt diſtillationes. Deinde fluxus cerebralis augetur poſt ſomnum, ex Auic. 16.3. *tract.* 1. *cap.*3. & diminuitur tempore vigiliæ: hoc enim tempore recrementa cerebri abſumuntur, & per has regiones expurgantur, in ventrémque confluere nequeunt. Tempore verò ſomni coërcentur, & facultas expultrix fortior fit, à cuius robore tranſacto ſomno expelluntur. Præterea diſtillationes fluunt per gutturi in ventrem, & inteſtina, in qua parte ægri ſentiunt grauitatem, & noxam. Si humor ex alia parte in inteſtina deſcendit, adſunt ſigna, quæ partem illam malè affectam ſignificant. Si ex vniuerſo corpore,ſigna conſpiciuntur redundantiæ in toto. Interdum fluxus ab ora ventriculi in pueris emanat, quando dentire incipiunt, iuxta oraculum Senis,3. *Aph.*25. dente enim gingiuam perforante, in hac non ſolùm pruritus, & dolor excitantur, ſed conſequutione quadam fluxiones adueniunt, quæ in ventrem, & inteſtina deſcendentes ſunt alui fluxus cauſæ. Similiter etiam in balbis,ob humiditatem tunicæ linguæ, quæ cum ventriculo continua eſt, & inteſtinis,aut ob pituitæ copiam à cerebro deſcendentem,alui profluuium contingit,vt 6.*Aph.*32. Hippocrates docuit. Subſcribunt Galenus *in com.*Auicenna 16.3. *tract.*1.*cap.*2.

Alui fluxus poſt cruditatem, aut aliam cibi corruptelam ſummoperè prodeſt, præſertim ſi nidoroſa ſit: aluus enim adſtricta poſt cruditatem, ſolet eſſe maximè noxia,& febrem accendit, ex Galeno 8.*meth.cap.*5. §. *Sin adſtringitur, grauis eſt; ſiquidem ex adſtrictione eius, vitioſa natura in febres promptè incidunt.* Contrà ſi aluus redditur ſtatim lubrica, à morbi grauitate præſeruat, impedita diſtributione ad venas, eius quod corruptum eſt, cùm expellatur forás: Hinc Galenus 1.*de alim.facult.cap.*7. alui fluxum, vnicum eſſe cruditatis remedium aſſeuerat; ob quam cauſam, *cit.meth.cap.*5.in cruditate alimentum non præbet,niſi vbi corrupta ſint euacuata.

A Vtilis eſt etiam alui fluxus,in corpore cacochymo,7. *meth.*11.*Sunt quibus diarrhœa & cholera,omnem corporis redundantiam educant, &c.* Commendatur etiam alui fluxus in affectibus oculorum, ab Hip.6. *Aph.*17. reuulſorium enim, & euacuatorium auxilium eſt, ob quam cauſam, in capitis affectibus prodeſt eximiè, ex Hippocrate 4. *Aph.* 28. dicente: *Alui profluuium ſanat ſurditatem.*

Verùm ſi diu durat, & morbo diuturno ſuperueniat, ægro exiſtente debili, exitium portendit: ſic profatur Celſus *lib.*4.*cap.* 19 *Vno die fluere aluum ſæpe pro valetudine eſt,& pluribus ſi febris abſit,& intra ſeptimum conquieſcat; purgatur enim corpus,& quod intus læſurũ erat, extra eiicitur. Verùm ſpatium periculoſum eſt, interdum* B *enim tormina,ac febriculas excitat,viréſque conſumit,&c.* Nun ergo alui fluxus deſpiciendus eſt, & præcipue in febribus, in quibus eius curatio difficilior eſt, animaduerſionémque & coniecturam expoſcit,vt docet Trallianus *lib.*8.*cap.*5.

Alui fluxus vel eſt criticus,vel ſymptomaticus. Si ille adſit, coctionis ſignis præcedentibus, & natura perfectè operante, nihil a nobis eſt de nouo moliendum: cùm iis quæ ex ratione leuant, ſi lenimen fit, vt *lib.* 2. *Aph.*27.Hippocrates monet: *Nihil enim in principio ad bonum euacuari eſt poſſibile, cùm omnia ſint caſus præter naturam earum quæ ſunt in corpore diſpoſitionum Oportet enim priùs ſubſequi diſcretionem poſt coctionem*, 4. *Aph.* C 21. Fluxus ergo ſi morbum perfectè eradicare valet, debet cocto morbo ſuperuenire, 3. *criſ.*4. Quare ſi natura perfectè euacuat, & integrè, nihil nos operando mouere conuenit, ſed totam curationem naturæ permittere oportet. Hoc eſt quod protulit Auicenna 1. 4. *tract.*1.*cap* 7.dum ſic ait: *Si natura mouet, aut mouit, tu ſine eam, & operationem eius, ſi autem nec mouet,nec mouit,ſupple tu motum,& hora eius*,vt 1.*Aph.*20. Hippocrates,ex Galenus confirmant *in com.* Quare ſi natura imperfectè agit,nos medicamentum porrigemus lene, & cum cautela multa: quoniam, vt candidè prædixit Auicenna 4. 1. *cap.*3. *Soluere ventrem ſuper ventris fluxum, valde timoroſum eſt.*

Si fluxus ſit in principio febris,& ex irritamento naturæ factus,cohiberi non debet: natura enim humorem noxium vtiliter excernit, qui tandem retentus in cor- D pore debebat fieri cauſa morbi, ſed victus ratione optimè inſtituta, naturæ negotium permittendum, etſi non ſit pro plenitudinis ratione; in quem ſenſum intelligendus Galenus 1.*ad Glauc.*14.§ *Quòd ſi febris fuerit cum alui profluuio,alia non eſt opus vacuatione.*

Quæ doctrina licet ferè vera ſit, maximè ſi ſperamus quòd deinceps natura ſufficiat, tamen non eſt amplectenda ſemper, cùm in dyſenteria ad reuellendum, & ſuccorum acrimoniam attemperandam, vtiliſſimè venæ ſectio celebretur, & in diarrhœa biliosa ex iecoris, & venarum intemperie calida oborta, eadem ſit ſaluberrima,& in opere practico frequentiſſimè exercenda; ſimiliter & purgatio medicamentis corroborantibus parata,vt latè *lib.*2. *Hiſt.PP.Med.in com.Hiſt.*81. diſcep- E tauimus.

Alui fluxus quando complicatur cum febre,curationis eſt difficilioris; ea enim quæ proſunt fluxui, nocent febri,& è contra.Curandus igitur eſt aëre frigido: cibo boni ſucci,facilis coctionis,& diſtributionis,in principio modicè adſtringente,deinceps verò vehementiori virtute adſtringendi prædito.Hic nun ſit liquidus & humidus, ſed ſiccus,& conſtans.Potus ſit aquæ,vel cereuiſiæ chalybeata. Vinum ſi vires deſint, & febris adſit ignaua, ſit adſtringens: alioquì vitandum, quia omnem vacuationem promouet,& fluxum auget.Exercitium fugiendum, amplectenda quies. Somnus omni diligentia prouocandus,fluxum enim miré compeſcit.

Alui fluxus etiam curatur abſciſſione cauſæ. Hanc medicamentis per aluum expurgantibus, eſſe celebrandam,

Digitized by Google

dam, *loc.cit.* notauimus : nam fluxus fluxum curat, vacuando cauſam. Hæc medicamenta viſcera debent firmare ſtypticitate ſua, vnáque humorem bilioſum detrudere ad inteſtina ipſa : de horum cœtu præcipuum eſt Rhabarbarum, ſed quoniam in hoc partes igneæ vigent, quæ ſua acri vi irritant, & excitant inteſtina ad deiiciendum, ideò torrefacimus ea, vt ignis mordicantes partes euaneſcant. Huc modo torremus Myrobalanorum cortices, vt vis aliqua tenuis, & acris allatione abſumatur.

Aliqua tamen in huius auxilij adminiſtratione ſunt permutanda : primum, vt ad purgandam cauſam morbificam in initio, quando non tam vehementis adſtrictionis neceſſitas adeſt, Rhabarbarum in ſubſtantia offeratur, nam per torrefactionem vis purgatrix reſoluitur, quæ ad vacuandam copiam humoris, quæ in principio magis viget, ſummè conducit. Secundùm, vt poſt torrefactionem, ſemel vel bis abluatur aqua Roſarum, vel plantaginis; ex ignitione enim medicamentum acrimoniam comparat, quæ lancinando inteſtina,ad fluxum expultricem irritat : notum autem eſt in doctrina Galeni,vt conſtat ex *9 ſimpl.in prœmio*,vſta reddi acriora.

Ad purgationem, ſi morbus moroſè incedit, humor præparandus eſt cum iis quæ adſtringunt, incraſſant, calorem attemperant, acrimoniam retundunt, quæ omnia naturæ concoquenti ſunt impedimento, vt ſyrupi Roſar. Myrtillor. Cydonior. Roſat.ſiccat.permiati cum aquis plantag. Roſar Portulac. Cydonior. vel aliquo adſtringente decocto.

Si verò fluxus immodicus ſit, & purgandi neceſſitas inſtet, neque præparatio,neque coctio expectanda, ſed illicò expurgatio adminiſtranda; cùm enim humor in motu ſit,& a natura non retineatur, medicamenti attractioni non reluctatur.Quando tamen ita immodiciſſimè fluit,vt vires omnino diſſoluat,tunc neglecta purgatione, variis auxiliis adſtringentibus occurrendum,vt 12. *meth. cap.* 1. Galenus edocuit,

Medicamenta autem ex quibus fomenta, cataplaſmata,emplaſtra conficiuntur,ſunt Bolus Armenus,Terra ſigillata,Sang.Draeon.Corallum,Ruſa,ſemen Oxalid. & Plantagin Balauſtia, Hypociſthis, cornu cerui, ſemen cymini,& Naſturtij torrefacti,& priùs in aceto macerati, Galla,Cortea mali Granati,puluis Sumachiorum, ſemen Myrti,ſemen Biſtortæ,Cortea thuris,Maſtiche,Cydonia, pyra agreſtia.Quę cum oleis adſtringentibus,Cydonior. Myrtillor.Omphacij,aut aq.Chalybeata permixta,in varias formas poſſunt parari.

Prodeſt etiam emplaſtrum Diaphœnicum ex 2. deſcriptione Meſuæ, contra Rupturam, de Pelle arietina, Emplaſtrum ex Cydoniis,aut conſerua Cydoniorum,decoctis in Aceto Chalybeato,cum mica,panis torrefacta, mica Cydoniorum cum pulueribus dictis.Quoniam verò multoties non ſufficit cauſam fluxionis euacuare,idcircò neceſſaria eſt in contrariam partem reuulſio : in quem vſum *6.Aph.5.*vomitus ab Hippocrate commendatur. Vtiles etiam ſunt frictiones,& ligaturæ, cucurbitulæ dorſo,& hypochondriis admotæ,ſimiliter & balnea, *1.ad Glauc.*14.

Si hæc non ex toto fluxum eradicent, vacuantibus per vrinam vtendum,iuxta Hippocratis,& Galeni mentem,4. *Aph. vlt.* In quem vſum præſtat potus factus ex ſemine Melon.& cucurbitæ,cum Roſacea Chalybeata, puluere Corallorum,Margariar.Præparat.& Syrupo Cydonior. Ius Gallinæ optimum eſt, alteratum cum radice Petroſelini,Apij,Aſparagi,fœniculi.In diarrhœa pituitoſa ſudoris prouocatio optima eſt, præſertim ſi ex radice Chinæ, vel Smilace aſpera paretur; mirificè enim hoc auxilium à ventre ad cutem humorem attrahit, fluxúſque cauſam abſumit.

Expurgato rectè corpore, lactis Chalybeati vſus, præſertim in diarrhœa bilioſa confert eximiè, ex Gal.

A *10.ſimpl.tit.de lacte,*& *3. de alim.facult.cap.15.* Neque obſtat Hippocratis contextus,5. *Aph.64.* in bilioſis deiectionibus lac reprobantis : nam intelligendus de lacte non præparato, & ante vacuationem maioris partis cacochymiæ oblato : quod ſi hoc tempore exhibeatur, ſummopere nocet; quod de omnibus medicamentis Epicerasticis interpretandum exiſtimauit Galenus, 2. *ſimpl.12. & 13.* De quo argumento legat qui velit *Hiſtoriam 85.lib.2.Hiſtoriarum.*

Si hæc pro ſiſtendo fluxu, non ſint ſatis, neceſſe eſt exhibere quæ cauſam fluxus incraſſant, pigram ad motum reddunt, & facultatem expultricem torpidam efficiunt, ne cauſas irritantes, & ad fluxum incitantes perſentiat. De horum numero ſtupefacientia eſſe cenſen-B tur, vt Theriaca recens, Philonium Perſicum, & Romanum,Trochiſci de carabe, de terra ſigillata, Diacodion Galeni, pilulæ de Cynogloſſo, quorum vſu ſtupefiunt ſenſus, ac prouocatur ſomnus, qui alui fluxum coërcet vehementer. Exhibenda ergo hæc opiata ſunt, ſi vires valeant; ſin aliter dederis,eas extingues.Somnus etiam conciliatur iis, quæ infrà *cap.3. num.*8. proponemus.

Curatur vltimò alui fluxus,corrigendo ſymptomata. quæ eum concitant. Solet autem comitari alui profluuium febris aut ſubſequi, quæ putrida eſt,& cuius curatio, curationi fluxus aduerſatur : quare tunc agendum, quod *3.meth.9.*& *7.meth.*12.docuit Galenus,quibus locis quomodo ſe gerere debeat Medicus,in complicatis affe-C ctibus,doctè explicuit.

Quando igitur cum alui fluxu,ſyncope,aut animi deliquium ægrotantem apprehendunt, tunc cum adſtringentibus medicamentis,cardiaca permiſcenda,vt hac ratione partes roborentur principes,veluti eſt Electuarium de gemmis, Confectio hyacinth. Alckermes,& ſimilia. Si tuſſis cum alui fluxu infeſtet, eligenda ſunt medicamenta quæ incraſſant modicè, & pectus leniunt, vt ſyrupus papauerinus, de portulaca, diatragacanthum, & ſimilia.

Si fluxus ſit ex obſtructione prognatus, quem Arabes oppilatiuum vocant, incraſſantibus non inſiſtendum, nam tunc deobſtruentibus, & aperientibus vtendum : nam ſi incraſſes,obſtructiones,& fluxum adauges; D quia alimentum quod ad partes nutriendas eſt peruenturum, illorum vſu impeditur, ne ad illas accedere poſſit. Licèt autem difficilis ſit curatio hæc, quoniam fluxus quatenus fluxus, incraſſantia deſiderat, quæ obſtructioni ſunt aduerſa nimis, tamen priùs aperientia adhiberi debent, quæ ſi ad tempus humorem extenuent, & fluxum prouocent, tamen in poſterum, ablatis obſtructionibus proſunt vehementer. Hoc admonuit Auicenna 16.3.*tract.2.cap.*10.dum ſic ait : *De errore igitur eſt, vt cadat additio in oppilatione per ſtyptica,imò oportet vt iuuetur, quod expellitur ab opilatione cum euacuatione : cùm enim euacuantur via ab eo,& pertranſeunt medicina, aperitiua oppilationum, vt aperiant eas. Et quandoque neceſſarium eſt, in aperiendo oppilationes,ſolutiuum forte,* E *attrahens materias groſſas generantes oppilationes,& clyſteria fortis apertionis,& attractionis.* Si fluxus à cerebro originem ducat,ipſum priùs euacuare,roborare,& ad priſtinum ſtatum deducere oportet.Si hæc non proſint, in altero brachiorum funtanellam aperiendam cura, vt ſpiret cerebrum, & excrementa ad latera detrudat. Similiter etiam quando ex alterius partis debilitate oritur, ipſam mandantem partem euacuare, roborare, & proprios meatus,quibus excremẽta illarum repurgantur, aperire, deinde partem recipientem firmare oportet, vt 7. *meth.* 11. Galenus edocuit. §. *Quòd ſi ex locis minus momentaneis,&c.*

OBSERVATIO I.

Ad fluxum alui compeſcendum, potus ſtillatitius mirabilis efficaciæ.

IN longis diuturniſque alui fluxionibus, abhorrent ægri alimenta, quin medicamenta aſſumere, quare liquida ſicciùs degluttiuntur, & minori cum difficultate abſorbentur. Ideircò cum ægri alui profluuio premuntur, cæteráque non proſunt, vtiliſſimum ſemper iudicaui potum ſtillatitium aliquandiu offerre, cuius vi ac ope venter retinetur, roborantur vires, ſomnus prouocatur. Exhibe ter in die mane, meridie, & noctu. Doſis cochlearia duo, actu frigida.

℞. *Binas perdices mediæ ætatis, pingues, exenteratas, in fruſta diſcinde, in phialam vitream capacem immitte.* Adde *maſtich.* ʒ ß. *roſar. ſiccar.* ℥ j. *carnis cydonior. immaturorum,* ℔ j *carnis pyrorum,* ℔ ß. *om. bacij,* ℔ ß *ſem. lactuc. papauer. albi, cydonior. portulac. plantag. an.* ℥ ß. *ſorborum immaturorum, meſpilor. immaturor. an.* ℥ j. *margaritar. præparat.* ʒ iij *coral. rubri,* ʒ ij. *ſantalor. citrinor. & rubror. an.* ʒ iij. *micleta.* ℥ ß. *fol. plantag. & acetoſ. an.* M. ij. *radic. biſtortæ* ℥ ij *album. ouor.* N. x. *conſeruæ ſymphyti maioris,* ℥ iij. *conſeruæ roſar. antiquæ,* ℔ ß. *vini rubelli odoriferi,* ℔. ij. Omnia reponantur in vaſe benè clauſo, vt nihil euaporet: collocetur deinde in balneo bene feruido per octo, aut decem horas, & priùs iniiciantur vnciæ octo chalybis præparati. Tunc omnia vi ignis ebullire ſinantur, quouſque perdices in minutiſſimas particulas ſint redactæ: exprimantur poſtea omnia per torcular, & in alembico diſtillentur. Emanabit liquor purpureus, viſu delectabilis, guſtui ſuauis, cum ſtypticitate exigua permixtus.

OBSERVATIO II.

Emplaſtrum contra fluxum alui, celeberrimum.

℞. N*Ucum cupreſſi, acaciæ, gallarum, balauſtior. an.* ℥ ß. *tragacanti, gummi arabici, an.* ʒ iij. *ſanguinis draconis, boli armeni, thuris, an.* ℥ j *maſtich.* ʒ viij. *reſinæ* ℥ xviij. *ceræ* ℥ ix. Miſce ſecund. art. & fiat emplaſtrum, ventri imo, & ſpinæ dorſi apponendum.

NVMERVS VII.

De Cholera.

ESt alius fluxus, quem Græci choleram vocant, Latini bilioſorum fluxum, barbari cholericam paſſionem appellant, qui nihil aliud eſt, quàm immodica per vtrumque ventrem perturbatio, ex continua ciborum cruditate proueniens, vt docuit Paulus *lib.* 3. *cap.* 29. Hæc à valida expultrice perficitur, quod ſibi moleſtum eſt, expellere properante in febrium initio: quo tempore, etſi per inferiorem ventrem frequentiùs noxium humorem detrudat, tamen cùm copia eſt multa, & vires magis liberales, per vomitum expellit. Cùm enim ventriculus duplex ſortiatur orificium, ſupremum, & infernum, vt 3. *de ſympt. cauſ. cap.* 1. Galenus affirmat, iis abutitur, ad excernendum id quod morſu, vel pondere ipſum infeſtat; & quoniam noxa toti ventriculo communis eſt, ſic vtroque vtitur in vocatis choleris.

Percontaberis: *Vtrùm alui fluxus à cholera ſit inſeparabilis?* Nam videtur aliquando poſſe contingere cum ſuppreſſione alui: Hippocrates enim 5. *epid. text.* 7. refert Eutychidem cholerica paſſione laboraſſe, citra fluxum alui: & 4. *acut.* 103. in cholera ventrem adſtrictum reperiri affirmat. Dic cum Auicenna, 16. 3. *tract.* 3. *cap.* 2. non ſemper in cholerica paſſione ſimul repertos vomitum, & alui fluxum, licet ſemper perturbetur

A ventriculus in parte ſuperna, & appareat irritamentum, & propenſio ad expellendum: interdum enim vnum ſine alio, ob variam corporis conſtitutionem inuenitur: in his enim, quibus os ventriculi valet, vomitus non apparet; in quibus verò inteſtina retentrice valent facultate, non adeſt alui fluxus, ſed vomitus. Solue ſecundò, duplicem conſtituendam eſſe choleram: alteram humidam, factam ab humoribus acribus; alteram ſiccam, à flatu mordaci concitatam: vtriuſque communis eſt generationis modus, at in ſicca per vtrumque ventrem ructus reſonant, & crepitus; in humida, fluxus alui cum vomitu premit, & affligit.

Præter vomitum, & alui fluxum, adeſt ventris inflatio, ob flatus ex cruditate concitatos, & apparent tormina, ob diſtendentes flatus, & acrimoniam humorum B prognata. Ægri ob laborem oris ventriculi, & motum pungentis humoris, anxietudine vexantur. Sitis ob ſummam humoris euacuati copiam, ob quam cauſam crura, & brachia conuelluntur. Excreta non ſunt vniformia, ſed bilioſa, aquoſa, fœtida, viridia.

Ex ſuccorum corruptela originem ducit hoc vitium, qui impetu facto irruunt in ventriculum, & inteſtina, aut ex cruditate, & corruptione ciborum. Cruditas, vel ex alimentorum copia, aut ex præpoſtero ordine ea aſſumendi, vel immodico motu poſt cibum, aut ex alimento incoctili natura ſua, aut ex præparationis modo, quoniam malè eſt aſſum, aut elixum, vel retinet qualitatem acidam, nidoroſam, aut eſt nimis dulce, acre, & ſic bileſcit, aut viroſa qualitate præditum eſt, vt ſunt olera, legumina, fructus horarij qui hunc affe-C ctum concitant, vt pepones, cucumeres, mala præcocia. Ex potu aquæ frigidæ oritur nonnunquam, aut ambientis frigiditate, vel quia nudis pedibus inceſſus celebratur: quæ omnia deſumpta ſunt ex Hippocrate 7. *epid. num.* 80. & Galeno 3. *de cauſ. ſympt. cap.* 1. quo loco modos generationis vitiatæ coctionis tradit eleganter.

Vtrùm cholerica paſſio, orta à cauſa externa, minùs ſit pericoloſa, quàm quæ oritur à cauſa interna? Nota aliquas propoſitiones ab Auicenna prolatas *loc. cit. cap.* 2. quæ ad præſagium cholericæ paſſionis conferunt apprimè. Prima eſt. Quando cholerica paſſio incipit à cauſa externa, & cruditate, incolumior eſt illa, quæ fit à cauſa interna, & reiterata corruptione. Cauſa eſt in promptu, quia in illa, omne quod corrumpitur, ſolet expur-D gari, & non remanet intemperies in ventriculo; contrà autem in hac, humores vitioſi in venis latent, & ſimiliter intemperies in iecore, & venis adeſt, quæ morbum fouet. Interdum incipit ex cruditate ventriculi, & continuò augetur, ob corruptelam quæ in venis adeſt: laborante enim ventriculo cum inteſtinis, venæ cum iecore compatiuntur, & contendunt illi opem ferre tranſmittendo quæ in illis ſunt, quæ commota, cùm antea non irritarent, modò ſic ſtimulant & lancinant, vt natura præcipitetur, & veluti furibunda tam inutilia, quàm vtilia confertim excernat.

Cholerica paſſio eſt familiaris æſtati, & autumno, tūc enim ventres concoquunt difficulter, quoniam innatus calor rapitur ad extra, flaua bilis accreſcit, homines vtuntur oleribus, peponibus, cucumeribus, fructibus horariis, E ſuperbibita gelida, parum ſibi cauent, nudi incedunt, aëri nocturno ſe exponunt ob quas cauſas ventriculum & partes vicinas debilitari, nemo non videt.

Aſſueti incurrere in choleram, minùs læduntur & periclitantur; morbi enim conſueti minùs periculum inducunt. In hoc morbo ſi ſuperuenit frequentia, & ardor vrinæ, bonum eſt ſignum: nam hæc cauſam cholericæ paſſionis deriuari ad vias vrinæ præſignificant. Si in ea febris non adeſt, nec ſæua ſymptomata premunt, tuta ſæpe, & vtilis eſt, quoniam per hunc fluxum tota humorum colluuies expurgatur, vt ex Galeno conſtat, 7. *meth.* c. 5. *Sunt quibus diarrhœa, & cholera, &c.*

Si verò febris corripiat, periculoſáque ſymptomata venerit, innotoia eſt: ob ſui enim malignitatem, & vacuationem immodicam, vires citiſſimè reſoluuntur, & magis ac magis concitata ſubuerſione ventriculi, & vomitu, ægri apparent facie Hippocratica inſigniti, exangues, & ad mortis fauces deducti.

Illicò ergo huic affectui opitulandum, nam ſi in eo auxiliari differas, nulla poſtea ſuffragia proſunt. Si ex corruptione ciborum concitetur, toto illo tempore quo expurgatur venter, neque cibum, neque potum, neque aliquid aliud offerendum. Si verò pigre natura vomitu, aut alui ſeceſſu excernat, eam leniente clyſtere, facili vomitorio, aut abſtergente medicamento adiuuare oportet, qualis eſt aqua hordei cum ſaccharo; crudiratem enim ventriculi deponit, facitque eam deſcendere ad aluum, ex Auic. 3. 1. *doct.* 2. *cap* 7. *poſt med.* §. *Quòd ſi hoc ei defecerit, &c.* Si verò expurgatus ſit à nocuis ſuccis, & fluxus, nauſea, grauitas iam ceſſarint, ventrem corroborare, & vires reficere oportet.

Si à cauſa interna cholera ſcaturiat, & ſymptomata grauia non ſint, fluxus non eſt cohibendus. Sin contrà infeſtent, omni remediorum genere eſt coërcendus, ne ſubitò ob immodicam vacuationem vires concidant. Offerenda Alexipharmaca, & ſymptomata corrigenda, vt 16. 3. *tract.* 2. *cap.* 13. Auicenna edocuit, & ſuprà *de alui fluxu* propoſuimus.

OBSERVATIO III.

Contra choleram ſyrupus præſtantiſſimus.

NVllus eſt affectus ſæuior paſſione cholerica, in qua ob immodicam vacuationem per aluum, & vomitum, ſpiritus reſoluuntur, euaneſcunt vires, & ſiti clamoſa oppreſſi ægri, ac inſomnia correpti, animam exhalare videntur. Ex infinitis propemodum, quos cholerica habui affectione correptos, nullum, vt verum fatear, vidi ex ea occubuiſſe. Ecce repreſentat ſeſe mihi miles quidam veteranus, caſtelli cuiuſdam apud Olyſiponenſes celebris præfectus, qui cùm ſub dio pernoctaret ad auroram vſque, debilis, & inſomnis, ingentem præcocium fructuum, cum ouis frixis, ſuperbibita frigidiſſima, aſſumpſit copiam. Somno cùm ſe committeret, expergefactus, ſubſultum in ventriculo, & tormina iuxta pubem perſentiens, in tam horrendum vomitum, & enormem aquoſi humoris alui fluxum lapſus eſt, cum pulſu vario, ſubmerſo, obſcuro, intercidente, anxietate, animi deliquio, & conuulſione crurum, vt biduo trecenties deiiceret, & ſexageſies euomeret, pallidus, exanguis, ſine pulſu ferè, ſine voce, & reſpiratione interciſa. Non defuere illicò remedia varia, ſed profuere nulla. Narcotica ſola offerre, temerarium erat, vires enim erant ſepultæ valde. Extempore ſerapium paro, ex quo cùm cochlearia quinque aſſumeret, palpebras aperuit, fluxus aliqualiter eſt cohibitus, ſitis infeſtauit minùs; & triduo eo vſus, paulatim vires aſſumens, reſtrictóque magis fluxu, ad vitam reuocatus eſt.

℞. *Vini auſteri rubelli*, ℔. ij. *aq. roſ.* ℔ j. *aq. portulac. aq. plantag. an.* ℔. ß. Infunde in his aquis, *cinnam. vſti* ℥ ij. *tragacanthi* ℥ iij *gummi Arabici* ℥ ij *amyli torrefacti*, ʒ ij. Coque quouſque abſumatur ℔. j. Cola, & iterum infunde *micleta* ʒ iiij. *requiei Nicolai.* ʒ ij. *philonij Perſic.* ʒ j. ß. *maſtich.* ʒ iij. *roſar.* ʒ v. *lapid hæmatit. coral. rubri. carab. boli Armeni, ſumach, acacia, balauſtior. granor. myrti, cymini torrefacti. an.* ʒ ij. Coque iterum quouſque abſumatur libra: cola, adde *ſyrupi de ſorbis*, *ſyrupi de meſpilis, an.* ℥ v. *ſyrup. ex infuſ. roſar. ſiccar. ſyrup. myrtil. an.* ℥ iij. Cum ſaccharo fiat ſyrupus, aromatizatus cum ʒ iij. trochiſcor. de terra ſigillata.

Ne ergo contemnas hunc affectum, qui etſi in Luſitania noſtra, & Amſtelodamo paucos iugulet; in A Oriente, vbi vocatur patrio ſermone *Mordexi*, plures quos corripit, ex tempore iugulat: & in Mauritania, & Arabia, eſt lethalis ferè, in quem affectum incidunt Arabes frequenter, quia continuò ferculum edant frigidum, ex pane conciſo, cum oleo ſubactu, quod vernacula lingua *Cuſcus* vocant, quod cùm maſſa ſit cruda, & ad ignem parum cocta, difficiliter in ventriculo quem inflat, & choleram concitat, concoquitur.

NVMERVS VIII.

De ſternutamento importuno.

B IN febribus præſertim catharroſis, ſternutamentum euenire frequenter, docuit Hippocrates 2. *progn.* 45. dicens: *Grauedines autem, & ſternutamenta per omnes morbos, qui in pulmone fatigãt, præire, & ſuperuenire, malo eſt, ſed in aliis morbis exitioſis ſternutamenta vtilia sũt.* Sternutamentum enim, vehemens eſt naturæ motus, quo flatuuſum ex capite ſpiritum propellere nititur, præſertim vbi mordax, & calidum conſtiterit excrementum, vt tradit Galenus 7. *Aph* 51. Hæc eſt cauſa, cur qui Solem intuentur, & pennam in nares immittunt, ſternutare ſoleant, quod Ariſtoteles *lib.* 33. *problem.* animaduertit, quoniam Sol caput calfaciens, ocyùs ſpiritum ex humore elicit; & penna excitans expultricem C cerebri facultatem; etiam in actum deducit. Hinc facilè poſſumus intelligere, cur dormientes non ſternutent: tunc enim facultas tempore ſomni conſopita eſt atque ſubmerſa, & excrementum non ſentit, ipſa autem niſi irritetur, officio ſuo fungi non poteſt. Adde quòd dormientibus calor intus conſiſtit, quo fit vt interiores dormientium partes calidiores reddantur, ſpiritúſque magis abundent, exteriores minùs.

Vtrùm ſternutamentum plurimis morbis remedio ſit? Sternutamentum non modò cerebrum expurgat, ſed etiam quæ in partem eius poſteriorem, atque in fauces irruunt, valido ſucceſſu reuellit, facitque ſua valida concuſſione, 5. *Aph* 49. vt excrementa abiiciantur. Quinimò ſi ſuperueniat ſingultienti, ſingultus ceſſat, iuxta edictum Ariſtot. 33. *probl.* 1. & 5. in quo mul- D tò maior cernitur concuſſio, quàm in tuſſi, validiorem enim habent ſpiritûs impetum ſternutamenta, quàm tuſſes.

Sternutamento non ab eis quæ aſperis arteriis, ſed naribus moleſta ſunt, ſpiritus violenter emittitur, cum quo ex prioribus cerebri ventriculis nonnihil excerni ſolet: Nam ſicut tuſſis inuenta eſt vt mediante illa plurimus ſimul, celerriméque foras actus ſpiritus, attrahat, propelláique ſuo impetu, quæ vias ſpiritus obſederunt, 2. *de cauſ. ſymp.* 4. ſic ſternutamentum à natura fuit inuentum, vt cerebrum, narúmque viæ exuncerentur, & deobſtruantur.

In plurimis morbis ſternutamenta vtilia ſunt, modò non appareãt in principio, nam tunc potiùs naturam à cauſis morbificis irritari, quàm robur ipſius ſignificant; E poſtea verò proſunt, non aliter quàm reliqua ſigna mox apparentia, de quibus 1. *Aph.* 12. Licèt autem hoc ita ſit, tamen ſi ſternutatio eſt nimia, & importuna, ſummoperè lædit, cum ſit violentus motus, & cerebrum concutiatur, & thorax; quare eo interueniente, pectus, pulmóque dilacerantur, præcipuè ſi pulmonem, & thoracem vlcus, & inflammatio tentauerint. Neque aliqua ratione in morbis pectoris ſternutamentum conferre poteſt, niſi adſit abſceſſus: tunc enim concuſſione irritata natura abceſſum rumpit.

Ergo cùm ſternutamenta fiant à flatibus ſiccis, & vaporibus nares mordentibus, & in febribus ab acri, & pungenti humore; ſi diebus ſuperueniant criticis, & quando ſperatur aliqua ſanguinis per nares vacuatio, nullo modo ſunt cohibenda. Si verò importunè venerint

xent ægrotantes, præſertim in thoracis affectibus, & validа concuſſione corpus fatigent, doloréinque capitis incutiant, febrem exacuant, ſomnum perturbent, tunc offerenda ſunt remedia frigida, quæ bilioſum humorem frigiditate ſua incraſſant, eiúſque acrimoniam refrænant, de quorum genere cenſentur, quæ ſuprà *de dolore capitis* adnotauimus, tum bregmati, tum naribus admota.

OBSERVATIO.

Sternutatio importuna, narcotico curata.

CVm flatus mordax à febrili calore diſſolutus, aut acris humor nares vellicant, & feriunt, pruritus B in ea parte vehemens concitatur multoties, cum ſternutatione coniunctus. Vidi quendam, qui ex acri defluxione catarrhoſa per nares continuò emanante, adeo ſternutamento frequenti, toto menſe eſt concuſſus, vt nec comedendi, nec bibendi, aut dormiendi tempus haberet. Huic plura adhibita, quæ inutilem vacuarent acerrimi humoris copiam, eúmque ad alias partes diſtraherent. Purgationes variæ, ſanguinis miſſio, clyſteria, cucurbitæ, frictiones, ligaturæ in partibus extremis celebratæ, diuerſimoda remedia naribus, bregmati, hepati, vnde etiam mali ſuſpicabantur originem, & temporibus ſunt adhibita, quæ acris humoris efficaciam retunderent, ac facultatem animalem C conſopirent. At cùm febris adhuc vexaret, factúſque eſſet gracilis, & excarnis, & timor eſſet ne præ inſomnia, & hoc violento motu agitatus, reſolutis viribus, vel aucto febrili calore, in extremam maciem, aut hecticam laberetur, narcoticum aſſumendum iuſſi, tribus horis poſt cœnam, meri duabus vnciis ſuperbibitis: cùm ſemel vteretur, ex improuiſo (mirum dictu) ſternutatio poſt profundum ſomnum conquieuit.

℞. *Philonij Perſic.* ʒ j. *opij* g̃ iij. *croci* g̃. v. *Myrrha* g̃. iiij. Cum ſaccharo, & puluere glycyrrhizæ, fiat bolus.

NVMERVS VLTIMVS.

De dorſi incendio.

D IN viris calido temperamento præditis, melancholicis, lautè viuentibus, vino deditis, otioſis, ante febrium acceſſum, adeſt in dorſo incendium, & caliditas nimia ita accenditur, vt ea parte ipſi exuri videantur. Hoc vitium fœminas præſertim viduas, & virgines, etiam premit atque fatigat, de quo affectu Cremiſon auctor antiquiſſimus, *tract. de paſſionib. ſtomachi, cap.* 1. aliqua protulit in lucem.

Aretæus *lib.* 1. *de cauſ. & ſignis acut. morbor. cap.* 8. illud rectè deſcripſit, dicens eſſe morbum quendam venæ cauæ maioris rami, quæ cor etiam per dextram eius partem ingreditur, quæ dum morbo quouis ex plenitudine laborat, protinus ſi incaleſcat, arteriæ ſecundùm dorſum ſitæ, damnum communicat. E *Hæc igitur vena vniuerſa, ægritudines & acutas, & validas patitur: nam tota vna eſt, atque continua.*

In hac ergo vena conçaua per dorſum perreptante, ante febrium inſultum, inflammatio ſentitur, ex craſſo, & retorrido ſanguine progenita, quæ dum in ſæuiora mala non degenerat; arteriæ quæ iuxta dorſum ſita eſt, vitium communicat: Quod vitium ex apparatu morboſo, plenitudine nimia, viſceris alicuius calore mordaci, alterius humoris, aut excrementi aduſtione originem ducit.

In his quibus arteria hæc incaleſcit, inquit Aretæus, cutis præ incendio interno ſqualida, rugoſa, atque aſpera eſt, in qua calor mordax, ſenſatus, acriſque perſentitur, ſomni tumultuoſi ſunt: aluus quibuſdam A nihil reddit, quibuſdam exiguum, acre, bilioſum: lotium acre, mordáxque eſt. Ægri, præ incendio, quod in ſpina dorſi ſentitur, anxij ſunt, inquieti, ſiticuloſi, peruigiles, facie decolores, lingua aſpera prædīti. Huic malo illicò occurrendum: nam citò in febrem degenerat, vel dorſi, renúmque efficit inflammationes, quæ ſi vehementes ſint, celeriter hominem tollunt.

Si ergo ex dorſalis venæ, & arteriæ calore immodico, dorſi incendium emanet, ſedula diligentia ſanguinem emittes, venis ſectis in cubito. Verùm, quia rationi conſonum eſt, ſicut in ardentiſſimis febribus, vires præ nimio calore periclitari, & laborantem animi deliquio premi, non ſemel totum emittere, ſed per in-B terualla vacuationem repetere opus eſt. Si fœminis menſtrua non ritè reſpondeant, ſectio è talo remedio eſt, vel hirudines mariſcis appoſitæ, multo ſunt ex vſu: nam pertinaciſſimè ſugentes, ex dorſo, ac lumbis ſuperaſſatum ſanguinem auidiſſime exhauriunt, in quem ſenſum dixit Hippocrates 6. *Aphor.* 10. *Renum morbis hæmorrhoides ſuperuenientes, bonum.* Huius vacuationis loco, cucurbitulæ ſcarificatæ per dorſum, cum profunda ſcarificatione, mirabiliter proſunt.

Euacuatione facta, viſcerum cauma extinguere eſt neceſſe, potibus frigidis paratis ex aqua Roſacea, acetoſ. Bugloſ. Hord cum Syrup. de Ribes, granator. Oxyſacchar. Violac. &c. Alexipharmacis additis: Nam ſi C igneo interorum frigidis compeſcere non ſtudeas, in aliquem deteriorem affectum commigrabit hoc vitium. Hac ratione Epithema dorſo, & cordi admouebis, vt harum partium excandeſcens calor miteſcat, ac temperetur.

Purgatio raró adminiſtranda, nam agitat corpus, ac mouet humores. Si verò inclinante affectione, aliqua eluceant bilioſi humoris ſigna, clementibus medicamentis vtendum, quæ cum refrigeratione inutilem humoris copiam euacuent, vt ſunt Pulpa Caſſiæ, Manna, ſerum lactis, tamarindi, ſyrupus ex multiplici infuſione violarum, quorum loco refrigerantia clyſmata adminiſtrabis. Caue a diureticis, calidis, aperientibus. Sin adhuc intemperies reſtet, vtere ſaluatellæ ſectione, quæ mirandum in modum, viſcera, venoſum ge-D nus, & hepar refrigerat, ventilat.

OBSERVATIO.

Ad dorſi incendium, ſyrupus de niue cum ſero lactis, eximius.

QVidam vigente Sirio, adeò dorſi incendio eſt vexatus, vt illud comburi ſibi videretur, ardentéſque faces in ea parte eſſe repoſitas exiſtimaret, citra febrim vllam. Vniuerſalia auxilia celebrata. Balneum tepidum, & deinde frigidum adminiſtratum. Apozemata varia oblata, quæ viſcera roborarent, & eorum calorem extinguerent. Tandem hoc ſyrupo viginti dierum ſpatio exhibito, quinque vnciis in auroтa obla-E tis, omnino ſanus eſt factus.

℞. *Niuis,* ℔ iij. *Seri lactis caprini* ℔. ij *ſucci omphacij* ℥ v. *ſucci acetoſe* iij. Bulliant omnia vſque ad conſumptionem ſuccorum: Infunde deinde per noctem, *Roſar.* ℥ iij. *fol portulac. & lactuc an.* M. ij. *Fol Nenuphar.* M ij *Flor. Nenuph* ℥ iij. *Sem. lactuc Plantagin Portulac. an.* ʒ. iij. *Conſerua Borragin. Violar. Bugloſ. Acetoſ. an.* ℥. ij. *hordei conquaſſati,* ℥ j *tamarind.* ℥ ß. *Radic Endiuiæ & Bugloſ. an.* ʒ j *ſem quatuor frigidor. maior. an.* ℥ ß *ſem. quatuor frigidor. minor. an.* ℥ j *Flor. Cordial.* ℥ j. Coque quouſque abſumatur ℔ j ß Colaturæ adde: *Syrup Endiu.* ℥ iij. *Syrup Granator.* ℥. ij *Syrup de ribes* ℥ ij ß. Omnia deinceps bulliant, addita ſufficienti ſacchari quantitate, fiat ſyrupus mediocris conſiſtentiæ.

CAPVT

CAPVT II.

De ſymptomatis cum febre prognatis.

NVMERVS I.

De Colico dolore.

DE colico dolore, plura *lib.2.Hiſt.PP.Med. in com. Hiſt.* 89. quanquam autem omnes ventris dolores à Medicis vocentur colici, non quia vniuerſi ad colum pertineant, cùm multò plura ſint, quæ dolere poſſint inteſtina; nec tam ob ſymptomatum ſimilitudinem, & cauſarum, quàm quia omnes vehementes in colo accidunt, propter maiorem huius inteſtini aptitudinem, ad coaceruandos & retinendos craſſos flatus, frigidos viſcidóſque humores, à quibus vt plurimùm dolores inteſtinales oriuntur: non mediocres tamen, imò omnium vehementiſſimi, in tenuibus excitantur inteſtinis, & vehementiores in ileo, non ex frigidis flatibus, aut humoribus, vt diximus, quia facilè diſſipantur, aut defluunt à tenuibus, ſed magna ex parte ab inflammatione, vel induratis fæcibus, *lib.finit.med.vltra med.3.de ſympt.cauſ.cap.2.3.epid.ſect.2.com.6.* & *2.Aph.* 51.& *lib.6.com.*44. & *7.Aph.*10.

Inteſtina dolore oppreſſa, ex vniuerſo corpore peccantem humorem ad ſe alliciunt: quum verò cauſis morbificis præualent, noxios à ſe depellunt ſuccos. Habent ergo vim attrahentem, & expellentem, quarum vi, ac ope vtile attrahunt, inutile à ſe propellunt, quas virtutes cùm plurimi ad rauim vſque pernegent, placet de hac controuerſia, antequàm progrediamur vltrà, aliquid præfari.

Dubitandum ergo: *Vtrùm inteſtina facultates habeant communes naturales?* ſi enim naturales omnes facultates, in ſingulis membris conſiderandas, non ſemel præmonuit, ad comparandam notitiam de locis affectis, Galenus, cur *lib.6.cap.2.de loc.affectis*, ſolius dyſenteriæ meminit, quæ vitiatam arguit expultricem? fortè innuens, vim illam ex naturalibus ſolam inteſtinis adeſſe, quod etiam videtur docuiſſe, *4.de vſu part.* 8. & *3.de naturalib.facult.7.* & 11. quibus locis virtutem iis denegat attractricem, & oblongos ſeu rectos villos, quibus operantur: contra ea quæ in eodem opere *de natural. facult.* vniuerſaliter pronunciauit, nempe ſingulis partibus quæ nutriuntur, inditas eſſe illas facultates. Et de attractrice expreſsè loquitur Auicenna 1.1. *doct.4.cap.*2. & *doct.5.de membris*, & 16.3.*tract.*1.*cap.*1. nec ſine probabilibus fundamentis: Nam ſi omnibus, quæ aluntur partibus, vis quædam conceſſa eſt, qua attrahunt ſibi familiare alimentum, cur ea inteſtinis denegabitur ad chyli attractionem, qui ſuum eſt, & conueniens alimentum.

Deinde motum alimenti ad totius nutritionem ordinatum, ſicut naturalis eſt, ita mitem eſſe oportet, & durantem. At ſi chylus (ex cuius delatione ad inteſtina vniuerſi corporis nutritio dependet) ab ipſis non alliciatur, ſed trudatur tantùm à ventriculo, violento & præternaturali, nec diuturno motu fereretur. Igitur, &c. Inſuper oblongi ſeu recti villi, tractrici ſolùm inſeruiunt, atque hos etiam, præter tranſuerſos, inquit Galenus *4.de vſu part.*17. in inteſtinis reperiri. Ergo illis denegari non poteſt facultas, cuius miniſterio dicantur, & per conſequens nec reliquæ, quibus ſubordinatur tractrix.

Dic. Nemo inficiatur, vires naturales, quibus perficitur nutritio, non minùs quàm in reliquo corpore, in inteſtinis contineri, atque adeò tractricem, qua pecu-

A liare alimentum intra ſuos meatus alliciant. Diſceptatio tamen eſt, num habeant communem attractricem, quæ per villos operetur, quæque chylum à ventriculo attrahat ad ipſorum cauitates. Et Auicenna 16. 3. *cit.* illam iis concedit; ſed imbecilliorem quam ventriculo, dum ſic ait: *Penetrans in inteſtino, patitur à duabus virtutibus, quarum vna eſt expulſiua ſtomachi, altera attractiua inteſtini.*

Galenus tamen apertè contra ſentit, & ex Arabum numero nonnulli, præſertim Auerthoës, & Halyabbas, *3.theorie.*29. dum nullam mentionem faciunt attractricis inteſtinorum, ſed expultricis tantùm, qua toti corpori inſeruiunt, atque adeò cum Galeno 6. *de loc. cap.* 3. ſcribunt, mitti à ventriculo in ea, non attrahi B ab ipſis.

Eſſe verò ita ſentiendum, præter Galeni teſtimonia, ſuadet ratio: Nam præterquam quòd ſuperflueret vis illa, cùm ſufficiat à ventriculo detrudi alimentum; ſi adeſſet: non parùm incommodaret, ante completam chylificationem trahens, & retinente ventriculo promouens expulſionem. Deinde alimenti tractio per amplos canales fit, per oblongos villos, eóſque internæ tunicæ membri trahentis inſertos, vt 3. *de natural. facult. cap.*8. Galenus affirmat: Cùm enim trahi non poſſit materia, niſi tangatur, & ea quidem parte, qua ſibi patet commeatus ad internam cauitatem, vbi concoquenda eſt, interiùs oportet eſſe locatos villos, quorum ope defertur. Atqui ſi quos villos re- C ctos obtinent inteſtina, non interiùs, ſed exteriùs habent. Igitur non ad attrahendum, & per conſequens, &c.

Adde quòd in ſolis craſſis reperiuntur, cùm tamen ad ſugendum chylum eſſent inſerendi tenuibus, ventriculo ipſi cohærentibus, & in quibus primùm recipitur chylus, non in craſſis diſtantibus. Quare meritò neganda inteſtinis eſt communis attractrix, quæ per villos operetur.

Cæterùm non perinde ſunt priuanda retentrice, cùm enim etiam in ampla ſua cauitate coctricem obtineant, ventriculo adſimilem, licèt debiliorem, 4. *de vſu partium*, 17. (periode ac venæ ſanguificantem, ne delationis tempus citra alimenti elabora- D tionem periret naturæ) concedamus licèt retentricem, quæ coquenti virtuti omnino miniſtrat. Non ideò tamen neceſſarij illis ſunt oblongi villi, ſat enim erat ipſorum inteſtinorum aſperitas, inæqualitas pinguedinis, & lentor, quin & ipſorum anfractus, ſiue reuolutiones, ad exiguam retinendi moram quam præſtant. Cùm ergo diſtinctas non habeant, à peculiaribus aliorum membrorum virtutes naturales, præter expultricem qua eminent, & vniuerſo inſeruiunt, ſatis fuit de affectibus huius meminiſſe Galenum.

Parùm autem vrgent rationes pro contraria parte adductæ: quoniam ad primam, ex dictis patet reſponſio. Ad ſecundam verò perinde non erit operoſa: Ne- E que enim facit motum violentum, in paſſum vi ferri, aut impetu, aut ab externo agente, non iuuante paſſo, alioqui omnes ferè dabis violentos ab extrinſecu motore prodeuntes; quin & violentiſſimam ſanguinis diſtributionem ad ſuperiora membra, & ex eadem cauſa, (extranea ſiquidem eſt membris vis hepatis propellens ſanguinem) & quia præ ſui grauitate deorſum potiùs inclinat, cùm tamen naturalis ſit ſanguinis delatio ad nutritionem ordinata, cuius etiam gratia mittitur in inteſtina chylus, qui ſua innata grauitate deſcenſum iuuat. Imò verò licèt huiuſmodi motus inde violentus diceretur, non proinde deficeret; perpetui enim ſunt in vita, illi cordis, arteriarum, & pectoris, non tamen violentia carent.

Ad tertiam. Non ad trahendum, vt diximus, ſed in robur & firmitatem circularium, atque adeò ad

expulſionem

expulſionem iuuandam, tectos villos obtinuerunt craſſa inteſtina, præſertim rectum, cuius circulares præ fæcum copia, & pondere magis periclitabantur, & inſerti parti extimæ rectis, veluti falcis quibuſdam, magis firmi communtur illi: quare non ſolùm ad durationem, ſed & ad expulſionem facere externam inteſtinorum membranam, docet pluribus in locis Galenus.

Colicus ergo dolor ſic definitur: *Eſt dolor inteſtini lax oris, quod colon vocatur.* Colon enim cùm ſit pars inteſtini craſſi, à dextra ilium regione procedens, ad ſiniſtram cincturæ modo pertinet, vt *lib.3.cap* 43. Paulus edocuit. Generatur ex defluxu ad inteſtina humoris febrem efficientis, qui aut bilioſus, aut pituitoſus eſſe ſolet, aut ex inteſtinorum inflammatione, aut flatibus, qui vitiata coctione eleuantur, aut ob victus, & potus errorem, aut immodica fæcum retentione.

Colicus dolor vehemens eſt, ſed iliacus maior, quia inteſtinum ileon, cùm ſit ex tenuibus inteſtinis, magis ſenſibile eſt, quàm colon. Licèt autem ileon inter tenuia reponatur, (ſunt enim tria tenuia, duodenum, ieiunum, & ileon, & totidem craſſa, cæcum, colon, & rectum) & ratione originis, poſt ventriculum, prius ſit ileon, quàm colon; ratione tamen ſitus aliter eſt, cùm propinquius ſit ventriculo colon, corpus zonæ inſtar, verſus anteriorem partem totum cingens; ducit enim originem à dextro latere iuxta renem, & iecur, ſtomachum, ac lienem tangens, vergit ad ſiniſtrum renem, deinde verò per id latus infra deſcendit. Hæc eſt cauſa, quare in colico dolore, in his omnibus partibus ſentiatur dolor, præſertim in ſiniſtro latere.

In colico ergo dolore, ſentitur dolor ſupra vmbilicum, in iliaco infra: cùm inteſtina craſſa excepto recto, ſuperiorem ſortiantur ſitum, quàm tenuia. Nec infera, colicus affectus potiùs eſſe curandos medicamentis per os ſumptis, quàm clyſteribus: licèt enim ſurſum vergat, ab inferiori tamen parte originem ducit.

In colico affectu adeſt vomitus, & nauſea, & ſæpè retineantur fæces. Colicus dolor ex humore generatus bilioſo, cognoſcitur ex ſiti, immodico ſtomachi ardore, intenſa febre, bilioſo vomitu, vrina ignea, oris amaritudine. Curatur vomitu leni, qui humorem redundantem euacuat, ipſúmque ab inteſtinis reuellit, clyſtere refrigerante, anodynis temperatis, purgatione clementi, iulapiis attemperantibus, quæ bilioſi humoris acrimoniam retundant. Quòd ſi perſeueret dolor, aut adſit febris, iecúrque ſqualidum, aut venæ incendio affectæ, humorem bilioſum in inteſtina detrudant, tunc ad præſeruandum ea ab inflammatione, & viſcera ventilanda, phlebotomia eſt vtiliſſima, dummodò eam ex brachio prius exerceas, ſi dolor ſuperas partes magis infeſtet; ſi tamen ſtercus aut vrina ſupprimantur, & inferiores partes doleant nimis, tunc in talo ſecetur, iuxta Pauli ſententiam, *lib. 3. cap.* 43. poſtea verò epithematis refrigerantibus iecur illinendum.

Inflammationem colici doloris eſſe cauſam plura demonſtrant. Febris ardens, acris & firmus in ventre calor, frequens bilis vomitus, ſitis incompeſcibilis, abolita fæcum deiectio, ſuppreſſio vrinæ, non ſolùm ob dolorem, ſed compreſſionem ab inflammatione inductam. Si omnia vehementer vigeant ſigna in hoc lethali morbo, priùs e brachio, deinde è talo mittendus eſt ſanguis: licèt enim phlebotomia, & colica rarò coniungantur, quod 4. 1. *cap.*20 pronunciat Auicenna, tamen aliquando in poſitis exemplis eſſe neceſſariam, ratio dictat. In hac refrigetantes clyſteres ſummoperè proſunt.

Si colicus dolor ex pituita vitrea, acida, ſalſa conciterur, quæ nonnunquam ſuis qualitatibus infrigidando, & mordicando inteſtina, & flatu diſtendendo pungunt & lancinant: Curatur vomitu, carminantibus, & phlegmagogis clyſteribus; quæ ſi non ſufficiant, ad medicamenta purgantia deueniendum dummodò tamen eorum virtus, primam regionem non tranſcendat, inter quæ præcipuum locum obtinet ius galli veteris, cuius plures deſcriptiones tradit Auicenna, 16.3.*tract.* 4. *cap.* 21.& *lib.2.canon.cap.*296.

Ex flatu ſuborta cognoſcitur colica, quòd dolor de vna in aliam partem mutatur, adeſt ventris rugitus, præceſſit vſus alimentorum, quæ flatus gignunt, aut coquuntur difficilè. Curatur primò vomitu cauſæ antecedentis, flatuum reſolutione, clyſmatum carminantium ope celebrata, per aluum expurgantibus medicamentis. Carminantibus etiam externis vtendum eſt, ſiue ex oleis flatus diſcutientibus pares vnguenta, ſiue fomenta conficias, ſiue ſacculos, aut cataplaſmata, vel cucurbitam ſiccam cum multa flamma ventri imponas, quam incantamenti inſtar prodeſſe ad reſoluendos flatus, 12.*meth.cap* .8.firmauit Galenus. Roborantes, & flatus reſoluentes tabellæ offerendæ, ex ſpeciebus dianiſi, diacymini, aromatici roſati, aut diatrionpipereon confectæ, cuius loco proſunt vinum Hippocraticum, aqua vitæ, vel extracta ex floribus cinnamomi.

Ex fæce retenta dolorem genitum, ex calore iecoris, & grauitate in inteſtinis percepta dignoſces. Proſunt emollientes clyſteres facti ex oleo, & butyro, vel ex decocto maluæ, Althææ, Fœnugræci, Sem. Lini, cum oleo communi, vel amygdalino, vel ex iure pingui, aut decocto extremitatum animalium. Tota ventris regio illinenda oleo amygdalar. dulcium, lumbric. lilior. albor. & butyro ſuillo.

OBSERVATIO.

Ad colicum dolorem à flatu, emplaſtrum celebre.

EX plurimis emplaſtris, quæ fidiſſimo experimento, pro curando dolore colico a flatu ſuborto, habeo comperta, vnum eſt præſtantiſſimum, quod omniſi euacuato corpore, ſupra partem dolentem eſt imponendum.

℞. *Vini generoſi odoriferi,* ℔.ij. *aq. vitæ,* ℔ j *aq cinnamō.* ℥ iij *balſami* ℥ ij.*olei de liquidābar,* ℥ j *olei rutæ, & camomil. an* ℥ ij.*olei terebinthin.olei aniſi, & de coſto. an.* ℥ j.*olei amygdal.dulciū* ℥ iij *olei de baccis lauri,* ℥ j.ß. *flor.camomil.* ʒ iij *floris ſtœchados, & roriſmarini, an.* ʒ ij. *aniſi,cymini,dauci,cinnamom.an.* ʒ j.ß.*ligni Aloes,* ʒ ij.ß. *calam aromatici,* ʒ j *ſtyracis calamit.* ʒ j.ß *ſtyracis liquidæ.* ℥ j. *abſinty* ʒ iij. Puluerisanda puluerizentur, & incorporantur in mortario benè, & fiat Cataplaſma.

NVMERVS II.

De Iliaco dolore

SÆpiſſimè in tenuiore inteſtino affectus quidam oritur, quem ileon Græci appellant, qui licet ab eiſdem cauſis, ac colicus dolor oriatur, frequentiùs tamen ab inflammatione, vel induratis fæcibus ortum ducit, ex Gal.*loc.cit.* à quibus ita ilei meatus occluditur, vt nihil omnino, etiam cum acerrimo clyſtere, per inferiora deſcendat, 6. & 7. *Aph* est propter quod videbant antiquis conuolutum eſſe in nodum inteſtinum in hac paſſione, atque inde volulus, ac chordapſus fuit appellata. Ex atrociſſimo verò, ac intolerabili dolore, quo miſerrimè vexantur laborantes, interpretantur Arabes nomen ilei habuiſſe, hoc eſt, *Domine miſerere,* ab ἐλεῶ, quod Græcis miſereor eſt, quaſi ſic malum miſericordia digniſſimum: Quod vitium inteſtino ileo magis familiare eſt, tum quia ob copiam vaſorum ſugentium, magis patet inflammationi; tum quia vicinius craſſis inteſtinis, à quibus magis facilè, quàm ſuperiora,

ſuperiora, poteſt excrementa recipere: quæ duæ ſunt cauſæ tanti mali frequentiores.

De hoc affectu quæro primò: *Vtrùm intentior dolor adſit in iliaco quàm in colico dolore?* Galenus *lib. 2. de loc. affect. cap.* 5. ventris dolores vehementiſſimos, procul dubio eſſe craſſiorum inteſtinorum; mitiores autem, aut a leuiori cauſa in ipſis ſinet fieri, aut in inteſtinis conſiſtere tenuibus, quod & approbat Trallianus dicens, acutiſſimam eſſe, atque grauiſſimam coli affectionem. Nec immeritò: tenuia, ſiquidem inteſtina, ob ſui raritatem & tenuitatem, cauſas ingentium dolorum nec intra ſe recipere, nec continere poſſunt, quod 6. *de loc. cap.* 2. Galenus edocuit, nec etiam nimiùm diſtendi, ac proinde nec vehementer, ac diu dolere. Quare ſi hæc vera ſunt, cur tenuium dolores, *6. de loc. cit.* vehementiſſimi, & grauiùs cruciantes, & à Paulo, Celſo *lib. 4. cap. 3.* acutiſſimi dicuntur. Aëtio, lethales, Aretæo pernicioſi, & acerbiſſimi, & 2. *tardar.* 8. celeriter enecantes, & 16. 3. *tract. 4. cap* 29. ab Auicenna, maiores quàm coli eſſe aſſeruntur.

Dic. Grauiſſimum, acutiſſimum, & exitialem propoſitum affectum agnoſcunt omnes, & ſua monſtrant ſymptomata, (de quibus præter citatos auctores, Hippocrates 3. *de morb. cap. prop.* & 3. *epid.* vbi Galenus) & quæ communia ei ſunt cum colica, vomitus, faſtidium, nauſea, maiora, magis continua & perſeuerantia, propter maiorem vicinitatem, & colligantiam cum ventriculo. Sæuiores ac vehementiores dolores, tam ob cauſæ vehementiam, quam ob mollitiem, & ſenſum acriorem partis; acutiùs enim ſentiunt gracilia, quàm craſſa inteſtina.

Denique & periculoſiores, ex vicinia & propinquitate cum nobilibus, principalibúſque membris. Hinc præter ileon, ſimul & præcordia dolent, 3. *epid.* ſyncope ſequitur, delirium, ſpaſmus, &c. 7. *Aph.* 10. tenues vrinæ, & cruditates adſunt, tractis nimirum in conſenſum ventriculo, hepate, corde, & cerebro. Nec verò his repugnat, *lib. 2. de loc* aut *6. eiuſd. cit.* hic enim ſolùm ab humore, aut flatu, tam vehementes ac perſeuerantes dolores ac in colo, fieri negat in ileo, ſcilicet quia in tenuibus inteſtinis, ob mollitiem & raritatem eorum, flatuoſi ſpiritus facilè exhalant, nec detinentur contumaciter humores, quia transfluunt continuò, ac dimouentur. At verò 2. *de loc.* de duplici generatione doloris agebat, infixo nempe, & perforante, quorum neuter poteſt vehemens fieri in tenuibus inteſtinis, ſed ex ratione illic aſſignata, vel in tenuibus, vel in craſſis, præſertim à flatu, vel humore, à quibus colica maiori ex parte generatur.

Num verò ex obſtructione flatuum, aut viſcidi & craſſi humoris, aliquando oriatur ileos, licèt Galenus ſimpliciter negare videatur, 6. *de loc.* & 6. *Aph* 44. non omnino tamen: Nil enim obſtat, nonnunquam fieri, atque ita Auicenna ab omnibus colicæ cauſis inquit accidere. Paulus etiam ex cruditatibus, Aëtius ex corruptis cibis, & multùm non coctis. Aretæus ex frigido, lentóque flatu collecto, ſed rariùs quàm ab inflammatione, aut fæcibus induratis, quod etiam ex Galeno colliges, 3. *epid. cit.* Adde ab humoris, vel flatibus oriri, non intra tunicas, quod in colico accidit, ſed potiùs in ilei cauitate contentis.

Sed difficilior videtur dubij explicatio: *Vtrùm in ileo feces per vomitum excernantur?* Nam præterequam quòd 7. *Aph.* 10. *in com.* ex Hippocrate ibi colligitur, quandoque ſine vomitu fit ileos: ſtercus non in gracili aliquo, ſed in craſſo potiùs colo inteſtino continetur, & ſuam recipit formam, atqui colon poſt tenue ſuum ſitum habet: Igitur cùm inteſtinum hoc, in iliaco morbo omnino occludatur, impoſſibile videtur, in eo poſſe aliquando per vomitum eiici ſtercus, ſiue in ſuperiori tenui exiſtat inflammatio, & obſtructio, ſiue in inferiori, quo tantùm affecto putat Celſus per

A os exire. Quinimò ſi non obſtante anguſtia, & coarctatione ilei, ſtercus aſcendit, cur non deſcendet faciliùs ex innata grauitate, & aſſuetudine deſcendendi? Maximè cùm pateant viæ ſuppoſitoriis, & clyſteribus: nam ſi in eiuſmodi morbo iniiciantur, ita velociter aſcendunt, vt ſorberi videantur. Inſuper cur ſtercoris vomitio perniciosiſſima, ac lethalis habebitur, ſi per eam mali cauſa excernitur, & tollitur viarum anguſtia?

Dic. Quanquam vomitus non ſemper adſint, multis tamen, & laborioſiſſimis nauſeis vellicantur ægrotantes, toto nonnunquam ventris motu, ad eos ſurſum præternaturam concitato: in volulo enim, præſertim maligno & deſperato, cùm tenuiſſimæ partis exigua

B via adeò ſit intercluſa, vt nihil omnino poſſit ad inferiora tranſmitti, deſperans propter obſtructionem expultrix, tanti mali cauſam, & retenta excrementa deorſum trudere, (id quod primùm tentat, incipiens iuxta naturæ ordinem à ſuperioribus contractionem) cogitur diuerſo ordine contra naturam mouere, & ad ſuperiora noxiam materiam propellere, contrahendo inferiora, (incipit enim hic conſtringendi motus infernè, non ſecus quàm contractio extimæ membranæ gulæ, in orificio ventriculi, ad vomitum) idque tanta vi, impetu, & violentia, vt & ſedem ita adſtringat, vt ne ſpecilli quidem extremum ſuſcipiat, prout loquitur Aretæus, & abſorbeat infuſa, & toto tenui inteſtino traiecto, ieiuno pyloro, ventriculo, ac gula, per os eiiciat ſtercus, vel iam in ileo contentum.

C Aliqui putant euomi potiùs corruptum cibum, quàm ſtercus omnino perfectum, eo quòd vltimam perfectionem in colo acquirit, & quod fortè inde per ileum conſcendere non poteſt, propter impedientem obſtructionem. Celſus ait, exiſtente inflammatione in inferiori parte gracilis inteſtini, excerni per os ſtercus; non ita ſi in ſuperiori. At ſi ab induratis fæcibus morbus oriatur, cur tanto ad ſuperiora conatu non vomentur, imò & ſupra inflammatione obſtruente? non deſcendent autem ex eadem cauſa, & ſedis præcluſione, vt diximus. Signum verò prauum & lethale eſt, ſtercoris vomitio, tam in ileo, quàm colico dolore, pro-

D pter eam quam ſignificat naturæ perturbationem, & moleſtiam adeò intolerabilem, quæ cogit per aduerſam, & ab expulſione tam alienam viam excernere. Nec obſtat vacuari aliquando morbi cauſam, & tolli, vel minui obſtructionem, quia ſæpe ſimul cum noxio, vires extremè fatiſcunt, & ex inutilis vacuatione, interitus protenditur.

Maior tamen difficultas eſt: *Vtrùm in ileo nulla prorſus deiectio reddatur?* Ita voluit Galenus *loc. ſuprà citatis.* Sed videtur ſibi eſſe aduerſus, 3. *epid. ſect.* 2. *com.* 6. quo loco de ſæuiſſimo & perimente ileo verba faciens, vrinæ, & deiectionum meminit; atque adeò non minùs in huiuſmodi morbo, quàm in reliquis omnibus, contemplandas præſertim vrinas, commendauit Galenus *ibidem.* Quoniam ſicut praua, & graueolentia exeuntia, interitum & perniciem minantur, 2. *progn.* de deiectione, & vrina, & alibi, & in propoſito 16. 3.

E *cit.* vbi & flatum deorſum pelli notat & fœtidum, ac teterrimum; ita & contrà bona, magnam ſecundùm Hippocratem, & Galenum, præbent ſalutis ſpem, in omnibus morbis.

Dic. Cùm in ileo, ſaltem extremo, nihil prorſus excerni apertè doceat Galenus 3. *de nat. facult. de cauſ. ſympt.* 6. *epid.* & 7. *Aph. cit.* vbi inſeparabile ſignum eſſe huius paſſionis dicit: mirum videtur, quòd in textu illo 3. *epid.* (ex quo tam citò mors fuit ſequuta, vt & ſtercoris vomitum magis huic morbo familiarem anticipauerit) deiectiones habuerit laborans: & putant aliqui nullas habuiſſe, atque ita apud Hippocratem legendum.

Alij interpretantur, crudum illud, & tenue eiectum,

non

non fuiſſe portionem aliquam excrementi, ſaltem ab expultrice ſicuitate pulſam, (cum tota ſit ad ſuperiora conuerſa) ſed quidpiam ichori ſimile, calore hepatis, & meſenterij liqueſcens. Sed nihil prohibet, etiam in tanta obſtructione, & ſedis anguſtia, tenue quidpiam illabi, vel etiam excerni ab ipſa expultrice, per omnes vias ferè conante exonerare, & infernam priùs tentante, quin & crepitum etiam emitti, flatu rurſus deſcendente, & excretum per initia quærente: is ab Auicenna fœtidus damnatur, dummodò immodicè talis ſit, nam modicè fœtidus, melior habetur, quàm purus & totius fœtoris expers, propter majorem quam arguit inteſtinorum obſtructionem; nam etiam in pure, fœtoris abſentia, non minùs quàm immoderantia reprobatur.

Eſſe verò in volulo perinde vt in omnibus inteſtinorum morbis, conſiderandas dejectiones, nemini dubium eſt, cùm propriæ ſint illorum ſuperfluitates, & vim ferè totam habeant præbendi de ipſis iudicium, *1. criſ. 7.* & *lib. 3. cap. 3.* & *3. epid. cit.* & alibi. Num verò etiam Hippocrates in propoſito morbo de vrinis meminerit, ac ſi in affectibus, qui venarum non ſunt, indicationem haberent, etiam Galenus mouit: & quanquam *1. & 3. criſ.* & *3. progn.* morborum inferioris ventris ſignificationem cruditatis, aut coctionis, non ab vrina, ſed alui excrementis petendam doceat, quemadmodum cerebri, & pectoris affectionum, ab ſputo, *ibidem*, & *2. prorrhet.* 2. non vult tamen eſſe omninò contemnendam, quin potiùs in omnibus morbis contemplandam, inſpiciendamque vrinam, conſultò admonet, ſiue capitis ſint, ſiue thoracis, pulmonis, aut inteſtinorum. Nam quamuis principaliter indicet in morbis jecoris, & vaſorum, *vbi ſuprà* & *6. epid. ſect. 1. com 6.* quorum excrementum eſt vrina, atque adeò potiſſimùm ſit inſpicienda in febribus, quarum materia in venis continetur) quin & in renum, meatuum per quos defluit, & veſicæ diſpoſitionibus, ſecundariò, & minùs principaliter in illis, quæ febrem habent annexam, pleuritide, pulmonia, &c. (in quibus coctionis dignotio præcipuè ab ſputo quærenda, quia pars eſt materiæ morbificæ.) In particularibus tamen, nec febrientibus vitiis, non parum etiam ſignificatiua eſt vrina, quatenus ſi bona, indicat non eſſe conjunctum aliquod vniuerſale malum, hepatis, aut vaſorum; nec particulare illud in totum corpus permeaſſe, quod non exiguam præbet ſalutis ſpem; faciliùs ſiquidem partis, quàm commune totius vitium ſanatur, dummodò in aliis paria ſint: ſi verò mala ſit vrina, è contra. Atque ideò meritò Galenus *3. epid. cit.* commendauit, vt tam in ventris affectibus, quàm thoracis, pulmonis, & neruorum, vrinas inſpiciamus, nec temerè ab Hippocrate fuerunt in volulo contemplatæ, rectéque ſcripſit à prauis exitium portendi, ob tractum in conſenſum iecur, vaſa, & corpus vniuerſum. Quòd ſi à bonis dixit, paruam, aut nullam ſpem ſalutis deſumi Auicenna, de propoſito tantùm morbo intelligendus eſt, quia cùm ſæuiſſimus eſſet, & extrema inducens ſymptomata, non ſat erat bona vrina ad benè ſperandum nec de interitu dubitandum, juncto ex vrina praua indicio cum aliis lethalibus Verùm non proinde putes, in pleuritide, & aliis particularibus affectibus, non eſſe benè ſperandum de probitate vrinæ, cùm oppoſitum expreſſè doceat Galenus ipſe, *1. criſ. 7.* & dilucidè *lib. 3. de ... tem. cap. 3.* Curatur iiſdem, ſed vehementioribus remediis dolor Iliacus, quibus Colicum tractandum eſſe *ſuprà* prædiximus, cùm ab iiſdem cauſis oriatur.

OBSERVATIO I.

Ad dolorem iliacum in ſtercore indurato, remedium certum.

Non mediocri dolore iliaco premebatur non ignobilis iuuenis, ex fæce retenta ſuborto, cui Medici varia præſidia adminiſtrauerant; quæ ad emollienda alui excrementa parari ſolent. Eſitauerat in copia magnas auellanas, quæ cùm concoctu ſint difficiles, tardè permeent, imò pertinaciter partibus adhæreant, ita ſtercus indurauit, vt octo dierum ſpatio aluum non redderet, qui acerbiſſimo dolore vexatus, pituitæ mucoſæ, vomitus continuos ex interuallis patiebatur. Tandem vt meliùs emollirentur fæces, bis in balneum Oleagineum eſt ingreſſus, à cuius egreſſu tantiſper leuato, obtuli epotandam libram vnam tepidam omenti arietini liquefacti; poſt cuius potum dormiuit, & primò crepitus, & ructus emittens, aluum dejecit copioſè. Hoc ergo præſidio ter deinde admiſſo in minori copia, per interualla excrementa deponens, à dolore conualuit.

OBSERVATIO II.

Pro dolore iliaco ex reſiccata fæce, præſidium expertum.

Mala cotonea craſſi ſunt ſucci, difficilis coctionis, & diſtribuuntur tardè: nam ſibiipſis vias præcludunt adſtrictione ſua. Hæc cùm puellus ingluuiei deditus deuoraſſet in quantitate multa, ita illi ſuppreſſa eſt aluus, vt ſuborto vehementi & ſæuo dolore infra vmbilicum, quem aſſidua crudi humoris vomitio comitabatur, cum faſtidio ſummo, illum in horas animam efflare confirmaſſes. Illicò emollientia clyſteria varia indita, ſed præſertim ex omento veruecino, butyro, & pinguedine porcina. Lenia expurgantia per os oblata. Balneum ex emollientibus medicamentis adminiſtratum. Oleum amygdalinum in magna quantitate ebibitum. Tandem cùm nihil medicamenta proficerent, impero, vt vniuerſa ventris inferioris regio, ſtercore vaccino recentiſſimè collecto illinatur. Tantùm profuit auxilium hoc, vt ter celebratum in die, ventrem molliret adeò copioſè, vt poſt duos dies, ſubſidente ventris duritie, ſe ſanum exclamaret.

OBSERVATIO III.

Dolor iliacus ex inflammatione ſubortus, celebri cataplaſmate curatus.

Decennis puer, gracilis & exeanis, poſt offas butyro medicatas in maxima copia aſſumptas, ſimul cum pytis crudis, in tam ſæuum incidit, pubis, verſus partem ſiniſtram, dolorem, vt malle ſe mori, quàm hunc atrocem dolorem ferre inculcaret. Febris erat acutiſſima, ſitis inexhauſta, vomitiones enormes, & aſſiduæ, vigilia importuna, faſtidium ſummum. Hunc inteſtini ilei inflammatione laborare, eum aliqua à crudo ſucco obſtructione facta, certum erat. Extempore ſecta Baſilica in brachio vtroque. Sed cùm poſt ſeptem dies, tota vmbilici, & abdominis regio, in magnam molem acreſceret, & ſuppreſſa omninò aluo, penitus retineretur vrina, ex talo ſanguis emiſſus. Tandem cùm affectus nullis cederet remediis, tumorem reſoluere, dolorem lenire, aluum mouere cogitauimus, quod cùm multiplici præſidio tentare conaremur, balneo, omento veruecino ſupra partem tumefactam impoſito, actu calido ab animali extracto, emollientibus vnguentis, veſicis admotis plenis medicamentis flatus diſcutientibus, dolor tamen immiſericorditer eum vexabat, cum inappetentia tanta, vt ſolum lac ab vbere extractum, idque in exigua quantitate eſitaret. Denium quid in conclamato ægro agerem, animo hærebam. Tandem hoc applicito emplaſtro ſupra ventrem, poſt dies tres detumuit tantiſper venter, dolor ſedatus, vrina excreta, fæces vacuatæ,

quæ

quæ in principio erant chyloſæ, & albæ, poſtea croceæ. Tandem rupta largiter aluo, cibum aſſumſit: & poſt decem dies omnino euaneſcente tumore, & ceſſante febre, ſanitatem recuperauit. Cataplaſmatis forma eſto hæc.

℞. *Maluar. violar. parietaria, an.* M.j. *camomil.* M.j.ß. *althee* ℥ j.ß. *ſem. lin. ſem fœnugraeci, an.* ℥ j. *meliloti* ℥ ij. Coque in ſufficienti aq. quantitate, quouſque remaneat ℔.j. Colaturæ adde *olei ſeſamini, olei amygdal. dulcium, camomil. anethini, an.* ℥ j.ß *vnguent filij Zacharia*, ℥ iij. *butyri inſulſi*, ℥ ij. *vnguẽtis dialthee.* ℥ j.ß. *vnguenti Agrip.* ℥ j. *pulp. caſ. fiſtular.* ℥ ij. *pulpe pomorum dulcium prius aſſorum* ℥ iij. *vitellor. ouor.* Num iij. *farina hordei* ℥ ij. *farina fabar.* ℥ j. *farina fœnugraeci* ℥ j. ß *flor. camomil.* ʒ iij. *flor. anethi* ʒ iij. ß. Omnia bene in mortario conquaſſentur, & ſecundùm art. fiat cataplaſma.

NVMERVS III.

De hæmorrhoidibus.

DE hæmorroïdum origine, & cauſis, *lib.* 1. *Hiſt. PP. Med. in com. Hiſt.* 9. dictauimus plura. De ipſarum fluentium vtilitate, & nimis fluentium, aut ſuppreſſarum noxis, *lib.* 2. *Hiſt.* 116. Nunc ſatis ſit demonſtrare, naturam perſæpè ſanguinem, ob febrilem calorem retorridum, exaſſatum, & hac ratione factum melancholicum, criſis ratione in febribus ad venas ſedis detrudere, qui ſi placidè reſeratis hæmorrhoïdum tubis excernatur, febrem ſoluit. Sed cùm præ craſſitie ſua, & lentore, expelli non poteſt, cunctatur, & copia ſua tumorem creat in his venis, cum inflammatione, calore, dolore, & rubore, qui durus & dolens vigilias parit, ſtercus & vrinam impedit. Has hæmorrhoides Medici appellant cæcas, quia ab his nihil ſanguinis fluit.

Cùm autem dolor vires proſternat, per abſciſſionem cauſæ curari debet: quare ſi æger non ita deiectas vires ſortiatur, ſanguinis miſſione ex brachio facta curandus eſt, iuxta mentem Galeni *lib. de curand. rat. per ſang. miſ. cap.* 19. Quæ ſi non contulerit, ſectio tali imperanda. Et purgatio clemens adminiſtranda. Dolor ſedandus, impoſitis ſuper partem affectam frigidia, & repellentibus auxiliis, nam hi tumores naturam inflammationum redolere ſolent. Repellunt aq. Roſ. Portulac. Plantag. albumen oui, lac, oleum Roſ. In augmento, & vigore miſcenda repellentia cum reſoluentibus, vt Ol. Camomil. Mucago. Sem. Pſyllij, Fœnug. Althææ. In declinatione reſoluentia vtilia ſunt, inſeſſus, balnea ex Parietar. Althæa, Malua, Viol. Fœnug. Sem. Lin. Si verò dolor nimius adfuerit, addenda ſunt folia Hyoſcyami, lactucæ, papaueris. Demum imponenda fomenta ex oui vitello, lacte, mica panis, Oleo Roſ. & Papauer. Quæ ſi non proſint, ipſis cæcis & torquentibus hæmorrhoïdibus, hirudines non ſolùm ſemel, ſed bis ſunt affigendæ. Si verò immodicè fluant, ægrúmque larga ſequuta ſanguinis vacuatione debilitent, tunc cohibendus eſt fluxus, vena ſecta in brachio, incraſſantibus auxiliis intus aſſumptis, adſtringenti purgatione, & quæ cauſam foràs eliminet, quæ omnia *lib.* 2. *huius operis, cap* 6. *de cruenta ſputitione* deſcripta inuenies. Extrà ſuper partem affectam adſtringentia impones, quæ *numero ſequenti*, pro ſiſtendo ſanguinis fluxu è naribus, & *lib.* 3. *cap.* 11. *de menſtruis ſuperfluis* proponuntur.

OBSERVATIO I.

Pro ſedando dolore hæmorroïdum, remedium certum.

NVllum eſt ſymptoma, quod magis conterat vires, quàm dolor, cuius ſæuitie ægri in animi deliquium incurrunt, exanimeſque fiunt. Pro hoc ſedando plura

A Medici ſolent imperare auxilia: Verùm nullum ſemicupio facto ex lacte tepido præſtantius eſt, in quo ſi æger per horam, aut dimidiam horam ſedeat, extempore ſanus euadet, vtere lacte vaccino, ouino, equino. Quòd ſi libram olei papaueris, & dimidiam violacei, in balneum proiicias, excellentius præſidium adminiſtrabis.

OBSERVATIO II.

Ad compeſcendum nimium hæmorrhoidum fluxũ, ſyrupus eximius.

B HIc ſyrupus in hunc vſum eſt vtiliſſimus, quo plures ex hoc fluxu conclamati, ſanitatem ſunt conſequuti. Doſis vnciæ tres, ter in die, in aurora, veſperi, tribus horis poſt cœnam. Sumat æger actu frigidum, aut ſi fieri poſſit, niue refrigeratum.

℞. *Succor. plantag verben. depurator. burſæ paſtoris, an.* ℔.ij. Bulliant in eo *gummi Arabici* ℥ iiij. *ſanguin. Draconis, ſorbor. immaturor. myrtillor. maſtich. an.* ʒ j. Cola, & adde *Syrup. mirtillor ſyrup. Roſar. ſiccar. ſyrup. plantagin ſyrup. de portulac an.* ℥ iij. *lapid. hæmatitis*, ʒ ij *coral. rubri* ʒ j ß. Fiat ſyrupus ſecundùm art.

NVMERVS IV.

De hæmorragia.

C LIcèt hæmorrhagia pro omni ſanguinis fluxu ex quacunque parte erumpente ſumatur, tamen propriè de eo fluxu a Medicis intelligitur, qui per nates emanare ſolet. Solet autem in febribus ſuperuenire perſæpè criſis ratione, vt 4 *acut.* 10. & aliis pluribus ſententiis *lib* 3 *Hiſt. PP. Medic. in com. Hiſt.* 3. confirmat Galenus, tamen aliquando ob multas cauſas erumpit in copia multa, ita vt eum compeſcere ſit neceſſe.

Vtrùm in vniuerſũ affectus, quos profluuium ſanguinis ſequitur, tres ſint, eroſio, ruptio, apertio, ſiue anaſtomoſis? dubitandum. (Hæc ſynonyma ſunt apud Gal. 4 *Aph.* 78 5. *de cauſ. ſympt.* 2. & 5. *meth.* 2.) Nam *cit. meth.* 4. quartum modum, nempe diapedeſin aſſignat, ſiue reſudationem, ab anaſtomoſi, & apertione diſtinctum: *Sanè profluit ex* D *vena, vel arteria ſanguis, aut reſerato earum ore, aut tunica earum diuiſa aut vt ſic dicã, tranſcolatas, ſiue ſudoris modo tranſmiſſus* Quo loco in tradendis cauſis anaſtomoſis, & diapedeſis, tanquam diſtincta genera ea conſtituit, cùm 3. *de cauſ. ſimpt. cit.* refutet eos, qui diapedeſin tanquam genus quartum conſtituunt: *Eſt autem minimè quartum, ſed vel exiguorum vaſorum apertio, ſicut anaſtomoſis, magnorum.* Differunt ſecundò, quòd per diapedeſin potiùs ſerum, quam ſanguis, ob rarefactam tunicam effluere ſolet, vaporis, & ſudoris modo tranſmiſſum; per anaſtomoſin autem ſanguis ipſe emanat.

Vtrùm excretionis ſanguinis, tres cauſæ internæ ſint cõſtituendæ? cum Galeno rimantur plures, qui 3. *de cauſ. ſympt. cit.* tres eſſe cauſas internas manifeſtè propoſuit, E nempe facultatis robur, ſanguinis vitium, & vaſorum ſanguinem continentium noxam. Prima cauſa in morborum iudiciis apparet, in quibus facultas robuſta, id quod contriſtat ac moleſtat, extrà detrudit, & hac ratione ſanguinem per nares vbertim expellit, quia ita acris eſt & mordax, vt acrimonia ſua, vaſa in quibus continetur, erodat; vel quia adeò in corpore accreuit, vt auctus in vaſis contineri nequeat, ſed ea diſtendat, ac rumpat.

Eroſionis cauſa eſt vitioſus aliquis humor, ita ſalſuginoſus & mordax, vt vaſa erodat. Ruptionis cauſæ (præter externas & manifeſtas, quas 5. *Aph.* citauit Galenus) ſunt ſecantia, diuellentia, ſaltus validi, inæquales motus pectoris, vehementes exclamationes, aut ingens frigus, ex Hip. 6. *epid. ſect.* 3. *text.* 14. & 5. *Aph.* 24. multoties abundantia ſanguinis, à qua venarum tunicæ

ita diſtenduntur, vt rumpantur: ob quam cauſam 3. *Aph.* 29 & 5. *eiuſd.* 9. iuuenes ſanguinis reiectioni ex ruptura eſſe obnoxios, aſſeuerat Galenus.

Eſt denique aſſignanda penes mollitiem, & duritiem, vitioſa vaſorum conſtitutio, ex Galeno 3. *de ſympt. cauſ. cit.* §. *Ipſorum verò vaſorum vitium in immodica mollitie, duritie, & tenuitate conſiſtit. Vaſa enim mollia, aut ex natiua formatione, aut humiditate acquiſita, facilè franguntur ob debilitatem; tenuia verò ex atrophia reddita, vtriúſque ratione, tum ob debilitatem, tum ob ſiccitatem ipſam.* Reſudatio, ſiue diapedeſis, pro cauſa habet tunicæ vaſorum raritatem, cum ſanguinis tenuitate, & ſeroſitate coniunctam, vel exiguorum vaſorum apertionem cauſam ſortitur, ex Galeno *ſuprà.*

Vtrùm affectus, ex hæmorrhagia ſequuta varie modo ſit agnoſcendus? Dic. Si ſanguis in quantitate nimia ſtatim à principio excernatur, ruptio, & vel apertio timenda, licèt ferè qui ex apertione emanat, in minori copia excernatur, quàm qui ex ruptione, ex Auic. 10.3. *tract.* 3. *c.* 5. Qualis autem ſit ex his, ita venaberis: Nam ſi aliqua ex externis cauſis præceſſerit, ruptionem coniectari oportet; ſi verò eæ non adſint, ſubſtantia ſanguinis contemplanda: Si enim tenuis ſit, ab apertis, & reſeratis vaſis; ſi craſſa, potiùs à ruptis emanat. Ob hanc cauſam in iunioribus, in quibus tenuior eſt, & bilioſior, maiori ex parte venæ aperiuntur; in ſenibus verò, in quibus craſſior, gluuiooſior, & frigidior ſanguis redundat, potiùs rumpuntur, quàm aperiuntur. Deinde ſi præcedant cauſæ ſanguinem calefacientes, & ipſum diffundentes, non præexiſtentibus plenitudinis ſignis, potiùs apertio coniectanda. Si verò hæc cum ſumma ſanguinis copia copulentur, ruptura ſuſpicanda, maximè ſi tuſſis valida, aut vehemens motus contingantur. Præterea ruptionem, quæ eſt ſolutio continui ſubito facta, vtplurimùm dolor aliquis comitari ſolet, ex diſruptione excitatus: quod videtur conſonum menti Auicennæ: qui *c.* 5. *cit.* agens de ſignis apertionis, poſtquàm verba fecit de ſignis eroſionis, & rupturæ, ſic inquit: *Et ſignum eius quod eſt ex apertione orificiorum venarum eſt, vt non ſit omnino dolor.* Eroſionem denique agnoſces, quòd falſus præceſſerit catarrhus, & diuturnus.

Vtrùm inter omnes hæmorrhagias, ea quæ fit per nares ſit minùs periculoſa? etiam determinandum. Reſpondet Galen. affirmatiuè, 5. *Aph.* 33. dum ſic inquit: *Cum verò multa ſint loca, per quæ ſanguis poteſt euacuari, omnibus aliis quidem aut maius, aut minus ineſt detrimentum? ſola autem quæ fit per nares euacuatio, innoxia eſt.* Secundo loco, quæ per hæmorrhoïdes: licèt enim melancholiam, & cacochymiam ſanet vacuatio hæc, 6. *Aph.* 21. & 6. *epid. ſect.* 3. *text.* 37. propter immoderantiæ periculum, magis periculoſa eſt, quàm ea quæ per nares celebratur: Nam faciliùs deorſum, quàm ſurſum ſanguis effertur. Tertio loco, illa quæ per ſedem, hoc eſt, inteſtina fit, ob læſionem quæ ex concretione ſanguinis, in longo tranſitu in inteſtinis, timetur. Quartus locus hæmorrhagiæ per vomitum attribuitur, quia etſi vtilis ſit aliquando, 5. *Aph.* 32. grauia tamen ſymptomata eam nonnunquã ſequuntur: hic enim motus magis violentus, laborioſúſque eſt dejectione. Omnium peſſima, ferina illa ſputio, quæ ex pectore erumpit, nã ex ea puris ſputum, & phthiſis frequenter ſcaturire ſolent, 7. *Aph.* 16.

Curatio ſanguinis fluxus è naribus, quatuor remediorum generibus curatur: primò victu refrigerante, & adſtringente, in quo maximè laudatur qui glutinoſus eſt, qualem *cap. cit. de cruenta ſputione* præſcripſimus. Aër ſimilis ſit. Potus ſit aqua chalybeata: vitandum vinum, ſanguinem enim, & fluxum adauget; ſilentium, animi, & corporis quies ſummè conducunt. Dubitabis; *Vtrùm in ſanguinis fluxu curatio ab adſtringentibus, an ab affectus, & cauſa prouidentia ſit incipienda?* Dirimit Galenus cõtrouerſiam hoc modo, 5. *meth.* 3. dum ſic ait: *At ſi ex vulnere, vel clamore, vel caſu perruptum vas eſt, vtique in his cauſa deſiit. Si verò ex abundantia, fieri poteſt vt vas etiam ampliùs rumpatur, effectrice ſaltem adhuc manente cauſa: atque in hoc quidem affectu, vacuanda quamprimùm abundantia eſt; abhinc ſanguis ſupprimendus; mox vlcus ipſum curãdum. Vbi verò effectrix cauſa iam deſiit, primùm ſiſtere ſanguinem expedit, poſt vlcus ſanare.* Ex quibus inferes, præſente cauſa, quæ vas in dies rumpat, vt ſanguinis copia; vel ipſum erodat, vt humoris acrimonia, ab illarum prouidentia incipiendam eſſe curationem: Si verò hæ non adſint, vel illis iam ſatisfactum ſit, indicationem quæ ſumitur à fluxu, indicationi affectus anteponendam eſſe, ratio dictat: Cùm enim ſanguis ſit humor benignus, in quo calor noſter perſeuerantiam, & domicilium habet, ſtatim à principio, quoad fieri poſſit, eſt retinendus, maximè ſi è pectore erumpat, vel pulmone; qui ſi vſque ad quartum diem non ſiſtatur, incurabilis redditur affectus, & ex vulnere phlegmone, ex hoc vlcus inſanabile efficitur, 5. *meth.* 11. & 14. Signum autem phlegmones, febris eſt.

In hunc modum vtendum eſt illis medicamentis, quæ cauſam hæmorrhſgiæ auferre queunt. Vt ſi ſanguis ſit bilioſus, offerantur quæ bilem vacuare nata ſunt, & ſic de cæteris. Si verò fluxus cauſa, oimius ſit feruor, & ſanguinis ebullitio, vt in acutis febribus contingit frequenter, tunc refrigerantibus, & incraſſantibus vtendum, qualia ſunt tria ſantal. Diamargarit. frigid. cum aqua Plantag. Portolac. acetoſ. Et ſi addas ſyrupos adſtringentes, ex arte facies, vt ſyrupum Oxalid. granator. Cydonior. Myrtillor. Roſ. ſiccat. Papauer. cum puluere boli Armeni, Coral. Sang. Dracon. Lapid. hæmatitis. Emplaſtra deinde, & agglutinantia optima ſunt, vt Trochiſci de ſpodio, de carab. de terra ſigillat. Philonium Perſ. Theriaca recens. Hæc autem poſtrema vrgente neceſſitate offerenda, quia virtutem debilitant, & natiuo calori ſunt infeſtiſſima, ex Gal. 7. *ſec. loc. c.* 4. ipſum enim extinguunt, & ſpiritus immobiles faciunt.

Curatur deinde reuellentibus auxiliis, quæ ſanguinem fluentem ad contrariam partem auertant. Hunc vſum complent frictiones crurum, & brachiorum. Cucurbitula citra ſcarificationem Hypochondriis affixa, è regione qua ſanguis fluit. Sanguinis miſſio, præſtantiſſimum eſt remedium, quo ſolo ſanguinem è naribus compeſcuiſſe, Galenus gloriatur, *lib. de curand. rat. per ſang. miſſ. cap.* 14. Ita vt ſi ex nare dextra fluat ſanguis, è dextro latere; ſi è ſiniſtra, è læuo baotiendus ſit ſanguis, partitè, & per interualla: quantò enim maiorem in numerum particulares auxeris reuulſiones, tantò efficaciorem efficies. Nam, vt 5.3. *tract.* 2. *c.* 8. docuit Auicenna: *Phlebotomia eſt res melior, quæ fluxum ſãguinis ſiſtit.* Quæ ſi in brachio ſecta non conferat, ex diſtantibus, & extremis partibus, vt manu, vel crura celebranda, iuxta Trallianum *lib.* 2. *c.* 5. & Auicennam 10.3. *tract.* 3. *cap.* 6. §. *Et rectius eſt, vt euelinatur ſanguis eorum ad partem inferiorem, cum phlebotomia ſaphena.* Sic enim fit præſtantior reuulſio, ex Paulo *lib.* 6. *cap.* 40. Timor ſubitus, vtiliſſimus; ſic enim calor cum ſanguine, ab extimis ad intimas conuolat ſedes: ſicut aqua frigidiſſima in faciem ægrotantis repentè inſperſa, plurimùm iuuat.

Naribus, collo, & fonti admouenda, quæ refrigerant, & repellunt, qualia ſunt gypſum cum albumine oui, aceto. aq. Roſ. & ſanguine draconis, Balauſtiis, Myrtil. Thure, pilis Leporis, Trochiſc. de Carab. Quòd ſi fiat turunda craſſa ex goſſypio, tela aranearum, liquore oui, pulueribus dictis, & intra nares intromittatur, diutiúſque ibi perſiſtat, potentiùs ſanguinem cohibebit.

OBSERVATIO.

Prodigioſa narium hæmorrhagia, amuleto curata.

IVdicium Medici docti, magni faciendum eſt, inquit Galenus 1. *epid. ſect.* 3. *com.* 1. cùm ſit dignum conſideratione.

ratione. Hoc ſemper conſilium, actuoſam Medicinam exercens, habui altiùs defixum in corde meo, vt quæ priſci, & docti Medici conſcripſerint, & approbauerint in monumentis ſuis, non deſpicerem. Annus agitur vigeſimus quartus, quo ſtupendam narium hæmorrhagiam, in ſeptuagenario excarni, & debili conſpexi. Mihi ingredienti domum, obtulit famula phialam cruore refertam; aſcendenti ſurſum, oſtendit vxor ollam ſanguine plenam. Accedo ad ægrum, ſanguine toto vultu irroratum, pallidum, exanimem, debiliſſimum, ſine voce, ſine pulſu, (cadauer diceres) & cui octo dierum ſpatio, librati à æqua lance à me vaſis, patinis, ollis, phialis, in quæ ex vtraque nare ſanguinem ſine intermiſſione excreuerat, ſeptemdecim libræ ſanguinis erciperant. Abiens, mortem eatempore præſagio. Sed cùm inhumanum eſſet, & Medico Hippocratico indignum, corpus etſi moribundum citra remedia relinquere, cùm multi citra ſpem mirabiliter ſanentur, ex Auic. 4. 4. *tract.* 2. *cap.* 10. & multi viuant de quibus Medicus deſperat, ex Celſo *lib.* 2. *cap.* 6. reuellentia auxilia per cucurbitas, frictiones, inceſſantia triduo adminiſtraui, ſed citra vtilitatem vllam. Tandem ea quæ à proprietate ſanguinem compeſcunt, offerenda decreui, inter quæ ſtercus aſini primatium locum obtinet, id in exactiſſimum læuorem redactum, omni iuri, potuíque permiſceo, imò cum ſaccharo ex eo tabellas efformo, ægróque iam tantiſper leuato à fluxu, edendas præbeo cum chalybeata aqua. Quo auxilio ſolo, ſeptem dierum ſpatio vſus, à fluxu ſaluus euaſit. Ne ergo temnas priſcorum auxilia, quæ ſi rectè tempeſtiuéque adminiſtrentur, permultis fuere ſaluti.

NVMERVS V.

De tuſſi, & catarrho.

TVſſis definitur à Galeno 2. *de ſympt. cauſ. cap.* 3. vt ſit vehemens efflatio, qua à partibus ſpiritalibus quidquid obſtat, expellitur. Auicenna 10. 3. *tract.* 3. *cap.* 1. ſic definit, eſt motus naturæ quo nititur expellere quicquid lædit, à partibus pulmonum, & à partibus proximis pulmoni. Sed videndum: *Vtrùm tuſſis ſit vehemens efflatio?* Nam efflatio eſt quædam vehemens expiratio, 2. *de mot. muſculor.* 9. Sed per hanc, nihil in bronchiis pulmonis contentum expurgari poteſt: cùm ad eam efficiendam muſculi nullius opera concurrat, ſed illa ſolo thoracis ipſius in ſe ſubſidentis pondere fiat, vt 2. *de mot. muſcul. cit.* Galenus affirmat. Accedit, quòd per expirationem fuliginoſa, & non pituitoſa excrementa foràs truduntur, vt 8. *de placit. cap.* 9. ipſe confirmat.

Standum tamen priſcorum decretis, qui tuſſim, vehementem efflationem nuncuparunt: neque argumentum adductum quicquam concludit, quia tuſſis ab expiratione differt, 7. *de vſu part.* 5. non tamen ſpecie, ſed ſecundùm magis & minùs; nam ſicut efflatio à ſimplici diſtat expiratione, intenſione ſola, (eſt enim efflatio, valida expiratio) ſic etiam tuſſis, intenſione & vehementia, validam efflationem exuperat: eſt namque tuſſis, valida efflatio, ſeu, vt ipſe Galenus 2. *de ſympt. cauſ. cap.* 2. exactiùs definit, eſt vehementiſſima efflatio, qua plurimus ſimul, celerriméque foràs actus ſpiritus attrahit, propellitque ſuo impetu, quæ vias ſuas obſtruunt. Quare tuſſis vehemens eſt efflatio, ſed naturalem expirationem multis modis excedit, & proinde non concidente ſolùm thorace, ceſſantéque Diaphragmate, ſed validiſſima etiam thoracis compreſſione fit. Deinde ſimplex expiratio fuliginum expurgationi inſeruit; eam verò, quæ non modò efflatio eſt, verùm ad validiſſimam etiam efflationem, quæ tuſſis eſt, per intenſionem acceſſit, non fuliginum ſolùm, ſed craſſorum etiam humorum in thorace, & pulmone infixorum, expulſionem moliri poſſe, nullum eſt dubium.

Illud etiam inueſtigandum: *Vtrùm tuſſis, à facultate animali, an naturali perficiatur?* Motus concuſſiui, merè naturales ſunt, vt ſternutatio, ſingultus, rigor. Sed tuſſis eſt concuſſiuus motus. Ergo, &c. Deinde ſi eſſet motus animalis, voluntatis arbitrio ſubiaceret. Sed ſæpe, velimus, nolimus, ad tuſſim excitamur. Ergo. Inſuper Galenus 2. *de ſympt. cauſ.* 6. *&* 6. *Aph.* 39. tuſſim virtutis expultricis validum motum eſſe docet. Sed expultrix facultas naturalis eſt. Ergo.

Contrà obſtat dilucidus Galeni contextus, 2. *de cauſ. ſympt.* 4. vbi ſternutamentum & tuſſim, ſymptomata voluntariæ facultatis eſſe affirmat. Dic tuſſim, partim eſſe animalem, partim naturalem motum, qui licèt vnus ſit, vtriuſque tamen facultatis concurſum deſiderat; motum enim exoptat animalem, muſculorum thoracem contrahentium, validiſſimum, & expultricis etiam thoracis partium irritatarum naturalis conatum, vt *cit. loc.* notauit Auicenna.

Tuſſis eſt ſymptoma in genere actionum motricum deprauatum, 2. *de cauſ. ſympt.* quod ad morbum ſequitur in via: nunquam enim animal ad tuſſim excitaretur, niſi ad cauitates aſperæ pulmonis arteriæ aliquis humor obſtruens accederet, ad quem repurgandum natura prouida tuſſim inſtituit, vias omnes apertas, & recluſas procurans, vt facilè & liberè ſpiritales partes tranſpirent, & hac ratione à morbis reddantur immunes. Quo pacto negari non poteſt, hunc affectum, ſi modum ſeruet, & expirationis actionem non perturbet, eſſe naturalem, à natura animalibus tributum, vt thoracis partes, ſuapte natura pituitoſis excrementis madentes ventilentur, & à ſorditie obſtructionéque vindicentur. Si tamen tuſſis ſit diuturna, aſſidua, notatu digna, & actiones thoracis oblædat, præternaturalis affectus dicendus eſt.

Tuſſis ad omnem ſequitur materialem intemperiem ſed humidam præſertim, ſiue humor à capite defluat, ſiue aliunde ad pulmonem confluat. Hinc fit, vt qui cerebro, totóque corpore humidi ſunt, pituitoſis defluxionibus frequenter infeſtentur, tuſſiculoſique ſint, 6. *Aph.* 1. quare humidum temperamentum ex crebra tuſſi ſignificarur, 2. *de temp. cap. vlt.*

Tuſſis differentiæ plures ſunt: alia enim eſt ſicca, humida alia: ex hac ſequitur ſputum; ex illa nullum, 6. *epid. ſect.* 2. *com.* 24. Alia eſt continua, alia per interualla affligit. Quædam leuibus, alia grauiſſimis ſymptomatis fatigat. Alia eſt recens, & à cauſa procatarctica ortum ducens, alia diuturna, & à principiis generationis acquiſita Quinta ſumitur à partis, quæ primariò afficitur, varietate: nam quædam per primigeniam affectionem alicuius partis ſpiritalis generatur, quædam per conſenſum alicuius membri alterius regionis, vt hepatis, lienis, ventriculi, vteri, &c. Quæ poſtremæ differentiæ non parum ad curationem conducunt: tuſſis enim inueterata, veluti reliqui morbi diuturni, difficiliùs, & potentioribus præſidiis curatur.

Tuſſis variæ ſunt cauſæ, ex Tralliano *lib.* 5. *cap.* 1. Externæ ſunt aër frigidus, ſiue ob præſentem conſtitutionem Aquilonarem, ex Hip. 3. *Aph.* 5. *Si Aquilonia ſit tempeſtas, tuſſes vigent*, ſiue ob anni temporis naturam, & qualitatem, 3. *Aph.* 23. *Hyeme verò morbi laterales, pulmonis inflammationes, grauedines, atque raucedines, tuſſes, &c.* Nam hyeme pituitæ adeſt in corpore copia multa, cuius cauſa pituitoſæ diſtillationes in fauces, & thoracem propullulant, Aquilo frigiditate ſua pectoris partes ferit, læditque, 3. *epid. ſect.* 3. *com.* 66.

Aëris impuritas ex fumo, aut puluere contracta pulmonis arteriis aſperitatem inducit, ex Gal. *lib. de diff. ſympt. cap* 7. Auic. 10. 3. *tract.* 3. *cap.* 1. quoniam, vt *lib de cauſ. morb. cap.* 7 fumus guttur exaſperat, tuſſimque concitat, arteriarum cauitates obſtruit, & ita difficulter

reſpirare cogit. Multa ſunt, inquit Auerrhoës 3. *collig. cap. prop. de tuſſi*, quæ ea ſe puluerem emittunt peculiari ratione tuſſim excitantem, vt puluis ex lino quum pectinatur, & ex veteri tritico quum cribro excutitur, elatus; ſed tuſſis accidit tunc, quia hic puluis terreſtris eſt, craſſus, atque hoc modo aërem inſpirandum conturbat, & tenebroſum reddit.

Cibus, aut potus ſua ſubſtantia, aut qualitate, aſperæ arteriæ moleſtus, tuſſim excitat, vt quando panis, aut alterius cibi portio in ipſius cauitatem inter edendum, aut bibendum illabitur; donec enim omnino excutiatur, tuſſis non ceſſat, ex Gal. 3. *de ſympt. cauſ. cap.* 4. & 2. *ſimp.* 16. Cæpæ vſus tuſſim mouet, ſi cruda edatur, caliditate enim carnia, & acrimonia lachrymas mouet, tuſſim concitat; aſſa verò, aut elixa, acrimonia depoſita, tuſſiculoſis prodeſſe ſolet.

Internæ mediatæ cauſæ, ſunt temperamentum calidum humidum, in quo plures vapores ad caput eleuantur, qui in aqueum humorem conuerſi, ad thoracemque confluentes, tuſſim concitant. docente Galeno 6. *de ſanit. tuend. cap.* 5. & *meth. cap.* 7. quibus locis corpora calida & humida, deſtillationibus eſſe obnoxia aſſeuerat. Senili ætati tuſſes ſunt familiares, 3. *Aph* 31. etſi enim ſenes frigidi ſint, & aridi, *lib. de marcor. cap.* 3. tamen ob debilitatem caloris innati, plurimam crudorum, & pituitoſorum copiam coaceruant. Quare huic ætati diſtillationes cum tuſſi, & ſpirandi difficultate frequenter adueniunt, ex Gal. 6. *de ſanit.* 5. & 3. *Aph.* 31.

Tuſſis etiam ſuperuenit iis, qui denſo, duróque conſtant corporis habitu: in hoc enim vapores non tranſpirant, quare horum copia ad cerebrum conuolat. Hinc fit, inquit Ariſt. 2. *de part. animal. cap* 7. & 10. *probl.* 53. vt homo omnium animalium maximè, deinde verò aues diſtillationibus premantur. Deinde hæc corpora cùm non rectè diffletur, & tranſpirent, excrementis abundant, & fluxionibus magis fiunt obuia, quàm rara, & mollia, quæ illis minùs morboſa ſunt, & putredinis morbis minùs occupantur.

Tuſſis etiam cauſa eſt ventriculi debilitas, à qua tetra humorum colluuies accreſcit. Iecoris tumor, & inflammatio, mole ſua pulmonem comprimens, & calore intemperans, tuſſim mouet. Idem facit pleuritis, ob dolorem, & intemperiem. Pulmonis phlegmone, ob intemperiem, & anguſtiam. Hydrops, qui in magnam molem ventrem attollens, pulmonémque comprimens, periculoſiſſimam tuſſim mouet, 7. *Aph.* 35. & 6. *Aph.* 47. aquoſa enim humiditas adeò eſt adaucta, vt tam aſperas occupet arterias.

Alia etiam cauſa tuſſis eſſe poteſt, humorum in cerebro latentium circa febrium acceſſiones commotio, vt notauit Hippocrates *in Coacis*, 6. *Qui circa acceſſiones tuſſiunt, & leuiter deſudant, malignè habent.* Cùm enim calor ad partes intimas ab externis, in principio acceſſionum retrocedat, in ipſo motu attenuat, ac ſecat viſcoſos ſuccos, qui in cerebro pertinaciter adhæret, & magnam vaporum copiam ad thoracem emittens, tuſſim concitat ſi fortè in cerebro, & thorace, tanquam in minera & foco, lenti viſcoſíque humores ſtabulentur. Hoc modo in initio acceſſionis, ſuffocatio Aſthmatica, aut Orthopnoica accidit moleſtiſſima, cum ferina tuſſi. In aliis pro varietate partis debilis, articulares dolores, hemicrania, cephalalgia, vteri, ventriculíque dolores contingunt.

Delirium tuſſim concitat: Nam humor inſaniam faciens, calidus cum ſit humores in cerebro præexiſtentes colliquat, attenuat, & in pulmonem diſtillare facit. Materia parotides efficiens, & ad vias ſpiritus conuerſa tuſſim mouet, vt inquit Hip. *lib. Coacar. Abſceſſus ad aures ſoluunt tuſſiculæ cum ſputationibus.* Vermes etiam in inteſtinis, ventriculóque contenti, tuſſim ferinam excitant:

A tant: hi enim putridos, malignóſque vapores ad pulmonem emittunt, qui partes ſpiritales lancinant & vellicant, vt priſci vnanimiter docuerunt.

Coniuncta, & immediata tuſſis cauſa, eáque frequentior eſt humor pituitoſus, à cerebro in pulmonem deſcendens, eiuſdémque arteriarum cauitates infarciens, 6. *Aph. com.* 1. Minùs frequens eſt ſanguis ex rupta, eroſa, aut aperta vena ſcaturiens, qui tuſſim mouet, veluti pus ex ſuppurata, ruptáque, pulmonis vomica, aut pleuritide, 7. *Aph.* 8. Rara eſt corporum grandini ſimilium, & calculorum intra pulmonis cauitates generatio, 4. *de loc. cap.* 8.

Signa tuſſis ſunt manifeſta: verùm cauſæ cognitu difficiles. Nam tuſſis interdum per conſenſum fit, ex-
B aſperatúrque ad incrementum morborum, à quibus dependet, vt pleuritidis, peripneumoniæ, inflammationis iecoris, aut ſcirrhi. Ea verò quæ per eſſentiam fit, ſi à cauſa externa oriatur, calida, frigida humida, aut ſicca, facilè ea ægrotante dignoſcetur. Si verò ab interna originem ducat, intemperieſque frigida ſit, cauſæ prægreſſæ refrigerantes ſatis indicabunt, ſi calida, ex cauſis antecedentibus venabimur, & ſic de cæteris pronunciandum. Reliqua ſigna ex morbis, à quibus ſcaturit, ſunt rimanda, veluti ſi corpora grandinoſa, aut calculi intra pulmonis bronchia concreti, tuſſim, excitent, irrita erit tuſſis, & inanis, aut certè pauciſſima materia craſſa, purulenta, & glutinoſa educetur abſque vtilitate vlla. Si denique vermes in cauſa
C ſint, ſigna aderunt, quæ ipſos in corpore redundare demonſtrant.

De præſagio quid? Aliquando tuſſes ſiccæ, in extremarum partium præſertim teſticulorum, abſceſſus finiuntur, ex Hip. 2. *epid. ſect.* 2. & Gal. 1. *epid. ſect.* 1. *com.* 12. & 15. *Multo præterea infeſtabantur arida tuſſi, nihilque excernebant, nec multo pòſt raueſcebāt; nonnulli multo pòſt. Quibuſdam teſticulus alter, aliis vterque inflammabatur.* Quod ob communionem inter thoracem, & partes genitales euenire, eſt dicendum. Deinde tuſſes caput lædunt, 2. *de cauſ. ſympt.* 4. Imò ſi violentæ, caput replent, 6. *epid ſect.* 3. *com.* 18. quin ſi diuturnæ ſint, & crebræ, vas in pulmone rumpunt, ac ſanguinis ſputum concitant, 6. *epid cit* Celſo *lib.* 4. *cap.* 3. 6. *Aliquando*
D *gutture, & arteriis vlceratis, frequens tuſſis ſanguinem quoque extundit.*

Diuturnæ tuſſes, præſertim in ſenibus, incorabiles, 2. *Aph* 40. Tuſſis in hydrope, aqua in ſuperiorem ventrem reſtagnante, lethalis, 6. *Aph.* 35. & 7. *Aph.* 47. Celſo *lib* 5. *cap.* 9. Tuſſis cum alui turbatione, iis qui multùm comedere conſueuerunt, morbum ea plenitudine pendere ſignificat, ex Hip. 6. *epid. ſect.* 1. *text.* 25. Tuſſis in febribus laborantes leuat, 4. *Aph.* 54. & 6. *epid. ſect.* 2. *text.* 29. ſiue ex humore acri à capite deſcendente, præſertim in naturis alatis, tabem frequenter excitat, vt Galenus notauit 6. *epid. ſect.* 3. *com.* 18. Si enim humor mordax non excernatur, putreſcit, & vas pulmonis erodit. Quòd ſi non exeat, vel ob tenuitatem, vel ob craſſitiem, lentorem, aut virium debilitatem, maximum
E vertitur periculum. Tuſſis quæ à cauſa externa originem ducit, vt à frigida aëris intemperie, fumo, aut aliqua alia exaſperante cauſa, periculo vacat, ex Galeni doctrina, 10. *meth cap.* 9.

Tuſſi, & diſtillationi germani ſunt affectus, Catarrhus, Raucedo, & Coryza: quæ ſymptomata febribus ſuperuenire ſolent, quoniam plurima vaporum copia, ex venoſo genere ad caput conuolat, ibique præ frigiditate concreta, in partes defluit infernas. Vniuerſali tamen ſignificato, omnis defluxio à capite ad pectus, vel fauces, catarrhus nuncupatur; præſertim ſi humor in aſperam delabatur arteriam: nam ſi ad fauces, branchus, ſiue raucedo nominatur; ad nares, dicitur coryza, ſiue grauedo, ex Gal. 3. *de cauſ. ſympt. cap.* 4. & 6. *de ſanit. tuend.* 9.

His

His deſluxionibus caput eſt magis obnoxium, quoniam cùm ſit rectum domus calidæ, 4. *de vſu part.* 9. continuò vapores à partibus infernis elatos ſuſcipit, & abſorbet. Accedit, quòd cerebrum frigidum eſt & humidum, & exactè alimentum non concoquit, nec in ſui ſubſtantiam tranſmutat: quare ingens excrementorum copia ſuccreſcit, quæ ſi ſint fuliginoſa & tenuia, per ſuturas caluariæ exhalant, & in pilos abeunt; ſi craſſa, limoſa, per patentes meatus vacuantur. Ideo prouida natura nares, aures, oculos iuxta cerebrum appoſuit, vt hæc excrementa continuò emungerent, maximè cùm caluaria ſit denſa, & illis repurgandis non ſufficiat, vt *lib. de ſanit. tuend. cap.* 13. eleganter dictabat Galenus.

Materia catarrhi ſæpe eſt frigida, aliquando calida: etſi enim cerebrum frigidum ſit, nonnunquam tamen intemperie calida afficitur, ob cauſas multas, quales ſunt victus calidus & ſiccus, aëris ambientis caliditas nimia. Deſluxio calida agnoſcetur ex rubore faciei, oculorum, excreti tenuitate, & acrimonia. Frigidam arguunt capitis frigiditas, excrementa craſſa, victus ratio prægreſſa, & cætera, quæ biliuſi, aut frigidi humoris germina eſſe cenſentur. Cauſa fluxionis ſæpe eſt calida, aliquando frigida: illa enim liquefacit humiditates in cerebro contentas, & attenuat, meatuſque dilatat; frigida comprimit ipſum, velut manus quædam exprimit humiditates & recrementa, non aliter ac ſpongia cùm comprimitur, aquam à ſe deponit, vt Galenus *lib.3. Aph* 12. aſſeuerat. Verum quidem eſt, quòd cauſa materialis catarrhi, & efficiens, poſſunt nonnunquam ſibi mutuò contrariari, poteſt enim eſſe materia deſluxionis calida, & cauſa eam promouens frigida, & è contra poteſt eſſe materia frigida, & cauſa eam efficiens, calida; quæ animaduerſio magni eſt ad curationem momenti.

Circa curationem plura ſunt notanda, & primò quærendum: *Vtrùm in catarrho debitus victus ordo in ſex rebus non naturalibus obſeruandus?* Ab aëre faciamus exordium. In catarrho ſiue frigido, ſiue calido aër temperatus eligatur: calidus liquat, frigidus conſtipat, ac comprimit. Ob hanc cauſam ſummè nocent æſtus, inſolationca, venti auſtrales, aër nocturnus, nunquam, ſi fieri poteſt, velandum caput, ex Celſo *lib.1. cap.*4. odores tam frigidi, quàm calidi ſummè lædunt. Cibus ſit modicus, ex Auicenna *loc.cit.*§. *Et ea omnia indigent alienatione ſatietatis nauſeatiua, & demiſſione repletionis ex cibo, & vino, &c.* Sit boni ſucci, facilis coctionis, non vaporoſus.

Potus non ſit vinum, nec frigida, ex Auic.3.3.*tract.*1. *cap.* 13. illud enim vapore ſuo nimis caput replet; hæc cerebrum refrigerat, coctionem humoris impedit, fluxionem adauget: calida ergo ſit oportet ex Auic.*cit.* *Et potus aqua calida eſt iuuatiuus in catarrhis, maturans eos.* Sit cocta cum prunis, paſſulis, Adianto, Glycyrrhiza. Sit parca: copioſus enim potus coctionem humoris remoratur, ex Auic.§.*Sitiat, & famem patiatur.*

Motus, & exercitium lædunt, quoniam mouent, agitant materiam, & perturbant, à coctionéque diſtrahunt naturam, pro qua quies neceſſaria eſt. Hac ratione ſternutamenta in principio catarrhi nocua ſunt, ex Auic. *Sternutatio nocua eſt in principio aduentus catarrhi.* Neque obſtat Raſius *cap.prop.de catarrho*, ea non præcedente vacuatione concedens; id enim facit de tentatiua cura, vt ſcilicet coniectet, num catarrhus à leuiſſima cauſa ortum duxerit: vel eam curationem exequitur in corpore ab excrementis immuni.

Somnus, & vigilia modum non excedant; hæc enim reſoluit vires, ac cerebrum debilitat: maior tamen vigilia ſolita laudatur ab Auic.§ *Et vigilia quantum poteſt.* Prolixior tamen magis conuenit in catarrho frigido, quàm calido; humor enim frigidus diutiùs concoqui debet: ſomnus ſuperfluus, inutilis; caput enim replet,

A ac nimis humectat. Animi affectus cauendi; quoniam ſanguinem mouent, & humores, qui agitati, intus extraque ebullientes, incaleſcunt, & exhalantibus fuliginibus ad partes ſuperas caput replent.

His celebrata nocuus humor præparandus. In materia calida vtiles ſunt ſyrupi Roſ. Viol. Iuiubin. In frigida, Borrag. Capil. Vener. Liquirit Rhodomel. Si hi non ſufficiant, vtere Oxymel. Simpl. vel Compoſ. Syrup. de Praſſio, Hyſſop. &c. Digeſto humore purgatio celebranda, priùs lenientibus, ex Raſio, *cap.prop.*§. *Et incipiatur à fluxu ventris, &c.* Et infrà: *Soluatur natura ex rebus quæ non exaſperant, ſicut hac decoctio, &c.* Medicamenta enim exiccantia ſcreationem impediunt; expul-
B trix enim thoracis iuuatur humiditate. Deinde Rhab. & Agaricum, pilulæque concedi poſſunt. De ſanguinis miſſione Meſuës *lib.* 2. *cap.* 8. ſic determinat, eam eſſe celebrandam in catarrho calido, in corpore pleno, & catarrho ſuffocatiuo, & in quo febris etiam infeſtat.

Humor deinde ad contrarias partes reuellitur, frictionibus manuum, crurum, vinculis dolorificis, cucurbitulis appoſitis brachiis, collo, naribus, enemate leni, præſertim in fluxione calida: Materia enim mobilis agitata, & mota, cùm tenuior ſit, facilè conuolat ad caput: ob hanc cauſam hæc reuellentia auxilia in vigore phrenitidis reprobantur ab Auic. 1. 3. *tract.* 3. *cap.*5. & Tral.*lib.* 1. *cap.* 19. Hæc indicatio etiam completur ſudore, & balneo, ex Gal.6.*de ſanit. cap.*9. quam incibo-
C dum opere ipſo obſeruauit, 5.*meth.* 13. in nobili illa Romana, quam in balneum demiſit. Conſule *lib.*2. *Hiſt.PP. Medic.Hiſt.*9. Sudores ab Auic. conceduntur, 1.4.*tract.*1. *cap* 7. bellè vacuato corpore: Parantur in humore calido, ex Chynæ radice; in frigido, ex aſpera Smilace vel Guaiaco ligno.

Si humor cum periculo in palatum irruat, errhinis ad nates deriuetur, & ſternutatoriis. Si ad nates, ad palatum, medicamentis quæ vocantur apophlegmatiſmata, quorum formulas tam in calido, quàm frigido humore, quære *lib.*1.*huius operis, cap.de dolore capitis.* Detinatur etiam humor fonticulo adaperto in occipite, brachiis, veſicatoriis admotis ponè aures. Cauterium commiſſuræ coronali, inuſtum, ſummè laudatur. Bregmati ſinapiſ-
D mos imponere, valde præſtat.

Vtrùm autem *in catarrho fluxus retentio neceſſaria ſit?* addubitandum. Dic. Valida reprimentia ante integram vacuationem nocua ſunt, quia fit retentio in membro principe; quare ea ſolùm in perſeuerante catarrho Raſius concedit, atque ita in principio reprobantur repellentia Gargariſmata. Quæ modicè ſiſtunt, incraſſant materiam, humoris acrimoniam contemperant, admitti in initio poſſunt, vt Diapapauer, Diatragacanth. Amylum, pilulæ de Cynogloſſo; & in frigido catarrho Thus, ſuccus Liquiritiæ, Myrrha, Crocus, Opium.

Cogimur tamen aliquando, in initio vti reprimentibus validis, & repercutientibus fluxum, vt in ſuffocatiuo catarrho cum angina coniuncto, & in eo in quo tuſſis
E adeſt ſicca cum importuna vigilia coniuncta. Tunc Gargariſmata repercutientia poſſunt admitti: In calido, ex decocto Roſar. Lentium, Cortic. Granator. In frigido, cum decocto Thuris, Vernicis, Myrrhæ; vel retenta in ore pilula, facta ex Thure, Styrace, Vernice, cum cera, quibus Opium ex Auic. *cit.* addi poteſt. Ex quibus etiam ſuffumigia parari poſſunt.

In materia etiam tenui, & conſueta fluere ad pectus, Gargariſmata vtilia ſunt: vel in corpore parato ad ſuffocationem, vt in Aſthmaticis contingit; vel in multa humoris copia. Loco horum, in ore, vel ſub lingua retinendæ pilulæ bechicæ, Camphora, Mucilago Pſyllij, Diacodion, Diapapau.

Capiti etiam proſpiciendum, roborandum cerebrum, intemperies frigida corrigenda. Hæc indicatio completur lotione capitis ex lixiuio, in quo decoquan-

tur medicamenta, quæ cerebrum roborare nata ſunt, vt Salu. Sampſuc. Stœchas, Roſmarinus, Camomilla, Roſa. Vel fiant ſacculi capiti admouendi, vel Cucuphæ ex Thure, Sale, Saluia, Vernice, Iunipero, Myrto, Ladanu. Num autem in defluxione catarrhoſa, ad ſputi prouocatiuitem, craſſus humor attenuandus, & tenuis incraſſandus, *lib 4. Hiſt. Princip. Medic. in com. Hiſt.* 15. latè prædiximus.

OBSERVATIO.

Syrupus tuſſi inueteratæ vtiliſſimus.

EX tuſſi homines multoties decedunt è vita. Sæpe enim thoracis partes infarciuntur humore mucoſo, & lento, à capite delapſo, qui pertinaciter bronchiis pulmonis adeò adhæret, vix vt foràs elidi poſſit, quin eo loci potiùs ſtabulans, obſtruit, & cordis tranſpirationem impedit, quod gliſcens, & denegatu refrigerio excandeſcens, incenditur, & calorem concipit præter naturam, iugem, & diuturnum, qui in hecticum citò commigrat. Ni ergo partes ſpirituales, tam multo humore madentes abſtergas, ac mundifices, coërcitus humor, & non diſſilatus, acrior redditur, & ſæpe exulcerat, vt 4. *de loc.* 8. poſitis exemplis Galenus ſignificat. Pro hoc opere cumplendo, maximam vim repoſui ſemper in Syrupo hoc, qui quater in die aſſumptus, binarum vnciarum quantitate, ſputum mirificè repurgat. Eius eſt hæc forma.

℞. *Strobylor. mun. latorum*, Num. 50 *vrticæ recentis*, M. ß. *flor. violar.* ℥ j. *ficuum pinguium*. Num. vj *dactylor. ſine nucleis*, Num. v. *paſſular. ſine nucleis*, ℥ j ß. *ſcabioſæ, hyſſopi, praſſij, adiant. an.* M j *ſem. card. benedict. bombacis, aniſi, fœnicul. papauer. albi, an.* ℥ ß. *tuſſilagin. glycirrhizæ, enulæ campanæ, iridis an.* ʒ ij. *cinnamom.* ʒ ij. *pulegij, thymi, calamenth. an.* M. ß *flor. ſulphur.* ʒ j. ß. Coque ſec. art. in ſufficienti aq. quantitate, quouſque remaneant ℔. iij. Colaturæ adde *mellis optimi*, ℥ iiij *ſyrup. de praſſio, ſyrup. glycyrrhizæ, an.* ℥ v *oxymel. ſimpl.* ℥ iij. *oxymel. ſcillitici* ℥ j. ß Omnia iterum bulliant, & ſec. art. fiat Syrupus aromatizatus cum ʒ. ij ſpecier. diatreos.

NVMERVS VI.

De Dyſenteria.

IN febribus ſæpiſſime accidit Dyſenteria: cùm enim totum corpus calore exæſtuet, & natura humorem malignum, & veluti turgentem, ad aliquam conetur, vel etiam præcipuam, excernere corporis partem, de hominis ſalute & commodo, ſemper, quoad poteſt, ſolicita, cum ad partes ignobiles, nempe ad inteſtina tranſmittit, qui cum acris ſit, & mordax, ipſa abradit & exulcerat. Deinde febres diarrhœa ſoluuntur, ex qua ob dictas cauſas illicò concitatur dyſenteria. Exulcerantur autem inteſtina, etſi acri ſenſu prædita ſint, quia excrementa in illorum anfractibus immorantur, quæ retenta, acriora redduntur, & per moram abradunt & exulcerant.

Hæc à Græcis dicitur dyſenteria, à Celſo *lib. 4. c.* 10. difficultas inteſtinorum nuncupatur. Nomen accepit à particula læſa, ex Gal. 2. *meth.* 1. & à difficultate officij, ex Aureliano *cit.* Tormina verò nominantur, quoniam ex vlcere inteſtina dolore torquentur maximo.

Sanguinis per inferiora euacuatio quadruplicitèr fieri poteſt, docente Paulo *lib. 3. cap.* 12. & Galeno 3. *de ſympt. cauſ. cap.* 2. *poſt med.* 6. *Cæterùm differentia ſanguinolentæ excretionis, &c.* Primò, ex ſanguine redundante, & tunc ſanguis purus excernitur, quemadmodum idem Galenus multo latiùs docet, 5. *de loc. affect. cap.* 7. *multo poſt med.* 6. *Similiter alia quadam euacuent, &c.* Secundò, ob iecoris imbecillitatem, & tunc vacuatio loturæ carnis ſimilis eſt. Tertiò fit ex ſanguine ſplendente ſupra modum cocto, nondum tamen in atram bilem conuerſo, ex Gal. 4. *Aph.* 21. & *lib. de atra bile, cap.* 3. quæ omnes dyſenteriæ ſecundùm quid nuncupantur, id eſt, cruentæ, licèt vulgus Medicorum abſolutè eas appellet, vt ait Galenus 5. *de loc. cit.* 5. *Quæ in re vulgus Medicorum, &c.*

Quarto modo ſanguis minutim, & exiguo tempore excernitur, interdum purus, aliquando concretus, in quo puris non rarò exiguum aliquid excernitur, vt vlceroſæ cruſtulæ, & corpora membranoſa, & hæc propriè dyſenteria nominatur, ex Gal. *loc. cit.* & Tral. *lib.* 9. *cap* 8 quæ nihil aliud eſt, quàm inteſtinorum exulceratio, ex Gal. *loc. cit.* & 1. *de loc. cap.* 2. & 6. *de loc. cap.* 2. *ad init.* 5. *Sanè in præſentia, &c.* Aëtius *tetrab.* 3. *ſerm.* 1. *c.* 43. dicit, quòd dyſenteria eſt exulceratio inteſtinorum, ſerpendo depaſcens.

Galenus 4. *Aph.* 22. & 6. *de loc. cit.* & Aëtius, in dyſenteria propriè dicta, tres conſtituunt gradus, ſecundùm diuerſitatem partium, quæ abraduntur: nam inteſtina multiplici ſubſtantia conſtant. Primò enim parte interiore muniuntur recremento pituitoſo, & quadam pinguedine aduerſus humores, & excrementa quæ per illa tranſeunt. Deinde eſt veluti epidermis. Hinc ſtatim ſeſe oſtentant tunicæ duæ, quarum interior eſt carnoſior, exterior membranoſior, quibus tertia tunica à peritonæo, addenda eſt, quæ habent fibras tranſuerſas & circulares, ad expellendum, & quaſdam etiam rectas, quæ tum ad attrahendum tum ad præſidium, & robur circularium à natura ſunt fabricatæ, vt in recto inteſtino manifeſtè conſpicimus, in quo plurimus adeſt ad expellendum conatus; quas etiam apertè videmus in canibus, qui ad ſiccius recrementum excernendum maximo conatu vtuntur.

Primus gradus dyſenteriæ eſt, quando non ſolùm recrementa pituitoſa, ſed corpora quædam pinguia excernuntur. Secundus, quando epidermidis excoriatio fit, & ramenta tenuia cum aliquibus guttulis ſanguinis, & puris deiiciuntur. Tertius, quando iam excernuntur carunculæ quædam albæ, & inteſtinorum ſubſtantia depaſcitur, quo tempore dyſenteriam dicimus factam, atque conſtructam, non verò in fieri, vt 4. *Aph.* 26. dictauit Galenus: quæ diſpoſitio lethalis eſt, nam vlcera ſunt profunda, inteſtinorum ſubſtantia abraſa, & cùm ſolidorum pars amiſſa non recuperetur, multo minùs inteſtinorum, in quibus exiguus eſt ſanguis, debilis calor natiuus, fæcum perpetuus tranſitus, ita vt nec cicatricem inducere fas ſit, quoniam auxilia perfectè applicari nequeunt, & locus ab excrementis exacerbatur, quare tunc lethalis eſt dyſenteria, 4. *Aph. cit.*

Exulcerantur inteſtina vel à cauſis manifeſtis, vt vſu acrium ciborum, medicamenti acuti, & effrænis; vel à cauſis internis, vt fluxu purulento, ichoroſo, ipſorum inflammatione, fæce indurata, quæ ob nexum inteſtinorum, & duritiem ſuam ſolet eſſe vlceris cauſa, maximè ſi humor noxius ſit permixtus alui fluxu bilioſo, ſalſo melancholico.

Vtrùm autem tempus exulcerationis inteſtinorũ à quocunque humore facta, ſit certum & determinatum? expendunt auctores: Nam tempus exulcerationis vlceris ab humore bilioſo, docet Auicenna 16. 3. *tract.* 1. *cap.* 2. eſſe duas hebdomadas; & quando exulcerantur ab humore ſalſuginoſo, eſſe triginta dies; & ab humore melancholico, quadraginta. Non eſt autem hic terminus ita certus & determinatus, vt aliquando aliter euenire non poſſit: quando enim inteſtina ſunt valida, & flaua bilis non eſt ſincera, pura, nec multa, longior eſt generationis terminus; contrà, ſi bilis in magna copia redundet, acris ſit, & langueant inteſtina, nec plurima pinguedine, aut pituita mucilaginoſa ſint circumdata, tunc terminus breuior eſt: de reliquis humoribus eodem modo ſentiendum. Verùm quia flaua bilis acutior eſt, &

& vehementioris motus, ideò ſuum effectum velociùs imprimit; morbi enim acuti, quales ſunt biliosi, quatuordecim diebus iudicantur, hoc enim tempore hic humor ſuum præſtat opus; tardiùs pituita; tardiſſimè melancholia, cùm craſſa terrenáque ſit; atra bilis multò velociorem motum habet, & ideò citiùs exulcerat. Neque obiicias, quòd ſalſa magis exulcerant quam amara; quoniam id intelligendum eſt, ſeruata paritate, & dummodò nihil ſit quod impediat, quia in pituita ſalſa, illius humiditas exulcerationem prohibet; in flaua verò bile, caliditas, & acrimonia ſunt cauſæ, quòd citiùs exulceret.

Dignoſces dyſenteriam ab aliis fluxibus cruentis, quòd in his ſolus ſanguis excernitur; in dyſenteria maior copia vitioſorum humorum, & longe minor ſanguinis, cum ramentis, & mucoribus inteſtinorum. In dyſenteria item excretio ſemper fit cum torminibus, & cruciatu; in aliis verò fluxibus, ſine his. Denique in dyſenteria, minutæ fiunt excretiones, & breuibus interuallis; in aliis copioſiores.

Inteſtina tenuia, an craſſa eſſe affecta conicies, primò, ex loco doloris: Nam ſi ſupra vmbilicum ſit, gracilia, ſi infra, craſſa eſſe læſa affirmabis, ex Auic. 16. 3. *tract. 2. cap. 3.* Secundò, ex tarditate, vel celeritate deiectionum poſt dolorem: Si enim celer ſit, ex craſſis; ſi tarda, ex tenuibus fieri exiſtimandum, ex Gal. 1. *de loc. cap. 3.* Tertiò, ex mixtione ſanguinis cum ſtercore: Si enim hæc valdè permixta exeant, gracilia; ſi impermixta, craſſa eſſe exulcerata, iudicandum, ex Gal. 6. *de loc. cap. 2.* Vltimò, ab excretis: Nam ſi cum excrementis exeant ramenta craſſa, & copioſa, craſſa inteſtina ſunt exulcerata; ſi verò pauca, & tenuia, gracilia patiuntur.

Pernicioſa eſt hæc affectio, & ferè exitialis, præſertim in pueris, ſenibus, & grauidis. *Vtrùm verò dyſenteria facta ab atra bile, omnium ſit peſſima* ? in dubium vertendum. Hippocrates in ſuis diuinis oraculis, 4. *Aph. 24.* ſic prædixit: *Difficultas inteſtinorum ſi ab atra bile inceperit, lethale eſt.* Galenus *in com.* ſic ait: *Ab illa, quæ à quibuſdam rufa, ab aliis bilis flaua nominatur, magna ex parte incerpit inteſtinorũ difficultas, abraſis primùm propter humorum acritudinem inteſtinis; deinde etiam exeſis, adeò vt exulcerentur. Hanc igitur inteſtinorum difficultatẽ ſæpe ſanauimus. Quæ verò ab atra bile fit, inſanabilis eſt omninò, cùm nihil differat à cancro vlcerato.* Quæ Hip. ſententia etiam refertur à Gal. 5. *de vſu part.* 10. *lib. de atra bile, cap. 5. in med.* & 2. *de facult. nat. cap. 9 parum ante med.* & 1. *de difficult. reſpirat. cap. 9.* Quare Auicenna 2. 2. *cap. vlt.* quòd atra bilis ſiue vomitu, ſiue per alui fluxum excernatur, reproba ſemper ſit, & pernicioſa aſſeuerat.

Hæc autem doctrina intelligenda eſt, dummodò dyſenteria non ſit critica, ex Aëtio *tetrab. 3. ſerm. 1. cap. 43. ante med.* Quando enim atra bilis influit aliunde, & morbo alteri ſuperuenit, præcedente coctione ſalubriter excernitur, iuxta Senis edictum, 7. *Aph. 5. A furore difficultas inteſtinorum, bonum,* quia à capite noxij humores transferuntur ad inferiora. In hunc ſenſum intelligendus Hip. 6. *Aph. 48. Lienoſis, difficultas inteſtinorum, bonum.*

Quare difficultas inteſtinorum ex atra bile generata, difficilem habet curationem, quia incurabilia vlcera in penitioribus inteſtinorum locis concitantur, ex *lib. de atra bile, cap. 5. in med.* Nam acris humor, qualis eſt bilis, & pituita ſalſa primò abſtergunt, deinde abradunt, poſtea exulcerant; atra verò bilis illicò abradit, & craſſitie ſua pertinaciſſimè inuolucris inteſtinorum adhærens, exulcerat, & illa velociſſimè depaſcitur, quæ vlcera ſolùm ferro, & igne in partibus carnoſis, & externis curari ſolet: cùm hic humor ſit omnium peſſimus, ex Gal. *in lib. de art. med. cap. 16. ante med.* &, vt inquit Galenus 14. *meth. cap. 9.* expoſtulat præſidia, quæ nec maiores, nec minores vires ſortiantur, & omni prorſus mordicatione careant: quod etiam confirmare videtur Aretæus: 1. *chronián 5 in med. 9. Sed maturanda negotia ſunt, &c.* Siquidem certa remediorum quantitas eſt maximè coniecturalis, ex *lib. de ſang. miſ. in initio.* Hinc fit, vt Arabes vlcera atrabilaria, *noli me tangere* appellent, quod ex Hip. ſententia confirmatur, 6. *Aph. 38. Cancros occultos habẽtes melius eſt non curare; curati enim citiùs pereunt: non curati in longius tempus perdurant.* Quare dyſenteria facta ab atra bile, peſſima. Quæ à pituita ſalſa fit, deterior, quàm quæ à flaua bile, cùm ob lentorem magis in tranſitu adhæreat inteſtinis, & ob moram magis abradat, & exulceret, vt Gal. 3. *Aph. 12.* eleganter admonuit.

De curatione illud primò aduertendum, an remaneat cauſa illius, vel iam abierit. Deinde conſiderare oportet affectum iam factum in inteſtinis, videlicet vlcus, & excreta. Vltimò ſymptomata quæ ipſum affectum concomitantur. De primo, ſi cauſa præſens ſit, quæcunque ea ſit, illicò remouenda. Si igitur diarrhœa dyſenteriæ cauſa fuit, aut qualiſcunque humor, qui ad inteſtina effunditur, per vomitum vacuari debet; hæc enim excretio à parte affecta reuellit, & euacuat: Et quando impeditur vomitus per cauſas legitimas, tunc vacuari debet per aluum, de cura coacta, quia cùm inteſtina ſint affecta, per ea, quoad fieri poteſt, vacuatio facienda non eſt; quæ ſi celebretur, debet eſſe facta cum ſtypticitate, & corroboratione, ex Auic. 16. 3. *tract. 2. cap. 7.* Medicamentum autem ſit Rhabarbarum, aut myrobolani citrinæ, quæ ſi torrefiant, & modicè deinceps abluantur aq. Plantag. aut Roſar. & miſceantur cum ſyrupo ex plurib. infuſ. Roſ. Rubear. vel Syrup. Roſ. ex infuſ. Siccat. addita aq. Plantaginis, ſummum iuuamentum afferre conſueuere. Num verò expurgantia ſint torrefacienda, diximus *lib. 2. Hiſt. PP. Medic. in com. Hiſt. 77.*

Offerenda attemperantia, adſtringentia, & incraſſantia. Cauſa auertenda eſt frictionibus brachiorum, cucurbitulis ſiccis, & cum ſcarificatione lumbis appoſitis; vel denique deriuanda per vrinam, ex Hip. 4. *Aph vlt.* & alia celebranda, quæ ſuprà *cap. 1. num. 6.* protulimus.

Affectus impreſſus eſt vlcus, hoc primò abſterſionem, exſiccationẽ, & agglutinationẽ expoſtulat. Pro hoc opere exequendo, videndum, num tenuia, vel craſſa occupet inteſtina: illorum enim vlcera, ingeſtis per os perſananda; craſſiorum verò vlceri, infuſis per clyſterem ſubcurrendum, prout 4. *meth.* 7. & 5. *eiuſdem.* 11. & 13. *meth. cap.* 17. firmauit Galenus. In principio ergo abſtergentes clyſteres vtiles ſunt, ex decoctu hord. cum ſaccharo, vel Rhodoſaccharo, vel ſyrupo Roſ. aut melle Roſ. Si dolor ſit vehemens, addatur adeps Gallinæ, aut vitellus oui, aut adeps anſeris, vel hircinum ſeuum, quod dyſentericis vtilius eſſe quàm adipem ſuillum, 11. *ſimpl. cap. de de pinguedine* docuit Galenus, 5. *Qui verò mordicationes perpetiuntur, &c.* Si dyſenteria pituitoſa ſit, clyſter ex ſola mulſa, aut decoctione betæ, ſatis eſt.

Abſterſo vlcere, ſiccantia proſunt, præcipuè quando vlcus ſerpit, & recrementa ichoroſa, & virulenta iam dimanant, fiant ex decoct. Roſar. Plantag. Myrti, Acaciæ, Hypociſtid. Rhu coriariorum, cum Pulu. Boli Armeni, ſang. Dracon. Fugienda medicamenta acria, & corrodentia, quia maximum periculum inferunt, ex Auic. *cit.* & Dioſcorid. *lib. 2, cap. 68.* quæ omnia per os ſunt offerenda, ſi vlcus ſuperiora occupet inteſtina. In quem vſum, lac chalybeatum eſt vtiliſſimum. De quo re lege *Hiſt. 2. lib. 1. Hiſt. PP. Medic.* Super ventrem admouenda adſtringentia multiplici lege confecta, quorum formulas *num. cit.* reperies. Symptomatibus deinde occurrendum, vt dolori vehementi, vigiliæ, inappetentiæ, ſyncopæ. Quando præ doloris vehementia, ægri

vitæ periculum incurrunt, opiata ſummè proſunt, velut A
eſt Philonium Perſicum, Theriaca recens, &c. Vigiliæ, ſyncopæ, inappetentiæ auxiliantur plurima, quæ *infrà* proprius numeris deſcribentur.

OBSERVATIO.

Pro dyſenteria, pilulæ expertiſſimæ.

PEſſimus morbus, dyſenteria eſt, cum qua Medici luctati, operam, & oleum perdiderunt perſæpè: nam ægri faſtidio ſummo, non aſſumpto alimento contabeſcunt, imò vigiliis, deiiciendi frequentia, nixu importuno, dolore oppreſſi, reſolutis ſpiritibus ſqualidi apparent, extenuati, & nullis proficientibus auxiliis penè B
cadaueroſi redduntur. In agone tanto quid tentarem, multoties hæſi. At excogitaui pilulas lentis magnitudine, quarum binæ per ſe, vel in potu deglutitæ, ter in die, mane, veſperi, & noctu longè poſt cœnam, plurimus ab Orci faucibus liberæ ſunt.

℞. *Rhab. elect. & torrefact.* ʒ j. ß. *cortic. myrobalanor. citrinor. torrefactor.* ʒ j *ſem. coriandri torrefact.* ʒ j ß. *ſem. plantag. ſem. acetoſ. an.* ℈ j. *ſumach,* ℈ j. ß. *maſtich. olibani, menthæ ſiccæ, roſar. rubrar. margarit. praeparat. an.* ℈ ß. *coral. rubri, ſantalor. rubror. ſang. dracon. bo'i armeni, an.* ℥. aij. *philon. Perſic.* ʒ ij. *micl. ar.* ʒ j. *granor. myrti, arillor. vuar. torrefact. an.* ℈ j *trochiſcor. de electro, trochiſcor. de ter. ſigil. an.* ℈ j. Excipiantur omnia cum cera alba liquefacta priùs ad ignem, & fiat maſſa, ea qua ad ignem pilulæ C
parentur lentis magnitudine, & decorentur.

NVMERVS VII.

De Icteritia.

DE morbo regio egit Galenus vbertim, *lib. 5 de loc. cap. 7.* quem febribus ſuperuenire, latè eo loco appoſita celebri Hiſtoria confirmat, quam *lib. 1. Hiſt. PP. Medic.* dilucidè propoſuimus. Quare pro illius maiori explicatione, liceat mihi Galeni mentem, eo loco exponere, & obiectiones aduerſantes diſſoluere. Ex quibus arquati, ſeu auriginoſi morbi eſſentia reddetur magis enucleata, & conſpicua. D

Igitur Galenus veſicæ felleæ exemplo, de cuius morbis tandem agit, rurſus oſtendit, quantum ad cognitionem loci affecti, quin & affectuum nullatenus antea cognitorum, faciat conſideratio naturalium quatuor facultatum. Conſiderantes quippe (id quod ex *libris de natural. facult.* & *5. de vſu part.* conſtat) felleæ veſicæ vim quandam ineſſe, qua ad ſe attrahit bilem, & à maſſa ſanguinaria ſeparat (perinde ac renes, id quod eſt veluti ſerum, & lien melancholiam) poſſéque accidere, vt huiuſmodi vis, facta interdum imbecilla in ſuo trahendi munere deficiat, vnde fiat neceſſariò, vt ſimul cum ſanguine permixtum maneat bilioſum excrementum, & ſequatur illius refuſio per corpus vniuerſum, atque adeò quarta quæ iam icteritiæ ſpecies eueniat, à tribus illis diſtincta, nempe ex imbecillitate tractricis E
veſiculæ felleæ: quin & duas alias addit huius veſicæ occaſione euenientes, vnam ex obſtructione, vel imbecillitate meatuum, qui ab ipſa fellea veſicula exorti implantantur in hepar, ac inde bilem alliciunt; alteram ex immodica bilis quantitate, in veſica aceruatæ, ratione cuius contrahi non poteſt, nec bilem à ſe excernere; ad expulſionem enim neceſſaria eſt villorum tranſuerſorum contractio, quæ in parte diſtenta fieri nequit, ob impedientem redundantiam, (propter quod vrinam aliquando ſupprimi ſcripſit, *5. de cauſ. ſympt. cap. 2.*) atque adeò quia nec pellitur ad inteſtina bilis, nec ampliùs ad impletam veſicam attrahitur, per corpus vniuerſum, ſimul cum ſanguine effunditur, illúdque pallido inficit colore, ac ictericum reddit.

Porrò ad Icteritiæ ſpecies diſcernendæ, & affecti loci notitiam exactè comparandam, inueſtigare docet, vbinam, & qualis bilis redundet: idque potiſſimùm ab excrementis, vrina, & ſudore petendum: Nam cùm ictericis quibuſdam deiectiones multa bile flaua ſaturatæ appareant; nonnullis item & vrinæ; aliis è contra ſanorum ſimiles ſint; aliis albæ eiiciantur: & copioſus aliquando ſudor, vel plurimùm bilioſus, vel aquoſus à balneo effundatur, nonnunquam paucus: Si per febres bilioſus humor ad cutem erumpat, vrina, & excrementis naturali modo ſe habentibus, nullum malum iecori ineſſe ſignificatur, ſed vtilis eſt, & critica icteritia. Quòd ſi cum febre, & bilioſis deiectionibus accidat, atque in dextro hypochondrio grauitas ſentiatur, iecoris indicatur inflammatio, à qua ſanguis in bilem mutatus per corpus defertur, & inducitur aurigo; ſi verò citra febrem fiat, tamen cum grauitatis ſenſu in eadem præcordiorum parte, ſimul etiam alba prodeant excrementa, obſtructionem adeſſe in cyſtis fellis meatibus trahentibus, vel pellentibus, procul dubio putandum. Si autem citra grauitatem talia deiiciantur, certum eſt, veſicam hanc bilis ſuſceptricem, imbecillitate laborate, vel attractricis, quæ ex iecinore allicit, vel expultricis, quæ ad inteſtina propellit.

Denique ſi poſt balneum in ſtrigilis cauitate (quo inſtrumento vtebantur priſci in balneis ad ſordes, & ſudorem abſtergendum, *3. acut. 51. 14. meth. 1. 10. ſimpl. tit. de ſudore, 1. ſec. loc. 4* & *4. de ſanit. tuend. 4.*) paucus, & aquoſus ſudor colligatur, coniicies bilem huius morbi cauſam, craſſam eſſe, & contumacem; plurimam verò, ac flauam in toto corpore redundare, ſi plurimus ſudor eiuſdem qualitatis, & ſubſtantiæ cum bile, in ſtrigili relinquatur: eundem enim colorem redundantis ſucci, guſtum, & modum præ ſe fert, dummodò ſine oleo abradatur, *4. de loc. 7.* & *10. ſimpl. cit.* Oleum namque permixtum impedit certum iudicium de extracta ſorde.

Quando autem morbus regius, à craſſa bile dependet, curandum ducet naturalibus, ſpontéve naſcentibus balneis, victu humido, & modicè attenuante. Medicamentis verò, cibis, & potibus aperientibus, ac extenuantibus, quum ab obſtructione ortum trahit; deinde purgantibus cholagogis, nec ſemel exhibitis, ſed nî cedat morbus, iteratis, debilioribus primò, poſtea valentioribus. Oportet autem aliquando bis, ac ſæpius in aurigine purgare, quia multoties veſica bile repleta, bilem præ copia nequit expellere, quemadmodum interdum accidit vrinariæ veſicæ: verùm in hac (inquit) propter expultricis naturalis imbecillitatem, vel quia ob profundum ſomnum, aut aliquam vrgentis negotij occupationem, ſopitur, aut diſtrahitur vis animalis. In fellea autem cyſti ob ſolam intemperiem, & facultatis expellentis imbecillitatem, ſcilicet quia naturale inſtrumentum eſt, ſoláque naturali facultate, nullius animalis interuentu operatur. Hæc eſt dilucida, genuináque Galeni *loc. cit.* de ictero doctrina.

Verùm contrà plurima faciunt argumenta, quæ illius doctrinam probant fuiſſe ſatis incultam. Quærendum ergo: ***Vtrùm Galenus in enumeratione cauſarum morbi regij ſit diminutus?*** Et primò ſic. Quemadmodum ex imbecillitate tractricis folliculi fellei oritur icterus, ita ex eiuſdem virtutis robore, *15. 3. cap. 5.* Rurſus etiam non minùs ex feruido ſolidorum temperamento, alimentum in bilem commutantium. Videtur igitur diminutus Galenus, in enumeratione cauſarum morbi arquati.

Quòd ſi dicas, hanc propter infrequentiam omiſiſſe; illam verò continere ſub ea ſpecie, quæ ex copia immodica ortum trahit, nempe quia valida tractrix nimiùm replet, & redundare facit in veſica bilem: Arguitur contrà, quia non frequentes ſolùm, inſtar Empirici, ſed raros etiam affectus oportet Dogmaticum agnoſcere.

ſcere. Rurſus, quis ſicut etiam ad vehementem tractionem ſequitur plenitudo, ita ad hanc imbecillitas etiam ipſius tractricis, quod præterquàm quòd euidens eſt, docet Galenus 5. *de loc.* 7. Auicenna *cit.* Ergo pariter ſpecies illa ex aceruata copia, ad priorem ex infirmitate tractricis referenda erat, atque adeò duæ tantùm conſtituendæ.

Deinde, ſi pro varietate curationis medicæ, ſpecies multiplicantur, & diuerſæ putantur, quæ diſtinctam poſtulant curationem, ſicut omnino eadem, quantumuis diuerſa, quorum non variatur curatio, cur ex imbecillitate expultricis, quæ diuerſimodè curatur, prout diuerſo etiam aſſociatur temperamento, diſtinctam etiam ſpeciem non conſtituit? Maximè cùm admonuerit omnes facultates conſiderare, ob diuerſa mala quæ ex earum læſione proueniunt.

Tertiò. Si in morbis, laudabilis eſt excrementorum impuritas tempeſtiuè exeuntium, vt colligitur ex 4. *Aph.* 21. *&* 22. & habetur expreſsè *Aph.* 47. nempe quia corpus à prauis, & morbificis humoribus expurgant, propter quod 2. 1. *cap.* 1. de vrinis, *in icteritia* inquit, *quàtò vrina plus fuerit intincta, erit ſanius, videlicet quia ſignificat dominium, & robur naturæ pellentis ſuperfluum bilis, quà poteſt; pura autem, & vel parum tincta, imbecillitatem, & hydropis periculum minatur, &* 15. 3. *cit. cap.* 4. quò magis intincta, laudabilior, & magis ſignificatiua ſanitatis hepatis, quomodo 5. *de loc.* 7. ab excrementorum, & vrinæ puritate conijcit illæſum iecur?

Quartò. Si eiuſdem qualitatis cum medicamento oportet eſſe alimentum in morbis, 1. *Aph.* 16. 41. *cap.* 2. & alibi: iam regiminis ſiquidem, quam medicaminis indicatio à morbo deſumitur. 1. *alim.* 1. *iuxta fin.* 1. *acut.* 3. 2. *meth.* 7. cur icteritiam ex bile contumaci, & craſſa, calidis balneis diſſoluentibus curandam victu humido perſanare docet? Et ſi non eſt aperienda obſtructio ante enacuationem, iuxta ſui ipſius præceptum, ab omnibus obſeruatum, cur 5. *de loc cit.* ſibi aduerſans, aperientia, atque extenuantia primùm adhibere iubet, deinde quæ bilem euacuent.

Vltimò. Vrinæ excretio eſt functio merè naturalis, propterea naturalis expultricis veſicæ, vt *lib.* 1. *Hiſt. PP. Medic. in com. Hiſt.* 107. latè probauimus. Ergo quemadmodum imbecillitata expultrice veſiculæ fellis, ſequitur ea plenitudo, ob bilem expurgatam, ad ſolius etiam debilitatem ſuæ excretricis aceruabitur vrina in veſica, nulla habita conſideratione facultatis animalis, vtpote quæ nullum habet ingreſſum in opere excernendi vrinam; præterquam quòd illius deſtructionem, læſionem, vel reſolutionem, potiùs immodicus fluxus, quàm retentio ſequatur, vt *cap.* 4. *lib.* 6. *de loc.* appoſitis exemplis Galenus confirmat.

Sed hæc non euertunt doctrinam Galeni. Dic ad primum. Sufficienter dicebatur ſub ſpecie turgentiæ, comprehendi eam ex robore tractricis, ab Auicenna relatam, omiſſam autem ob infrequentiam, Paulus memorauit *lib.* 3. *cap.* 50. idque ſine vitio: Nam licèt Dogmaticus, raros etiam morbos ſupra Empiricum agnoſcat, & curet, neceſſarium tamen non eſt, artificem de his quæ rarò eueniunt, valde ſollicitum eſſe, ad artis imitationem, quæ frequentiam potiſſimùm conſiderat.

Iam verò ad grauantem, ac nimis diſtendentem copiam, licèt vitiom proſtratio oaſci poſſit, non ita tamen neceſſariò, ac impeditus exitus ex obſtructione, & attrahendi impotentia, ob locum non datum receptioni: quare admixtione non ſeparatæ bilis, impurus fit ſanguis, & talis per corpus fuſus icteritiam inducit. Quia verò ea ex ſimili occaſione oritur, vbi datur expultricis infirmitas (quia enim excretio non fit, impletur veſica, & ampliùs nequit ad ſe bilem attrahere) ideò Galenus diſtinctam ſpeciem non conſtituit, ex imbecilli-

A tate expultricis: maximè (quod ſemper memorandum) vbi non tam de morborum differentiis agit, quàm de locis affectis dignoſcendis.

Ne autem putes, non poſſe in totum impediri bilis delationem ad inteſtina, ſola expultrice debili, propterea quòd nec præ imbecillitate virtutis renum, poteſt vrinæ delatio ad veſicam in totum prohiberi: Nam deſcenſus bilis, vtpote quæ tenuiſſima eſt, & leuiſſima, admodum laborioſus eſt, & vt fiat, indiget pellente virtute; ſerum autem graue ſponte ſua deſcendit, ſi pateant viæ, atque ideò dixit Galenus, quòd vbi renum vrina ſupprimitur, obſtructio in cauſa eſt, quanquam etiam ex eorum imbecillitate aliquando oriatur, 3. *de ſympt. cauſ.* 2. ex quibus ad ſecundum patet ſolutio.

B Ad tertium dic. Quanquam malæ excretiones, peſſimarum diſpoſitionum ſint ſigna, 4. *Aph.* 47. Non negamus tamen eas aliquando vtiliter fieri, & naturæ dominium ſupra modum demonſtrare. Verùm nec ideò abſolute habendæ ſalubriores, quàm puræ, ſtatum corporis, & maximè partium vnde excernuntur ſanum indicantes. Sic in aurigine, præſertim fellea, ſeu à debilitate, obſtructione, vel aceruata copia oriatur, laudatur quidem vrinæ tinctura ob robur quod ſignificatur naturæ, & expultricis iecoris, quæ bilem vacuari prohibitam per poros ipſius naturales, pellit ſimul cum vrina: Verùm in hepatica, laudabilior eſt pura, & ſanorum ſimilis vrina, vtpote quæ incolume iam, & illæſum arguit iecur C ipſum: cùm enim magna ſui parte ſuperfluitas, & excrementum, & ſerum humorum, ſimulque cum ipſis, per ſecundam coctionem in iecore generetur, 4. *de vſu part.* 11. 6. *de placit.* 7. 1. *criſ.* 12. 6. *epid. ſect* 5. *com.* 15. proba, & naturalis apparens, ſui viſceris incolumitatem oſtendit.

Ad quartum dic. Quanquam regimen, & medicamentum eadem intentione præſcribuntur, ſcilicet ad morbum, aut cauſam, eáque ſimilis qualitatis eſſe oportet, diuerſis tamen rationibus, ſæpe contraria in eodem morbo conueniunt, vt in febribus ex obſtructione, aliquando calida cauſæ gratia, frigida ob intemperiem, &c. Sic in icteritia ex bile contumaci, ob craſſitiem, calida, balneum ad reſoluendum, & attenuandum vtile eſt, quo attenuans alimentum. At quia ſicca eſt bilis ex natura, ne à valde attenuantibus magis areſieret, atque D adeò incraſſaretur, modicè attenuantem, eúmque humidum victum conſultò inſtituit, & præſcribit quidam in obſtructione ante purgationem modicè aperientia quæ non tam deobſtruendi, quam præparandi gratia ipſe conceſſit.

Ad vltimum dic. Quia ad exceptionem vrinæ præcequiritur moleſtia, & irritatio, quæ ſenſationem ſupponit, 5. *de vſu part. vlt.* & 3 *de facult. natural.* 12. Inſuper & relaxatio muſculi, veſicæ oſculum conſtringentis, ſphincteris nempe, neque is abſque voluntatis imperio agit, aut feriatur, dici excretio vrinæ poteſt opus animale per accidens, ſcilicet quia ad ſenſum moleſtiæ ſequitur, & ad otium facultatis animalis ſphincterem mouentis, prout *lib.* 1. *loc. cit.* diſceptauimus.

Eſt igitur Icterus, ſymptoma in genere qualitatis E totius corporis mutatæ, nimirũ coloris, emanans à vitio bilioſi excrementi in cutem tranſmiſſi, quod quidem in ea ſtabulans, febrem non concitat, putredinem, rigorem, aut puſtulas, veluti in eryſipelate, & herpete, quia bilis excernitur, more & modo naturali: Nam ſanguis naturalis, & naturaliter ad extimas ſedes prodit, calore, & colore viuido, & rubicundo eas afficit, quod in herpete, aut eryſipelate non contingit. Deinde in aliis cutaneis affectibus, bilis morbum generat, in ictero non morbum, ſed ſolùm qualitatem mutat, citra vllum actionum vitium. Vltimò. Bilis in cutaneis affectibus à vaſis non ſolùm ad poroſas partes, ſed ad earum ſpatia, facta priùs dilaceratione, & exeſione confluit; In aurigine verò ad cutaneos ſolùm meatus tranſmittitur, in quibus infixa, nec febrem, nec alia vitia generat, quia ventilatur

tilatur & tranſpirat, per totum corporis ambitum refuſa, quo fit vt eius acrimonia hebetetur, & miteſcat.

Triplicem eſſe icterum, felleum, hepaticum, & criticum, certum eſt. Felleus fit ab immodica plenitudine veſiculæ fellis, paruitate eius, imbecillitate attractricis einſdem, obſtructione, vt diximus ſuprà. Hepaticus ab hepatis obſtructione, ſcirrho, inflammatione, intemperie calida, venarum, & totius corporis exurente calore, imbecillitate. Criticus eſt duplex, iudicans, & non iudicans, de cuius eſſentia & natura, ſat plura *lib. 2. Hiſt. PP. Med. in com. Hiſt. 97.*

Ex naturæ robore fieri agnoſces, ſi febris quæ antea erat vehemens, ceſſet, præceſſerit concoctio, & excrementa tum alui, tum vrinæ pura ſint. Ex poro veneno generatam oſtendunt maculæ, quæ per vniuerſum corporis ambitum enaſcuntur luteæ, nigræ, cæruleæ, & diuerſo colore præditæ. Ex eduliorum corruptione, quia corpus cum tumore palleſcit, maxime iuxta ventrem crura, & facies ſubtumida, ac flaua apparet. Ex totius corporis calore nimio, quia alui, & vrinæ excrementa minimè à naturalibus diſtant. Ex iecoris calore immenſo, quoniam alui excrementa, ruſo colore ſaturata excernuntur, adeſt cibi faſtidium, bilis vomitus, partis dextræ inflammatio grauitas, & aliquando tenſio, colore ægri inſigniri ſunt pallido, cæruleo, plumbeo. Demum ex hepatis inflammatione, obſtructione, ſcirrho euenire venaberis, ex ſignis, quæ prædictos affectus concomitari ſolent.

De præſagio nil certum poteſt ſcribi, ob caoſatum differentias, à quibus aurigo ſcaturit. Indubitatum tamen eſt, hunc morbum diu perſeuerantem, eſſe periculoſum, quoniam cum difficiles, & periculoſæ ægritudines comitantur, vt iecoris durities, ſcirrhus, hydrops, 6. *Aph.* 40. *&* 44. Num autem in ſeptimo, vel ante, aut poſt ipſum, in febribus poſſit bilis ad cutem ſalubriter effundi, eo loco agitauimus.

In febribus ſi eueniat criticè, nullum negotium mouendum. Si imperfecta ſit criſis, iuuanda, & curandus affectus à quo prodit. Si eſt materia cruda, aut multa, coquenda, aut minuenda ſanguinis miſſione, purgatione, aperientibus. Si ex veneno, vtere præſidiis auocantibus ad partes externas, frictionibus, cucurbitulis, inunctionibus, & cardiacis. Si ex intemperie totius corporis, vtilis eſt venæ ſectio, purgatio clemens, frigorifera, balneum. Si ex iecoris incendio ortum ducat, eadem vehementer proſunt. Iuuant etiam ſaluatellæ ſectio, priſana, ſerum lactis caprini, Epithemata, infrigidantes potiones. Si ab obſtructione, aperientia ſanant, Apozemata deobſtruentia, Rhabarbarum multiplici lege confectum, & præcipuè ſi per noctem in ſero lactis madeſcat, maxime priùs vacuato corpore, cui malo chalybeata medicamenta multo ſunt ex vſu: quæ omnia, quoniam pluribus in locis patefecimus, non eſt cur modò in deſcribendis eorum formulis, ſimus multiloqui. Si cutis deformitas adſit, curato morbo, & ablata cauſa, ſperandum eſt facilè ſponte ſua reſoluendam. Si tamen bilis craſſa ſit, & cutis denſa, colórque pallidus non euaneſcat, tunc vtere dulcis aquæ lauacro, vel in aqua priùs coque Abſinthium, Rumicem, praſſium, Lupinos, Folia Raphani, & ſi quæ alia.

Icteritia nigra eſt vitioſus totius corporis color, tendens ad nigredinem, propter excretionem humoris melancholici ad cutim. quando ſcilicet hic in corpore præter naturam turgeſcit, & abundat, vel ratione morbi melancholici, vel alimentorum cauſa, quæ huius humoris generationem vehementer promouent, quorum ſyluam latè proponit Galenus 3. *de loc.* 7. vel ratione intemperiei frigidæ & ſiccæ hepatis, vel ratione obſtructionis lienis, ob quam impeditis viis, lien ex iecore, & venis, humorem melancholicum repurgare nequit. Huius curatio in euacuatione humoris melancholici con-

A ſiſtit, & in prouidentia, ne in poſterum ſimilis humor in corpore generetur. Quomodo autem vtrumque fieri debeat, *cap. de melancholia. lib. 1. huius operis,* exaratum inuenies.

OBSERVATIO.

Ad auriginem, pediculorum vſus, vtiliſſimus.

NOn ceſſant Medici infamare vulgus, vtpote indoctum, quod citra delectum vllum, in ictero à quacunqe cauſa prognato, pediculos quatuor, vel ſex ouo ſorbili commixtos viuos his, & ter deuorandos præbeat: B cùm id ſuperſtitioſum ſit horribile, & inutile. Ego huius præſidij ſæpiſſime feci experimentum, ídque, commodum eſſe inueni perſæpe, & multi vſus; natiua enim proprietate animalculum hoc, iecur roborat, quod auriginoſi morbi domicilium eſſe, vnanimi Medicorum conſenſu ratum eſt.

NVMERVS VIII.

De Lachrymis.

LAchryma, ſudor, & vrina, ſunt eiuſdem naturæ, & materiæ, auctore Theophraſto *lib. de ſudoribus: Vtrùm ex viſcerum perturbatione eleuatis vaporibus ad cerebrum, Lachrymæ generentur?* dubium eſt. Plures affir- C mant, ſed pars negatiua tenenda: aſſerunt enim, quòd vbicunque viſcera aliqua ratione occupantur, & perturbantur, vapores plurimi in cerebrum aſcendunt, qui in eius cauitatibus retenti, in aquam tandem ratione frigoris illius condenſantur, qui in forma aquæ per oculos extrà mittuntur.

Verùm hæc opinio defendi non poteſt: Nam ſi viſcera occupantur aliqua ratione, hoc in mœrore & triſtitia contingere debebat, tunc enim lachrymarum riuuli vbertim effluere ſolent. Sed multi ſunt, qui ſimul ac mœrent, ſtatim lachrymantur, in quibus affirmare non poſſimus, quod tam citò viſcera occupata mittant vapores in cerebrum, qui in aquam, & lachrymas illicò conuertantur. Deinde, lachrymæ omnes, ferè ſunt ſal- D ſæ: Si ergo hæc opinio vera eſt, quæ ratio ſalſedinis aſſignari poteſt? Inſuper, non eſſet in voluntate hominum lachrymari, vbicunque luberet, ſed tamen videmus plurimos, qui quotieſcunque volunt, lachrymas ſine vlla occaſione promouent. Ergo, &c. Ad hæc. Timentes non lachrymantur, cum tamen viſcera, & precipuè cor occupentur. Denique ſi hoc eſſet verum, non poterit reddi ratio, cur in riſu, & gaudio fiant lachrymæ, cùm tamen eo tempore viſcera non occupentur.

Dic ergo, & fortaſſe meliùs, Lachrimas nihil aliud eſſe, niſi humoris potulenti portionem, quæ in cerebro, & præſertim venis oculorum continetur, quæ per dilatationem, aut compreſſionem illarum venarum, foràs E erumpit. Dubitabis: *Vtrùm ſolus homo lachrymetur?* Si enim hæc eſt vera natura lachrymarum, cur ſolus homo lachrymas effundet, ſi animalia plura, etiam ex præſcripto naturæ, huiuſmodi humiditatem etiam in oculis continent. Dic animalia etiam lachrymari, vt Apros, Ceruos, Crocodilos. Sed hæ non ſunt veræ lachrymæ: Solus enim homo poteſt venas oculorum dilatare, aut comprimere vehementer: ſolus enim vehementer gaudet, mœret, appetit, vult, deſiderat; intenſam enim ſortitur voluntatem, gaudium, aut mœrorem.

Cauſæ lachrymarum tam naturales, quàm præternaturales, ad huiuſmodi compreſſionem vel dilatationem reduci debent. Differentiæ plures ſunt: aliæ enim dicuntur frigidæ, calidæ, aridæ, quæ auctore Galeno 6. *epid. ſect. 1. com.* 23. exiguè fluunt, & ſtatim ac defluxerunt

runt,exſiccantur. Aliæ ſunt craſſæ,tenues ; copioſæ,pau- A
cæ;ſalſæ,amaræ,dulces. Aliæ quæ fiunt cum morbo, aliæ
ſine eo.Rurſus,aliæ ſunt ſpontaneæ,aliæ inuitæ. Illæ di-
cuntur, quando quiſpiam propria voluntate,eas emittit,
ob gaudium,riſum,mœrorem.

Lachrymæ calidæ,teſte Philoſopho 5. *probl.*34.à ca-
lore capitis generantur. Frigidæ , à pauco calore conco-
quente,exemplo eorum, qui diuturnis morbis oculorum
laborant , quorum cerebrum calore orbatum, frigidum
intensè euadit. Hæ etiam aliquando apparent in riden-
tibus: vniuerſus enim calor in ambitum corporis effun-
ditur.Siccę,à calore exſiccante,perurente ortum ducunt;
ſicut craſſæ,à calore concoquente,& incraſſante.Et obi-
ter notabis, craſſas lachrymas tenuibus minùs eſſe peri-
culoſas : Illæ enim calorem robuſtum,hæ in concoquen- B
do debilem ſignificant.

Lachrymarum copia , ex Auicennæ mente 3.3.*tract.*
2.*cap.* 26. vel natiua eſt,vel accidentaria : Illa à primor-
diis fit generationis,& fit in illis, qui caruncula lachry-
mali priuantur;natura enim ſagax,in angulis oculorum
carunculas conſtruxit,vt oſcula venarum eò pertingen-
tium clauſa cōtineant,ne humiditates illæ lachrymarum
poſſint defluere. Accidentariæ cauſa eſt multiplex , vel
abſumptio & corrugatio nimia illius carunculæ , cuius
cauſa,humiditates imbibere non poteſt,hócque infortu-
nium ſolet euenire,quum Chirurgi morboſis oculiscali-
da nimis, & exſiccantia medicamina imponunt, quæ ca-
runculas illas abſumunt,& exſiccant. Accedunt aliæ cau-
ſæ,nempe debilitas facultaris retentricis,& concoctricis. C
Paucitas lachrymarum fit, vel ab humiditatum inopia,
vel ab excreſcentia carunculæ lachrymalis,quæ mole ſua
meatus lachrymales occludit.

Salſæ lachrymæ fiunt,quia pars dulcis & concocta,in
nutrimentum cerebri tranſmutatur; pars verò cruda &
terrea, humiditati lachrymali commiſcetur. Amaræ vel
ob bilis,vel ob vaporum billioſorum admiationem gene-
rantur,qui cùm à valido capitis calore præaſſantur,ſalſi,
& deinde amari redduntur:Nam quod ſalſum eſt, pluſ-
culùm excalfactum amarum redditur,vt 4.*ſimpl.* 20. &
21.confirmat Galenus.

Vtrùm in febrientibus lachrymæ appareant ? dignum
eſt conſideratione: Quoniam exurens calor,omnem ma-
teriam lachrymarum videtur abſumere. Verùm in il- D
lis contingere,vel ob morbos oculorum,Ophthalmiam,
Palpebrarum aſpredinem ; vel ob conatum naturæ,quæ
humoris ſeroſi copiam,in capite redundantis , per ocu-
los excernere ſatagit,teſtatur Galenus 6.*epid.ſect.* 5.*com.*
3. Apparentes in morbis acutis , febribus putridis , &
ſanguineis , ſecundùm Auicennam , ex inflammatione
cerebri generantur , vel quia cerebrum malè affectum
vaporibus inebriatur,qui in aquam conuerſi, lachrymis
continuis occaſionem præbent ; qui etiam,cùm calidita-
tem participent , pituitam & ſeroſos humores liquant,
& ij in lachrymas tranſmutantur. Accedit, quòd excal-
factum cerebrum humiditates ex vniuerſo corpore at-
trahit.Præſertim verò lachrymæ in febribus diariis vi-
gilatinis cieri ſolent,ex mente Auic.3.3. *tract.*2. *cap.* 26.
cùm enim hæ ex ſuperflua vigilia oriantur , & hæc co-
ctionem præcipuè cerebri imbecilliter , fit vt diminuto E
calore,ſeroſi & crudi humoris copia in corpore excreſ-
cat,quæ in lachrymas vertitur promptiſſimè.

Si verò citra ægritudinem lachrymæ eueniant , ex
priuatione carunculæ lachrymalis accidere certum eſt.
Voluntariæ cauſam habent, vel compreſſionem, vel di-
latationem voluntariè factam, Inuoluntariæ variis de
cauſis accidunt, vel à frigore comprimente, & conden-
ſente, ex Gal.4. *ſimpl.* 8. vel ob retentricis facultaris de-
bilitatem,vel ob res acres pungentes oculos , quam ob
cauſam cæpæ , & allia ante oculos diſſecta lachrymas
mouent,vapores enim inde elati , oculos lancinant , &
pungunt acrimonia ſua ; ij autem perculſi , à ſe lachry-
mas excutiunt.

Ægros nolentes illachrymari , peſſimum , ex Hip. 1.
*progn.*10.§ *Si enim lucem effugiant, aut nolentes illacry-
mentur,exitioſum* , quod etiam ſcripſit,4. *Aph.*52. Hæc
enim affectio ſequitur imbecillitatem detentoriæ in
cerebro facultatis , dummodò non adſit in oculo phle-
gmone,aut in palpebris aſperitas , aut à capite defluxio
deſcendat , aut aliqua manifeſta conſpiciatur cauſa , in
quam meritò ſymptoma hoc referri poſſit. Hoc tamen
intelligendum, ſi cætera ſigna ſint pernicioſa , ſi enim
ea rectè ſe habeant , non ſunt lethales , ſed hæmorrha-
giam portendunt.

Lachrymæ frigidæ, reprobæ, quoniam vehementem
cerebri frigiditatem , ſicut ſalſæ intenſam caliditatem
ſignificant. Craſſæ , ſi tenuibus ſuperueniant , optimæ;
coctionem enim, *epid.*2. 80. & humoris inopiam præ-
oſtendunt. Tenues ex cruditate emanant. Copioſæ lar-
gam in cerebro humiditatem denotant. Natiuæ, prauæ,
& incurabiles.

OBSERVATIO I.

*Copioſus effluxus lachrymarum , ſetone ad nu-
cham indito, curatur.*

QVadragenarius aſſiduis defluxionibus humoris
ad oculos,in tam copioſum lachrymarum fluxum
incidit biennio , vt emanante ſemper aqua per carun-
culas lachrymales,imminui ſibi viſum inculcaret. Huic
intolerabilis dolor capitis , ac tam immanis premebat,
noctu præſertim,vt plures noctes, hac de cauſa, inſom-
nes duceret. Huic expurgatum multoties corpus. Su-
dorifica ex Ebeno adminiſtrata. Roboratum caput.
Sed cùm affectio eſſet inueterata , & habitualis , ſo-
lùm ſetoni ad nucham affixo ſuccubuit , cuius ope cùm
ichores expurgarentur continuò, factum eſt , vt humi-
ditates à capite fluentes in oculos , deriuarentur in nu-
cham : ob quam cauſam, poſt tres menſes, à lachryma-
rum copioſo fluxu ſecurus euaſit.

OBSERVATIO II.

*Lachrymarum effluuium ſalſum , balneo capiti
adminiſtrato conquieſcit.*

ARiſtoteles 2. *meteor. cap.*3. de maris ſalſedine ver-
ba faciens , ob id mare ſalſum reddi aſſeuerat,
quia Sol tenuiores aquæ partes extrahens , & in vapo-
res effundens , craſſiores veluti torret , atque adurit,
quæ vnà cum crudioribus aquæ partibus permixtæ,
ſalſedinem efficiunt : Quare partes humoris terrenas,
aqueæ materiæ commixtas , calor externus præaſſans,
adurens , ſiccánſque , ſalſum ſaporem producit , fitque
à terreno ſicco, quod in aqueo humido, caloris vi præ-
aſſatum , attenuatúmque exiſtit. Ob hanc ergo cau-
ſam, nimium videlicet hepatis & capitis calorem, inci-
dit iuuenis quidam bilioſus , & temperamento cali-
diſſimus , in aſſiduum lachrymarum effluuium ſalſum,
quod ita calidum erat & exurens , vt genas fluendo,
vehementer acrimonia ſua mordicaret. Hic puſtulas
patiebatur , in toto capitis ambitu , rotundo ſchemate
ſiccas , fiſſuras labiorum , vlcera in pulpis aurium,
ſicca & aſpera. Verùm cùm timor eſſet , ne hic
mordax humor in oculis coërcitus , alia dira vitia
efficeret , expurgatum corpus multoties. Refrigeran-
tia oblata. Imperatum vniuerſale balneum. Sæpius
ſanguis è talo , & gibbero emiſſus. Fonticuli inuſti , &
occipiti affixi. Tandem ſolo balneo , capiti raſo ; bis
in die per menſem adminiſtrato , affectio hæc ex toto
ſuccubuit. Rectè ergo prædixit Galenus 6. *de ſanit.
tuend. cap.* 9. dum in hunc modum ſcribit : *Nec com-
mittere,vt quod nonnulli Medicorum faciũt,qui omni ca-
piti medicamentum,quod ex thapſia,& ſinapi componitur,
applicant,*

applicant, id ipſi quoque faciant, quando ſi ex calida intemperie caput male habet, alia medicamẽta noceant. Expedit igitur hoc frequenti balneo, potabilis aquæ fouere, quo & calidos vapores, qui in capite ſunt, euocemus, & totum corporis temperamentum melius reddamus, &c. Repetit *lib. 13. meth. cap. 22.*

NVMERVS IX.

De Fame canina.

DE cauſis famis naturalis, diximus ſuprà, *cap. 1. num. 5.* nunc ad cauſas famis præternaturalis accedamus, aſſerentes eas in duplici eſſe differentia: aut enim ab auctis cauſis famis, originem ducit, quas *loc. cit.* binas eſſe aſſirmamus, ſcilicet ſuctionem venarum, & influxum melancholiæ, & hæc canina appellatur; aut denique ex redundantia prauorum, humorum ſcaturit, qui in ventriculo pertinaciter inhærent, quæ ab auctoribus pica nuncupatur; in qua an ſimilia, vel diſſimilia appetantur edulia, illis qui in ventriculo ſtabulantur, determinauimus graphice. *lib. 3. Hiſt. PP. in com Hiſt. 17.*

Huius, ſicut & famis naturalis, præcipuum eſſe organum os ventriculi, eſt aſſirmandum, quia licèt in reliquis membris fiat etiam indigentia, non eſt tamen verus ſuctus; facilè enim cedunt venæ, & eis iecur, atque ei ventriculus. Eſt itaque canina appetentia, deprauatus cibi appetitus, in intenſione, ſeu magnitudine peccans, ex oris ventriculi vitio prodiens.

Cauſa, eſt corporis inanitio, quæ concitari poteſt ab extrinſeca caliditate, exercitij videlicet æſtiui, balnei, vel à victu parco, famis tolerantia diuturna, ſuperflua vigilia, veneris immodico vſu, vacuatione aliqua inſigni, vernibus, colliquante febre, & ab alia quauis cauſa calida, quæ corpus diſſipare nata eſt. Et hæc dici poteſt illegitima appetentia canina; nam vera concitari non poteſt, quouſque ventris os frigido aliquo intemperamento affectum ſit, quo factum imbecillius, alimentum ingeſtum, nec continere, nec conficere valeat idque protinus vomendo reiiciat. Quo fit, vt vera & genuina caninæ appetentiæ ratio, potiùs ſit acidorum ſuccorum, ſiue pituitoſi ſint, ſiue melancholici, copia, os ventris, eius ſubſtantiam permeans, vt Galenus teſtatur, *6. epid. ſect. 3. com 37.* & *6. de loc. cap. 1.*

Sed dubitari poteſt, de quo etiam diximus, *lib. 1. cap. de melancholia: Vtrùm immodica portio melancholiæ, ab ſplene ad ventriculi os præternaturaliter tranſmiſſa, famem caninam excitet?* Nam quemadmodum ſanitatis tempore, modica portio melancholiæ, ab ſplene ad ventriculi os naturaliter delata, non exiguam præſtat ad appetendum commoditatem, quin & ad alia naturæ opera; ſic immodicè, & præternaturaliter confluens, vitiat, nonnunquam deſtruens, ſæpè appetentiam excitans vitioſam, & contumacem. Cùm enim naturalis fames à diuulſione, ac morſu ſugentium vaſorum excitetur, & melancholicum excrementum aceroſitate, qua pollet, *2. de facult. nat. vlt.* morſum inferat ſuctui vaſorum ſimilem, & quem ventriculus non poteſt ab illo venarum diſcernere, appetentiam proritat naturalis affectus ſimilitudine, ſed immodicam & depranatam, *1. de cauſ. ſympt. 7. 2. Aph. 21. 6. epid. cit. 15. 3. tract. 1. cap. 2.* & *tract. 2. cap. 1.* Auerrhoës firmat, *3. collect. 32.*

Nec mirum, excitari ſtomachum ad fameſcendum, perinde ex melancholiæ, atque ex venarum morſu, quia non diſſimiliter etiam pulmo, ex nudo immaterialique frigore; à quo moleſtatur, quàm ex contento intra ſe humore, ad tuſſim mouetur. Addendum, promoueri etiam à melancholico ſucco appetitum, quia, vt inquit Aretæus *1. de diuturnis affectibus, cap. 5.* vigilare

A facit, *vigilia* autem edax, *6. epid. ſect. 4. text. 20.* eo quòd digerit, diſſipat, & diſſoluit; ad diſſolutionem verò penuria, & indigentia ſequitur, atque adeò fames, in reparationem & ſubſidium diſſoluti.

Verùm quidem eſt, quòd appetitum deiicit, & ſubuertit melancholia, vbi præ maligna, aut acri qualitate, magis pungit & ſtimulat ad expellendum, quàm aceroſitate acuat ad attrahendum; atque hinc, faſtidium ingens, præſertim cum nauſea, aut vomitu, pernicioſum in morbis habetur, tum propter virium diſſolutionem, quæ ex omnimoda abſtinentia timetur, tum quia indicatur ſubeſſe maligna qualitas, non patiens naturam quidpiam attrahere, recipere, aut retinere.

B A frigido ergo oritur ventriculi intemperamento canina fames, vt tenet Galenus *2. Aph. 21. §. Cùm enim canini appetitus, vel propter ſolam intemperaturam frigidiorẽ, vel propter humores acidos fieri conſueuerint, quos exorbuit os ventriculi,* & Quoniam frigidus ventriculus appetit valenter: cuius explicandæ dubitationis gratia, illud enucleandum: *Vtrùm ventriculus frigidus magis appetat, quàm concoquat; calidus verò è contra?*

Hanc propoſitionem ſtabilitur Galenus *lib. art. med. cap. 61.* quæ triplici modo poteſt intelligi: primo modo, vt comparetur coctio ventriculi calidi, cum coctione ventriculi temperati, & appetitus frigidi ventriculi, cum appetitu ventriculi temperati. Quòd autem C calidus meliùs concoquat, quàm temperatus, & frigidus magis appetat, probatur ex Galeno *1. de cauſ. ſympt. c. 3.* docente auctum calorem, quando ob ſui exceſſum non adurit alimenta, coctionem promouere, præſertim ſi alimenta dura ſint, & difficilia concoctu. Sed aliquando calor excedit moderate, & cibos non adurit. Ergo tunc temperis meliùs concoquet, quàm temperatus. Secundò. Quælibet facultas naturalis addicta eſt huic, vel illi temperamento, ad ſuam actionem, vt concoctrix calori. Ergo in calido temperamento meliùs perficietur concoctio, quàm in temperato. De frigido autem, quòd magis appetat, quàm temperatus, experimento probat: Nam adueniente hyeme, ventriculo circa partem ſuperiorem infrigidato, tantùm abeſt vt appetitus minuatur, quin potiùs augeatur. Ergo ventricu- D lus temperato frigidior, ſimiliter magis appetet, quàm temperatus.

Hanc ſententiam eximiam licèt approbem & confirmem, tamen cùm vnaquæque pars temperata, eandem habeat rationem cum toto; hoc autem temperatum perfectiores edat operationes, quàm quodlibet intemperatum, vt *1. de temp. cap vlt.* & *in art. med. cap. 8.* & *lib. de conſt. art. med cap. 3.* confirmat Galenus, fit vt ventriculus temperatus magis concoquat, & appetat, quàm calidus, & frigidus.

Neque obſtat prima ratio, deſumpta ex Gal. *1. de ſympt. cauſ. cit.* Etſi enim ventriculus calidus multùm concoquat, non tamen ita perfectè, ſicut temperatus; præſtantia enim cuiuſque actionis, non penes intentionem, ſed perfectionem cognoſcitur. Neque obſtat ſecunda: quia, E quamuis quælibet facultas addicta ſit huic, vel illi intemperamento, vt concoctrix calido; nihilominùs non exceſſu caloris, ſed moderato calore gaudet ac perficitur. Quare Gal. *2. de temp. 6. longè poſt princ.* de ventriculo agens tẽperato, dixit: *Ventriculus quidem bene concoquit, ſi tẽperatus eſt; malè ſi intemperatus: per calorem quidem, ſi ructus edit nidoroſos; per frigus verò ſi acidos, &c.* Neque experimentum de ventriculo temperato, qui ob infrigidationem magis appetit, omnino eſt certum, hic enim appetitus non per ſe, ſed ex accidenti contingit, & ideò magis appetit, quàm poſſit concoquere, & plura illi aderunt excrementa, quàm antea: corpus autem temperatum non magis appetit, quàm poſſit concoquere, & ideò pauciſſima ſupererunt excrementa, ex Galeno *lib. art. medic. cap. 81.*

Secundo

Secundo modo ſententia Galeni poteſt explicari, ſi ad contrariam diſpoſitionem comparatio fiat, ita vt ſit ſenſus: Ventriculus calidus magis concoquit,& minùs appetit, quàm ventriculus frigidus; & è conuerſo, hic magis appetit, & minùs concoquit, quam calidus. Hæc expoſitio etſi placeat doctiſſimis, mihi haud arriſit vnquam: In ventriculo enim calido, maior eſt reſolutio humidi, quàm in frigido. Sed ad proportionem reſolutionis,ſe habet tam naturalis,quàm animalis appetentia. Ergo in calido ventriculo maior erit appetitus, quàm in frigido. Ea enim quæ in aliquem finem collimant, debent eſſe proportionata fini. Sed appetitus humidum deperditum ſolùm inſtaurare conatur. Ergo, &c,

Præterea ad vitæ conſeruationem, neceſſum erat ventriculum calidum, maiorem alimenti quantitatem aſſumere. Ergo cùm natura in neceſſariis non deficiat, maiorem appetitum illi, quàm frigido præſtare debebat.

Tertio modo explicari poteſt prædicta ſententia, ſi fiat comparatio coctionis ventriculi, ad ipſiuſmet appetitum, & appetitus ad coctionem, ita vt ſit ſenſus, quòd in ventriculo calido maior ſit concoctio, quàm appetitus;in frigido verò è conuerſo.Hæc expoſitio inter omnes probabilior eſt: cum hoc tamen ſtat,ventriculum calidum maiorem habere appetitum, & coctionem, quam frigidum. Teſtimoniis verò, & rationibus quæ ab aliis ſolent adduci,ſatisfacias quæſo verbo vno: nempe ſi caliditas in ventriculo calido, poteſt deiicere appetitum, reſpectu ſuæ propriæ concoctionis; & frigiditas in ventriculo frigido, poteſt promouere appetitum, reſpectu concoctionis ſuæ.

Obiicies contra prædictam doctrinam:] Si ventriculus calidus magis concoquit, & minùs appetit,& frigidus è conuerſo, ſequeretur quòd alimentum ventriculo calido, in maiori quantitate debeat offerri; quam fuerit appetitus; frigido verò in minori, quod a ratione videtur alienum: Nam Auicenna 3. 1. *doct.* 2. *cap.* 7. §. *Ex cibo enim nullus*, & 13. 3. *tract.* 1. *cap. vlt.* §. *Illo autem, &c.* docet ſemper à menſa eſſe ſurgendum cum reliquis famis:quare Hippocrates 6. *epid. ſect.* 4. *text.* 22. in duobus ſanitatis tuendæ præcepta repoſita eſſe confirmat: *Exercitatio ſalubris, non ſatietas cibi, promptitudo ad labores.*

Dic. Alimenta ob duplicem appetentiam aſſumuntur, aliam veram & naturalem, quæ ex diuulſione ventriculi originem ducit; alteram fictam, ſeu voluptuoſam, ex recordatione anteactæ voluptatis factam. Iam verò ſecundùm priorem appetentiam, de qua Galenus *lib. art. med. cap.* 62. ventriculo temperato tantum eſſe concedendum affirmat, quantum appetat; calido magis; frigido minùs. Secundùm verò poſteriorem, de qua intelligendus eſt Auicenna *in dictis locis*, omnibus ventriculis minus eſſe condonandum, quàm pro deſiderio appetant; affirmat. In hunc enim finem conſeruatrix Medicinæ pars inuenta eſt, quæ quantitatem, qualitatem, & ordinem in ingerendis cibis exactè præſcribit.

Dignoſces facilè cauſas huius affectus, ſi eas quæ præceſſerunt, agnoueris: nam ſi euacuatio aliqua immodica per aliquam corporis regionem non præceſſit, exiſtimandum eſt ex frigiditate ventriculi proficiſci præſertim ſi ructus acidi ægrotantem moleſtent. Periculoſiſſimus eſt affectus hic, quoniam in hydropem,aut tabem ſæpe commigrat.

Quòd ſi à vehementi, & nimia corporis fiat inanitione, iis occurrendum quæ ſpiritus exhauſtos reficiant, vt odoramenta: quòd ſi hæc alimentoſam ſortiantur naturam, erunt commodiora, vt vinum, quod citiſſimè vtramque ſubſtantiam inſtaurat. Si verò ex acido, vel alio vitioſo ſucco emanet, ori ventriculi, vel ſubſtantiæ tenaciter impacto, vomitus ſummopere prodeſt: Purgatio vtilis eſt, facta iis quæ intemperiem frigidam corrigunt, & humores è ventriculo expurgant, ſecant, liquant, fundunt, vt Agaricum, Turpethum, Terebinthina, Hiera. Diuretica multo ſunt vſui, vt decoctum ex Thymo, Origano, Hyſſopo, Pulegio: condita è ſpeciebus calidis,vt Aromatico, Diarrod. Dianiſo, &c. Sin autem hæc finem non conſequantur, vtere decocto Ebeni, vel Similacis aſperæ, per plures dies exhibito.

OBSERVATIO.

Ad famem caninam ex frigiditate ſubortam, vinum generoſum præſtantiſſimum.

QVinquagenarius in victu ſobrius,& parcus,& qui cùm eſſet flatuum in ventriculo inundantium copia diſtentus, ab omnibus prati edulij ſuccis, & flatulentis cibis penitus abſtinebat: Ecce ſubitò incidit in imaginationem vanam, qua ſe condemnatum eſſe ad inferos proclamabat. Verum etſi eſſet immorigerus, & ad præſidia medica ferenda contumax & rebellis, tamen cereuiſia, & interdum aqua, in qua folia ſennæ per noctem madebant,ebibita, balneo,hirudinibus ſedi affixis curatus eſt. Cæterùm poſt viginti dies, in tam ingentem famem lapſus eſt,vt omnia cibaria,cuiuſcunque ſortis eſſent, citra delectum, incompoſitè, & in magna quantitate, reluctantibus etiam domeſticis eſitaret, quorum ferè totam portionem, cùm non toleraret ventriculus, reuomebat. Hic tandem vino hoc præſtantiſſimo, cuius potu nimiùm delectabatur, curatus eſt: Nam frigidam oris ventriculi intemperiem corrigit, expurgat clementer per aluum, acidos ſuccos extenuat,flatus melancholicos diſcutit,ſpiritus reficit,nutrit,& contra melancholiam vnicum eſt auxilium.

℞. *Vini maluatici*, ℔. vj. *vini abſinthitis*, ℔. iiij. *aq. vitæ*, ℔. ij. *aq. ſtillatitia aniſi*, ℔. j. ß. *aq. cinnamon.* ℔ j. *Rhodomel.* ℔. ß *ſyrup. abſinth.* ℥ v. *ambari*, ʒ iij. *moſchi*, ʒ j. ß. *Aloes elect.* ℥ j. *hieræ ſimpl. Galeni* ʒ v. *nucis moſchatæ*, ʒ iiij. *cinnamom.* ʒ iij. *aniſi* ℥ ß. *calami Aromatic.* ʒ iij. *ligni Aloes* ʒ ij. *menthæ ſiccæ*, M. j. ß. *ſacchari elect.* ℔. ij. *aromatici roſati, dianiſi, diagalang. diacinnamon. an.* ʒ ij. *theriacæ* ℥ ß. *confect. hyacin.* ʒ iij. *lapidis belzaar.* gr. xxx. Omnia in tenuiſſimum puluerem redacta, cum vino triduo reſeruentur, & quotidie bis agitentur: poſtea in balneo Mariæ reponantur & diſtillentur. Emanabit liquor ſuauiſſimus, fragrantiſſimus, colore rubeus, cuius vnciæ quatuor calidè, ieiuno ventriculo ebibitæ, ſummam flaccido ventriculo firmitudinem conciliant.

NVMERVS X.

De læſione guſtus.

QVæres primò: *Vtrùm guſtus organum inſipidum eſſe oporteat?* Inſipidū ſaporem inter ſapores eſſe connumerandum, ex eo Philoſophi arguunt, quòd à nullo alio ſenſu, præterquàm à guſtu percipi illud poſſit. Dicitur autem inſipidum, vt Galeno placuit *lib. de ocul. part.* 5. *c.* 1. ex eo quòd ad linguam accedens; nihil in ea facit, aut ob id, quòd nulla inſigni guſtabili qualitate guſtum afficit,nec dulcedine, nec amaritudine, nec aciditate; quod euenit ob maximam ſimilitudinem, quam obtinet cum organo guſtus: nam, vt Auerrhoës ait, *lib.* 3 *de anim com.* 4 omne recipiens debet eſſe denudatum à natura recepti. Hæc eſt cauſa, cur guſtus natura aquea, ſinceráque habeatur, & nec dulcedinis, nec acrimoniæ, nec acerbitatis, nec alterius ſaporis particeps, ſed quemadmodum aqua optima, omnis qualitatis, quæ ad guſtum attinet, expers eſſe cenſetur: nam ſi ſapor aliquis guſtui innatus eſſet, alium ipſe extrinſecùs

percipere non valeret, quia teſte Ariſt. 3. *de anim. cap.* 4. quod intus eſt, prohibet alienum.

Quæres ſecundò: *Vtrùm guſtus animalibus varius fuerit conceſſus?* Reſponde affirmatiuè. Patet, quia quæ nobis inſipida videntur, aliis animalibus ſapida apparent, vt paleæ equis. Sic ſtercore humano, canes ſuauiſſimè veſcuntur, nobis prorſus olfactu, & guſtu perquàm horrendo, & cucumeres ſylueſtres aſini auidiſſimè edunt, quos guſtus noſter tantopere renuit, & auerſatur. Ratio eſt, quia, quemadmodum Galenus docet 8. *ſec. loc. cap.* 7. alimenta ſecundùm totam ſuam ſubſtantiam, proprietatem, ac familiaritatem habent, ad ea quæ aluntur, & *lib.* 4. *ſimpl. cap.* 10. dicebar, nec eduliorum, nec medicamentorum vnam eſſe animantibus omnibus ſpeciem, ſed pro ſua vnamquamque familiari ſubſtantia, ſimul & affectione, tum delectari tum iuuari ab vtriſque, atque ob id alia aliis apparere iucundiora. Quapropter, inquit Theophtaſtus *lib.* 6. *de cauſ. plant. cap.* 2. non ſolùm quod agit, verùm etiam quod afficitur, noſſe oportet, præſerom cùm non idem ſapor percipiatur ab omnibus, quippe nihil probibet, vt idem cenſet Theophraſtus, vt quod homini dulce eſt, id amarum aliqua ex reliquis animantibus ſentiant, & è conuerſo. Plinius itidem *lib.* 10. *cap.* 71. ex eduliorum multiplicitare, qua animalia vniuerſa afficiuntur, conicctatur, non tactum ſolùm, ſed etiam guſtum cunctis ineſſe, nam cur alij alios ſapores appetunt, ſi guſtus expertia ſunt? Et quemadmodum in ſaporibus, quibus illa delectari ſolent, diuerſitas eſt, ſic & in guſtandi, edendique modo, diſcrimen reperitur: alia enim ſugunt, alia lambunt, ſorbent, mandunt, vorant. Sed de his ſatis: ad guſtus hiſtoriam redeamus.

Quæro tertiò: *Vtrùm lingua guſtus organum ſit conſtituenda?* Os inter alios vſus à natura eſt fabricatum, vt guſtui inſeruiat; licèt in eo munere præcipuum ſit organum, lingua ipſa, cui profectò in guſtandi munere, cæteræ partes oris veluti conſentire videntur. Os enim præparationi ciborum, aëris ſuſceptioni, & egreſſui dicatum eſt. Conſtat ex gingiuis, quæ dentibus firmandis ſunt idoneæ. Adeſt & palatum, pars oris ſuperior, in cuius extremo foramina duo conſpiciuntur, naſo contigua. Vuula appendet ea parte, vſque ad linguæ radicem, aërem attemperans, & compeſcens. Adſunt & fauces, quæ aperto ſatis ore conſpicuæ ſunt. Sunt etiam glandulæ vtrinque iuxta iſthmum ſitæ, perpetuò ſaliua os irrigantes. Ab his lingua præcipuum guſtus organum vilitur, quæ profectò in ore triplici officio fungitur: vno quidem ſolis hominibus proprio, cuius miniſterio dicta eſt voluntatis nuncia; duo inſuper habet officia, omnibus animalibus communia, primum eſt alimenta hinc inde in ore mouere, quò vndique ea atterar exactè, alterum miniſterio guſtandi aſſiſtere. De cuius figura, ſubſtantia, neruis, venis, ligamentis, frænulo, & muſculis plura, ſcripſimus 6. *lib. Hiſt. PP. Medic. in com. Hiſt.* 4. *ſect.* 1. *tit. de lingua.*

Oportuit, inquit Galenus 4. *ſimpl.* 15. innaſci animantibus organum, quod naturæ ſimilitudines, ac diſſimilitudines diſcernendi poreſtate polleret, quod cognoſcens rerum naturas, familiaria quidem eligeret, aliena verò refugeret: huiuſmodi ergo lingua eſt, quæ exuberanti ſenſu non calida modò, frigidaque, humida, atque ſicca, ſed etiam quæ familiaria, quæque non familiaria agnoſcit. In hanc enim duntaxat particulam, complures inſeruntur nerui, cùm aliæ omnes, aut vnius tantùm, aut duorum ſint participes, nec eorum ipſorum ita magnorum tamen.

Sed ſupereſt explicandum quid ſit ſapor. Hic, auctore Theophraſto 6. *de cauſ. plantar. cap* 8. partis eſt ſiccæ terrenæque in humido demiſtio: vel partis ſiccæ per humorem ex vi caluris percolatio, quod fortè à priori nihil differt. Ariſt. *lib. de ſenſ. & ſenſibil. cap.* 4. Saporem, paſſionem eſſe dicit, à ſicco terreno in humido factam, guſtus alteratricem, qui in potentia eſt, vt ſit in actu: eſt enim in potentia eodem docente Ariſt. *lib.* 1. *de anim. cap.* 10. *in fin.* guſtus quidem inſtrumentum, guſtabile autem id, quod guſtum ipſum actu facere poteſt.

Cùm guſtus officium ſit, ſapores diiudicare, vt idem Ariſt. eſt auctor 3. *Ethic. cap.* 10. Quærendum quartò: *Vtrùm ſaporum differentiæ, octonario numero comprehendantur?* Dic: Saporis ſpecies ſunt acerbus, auſterus, acidus, dulcis, pinguis, ſalſus, amarus, atque acris, qui ſanè cuncti ad octonarium numerum ſunt redigendi, Nec inſipidum adiicias, ſiquidem hic à Theophraſto omiſſus eſt, 6. *de cauſ. plant. cap.* 1. vbi ex profeſſo de ſaporibus agens, eorum tantùm quos retulimus, mentionem facit. Auicenna etiam *lib.* 2. *canon. tract.* 1. *cap.* 3. non videtur illum inter ſapores connumerare, dum ait: *ſapores eſſe penitus octo, & vnum priuatum ſapore, qui eſt inſipidus.*

Verùm ſi inſipidum guſtu ſolo, non ſenſu alio percipitur, atque cognoſcitur, cogimur illud inter ſaporum ſpecies recenſere, cùm ſit nimirum ſapor, partis deguſtatricis paſſio, ſic tradente Ariſt. *lib. de ſenſ. & iis quæ ſentiuntur, cap.* 1. Quemadmodum enim, ſcribente Galeno 6. *epid. ſect.* 1. *com.* 29. febres tactu, ita ſapores guſtu ſentiuntur. Accedit, quòd cùm inſipidus, & ſapores reliqui priuatiuè opponantur, debent omnes in eodem genere collocari, cùm hæc ſit contrariorum lex, vt in eodem genere ponantur, & maximè diſtent. Igitur inſipidus, ad ſaporis genus priuatiuè reducetur.

Deinde. Acerbus, & auſterus non videntur ſpecie differre, cùm ſola intenſione, & remiſſione differentiam obtineant; magis autem, aut minùs, vt Philoſophi loquuntur, non variare ſpeciem, notius eſt, quam vt probari debeat. Sed quòd duo hi ſapores, modo tantùm qui dictus eſt, & non alio differant, ex Galeno liquet, 4. *ſimpl. cap.* 8. ſcribente, auſterum, acerbum eſſe exolutum; quo fit vt ſæpe vnum pro alio ſumatur: & *lib.* 1. *einſdem operis. cap.* 1. dicebat, acerbum ab auſtero intenſione ſola differre: quod ſimiliter *lib.* 1. *ſimpl. cit.* confirmat, dicens: *At quod nos adſtringens vocamus, haud temerè à Theophraſto dictum reperias; videtur enim idem ſignificare quod auſterum, aut certè commune eſſe genus, tum huius, tum etiam acerbi.*

Inſuper quæramus quintò: *Vtrùm ſapor pinguis, dulcis, ſeu vnctuoſus idem ſignificent?* Pinguem, ſeu vnctuoſum ſaporem à Teophraſto additum eſſe, & à Platone *in ſermone de propriis linguæ ſenſoriis* prætermiſſum, paulò verò ante plantarum ſuccis adſcriptum, vbi vinoſum ab oleoſo, & melleo diſcernebat, ait 1. *ſimp. cap.* 38. & cauſam reddit dicens, pinguem à Platone omiſſum, vt qui ad guſtum nihil attineret; pertinet enim magis ad tactum, quàm ad guſtum: quòd ſi ad vtrumque attinet; cùm pluribus ſenſibus percipiatur, ſenſibile erit commune, & non vnius guſtus proprium.

Cæterùm Ariſt. 2. *de anim. cap.* 10. & *lib. de ſenſ. & ſenſibil. cap.* 4. manifeſtè ſub dulci pingue complexus eſt Galenum in hac re à multis dubium fuiſſe proclamatur: nam *lib.* 4. *ſimpl.* 9. cùm dixiſſet fructus oleoſos & dulces eſui ſolummodò eſſe aptos; deinceps *cap.* 10. ſubdit, fortaſſis & pingue ipſum dulce exiſtere, & quidquid nutrit, è genere eſſe dulcium. *Libro* tamen *primo einſdem tractationis, cap.* 39. dulce, & pingue in hoc conuenire aſſeuerat, quòd ambo velut inungunt, atque implent, ac in ſtatum ſuum exaſperatas, ac veluti eroſas linguæ particulas reſtituuntur; differe tamen, quòd hæc omnia cum voluptate à dulci fieri contingat, à pingui verò ſine voluptate.

Verumtamen quatenus pingue nutriens eſt, debet in dulcium genere contineri, ſi modò verum eſt quod Galenus 4. *ſimpl.* 9. & 15. toties repetit, nutrire præter dulcem qualitatem nullam omnino poſſe, & omnium quæ nutriunt communẽ dulcedinẽ eſſe, ac quicquid nutrit.

aut

ent plus, aut minùs eſſe dulce, ſubſcribens ſanè in hoc Ariſtoteli, *lib. de ſenſ. & iis quæ ſentiuntur, cap.* 4. dicenti, omnia dulci nutriri, vel ſimplici, vel mixtim. Vnde Auicenna *lib* 2. *canon. tract.* 1. *cap.* 3. impoſſibile eſſe dicebat, quin in omni nutriente apud Medicos inſit dulcedo aliqua.

Quæres ſextò *Vtrùm acetoſus ſapor, idem ſit atque acidus*: Autumabit aliquis acetoſum ſaporem à prædictis eſſe diſtinctum: Verùm hic Auicennæ, idem eſt atque acidus; apud Galenum verò ſimplex, & impermixtus ſapor non eſt, ſed ex acido & acri permixtus, atque compoſitus, quod ex 4. *ſimpl. cap.* 12. probari non incongruè poteſt, vbi ſic legitur: *Diuerſis itaque viribus, omphacis, acetique ſuccus conſtant, quippe quòd aceto accedat ex putrido calore acrimonia quadam: atque ob id Ariſt. rectè dixit, acetum proprio vini calore frigidum eſſe, adſcititio verò calidum; at omphacis ſuccus calorem non habet.* Et rurſus *lib.* 1. *eiuſd. operis, cap.* 24. *Acetum* (ait) *ex contrariis qualitatibus compoſitum eſt, perinde vt lac.* Vnde Serapio, *titulo de ſapore acetoſo*: *Acetoſitati aceti miſcetur acuitas, & punctio.*

Quæres ſeptimo: *Vtrùm ſapores ſinguli vario modo ſint explorandi?* Dic. Cognoſcuntur ſapores ſinguli ex affectione, quam linguæ imprimunt, eo modo quo docet Galenus 1. *ſimp. cap.* 39. cuius verba hæc ſunt: *Porrò quando quod linguæ noſtra admotum fuerit corpus, valde deſiccat, contrahit, & in multam profunditatem vſque linguam ipſam exaſperat, ſicut pyra ſilueſtria immatura, & corna, eiuſmodi omne acerbũ appellatur, ab auſteris intenſione duntaxat diuerſum. At quod nos adſtringens vocamus, haud temerè à Theophraſto dictum reperias: videtur autem idem ſignificare, quod auſterum, aut certè commune eſſe genus tum huius, tum etiam acerbi. Quæcunque verò linguam dum contingunt, non contrahunt eam, nec conſtipant, velut adſtrigentia, imò contrà planè agere apparent, nempe detergere, & abluere, etiamſi adſtringentium quidpiam admixtum ſit, hæc omnia ſalſa cognominamus. At quæ his etiam magis detergunt, adeò vt etiam exaſperent, amara nominantur. Porrò quæ mordicant rodúntque, idque cum valida quadam caliditate, acria vocantur. Si verò ſine hac mordent, acida: cæterùm hæc fermentandi quoque vim obtinent. At quæ velut inungunt atque implent, ac in ſtatum ſuum reſtituunt exaſperatas, ac veluti eroſas linguæ particulas, hæ ſi cum voluptate manifeſta contingant dulcia; ſin hac ſine, pinguia vocantur.* Hæc Galenus. Ex cuius verbis facilè quiſpiam colligere poterit, quæ ſit cuiuſque ſaporis affectio, quæ natura.

Quæres octauò. *Vtrùm varij ſapores, varia temperamenta ſortiantur.* Dic. Ex ſaporibus acerbus, auſterus, & acidus, temperamento frigidi ſunt, dulcis, ſalſus, amarus, & acris calidi, vt fuſa ſatis enarratione, 4. *ſimpl. cit.* probauit Galenus, cui Auicenna ſubſcribit *lib.* 1. *tract.* 1. *c.* 3. inquiens: *Non eſt poſſibile, vt ſapores dulcis, amarus, & acutus, & ſalſus ſint niſi in ſubſtantia calida; nec ponticus, ſtypticus, & acetoſus niſi in ſubſtantia frigida.*

Porrò ex his, acris omnium eſt calidiſſimus, mox amarus, poſt hunc ſalſus, & deinde dulcis, cuius calor (vt ait Galenus 4. *ſimpl. cap* 9.) non immodicè calorem noſtrum exuperat, ſed velut aqua calida, cuius contactus voluptati eſt maximæ, vbi refrixerimus; hactenus videlicet nos excalfaciens, dum concretas frigore in nobis particulas fundat, non tamen ſoluat, ſecet, diſtrahátve continuum: ea enim, vt vtiliſſima eſt, & maxima afficit voluptate, ſic omne edulium dulce calidum ſanè omnino eſt, ſed non tanto calore excedit, vt is lædat ac moleſtus ſit, ſed inter limites ſe continet fundentis, læuigantis, ac mollientis,

Nec tamen cenſendum eſt, dulce omne calidum exiſtere: contingit enim modicè dulce aliquod eſſe frigidum, ſcilicet quando plurima corporis ipſius ſubſtantia, aquea extiterit, ſed non adeò tamen frigidum, vt id quod valde acerbum eſt, aut acidum, ſed ſicut illa

A potiùs, quæ tepidum calorem poſſident, quæ Galeni eſt ſentent. 4. *ſimpl.* 7.

Sapor pinguis in calore, dulci proximus eſt, nam ex tenui, non quidem ignea, ſed planè aërea materia naſcitur, quæ in calore, & frigore quodammodo temperata eſt, humoris tamen vtriuſque aërei particeps magis, ac proinde vis eius, atque facultas eſt relaxare, emollire, & humectare. Quare dulcia in medio amarorum, & inſipidorum collocare poſſemus, & contraria conſtituere amarum, & inſipidum.

Ad guſtanda verò ſymptomata accedentes, quæramus: *Vtrùm guſtus variis de cauſis auferatur, vel imminuatur?* Sciendum eſt, homines aliquando prorſus guſtu priuari, nonnunquam diminutè: & veros rerum
B ſapores percipere poſſe, ac non rarò in guſtus iudicio falli, exiſtimantes & iudicantes dulce, amarum eſſe, & ſapidum, inſipidum, & ſic vice verſa de reliquis ſaporibus, quos lingua falsò mentitur.

Hæc ſanè vitia prodeunt, vel à facultate animali, aut vitio nerui ad linguam deſcendentis, vel tunicæ ipſam veſtientis: quæ etiam vbicumque ſint, ſuboriri poſſunt vel à cerebri intemperie, vel à tumore, obſtructione, compreſſione, aut continui ſolutione: quod etiam contingit tunica linguæ intemperata, vel humore aliquo intus, aut extrà irrigata, aut tumore affecta, maximè cùm illi vniuerſus corporis apparatus conſenſerit; ſiquidem, vt Hippocrates rectiſſime docuit, 6. *epid. ſect.* 3. *text.* 10. *Lingua lotium ſignificat.*

C Verùm frequentiùs guſtus deprauatur in febribus, vel quia lingua, & præſertim ſecundùm ſummitatem, vbi ex ſententia Ariſtotelis collocatur guſtus, imbuitur ſucco bilioſo, aut amaro, aut aliàs putrido; vel deprauatur, quando ex ventriculo vapores putridi, & praui exhalant in palatum, & linguam, adeò vt vehementer eam inficiant, nam tunica quæ veſtit linguam, eſt ea quæ ventriculum ambit, vt 4. *acut.* 13. & alibi docuit Galenus. Tunc enim id quod eſt in lingua, impedit, ne extranei ſapores integri percipiantur.

Huic ſymptomati diligenter opitulandum, nam ægri guſtu priuati, alimenta abhorrent, & hac ratione deficiunt, & extenuantur nimis, & præſertim in peſtiferis febribus, in quibus 3. *epid. ſect.* 3. *com.* 17. ſcribit
D Galenus, vſque adeò ægros, & guſtum, & appetitum habuiſſe impeditos, v, ampliùs moti mallent, quàm cibum aſſumere.

Curatio autem propria eſt, quæ febribus vtilis eſt, cùm enim tunica ventriculi bilioſo, amaro, putridóque ſucco ſit imbuta, & ex conſequenti hoc humore lingua ſit delibuta, fit rarum, vt ſanguinis miſſio, pharmaca expurgantia, clyſteria, tum ab ore ventriculi, tum à lingua, vapores & humores detergant, & abluant. Lingua eſt abſtergenda aqua hordei, ſero lactis, Syrupo Roſaceo cum melle Roſaceo permixto,

OBSERVATIO.

Contra læſionem guſtus, Syrupus expertus.

E PLura ſunt quæ ventriculum, & linguam abſtergere queunt, ſed nullum efficacius eſt auxilium peponum ſucco: ſi non inueniatur, vtere ſucci acetoſæ, & portulacæ, an. parte æquali, ex quibus cum ſaccharo ſecundùm artem fit ſyrupus in hunc vſum expertiſſimus. Hoc ablui poteſt lingua, & totum os: quin etiamſi deglutiatur, mirandum in modum ventriculum à putridis humoribus abſtergit. Deinde febris acrimoniam retundit, acres ſuccos contemperat, lentos ſi qui in ventriculo redundant, ſecat, & attenuat, appetitum excitat, ſitim reſtinguit, ſomnum procurat, & peſtiferis febribus magno eſt ex vſu.

NVMERVS XI.

De Ventriculi dolore.

DE Ventriculi dolore, debilitate, languore, nouem hiſtorias ſumus interpretati, *lib. 2. Hiſt. Princ. Med.* à 53. incipientes, nunc ſat ſit dicere, ventriculi dolorem vel contingere in febribus acutis, & malignis, vel in chronicis & diuturnis. Quum enim humor malignus, in ardenti, & peſtifera febre, virulentus & mordax, à toto confluit ad ipſum, excitatur cardialgia, & cardiogmos, hoc eſt, morſus ſtomachi, & dolor: videtur enim ab hoc acri ſucco ipſum morderi & lancinari, & præſertim os eius, quod cùm maximè ſenſile ſit, promptiùs noxam perſentiſcit.

Hac de cauſa, ob dolorem nempe, vires proſternuntur, ægri fiunt exanimes, & ducto in conſenſum cerebro, cum quo maximam ſympathiam ventriculus obtinet, accidit conuulſio, ſuperuenit delirium, vigilia infeſtat, & alij cordis & hepatis ſuperueniunt affectus, qui ægrum miſerrimè torquent atque fatigant. Ob dolorem enim corpus non nutritur, cruditates generantur, & tandem obſtructiones contingunt, & ſpiritibus, ac humoribus excandeſcentibus, & inflammatis, febris acrior redditur, & intenſior.

Hoc ſymptoma curata cauſa, & vacuato humore mordaci & acri, eóque attemperato conquieſcit: nam pugnandum eſt alexiteriis, iulapiis, ptiſana, refrigerantibus clyſmis, ſectione venæ, clementibus pharmacis, & aliis, quæ huius humoris naturam venenoſam, acrémque coerceant, & refrænent. Ori ventriculi frigorifera cum anodynis permixta imponenda. Totum ouum cum lacte muliebri, & roſacea permixtum. Offa panis ſucco Peponum, Acetoſæ, Pampinorum vitis, oleo Omphacino irrorata, addito Pulu. Coral. Roſ. Margarit. Præparatar. Non inutile erit, veſicam bouinam ori ventriculi, lacte vel muliebri, vel caprino ſemiplenam imponere. Si verò dolor ferocius inualeſcat, pugnandum narcoticis, vt requie Nicolai, Philon. & aliis.

In diuturnis febribus, à craſſo humore ſubortis, dolor ventriculi ſuboriri conſueuit, quoniam pituitoſus humor copia grauat, flatu diſtendit, ac premit. Curandus ad curationem; cauſæ efficientis febrem, & aliis quæ pro curando colico dolore à flatu ſuborto, à Medicis celebrari ſolent auxiliis, quorum formulas ſuprà *cap. 2. num.* 1. prædiximus.

OBSERVATIO I.

Ad ventriculi dolorem intenſiſſimum, ex cauſa calida prognatum, ſyrupus eximius.

QVidam cùm febre maligna eſſet vehementer oppreſſus, tempore æſtiuo, & oris ventriculi dolore, cum vomitu bilioſo, per interualla quateretur immaniter, eum ferina oppreſſere ſymptomata, delirium, conuulſio, vigilia importuna, & alia, quæ imminentem mortem præſagiebant certiſſimè. Plura, variáque tentata auxilia, quæ inutilem vacuarent humorum copiam, humoris mordacitatem coërcerent, roborarent ventriculum, & venenoſam qualitatem refringerent. Hæc autem nullam attuliſſe opem, conſtitit apertè, donec hoc ſolo ſyrupo, quater in die oblato, duarum vnciarum pondere, à dolore euaſit omnino, à cæteris ſymptomatis mitiùs ſe habuit, & ſanitatem excitata hæmorrhagia die 36. eſt conſequutus.

℞. *Succi portulac. & ſucci fol. plantag. an.* ℥ ß. *ſucci pepon.* ℥ ij. *ſucci acetoſ. ſcorzoner.* ℥ j. *ſucci pimpinellæ, & ſcabioſæ, an.* ℥ j. ß. *ſucci ſcordij,* ℥ ß. *ſucci roſ. rubrar.* ℥ ij. *ſucci pampinor. vitis,* ʒ iij. *ſucci limon.* ʒ iij. ß. *ſucci citri acidi,* ℥ ß. *ſucci cortic. citri bene matur.* ʒ j. ß. *ſucci abſinth.*
A ʒ iij. *ſucci menthæ,* ℥ ß. *ſucci fol. papauer. albi,* ℥ ß. *ſucci flor. violar.* ℥ j. *ſucci flor. nymphææ,* ℥ ß. *ſucci cydonior.* ℥ iij. Omnia ſecundùm art. miſceantur cum ſaccharo albiſſimo, permixtis ʒ ij. Philon. Perſici, Croci Orientalis, gr. ix. & fiat ſyrupus aromatizatus gr. xxxx. Belzaartici lapid. Orientalis, & ʒ ij. Specier. Diamargarit. Frigid. & ʒ j. Specir. Diarhodonis Abbatis.

OBSERVATIO II.

Ad dolorem ventriculi ex frigido ſucco, & flatu ſubortum, in chronicis febribus, puluis vtiliſſimus.

B QVi febribus productis laborant, obſtructionibus ſcatent, cruditates patiuntur, infauſta coctione ventriculi, eiuſdémque dolore premuntur, & flatu melancholico redundant, Hic puluis pro complendis omnibus his intentionibus confert, & a me eſt ſæpiſſimè expertus, ſi potum quemlibet eo irrores, vel vigeſies in die, quantitate ſcrupuli vnius.

℞ *Cinnamom.* ʒ ij. *aromatic. roſ. diarhod. Abbat. an.* ʒ j. *myrobalanor. nigror.* ʒ j. *rhab.* ʒ ß. *rhapontic. veri,* ʒ ij. *Zingiber.* ʒ ß. *caryophyllor.* ʒ j. *macis,* ʒ ß. *galang.* ʒ. ß. *Zedoariæ.* ʒ ij. *puluer. pelliculæ interioris, ventriculi gallinæ,* ʒ ij. *ligni aloes,* ʒ iij. *liquiritiæ.* ʒ iiij. *coriandri præparati,* ʒ iij. *cornu cerui,* ʒ j. *oſſis de corde cerui,* ʒ ij. *aniſi fœniculi, an.* ʒ j. ß. *coriandri præparati.* ʒ j. *ſpicæ nardi, cardamom.*
C *an.* ʒ ij. *maſtich.* ʒ ß. *roſar. rubrar.* ʒ iij. *ſcobis eboreæ,* ʒ iiij. *aſplenij, adiant. eupatorij, an.* M. ß. *margaritar. præparat.* ʒ ij. *lapidis belzaartici,* gr. xxx. Omnia pulueretentur tenuiſſimè, & irrorentur vino odorifero, ſiccentur ad vmbram, miſce *Moſchi.* gr. xx. *ambari,* gr. xij. *ſacchari ad pondus omnium.*

NVMERVS XII.

De Siti.

DE Siti, eiúſque immediata cauſa, *lib. 2. Hiſt. Princ. Med. in com. Hiſt.* 71. protulimus plura. Hæc prauiſſimum eſt ſymptoma, cui ſi ſit inſatiabilis, illicò ſuccurrendū docuit Hippoc. *lib. 6. epid. ſect. 3. com.* 33. dum
D os claudere, & tacere imperat. Auicenna aliquid retinendum eſſe in ore adnotauit, 1. 4. *tract. 4. cap.* 10. dum ſic ait: *In principio aſſiduare gutturi patientis ægritudinem acutam, aliquid, vt remaneat os, & guttur humidum, & non exiccetur, eſt iuuatiuum valde:* ſubſcribit Aëtius *tetrab 2. ſerm. 1. cap.* 78. Quare proprium remedium eſt abluere os aqua frigida, aut hordeo decocta, cui tantillum aceti permiſceatur, aut vini albi, ſeri lactis, aut lactis caprini. Vtile eſt etiam in ore verſare fruſtulum peponis, cucumeris, caulis lactucæ, folium lactucæ, pruna paſſa, aut eorum nucleos, aut mucilaginem ſeminis pſyllij, aut cydoniorum.

Prætetea linguam à fuliginibus detergere oportet ſemine pſylij in ligatura, aut cydoniorum: pſyllium autem ex interuallis permutandum eſt; interna enim eius
E pars eſt acuta, corroſiua, & venenoſa. Quòd ſi ægri ſiti intolerabili crucientur, neceſſe eſt, vt dictis remediis non conquieſcant, & illis tantillum aquæ concedendum, vt ſitis ſedetur, & moleſtia auferatur, tunc enim maior vtilitas ſequitur ex potu quàm ſit noxa ex ablato potu, quod mirificè docuit Galenus 7. *meth. 6. ante fin. §. Verùm ſi ſitibundi fuerint.*

His præſidiis refrigerata lingua & humectata, alteratione per continuum facta, vſque ad os ventriculi, ſedatur ſitis, quæ ex caloris copia, & humoris inopia ortum ducit, 1. *ſimpl.* 30. Somnus etiam ſitim ſedat, docēte Hippocrate 6. *epid. ſect. 4. com.* 33. & Auicenna 1. 4. *tract. 2. cap. 17. ad fin.* ſic ait: *Et ſitis quando fit ex ſiccitate, abſcindit eam ſomnus; & quando fit ex calore, abſcindit eam vigilia.* Tuſſis etiam leuiter irritans, tuſſim

ſedare

ſedare poteſt, ex Hipp. 4. *Aph.* 54. Quum verò in lingua, ob excedentem ſiccitatem, excoriationes fiunt, abluenda eſt cum ſaccharo, ſero lactis, lacte caprino, aq. Hord. cui ſyrupus Roſaceus ſit permixtus. Fauces, aut ſubinde tum lenientibus abluere oportet, vt oleo violaceo, butyro vaccino, lacte muliebri, aqua Roſar. & cum cera, & mucilagine ſeminis pſyllij, fiat linimentum. A

OBSERVATIO.

Loch, ad ſedandum ſitim, vtiliſſimum.

℞ *MVcilaginis ſemin. pſyllij, & ſem. citoneor. an.* ℥ ß. *ſacchari candi violati puluériſati, amyli, tragacanth. an.* ʒ j. *ſyrup. violac. q. ſ.* Miſce.

NVMERVS XIII. B

De Animi deliquio, & ſyncope.

DE animi deliquio & ſyncope, plura ſatis *lib. 2. c. 9.* de ſyncope *lib. 2. Hiſt. Princ. Med. Hiſtor. 42. cum ſeqq. &c.* Hæc enim pathemata, præſertim in febribus malignis contingunt, in quibus venenoſa qualitas, ſpiritus vitales reſoluit, ac cordis temperamentum labefactat; quare hoc viſcus a deletera aura præcipuè concuſſum, propriam operationem exercere nequit. Curatio in refractione huius malignæ qualitatis, ſpirituum refectione, conſeruatione proprij temperamenti conſiſtit.

C Has omnes indicationes complent alimenta optimi ſucci, facilis coctionis, & diſtributionis, quibus Alexipharmaca medicamenta admiſcere oportet, quæ temperata ſint, ac febrilem calorem non intendant, ſed magnam ſpirituum copiam regenerent, & cor ad proprium temperamentum reducant. Inter hæc, & plura quæ *cit. loc.* protulimus, ius Gallinæ hoc modo paratum obtinet principatum.

℞. *Iuris caponis,* ℥ vj. *iuris gallinæ,* ℥ vij. *aq. naphæ,* ℥ j. ß *vini albi odoriferi,* ℥ j. *vitellor. ouor.* Num. ij. *electuar. de gemmis,* ʒ j. Miſce, & hoc liquore vtatur æger pro potu continuo. Vel hac diſtillatione ſolum.

℞. *Carnis arietin. ſiue ad pe* ℔. vj. *capones duo. gallinas duas iuuenes.* Contundantur carnes, inſpergantúrque ſupra ipſas, *Pulu. margaritar. præparat. diamarg. frig. diamoſchi dulcis, ſpecier. diatrium ſantalor. an.* ʒ j. *puln. cortic.* D *citri, ſem. acetoſ. an* ʒ ij. *electuar. de gemmis, confect. hyacinth. cõfect. alkermes, an* ʒ ß *folior. auri.* Num. vj. Omnia repoſita ſec. artem Balneo Mariæ, diſtillentur. Cuius diſtillationis, manè, ante prandium, vel ante cœnam, vel ſingulis quatuor horis, accipiat æger vnciam dimidiam.

OBSERVATIO

Ad animi deliquium, & ſyncopen, vnguentum perutile.

INter varia Vnguenta, & Epithemata, quæ ars noſtra ſumma cum vtilitate cordis regioni pro corrigendis his diris pathematis, imponere iubet, hoc vtor cum emolumento ſummo. E

℞. *Vnguenti naphæ* ℥ ij. *pulu. diatrium ſantalor. diamarg. frig. an.* ʒ j. *elect. de gẽmis, confect. hyacinth. an.* ʒ ß. *ſpecier. diambra, & diamoſchi dulcis, an.* ℈ j. *ſucci pomor. redolentium, ſucci pimpinel. & ſcordij, an.* ℥ vj. *olei de ſcorpionibus Matthioli,* ℥ ß. Miſce, & fiat linimentum.

NVMERVS XIV.

De Cordis palpitatione.

COrdis palpitationem à flatulenta materia oriri, latè *lib. 2. Hiſt. Princ. Med. in com. Hiſt. 40. & l. 2. huiuſ-* A *ce Operis, cap. 8.* determinauimus. Cùm enim febris natiuum calorem minuat, & depopuletur, ex eius imbecilitate, flatuum copia in corpore excreſcit, qui cùm maligni ſint, cor præſertim in febribus venenoſis lancinant, premunt, fatigant, ad quorum excretionem viſcus inſurgens palpitat.

Curatio in eo conſiſtit, vt roboretur cor, abſumantur flatus, venenoſa qualitas retundatur. Primum aſſequemur vnguentis, epithematis, ſacculis, & aliis extrà applicitis, quorum vi, & ope hoc viſcus flaccidũ, & ab aura venenoſa aſſiduè concuſſum, robuſtius fiat, vt tanto malo reluctari poſſit. Horum formulas, *cit. loc.* propoſuimus. Flatus reſoluentur medicamentis temperatis, quæ non inflamment; ſicut maligna qualitas refrænabitur alexiteriis, *ſuperiori numero* deſcriptis:

OBSERVATIO

Ad palpitationem cordis in febribus ortam, Electuarium optimum.

℞. *COnſerua myrobalanor. nigror. conſeruæ myrobalanor. citrinor. an.* ℥ iiij. *conſerua bugloſſ.* ℥ ij. *lapid. belzaar.* gr. xx. *ſcobis eboreæ tenuiſſimè puluerata,* ʒ. ij. *cornu monocerotis,* gr. x. *cornu ceruini,* ʒ j. *confect. hyacinth.* ʒ iij. *pulu. ſcordij.* ʒ ij. *aniſi,* ʒ ß. *cinnamom.* ʒ j. *ſucci corticis citri,* ℥ ß. Cum ſyrupo de ſcorzonera, & corticibus citri, excipiantur omnia, & fiat Electuarium.

NVMERVS XV.

De verminatione.

ETſi *lib. 2. Hiſt. Princ. Med. in com. Hiſt. 68.* de vermibus ſint recitata plura, præſtat tamen quæ deſunt, hoc loco addere breuiſſimè. Quemadmodum ergo in magno mundo, animalia quædam non ex ſeminibus, ſed ex putredine generationem habent: ita quoque proportionabiliter in paruo mundo, parua quædam animalia gigni conſueuerunt; vnde vermes quoſcunque ſobolem eſſe putredinis, aut putrentis materiæ, adeò apud omnes in comperto eſt, vt de hoc vnquam dubitauerit nemo. Igitur, vt in prouerbio ferè eſt, putredinis mater eſt humiditas, ideò ex humida materia, & in humidis corporibus, vt Galen. 4. *ſimpl.* 20. imò & in locis humidis, vermes gigni frequentiùs ſolent: nam locus ad eorum generationem nonnihil confert. Præterea verò cùm humiditas nihil poſſit, niſi accedat etiã calor, præſertim verò in generandis vermibus, cùm neceſſe ſit, vt calor omnino materiam ſuperet, præcipuè ſi animal procreandum ſit, ex Gal. 3. *Aph.* 26. inde fit, vt calor fortior ſit neceſſarius ad generandos vermes, ex putri materia, quàm ad aliam putreſcendi rationem.

Quæres primò: *Vtrùm tres in vniuerſum aſſignandæ ſint lumbricorum ſpecies?* Reſponde affirmatiuè. Alij enim ſunt lati, alij teretes, alij aſcarides, prout Ariſtoteles *lib. 5. de hiſt. animal. cap.* 10. Galenus, & cæteri Principes confirmant, præter Hippocratem, & Celſum: Nam hic aſcarides, ille verò latos, ſilentio prætermiſit, licèt Hippocrates *lib. 4. de morb. iuxta finem*, lati mentionem fecerit dum ait, *hunc in puerulis intra matris vterum adhuc exiſtentibus, veluti & teretes produci. In Aphoriſmis* tamen lumbricum latum prætermiſit, cuius cauſam tradidit Galenus 3. *Aph.* 26. dicens, *Hippocratis non fuiſſe propoſitum, de omnibus agere paſſionibus, quæ mortalibus eueniunt, ſed de illis tantùm, quæ in ſingulis fiunt ætatibus.* Quare mirum non eſt, ſi *in Aphor.* lumbrici lati non meminerit, vt qui nulli conueniat ætati. Celſum ob id aſcarides ſubticuiſſe dicere poſſumus, quia hi non ita crebrò homines infeſtant, ac reliqui, nec adeò ſæua inducunt ſymptomata, veluti lati, teretéſque, ſed imæ tantùm ſedi pruritum, & commotionem excitant.

Auicennam autem ſi diligentiùs introſpiciamus, A tres, non quatuor ſpecies, velut nonnulli falsò arbitrati, agnouiſſe inueniemus: nam per longos, vnam; per latos & rotundos, alteram; per aſcarides, paruos ſeu minutos, tertiam intellexit: vt probanda ſint ea exemplaria, in quibus tres, non in quibus quatuor, in capitis titulo, initióque proponuntur.

Quæres: *Ex tribus ſpeciebus quæ frequentior?* Dic. Primam eſſe conſtituendam: nam ſecunda eſt infrequentior: tertia medium locum habet. Fecit autem ſolummodò *2. progn.* 28. Hippocrates mentionem de rotundis, teretibúſve, non verò de iis qui aſcarides, nec qui lati, cucurbitiniue dicuntur, quia illi in recto inteſtino gignuntur, & ſine deiectione ferè ſemper deſcendere ſolent: hos verò cùm rarò admodum gi- B gnantur, non ignorans bonum quoque eſſe, ſine deiectione deſcendere, quorum generatio (eſto vera) ſit *3. Aph. 26.* ingentis, & immenſæ ferè longitudinis, ita vt inteſtinorum longitudinem adæquare videantur, qui ob amplitudinem, prolixámque longitudinem, faſciæ, & tæniæ nuncupantur, vt Paulus *lib. 4. cap. 58.* Aëtius *tetrab. 3. ſerm. 1. cap. 4* arbitrantur.

Non deſunt, qui tantos auctores reprehendere ſint auſi: nam hæc ſpecies, non ramenta, aut inteſtinorum pelliculæ in vermes ſunt verſæ. Hos tamen defende: licèt enim aſſerant eſſe verſionem internæ tunicæ inteſtinorum, in viuum corpus: Eorum dictum per metaphoram accipiendum; ſi namque vera eſſet membranarum verſio, non adderent ſimilitudinis inſinua- C tionem, ſcilicet, vt ita dicam.

Quid ergo eſt hoc, quod Paulus, & Aëtius veluti membranam appellarunt? Dic præter duas membranas, quibus inteſtina conſtant, in munimentum bilioſæ, & erodentis fæcis, datur tertia quædam ſubſtantia, per vniuerſa inteſtina parte interna diffuſa, adipoſa quidem, pinguis, & lenta, quò inflammanti ex motu calori repugnaret. Hanc tertiam ſubſtantiam per inteſtina fuſam, vocarunt Paulus & Aëtius veluti membranam, quam totam in latum lumbricum verti, ex lumbrici longitudine ſatis conſtat. An verò ex quolibet humore præterquàm pituitoſo, & num ſolùm in inteſtinis generentur, lege *lib. 2. Hiſt. cit.*

Illud modò tertio loco quærendum: *Vtrùm inter* D *ætates pueritia, & adoleſcentia, ad lũbricorum generationem ſint aptiores infantia, & ſenectute?* Dic. Licèt in infantibus corrumpantur excrementa, putreſcántque, nondum tamen eorum calor ita emicuit, vt poſſit omnino materiam ſuperare, nimia enim humiditate eſt velut ligatus: & quamuis ſatis eſſe poſſit ad putrefaciendum, non eſt ſatis ad procreandum animal. In pueris verò, & qui adoleſcunt, neque materia deeſt, neque ea caloris vis, quæ ad generandum animal ſit efficax. In ſenibus denique licèt non deſit materia, deeſt tamen calor. Sed quid dicendum Auicennæ, aſſerenti infantiam eſſe aptiſſimam ad gignendos vermes? Dic. Per infantiam, pueritiam intelligere: nam propriè infantia eſt ab ortu, vſque ad tempus emittendi dentes, & vſque ad ſeptimum annum; pueritia verò E vſque ad decimum quartum.

Quarto loco inueſtigandum: *Vtrùm propter aliquem vſum in corpore generentur?* Auicenna *16. 3. tract. 5. cap. 1.* concedit generari propter corporis purgationem: nam ſicut in magno mundo melius eſt ex putredine vermes gigni, eum mundificantes, quàm ipſam putredinem ſic remanere; ſimiliter in homine ſatius eſt ex putredine animalia illa gigni, quorum generatio cauſa eſt, ne vapores è putreſcente materia elati, & capiti, & cordi communicentur. Plures Auicennæ reprobant opinionem: quæ enim purgationis commoditas, (præſertim vbi eſt tam prompta faciliſque, vt in inteſtinis, excrementorum purgatio) conferri queat cum multis, & magnis lumbricorum incommodis, epilepſia, conuulſione, delirio, febre, alui fluxu, faſtidio, colica, tremore cordis, fame canina? Concludo ergo ſatius eſſe non gigni, & ſi gignantur, præſtare multò genitos interfectos educere, quàm ſinere. Quare in ratione ſigni, & cauſæ reprobandi.

Quinto loco quærendum: *Vtrùm pariant?* Legitur apud Hipocratem *lib. 4. de morb. prop. fin.* ſolos teretes parere, quod vulgus communiter recipit, inductum fortè exiguitate, numeróque eorum; mira enim ſunt quæ de multitudine eorum ab auctoribus conſcribuntur. Plures negant: primò quia nec ſexuum diuerſitas apparet, nec coëundi occaſio. Ruſus non videntur tot pulli ab vno animali poſſe progigni, nec ea eſt loci capacitas, vt partus producere queat; ſed qui exigui ſunt naſcentes, temporis tractu maiores redduntur. Lati enim non edunt fœtus, quicquid alij ſentiant, è quorum numero eſt Ariſtoteles *5. de hiſt. animal. cap. 19.* Si verò aliquando aliqui excernuntur, ſeminis cucumeris inſtar, idcircò fit, quia latus abrumpitur, & ab eo veluti ſegmenta deciduntur: Latus enim ex congerie vermium conſtat, & vbi ij per aluum exeunt, indicium lati præbent, non aliter quàm arenæ lapidis.

Sextò quæres. *Ex tribus ſpeciebus, quæ ſit cenſenda deterior?* Dic. Deterrimi lati, vtpote maiores; minùs mali aſcarides, quia minores: quoniam, vt ex Herodoto teſtatur Aëtius, ſemper maiores minoribus ſunt deteriores. Præterea, quia remotiores ſunt a præcipuis membris. Inſuper, cùm ſint prope exitum, cum ipſis fæcibus ſæpe expellentur. Denique remedium interficiens, & expellens faciliùs eos attingit. Teretes medium ſortiuntur locum, vt ex Auicenna colligitur *loco cit.*

Illud verò vltimo loco difficillimum inquiret: *Vtrùm lumbrici ad ſui excretionem, coctionem præexigant?* Dic. Videtur eam optare Hippocrates, dum *lib. 2 progn. 18.* ſic ait: *Ac lumbricos quoque teretes, circa indicationem morbo, deſcendere vnà cum deiectione idoneum eſt.* Dic. Licèt vermes non coquantur, excrementa tamen quæ cum ipſis deiiciuntur, concocta eſſe oportet: quare ſi excernantur, morbo exiſtente crudo, ſymptomatis rationem habent, & prauas paſſiones oſtendunt, nam initio morbi apparentes, ingentem putredinem, & calorem extraneum dominari, ac plurimam adeſſe materiam, quæ illius putredinis capax ſit, oſtendunt.

Commodum ergo eſt illos excerni, morbo in iudicationem tendente; illo enim tempore, natura quicquid noxium eſt, expellere ſatagit: quod docuit Aëtius *tetrab. 3. ſerm. 1. cap. 39.* dicens: *Lumbrici in febribus, & abſque febribus fiunt, multitudine, magnitudine, colore, & tempore inuicem differentes. Circa enim morbi principia geniti, ſubſiſtentiam ex ſubiecta recipiunt corruptione; circa conſiſtendi vigorem, ex morbi malignitate; circa declinationem, ex tranſmutatione ad melius, qui & celeriter excernuntur, natura eos ad exteriora, non ſecus ac cætera excrementa, propellente.* Aëtio ſubſcribit Paulus *lib. 4. cap. 58. §. Circa febrium initia, &c.* Addit Aëtius *deteriores eſſe maiores minoribus; multos paucis; rubros albis; & viuentes mortuis.* De quo argumento, *lib. 2. Hiſt. cit.*

Difficilis morbus verminatio eſt, periculoſus, exitialis: cùm enim in pluribus præcipuis partibus vermes generentur, vt corde, cerebro, pulmone, & aliis, in illis grauiſſimos procreant morbos, intolerabiles cephalalgias, epilepſiam, apoplexiam, aphoniam, ſtuporem, cordis ſaltum, tuſſim ferinam. Denique nullum eſt venenum tam præſentaneum in corpore genitum, quàm hoc, nec ſemen corruptum ac putre: quia viſi ſunt lumbrici ilia perforaſſe, delirium induxiſſe, & varios morbos ſimulaſſe.

Illicò ergo hoc ferinum vitium domandum, antequam

quàm miſeros ægrotantes, puellos præſertim, ioterficiat. *Vtrùm autem difficilior ſit curatio verminm, præſente febre, quàm citra ipſam*; ventilandum, Dic, difficiliorem eſſe curationem præſente febre. Ratio eſt in promptu: Nam lumbrici ſolùm interficiuntur amaris, 14. *meth.vlt.* quæ hæc ſi obtuleris ſæuiente febre, impensè nocebis: Si enim Galenus *lib.* 8. *meth.cap.* 4. pro curanda diaria iridem, & Apium reprobat, quia ſunt plus iuſto calidiora, & idcircò febrem accendunt, cur nos vigente febre maligna, in qua viui in initio, magno impetu per vtrumque ventrem erumpunt; aut putrida, in cuius augmento ferè apparent, concedemus amara, Abſinthium, Lupinos; Aloën, Allium, Lignumcolubrinum, & alia huius ſortis plura, quæ ſpiritus inflammare, humores incendere, ſitim mouere, vigiliam, & alia pathemata dira excitare nata ſunt? Quare di-
B gnior eſt indicatio, quæ ſumitur à febri, quàm quæ à lumbricis: Maximè cùm poſſimus depugnare acetoſis, & acidis, quæ tum febrem ſedant, tum vermes necant, ex quibus parandi pulures, emplaſtra, potiones. Vt ſunt granum coriandri, ſumach, Acacia, Hypociſthis, ſemen acetoſæ, plantaginis, portulacæ, earum ſtillatitiæ aquæ, folia, & ſuccus, malum granatum acidum, cortex mali granari, pruna acida. Flos, & radix ipſius, lactuca, lac aſinæ, acidum citri, limonum, & arantiorum, Tamarindi, & alia quæ pituitoſam materian incîdunt, & attenuant, cùm ſapor acidus frigidus ſit ſimul, & partium tenuium, vt ex Galeni mente, 4. *ſimpl.cap.* 3. ſæpius protulimus. Cautiùs ergo, mitioraque, febre præſente, pro vermibus enecandis præſidia ſunt offerenda, ob cauſas dictas,

OBSERVATIO I.

Ad vermes necandos, in febribus malignis. potio vtiliſſima.

℞. P*Vlp. tamarindor. acetoſor* ʒ vj. *ſem. acetoſ. portulac. plantag. an.* ʒ ß. *ſyrup. de ſucco limon. ſyrup. acetoſ. an.* ℥ ij. *aq. acetoſ. portulac. an.* ℔ j. *theriac. magna.* ʒ ß. *confect. alkermes, confect. hyacinth. an.* ʒ ß. *cornucerui*, ℈ j. *corallinæ*, ℈ j. ß. *ſcobis eboreæ*, ℈ ij. *ſucci limon.* ℥ ß. *lapid. belzaartici*, gr. xx. *coralli rubri preparat.* ℈ ß. Miſce, fiat potio ex interuallis aſſumenda.

OBSERVATIO II.

Ad febrientes verminoſos, puluis vtiliſſimus.

℞. C*Orallin. cornucerui praparat. oſſis de corde cerui, an.* ʒ j. *ſcobis eborea*, ℈ j. *ſcordy*, ʒ j. *rhab.* ℈ iiij. *rhapontici veri*, ʒ ij. *aloes ſuccotrina lota cum aq. acetoſ.* ʒ j. ß. *coral. rubri*, ʒ j. *dictamni*, ℈ ij. *ſemin. portul. lactuc. acetoſ. an* ℈ j. ß. Omnia puluerentur tenuiſſimè, & ſeruentur ad vſum.

OBSERVATIO III.

Lumbricus Monſtroſus.

IN malis erat biennio ſeptennis puella, miſeriſque torminibus cum febri oppreſſa aſſiduè, cui Medici etſi dextre auxilia præſcriberent, nullam opem vnquam afferre potuerunt. Ecce intempeſta nocte ſitibunda valde, gelidæ potum aſſumit in quantitate multa. Poſt eius potum increuere dolores, vomitus inanes, teneſmus, vigilia, deſperatio, omnium facultatum proſtratio, & iactura ſumma, quando enormi vomitu excreuit lumbricum, palmi ferè dimidij longitudine, toto corpore læuem, ſanguine ſaturatum, latum indicis ferè latitudine, capite araneæ prægrandis forma conſtan-
A te, 24. ſeriatim pedibus exilibus, & breuiſſimis innixus, reptare per domum incepit, at tardiſſimè. In phialam proiectus, ſpatio duarum horarum ſuperuixit. Puella verò ſola conſerua de acido citri, ſuperbibita aqua portulacæ, in poſterum præſeruata.

NVMERVS XVI.

De Rigore.

DE rigore, eius natura, & cauſis *lib.* 4. *Hiſt. Princip. Medic.* multa. Is aliquando tanta ferocia, diu & importunè, præſertim in quartana febre ægrotantes premit, vt eos laſſet, oſſa diuexet, membra dilaniet, & vires comminuat. Cùm enim in pituitoſis febribus,
B vapor craſſus efficiens rigorem, per membra ſentientia, inæqualiter, cum ſenſu frigiditatis dolorifico eleuetur, qui membra diuerſimodè concutit, reciproco illo motu caloris & ſpiritus, à partibus internis ad extimas, & ab his ad illas, ſpiritus rarefacti reſoluuntur, & caloris ſubſtantia diſſipatur.

Huic ergo ſymptomati, frequentiſſimè euenienti in acceſſionum initio, generoſo animo Medicus debet reluctari, quatuor horis antequam acceſſio adueniat, imò in ipſo rigorifero inſultu. Ante acceſſionem externa, & interna auxilia admouenda, quæ membra interna roborant. flatus diſcutiunt, craſſos humores ſecant, & acceſſionem breuiorem efficiunt, Partes externæ, præſertim ſpina dorſi, vſque ad os coccygis, fouendæ lauacris, paratis ex Abſinthio, ſaluia, maioran. pulegio,
C origano, camomilla. Vnguenta ex ſimilibus conſtruenda. Interna ſunt theriaca, diatriumpipereon, Diaſpoliticum, cum vino diſſoluta, nam hoc 7. *Aph.* 56. ſoluit rigores, quia vapores diſcutit. Neque vſus medicamentorum calidorum timendus, quia hæc in febribus pituitoſis offeruntur, non in bilioſis, in quibus rigores breuiſſimi ſunt, vtpote à tenui, flammeóque humore progoati.

OBSERVATIO I.

Pilula ad rigoriferos inſultus ſalutaris.

℞. P*Iper.* gr. iiij. *aromatici roſ.* gr. x. *ligni aloës.* gr. viij. *cardamomi*, gr. vj. Cum Rhodomelite fiat pilu-
D la, quatuor horis ante acceſſionem aſſumenda.

OBSERVATIO II.

Puluis, ad terrificos rigores vtiliſſimus.

℞. M*Acis*, gr. v. *cinnamom.* gr. viii. *caryophyllor.* gr. ij. *moſchi*, gr. iiij. *piperis*, gr. ij. Puluerentur tenuiſſimè, & cum vino generoſo ſumantur hauſtu vno.

NVMERVS VLTIMVS.

De conuulſione.

E CONuulſionem in febribus euenire, docet Galenus *lib.* 1. *ad Glauc. cap.* 14. dum ſic ait: *Sed neque ſi quis ſimul, & diſtentione neruorum laborauerit, & ſanguinis eguerit miſſione, huic tantum ſemel mittere oportet, quantum exigit morbus, ſed aliquid etiam accidenti eſt relinquendum, cuius cauſa ſæpe ſudores eueniunt, & vigiliæ moleſtant, & vires ægri debilitantur, &c.* Cùm autem duplex ſit conuulſio, ex repletione, & inanitione, ex Hip. 2. *Aph* 26. & 6. *Aph.* 39. & alibi, docet vt ſi conuulſio ex repletione accidat, vacuantibus præſidiis curetur, ſanguinis miſſione, & cæteris vacuantibus auxiliis. Loco enim ſanguinis miſſionis, reliqua vacuantia

remedia ſubintelliguntur,ita tamen vt minùs detrahas, quàm plenitudo commonet, nam aliquid ſymptomati eſt relinquendum. Si verò in febtibus,ex inanitione, ea contingat, quæ valde mortifera eſſe ſolet, humectantibus, & reficientibus eſt perſananda. Qualia autem remedia vtrique ſpeciei ſint accommoda, lege *lib. 1. huius Operis,cap.de conuulſione*;ſicut *lib.2.cap.de Aphonia*, plura perleges: hoc enim ſymptoma cum febre pronaſci multoties ſolet. Quare cùm nihil deſit eo loco, quod ad conuulſionis, & Aphoniæ naturam, & curationem indagandam facere poſſit, ſatius mihi viſum eſt, ab ėo loco depromptum iri, quàm hîc ſuperfluè repetere.

CAPVT III.

De ſymptomatis, quæ in medio febrium inſultu ingraueſcunt.

NVMERVS I.

De ſanguinis ſtilla.

IN febrtbus hæmorthagiam è naribus vtilem eſſe, & ipſas iudicare, paſſim vbique teſtatur Galenus, & nos ex illius mente probauimus, *lib.3.Hiſtor.Princip. Meaic. in com. Hiſt.4.* Sed debet ad crifim largè, ritéque fluere: nam multoties guttatim, & minute excernitur, quod eſt peſſimum ſignum. Quærendum ergo. *Vtrùm ſtilla ſang inis ſ mper reproba ſit?* Dic affirmatiuè Nam ſi morbus ſanguinis profluuio iudicari debet, id debet eſſe copioſum, ſed ſi lentè parcéque ſanguis è naribus emanet, quolibet tempore inutilis habendu s eſt, & non modò morbum non ſoluit, nec minuit, ſed malum portendit, & lethale ac exitioſum ſignum exiſtimatur.

Hoc ita eſſe, ratione ſuadente obſeruarunt priſci, idque primò Hippocrates docuit 1. *prorrhet. ſect. 2. text.46. Si vomitus bilioſi,exiguique fuerint, malum eſt, tum aliàs, tam narium ſtilla etiam eſt praua*: quæ Galenus exponens, inquit: *Excerni pauca in agris, vnum quoddam ex ſignis eſt, quæ ex tote prauitatem oſtendunt, ſiue ſanguis per nares excernatur, ſiue alio quopiam modo ſuperfluum expellatur. Nihil enim eorum quæ decretoria ſunt, exiguè ſecerni conuenit:ſed quæ ita vacuantur,omnia duorum alterum ſubeunt,nam vel quòd non queant tolerari ob copiam, ab affectis partibus effundantur; vel imbecillitatem naturæ oſtendunt, quæ proponit quidem ſuperflua expellere, ſed nequit.*

Ex hoc vniuerſali, ad particulare deueniamus. Nouimus enim quòd ſanguinis è naribus ſtilla, malum ſemper eſt, propterea quod natura ſatagat, quod ſuperuacuum eſt excernere, ſed ob propriam imbecillitatem nequeat, vel ſanguinis craſſitiem, vel partium denſitatem, vel quædam ex his, vel omnium concurſum. Deterius eſt quum æſtatis, vel autumni temporibus contingit, nempe his diebus flaua redundat bilis, ambiénſque nos aër, calidus eſt: quo fit vt ſanguinem, vtramque ob cauſam, bene fluentem eſſe oporteat, & magnitudo quædam cauſæ indicetur, ob quam fluere prohibetur, vt Galeno placuit 4. *acut. 67.*

Cauſam huiuſce rei, robur Hippocrates *cit. loc.* eſſe inquit, quod Galenus non recipit, ſed è contra, ob partium, & corporis debilitatem fieri aſſeuerat,niſi per robur fortè Hippocrates denſitatem intelligat. Nempe de his Galenus hæc verba ſcribit, 1. *prorrhet. com. 1. text.1. Sudores quoque qui cœperunt, ſed protinus ceſſauerunt, praui ſunt; deiectiones item, & quæ per ſanguinis eruptiones,vel in mulieribus per vterũ vacuantur. Omnia ſiquidem hæc deteriora his ſunt, quæ nullo apparent pacto,*

A *ſi vbi cœperint, ceſſent. Contingit enim interdum coquentem adhuc contriſtantia naturam, nondum ad horum expulſionem excitari: in illis verò quæ cœperunt quidem,ſed protinus deſierunt,apparet velut excitatio quędã,natura excernere,quæ moleſta ſunt conante,atque ita ob imbecillitatem,quod propoſuerat, perficere nequeunte.* Atqui ſanguinis ſtilla cuiuſcunque coloris ſit, mala eſt, meri autem peſſima, vt Hippocrates *in Philiſco*, ſcribit: quod merum, non veluti in aliis, impermixtum, neque ſincerum intelligendum eſt, ſed vehementer atrum: & ſicuti vrina nigra, & præſertim exigua in febre ardenti, ex bilioſo iam aduſto humore dependet; ita in hac, omnis eſt ex ſanguine humor, ab intenſo calore toſtus, & aſſatus.

B Rurſus. In hiſce febribus familiariſſimum eſt ſanguinis profluuium,eiſque prodeſſe ſolet. At nares pauca ſtillare, comitem eſſe malignarum febrium, voluit Galen. 1.*epid.ſect.2.com.ad text 74.* vt copioſa ſanguinis profluuia, lenium.Sed *quo tempore ſanguinis ſtilla ſit magis perniicioſa?* Hippocrates,vt nuper diximus,in iudicatione pernicioſum exiſtimat; niſi multus ſanguis fuerit effuſus. Sed inter omnes dies, pares magis abhorruit, in quorum congerie quartum tanquam pernicioſum habet, dum 1.*prorrhet.* ſic inquit: *Stillatio è naribus pernicioſa, tum aliàs, tum ſi quarto die cœperit*, quod Galenus exponens, ait: *Cùm itaque ſtillatio ſanguinis è naribus ſemper malum ſignum ſit, abſoluta morbi malitia ſignificatur, ſi quarta die fiat: Videtur ſiquidem*

C *natura collectam in cerebro abundantiam conari expellere, ſed nequire.* A quo deſumpſit Aëtius *tetrab. 2. ſerm.1. cap.124. Diſtillationem ſanguinis nariam,quæ in quarta contigerit,peſſimum indicium eſſe,Hippocrates aſſerit,collectam enim multitudinem in vniuerſo corpore,aut in capite oſtendit ſtilla ſanguinis,aut inca leatis,aut cõdenſatis meatibus.* Nam indicatoria non iudicantia,vel lethalia, vel difficile iudicium habent. Qua ratione ſi iudicantia in diebus iudicatoriis nihil iuuant, ſunt eradicatu difficilia; quæ verò in contrarium repunt, ſunt lethalia, vt ex Galeno patet 3.*prorrhet.35.* Quare cùm ſtilla ſanguinis in quarto non iuuat, vel difficile ſaltem iudicium oſtendit, vel lethale ſignum erit. Quòd ſi in omnibus paribus hoc veritatem habet, eò magis in

D quarta, quia ſi eo tempore acriores fiunt acceſſiones, malitiam ſæpe demonſtrat; ſin autem peiùs,cùm omnia in quarta exacerbata ſunt,& perinde vt tertius,grauia habeat ſymptomata, pluſquàm alio tempore deliret, ventérque liquida, exigua, bilioſa deiiciat, iudicium breui expectandum eſt.

Verùm hoc Hippocratis doctrinæ repugnare videtur,4.*Acut.68.Quod ſi paribus diebus ſtilla ſuperuenerit, molius; in indicatione autem pernicioſum.* In quibus diebus maximè Galeno laborandum fuit, cùm videantur Hippocratis ſententiæ non eſſe concordes. At inquit: *Neque enim ſi pares fuerint dies,intueri oportet,ſed ſi iudicatorij, nempe quartam, quæ par eſt, maximam habere facultatem ſtatuit*, & ego intelligo minùs malum, collatione facta ad ſtillam, quam in die impari, vel iudi-

E catoria fieri contingit. In iudicatoriis autem, & indicibus lethale eſſe, à Galeno exiſtimatur, quamobrem dubium non erit penitus abſolutum, ſed potiùs credendum eſt, hoc ab alio auctore fuiſſe prolatum. Hoc itaque oec quarto tribui debet, quia index, & decretorius eſt: ab his ſanè vndecima dies neque orbata eſt, attamen Hippocrates optimè de hac re ſentire viſus eſt.

Iam autem ſi ſemper ſtilla mala eſt, *Vtrùm ſuperſtillatio peſſima?* indagandum. Hæc non vno met die, ſed interiectis aliquibus horis,vel pluribus diebus fit vtpote quarta, vel quinta, vt de Philiſco, Sileno, & aliis ſcribit Hippocrates; veruntamen non ex æquo, nec omnibus indifferenter affectibus ſtilla ſanguinis malum commonſtrabit. Ob id cum limitatione, & exactè

aduertendum

aduertendum eſt, eam prauum eſſe ſignum, cùm comate laborantem affligit, cum capitis, lumborum, hypochondriorum, collique dolore; Hipp. auctore, *1. prorrhet.* 1. Pernicioſum deinde erit indicium, præſertim ſuperſtilla, in morbis thoracis, & pulmonis, ſic enim *lib. 2. Coacar. prænot. c. 16. text.* 50. docuit Hippocrates: *In morbis pulmonis valde rubicunda ſanguinis ſtillæ, malæ ſunt*: quod verbum [*rubicunda*] ambiguum eſt: nam Galenus expuitiones ſanguinis verè rubras, in affectibus pulmonis minùs malas eſſe cenſet. Quare arbitror [*atra*] debere legi; quæ verò ex hoc ſanguine conſiſtunt, peſſimæ ſunt.

Vtrùm verò *ſtilla atri ſanguinis, ſit peior ſtilla ſanguinis rubri*? Reſponde affirmatiuè, & maximè ſi craſſæ ſubſtantiæ fuerit; nigricans enim color exitialis eſt, & morbum ab atra bile ortum habere oſtendit, qui ſolutu difficilis eſt, & perniciem minatur. Malam etiam Hippocrates ſtillam iudicat in pleuritide, cùm *citato libro & cap. text.* 4, ait: *In lateris dolore ſtillatio ſanguinis de naribus, mala eſt*. Inſuper ſi ſurditate, ignauiaque quis laborauerit, veluti ſtilla, mala, ita è contra larga fluxio, bona.

Grauius deinde eſt, ſi ſuccis & vrinis incoctis, ſtilla ſanguinis è naribus accidat, quod Hippocrates docuit *3. prorrhet.* 70. *An & quibus einſmodi vrina, ſtillationes è naribus frequentes? Malignitates ſiquidem in ſuccis incoctis*, (addit Gal.) *etſi ad caput ferantur, ſtillationes magis è naribus malignas faciunt*: & vt vniuerſim dicam, in omnibus capitis affectibus, ſtilla malum oſtendit. Præterea in febre ardente, cùm vigiliæ præceſſerint, & ex oculis acris lachryma effundatur, venæque ipſorum ſanguine plenæ appareant, tunc ſi ſtilla ſuperuenerit, procul dubio delirium portendit, ex Galeno *5. de loc. affect. cap* 3.

Cæterùm ſi intercepta aluus, parua, nigra, & in ſpiras circumducta ad neceſſitatem dimiſerit, & per nares eruptio fiat, malum cenſet Hippocrates; ea enim excrementa pluſculo tempore retinentur, ob igneæ caliditatis copiam, & flagrantem atque ardentem circa medium corporis affectionem eſſe oſtendunt. Horum autem excrementorum excretio, quæ caprarum deiectiones vocant, ſiue ſponte fiat, ſiue Medici diligentia, glande impoſita, vel iniecto enemate, omni huic ſuperueniens ſanguinis ſtillatio mala, vt *2. prorrhet.* 6. Gal. diligenter aduertit.

Verùm morbi ſpecies interdum hanc ſtillæ noxam excludit, adeò vt ſi ſuperuenerit, parum, vel nihil mali demonſtret: quod quidem in febre intermittente aliquando contingit, etenim non ita peculiare ſymptoma, in continua fieri ſolet, ratione ſedis morboſæ cauſæ, quocircà vitium noxij humoris paruum demonſtrat. Quinetiam ſi continua fuerit, & ortum à pituita duxerit, malum exiguum oſtendit.

Ampliùs ſtillam ſanguinis excipimus, quæ fit circa febris initium cum ſternutatione. Hoc ſignificauit Hippocrates *in Coacis, lib. 1. text.* 155. *Quibus febrire incipientibus, ſanguis è naribus, ſternutatione fiente, deſtillat, ſolutionem ſignificat.* Quod ratione cofirmatur, cùm ſternutamenta validam cerebri, & capitis facultatem ſignificent; ſecùs autem in affectibus thoracis, in quibus & ſtilla ſanguinis, & ſternutatio in principio, vtraque mala.

Conſuetudinem tamen contemplari oportet, quoniam ſi eo tempore, quo erat ſanus, ſtilla ſanguinis illi erat conſueta, & febre correpto illi contingat, nullum malum formidandum. Quippe conſuetudinis ratione, videmus Hippocratem *1. progn.* 10. *&* 14. multa à lethalibus excipere, veluti de oculis apertis in ſomno, dentium ſtridore, & aliis.

Cæterùm cùm ſtilla redundantiam in capite vt plurimùm demõſtret, hæc potiùs venæ ſectione, vt Galeno placuit *3. prorrhet.* 49. quàm vomitu, vel ventris turbatione indigere videtur; & magis ſi ſuperſtillatio infeſtet, quæ naturam magis grauatam, & à maligna qualitate oppreſſam oſtendit. Deinde Alexipharmaca offerenda, & ea quæ bilioſi, retorridique humoris efficaciam retundant.

OBSERVATIO,

Stilla ſanguinis, in febribus ferè funeſta:

PRiſci ſtillam ſanguinis condemnarunt, nos vtplurimùm eam eſſe deterrimam experti ſumus. Plures vidi, quibus ea accidit in febre ardente, maligna, cum delirio coniuncta, omnes periere. In peſte, & puncticulis ſi appareat; omnes occumbunt. In ardẽte ſimplici ſi accidat, ad mortem ægros deducit. Vis cauſam audite, ea eſt potiſſima: Naturam enim grauatam, at non potentem excernere oſtendit. Quæ vacuatio in aliis morbis non ita eſt mortifera, velut in malignis, in quibus vires ſunt proſtratæ nimis, & oneri, ac malignitati ferè ſuccumbunt.

NVMERVS II.

De Vigilia ſuperflua.

IN febribus malignis & ardentibus, vigilant ægri, quoniam facultas animalis, acrium & calidorum vaporum copia, ex viſceribus eleuatorum, interturbatur; quare hi cùm bilioſi ſint, & deurentes, cerebrum irritant, pungunt, laceſſunt, & ſomnum, qui fit humectato primo ſenſorio, arcent. Deinde ſomnus conſiſtit in quiete, vigilia in motu: in illo enim calor, & ſpiritus ad interiores partes adacti, veluti conculcantur, & quieſcunt; in hac ad partes externas effunduntur, & continuo motu agitantur. Quare non eſt mirum, ſi in febribus acutis, ſpiritus inflammati, irrequieto motu, huc illúcque impellantur, facultatémque animalem quieſcere minime ſinant, quandoquidem exſiccato & excalfacto cerebro, vigilia accidit; ſicut ſomnus eo humectato contingit,

Ad videndum: *Vtrùm vigilia immodica, corpora extenuet*? Quot damna vigilia immodica ſecum accerſat, non eſt operoſum demonſtrare: Nam hæc, pluſquàm ratio expoſtulet, corpus noſtrum extenuat, *2. Aph.* 28. quia eodem Galeno auctore, *com. 3. eiuſd. lib.* immodica vigilia fit, propter calorem, anteriorem cerebri partem obſidentem; aut propter bilis abundantiam, aut ſiccam intemperiem, à quorum quolibet facilè conſumi corpora poſſunt. Adde, quòd immodicæ vigiliæ, vt *12. meth. cap.* 3. legimus, quidquid in nobis humidum, aut halituoſum eſt, digerunt.

Deinde hæc, vbi modum excedit, vt auctor eſt Auicenna *2. 1. doct. 2. cap.* 13. corpus exiccat, & cerebri bonam temperaturam corrumpit, ſenſus debilitat, virtutem deiicit, deſipientiam parit, cruditatem efficit, & cibi potúſque coctionem impedit, quod Hippocrates *lib. 2. acut. com. vlt.* his verbis teſtatus: *Vehemens vigilia, tum cibi, tum potionis cruditatem facit.* quam ſententiam enarrans Galenus inquit: *Quæ enim ad vigilias inſueta fit mutatio, crudiores tum cibos, tum potus efficit; ad ſomnum verò multum, eúmque ſtudio quodam accerſitum, ſegnitiem corporis, & capitis grauitatem.* Quare in febribus, vigilia arcenda omnino, licèt enim coctionem alimenti aliquando iuuare poſſit vigilia, vbi ſuperfluus humor illam impedit, qua quidem ratione craſſa & humida corpora non paruum auxilium ex vigilia ſibi comparare ſolent, attamen vtilitas hæc ex accidenti eſt; quæ verò ex ſomno ſuſcipitur, eſt primaria, & per ſe.

Ergo

Ergo vigiliæ occurrendum citiſſimè: nam in febribus A promptè phrenitidem accerſit. Auicenna 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 20. plurima auxilia proponit, quæ illam arcere, & ſomnum conciliare valent: idem facit 3. 1. *tract.* 4. *cap.* 6. proponítque *loco ſuprà citato* plurima auxiliorum genera, quæ extrinſecùs apponi ſolent. Primum eſt, vt intra nares attrahatur oleum de papauere, cum oleo de ſemine lactucæ, Nenupharis, & cucurbitæ: hæc enim frigido ſuo, & humido halitu, cerebrum humectant, & potentias veluti ſtupefaciunt.

Salubre eſt etiam bregmati vnguenta ſoporifera apponere, & ſi neceſſitas vrgeat, ea cum opio permiſcere oportet, aut in potum Philonium aſſumere, embrochas capiti adhibere, ex lacte plurimùm, deinde ex humectantibus herbis paratas. Lotio pedum cum eodem decocto infrigidante conſtructa, eſt etiam vtilis. B Potiones ſomniferæ offerendæ, ex ſyrupo Papauerino, & aqua Violar. aut lactucæ. Sed quoniam *cap. de phrenitide*, plura de hoc argumento conſcripſimus, & alia præſidia legere poſſit, qui velit apud Aëtium *tetrab.* 2. *ſerm.* 1. *cap.* 116. Paulum *lib.* 2. *cap.* 42. idcircò alia hîc addenda non ſunt.

OBSERVATIO

Ad deſperatam vigiliam, pilula opiata, vtiliſſima.

VBi ſemel moriendum eſt, à leuibus inchoare præſidiis eſt inutile, dicebat diuiniſſimus Galenus *lib.* 10. *meth. cap.* 10. Nam tunc melius eſt, anceps auxi- C lium experiri, quàm nullum. Ad ſomnum conciliandum, nullum eſſe præſtantius medicamentum opio, Medici vnanimiter iurant, ſed illud inpermixtum exhibere tantopere verentur, quia frigidiſſimum eſt, & membra mortificat. At errant iudicio meo: nonne enim in viſceribus igneus viget calor, qui illius frigiditatem remittere poteſt? Maximè cùm hoc linguæ appoſitum, amariſſimum ſit, amara autem calorem excedentem ſortiri, vbique Galenus aſſeruit. Quapropter cùm phrenitici, præ vigilia conclamati ſunt, illis ſæpe opium in pilulam redactum, aut eam diſſolutam, in iure aliquo propinare ſoleo, cum vtilitate multa.

℞. *Opij*, gr. vj. *croci*. gr. v. *caſtorij*, gr. ij. Cum ſucco hyoſcyami fiat pilula, quæ in iure repoſita, cum illo ſæ- D pe tranſglutitur.

NVMERVS III.

De Difficultate reſpirandi.

V*Trùm difficultas reſpirandi in febribus, à pluribus cauſis ortum ducat?* Conſtrictio anhelitus ſymptoma eſt læſæ actionis, quam Auicenna 10. 3. *tract.* 1. *cap.* 23. ſic definit: *Conſtrictio anhelitus eſt, vt non inueniat aër, in quo exercitatio ſit cum anhelitu, meatum, in parte ſui motus, niſi ſtrictum, in quo non penetret niſi paulatim.* Hæc accidit febricitantibus ex ipſius mente, 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 31. *aut propter ſpaſmum, & ſiccitatem, qua* E *accidit in lacertis anhelitus.*

Hæc cauſa ad vitium inſtrumentorum pertinet; nam ob ſpaſmum, id eſt, conuulſionem, certum eſt non poſſe moueri, vt expedit, thoracem, dum dilatatur, aut comprimitur. Secundam cauſam proponit eo loco: *aut propter cauſam præfocatiuam deſcendentem ad guttur eorum.* Quæ cauſa conſtituit morbum compoſitionis immediatè, in via ſcilicet, per quam aër attrahi debet.

Tertiam cauſam his verbis adducit: *aut propter debilitatem, quæ dominatur in neruis venientibus ad membra.* Anhelitus ratio eſt in promptu, quia debili exiſtente vi, quæ in neruis reſidet, in muſculos thoracis inſertis, motus ſufficienter fieri non poteſt: deinde calor febrilis ſpiritus animales, qui ad reſpirandum ſunt neceſſarij, reſoluit.

Hæc diuerſitas cauſarum, varium curandi modum expoſtulat: nam prima cauſa, quæ à ſiccitate fit, curatur (vt inquit ipſe) humectantibus vnguentis, & emplaſtris: nam ſi oleum Viol. Nenuph. Amygdal, cum butyro inſulſo, & axungia Gallinæ thoraci admoueris, muſculorum thoracis ſiccitatem auferes, & æger promptiùs dilatato thorace, reſpirare poterit.

Secundæ cauſæ occurrit cum eis, quæ prohibent ſtrangulationem, & ad hoc opus complendum eſſe neceſſariam æquationem complexionis in cerebro aſſeuerat: cùm enim hæc pars ſit, in qua ſpiritus animales generantur, & ob intemperiem calidam reſoluantur, oportet ad optimam temperiem reducere, & hoc appellat æquare; quare intemperies auferenda frigidis humidis, hic enim victus conciliat ſomnum, in quo ſpiritus illi vbertim generantur.

Collum inungi debet cum iis, quæ infrigidant, & humectant: nam nerui thoracis ab illa parte exorti ita alterantur, vt contraria intemperie corrigantur. Oportet etiam ex eius mente, ventriculo apponere, quæ eius cauma attemperent, vt portulacam, Santala, Roſaceum, & alia, quæ per conſenſum Diaphragmatis, cerebrum humectent.

NVMERVS IV.

De Difficultate deglutiendi.

DE deglutitione naturali, aut difficili, *lib.* 2. *Hiſt. PP. Medic.* & 1. *huius operis*, egimus diffusè, de qua Auicenna 1. 4. *tract.* 2. *c.* 34. & 10. 3. *tract.* 1. *cap.* 4. in febribus generari, ipſe auctor docet, cùm febris fuerit ſanguinea, & concluſa, ipsámque ex abundantia ſanguinis circa gulam oriri, vt in ſynochis febribus, & anginà aſſeuerat: venas enim aſcendentes per prædictas partes replet, qua ratione hæ coarctantur,

Curationem eſſe docet, ſi celebretur phlebotomia, quæ ad demendam ſarcinam totius, & gulæ, præſtantiſſima eſt. Victus ſit parcus, reuellentia auxilia celebrentur, per enemata, ſuppoſitoria, & alia, quæ humores impactos ad inferiores ſedes reuellere ſolent.

OBSERVATIO

Ad difficultatem deglutiendi ex ſiccitate obortam, vnguentum optimum.

QVantum oporteat Medicos de humectandis faucibus eſſe ſolicitos, hoc exemplo fiet manifeſtum. Iuuenis quidem retorrida febre laborans, poſt quindecim ab initio febris dies, deglutire nullo modo potuit, quare neceſſarium erat infuſis per clyſterem illum nutrire, paratis ex iure pulli, ſaccharo, vitellis ouorum. Lingua erat ſcabra, nigra, ſitis inexhauſta, oris, & palati ſiccitas ita erat intenſa vt corium durum diceres. Omnes linguam eſſe reſolutam affirmabant: nam eam præ duritie mouere non poterat, collum erat aridum, & rugoſum. Verùm cùm plura tentarentur, quæ febrilem æſtum demulcerent, incaſſum tamen, auxilia, hoc ſymptoma ex ſiccitate muſculorum laryngis ortum eſſe prædixi: quare impoſito per duos dies, poſt fotum ex lacte tepido, hoc vnguento, collo, deglutire cœpit, & muſculi illi qui præ ſiccitate erant nimiùm conſtricti, humidis appoſitis ſunt dilatati, & actionem ſuam in poſterum celebrarunt.

℞. *Vnguenti filij Zachariæ*, ℥ij. *olei viol. amygdal, dulcium*,

nim, roſ. an. ℥ j. ß. *vnguenti roſ.* ℥ ij. *vnguenti reſumptiui* ℥ j. *mucilaginis ſem. pſylly, mucilagin. cydonior. extracta in aq. roſ. an.* ℥. j. *cum lactis mulıebris* ℥ ij. fiat vnguentum, & tepidum applicetur. A

NVMERVS V.

De frigiditate extremorum.

ORiri frigiditatem extremorum, calore ad interiores ſedes adacto, quotidie in initiis acceſſionum experimur. In febribus malignis, ardentibus, & acutis hoc ſymptoma euenire, docuit Hippocrates *lib. 4. Aph. 48. In febribus non intermittentibus, ſi partes externæ frigeant, internæ verò vrantur, ac ſitim habeant, lethale*: repetit *7. Aph. 1.* hócque accidere *in com.* refert Galenus, quia ob inflammationem internam, in viſceribus opprimentem, totus calor qui in ſuperficie corporis eſt, ab interno adurente, tãquam cucurbitæ attrahitur, quod accidere in febribus lipyriis, aſſeuerat ipſe. B

Verùm in malignis, aliiſque ardentibus, aut ſynochis hoc etiam accidere, vſus quotidianus planum facit: nam in veneficis febribus, ſpiritus abſumuntur, & depopulantur à venenata aura: quare calore natiuo orbatæ partes extremæ, ſuapte natura exangues & frigidæ, mortıcinium patiuntur. Aliquando præ grauante ſanguinis copia, totus ſuffocatur calor, & obruitur, vt ad externas ſedes conuolare nequeat.

Symptomati huic iuxta varietatem cauſæ reluctabimus: nam ſi in malignis febribus accidat, tunc prætérquàm quòd calor ad partes externas reuocandus cucurbitulis, frictionibus, lauacris ex herbis calefacientibus paratis, Antidotis pugnandum, quæ deleterios vapores extinguere queant. Si ob nimiam ſanguinis copiam, vaſa opplentem, & tranſpirationem impedientem, caloremque innatum ſuffocantem contingat, venæ ſectio ſummo eſt ex vſu. C

OBSERVATIO.

Ad reuocandum calorem ad partes exteras, potio vtiliſſima.

℞. AQ. *cardui benedict.* ℥ iij. *aq. naphe,* ℥ j. ß. *aq papauer. erratic.* ʒ viij. *dictamni,* ℈. ij. *laqid. belzaar.* gr. x. *raſura eboris.* gr. x. *raſura vnicornu.* gr. iij. *theriac.* Є j. *confect. alke mes, confect. hyacinthor. an.* ʒ j. Miſce, & fiat potio calida aſſumenda, quæ ſpiritus generat, calorem ad partes externas prouocat, & malignitatem reſtænat. D

NVMERVS VI.

De Dorſi incendio.

EFferueſcente bile, ſanguinéque inflammato valde, ſpiritibus in febribus præ incendio veloti in furorem adactis, partes illæ calorem immodicum perſentiſcunt promptiſſimè, in quibus ſanguis plurimus abundat, in vaſis maximis retentus, & ſtabulans, cumque E per dorſum vena ſita ſit, quam concauam Aretæus *2. tard. paſſion. cap. 2.* appellat, multo, eóque calidiſſimo ſanguine plena, fit vt ea in parte ægri ſummum grauamen ſentiant, dolorem, pruritum, & calorem adeò ſuperfluum, vt lumbares muſculi veluti exuri videantur, & præſertim in virginibus, in quibus menſtrua, vel ſuppreſſa, vel minuta ſunt.

Quare huic ſymptomati, auxiliares manus illicò adhibere oportet, ne ob dolorem huius partis, & calorem febris increſcat, vel ad aliquam partem principem decumbant ij, qui in eo loco infixi ſunt humores. Cauma ergo internum attemperandum ſanguine miſſo, cucurA bitulis ſuper dorſum affixis, hirudinibus mariſcis impoſitis, vacuatione clementi, clyſtere leni. Humorum feruor compeſcendus iulapiis frigidis, humidis, ptiſana, victu ſimili. Vacuato rectè corpore, ſuper partem imponere oportet, quæ refrigerant, humectant, dolorem leniunt, vt Oleum Roſaceum, Violarum, Nymphææ, cucurbitæ, cum aqua Roſar. Lacte mulıebri, Vnguento refrigerante Galeni, & aliis quæ ſimilem facultatem ſortiuntur. Quòd ſi affectio non conquieſcat, tutum erit ex vtroque talo, ſi vires adſint, ſanguinem effundere, præſertim in viris quibus hæmorrhoides ſunt ſuppreſſæ, vel fœminis quæ ſtatis temporibus hyſtericis affectionibus premuntur: Si verò finita febri adhuc in lumbis ardor inualeſcat, tunc balneum eſt ſalutare valde: prodeſt ſerum lactis caprini, multiplici leB ge paratum: nec diſplicet è ſaluatella ſanguinem emittere. Verùm perſeuerante malo, fonticulus in crura dextro excitatus, auxiliabitur ſummè.

OBSERVATIO.

Ad dorſi ardorem, remedium ſingulare.

CArnoſus quidam vir, candidus, & rubicundus, ità ſanguinis gignendi ferax erat, & dorſi incendio premebatur, cum pruritu ſummo, vt malle ſe mori, quàm ſimiles flammas in lumbis, velut faces ardentes perſentire, profiteretur, quæ moleſtia illi ſomnum auferebat omnino. Plurima præſidia vniuerſalia, & parC ticularia tentata. Tandem cùm nec victu frigido & humido, nec balneo, nec fonticulis in crure affixis, aut per interualla hirudinum ope adapertis mariſcis, leuaretur, ad me venit, qui cùm omnium remediorum farraginem à Medicis exhauſtam ſumma cum ratione, conſpicerem, impero, vt æſtate & vere, ſingulis menſibus, in ſuburbium accedat, & nudus ingrediatur in riuulos, in quibus naſcuntur hirudines, in eóque loco per horam immoretur, & natet. Videres animalcula dorſo, & toti cuti tenaciter adhæreſcentia, veluti ſiphonibus ſanguinem ſugentia. Excluſis cum digitis hirudinibus, & ſanguineis riuulis per cutem erumpentibus abſterſis, cùm ſex menſium ſpatio hoc auxilium frequentaret, plurimum leuamen ſenſit, & ſe eſſe veluti D ſanum exclamauit. Quòd ſi autumno, aut hyeme, hirudines in lacubus in quibus habitant, non apparerent, octo, aut decem lumbis ſemel in menſe impoſitæ, remedio erat.

NVMERVS VII.

De Somno profundo.

PLura de Lethargo, & aliis ſoporiferis affectibus, fuſè *lib. 1. huius operis*, diſceptauimus. Nunc ſat ſit dicere, in febribus malignis, & aliis acutis, ſomnum inexpugnabilem concitari, quando cum bilioſo humore, crudi lentique ſucci, in toto & cerebro redundant, qui à calore febrili liquari, cerebrum irrigant, & ſoporem E concitant. Accedit, quòd in phrenitide, bregmati frigida actu repellentia imponuntur; quare refrigerato cerebro, Lethargus, & alij ſopotiferi affectus ſuperueniunt, funeſti, lethales, periculoſi, vt *eo loco* ex Galeni mente dictauimus.

De iis breuiter memoriam refricare licet. Quatuor ſunt ſoporoſi affectus. Primus dicitur Coma, ſiue cataphora; ſecundus Carus, ſopor, ſiue ſubeth; tertius Lethargus, ſiue veternus; vltimus Catalepſis, ſiue Catoche.

Comaeſt quædam ad ſomnum propenſio, ſiue inclinatio, ex Galeno *1. prorrhet. com. 1.* Coma duplex eſt, alterum ſomnolentum, alterum vigil, ex *lib. de comate,*

cap. 2.

cap. 2. Vtrique commune eſt caput grauare, oculos clauſos habere, & ad dormiendum ægrum inclinare. Diſtingues tamen, quoniam in comate ſomniculoſo, mox diu, & profunde dormiunt, non inordinate mouentur, loquuntur, nec delirant, & vocati non reſpondent, quare Galenus *lib de comat. cap.* 3. eos immobiles, & *ἀφώνους*, id eſt, inuocibiles nuncupauit. At verò in comate vigili non dormiunt, licèt ad ſomnum inclinent, ex Gal. *3. epid. ſect. 3. com.* 39 quoniam à calore bilis, vel pituitæ putridæ, irritantur, & à ſomno prohibentur. Rurſus ægri inordinate mouentur, loquuntur, & delirant.

Coma vigil duplex eſt, aut enim dicitur abſolutè vigil, aut vigil pigrum, ex *citato de comate* 2. Vtrique commune eſt, ægros ad inordinatos motus compellere, qui loquentes delirant, & vocati reſpondent: Diſtinguuntur tamen, quia in ſimpliciter vigili, ægri cùm excitantur, tunc magis impetuosè mouentur, vociferantur, & delirant, at verò in pigro, cùm exitantur, minùs ſe mouent, loquuntur, & delirant: in ipſa tamen ad ſomnum inclinatione magis reſipiſcunt. Huius comatis pigri meminit Hippocrates *1. epid. ſect. 2. text.* 45. & 39 *antecedenti*, comatis ſimpliciter vigilis fecerat commemorationem.

Cauſa comatis ſomnolenti, eſt intemperies frigida humida, vel materialis, vel immaterialis, ex Gal. *1. epid. ſect. 1 com.* 7. Cauſa verò comatis vigilis, eſt pituita ſimul cum bile permixta, ex Gal. 4. *de præſag. ex pulſ. cap.* 8. Paulo *lib 3. cap.* 6. vel ſola pituita putrefacta, quæ humiditate ſua ſoporem inducit, & putredine acrimoniam, & calorem ſibi adſciſcens, vigiliam excitat, & hac ratione affectus medius generatur, typhomania dictus, ex Gal. 3 *epid. ſect. 3. com.* 16 *&* 45. & *lib. de comat. c.* 1. vel etiam ſanguis, & bilis ſimul, ex Gal. 1 *prorrhet.* 2. vt ſanguis, & pituita ſimul, ex Auic. 1. 3. *tract.* 4. *cap.* 2. Aëtius *tetrab. 2. ſerm. 2. c. p* 6. à vaporibus calidis & humidis, in febre ſanguinea etiam fieri aſſeuerat: quod licet in prima, ſecunda, vel tertia d e verum ſit, ſi tamen vltra quartam perſeueret, iam non ex vapore ſanguinis, ſed ex bile, & pituita in cerebro ſtabulantibus, fieri eſt credendum, ex Gal. 1 *prorrhet.* 1.

Carus, eſt longus, altus, & profundus ſomnus ægrè excitabilis, cum læſione rectricum facultatũ, & ſenſus, ac motus, ex Gal. 2. *prorrhet.* 19. & 4. *de loc. cap.* 2. & *lib. de diff. ſympt. cap.* 3 Eius cauſas tres frequẽtes, *cit. de loc.* recenſet Galenus: Prima eſt intemperies frigida, aut humida, aut vtraque ſimul, præſertim materialis, (licèt ab immateriali etiam fieri poſſe, aſſerat Auicenna 1. 3. *tract.* 4. *cap.* 3.) Secunda eſt vaporum multitudo, præſertim ſi maligni ſint, qui grauando, replendo, & ſpiritus reſoluendo ſoporem excitant; quod ſymptoma tertianarum pernicioſarum, & aliarum febrium malignarum acceſſionibus, in vigore accidere, experimento compertum eſt. Tertia eſt cerebri, vel muſculorum temporalium compreſſio, ex vulnere, caſu, vel percuſſione facta. Poteſt etiam addi & quarta, quam ex Galeno 3. *epid. ſect. 1. com.* 7. & ex Auic. 1. 3. *tract.* 4. *cap.* 1. poſſumus colligere, nempe ſpiritus, & caloris natiui reſolutio, licèt hæc ad ſecundam cauſam poſſit reduci. Alij quintam adiiciunt, nempe validum capitis dolorem, ſpiritus ad cerebrum reuocantem.

Lethargus, eſt maxima, & inexpugnabilis dormiendi neceſſitas. Hic ab aliis ſoporoſis affectibus diſtinguitur: nam in eo putreſcit pituita, & febrem accendit; in aliis verò minimè, ex Galeni voto, 13. *meth. cap.* 21. & 4. *de præſag. ex pulſ cap* 8. & 3. *de loc.* 5. Dicitur autem *citato loco* vitium phrenitidi ſecundùm ſpecieri contrarium: non quòd Lethargus etiam in cerebro inflammationem non excitet, ſicut phrenitis, ſed quia vterque affectus à diuerſis cauſis proficiſcitur, phrenitis enim à bile, lethargus à pituita ortum ducit.

Catalepſis, eſt affectus, in quo ægri oculos habent apertos, ob retractionem muſculorum oculorum, & veluti congelati ſunt. Hic duplex, alius vehemens, in quo facultas animalis eſt conſopita valde, qui nec ſentiunt, nec mouentur, ſed totum corpus habent diſtentum, & inſtar ligni rigidum, & rectrices etiam actiones læſas habent, illæſa ſolùm reſpiratione. Alius eſt mitior, in quo immobiles manent, nullam partem mouentes, vident tamen, audiunt, & recordantur eorum quæ acta ſunt, ex Gal. 2. *prorrhet. com.* 10.

Cauſa huius affectus eſt intemperies frigida & ſicca materialis, ex 2 *Aph.* 3. cùm enim hic morbus ſubitò fiat, & auferatur, ab immateriali intemperie gigni non poteſt, ſicuti 3. *de loc.* 7. de apoplexia, & epilepſia docuit Galenus. Eſt igitur eius cauſa, ſuccus melancholicus vel atrabilarius, vel ſanguis melancholicus, qui humores poſtremum ventriculum obſidentes, & ſua frigiditate, ac ſiccitate comprimentes, facultatis motiuæ delationem, & neruorum contractionem excitare poſſunt. Quare non eſt mirum, ſi corpus diſtentum maneat, & rigidum, cùm pars poſterior cerebri oblædatur, quæ motus principium eſt. Neque inſtes: melancholicos neceſſariò debere fieri catalepticos: Nam intemperies in melancholia, multò minor eſt quam in catalepſi. Hæc ex Galeni monumentis in compendium redacta, ſint dicta ſatis.

Curatio perficitur reuulſione humoris, qui in caput irruit, venæ ſectione, extremorum vinculis dolorificis, aſperis frictionibus, acutis clyſteribus, & balanis, oxyrhodino tepido bregmati impoſito, expurgantibus pituitoſos ſuccos. Humor fluxus attenuandus calidis ſyrupis: phlegmagogis deinde vacuandus. Apophlegmatiſmata optima ſunt, ſicut & errhina, quorum formulas lege deſcriptas *lib. 1. huius operis, cap. de Apoplexia, & de Lethargo.*

OBSERVATIO.

Lethargus, cauterio in plantis pedum excitato curatur.

QVantum proſit, ad partes extremas corporis humorem reuellere, docuit Paulus *lib. 6. cap. 40. in fin.* dum ſic ait: *Nam extremarum partium inanitio è longinquo magis facta, efficaciorẽ molitur reuulſionem in pede.* Acceſſi ad Lethargicum, qui tribus diebus ita profundè dormiebat, vt nullis factis tum vniuerſalibus, tum topicis auxiliis expergiſceretur. Hoc ductus oraculo, ſinapiſmos in plantis pedum excitaui, profuere nihil. Tandem duobus cauteriis bene ignitis in ipſis plantis excitatis, ad vitam reuocatus eſt; & deinde emanante ſorditie multa per vlceratas partes, Agarico, & Caſtorio oblatis, in vndecimo ſanus euaſit.

NVMERVS VIII.

De Parotidibus.

DE Parotidibus egimus *lib. 1. Hiſt. PP. Medic. in com. Hiſt.* 63. Nunc aſſerimus, quòd parotides ſunt inflammationes, quæ fiunt in partibus adenoſis iuxta aures, ſoléntque ſuperuenire febribus malignis ex imperfecta criſi; & hoc potiſſimùm accidit, quando à principio cerebrum compatitur, quod ſi validum extiterit, noxium humorem ad partes vicinas detrudit. Deinde licèt hæ parotides, criſis ratione eueniant, non ſunt minùs lethales, quàm ipſa febris: nam apparent, & non accreſcunt, ſed retrocedunt; aut licèt accreſcant, remanet tamen intenſa febris, & pulſus varietas perſiſtit ſicut antea, & æger tanta virium imbecillitate laborat, vt magnum auxilium tolerare nequeat, vel ſufficere non poſſit, donec excitata parotis ad ſuppurationem veniat, aut reſolutionem. Aliquando parotides

ſalutares

ſalutares ſunt, quando ſcilicet vires ſuperſunt, vt impactū humorem vel reſoluere, vel ſuppurare poſſint.

Verùm his quocunque modo accidant, illicò occurrendum. Prouidendum ergo, ne parotides accreſcant, quod calefacientibus, attrahentibus, & laxantibus fotibus perficitur, vt Oleo Amygdal. dulcium, Camomil. Anethin. Dialthæâ ſimplici. Ad præſeruandam partem, & reuellendum humorem, ne in affectam partem decumbat, vena ſecanda ex affectâ parte, ac cucurbitulæ humidæ ſcapulis apponendæ: Túmque tranſire oportet ad alia medicamenta localia, quæ citra magnam attractionem emolliant, & diſcutiant, quibus vtendum, donec parotides fiat diſcuſſæ.

B Quòd ſi hoc conſequi non poſſimus, ſecurius eſt ſuper partem affectam, aliquod emplaſtrum ſuppurans imponere: At vtilius erit partem fouere decocto fol. Maluar. Melilot. Aneth. Rad. Althææ, Fœnugræc. Sem. Lin. Parotides poſteà ignito cauterio ante perfectam ſuppurationem aperiri debent, quia materia venenoſa quam citiſſimè è corpore educenda, nam ex diuturnâ mora periculum imminet, ne cerebrum, & partes vicinas inficiat, & retrocedat ad ipſum, ac mortem inducat. In iis autem quæ celeriter augmentum ſuſcipiunt, medicamentis attrahentibus vti non oportet, vt *6. ſec. los cap. de parotidib.* docuit Galenus, ſed ea debent imponi, quæ habent vim leniendi, & ſedandi dolorem, quale eſt emplaſtrum, quod deſcribit *cit. loc.* Galenus, compoſitum ex farinâ hordei, mulſa, & aliis.

C Si verò parotides lentè & pigrè prorumpant, valde attrahentia vtilia ſunt, vt emplaſtrum ex cæpâ cum theriaca magna. Non diſplicet cucurbitulam ſuper partem imponere. Si verò difficultas tranſglutiendi ægrum premat, emplaſtrum è nido hirundinis imponendum. Si tamen parotides non accreſcunt, & ſuffocationis periculum impendet, & humor nimis venenoſus eſt, atque malignus, tunc optimum conſilium erit, ipſas cauterio, præſertim ex auro parato, aperire, vt immodica venenoſi humoris quantitas. faciliùs tranſpiret. Si parotides ad reſolutionem vergant, vtendum poſt fomenta emplaſtro Meliloti, Diachylo, de Mucilaginibus. Si ſuppurent, aliorum abſceſſuum venenoſorum inſtar, diu apertæ ſeruandæ. Cætera petantur ex *cit. lib. 1. Hiſt. Princip. Medic.*

D

NVMERVS IX.

De Lienteria.

IN febribus malignis ſymptoma quoddam grauiſſimum excitari ſolet, quod lienteria, ſeu læuor inteſtinorum nuncupatur, de quo *6. de loc. cap. 2.* Galenus egit eximiè. Nos quæramus primò: *Vtrùm Lienteria ex inteſtinorum læuitate oriatur?* Ex læuore inditum fuit Lienteriæ à veteribus nomen, ob ignoratam operationem, & huius affectionis cauſam: cùm enim nihil aliud ſit, quàm velox eorum quæ comeduntur, & bibuntur exitus, abſque vlla tranſmutatione, alterationéve in ventriculo facta, videlicet, quia talia celerrimè de- E iiciuntur, qualia fuere deuorata, incocta, atque omnino cruda, *lib. finit. medic. pag. 6. ante fin. 1. epid. ſect. 2. com. 36. 3. Aph. 21. & lib. 4. com. 12. & lib. 6. com. 1.* Putabant veteres id fieri propter inteſtinorum læuitatem, æqualitatémque contractam ex cicatrice, genita in interna eorum cauitate, poſt longam dyſenteriam; à qua quidem cicatrice, quia denſa, & æqualia, tum etiam læuia reddantur inteſtina, perdántque natiuam aſperitatem, quæ iuxta eorum ſententiam cauſa erat retentionis alimenti in inteſtinis, excitari morbum contendebant, atque ideò læuitatis ei nomen impoſuerunt.

Sed meritò improbatur à Galeno opinio ſimul, & appellationis deductio, ex rei ignorantia orta, de qua

A *6. Aph. 1. & lib. de diff. ſympt. cap. 4* cum Platone, in illis qui primi rebus nomina impoſuerunt: nec immeritò, quia cùm naturis, & ſubſtantiis incognitis propria nomina attribui non poſſunt, nec ſingulis, ſi vt vel multæ vno, vel vna multis ſimul compellentur, vnde æquiuocatio & confuſio, atque adeò error in ſcientiis.

Non eſſe verò retentionem alimenti ad aſperitatem inteſtinorum referendam, ſed potiùs ad animæ facultatem, ſimul & temperamentum, præterquàm aliis alibi monſtrat Galenus *6. Aph. cit.* exemplo veſicæ, quæ ſine rugis, aſperitatéve vlla, ſtato certóque tempore retinet vrinam, non ſecus quàm ventriculus alimentum amplectitur, & comprehendit: ac proinde cauB ſam veloris excretionis, & ſine aliqua tranſmutatione ciborum, (quod Lienteria importat) non eſſe inteſtinorum læuitatem, prout opinabantur antiqui, (de quorum mente videtur loquutos, *lib. definit. in med.* & ſentit Aëtius *tetrab. 3. ſerm. 1. cap. vlt.* cum Aretæo *lib. 2. tard. paſſion. cap. 10.*) ſed potiùs retentricis læſionem, apertè docuit ipſe *lib. de diff. ſympt. cit. & 3. de ſympt. cauſ. 1. lib. 2. Aph. 20. & lib. 3. com. 21. & 30. & lib. 6. com. 1. & 1. epid. ſect. 3. com. 53.* Quando enim præ omnimoda imbecillitate, facultas retentrix cibos nequaquam amplectitur, ipſi nihil prorſus concoquuntur, cùm non poſſit operari concoctrix, deficiente retentrice) & celerrimè crudi, incoctique deiiciuntur, ex citata, vt loquitur Galenus *2. de cauſ. ſympt.* vi excretoria, ad imC modicum motum, ex retentricis facultatis priuatione, cuius proprium ſymptoma dicitur Lienteria, *lib. de diff. ſympt.*

Quæro ſecundò: *Vtrum Lienteria, ad inteſtinorum exulcerationem ſequatur?* Porrò quoniam velox ciborum exitus, non minùs frequenter ſequitur ad inteſtinorum vlcerationem, hæc eadem etiam à Galeno traditur *præcitatis Aphoriſmis,* non ſecus quàm veſicæ vlceratio, cauſa etiam traditur ſtranguriæ, *6. de loc. 2.* & diabetis, *2. criſ. 12.* Vtrobiq; enim ſentiens pars vlcerata, noxam ex morſu, & contactu materiæ, properat expellere. Hæc quæ ad vlcerationem ſequitur lienteria, a calidis ſuccis acribus, & mordacibus, magna ex parte ortum habet, *6. Aph. 1. lib. aduerſ. Iulian. c. 4.* & alibi, quia & internam ſuperficiem inteſtinorum abraD dunt, & ſua acrimonia irritant ad expulſionem, *5. de vſu part. 4. & 2. aph. 20.* Nonnunquam ad dyſenteriam conſequitur, *6. Aph 42.* cuius comes dicitur, *lib. definit. med.* Imò ad eam frequenter ſuccedere, firmat Aëtius, *vbi ſuprà,* & approbauit Celſus *lib. 4. cap. 6.*

Quæro tertiò: *Vtrùm lienteria ex debilitate retentricis oborta, ab omni intemperie gigni poſſit?* Reſpondeo affirmatiuè: Nam ab omnibus imbecillitari poteſt retentrix; omnis ſiquidem valida, & immodica intemperies, poteſt virtutes & operationes exſoluere, quod celebratiſſimum eſt ex Gal. *2. Aph. 20.* & colligitur ex *lib. de Marcore, cap. 1.* ſiue ſit materialis, ſiue materiæ expers, tam facta & habitualis, quam fiens, ſed potiſſimùm frigida & humida, eáque cum materia coniuncta, hoc eſt, pituita in ventriculo, ac inteſtinis ipſis colleE cta, *5. de vſu par & 2. aph cit.* Dignoſcitur verò vna ab alia, ex ipſo Galeno *6. aph. 1.* quoniam in ea quæ accidit ob imbecillitatem, abſque vllo dolore fiunt deiectiones; at in ea quæ ab vlceratione proficiſcitur, morſus & dolor inter deiiciendum ſentiuntur.

Quæro tertiò: *Vtrùm lienteria ſit paſſio ventriculi, an inteſtinorum?* Mirandum quomodo inter inteſtinorum affectus numeretur, ſi carentiam dicit coctionis, *6. Aph. 1.* cuius organum eſt ventriculus, non inteſtina. Quòd ſi dicas, hæc, non ſecus quàm illum concoquere, vt *4. de vſu part. 17.* probauit Galenus, & ex communi vitio crudum omnino, quale fuerat ingeſtum, excerni alimentum, ac proinde etiam ad inteſtina pertinere affectum. Redarguitur, quia cùm ventriculus potiſſimum ſit coctionis agens, & ad maiorem ipſius no-

xam Lienteria ſequatur, ſaltem magis pincipaliter ad illum ſpectare, atque adeò potiùs ventriculi læuitatem, vt ſentit Galenus *cit. Aph.* quam inteſtinorum dicendam, ſumpto nomine à ſymptomate inſigniori.

Dic. Affectus hic, & ad ventriculum, & ad inteſtina pertinet, prout ipſe ſcripſit, 4. *Aph.* 12. *& lib.* 6. *com.* 1. Nam ſi in his moram faceret, detineretúrque cibus, aliquantulum concoqueretur, nec crudus omnino exiret. Licèt verò omnimoda cruditas, ſeu coctionis carentia, vt loquitur Galenus, maiorem arguat ventriculi offenſam, quam inteſtinorum, imbecillius coquentium, atque ita in Lienteriâ penes eum potiùs, quam inteſtina noxa exiſtat, rectè tamen læuitas inteſtinorum nuncupatur, quidquid Galenus de hîc acriter reprehendat antiquos: Nam & nominis definitiones, per vulgatiora, & maniſeſtiora tradendæ; notior autem eſt vulgo inteſtinorum læuitas, quàm ventriculi, in propoſito malo, quia ob excretionem omnibus patet, quæ ab ipſis fit inteſtinis. Vel, vt interpretantur alij, hîc inteſtinorum nomine, ventriculum, & omnia interanea comprehendi, quemadmodum & per aluum, 4. *Aph.* 12. omnia alui inſtrumenta, ventriculus ſcilicet, & inteſtina intelliguntur, & hæc ventriculi nomine, de quo ſolùm meminit, *ad initium com.* 6. *Aph.*

Quæro quartò. *Vtrùm Lienteria expultricis, vel alteratricis facultatis ſit paſſio?* Nam ſi velox excretio crudi alimenti, motus deprauatus eſt expultricis facultatis, immodicè & intempeſtiuè, priuſquàm fiat concoctio, excernentis, 3. *de ſymptom. cauſ.* 2. inſuper & excretum ipſum ſimiliter ſymptoma eſt, *lib.* 2. *eiuſd. operis, cap.* 3. *ad fin.* illúdque alteratricis potentiæ, *lib. de diff. ſympt. cap.* 4. cur Lienteria alterutri harum facultatum non tribuitur, aut potiùs expultrici, cuius præcipuè læſionem refert, vt ex traditâ conſtat definitione, quæque in inteſtinis eminet, & cauſa eſt, vt omnino crudi deiiciantur cibi? Neque enim cruditas, inquit Gal. *cit. Aph.* facit, vt citò excernantur, ſed è contra, quia citò excernuntur, ideò nullam prorſus ſubeunt coctionem: quinimò ſi exulceratio ſit occaſio duorum, non eſt ad expultricem referenda, quæ accedentis alimenti contactu feſtinat expellere.

Dic. In lienteriâ (præter duo genera morborum, ad quorum alterum conſequitur, intemperantias nempe imbecillitantes retentricem, & vlcerationem) conſideratur excretio immodica & intempeſtiua, cruditas, cuius illa eſt occaſio, & retentricis defectus; quæ omnia ſymptomata, ſunt noxæ functionum naturalium, & ſuarum facultatum, retinentis, coquentis, & expellentis: huius deprauata actio, priorum abolita. Sed quia vna deficiente retentione, perit neceſſariò concuctio, & ſequitur deprauatus expulſionis motus, meritò retentrici, neutri aliarum tribuitur inteſtinorum læuitas, orta ex imbecillitate retentricis: non coctrici, quia cibi non ideò deiiciuntur citò, quia crudi, ſed contrà, qui non retinentur, & citò deiiciuntur, crudi exeunt. Minùs expultrici, quia non ita petit eius actio; quanquam definitio tradatur per velocem, & præternaturalem excretionem, atque adeò motum deprauatum illius, ſymptoma tamen hoc, ad aliud conſequitur abolitæ actionis retentricis, qua debilitata, impoſſibile eſt illæſas edi aliarum functiones, quantumuis ſanæ & incolumes permaneant facultates ipſæ, tantus eſt inter naturales potentias conſenſus, tantáque ad rectè operandum, dependentia ab vna. Dum verò affectio oritur ab vlceratione, quanquam etiam adſit retentricis priuatio, feſtinus tamen exitus crudi alimenti, ad irritatam expultricem eſt referendus, & tunc immediatè ſequitur ad morbum, ſcilicet vlcerationem; non ſic illa quæ ex imbecillitate, quia immediatè ad aliud ſymptoma ſuccedit, nempe priuatam actionem retentricis, vt diximus.

Quæro quintò. *Vtrùm Lienteria ſit morbus acutiſſimus?* Lienteria in qua cibus nequaquam retinetur, affectus acutiſſimus eſt: cùm enim quidquid aſſumitur, confeſtim deiiciatur, nec homo ſeptem dierum ſpatio, qui terminus eſt acutiſſimorum morborum, integram poſſit inediam ſuſtinere, breuiſſimè in eam tabis ſpeciem deueniet, quæ dicitur atrophia. Sed quantumuis inteſtina non retineant, totus cibus crudus non eiicitur. Igitur non poteſt ad illa referri, acutiſſima Lienteria. Probatur minor, tum quia prius quàm in illis recipiatur, poterit in ventriculo, licèt debilitato, ſaltem ſecundùm tenuiorem partem concoqui, tum quia neceſſarium non eſt, nec viuente animali poſſibile, vt ſimul cum ventriculo tota vlcerentur inteſtina, vel adeò intemperentur, vt nihil prorſus præ imbecillitate remoretur in illis alimentum, vel ſaltem in aliqua inteſtini parte: atque adeò non videtur hæc ipſa affectio, ex inteſtinis, ſed alia diuerſa, in qua quidpiam etiam crudum, ſed non omninò reiiciatur, & qua potiùs ſola inteſtinorum regio, quàm corpus vniuerſum exhauriatur, id quod ex Hip. colligitur, 6. *Aph. cit.* dum longam appellat inteſtinorum læuitatem, numerans eam inter chronicos, morbos, de quibus tamen non foret, ſi totum alimentum ingeſtum velociter excerneretur, prorſus abſque aliqua coctione, nulláque parte in corpus diſtributa, eſt aſſignata cauſa.

Dic. Variant ſcribentes, num in Lienteria totus cibus eiiciatur crudus, an ſaltem maiori ex parte, & ſaltem aliquid concoquatur, cuius tenuiſſima portio diſtribuatur, quod nonnulli ex Hip. colligunt, 6. *Aph.* 1. dum longam appellat læuitatem inteſtinorum, (diu enim non duraret æger, ſi totus cibus ingeſtus excerneretur) & ructus ait in ea apparere, qui ſine aliqua coctionis actione fieri non poſſunt. Alij è contra, totum cibum excerni putant prout deuoratum, atque adeò malum eſſe acutiſſimum, ſaltem ortum ex vlceratione. Dici verò in Aphoriſmis inteſtinorum læuitates longas, ortas ab imbecillitate à frigidis & humidis, conſiderato ſcilicet tempore morborum, ad quos ſequitur, diarrhœas videlicet, ac ſimiles alias ventris diſpoſitiones.

Relictis tamen variis opinionibus, ſat ſit agnouiſſe, in affectione hac, ventriculum ſimul, & inteſtina eſſe affecta. Nec verò neceſſarium eſt omnia pariter, & ſingulas membrorum partes ab vlceratione occupari; ſat enim eſt vlcerari partem membri, vt à toto expellatur alimentum totum: ſiquidem membrum contrahitur, ad dolorem partis vlceratæ, & feſtinat excernere accedens alimentum. Si verò cauſa ſit imbecillitas contracta ex intemperie, totum ſimul membrum affectus occupabit, ſin minùs, retinebitur in ſano cibus aliquantulum, nec ita velociter, aut omnino crudus excernetur, atque adeò non fiet lienteria, ſed cœliaca paſſio.

Hic affectus varias ſortitur curandi conditiones, penes diuerſam cauſam, à qua oriri *ſuprà* prædiximus. Si ab acri, mordaci, bilioſóque ſucco, facultatem expultricem irritante purgatio iterata ex Rhabarbaro, & Corticib. Myrobalanor. Citrinor. ſatis eſt. Si ob imbecillitatem, & reſolutionem facultatis retentricis ventriculi, & inteſtinorum, adſtringentia & corroborantia proſunt: quæ ſi ſint Alexipharmaca, erunt vtiliora. Quare offerendi ſunt Syrupi Roſ. ſiccar. Myrtil. Cydonior. de Corticib. Citri. Inteſtina, & ventriculus debent foueri fomentis, emplaſtris, oleis, & aliis, quorum formulas *ſuprà* tradidimus.

OBSERVATIO

Ad Lienteriam ex imbecillitate retentricis, emplaſtrum egregium.

℞. M*aſtich.* ℥ j. ß. *Ladani depurati* ℥ ß. *Puln. Coral. Rubri, Margarit. præparat. Ligni aloes, Diarrhod. Abbat. Cyperi, an.* ʒ. j. *Galliæ moſchatæ Meſuæ* ʒ. ß. *Ambari. Moſchi, an.* ℈. vj. cum terebinthina, & cera fiat emplaſtrum.

NVME

Digitized by Google

NVMERVS X.

De Cœliaca.

COeliaca etiam accidit febribus, præſertim malig(nis, hæc affinis eſt lienteriæ, ſolaque magnitudine differens; quare eaſdem habet cauſas. Incipit enim cœliaca, adauctáque paſſione fit lienteria. Eſt igitur Cœliaca ſecundùm Paulum *lib. 3. c. 41.* & Aëtium *tetrab.3.ſerm.1.cap.37.* alui fluxio diuturna, in qua liquida, humentia, maléque cocta egeruntur excrementa, ventre præ imbecillitate ea digerere nequeunte, & corpore ſimul marceſcente.

Hac doctrina permoti plures, ſub lienteriâ eam comprehendi arbitrantur: quare dubitandum: *Vtrum affectus ſit diuerſus à Lienteria?* Galenus *6.de locis c.11.* nullum inter eas diſcrimen tradit, quapropter prorſus confundi videntur, quod etiam aſſerit Paulus *lib. 3. cap.cit.* Quare ex *6.Aphor. 1.* per inteſtinorum læuita-

A tem, cœliacam diſpoſitionem intelligunt, quia diuturna eſt, & aliqualem habet alimenti coctionem, quæ per acidum ſignificatur ructum: aciditas enim à coquente, licèt imbecilliori calore fit, vt tradidit Galenus *lib.4.ſimpl cap.15.& 3 de cauſ.ſympt.cap.1. & 2. de temperam cap.6.*

Verùm licèt ab iiſdem ferè oriantur cauſis, diſtinctæ tamen paſſiones ſunt: Quoniam in hac, quia non ita languet facultas, nec tam citò, neque omninò cruda, vt in lienteriâ, egeruntur cibaria, ſed liquida & humentia: Quanquam enim non coquatur integrè alimentum, liquatur ſaltem, & ex medio chyloſum deſcendit, continuo, liquidóque fluxu tentata aluo.

B Hoc loco quærendum eſſet: *Vtrùm Cœliaca paſſio, ventriculi, vel inteſtinorum ſit? Vtrùm affectus acutiſſimus?* Sed cùm de iis latè *capite de lienteria* diſputarim, ideò, Benigne Lector, cum Deo, qui omnium rerum initium finiſque eſt, cui laus glotiáque in æternum ſit, acquieſco.

FINIS.

DEO OPTIMO MAXIMO,

CREATORI COELI, ET TERRÆ, PATRI

SAPIENTISSIMO, CLEMENTISSIMO, ac ſummè Miſericordi.

GRATIARVM - ACTIO.

PRIMITIAS *Hiſtoriarum mearum Tibi ſoli Cunctipotenti dicaui, quo diuino clypeo munitas, totius orbis inſignes Profeſſores, Medici omnes, ſummis laudibus extulerunt. Ergo ſi fuiſti Princeps ac primus Dux, modò illarum coronidem in tui ſanctiſſimum ſubſidium accipias, ſupplex obteſtor. Principes, Magnates, Nobiléſque, quibus lucubrationes noſtras conſecrare ſolemus, ſunt arrogantes, ſuperbi, doloſi, vanitatis pleniſſimi; Tu Manſuetus, pius, verus, ſapientia pleniſſimus. In te ergo ſemper poſui fiduciam meam, & in te anima mea requieuit ſemper. Quare ſicut* ZACVTVM, *ſeruum indignum tuum; iuuenem, & elinguem prorſus fouiſti, excelſa tua dextera ſtrenuè patrocinatus, ſic eum nunc decrepitum, eiúſque opera tutator, ſuſtine, foue, & eum pro voluntate tua, ad ſuprema tua arcis ſedem efferto.*

FINIS.

INDEX

INDEX LOCVPLETISSIMVS RERVM ET VERBORVM,

QVÆ IN HOC SECVNDO ZACVTI LVSITANI VOLVMINE CONTINENTVR.

Prior numerus paginam, alter columnam, littera verò a, b, c, d, e, columnæ partem aßignant.

A

ABSCESSVS euenientes quando crudus eſt humot quando teprobandi, pagina 60. col.1.b
Abſceſſus facti in pulmonia in partibus infernis ſecuriores ſunt, & ad cutandum minùs difficiles. 321.c.2.b
Abſinthij aqua quibus affectibus medeatut. 100.c.1.e
Abſinthij ſytupus pituitæ ptæparandæ, & ventriculo roborando vtiliſſimus. 105.c.2.b
Cur illum roborat cùm ſit amarum. 503.c.2.e
Abſinthij trochiſci quibus affectibus vtiles. 122.c.1.b
Eius oleum cui vſui. 123.c;1.e
Abſtergentium differentiæ plures. 66.c.2.a
Eorum temperamentum qoale. c
Abſtergentis facultatis eſſentia in qoo poſita. 67.e.1.a
Acidi cibi ſiue acres grauidis non offerendi. 502.c.2.e.& 503.col.1
Acceſſione ſæua putreſcente ſanguis mittendus. 183. c.2.c.& 184.c.1.a
Vide, *Febris*.
Accidentia quomodo dicantur operari in virtute ſuæ ſubſtantiæ. 463.c.2.d
Accidentia ſeparata à proprio connaturali ſubiecto producunt ſubſtantiam in virtute cauſæ principalis, & vt inſtrumenta eius ſeparata. 464.c.1.e
Contrarium probatur. 465.c.1.c
Acerba hæmoptoïcis concedenda. 336.c.2.e
Iis calida attenuantia permiſcenda. 337.c.1.d.e
Acerbum in quo differat ab auſtero. 641.c.2.c
Acetabulum quarta heminæ pars. 76.c.1.d
Acetoſa aqua cui vſui. 99.c.2.b
Acetoſa cur menſtruatæ appetunt. 475.c.1.e
Acetoſus ſapor ex acido, & acri conſtat, ibid. & col.2.a
Acetum veterum dolore afficit, & neruos offendit. c
Acetum quid aurium inflammationibus auxilij conferat. 257.c.2.d.c
Achor affectus eſt frigidus. 612.c.2.a
Non fit ob omnimodam frigiditatem. 401.c.1.e
Non ſemper à frigiditate ventriculi oritur. c.2.b
Achores, ſiue vlcera manantia quæ dicantur. 139. col.1.d
Eorum cauſa humor nitroſus & ſalſus. e
Eorum ſigna, & quid diſcrepent à tinea. c.2.a
Pueri cur huic morbo magis obnoxij. 6.c
Affectus eſt contagioſus. e
Huius curatio inſtituitur. 140.c.1
Acida ratione alimenti non medicamenti prohibentur. 85.c.1.e
Acida oculorum affectibus noxia. 252.c.1.e
Actio corporis vitiata laborantem eius locum indicar. 51.c.1.c
Acuties morbi, & magnitudo morbi differunt. 554. c.1.c
Adeps quid, & vbi generatur. 356.c.1.c.d
Adeps hircinus, qua arte conſeruandus. 80.c.1.b
Adgenerationis appellatione quid veniat. 462.c.2.c
Adſtringentibus ante coctionem pro putridis humoribus concoquendis non vtendum. 559.c.2.b
Ægri non ornatum Medici, ſed auxilium quærunt. 3. c.1.d
Ægris aliquando gratificandum oblectamenti cauſa, quos ſuauia & familiaria plurimùm iuuant. 22.c.1.d. & ſeqq.
Ægyptij viperinis carnibus aſſueti diutiſſimè viuunt. 476 c.1.c
Ægyptiaci vnguenti facultas eximia. 126.c.1.c
Aër ambiens eſt Medici ad ſanitatis confirmationem, & morborum curationem inſtrumentum. 34.c.1.d
Aër marinus exſiccat vlcera. 47.c.1.d
Patrius & nutritius cæteris præſtantior eſt. c.2.b
Ab Aëre indicatio ſumenda. 57.c.1.e
Aër ambiens qua ratione curationem præſcribit. 57. c.2.c.d
Ob eius in vnaquaque regione varietatem, variis remediis vtendum. 58.c.1.b
Aër quæ Medicinæ medicamenta ſuppeditet. 76.e.2.e
Aër expiratus vocis eſt materia. 313.c.1.d
Aëris frigidi occurſus an venas frangat. 332.c.2.b
Aër calidus fluentibus menſtruis commodus. 475. col.1.c
Aëris ad curandos morbos facultas eximia. 521.c.1.b
Putridi, & corrupti incommoda. c.2.b
Luminoſus in febribus reprobatur. 521. col. 1. c. & & ſeq.
Aër qua arte refrigerandus. 523.c.1.d

Frigidiſſimus febrientibus vtilis. e.2.b
Humidus ſalubertimus. e
In febribus an ita parari poſſit humidus,vt non ſemper exſiccet. e
Prout variè alreratur exſiccat, vel humectat 524. c.1.a
Aër ambiens ſemper exſiccat & reſoluit. 6
Rebus odoratis refrigeratur. e
Æſtas purgationi minùs commoda. 34.c.2.a
Æſtate parciùs cibandum, 531.c.2.2c
Ætas temperata ſimilibus conſeruatur,vt & intemperata. 46.c.1.a
Ætates peculiarem ſibi victus rationem exigunt. 531. c.2.a
Ætas quæ ad vermium generationem aptior. 646. c.1.d
Affectuum diuiſio triplex, cùm adeò facilis eſt, vt ad cauſæ ablationem ceſſat. Cùm eà ſublatâ adhuc remanet. Cùm affectus ipſe à cauſa non hærente producitur. 51.c.1.d
In triplici illa affectus & actionis læſæ organum patitur. e
Affectus primarij cognitio quid importet. 54.c.1.e
Quinque notis diſtinguuntur primigenij Affectus. col.2.b.c
Affectus erotici vis. 211.c.1.b
Vide, *Amor.*
Affectus tres in febribus per ſe venæ ſectionem expetentes. 551.c.2.b
Affectus corruptelæ vacuandum eſſe præcipit, vel venâ inciſa, vel purgatione. 553.c.1.a
Affectus frigidi à cauſis frigidis criuntur, non à calidis. 612.c.1.c
Agaricum quid, eius natura, proprietas differentia. 91. c.2.e
Temperamentum. 92.c.1.a
Vtilitas. b
Varia correctio. e
Præparatio. ibid.
Duplex eius ſubſtantia. d
Vſus. e
Quibus affectibus medeatur. c.2.a.b
Agarici trochiſci cui vſui,& qua arte parandi. 122 col.1.d
Agreſtæ,ſeu ſucci vuarum immaturarum, ſyrupus quibus affectibus opitulatur. 103.c.2,a
Alarum ſiue pinnularum naſi motus in ſanis imperceptibilis eſt. 347.c.1.d.e
Albedo excellens an viſui magis officiat,quàm nigredo. 251.c.2 e
Albumen oui quid oculi affectibus conferat. 253 col.2.e
Albumen in ouis lactis vicem ſupplet. 471.c.1.e
Alhandal trochiſcorum efficacia mira. 122.c.1.e
Alimenta medicamentoſa quæ. 75.c.1.b
Alimenta peculiares corporis partes recreantia. 283.c.1. a.b
Alimentum calori, vel reſolutioni proportionandum. 395.c.2.d.396.c.1.a
Alimenta nidoroſa ſunt frixa omnia. 460.c.2.d.e
Alimentum dulce naturæ amiciſſimum, amarum verò inimicum. 473 c.1.b.e
Alimenta ſunt medicamenta. 532.c.1.d.e
Alimenta ob duplicem appetentiam aſſumuntur, aliam veram, & naturalem, aliam fictam & voluptuoſam. 641.c.1.d
Allium, pro vermibus necandis tutiſſimum præſidium. 368 c.2.b
Allij vis contra venenum, eſt & alexipharmacum præſtantiſſimum. 604 c.2.e
Vt nutrimentum in peſte reprobatur,vt medicamentum,maximè iuuat. 605.c.1.a
Aloë triplex, eſt ſuccotrina. 86.c.2.e
Hepatica. 87.c.1.a
Caballina omnium infima. ibid.
Adulteratur. b
Vis eius, & proprietates. c.d
Quibus morbis medeatur. ibid.
Oculorum humiditates abſumit, hæmorrhagiam compeſcit. e
Totum corpus expurgat à proprietate ſubſtantiæ. col.2.b
Lædit hepar calidum. c
Non aperit ora venarum, ſed fluxum ſanguinis ſiſtit adſtrictione ſua. d
Hyeme non offerenda. 88.c.1.a.b.c
Aloë à cibo aſſumpta an ſit ex vſu. 88.c.1.c.d
In ſoporoſis affectibus concedenda. e
Correctione indiget. col.2.a
Tribus de cauſis lauanda. b.c
Aloë in tota hieræ compoſitione præſtantior eſt. 403. c.2.b
Alopecia defluuium eſt pilorum inæqoale, & per areas factum. 137.c.2.c
A vulpe nomen ſortitur. ibid.
Dicitur & Ophiaſis à ſerpentum gyris. ibid.
Alopeciæ ab Ophiaſi differentia. 138.c.1 e
Eius cauſæ.ibid. Signa.e Præſagium. ibid.
Alopecia curatu facilior quàm Ophiaſis. 138.c.2.a
Eius curatio inſtituitur. b.& ſeq.
Remedium Alopeciæ præſtantiſſimum. 139.c.1.b
Alterantium varia genera. 75.c.1.a
Althææ magiſtralis ſyrupus pituitam, purulentámque ſaniem,& arenulas expurgat. 104.c.2.a
Alui fluxu vrgente parcè euacuandum & phlebotomandum. 27.c.2.a
Alui fluxus diuturnus in hydrope reprobus eſt. 430. c.1.c
Aluus laxa an à calculo ſeruet. 438.c.2.c
Alui fluxus poſt cruditatem,aut aliam cibi corruptelam, maximè prodeſt, 610.c.1.e
Vt & in affectibus oculorum. col.2.a
Quid faciendum ſi criticus ſit. b
Quid ſi in principio febris, & ex irritamento naturæ fiat. d
Quando cum febre complicatur difficiliùs curatur. e
Quid tunc auxilij eſt. ibid.
Qua ope eius cauſa abſcinditur. ibid.& 621.c.1.a
Quibus medicamentis curatur: c.& col,2.tota
Potus ſtillatitius ad eum compeſcendum. 622.c.1.a
Emplaſtrum huic vſui celeberrimum. d
Alui fluxus à cholera an inſeparabilis. e
Vide, *Diarrhæa.*
Amarum animalium nutritioni inimicum, 473.c.1.c
Amarorum corporum generatio vnde. d
Amara & frigida qua ratione conueniant. 66.c.2.d
Amara guſtui ingratiſſima & ab alimenti natura aliena. 503.c.2.a
Grauidis non offerenda. e
Quomodo dicuntur ſtomachum firmare, e.504.c.1.a
Ambari fragrantiâ mulieres extinctæ. 6.c.1.d
Ammoniacum ſuccus eſt ferulæ in Africa, iuxta Cyrenen,eius temperamentum,& probatio. 95.c.1.e
Amoris inſani vis. 211.c.2.b
Eius ſedes in oculis ponenda. d
Cur dicatur Heros,& vnde hæc vox. 212.c.2.b
Amygdalarum dulcium olei temperamentum & vſus. 122.c.2.e
Item Amararum. 123.c.1.e
Amylum ex tritico hæmoptoïcis offerendum, non autem ex furfure. 357.c.2.a b.d
Qua arte apud Septentrionales paratur. c
Amyli temperamentum. 529.c.1.e
In febribus putridis non concedendum. c.2.c

Prodeſt

Prodeſt iis quæ à mordaci tuſſi,acrique diſtillatione oriuntur, d
Ana,multitudinem medicamentorum æqualem ſignificat. 76.c.1.b
Ananas, fructus Braſilienſis cuius virtus pro calculo frangendo efficaciſſima. 441.c.1.e
Anaſarca quænam hydropis ſpecies. 426.c.2.b
Anaſtomoſis apertio oſculorum venarum, vel arteriarum appellatur, 487.c.2.e
Quomodo fit in menſtrui fluxu. ibid.
Anatome dux Medico eſt ad ſui, & naturæ cognitionem. 70.c.1.e
Eius vtilitas. 71.c.1.a.b
Principes nobiliſſimi eam in deliciis habuère. c
Angina deſperata emplaſtro de nido hirundinis ſanata. 126.c.2.a
Angina eſt neruorum gutturis aut faucium inflammatio. 280.c.1.e
In gutture ſolùm & faucibus reperitur. e
Eius differentiæ quatuor à Galeno cognitæ. c.1.e
Angina penes periculi magnitudinem an in tria tantùm membra diuidatur. d
Admittenda eſt Angina quæ ex neruorum luxatione fiat. 281.c.1.a.& ſeq.
An à varia luxationis cauſa concitata. 281.c.2.d
Angina ex circulari & recta luxatione orta deterior eſt eâ quæ ab anguloſa & obliqua concitatur. 282.c.1.b
Angina à bilioſo humore in gutture concitatur. 282. c.2.a
Vel à ſanguineo. ibid.
Non à melancholico. ibid.
Angina ex frigida cauſa dari non poteſt. c
Ab aëre frigido & humido ex accidenti enaſci poteſt. e
Poteſt ab alimentis. 283.c.1.a
Angina ſanguinea vehementioribus ſymptomatis obnoxia eſt quàm bilioſa. 283.c.1.e.d
In omni Angina ſemper difficilis reſpiratio reperitur. ibid.e
In grauiſſima, ſemper etiam ſublimis. c.2.b
Pulſus quinam in hoc affectu reperiantur. c.& 284. c.1.a
In Angina ſemper adeſt febris. b
Periculoſiſſimus eſt affectus. d.e
Angina pituitoſa an omnium ſecuriſſima. c.2.a
Bilioſa omnium peſſima eſt. b
Pituitoſa omnium breuiſſimè iudicatur. e
Anginoſi quibus ſpuma circa os apparet, an deſperatæ ſalutis. c.& 285.c.1.a
Angina vere magis quàm autumno inſoleſcit. b
Anginâ frequentiùs viri & iuuenes premuntur, quàm fœminæ,pueri,& ſenes. c
Iuuenes verò pueris & ſenibus frequentiùs. e
Tumoris euaneſcentia in Angina non ſemper reprobа. 285.c.2.a.b.c
Anginæ celerrimè interimunt quæ grauiſſimum dolorem inferunt,nec quicquam in faucibus, & ceruice, conſpicuum faciunt. d
Quibus fauces & ceruix rubent diuturniores. e
Quibus verò pectus, niſi ſacer ignis intrò recurrat, maximè liberantur. ibid.
varia Anginæ præſagia enumerantur. 286.c.1.a.b.c
Ex vertebrarum luxatione quæ oritur ineurabilis. d
In Angina victus ratio inſtituitur. e
Pro curatione ſomnus initio vitandus. col.2.a
Venæ ſectio ſummoperè commendatur, & qua quantitate. Item venæ ſectio ſub lingua. e
Etiam ante alias vacuationes. 287.c.1 b
Laryngotomia aliquando exercenda,cuius ope plures euaſere. e.d.e
Purgatio clemens non differenda. c.2.a
Clyſteres vtiles. b
Gargariſmata merè repellentia in initio ſunt ex vſu.d
An magis in Angina pituitoſa,quàm in bilioſa,aut ſanguinea. 288.c.1.a
Anginæ an mororum ſuccus ſemper vtilis ſit. 288.c.2.c
In Angina repellentia medicamenta per partem externam prohibentur, 289.c.1.b
Laxatoria vtilia ſunt. c
Nidus hirundinum extra appoſitus mirificè iuuat, ibid.d
Angina canina hirudinum ſub lingua ſuctu curatur. 289.c.2.b
Animæ plantarum diuiſibiles,& extenſæ. 78.c.2.d
Animæ viri & mulieris par dignitas & excellentia. 448. col.1.b
Anima eſt actus corporis organici. 465.c.1.b.e
Ab animalibus quæ à pharmacopolis deſumantur. 76.c.1.c
Animalia quæ ſecundùm ſe tota, vel ſecundùm partes vſui Medico inſeruiant, & qua cautione ſeruanda. 80 c.1.b
Animalium partes & ſuperfluitates cuius temperamenti. 132.c.2 a.b & ſeq.
Animalium corpora tribus ſubſtantiis conſtant, adipe, pinguedine,& ſeuo. 355.c.2.e
Animalis facultates etſi ſpecie diſtinctæ, ſibi mutuò opitulantur. 555.c.1.e
Animalia varium ab hominibus guſtum ſortiuntur. 642 c.1.a.Id exemplis patet. b
Animantia voces habentia,conceptus ſuos vocibus ſuis communicant. 314.c.1.e
Animi deliquium in quo à ſyncope differat. 362.c.1.a
Quando propriè ſit animi deliquium. c.2.e
Quibus curatur. Vide, *Syncope.*
Animi facultas ſcientiarum parens. 19.c.1.a
Animi pathemata menſtruatis plurimùm nocent. 479. c.1.a.Quid ſub eorum appellatione veniat. b
Corpora noſtra alterant,& à ſtatu naturali auertunt. e.d
Animi affectus in vtero gerentibus periculoſi.502.c.1.c. & ſeqq.
Anodyna quæ dicantur, eorúmque dolori ſedando facultas explicatur. 63.c.1.d.c
Antidotum hæmagogum quibus proprietatibus eximium. 119.c.1.b
Antidotum in Epilepſiam paruulis ante lactationem offerendum. 518.c.2.b
Antimonij vſus in apoplecticis reprobatur. 95.c.2.e
Antimonij pulueris vſus ad noſtram vſque ætatem ignorus. 113.c.1.d
Quibus medetur affectibus. c.& c.2.tota
Vide, *Stybium.*
Analaſach, pondus eſt vnius aurei cum dimidio. 76. c.2.d
Aphonia eſt omnimoda vocis ablatio, ſeu obmuteſcentia.315.c.2.a. Vnde fit. d.c.& 326.c.1
Si cum ſurditate fiat, incurabilis eſt. 328.c.2.b
Aphoniæ cauſæ variæ variam eius curationem faciunt. 328.c.2.d
Vel à lumbricis fit. e
Vel ob copiam pituitoſi humoris. ibid.
Vel à copioſo ſanguine venas ſubitò obſtruente.329. c.1.b
In Aphonia,brachij vena interna ſecanda. 329.c.1.c
Aphoniæ curationi pileus vtiliſſimus. 330.c.1.a
Aphonia ab vtero orta copioſa ſanguinis miſſione curata. 330.c.2.a
Aphoriſmi Hippocratis etſi ab ipſo conſcripti,nonnulli tamen nothi & adulterini additi. 437.c.1.e
Apij aquæ temperamentum,& vſus. 100.c.1.a
Apium quid Epilepſiæ curandæ conferat. 185.c.1.a
Apnœa inter difficilis reſpirationis ſpecies numeranda. 344.c.1.d

Apophlegmatiſmi quod medicamenti geous, & cui vſui. 65.c.1.a
Apophlegmatiſmatum variæ ſpecies indicantur. 129 c.2.b
Apoplecticus citra vllam reſpirationem & pulſum viuere nequit. 190.c.1.a
Apoplectici in quorum ore ſpuma apparet an ad vitam reuocentur. 192.c.1.b.c.d
Apoplexia à percuſſione dicta. 187.c.2.e
Variæ eius appellationes. 188.c.1.a
Eius definitio Galenica expenditur & elucidatur. b.e
In Apoplesia an reſpiratio ab aliqua virtute ſuperſtite celebretur. col.2.b
Cerebrum in ea afficitur. e
Sed magis ventriculi quàm corpus cerebri. ibid. & 189.c.1.a
Apoplexiæ differentiæ rectè à Galeno numerantur. e
Tribus potiſſimum diſtinguitur. col.2.b
Ratò à peſſima & deſperata Apoplexia quis euadit. d.e
Apoplexiæ diſtinctio à Caro, Epilepſia, & Catalepſi. 190.c.1.d c
Apoplexiæ cauſæ à Galeno allatæ an ſolùm admitteodæ. c.2.b.e
Carotidum arteriarum, vel iugularium venarum compreſſio eam ſubitò inducit. 191.c.1.a
Apoplexiæ immediata cauſa non poteſt eſſe flatus nebuloſus. 191.c.2.a
Frigus immateriale poteſt eam excitare. d
Poteſt & decubitus ſupinus. 198.c.1.a
Apoplexiam quæ ſigna præcedant. d
Apoplexiæ curatio inſtituitur. 193.c.1 a
A ſanguinis miſſiooe inchoanda. ibid.& 194.c.1.b
In Apoplexiæ acceſſione an cucurbitulæ hypochondriis imponendæ. 593.c.1.e
Clyſteres ex vino quid iuuent. e
Quid ſternutatoria,& an ante totius corporis vacuationem impetanda. ibid.
Ao Theriaca & odora medicamenta palato & naribus admouenda. col.2.b
Aotimooio non vtendum. d
Sinapiſmi & dropaces maximè probantur. e
Apoplexia quî differt ab vteri ſtrangulatu. 494.c.2.b
Apozemata & decocta quî differunt. 527.c.1.a
Varia pro intemperiei varietate conficiuntur. ibid.
Pectoralis conficiendi ratio. b
Pro curatiooe tertianæ nothæ. ibid.
Pro humore melancholico. d
Purgatiuum in decoctione coquendum. e
Appetentia abolita ad debilitatem oris ventriculi referenda. 192.c.1.e
Appetentia quantum vitæ interſit. 619.c.1.d
Appetenita duplex naturalis, & voluptuoſa. 641. c. 1, d.e
Appetitus principium duplex, rationale & animale, ſeu naturale. 501.c.1.e
Aquæ puteales, cur hyeme calent, & æſtate frigeot. 45 c.1.b
Aquarum auſtralium inſalubritas, ſeptentrionaliúmque benignitas explicatur. 56.c.2.e.57.c.1.a
Aqua ex dulci quæ medicamenta ſumantur. 76. col.2.e
Aqoa definitur ſubſtantia liquida ab omni ſorde ſeparata. 99.c.1.a
Aquarum ſtillatitiarum differentia triplex. ibid.
Qua arte extrahendæ, & cui vſui ſint, explicatur. b.c
Aquæ frigidia thoracis affectibus propriæ. 100. c.2.d
Aliæ flatus & ventris dolores abſumentes, ibidem.
Aquæ vitæ vtilitas,vſus,præſtantia. 101.c.1.tota
ſomnu parando inſeruit. 102.c.1.b
Aqua contra hecticam, & phthiſin, qua arte paranda. c
Aquæ infrigidirantes ſunt,aqua ſcorzoneræ. 99.c.1.d
Borraginis,Bugloſſæ. c.2.a
Cichorij, oxalidis. b
Papaueris erratici. c
Cucurbitæ,portulacæ,lactucæ. d
Plantaginis. e
Capitum roſatum,Roſarum. 100.c.1.a
Solatri, florum nenupharis. b
Citooiorum. e
Aquæ concoquentes pituitam ſunt, aqua ſcabioſæ. ibid.
Meliſſæ. d
Menthæ. a
Abſinthij. ibid.
Fœniculi,Apij. col.2.a
Euphraſiæ,Stœcados, Chelidoniæ. b
Naphæ. c
Aquæ capitis affectibus auxiliaotes,& ventriculi flatus, & dolores ventris diſcutientes. d
Aliæ hepati, ſpleni renibus, vteróque opitulantes. e
Aquæ melancholiam concoquentes,ſunt Fumariæ, Lupuliorum. 101.c.1.a
Aquæ bilem in pectore concoquentes ſunt, Aſari, Cuſcutæ, Scolopendrij corticis, & foliorum Tamariſci, Thymi. b
Aquæ variis affectibus accommodatæ, vt aqua hordei. 101.c.1.b
Scordij. c
Ceraſorum dulcium. d
Aluminis. ibid.
Laofranci. e
Aqua antepileptica dicta qua arte paranda. 101. c.1.e
Aqua hysterica ad vteri flatus diſcutiendos. ibid.d
Aqua cinnamomi cui vſui. 102 c.1.e
Aquæ Theriacalis vſus contra venena,& quomodo paranda. c.2.a
Aqua ophthalmica ex quibus conficitur. 102.c.2.b
Aqua ad oculorum ruborem, & lacrymas exſiccandas. c
Aqua morbi Gallici reliquiis conterendis vtiliſſima. 279.c.1.c
Aqua Magiſtralis pro iis qui occultè morbo Gallico curari deſiderant. c.2.d
Aqua ſtillatitia pro retinendo ſanguinis fluxu mirabilis. 339.c.2.d
Aqua ad curandam phthiſin mirabilis. 377.c.2.d
Aqua ſtillatitia ad euacuandos humores mirabilis efficaciæ. 433.c.1.e
Aquæ marinæ liberaliſſimus potus aquam intercutem, copioſo alui fluxo ſuborto curat. 434.c.1.b
Aquæ ſtillatitiæ vſus ad euocandos menſes. 485.c.2.e
Qua arte paranda. 486.c.1.a
Aquæ potus ad ſatietatem vſque io febribus concedendus,ſed poſitis conditionibus. 542.c.1.a.b
In bilem tranſmutatur. e
Aqua in bilioſis eſt bilioſa,ſententia triplicis ſenſus.542. c.1.e.col.2.a.b
Vinu permixta faciliùs penetrat, magíſque refrigerat. c
In febre calidiſſima, coctione perfectâ, vtilis. d
Secus in pituitoſa & melancholica. d
Aquæ potus febrem bilioſam, aut ſanguineam io pituitoſam mutare poteſt. e
Aquæ potus in febribus continuis in declinatione concedi debet. 543.c.1.d
Io principio maximè nocet. col.2.a

Ec

Google

Et præcipuè frigentibus pedibus. b
In ſtatu interdicendus. c
Noo offerendus eſt vſque ad ſatietatem. d
Immoderatus deterio eſt quàm vini 544.c.1.e
Aqua frigida febrientibus tutò conceditur, ſi tempeſtiuè 541.c.a.b.c.& ſeq.
Vſque ad ſatietatem. 542.c.1.a.b.
Aqua ſudatoria venenum à corde ad cutem transfereos. 605.c.2 b.c.
Aquilonius flatus corporis meatus obſtruit, ideóque purgationi repugnat. 34 c.1.c.
Arabes Medici, corúmque clariſſimi interpretes commendantur. 10.c.d.
Arboris appellatione quid veniat. 77.c.1.b.
Arbuſcula quæ dicatur. ibid.
Arena cum vrina excreta calculum renum indicat. 437.c.1.d.
Vide *Calculus, Renes.*
Argenti amor aex improbitatis & vitij omnis metropolis. 3.c.2.d
Ariſtoteles accuratè Medico legendus. 10.c.1.a
Multa ad Medicinam ſpectantia enodauit. b
Eius interpretes Medici laudantur. e
Aromatici roſati vſus ad pituitoſus humores abſumendos. 118 c.2.a
Aromatum ſuffitus muliebria ducit. 475.c.1.d
Artis variæ definitiones expenduntur. 20. c.1.e.c.a.a
Ars Medica factiua eſt, quæ opus factum corrigit, & illuſtrat. b
Architectonica eſt & imperatrix. d
In quantum dicatur ſcientia. e
Ars Medica cur muta dicta, & Medicus item. 3. col.2.a
Artis Medicæ nulla cenſetur imperfectio, quòd Medicus finem ſuum non aſſequator. 20.c.1.a
Ars Medica, ſiue auxilia Medica, licèt tempore & dignitate poſteriora, in executione prima ſunt. 48. c.s.c
Artes, & ſcientiæ experimeoto generantur. 16. c. 1. e. 17.c.1.e
Arſenicum in ſuffumigiis periculoſum Aſtmaticis. 353. c.1.a
Venenum eſt præſentaneum quo ſuffitæ plantæ pereunt. c
Arſinum pondus eſt drachmæ ſemis. 76.c.s.d
Artemiſiæ ſyrupus duplex, & eoi vſui. 105.c.2.d
Arteriarum medicamentum quid, & in qoo à Bechico differat. 329.c.1.c
Ad reſtituendam vocem ſaluberrimum. 330.c.1.d
Artus ao ſuperiores vel inferiores in modico ſanguinis pec vterum fluxo fricandi. 489.c.2.b
Aſarum non idem eſt ac Baccharis, Nardum ſylueſtre appellatur, eius temperamentum. 91.c.1.a.b
Aſcarides lumbricorum ſpecies. 645.c.1.d.e
Aſcites peſſima eſt hydropis ſpecies. 428.c.2.c
Difficiliúſque Tympanite & Anaſarca curatur. e
Aſſa ad impingoandum eliais commodiora. 476. col.1. d.e
In menſtruatis reproba ſunt. c.2.b
Difficiliùs coocoquuntur. c
Pingui aliquo inungendæ, vt humiditas coſeruetur. d
Aſthma importunum cauterio in nucha celebrato curatum. 352.c.1 e
Ad Aſthma ex flatu ſubortum electuarium mirabile. 354.c.1.a
Aſthma eſt difficilis reſpitatio cum ſono & anhelatione citra febrem. 341.c.1.e
Ao iſta definitio admittenda. c.2.a
An ſit d fficilis reſpiratio. e
Aſthma à ſola pituita generari poteſt. 344.c.2.e
An eius proprium ſignum ſit ſtertor. 349.c.1.b
Aſthmatis curatio inſtituitur. 350.c.s c.& 351
An copioſus potus Aſthmaticis conueniat. c.a.c
An ius galli veteris. 351.c.1.e
Aſthmaticis Arſenici vſus, tam in ſuffumigiis, quàm in potu prohibetur. 352.c.2.e.353.c.1.a
Aſtra quomodo morborum curationem indicent. 35. c.2.c
Aſtra ſtudiis fauentia quæ. 7.c.2.d
Aſtrorum vis in hæc inferiora. 602.c.1.a.b
Qua ratione aliquid mali influunt. d.c
Eorum aſpectus & conjunctiooes poſſunt peſtem cauſare. col.2.tota
Aſtrorum mutationes qoid conferant euacuationi. 34. c.2.e.& 35.36.c.1
Auaritia Medico fugienda. 3.c.2.b.c
Eſt vitij omnis metropolis. d
Auctorum lectio varia minus certa & probanda. 8. c. 2.d
Audacia nimia, & citra præmeditationem, inconſtantiam,& ignoraoriam arguit artificis. 13.c.1.b
Medico execranda. ibid.
Auicenna Arabum Medicorum princeps, cum Gentilis illuſtratione legendus. 10.c.1.d
Auibus cur nullus veſicæ, multorum inteſtiootum, lactis & vrinæ vſus, & quid illurum vicem ſuppleat. 471.c.1.d.c
Aureus, pondus eſt ſolido, & exagio æquale. 76. c.1.b
Auriginis curationi pediculorum vſus vtiliſſimus. 638. col.2.a
Vide *Icterus.*
Auris interna verum eſt auditus organum. 255.c.1.b
Auris inflammatione quid intelligendum. ibid.
Eius cauſa. col.2.a
Signa. c
Aurium dolor periculoſior eſt dolore oculorum. 256. c.1.a
Iuuenes grauiùs eo affliguntur quàm ſenes. c
Lenibus medicamentis is affectus curandus. c.2.d
Non iis quæ vomitum mouent. 257.c.1.b
Infundenda in aures medicamenta ſiot actu calida, ſed mediocriter. e
Acetum roſato mixtum mediocriter inſtillandum. c 2.d
Stupefacientia vrgente neceſſitate, infundi poſſunt. 258.c.1.a
Puris in aure collecti ſigna Medicum deludunt. e
Aurium inflammatio ſæua hirundinum ſuctu curata. 258.c.a.d
Aures cur furibus amputentor. 466.c.2.b
Aurora ſtudiis commoda. 8.c.1.a
Auſterum in quo diſcrepet ab acerbo. 642.c.2.c
Auſtrini flatus auditum hebetant, oculis caliginem offundont,& caput grauant. 34.c.2.c
Autumnus ad purgationem accommodatiſſimus. 34. c.1.c
Autumno minus cibandum quàm vere aut hyeme. 535. c.2.a.c
Autumnus multorom morborum parens, & phthiſis præcipuè. 371.c.1.c
Auxilium ægris non differendum Medico, ne eos in vitæ diſcrimen adducat. 53.c.2.b
Axungia anatis qua arte conſeruatur. 86.c.1.b

B

Baccharis non idem eſt ac Aſarum. 91.c.1.a
Bactath, pondus eſt nouem granorum. 76.c.1.d
Balbi ab alui profluuio facilè capiuntur. 33. c.1.a. 326. c.2.b
Balbuties ſermonem impedire poteſt. ibid.
Ij melaocholici ſunt, vel bilioſi. ibid.

Digitized by Google

Balborum tres formæ aſſignantur. c.d
Balneum quid, eiúſque duplex differentia. 130.c.1.b
Balneum aquæ dulcis moderate calidæ corpus ad purgationem parat. 33.c.1
Quænam ipſius vſum impediant. d
Breue tempus requiritur inter ipſum & pharmacum. e
Balnea aquæ dulcis ſunt Gallicò morbo perniciosa. 2 8.c.1.e
Naturalia, nitrea ſulphurea, artus firmant. c.2.b
Balnea hæmoptoicis nocentiſſima. 336.c.1.e
Balneum phthiſicis vtile. 376.c.2.e
Ex lacte potiſſimum. 377.c.1.b
Quod exemplo notabili confirmatur. d
Balnea naturalia muliebri profluuio curando proficua. 491.c.1.e
Balneum grauidis quid officiat. 501.c.2.e
Quid iuuet. 502.c.1.a
Balneum ex lacte, vel ex lacte aqua permixto cui vſui. 600.c.2.e
Balſami proprietates eximiæ. 123.c.2.e
Quibus medetur. ibid.
Eius doſis. 124.c.1.a
Chirurgorum præſidium vtiliſſimum. b
Balſamum pro excludendo calculo præſtantiſſimum. 441 c.1.e
Barba & pallium non faciunt Philoſophum. 3.c.1.a
Baſilicæ dextræ ſectionis in iecoris inflammatione vtilitas. 25.c.1.d
Baſilici vnguenti proprietates. 120.c.1.c
Bechicum medicamentum quid, in quo differat ab arteriaco, eorum facultates variæ. 329.c.2 e
Bellaria ex Rhabarbaro cui vſui. 81.c.1.a
Benedicta in clyſteribus, non per os adminiſtranda, huius vtilitas ad humores pituitoſos, bile permixtos vacuandos, & colicum dolorem ſedandum. 110.c.1.a
Beſſis, octo vncias continet. 76.c.2.a
Bilibra, ſextariorum duorum menſura. 76.c.1.d
Bilis quibus ſyrupis diſponitur, & temperatur. 103.c.1.c
Quibus purgatur. 106.c.2.& ſeq.
Bilis quibus electuariis purgatur. 108.c.2.c.& ſeqq.
Bilis purgandæ pilulæ peculiares. 111.c.1.d.& ſeqq.
Bilis atra ex ſucco melancholico, an deterior eâ quæ ex flaua bile generatur. 202.c.1.a
Bilis atra deterrima eſt. d
Vide, *Melancholia*.
Bilis ſanguini menſtruo permixta quibus medicamentis educenda. 490.c.1.d
Bilis leniter vacuanda. 581.c.1.c
Bilis vitellina vnde generetur. 582.c.1.a
Et vbi. e
Bilioſi purgationibus, & venæ ſectione cautè vacuandi. 37.c.1.d
Veneris vſus ipſis aduerſiſſimus. ibid.
Bilioſi temperamenti ſigna. 37.c.2.a
Borraginis aqua cui vſui. 99.c.2.a
Borraginis ſyrupus bilis aduſtæ affectibus opitulatur, & qua arte parandus. 106.c.1.e
Bradypepſia dicitur cùm alteratio in ventriculo fit ſemicrudo alimento relicto. 395.c.1.e
Bronchium pulmonis, quid. 51.c.2.b
Vnde illud expui contingit. ibid.
Eius ligamenta quibus ex cauſis rumpi, diuidíque contingat. 51.c.2.c
Brutorum in dignoſcendo alimento, & veneno fugiendo ſagacitas. 202.c.1.e
Bryonia in quo à radice Mechoaca differat. 93.c.1
Bryoniæ radicis mira facultas pro hydrope curando. 433.c.1.b
Buglosſæ aqua cui vſui. 99.c.2.a
Buglosſæ ſyrupus cui vſui, & quomodo parandus. 106.c.2.a
Butyrum an menſtruatis conueniat. 475.c.2.e
Eius facultates optimæ. ibid.
Recens non coctum ventrem ſoluit. 476.c.1.a
Facilè in corporibus calidis ſiccis inflammatur, & in bilem conuertitur. ibid.

C

CAcochymiæ in vaſis, & extra vaſa indicia. 549.c.2.d.e
Vtraque in febribus venæ ſectione tenuanda. 550.col.1.d
In Cacochymia puta, ventilatiua ſanguinis miſſio, etiam citra plenitudinem prodeſſe poteſt. ibid. & col.2.b
Cadus, amphora trium vrnarum. 76.c.1.c
Calculoſis cur ſupinus decubitus imperatur. 192.c.1.c
Calculi renum definitio. 434.c.1.d
Eſt & morbus & morbi cauſa. c.2.e
Eius materia craſſa, viſcoſa, & lenta eſt. 435.c.1.d
Eius cauſæ externæ. c.2.c
Decubitus ſuper dorſum in hoc modo reprobatur. e
Perdicis vſus huic affectui vtilis. 436.c.1.a
Lactis vſus, aſinino excepto, prohibetur c.d
Calculi ſigna enumerantur. c.2.tota.& 437.c.1.a
Calculus renum vel veſicæ an hæreditarius. ibid. c.2.d
An incurabilis. e
Ex qua parte vena ſecanda in hoc affectu. 439.c.2.e. 440.c.1.a
Calculum frangentia medicamenta enumerantur. 440.c.2.c.d e
Calculus veſicæ cur dictus funeſtus, miſerabilis & atrox. 441.c.1.d
Eius curatio eadem quæ calculi renalis, ſolúmque intentione differt. e
Calculi ad curationem conſerua mirabilis. 442.c.1.a
Calculorum numerus incredibilis citra noxam excretus, ibid.e
Calor natiuus an cauſa proxima coctionis. 393.c.2.d
Caloris exceſſus ex expirationis potiùs, quàm inſpirationis ſpecie venandus. 346.c.2.e.347.c.1.a.b
Calor naturalis etſi qualitas conueniens, & naturalis, corpus tamen ad interitum perducit. 461.c.2.b
Caloris naturalis maior vel minor calefactio, reſolutio, & rarefactio, victus rationem variat. 535.col.1.d
Camomillæ olei proprietates. 122.c.1.d
Cancrorum fluuiatilium vſus phthiſicis commendatur. 375.c.2.e
Cantaridum vſui ſecundarum expulſioni noxius. 515.c.1.e
Capparum oleum flatibus & obſtructionibus obſiſtit. 123.c.1.e
Capillorum veneris ſyrupus quibus medetur affectibus. 105.c.1.b
Capillorum defluuium ſymptoma eſt, non morbus. 138.c.1.a
Capitis frigidis affectibus aquæ ſalubres. 100.c.2.d
Capitis dolores externi ad oculorum radices non porriguntur. 143.c.1.c
Quando à flatuoſo, & calido vapore oriri iudicantur. d
Quando à bile. e
A pituitæ redundantia. c.2.a
Quando per proprietatem, & primigeniam affectionem & per conſenſum. b
Capitis dolor permanens an morbus, vel ſymptoma. 143.c.2.c

Maximè

Google

Maximè præcauendus eſt. 144 c.1.b
Eius curatio inſtituitur. e.& c.2.& ſeqq.
Quid ſi ab ardore oriatur. 145.c.1.c
Si ab intemperie frigida. col.2.b
A ſiccitate. ibid.
A plethora. c
A bile quibus curatur. ibid.
A pituita. 146.c.2.a
A Melancholia. 147.c.2.a
An ei ſyrupi de aceto parati conueniant. b
Capitis lotio, aut vnctio, an grauidis congruat. 502. c.1.a
Capitis doloribus non ſemper oxyrhodinum imponendum. 612.c.2.e
Præcipuè quando ex multitudine craſſorum humorum aut vaporum oriunt ducit. 613.c.1.a
Capitis in omni dolore venæ ſectio probatur. c
Purgatio. e
Vomitus. col.2.b
Capitis ad calidum dolorem emplaſtrum vtile. c
Item ad frigidum. e
Capitis diuturno dolori ſedando fontanella in ſincipite mirabilis. 612.c.1.a
Capitis dolor intenſus febri ſuperueniens hæmorrhagiâ conſaneſcit. ibid.
Carabes trochiſci quibus medentur. 121.c.2.c
Cardialgia an inter affectus peculiares debilitati ventriculi numeranda. 393.c.1.b
Cardiogmos & cardialgia coincidunt. 393.c.1.d
Vide, *Cor*.
Caro magis ventriculum grauat quàm panis. 396.c.2.e
Carotidum arteriarum, vel iugularium venarum ſectio, vel compreſſio Apoplexiam inducit. 190.c.2.e
Carthami ſeminis temperamentum, & vſus. 94.c.1.b
Carus, ſopor, ſubeth, eſt profundus ſomnus cum principum facultatum læſione. 173.c.1.c
Quo pacto in hoc affectu cerebrum læditur. d
Huius cauſæ quinario numero explicantur, e.& col.2. a.b.c.& 652.c.1.d
A lethargo quibus ſignis diſtinguitur. 173.c.2.d
Apoplexiæ finitimus eſt. 174 c.1.a
Eius curatio. b
Caſeus calculoſis reptobus, recens præcipuè. 439.c.1.d
Caſſiæ fiſtularis variæ appellationes. 83.c.a.a
Eius deſcriptio. b
Quænam probatior. ibid.
Eius temperamentum, & facultates. e
Eius medulla à ſemiuncia ad vnciam, & ſemiſſem paruam ante paſtum ſumenda. d
Quibus modis offertur. d.e
Caſſiæ fiſtularis pulpa in quibus correctione indiget. 84.c.1.a
Tutò grauidis propinanda. b
Vi diuretica prædita eſt. c
Aqua ex eius pulpæ floribus ſtillatitia, vel conſerua ex iis parata ad febres ardentes vtilis. d
Cortex pulpæ caſſiæ menſes prouocat. col.2.a
Ex caſſia vnguentum pro hectica curanda præſtantiſſimum. 600.c.2.d
Caſtorium odore & guſtu homini infeſtiſſimum. 44. c.2.c
Quibus affectibus medeatur. d
Eius temperamentum, & vſus. e
Doſis. 95.c.1.a
Caſtorium intus aſſumptum, vel ſuffumigij inſtar ſecundinas expellit, & menſes prouocat. 515.c.1.c
Catalepſis variæ appellationes, & in quo eius ſubſtantia poſita eſt. 175.c.1.e.col.2.a.b
Catalepſis quî differt ab vteri ſtrangulatione. 494. c.2.b
Catalepſis, affectus eſt ſoporoſus. 652.c.1.e
Duplex eſt. col.2.a
Huius cauſa intemperies frigida & ſicca materialis. b
Curatio remiſſione humoris perficitur. c
Cauterio in plantis pedum curatur. ibid.
Cataphoræ definitio, cauſæ, ſigna, curatio. 174.c.1.b
Cataphora eſt ad ſomnum propenſio. 651.c.2.e
Vide, *Coma*.
Cataplaſma quid, & ex quibus conficitur crudum, & coctum. 128.c.a.d
Cataplaſma ad expurgandas prægnantes vmbilico apponendum, miræ vtilitatis. 505.c.2.d
Cataplaſma vtiliſſimum ad vomitum compeſcendum. 617.c.2.c
Cataplaſma ad cibi ex calore faſtidium, perutile. 619 c.2.c
Catapotia in capitis affectibus, & quo tempore præbenda. 146 c.2.c
Catarrhi nomine quid intelligendum. 632.c.2.c
Eius materia. 633.c.1.b
In Catarrho victus ratio in ſex rebus non naturalibus obſeruanda. 633 c.1.c
Fluxus retentio in eo quando neceſſaria. c.2.d
Caules herbarum eui vſui & quo tempore colligendi. Ex iis lac & lacrymæ educuntur. 78.c.1.b
Caulium calidorum & frigidorum ſpecies. 130.c.2.b
Cauſa efficiens principalis eſt nobilior & perfectior ſui effectu. 463.c.2.d
Vt dicatur efficiens quid requiritur. ibid.
Cauſæ partiales quomodo agunt. 469.c.2.c.d.a
Cauterij potentialis vſus. 129.c.1.c
Cauterium in plantis pedum excitatum letbargum ſanat. 562.c.2 d
Cena, octaua vnica pars. 76.c.1.c
Centenarius, centum librarum pondus. c.2.b
Cephalalgiæ differentia triplex, prima ſumitur ex corporum natura & aptitudine. 141.c.2.a
Secunda ex loco dolente. ibid.
Tertia ex parte affecta. 142.c.1.a
Cephalalgia aut quiuis alius dolor, an ita per conſenſum poſſit in parte fieri, vt caput vel alia pars dolens intemperiem aut continui ſolutionem patiatur. 142.c.1.b.& ſeqq.
Cephalalgiæ cauſæ enumerantur. col.2.d
Signa. 143.c.1.b.& ſeqq.
Curatio. 144.145
Cephalalgiæ à flatu ſubortæ curatio. 147.c.2.e
Ab inflammatorio cerebri affectu. ibid.
Ex deleteria qualitate, aut lue venerea. 148.c.1.a
Per ſympathiam ventriculi. b
Per ſympathiam à iecore. c
A toto corpore ſubortæ. ibid.
Ex ebrietate. d
Ex caſu aut percuſſione. e
Cephalææ & cephalalgiæ differentia. 148.c.2
contumaci Cephalææ conſerua vtiliſſima. c
Ceramium, menſuræ Italicæ ſpecies. 76.c.1.b
Ceraſorum acidorum aqua cui vſui. 100.c.1.b
Ceraſorum item dulcium. 101.c.1.d
Ceratum quid. 128.c.2.b
Cerebri emunctoria quæ. 64.c.2.e
Quibus purgandum ſi frigido humore turgeat. 65. c.1.b
Cerebri ſubſtantia inflammari poteſt. 199.c.2.a
Periculoſior eſt eius inflammatio quàm membranarum. 150.c.1.d
Cerebrum ſentit. 141.c.1.b
Eius inflammatio periculoſa. 144.c.1.b
Cerebrum in epilepſia patitur vt pars inſtrumentalis. 176.c.2.a
In eius ventriculis ſpiritus animalis continetur. 177. c.1.c
Cerebri ventriculorum obſtructio eſt Epilepſiæ cauſa immediata. 180.c.1.d

Cerebrum

Cerebrum in Apoplexia affectum eſſe probatur. 188. c.2.d
Cerebri ſubſtantia in affectu melancholico læditur. 94. c.2.b
Cerebrum ex nimio Veneris vſu quid detrimenti patiatur. 468.c.1.c
Cereniſiæ potus tutò febricitantibus conceditur. 544. c.1.a.b
Ceruicis cum larynge communicatio in quo poſita. 286.c.1.b
Chalcus, pondus eſt duorum granorum ciceris. 76. col. 1.c
Chalybs melancholiæ flatuoſæ præſens remedium. 210
Chatmes, pondus grani hordei. 76.c.1.c
Chelidoniæ aqua viſionem clarificat. 100.c.2.b
Cheme, cochlearia duo continet. 76.c.2.b
Chimicorum dogmata ridicula & ſanæ doctrinæ aduerſa. 14.c.2.& 15.c.2
Chinæ radicis proprietates eximiæ. 585.c.1.e
Chirothecarum ambarum redolentium odore mulieres emortuæ. 6.c.1.d
Chirurgiæ præſtantia commendatur à Medicinæ Principibus, qui in ea excelluerunt. 71.c.1.e
Eius nobilitas, neceſſitas, arduúmque & indefeſſum ſtudium. col.2.d.e
Chirurgicæ facultatis primarij. 10.c.2.b
Chirurgus diuerſus à Medico artifex. 71.c.2.b
Sit iuuenis & immiſericors. ibid.
Sit Medicinæ peritus. e
Chœnis menſura trium cotylarum, & ſeſquiſextarij. 76. c.2.b
Cholera nigra ex melancholia naturali, aut ex flaua bile generatur, non ex pituita. 197.c.2.b
Vide *Melancholia*.
Choleræ variæ appellationes, quid ſit, & vnde oriatur. 622.c.1.d.e
A cauſa externa an periculoſior eſt quæ à cauſa interna. col.2.e
Familiaris eſt æſtati, & autumno. e
Choleræ aſſueti minùs læduntur. ibid.
Huic ſtatim occurrendum quacumque ex cauſa. 623. c.1.a.b
Syrupus contra eam eximius. c.d
Chorion ſecundæ ſiue ſecundinæ nomen. 511.c.2.c
An neceſſariò contineatur intra vterum, fœtu emiſſo. d
Vide, *Secundina*.
Cibus & potus minùs probabilis aliquando ægris concedendus. 22.c.2.a
Quod in morbis, cum acutis, tum chronicis experientia indicat. b.e
Cibus multus in quibus ante purgationem præmittendus. 32.c.1.d
Cibus opportunè oblatus optimum medicamentum. 43.c.2.a
Cibi acuti & acres qui dicantur, ij grauidis non offerendi. 502.c.2.e
Calidi ſunt. 503.c.1.b
Cibus in febribus in qualitate potiùs quàm in quantitate minuendus. 534.c.1.b
Cibus vario ordine febricitantibus præbendus. 540.c.2.d.& 541.c.1
Cibi faſtidio, ſiue ex calida, ſiue frigida intemperie orto, quibus occurrendum. 619.c.1.e
Pilulæ ad cibi faſtidium ex frigiditate eximiæ, col.2.a
Ad cibi ex calore faſtidium cataplaſma. e
Cichorium vnde frigidum & amarum. 66.c.2.e
Cichorij aqua cui vſui. 99.c.2.b
Cichorij cum Rhabarbaro ſyrupus hepatis obſtructionibus, & tertianis nothis vtiliſſimus. 107.c.1.b
Cina, ſextariorum quinque menſura. 76.c.1.c
Citoniorum aqua cui vſui. 100.c.1.c
Citoniorum ſyrupus alui fluxibus & ventriculo intemperato maximè opitulatur. 103.c.2.c
Citoniorum oleum cui vſui. 122.c.2.b
Citri aquæ vtilitates. 100.c.2.c
Citri corticum ſyrupus duplex, quibus morbis medetur. 106.c.1.c
Clyſteris variæ appellationes, eiúſque differentiæ. 128. c.1.a
Attemperantis exemplum. Euacuantis. Anodyni. b
Abſtergentis. c
Adſtringentis. ibid.
Sarcotici. ibid.
Nutrientis. ibid.
Varia eius quantitas pro ætatis & morborum varietate. d
Tepidus infundendus. ibid.
Clyſteres ex vino Apoplexiæ remedio ſunt. 192. col.1.e
Clyſteres in dolore nephritico ſunt purgantibus medicamentis anteponendi. 439.c.2.b
Clyſteres menſtruatis non concedendi, niſi acuto morbo vrgente. 477.c.1.c.2.a
Clyſteres ſale mixti, an & in quibus febribus imperandi. 546.c.2.b.c.& ſeqq.
Clyſteres acuti aliquando vtiles, & ex quibus parantur. 547.c.1.b
Validam virtutem exigunt. c
Etſi non tranſcendant cœcum inteſtinum, à capite tamen, & remotis partibus vaporum communicatione reuellunt. d
Clyſterum ad recipiendum qui ſitus deſideretur. e. & c.2.a.b
Clyſteres nutrientes quibus potiſſimum conueniant. b.c
Cochlear omnium menſurarum pars minima. 76. c.1.d
Coctio ad purgationem requiſita, an debeat eſſe manifeſta ſolùm, an perfecta. 41.c.2.a.b.c
Soluitur illud dubium. c.& 42.c.1.a
Coctio apparens eſt potiſſima bonæ criſis conditio. 60. c.2.c
Facit ceſſare putredinem, quamque id explicationem patiatur. 62.c.1.a
Coctionis cauſa proxima an calor natiuus. 393. col.2.d
Coctio à digeſtione diſtinguitur. 394.c.1.b
Debilis coctionis ventriculi cauſa, an ex inopia ſucci melancholici ab ſplene ad ventriculum delati oriatur. 394
An ad iuuandam coctionem pellente liene, an potiùs attrahente ſtomacho, in ventriculum ſuccus melancholicus deferatur. 394.c.2.e
Coctionis tria ſymptomata. 305.c.1.b
Coctionem ventriculi excrementa interturbant. 395. col.1.d
Coctio læditur illæſo ventriculo. e
Læditur ſatietate nauſeatiua. 396.c.1.c
Coctio fame læditur. 396.c.1.d
Coctio panis eſu iuuatur. 396.c.2.b
Vinum coctioni officit. 398.c.2.b
Coctio mutatione repentina in cibo, & potu læditur. 398.c.1.b
Sed magis in potu. c
In vino albo ad nigrum. c
Læditur ſomno diurno. c.2.a
Veſpertino, & meridiano. e
Immodicâ vigiliâ 399.c.1.e
An motus poſt prandium huic officiat. d
An mutatio inſueta a motu ad quietem magis noceat coctioni, quam à quiete ad motum. c.2.a

Excrementa

Excrementa fœcalia Coctiunē impediunt. 400.c.1.e
Omnis deuique intemperies. col.2.a
Coctio humori ſemiputreſcenti vtilis, dicitur reductio ad benignum. 558.c.2.c
Vide *Concoctio.*
Cœliaca vnde.
Eius cauſæ, ſigna, præſagium, curatio. 655.tota.
Coïtio aſtrorum quid ad curationes commodi aut incommodi afferat. 35.c.2.e.
Colici doloris à nephritico differentia. 439.c.2.d
Culicus dulor cur affectus frigidus appellatur. 612.c.1.e
Colici doloris definitio. 626.c.1.a
Colicus dolor iliaco cur minor. 626.c.1.6
In colico dolore ſentitur ſupra vmbilicum dolor, in iliaco infrà. c
In Colico dolore vumitus, nauſea & fæces retentæ ſentiuntur. d.Ibid.
Colicus dolor ex biliofo humore quomodo curatur. d
Eius inflammatio quibus percipitur. e
Colicus dolor ex pituita vitrea quibus curanda. ibid.
Ex flatu quî cognoſcitur & curatur. col.2.a
Ex fæce retenta quî percipitur, & quibus ei occurritur. b
Emplaſtrum ad colicum dolorem ex flatu. e
Colliquatio membrorum quid. 465.c.2.d
Collyrium album Rhaſis cui vſui, & quibus paratur. 121.c.2.c
Collyrij differentia triplex, ſiccum quippe, liquidum & mellis conſiſtentiam obtinens. 129.c.1.e
Colocynthidis genera duo. 93.c.1.a.b
Probata à reproba quibus dignoſcitur. ibid.c
Eius temperamentum, & vſus. d.e
Colon quid. 626.c.1.a
Colutea Theophraſti in quo differt à Senna. 98.c.2.b
Comatis definitiu. 174.c.1.b.c
Huius cauſæ, & ſigna. d
An detur Coma criticum. e
Eius curatiu eadem quæ lethargi. col.2.a
Comatis vigilis variæ appellationes. c
Coma duplex, ſomnolentum, & vigil. 651.c.2.e
In quo inter ſe differunt. 652.c.1.a
Coma vigil duplex, vigil, & vigil pigrum; quid vtrique peculiare. b
Comatis ſomnolenti, & vigilis cauſæ. ibid.c
Cometæ quid portendant. 602.c.1.b
in iis binæ cauſarum differentiæ conſiderandæ. 603 c.2.c.d.
Comitialis morbus, vide *Epilepſia.*
Comitiſſæ vnguentum quibus affectibus inſeruit. 124.c.2.c.
Compoſitionis in Pharmacia acceptio. 75.c.1.b
in Conceptu qui morbi eueniunt. 450.c.2.d
Conchula pondus drachmæ ſem s. 76 c.1.d
Concilia Medica, conſultationeſque à quibus auctoribus petendæ. 10.c.1.e
Concoctiu quomodo omnia facit calidiora. 472.c.1.b
Concoctio humorum ante purgationem fieri debet. 58.c.2.e. 557.col.1.tota.
In febribus ad purgationem neceſſaria eſt. c.2.a
Concoctiu triplex, obſcura, manifeſta, perfecta. ibid.
Concoctio humoris putridi diuerſa eſt ab humore ſemiputridi. 558.c.1.b
Concoctionis in corpore humano ſpecies duæ, coctiu ſcilicet, ſimpliciter dicta, & maturatio, vtraque explicatur. e
Ad concoctionem noxij humoris ante purgationem ſyrupi in febribus concedendi. 558.c.2.e
Ante Coctionem adſtringentibus non vtendum. 559.c.2.b. Vide *Coctio.*

Confectio Hamech. duplex, ſimplex & compoſita vtriuſque vſus melancholicis humoribus tenuandis frequentiſſimus. 111.c.1.B
Confectiones infrigidantes ſunt, Margaritæ præparatæ. 116.c.1.e
Confectio hyacinthorum, cuius vis mirabilis. col. 2.d.
Confectio liberantis Magiſtralis veneno & peſtiferis affectibus mirificè iuuat. 117.c.2.c
Confectio cordialis, Magiſtralis, peſti, cordis tremori, & animi deliquio prodeſt. d
Confectionis dialexyaluis vſus ad cordis & ventriculi affectus. 118.c.2.a
Confectio Alkermez cui vſui. b
Dicitur & electuarium de granis tinctoriis. ibid.
Prodeſt aduerſus peſtem, & venena. ibid.
Confectiu rauedſeni Meſuæ cui vſui. 119.c.1.a
Confectionis anacardinæ vſus. e
Maxima cautione propinanda; alioquin noxia. d.e.
Quibus paranda. Ibid. & col.2.a.b.c
Confectiunum calefacientium vſus. 118.119
Confectionum opiatarum vſus. 119.col.2.d.& 120.c.1.a.& ſeqq.
Conferentiæ & tolerantiæ diſcrimen. 39.c.2.e
Non ſolum medicamentum exhibendum oſtendunt, ſed de illius recto iudicio teſtantur. 40.c.1.a.
Congios ſextarios ſex, aut libras XII. pendet. 76.c.1.e.
Coniectura actus eſt intellectiuæ potentiæ. 453.c.1.b
Conſcientiæ puritas acceptiſſimum Deo ſacrificium. 2.c.2.a.
Conſeruæ ex quibus fiunt. 120.c.2.e
Infrigidantes ſunt Conſerua violarum. c.2.b
Saccharum bugloſſatum. e
Conſerua acetoſæ. Ibid.
Nenupharis. d
Cucurbitæ. e
Pyrorum citoniorum, ſymphyti maioris, Myrobolani ſaccharo conditi. ibid.
Conſeruæ calefacientes ſunt, Conſerua roſarum Alexandrinarum, Mel roſatum Perſicum, vel Rhodomel Perſicum. 121.c.1.a
Conſerua ſtœchados. e
Conſerua hyſſopi, capillorum veneris, abſinthij, menthæ, florum fumariæ, florum ſambuci. d
Conſerua ex ligno nephritico pro calculi præſeruatione, & curatione præſtantiſſima. 442.c.1.e
Conſerua capitis dolori pertinaci percommoda. 148.c.1.c.
Conſerua ad leniendam & muliendam prægnantium aluum quouis ſuæ geſtationis menſe, vtiliſſima. 505.c.2.b.
Conſeruationis ſuæ rebus omnibus appetitus inſitus. 45.c.1.d.
Conſtipationes vteri quibus ex cauſis fiant. 480.c.2
Vide *Vterus.*
Conſuetudinem quanti faciat Medicus. 38.c.2.a
Eius vis in cibo & potu multùm ad curationem iuuat. b
Conſuetudo vacuationis tolerantiam, non neceſſitatem indicat. 58.c.2.d
Victus rationem docet. 553.c.2.a
Conſultationes quanti Medicis faciendæ. 11.c.2.d
Quanti ſunt momenti vt ægri morem gerant. e
Non ſunt publicè celebrandæ, & ex pluribus promedicus eligendus. 12.c.1.a
Contagium venenoſum an morbi Gallici cauſa potiſſima & immediata. 266.c.2.d
Nihil Contemnere, elugium triplici modo Medicis vtile. 13.c.1.d

Continui ſolutionis ſpeculatio ad Chirurgum potiùs ſpectat quàm Medicum. 71.c.2.a
Contrarium non ſemper petimit contrarium. 45.c.1.a
Controuerſiæ Medicinæ quibus ducibus legendæ. 10. c.1.e.
Contumacia quale in Medico vitium. 4.c.1.a.b
Conuitia in Medicos coniecta. 21.c.1.e
Eludantur. col.2.b.& ſeqq.
Conuulſionis definitio. 176.c.1.b
Conuulſio in morbo comitiali an ad conuulſionem ex inanitione, vel repletione referenda. 176.c.1.e
Conuulſionis caninæ cauſæ tam internæ quàm externæ. 231.c.2.e
An in ea pars ægra ad ſe ſanam atrahat, aut è contra. 232.c.1.e
Vide *Oris tortura.*
Conuulſionis definitio. 235.c.2.e
Galenica conuulſionis definitio an probetur. 236. c.1.a.
An morbus ſit vel ſymptoma. e.& col. 2.a
An ad ſolos neruos referenda. col.1.e
Conuolſionis ſub appellatione an veniat Oris tortura. 236.c.2.e.
An tumor, palpitatio, & rigor. 237.c.1.a
An à paralyſi diſtinguatur. c
Conuulſionis ſpecies à Galeno aſſignatæ an ſolùm admittendæ ſint. col.2.tota.
An ſolùm differentiæ quæ ab Hippocrate. 239.c. tota.
Conuulſio ex ictu, vulnere, punctura nerui ad conuulſionem ex inanitione, vel repletione non referenda. 239.c.2.b
Conuulſionis cauſa ex inanitione an poſitiua ſit, an priuatiua ſiccitas. 240.c.1.b.& ſeqq.
An in hecticos cadat. col.2.e
An generetur à frigiditate congelante. 241.c.1.a
An ab immodico frigore. c
An ſit plena doloris affectio. col.2.e
Conuulſio ſicca an humida deterior. 242.c.1.b
Minùs periculoſa eſt in pueris quàm ſenibus. Conuulſiones pueris ex vigilis, pauore, & luctu, accidunt. col.2.b
Conuulſio ex inanitione difficiliùs curatur quàm ex repletione. e
Ex flatu & torpida refrigeratione concitatæ curatio. 243.c.1.a
Conuulſio orta ex ſcabie intempeſtiuè ſuppreſſa, cà artificioſè reuerſa ſanatur. ibid.
Conuulſio duplex eſt, ex repletione, & inanitione. 647.c.1.e
Quibus præſidiis vtraque curanda. ibid.& 648.c.1.a
Cordis in conſeruatione ſagax & prouida natura. 45. c.2.d.
Cor omnium membrorum calidiſſimum. 354.c.1.e
Non eſt ſpiritu vitali calidius. c.2.e
Humidum eſt 355.c.1.d
Quomodo pinguedo circa cor generetur. col.2.b
An à calido vel frigido. e
In eo cur non generetur pinguedo. 356.c.1.c
Cordis palpitatio ab eius tremore diſcrepat. 357.c.2.b
Idiopathica cordis palpitatio à ſympathica diſtinguitur. c.2.e
Cordis palpitatio à liene per conſenſum ſæpiſſimè oritur. 358.c.1.a
A ventriculo. b
Eius cauſa interna flatus eſt. c
Quod ſigna oſtendunt. e
Cordis palpitatio an hyeme & vere magis inſoleſcat quàm æſtate. col.2.tota.
Huic obnoxij ſunt mœſti & timidi. ibid.e
Huius curatio inſtituitur. 359.rota.
Sacculus ad cordis palpitationem percommodus. 360.c.1.a Vide *Palpitatio.*
Cordis regio aduerſus ſyncopen quibus munienda. 647.c.1.c.
Cor in ſyncope præcipuè afficitur. 362.c.2.b
In febribus primariò. 524.c.1.a
Cor peſtis tempore quibus epithematis toborandum. 605.c.2.c.
Vnguentum ad id præſtantiſſimum. d
Cordis palpitatio à materia flatulenta oritur. 45.c.2.e
Eius curatio. col.2.a
Electuarium ad eam in febribus ottam perutile. b
Corporis humani mutationes vnde petuntur. 17.c.2.e 18.c.1.
Corpus humanum eſt Medicinæ ſubiectum. 18.c.1.e
Corpus qua arte ad purgationem præparandum. 31. c.2.32.rota.33.col.1.
Corpora calida & ſicca cautè phlebotomanda. 36. c.2.b.
Corporis habitudo ad euacuationes faciendas à Medico conſideranda. 37.c.1.b
Corpora macilenta purgationes reſpuunt. e
Obeſa item. col.2.d
Corpus quibus ſignis calidum & ſiccum eſſe deprehenditur. 37.c.2.a
Corpora mollia rara & laxa ſanguinis miſſionem non ferunt. 38.c.1.a
Corpora quadrata carnoſa ſolida tutò purgatione & miſſione ſanguinis curanda. 38.c.1.c
Carpora ſana & temperata vſu ſimilium conſeruanda. 43. c. 2. b. c.
Corporis muliebris formoſitas eleganter deſcripta. 447.
Corporibus ſiccis quid ex inedia nocumenti eueniat. 528.c.1.e.
Corpora impura quo magis nutriuntur, eo magis læduntur 536.c.1.d
Corpus an dari poſſit ſponte laſſum, vel neutrum. 610.c.1.a.b.
An aliquod quod neque ſanũ ſit, neque ægrum. c.d
Corruptelæ affectus vel ſanguinis miſſione, vel purgatione vacuandum monet. 553.c.1.a
Corruptio corporis humani quibus ex principiis appetitur. 19.c.2.d
Alia neceſſaria, & innata exterior & naturalis. e
Non neceſſariò per temporum inordinationem in nobis oritur. ibid.
Corticum temperamentum. 133.c.1.e.c.2.a.b
Corus, modios triginta capit. 76.c.1.e
Cotoneum pomum cardiacum, veneno reſiſtens ideoque in eo ſcammonium præparatur. 86.c.2.d
Cotyla nouem vnciarum menſura. 76.c.1.c.456. cu.b.col 2.d.
Creationis rerum omnium ordo recenſetur in quo mulier cæteris antecellit. 448.449
Cremiſſus, ſolidum autem eſt & 18.vnciæ pars. 76. c.2.a.
Criſis tempore non euacuandum. 27.c.1.e
Niſi maxima neceſſitas vrgeat. 28.c.1.a
In idem tempus incidit cum acceſſione. b
Criſis perfecta quæ dicatur. 566.c.1.e
Cruditatis diuiſio eſt in eam quæ ex alimento, & eam quæ ex vitij ventriculo. 400.c.1.c
Cruditas acida nõ ſemper à frigiditate oritur. 401.c.1.a
Cruditatis nidoroſæ & acidæ ſigna an à Galeno recte diſtincta. 402.c.1.a
An ſignis cognoſci poſſit, an humor vel intemperies cruditatis cauſa ſit. e
Cruditas acida in calidis naturis deterior eſt nidoroſa. 403.c.1.b.
Cruditas ventriculi, aut venarum an venæ ſectionem indicet. 555.c.2.e
Cuſcus quid apud Arabes. 623.c.2.a

Cubical

Cubiculi ſplendor an noxios febrientium vapores diſcutiat. 522.c.2.a
An lentiſci ramis refrigerandum. 524.c.2.b
Cucurbitæ aqua cui vſui. 99.c.2.d
Cucurbitula ſcarificata ſub mammis appoſita menſes cohibet. 489.c.490.c.1.a.b.
Culcitra ſuper vmbilicum geſtata ad fœtum firmandum vtiliſſima. 505.c.1.e
Curatio vt tuta fiat, quibus conſtare debet. 23.c.1
Curare meliùs quicquid non docet, ſophiſticum eſt, & ab arte alienum. 1
Cyathus drachmarum decem pondus. 76.c.1d
Cynicus ſpaſmus. Vide *Oris tortura, Conuulſio canina.*

D.

Darchiminum, pondus eſt drachmæ ſemiſ. 76.c.1.d
Danic, pondus ſex granorum hordei. 76.c.1.c
Decamech, pondus eſt drachmæ vnius. d
Decocta para idis, & vacuandis menſibus commoda. 483.c.2.b.c.d.
Decubitus ſupinus an Apoplexiã generare poſſint. 192.c.1.b.
Cur calculoſis imperatur. c.d.
Laborioſus eſt, & in calculoſis reprobus. 435.c.2.e
Decubitus in latus optimus eſt. 525.c.1.a.b
Et præcipue dextrum. c
Decubitus ſupini incommoda. d.e
Oculos lædit. c.a.b
Pronus in morbis acutis ſemper peſſimus. ibid.
Declinis in febribus improbatur. e
Deglutiendi difficultas vnde generatur, & quibus præſidiis ei occurrendum. 650.c.2.c.d
Vnguentum ad id præſtantiſſimum. e
Delirium quid? Eius variæ differentiæ. 150.c.1.c
Varij gradus. c.2.a.b
An ſit ſignum pathognomonicum lethargi. 169. col.1.c.
Delphinium & ſenna in quo differunt. 98.c.2.a
Denarius, argenteus eſt, & octaua vnciæ pars. 76.c.2.a
Dentium doloris definitio. 260.c.1.e
Dentes & oſſa in quo differant. 261.c.1.a
Senſu præditi ſunt. ibid.
Eorum vſus. c.d
Dentium doloris cauſa. e
Dentes intumeſcere & inflammari poſſunt. 259.2.c.2. tota.
Dentium dolorem per conſenſum quid cauſetur. 260. c.1 a.
Huius doloris ſigna, & præſagium. c.d
Dentes exſiccantibus & frigidis conſeruantur. ibid.
Ab intemperie frigida quibus curandi. c.2.b
Nimia ſiccitate. d
Ab humorum redundantia. e
Si cum ſanguinis plenitudine ſanguis mittendus. ibid.
Si vigente dolore vires imminuantur, ſtopefacientibus vtendum. 261.c.1.b
In Dentibus calculi generantur, quod exemplo confirmatur. c.& col.2.tota.
Dentifriciorũ differentia duplex, aſſignatur. 129.c.1.d
Deſtructionem ſui nihil per ſe quærit, quod aliquando per accidens fit. 464.c.1.a
Dei cultus rebus omnibus præmittendus. 1
Sacrorum, Ethnicorúmque ea de re ſenſus. ibidem & 2.
Deus animum, & conſcientiæ puritatem, non ſacrificia inſpicit. 2.c.1.c.c.2.a
Deus ſummus Medicus eſt, & ſolus vitæ mortiſque poteſtatem habens. 2.col.1.d
Deus in quibus generationibus vicem formæ ſubſtantialis ſupplet. 465.c.1.e
Diabetes quis affectus, an ad ſolos renes referendus. 443.c.5.b.c.
Paulatim generatur. col.1.c
Caninæ appetentiæ rectè à Galeno comparatur. e
A calida renum intemperie ſemper oritur. 445.col. 1.d.
Tres diuerſæ renum facultates in hoc affectu oblæduntur. col.2.d
Huius morbi præſagium, & curatio. 446.col.1. a.b.
Diabetes frigidiſſimo balneo curatus. d
Diacalamintha cui vſui. 119.c.1.a
Diacarthamum flauæ bili, & pituitæ educendæ perutile quomodo parandum. 110.c.1.b
Diacaryon repellens medicamentum in Angina commendatur. 288.c.2.e
Diacatholicon vulgare, ſed vtiliſſimum, omnibus ætatibus accommodum. 109.c.1.a
Diachyli ſimplicis, & compoſiti vſus. 226.c.2.b
Diacinnamomum cui vſui. 518.c.2.d
Diacnicu ſyrupus quibus affectibus vtilis. 507.col. 2.a.
Diacodion vigiliis & ferinæ tuſſi, aliiſque profluuio perutile. 117.c.2.a
Diacoſton quibus affectibus vtile. 118.c.2.e
Diacurcuma magna & minor iiſdem affectibus medetur. 119.c.1.a
Diacyminũ electuarij ſpecies tenaces humores abſumens. 118.c.2.d
Diadicamnum cui vſui. e
Diagalangæ proprietates. 518.c.2.d
Diagridion quomodo præparandum. 86.c.2.e
Diæreſis dicitur ruptio, vel ſciſſio vaſis. 487.c.2.e
Quomodo fit in menſtrui fluxu. 488.c.1.a
Diæta cæteris Medicinæ partibus anteponenda. 396. c.1.e.
Diætæ ſeu victus rationis acceptiones variæ. 530.c.1. b Vide *Victus ratio.*
Diahyſſopum aſthmaticis quid conferat. 118. col. a.e.
Dialacca maior & minor quibus medetur 119. col.1.a.
Dialthææ vnguenti ſimplicis, & compoſiti vſus. 125. c.1.c.d
Diamanna Meſuæ, & Diacaſſia Meſuæ, & Magiſtralis quomodo paratur, & cui vſui. 109. col. 1. d. e.
Diamargaritum frigidum à quo compoſitum, & cui vſui. 117.c.1.b
Diamargaritum cõmune ventriculum & vterum granidarum roborat, eſtque Auicennæ electuario ex margaritis præſtantius. 504.c.a.c.d
Diambra quibus malis opitulatur. 518.c.2.c
Diamori vſus, in Angina vtilis. 288.c.2.c
Diamoruſia Meſuẽs quibus morbis proſit. 118.col. 2. e.
Diamoſchi dulcis facultates & vſus. 118.c.1.e
Diamoſchi amari. col.1.d
Diamyrrhæ proprietates eximiæ. 219.c.1.a
Dianiſum electuarium quibus affectibus vſui ſit. 118. c.2.d.
Diapalma quibus proſit. 127.c.1.b
Diapapaueris vſus bilis & ſanguinis ardori temperando mirabilis. 107.c.1.e
Diapedeſis eſt ſanguinis per pores ſeu tranſpiracula venarum & arteriarum percolatio. 487.c.2.e
Quomodo fit in immodico mẽſtrui fluxu. 428.c.1.a
Diapenidion thoracis affectus, tuſſim, vocis iacturam, tabem, & purulentos excreatus ſanat. 117.col. 2.a
Diaphœnici ad pituitam purgandam vtilitas, omnibus frigidis affectibus offertur, & qua doſi. 109.c.2.c
Qua arte admiuiſtratur. d.e

Diaprunorum thoracis vitiis opitulatur. 119.c.1.a
Diaprunis ſimplicis vſus, febribus malignis peruttilis. 108.c.2.d
Diaprunis laxatiui idem vſus, ſed potentior. e
Diariæ ſimplicis & compoſitæ differentia. 563.c. 1.b
Item Diariæ ex labore, ex bubone. d
Ex adſtrictione pororum patua. e
Ex cruditate in prima corporis regione. col.2.b
Diariæ ex ſolis ardore curatio. 564.c.1.a
Diarrhodon Abbatis eui vſui, & qua arte paratur. 117. c. a. b
Diarrhodonis Meſuæ trochiſci quibus medeantur. 121.c.2.e
Diarrhœæ obnoxiis purgandis, an humorum coerctio, & canalium apertio præmittenda. 32.c1.e
An permiſcenda vomitoria medicamenta. col.2.b
Qui Diarrhœæ obnoxij. e.33.c.1.a
Diarrhœa, eſt alui profluuium, varium pro cauſæ varietate. c.2.e
Symptoma eſt in genere excrementi immutati, in quantitate, qualitate & tempore, & etiam in genere actionis læſæ facultatis expultricis. 620. c.1.a
Quib. ſignis pars affecta in diarrhœa dignoſcitur.c
Diaſatyrium facultatem habet multi ſeminis generandi, & veſicæ, renúmque imbecillitati opitulatur. 119.c.1.a
Diaſcordij aduerſus peſtilentes morbos, febréſque malignas vſus mirificus. 118.c.2.c
Diaſenna malancholicis humoribus vacuandis pertile. 114.c.1.2
Diaſulphur palati & pectoris humores tenuat. 119. c.1.a
Diathamaron aſthmati opitulatur. ibid.
Diatragacanthum calidum ſoporoſis & thoracis affectibus prodeſt. 119.c.1.a
Diatragacanthum frigidum quibus affectibus vtile. 117.c.1.c.d
Diatrion ſantalon ventriculi, cerebri, & hepatis affectibus vtile. ibid.
Diatrion pipereon tenacibus humoribus abſumendis vtile. 118.c.2.d
Curando frigido ventriculi temperamento eximiū eſt. 406.c.1.d
In nidoroſa cruditate concedendum. col.2.a
Diaturbith maioris & minoris vſus, & præparatio. 110.c.2.d.e
Diaxyloës confectio alexipharmaca eſt, & quibus morbis proſit. 118.c.2.a
Diazingiber quibus aff. ctibus vtilis. d
Dies ſtudiis & labori deſtinatus. 8.c.1.b
Die critico quando natura aliquid tentat euacuare, an liceat Medico aliquid efficere. 28.c.2.d
Vide *Febris*.
Digeſtio & coctio in quo differunt. 394.c.1.c
Dilatio ab omni artifice aliena, in Medico vitæ periculum parit. 13.c.2.a
Dinos, vide *Vertigo*.
Dipondium, duarum librarum pondus. 76.c.2.a
Diſpoſitiones calidæ à cauſis frigidis oriri non poſſunt. 612.c.1.b
Diſſuetudo quando purgationem prohibet. 38.c.2.e
Diues vir bonus euadere non poteſt, ſi Platoni credatur. 3.c.2.d
Diuitiarum non poſſeſſio affligit, poſſeſſio torquet, & amiſſio conſumit. 4.c.1.a
Diuinum apud Hippocratem & Galenum quid ſonet. 450.c.1 d
Doctus in quo à prudente diſtinguitur. b.c.2.c
Dogmatica & Empirica Medicina in quo diſcrepent 16.c.1.a
Vide *Medicus*, *Medicina*.
Doloris ex varietate locorum affectorum varietas conijcitur. 53.c.1.e
Dolor ſtupidus in neruis & muſculis an aſtruendus. ib. & col.2.a
Dolor punctorius ſiue mordicans membranarum affectum denotat. Cauſam habet calidam & mordacem humorem. 53.c.2.b
Dolor omnium ſymptomatum grauiſſimum. 63.c.1.a
Prior ſedandus. b
Quibus præſidiis ei ſuccurrendum. d
Vniuerſalibus, quæ varia ſunt. col.2.a
Eius differentia duplex, dupléxque curatio. e
Doloris ad generationem quid requiratur. 142.c.2.c. 140.c.1.d.e.
Eius cauſa duplex ſolutio continuitatis, & intemperies. 141.c.1.a
Dolor inter ſyncopes cauſas numeratur. 365.c.1.c
Dolores febribus aduenientes an omnes calidi. 612. c.1.a.
Dolor colicus, iliacus. Vide *Colicus*, *Iliacus*.
Dorſi incendium quibus temperamentis commune. 624.c.1.d.
Vnde oritur. e.col.2.a
Rarò in hoc affectu purgandum. c
Syrupus de niue cum ſero lactis ad id eximius. d.e
Quid, & quibus auxiliis curandum. 624.c.1.e 651. col.1.c.
Singularis ad dolorem illum remedij exemplum. b. e.
Drachma ſex ſcrupulis conſtat. 75.c.2.b
Ducenda, quæ ſunt, quò natura vergit maximè ducenda. 25.c.1.e.26.c.2.a
Duella, eſt duorum ſolidorum aureorum pondus. 76. col.2.a.
Dyſenteria quid, & vnde ſic dicta. 634.c.1.d
Eius tres gradus explicantur. c.1.e
In quo ab aliis fluxibus cruentis diſcrepat. 635. c.1.b.
Dyſenteria ab atra bile an omnium peſſima. e
Quid pro eius curatione obſeruandum. e.2.b
Quibus curatur. c.d
Pilulæ ad eam expertiſſimæ. e
Dyſpepſia eſt deprauata coctio. 395.e.1 e
DyſpnϾ duæ ſpecies ex calore & organorum anguſtia, à debilitate orta penes magnitudinem, celeritatem, & frequentiam diſtinguantur.
DyſpnϾ definitio Galenica an probetur. 341.c.1 e
An variæ eius ſpecies conſtituendæ. c.2.e
Dyſpnœa ſi fiat ob collectam ſaniem in empyemate, ſiue ſuppuratione manifeſtum indicit ſuffocationis periculum. 342.c.1.b

E

Ebeni proprietates, vide apud Dioſcoridem. *lib.* 1. *de Ebeno*. Guiacum nominatur. 387.c.1.b
Ebullitio ſanguinis, veneris vſu non compeſcendi. 477.c.2.d.
Eclegmatum appellatione quid intelligendum, eorum variæ vtilitates. 108.c.1.d.e
Formæ variæ. c.2.a.b
Eduliorum prauorum vſu aliquando ægri conualeſcunt. 22.c.2
Vide, *Cibus*.
Electuaria vnde ſic dicta. 108 c.2.e
Quæ bilem tenuant, ea ſunt, Diaprunis ſimplex. d
Diaprunis laxatiuum. e
Electuarium de pſyllio. ibid.
Roſarum Meſuæ. 109.c.1.a
De ſucco roſarum Nicolai. ibid b
Lenitiuum Rhaſis. c
Lenitiuum de manna. d

Electuaria

Electuaria pituitam purgantia, ſunt Diaphœnicum. 109.c.2.c.
Electuarium Eleſcoph, ſeu Epiſcopi, cuius vtilitas mira in colicis doloribus. d
Electuarium Indum minus. e
Et multa quæ colliges ex pag. 510. tota.
Melancholiam purgant, Diaſenna. 111.c.2.a
Confectio Hamech. ibid.
Polypodium Magiſtrale. b
Electuarium de gemmis ſine ſpeciebus, & cum ſpeciebus cui vſui. 117.c.1.e
Electuarium de ſcoria ferri. c.2.e
Electuarij de baccis lauri Rhaſis vſus. 118. col.2.e.
De aromatibus Galeni. ibid.
Electuarium de granis tinctoriis ad venena & peſtiferos affectus mirificè prodeſt. 118.c.2.b
Electuarij ex citro Meſuës vſus. c
Lithontribi. 519.c.1.c
Electuarium ex chalybe ad Hypochondriacos affectus eximium. 210.c.2.c
Electuarium mirabile ad aſthma ex flatu, 354.c.1.a
Electuarium pro nimio fluxu hepatico perutile. 483.c.2.c.
Electuarium roborandis partibus, & flatibus diſcutiendis, corpore expurgato menſtruo. 483.col.2.e
Electuarium ex margaritis Auicennæ ad grauidarum Ventriculum & vterum roborandum iuuat. 504.c.2.c.d.
Electuarium peſtis veneno reluctans. 606.c.1.a
Electuarium ad cordis palpitationem in febribus ortam præſtantiſſimum. 645.c.2.b.
Elixa minùs aſſis nutriunt, & impinguant. 476.col.1.e.
Elleborus duplex, niger & albus. 196.c.1.c
Quomodo cognoſcitur, corrigitur. ibid.
Eius vſus, & doſis. d.e
Embrocha quid, & ex quibus fiat. 119.c.1.a
Embryonis triplex vitæ gradus. 464.c.1.c
Empetron & ſenna in quo differunt. 98.c.2.b
Empirica ars in quo à rationali Medicina differat. 15 c.1.e.& c.2.
Empiricæ Medicinæ & Dogmaticæ fundamenta excutiuntur. 15.16.17
Emplaſtrum Zachariæ cui vſui. 126.c.1.d
Meliloti. e
De Mucilaginibus. ibid.
Emplaſtrum de nido hirundinis anginam deſperatam ſanat, multiſque aliis affectibus perutile. 126.c.2.a
Emplaſtrum diachylon ſimplex, & compoſitum quibus vtile. b
Emplaſtrum apoſtolicum. c
Diaphœnicum Alexandri. ibid.
Oxicrateum Vigonis. ibid.
Emplaſtrum ſtomachicum Magiſtrale. d
Aliud pro matrice Magiſtrale. ibid.
De baccis lauri. e
Contra rupturam Magiſtrale. ibid.
De pelle arietina. 127.c.1.a
De ranis, ſeu viperinum. ibid.
Aliud Magiſtrale contra dolores articulorum. b
Aliud de Geminis. ibid.
Diapalma. ibid.
Triapharmacum Galeni. c
De Gratia Dei. ibid.
Emplaſtrum ceroneum. ibid.
Emplaſtrum Iſis. d
Ex Gallia moſchata Meſuër. d
De Centaurea. De Betonica. ibid.
Emplaſtri & cerati affinitas, & quid vtrúque. 128.c.2.b
Emplaſtrum mirabile ad ſomnum conciliandum. 208.c.1.e.
Emplaſtra ventriculum firmantia in poſteriore parte applicanda. 405.c.1.d
Stomachica emplaſtra cibo in ventriculo exiſtente interdicenda. 405.c.1.e
Item roborantia. 406.c1.b
Emplaſtrum obſtructionibus aperiendis vtile. 484.c.1.a.
Emplaſtrum ad menſtrui fluxum immodicum compeſcendum perutile. 491.c.1.c
Emplaſtrum ad capitis calidum dolorem. 613.c.1.e
Perutile ad frigidum. e
Aliud ad alui fluxum ſedandum. 625.c.1.e
Aliud ad colicum dolorem ex flatu. 626.c.2.c
Empyematis definitio expenditur. 378.c.1.e
Fit ex pulmonia. 379.c.2.d
Vulnerati non repurgato pure per partem externā fiunt Empyematici. e
An ob id moriantur. 380.col.1.a
Decem Empyematum ſigna ſigillatim expenduntur. col.2.d
An Empyematicorū febris ſit hectica, an putrida. e
An ab iis inſeparabilis. ibid.
An grauiùs noctu, quàm interdiu infeſtet. 381.c.1.c
Sudores in iis ad ſetentricem virtutis debilitatem referendi. col.2.e
Oculorum cauitas & vnguium curuitas eos ſemper comitatur. d
Tuſſicula arida. 382.c.1.a
Empyematis indicium an ſit ſummorum digitorum calor. o
An pedum tumor. o
An inappetentia. col.2.b
An puſtulæ in corpore apparentes. d
Alia Empyematis ſigna præter Hippocratica. 382.c.1.e.
Rigor inter eius ſigna reponendus. 383.c.1.c
Pondus in thorace. e
In vno thoracis latere contineri poteſt, nec alteri communicari. col.2.a
Medico perneceſſariū eſt eius initium cognoſcere.e
Empyici qui ex morbo laterali ſuppurantur, ſi in quadraginta diebus purgentur à die quo ſit ruptio, liberantur, ſi verò non ad tabem tranſeunt. 384.c.2.d
Empyema falſū, varo minùs periculoſū eſt. 385.c.1.b
Empyematis in curatione an indicatio ſumēda ſit à febre, an à ſuppuratione. 385.c.1.a
Huic aliquando venæ ſectio neceſſaria. c.2.c
Empyicis deſperata ſalute pectus aperiendum ſectione, vel vſtione inter tertiam & quartam coſtam celebrata. 386.c.1.c
Empyema teſtudinum ſyrupo, & ebeni decocto curatur. c.2.d.
Endiuiæ ſyrupus morbos bilioſos attenuat, hepati & renibus affectis opitulatur. 103.c.1.d
Enema, ablutio. Vide *Clyſter*.
Enixæ curatu difficiles. 449.c.2.c
Periculoſi, ac lethales earum morbi. 450.c.1.b
Enixæ qua cautione regendæ. 509.c.2.d.510.tota
Enixarum naribus fœtida admouenda. 510.c.1.b
Quib. auxiliis cauendū ne in iis fœtus extinguatur.c
Syrupus eximius iis à partu exhibendus. d
Vide *Grauida*.
Epiala febris pituitoſæ ſpecies, vnde, & quibus ex cauſis generatur. 595.c.2.c
Epilepſiæ definitio. 175.c.2.c
An ſit conuulſio, aut motus conuulſiuus. d
In quo à conuulſione differt. 176.c.1.b
In Epilepſia motus eſt contra naturam. c
Quomodo in ea cerebrum patitur. col.2.a
In Epilepſia an ventriculus anterior, medior, aut poſterior afficiatur. 177.c.1.a
Epilepſiæ tres differentiæ. col. 2.d.& ſeqq.

An prima rectè à Galeno conſtituta. 178.c.1.e
An ſecunda. c.2.a
Epilepſiæ cauſa duplex. e
An craſſo aut tenui humore ſemper oriatur. d.& 179.c.1.& 2.a.
Eius cauſa poteſt eſſe nuda, & immaterialis eius qualitas. 179.c.2.b
A bile, ſanguine, pituita, & melancholia oriri poſſe quibus probatur. d.e
Eius immediata cauſa eſt cerebri ventriculorum obſtructio. 180.c.1.d
Cauſæ externæ enumerantur. e.& col.2.a
Præſentem Epilepſiam quæ denotant? c
Quæ dignotionem eius differentiarum. d
Quæ hyſtericam Epilepſiam præcedant. e
Epilepſia pituitoſa infrequentior eſt melancholicâ. 181.c.1.a.b
Epilepſia melancholica perniciofior eſt pituitoſâ. c
Infantilis & puerilis ætas Epilepſiæ magis obnoxia. d
Eſt affectus hæreditarius. col.2.b.& ſeq
Ante diem decimum quartum eſt morbus acutus. 182.c.1.c
Ætatis mutatione ſanatur. d
An pueri ad ætatem calidiorem accedentes, ab ea conſaneſcant. col.2.a
Epilepſiâ frequentiùs tentantur mulieres quàm viri. 183.c.1.a
Non tamen ad ea quæ in cerebro generatur. ibid.
Epilepſia facilè corripiuntur vertiginoſi. c
Antiqua ægrè ſaneſcit. d
Eius curatio inſtituitur. e
Cauſa eius quibus remouenda. 183.c.2.a
Epilepſiæ veneris vſus concedendus. 184. col. 1.e.& ſeqq.
Quando pro ea curanda ſanguis è talo, aut cubito mittendus. col.2.c.d
An apium eius curationi ſit ex vſu. 185 c.1.a
Epilepſiæ contumaci ſtybij vſus perutilis. 185.c.2.a
Sinapiſmi, ſtillatitia, &c. d.e.& 186.col.1.2.b
Gagatis lapidis ſuffitus ex vſu eſt. col.2.c
Præcipuè ſi ab vtero oriatur epilepſia. ibid.
Si per conſenſum à ventriculo oriaturquid tentandum. d
Quid ſi ob impactos tenaciter ventriculo craſſos humores. ibid
Si ex vteri vitio. e
Epilepſia ſi per conſenſum cum extremis partibus oriatur quid moliendum. 186.c.2.e.187.c.1.a
Si pueris accidat. b
Si non ſit morbus hæreditarius. c
Si ex concreto lacte. d
Si vitium ſit hæreditarium. e
Si puer prouectioris ſit ætatis. ibid
Epilepſia ex grumoſo ſanguine in collo veſicæ retento enata, eo excreto curata. e.2.b
Epilepſia ab infantibus quo antidoto tutò arcebitur. 518.c.2.d
Epilepſia qui differt ab vteri ſtrangulatione. 494 col.2.b.
Epithema cui vſui, & ex quo fiat. 129.c.2.b
Epithymum flos eſt plantæ iuxta thymum naſcentis. 96.c 1.d.
Præſtantius colligitur in Apulia, & Creta, & Hiſpania. e
Eius proprietates, & doſis. ibid
Epithymi ſyrupus affectibus melancholicis curandis percommodus. 108.c.1.b
Errhinorum differentiæ, & vſus. 65. tota. & 129 col.1.2
Errhina medicamenta oculorum affectibus noxia. 253.col.1.c.
Errhinum læſo olfactui efficaciſſimum. 260.c.2.d
Errorem fateri ingenui, & conſtantis animi eſt. 5. col.1.e.
Reprehendere docti & vtilis eſt. c.2.c
Eſſentiæ rerum, non nomina religioſè quærenda. 11. c.1.d.& c.2.
Eſulæ herbæ lactariæ differentia duplex. 94.c.2.a
Eligenda parua, magna pernicioſa & veneuoſa. ibid.
Eſulæ vſus temperamentum, doſis. b
Euacuationes in diebus criticis non faciendæ. 27. c.2.c.
Niſi vrgeat morbus. 28.c.1.a
Quid priùs obſeruandum. c
Vide *Purgatio.*
Eunuchi ſeu ſpadones cur calui non ſint. 466.c.1.b
Eupatorij ſyrupus pituitoſis humoribus tenuandis vtiliſſimus. 107.c.1.d
Eupatorium trochiſcatum cui vſui. 121.c.1.d
Euphorbium rarò à Medicis adminiſtratur ob caloris vehementiam. 94.c.1.c.d
Quod ſeligendum. e
Euphraſiæ aqua hepatis,& oculorum affectibus prodeſt. 100.c.2.b
Exagium, pondus drachmæ cum dimidia. 76.c.1.b
Exanthematum in infantulis copia vnde oriatur. 455. c.2.b.
Excrementa fæcalia enctioni obnoxia. 400.c.1.e
Excrementum quid? An eo nomine donandum ſemen. 465.c.2.e
Excretiones magnæ peſſimæ. 39.c.2.d
Exercitium quid ſanitati conferat. 477.c.1.d
In menſtruatis improbatur. ibid.
Exercitia quæ grauidis conueniant. 501.c.1.e.& ſeqq.
Exolutio virtutis quid? Diſtinguitur a ſyncope,& animi deliquio. 361.c.1.a
Experientiæ initium à caſu, fortuna & animantium imitatione deducitur. 27.c.1.b
Non ſufficit ad artem conſtituendum. c
In quo differat ab experimento. e
Experientia vt fiat quæ aduertenda. 17.c.2.b
Experientia ex ſenſu fit. 451.c.2.a
Experimentum quid? 452.c.1.e
Experimentum ex multis experientiis conſtat. 17. col.2.a.
Quibus ex cauſis periculoſum. ibid.b.c
Experimentum eorum eſt quæ ſæpe ſimili modo contingunt. 16.c.1.e
Expirationis nullus muſculus opifex eſt. 327.c.1.c
Extremorum frigiditas in febribus malignis vnde oritur, & quo auxilio calor reuocatur. 651.c.1.a.d

F

FAciei morbi ante corporis vacuationem medicamentis non infrigidandi. 41.c.1.a
Facultate triplici omnia animalia gubernantur, appetitrice ſiue naturali, vitali,& ratiocinatrice. 48.c.2.d
Facultatum omnium robur ad euacuationes ſummè neceſſarium. 48.c.2.e.& 49. tota
Facultatum, præſertim vitalis, robur ad euacuationem eſt contemplandum, quomodo ad eam impediendam vitium læſio,& debilitas cognoſcitur. 50.c.1.d
Facultates principes meritò plures conſtituuntur. 150.col.2.d.
Ex iis ſenſus communis excludendus. 151. col.1. tota.
Facultates rectrices tres ſunt, ex quarum læſione triplex exurgit phrenitidis ſpecies. 151.c 2.e
Facultates rectrices ſedibus diſiunguntur. 152.c.1.b
Facultates principes animæ per organa operantur. col.2.e.

Facultas

Facultas ſenſitiua & motiua differunt. c.1.e
Facultates ſenſitiuæ inter ſe diſtinguuntur. c.2.b
Magis immateriales ſpiritibus purioribus, & ſplendidis communicantur. e
Facultas naturalis ventriculi fruſtra duplex admittitur. 419.c.1.c
Facultas ſanguifica quibus ſignis obledi percipitur. col.2.e.
Rubida proluuies inter ea cenſetur. 420.c.1.e
Facultas formatrix etſi qualitas ſit ſeminis, corrumpit tamen partem ſpirituoſam in qua ineſt. 461.c.2.b
Facultas formatrix concurrit in genere cauſæ inſtrumentalis ad productionem formæ ſubſtantialis, quamuis accidentia ſubiectentur in toto compoſito. 463.c.2.c
Non eſt ſemini violenta, ſed naturalis. 464.c.1.d. & ſeq.
Facultas formatrix quomodo concurrit ad generationem ſubſtantiæ, eiuſque duplex acceptio. 462. col. 2.d.
Facultas productiua partium ſimilarium & diſſimilarium differunt. 462.c.2.e
Facultatis formatricis variæ appellationes, eadem eſt quæ diſcretiua. 473.c.1.c
Eius opera admiranda. d
Facultatis formatricis munera in pullis recenter natis. 472.c.2.e.
Facultas requiſita vt æger poſſit vſque ad ſtatum ſufficere an ſit naturalis, animalis, an vitalis. 538.c.2.c.
Facultatem vitalem robuſtam eſſe, & poſſe vſque ad ſtatum ſufficere quo ſigno indicet Galenus. 539. col.1.b.
Fallere nec falli Dei eſt, hominis contrà. 5.c.1.e
Famis naturalis cauſæ. 640.c.1.b
Eius organum eſt os ventriculi. ibid.
Famis caninæ cauſa eſt corporis inanitio. c
An ab immodica melancholiæ portione, à ſplene ad ventriculi os præter naturaliter tranſmiſſa concitari poſſit. d.e
A frigido oritur ventriculi intemperamento. c.2.b
Quibus præſidiis curatur. 641.c.1.e
Vinum ad famem canicam ex frigiditate, generoſum artificioſè paratur. 641.c.2.b
Farinæ calidæ in primo & ſecundo gradu. 132.c.1.d
Frigidæ in ſecundo. e
Faſciculus eſt quantum menſurâ brachij capitur. 75. c.2.d.
Faſtidium purgationem prohibet. 31.c.2.c
Febris in infantibus quomodo eliminanda. 69.c.2.e. 70.c.2.s.b.
Febris Gallica putrida eſt & in hecticam aliquando commigrat. 267.c.2.e.
Ea præſente an ſudorifica celebranda. 271.c.d
Febris phthiſin perpetuò comitatur. 375.c.2.d
Ab empyemate inſeparabilis eſt. 380.c.2.e
Et in eo grauiùs noctu quàm interdiu infeſtat. 381.c.1.e
Febres bilioſæ non ſolùm ex rubea, citrina, flaua, pallida, ſed & vitellina ac æruginoſa bile naſcuntur. 413.c.1.e.
in Febrientibus motus, & exercitatio reprobantur, quies verò proficua. 546.c.1.e
Febris lenta mulieres quibus menſtrua non probè fluunt, perpetuò comitatur. 481.c.2.a.b
Quod conciliatur. e
Febricitantium cubiculum lentiſci ramis refrigerari poteſt. 524.c.2.b
In latus decumbere debent. 525.c.1.a.b
Dextrum præcipuè laudatur. c
Decubitus ſupinus reprobatur. d.c.& c.1.a
Pronus peſſimus eſt. c
Vt declinis. d
Febrientibus victus ratio præſcribitur. 526.c.1.a
Minùs ſunt cibandi ſanis. d
Quibuſnam victus in extremo tenuiſſimus præſcribendus. c.2.b.c
Febre præſente quodnam temperamentum ad ſuſtinendam inediam aptiſſimum. 527.c.2.c.528,c.1.tot.
Febricitantibus an ante coctionem fructus & olera conueniant. 528.c.2.d
Sorbitiones ipſis accommodatiſſimæ 529.c.1.d.
Amyli vſus an febribus conueniat. e. & col. 2. e. & ſeqq.
Febricitantibus variam victus ratio ſtatuenda. 531. c.2.a. & ſeqq.
An humidus vtilis ſit. 532.c.2.533.c.1 tota
Quæ indicatio præſtantior in præſcribendo iis victu, an quæ à morbo, an quæ à viribus ſumitur. c.2.c.
in Febribus quando melius eſt minuere cibum in quantitate, quàm in qualitate. 534.c.1.b
Præſtat alimentum exiguæ quantitatis. c
An ſtandum ſit veterum canonibus in præſenti victus præſcriptione. e
In febribus maius eſt peccatum recedere per craſſitiem quàm per tenuitatem. 535.col. 2. b. 536. c.1.c.d.
Variæ ea de re opiniones excutiuntur. 534. col. 2. e. & ſeqq.
Febrium in acceſſione à cibis abſtinendum. 539. col.1.e
In Febribus continuis, quæ continentes ſunt, temporis habenda eſt ratio, quo ægri in ſanitate cibari ſolebant. Item facilis tolerantiæ, horæ diei temperatioris. c.2.a
Exacerbationis vel intermiſſionis tempore non cibandum. b
Quod in calidis & bilioſis naturis locum non habet. ibid.
In declinatione prioris acceſſionis, in continuis per ſubingreſſum, an ſit cibus exhibendus, & quid in eo caſu attendendum. e.& 540.c.1.a
Natura à coctione cauſæ morbificæ non eſt auertenda. ibid.c.d.& ſeqq.
in Febricitantibus varius eſt ordo in cibo aſſumendo. col. 2.d.c.& 541.c.1.tota.col.2.a.
Febribus aquæ frigidæ potus tempeſtiuus admodum, ſalubris. 541.c.2.b
In quibus vſque ad ſatietatem concedi poteſt. 543. col.1.
in Febribus quando clyſteribus acutis vtendum. 547. c.1.s.
Febrientium ſitus ad recipiendos clyſteres qualis eſſe debeat. 547.c.1.e
Febris diaria alia ſimplex eſt & compoſita. Simplex quomodo curanda. 563.c.1.b.c
Quando ex labore, balneo & quiete iuuatur. d
Quid ſi ex bubone, & partium externarum calido tumore. ibid.
Si ex parua pororum adſtrictione. e
Si ex cruditate in prima aëris regione. 563.c.2.b
Ex ſolis ardore diariæ curatio illuſtris. 564.c.1.a,
Febris ſanguinea imputris, Græcè ſynochus dicta, in tres ſpecies diuiſa. 564.c.1.c.d
Eius cauſa e. Signa. col.2.b
Pulſus in ea vehemens. e
Minùs velox quàm in cauſa. 565.c.1.a
Vide *Synochus*.
Febris ſanguinea quæ dicatur. 301.c.2.a.b.
Febris ſanguinea, aut bilioſa in pituitoſam ob nimium aquæ potum triplici ex capite degenerare poteſt. 542.c.2.c.543.c.1.a.
Febris ſanguinea putris an ſimplex vel compoſita. 572 c.1.tota.

Huius cauſæ & ſigna. b.c
Præſagia. e
Curatio. cl.a.c
Febris ardens duplex exquiſita & notha, ciúſque definitio. 573.c.1.a.b
Cauſæ variæ. c
An æſtate generata fiat per ſolam attractionem, aut depulſionem bilis. d
Nothæ febris ardentis cauſa eſt pituita ſalſa. e
Sitis & calor immodicus an ſigna Febris ardentis pathognomonica. 573.c.a.b
Præſagia Febris ardentis. 574.tota
Curatio. 575.c.1.d.& ſeqq.
Conſerua mirabilis ad eius reliquias abſumendas 577.c.1.c.
Vide *Synochus*.
Febris tertianæ exquiſitæ definitio. 577.c.1.e
An à bile ſyncera generetur. c
Eius cauſæ. 578.c.1.b
Signa col.2.a. Præſagium. 580.c.1.d
Curatio. col. 2. tota.
Febris tertianæ nothæ definitio. 581.c.1.e
Cauſæ, col.2.tota, & 582.c.1.
Signa col.2.tota præſagium & curatio. 583.& 584
Ad Tertianam notham aqua ſtillatitia mirabilis. 585.c.1.c.
Febris ſemitertianæ definitio. 583.c.1.e
Febris compoſita ex tertiana continua & quotidiana intermittente an dicenda ſit vera ſemitertiana 583. c.2.b.
Cauſæ ſemitertianæ. col.2.e
Signa. 584 c.1.a
Præſagium. col.2.d
Curatio. 585.c.1.a
Exemplum ſemitertianæ ſudorificis ex radice Chinæ ex toto ſuccumbentis. 585.c.1.b
Febris quotidianæ definitio. 585.c.2.c
An ex pituita oriatur. 586.c.2.d
Quibus ſignis internoſcitur. 587.tota
Præſagia Febris quotidianæ. 590.c.1.a
Eius curatio. e.& ſeqq.
Febrium in medio inſultu quæ ſymptomata ingraueſcant. 648.& ſeqq.
Febris cum paralyſi complicari poteſt. 227.c.2.e
Quando complicatur, prius curanda. 228.c.1.a
Febris ex nimio menſtrui fluxu concitari poteſt. 489. c.1. c
Febrium omnium malignitas recenſetur. 521
Aëris ad earum curationem facultas eximia. col.2.b
Purus & mundus multum iuuat. col. 2.b.522.c.1.a
Luminoſus improbatur. c
An cubiculi ſplendor noxios febricntium vapores diſcutiat. col.2.a.b
Febricitantibus frigidus aër eligendus, vel arte parandus, 523.c.1.c.d
An frigidiſſimus vtilis ſit. col.2.a
An humidus. c
In febribus an ita parari poſſit humidus, vt non ſemper exſiccet. e
In Febribus continuis aquæ potus in declinatione concedendus. 543.c.c.d
In principio nocuus. c.2.a
Frigentibus pedibus, b
In ſtatu interdicendus. c
Non offerendus ad ſatietatem. d
Febris quartanæ definitio. 592.c.1.a
Cauſa.
Signa. 593.c.1.a
Præſagium. col.2.e
Curatio. 594.c. 1.e.& ſeqq.
Febris hecticæ definitio Galenica expenditur. 596. c.1.e.& ſeqq.
Eius cauſæ. 599.c.1.a.b
Signa. d
Præſagium. 600.c.1.d
Curatio. e
Vnguentum pro febre hectica curanda mirabile. col.2.d
Fernelij opera quâ cautione à Medicis ſtudioſis enucleanda. 9.c.2.d
Ferrugo ſeu rubigo ferri cui vſui. 484.c.2.a.b
Ferrum adſtringentem facultatem liquoribus communicat. 90.c.2.c
Ferrum metallum eſt mixtum ex argento viuo & ſulphure. 484.c.1.d
Multa eius genera. e
A chalybe eſſentialiter non diſtinguitur. ibid
Eius rubigo, ferrugo, ſcoria, ſquamma, ſcobs, adſtringentia. col.2.a.b
Chalybs eſt ferrum depuratum. 484.c.1.e
Eius vſus pro mouendis menſtruis. col.2.d.e
Qua arte præparatur. 485.c.1.c
Cum eo cardiaca permiſcenda. d
Non expurgantia per aluum. col.2.a
Syrupus ex eo qua forma conficiendus. b
Pilulæ. c
Vinum. d
Ferri facultas duplex adſtringens, & aperiens. 484. col.2.b.c
Feſtucarum collectio in phrenefi quid indicet. 155. c.2. c
Filiorum ſimilitudo an ad ſeminis ex toto corpore emanationem referenda ſit. 466.c.1.c.467.c.1.c
Flores calidi in primo & ſecundo gradu. 131.c.1.d
Frigidi in primo. ibid
Flatus nebuloſus apoplexiam cauſare poteſt. 191. col.1.e
Flatus craſſus neruos ſecundùm latitudinem extendens conuulſionem excitat, quæ idcircò dicitur flatulenta. 241.c.2.a
Flatus in venis & qualibet corporis parte generantur. 312.c.1.c
Ideóque venas rumpere poſſunt. col.2.a
Flores ſunt gaudium plantæ, colligendi quando ſemiaperti ſunt. 78.c.1.c
Quinam ex iis excellant. ibid
Exſiccandi in locis moderatè calidis & ſiccis. ibid.
Fluxus alui. Vide *Aluus*.
Fluxus vteri. Vide *Vterus*.
Fluxus ſanguinis. Vide *Hæmorrhagia*. *Dyſenteria*.
Fœminæ otioſæ, & ſedentariæ odorum fragrantia vteri commotionem patiuntur. 6 c.1.c
Fœminæ Gallico morbo viris magis obnoxiæ ſunt. 268.c.2.c
Minùs pleuritidi. 302.c.2.d
Fœminæ præ viro excellentię enumerantur. 448.c.1.a
Par animæ vtriuſque præſtantia. c
Viris tanto ſuperior eſt, quanto nominis Euæ etymologia protoparentis Adam nobilitate ſignificationem ſuperat. ibid.
Virtutibus antecellit & creationis ordine. c.2.a
Etſi creaturarum omnium poſtrema, nobiliſſima tamen & in diuino conceptu prima. b.c
Quam à creationis loco nobilitatem ſortiatur. ibid. & 449.c.1.a
Quam à materia, ſcilicet ab Adami coſta, vnde & opificium Dei eſt, & vir naturæ opus. b
Eſt perfectio, felicitas, & benedictio viri. c
Fœminæ pluribus morbis obnoxię quàm viri. 450.c.2
Fœminæ pro ſtatus varietate & conditionis eodem morbo affectæ variam exigunt curationem. 452. c.1.d
Fœminis ſi quotidie per vterum expurgarentur, quæ incommoda. 454.c.1.c

Fœminę inter cætera animalia cur menſtruas purgationes copioſiores habent. 455.c.2.d
Fœminæ ſine menſtrua purgatione illæſa viuere poſſunt. 458.c.1.b
Et ſine menſtruo externo concipere. ibid.d
Fœmina per quid concurrit ad productionem ſubſtantiæ. 465.c.1.c
Nec ideirco principaliùs agit. c.2.b
Fœmina ſine congreſſu viri concipere nequit.469.c.2.a& ſeqq.470.c.2.a
Fœminæ muliebri profluuio affectæ rarò concipiunt. 491.c.2.e.
Quibus ſignis eo laborare dignoſcuntur. ibid.b
Fœniculi aqua quid corporis affectibus auxilij præbeat. 100.c.2.a
Fœniculi ſyurpus qua arte conficiendus, pituitam ea capite præparat, & viſcerum obſtructionibus occurrit. 205.c.2.b
Fœtida eniaarum naribus admouenda. 510.c.2.b
Quæ inter Fœtida tutiſſima ſint. c
Fœtida nulli ſunt vſui, viroſa plurimo. e
Fœtidum & viroſum qui differant. 496.c.2.c
Fœtus in vtero puriori ſanguinis menſtrui parte nutritur. 455.c.1.a
Hanc ab impuriori ſeparat, cúmque perfectè non poſſit ſeparare, à partu per varias partes expurgat. b
Fœtus emortui cauſæ enumerantur. 508.c.2.e
Signa. 509.a
Præſagium. b
Curatio. e
Pellarium ad eum extrahendum. c.2.a.b
Aliud ſecretum facilè & expertum. ibid.
Fœtus ne in vtero extinguatur quibus occurrendum. 510.c.2.e.
Quibus ſi magnus ſit & vterus paruus. 511.c.1.a
Quid ſi multiplex, aut præter naturam ſitus. b.c
Folia herbarum quando colligenda. 78.c.1.a
Formæ naturalium rerum productio. 462.c.2.e
Formicarum olei proprietates ad coïtum,& vaſa ſpermatica roboranda. 122.c.2.e
Fotus euaporatio calida eſt ad emolliendum, laxãdum ſedandúmque dolorem. 528.c.2.e
Ex quibus conficitur omnibus medicamentis præmittendus. ibid.
Fragorum aqua cui vſui. 100.c.1.b
Frigiditatis extremorum in febribus malignis cauſæ. 651.c.1.b.
Et quo auxilio ad partes exteras calor reuocandus. d
Frigida quomodo abſtergendi vim habeant. 66.c.2.d
Vnde amarorem ſortiuntur. ibid.
Frigus extremum Apoplexiæ cauſa eſſe poteſt. 191. col.2.d.
Frigus conuulſionem generare poteſt. 245.c.1.a.c
Frigus torpidas intemperies, & memoriæ defectum cauſatur. 216.c.2.e
Fructus calidi in primo,ſecundo,& tertio gradu.531, c.1.e.
Frigidi in primo. col.2.a
Fructus ſubſtantia eſt ex ſemine & carne compoſita. 78.c.1.e.
Qui differat à ſuo ſemine, ibid.
Quàndo ad vſum medicum colligendi. c.2.e
Et de eorum maturitate. ibid.
Fructus horarij fugaces & praui,paruíque ſucci.528. c.2.e.
Febricitantibus noxij. 529.c.1.2
Quænam excipiantur. b
Fruticis nomine quid intelligendum. 77.c.1.b
Fumaria, ſiue fumus terræ qualis eligenda. Modicè calida eſt. 97.c.2.b
Quomodo præparanda. c. Melancholicis hypochondriacis medetur. d
Fumariæ pilulæ bili aduſtæ & pituitæ ſalſæ & Gallicis affectibus vtiles. 111.c.2.b
Fumariæ ſyrupus compoſitus ad melancholicos affectus plurimum prodeſt. 507.c.2.d
Furea cur auribus amputentur. 466.c.2.b.467.c.2.b

G

GAlbanum ſuccus eſt ferulæ in Syria naſcentis, quod & *pa.ñ* à Barbaris nuncupatur. 95.c.1.b
Quibus conditionibus eligendum, eiúſque vſus. ibid.
Galeno quantum debeat ars Medica. 9.c.1.d
In quibus libris, obſcurus fuit. e
Et quibus interpretibus eius doctrina illuſtretur. col.2.
Galenus Chirurgiæ peritiſſimus. 71.c.1.e
Galliæ Moſchatæ Meſuës emplaſtrum ad ventris inferioris robur, eximium. 127.c.1.d
Gallicus morbus. Vide, *Morbus*.
Gallinæ ius inſulſum an purgationis die commodè ebibeatur. 146.c.1.b
Gallorum Gallinaceorum teſticuli pleuriticis vtiles. 308.c.1.c
Gargariſmatum vſus. 65.c.2.b
Gargariſmata ex quibus fiunt, eorúmque vtilitates. 129.c.2.c.
Garrulitas in Medico damnoſa. 5.c.1.d
Contemplatiſſimam facit Medicinam. ibid.e
Generationis noſtræ principia, ſemen, & ſanguis menſtruus. 453.c.1.d
Generationes & corruptiones naturales quæ dicantur. 461.c.2.d.
Quæ violentæ. ibid.e
Generationis viuentium, & non viuentium diſparitas. 464.c.1.b.
Generatio viuentium vt fiat ordine naturæ ex non caſu, generanti, non primæ cauſæ tribuenda. 465. col.1.d.
Nec cœlo. a
Ghiſt pondus eſt libræ vnius cum dimidia. 76.c.1.e
Glandes, balani, ſuppoſitoria, quid, & quibus conficiuntur. 547.c.2.d
Quibus in affectibus vtendum. e
Glandularum genera duo, earúmque differentiæ & officia. 470.c.2.d
Globuli & noduli cui vſui. 548.c.2.a
Gomor, quindecim modiorum menſura. 76.c.1.e
Gonorrhœa virulenta à communi gonorrhœa quibus ſignis diſtinguitur. 267.c.1.e
Vide *Morbus Gallicus*.
Gracilitas corporis purgationem tenuit. 37.c.1.b
Et præcipue ventris inferioris. d
Item ſanguinis miſſionem. ibid.& c.2.d
Granum minimum menſurarum genus, debet eſſe certum & determinatum. 75.c.2.c
Grauidæ curandæ ſtrenuam Medici induſtriam requirunt. 68.c.1.e
Iis venæſectio nocua. d.e
Grauidæ cur tot mala patiantur, & tanta corporis premantur grauitate. 455.c.1.e
Grauidarum morbi curatu difficiles ac periculoſi.449. c.2.c.e.& 450.c.1.500.c.1.d.e.
in Grauidis venæ ſectio periculoſa. ibid
Purgatio. c.2.a
Victus ratio difficilis. e
Alimentis praui ſucci intemperanter vtuntur. d
Animi pathemata frequenter experiuntur. ibid.
Si acuto morbo capiantur mora expectanda.c.501. c.1.a.

Iis qua cautione & quibus aluus mouenda. d
Quæ ipſius exercitia conueniant. ibid. e. & col. 2. a. b
Quæ prohibeantur. c. d
Quo tempore ab exercitio eas reuocare conuenit. d
Balneum ipſis reprobum. e
Imminente partu vtile. 505. c. 1. e
An caput vngere aut lauare ipſis conueniat. b. c
An veneris vſus ſalubris. d
Ab animi affectibus præcauendæ. e. & col. 2. a. & ſeq.
A cibis acutis. e
Grauidæ ab amaris abſtineant, quæ ſanguinem acuũt, & inflammant. 503. c. 2. tota
Quo vini genere tutò vtentur. 504. c. 1. b. & ſeqq.
Grauidarum ventriculus & vterus an plus electuario ex margaritis Auicennæ, quàm diamargarito communi roboretur. 504. c. 2. e
Quibus præſidiis earum cor & cæteræ partes firmentur. 505. c. 1. a
Sæpè in abortus præcautione phlebotomandæ. 505. c. 1. e
Culcitra ſuper vmbilicum ad fœtum roborandum perutili vtantur. e
Conſerua ad emolliendam earum aluum eximia. col. a. b
Cataplaſma ad eas expurgandas. d
Pica quis earum affectus. ibid. e
Huius cauſa, ſignum, & curatio. 506. col. 1. a. b. c
Pilulæ ad id mirabiles. col. 2. a
Guidonis Cauliacenſis in arte Chirurgica peritia cæteris anteponitur. 10. c. 2. b. c
Gulæ affectus remediis ſpinæ impoſitis curatur. 53. c. 1. d
Gulæ deſcriptio. 233. c. 1. e
Paralyſi affici poteſt. col. 2. a. & ſeqq.
Gummi plantarum quando colliguntur, inſpiſſantur, adulterantur. 71. c. 2. c. d
Non habent determinatum durationis tempus. 71. col. 2. e
Gummi calida in primo, & ſecundo gradu. 131. c. 2. c
In tertio & quarto. 132. c. 1. a
Guſtus natura aquea eſt, & omnis ſaporis expers. 641. c. 2. e
Varius eſt animalibus conceſſus. 642. c. 1. a
Eius organum, lingua. c
Guſtus officium ſapores diiudicare. col. 2. a
Guſtus variis ex cauſis tollitur, vel imminuitur. 643. c. 2. a. b
Guſtui læſo diligenter occurrendum. c
Syrupus ad id eximius. e
Gutta Gamba varias ſortitur appellationes Recens ad nos allata, Inter gummas numeranda. 115. c. 2. e
Non eſt ſuccus reſinorum rhabarbari. Inſipida eſt, & mediocriter purgat. 116. c. 1. a
Eius vires mirabiles. b
Qua doſi offerenda, & quibus morbis auxilio ſit. c. d

H

HÆmoptoïſis quietem poſtulat. 335. c. 2. d
Hæmoptoïſi viri fœminis frequentiùs tentantur. 335. c. 2. d.
Hæmoptoïcis an acerba alimenta ſemper offerenda. 336. c. 2. e
An actu frigida. 338. c. 2. c
Vide *Sanguis*, *Sputum*
Hæmorrhagia an pleuritidi familiaris. 304. c. 2. e
Hæmorrhagia thoracico à pulmonica diſtinguitur. 334. c. 1. e
Hæmorrhagia pulmonica ob eroſionem concitata cæteris periculoſior. 335. c. 1. d
Ad Hæmorrhoïdes vnguentũ magiſtrale qua arte parandum. 125. c. 1. e
Hæmorrhoïdum origo, cauſæ vtilitas. 629. c. 1. b
Earum curatio inſtituitur. c. d
Dolor earum certo remedio ſedatur. e
Fluxus nimius ſyrupo compeſcitur. col. 2. a
Hæmorrhagia etſi omnẽ ſanguinis fluxum ſignificet, peculiariter tamen pro fluxu è naribus intelligitur. 629. c. 2. e
Affectus eam præcedentes ſunt eroſio, ruptio, apertio, ſiue anaſtomoſis, diapedeſis, ſiue reſudatio, eorúmque omnium differentia. ibid. d
An tres eius cauſæ internæ. e
Hæmorrhagia per nares minùs periculoſa. 630. c. 1. d
Eius curatio. e. & col. 2. a. b
Amuletum ad prodigioſam hæmorrhagiam præſtantiſſimum. col. 2. e
Hecticam aduersùs aquæ vitæ præparatio. 202. c. 1. b
Hecticæ febris definitio expenditur. 596. c. 1. e
Eius eſſentia an in calore & ſiccitate conſiſtat. 597. c. 2. d
Eius diuiſio in hecticam abſolutè, & maraſmodem. 598. c. 2. a
Eius cauſæ variæ enumerantur. 599. c. 1. a. b
Signa. d & ſeqq.
Curatio. 600. c. 1. e
Vnguentũ ex caſſia ad eã præſtantiſſimum. col. 2. d
Hectici conuulſionibus tentari nequeunt. 240. c. 2. e
Hemina pondus libræ & vnciarum trium. 76. c. 1. c
In quo differt à cotyla. 458. c. 1. d
Hepatis frigidis affectibus, hydropi, & morbo regio aquæ ſalubres. 111. c. 2. e
Hepar ſanguinis eſt, & humorum officina. 407. c. 2. d. e
In eo animam concupiſcibilem poſuit Plato. d
Facultatis altricis focus eſt. e
Hepar infirmum an à cochleis ex proprietate roborandum. 423. c. 1. a
Hepar lupino iecore roboratur. c. d
Hepatica affectio vino à Rhapontico parato iuuatur. 422. c. 2. a
Aqua ſtillatitia ex hepatibus animalium mirabilis 424. c. 1. a
Hepatico fluxui nimio electuarium vtile. 423. c. 2. c
Hepaticæ affectionis definitio enodatur. 417. c. 1. d
Eſt etiam venarum paſſio. col. 2. d
Huius cauſæ vnde petuntur. 419. c. 1. c
Hepatica in affectione an ſemper appareat deiectio multa & liquida. 420. c. 2. c
Cùm duplex ſit hæc affectio duplicem ſortitur curandi rationem. 421. c. 1. c
Narcotica in hoc affectu an offerenda. 425. c. 1. c
An dulcia. col. 2. a
Herbæ nomine quid intelligendum. 77. c. 1. b
Quo tempore colligenda. 78. c. 1. a
Herbæ quæ dicantur temperatæ. 130. c. 1. d
Calidæ in primo & ſecundo. ibid.
In tertio. e
In quarto gradu. 131. a
Frigidæ in quatuor gradibus. b. c
Hermodactylus qui dicatur? 91. c. 1. a
Tres eius differentiæ. ibid.
Qui ſelectior, eius natura, proprietates. 91. c. 2. a
Hermodactylorum Magiſtralis ſyrupus pituitæ è capite, ventriculo, & iuncturis educendæ vtiliſſimus. 107. c. 1. e
Hermodactylorũ pilulæ bilioſos & pituitoſos humores euacuant. 111. c. 2. b
Hiera picra efficaciſſimum contumacibus morbis ex pituita craſſa medicamentum. 110. c. 1. d
Hiiera picra compoſita iiſdem morbis, ſed mitiùs vtilis eſt. e
Hiera diacolocynthidos corpus craſſis humoribus purgat, & melãcholicis affectibus prodeſt. 110. c. 2. a

Hiera picra cum agarico flatus totius corporis diſcutit, & viſioni imbecillæ optiulatur. 110.c.2.b
Hieræ Logadij vtriuſque efficacia mirabilis. b.c
Hippocratis diuina reſponſio Artaxerxi, qua ſe & Medicos diuitiarum contemptores eſſe debere indicat. 3.c.2.c
Hippocrates & Galenus errores ipſi ſuos ingenuè fatentur. 5.c.1.c.c.2.a
Hippocrates qualis audierit apud veteres. 9.c.1.b
Breuis, & obſcurus & quibus interpretibus illius doctrina eluceſcit. e.& ſeqq.
Hippocrates quãtum in Chirurgia excelluerit. 1.c.1.e
Hirudines dorſo in eius ardoribus applicitæ mirificè iuuant. 651.c. 2. b.c
Hirundinis nidi emplaſtrum mirabile ad Anginæ curationem. 126.c.2.a
Holca octaua vnciæ pars. 76.c.1.e
Homerus de optimo Medico quid ſentiat. 6.c.1.e
Homo curioſum animal & reliquis prudentius. 5.c.1.d
Facilè in rebus coniecturalibus decipitur. e
Homines magis curioſi quàm ſtudioſi. 9.c.1.e
Homo quid ad hominis generationem conferat ex Paracelſi ſententia. 15.c.1.b
Hominis dignitas Medico contemplanda. 18.c.2.b
Eius elogia veterum Philoſophorum præſtantiſſima. e
Ad intelligendum & agendum natus. d
Eius conſtitutio cuncta excedit mixta animata. e
Hominis cur erecta corporis conſtitutio. 19.c.1.a
Reſpondet animi facultati. ib.d.
Ideò eſt quod eius ſit ſapere & contemplari. e
Homo in quo à cæteris animantibus differt. 19.c.2.a
Homini ſoli loquendi facultas conceſſa. 314.c.1.d
Homini ſoli veræ lachrymæ peculiares. 638.c.2.e
Hordei aquæ facultates, inter ſtillatitias aquas numerantur. 101.c.1.e
Humidum citiùs famem incurrit. 528.c.1.d
Humiditas eſt putredinis mater. 645.c.1.d
Humor quibus conuenientiis dicitur in partem, ſeu locum congruum inclinare. 26.c.2.b
Humores incidendi priuſquam purgans medicamentum propinetur. 31.c.2.a.b
Humorum viſcoſorum copia purgationem impedit. d
Humoris qualitas quæ, & quibus cognoſcitur. 39.c.1.e.col.2.a
Humoris vergentia & inclinatio rectè perpendenda. 40.c.1.b
Humores ſi ad nullum determinatum locum propendant quo excernantur, quid faciendum. 41.c.1.d
Humoris quantitas quibus cognoſcitur. 42 c.1.b
Humori peccanti non eſt per principem partem faciendus tranſitus. 46.col.1.c.col.1.a
Niſi maxima vrgeat neceſſitas. c
Humorum ſuperabundantium quantitas victus rationem variat. 532.c.1.e
Humores ante purgationem an concoquendi. 556.c.2.e.557.c.1
In morbis acutis id locum non habet. c.2.c
Nec in morbis diuturnis. 558.c.1.a
Humoris putridi coctio an diuerſa à coctione humoris ſemiputridi. 558.c.1.b
Humoris noxij ad concoctionem an ſyrupi ante purgationem in febribus concedendi. c.2.d
An ſyrupi extenuantes. 559.c.1.
Humorum ad concoctionem tria neceſſaria, attenuatio, inciſio & abſterſio. e
Oxymel ad concoctionem plurimum iuuat. d
Hydromel inter ſyrupos numeratur. 104.c.2.e
Eiúſque vtilitas. ibid.
Hydropiſis definitio enucleatur. 424.c.1.c.d
Ex læſo hepate ſemper emanat. e
Hydropes particulares etiam ab affecto hepate oriuntur. col.2.e
Hydropis omnes ſpecies an à frigida iecoris intemperie naſcantur. 425.c.1.a
An tres tantùm huius ſpecies. e
An ex aliis humoribus præter quàm à pituita, ſeroſo humore, & flatu generari poſſit. col.2.e
An ſeroſus humor à iecore tranſlatus inter peritoneum, & omentum hydropis cauſa ſit. 425.c.2.e
Hydropis in variis ſpeciebus an aqua in diuerſo loco colligatur. 426.col.2.a
An varius ſit modus collectionis. b
Hydropis ſigna vniuerſalia ſunt, & particularia. e
Pedum tumor in anaſarca Hydrope ſolùm reperitur. 427.c.1.b
Sitis clamoſa non ſemper ei annexa. d.e
In Hydrope non ſemper aluus dura conſpicitur. 417.c.2.e
Non ſemper febris. 428.c.1.d
Quænam ex tribus Hydropis ſpeciebus periculoſior. 428.c.2.b
Tuſſis ei ſuperueniens an reproba. 429.c.2.e
An tuſſis in Hydrope per conſenſum iecoris eueniens, ab ea quæ ſit primariò affecto thorace ſignis poſſit diſtingui. e
Alui fluxus in Hydrope reprobatur. e
Omnibus ætatibus Hydrops communis. col.2.b
Eius curatio inſtituitur. d.& 431.432
Aqua ſtillatitia mirabilis ad aquoſos humores vacuandos. 433.c.1.e
Vinum ebulinum. col.2.e
Conſerua ex Bryonia Hydropem curat. col.2.b
Hydropici mirabili naturæ opera curati exemplum. 433.c.2.e
Aliud Quinquagenarij cuiuſdam largo aquæ marinæ potu, & copioſo alui fluxu perſanati. 434.c.1.b
Hydrops ex immodico menſtrui fluxu & puerperij facilè ſequitur. 489.c.1.b
Hyems vacuationi incommoda. 34.col.2.a
Hyeme & vere copioſiùs cibandum. 531.c.2.b.e
Hymni Deos magis placant quàm ſacrificia. 2.c.1.e
Hypochondriacis electuarium ex chalybe egregium. 210.c.2.c
Hypochondriaca Melancholica. Vide *Melancholia.*
Hypochondriorum tenſio medicamentum purgans impedit. 31.c.2.d
Hyſſopi ſyrupi efficacia. 105.c.1.e
Hyſſopi conſerua pectori & pulmoni prodeſt. 121.c.1.c.

I

IAlapa radix eſt ex India Occidentali, in euſdem vſus venit cum radice Mechoaca. 93.c.1.e
Ichores in infantulis à menſtrui impuritate oriuntur, 455.c.1.b.
Si ritè fluant hos à morbo ſacro immunes reddunt. ibid.
Icteri cauſæ expenduntur. 637.c.2.637.tota
Triplex eſt felleus, hepaticus, & criticus. 638.c.1.a
Icteritia nigra vnde oritur. e
Pediculorum vſus Ictero vtiliſſimus. col.2.a
Iecur oppreſſum qua curatione purgandum. 65 c.2.e.66.c.1.a.
Iecur an ſanguis concretus. 408.c.1.b
Quo pacto concreſcit & gelatur ſanguis. c
Iecur calidum eſt. e.& col.2.b
Humidum. c
in Iecore an citra inflammationem, ſimplex vndáque intemperies ſit concedenda. 410.c.2.c
in Iecore intemperantia calida an diu duret. 411.c.2.e

Inflammatio in Iecore ea intemperantia calida ſimplici & compoſita progignitur. 413.c.1.a
Naſcitur vt œdema pituitoſum. b
Bile æruginoſa inflammatur. c.d.e
Iecoris inflammatio quomodo tactu diſtinguitur ab inflammatione muſculorum abdominis.413.col.2.b.c.
Iecoris in inflammatione an febris ardens ſemper reperiatur. 414.c.1.c.& col.2.a
An ventris conſtrictio. e
An Iecoris inflammatio in parte cõueaa conſiſtens ſit periculoſior qoàm quæ in conuaua.415.c.1.a
Cur in ea inflammatione ſemper adſtringentia miſcenda. 415.c.2.b
In initio huius inflammationis an diſcutientia ſint ea vſu, an repellentia. c
Iecoris diuerſæ partes inflammatæ an diuerſis præſidiis curandæ. e
An purgantia medicamenta cum cibis præmiſcenda in hoc affecto. 416.c.1.c
Iecoris dira inflammatio hirudinibus ſupra partem affectam admotis ſanata. 417.c.1.a
Vide *Hepar.*
Iecoris lupini proprietas hepatis roboratiua.423.c.1.c
Ieiunio & ìnediæ quænam temperamenta facilius aſſueſcant. 527.c.2.d.e.528.c.1.tota
Iliacus dolor vnde ſic dictus. 626.c.2.e
Cur *Miſerere mei* nomen illi impoſitum. ibid.
Dolor iſte intenſior eſt quàm colicus, 627.c.1.a
Fæces aliquando in Ileo per vomitum excernuntur.e.& col.2
Iliaci doloris ex indurato ſtercore orti remedium certum. 628.c.1.e. & col.2.b
Iliacos ea inflammatione dolor celebri cataplaſmate curatus. 628.c.2.d
Imaginationis perfectio ea quo colligitur. 170.c.1.c
Eius actiones tripliciter læduntur. d.& ſeqq.
Quomodo læditur in Lethargo. 171.c.1.c
Imaginatiua quomodo læditur in melancholia. 195.c.1.e
Imperitia malus theſauros. 13.c.1.b
ea Inanitione quæ incommoda. 534. c.2.d.535.c.1.tota
Inanitio corporis quibus ex cauſis concitatur. 640.c.1.
Famem caninam generat. c
Incubus, quis affectus, vnde oritur. 213.c.1.e
Eius cauſæ & ſigna. col.2.a.b
Quibus potiſſimùm naturis familiaris. d
Eius curatio. e
Certum ad eius curationem præſidium. 214.c.1.b
Indicatio eſt inuentio eorũ quæ agenda ſunt.26.c.1.a
Siue demonſtratio remediorum quæ pro morbi curatione expediunt. b
Item comprehenſio iouantis ſimul cũ comprehenſione nocentis. ibid.
Communiſſima à natura morbi deſumitur. c
Indicationes morborum an à Luna, aut ab aſtris ſumantur. 35.c.2.e.36.c.1
Indicatio omnium prima ea eſt quæ à virtute ſumitur. 48.c.1.a.Quod elucidatur. c.2.b.49.c.2.b
Indicationes curatrices duæ à morboſo & ſano membri temperamento deſumuntur. 53.c.2.a
Indicatio à iouantibus & nocentibus, pro remediis adhibendis ſumenda. 55.c.2.e.56.c.1.e
Indicationibus duabus concurrentibus virium ſcilicet & morbi, potior à viribus ſumenda. 527.c.1.d
Induſiorũ menſtruis delibutorũ malignitas.455.c.1.b
Inedia vigilias inducit. 55.c.1.b
Via eam feront qoi impuro ſunt corpore. e
Inedia caput tentat,& prauos ſuccos ad ventriculum inducit. 144.c.2.e
Inediæ incommoda in tẽperamentis ſiccis. 528.c.1.e
Infantes quàm cautè in morbis tractandi, & quibus affectibus ſubiaceant. 69.c.2.c
In conuulſionibus ſi vires adſint ſcarificatione, vel cucurbitulis muandi ſunt. e
Infantes ægri quibus purgandi, & nutriendi. 70.c.1.c.d.& col.2.b.c.d
Infantis recens nati regimen. 517.c.2.tota
Lacte materno, ſi fieri poſſit,nutriatur. 518.c.1.a
Qua cautione faſciis obuoluendus. b
Oculi tergantur, nares dulci oleo liniantur. Cuna non vehementer moueatur. c
Ad primores vſque dentes lactetur. d
Quibus tum nutriendus. e
Antidotum præſtans ante lactationem ipſis offerendum,vt ab Epilepſia ſeruentur. col.1.b
Inflammatio interna medicamentum purgans imperat. 31.c.2.a.e.32.c.1.a
Inflammatio aliquando pulſum indurat. 195.c.2.e
Inflammationum omnium in principio non ſemper repellentia adhibenda. 162.c.1.tota
In earum declinatione ſemper reſoluentia ſunt ex vſu. col.1.e
Inflammatio aurium. Vide *Auris.*
Infuſionum temperamentum. 132.c.1.b.c
Ingenij humani naturalis pulchritudo. 5.c.2.c
Ingenio qui claruerunt cur omnes malancholici.170.c.1.a.
Inſeſſiones ſunt dimidij corporis balnea,ea quibus parandæ, & cui vſui. 130.c.1.5
Inſipidum inter ſapores numeratur, à ſolo guſtu percipitur. 641.c.2.e
Inſipidum priuatiõe inter ſapores numeratur. 641.c.2.b.
Inſpiſſamentorum qualitates. 132.c.1.c
Inſtromentorum muliebrium appellatione quid veniat,eorúmque officia,& affectos explicantur.449.c.2.c.d
Intellectus perfectio ex capitis diſpoſitione conſequitur. 170.c.1.b.c
Intemperantiæ calidæ immaterialis curatio. 142.col.2.e.
Frigidæ immaterialis. 145.c.2.b
Intemperantiæ à ſiccitate. ibid.
A plethora. e
Intemperies calida vteri an menſes ſupprimat. 481.col.1.b.
Vide *Vterus, Menſtruum.*
Interpretes Hippocratis & Galeni, ſuo ordine enumerantur & laudibus cumulantur, quaque methodo euoluendi. 9
Interpretari incognita fatidicorum & vatum eſt,& futura præſentire, diuinare eſt. 13.c.2.c
Inuidia dolor eſt ex alienis bonis & vitiorum omnium fortiſſimum. 4.c.2.e
Animum corrodit. ibid.
Medico fugienda. c.2.a
Ira à grauidis arcenda,quæ ex ea incommoda. 502.e.2.c.
Iris radia eſt lilij cærulei. Duplex eius ſpecies. 92.c.2.c.
Quænam probatior. ibid.
Eius vſus multiplex pro affectuum diuerſitate. d.e.
Iſis emplaſtrum capiti,& vlceribus cruentis, ac difficilibus opitulatur. 126.c.2.d
Iudicij recti ab incerto dignotio. 452.c.2.e
Iudicij alieni ſententia exquirenda illuſtrium virorum exemplo. 5.c.2.e
Iudicium cùm fit à natura,vel iam factum eſt,à Medico quid agendum. 27.c.1.c
Iuiubarum ſyrupus bilem incraſſat & febrem remouet. 104.c.2.c

Iulep in quo à ſyrupo diſcrepant. 102.c.2.e
*Iuni*peti oleum frigidis cerebri affectibus mirificè prodeſt. 123.c.2.e
*I*orolenta quomodo aſſis humidiora. 476.c.2.a
Iuſtitiæ principium & origò à Deo petenda. 2.c.1.e
*I*uuenculæ cuiuſdam mira menſtruorum per vteri labia euacuatio. 486.c.1.a

K

KIrat granorum quatuor pondus. 76.c.1.e

L

LAc plantarum vnde? 71.c.1.e
Lactis virginei vſus ad faciei puſtulas, cæteróſque cutis affectus extergendos & exſiccandos efficaciſſimus. 102.c.2.c
Lac muliebrium morborum principium, quæque ab eo in nutrices, & infantes redundent ſymptomata. 443.c.1.d.e.
Lac ex menſtruo ſanguine conficitur. 454.c.2.d
Lactis generatio fit in mammis. 455.470.c.2.c
Non eſt pus. ibid.e
Et ſanguis ſuperfluus mutatus & dealbatus in mammis. 471.c.1.a
Eadem eius eſt quæ ſanguinis menſtrui materia. d
An fiat ex pinguedine omenti. e.& col.2.a
Lac in mammis apparens ſine conceptu, aut partu, menſtruorum defectum indicat. b
An per coctionem generetur, aut per caloris immutationem ſolùm. d
Fit ex ſanguine menſtruo perfectè concocto. e
Viuiparis ſolùm commune eſt. 472.c.1.c
An poſſit aſſignari aliqua pars in vtero, à qua pro lacte conficiendo ſanguis in mammas regurgitet. 472.c.1.e
Lac ante conceptum generari poteſt, ſed imperfectum, aquoſum, & minùs ſapidum ac dulce. 474.c.2.c.
In conceptione tertio, quartóve menſe. e
In mammis à duodennio menſe ad quinquageſimum vtplurimum generatur. d
Lactis defectui quibus præſidiis occurrendum. 519.c.2.a.b.
Eius abundantia qua cautione corricenda. e
Eius craſſities vnde? 520.c.2.a
Tenuitatis eius damna. b
Vnde coagulatur, & diſſoluitur. e.2.a
Electuarium ad eius defectum pertutile. b
Lacca Magiſtralis ſyrupus morbillorum, & variolarum curationi efficaciſſimus, & qua arte parandus. 105.col.2.c.
Lactucæ aquæ ad refrigerandum, & ſomnum conciliandum præſtantia. 99.c.2.d
Lactucæ caulis ſaccharo conditus cui vſui. 120.c.2.c
Lactuca debilitatem corpori inducit. 534.c.r
Vnde lac prouocat. e
Lacrymæ plantarum quando lac dicantur. 71.c.1.c
Qua arte colligendæ. c.2.b.c
Lacrymæ ſudor & vrina eiuſdem naturæ. 638.c.2.b
An ex viſcerum perturbatione eleuatis vaporibus ad cerebrum generentur. e
Vnde eorum ſalſedo. d
Sunt humoris potulenti portio, quæ in cerebro & renis oculorum continentur. e
Ad quid tam naturales, quàm præternaturales reducendæ. ibid.
Lachrymarum variæ differentiæ. ibid.
Quibus ex cauſis, & vnde oriuntur. 639.e.1.a
Lacrymarum copia, vel natiua, vel accidentaria, vtriuſque cauſæ, ſicut & paucitatis & ſalſedinis, & amoris. b.c
Cur, & in quibus febricantibus contingant. d
Voluntarium & inuoluntarium cauſæ. e
Frigidæ reprobæ. e.2.a
Lacrymarum effluxus copioſus ſetone ad nucham indito curatus. b
Item balneo capiti adminiſtrato. d
Lanfranci aqua vnde nomen ſortitur, eius facultates & vſus. 101.c.1.b
Lapides qui in vſum medicum veniunt? 76.c.2.d
Lapidis lazuli varia nomina, vſus, &c. 96.c.2.b
Vide *Lazulus*.
Lapidum terræque ſpecierum qualitates. 132.c.1.d.e
Lapides frigidi in ſecundo gradu. 133.c.1.b
Lapides pretioſi frigidi ſicci in primo gradu. 133.c.1.e.
Larynx eſt potiſſimum vocis inſtrumentum. 313.c.1.b.
Laſſitudo duplex, ſpontanea, & laborioſa. 609.c.1
Spontaneæ citò opitulandum. 610.c.2.c
Laſſitudo non ſpontanea morbos nunciat. c
Si à cauſa interna oriatur, maxima diligentia occurrendum. d
Laſſitudinis differentia triplex, vlceroſa, tenſiua, & phlegmonoſa. 611.c.1.a
Earum curatio inſtituitur. c.d
ad Laſſitudinem ex exercitio vnguentum optimum. 621.col.1.a.
Laterum oleum, ſeu philoſophorum lethargo, & perditæ memoriæ prodeſt. 121.c.2.d
Lauendulæ conſeruæ facultas, quibúſque morbis occurrat. 521.c.1.e
Lazuli lapidis variæ appellationes. 96.c.2.b
Quomodo probatur. ibid.
Non eſt venenum. e
Varius illum lauandi modus. ibid.
Eius temperamentum & vſus. ibid.
Lectionis varietas tumultuaria improbatur. 8.c.2.d
Legumina flatuoſa, melancholica & terrena eſſe vnde colligitur. 199.c.1.d
Lenientia parum ante cibum exhibenda. 83.c.2.d
Lentiſci ramis an febrientium domus refrigeranda. 524.c.2.b.
Lethalis vocis germana acceptio, pro maligno & crebrò interimente. 451.c.2.d
Lethargi definitio expenditur. 165.c.2.a
An inflammatio ſit de eius eſſentia b
in Lethargo an cerebrum, vel eius ventriculi patiantur. d
In quo à phrenitide diſtinguitur. 165.c.2.e
Pars poſtica cerebri an magis affecta in Lethargo, quàm antica, aut media. ibid.
Cerebrum in hoc affectu per eſſentiam afficitur, licèt aliquando per conſenſum. 166.col.1.b.c.
Lethargi intemperies frigida ſtatuitur. d.& ſeqq.
Pituita in Lethargo an humidâ magis quàm frigida qualitate officiat. 167.c.1.e
An neceſſariò in hoc affectu putreſcat. c.2.b
Lethargi cauſæ eædem ſunt quæ pituitæ. 168.c.1.c.
In quo diſtinguitur ab affectu memoriæ deperditæ. e
A caro, ab Apoplexia, à Catalepſi. ibid.
A ſyncope, ab vteri ſtrangulatu. col. 2. a. & 494.c.2.b
in Lethargo pulſus eſt intercurrens. c
Delirium eſt eius ſignum pathognomonicum. 169.c.1.c.d.& ſeqq.
in Lethargo imaginatio non ſolùm diminutè, ſed cum errore læditur. 171.c.1.c

Lethargi præſagium. e
Curatio à victu inchoanda. c.a.b
Aqua mulſa, aut aniſo, cinnamomo, aut ſemine fœniculi decocta vtilis. d
Vinum conceditur. ibid.
Lethargus quæ cautione ſanguinis miſſionem poſtulat. 172.c.1.
Lethargi cauterio retrò aures ſanati exemplum. 173. c.1.a.
Lethargus ſumma eſt & inexpugnabilis dormiendi neceſſitas. 652.c.1.e
In quo ab aliis ſoporoſis affectibus, & phrenitide diſtinguitur. ibid.
Libræ diuiſio in menſuralem, & ponderalem, vtraque explicatur. 75.c.2.a.b
Eſt maximum officinarum pondus. e
Vtraque duodecim vnciis conſtat. b
Librorum varia lectio à Seneca carpitur. 8.c.2.c
Lien quibus auxiliis & cautione curatur. 66.c.1.b
Lienis curationi quando adſtringentia neceſſaria. 163. c.1.e.
Lienteria an ex inteſtinorum læuitate oriatur. 651. col.1.d.
Ad inteſtinorum exulcerationem ſequitur. c.2.e
Ex debilitate retentricis obotta ab omni intemperie gigni poteſt. d
An paſſio ventriculi, an inteſtinorum. e
Lienteria an expultricis, vel alteratricis ſit paſſio. 654. c.1.b.
Morbus eſt acutiſſimus. c.2.a
Ad eam ex retentricis imbecillitate ortam emplaſtrum eximium. 653
Ligna increſcente luna plantanda & decreſcente ſecanda. 35.c.1.e
Ligna calida. 133.c.1.e
Frigida. b
Lignum Indum calidum eſt ac temperatum. 370.c.1.d
Non ſolùm in morbo Gallico, ſed & in aliis affectibus frigidis & humidis vtile. c.2.d
Linguæ vtilitas & officium, eius actiones duæ, ſentiendi, & mouendi. 234.c.2.a.b
Eius læſio & paralyſis vnde oritur. c.d
Linguæ vitia ſermonem impedientia ex quibus cauſis pereuntur. 326.c.2.b.c.& ſeqq.
Lingua eſt guſtus organum à natura deſtinata. 642. c.1.c.
Linguæ ob ſiccitatem excoriatæ quibus medendum. 645.c.1.a.
Linimentum quid, & ex quibus parandum. 128.c.2.a
Liquidambar oleum ſic dictum, cuius proprietates mirabiles. 123.c.2.e
Liquiritiæ ſyrupus quî fit, & quibus morbis occurrit. 105.c.1.b.
Liquores plantarum varia ſortiuntur nomina, & quî à ſuccis differunt. 75.c.1.e
Lithargyri vnguentum quibus morbis vtile. 124. c.2.a.
Loch ad ſedandam ſitim vtiliſſimum. 645.c.1.b
Lochiorũ duratio aſſignatur; eorúmque quantitas diſcreta & continua. 456.c.1.c.& col.2.a.d
Lochij ſanguis deterior eſt ſanguine menſtruo. 456. c.2 e.& 457.c.1.
Locus conueniens in quem humor inclinat quas ſeruet conditiones. 26.c.2.b.c
Locorum affectorum cognitio quantum Medico neceſſaria. 50.c.2.c.d
Locus afficitur ex vitiata actione. 51.c.1 b
Ex affectuum diuiſione. d
Ab iis quæ excernuntur c.52.c.2.c
A ſitu.53.c.1.d. Doloris proprietate. e
Locus affectus deſumitur ab iis quæ ſecundùm naturam in partibus continentur. 52.c.1.b
Ab iis quæ parti vitiatæ adnaſcuntur. e
Ex contentis præter naturam in parte. ibid.d.e.
Ex calculo veſicæ, lumbricis, ſanguinis grumo, col.2.b.c.
Locorum affectorum varietas ex locorum varietate conieclanda. 53.c.1.e
Locus affectus à ſymptomatibus elicitur. c.2.c.d
Loci dignitas ab hominis nobilitatem facit, & brutorum animantium. 449.c.1.a
Lohoc, ſeu linctus quod medicamenti genus, & cui vſui. 108.c.1.d
Vide *Eclegma*.
Loquela vitiata quando immedicabilis eſt. 328.c.2
Vide *Sermo*.
Loquendi principium à cerebro emanat. 325.c.1.b
Loquela quibus cauſis vitiatur. 326.c.2.d
Loquutio ſoli homini conuenit. 324.c.1.e
Loquutiones animantium non verè loquutiones.c.2.b
Loquutionis vitia ex quibus cauſis oriuntur. 326.col.2 327.c.1.
Vide, *Vox*, *Sermo*.
Lues venerea. Vide *Morbus Gallicus*.
Lubrificantia qui ad abſterſionem conferant. 66.c.2.b
Ludouici Dureti ſagacitas in Coacis prænotionibus explicandis commendatur. 9.c.1.b
à Lumbricis ſuffocatio qui differt ab vteri ſtrangulatu. 494.c.2.
Lumbricus in vtero progenitus ſtrangulationis ferociſſimæ cauſa. 467.c.1.a
Lumbricorum tres in vniuerſum ſpecies aſſignantur ſcilicet, teretes, & aſcarides, 645.c.2 d
Quænam ex illis tribus ſpeciebus frequentior. 646. col.1.a.
Vnde generantur. b.c
Lumbricorum generationi quæ aptior ætas. 646. c.1.d.
Lumbrici an propter aliquem vſum in corpore generentur. e
An per generationem in corpore pullulent. c.2.a
Ex tribus ſpeciebus quæ deterior. b
Ad illorum excretionem num coctionem prærequirant.c
In febribus, & abſque febribus fiunt multitudine, colore & tempore differentes. d
Amaris interficiuntur. 647.c.1.a
Lumbrico portentoſo ſeptennis puella oppreſſa, enormi vomitu eiadit. 647.c.1.e
Luna vitæ noſtræ moderatrix, cuius motiones à Medico obſeruandæ. 35.c.1.a
Eius poteſtas in hæc inferiora. ibid.& ſeqq.
Lunæ à mutationibus an indicationes ad curationem ſumantur. 35.c.2.e.36.c.1.e
Luna increſcente morbi humidiores fauiunt.35.c.2.a
Corpora etiam ſana eius mutationibus obnoxia. b
Eius mutationes ſeptem. ibid.
Luna mater mundi ab Ægyptiis dicta, à Sole grauida. ibid.
Quantum minor terra, & quantum ab ea diſtet. e
Lumen à Sole mutuatur, vnde illi varia facies. ibid.
Regina cæli dicta à Hieremia. ibid.
Eius mutationes obſeruent Medici ad vacuandum.d
Luna fœmineæ naturæ à veteribus Aſtronomis credita. 454.c.1.e
Cauſa eſt periodicæ menſtruorum excretionis. c.a b
Lupinus, pondus eſt ʒ j. 76.c.1.c
Lupulorum temperamentum, & pro curandis chronicis febribus, obſtructionibus aperiendis, &c, proprietates. 544.c.1.b.c
Lupus cui inſenſatas ſpecies diſconuenientiæ non citciat, ouis contra. 195.c.2.e
Luſitanarum fœminarum conſuetudo, ne menſtrua præ nimio calore ſupprimantur, carnes viperinas paratas comedendi. 470.c.1.b

Lux

Lux calorem concitat. 522.c.2.tota.
Luxatio, exarticulatio, barbaricè diſlocatio, eſt prolapſus capitis articuli è proprio ſinu in alienam ſedem. 281.c.2.e
Eius triplex cauſa. ibid.
Quænam recta luxatio dicenda. 282.c.1.e

M

MAchaon homo æqualis Deo ab Homero dictus. 6.c.2.a.
Magiſtralis ſyrupus contra fluxus omnes, vomitum, nauſeam, alui fluxum ſiſtit, & qua arte parandus. 103.c.2.e.
Alius Magiſtralis diureticus. 104.c.1.a
Maioranæ conſerua quibus morbis medetur. 121.c.1.c
Mammarum operationes quibus lædantur. 451.c.1.b
Mammarum & vteri conſenſus. 471.col.1.c.472.c.1.e
Mammillæ ſanguinem in lac conuertunt. 470.c.2.c.d
Earum calor eſt ob cordis viciniam. 472.c.1.a
ſub Mammis cucurbitula appoſita menſes reuellit. 489 c.2.e.490.col.1.a.b.
Manipulus eſt quantum quiſpiam manu comprehendere poteſt. 75.c.2.e
Manna quid. 88.c.2.d
Bilem purgat. ibid.
Longe diſpar ab Hebræorum manna. e
Orientale perfectiſſimum. ibid.
Quod dicatur ſimplex. ibid.
Gummi modo concreſcit. ibid.
Eius ſelectioris notæ. 89.c.1.a
Calabrenſe omnibus præſtat. ibid.
Eius doſis, & vſus oſtenditur. b.c
Manus Chriſti perlata Tabellæ ſic dictæ, quarum proprietas eſt omnium facultatum imbecillitatem firmare, febribus ardentibus mederi, & imaginationes falſas abolere. 121.c.1.d
Manuũ hominis excellentia. 18 c.2.d. vſus 19.c.1.b.d
Maraſmodes febris duplex, ſimpliciter tabida, & tabida incipiens. 598.c.2.e
Hectica Maraſmodes ab intrinſeco incurabilis. 600. c.1.d. Vide *Hectica, Febris.*
Marciatum vnguentum frigidis & articulorum doloribus perutile. 125.c.1.b
Mareor quid. In tribus viuentium generibus reperitur. 466.c.1.b
Maris amaritudo in extremo eſt, ideóque piſcium nutritioni non inimica. 473.c.2.c
Marinus aër exſiccat vlcera. 47.c.1.d
Margaritæ qua arte præparantur, & cordi roborando nutriendóque inſeruiunt. 116.c.1.e.& ſeqq.
ex Margaritis fiunt ſacculi cordiales peſtis tempore geſtandi. 116.c.2.b
Epithemata. c
Maſticatoria ex quibus conficiuntur, & quæ ex iis commoda. 129.c.2.a
Maſticatoria quæ & cui vſui. 65.c.2.a.b.c
Maturitas fructuum vnde colligitur. 78.c.2.e
Matutinũ tempus ſtudiis accõmodatius. 7.c.2.8.c.1.b
Maxillarum rubor quid indicet. 53.c.2.c.d
Meatuum corporis rectitudo in quibus partibus ſit manifeſta. 25.c.1.c. Vide *Rectitudo.*
Mechoaca radix eſt bryoniæ ſimilis, in quo differat. 93.c.1.a.
Eius temperamentum. b
Vſus multiplex. ibid.& ſeqq.
Medendi ſcopi tres, morboſus affectus, naturalis affectus, & aër ambiens. 57.c.2.c
Medicamentorum rationalis & methodica inuentio, experimentali longè præſtat. 16.c.2.d
Medicamentum matutino tempore & ieiuno ventriculo ſumendum. 29.c.2.d
Bilioſis, & facilè in ſyncopem labentibus, poſt mediocris alimenti ſumptionem. e
Medicamentum aſſuetum expultricem ad excernendum non prouocat. 59.c.1.a
Medicamentum vel ſimplex, vel compoſitum, & quid per vtrumque intelligendum. 75.c.1.c.d
Medicamentorum variæ facultates. c.1.d
Medicamenta quælibet quæ in vſum medicum veniunt, vel ſumuntur ab animalibus, totis; vel eorum partibus, vel excrementis, vel ex terra, aqua dulci, aëre, plantis. 76.col.2.c.d.e.77.c.1.a
Medicamentorum purgantium duplex differentia explicatur. 86.c.1.c.d
Medicamenta pituitã purgantia enumerantur. 91.c.1.c
Medicamenta ſimplicia bilem purgantia. 80.col.2.a. vſque ad 91. Simplicia purgantia pituitam à 91. vſque ad 96.
Medicamenta ſimplicia melancholiam purgantia. 96. 97.98.
Medicamenta aërea & aquea. 133.c.1.e
Marina calida. d
Medicamenta temperata quæ dicantur. 133.c.2.c
Quæ calida in primo gradu. d
Quæ in ſecundo. 134.c.1.a.b
Quæ in tertio. c
Quæ in quarto. e
Medicamẽta frigido in primo & ſecũdo gradu. c.2.a.b
In tertio & quarto. d
Sicca in primo & ſecundo. e
In tertio & quarto. 135.c.1.a.b
Humida in primo, ſecundo & tertio. c.1
Medicamenta roborantia in decocto miſceri poſſunt. 270.c.2.d.
Medicamenta expurgantia an in decocto ſudorifico permiſcenda. 271.c.1.c
Medicamenta ſudorifica interdum in vino coquenda. c
Præſente febri an celebranda. d
Medicina præ cæteris ſcientiis cautum requirit artificem. 1
Medicina libera eſt & Deorum munus. 4.c.1.c
Medicinæ facultatis apud Ægyptios præſtantia. 7.c.2.a
Medicinæ ſtudia qua methodo & arte tenenda. 7.c.2. 8.c.1.
Ad Reipubl. vtilitatem ſunt referenda. ibid.
Medicinæ totius ſcriptores celeberrimi ſuis titulis & elogiis inſigniti ordine enumerantur. 9.& 10
Medicinæ rationalis & empiricæ fundamenta excutiuntur. 15.16
Dogmaticæ præſtantia ſtatuitur, & empiricorum fundamenta euertuntur. c.1.a.d
Medicina cur ars coniecturalis dicta. 15.c.2.b
Medicina dogmatica vna agendi methodo, & experimento integratur. 17.c.1.d
Medicinam cognoſcere homine ignoto impoſſibile. 18.c.2.a
Medicinæ ab Auicenna definitio. 19.c.2.c.
Medicina in quantum dicatur ars, & ſcientia. 20.c.2 & 21.col.1.
Eius difficultas explicatur. ibid.b.c
Medicinæ excellentia aduerſus indoctos probatur. 21, c.2.c.d.
Eius inconſtantia vnde? 22.c.1.a
Vnde controuerſiæ. b
Medicus quanta debeat obſeruantia Dei cultum venerari 1.2. Eique cor ſacrare. c.2.d
Medici veſtitus honeſtus ab Hippocrate requiritur. 2. c.1.c.
Carpitur quorundam huius temporis inſolẽtia. ib.
Medicis rectus quî à Sophiſtis & artificioſis & cognoſcatur. 3.c.1.b.c
Medicus loquax, ineptiſſimus, & contemptibilem facit Medicinam. 3.c.1.c

eſt ægrotanti morbus alter. ibid.
Prudens ſit, grauis & parniloquus. ibid. & c. 2. a
Argenti contéptor, iuxta Hippocr. doctrinã. ibid. b. c
Medicus circa mercedem quî ſe gerat ex Hippocratis præſcripto. 4. c. 1. b. c
Inuidiam fugiat. e
Medici ſuperbi & inſolentes ab aliorum cœtibus eliminandi. 4. c. 2. e
Medici contumacia carpitur. 5. c. 1. a
A doctiori vinci non illi iniuriæ vertitur. b
Nec impoſſibile ab indocto. ibid.
Medicus Hippocratis & Galeni exemplo errores ſuos fateatur. 5. c. 1. e. c. 2. a
Non perſiſtat in errore, ſed ab eruditis corrigi ſe patiatur. 6. c. 1. a
Cautus ſit in odoribus gerendis. c
Quibus ſcientiis erudiẽdus vt perfectus ſit. ib. c. 2. b
Prudens ſit naturâ neceſſe eſt. c. & 7. c. 1
Studioſus præ cæteris, & indefeſſè literis incumbens. ibid. e. & c. 2
Ratio eius ſtudiorum traditur. ibid. & 8. c. 1
Librorum ipſi paucitas commendatur. c. 2. e
Auctorum Medicorum delectũ quem faciet. 9. 10
Cauebit à curatione deſperati morbi. ibid. c. 2. c
A falſis pollicitationibus. 11. c. 1.
Medici definitio nobiliſſima. ibid.
Quibus debet virtutibus ornari. ibid. b
Medici auari vel triuiales, qui morbos attollunt, ſunt maximo ægrotis detrimento. 11. c. 1. e. c. 1. a
Vt ignari & deceptores qui graues parui faciunt. b. c
Medicus colloquutorem habeat & conſultationes amet. ibid. d. e
Ægros paucus aſſumat curandos. 12. c. 1. b
Et decem tantùm vno die inuiſat. e
Quatenus in nominibus rerum inquirendis ſollicitus eſſe debet. d. & c. 2.
Nihil temerè aggrediatur, nec contemnat. 13. c. 1
Morbos non differat. col. 2
Cautè præſagiat. ibid. & 14. c. 1
Chymicorum & Paracelſi doctrinam paruipendat. ibid. col. a.
Rationalem doctrinam profiteatur. 15. 16
Experimento vtatur. 17. c. 1. e
Sit in captanda occaſione ſollicitus. c. 2. & 18. c. 1
Subiectum ſuum nobiliſſimum inſpiciat. ibid. & 19
Et ſanitatem vt primarium finem contempletur. c. 2. c.
Artis ſuæ difficultatem probè teneat. 20
Imperitæ plebeculæ calumnias temnat. 21
Ægris gratioſus ſit. 22. c. 1
Citóque & iucundè curet. c. 2
Rectitudinem teneat, etſi nulla ſit alleuatio, 23. c. 1
Et præcipuè in euacuationibus. c. 2. & 24
Naturam rectè operantem imitetur. 25. c. 1. e
Euacuet ſi non mouerit natura. 26. c. 1. e. & c. 2
Alioqui ceſſet ab euacuatione. 27. c. 1
Præcipuè in die decretorio. c. 2. c. & ſeqq.
Horam in qua adminiſtranda remedia obſeruet. 28
A validis purgantibus abſtineat. 30
Priùs corpus pluribus modis præparet. 31
Medicus in omnibus mediocritatem ſeruet. 33. c. 2. d
Ad euacuationes tempus accommodatũ eligat. 34
Aſtrorum mutationes obſeruet. ibid. & 35
In frigidis & calidis temperaturis, & humoribus, per ſanguinis miſſionem euacuet. 36. c. 2
Et diligenter quæ corporis habitudo maiores ferat euacuationes inſpiciat. 37
Conſuetudinem obſeruet. 38
Humoris qualitatem. 39
Eiuſdem vergentiam, & inclinationem. 40. c. 1. b
Locum per quem euacuandum. c. 2. c
Tempus morbi in quo euacuandum. 41. c. 1. e
Modum & qualitatem contempletur. 42
Non omnem morbum ſuo ſemper contrario medicetur. 43
Corpora ſana & temperata ſimilium vſu ſeruet, intemperata verò contrariorum vſu reducat. ibid. c. 2. & 44. 45
Humorem peccantem per partem principem vel affectam non euacuet. 46. c. 1
In morbis chronicis ſoli mutationẽ imperet. 47. c. 1
Naturam ſemper adiuuet. c. 2. d
Facultatum robur aduertat diligentiſſimè. 48. c. 2. & ſeqq.
Locos affectos agnoſcat. 50. c. 2. e. & ſeqq.
Primarium affectum. 54. c. 1. e
Si non nouerit morbum, ſubtiliet regimen. 55. c. 1
A iuuantibus, & nocentibus indicationem ſumat. 55. c. 2. 56. c. 1.
Nouerit quantum ex vnaquaque regione remedia varient. 56. c. 2. 57. 58
Ad vrgentia attendat. ibid. c. 1. e. & c. a
Vacuationes ſymptomaticas non minimi ducat. 59. c. 1. & ſeqq.
Fortia ſymptomata in ſtatu contingentia non pertimeſcat. 60. c. 2. e. & ſeqq.
Priùs dolorem ſedet. 63
Vigiliis citiſſimè opituletur. 64. c. 1
Non niſi vacuato corpore à parte affecta euacuet. c. 2. & 65. 66.
Virorum & fæminarum morbos curãdi diſcrimen attendat. 67. c. 1. e. c. a
In curandis grauidarum morbis ſtrenuus ſit. 68
Vt in morbis puerorum & ſenum. 69. c. 1
Infantium præcipuè. c. 2. c. & 70
In anatomia probè verſatus ſit. ibid. c. 2. d
Chirurgica facultate. 71. c. 1. e
Et pharmaceutica arte, cuius ſynopſis elegantiſſima traditur. à pag. 73. ad 135
Medicus ſi ex coniectura auxilia applicet, cautus ſit, nec propoſitum aperiat. 56. c. 1. e
Medicus an in curatione fœminarum plus quàm in aliis morbis prouidus eſſe & expertus debeat. 45 a. c. 1. a.
Medicus quî ſe in lethalium & deſperatorum morborum curatione gerat. 451. c. 2
Medicus ſit prudens & futura proſpiciens. 451. c. 2. e. & 452. c. 1.
Medicus menſtruatarũ maximã curã gerat. 475. c. 1. b
Medimna, menſura ſextariorum duorum. 76. c. 1. e
Medimnus, chœnicas quadraginta ſeptem continet. 76. c. 2. b
Mediocritas Medico commendatur in vacuationibus. 33. c. 2. d.
In ea conſiſtit bene inſtitutæ reipublicæ ſtatus. e
Eius vtilitates. ibid. & 34. c. 1. a
Ex ea prouerbium illud, *Ne quid nimis.* b
In rebus omnibus modus eſt. ibid.
Omnem eam eſſe virtutem Orator decernit. c
Ab ea ſi receſſerit Medicus, ægros præcipites in mortem tradit. d
Melancholia nocturno tempore dominatur. 8. c. 1. a 97. 98.
Melancholia qua ope purganda. 65. c. 2. a. 96
Melancholia quibus aquis concoquitur. 101. c. 1. a
Melãcholia quibus ſyrupis preparatur. 106. c. 1. e. c. 2. a
Quibus purgatur. 107. c. 2. d. & ſeqq.
Melancholia quibus electuariis purgatur. 111. c. 1. a. b
Quibus pilulis. 112. c. 2. a
Melancholiæ redundantis ſigna. 145. c. 2. b
Melancholis morbus eſt periculoſus. 206. c. 1. c
Melancholiæ forma duplex, naturalis quippe, & bilis atra, ſiue aduſta cholera. 207. c. 1. e
Eius curatio inſtituitur. ibid. & ſeqq.

Melancholiæ

Digitized by Google

Melancholiæ hypochondriacæ ſigna & natura à Galeno bellè deſcripta. 208.109

Melancholiæ differentia duplex enodatur. 296.col.1.d.e.

An in cerebro generetur. col.2.b.e

Quomodo ex pituita proximè, & immediatè naſcitur. d

Melancholia in toto vel in cerebro an cumuletur ex vacuatione retenta, & alimenti melancholici vſu, ex Galeni ſententia. 198.c.2.e

Melancholiæ vt modica portio à ſplene ad ventriculi os naturaliter delata appetitum commouet, ſic immodica famem caninam concitat. 640.c.1.d

Melancholici cur ſuperbi dicti. 4.c.2.d

Melancholiæ definitio expenditur. 194.c.2.a

Cerebrum læditur in hoc affectu, non ſemper cor. c.d.

Omnes potentiæ rectrices in hoc affectu læduntur. 195.c.1.d.& ſeqq.

Melancholici qui fiat vt res iucundas vt triſtes percipiant, eáſque fugiant. 195.c.2.b.c

Melancholicus ſanguis vtrum in cerebro, aut in toto corpore abundet, an ex anteacto vitæ regimine cognoſci poſſit. 199.c.2.e.& ſeqq.

An ex cura per venæ ſectionem tentatiua. col. 2. c.

Melancholicorum imaginationes variæ & infinitæ an vni melancholici ſucci naturæ ſint tribuendæ. 204.c.1.tota.

Eorum communes affectus enumerantur. col. 2. c.

Timor & mœſtitia ab iis non inſeparabiles. ibid.& ſeqq.

Melancholicus humor an ſolo temperamento, an calore, metus & triſtitiæ cauſa ſit. 205.c.1.e.& col. 2. tota.

Bilioſa temperatura ad melancholicum ſuccum generandum aptiſſima. 206.c.2.b

Melancholici an ſint ſapientes. 207.c.1.a

Melancholicus ſuccus an pellente liene, vel attrahente ſtomacho ad iuuandam coctionem in ventriculum deferatur. 394.c.2.e

Vnde generatur. 203.c.2.a

Meliloti emplaſtrum quibus morbis vtile. 126. col.1.e.

Meliſſæ aqua cui vſui. 100 c.1.d

Meliſſæ conſerua cui vſui. 121.c.1.e

Eiuſdem oleum quibus affectibus vtile. 113.c.2.e

Meliſſophyli conſerua ſtomachum roborat, & coctionem iuuat. 121.c.1.d

Mellis roſati Perſici, & Hiſpani proprietates. 121. c.1.a.

Membranæ fœtum ambientes informantur anima rationali. 512.c.1.b.& ſeqq

Membrorum œconomia in qualitatum quatuor contemperantia conſeruatur. 19.c.2.a

Membrum vnum & idem multis affectibus ex contrariis cauſis infeſtari poteſt. 55.c.1.a

Memoriæ excellentia commendatur. 214. col. 1. d. e.

Eius definitio. c.2.a

Tria eius munera explicantur. ibid.

Iuuenibus familiaris. e

Memoriæ deperditæ definitio. 215.c.1.a

Quid de eius ſede contra Archigenem ſentiat Galenus. c.& ſeqq.

Quibus de cauſis læditur. 216.c.1.a.b

An ab exuperante frigore ſemper oriatur.c.2. d.& 217.col.1.tota.

An ab exceſſu paſſiuarum ſpecierum. c.2.a

Vnde Memoriæ læſæ ſigna petuntur. 218.c.tota

Præſagium eius & curatio. c.2.d.e

Remedia ad eam conſeruandam propè diuina. 219.c.1.c.d.

Ad eam comparandam & tenaciſſimam, ſingulare & facile præſidium. c.2.d.e

Victus ratio ad memoriam fouendam inſtituitur. 220.c.1.c.

Menſtruorum retentionem patientes odorum vi aliquando ſuffocantur. 6.c.1.c

Menſtrui laborioſa curatio morborum muliebrium difficultatem aperit. 449.c.2.b

Menſtruorum operationes vnde impediuntur. 450.c.2.e.& 451.c.1.a.

Menſtruum muliebrium morborum origo. 453.c.1.d

Eius definitio. ibid.

Deſcriptio, & cur naturale profluuium ordinatum, excrementitium, vtile, & crudum. c.2.1.b

A frigiditate oritur, non à calore. ibid.d.e

Menſtruum an confluat in vteri capacitatem per reſudationem an vaſorum reſerationem. 454.c.1.a

Quid mali ſi diu in vtero moretur. b

Menſtruorum periodica excretio ad motum Lunæ referenda. 454.c.1.e.& ſeqq.

Menſtrua in omnibus fœminis eodem tempore, ſcilicet decreſcente luna, prorumpere non neceſſarium. 454.c.2.b.c.

Quid benigni & puri ſortiantur. d

Vites tenellas lædunt, ſi attingant. 455.c.1.a

Sunt venenũ ex cuius potu infatuati remanent. ib.

Quibus morbis liberant ſi tempeſtiuè fluant. b

Quos inducunt ſi ſupprimantur. c

Menſtruum ſi ſtatuto tempore & debita quantitate fluxerit à quibus morbis mulieres ſeruat. 448

Secus quibus affectibus obnoxiæ. ibid.

Menſtruata cum muliere concubitus lepram inducit, & partum elephanticum generat. 455 c.1.b

Olim à lege diuina prohibitus. ibid.e

Menſtrua quibus in animantibus manent, & in quibus copioſiora. 455.c.2.d

Eorũ eruptionis tempus aſſignatur & ceſſationis. ib.

Menſtruorũ certa quãtitas nequit aſſignari. 456.c.1.a

Varia eſt pro temperamenti varietate. b

Menſtruum quibus viis in vterum prolabitur & ab eo extra prorumpit. 457 c.1.a

Menſtruũ quem ob finẽ à natura generatur. 457.c.2.e

Non ad vteri nutritionem à natura tranſmittitur. 458.c.1.a.

Menſtrua quibus nunquam fluxere, innoxiè viuere poſſunt. 458.c.1.b.c

Menſtrui ſanguinis malitia. 474 c.2.e.475.c.1.a

Tempeſtiuè fluentis vtilitas, & nimiũ excurrentis incommoda. b

Menſtruatæ an à Medico curandæ. 474.c.2.e.& ſeqq.

An ipſis frigidus, calidus, vel temperatus aër parandus. 475.c.1.c

Menſtruatis an acetoſa conueniant. 475.c.1.e.& 2.c.d

An butyrum. e

Viperinæ carnes paratæ earum ſuppreſſionem prohibent. 476.c.1.b.c

Iis minùs aſſa, quàm elixa congruunt. d.& c.2

Vino ſanæ & temperatæ vti poſſunt.c.2.e.477.c.1.a

Exercitio abſtineant. d

Non clyſteribus vacuandæ, niſi morbi acuties vrgeat. c.2.a

Veneris ex vſu quæ ipſis incommoda. c

Quæ ex venæ ſectione. e

E talo ſi ſanguis mittatur moderatè & tempeſtiuè iuuantur. 478.col.2

Quid ex animi affectibus detrimẽti patiantur. 479. c.1.tota.

Mẽſtrui ſuppreſſio quid? In tria genera diuiditur. 479.b

Id ſymptoma, ſicut & cætera ſemper ex morbo enaſcitur. c.d

Menſtrua ſecundùm naturam aliquando retinentur. 480.c.1.a.b.c.d.
Cohibentur ex copia, & penuria. e
Ex vitio vteri. col.2.a
Sanguinis menſtrui. c
Ab vteri calida intemperie. 481.a
Menſtruæ ſuppreſſionis ſigna varia. d.e
An febris eam perpetuò comitetur. c.2.a
Menſtruorũ ex ſuppreſſione an maior ſincipitis, quàm occipitis dolor concitetur. 482.c.1.a
Menſtrui retentio, ſuperfluâ eius vacuatione periculoſior eſt. d.& ſeqq.
Quæ ex eâ ſymptomata. col.2.a.b
Non in omni eius retentione venæ ſectio celebranda. c.2.d.e.& 483.c.1.a
Quibus fœminis commoda & ſalutaris. b
Menſtrua ad prouocanda an ante tempus menſtruationis phlebotomandum, vel poſt. d
Quibus decoctis humores attenuantur, & Menſtrua vacuantur. c.2.tota.
Menſtrua chalybis vſu euocantur. 484.485.
Aquæ ſtillatitiæ. ibid.e
Syrupi præſtantiſſimi. 486
Terræ mineralis ſingulari virtute mirabilis. e
Menſtrua per varias corporis partes emanantia. 486. c.2.a.
Per vteri labra. b
Per pollicem ſiniſtri pedis. c
Menſtrui moderata quantitas eſt heminarum duarum, & quid Hemina. 487.c.1.a
Menſtrui fluxus immodicus criſis ratione contingit. 487.c.1.a.
Ob ſanguinis vel vteri vitium. b
Ob alicuius vaſis vteri rupturam. c
Tribus modis ab vteri vaſis profluere poteſt. e
Menſtrui fluxus immodicus quibus coniecturis poteſt deprehendi. 488.tota.
Ex eo faciliùs ſequitur hydrops quàm ex puerperio. 489.c.1.a.b.
Ex eo febris concitatur & accenditur. d
Menſtrui in immodico fluxu an artus ſuperiores vel inferiores ligandi & fricandi. 489.c.2.b
Sub mammis cucubitula ſcarificata apponenda.e.& 490.c.1.a.b.
Quòd ſi non iuuet, vena cubiti interna ſecanda & per interualla parcè mittendus ſanguis. c
Menſtruo ſanguini ſi permiſceatur bilis qua ope euocanda. 490.c.1.d
Menſtrua fluxio ſi nimia fuerit, quibus auxiliis tam internis quàm externis curanda. 490. col. 1. d. & col.2.tota.
An ſtercus aſininum auxilio ſit. c.2.e.& 491.c.1.a
Emplaſtrum ad id vtiliſſimum. c
Pilulæ. e
Menthæ ſyrupus ſimplex & compoſitus cui vſui. 506. c.1.d.
Menthæ conſeruæ vtilitates. 125.c.1.d
Mercedem quam exigere debeat Medicus ab ægro. 4. c.1.b.c.
Mercurius venenum non eſt. 272.c.2.b
Multiplex eius genus aſſignatur. c
Factitius calidus eſt, foſſilis frigidus. d
Mercurialia vnguenta ieiuno ventriculo commodiùs exhibentur. 273.c.1.c.d
Mercurius à proprietate ſubſtantiæ humorem Gallicum per ſputum euacuat. 274.c.2.e
Metalla quæ in vſum medicum veniunt. 76.c.2.d
Metalla temperata. 133.c.1.a
Frigida in ſecundo gradu. ibid.
Meteororum quartus Ariſtotelis liber ad Medicinam præcipuè ſpectat. 10.c.1.d
Methodicorum error, morborum prædictioné ad vaticinatores, non ad Medicos ſpectare. 13.col. 2.c.
Methodus vſu atque exercitatione comprobata à Medico ſemper ſeruetur. 15.c.2.e
Quæ ſit dogmatica & recta procedendi via. ibid.
Methodus eſt via recta, & vniuerſalis curationis morborum. 26.c.1.a
Per indicationes perficitur. ibid.& ſeqq.
Metron, ad omnes menſuras ſpectat. 76. col. 1.e.
Micletæ qualitas frigida & adſtringens hepatis & ventriculi intemperiem tollit. 117.c.2.e
Mineralium temperamentum. 132.c.2.d.e
Minij vnguentum, malis vlceribus & cicatricibus antiquis medetur. 124.c.2.d
Mithridatium à Rege Mithridate inuentum, quibus affectibus vtile. 120.c.1.b
Miua citoniorum cum aromate & ſine illo cui vſui. 506.c.1.b.c.
Mna, centum drachmarum pondus. 76.c.2.a
Modius, vnde dictus, ſextarios duodecim capit. 76 c.1.e.
Mola in vtero quid? 450.c.1.d.e
Molæ grauidarum definitio. 506.c.2.d
Soli mulieri conuenit. 507.c.2.d
Eius cauſa. c
Signa color plumbeus; venter citiſſimè creſcens. d
Motus. e
Prauæ diſpoſitiones. col.2.a
Si mediis menſibus ſanguis teter & fæculentus ab vtero erumpat. ibid.
Molæ præſagium. b
Curatio. d.& 508.c.1
Pilulæ ad eam expellendam eximiæ. ibid.e
Mola admiranda intra quatuor horas interficiens. col.2.a.
Alia duodecim annis in vtero perdurans. c
Fœtus emortui multæ cauſæ. col.2.e.& ſeq.
Vide *Fœtus*.
Mollificantia & ventrem humectantia purgationem præcedere debent. 32.c.1.d
In quibus id locum non habet. e
Morbillis & variolis ſyrupus accommodatiſſimus. 505.c.2.e.
Morbilli à ſanguinis menſtrui impuritate erumpunt. 455.c.1.a.
Morbi non ornatu aut eloquentia, ſed remediis curantur. 3.c.1.c.d
Morbi in leues, mediocres, & lethales diuiſi. lethalium morborum inſanabilium enumeratio, à quorum curatione cauebit Medicus. 10.c.2.c.d
Morbos paruos attollere auari & triuialis eſt Medici. ibid.
Vt magnos parui facere, & quæ ex vtroque damna. 11.c.2.a.b
Morborum acutorum prænuntiationes incertæ. 24. col.1.b.
Morbo vehementi vehemens auxilium. 22.c.2.e
Vt diutino, diutinum. 23.c.1.b
Morbi quomodo ea quæ agenda ſunt indicent. 26. c.1.d.
Morborum indicationes an à Luna aut aſtris fiant. 35. c.2.e
Morbi tempus in quo purgatio fiat obſeruandum Medico. 41.c.2.tota.
in Morbis acutis perfecta requiritur coctio vt purgetur æger, in longis autem ſufficit manifeſta. 42. c.1.a.b.
Morbus omnis ſuo non ſemper contrario curandus. 43.c.1.c.
Sed optimo victus regimine. d

Morbi muliebres ex menſtrui, & ſeminis retentione omn.s oriuntur. 45.c.1.e
An lethales à Medico curandi. ibid.& ſeqq.
Morborum cognitio remediorum materia eſt. 55.c.1.c
Si fuerint incogniti debilia remedia tentanda aut tenuis victos imperandos. d.& col.2.tota
Morbi magnitudo dicitur propter principatum partis affectæ propter affectos magnitudinem, propter morem ſeu malignitatem quam continet, propter reſpectum ad vires. 62.c.2.a.b
Morborum muliebrium & virilium differentiam Medico quantum interſit obſeruare. 67.c.1.e.& ſeq.
Morbo Gallico vnguentum diuerſimodè paratur. 123.c.2.d.e
Morbos hæreditarios dari experientia docet 268.c.1.c
Morbi Gallici variæ appellationes. 265.c.2.b
Eius definitio multiplex. c
An morbus venenatus. col.2.a
Eius ſedes cor & iecur. c
In eo ſanguificationis officium euertitur. 266.c.1.a
Vniuerſalis morbus eſt. c
Com omni morbo poteſt complicari e
Eius cauſa externa multiplex. col.2.a.b
Interna eſt virtutis debilitas. c
Potiſſima hius morbi cauſa an venenoſum contagium. d
An ſit morbus calidos vel frigidus. 267.c.1.a
Eius ſigna dira, & terroris plena in tres claſſes diuiſa. c.d
Morbi Gallici dolores an à cæteris dolotibus diſtinguantur. 267.c.2.b
Febris huic ſuperueoiens potrida eſt, & in hecticam commigrat. e
Eſt Morbus hæreditarius. 268.c.1.e
Illæſis filiis aliquando tranſit ad nepotes. e
Diu in copore citra noxam latittat. col.2.a
Morbo Gallico fœminæ magis obnoxiæ qoàm viri. c
Iuuenes quàm ſenes. d
In quibus coporis partibus venenum illud ferocius inſoleſcit. e
Dantur auxilia quibos homines ab hoc morbo ſeroeutur. 269.c.1.c
Morbi Gallici complicatio cum morbis acutis ad curandum difficilior eſt, quàm cum diuturnis. e
Eius morbi curatio à victus ratione inſtituitur. 269.col.2.d
Morbus Gallicus citra antidota perſanari poteſt. 270
Poteſt vomitionis ope. 272.c.1
Morbo Gallico laborans quando bis, térue Mercurialibus vnguentis liniendus. 275.c.1.a
Quæ ſuffumigia huic affectui conueniunt. b.c
Quæ antidota. col.2.a
Confectiones 276.c.1.c
Quibus præſidiis ſymptomata remoueoda. d.e
Quibus dolores ſedantor. col.2.a
Tumores, rimæ, talpariæ curantur. d
Verrucæ circa membrum virile. 277.c.1.a
Quibus item ſananda ſunt vlcera, puſtulæ, ſcabies. ibid.
Lichenes & impetigines. e
Maculæ in fronte & facie. ibid.& ſeqq.
Bubo venereus, cuius cauſa explicatur. col.2.e
GonorrhϾ Gallicæ quibus occurendum. col.2.d.e
Morbi Gallici pro præſeruatione an fontanellæ vtiles. 278.c.1.tota
An balnea à recidiua præſeruent. e
Morbi Gallici pro præcautione balnea naturalia plurimum nocent. 278.c.2.a
Lactentes eo morbo correpti quibus antidotis curandi, c
An paruuli quorum fratres à lue venerea ab vtero contracta mortui ſunt aliqua artis ope præſeruari poſſint. col.2.e
Grauidæ hoc aſpectu oppreſſæ qua cautione curandæ. 279.c.1.b
Morbi Gallici reliquiæ aquâ ad id mirabili expurgantur. e
Vini ſancti beneficio ex Auctoris inuento partes principes roborantur. c.2.b
Aquæ Magiſtralis pro iis qui morbo Gallico occultè curari deſiderant. d
Morborum hæreditariorum differentia duplex explicatur. 437.c.2.e
Morbi viriles an muliebribus curatu difficiliores, 449.col.2.
Morbi deſperati qua cautione curandi. 451.c.2.a
Morbi muliebres ex ſanguine, lacte, & ſemine veluti ex vberrimo fonte emanant. 453.c.1.d
Morbi hereditarij an ad ſeminis ex omnibus corporis partibus deriuationem referendi. 466.c.2.d 467.c.1.c.
Morbi prægnantium ſæuiſſimi & difficilimi. 500.c.1.d.e.
Vide *Grauida*.
Morbi acuti triplici auxilio curantur. ibid.e
Morborom differentiæ explicantur, iuxta quas victus ratio varianda. 526.c.1.e
Morbus, naturale temperamentum, & conſuetudo, victus rationem indicant. 533.c.2.a
Morbi ſtatus vniuerſalis victum tenuiſſimum exigit. 536.c.2.c.d.& ſeq.
In principio vniuerſali morbi aliquando tenuior victus, & in ſtatu plenior offerendus. 537.c.1.c.d.& ſeqq.
Quid ex hac victus tenuitate, vtilitatis redundet. col.2.e.
Morbi per magnitudinem an acuties intelligenda. 554.c.2.c.d.
Mororum ſuccus Anginæ an in omni tempore vtilis. 288.c.2.d
Moſchi ambarique odor fœminas ſuppreſſas aliquando extinguit. 6.c.1.d.e
Motus naturæ quibus conditionibus à Medico iuuandus. 26.c.1.e.& col.2.tota
Motus corpus humanum diuerſimodè alterat. 546.col.1.b
Motus febrientibus nocentiſſimus. 546.c.1.e
de Mucilaginibus vnguenti proprietates exima.126 c.2.a.
Mulieris pulchritudo corporea ſuis elegantiſſimis coloribus adumbrata. 447.
Vide *Fœmina*.
Mulierum morbi curatu difficillimi. 449
Periculoſi & exitiales. c.2.d
Vide *Morbus*.
Muliebres morbi an ſint admirabiles ac diuini, & quid ſonet illud *diuinum*. 450 c.1.d
Mulieres calidiores viris iuxta Parmenidem & Hippocratem, quod conciliatur. 453.c.2.e
Muliebre profluuium vnde oritur. 491.c.2.b.& ſeqq.
Vide *Profluuium*.
Muliebrium appellatione an ſola menſtrua veniant. 515.c.1.a
Mulſæ in alui fluxus vſus commendatur. 46.c.2.d
Mulſa & apomel in pleuritide offerri poteſt. 30.c.1.b.
Mulſæ diuiſio multiplex explicatur. d
Muſculi interni intercoſtales an maiorem concitent dolorem, quàm inflammata pleura. 301.c.2.e
Muſa Ænea, ſiue zazenea Meſues cui vſui. 118.col.2.d.
Myrobalani fructus ſunt ex Ægypto Syriáque nobiles. Quinque illorum genera. 89.c.1.d
Flaui. ibid.

Chebali, Indi, Emblici, Bellerici. e
Secundo ordine exſiccant, & primo refrigerant. col.2.a.
Omnes lentè aluum ſubducunt. 89.c.2.b
Obſtructionibus obnoxij. ibid.
Peculiare vniuſcuiuſque generis temperamentum aſſignatur. ibid.c
Iis in ſubſtantia minori quantitate vtendum quàm in infuſo. d
In infuſione quomodo adminiſtrantur. ibid.
Torrefacti alui fluxus compeſcunt. ibid.
Quoſnam Myrobalanos veteres cognouerint. 90. col.2.a.
Myrobalani omnes ſunt diuerſarum arborum fructus. b
Myrobalni ſaccharo conditi proprietates. 120.c.2.e
Myrrhæ trochiſcorum proprietates. 522.c.1.c
Myrti ex fructu ſyrupus cui vſui. 103.c.2.e
Myſtrum, chemen vnam & quartam eius partem ſeu cochlearia duo cum dimidio continet. 76.c.2.b

N

NAmyſia ob retenta menſtrua, hiſpida & barbata. 31.c.1.c
Namyſiæ, & Phaëtuſæ exempla apud Galenum Medicos non terreant. 20.c.1.b
Naphæ aqua, cui vſui. 100.c.2.e
Naphæ vnguentum febribus malignis & cordi exhilarando perutile. 125.c.2.a
Nardi olei proprietates. 123.c.2.a
Naturæ mira prouidentia in viuentium, & vegetantium conſeruatione. 25.c.1.b
Natura omnium opifex, & medicatrix morborum, Medicus verò miniſter. 25.col.2.e.& col.2.a.b
Natura ars eſt diuina. c
Nullo moderamine gaudet. d
Eius ſcientia Medico pernecesſaria. e
Eius motus quibus conditionibus iuuandus. 26.c. 2. tota.
Natura ſi moueat, aut mouerit, ab euacuatione ceſſandum. 27.c.1.a
In ſtatu morbi non vacuationibus impedienda. col.2.c.
Natura in die critico qua arte ad euacuationem adiuuanda. 28.c.2.e
Vide *Criſis*.
Naturæ particulares ſolùm experientia noſcuntur. 38.c.2.c.
Ex iis ars coniecturalis. ibid.
Natura intemperata contrariis curanda. 44.c.1.b.c
Etſi à mediocritate parum recedat. c.2.a.b
Natura auxiliis Medicis iuuanda, 47.c.2.e
Eſt primarius animalis artifex & morborum medicatrix. ibid.
Primas in curatione obtinet tempore, dignitate. 48.c.1.b.c.
Quid ergo Ars Medica iuuet, oſtenditur. ibid.d.e
Natura in febricitantibus an exhibito alimento à cauſæ morbificæ coctione diſtrahi poſſit. 540.c.1.c.d
Quid ſit naturam diſtrahere, & quibus modis diſtrahatur. e.& c.2.a.b.c
Nauſea & vomitus an conuertantur. 616.c.2.c
Vide *Vomitus*.
Nebula non eſt perfectæ coctionis ſignum, ſed manifeſtæ. 41.c.2.b
Negligendum nihil Medico eſt, vt nihil contemnendum. 53.c.1.d.e
Nenupharis florum aqua cui vſui. 100.c.1.b
Nenupharis ſyrupus bili attemperandæ inſeruit. 104. c.2.a.
Nenupharis conſeruæ vtilitates. 120.c.2.d
Nenupharis oleum tumores omnes à cauſa calida pronatos curat, ſomnum conciliat, &c. 122.c.2.e
Nerui ſoli an ſint conuulſionis cauſa. 236.c.2.c
An ab humida & pituitoſa materia ſolùm conuellantur. 239.c.2.e
Nomina rerum qua diligentia inueſtiganda & tenenda. 52.c.1.d
Non adeò Medico neceſſaria ſunt. ibid.c.2.c
Nouilunij tempore purgatio aut phlebotomia non celebranda. 35.c.2.d
Non ſtudiis minùs commoda. 7.c.2.d.e
Somno conceſſa eſt, non dies. 8.c.1.a
Numiſma, argenteus eſt, octaua vnciæ pas. 76.c.2.a
Nuptæ quot affectibus ab vtero ſubiacent. 67.c.2.c
Nutritio non fit ex iis quæ comeduntur aut bibuntur, ſed ex iis quæ in ventriculo concoquuntur. 29. c.2.d.
Nutritionis partium corporis diſpoſitio. 462.c.2.b
Nutricis ad electionem quæ conditiones neceſſariæ, 518.c.2.e.& 519.c.1.tota.
Nutrices pro infantium laborantium curatione purgandæ. 70.c.2.a
Nucis moſcatæ conſerua cui vſui. 521.c.1.c
Nucis moſcatæ oleum quibus affectibus commodum. 123.c.2.e.
Nucum oleum in clyſteribus vtile, multæque eius proprietates. 522.c.2.d

O

OBeſi, & pingui habitu ab omni vacuatione arcendi. 37.c.2.d
Morbis frigidis obnoxij. ibid.
Obolus, pondus med j ſcrupuli. 76.c.2.c
Obſeruationum Medicarum ſcriptores commendantur. 10.c.1.e
Obſtructiones purgationem impediunt. 32.c.1.b
Obſtetrix qualis eſſe debeat, & quodnam eius officium. 510.c.1.c
Occaſionis germana definitio. 57.c.2.d
Præceps eſt & Medico captanda. ibid.
Quid prodeſt eius cognitio. e
Huius inuentor Medicus eſt. ibid.
Occaſionem premendam quo emblemate nos docuerit Auſonius. 18.c.1.c.
Eam nemo niſi iudicio & experientiâ inſignis nouerit. d
Plus aliquando iuuat quàm virtus ipſa. ibid.
Huic ſeruiendum. ibid.
Oculi tarò cerebri euacuationi inſeruiunt. 64.c.2.e
Oculi affectibus aqua ophthalmica efficaciſſima. 102. c.2.b.
Item alia ad eorum ruborem. e
Oculi ex omnibus coporis partibus pluribus morbis obnoxij. 246.c.2.a
Oculus mediis coloribus recreatur. 251.c.1.a
Albo colore læditur. 251.c.1.d
Et grauiùs quàm nigro. c.2.e
Oculus rubeo colore inflammatur. 252.c.1.a.b
Vide *Videre, Viſus*.
Odorum ſuauitas ægrotos recreat. 6.c.1.c
Odores malis medicamentis conficiendis inſeruiunt. 86.c.2.a.
Non repugnat grauiter olere, & iucundum habere odorem. b
Odores vterum mouent. 494.c.1.b.c.d
Odores viroſi & fœtidi qui differant. 496.c.2.c.d
Odores naribus enixarum qui admouendi. 510.c.2.b
Odorata non omnia calida, ſed quædam frigida. 524. c.1.d.
Odoratus noxa an cerebro, vel naribus adſcribenda. 259.c.2.b.

Probatur

Probatur quòd in cerebro. e
Odoratus actus tripliciter læditur, intemperie, compoſitione mala, & continui ſolutione. 260.c.1.d
Illius læſionis ſigna. e
Præſagium, & curatio. c.2.a.b
Oeſophagi ope an deglutitio fiat. 233.c.2.e
Olera febricitantibus noxia. 528.c.2.e
Olerum drachmæ centum, ſanguinis decem non efficiunt. 534.c.1.d
Oleum & lubrificantia quid ad abſterſionem faciunt. 66.c.2.b.
Olea refrigerantia ſunt, Roſaceum. 122.c.2.a
Omphacinum, Citoniorum, Myrtinum, Lentiſcinum. b
Oleum violaceum, Nenupharis, Melonum, Cucurbitæ, Cucumeris. c
Olea calida ſunt Oleum Lumbricorum. d
Camomillæ, ſeminis lini, ſeſamınum, liliorum alborum, anethinum, nucum, amygdalarum dulcium. ibid.
Oleum ouorum Formicarum. e
Oleum Irinum, Apparatij Magiſtrale. 123.c.1.a
Oleum de Scorpionibus. e
Aliud de Scorpionibus Mathioli. d
Capparum, Amygdalarum amararum, Abſinthij, Maſtichinum. e
Oleum menthæ, lentiſcinum, Nardinum ſimplex & compoſitum. 123.c.2.a
Naphæ, Rutaceum. ibid.
Vulpinum, Oleum de croco, de Caſtoreo, Laurinum, Euphorbij, Vitrioli. b
Oleum ſulphuris, de lateribus, ſeu Philoſophorum. d
Oleum iuniperinum, aniſi, cinnamoni, earyophylſorum, macis, nucis moſcatæ, maceris, belzoini, terebinthinæ, de piperibus, coſtinum, ſalis, ex ſtyrace, ſaluiæ, mel.ſſæ, betonicæ, florum antbos, ligni Gataci, Angelicæ, de thymo, Liquidambar, Balſamum. e
Olfactus licèt inter ſenſus non abſolutè neceſſarius, citra eum non commodè viuitur. 259.c.1.b
An in cerebro contineatur. c
Olfactui læſo errhinum percutile. 260.c.2.d
Omphacij oleum ventriculo roborando, & fluxibus calidis ſiſtendis præſtantiſſimum. 121.c.1.b
Omphacium cur menſtruatæ appetant, conſtat ex acido & acri. 475.c.1.e
Ophthalmiæ definitio expenditur. 249.c.2.a
Eius cauſæ. b
Signa. d
Præſagium. e
Quando eſt morbus contagioſus. ibid. & 250.c.1.a
Ophthalmia frigido tempore, & regione rara rariúſque ſanatur. b
Humida breuior eſt ſiccâ. c
Quinam Ophthalmiæ decubitus conueniat. e
Puluorum abraſio, ſeu tonſio quid ci conferat. c.2.a
Ophthalmicis quis cibus conueniat. 252.c.1.d
Quis potus. c.2.a
Ophthalmia in omni venæ ſectio conuenit. b.e
Ex qua parte. d.e
Purgatio ſalubris. 253.c.1.a
Errhina medicamenta oculorũ affectui repugnant.c
Lactis inſtillatio dolentibus oculis quid conferat. d
Albumen oui præſtantius eſt. c.1.d
Quænam ei medicamenta conueniant. 254.c
Ophthalmiæ inueteratæ mirabile præſidium. 264. c.2.e.
Diuturnæ item aqua efficaciſſima. e
Opopanax ſuccus herbæ quæ *Panaces* dicitur, quomodo probandus, & quibus medeatur affectibus. 95.c.2.c.
Orationis vſus cur homini conceſſus. 19.c.2
Oratorum tum ſacrorum tum Ethnicorum conſuetudo ab oratione & prece præfari. 2.c.1
Os cui vſui à natura deſtinatum. 642.c.1.c
Oris tortura vnde ſit dicta, vocatur & conuulſio canina, eius cauſæ eædem quæ paralyſis. 231.c.2.e
In ea mediatè cerebrum afficitur. ibid.
Immediatè verò muſculus cognomento latus. 232 c.1.a
Oris ad torturam remedia ſalutifera. 233.c.1.e
Oris tortura quomodo ſub conuulſionis nomine intelligenda. 236.c.2.e
Oſſa cuius temperamenti. 133.c.1.e
Ouipara cur lacte non indigeat, & quid in illis lactis vicem ſuppleat. 472.c.1.c
Cur veſica, & inteſtinorum multitudine priuentur. d
Oui albumen in oculorum affectibus lacte præſtantius eſt. 28.c.2.e
Ouorum olei proprietates mirabiles. 122.c.2.e
Oxalidis aqua cui vſui. 99.c.2.b
Oxalidis ſyrupus febribus ardentibus, malignis, peſtilentibus, & ventriculi affect.bus efficaciſſimus. 103.c.1.d.
Oxycrateum Vigonis quibus affectibus commodum. 126.c.a.c.
Oxybaphum, pondus duarum vnciarum, & duarum drachmarum. 76.c.2.a
Oxymel ſimplex, ſcilliticum, & ſcilliticum compoſitum cui vſui. 103 c.1.d.e
Oxyphœnicum, ſeu dactylum acidum fructus eſt palmæ ſylueſtris, eius vſus, doſis. 84.c.2.b.c
Vide *Tamarindum.*

P

PAcum, ferula eſt in Syria naſcens ex qua & Galbanum. 93.c.1b
Vide *Galbanum*
Pæoniæ ſyrupus cui vſui & quomodo parandus. 105. c.1.a.
Frigidis capitis, & neruorum affectibus prodeſt. ibid.
Pæoniæ conſerua cerebro & frigidis affectibus proficua. 121.c.1.c
Pallium philoſophum non facit, vbi carpitur ſophiſtarum & Medicorum perſonatorum vanitas. 3.c.2
Palpitatio cordis quò differat à tumore. 357.c.2.b
An idiopathica à ſympathia diſtinguatur. d
Fit neceſſariò à flatu. 358.c.1.c
Eius ſigna. e
An hyeme potiùs quàm alio tempore inſoleſcat. c.2.a.b.
Mœſti & timidi huic obnoxij. e
Eius curatio inſtituitur. 359.c.1.b.& ſeqq.
Sacculus eximius ad cordis palpitationem. 360. c.1.a.
Palpitatio ex purulentis teſtibus ſuborta, fonticulis infra inguina perſanata. d
Papaueris erratici aquæ proprietates. 89.c.2.c
Papaueris ſyrupus tam ſimplex, quàm compoſitus quibus affectibus medeatur. 104.c.2.d
Papaueris oleum quibus vtile. 122.c.2.c
Paracelſi Chymiæ inuentoris doctrina fugienda rationali Medico, quibus nugis, & ridiculis dogmatibus ſcateat. 14.c.2.15.c.1
Paraphrenitidis à phrenitide diſcrimen. 156.c.1.e
Semper eſt malum ſignum. 158.c.1.c
Paralyſis eſt neruorum paſſio. 220.c.1.e
Vbi & nerui definitio Galenica excutitur. ibid.
Eius ſubſtantia. c.2.a.b
Temperamentum. d.221.c.1.e

Defert & ſenſus facultatem, & organum tactus. c.2.d.e.
Paralyſis an ſolùm ad obſtructionem, an ad quodlibet morbi genus ſequatur. 224.c.2.d
Oritur aliquando à carnis intemperie. 215.c.1.a
Cauſæ Paralyſim inducentes ſunt obſtructio, compreſſio neruorum, ſolutio continui. d
Quibus ſignis cognoſcitur. c.& col.2.a
In quo differt ab Apoplexia. b
Præſagium Paralyſis. d
Paralyſis an membra extenuet. 216.c.2.a
Paralyſis vnius lateris non citiùs curatur quàm particularis membri. col.2.b
Paralyſis dextra minùs eſt periculoſa quàm ſiniſtra. ib.
Paralyſis curatio à victu incboanda. 217.c.1.b
Vinum ei reprobum. d
Si cum febre coniungatur quæ prior curanda. col.2.d
In Paralyſi ad Apoplexiam ſequuta an è latere affecto, an ſano ſanguis detrahendus. 218.c.1.è
Si ex menſtruo retento, an è talo mittendus. e
Pilulæ & ſyrupus ad eam commodus inſtituitur. 219. c.2.b.d
Pariendi variæ figuræ. 510.511.col.1.a.b
Parotides inflammationes ſunt in partibus adenoſis iuxta aures. 652.c.2.e
Si ratione criſis eueniant, non minùs lethales ſunt quàm ipſa febris. ib d.
Quænam dicantur ſalutares. 653.c.1
Partium frigidarum temperamentum duplex, frigidum & adſcititium, vtrumque quibus conſeruatur. 41.c.2.c
Partium corporis humani ſtructuræ cognitio quantũ Medico neceſſaria. 50.c.2.d
Pars affecta non euacuanda niſi euacuato corpore. 64. c.2.b.c
Partium animalium temperamentum deſcribitur. 132.c.2.a.b
Partium ſimilarium, & diſſimilarium facultas productiua in quo diſtinguitur. 462.c.2.e.&.463.c.1.a
Partes ſpermaticæ dictæ ex craſſa ſeminis parte generantur. 459.c.1.e.col.2.a
Vnde incrementum ſuſcipiunt. b.c
Pro earum integra formatione an fiat attractio. d
Partus difficultas quibus ex cauſis. 450.c.2.e
Partus difficilis cauſæ exquirendæ Medico. 510.c.2.d
Quibus irrigationibus vtendum, ſi ſiccus ſit. e
Paſtillis quo pacto vtendum, & quibus parantur, 121. col.a.& ſeqq.
Vide *Trochiſci*.
Patriæ amor & ſolum iucundiſſimum. 47.c.1.e
Domina eſt ac Dea cui plus debetur quam matri. col.2.a
Pectinatio in capitis doloribus qualis eſſe debeat. 142. c.1.c
Pecuniæ omnium bellorum cauſa, immò & malorum. 3.c.1.e
Peplium in quo differt à Senna. 98.c.2
Peripneumoniæ in cura clauditur pleureſis. 315.c.1.
Peripneumoniæ eſſentia in inflammatione conſiſtit.
Motus continuus pulmonis an huius inflammationis cauſa? col.2.b
Peripneumonicorum pulſus an poſſit eſſe durus. 318. c.2.c.
Eſt celer, creber, languidus, mollis, vndoſus. 319. c.1.e
Peripneumonia à pleuritide in quo diſtincta. 319. c.1.d
Frequentior eſt ex pituita quàm ex bile. 320.1.d.
Peripneumoniæ in pleuritidem mutatio an reproba. 321.c.1.b
An breuior & acutior ſit pleuritide. col.2.d
Qua ratione curanda. 322.c.1.tota
Peripneumoniç hæmorrhagiâ copioſâ iudicatæ exemplum. col.2.d
Perſicus ſyrupus bili purgandæ perutilis. 106.c.2.e
Peſſaria vtero indenda ad menſes ciendos. 484.c.1.a.b
Peſſarium ad fœtum mortuum extrahendum perutile. 509.c.2.a
Peſtis eſt morbus vulgaris multos perimens. 601.c.1.e
Huius cauſæ ſunt aër infectus ex inſepultis cadaueribus. Aquæ immotæ & ſtagnantes æſtuoſa conſtitutio excidentis caloris. 6.col.2.a.b
Peſtis ſemen quid dicatur, & vtrum cum eius inquinamento connectantur. c.d
Vnde oriatur illud ſemen. e
Quid de Peſtis cauſis ſentiant Aſtrologi. 602.c.1.a b. & ſeqq.
Vnde eius ſymptomata deſumuntur. 603.c.1.d
In quatuor anni tempora diuiſa. col.2.b
Ex ſignis in cælo apparentibus non incongruè ab Aſtrologis colliguntur, & ex influxu ſtellarum. d.e. & 604.c.1
Seruatio à Peſte quomodo poſſibilis. e.& col.2.a.b
Quibus medicamentis. d
Allij vis eximia contra peſtem & venena. e
Venæ ſectio quando & in quibus peſte correptis celebranda. 605.c.1.b
In quibus purgatio. c
Peſtis curatio ab aëre & cibo inchoanda. e
Sudores prouocandi in hoc affectu. col.2.b
Epithematis cor roborandum. e
Odoribus. d.e
Electuarium ad eam tollendã pereſficax. 606.c.1.a
Peſtis in quo à febre peſtilenti diſcrepat. b
Vide *Febris*.
Phaëtuſæ ob retenta menſtrua, hiſpidum corpus & barba. 11.c.1.c
Phaëtuſæ & Namyſiæ exempla Medicos ab arte ſua non auocent. 20.c.1.b
Phantaſia niſi nocturna quiete ſedetur, liberè ſuo fungi munere nequit. 8.c.1.e
Pharmaceuticæ artis auctores celeberrimi. 10.c.2.a
Pharmaceuticæ artis Medico, & Chirurgo cognitio neceſſaria. 72.c.1
quæ apud Pharmacopolas reperiuntur ex animalibus, eorum partibus, terrâ, aquâ, aëre, & plantis depromuntur. 76.c.2.c
Philonium Romanum torporem potenter inducit. 120.c.1.c.
Philonium Perſicum eadem pollet virtute, ſed minùs ſtupefacit, grauidis menſtruatis confert, alui fluxum ſiſtit. d
Philoſophia & reliquæ omnes ſcientiæ vnde ortum habent. 19.c.1.a
Phlebotomia ex copioſa quid diſcriminis immineat. 42.c.2.e.43.c.1.a.
Phlebotomia in quantum vteri ſtrangulatui prodeſt. 495.c.2.c.
Phlebotomia in omnibus febribus celebrari poteſt. 548.c.1.c.d.
Etiam in hectica. col.1.a
in Tertiana notha. e
In plethora ante quartum diem. 549.c.1.b
In febribus non acutis in principio ab ea cauendum. 549.c.2.a
In pura cacochymia in febribus ventilationis cauſa citra plenitudinem. 550.c.1.d
Phlebotomia reuulſiua in cacochymia vtilis eſt. e
Vacuatiua non conuenit. col.2.a
In febre ardentiſſima vt refrigerans auxilium. d
Plenitudo duplex eſt, altera quoad vaſa, & altera quoad vires. 551.c.1.e
Quoad vires iterum duplex. col.1.e

Nullo

Nullo certo ſigno dignoſci poteſt. 552.c.1.a
Plenitudo quoad vaſa ex tumore venarum cognoſcitur. b
Plenitudo vtraque an ſanis interdum reperitur. c
Phlebotomiæ ſcopi ſunt, magnitudo, virium robur, & ætas florens. 555.c.2.e
Alij ſcopi enumerantur. 555.2.c.2.b.c.d
Phlegmones in curatione an prior ſit reuulſio quàm euacuatio. 499.c.2.c
Phœnicobalanus Dioſcoridis, & Plinij non idem eſt ac Tamarindus Arabum. 84.c.2.d
Phrenitis à mentis læſione ſic dicta. 148.c.2.e
Eius variæ appellationes. ibid.
Non quodlibet delirium cum febre ſub eius nomine intelligendum. ibid.
Duplex Phrenitidis à Galeno conſcripta definitio expenditur. 149.c.1.b
Vera & ſyncera Phrenitis à bile eſt. col.2.e
Potius eſt cerebri quàm membranarũ eius inflammatio. d
Phrenitidis tres ſpecies à trium facultatum principum læſione depromuntur. 151.c.2.e
Phrenitidis differentiæ. 153.c.1.c
A bile & ſanguine generatur. e.& col.2.a.b
Phrenitidis incipientis,& confirmatæ ſigna. 154.c.2.b.c.d.155.tota
Eius diſtinctio à paraphrenitide ſeu delirio. 156.c.2
Item à phrenitide ſepti tranſuerſi. 157.c.1.e
A materiæ inflammantis diuerſitate. col.2.b
Phrenitis an à reſpiratione magna & rara ſit inſeparabilis. e
Eſt mortiferum morbi genus. 158.c.1.d
Aliquando in ſanitatem finitur, & quibus ſignis. e
An aliquando ad bonum in lethargum mutetur. col.2.b
Eius curationis triplex ſcopus, materia fluens, fluxa, & ſymptomata ſuperuenientia. e
Tutò vena in hoc affectu ſecatur. 160.tota
Eius initio repellentibus vtendum. 161.c.2.b
Non in augmento. 162.c.1.b
Oxythodina in phrenitide quæ admouenda. 163.c.2.e
Quibus præſidiis ſomnus huic affectui conciliatur. 164.c.1.c.d.e
An purgans medicamentum neceſſarium. e
An localia reſoluentia aliquid conferant. col.2.d
Phrenitidi confirmatæ & conciliando ſomno præſidium tutiſſimum. 165.c.1.e
Eſt Lethargo ſecundùm ſpeciem oppoſita. 166.c.2.d
Phthiſis definitio enodatur. 369.col.2.e
Eius acceptio multiplex. 370.c.2.a
Non conuertitur cum tabe. b
Phthiſis morbus eſt hereditarius. 374.c.2.b
Contagioſus. e
Fœminis frequentior quàm viris. 375 c.1.c
Autumno ſæpius contingit quàm aliis anni temporibus. 375.c.1.e
Phthiſis deplorata limacum ſtillatitio liquore ſanata. 377.c.2.b
Aqua mirabilis pro eius curatione inſtituitur. d.e
Vide *Tabes*.
Phthiſicos excitata fiſtula iuxta os ſternum in longum tempus vitam producit. 378.c.1.b
Phthiſici dicuntur ij quibus ex pectoris vel aſperæ arteriæ vlcere diuturno adeſt corporis conſumptio & extenuatio cum tuſſicula quadam, & hectica febre. 370.c.1.e
Longo tempore viuere poſſunt. c 2.c
Phthiſis cauſæ enumerantur. 371.c.1.tota
Phthiſis vera & exquiſita ſine ſputo purulento conſiſtere poteſt. 371.c.2.e
Ab ea an febris inſeparabilis. 372.c.2.d
An reſpirationis difficultas. 373.c.1.e
Phthiſici capillorum defluuio an obnoxij. 373.c.1.d
Pthiſicis caro ſuilla concedenda. 375.c.2.a
Phlebotomandi. 376.c.1.e
In principio purgandi. c.2.b.c
An validis medicamentis. d
Balnea quando iis noxia. e
Admodum probantur quæ ex lacte. 377.c.1.b
Aëris exſiccantis ope diu vitam producunt. c.2.a
Pica in grauidis, quis affectus. 505.c.2.a
Huius cauſa. 506.c.1.a
Signa. b
Curatio. c.d.
Pilulæ ad eam mirabiles. c.2.a
Pili non ſunt corporis noſtri partes. 137.c.2.a
Eorum varius vſus oſtenditur. b.c
Pilorum inæquale defluuium, & per areas, vt in vulpibus factum. 137.c.2.e
Vide *Alopecia*.
Pilularum variæ appellationes. 111.c.1.d
Bilem purgantes ſunt pilulæ aureæ. ibid.
Rhabarbari. Pilulæ communes Rhaſis. e
Aggregatiuæ. col.2.a
Pilulæ ſine quibus. ibid.
Arabicæ, Hermodactylorum, fumariæ. d
De Eupatorio, Pilulæ ad bilem in febribus dictæ. a
Pituitam purgantes ſunt Pilulæ de hiera. b
Ex colocynthide, ex ſex rebus contra catharrum. e
Pilulæ Epilepticæ Magiſtrales, Alephanginæ. 112. col.1.a.
Stomachicæ Meſuës. b
Ante & poſt cibum, Maſtichinæ, de hermodactylis. c
Aſſaieret. d
Cochiæ. d
Pilulæ Melancholiam purgantes. 112.c.2.a
Pilulæ lucis maiores, & minores. ibid.
Pilulæ de cynogloſſa Meſuæ quibus affectibus medentur. Item pilulæ Bechicæ. b
Pilulæ ad aſthmaticos Magiſtrales. ibid.
Pilulæ aperientes Magiſtrales. c
Pilulæ hydropicæ Magiſtrales. d
De Chalyde Magiſtrales. ibid.
Mercuriales. e
Imperiales Magiſtrales 113.c.1.a
Pilulæ contra venena. b
Pilulæ ad ſupprimendum ſanguinis fluxum eximiæ. 491.c.1.e.
Pilulæ pro præſeruatione ab vteri ſtrangulatu. 497.c.2.c.
Pilulæ ad picam grauidarum. 506.c.2.a
Pilulæ ad expellendam molam. 508.c.1.e
Pilulæ rigori ſedando percommoda. 647.c.2.d
Pilula ad ſoporem conciliandum vtiliſſima. 650.c.1.c
Pinguedo vnde generatur. 356.c.1.d
Non ex ſanguine per concretionem à frigido. e
In corde an à calido, vel frigido fiat. 355.c.2.e
Ex ſe & natura ſua calida eſt, non frigida. 357.c.1.a.
Pituitæ exuberantia quibus ſignis cognoſcitur. 39.c.2.b.
Pituitæ copia ſi in ventriculo vrgeat, qua arte curanda. 58.c.2.d
Pituitæ purgandæ errhinum commodum. 65.c.5.e
Pituita quibus medicamentis purganda. 91. vſque ad 96.
Pituita quibus ſyrupis diſponitur. 104.col.2.e. 105. tota.& 106.c.1.a.& ſeq.
Quibus purgatur. 107.c.1.d.& ſeqq
Quibus purgantibus electuariis vtitur 109. c. 2. c & ſeqq.
Quibus pilulis. 111.c.2.d.e

Pituita in Lethargo an frigida magis quàm humida qualitate officiat. 167.c.1.e
An neceſſariò putreſcat. col.2.b
Plantarum genera tria, arbor, frutex, herba. 77.c.1.b
Plantarum liquores variis gaudent appellationibus. 79.c.1.b
Plantaginis aqua intes infrigidantes præſtantiſſima. 99.c.2.e
Eius variæ proprietates. ibid.
Plantationes increſcente luna faciendæ. 35.c.5.e
Platonis operum lectio ad Hippocratis & Galeni intelligentiam neceſſaria. 9.c.2.d
Plenilunij tempore an purgatio facienda. 35.c.2.d
Plenitudine corporis præſente non ſemper venæ ſectio celebranda. 43.c.1.e
Pleuræ noxa an poſſit eſſe tuſſis cauſa. 297.c.1.a
Pleura verius aliquam partem pulſu & arteriis priuatur. 294.c.2.c
Pleuritis eſt inflammatio membranæ pleuræ intus coſtas ſuccingentis. 290.c.1.a
Inflammatio eſt de eius eſſentia. 290.c.1.b.c
Ex inflammatione muſculorum internorum intercoſtalium concitari non poteſt. col.2.b
Nec ea inflammatione ſepti tranſuerſi. d
Pleuritis vera non eſt Mediaſtini dicenda inflammatio. 291.c.1.b
Quibus ſignis à notha diſtinguitur. 291.c.1.d
Pleuritidis differentia in ſiccam & humidam admittenda. 291.c.1.tota
An ab omni humore generetur. col.2.d
Ab Aquilonia tempeſtate concitatur. 293.c.1.e
Facta compreſſione in cerebro. e
A nimio vini potu. a.col.2.c
A muſti, aut vini nouelli nimio vſu. e
Dolor punctorius, febris acuta, difficilis reſpiratio, tuſſis, &c. eius ſigna ſunt. 294.c.1.a
Dolor continuus. e
Non pulſatorius. e
Grauis. 295.c.1.1.b
Febris continua ab ea inſeparabilis eſt. c
in Pleuritide pulſus præter celeritatem & frequentiam, magnitudinem acquirit. 295.c.2.e
An inſigniter ſit durus. 295.c.2.d
Inæqualis. 296.c.1.c
An tuſſis perpetuum eius ſymptoma. col.2.b
Difficilis eius reſpiratio ſignum eius pathognomonicum. 297.c.1.e.& ſeqq.
Pleuritidis ſigna aſſidentia. 298.c.1.e
Diſtinguentia. col.2.d.& ſeqq.
Pleuritis vera & exquiſita à flatu generari poteſt. 300.c.1.a
An à falſa ſpuriáque diſtinguatur. ibid.
An ab hepatis inflammatione. d.& col.2
An facilis ſit eius à peripneumonia diſtinctio. 301.c.1.b
Pleuritici acceſſiones tertianarias an patiantur. 301 c.1.e
Pleuritis ſiniſtra dextrâ frequentior eſt. 302.c.1.c.& acutior.d
Pleuritis ſicca aliquando minùs periculoſa. e
Hyeme frequentiùs infeſtat. ibid.
Eâ pituitoſi rarò corripiuntur. 302.c.2.b
In Pleuritide coctio vrinæ an ſalutem portendat. 304.c.5.c e
Autumno longior eſt quàm æſtate, aut vere. e
Breuior in iuuene & puero, quàm ſene. col.2.b
Familiarem habet hæmorrhagiam. c
In ea pulſus valde durus mortem ſignificat.
Pleuritidis permutatio in peripneumoniam, peſſima. 305.c.1.a
in Pleuritide ſputo apparente craſſiùs cibandum. 306. c.1.c
Ptiſana aliquando in hoc affectu reprobata. col.2.a
Cuius loco farre vtendum, & quid farris nomine intelligendum. c.d
In Pleuritide ptiſana humorem ex thorace abſtergit. e
Mulſa & apomel an concedi poſſint. 307.c.1.b.c
Seminum frigidorum vſus in hoc morbo commendatur. c.2.e
Oua recentia. 308.c.1.a
Teſticuli gallorum. c
Vini vſus reprobatus. col.2.d.e
Venæ ſectio ſummopere laudatur. 309.c.1.c
Etiam Præſente cacochymia. e
An ex eodem latere. col.2.tota
In Pleuritide & aliis inflammationibus ſpectanda coloris mutatio. 310.c.1.e
In Pleuritide pituitoſa ſanguinis mutatio an expectanda. col.1.e
Ad animi deliquium vſque non phlebotomandum 311.c.5.b
Sanguinis miſſioni clyſter præmittendus. d
Non eſt ſuper partem affectam cucurbitula ſcarificata in initio ante totius corporis vacuationem applicanda. e
Purgatio in ea celebranda. col.1.e
Et quibus medicamentis. 312.c.1.e. & col.2.tota
Exemplum pleuritidis copioſa ſanguinis miſſione curatæ. 313.c.2.c
Aliud Pleuritidis pituitoſæ ſyrupo ſanatæ. e
Vnguentum pro pleuritide curanda eximium. 314.c.1.b
Pleuritis biliosa venæ ſaluatellæ ſectione præſanata. d
Alia cauterio ſuper partem affectam appoſito. col.2.a
Pleuritis in Sphacelum mutata lethalis. c
In abſceſſum externum & fiſtulam lethalem. e
Oſſis ſterni dolor pro pleuritide curatus exacerbo per os lumbrico euaneſcit. d
Pleuritis exquiſita ſanguinis mixtu critico ſoluta. 315.c.1.a
Pleuritici vnguenti vſus. 225 c.1.d
Plinij lectio quibus ducibus & interpretibus ſuſcipienda. 10.c.1.e
Pliris archonticon cui vſui. 118.c.2.e
Plumbei vnguenti facultas pro hæmorrhoïdibus ſedandis. 124.c.2.a
Pluuiam quarundam ſtellarum fructus eſſe, Paracelſi delirium. 15.c.1.a
Politica eſt prudentiæ totius generalis methodus. 19.c.5.e
Pollicitationes Medicum dedecent. 55.c.5
Polypodium à polypo piſce nomen habet. 96.c.2.e
Quale eligendum. 97.c.1.a
Eius temperamentum, quibus auxilietur morbis, & qua arte parandum. b
Polypodij ſyrupus ſimplex magiſtralis melancholiæ expurgandæ vtilis. 107.c.2.e
Compoſitus valentiùs expurgat. 108.c.1.a
Pomatum vinum ex acidis pomis in febribus ſalubre eſt. 543.c.2.e
Pomorum regis Saporis ſyrupus ad omnes affectus Melancholicos vtilis. 107.c.2.d
Pondera Medicinalia ſuis valoribus & notis deſcribuntur. 76.c.1.tota.& col.2.a.b
Populeum doloribus mitigandis & conciliando ſomno vtile. 124.c.2.c
Populeum oleum refrigerans ſtupefaciens & capitis dolores ſedans. 122.c.2.c
Portulacæ aqua cui vſui. 99.c.2.d
Portulacæ ſyrupus quomodo paratur, & quibus affectibus

Digitized by Google

ctibus præſidio ſit. 104.c.a.c.
Potentiarum internarum numerus triplex, imaginatio nempe cogitatio, & memoria. 551.c.1.c.
Potio necandis vermibus vtiliſſima. 647.c.a.c
Potus triplex, permixtus, delatiuus, & ſitis ſedatiuus. 541.c.a.c.
Potus aquæ frigidæ vtilitas in febribus oſtenditur.ib. & 542. col.s
Vide *Aqua*.
in Potu vitia quàm in cibo frequentiora & deteriora. 545.c.s.d
Præcautio in morbis quanto curatione præſtantior 14.c.1.a
Præcipitatio citra præmeditationem inconſtantiam arguit, & ignorantiam. 53.c. 1.b
In Medico execranda. ibid.
Prædicendum Medico, & ad certitudinem vſque iudicium ſuſpendendum. 15.c.2.c
Prædictio morborum ad Medicum, non ad vatem, aut fatidicum ſpectat. 13.c.a.c
Eius vtilitas maxima. d.e
Neceſſitas. 54.c.1.a
Præſagium in morbis laudatur, non vaticinatorum ſed Medicorum officium eſt. 53.c.2.c
Vide *Prædictio*.
Præſagia obedientes ægros faciunt & remedia opportuna demonſtrant. 53.c.2.e
Affectiones futuras anteuertunt. 14.c.1
Præſagia in quibus morbis ambigua & fallacia. 14. c.1.b.c
Præſentionis & prædictionis varia acceptio. 452. c.2.c.d
Praſſici ſyrupi ſiue de praſſio efficacia ad pituitam abſtergendam. 505.c.1.e
Primiparæ torminibus à Partu torquentur. 506. c. a, b
Primulæ veris conſerua quibus affectibus remedio eſt. 121.c.1.c.
Principes & Magnates Anotomicæ artis ſtudioſi. 71. c.1.c.
Problematum Medicorum veritatem rarò contingentia non tollunt. 60.c.a.a
Prodicus ab Hippocrate damnatur qui febrientes curſibus & exercitationibus internecabat. 546.c.1.d
Profeſſorum cuiuſlibet artis præceptum auctorum ſuorum vitia obſtendere, & iudicium ferre. 5.c.2.e
Profluuium muliebre quid & vnde fiat. 491.c.a.b.c
Eius cauſa cacochymia. d
Signa. ibid.e
Eo laborantes rarò concipiunt. ibid.
Huius curatio. 491. c. 1.& c.2.a.b
Emplaſtrum ad id eximium. e
Prudentiæ nomine, præſentio & prædictio intelligenda à Medico. 451 c.1.e
Item ſtudium, cura, futurorum cognitio, & operatio. 452.c.a.b.c
Iudicium adæquatum, ex pluribus affectibus conſtans. e
Prudentiæ duplex diuiſio explicatur, quæ nempe circa vitæ inſtitutionem, & artis cuiuſlibet munus. 6.c.2.c
Prudentis & docti diſtinctio. ibid.
Prudentiæ à ſapientia, & ſcientia diſcrimen. 6.c.a.d
Eius definitio. ibid.
Veterum philoſophorum eiuſdem elogia. e
Prudentiæ diuini honores, & virtutum omnium imperium tribuitur. 7.c.1.a.b
Quomodo definitur ab Iphicrate. ibid.
Quam Medico neceſſaria. ibid.c
Ptiſſana aliquando in pleuritide reproba. 306.c.1.a
Ex hordeo parata cæteris antecellit. c
Etiam triticea. d
Ptiſſanæ ab hordeo longè diſpar qualitate. e
In pleuritide humorem ex thorace abſtergit. ibid.
Puellus recens natus an naturali inſtinctu, naturæ impetu vel facultate formatiua inſtructus, lac exſugat. 472.c.a.e
Pueris cur ante decimum quartum ætatis annum non mittendus ſanguis? 37.c.a.e
Pueri ægroti qua cautione à Medico tractandi. 69. c.1.a.b
Tutò in morbis acutis phlebotomandi. 69.c.1.c
Puerperij quantitas diſcreta aſſignatur. 456.c.1.c
Continua. col. 2.d.
Pugillus eſt quantum ſummitate digitorum comprehendimus. 75.c.a.c
Pulchritudo eſt diuini vultus ac luminis ſplendor 447.
Pulmonis vlcera an curationem admittant. 373. co. a, tota.
In pueris citiùs ſanantur. 374.c.1.b
Pulmonis ſubſtantiæ vlcera citiùs ſanantur quàm vaſorum. d
Vide *Peripneumonia*.
Pulmonis vlcera an ab aliis thoracis affectibus diſtincta. 369.c.2.d
Pulſus Lethargicorum intercurrens eſt. 168. c. 2. c.d
Pulſus ab inflammatione induratur. 295. c. a. e. 296. c.1.a
Pulſus pleuritidis. Vide *Pleuritis*.
Puluis Ioannis Vignnis Gallica lue & iuncturarum doloribus vtilis, ſed magna cautione propinandus. 113.c.1.c.d
Pulueris Antimonij, ſeu ſtibij præparati, commoda. 113.c.1.e,& ſeqq.
Vide *Stibium*.
Puluis ad expellendas ſecundinas eximius. 515. c. a. a
Alius ad tormina ſedanda. 516. c. 1. e
Puluis ad ventriculi dolorem cùm ex frigido ſicco & flatu in diuturnis morbis oritur, vtiliſſimus. 644. col.a b.
Puluis necandis vermibus eximius. 647.c.1.d
Puluis rigori terrifico ſedando vtiliſſimus. 647. c. a. e
Puncticulæ ſiue febris puncticularis à veteribus cognita. 606.c.2.e
A febre peſtilenti diſtinguitur. 607 c.1 b.c
Eius cauſæ & ſigna. col.2.c.d.& ſeqq.
Curatio. 608.c.a.d
Punctura, ſiue punctorius dolor, membranarum affectionem denotat. 33.c.a.b
Purgantia valida noxia, in morbis acutis præcipuè 30.c.1.d.
Ab Hippocrate febribus correptis prohibita. c. a. a
Quibus cum cautelis exhibebantur. b.c. & ſeqq.
Iis abſtinere tutius eſt. 31.col.1.d
Purgationis bona quæ commodint. 29.c.1.b
Purgationi propinandæ quæ præmittenda. 31.c.a.b
Hanc impedit faſtidium. c
Copia viſcoſorum humorum. d
Tenſio in hypochondriis. ibid.
Inflammatio interna. e
Obſtructio. 31.c.1.b
Purgationi conueniens victus ratio plurimùm confert. 33.c.a.b.
Mediocritas. c.& 34.c.1.d
Purgationi quod tempus congruum. 34. c.1.e.& ſeqq.
Purgatio an plenilunij, aut nouilunij tempore fieri debeat. 35.e.a.d
Purgatio an creſcente luna, vel decreſcente commodior ſit. 36.c.1.e
in omni Purgatione, ſiue naturali, ſiue arte facta quò fluat humor, attendendum. 40.c.s.c
Vnde fluit. e
Propter quid fluat. c.a.b
Purgatio in omnibus morbi temporibus celebrari poteſt, 42.c.2.a

Purgatio an maius corporis robur exigat, quàm venæ ſectio. 50.c.2.a
Purgatio an ante humorum coctionem celebranda. 556 c.1.e
Vide *Humor*.
Purgatio in febribus putridis an celebranda. 560.c.2.d. & ſeqq.
In initio inſtituta criſim non impedit. 562.c.1.e
In materia mobili iuuat. e
Putrefactio eſt proprij & naturalis caloris in vnoquoque humido exiſtentis ab externa caliditate corruptio. 475.c.1.b
Pyrorum conſeruæ vtilitates. 120.c.2.e
Pyrrhus Epirotarum rex à Diis non regna, victorias, aut opes, ſed ſanitatem inter immolandum precabatur. 20.c.1.b

Q

QVadrans, pondus eſt dragmarum duarum aut ſcrupulorum ſex. 76.c.2.a
Quæſtiones naturales Ariſtotelis, Theophraſti, Plinij, Plutarchi, & Senecæ, ſedulò Medicis euoluendæ. 9.c.2.e
Quartanæ febris natura in quo poſita. 592.c.2.b.c
Cauſarum eius differentia explicatur. d.e
Signa. 593
Securiſſima eſt. col.2.e
Conditiones in eius victu obſeruandæ. 594.c.1.e
Eſt opprobrium Medicorum. 595.c.2.b
Expugnantia in hoc affectu intempeſtinè oblata noxam, & mortem afferunt. e
Saluatellæ ſectio in pede mirabilis ad quartanæ febris contumaciam retundendam. 596.c.1.e
Quaternarij eſu carnis porcinæ aliquando conualeſcunt. 22.c.2.e
Quies corporis purgationi præmittenda. 32.c.1.d
Quies, ſanguinis excretioni proficua. 336.c.1.d
Quietis ad motum inſueta mutatio nocentior eſt coctioni quàm à motu ad quietem. 399.c.2.b
Quies minùs prodeſt ad ſanitatem quàm exercitatio. 400.c.1.b
Quies febrientibus quid vtilitatis afferat. 546.c.1.e
Quotidiana febris eſt ea quæ ex pituita putreſcente generatur & quotidie facit acceſſionem ſuam. 585. c.2.e
Vide *Febris*.

R

RAdicis definitio. 77.c.1.e
Radicum in collectione differentia. e
Colligendæ ſunt in principio hyemis. ibid.
Quando debito tempore collectas, fuiſſe percipitur, col.2.b
Radicis ſimplicis & compoſitæ differentia. ibid.
Radices ſi craſſæ, ac terra plenæ, lauentur, ſi terſæ, humido linteo fricentur. e
Qua cautione exſiccandæ, & vnde earum duratio colligitur. d
Radices temperatæ quæ. 130.c.1.e
Calidæ in primo, & ſecundo. e
In tertio gradu. col.2.a
Frigidæ in primo. b
Raſicum pondus eſt ſcrupuli cum dimidio. 76.c.1.d
Ranarum clamor ololygo appellatur, qua ad concubitum prouocantur. 324.c.2.e
Ramich, pondus ſex *Kirat*. 76.c.1.e
Vide *Kirat*.
Ranis ex quibus oleum ad arthriticos dolores conficitur, occulta qualitas ineſt ad torporem inducendum. 230.c.1.e
Raphani ſyrupus calculum frangit & vrinam mouet, qua arte parandus. 104.c.1.b
Rarum & graue non repugnant. 81.c.2.b
Ratiocinari quid. 151.c.2.e
Reſpiratio magna & rara à phrenitide inſeparabilis, vbi & Galeni doctrina conciliatur. 157.c.2.e
Rectitudo à Medico nunquam deſerenda, licèt non appareat alleuatio. 22.c.2.d
Quod in pluribus morbis experimento eſt. e
In euacuationibus maximè ſeruanda. col.2.b.c.d
Quid propriè rectitudo. ibid.c.& 24.c.1.a
Rectitudo in fluxu humorum, & vaporum obſeruanda. 24.c.1.b
Vnde tanta eius vtilitas petatur. e
Non in filamentis rectis & oblongis ponenda. ibid. c.& ſeq.
Non eſt partium recta poſitio. col.2.d.e
Non in conſenſu partium per communes venas quæ proximè à trunco deducuntur. ibid.
Sed in meatibus, ſeu poris quibus totum corpus eſt perforatum, non ſecundùm latitudinem, ſed ſecundùo longitudinem diſtributis. 25.c.1.a
Recti inteſtini reſolutio vnde fit, & quibus curanda. 235.c.1.e
Regionum varietas pro curandis corporibus cautè attendenda. 56.c.2.6.& ſeqq.
Regionum pro varietate varia corpora, & affectus naſcuntur. 57.c.1.e
Aër harum viciſſitudinum auctor eſt. e.& 58.c.1
Regionum ob varietatem, vitæ regimen mutandum. 532.c.1.b
Remediorum pro vnaquaque regione varietas diligenter obſeruanda. 56.c.2.b.57.58.c.1
Remedia in tres claſſes diuiſa. 68.c.1.d
Reminiſcentia in quo à memoria diſtinguitur. 151 c.2.e
An ad numerum facultatum principum reuocanda. b
Renes qua cautione purgandi. 66.c.1.e
Renum frigidis affectibus aquæ perutiles. 100.c.2.e
Renum calculus quomodo definitur, an morbus, vel morbi cauſa. 434.c.1.e
Vide *Calculus*.
Renix, ſextariorum quatuor menſura. 76.c.1.e
Repletio nimia ſyncopem aliquando inducit. 363. col.2.b
Repletio nimia quid periculi inuehat, etiam ſanis. 535 col.1.d
Repercuſſiua ſuper partem affectam in pleuritide an apponenda. 312.c.2.d
Requies Nicolai quod medicamenti genus, eiúſque proprietates. 120.c.1.d
Res quærendæ ſunt, non nomina tantùm ad inſtar Sophiſtarum. 12.c.2
Rerum omnium principium à Deo ſumendum. 1.c.2
Reſinæ quando prodeunt, & quomodo earum vetuſtas cognoſcitur. 71.c.2.e
Reſina terebinthina, ex arboribus numero ſeptem ſtillat, quæ probatior, & quibus cognoſcitur, qua arte paranda & exhibenda. 95.c.2.d.c.96.c.1.a
Reſinæ veteres quæ dicantur, Calidæ ſunt. 132.c.1.b
Reſolutionem in vna tantùm corporis medietate fieri, poſſibile eſt. 226.c.1.e
Reſolutioni curandæ vnguentum, pilulæ, & ſyrupus percommoda. 229.c.2
Vide *Paralyſis*.
Reſolutio penis variis modis fieri poteſt, quibus curatur. 235.c.1.d
Exemplum cuiuſdam hac reſolutione inſeſſu curati. e
Reſolutio in pleuritide quando contingit. 305.c.1.d
Reſolutionis proportione alimenti quantitas metienda. 395.c.2.d

Reſpi

Digitized by Google

Reſpirationis definitio Galenica expenditur. 341. c.1.b.
Reſpirationis difficilis d
An idem ſit quid aſthma. c.2.e
Reſpirationis difficiles tres differentiæ Galenicæ admittendæ. 342.c.2.c
. Item aliæ compoſitæ eiuſdem differentiæ. 343. tota.
Reſpiratio difficilis ex flatu oriri poteſt. 344.c.2.c
A ſicca pulmonis intemperie. d
A ſola pituita. e
Ex crudo tuberculo. 345.c.1.a
Ex vteri ſuffocatione. b
Reſpiratione ex vitiata an poſſit ſedes affecta indicari. 345.c.1.d
Eius inſtrumenta. ibid.
Signa. col.2
Reſpirationis magnæ differentiæ an ex pulſu colligi poſſint. 346.c.2.a
Reſpiratio & pulſus in quo differunt. e
Poteſt colligi debilitas reſpirationis ex motu pinnarum. 347.c.1.c
Reſpirationis difficilis ex debilitate ortæ differentia an à duabus reliquis ex calore, & organorum anguſtia ſignis diſtingui poſſit. 347.c.2.b
Parua & rara Reſpiratio inter difficilis Reſpirationis differentia compoſitas eſt omnium peſſima 349.c.1.d
Quinam huic difficultati magis obnoxij. col.2.d.e
Ij ſunt potiſſimum qui malè formato ſunt corpore. 350.c.1.c
Quibus præſidijs curantur. e.& 341.352
Vide *Aſthma*.
Reſpirationis difficultas phthiſin perpetuò comitatur. 373.c.1.c
Reſpirationis motus non ſolùm tendit in cordis, ſed etiam in pulmonis vſum. 315.c.2.e
Eius finis cor in gratiam pulmonis. 316.c.2.d
Reſpiranti difficultas in febribus varia. 650.c.1.e
Variè curanda. col.2 a.b
Reſpublica omnis tribus columnis nixa religione, legibus, & ciuium ſanitate. 7.c.2.b
Reuulſio adminiſtranda eſt è directo, etiam cum vacuatione & deriuatione permixta. 13.c.2.d.e
Rhabarbari excellentia, tréſque eius differentiæ. 80. c.2.b
Quomodo recens & maturum cognoſcatur. c
Quomodo adulteratur. d
Eius temperamentum. e
Facultas attractiua & purgatiua. ibid.
Rhabarbarum diuerſimodè adminiſtrandum. 71.c.1.a
Qua arte parandum, & quibus morbis medeatur. b.c.& ſeqq.
Liquor cum eo decoctus an curandis morbis ſit ex vſu. col.2.a.b
Ex eo tabellæ hydropem, & iecoris morbos frigidos ſanant. e
Rhabarbari doſis à Meſue præſcripta an in praxi obſeruanda. e.& 82 c.1.a
Rhabarbarum & Rhaponticum non idem ſunt. 82. c.1.b.c
Eius facultatis purgatricis non meminere Dioſcorides, Galenus, Auicenna. d
Rhabarbarum rarum eſt, etſi graue. 81.c.2.b
Tenuiſſimè triturandum. c
Eius decoctio infuſione præſtantior eſt. c
Correctione indiget. ibid.
Magis purgat in ſubſtantia, quàm in infuſo. 83. c.1.a
Prægnantibus, & pueris tutò cum aliis medicamentis mixtum exhiberi poteſt. c
Pleuriticis & aliis thoracis affectibus ex vſu eſt. d
Rhababari ſyrupus bili vtrique per aluum excernendæ percommodus; & quomodo parandus. 106. c.2.d
Rhabarbari trochiſci bilioſis humoribus cum bile permixtis purgandis perutiles. 122.c.1.d
Rhagoidis officium & læſio explicantur. 247.c.1.0
Rhaponticum pro Rhabarbaro ſumptum, cùm tamen ab eo diſcrepet. 82.c.1.d
Rhodomel ſimpliciter dictum & Rhodomel ex ſaccharo; & melle pituitæ tenuandæ & diſponendæ efficaciſſimum. 105.c.1.a.
Rhodomel Perſicum ex quibus conficitur, & quibus inſeruit. 121.c.1.b
Rigor eſt empyematis ſignum. Eſt concuſſio totius corporis inæqualis cum ſenſu frigiditatis dolorifico. 353.c.1.c
Rigoris cauſa intemperies in membris facultatem expultricem irritans. 479.c.2.e
Rigor vnde ſit. 617.c.1.d
Rigoris natura, cauſæ, ferocitas, curatio. 647.col.2
Riſu ex nimio ſanguinis ſputum, tabes, mors. 340. c.1.e
Robur facultatum omnium ante purgationem maximè obſeruandum. 48.c.2.c.49.tota
Cauſæ ob quas difficulter cognoſcitur. 50.col.1. a.c.
Robur corporis an magis neceſſarium ad purgationem, quàm ad venæ ſectionem. 50.c.2.a
Roſarum rubrarum viridium & ſiccarum ſyrupus cui vſui. 103.c.2.b.c
Aqua capitis Roſarum cui vſui. 100.c.1.a
Roſarum aquæ qualitates & vſus varij. ibid.
Roſarum Perſicarum ex nouem infuſionibus ſyrupus bilem in imo corpore reconditam expurgat, eiuſque peculiares proprietates, & qua arte parandus, 107.c.1.a
Roſarum rubearum ex nouem infuſionibus ſyrupus bili purgandæ, diarrhœæ bilioſæ; dyſenteriæ, teneſmo, &c. curando vtiliſſimus. ibid.
Roſarum Alexandrinarum ſeu Perſicarum vtilitas.121. c.2.a
Roſarum oleum refrigerat & adſtringit fluxúſque calidos ſiſtit. 122.c.2.a
Earum vnguentum cui vſui. 124.c.1.d
Roſata nouella cui vſui apud Medicos. 118.c.2.d
Roriſmarini conſerua frigidis cerebri affectibus medetur. 120 c.1.c
Rotationis aſpectus vertiginem inducit, quod in nauigantibus experimento eſt, quibus nauſeæ & vertigines ob fluctuum rotationes, ſæpiſſimè contingunt. 245.c.1.b
Rubigo ferri, ſeu ferrugo cui vſui. 484. c. 1. c. col. 2. a.b.
Rubra intueri ſanguinem mouet. 252.c.1.b
Ructus nidoroſus vnde oritur. 400.c.2.d
Quid nidoroſi alimenti appellatione veniat. e
Ructus acidus an frequentiùs poſt prandium, quàm poſt cœnam contingat. 401.c.2.e.& 402.c.1.a
Ruſticæ cuiuſdam mira per pollicem ſiniſtri pedis menſtruorum euacuatio. 486.c.2.c
Rutæ oleum conuulſioni ex repletione mirificè prodeſt. 123.c.2.a

S

Sacchari roſati proprietates eximiæ. 120.c.2.a
Sacchari bugloſſati. c
Saccharum roſatum Alexandrinum bili & ſeroſis humoribus purgandis ex prima corporis regione perutile. 121.c.1.a
Sacculi cordiales peſtis tempore geſtandi. 116. c.2.b

Sacculus eſt fotus aridus & ſiccus, qua arte parandus. 129.c.2.c

Sacrarat, pondus eſt vnius aurei cum dimidio. 76.c.1.d

Saſil, pondus duorum ſextariorum. 76.c.1.c

Sagapenum, quod & Serapinum, ſuccus eſt ferulæ panaci ſimilis, Quomodo probandum, eiúſque temperies. 95.c.1.c

Sahaſati ſiccum quid apud Arabes. 139.c.2.e

Sal in clyſteribus qua ratione miſcendum. 546.c.2.c

Saliua vnde generatur, eiúſque neceſſitas. 387.c.2.c

Saluiæ florum conſerua cerebro & neruoſis partibus opitulatur. 121.c.2.c

Saluti deſperatæ nulla remedia conferenda 451.c.1.d.e

Qud conciliatur. c.1.b

Sambuci florum conſerua regium morbum & hydropicos affectus ſanat. 121.c.1.d

Sambucini olei vtilitates. 122.c.2.e

Sanguis & ſpiritus aëris qualitatem ſequuntur. 7.c.1.e

Sanguinis in profluuio refrigerandum. 58.c.2.a

Symptoma eſt maximè verendum. b

Sanguis rubri & punicei coloris intuitu mouetur. 251.c.1.b

Sanguis putridus quomodo dignoſcitur à pituitoſo 310.c.2.e

Sanguis quo pulmo nutritur an ipſum inflammet, & exiccet. 317.c.2.b

Sanguinis feruor in quibus affectibus reperitur. 319.c 2.d

Sanguinis ſputum quomodo definitur. 330.c.2.d

Sanguinis omnis excretio ex toto genere eſt contra naturam. 330.c.2.e

Excepta menſtruali. 331.c.1.c

Sanguis à variis corporis partibus excerni poteſt. e

Sanguinis excretionis differentiæ tres à Galeno conſtituuntur. col.2.b

Sanguis à capite vel gurgulione defluens propriis ſignis internoſci poteſt. 333.c.1.d

E pectore vel pulmone excretus colore & modo ſubſtantiæ differt. e

Syrupus ſanguinis ſputo compeſcendo proficuus. 339.c.2.c

Sanguis è pectore erumpens an perpetuò craſſus, grumoſus, & ater. 334.c.1.b

Vaſa an aliquo ſenſu prædita. 334.c.2.b

Sanguinis omnis excretio per ſuperiora facta in quibus reprobatur. 335.c 1.b

Vomitus ſanguinis cum febre an ſalutaris, & ſine febre peſſimus. c.2.c

Syrupus & aqua ſtillatitia ſanguinis excretioni compeſcendæ vtilia. 339.c.3

Sanguinis ſputum criticum. 340.c.1.e

Sanguis menſtruus quid puri & benigni habet. 454.c.2.d

Quid maligni, & impuri. 455.c.1

Vide *Menſtruum*.

Sanguis menſtruam purgationem effecturus paulatim ſingulis diebus è toto corpore in vterum confluit, non confertim & repente. 457.c.2.b.c

An in vtero colligitur ipſo attrahente; an natura tranſmittente. ibid.c

Sanguis attrahitur à venis vteri, donec omnes partes ſpermaticæ ſint formatæ. 459.c.2.c

Id fit à facultate attractrice ipſius vteri. 460.c.1.a

Et quæ vtilitas ex hac attractione. b

Sanguis calidus eſt & humidus, in ſe putrefactionis principia continens,: Eſt ſubſtantia perfectiſſima, 474.c.1.b.c

Cur puelli non co nutriantur, & quæ inde incommoda. d

Sanguis extra vterum an commodior eſſet lacte ad puelli nutrimentum. 473.c.2.b

Sanguinis omnis euacuatio febrem concitat. 489.c.1.c.e

Sanguinis menſtrui fluxus non ſemper ad actionem læſam facultatis expultricis conſequitur. 487.c.1.c.d

An varias ob cauſas poſſit immodica ſanguinis euacuatio contingere. e

Sanguinis miſſionis ſcopi tres, morbi magnitudo, virium robur, & ætas florens. 553.c.2.c

Vide *Vena, Phlebotomia*.

Sanitas eſt Medicinæ primarium obiectum, & diſpoſitio naturalis, per quam corpus in ea complexione & vnitate conſiſtit, vt ex ea incolumes oriantur operationes. 19.c.2.c

In quo conſiſtit. ibid.

Sanitati apud Sicyonitas ſimulacrum celebriter cultum. 20.c.1.d

Nihil deſiderabilius & maiori ſtudio comparandum. ibid.

Sapientia à diuino cultu & timore ducenda. 1

Sapientia eſt virtutis amor, à ſapore dicta. 7.c.1.a

Sapientia quid diſcriminis habeat à prudentia. 6.c.2.d

Duplex ſtatuitur à Platone. c

Cum virtute coniungitur. ibid.

Saporis definitio. 642.c.1.e

Eius ſpecies ad octonarium numerum reducuntur. col.2.a

Sapor pinguis, dulcis, ſeu vnctuoſus an idem ſignificent. c.2.d.e

Sapor acetoſus & acidus idem ſonant. 643.c.2.a

Sapores ſinguli variis modis explorandi. b.c

Varia ſortiuntur temperamenta. d

Acris omnium caliđiſſimus exiſtit, tum amarus poſtea ſalſus & dulcis. ibid.

Pinguis ad dulcem accedit. col.2.a

Sarcocolla lacryma arboris in Perſide. Eius temperamentum, quomodo probanda, & adminiſtranda. 95.c.2.a.b

Saraæ-parillæ, ſeu ſmilacis aſperæ vſus in Gallicatis affectibus. 271.c.2.a

Saſſafras ligni vſus in morbi Gallici, cæterorúmque frigidorum affectuum curatione. 275.c.1.d

Saralini vnguenti compoſitio, & proprietates. 124.c.2.a

Satietas coctionem vitiat. 396.c.1.c.c

Pro Scabie vnguentum Magiſtrale eximium. 124.c.2.b

Scabies intempeſtiuè ſuppreſſa conuulſionem generat 243.

Scabioſæ aqua quibus affectionibus vtilis eſt. 100.c.1.c

Scammonij variæ acceptiones. 85.c.1.a

Eſt omnium electuariorum fundamentum. ibid.

Quodnam laudatius. b

Eius malitia quibus obtundenda c

Calidum eſt & ſiccum in tertio gradu. d

Ea eo cataplaſma frigidis doloribus obuiat. ibid.

Solutiuum eſt ſolutiuorum. ibid.

An debeat virtus redoiere. ibid.

Correcto non ſemper vtendum. e

Præparandum eſt, & coquendum in pomo cotoneo. col.2.a

Nec prius quàm cùm vtendum erit. b

Quomodo Scammonium non præparatum fuiſſe in compoſitionibus diagridium ingredientibus cognoſcitur. c

Scarificationis differentia triplex. 6[illegible].2.e

Scientiæ perfecto Medico requiſitæ. 6.c.2.b

Scientia, quid, ex quibus conſtet, eius ſubiectum. & paſſio. 20.c.2.e.21.c.1.a

In quantum Medicinæ conueniat. ibid.

Scobs

Scobs ferri quid, & cui vſui in Medicina. 484.c.s.b
Scopi medicatorij tres, morboſus affectus, naturalis affectus, & aër ambiens. 57.c.2.e
Scordij aquæ facultas duplex, adſtringens, & aperiens. 101.c.1.e
Scoriæ ferri ſyrupus ſimplex & compoſuus quibus morbis medeatur. 104.c.1.c.d
Scoriæ ferri electuarium cui vſui. 117.c.s.e
Scoria ferri quid, & cur ſic dicta, eiúſque vſus. 484. c.2.a. b
Scorpionum oleum colicos dolores in clyſteribus Sedat. 123.c.1.c
de Scorpionibus Mathioli oleum contra venenum, & peſtiferas febres eximium. 123.c.1.d
Scorzonera vnde ſic dicta. 99.c.1.c
Noua plantæ ſpecies in Catalonia inuenta. d
Ex ea aquæ ſtillatitiæ meræ proprietates. e
Scorzonæ ſyropus cui vſui. 103.c.1.c
Scotomia eſt imaginationis & viſus læſio, in quo à vertigine diſcrepat. 243.c.s.d.e
Screatio viridis quid portendit. 303.c.2.c
Quid glutinoſa. d
Scriptorum illuſtrium modeſtia in exquirendo aliorum iudicio & emendatione. 5.c.2.e
Secundæ definitio. 511.c.s.b
Cur Secundina dicta, & quid ſub eo nomine veniat. c
Secundinarum retentio quomodo retinet rationem morbi. 512.c.2.b.& ſeq.
Huius retentionis cauſæ explicantur. 513.c.1.c.d
A bonis odoribus aut gelidæ potu contineri non poteſt. e.c.2.a
Quibus ſignis poteſt hæc retentio cognoſci. b.c
Si non extrahantur, non neceſſaria mors ſubſequitur. e.& 514.c.1.a.b
Secundinæ non ſtint ab vmbilico reſecandæ quouſque extra vterum extrahantur. 514.c.1
Semen inter & fructus quænam intercedat differentia. 78.c.2.e
Semina diuerſimodè naſcuntur. col.2.a
Quando colligenda. ibid.
Papyro inuoluenda & in frigidis locis reponenda.b
Semina ad quatuor vſque annos durant. ibid.
Seminis manifeſti, & occulti differentia. e
Semina in primo, ſecundo, & tertio calida. 131. c.2.a.b
In quarto. c
Frigida in quatuor gradibus. d.e
Semina frigida maiora in pleuriticis non probantur. 307.c.s.e
Seminis definitiones variæ. 458.c.1.e.col.2.a.b
Galenica magis arridet. c
Semen quibus ex partibus componitur. d
Triplex in eo ſpiritus probatur. ibid.
Improbatur. e.& 459.c.1.a
Seminis ſpirituoſa ſubſtantia ex ſpiritu vitali per arterias communicato, aſtruitur. 459.c.1.c
Semen per corporis iuxta poſitionem creſcit, non per intus ſuſceptionem. 459.c.2.c
Non viuit. e
Seminis ſubſtantia an homogenea vel heterogenea. 460.c.1 b
Et quæ partes eius craſſæ & ſpirituoſæ, vnde vis generatiua ſeu facultas formatrix. c.d
Dicitur ſpumoſum per ſimilitudinem tantùm, eſt tamen in eo continuitas ſubſtantiæ. ibid.
Seminis facultas generatiua diuerſa eſt à qualitatibus conſtituentibus eius temperiem, & à facultatibus vitalibus corporis. 465.c.1.d.col.s.c
Semen concurrens ad generationem ſubſtantialem fœturæ an concurrat inſtrumentaliter, an tantùm diſpoſitione in genere cauſæ materialis. 463.c.1.d.e
Semen productionem formæ ſubſtantialis non attingit, ſed fœmina. 485.c.1.b
Semen an ſit colliquatio. c.s.c
An excrementum. ibid.466.c.1.a
Eſt animatum. b
Semen maſculinum à fœmineo nutritur. 646.c.1.c
Habet operationes vitales, colorem viuificum. ibid.
Non eſt prorſus ſimilare, ſed partim æthereum, & ſpirituoſum. e
Semen quibus rationibus ab omnibus corporis partibus decidere probatur. col.2.tota
Quibus improbatur. 467.tota
Semen verum & prolificum in omnibus corporis noſtri partibus ſpermaticis non generatur. 468.c.1.d
Sed ſolùm in teſtibus. col.2.a
Quid prolificum dicatur. b
An diſtinguatur ſpecie ab eo quo partes ſpermaticæ nutriuntur. ibid.
An in venis & arteriis ſpermaticis generetur. d.e
Semen fœminarum fœcundum; & prolificum, & actiuè ad generationem concurrens. 469. c.1. e. col.2.a.b.
Non ſemper neceſſarium eſt ad generationem naturalem. 470. c.1.a
Seminis excretio ex naturali & animali actione commixta eſt. 470.c.s.b
Semen in vtero retentum eius ſtrangulatum efficiens quibus medicamentis abſumendum. 496. c.1. e & ſeqq.
Semitertiana febris quomodo definienda. 583. c.1. e Vide *Febris*.
Semperuiui aquæ cui vſui. 100.c.1.b
Senes cautè phlebotomandi. 69.c.1.d
Parcè. col.2.a
Neque frequenter, neque copioſè vacuandi. b
Senum torpor fit ob facultates præ frigore conſopitas 230.c.1.b
Senna frequentiſſimum eſt medicamentum, 97.c.1.e
Quomodo probanda. 98.c.1.b
Prægnantibus tutò præbetur, eiúſque aliæ proprietates indicantur. ibid.
Variis modis paratur. c.d.e
Sanna à Græcis incognita. Non eſt Delphinium, Peplium, Empetrum, nec colutea Theophraſti. col.2.a.b
Maior vis eius foliis ab ineſt, quàm folliculis. c
Quibus nam ventriculum debilitet. d
Senſatio fit vbi ſenſibile ſuo organo ſano, & non impedito approximatur. 259.c.s.o
Senſorij & ſenſibilis communicatio. 259.c.2.a
Senſus communis in numero facultatum principum non reponendus. 151.c.1.d
Somni definitio expenditur ibid.c
Senſus & motus facultas diuerſa. 222.c.1.d
Senſitiuæ facultates inter ſe diſtinctæ. c.2.b
Vide *Facultas*.
Senſuum facultates magis immateriales, ſpiritibus purioribus & ſplendidis communicantes. 225.c.1.e
Senſuum organa ex quibus conſtituuntur. 559.c.2.b
Septi tranſuerſi ex inflammatione an exquiſita Pleuritis generetur. 291.c.2.d
Serat, ſemiobolum refert. 76.c.1.d
Sermo in quo differat à voce. 323.c.2.d
Illum conficiendi facultas ſoli homini data. 324. c. 1.e
Sermo quibus modis vitiatur. 326.c.s.327.tota
Serpentes cor ſitienter vinum appetant. 44.c.2.e
Seruij Sulpicij mens in libro de notis Scæuolæ conſcribendo. 5.c.2.b
Serum lactis bilem purgat. 90.c.1.c. Caprinum magis commendatur.d. Verno tempore eo vtendum. ibid.
Morbis frigidis & calidis remedio eſt. e

Variè pro humorum purgandorum varietate temperandum. ibid.
Serum lactis frigidum eſt ac humidum temperamento. col.2.b
Aliquando chalybeandum. c
Seſaminum oleum quibus vtile. 122.c.2.d
Sexus muliebris inſtrumenta ſunt vterus & mammæ.
Eorum officia propria & communia explicantur & quibus affectibus obnoxia ſint. 450.c.c.2.& ſeqq.
Sexus muliebris an virili præſtantior. 448.
Et quibus ſignis differat. ibid.
Vide *Fæmina*.
Siccus morbus duplex. 292.col.1.b.c
Vide *Morbus*.
Silentium hæmoptoïcis imperatur. 336.c.1.d
Siliqua, pondus eſt quatuor granorum. 76.c.1.d
Biſſiliqua duplicat. ibid.
Similia ſimilibus curantur, quam patiatur explicationem. 44.c.2.d
Non ſemper ad conſeruationem adhibenda. ibid. & 45. c.1.a
Similitudo filiorum ad parentes ad ſpirituum diuerſitatem referenda. 458.c.2.e
Sinapiſmorum vſus in quibus obſeruandus. 126.1.d
Sincipitis ex menſtruorum ſuppreſſione doloris cauſæ aſſignantur. 482.c.1.
Sirſen calidum Phrenitis eſt, Sirſen frigidum Lethagus. 148.c.2.e
Sitis ob meraciorem potum, vel ſalſamenti vſum ſomno non ſedatur, ſed frigidæ potu. 541.c.2.e
Sitis immodica peſſima, huicque citiſſime occurrendum. 644.c.2.e
Os claudendum & tacendum. d
Lingua humectanda, & refrigeranda, & à fuliginibus detergenda. e
Siti ſedandæ loch vtiliſſimum. 645.c.1.b
Smaragdorum theriaca cerebrum roborat, vteri, ventriculi, cordiſque affectus curat, Epilepſiæ puerorum auxilio eſt, & menſtrua mouet. 118.c.1.c.d
Smilacis aſperæ temperamentum, & quomodo ſelectior cognoſcenda, Gallicatis affectibus plurimum prodeſt. 271.c.2.a.b
Sodam vox Arabica cephalagiæ ſpeciem ſignificans. 143.c.2.c
Solatri aqua cui vſui. 106.c.1.b
Solidum pondus eſt Exagio ſimile, ſolo nomine differt. 76.c.1.b
Soli in morbis longis mutatio iuuat. 47.c.1.c.& ſeqq.
In acutis reproba eſt. col.2.c
Solutio continui paralyſin aliquando cauſatur. 215. c.1.d
Somnus non per ſe, ſed ob neceſſitatem à natura inſtitutus. 64.c.1.a
Somnus aqua vitæ præparata conciliatur. 102.c.1.b
Somnus quid capitis doloribus auxilij conferat. 142. c.2.d
Eius vtilitas. 159.c.2.c
Repellentia in inflammationum initio celebranda. 161.c.2.b.162.col.1.tota
In augmento inutilia. col.2.b
In ſtatu æqualis reſoluentium & repellentium portio imponenda. c
Vacuant à parte. 163.c.1.d
Reſoluentia medicamenta in declinatione inflammationum ſemper admouenda. 162.c.2.e
Somnus intempeſtiuus coctioni detrimento eſt. 398. c.1.tota
Somnus in principio febris prohibendus triplici ex ratione. 544.c.2.b
Quod rationibus improbatur. c.d
Somnus in acceſſionum principio ſemper lædit. 545. c.1.a
In declinatione item. d
In ſtatu anceps eſt. c. In principio non perniciem, ſed febris protogationem minatur. d. Noxa eſt poſitiua quòd in declinatione non iuuet. e
Somnus profundus & inexpugnabilis quando in febribus acutis concitatur. 651.c.2.d
Vide *Letargus*
Sophiſta ſuis coloribus depictus. 3.c.1.b
Sophiſtæ magis de nominibus, eorúmque ſignificatis quàm de rebus ſolliciti. 12.c.2.d
Soporem vigilantem continuò febris comitatur. 175. c.1.d
Soporoſi affectus quatuor ſunt, Coma, Carus, Lethargus, Catoche. 651.c.2.e
Vide ſingulos *in ſuis locis*.
Spadonibus cur pili non decidant. 466.c.2.b
Spinæ infectoriæ ſyrupus pituitam, & ſeroſos humores purgat. 207.col.1.b
Spiritus in quo aëris naturam referunt. 7.c.2.e
Spiritus diurna agitatione ſubtiliſſimi fiunt, nocte verò pauci, & craſſi. 8.c.1.e
Spiritus ad ſenſuum organa delati an facultatem ſolùm illi organo accommodatam deferant, an ſolùm ſpectantur vt inſtrumenta facultatis per neruos diſtributæ. 221.c.2.e
Spiritus in viſione eſt medium quoddam ſpecierum ſeu imaginum ſuſceptiuum. 244.c.1.d
Spirituum motus inordinatus an vertiginem inducat. ibid.
Spiritus copia vtilis eſt ad longinquam viſionem. 247. c.4.e.& 248.c.r
Splenis affectibus aquæ ſalubres. 100.c.2.e
Spodij trochiſci quibus medentur & qua doſi aſſumendi. 121.c.2.b
Sputum duplex. 229.c.1.b
A ſputione diſtinguitur. ibid.
Sputi variæ definitiones explicantur. e
Propriè eſt id quod coctum per tuſſem eiicitur. ibid.
Sputaminis à ſputo & ſcreatione differentia. 299.c.1.c
Sputi ex colore non ſolùm affectus ipſe, ſed etiam affecta pars indicatur. 299.c.1.d.e.col.2.a
Sputum nigrum melancholicum pleuritidem ſignificat. 299.c.2.d
Album & ſpumoſum pleuritidis pituitoſæ indicium eſt. e
Sputum ad bonũ quæ conditiones requiſitæ. 303.c.1.c
Vnde colligitur coctum eſſe. ibid.
Sputum rubrum quid portendit. e
Sputum nigrum an peius glutinoſo, viridi, & ſpumoſo. 303.c.2.b
Spumoſum non omnino improbatur. d
Glutinoſum prauum. ibid.
Sputum nigrum peſſimum, etſi non ex aduſtione oriatur. 304.c.1.b
Sputum purulentum à pituita craſſa an certis ſignis diſtingui poſſit. 372.c.1.b
Squamma ferri quid, & in quo à ſcoria differt, eiúſque vſus. 484.c.2.a.b
Status, eſt trium ſolidorum aureorum aut vnius drachmæ pondus. 76.c.2.a
Status morbi quietem poſtulat. 27.c.2.e
Nec in illo venæ ſectio aut purgatio congruit, niſi vrgente neceſſitate. 28.c.1.a.b
Status vniuerſalis morbi an ſemper victum tenuiſſimum exigat? 436.c.2.e
Vide *Morbus*.
Status prænotio Medico quibus ex cauſis adeò neceſſaria. 537.c.2.e
Quibus ſignis cognoſcitur virtutem ad ſtatum vſque durare poſſe. 558.c.2.a
Stellarũ de doctrina Paracelſi delitia. 14.c.2.e.15.c.1.a
Stellæ omnes pro ratione luminis calefaciũt. 522.c.2.e

Stercua

Stercus aſininum & equinum an ſit nimiæ menſtrui fluxioni auxilio. 490.c.2.e.491.c.1.b
Stercorum natura calida. ibid.a
Sterilitas à iecoris calida, vel frigida intemperie oritur. 459.c.1.d
Sterilitas in homine cui aures amputatæ quibus cauſis tribuenda. 467.c.a.b
Sternutamentum vteri ſtrangulatui optimũ. 495.c.a.b
Sternutatio ſecundinarum expulſioni proficua. 514.c.a.b.c
Sternutatio validam cerebri & capitis facultatem arguit. 649.c.1.e
Sternutatoria multiplicis generis, eorum vſus, & ex quibus parantur. 129.c.a.a
Stibij præparati virtutes Græcis ignotæ. 113.c.1.e
Quomodo probatius eligendum, & parandum. ibid.& col.2.a.b.
Doſis eius qualis. c
Stibium an lapis, metallum, vel medium minerale. 113.c.a.c
Vi ignis liqueſcit, & cuilibet metallo permixtum celerius eliquandi materiam præbet. d
Frigidum eſt, vt ex eius effectibus patet. 114.c.1.a
Cur tam violenter vacuet. b
Eius præparationis varius modus. c.d
Finis præparationis illius multiplex. e.& col.a.a.b
Exteriùs applicitum oculis gratiam conciliat. e
Stibij duo genera mas & fœmina, hæc magis probatur. d
Metalla à ſordibus purgat, & ſonitum campanis magis concinnum præbet. e
Intus aſſumptum non venenum eſt, ſed purgans medicamentum. 115.tota
Stibij trium granorum pondere propinati vtilitas in capitis doloribus. 147.c.1.b
Stibij præparati vſus in Gallicis affectibus commendatur. 272.c.1.d
Stilla ſanguinis ſemper reproba. 648.c.1.b.c.d
Deterior eſt æſtate vel autumno, quàm aliis temporibus. e
Huius cauſa. e
Stilla meri peſſima. col 2.a
Stilla ſanguinis atri peior eſt ſtillâ ſanguinis rubri 649.c.1.b
Stilla ſanguinis quando delirium portendit. e
Quæ in initio febris cum ſternutatione euenit, ſolutionem ſignificat. d
In febribus fere funeſta. col.2.a
Stœchados aqua quibus affectibus medeatur. 100.c.2.b
Stœcados ſyrupus viſcerum ad omnes obſtructiones commendatur. 105.c.a.c
Compoſitus ad pituitam purgandam. 107.c.1.e
Stœcados conſeruæ proprietates eximiæ. 121.c.1.c
Stomachica emplaſtra exiſtente cibo in ventriculo an interdicenda. 405.c.1.e
Stomachus quid ex vigiliis detrimenti patiatur. 8.c.1.0
Stomachum an panis roboret, & coctionem iuuet. 396.c.a.b
Vide *Ventriculus*.
Strangulatus vteri affectus eſt eſt frigidus. 493.c.1.d
Vide *Vterus*.
Studiorum ratio quæ tenenda ei qui in vulgus eminere cupit. 7.c.1.e.& ſeqq.
Studiis qua hora incumbendum. 7.c.2.d
Stupor eſt ſenſus difficultas vel deperditio. 53.c.1.e
Stupor eſt imminutus ſenſus tactus. 229.c.a.e
Inter deprauatos motus annumeratur. 230.c.1.a
Eius cauſæ eædem quæ reſolutionis, ſed mitiores. ib.
In quo ab Hæmodia diſcrepat. ibid.
Stuporis ad generationem ſola intemperies frigida humida concurrit. b
Non repugnat quòd calida. ibid.
Adſtrictio, compreſſio, ſeu condenſatio ſtuporem inducunt. c
Stupor an manifeſta torpedinis marinæ qualitate, an occulta contrahatur. 230.c.1.d.e
Eius ſigna & præſagium. col.1.a
Stupor an propria neruorum paſſio. b
Stupor & dolor ſub diuerſis generibus collocantur. c
Galeni mens aperitur non eſſe propriam neruorum paſſionem. 231.c.1.d
Stuporis curatio eadem quæ paralyſis, ſed remiſſior. col.a.c
Iuuenis cuiuſdam intemperantis ſtupore correpti & cauterio ſanati exemplum. ibid
Suauia cum auiditate aſſumpta & cum delectatione ægris quid auxilij conferant. 22.c.1.d.e
Subſtantia an à prima cauſa, vel à generante in virtute ſeminis principaliter producatur. 464.c.1.e
Succi plantarum qui differant à liquamentis. 79.c.1.e
Maiorem virtutis plantarum partem obtinent. 71.c.1.c
Quando colligendi. ibid.
Qua cautione conſeruantur. col.a.a
Succi calidi & frigidi enumerantur. 132.c.1.b
Sudor immodicus ſyncopen aliquando conciliat. 364.c.a.a
Sudores in empyricis ad quid referendi. 381.c.a.e
Sudoris & vrinæ differentia. 614 c.1.e
Sudor eſt vacuatio naturalis.col.a.b. Qualis in ægris.c
Sudoris cauſa efficiens & finalis aſſignatur. 615.c.1.a
Sudor optimus in febribus an ſemper ad bonum iudicet. 615.c.1.d
Sudor ſuperfluus ſecundùm varias cauſas diuerſimodè curandus. e
Vnguentum ad eum ſedandum præſtantiſſimum. 616.c.1.a
Sudorifica præſente febre in Gallicatis an celebranda. 271.c.1.d
Soffitus quid, eiuſque differentiæ. 119.c.2.e
Suffocatio vteri an omnes eius affectus comprehendat. 493.c.1.a
Vide *Vterus*.
Suffumigia rarefacientia ex quibus paranda, in Gallicatis affectibus. 275.c.1.b
Suffumigia fœtida & vitioſa qui differant. 496.c.1.e
Suffumigium facilè ad fœtum mortuum extrahendum. 509.c.2.d
Suffitus aromatum ſecundinarum expulſioni nocet. 514.c.a.e
Suffuſio, Græcè ὑπόχυμα in oculis, quibus ſignis cognoſcitur. 248.c.2.e
Suilla phthiſicis concedenda. 375.c.a.e
Sulphuris olei proprietates. 123.c.1.d
Superbia indelebile vitium, præſertim ſi ignorantiæ iuncta. 4.c.1.e
Deo & hominibus odibilis eſt. ibid.
Superbi flatibus caput repletur. 4.c.a.d
Ranæ Æſopi ſimilis. e
Superfluitates temperatæ, & calidæ in tribus gradibus enumerantur. 132.c.2.c.d
Superſtillatio ſanguinis in quibus affectibus peſſima 649.c.1.a
Suppoſitoria tribus modis parantur ad longitudinem ſex digitorum etiam pro vtero. 128.c.1.e
Suppoſitoria, quid, & ex quibus conficienda, quibus affectibus vtilia. 547.c.a.e
Suppuratio in pleuritide quid portendit. 305.c.1.e
Quando fit. ibid.
Suppuratio an inſeparabilem tuſſiculam habeat. 382 c.1.a
Vide *Empyema*.
Suppurationis initij notitia Medico diligentiſſimè obſeruanda. col.a.e

Digitized by Google

Suppurationis curatio inſtituitur. 385.c.2.e.& ſeqq.
Suppuratorum an proprium ſit ſymptoma inappetentia. 382.c.2.b
Eorum præter Hippocratica ſigna, alia enumerantur. e.& ſeq.
Rigor in iis recenſetur. 383.c.1.c
Pondus in thorace. e
Suppuratorum ſalus an ex febris remiſſione & cibi appetentia poſt rupturam colligi poſſit. 384.c.1.e
An ex ſitis carentia, pure bono, aluo exigua, & conſtante. col.2.a
Suppurati poſt rupturam cum peſſimis ſignis intereunt. col.2.c
Suppuratorum febris grauiùs noctu quàm interdiu infeſtat. 381.c.1.c
Symptomata ſæua & horrenda generoſum Medicum non terreant. 381.c.1.c
Symptomatum vehementiâ & fortitudine morbi ſtatus cognoſcitur. c
Et id quibus conditionibus intelligendum. 61.c.2.a.b.c.
Symptomata omnia ſemper ex morbis naſcuntur. 479.c.2.b.c.d.
Quædam naturalia. e.& 480 c.1.a
Symphyti ſyrupus fluxibus compeſcendis efficaciſſimus. 103.c.2.e
Symphyti maioris conſerua cui vſui. 120.c.2.e
Syncope mulieres ex odore chirothecarum ambaro delibutarum arreptæ poſt diem emortuæ. 6.c.1.d
Syncopes definitio expenditur. 360.c.2.c
Eſt præceps virium lapſus. d
Syncope, exolutio virtutis, & animi deliquium in quo diſtinguantur. 361.c.2.a.b
Syncope & animi deliquium an penes maiorem vel minorem debilitatem ad eandem facultatem pertinentem inter ſe diſtinguantur. 361.c.1.d.e
Pars in ſyncope præcipuè affecta eſt cor. 362.c.2.b
Syncope facultatis pulſificæ, vel alterius in corde reſidentis eſt ſymptoma. d
An ad facultatem pulſificam potiùs ſpectet, quàm ad ſpirituum generationem. 363.c.1.a
Syncope ex dolore concitari poteſt. c. Ex triſtitia. d
Ex gaudio, & vigilia. e
Ex hectica ardente & colliquante febre. col.2.b
Ex immodica inanitione, & repletione. b
Ex venenis. e. Vermibus. 364.c.1.a
Ex ventriculi oris conſtrictione. e
Sudore immodico. col.2.a
Syncopes ſigna antecedentia enumerantur. c
Præſentia. 365.c.1.a. Præſagia. d
Syncope an deterior cenſenda quæ à propriis cordis morbis excitatur, quàm quæ per conſenſum aliarum partium ortum ducit. 361.c.2.a
Ex continui ſolutione orta eſt omnium peſſima. b.c
Ex intemperie cordis non periculoſior eâ quæ ex morbis partium inſtrumentalium. d
Eius curatio inſtituitur. e
Vinum ad eam mirabile. 366.c.1.b
Aqua carnis. c
Reliqua præſidia enumerantur. d.& ſeqq.
Syncope ex vermibus allij ope curatur. 368.c.1.e
Syncope ex interuallis recurrens, inæquali pulſu, ebeni ope curata. 368.c.2.c.
Alia ex alui fluxu maligno, electuario cryſtallino curata. 369.c.1.a
Syncope ex puris continuo per annum fluxu fonticulis, & ebeno curata. 369.c.1.e
Syncope quì differt ab vteri ſtrangulatu. 494.c.2.a
Syncope quibus curatur. 645.c.1.b.e
Vnguentum ad eam mirabile. e
Syrupi vox quid ſonet. 102.c.2.d
Syrupi à Iulep differentia. e
Syrupus qua arte parandus. 105.c.2.a
Ad quas intentiones paratur, eius vſus, & quo tempore propinandus. b
Syrupi bilem diſponentes ſunt, ſcorzoneræ, c
Endiuiæ, Oxalidis. d
Acetoſus ſimplex, & de acetoſitate limonum. e
De acetoſitate citri, & de agreſta col.2.a
Syrupi adſtringentes ſunt, roſaceus. b
Roſaceus ex roſis ſiccis & granatorum. c
Citoniorum, myrtinus. d
Magiſtralis contra omnes fluxus. e
Syrupi aperientes ſunt diureticus Magiſtralis. 104.c.1.a
Raphani. b
De ſcoria ferri ſimplex, & compoſitus. c
Syrupi incraſſantes ſunt. Violarum. e
Nenupharis. Altheæ Magiſtralis. col.2.a
De Tuſſilagine, Diacodion. b. Iuiubarum. b
De portulaca. c
De Papauere. d
Syrupi pituitam diſponentes ſunt, Hydromel. e
De pæonia Magiſtrali. 105.c.1.a
De cinnamomo. ibid.
Capillorum veneris. b
Liquiritiæ. ibid.
De hyſſopo, De praſſio. c
Oxymel ſimplex, & ſcillitieum, d
Oxymel ſcilliticum compoſitum, Rhodomel ſimpliciter dictum. e
Byzantinus. c.2.a
Abſinthij. b
Fœniculi. ibid.
De ſtœchade. c
De lacca Magiſtralis. ibid.
De artemiſia ſimplex, & compoſitus. e
De duabus radicibus. 196.c.1.a
De quinque radicibus. b
De corticibus citri, cum aromate & ſine illo. c
De mentha ſimplex & compoſitus. d
Syrupi diſponentes melancholiam ſunt, ſyrupus borraginis. 106.c.1.e
Bugloſſæ, Fumatiæ. c.2.a
De pomis, lupulorum. b
Syrupi bilem purgantes ſunt, ſyrupus de Rhabarbaro, Violarum. d
Perſicus, & ſyrupus roſarum Perſicarum ex nouem infuſionibus. e
Roſarum rubearum ex nouem infuſionibus. 107.c.1.a
De cichorio cum Rhabarbato. b
Syrupus regius Magiſtralis. ibid.
Syrupi pituitam purgantes ſunt, de eupatorio, de ſtœchade compoſitus. 107.c.1.d
De hermodactylis Magiſtralis. e
Syrupus *Diacnicus* dictus. col.2.a
De ſpina infectoria, 107.c.2.b
Syrupi melancholiam purgantes ſunt, ſyrupus de pomis Regis Saporis. 107.c.2.d
De fumaria compoſitus. ibid.
De polypodio ſimplex Magiſtralis. e
Compoſitus. 108.c.1.a
De epithimo. b
Syrupi ex aceto parati in capitis doloribus à melancholia ortis an ex vſu ſint. 147.c.2.b
Syrupi prouocandis menſibus & tenuandis humoribus percommodi. 483.c.2.a.d
Syrupus ad frigidos neruorum affectus vtiliſſimus. 229.col.2.d
Syrupus pleuritidi pituitoſæ curādæ perutilis. 313.c.2.e
Syrupus ad enixas præſeruandas ne in morbos labantur. 511.c.1.d
Syrupi extenuantes in humoribus craſſis exhibendi. 559.c.1.d.

Adſtringentes

Adſtringentes pro humoribus putridis concoquendis ante coctioné eahiberi non poſsűt. 559.c.a.b
Eorum certa quantitas deſcribitur. 560.1.c
Syrupi ante purgationem in febribus ad coctionem noaij humoris ſunt concedendi. 558.c.a.d
Syrupus inueteratæ tuſſi vtiliſſimus. 634.c.1.b
Syrupus læſo guſtui expertus. 643.c.2.e
Syropus ad dolorem ventriculi ſedandum cùm ex cauſa calida, vtiliſſimus. 644.c.1.e
Syrupus enocandis menſtruis vtiliſſimus, & roborando vtero. 486.c.1.e

T

TAbellæ Manus Chriſti perlatæ dictæ omnium facultatum imbecillitatem firmant, febribus ardentibus occurruor, & falſas imaginationes tollunt. 121.c.1.c
Ex quibos ſpeciebus parantur tabellæ, rotulæ, orbiculi, morſelli cum ſaccharo. ibid.
Tabes & phthiſis in quo differunt. 370.c.2.e
Tabes lacte & eius balneo curata. 377.c.1.c
Vide *Phthiſis*.
Tâlentum, maximum omnium ponderum, minus eſt, maius, & maximum. 76.c.a.b
è Talo vena ſecta menſtrua prouocat. 478.c.2.a
Tamarindus froctus eſt palmæ ſylueſtris. Eius variæ appellationes. 84.c.a.b
Tamarindi qui electiores. c
Sale cond.ti, in aqua oaalidis macerandi. ibid.
Tamarindus non idem eſt ac phœnicobalanus Dioſcoridis, & Plinij. b
Ventrem ſoluit. e
Eius pulpa, vel decoctum in principio febrium putridarum tutò offerri poteſt. 85.c.1.a
Tamarindorũ pulpa apozematis permiſcetur. 85.c.1.b
Fit ea eis conſerua pro febribus malignis. c
Taraxus eſt oculi affectus, à cauſa eaterna vt fumo, puluere, &c. 249.c.1.d
Tardum, periculoſum, & curatu difficile differunt. 217.c.1.a.
Tartari oleum quibus morbis medetur. 122.c.2.c
Temeritas in Medico execraoda. 13.c.1.b
Quomodo conciliatur illud, *Quos ratio non iuuat, temeritas ſanat*. ibid.c
Temperamentum calidum & humidum laudatiſſimum. 38.c.1.c
Purgationibus & ſanguinis miſſione tutò curari poteſt. d
ſi Temperamentum naturale quod optimum eſt, per ſimilia conſeruetur, quomodo poterit in ætate pueritiæ conſeruari. 46.c.1.b
Temperamentum ætatis & naturale in quo diſtinctum. c
Temperamenta quæ inediam faciliùs ferant. 527.c.2.e. 528.c.1.a.b.
Temperamenta ægrorum victus rationem variant. 531. col.a.a.
Naturale hanc indicat. 533.c.2.a
Tempeſtas aquilonia, facta in cerebro compreſſione, pleuritidem concitat. 293.c.1.e
Temporum mutationes morbos pariunt. 45.c.1.a
Tempus ad enacoationes obſeruandum. 34.c.1.e
Temporis maxima habenda eſt ratio pro cibandis, & potandis ægris. 536.vſqoe ad 544
Tepida etſi gratum & familiarem calorem habeant, debilitant ventriculum. 405.c.2.c
Tereniabin, ros cœleſtis, vel roſcidum mel. 88.c.2.e
ex Terra quæ in vſus Medicos neceſſaria extrahuntur. 76.c.2.d.
Terræ variæ ſpecies Medico vſui accommodæ eoumerantur. 132.c.2.d.e
Terræ in mineris ferri virtus mirabilis ad ciendos menſes. 486.c.1.e
Tertianæ exquiſitæ defioitio. 577.c.2.c
Tertianæ nothæ. 581.c.1.e
Vide, *Febris*.
Teſticuli gallorum iuuenum pleuriticis exhibeodi, 308.c.1.c.
Teſticuli equi vino diſſoluti, cui vſui. 515.c.1.d
Teſtium officiom & vſus. 458.c.2.e
Eorúmque venarum, & neruorum. 459.c.1.d
Teſtes an ſolùm ad ſemen conficiendum ſint creati. 469.c.1.a.
Eorum vſus. b
Ariſtotelis de iis hallucinatio. ibid.
Teſtes quomodo ſemen producant. 468.c.2.e
Teſtudinum ſyrupus empyemati, & beni decoctum vtiliſſima. 386.c.2.d
Tetanus vera eſt conuulſionis ſpecies. 238.c.1.b
In eo pars quieta & coouulſa mouetur. c
Theriacæ ſmaragdorum excellentia. 118.c.1.c
Theriacæ magnæ Andromachi proprietates. 119.c.2.d
Theriacæ vtilitates. e
Non offerenda niſi poſt ſex menſes à confectione. 120.c.1.a.
Thomæ à Veiga Medici Luſitani in Galeni libris de locis affectis eaplicandis ſagacitas laudatur. 9.c.a
Thoraa quibus purgandus. 66.c.1.d.e
Thoracis affectibus aquæ ſalubres. 100.c.2.d
Thoracis vulnera curabilia. 374.c.1.b
è Thorace in pulmonem an pus tranſſumi poſſit. 378.c.a.b.
Et quæ via certa ad id reperiatur. 379.c.1.e.& ſeqq.
Thoracis pondus ſuppurationis eſt ſignum. 383.c.1.e
Thoracis in vno latere an empyema conſiſtere poſſit quin alteri communicetur. 383.c.2.a
Thoracis in cauitate materia purulenta contenta per ſputum periculoſiùs, quàm per infernam regionem expurgatur. 384.c.2.e
Timiditas impotentiam vt audacia ignorantiam arguit in Medico. 13.c.1.b
Timor Dei ſapientiæ initium & radius. 1.col.s
Timor à grauidis arcendus. 502.c.2.d
Tineæ definitio. Cauſa humor melancholicus. 139. col.1.e.
Signa cruſtæ aridæ, cineritiæ, nigræ, virides, croceæ. col2.b
Tinea pueris frequentiſſimè contingit, & præcipuè recens natis, in quibus ab adſtringentibus cauendum. e
Affectus eſt contactu & fomite contagioſus. d.e
Qua ope in infantibus curanda. 140.c.1.a.b
Tineæ inueteratæ oleo bombacino perſanatæ eaemplum. c.2..ab
Tolerantia & conferentia quid & in quo differunt. 39. col.2.e.
Vide *Conferentia*.
Topica auxilia non ante euacuationem adminiſtranda. 64.c.2.b.
Torminum à partu definitio. 515.c.2.b
An ſint cootinua, an per interualla exacerbentur. d.& 516.c.1.tota.
An primiparis cootingant. c.2.
Quibus ea cauſis originem ducunt. 516.c.2.c
Eorum ſigna. c.d
Præſagium & curatio. 517.c.1.a.b
Puluis huic affectui præſtantiſſimus. e
Torpor eſt ſymptoma tactus imminuti. 219.c.2.e
Medium eſt inter ſanitatem & paralyſim, diciтque ſenſus & motus difficultatem. 231.c.b
Vide *Stupor*.
Torpedinem an occulta, an manifeſta qualitas inducat. 230.c.1.d.e

Tortura oris eſt reſolutio muſculorum maxillarum, propter quam os, naſus, oculus diſtorquentur. Eius cauſæ, ſigna, & curatio. 231.c.a.c.232.tota
Vide *Os, Conuulſio canina*.
Trauli diarrhϾ obnoxij. 32.c.2.e.33.c.1.a
Cur Trauli dicti. b
Triſtitia nimia ſyncopen generare poteſt. 363.c.1.e
Trochiſcorum nomine quid intelligendum, & quomodo fiant. 121.c.2.a
Trochiſci refrigerantes ſunt, de Spodio. b
De Berberis, de Carabe. c
De Alkekengi. ibid.
Collyrium Album Rhaſis. ibid.
Trochiſci calefacientes ſunt Diarrhodonis Meſuæ, Galliæ Moſcatæ. 121.c.2.e
De Abſinthio, de Eupatorio. 122.c.1.b
De Myrrha. c
Trochiſci purgantes, ſunt de Rhabarbaro. d
De agarico. ibid. Alhandal. e
Tryphera Sarracenica Meſues cui uſui. 118.c.2.e
Tumor pedum quibus morbis communis. 381.c.1.e
Tunicarum palati, & ventriculi officium. 387.c.2.a.b
Turbith, ſiue Turpetum quid? 91.c.1.c
Quod ſeligendum, & improbandum. d
Eius uſus & temperamentum. e
Tuſſilago ſyrupo condita tuſſi ſiccæ & orthopnϾ ſuccurrit. 104.c.2.b
Tuſſis hydropi ſuperueniens quid officiat. 419.col.a d. e.
Tuſſis in eodem affectu per conſenſum iecoris ſuperueniens, an ab ea quæ fit primariò affecto thorace, ſignis diſtingui poſſit. 430.c.1.c
Tuſſis ſonus licèt per inſtrumenta vocalia redditus, non tamen vocis appellationem meretur. 313. c.1.c.
Tuſſis ad ſecundinarum expulſionem quid conferat? 514.c.2.a.b.c
Tuſſis & ſternutatio quid ad earum expulſionem iuuent. e.& col.2.b.c
Quid ſuffumigia fœtida. d
Suffitus aromatici improbantur. e.& 515.c.1.a.
Mulier tunc ſpiritum cohibeat, vomitum vitet, vociferetur. &c. b
Quibus curanda. d.e
Puluis ad id eximius. 515.c.2.a
Tuſſis eſt vehemens efflatio qua à partibus ſpiritalibus quidquid obſtat expellitur. 631.c.1.d
A facultate partim animali, partim naturali perficitur. 631.c.2.a.b
Eſt ſymptoma in genere actionum motricum depravatum. b
Ad omnem ſequitur materialem intemperiem, ſed præcipuè humidam. c
Eius differentiæ plures. d
Cauſæ variæ. e
Internæ mediatæ, 632.c.1.b.& ſeqq.
Eius ſigna. c.2.a
Præſagium. e
Tuſſes ſunt diſtillationi germanus affectus. d
Syrupus inueteratæ tuſſi vtiliſſimus. 634.c.1.a
Tuthiæ vngoenti proprietates. 124.c.2.c
Tympanites hydrops an periculoſior Aſcite, & Anaſarca. 428.c.2.b.e
Typhomania vnde oritur. 174.c.2.d
Media eſt inter Phrenitidem, & Lethargum. e
Vide *Coma vigil*.

V

Vacuatio perfecta, & indeficiens quæ? 27.c.1.b
Vacuationes cum mediocritate fiant. 33.c.2.c. & ſeqq.
Vacuatio vt per locum conuenientem fiat, quinque obſeruanda, ſcilicet, vt rectitudo ſeruetur, vt pars per quam fit vacuatio ſit ignobilis. Vt ſit illi euacuationi ſecundùm naturam deſtinata. 40.c.2.c
Vt in illa parte nulla ſit ægritudo. d
Vt nulli morbo periculoſiori ſit obnoxia. 41.c.1.a
Vacuatio in quo tempore morbi facienda. 41.c.1.c.& col.2.tota.
Vacuatio omnis ſuperflua ſyncopen affert. 42.c.1.e
in omnibus Vacuationibus modus, & quantitas ſeruanda. 42.c.2.b.e.43.c.1.b
Vacuationes ſymptomaticæ non ſemper improbandæ. 59.c.1.c.& ſeqq.
Quid ſymptomatica euacuatio, & quid naturalis. 60.c.2.c.
Vacuationes repentinæ vacuandæ, de quibus vacuationibus intelligendum. 526.c.2.e.527.c.1.a
Valleſij in epidemicis libris exponẽdis ſolertia. 9.c.1.c
Variolarum origo à menſtrui impuritate emanat. 455. col.1.a.
Variolis & morbillis ſyrupus de lacca Magiſtralis accommodus. 105.c.2.e
Vaſorum amplitudo in corporibus calidis & ſiccis nõ ſemper abundantiam denotat. 37.c.1.e
Vaſa an aſſignari poſſint, per quæ immodicus ſanguis ad vterum confluat. 487.c.1.b
Vaſorum ſpermaticorum appellatio ab officio. 468. col.2.d.
Vena die critico non ſecanda. 28.c.1.e
Venæ ſectionis hora duplex, electa & neceſſitatis, electa in lumine diei & abſoluta concoctione. 29.c.2.a.b
Nec repleto, nec famelico ventriculo celebranda. 30.c.1.a.
Vena ſiccis temperaturis & humoribus cautè ſecanda. 36.c.2.b.vt & frigidis. d.c.& 37.c.1.a
Venæ ſectio an maius corporis robur exigat quàm purgatio. 50.c.2.a
Vena quibus in regionibus copioſè ſecanda, in quibus parcè. 58.c.1.b.c
Venæ ſectio an in paralyſi celebranda. 226.c.2.d
Venæ ſectio in pleuritide neceſſaria, etiam præſente cacochymia. 309.c.1.b
Ex latere affecto. c.2.a
An à ſuperioribus partibus. e
An ad caloris mutationem. 310.c.1.a
Non vſque ad animi deliquium. 311.c.1.b
Venæ flatibus an rumpi poſſint. 332.c.1.tota
Venæ ſectio menſtruæ purgationi contraria. 478. c.1.2.
E cubito cohibet, è talo pronocat. e
Venæ ſectio in omni menſtruorum ſuppreſſione non celebranda. 482.c.2.d.& ſeq.
An mittendus ſanguis ante, vel poſt menſtruationis tempus. 483.c.1.e
Venena aliquando vertuntur in naturam. c
Non prohibent vacuationem ſimpliciter. 39.c.1.d
Venenum aqua theriacali fugatur. 102.c.2.a
Venena inter ſyncopes cauſas numerantur. 363.c.2.d
Veneni ſtrangulatio quî differt ab vteri ſuffocatione. 494.c.2.b
Ventres hyeme & vere calidiſſimi. 45.c.1.b
Ventriculus pro oppreſſionis diuerſitate, variè purgandus. 65.c.2.d.e
Ventriculi flatibus & ventris doloribus ſedandis, aquæ perutiles. 100.c.2.d
Ventriculi oris conflictatio inter ſyncopes cauſas recenſetur. 364.c.1.c
Ventriculi neceſſitas eiuſque cum reliquis corporis partibus conſenſus oſtenditur. 387.col.1.c.d. 388. col.1.a
Vt ritè coquat neceſſaria eſt alimenti in ore præparatio. e

in Ventriculo alimenta omnia ſpeciem mutant. 387. c.2.d.

In eo maior eſt alteratio quàm ea quæ fit in ore. e

An calore ſuo principaliùs concoquat quàm partium vicinatum. 388.c.1.e.& ſeqq.

In gratiam nutritionis, non in commodum aliarum partium ſemper operatur. c.2.d

Ventriculi non actiones binæ, ſcilicet vt eſt inſtrumentum coctionis, & vt eſt pars ſimilaris. 388.c.1.b

Chylo tanquam vera nutritione nutritur. 390.c.2.c. 391.c.2.a.& ſeqq.

Ventriculi orificij præſtantia ea eſt vt ab antiquis cordis nomen habuerit. 392.c.s.b

Quæ ea eius debilitate ſymptomatum congeries excitari poſſit. ibid.

Ventriculi ex capacitate quæ item ſymptomata. e

An deperdita, aut corrupta appetentia ad eius oſtium referenda. ibid. & col. 2.a

An cardialgia. 393.c.1.b

Debilitatis Ventriculi definitio Galenica expenditur. 393.col.2.a

Eius debilitatis cauſa an ex inopia ſucci melancholici ab ſplene ad ventriculum delari oriatur. 394.c.1.d

In ventriculum ad iuuandum coctionem an pellente liene, aut potiùs attrahente ſtomacho, ſuccus melancholicus deferatur. 394.c.2.e

Ab eius robore perficitur coctio, & ab imbecillitate vitiatur. 395.c.1.b

Excrementa eius coctionem interturbant, d

In ventriculo alimenta tripliciter corrumpi poſſunt. 395.c.2.a

Eo nequaquam affecto an concoctio lædi poſſit. b. c.

Ventriculus an panis eſu faciliùs grauetur quàm carnis. 396.c.2.e

An magis debilitet. 397.c.s.e

Ventriculus potus & cibi mutatione debilitatur. 398. c.1.c

Somno, & vigilia nimia. col.2.tota

Vide *Coctio.*

Ventriculus excrementorum fæcalium retentione læditur. 400.c.1.e

Ventriculi imbecillitas omnium morborum cauſa cenſetur, 403.c.1.b

Eius hectica an incurabilis. e

Ventriculus an hiera purgetur. col.2.b

An hiera cum melle. d

An hiera ventriculum roboret. 404.c.1.d

Emplaſtris firmantibus anteriori an poſteriori parte firmandus. 405.c.1.d

Ventriculus remediis tepidis debilitatur. 405.c.2.d

Eius intemperies frigida pilulis ſanatur. 407.s.a

Ventriculi frigiditas vino mirabili ſanata. c

Vnguento pretioſo. d

Portulaca. col.2.a

Ventris constrictio iecoris inflammationem comitatur. 414.c.2.e

Vide *Aluus.*

Ventriculus grauidarum quibus roborandus. 504 c.2.c.505.c.s.a.b.e

Ventriculi intemperies frigida famem caninam concitat. 640.c.2.b

Ventriculus frigidus magis appetit quàm concoquat. c

Explicatur hæc ſententia. 645.c.1.a.b

Bene concoquit ſi temperatus, ſi malè ructus nidoroſos per calorem, acidos per frigus edit. 640. c.2.e

Ventriculi dolor quibus in morbis oritur. 644. c.1.a

Ex eo vires proſternuntur. b

Quibus præſidiis huic occurrendum. c

Syrupus ad eum ex cauſa calida ortum, vtiliſſimus. d

Puluis item cùm ex frigido ſucco, & flatu in chronicis febribus ſuboritur ventriculi dolor. col. 2.b

Veneris vſus bilioſis & calidis naturis infenſiſſimus. 37.c.1.d

Veneris ex vſu debilitas ſumma ad quid referenda. 468.c.1.b

Veneris vſus menſtruatis prohibitus. 477.c.2.c

Veneris vſus moderatus, vtero gerentibus ſalubris. 502. col.1.d

Ver purgationi percommodum. 34.c.1.e

Vere alimenta copioſiori quantitate præbenda. 531. c.2.b.c

Veratrum priuſquam propinetur cibus vel balneum præmittendum, vt celeriùs purget. 35.c.1.c

Veratrum dare priuſquam corpus victu præparetur periculoſum. 534.c.2.b

Veratrum albũ tutò Hippocratis tempore ſumebatur. ibid.

Verminatio difficilis & periculoſus morbus. 646.c.2.e

Eius curatio præſente febre difficilior, quàm citra ipſam. 647.c.1.a

Vide, *Lumbricus.*

Vermibus necandis in malignis febribus potio vtiliſſima. 647.c.1.c

Puluis item eximius. d

Vermes inter ſyncopes cauſas numerantur. 364.c.2.a

Vermes viui in renibus inuenti. 442.c.2.d

Vermes ſunt putredinis ſoboles. 645.c.2.d

Vertigo eſt affectus in quo res conſpectu videntur circumuolui. 243.c.2.c

In quo differt à Scotomia. c.2.c

Quæ dicitur vertigo tenebricoſa. 244.c.1.a

Vertiginis cauſa interna eſt ſpirituum motus inordinatus, præſertim ſi flatuoſi, & halituoſi. c.2.c

Cauſæ externæ variæ enumerantur. d.e. & 245. c.1.2.b.

Vertiginis ſpecies explicantur. d.e

Præſagium. c.2.a

Curatio. b.e.& ſeqq.

Vertigo admiranda ex auris regione, cauterio ponè aures affixo omninò curata. 246.c.s.b

Veſalij in libris Galeni de vſu partium enodandis ſolertia commendatur. 9.c.1.b

Veſicæ paralyſis vnde, ciúſque curatio. 235.c.1.c

Veſicæ calculus eſt & morbus, & morbi cauſa. 434. c.2.c.

Eius cauſa, & quàm ſit atrox affectus explicatur. 441.c.1.b.d

Veſicatoriorum vſus in quibus commendatur. 529. c.1.d.

Veſtitus in Medicis & corporis ornatus qui requiratur. 6.c.1.c

Victus tenuitas morbos aperit. 55.c.s.d.e

Imperanda ignotis morbis. col.a

Victus ratio quid ad purgationem vtilitatis conferat. 33.c.2.b

Victus rationem vnicuique febri præſcribere difficile. 326.c.1.a

Eius diſtinctio quadruplex explicatur. b

Victus in extremo tenuiſſimus in morbis exactè peracutis conſulendus. 526.c.2.b.e

Victus ratio rectè à Galeno definita. 529.c.2.e.& 530. col.1.a.b.

Eſt ductus per conſuetas materias. ibid.

Victus rationis acceptiones variæ. 530. col.s. c.d.e.

Quibus numeris abſoluitur. c.2.a

An in multa vel parua quantitate concedendus. b

Eius formæ triplex diuiſio, in ea quæ comeduntur, ſorbentur, & bibuntur. c
Victus plenus qui, triplexque eius diuiſio in plenum exquiſitè, moderatè & ſimplicitèr. d.e
Victus item conſeruantis diuiſio triplex. ibid.
Tenuis item. 551.c.1.a
Galenus de victus diuiſione explicatur. c.d
Varia eſt victus in febricitantibus ratio ſtatuenda. e. & ſeqq.
Victus ad præſcriptionem temperamenti habenda eſt ratio. 531.c.1.a
Ætatis. ibid.
Temporis. b.c.d
Toci. e.& 532.c.1.b
Ob diuerſum vitæ ſtudium variatur. c
Iuxta maiorem, vel minorem reſolutionem à calore naturali contractam. d.e
Iuxta diuerſitatem humorum in corpore redundantium. ibid.& col. 2.a
Victus qualitas duplex, alia ex alimentis, vt alimenta, c
Alia vt medicamentoſa ſunt. e
Victus humidi acceptione quid intelligendum. 533.c.1.b
Victus qualitas an debeat eſſe contraria febri; aut eius cauſa. c.d
Morbus, naturale temperamentum, & conſuetudo, victus rationem præſcribunt. 533.c.2.a
Victus in qualitate præſcribenda in febrientibus an indicatio quæ ſumitur à morbo ſit præſtantior ea quæ ſumitur à virtute. c
An ſtandum ſit veterum regulis in præſcribendo victu febrientibus noſtri temporis. e.& e.2.a.b
Victus tenuitas in omnibus morbis tutior eſt quàm craſſities. 534.c.2.d.535.tota.& 536.c.1
Victus tenuiſſimus in morbis ſtatu vniuerſali exhibendus. 36.c.2
In principio morbi aliquandotenuior exigitur quàm in ſtatu. 537.c.1.c.d
Et quid ex eo vtilitatis reſultet. c.2.c
Victus forma à diſtantia ſtatus, & à viribus ægrotantis deſumenda. c.2.d
Victu in tenui peccare quid incommodi febricitantibus indueat. 534.c.2.d.e
Quid in nimio, etiam in ſanis & bene habentibus. 535.c.2.d
Videndi actio vt pars inſtrumentalis læditur obſtructione, conſtipatione, & tumore præter naturam. 246.c.2 c.
Videndi primum inſtrumentum eſt cryſtalloïdes, ſiue cryſtallinus, aut glacialis humor, cuius figura explicatur. ibid.
Videndi actio vt pars ſimilaris ab octo intemperiebus læditur, quæ ordine explicantur. ibid.d
Vigiliæ ad multam noctem quid ingenio detrimenti afferant. 8.c.1.b
ex Vigilia corpori quæ commoda. 64.c.1.a.b
Quæ incommoda. c.d.e
Vt ei occurrendum. col.2.a
Vigilia è natura inſtituta, vt actio. 64.c.1.a
Vigilia immodica ſyncopem aliquando cauſatur. 365.c.1.e
Vigilia intempeſtiua ventriculo officit. 399.c.1.c
Vigilia ſuperflua ex calefacto cerebro oritur. 649.c.2.c
Corpora extenuat. d
In febribus omnino arcenda. e
Phrenitidem acceſſit. 650.c.1.a
Ad vigiliam deſperatam pilula opiata vtiliſſima. c
Vinum vetuſtum liberaliter potum ſitim & vigilias inducit. 55.c.1.b
Modicè dilutum ſoporem. ibid.a
Vinum quatenus in capitis doloribus præbendum. 342.c.2.b.c
Vinum Lethargicis tutò concedendum 169.c.1.e
Vini nimius potus neruorum reſolutionem parit. 227.c.1.e
Vinum antiquum paucum eorum frigidos affectus curat col.2.a
In paralyſi num concedendum. ibid.
Vini mirabilis viſcera roborandi & craſſos humores incidendi facultas. 271.c.1.c
Vinum ſanctum à Medicis nuncupatum Gallicatis affectibus vtile. ibid.
Vinum ſanctum pretioſum ex Auctoris inuento clemens, tutum, partes principes roborans, & ſuauiter euacuans. 279.c.2.b
Vini potus immodicus pleuritidem generat. 293.c.2.c
Vinum ante coctionem humorum non exhibendum pleuriticis. 309.c.1.a
Vinum animi deliquio præſidium mirabile. 366.c.1.b
Vinum ventriculum roborat. 397.c.2.e.& ſeq.
Eius mutatio ab albo ad nigrum nocentior eſt 398.c.1.e
Vinum artificioſum ad ventriculi debilitatem mirabile. 407.c.1.e
Vini vſus in modica quãtitate Menſtruatis non prohibitus. 476.c.2.e
Eius commoda. 477.c.1.b
Omnibus ſanè habentibus competit. ibid.
Graues habitus mites facit. c
Vinum vteri ſuffocationibus nocuum. 495.c.2.c
Vini vſus corpus nutrit. 504.c.1.b
Vires roborat. c
Calorem confortat. d
Exhilarat. e.col.2.a
Flatus diſcutit. b
Vinum quodnam, & quando concedi poteſt. e
Pomatum ex pomis acidis ſalubre. ibid.
Cereuiſiæ potus tutò exhiberi poteſt. 543.c.1.a
Vinum quodnam & quando febribus ſalutare. 543.c.1.e
Vinum ad famen caninam ex frigida cauſa ortam, generoſiſſimum qua arte parandum. 641.c.2.b
Violatum aqua cui vſui. 100.c.1.b
Violarum ſyrupus febribus & diſtillationibus calidis perutilis. 104.c.1.e
Violarum ex nouem infuſionibus ſyrupus quibus affectibus præbendus. 106.c.2.d
Violarum conſerua duplex, cum vnguibus & ſine vnguibus, vtriuſque proprietates. 120.c.2.d
Violenti definitio Ariſtotelica expenditur. 461.c.2.e
Viperinæ, ſiue ſcorzoneræ herbæ proprietates mirabiles. 99.c.1.d
Vide *Scorzonera*.
Viperinæ carnis vſus Luſitanis mulierculis, ne menſtruo ſupprimantur, frequentiſſimus. 476.c.1.c
Item Ægyptiis, qui idcirco diutiſſimè viuunt. d
Viri præſtantiâ & excellentâ an fœminis ſuperiores, vbi latè de fœminæ nobilitate diſputatur. 448.449.
Viraginum defectus quoad generationem explicatur. 470.c.1.c.d
Virgines ante purgationis tempus quot affectibus obnoxiæ. 67.c.2.e
Quot caſtè & pudicè viuentes, iã grandiores factæ. d
Viridis color in excrementis quid portendit. 503.c.2.b
Viroſum in quo differt à fœtido, multo eſt vſui, hoc nulli. 496.c.2.d
Virtutis cum ſapientia affinitas. 6.c.2.e
Virtutes Medico conuenientiores deſcribuntur. 11.c.1.b
Virtutis indicatio morbi indicatione præſtantior eſt. 533.col.2.c.d
Virtutis imbecillis gradus quæ per cibum reſtitui poſſit aſſignari non poteſt. 534.c.2.a

Virtus

Virtus ægrorum ex ſanorum victu colligendus eſt. 536.c.1.a.
Ex denegato victu defectus faciliùs corriguntur, quàm ex abundantia. b
Virtutem poſſe durare vſque ad ſtatum quatuor ſignis cognoſcitur. 538.c.2.a
Virium indicatio victus tenuitatem præſcribit. 527. c.1.d.
Viſioni an amplitudo vueæ perpetuò incommodet, an anguſtia naturalis vtilis ſit. 247.c.1.b
Viſio quomodo ex albuginei craſſitie, & coloris alteratione afficiatur. 247.c.1.e.& c.2.tota
Ad longinquam Viſionem ſpiritus copia vtilis eſt. ibid.c.& 248.c.1.
Viſio exacta ex oculorum colore, ſitu, & ſpirituum conſtitutione pendet. 248.c.1,b.c
Vide *Ophthalmia.*
Vitæ aqua. 101.c.2.a
Vide *Aqua.*
Vitæ diuturnum ſtudium victus rationem variat. 632 c.1.c.
Vitis tenella menſtruo ſanguine tacta læditur, & ſterileſcit. 455.c.1.a
Vitrioli olei proprietates enumerantur. 123.c.2.b
Viuentium tria genera marcori obnoxia. 466.c.2.b
Vinum interficere non licet pro alterius vita redimenda, quod & de fœtu materno intelligi debet. 511.c.1.a.c.
Vmbilicus infanti reſecandus,& ſale aſpergendus. 517. c.2.a.
Vmbilici ad reſectionem quod tempus differendum? Secundinæ non ab eo reſecandæ donec extra vterum extrahantur. 514.c.1.c.d
Vlcera manantia Græcè Achores, vlcera verò ſicca tinea dicta. 539.c.1.d
Vide *Achor, Tinea.*
Vlcera Gallicatorum in gutture, vel in ore an Mercurialibus vnguentis curanda. 274.c.2.c
Si ſordidiora fiant, & ſerpant quomodo cauteriſanda. c.2.a
Vide *Morbus Gallicus.*
Vlcera pulmonis incurabilia. 373.c.2.a
Vide *Pulmo.*
Vncia octo drachmis conſtat. c.75.2.b
Vnguenta refrigerantia ſunt Roſaceum. 124.c.1.d
Refrigerans Galeni. Reſumptiuum magiſtrale. e
Santalinum, plumbum. c.2.a
Lithargyrij, pro ſcabie Magiſtrale. b
Tuthiæ, Populeum, Comitiſſæ. c
Stomachicum Magiſtrale, de Minio. d
Vnguentum potabile dictom. e
Ad pediculos. ibid.
Ad combuſtionem Magiſtrale. 125.c.1.d
Vnguentum oculare Magiſtrale. ibid.
Ad hæmorrhoïdes Magiſtrale. b
Vnguenta calefacientia ſunt, Dialthææ ſimplex & compoſitum. e
Oeſypathum, ſeu Hyſſopi humidi. Pleuriticum, vnguentum aureum. d
Deoppilatiuum ſuccorum Magiſtrale. e
Eius conficiendi ratio. c.2.a
Vnguentum Naphæ, Agrippæ. b
Marciatum. ibid.
Aregon, Ebolorum Magiſtrale. c
Vnguentum pro morbo Gallico. d.e
Mundificatiuum, Mediæ confectionis. 126.c.1.a
Vnguentum album, Baſilicum, Ægyptiacum. b
Vnguentum ex quibus componendum. 128.c.2.b
Vnguenta mercurialia quo tempore in Gallicatis affectibus apponenda. 271.c.1.e
Vnguentum pro pleuritide curanda vtiliſſimum. 314. c.1.b.
Vnguium curuitas an perpetuò empyicos comitetur. 381.c.2.d.
Vnguentum frigidis ventriculi affectibus pretioſiſſimum. 407.c.1.d
Vnguentum obſtructionibus aperiendis commodum. 484.c.1.a
Vnguentum ad animi deliquium & ſyncopen eximium. 645.c.1.d
Vnguis, ſiue vngula affectus oculi eſt ab vnguis ſimilitudine ſic dictus. 249.c.1.e
Vomitoria medicamenta cum ſolutiuis non permiſcenda. 32.c.2.b
Id in pilulis probatur. c
Quid per vomitoria intelligendum. d
An permiſcenda cum ſoluentibus ventrem in paratis ad fluxum. e
Vomitus in Gallico affectu & morbis chronicis vtiles. 271.c.2.e.
Vomitus ſanguinis ſine febre ſalubris, cum febre verò peſſimus. 335.c.1.c
Vomitus ſanguinis ex interuallis recurrens hominem à pluribus morbis immunem reddit. 340.c.1.a
Violenti duplex acceptio, ſcilicet cùm non ſequitur leges naturæ, & cùm ſequitur leges à natura dictatas. 261.c.2.e
Vomitus vteri ſtrangulationi noxius. 496.c.1.a
Vomitus an conuertatur cum nauſea. 616.c.1.e
Superfluus in ægris ſemper periculoſus. c.2.b
Morbos integrè indicat. e
Eius ſigna. d,& ſeq.
Vomitum ad coërcendum pilulæ eximiæ. 617.c.2.e
Cataplaſma ad id eximium. e
Vomitus bilioſus ſaluatellæ dextræ ſectione curatus. 618.c.1.c.
Vocis definitio Ariſtotelica excutitur. 323.c.1.a.b
Quibus ab aliis ſonis diſtinguitur, eiúſque inſtrumenta. c
Aër exſpiratus vocis materia eſt. e
Non immutatur niſi eius cauſæ immutentur. 323. c.2.a.
Larynx an eius potiſſimum inſtrumentum. b
Vox quantum differat à ſermone. 323.c.2.d
Vocibus ſuis animantes ſibi inuicem conceptus ſuos exprimunt. 324.c.1.e
Vocis & ſermonis exercitatio ad plurimos vſus, & ad valetudinem tuendam maximè conducit. 325.c.1.d. & col.2.
Vox à variis cauſis poteſt obladi 325.c.2.& ſeqq.
Vocis ad reſtitutionem arteriarum medicamentum eximium. 330.c.1.d
Vrgentia magis, magis etiam attendenda. 58.c.2.tota
Quid ſi duo pariter vrgeant. 59.c.1.b
Vrina cocta in pleuritide an certam ſalutem portendat. 304.c.1.c
Vrna, aliàs quatricũ modios tres Italicos capit. 76.c.1.e
Vterus quos ex odoribus affectus patiatur 36.c.2.b.c
Quibus remediis expurgatur. 67.c.1.b.c.
Morbos omnes muliebres cauſatur. c.2.b
Vtero infrigidato, eiúſque obſtructionibus aquæ eximiæ. 100.c.2.d
Vteri flatos aquâ hyſterica diſcutiuntur. 101.c.2.e
Vterus cui vſui fœminæ datus, & vnde eius affectus oriuntur. 450.c.2.d
Vteri ſtrangulatus quos affectus generet. 451.c.1.c
Vterus non menſtruo ſanguine nutritur. 458.c.2.a
Vterus omnium morborum mulicbrium cauſa, eiúſque per neruos, arterias, & venas cum omnibus corporis partibus cõſenſus. 474.c.2.e
Neruoſus eſt, vel fibroſus. 475.c.2.c
Vterus malè affectus non ſuſcipit menſtruam purgationem. 480.c.2.e
Quibus ex cauſis non eam tranſmittit. d.e

An

Digitized by Google

An omnes eius affectus ſub ſuffocationis, ſeu ſtrangulatus appellatione veniant. 493.c.1.a
Vteri conſenſus cum reliquis corporis partibus. 493.c.1.c
Eius ſtrangulatio morbus eſt frigidus. d.e
Præter ſanguinem & ſemen retentum ab aliis etiam cauſis poteſt concitari, quorum differentia triplex explicatur. 493.c.2.b
Eius ſigna quibus morbis nota fient. e. & 494. c.1. a. b. c.
Quid præſagit hic affectus. ibid.e
Quid ſi autumno aut hyeme contingat. c.2.a
In quo diſtinguitur à ſyncope, ab apoplexia. a.b
Ab Epilepſia, à Lethargo, à Catalepſi, à Venenatis, à Lumbricis. c
Vteri ſuffocationi medendi ſcopus duplex, & circa primum triplex indicatio. 494.c.2.d
Prima clyſteribus completur iiſdem qui in apoplexia & epilepſia vſurpantur. e
Secunda euaporatione ab vtero ſublata. ibid.
Tertia ſuffumigiis. 495.c.1.a
Vterus odoribus mouetur. b.& ſeqq.
Cucurbitula in inferis partibus apposita eius flatus diſcutit. 495.c.2.a
Sternutamentum eius ſtrangulatui prodeſt. b
Vinum nocet non mediocriter c
Vteri ſuffocationi venæ ſectio quando proficua. 495. col.2.e
Vomitus ei nocuus. 496.c.1.a
Tabellæ huic affectui perutiles. d
Throchiſci Raſis. ibid.
Purgantia medicamenta reſpuit. e
Quibus remediis Vterus abſtergendus, & qua arte patentur. c.2.a.b.c
Suffumigiis vitoſis non fœtidis vtendum. d
Vteri ſtrangulationi ferociſſimæ à lumbrico prognatæ exemplum. 497.c.1
Item aliud à fruſto carnis nigro. e
Vteri ſtrangulatui pilulæ percummodæ. 497.c.2.c
Vteri prouidentia quid. ibid.d
Eius cauſæ internæ & externæ exponuntur. e
Signa. 498.c.1.b
Præſagium. c
Curatio. d.e
Vterus in ſuo ſitu firmatur excellenti emplaſtro. c.2.b
Vteri inflammatio quid? 496.c.2.d
Cauſa ex ſanguine feruenti. e
An à ſemine retento per ſe poſſit inflammari. 499. col.1.a.
Signa illius inflammationis. d
Præſagium. c.2.a
Curatio. ibid.
An in brachio, vel in crure vena in hoc affectu ſecanda. b
Cucurbitula ſuper pubem ſcarificata plurimum iuuat. 500.c.1.b
Vulnerari non repugnato per partem externam pure an empyematici fiant. 379.c.2.e
Vulpinum oleum frigidos cerebri affectus, & conuulſionem ex repletione ſanat. 113.c.2.b
Vuea vnde ſic dicta, cur & choroïdes eius officium, & quomodo lædatur. 247.c.1.c

X

XEnophon in quo à cæteris animantibus hominis differentiam poſuerit. 19.c.2.b

Z

ZAchariæ filij vnguentum lateris dolores mirificè compeſcit. 116.c.1.d
Zazeneaa Meſuës quibus morbis opituletur. 118.c.2.d
Zibethi, moſchi, Ambarique odore fragrans Medicus, ægris ſuia obnoxius. d
Zingiberis conſerua cerebrum, partes corporis neruoſas, ſenſus externos & internos roborat, frigidis affectibus medetur. 121.c.1.e

F I N I S.

Digitized by Google

ZACVTI
LVSITANI,
PRAXIS MEDICA
ADMIRANDA.

Digitized by Google

Illuſtriſſ. Generoſiſſ. ac Sereniſſ. Heroi,

DOMINO D. HENRICO
DE NASSAV,

COMITI NASSAVIÆ, CATTIMELIBOCI, Viandæ, Deciæ, & Spigelbergæ, Domino in Bielſteyn, Baroni in Liesfeld, Gubernatori, & Capitaneo Generali Friſiæ, Groningæ, Omlandiæ, & Drentiæ, Ordinis Teutonici Commendatori Proninciali, & legionis German. in Illuſtr. Ord. Gen. exerc. præf.

QVANQVAM nec fortuna mea, nec eruditio, nec vlla omnino virtus eiuſmodi eſt, *Excellentiſſime Comes*, vt licitum mihi putem, hanc ad te ſcribere Epiſtolam; tanta tamen dignitatis, ſplendoris, gloriæque tuæ, tantáque laudum tuarum iam per omnium ora volitantium perculit admiratio, vt ſponte ſua calamus ipſe, teſtari animum, ſignificare voluntatem, gratias agere denique totius ætatis noſtræ nomine geſtiat: Nam profectò ſi breuitas Epiſtolaris, aut ſi ratio temporis pateretur, ipſa me faceret audaciorem veritas, vt oſtendere tentarem, nullius vnquam veterum, nec Laureas, nec Auratos currus, cum tuis, tuorúmque Maiorum poſſe rebus, factiſque prorſus immortalibus comparari. Hæc ſunt, quæ me non inuitum compulerunt, vt tibi Magnati inclyto, bonarum artium fautori integerrimo, literatorum amatori amabili, hanc ſecundam ſtudiorum meorum fœturam conſecrarem. Cùm enim primas ingenij mei primitias *Sereniſſimo* FREDERICO HENRICO *Aurantiorum Principi Maximo*, tibi, arctiſſimo conſanguinitatis gradu connexo, dicarem, quas ille, cùm ſit in ſtudioſos valde propenſus, benignè, & perhumaniter excepit; poſt hunc, nullum inueni, qui generis nobilitate, & auitis virtutibus te ampliùs ſplenderet, ſub cuius ſecuriſſimo patrocinio, & amœniſſimo vmbraculo, hanc opellam à calumniantium furibunda lingua tutam fore confido. Quare illam impolitam, inermem, alacri, quam eius tenuior exigit genitura, animi tui generoſitate, promptitudine, & tua, qua ſemper in ſcientiæ auidos eſſe ſoles, benignitate, & beneuolentia, in tuam clientelam ſuſcipe, amplectere, foue. Quo enim titulo inſignita fœlicior prodibit in lucem?

Cerno enim te, audacis naturæ miraculum, Procerum ſpecimen fulgentiſſimum. Cerno excelſam ſtirpem tuam, Imperatoribus, Regibus, Principibus, tot ſæculorum perennitate in hunc vſque diem mirificè effulgentem. Cerno *Parentem tuum*, *Comitem* ERNESTVM CASIMIRVM, *Principem* ſempiterna memoria digniſſimum, *Patrem Patriæ* fœliciſſimum, fideliſſimum, acerrimum, & inuictum hoſtium propugnatorem, qui infracto animo, illorom ſuperbos exercitus, inſtructiſſimas phalanges, munitiſſimas acies, ſolâ maieſtate proſternens, ſolo nomine, ſolo virtutis miraculo infrænauit. Denique, verbo vno dicam: patriſſas. Nam quæ in te minimè eſt ſimulata fides, priùs in optimo, & ſtrenuo progenitore tuo habitauit. O te fortunatum! cui contigit vnum atque idem præſtantiſſimum, atque coniunctiſſimom, exemplar: Tu enim es pacis, armorúmque arbiter, piiſſimus, prudentiſſimus, integerrimus, prouidentiſſimus, candidiſſimarum virtutum vnicum propugnaculum, benignitatis exemplum, probitatis compendium, pietatis fulcrum, magnanimitatis aſylum, eruditionis norma, eloquentiæ fundamentum, generoſitatis ſedes, conſtantiæ ſella, temperantiæ auctor, demùm noſtræ ætatis fortiſſimus Atlas. Hæ omnes incomparabiles virtutes, & excellentes dotes in te altiori gradu cum emineant, verè teſtari poſſumus, quod vno huius generoſæ arboris ramo auolſo, alter naſcitur aorcus, & ſimili frondeſcit virga metallo. Te enim Heroëm maximum miratur orbis, maximo rurum vſu, inaudita prudentia, illuſtri gloria, fœlicitate incredibili, admirabili facundia, ſolertiſſimo ingenio, omnium ferè linguarum peritia, caſtiſſima eloquutione præditum. Quo factum eſt, vt æternos in hominibus titulos iam tibi pepereris, amoris erga ſubditos, (nam totius FRISIÆ omnibus acclamantibus es *Gubernator* vigilantiſſimus) parentis omnium, ornatoris ſtudioſorum, omnium denique ſcientiarum cultoris admirabilis. Ingens denique eſt, ac

Digitized by Google

planè dicam, magnitudine tua non inferior, artis nuſtræ genius & ſpiritus: nam tùm in mediis bellorum flammis, tùm pace vigente habuiſti in deliciis, de humani corporis arcanis, intimis viſceribus, & medicæ ductrinæ recunditis prublematibus percontari.

Ego cùm à pueritia ſententiam Salluſtij cedro digniſſimam mente conciperem, qua monet, ne mortales vitam ſilentio tranſeant velut pecora, quæ natura ventri prona, & obedientia finxit, ſed ſtudio literarum impalleſcentes, aliqua in vſum publicum proferant, quæ noſtræ caducæ mortalitati conferre queant, idcircò in aſperioribus medicæ artis cliuis inſudans, abdita, in reconditis ſacrariis immerſa, & abſtruſa, vigilanti curâ rimari, excolere, perpolire, immò etiam locupletere, per tot annos, indeſeſſo, quanquam admodum ingrato labore, ac tandem licèt publicis ſtudiorum meorum negotiis occupatiſſimus, in lucem emittere decreui, in quibus ingreſſus ſum gurgitem vaſtum, ſperans à te *Monarcha tanto* patrocinium, ne inuidorum obruar maledictis. Quapropter ad illuſtriſſimas nobilitatis tuæ aras, hoc opuſculum, velut votiuam tabellam appendo, vt pretium quod ex ſe non habet, inde poſſit comparare. Hoc etſi exiguum, deuotiſſimæ tamen meæ mentis in tui obſeruantiam, certiſſimum ſignum, ſereno vultu accipe, animoque candido. Sic Artaxerxes inuictus Perſarum Rex iter faciens, ab operario ac plebeio homine, vtrâque manu hauſtam è profluente aquam (quia nihil habebat aliud) hilari vultu accepit, exiſtimans non minùs regiam decere maieſtatem, ac humanitatem, parua benignè accipere, quàm magna largiri.

Salue ergo, *Generoſiſſime Comes*, terque, quatérque clariſſime, clare imàginibus, clare propriis titulis, publicis muneribus: Salue totius Belgij ornamentum, ſalue Europæ iubar auguſtiſſimum, vniuerſi orbis ſidus coruſcans, & me, qui manus tuas magnificentiſſimas exoſculor, à viperinis morſibus tuetor eorum, qui Inuidia, peſte ſanè peſtilentiſſima exagitati, ſecundis aliorum rebus cruciantur, & ingemiſcunt. Te enim patrono ſingulari, illorum arcebitur virulentus liuor, & radius noxius extinguetur, ne huius operis relangueſcat nitor, aut conflacceſcat gratia. Si enim nutu tuo conatûs noſtros probes, & auctoritatis tuæ præſidio confirmes, illurum maledicentia non ero infectus vſque ad tabem: nam in eorum impiis viſceribus habitant pernicioſæ Gorgones, inſanientes Furiæ, fœdæ Harpyiæ, improbæ Sirenes, Scyllæ biformes, horrendi Struthiones, rapaces Gryphi, auidi Dracones, & quicquid fatalium monſtrorum vſpiam, aut infœlicis portenti coacta natura abhorret, ibi omne virtutum genus ſuos patitur carnifices, atque tyrannos. Sed habenas calamo, fortè iſta tibi audire nefas eſt, & mihi illa tacere onus. Quare hæc immania monſtra, illorum conſilia horrenda, truces mores, neſarias cohortes, tua Herculea, & inuicta claua labefacta, ſolo æqua, doma. Hoc ſi feceris, illi ilia rumpent, & ego tuo iucundiſſimo halitu, velut Antidoto ſuauiſſimo recreatus, ab horum inauſpicata, infœlicique natura immunis, tuas immortali gloria digniſſimas laudes, pleniſſimis tibiis, buccinabo, in aliis operibus, quæ imperij tui legibus ſtabilita, propediem lucis vſura fruentur, fauente illo, ſine cuius numine nihil eſt in homine. Hoc ergo tenue munuſculum, *Potentiſſime Comes*, (vt ſoles omnia) irrefragabili tua auctoritate, velut numen præſentiſſimum, protegas, ſupplex exoro. Vale, ac diu viue, Auguſto fœlicior, Traiano melior.

Excellentiſſimæ Magnificentiæ tuæ Deditiſſimus ſeruus,

ZACVTVS LVSITANVS, D.M.

ZACVTI

IN LIBRVM MEDICVM

Summi & eximij viri

ZACVTI LVSITANI,

Medici celeberrimi.

CRedimur: haud ſolos Hiſpania ſufficit hoſtes,
Nec Batauûm terris ſemper iniqua nocet.
Qua toties gladios, nunc ecce Machaona ſpirat.
Atque aliqua nobis con uluiſſe cupit.
Scilicet Heſpery veniens ZACVTVS *ab oris,*
Ad leges Lacheſin cogit adeſſe ſuas.
Et formidati protendens tempora fati,
In populos aliquid cum Ioue iuris habet.
Quin iam naſcentes abeunt in ſecula libri;
Scriptáque poſteritas qua ſtudioſa leget.
Seu generoſa nouos ſtringis cenſura magiſtros,
Seu Coum recoquit pagina docta ſenem.
Illic tota ſuos aperit Medicina receſſus,
Præſidiiſque nouis nititur alma ſalus.
Belga tibi faciles aude promittere ſoles.
Manat ab aduerſo iam tibi vita tago.

C. BARLÆVS.

D. NICOLAI FONTANI,

Ioannis Filij, Sapphicum,

In laudem

Expertiſſimi, Clariſſimi, Doctiſſimíque viri,

D. ZACVTI LVSITANI,

Medicorum Coryphæi.

MVlta ZACVTVS *monimenta laude*
Digna conſcripſit, memoranda cunctis
Poſteris, ſed quod modo ſcriptitauit,
Vſque triumphat.
Ingenij vires, cerebrique ſuccum
Viuidum expreſſit medicando fortem:
Par erit nunquam, ſimilémque nulla
Secula prodent.
Alme *tu* Pæon, *ſimul* Æſculapi
Magne, qui Diuis medicamen adfers,
Eſto vos huius memores alumni
Auxiliantes.
Najades *vos nunc* Batauæ *precamur,*
Eſſe ZACVTO *placida, coronas*
Floreas huius capiti parantes
Vſque virentes.

Hic enim Phœbi celebrauit artes,
Nec laborandi modus vllus huic eſt:
Vis laboranti Medicæ leuamen
addidit ægrotum.

INVITATIO

AD

PRAXIM MEDICAM ADMIRANDAM,

Clariſſimi & Experientiſſimi Viri,

D. ZACVTI LVSITANI,

Medici veracis, atque fidelis.

ZACVTVS *iſte quem benigne tu* LECTOR
Vides, profecto eſt magnus inter auctores,
Seu tu priores, ſiue reſpicis noſtri
Secli Medicos: & ſcientia magnus,
Et arte, viuidiſque viribus mentis:
Experientiam dederò qua ſummam.
Hac ſcripta volue, iudicabis hoc mecum.
Nam dictio ipſa docta, florida, arguta.
Quid ſenſa? promis rara, mira, monſtroſa:
Exempla morborum: videre qua praxis.
Occaſionem diligens, medicique
Manu dedit ſolerte tempus, & dextra.
Vis ſanitatem, corporiſque conſtanter
Seruare robur? vis ſqualentibus tutò
Viſceribus mederier, ſalutare
Auxilium, citúmque languidis ferre?
Docebit vnumquodque. Melius vt poſſint;
Hac cenſione pura reddit ZACVTVS,
Magiſque ſplendida ingenij ſui luce
Tibi dat. Aude tangere, atque luſtrare:
Ego fallor, aut ad ipſa templa te ducet
Apollinis domóſque Hygéa ſacratas
Secretiore tramite, & via recta:
Vbi ſi artis Hippocratica verus,
Et ſine labe cultus. Vnde fas, quicquid
Aut ratio, rerum magiſter, aut vſus
Obeſſe, vel prodeſſe morbis monſtrauit,
Auferre, & omnibus, quod tu voles, ægris
Remedium communicare: Quid dico?
INGREDERE: *dictis plura ſcio reperturum.*

IOANNIS ANTONIDES
Vander LINDEN *Medici.*

In laudem
D. ZACVTI LVSITANI, MEDICI ACVTISSIMI.

ZACVTE, dum multis medicinam porrigis agris,
Te Medicum agrorum pradicat omnis homo,
At ſimul appellet iam te Medicum Medicorum,
Dum Medicam Medicis artibus addis opem.

SIMON BRENIVS.

Ad libri Authorem.

NI fueris de gente Mida, liuore tumeſcit
Monſtrifero, & clauam prouocas Herculeam,
Qui tua, monſtrorum domitor, monimenta, ZACVTE,
Luſtrat, & Herculeis ſplendidiora negat.

C. SPONIVS
D.M. Lugd.

In laudem Excelllentiſſimi
D. ZACVTI LVSITANI,
Medici, ac Philoſophi incomparabilis.

TEchna niteat Phœbea viris limata peritis,
Dixeris ad ſummum iam perueniſſe vigorem,
Deeſſe nihil, ſupereſſe nihil, iuraueris vſque;
Atqui lenta dies docet vlteriora, priórque
Ignorat, qua poſterior benè diſpicit ætas,
Noſtráque rimantur priſcis incognita ſaclis:
Sic placitum ſuperis, exponere cuncta labori,
Inuentiſque nouas artes cumulare vetuſtas,
Et vigiles generare viros, auidóſque ſciendi,
Quos inter emicuit eximius medicando ZACVTVS,
Qui genio pollens memori, ſolertéque multùm,
Nullum non mouit lapidem, quò ſæcula noſtra
Excitet ad ſtudium, illuſtrétque Machaonis artem,
Et Medicus prodeſſe queat, quò norma medendi,
Iuſta magis, faciliſque malo ſit libera mendo.
Plura ſtupenda refert natura thaumata paſſim,
Oblectátque nouis, variſque euentibus aures,
Dignus hic ergo legi, dignus, ſtudioſa iuuentus
Quem colat aſſiduè, quem tollat ad æthera Phœbus,
Aoni praſul montis, quem Muſa ſolutum,
Nexibus à fati duris, in ſæcula ſeruet.

IOH. HYLANDROS
M. D. Artium Magiſter.

AVCTO

AVCTORVM SYLLABVS, QVORVM AVCTORITATE, ATQVE SENTENTIIS HOC Opus condecoratur.

AVCTORES *omnes, quorum in hoc Opere mentio fit, ſi lubet, vide, inuenies è ſuis fontibus fide exhauſtos. Inter hos*, Hippocrates, Galenus, Auicenna, *cæteriquè* Medicinæ Principes, *eminent, & excellunt. Iuniorum verò clariſſimorum pariter vtimur diſciplinâ. Sunt enim hi artis noſtræ ſtrenui Duces, Anteſignani. & Coryphæi doctrinâ inſignes, multiplicique experimento percelebres. Eorum in his libris opiniones libenter amplectimur, rariſſimè conuellimus. Contrà fecimus in libris* De Medicorum Principum Hiſtoria, *in quibus medicinæ Theoremata agitantes, ardua loca conciliauimus, nouiſſimas quæſtiones explicuimus, & ſic licitum fuit, nobis pro Principum tutela, illorum ſententias ad Cleanthis lucernam expendere. At in praxi exercenda, odioſum eſt, & indecorum, artifices eſſe diſcordes : nam teſte* Silio Italico lib. 11. belli Punici ;

——— Pax optima rerum,
Quas homini nouiſſime datum eſt, pax vna triumphis.
Innumeris potior.

Vt enim lib. 3. de art. amandi cecinit Ouidius,

Candida pax homines, trux decet ira feras.

SACRA SCRIPTVRA.

A

ACTVARIVS.
Adrian. Spigelius.
Adolphus Oceo.
Adolphus Scribonius.
Adolphus Vorſtius.
Aëtius.
Ælianus.
Ælianus Montaltus Luſitanus.
Albertus Magnus.
Albucaſis.
Albumazar.
Alexand. Aphrodiſeus.
Alexander Benedictus.
Alexander Maſſaria.
Alexander Trajanus.
Alexander Trallianus.
Aloyſius Mundella.
Alphonſus Lupeus.
Alzaharauius.
Amatus Luſitanus.
Ambroſius Nonnius Luſitanus.
Ambruſius Paréus.
Andreas Alcazar.
Andreas Bacchius.
Andreas Eborenſis.
Andreas Lacuna.

Andreas Laurentius.
Andreas Mathiolus.
Andreas Tiraquellus.
Andreas Veſalius.
Antonius Beniuenius.
Antonius Caſſalenus.
Antonius Crucius Luſitanus.
Antonius Gomez Luſitanus.
Antonius Guainerius.
Antonius Liberalis.
Antonius Maria Bettus.
Antonius Mizaldus.
Antonius Muſa Braſauolas.
Antonius Pontius à Cruce.
Antonius Santorellus.
Antonius Scenebergus.
Antonius *Vander* Linden.
Antonius Valleſius.
Antonius Foëſius.
Apuleius.
Ariſtoteles.
Aretæus.
Arnaldus Villanouanus.
Atheoæus.
Auerroës.
Auenzoar.
Auicenna.
Aurelius Minadoüs.

B

Balduinus Rouſſeus.
Balthazar Brunnerus.
Baptiſta Codronchius.
Bartholomæus Anglicus.
Bartholom. Perdulcis.
Barthol. Caſſaneus.
Barthol. Euſtachius.
Benedictus à Caſtro Luſitanus.
Bernardus Gordænius.
Benaciolus.
Briſſotus.
Brodæus.

C

Caſpar à Coſta Luſitan.
Caſpar Bauhinus.
Carolus Cluſius.
Carolus à Petrus Alba.
Carolus Sponius.
Caſtor Durantes.
Cœlius Aurelianus.
Cœlius Rhodiginus.
Chalmetéus Vergeſacus.
Chriſtophorus à Vega.
Chriſtoph. Cachetus.

Chriſtoph. à Coſta.
Chriſtoph. de Honeſtis.
Chriſtoph. Landinus.
Chryſippus.
Concerus
Columella.
Conciliatus.
Conradinus.
Conradus Geſnerus.
Cornelius Agrippa.
Cornelius Celſus.
Cornelius Gemma.

D

DAniel Mylius.
Daniel Sennertus.
Deſiderius Iacotius.
Didacus Moranus Luſitanus.
Dinus Flentinus.
Diſarius.
Diocles.
Diodorus Siculus.
Diogenes Laërtius.
Dionyſius Daca.
Dominicus Mannus.
Donatus Anton. ab Altumari.
Donatus Santorus.
Duncanus Bornestus.
Durantus Scacchus.

E

EMmanuel Stupanus.
Euonymus.

F

FAbius Paulinus.
Felix Platerus.
Franciſcus Aluarez Luſitanus.
Franciſc. Friſemilica.
Franciſc. Arcæus.
Franciſc. Ioëlius.
Franciſc. Pecetus Cœleſtinus.
Franc. Picus Mirandula.
Franciſc. Rouſſetus.
Franciſc. Ruéus.
Franciſc. Valleriola.
Franciſc. Valleſius.
Ferdinandus Mena.
Ferdinandus Ponzettus.
Ferdinandus Rodeſicus Cardozus Luſitan.
Fortunatus Plempius.
Fulgoſius.

G

GAlenus.
Garzias ab Horto Luſitan.
Garzias Lopius Luſitan.
Gabriel Fallopius.
Geberus.
Gentilis Fulginas.
Georgius Bertinus Campanus.
Georgius Valla.
Georgius Agricola.
Georgius Horſtius.
Guido Cauliacenſis.
Gulielmus Copus.
Gulielmus Fabric. Hildanus.
Gulielmus Rondeletius.

H

HAll abbas.
Henricus à Bra.
Henricus ab Heer.
Henricus Petræus.
Hercules Saxonia.
Hermannus Fullinus.
Hermolaus Barbarus.
Hieremias Sacherus.
Hieronymus Cardanus.
Hieronym. Capinacius.
Hieronym. Accoromboniis.
Hieronym. Fabric. Aq. pendens.
Hieronym. Fracaſtorius.
Hieronym. Gabucinus.
Hieronym. Mercurialis.
Hieronymus Nonnius Luſitanus.
Hieronym. Montanus.
Hieron. Montuus.
Hieron. Rubeus.
Hieron. Sauanarola.
Hippocrates Cous.
Hippolytus Brillus.
Homerus.
Horatius Augenius.

I

IAcobus Dalechampius.
Iacobus de Partibus.
Iacobus Foroliuienſis.
Iacobus Fontanus.
Iacobus Hollerius.
Iacobus Pons.
Iacobus Syluius.
Iacobus Weckerus.
Ioannes Argenterius.
Ioan. Anton. Saracenus.
Ioannes Baptiſta Perſona.
Ioannes Baptiſta Siluaticus.
Ioannes Baptiſta Theodozius.
Ioan. Branus.
Ioan. Bruyerinus.
Ioann. Camara Buſthemantinus.
Ioan. Colle.
Ioan. Crato.
Ioan. Damaſcenus.
Ioan. Fesnelius.
Ioan. Freitagius.
Ioan. Vigo.
Ioan. Guinterius.
Ioan. Arculanus.
Ioan. Heurnius.
Ioan. Hucherus.
Ioan. Iuuenis.
Ioan. Manardus.
Ioan. Meſuë.
Ioan. Piſtorius Niddanus.
Ioan. Rhenanus.
Ioan. Renodæus.
Ioan. Ieſſenius.
Ioan. Remellinus.
Ioan. Riolanus.
Ioan. Ruëllius.
Ioan. Schenckius.
Ioan. Serapio.
Ioan. Varandæus.
Ioſephus Langius.
Ioſippus à Coſta.
Ioſterius de Ioſteriis.
Ishac Iſraëlita.
Iſidorus.
Iuſtinianus.
Iulius Alexandrinus.
Iulius Guaſtauinius.
Iulius Palmarius.
Iulius Cæſar Claudinus.
Iulius Cæſar Scaliger.

L

LAurentius Ioubertus.
Laurentius Surius.
Leonardus Iacchinus.
Leonardus Fuchſius.
Leuinus Lemnius.
Lælius Biſciola.
Lucretius.
Ludouicus Duretus.
Ludouicus Gardinius.
Ludouic. Lemoſius Luſitanus.
Ludouic. Nonnius Antuerp.
Ludouicus Mercatus.
Ludouicus Septalius.

M

MAcrobius.
Marcus Tul. Cicero.
Matthias Cornax.
Matthæus Gradius.
Matthias Lobellius.
Malachias Geiges.
Matthias Vntzerus.
Marcus Gattinaria.
Marcus Varro.
Marſilius Ficinus.
Marcellus Donatus.
Marcellus Virgilius.
Martinus Del Rio.
Martinus Rulandus.
Mauricius Cordæus.
Michaël Ioan. Paſchalius.
Michaël Gnauaſſetius.

N

NIcolaus Leonicenus.
Nicolaus Fontanus.
Nicolaus Frambeſarius.
Nicolaus Monardus.
Nicolaus Maſſa.
Nicolaus Piſo.
Nicolaus Rorarius.
Nicolaus Tulpius.

O

ORibaſius.
Ouidius.
Otto Heurnius.
Otto Caſmannus.

P

PAulus Ægineta.
Paulus Zacchias.
Petrus Andreas Canonherius.
Petrus Bayrus.
Petrus Bellonius.
Petr. Droëtus.
Petr. Foreſtus.
Petr. Garcias Carrerius.
Petr. Lopius Luſitanus.
Petr. de Oſma.

Petr. de Peramato.
Petr. Poterius.
Petr. Paulus Pereda.
Petr. Pena.
Petr. Pichottus.
Petr. Mercatus.
Petr. Vaëſius Luſitanus.
Petr. Salius.
Petr. Toloſanus.
Petr. Talpa.
Petr. de Tuſignano.
Polyænus.
Platearius.
Plinius.
Plutarchus.
Plato.
Ptolomæus.
Philippus Ingraſſia.

Q

QVintus Curtius.

R

RHaſis.
Rabbi Moſſes.

Raphaël Moxius.
Raphaël Volaterranus.
Realdus Columbus.
Reinerus Solenander.
Rembertus Dodonæus.
Renatus Charterius.
Renatus Morellus.
Robertus de Fluctibus.
Rodericus à Caſtro Luſitanus.
Roder. à Fonſeca Luſit.
Rodolphus Magiſter.

S

SAnctorus Sanctorius.
Sanctes de Ardoynis.
Sebaſtianus Meyerus.
Sebaſtianus Paparella.
Seneca.
Simon Gennenſis.
Seuerinus Pinæus.
Simon Simonius.
Sixtus Senenſis.
Solinus.
Stepha. Roderic. Caſtr. Luſitan.
Stobæus.
Strabo.

T

TAddæus Dunus.
Theodorus Collado.
Theodorus Zuingerus.
Theophraſtus.
Theophraſtus Paracelſus.
Theuetus.
Therillus.
Thomas à Veiga Luſitanus.
Thom. Fienus.
Thom. Eraſtus.
Thom. Iordanus.
Tobias Knoblochius.

V

VAluerda Olyſipponenſis.
Vaſcus Caſtellus Luſitanus.
Vgo Senenſis.
Victor Trincauellius.
Vidus Vidius Senior.
Vidus Vidius Iunior.
Vliſſes Aldroandus.
Wierius.
Wolgangus Franzius.

Digitized by Google

CATALOGVS SINGVLORVM MORBORVM IN HISCE LIBRIS DESCRIPTORVM.

POSTQVAM hoc Opus ad vmbilicum perduxi, ab amicis, quibus nec deeſſe poſſum, nec volo, perſuaſus, alia rara, nec infrugifera exempla, complementi loco, in calce not anui, quorum titulos in hoc indice ſeriatim diſpoſui: & licèt eorum numeri prima facie tibi inæquales videantur, certi tamen ſunt: quare vno aſpectu, folium in quo morbi ſunt deſcripti, facilè inuenies: hæc te priùs admonitum eſſe oportuit.

LIBER PRIMVS.

De Capitis, & ſpiritualium Partium affectibus.

DE Alopecia. pag. 1
De Porrigine. ibid.
De Achoribus. 2
De Hydrocephalo. 129
De Cerebro. 2
De Cephalæa. ibid.
De Cephalalgia. 3
De Temporum pulſatione. 124
De Ebrietate. 134
De Phrenitide. 3
De Lethargo. 4
De Apoplexia. 5
De Epilepſia. ibid.
De Paralyſi. 8
De Stupore. 9
De Vertigine. ibid.
De Tremore. ibid.
De Conuulſione. 10
De Conuulſione flatulenta. ibid.
De Incubo. 11
De Noctambulis. ibid.
De Melancholia. ibid.
De Inſania. 12
De Cæcitate. ibid.
De Lachrymis. 13
De Gutta Serena. ibid.
De Opthalmia. 14
De Albugine. ibid.
De Strabiſmo. 15
De Epiphora. ibid.
De Palpebrarum moro. ibid.
De Palpebrarum Paralyſi. 16
De Palpebrarum Pediculis. ibid.
De Aurium dolore. ibid.
De Aurium Verminatione. ibid.
De Surditate. ibid.
De Parotidibus. 17
De Narium Morbis. ibid.
De Gutta Roſacea. ibid.
De Gutta Rubra. 18
De Faciei Formica Cortoſina. ibid.
De Nigredine faciei. ibid.
De Liuore faciei. 123
De Linguæ lapide. 19
De Linguæ Verrucis. ibid.
De Linguæ Tumore. ibid.
De Linguæ Paralyſi. ibid.
De Palati vlceribus. ibid.
De Dentium dolore. 20
De Fœtore oris. ibid.
De Oris vlceribus. ibid.
De Gingiuarum Hæmorrhagia. 21
De Epulide. ibid.
De Angina. 22
De Gurgulione. ibid.
De Tonſillarum vlceribus 23
De Gulæ reſolutione. ibid.
De Strumis. 24
De Axillarum fœtore. ibid.
De Tuſſi. ibid.
De vocis læſione. 25
De Raucedine. ibid.
De Mutitate. ibid.
De Pulmonibus. 26
De Pulmonibus Hydrope. ibid.
De Pulmonibus Tuberculo. 27
De Pleuritide. 28
De Pleuritide Annua. 127
De Pleuritide duplici. ibid.
De Suppuratione. 29
De Tabe Aſthmatica. 30
De Orthopnœa. 136
De Mammillarum Cancro. 31
De Nutricis electione. 32
De Sputo Sanguinis. ibid.
De Phthiſi. 33
De Tabe Dorſali. 34
De Tabe Mucronatæ Cartilaginis. ibid.
De Tabe Infantili. 37
De Contabeſcentia puerorum. 135
De Tabe annua. 126
De Tabe Gallica. 35
De Tabe Coxaria. ibid.
De Atrophia. 36
De Tabe Pericardij. ibid.
De Inflammatione Pericardij. 37
De Corde. ibid.
De Cordis Palpitatione. 38
De Syncope. ibid.
De Syncope Cardiaca. ibid.
De Animi deliquio. 39
De Animi Pathematis. ibid.

LIBER SECVNDVS.

De Naturalium, Genitalium, & Inferiorum partium affectibus.

DE Ventriculi dolore. 40
De Verruca ventriculi. ibid.
De Attritione Ventriculi. ibid.
De Ardore ventriculi. 41
De Hectica ventriculi. ibid.
De imbecillitate ventriculi. ibid.
De Ructu. 43
De Melancholia Hypochondriaca. ibid.
De Melancholica Mœſtitia. ibid.
De Cibi Faſtidio. 44
De Vomitu. ibid. & 119.

De

Catalogus Morborum.

De Pica.	129
De Cholera.	45
De Dyſenteria.	ibid.
De Diarrhœa.	46
De Alui fluxo Lapidoſo.	137
De Cholico dolore.	47
De Iliaco dolore.	49
De Vmbilici dolore.	50
De Vermibus.	ibid.
De Hepate.	52
De Hepatis Phlogoſi.	ibid.
De Hepatis Ardore.	ibid.
De Hepatis Scirrho.	ibid.
De Lienis dolore.	53
De Lienis Scirrho.	ibid.
De Morbo Regio.	ibid.
De Ictero Nigro.	139
De Hydrope.	54
De Lomborom dolore.	57
De Calculo Renom.	ibid.
De Calculo Veſicæ.	58. & 139
De Trichiaſi.	ibid.
De Iſchuria.	ibid.
De Mictu Sanguinis.	59
De Ardore Vrinæ.	ibid.
De Diabete.	60
De Inguinum dolore.	ibid.
De Hæmorrhoïdibus.	ibid.
De Hernia aquoſa.	61
De Vtero.	62
De Vteri Tumore.	ibid.
De Nympha.	63
De Vteri Prurita.	64
De Vteri furore.	ibid.
De Vteri ſtrangulatu.	65
De Vteri Procidentia,	ibid.
De Vteri Viceribus.	ibid.
De Vteri Profluuio.	66
De Vteri dolore.	ibid.
De Menſtrois.	ibid.
De Menſtruorum Stillicidio.	67
De Menſtruorum ſuppreſſione.	ibid.
De Pene Virili.	69
De Colis Palpitatione.	ibid.
De Penis dolore.	ibid.
De Penis Conuulſione.	128
De Nimio Coitu.	70
De minoendo Coitu.	ibid.
De Veneris abſtinentia.	ibid.
De Ignaoia Genitalium.	71
De Gonorrhœa.	72
De Gonorrhœa Virulenta.	73
De Sterilitate.	76
De Conceptione.	ibid.
De Grauidatione.	77
De Ignorata Grauidatione.	79
De falſa Grauidatione.	ibid.
De Mola ventoſa.	ibid.
De Mola Aqooſa.	80
De Mola Carnoſa.	ibid.
De Mola Membranoſa.	ibid.
De Partu.	81
De Partus difficultate.	ibid.
De Abortu.	ibid.
De fœtu mortuo.	82
De Sphincteris Reſolutione.	84
De Coxendicis dolore.	ibid.
De Gonagra.	85
De Tibiæ dolore.	86
De Arthritide.	87
De Podagra	ibid.
De Tophis Articulorum.	88
De dolore Vago.	123
De dolore Calcanei.	89
De Dolore Plantæ pedis.	ibid.
De pede ſummo.	136

LIBER TERTIVS.

De Febribus, & variis affectibus.

De febri Diaria.	91
De Synocho imputri.	ibid.
De Synocho Putri.	92
De febri Ardente.	93
De febri Purpurea.	ibid.
De febri Liuida.	ibid.
De febri Alba.	94
De febri Theumatica.	95
De febri Puncticulari.	97
De febri Coliculati.	ibid.
De febri Ampulloſa.	ibid.
De febri Eſſeroſa.	98
De febri Anxioſa.	ibid.
De febri Sudorifera.	ibid.
De febri Horrifica.	99
De febri Singultuoſa.	ibid.
De febri laſſitudinaria.	ibid.
De febri Syncopali minuta.	ibid.
De febri Syncopali humoroſa.	100
De febri Colliquante.	ibid.
De febri Leiperia.	ibid.
De febri Epiala.	101
De tertiaoa Exquiſita.	ibid.
De tertiana Notha.	102
De febri Quotidiana.	ibid.
De febri Semitertiana.	ibid.
De febri Quartana.	103
De febri Erratica.	ibid.
De febri Decimana.	ibid.
De febri Hectica.	ibid.
De febri Hectica cum putrida complicata.	104
De Peſte.	ibid.
De febri Peſtifera.	106
De Carbonculo peſtilenti.	129
De Boboone peſtifero.	130
De Variolis.	107
De Morbillis.	ibid.
De febri Maligna.	ibid,
De morbia Cutaneis.	108
De Sanguinis Miſſione.	ibid.
De Hirudioibus.	110
De Scarificatiooe.	111
De purgatione.	ibid.
De Excrementis.	112
De Vrinâ.	138
De Sudore.	112
De Sudore fœtido.	ibid.
De Sudore Sangoineo.	113
De Sudore Nigro.	ibid.
De Sudore frigido.	134
De excreſcentiis Carneis.	113
De Vlceribus.	139
De Nodis.	125
De obeſitare nimia.	ibd.
De gracilitate ſumma.	132
De Venenis.	114
De Rabie.	115
De Alexipharmacis.	117
De Monſtris.	118
De Morbis nouis.	119
De Morbis trans naturam.	139
De Contortodine.	120
De Idioſyncraſia.	122
De Incuria Miniſtrorom.	140
De Inſcitia Medicorum.	142

PRÆLV

PRÆLVDIVM.

Medicos naturâ prudentes intereſt, in exemplis excitari.

DIVINISSIMVS Hipp. *lib. de lege,n* 2. ſic præfatur: *Primùm quidem igitur omnium naturâ opus eſt. Naturâ enim repugnante irrita ſunt omnia*, &c. Summoperè ergo in Medico expetitur natura, hoc eſt, naturalis quædam potentia, habilitas, genius, & natiua propenſio ad curandum: nam *quod ex libris acquiritur, multum eſt; quod verò ſuperadditum eſt, infinitum, & incomprehenſibile eſt*, dicebat Auicenna *in præfatione*. Inſuper *Medicum oportet eſſe naturâ prudentem*, inquit Galenus *lib.8. meth.cap.9. & benè exercitatum*. Hic enim cæteris valdè excellit, vt docuit *Magiſter lib.2. acut.com.36. Proinde naturalem, & prudentem Medicum, exercitari maximè conuenit: neque enim ſatisfaciunt ad exactam cognitionem vniuerſales methodi. Sunt autem exemplorum ea pro potioribus habenda, quæ ipſi oculis vſurpauimus, quando, ſi omnes qui docere, ſcribereve aliquid ſunt aggreſſi, ea priùs operibus oſtendiſſent, prorſus paucula quædam falsò dicerentur. Nunc verò plerique alios docere tentant, quæ nec ipſi vnquam fecerunt, nec aliis oſtenderunt. Hæc lib.9. meth.cap.4. & cap.6.* ſic ait: *Pro comperto habentes non licere vllius artis ſcientiam nanciſci, niſi & methodum quandam habueris per vniuerſalia vocata Theoremata, & in particularibus te exemplis exercueris. Cùm neque fieri poſſit, vt ſine multiplici in ægris ſingulatim exercitatione, quod ex vſu ſit, facias*, &c. Repetit *lib.2. meth.c.4. & lib.2.c.3. de cauſ. pulſ.* Nam *non curatur homo communis, & generalis, ſed noſtrûm quiſque, alius videlicet aliud temperamentum, naturámque obtinens*, vt rectè monuit Galenus *lib.3. meth.cap.7.* Ob hanc cauſam glorioſus Auenzoar *lib.1. theizir, tract.16.cap.6.* ſe, ſuas & aliorum hiſtorias enarrâſſe refert, vt eſſent exemplum cæteris. Qua de cauſa *Hippocrates, Galenus, Principes omnes, Latino-barbari, Claſſici*, in ſuis libris memorabiles reliquerunt obſeruationes, & nos, tantos viros imitati, hæc rara, & non infrugifera exempla in communem vtilitatem, quæ ſemper ab ingenuo homine præponenda eſt, emittimus in lucem, in quibus ſi multa diſpliceant, & correctionem expoſtulent, ea abſque morſu, & inſectatione tuetor, & ſicut optimum Medicum, atque Philoſophum decet, benignè interpretator. Quare & nobis, ſi quid minùs ad prudentiæ Solem, coctum damus, condonandum: non enim ex iis ſumus, qui perfectiſſima nos ſcribere cenſemus, ſed illorum numero volumus adiungi, *qui & ſcribendo proficiunt, & proficiendo ſcribunt*. Quare tuâ intereſt, quùm prudens ſis, & arte *Hippocraticâ dignus, quæ in hoc Opere de nouo ſunt inuenta, multâ proſequi gratiâ.*

ZACVTI

ZACVTI LVSITANI,

AD

Sinceræ Medicinæ cultores,

P R Æ F A T I O.

PERFERVNTVR quotidie ad me, benigne Lector, manipulatim ex toto Medicorum præſtantiſſimorum cœtu litteræ, quibus ad reliquos pollicitos, De Medicorum Principum Hiſtoria, libros cudendos certatim me inuitant. At cùm mens mea varijs intenta negotijs dormitet penitus, & ægrotet, ægra quoque ob curas, quibus continuò diſturbor, quieſcat miſera nunquam, ſed fruſtra paſſim inquieta vagetur: nam vbi molliter iacere cupit, altè cadit; vbi medicinam ſperat ſalubriorem, venenum haurit peſtilentius: idcircò eos arduis quæſtionibus, difficilibus dubiis, miris obſeruationibus expolitos luci hactenus dare non potui, in quibus eorum ſuperbiam retundo, & infræno, qui tumentibus criſtis, nullo nixi rationum ſulcro, ſed ſolius veritatis obſcurandæ æſtro impulſi, ſaniſſimam Galeni, Medicorum Principum, & à multis ſæculis confirmatam conuellere auſi ſunt. Accedit alia potiſſima cauſa, me, reciprocos nouercantis fortunæ æſtûs expertum, eos propriis ſumptibus prælo committere non poſſe. Typographi verò moroſi ſunt, teſtudineóque gradu incedunt. Nec mirum: Nam fremente Marte, ſæuiente Bellona, Europa, & præſertim Germania, bello conturbata eſt, atque confuſa, & ob prædonum copiam, illi maritima mercatura nequeunt vllo lucro diſtrahere. Ego verò cùm nullum diem, Apellis exemplo, duxerim ſine lineâ, & literarum, virtutiſque ſtudio, ſic monente Galeno, & à teneris annis totus prurire cœperim, & doctos, ſtudioſoſque genuina quadam beneuolentia proſequar, aliquem in Dactyliotheca mea carbunculum, in Medicæ facultatis Gazophylacium, interim, quouſque expectatæ pacis dies omnibus illuceſcat, conferre volui, quòd hominem ſic oporteat viuere, vt ſe aliquando vixiſſe doceat poſteros. Quo autem ſcribendi genere lectorem nunc recreare poſſem, dubius & anceps animo hæſi. Occurrit poſtremo argumentum vtiliſſimum, cuius dulcedine Lector delinitus animum reficiet cum vtilitate ſumma, in quo ni fallor, miſcui vtile dulci. Quamobrem humili ingenij noſtri aura, quæcunque ea eſt, in Saporem vnum imagine quadam apum, mirè diuerſa confudimus libamenta, vbi ex ſuccis Odoraminum variis reliquum fieret ſpiramentum vnum. Et ſic De Praxi Medica Admiranda, libros tres, ſereno vultu accipe, & exporrecta fronte: quorum nectare, ni fallor, irroratus, & veluti Cardiaco præſtantiſſimo refectus, faſtidioſam Lipothymiam, quam longa, & tædioſa practicorum cohors inferre ſæpè ſolet, arcere poteris. In iis à vertice capitis vſque ad imum calcanei reperies monſtroſos morbos, non frequentes, & curationis facilis, ſed abditos, intricatos, mirabiles, rariſſimos, in quorum cognitione, vel peritiſſimi Medici multoties naufragium fecêre, quorum infortunio tibi præcauens, alienoque præpoſtero medendi modo edoctus, pedem ab hoc reuoces, & auxiliis nouiſſimis, & peregrinis munitus ægros ab orci faucibus liberare queas. Non ignoro, ante me, viros ſcientiſſimos, vſu dexterrimos, in curandis morbis fœliciſſimos, tum publicè, tum priuatim, exempla ſcitu digniſſima propoſuiſſe, quæ Marcellus Donatus, & Ioannes Schenckius, indefeſſæ lectionis viri in Synopſi veluti collegerunt: At cùm poſt eos quotidie ex inexhauſtis naturæ theſauris, noua ſubinde in Medica ſcientia emergant, rara, abſtruſa, & meris Labyrinthis inuoluta, quæ cùm ſint in intimis viſcerum penetralibus recondita, ea rimari, tam difficile eſt, quàm eſſe Medicum, idcircò hæc, pro meurum virium captu abſoluta, admiranda exempla, in artis gloriam, hominum ſaluti conſulens, propalare decreui: maximè cùm in his, ex auctoribus lectiſſimis propenſione diligenti, repræſentur multa parùm illis animaduerſa. Obſcurior quidem mea fama eſt, fictilibus tamen prolibatum ſimpulis commeminimus, ac inter vinum, & epulas non ſpretum ſæpè aquæ potum. Quæ immenſis laboribus, actuoſam Medicinæ partem, per multos annos in facienda praxi occupatiſſimi; quin vigilanti ſtudio, lectione aſſidua comparauimus, ea neque ferè pertrita, immò nec obolita quidem in album promuntur. Non me latet nullum eſſe tam doctum, qui liuidinarum morſus, & rabiem declinet. Video enim ſcienticulos quoſdam fullones, incautos iuuenes, deliros & otioſos ſenes, Medicinæ hypocritas, totius medicinæ exortes, inuidos, qui Medici titulo luxuriantes, & inſoleſcentes, caperata fronte, acutis naribus, ſubductitiis ſuperciliis, me lacerabunt dente omnium mordaciſſimo, & rabidiſſimo. Sed cùm non ſit curandum quid de nobis homunculi, ſed quid viri docti lo-

Præfatio ad Lectorem.

quantur, hac miſerabilia monſtra, omnibus faſtidioſa, humano generi valdè infenſa contemno, & proſto. Quis enim porrectis pedibus nihil timentem ſecurum me putet dormire ſomnum: Quùm etiamſi roſas loquerer, eſſent tamen quibus mea roſa olerent vrticam. Omnium linguas cohibere velle, manifeſta dementia eſt: culpam apud omnes deprecari, tam difficile, quàm facilè à multis naſo ſuſpendi. Quare, hac, Lector Optime, *inter ſcientes ſcientiſſime, Medica doctrina ſpeculator auide, in cuius mente altioris floreſcunt virtutis & candoris propagines, nil niſi acutiſſimum redolentes, in tua ſecuriſſima ſapientia arce conſtituo, ſecurus quid tentent calumnia, quid moliatur inuidia, qua etſi ſint ſeminuda, atque inuolucria, ardentibus tamen ingenij ingenui tui radiis aduerſa ſtatuo perinde atque aquila, quam ferunt implumes pullos, ac nuper calido ex ouo pronatos orienti Soli obijcere. Si enim intrepidè ad illos expoſita, non conniuenti pupilla ſuffigant intuitum, illa referemus in nidum, & vt legitimum fœtum educabimus: Si verò eorum minùs compta ſit doctrina, nec ſit neruoſa, praſtans ac iucunda, velut alienum partum, ac nothum exponemus, aut tute ipſum magis, tanquam Muſarum hoſtem proiice, & in profluentem aliquem demerge: erit enim hoc nobis non tam gratum, quàm quod gratiſſimum. Interim ſi has raras, & memorabiles obſeruationes, in quibus veterum, & recentiorum illuſtres ſententia elucent, omnigena doctrina refertiſſima, vſui Medico vtiles inueneris, benignè recipias, rogo: nam & ego quaſi vnius aluearis plures fauos compoſui, qui ſi lectoribus mella videbuntur, na ego me putabo mellis eſſe medullam, vt Cethegum olim Suada exiſtimauit Ennius. Vale.*

DOCTORI

DOCTORI
ZACVTO LVSITANO,
MEDICO PRÆCLARISSIMO,
Stephanus Rodericus Caſtrenſis Luſitanus,

Jn Celeberrima Piſana Academia, Primarius Medicinæ Profeſſor.

INCREDIBILI ſane gaudio me literæ tuæ, vrbanitatis, & amoris plenæ affecerunt, quibus Tomum tuum de capitis affectibus primum (quo nihil iucundius mihi offerri poterat) addidiſti. Munuſculum;imò pretioſam gemmam,ſub cuius exigua mole ingens latet æſtimatio. Quæris quid de opere ſentiam? Ingenuè loqui amicum decet, abſit adulandi praua conſuetudo. Inſtitutum mihi ſummoperè placuit, quippe Principum hiſtorias enarrando, per vniuerſos Medicæ facultatis campos diſcurrendi occaſionem es nactus. In ære es qui omnes te expoſiturum pollicitaris,exigam creditor, immò procurator:nam vt proſequaris, communia ſunt vota. Primum hoc volumen Romam viris admodùm doctis inibi medicinam facientibus miſi, inuidus forem nî bona optima amicis communicarem. Applauſu fuit acceptum, magis ſequentibus applaudetur. Ita libet aogurari: quippe vt dici ſolet, ex vngue leonem agnoſco. Laudant in te omnes ſtylum facilem, elegantem, admirantur eruditionem,amant varietatem, amplectuntur cenſuram. Noli angi,ſi te debitorem dixi, creditorem etiam ſtatuo. Sed dum, vel ſaltem ſecnndo de ſpiritalium, & naturalium partium affectibus in lucem emittendo libro,quam excitâſti,cupio ſedare ſitim,ante eum,hoc oblato me ſummoperè recreâſti. Quid enim,per Deum Immortalem,his rariſſimis obſeruationibus vtilius, elegantius, aut illuſtrius? in quibus & exemplorum nouitas, inuentionis ſubtilitas, & ſinceræ Medicinæ cognitio facilè elucent. Ex his colligo te vnum eſſe perpaucorum,qui ætate noſtrâ. in qua literæ iacent, eloquentiam cum ſapientiæ ſtudio coniunxerunt, Ego quidem *ſolertiſſime* ZACVTE, non poſſum tacere quæ ſentio, aut non ſentire ea quæ de te, omnium in auctorum monumentis verſatiſſimo proferri debent.Sed vtinam eſſet is meæ mentis captus,vt pro meritis tuis de te ſentirem. Scias tamen quæcunque loquimur, longe eſſe minora iis quæ concipimus. Admirari te poſſunt omnes,imitari tam pauci,quàm nemo reprehendere. Ipſe enim ſtylus tuus, cui to tam malè faues, mirùm me afficit,atque oblectat. Ita eſt doctus, grauis,neruoſus,compoſitus,eruditus, excoſſus, ingenioſus,& quod plus eſt in noſtrâ arte progreſſis vtiliſſimus, in quo nihil triuiale, nihil expoſitum, nihil vulgatum, quin mirum,abditum, inuium,ſeu ſermonis elegantiam,& ornatum, ſeu illuſtrium Medicorum,quibus vndique ſcatet, Sententias ſpectes. Quare nominis, & gloriæ hoc tibi honeſtiſſimi laboris pretium erit, ſoluet protinus quicunque legerit. Quidni? vt eximij potores optimo vino primoribus labris guſtato exclamant, ſic qui tua ſcripta legerit, præ admiratione acclamabit. Bibent docti cum gaodio ſuauiſſimum doctrinæ tuæ liquorem,ex limpidiſſimis fontibus,hoc eſt,ex veterum, & Iuniorum monumentis exhauſtum, & per ampliſſimum canalem, videlicet per amplitudinem ingenij tui deductum. Apollinis agros hoc noſtro æuo valde aridos, mihi crede, adaquabis, & Rempublicam medicam, hoc officio, beneficio potiùs deuincies, pro quo non deerunt docti qui te ſemper, & vbique laudent, quamuis (quæ miſera eſt noſtri ſæculi conditio) potiùs à te edocti, theſaurum, vnde ſibi diuitias comparabunt, occultabunt. Perge ergò in hoc ſtadio in communem ſtudioſorum vtilitatem, & à me beneuolentiæ nodo iam tibi pridem deuincto, quicquid ab amico optimo ſperare licet, tibimet poteris meo nomine polliceri. Vale, vt valeant ij quos arte tuâ valere facis.

DOCTOR GASPAR ARREIES FRANCO, MEDICVS CARMONENSIS,

ZACVTO LVSITANO, Summo Medicinæ Phœnici,

S.

ALIQVO forſitan proſpiciente fautore Deo, *Zacuti praxis miranda* titulo, opere mitanda magis, ad manûs peruenit meas. Incogniti certè Auctoris inuitabat nomen, ſed mitandæ praxis inſcriptio, neſcio quid aculei & pungentis œſtri infigebat, vt iis compunctus & excitatus iam animus, imò pellectus, alacriter in librum, in fragrantiſſimum potiùs Medicinæ hortum, & limpidiſſimum illius fontem, totus æſtuans & ſitibundus deſcenderim. Mirum eſt quaniâ ſuauitate detentus, quàm ſuauiter delibutus toium penè hauſerim. Vnum quoque caput criſpatum floſculum contemplans, derelicti iucunditatem deuincere videbatur; vt leni quadam blanditie captus & ineſcatus animus, imò iretitus, mirari an proſequi neſciret. Amarum nil ac diſplicens, quàm Libri finem adinueni. Cæterùm vt acerbitatem hanc deponerem, iterum ac millies, breue licèt volumen, cœlo tamen delapſum: percurrere non vacabat, vt quantum poſſibile foret, tam incundum & perneceſſarium Medicinæ ornamentum memoriæ mãdarem, firmiùs affigerem, ac repetitâ tandem lectione animum ſatiatem, quando occurrens finis æſtuanti legendi cupiditati obſtabat. Quantis tam perlucidum opus iudicauerim dignum encomiis, etſi rectè ſentiam, vix poſſum dicere: Illud verò poſſim, & certo certiùs affirmare, dignum eſſe, vt cunctis Medicorum manibus non aſſiduè tantùm verſetur, verùm nunquam ab illis, vel ore excidat, ſeu tanquam nouum miraculum terris inuentum, aut Æſculapij partus, Orbis Medicos reddat ſtupidos, & in vnicum *Zacutum* hiantes. Liber eſt vtiliſſimus, pulcherrimus, iucundiſſimus, mole paruus, vſu maximus, & qui vnus omnium inſtar eſſe nequeat. Amatum ſanè Luſitanum fateor laudem non exiguam apud ſuos & exteros aſſequutum? Tu verò *magne Zacute*, tantùm illum ſuperas, quantùm difficilius eſt & excellentius, abſtruſas & terribiles morborum inſidias deuincere: quando ille communes ægritudines notis & vſitatis remediis docet expellere; Tu morborum hydras, ſæuitiem & indomitam perniciem, ſymptomata, & occultos inſidiandi aſtûs, Herculeâ deiicis clauâ, deturbas, prouoluis, ac vincere præcipis. Sed quoniam fruſtrà in tanto laudando opere me macero, taceam potius; quando illud ſeipſum commendar, eruditio admirationi eſt, ſtylus arrider, dicendi ac ſoluendi facilitas allicit, varietas delectar, ac tandem per omnia latè diffuſus ſpiritus leonem ex vngue patefacit; vt non ſit proindè cuiuſvis excuſanda negligentia, qui theſaurum hunc & omnes tuas margaritas perquirere, comparare, amplecti neglexerit. His ergo tuæ doctrinæ monumentis alluſtribus illectus, viam indagaui, quâ hæc ad te pauca reſcriberem, maiora altiori calamo derelinquens, grauius amoris pignus, ſi, vt ſpero, ex animo correſpondeas: Quod ſi feceris, aliqua, quæ nobis per morborum caſûs, contigit videre prodigioſa remitram. Quod modò non facimus, quùm nec te adhuc viuere conſtet, quod faxint Dij, & diu re nobis ſeruent! vt tantæ eruditionis & emolumenti fruamur ſtudioſi. Reſtat vltimum, quod enixè obſecro, non vt magis deuinctum teneas (tenes ſatis,) quoniam ad *Principum Medicorum Hiſtoriam* totus prurio, hoc nobis deſiderium expleas; quando ea quæ ſapientiſſimè ſcribis, eò auidiſſimè lego. Vale ſplendens Medicinæ lumen, & me vnum inter amicos repone, tuarum laudum vocaliſſimum præconem futurum. Ex Carmonâ, nobili apud Hiſpanos Ciuitate. IX. Idûs Ianuarij 1639.

IN

ZACVTI LVSITANI, *DE* PRAXI MEDICA ADMIRANDA,

LIBER PRIMVS,

DE CAPITIS, ET SPIRITALIVM partium affectibus.

OBSERVATIO I. A

De Alopecia.

Ad regenerandos, & denigrandos pilos, auxilium peregrinum.

CONTVMAX & importuna affectio, Alopecia eſt, præſertim ſi Gallica ſit, in qua licèt ſolùm capitis,& barbæ pili ſenſim citra aliam corporis læſionem ferè defluant; multoties tamen ita premit, deforméſque homines reddit, pertinacitérque B affligit, vt pluribus celebratis præſidiis vix ſuccumbas. In *Braſilienſi regno*, præcipuè in ciuitate d.*Pernambuquo* reperiuntur plures arbores, quæ ab incolis vocantur *Ginibabo*, quarum fructus mali medici ſuperat magnitudinē. Color illi ineſt viridis, obſcurus. Ex hoc fructu manu compreſſo diſtillat aqua colore, ſapore, & liquiditate ſero lactis ſimillima. Hac ſi faciem, caput, barbam, manus, aut quamuis aliam partem abluas, illicò pili, & ablutæ partes nigerrimo colore ita inficiuntur, ac ſi attamento ſcriptorio eſſent delibutæ, & hic niger color ita octiduò firmus perſiſtit, vt licèt varia præſidia pro dealbandis infe- C ctis partibus miniſtres, deleri nequeat, quouſque, hoc dierum numero tranſacto, partes delinitæ ſponte ſuâ ad priſtinum paulatim redeant colorem. Hæc aqua ad generandos pilos etiam eſt mirabilis. Conſeruatur in vaſe vitreo, aut cupreo per multos annos incorrupta, & ſic huic vſui apud Luſitanos, & Occidētales ſummo eſt in pretio. Vtinam mercatores Luſitani, & Hollandi, qui oras illas ſæpè frequentant, eam mercimonij cauſa ad nos aſportarent: nam præterquam quòd eſt mirabilis in dictos vſus, etiam citra vllam noxam opus ſuum conficit.

OBSERVATIO II.

De Porrigine.

Porrigo anguium decocto curata.

INfrequens affectus porrigo eſt, à Græcis vocata Pityriaſis. Barbari furfurationem dicunt. Hæc licèt paſſio ſit cutis vniuerſæ, vt Trallianus, *lib.* 5. *c.*4. & Paulus *lib.* 3.*c.* 3. affirmant, tamen capiti, ſuperciliis, barbæque communis eſt, ex Celſo *lib.*6.*cap.*2. è quibus partibus ſquammulæ furfurum inſtar decidere ſolent. Generatur hæc paſſio ex craſſa, fumidáque vaporatione, quandoque à pituitoſo humore, ſalſo, interdum à bilioſo, vel melancholico eleuata. Morbo hoc oppreſſus iuuenis quidam aulicus nullis vnquam auxiliis conſaneſcere potuit. Imperata diæta. Exhibitæ purgationes variæ, adminiſtratum balneum. Hirudines mariſcis non ſemel affixæ. Aſſumptum lactis ſerum multiplici lege præparatum. Phlebotomiæ ex gibbero, & ſaluatella celebratæ. Cauteria cruribus, & brachiis inuſta. Omnia fruſtrà. Tandem anguium decocto per quadraginta dies exhibito, nocturno tempore, tribus horis poſt cœnam, quantitate vnciarum ſex, adiecto ſaccharo, omninò conualuit. Nec mireris: Nam angues (viperas vocat Ariſtoteles *lib.*8.*de generat. animal.c.* 17.) exiccant, abſtergunt, cutem mundificant, humorem ſuperfluum ad partes externas detrudunt, & natiua quadam forte prauam humoris qualitatem infrænant, ex Plinio *lib.* 30.*cap.* 13. & ſic elephanticis ſummo ſunt auxilio, vt celeberrimis hiſtoriis *lib.* 11.*ſimpl.* 2. Galenus, & Aretæus *lib.* 2.*chronic. morb.cap. vlt.* confirmant. De quarum vi mira pro curandis affectibus cutaneis, electione, & præparandi ratione, pulchra ex veterum, & iuniorum penu prædiximus *lib.* 5.*de Medic. Princip. Hiſtor.in com.Hiſtor.vlt.*

OBSERVATIO III.

Porrigo importuna, balneo ex vrinâ, curatur.

QVantam efficaciam pro cutaneis curandis morbis, balneum ex vrina afferre conſueuerit, *l.*10. *Simpl. cap.*55. Galenus, & *Tetrab.*2.*ſerm.*3.*cap.*108.

A Aëtius

Aëtius confirmant:nam vehemẽter abſtergit,& potentet repurgar; quo pacto ſcabiem, ſurditiem, prurirúmque nitroſa, qua poller facultate perſanat. Hæc virtus Vrinæ admiranda, hoc exemplo fiet manifeſta. Iuuenis quidam melancholicus porriginem diu paſſus eſt; illi enim tenues & furfuraceæ ſquammulæ,ex capitis & vniuerſi corporis ſoperficie continuò reſolnebantur,plnribus vlceribus relictis,è quibus ſanies quædam virulenta, ex interuallis, per totum corporis ambitum emanabat. Quod malum cùm non ſolùm ſit fœdum & moleſtom;ſed periculoſum, & facilè in lepram commigret, idcircò illi citiſſimè auxiliares manus adhibere oportet. Hoc pacto præter ſuprà citata præſidia; infinita propemodom alia eſt expertus,balnea rhermalia, ſodationes ex ſmilace aſpera paratas,quarum vi huius ferini morbi qoalitas pernicioſa retunditur,vnguenta ex Mercorio parata : tandem ſolo vrioæ balneu omnimodam conſequntus eſt ſanitatem,in quo priùs furfures & fumaria erant incocta.

OBSERVATIO IV.

De Achoribus.

Reſtricto medicamentorum vi humore ex capitis vlceribus emanante, infantes ſubitò occumbunt.

SVmmus Medicorum Antiſtes auream protulit ſententiam *lib.de morb.ſacro,num.*10.dom ſic ait. *Et quibuſcumque pueris exiſtentibus erumpunt vlcera in caput, & in aures, ac in reliquum corpus,& qui ſalinoſi fiunt, ac mucoſi, hi ipſi proceſſu ætatis facillimè degunt: hîc enim abit, ac purgatur pituita, quam in vtero purgari oportebat, & qui ſic purgati fuerunt,Comitiali, ſiue ſacro morbo non prehenduntur,* &c. Plures vidi infantes, & pueros achoribus correptos, in quibus incauti Medici, nulla facta huius oraculi cummemoratione,matrum querimoniis perſuaſi,citra infantium, aut nutricum prouidentiam,vnguenta [st]yptica, & repellentia, capiti, parti ſanè præſtanti, adminiſtrarunt. Quo factum eſt, vt qui expulſo ad curem humore ab epilepſia,cæteriſque grauiſſimis cerebri viriis erant immones, præſidiorum exiccantium vi, in Apoplexiam, Comitialem morbum, Conuulſionem, Cæcitatem, & mortem ſubitam, reſtagnante ad internas ſedes humore, incurrerint. Ab his ergo medicamentis Medici caueant eſt neceſſe.

OBSERVATIO V.

De Cerebro.

Sine Cerebro vixit quidam tribus annis.

DEcennis puer percuſſus eſt cum enſe in parte poſteriore capitis. Hic paſſus eſt vulnus ſatis magnum com inciſione oſſis, velaminum, & deperditione ſubſtantiæ cerebri : nam hæc exiuit quantitate nocis inglandis. Curatos conualuit citra noxam. Hic poſt tres annus confluentibus ſueeis ad partem debilem, hædrocephalo correptus emoritur. Apertum caput ſine cerebro eſt inuentum. Dura meninx in conſpectu apparuit duplicata; Habebar tamen in ſe aquam limpidiſſimam,bonique odoris, quæ ab adſtantibus guſtata, inſipida videbatur. At in præſentia putrilaginis tantæ, iucundum odorem perſentiri, monſtroſum eſt, cùm ingens corruptio graueolentiam ex ſe prodat manifeſtam.

A

OBSERVATIO VI.

Cultelli dimidium octennio intra cerebrum latens citra noxam.

MEretrix cùm in caupona nimiùm Baccho indulgeret, ebria, & rixabunda obuios quoſque obiurgabat. Ecce ab alio ebrio, longo ſatis, at acutiſſimo cultello, illi ſuper verticem capitis profundum inflictum eſt vulnus. Semimortua pluribus diebus ſine ſenſu & motu remanſit, deinde magno labore curata euaſit.In huius poſt octo annos ex febri maligna emortuæ, & in Xenodochio per anatomen diſſectæ capite,intra duram matrem, & craniũ,
B dimidium cultelli,quo antea fuerat vulnerata,ferrugine obſitum, inuentum eſt. Hæc dum poſt vulnus vixit, munera domeſtica exercebat, & nullam vnquam facultatum rectricum, aut animalium actionum læſionem ſenſit. Lege apud Hildanum *lib.* 2. *Centur.Chirurg.* 2.pulchra de globulo ſclopẽtario intra cranium, & duram matrem per ſex menſes citra vllam noxiam impacto. Nec miretis;nam ſi inuenta eſt cerua quæ infixam geſtauit corõi antiquam ex venatione ſagittam,teſtante Thoma à Veiga in operibus artis valde inſigni, & fide digniſſimo, *in com. cap.*1.*lib.*5.*Galen.de loc.affectis,verbo,* [*ſequenti,*] quid dubitandum ferrum in cerebro parte minùs præſtante ad vitam, diu potuiſſe eſſe infixum? Vide de
C cerebri mirabilibus vulneribus exempla prodigioſa, apud variæ lectionis viros Marcel. Donat. *lib.* 5. *de hiſtor. Med.mirabili,cap.*4. Vallerial. *lib.*4.*obſer.*9. & 10. & Schenckium *lib.*1.*obſer.de capitis vulneribus.* Alexand.Benedict.*lib.*4.*anatom. cap.*24.qui vulneratum circa tempora ſagittá, poſt annum 25.teli partem ſternutatione reieciſſe affirmat.

OBSERVATIO VII.

De Cephalæa.

Cephalæa diuturna concuſſus, expulſo per nares miro verme, conualuit.

D

GEnerari in cerebro vermes, implacabiléſque dolores ex ea caoſa renaſci, Auicennæ, Hollerij, Conradini, Coïteri, & aliorum peritiſſimurum virorum teſtimonio ratum eſt. Quidam cùm pertinaciſſimo, immaniique capitis dolore, nocturno præſertim tempore vexaretur,quẽ omnes Medici, morbum gallicum eſſe arbitrantes,ſudorificis,& guaiacinis præſidiis,mercurialibúſque vnguentis ſæpiùs citra fructum macerauerant,velut deſperatus;cùm ſibi totum cerebrum terebello perforari videretur, & illæſis ſenſibus internis per vniuerſum cerebrum, cõuulſiones pateretur,poſt varia purgantia adhibita, errhino vſus ex pipere, & caſtorio, paratu, magna
E violentia, præcedentibus corporis tremuribus,ſternutamento excreuit per nares vermem nigrum, rotundum,obeſum, illis ſimilimum, qoos io veroſtiori caſeo reſeruari ſæpè videmus, excepto, quòd roſtro erat tantiſper acuto, quo expulſo à dolore immunis euaſit. Num autem in cerebri ſubſtantia, vel in duræ matris ſinubus tamdiu latuerit, explicat latè,at ingenuè Alzarius à Cruce *lib.* 3.*Centur.& reſponſion.medicinalium ferè per totum*: lege Auic. interpretes *in com.c.*3.1.3.*tract.*2. Cornel. Gemmam.*lib.*1.*Coſmoc.c.*4. Trincauel.*libr.*9.*de curandis affect.cap.*55.

***

OBSERVATIO VIII.

Sanus capitis dolor, excitato fonticulo in ſumma manu, curatur.

IVuenis ſatis robuſtus, quùm truculentum diu pateretur capitis dolorem, & multis biennio tentatis leuari non poſſet, relictis præſidiis expurgantibus, & occluſis crurum, & brachiorum cauteriis, quibus ad vacuandum humorem è capite per annum incaſsum vſus eſt; tandem excitato fonticulo in manu dextra ſumma, qua parte capitis ampliùs vrgebat dolor, inter indicem, & pollicem, in parte externa (Mercurij monticulum auerſum dicunt Chiromantici) omnino ſanus eſt factus. In hac enim parte excitatum cauterium, ob viciniam cum carpo, vbi ramus cephalicæ excurrit, humorem peccantem è capite promptiùs exhaurit, ab affecta parte quàm longiſſimè reuellit, & cum morbi leuamine minùs vires deiicit.

OBSERVATIO IX.

Immanis temporum dolor cum eorum palpitatione coniunctus, hirudinibus temporibus affixis curatur.

IN temporibus ſecandas eſſe arterias, veterum ſcientiſſimi plurimis in locis aſſeruêre, edocti à ſuo Magiſtro Galeno, *lib. de curand. rat. per ſang. miſ. cap. 22. & lib. 13. meth. cap. vlt* licèt ob vaſa inſignia per tempora excurrentia, tum vulnera illatum partium lethalia ſint, tum arteriotomia valdè periculoſa. Cúmque ad hanc partem ſuapte natura debiliſſimam, ab infernis partibus, præſertímque ab vtero, craſſi, fœculentíque humoris copia irruat, intolerabilis dolor ſimul cum frequenti temporum palpitatione coniunctus ſæpè concitatus, vt plurimum medicamentorum, vel etiam narcoticorum efficaciam contemnat. Tamen fidiſſimo experimento à me compertum eſt, in ipſis temporibus, decem, aut duodecim hirudines circulariter imponere, ſic enim, extracto ſanguine limoſo, & multo, ægri à ſæuo cruciatu redduntur immunes, & eſt ſecurius arteriotomia auxilium.

OBSERVATIO X.

Contumax Cephalæa, ſectâ in cantho oculorum vena, curatur.

QVædam, cephalæâ diu miſerrimè concuſſa, quùm fruſtra plurima tentaſſet auxilia, ſola ſectione venæ, quæ per angulos oculorum excurrit, curata eſt. Hæc vena apparet facillimè, ſi collum modicè, & axillas validè faſcia conſtringas, ex cuius ſectione in dolore capitis, & in hemicrania plurimum ſequi iuuamentum teſtatur Auicenna 4. s. c. 20. *prope fin.*

OBSERVATIO XI.

Dira Cephalæa vena ſecta in fronte curatur.

QVantam vtilitatem in grauiſſimis capitis doloribus, & morbis, venæ ſectio in fronte afferat, luculentiſſimè oſtendit Arabicæ familiæ auctor primarius 4. s. *cap. 20. prope fin.* dum ſic dicit: *Venæ ergò ſunt, ſicut vena frontis, quæ inter duo exiſtit ſupercilia, & ipſius quidē phlebotomia confert grauitati capitis, & propriè illi quæ eſt in poſteriore parte capitis, & grauitati oculorum, & dolori capitis perſeueranti antiquo,*

A *&c.* firmat Paulus *lib. 6. cap. 40. in fin.* Hanc venam Medici ferè in acuti cerebri affectibus ſecare ſolent, poſtquam totum corpus exquiſitiſſimè vacuatum eſt, cùm locale remedium ſit, monente Galeno *lib. 6. epid. ſect. 2. com. 9. &* 27. At in diuturnis morbis, quia ferè à cauſa frigida ſcaturiunt, ipſi eam contemnunt. Adoleſcens carnoſus, & rubicundus, truculento per multos annos premebatur dolore in toto capite, qui ad radices oculorum ferociſſimè ex interuallis cruciabat. Adſtante dolore, oculi rubebant, quos veluti emiſſitios, & foras protuberantes cerneres, aderant lachrymæ inuoluntariæ cum ardore, & ſanſata acrimonia perceptæ. In facie, & præſertim in maxillis ingens conſpiciebatur rubor cū motu oculo- B rū turbulento, demùm dolore percitus veluti furibundus oberrabat, attamen citra febrem, ſitim, aut phlogoſim vllam. Quæſita ſcaturigo mali, eam medentes à flatu craſſo, & humoris pituitoſi copia emanare vnanimiter rati ſunt, ſicque multa interna, & externa calida admota fuêre remedia, ſed fruſtra, quùm omnes abeſſent à cognitione veri; ſuperueniens ego, relictis auxiliis prolicientibus ſudores, æſtuariis, & calidiſſimis capiti impoſitis medicamentis, hunc dolorem à calidiſſimo ſanguine retento, minimè putrido, copioſo tamen, excalfacto, & acriori reddito, erodente, ac perforante membranas ortum habere mihi perſuadens; à capite, proprio primatióque affectu laborante, exhauriendum eſſe C ſanguinem palàm oſtendi. Sicque reluctantibus omnibus, cephalicam tundo, cucurbitulas cum ſcarificatione occipiti adhibeo, & tandem bis ſecta in fronte vena dolorem denuò nullum eſt expertus. Si fortè verò citra dolorem oculorum rubor recrudeſcebat, venæ mediæ ſectione, & capiti balneo attemperante admoto leuabatur, ſic enim faciendum ſuadet Magiſter *lib 6. de ſanit. tu. cap. 9. §. Quando ſi ex calida intemperie caput malè habet, talia medicamenta noceant. Expedit igitur hos frequenti balneo potabilis aqua fouere, quo & calidos vapores, qui in capite ſunt, euocemus, & totum capitis temperamentum melius reddamus, &c.*

D OBSERVATIO XII.

Immanis Cephalæa, cauterio in vertice capitis excitato, ſanatur.

MOrbi mites, leuia; crudeles, extrema expoſtulant auxilia. Fœmina quædam quinquennio ita ſæuum patiebatur capitis dolorem, vt ſibi caput vniuerſum frangi, diſtendique malleo videretur: Et cùm ex præſcripto Medicorum, plura, eáque generoſa experta eſſet auxilia, quæ ad humoris flatulenti ac pituitoſi copiam abſumendam, & cerebrum roborandum imperari ſolent; & malum per proprieta- E tem in capite eſſet, nullo alio quàm cauterio in vertice capitis excitato, à quo loco dolor ferociùs inſiliebat, potuit perſanari: nam emanante ichore multo à fonticulo, poſt tres menſes in totum ſana euaſit.

OBSERVATIO XIII.

De Phrenitide.

Phrenitis ſæua, artificioſa vacuatione curata.

DVx ſtrenuus cùm phrenitide magna laboraret, & ob ferociſſimos, validóſque corporis motus ex ſiccitate neruorum contractos, illi nulla reuellentia poſſent adminiſtrari auxilia, quidam ex adſtantibus ſuaui cantu eum demulcens, pennam ad radicem

Digitized by Google

multùm ſiſſam, noſtro conſilio, & in ſtellæ effigiem paratam intra nares ex improuiſo intromiſit, ac fortiter circumduxit: quo facto tanta ex nare dextra ſequuta eſt hæmorrhagia (erat enim iuuenis, quadratus, & ſanguine turgens) vt cupidiſſimam æquaret phlebotomiam, qua copia excreta, natura à ſarcina leuata, reſiduum humorem per ſudorem, aluíque fluxum detruſit, & æger paulìſper ad ſe rediens, conualeſcere cœpit.

OBSERVATIO XIV.

Phrenitis confirmata, cucurbitula in ſyncipite ſcarificata curatur.

CVm inflammatio meninges cerebi occupat, eo modo quo phrenitis curanda eſt. Fœmina quædam, febri acuta laborans, neglecta phlebotomia ob incuriam Medicorum, ex vigiliis, & dolore capitis, attracto ſanguine ad ſuperas partes, in ſæuam incidit phrenitidem, adeò vt iam captaret muſcas, & ad pedes lectuli iacens, continuò delirans, in horas moritura ſperaretur. Huic opem ferens, cucurbitulas dorſo, occipitiíque ſcarificatas apponendas impero, ex fronte, naſique venulis ſanguinẽ exhaurio, & alia reuellentia auxilia procuro. Sed cùm debilis eſſet, nec ad ferendam cephalicæ ſectionem, aut purgantium medicamentorum vſum, vires eſſent ſatis, & nullus videretur eſſe remedio locus, in caſu conclamato, ad cucurbitulam, in ſyncipite ſcarificatam acceſſi, ex qua cùm ſanguis copiusè emanaret, contra Medicorum vota, ſana euaſit.

OBSERVATIO XV.

Phrenitis vtiliter in lethargum transmutata.

PHrenitidis metaſtaſim in lethargum reprobam eſſe docuit Galenus *lib.6. epid. ſect.6.com. vlt.* §. *Contra verò non vtiliter phrenitis in veternum, &c.* Ob multas cauſas hoc contingere certum eſt. Et licèt mutatio iſta mala ſit ob virtutis imbecillitatem ex phrenitide contractam: Tamen cùm lethargus ſit morbus ignauior, & minùs acutus, ſi vires non ſunt ita deiectæ, ægrum liberari aliquando contingit. Miles fortis poſt 25. diem, è Phrenitide facta, & ſerina in lethargum incidit. Hic cùm antea vigiliis eſſet, & inedia confectus, ſomno profundo immerſus refocillauit vires, & ex interuallis expergefactus cibum aliqualiter pitiſſabat, & ad oblata meliùs reſpondebat. Somno, & cibo recreata natura, & bilis feruore remiſſo, ita præualuit contra morbum, vt ſuborta hæmorrhagia ægrum perfectæ ſanitati reſtitueret: quæ vacuatio licèt non ſit propria lethargo, ex Galen.3.*de criſib.cap.*3. §. *Non tamen lethargus fluxum ſanguinis amat, &c.* quia humor craſſus, lethargi cauſa, non ita recludit ora venarum, qua ratione in peripneumonia reprobatur ab Auic.1u.3. *tract.* 4. *cap.* 10. tamen cùm multa portio bilis eſſet in cerebri meatibus impacta, ex præcedenti morbo, fluxu ſanguinis per nares, commodè vacuari potuit.

OBSERVATIO XVI.

Phrenitis conclamata, philonio curata

NArcotica extrema neceſſitate eſſe in potum porrigenda, firmat Galenus *lib.2. medicam. ſec. loc.c.*1.& *lib.3.cap.*1.& *lib.8.cap.*3. Vltima neceſſitas eſt, quando ob diuturnam vigiliam homo de vi-

A ta periclitatur: tunc enim melius eſt aliquid cum fiducia, vel temerarium remedium cum periculo tentare, quàm ægrum ſpe omni adempta certò perire, vt perbellè dictabat Galenus *lib.*10.*Meth.cap.*10. His tantis ſententiis munitus, ad curandum Phreniticum acceſſi, in cuius curatione peritiſſimi quique Medici, propoſita ampla remediorum ſylua, induſtriam ſuam, fruſtrà tamen exercuerant. Erat in vndecimo die conſtitutus, cum valida febre, ingenti ſiti, lingua aduſta, rixoſus, immorigerus, debilis, delirus, omnino vigilans & pænè conuulſus. Ad ſanguinis miſſionem reiterandam erat inualidus. Purgationes, necnon refrigerantia clyſmata renuebat omnino. Embrochæ, quemadmodum & ſomnifera B ſincipiti admota, nullo erant ex vſu. Quare in conclamato caſu, quùm ſeptem diebus ſumma cum ferocia perſiſteret oculis inconniuis, ad medicamenti narcotici potum intrepidè acceſſi; inter quæ nullum eſt præſentius philonio Perſico, de cuius laudibus miris pro conciliando ſomno plura docuit *Meſuës*: Sanguinem enim attemperat, incraſſat, refrigerat bilem, vaſa occludit, ſenſus clementer hebetat, & ſic ſomnum ſuauiter prouocat. Dedi ergo illi matutino tempore drachmam vnam in aqua plantaginis diſſolutam: qua oblata non ita ferociter delirauit. Hoc modo alacrior factus, altera drachma veſperi aſſumpta requieſcere cœpit, & decem horarum ſpatio obdormiſcens, expergefa- C ctus ſudauit, & ad ſanam mentem rediens, clyſteribus refrigerantibus & nutrientibus vtens, multaque copia bilioſi humoris per aluum depoſita, à morbo poſt vigeſimum ſecundum diem immunis euaſit.

OBSERVATIO XVII.

De Lethargo.

Lethargus, cauterio curatus.

IN Apoplexia, Caro, aliiſve merè frigidis affectibus ad excitandam facultatem, liquandúmque tenacem ſuccum, toto priùs corpore, & cerebro va- D cuato, cauteria, clypeum candentis ferri, ſinapiſmos, & emplaſtra calidiſſima eſſe adhibenda, veteres, & recentiores vnanimiter prædixerunt. Vocatus vt inuiſerem ægrum, qui poſt dies 30.inexpugnabili dormiendi neceſſitate correptus cum febricula lenta, ægrè palpebras attollere poterat, profundo ſomno immerſus. Hic varia reuellentia, & vacuantia erat expertus, quibus cùm non leuaretur, ad cauterium acceſſi cum vtilitate ſumma. Quare candenti ferramento cruſtas in vertice capitis excitaui, in occipite vnam, & circum circà multas: ex quibus cùm excitaretur æger, & ichores effluerent, expergefactus ad mentem rediit. Hoc auxilio præter omnium ſpem, omnibus tentatis, memini me his ca- E roticos perſanaſſe: hi enim, ignis ope, liquata pituita, & per multos dies per os, & nares excreta, conualuêre.

OBSERVATIO XVIII.

Lethargus, critica ſurditate ſolutus.

IN malignis, turbulentíſque febribus ſurditatem ſuperuenientem ferè ſemper ſalutis eſſe prænunciam, noxiis humoribus ab intimis cerebri ſedibus, ad auditorios meatus, tanquam ad vicinas, minúſque præcipuas partes criſi quadam delatis, Arabum maximus confirmat Auicenna 4.3. *tract.*1.*c.*3. dum ſic ait: *Nocumentum prætereà audi:ui, quandóque accidit ſecundùm ſemitam criſiũ, & ſecundùm ſemitam*

permut

permutationis materia in fine ægritudinũ acutarum,&c. Quidam, quùm in maligna febri poſt 17.diem, conuolante humore ad cerebrum à partibus inferis, dolore capitis intenſo, vigilijs, & delirio oppreſſus, fieret lethargicus, poſt multa remedia tentata, nullo alio quàm ſuperueniente ſurditate in die trigeſimo quarto poſt coctionem, conſaneſcere potuit.

OBSERVATIO XIX.

De Apoplexia.

Apoplecticus pro mortuo habitus, poſt duorum dierum ſpatium reuixit.

APoplecticus pro mortuis habitos, & ad foueam delatos, poſtea reuixiſſe tradit Auic. 3. 1. *tract.5.cap.*12. agitant inter omnes clariſſimus Gregorius Horſtius *lib.7.de Medic Hiſtor.mirabil.cap.*9. Conciliator *diff.*182. illuſtrat mirabilibus exemplis Fabricius Hildanus *centur.*2. *obſ. Chirurg.*95. *&* 96. Ego, mirum quid in piſcatore vidiſſe, teſtari bonâ fide poſſum, qui quùm viginti horis apoplecticus, toto corpore frigidus, lineo panno ad ſepulturam inuolutus, & conſutus in terra iacuiſſet, dum veſpillones, pro more, cadauer terræ mandaturi ad ſepulturam deferrent; raucum & ignotum clamorem audientes, feretrum ab humeris in terram deponunt, pannum circa os madidum, & ſpumâ plenum conſpiciunt, corpus detegunt. Ecce me, & duos ſocios Medicos, fortè ad conſultationem tranſeuntes magnâ acclamatione appellant, vt de vita hominis iudicium ferremus; acceſſimus, eius priùs in metacarpio arteriarum motiones explorantes, eas vrgere deprehendimus, ſicque adhibitis reuulſorijs auxilijs per cucurbitulas ſiccas, & acria Enemata, paulatim ad ſe redire cœpit, & poſt paucos dies pancraticè vixit.

OBSERVATIO XX.

Apoplecticus, apparente cruenta ſpuma, conclamatus, ſanguinis miſſionis ope mirabiliter euaſit.

ANtiquiſſimus Medicorum *lib.*2. *aph.* 43. diuino quodam oraculo ſic prædixit: *Qui ſuffocantur, & à vita deficiunt, nondum tamen mortui ſunt, non referuntur in vitam, quibus ſpuma circa os apparet, &c.* Fidiſſimus interpres *in com.* ſic inquit: *Spuma cum ſanguine educta in ſuffocatis ſignum eſt exitiale, nam vehemens cordis incendium, violentam pulmonis agitationem, ſubſtantiæ pulmonis expreſſionem ſignificat, quæ aëri, & fuligini permixta ſpumam cruentam concitat, &c.* Hæc pronunciata magnâ ex parte veriſſima ſunt, ſi contrarium obtigerit, rariſſimum, & monſtroſum eſt, ex Galen. *lib.de fœt. format. c.*1. *& lib.*6. *aph.*58. Iacebat cadaueris inſtar in lecto æger immobilis, qui apoplexiâ concuſſus ſyderatorum more ſubitò corruit in terram. Hic cùm triduò inhumatus, à Medicis pro deplorato derelictus, apparente circa os copioſâ ſpumâ cruenta, veſpillonum aduentum expectaret, pro eius ſalute affines, Medicorum conſilio, nullum præſidium tentabant. Vxor renuentibus cæteris, me & alium ſocium conuocauit. Acceſſimus, pulſum exploramus, nullum inuenimus. At cùm eſſet vir robuſtus, corpore quadrato, & plethorico, facie ſubrubra, rubentibus oculis, & vini potu nimis eſſet vſus, hunc ex ſanguine ſubitò irruente, & ventriculos cerebri affatim obſtruente, & intercipiente, in hunc affectum lapſum fuiſſe rati ſumus. Quare præfato priùs mortis pe-

A riculo, ex vtraque cephalicâ ſanguinem parcè detraximus. Factâ hac vacuatione, pulſus obſcuriſſimus tamen percipitur. Nos alacriores facti, altero die iterum ex eâdem venâ cruorem exhaurimus, ſemper tamen ad refocillandas vires, clyſteria, & emplaſtra nutrientia apponentes. His celebratis oculos aperire cœpit, & adſtantes cognoſcere. Tunc audaciùs, viribus robuſtioribus factis, è carpo, ſeu ramo cephalicæ ſanguinem adhuc vacuamus. Quibus omnibus vacuationibus exequutis, loquela eſt reſtituta, ſanitas inducta, & ad propria munia ſua ſcribendi exequenda ſe tranſtulit, licèt pedibus aliquantiſper vacillans, quæ impotentia ambulandi, B vnguento roborante, & balneo ex muſto facillimè curationem recepit.

OBSERVATIO XXI.

De Epilepſia.

Sana Epilepſia è ſanguine orta, copioſa venæ ſectione, curata.

GOrdonius expertiſſimus auctor, *c.de Epilepſia,* hunc morbum inſanabilẽ eſſe profitetur, quùm nullum Epilepticum in vita ſua curatum ſe vidiſſe ingenuè fateatur. Nos Auctorum multorum exemplo plurimos perfectè medicamentorum ope ſana- C tos vidimus. Illuſtris quædam fœmina in anno 24. ætatis ſuæ conſtituta, robuſta, & ſanguine plena, horribili Epilepſiâ corripitur, nam oculos diſtortione violenter obuertens, manúſque feruciter intorquens, tantâ, & tam reciprocâ totius corporis, & capitis agitatione ferebatur, cum mentis, & ſenſuum læſione, vt eam malis genijs oppreſſam diceres. Ad eius curationem accedo tanquam cum hydrâ luctaturus. Illico Theriacam aceto acerrimo commixtam, ori, & naribus adhibeo. Clyſteria acuta paro. Crura vinculis dolorificis ligo, cucurbitulas coſtis impono Errhina fortiſſima adminiſtro. Tandem cùm paroxyſmus ſeptimus ſpatio 12. horarum eam immaniter affligeret, & metuerem, ne in Apoplexiam D rueret affectus, ceſſante acceſſione cephalicam ferio. Hâc vacuatione factâ octauus paroxyſmus eam multò mitior apprehendit, & aliquantiſper ad mentem rediit. His perſpectis, iterum copioſiùs alterius brachij cephalicam tundo. His celebratis vacuationibus, & enematum acrium vi, largè exoneratâ aluo, à tanto malo euaſit incolumis.

OBSERVATIO XXII.

Epilepſia è pollice excitata, cauſtico, pollici laboranti impoſito, curatur.

VIdi caſum mirabilem. Quidam pollicis ſiniſtræ manus tremorem diu habebat. Hoc ceſ- E ſante (aura venenata è pollice ad cerebrum aſcendente) illico Epilepſia corripiebatur. Cúmque ſæpius hoc vitium eum opprimeret, & pro eo propulſando plura iam eſſent Medici machinati auxilia; tandem cauterio actuali (ad priſcorum morem) pollici laboranti appoſito curatus eſt, nam ex vlcere ſanioſus ichor manauit copioſè.

OBSERVATIO XXIII.

Epileptici, ſyrupo Nicotianæ curati.

MIrabilia ſunt, quæ de Nicotianæ efficacia mira, pro frigidis profligandis morbis referunt Monardus, Cluſius, & alij, diligentiſſimi aromatum

Digitized by Google

ſcriptores. Sed mirabilius eſt, quod de ipſius poteſtate pro hoc debellando morbo expertus ſum. Plures grandes natu vidi, quibus plurima auxilia, tam ab occultâ, quàm manifeſta qualitate adhibita, nec cauteria in occipite, in capitis ambitu aperta, diúque ſeruata opitulari potuerunt, immò malo in pejus ingraueſcente vitam cum morte commutâſſent, acceſſionibus ſæuiſſimis Epilepticis prehenſi, niſi hoc pretioſiſſimum præſidium, tantum malum extingueret. Fuit autem ſerapium & melle, & ſucco foliorũ viridium Nicotianæ paratum, quo lambitiui modo, bellè priùs purgato corpore, tribus horis poſt cœnã, quadraginta dierum ſpatio, aſſumpto vnciarum trium quantitate, vſi ſunt, & nullus vnquam paſſus eſt recidiuam. Si deſit Nicotiana viridis, ſiccâ vtitur, illâ præſertim quæ odoris ſui acrimoniâ præceptâ nares illico percellit, & ſternutamenta citiſſime monet.

OBSERVATIO XXIV.

Ab Epilepſia ſana, vomitus ope præſeruatus.

PRo curanda Epilepticâ acceſſione nocentiſſimum eſſe vomitum monuit Clariſſimus Septalius *lib. 6. cention. medicar. num. 50.* dum ſic ait: *Caue ne in paroxyſmo Epilepſiæ vomitum prouoces. Vidi enim aliquos in inuaſione hoc tentantes, Scriptorum quorundam auctoritate ductos, præcipitem in mortem ægros duxiſſe: ex violento enim illo motu, magis repleto capite, ac concitatâ materiâ in cerebro exiſtente, ad perfectam obſtructionem faciendam deducunt, vnde Apoplexia ſequi ſolet, &c.* Hoc inſultu epileptico propulſando eſt veriſſimum. Cæterùm pro præſeruandis ægris à Comitiali morbo, vacuatâ materiâ antecedente, quæ futurum hunc morbum debet excitare, vomitum, auxilium eſſe generoſiſſimum, hoc exemplo fiet manifeſtum. Mediocris ſortis homo ſæuiſſimam Epilepſiam ab ſtomacho concitatam ex interuallis patiebatur. Hunc præcedebant rugitus in ventre, illius murmur, ſputum multum craſſum, & viſcidum, capitis rotatio, & tenebricoſa vertigo. Triennio innumera fuit expertus citra vtilitatem auxilia. Miſer, cùm ſepties, & octies in menſe inſultu quateretur cum ferocitate multa, & debilis ad ferenda violentiora, quæ Medici proficua eſſe prædixerant, eſſet incapax, me conſulit. Facillimum vomitorium præſcribo, quo quotidie ieiuno ventriculo eùm vteretur, toto anno ab hoc Herculeo morbo ſuperſtes euaſit. Vomitorium conſtabat ex vnciis quatnor decocti Nicotianæ ſiccæ, adiectâ vnciâ Amygdalini olei, cuius ope, bis, & ter ciebatur aluus, plurimam pituitam lentam, & mucoſam vomitu excernebat, & mouebantur ructus. Num autem in morbis ſuprà iugulum vomitus ſit ex vſu, licèt humores ad caput deferre videatur, affirmatiuè inter omnes reſpondet doctiſſimus Santorellus *lib. 22. antepraxis cap. 4.* pluribus rationibus munitus. Ex quo argumento pulchra prædixerunt Oribaſius *lib. 1. Synopſ.* 18. Mercat. r. *indicat. 9.* & elegantiſſimus Fernelius *lib. 3. meth. cap. 2.*

OBSERVATIO XXV.

Auxilium contra Epilepſiam præſtantiſſimum.

PVer natu admodùm paruulus Epilepſiâ immani concutitur, qui in acceſſione ita ferociter agitabat caput, & oculos intorquebat, vt niſi ab aſſiſtentibus retineretur, è lectulo in terram proſiliret. Huic extra paroxyſmum varia ſunt imperata auxilia.

A In nucha cauterium affixum, de cuius vtilitate ſummâ tam multa prædicant Iacchinus *lib. 9. ad Almanſ. cap. 14.* Rondelet. *cap. 37. meth.* Mercurial. *lib. 1. variar. 2.* & plures alij. Cucupha ex medicamentis roborantibus cerebrum capiti impoſita, & pro ratione ætatis expurgantia exhibita. At nullo præſidio, niſi huius electuarij ope conualeſcere potuit, quo cùm per menſem ieiuno ventre quantitate ſcrupuli vteretur, ab inſultu epileptico tutus remanſit, & deinde biennio eo vſus, nullum in poſterum malum perſenſit. Huius forma eſto hæc.

℞. Confect. hyacinth. Confect. Alchermes, Electuar. de Gemmis, Lætificatus Rhaſis, an. ʒi. Theriac. ʒß. Theriac. Smaragdor ʒij. Lapidis Bolzaar. ʒij. ß. Aromatic. B *roſat. Diamargarit. vtriuſque, Diarrhodon Abbat. an. ʒß. Diamoſchi, ʒi. Trochiſc. Galliæ moſcat. ℈i. Margaritar. præparat. Rubinorũ præparat. Granator. præpar. an. ʒi. Corel, rubri. ʒij. Pœoniæ maris, Sem. eius. Cranij humani. Pullor. hirundinis adustor. an. ℈ij. Pulu. vermium rubi. Rutæ ſiccæ an. ℈i. Cornu cerui vſti. Vnicornu an. ℈i. Raſura eboris vſti. Cinnamomi, an. ℈i. ß. Cryſtalli præparat. ʒß. Viſci quercini. ℈i. Angelicæ, Flor. Anthos. Agalloch. electi. an. ʒi. Dictamni, Zedoariæ, Valerianæ, Been albi, Rubri, an. ℈i. ß. Seric. crudi torrefacti. ℈ i. Galangæ, Sem. Ocymi. Cardamomi, an. ℈ i.*

Poloeriſanda ſubtiliſſimè puluerifentur, & ſequenti ſyrupo excipiantur.

C *℞. Sem. Meliſſæ. ʒi. Betonic. ʒij. Flor. Stæchades. ʒij. ß. Spicæ* Indic. *ʒß. Saluiæ. m. ß. Sem. aniſi. Marathri, an. ʒi. Myrobaianor. Indor. tritor. num. xx. Flor. borrag. ʒi. Radic. acori ʒß.*

Coque in ℔. iiij. aq. ad duarum partium conſumptionem. Colaturæ addes mellis deſpumati ℥. iiij. Sacchar. electi, quod ſat ſit, vt fiat ſyrupus, quo prædicta excipies, & fiat electuarium, quod pro hoc domando morbo leonino, & contumaci valde, aliiſque cerebri frigidis vitiis, tam in pueris, quàm natu maioribus, omnium efficaciſſimum ſemper ſum expertus. Cætera verò præſidia pro propulſando hoc morbo lege apud Ælianum Montaltum Medicorum Iuniorum facilè principem, *in Archipatholigia tr. 2. cap. 16.*

D

OBSERVATIO XXVI.

Epilepſia poſt partum ſana, hirudinibus interna vteri parti applicatis, curatur.

POſt partum, præſertim violentum, aurâ venenatâ ab vteri ergaſtulo aſcendente, è ſuppreſſo, putrefactóque menſtruo retento eleuatâ, diros, funeſtos, venenoſóſque morbos ab vtero tanquam à primario fonte ſcaturire, memorandâ quadam ſententiâ docuit Magiſter *lib. 3. epid. ſect. 3. com. 73.* dum ait: *Quippe menſtruorũ ſuppreſſio offendit, non tamen perindo, vt ſi à partu ſupprimantur, officit; quod non abundantiam modò, ſed inſignem etiam humorũ pariant prauitatem: nam meliorem ſanguinem ad ſe fœtus nutrimenti cauſâ alliciens, relinquéſque deteriorem, cauſa eſt, vt pregnantes prauis humoribus impleantur, quos è partu euacuat natura, &c.* Fœmina quædam ex hac cauſa in truculentam Epilepſiam lapſa eſt, cum ſenſuum, ac mentis læſione: cui cùm ob vrgens periculum, bis ſecta eſſet ſaphena, quoniam purgatio poſt partum omnino erat minuta, & alia reuellentia auxilia in infernis partibus ad originem fluxionis in eodem die celebrata eſſent, tandem impoſitis tribus hirudinibus internæ parti vteri, filo appenſis, ne perreptarent intus, exhauſtâ largâ ſanguinis copiâ, meliùs habuit, & inſultus epilepticus conquieuit.

OBSER

OBSERVATIO XXVII.

Epilepſiâ ab vtero grauida correpta, ſectâ venâ in talo, tutò curantur.

MAtrona quædam nobilis cùm in ſeptimo menſe vtero gereret, optimo habitu prædita, denſæ contexturæ, venas latas habens, plurimo, beneque cocto ſanguine refertas, Epilepſiâ concutitur vehementi, quæ cùm in acceſſione faciem haberet rubicundam, & oculos ſanguinis plenos, ob morbi periculum, medentibus ſanguinis immiſſio habita eſt ſaluberrima, ſed ex quâ parte eſſet celebranda, prorſus ignorant, nam ſi ab vtero eſt Epilepſia, nullum iuuamentum e brachio eſt, cùm ad originem, & origins principium ſit deueniendum: ſi in talu ſeces, præcipitas fœtum, ipſúmque, attractâ cupiâ in corpore pleno ad vterum, ſuffocas. His rationibus commoti, hæſere in vado. Me vocant. Intrepidè ter ex ſaphena cruorem exhaurio. Hoc celebrato præſidio perfectam conſequuta eſt ſanitatem, & ſuo tempore fœtum edidit in lucem.

OBSERVATIO XXVIII.

Epilepſiâ apprehenſa nonimeſtris, hirudinibus ſuper mariſcas affixis, conualuit.

FOemina grauida nonimeſtris, carnuſa, & iuuenis, ex conſueta hæmorrhoidali euacuatione diu ſuppreſſâ, in grauiſſimam incidit Epilepſiam, quâ ceſſante melancholicum patiebatur delirium. Hæc præter acria enemata, & partium inferiorum diuerſiones, ſectáſque in vtroque talo venas, non niſi hirudinibus ter ſedi applicitis, conualuit, & fœliciſſimè peperit.

OBSERVATIO XXIX.

Epilepſiâ grauiſſimâ concuſſus frequenter, ſectâ ex interuallu ſaphenâ, ab ea præſeruatur.

QVadragenarius robuſtus, & rubicundus, tantâ violentiâ ex interuallis epilepticis conuulſionibus premebatur, vt timor eſſet ne ex acceſſionum ſæuitie, in Apoplexiam rueret. Huic in acceſſione, & extra eam infinita propemodum remedia imperata, & pituitoſus humor, qui putabatur mali cauſa, crebris vacuationibus eſt exhauſtus. At hic Herculeus morbus, ſolùm Phlebotomiæ antidoto ſuccubuit. Cùm enim præſeruationis cauſâ, extra acceſſionem è talo ſanguinem ſingulis menſibus emitteret, tranſpiratis vaſis, vacuatâ copiâ ex nimis ſanguifico hepate regenitâ, & diſtracto ſanguine ad longinquas partes, ſeruatn regimine, impoſterum benè habuit. Rectè ergo Auctor non incelebris docuit *lib. de curand. rat. per ſang. miſ. c. 19. Comitialibus morbis obnoxios ex cruribus eſſe vacuandos, quùm præſeruare ab imminentibus morbis voluerimus*: nam dari Epilepſiam à ſanguine, multis in locis ipſe docuit; explicat inter omnes Petrus Salius, Medicus celeberrimus *lib. de curat. morbor. partic. cap. 3.*

OBSERVATIO XXX.

Epilepſia, actu fluentibus menſtruis vena ſectione in lepore naſi, curatur.

IVuencula, quadrata, & viribus ſatis firma, in crudelem Epilepſiam lapſa eſt, quam vertigo præceſſit tenebricoſa, & omnium rerum ublinio ſequu-

A ta eſt. Menſtrua, acceſſionis tempore, ritè fluebant. Hæc factis vacuationibus in partibus inferis, leuari non potuit: cúmque affectus vrgeret acutie ſuâ, priùs cucurbitulis femoribus appoſitis, è Cephalicâ ſanguinem exhaurio, cucurbitulas ſpatulis ſcarificatas affigo, ex vena frontis ſanguinem emitto: tandem ſectione factâ in lepore naſi, loqui cœpit, & reuixit.

OBSERVATIO XXXI.

Epilepſia fortiſſima, ope ſtibij, curata.

B STibium præparatum (vulgus Antimonium vocat) in debellandis vitiis melancholicis, præſertim ſi hic humor fæculentus à viis primis ſit longè ſemotus, diuinam vim propè obtinere, docuêre recentiorum Clariſſimi. Vidi bajulum qui præcedentibus manuum geſticulationibus; linguæ inordinato motu, intenſâ Cephalalgiâ, pallore faciei, turbulentis imaginationum ſpectris, capitis rotatione, & obfuſcatione viſus, in terram concidebat ſideratorum inſtar: deinde humi proſtratus tantâ violentiâ corpus concutiebat, capútque in gyrum vertebat, vt dæmonum præſtigiis illaqueatum diceres. Hic plurima per annum tentauit auxilia, ſed citra vtilitatem vllam: nam ter, quater, & pluries in menſe oppreſſus, à tam calamitoſo malo liber eſſe
C non poterat: at cùm euitari non poſſet, quin hic caliginoſus humor in corpore gigneretur, & hic præ ſui contumacia expurgantibus minimè ſuccumberet, tandem aſſumpto qoater in vino ſtibij rectè calcinati ſpiritu, euacuatáque pituita tenaci, cum plurima atrabilarij humoris copiâ permixta, per vtrumque ventrem, à tanto vitio ſecurus eſt factus.

OBSERVATIO XXXII.

Epilepſia ex vlcere antiquo in lepore naſi occluſo, ſuborta, apertâ fontanellâ in tibiâ, curatur.

D DVm hæc conſcriberem, acceſſit ad me fœmina ſeptuagenaria, cui in lepore naſi, tribus quibúſque menſibus, vlcus repullulabat ſordidum, copioſam virulenti humoris quantitatem triduò ex ſe emittens, quo finito tempore, cicatrice pars obducebatur ſponte ſuâ: ſed cùm octodecim annis hoc pateretur malum, pancraticéque viueret, nullo partis, aut corporis dolore affecta, huius fæditatis pertæſa, nebulonis cuiuſdam conſilio, aperto, & emananti vlceri vnguentum applicat Diapumpholygos. Non pertranſiuit dies, quin præcedentes inmani Cephalalgiâ, Epilepſiâ deinde ſæuâ quateretur. Huic occurrens, illicò ſectâ Cephalicâ, balano acri appoſito, crurum dolorificis vinculis, ipſam ab acceſſione liberaui. Cùm tamen ſuppreſsâ antiquâ va-
E cuatiune per menſes ſex, ipſa veluti fatua, & mentis inops remaneret, minimè ad quæſita reſpondens, purgationem impero, quæ à capite humorem retentum, ſolitúmque vacuari deturbet. Hac non conferente vacuatione, & ipſâ narrante, in primo die quando ichores per vlcus apertum manabant, ſentire ſe eleuari humorem à partibus inferis, & excitari ardorem in regione pubis; hoc attendens, ad originem fluxionis humorem reuocare ſtudui, ſicque factis fontanellis in cruribus in patre domeſtica, & emanante ſanie, ab amentiâ, à Comitiali morbo, & vlcere antiquo, ſacta eſt incolumis.

Digitized by Google

OBSERVATIO XXXIII.

Fœmina tres filias enixa, illicò poſt partum, Epilepſia forti concuſſa, occubuit.

MVlier quadragenaria grauidationis tempore lauto cibo aſſueta, & nimio meri potui indulgens, Athletæ habitum repræſentabat: nam vaſto, ſpecioſo, & quadrato erat corpore, venas habebat ſanguine turgentes, ex interuallis patiebatur hæmorrhagiam. Hæc peperit filias duas nono menſe, & poſt tertiæ enixum, relicta fortè portione ſanguinis craſſiore in vtero, ex qua, eleuata aura deleteria in cerebrum, idque concutiente, ac lacinante, Epilepſia eſt correpta grauiſſima, in qua omnes artus intorquebat, & ſpumam extra os egerebat copioſam. Tandem in vltimo paroxyſmo, viribus iam reſoluta occubuit, victa morbo, qui ſedulam remediorum adminiſtrationem contempſerat. Quare *habitus athletarum periculoſi: nam decidunt in deterius*, ex Hip. 1. *aph.* 3. *Quidquid enim ad ſummum peruenit, ad exitum properat*, monente Seneca. Hinc Celſus dicebat: *Si plenior quis, & ſpecioſior, & coloratior ſeipſo factus videatur, ſuſpecta habere bona ſua debet.*

OBSERVATIO XXXIV.

Ex ſubito, inopinato bombardarum terrore, puer Epilepſiâ correptus, & mortuus.

EX terrore, triſtitia, animi pathematis Epilepſiam concitari, Auctorum teſtimoniis ratum eſt, & præſertim in pueris, qui cùm fragiles ſint & meticuloſi, repentinis malis ampliùs ſunt obnoxij. Puer cùm iuxta oram maritimam natandi cauſa verſaretur nudus, & eo inſcio tormentorum magiſter, illa, vt caueret itineri, exoneraret, audito bombardæ ſono, ex improuiſo conſternatus in terram cecidit, in eâque volutatus, & Epilepticis inſultibus concuſſus, intra horæ quadrantem extinctus eſt.

OBSERVATIO XXXV.

Ex vrinarum Anadrome Epilepſia correptus, magno labore curatur.

DVx quidam Gallus ſtrenuus quùm diu vrinæ ſuppreſſioni eſſet valdè obnoxius, ex gelidæ potu intempeſtiuo in idem recidit infortunium, ita vt nec vrinæ guttulam excerneret. Variis auxiliis non ceſſit affectus, quouſque ſeptem diebus, ſuppreſſa ex toto vrina, retenta, ac putrefacta, & vapore fœtido eleuato, cerebrúmque concutiente, æger in ſæuam Epilepſiam incideret. Huic, poſt balneum emolliens, laxans, & aperiens, fomenta, inſeſſiones, & varia vnguenta, quùm iam diſſeminato ſero per vniuerſam corporis molem, ſimilis cachectico eſſet, ſummam in hoc conclamato caſu vtilitatem attulêre præparatæ cantharides, quarum ſcrupulum cum oleo Amygdalino, poſtquam lamberet, calculum, cum mucore multo, & octo libras vrinæ excernens, ab Iſchuria, & Epilepſia liberatus eſt.

OBSERVATIO XXXVI.

Epilepſia aliquando hæreditaria.

MEdicorum Scientiſſimus morbos quoſdam è ſemine genitali emanare, quod ſimilem infectat in fœto morboſam qualitatem, quam ipſum à parentibus emiſſum, præ ſe tulerit, *lib. de natur. puer. & lib. de aer. aq. & loc.* conſtantiſſimè affirmauit: nam
A à morboſis parentum partibus morboſum ſemen excernitur; ſic Cæſij Cæſios, Diſtorti Diſtortos, Elephantici Elephanticos, Strumoſi Strumoſos, Podagrici Podagricos, Phthiſici Phthiſicos, Surdi Surdos, Calculoſi Calculoſos, & tandem Epileptici Epilepticos generant. Vidi abhinc multis annis Luſitanum Epilepticum; cuius octo filij, & tres nepotes, in medio ætatis flore per multos annos miſerrimè Epilepticis inſultibus excruciati, vitam ducebant, quos omnes hic inſeparabilis morbus vſque ad mortem, nullis proficientibus auxiliis, eſt comitatus, excepto infante vno, bis nepote; qui eodem tentatus morbo, cauterio ad nucham indito, & aliis cardiacis præſidiis exhibitis, præſertímque oblata The-
B riaca Smaragdorum, ab eo in poſterum euaſit, cuius lapidis cardiacæ vires, pro hoc leonino morbo refrænando eſſe eximias, omnes vnanimiter confirmant: renuat licèt ad rauim Mundella *epiſt.* 1. cuius rationes ex profeſſo conuellimus in *primo noſtro Medic. Princip. Hiſtor. lib. in com. Hiſtor.* 21.

OBSERVATIO XXXVII.
De Paralyſi,

Ad Paralyſim, vnguentum præſtantiſſimum.

COmes quidam illuſtriſſimus, frequenti natationi aſſuetus, declinante die, poſt natationem ab
C aqua exiens, totum corpus conuelli ſenſit, mox in pedibus, & manibus, ſine motu & ſenſu remanſit: In domum receptus, Medicos in conſilium vocat, qui ex frigiditate aquæ, ipſum in Paralyſim incurriſſe conſtanter aſſeuerant: nec immeritò: nam prægreſſa cauſa hoc ita eſſe indicabat; aqua enim frigida cerebrum debilitat, ſpiritus incraſſat, pigros ad motum reddit, arctat canales, & meatus per quos ſpiritus ad partes ſentientes deferri debet, & ſæpè innatum neruorum ignem extinguit, prout celeberrimo natatori Pariſiis in Sequana eueniſſe tradit Heurnius artis noſtræ Coryphæus *lib. 5. aph. com.* 17. qui cùm bis tranaſſet flumen; tertiò, medio in alueo periit. Huic, optimo vitæ regimine priùs inſtituto,
D purgationes varias inſtituunt, quæ roborarent, vnáque frigidum ſuccum exhaurirent: Fomenta ſpinali medullæ, partibúſque reſolutis adhibent. Vnguentáque etiam applicant, ex gummi ſpeciebus, oleíſque calidis, parata. Sed cùm iis nec tantillùm leuaretur, balnea expertus eſt naturalia: his, ſicut ſudorificis ex Ebulo paratis, & aliis præſidiis celebratis quùm non ſuccumberet affectus, tanquam incurabilis, à Medicis deſertus eſt. Vocatus, pro tanto malo, præſidium paro, cuius efficacia, plures reſolutione vniuerſali, & particulari vexatos, ad ſanitatem (Deo duce,) perduxi: hoc applicito per menſem, à Paralyſi liber perfectam conſequutus eſt ſanitatem. Huius remedij deſcriptionem ſic accipe.

E *℞. Saluia, Sampſuchi, Lauri, Betonica, Roriſmarini, Origan. Calamenth. Stachad. Maiorana, Serpil. an. M. ß. Radic. Acori veri, Ireos recentis an. ℥. i. ß. Baccar. Lauri, Pyrethri, Cubebar. Nucis moſcat. Trium piper. an. ʒ. ß. Carnis Scill. ℥. i. Radic. Cucumer. agreſt. ʒ. ii. Chamæpyt. Chamædry. an. p. i. Sulphur. viui puluerizati, ℥. ß. Olei de Caſtorio, lib. ß. Olei Laurin. Rutacei, an. ℥. ii. Aqua vita lib. ß. Aqua ex florib. Arantior. ℥. iii. Vini potentiſſimi, lib. ii.*

Coquantur omnia ad vini conſumptionem. Colaturæ adde.

Serapin. Opopanac. Bdellij, an. ʒ. ii. Caſtor. ʒ. ii. Macis, Nucis moſchat. Styrac. Calamit. Caryophillor. Agallochi, an. ʒ. ii. Piper. longi, Pyrethri, an. ʒ. ß. Balſami ℥. ii. Olei de Liquidambar. ℥. i. Vnguēt. Marciat. Aregō. Agrip. an ℥. i. Olei de Laterib. De Terebinthin. an. ℥. ii.

Olei

Olei Macis, Olei de ligno Guaiaco, an. ℥ *j. Olei de Piperib. Roriſmarin. Aniſi, Salu, Angelica, Sulphur. de Thymo, an.* ℥ *i. Olei de Euphorbio* ℥ *i.ß. Axungia cati ſylueſtris, Axungia anſeris, an.* ℥ *ij. Pingued. taxi,* ʒ *iij. Pingued. vipera,* ʒ *i. Olei vulpin.* ℥ *i. Medulla cruris vacca.* ʒ *ij. Succ. ebuli, Saluia. Meliſſa, an.* ℥ *ij.*

Miſce omnia, & cum cerâ quantum ſat eſt, in præfatis oleis liquata, reducantur ad formam vnguenti mediocris conſiſtentiæ.

OBSERVATIO XXXVIII.

Paralyſis poſt partum, venâ ſectâ in talo, tutò curatur.

PAralyſis, morbus licèt ſit à frigido, & lento ſucco pronatus, aliquando tamen à calidiuſculo humore ortum ducit, in qua mittendum eſſe ſanguinem annuunt omnes. Si verò poſt partum concitetur, ſuppreſſo, & non ritè fluente menſtruo ſanguine, è qua parte hauriendus ſit ſanguis, non explicant Gynæciorum auctores, licèt ſit argumentum ambiguum, & difficultatibus plenum. Memini me vidiſſe fœminas verâ pedum reſolutione affectas, quibus poſt partum menſtrua pro plenitudinis ratione non reſpondebant. Has Medici, febre ardente correptas, purgationibus localibúſque auxiliis, in reſolutis partibus applicitis, calidiſſimiſque aliis balneis excarnificarunt, phlebotomiam verentes omnino: nam ſi è gibbero celebretur, menſtrua ſupprimit, ſi è ſaphena fiat, attrahetur ad partem affectam ſanguis, & humores præcipiti lapſu ruentes, affectum deteriorem reddent. Sed cùm affectus hic à vaporoſa materia, ab vtero ad principia neruorum tranſmiſsa, obſtructionem in eis inducente, viam per quam ſpiritus animalis deſcendit, intercipiente, & ſenſum, motúmque inferiorum partium inhibente, ortum duceret, & rectè lochia non procederent, vrgeret febris ex hac causa pronata, eſſétque mulier rubicunda, muſculoſo, & benè compacto corpore prædita, habcrétque venas latas, & ſanguine plenas, intrepidè è dextræ partis talo ſanguinem liberaliter exhaurio. Hac vacuatione celebrata, & obſtructionis causa ablata, pedes mouere cœpit, & ſic ab altero pede iterum detracto ſanguine, cruribus affectis reſtitutus fuit ſenſus, & motus.

OBSERVATIO XXXIX.

Septuagenarius reſolutione affectus, ſola ſanguinis miſſione curatur.

MIles quidam robuſtus, & fortis, ſeptuageſimum ætatis ſuæ annum complens, poſtquam in Orientali plaga quadraginta annis militarem artem profiteretur, & ob hanc cauſam, multo iam fractus labore, vigiliis confectus, & grauis annis, videretur exilis, & excarnis: tamen muſculoſo erat corpore, viuido colore conſtabat, venis latis, & ſanguine plenis, & vt ipſe dicebat, vſque ad eam ætatem pauciſſimis, iiſque ſaluberrimis morbis fuerat tentatus, qui ferè hæmorrhagia ſoluebantur, cui, aduentante Vere, erat obnoxius: quæ omnia ex ſanguinis copia oriri, ipſius calidum, & humidum temperamentum comprobabat. Hic lateris ſiniſtri reſolutione corripitur, quam à ſanguinis vbertate obſtruente, & eius humiditate relaxante neruos ſcaturire ex dictis ſit manifeſtum: nam faciem habebat intenſo rubore ſuffuſam, & ſputum rubrum, cum mucoſa pituita mixtum, ſimplici ſcreatu, excernebat. Ad eum vocatus, licèt ætatis ratione morbus immedicabilis videretur, aut ſaltem diuturnus, ta- A men curationem ſic ſum exorſus; Priùs iniecto Clyſtere emolliente, ex Baſilica dextri lateris ſanguinem exhaurio, & cùm plurima remediorum farrago, attenuantium, calefacientium, & roborantium in promptu eſſet: tamen veſperi cum inuiſens, ſenſum aliqualem in crure, & brachio reſolutis, ſe percipere inculcat: Ego audacior factus, licèt eſſet prouectæ ætatis, iterum altero die venam tundo, & excreto ſanguine, putrilagine infecto, brachium ſentire ſe perfectè dicebat: quam ob cauſam cùm melius haberet, & vires, detracta ſarcina, & deobſtructis vaſis, eſſent robuſtiores factæ, altero die, extracto per venam ſanguine, reſolutas partes mouere cœpit, & tandem poſt quartam Phlebotomiam, citra B aliquod locale auxilium, motum brachio, & cruri affectis reſtitutum fuiſſe, inducta ſanitàs, fidem indubiam fecit.

OBSERVATIO XL.

De Stupore.

Ex decubitu ſub dio Stupor attonitus lethalis.

VInearum cuſtos fortè cùm relicto tugurio in vinea per noctem obdormiiſſet ſub dio, manè ſtupidus, & veluti ſideratus inuentus eſt, qui domum in lectica delatus, nullis vnquam auxiliis conualeſcere potuit, ſed fatuus veluti, & ſtolidus in le- C cto permanens, & pauca eſca, eáque inuitè accepta, nutritus, aphonus factus, extinctis ſpiritibus, & emortuis facultatibus in 12. die, animam egit. Nec mirum: Nam radij lunares qualitate humida, ac tenui, neruos feriunt: Quare *ſub eius lumine dormire, malum, nam pallor, & capitis grauitas ſubſequuntur,* monente Galeno *lib. 2. de dieb. decret. 2.* Ob quam cauſam *Luna radij, cùm dormientes feriunt, ſtupidos, & ſenſibus obtorpentes reddunt,* vt doctè dicebat Plutarchus *lib. 3. probl. 10.* Cauſam quære apud Macrob. 7. *Saturnal. vlt.* nam Luna eſt cæteris humidior Planetis, ſi Ptolomæo fides, *in quadripartito.*

OBSERVATIO XLI.

D De Vertigine.

Vertigo, cauterio ad bregma indito, curatur.

VIr quidam tenebricosa vertigine adeò vexabatur, vt illi cerebrum ferè continuò in gyrum ageretur: cúmque plura expertus eſſet auxilia, & de futura Apoplexia timor eſſet, nullo alio præſidio, (præter vacuationes vniuerſales, & particulares; celebratáſque in variis partibus fontanellas, ſetonémque nuchæ affixum) quàm cauterio bregmati impoſito, potuit perſanari: quo ſolo, plurimos, cerebri morbis exitialibus correptos, præter Medicorum votum, ad ſanitatem, vlceribus diu fluidis per- E manentibus, perduxi.

OBSERVATIO XLII.

De Tremore.

Tremor diuturnus balnei artificialis ope, curatus.

IVuenis quidam crapulæ deditus, de manuum tremore moleſto, ac diuturno ſæpiſſimè conqueſtus, eſt, cum totius corporis cacochymia coniuncto, quæ ex mucoſæ pituitæ copia ortum ducebat: & licèt varia iam eſſet exequutus auxilia, quæ facultatem partium roborarent, & vnà humorem crudum, & lentum expellerent, (nunquam tamen conſaneſcere potuit,) de quorum genere ſunt, Ebeni, Smi-

laciſ

lacis aſperæ, & Chinæ decoctum, vnguenta, ſuffitus, fontanella cruri dextro affixa, balneum ex muſto, vinaceis, ſale, calidiſſima arena, & ſanguine ex boue recenter mactato. Sed cùm neceſſitate coactus ad balnea naturalia proficiſci non poſſet, quæ illi ſalutaria eſſe prædixeram, eorum loco, artificialia domi parani, quæ eaſdem facultates obtineant, hæc enim poſſe fieri ſimilia naturalibus, teſtis eſt locupletiſſimus Galenus *lib.1.ſimpl.c.4.& 3.de alim.facult.c.32. in fin.& 14.meth.cap.15.in fin.§. Sin minus, ipſi ſimilem aliquam moliemur,&c.* Hoc ergo cùm 25.diebus, bis in die, manè, & ſerò vſus eſſet, ſine tremore remanſit. Balnei apparatus eſto hic.

℞. Sampſuc. Artemiſ. Abſinth. Majoran. Saluia, Stœchad. Roriſmarini, an. M.1. Lauri, Primula veris, an. M.ß. Betonic. M ij. Radic. Acori veri, Radic. Ireos recentis, Radic. Pæonia, an.℥ ij. Centaur. minor. Iua arthritic. an. M.1.ß. Camomil. M ij.

Coque omnia in ſufficienti quantitate vini generoſi, ad medias, facta colatura, adde aq. lib.1. Sulphur. viui ℥ ij. Nitri ʒ iij. Alumin. ʒ v. iterum bulliant benè, & colentur, adde.

Olei de Caſtor. Vulpin. an.℥ ij. Olei Chamamel. Lumbricor. Anethin. an.℥ i. Olei Rutacei, de Nuce Indica, de Terebinthin. an.℥ ij.

Iterum omnia bulliant, & ſeruetur decoctum.

OBSERVATIO XLIII.

De Conuulſione.

Conuulſio ſaua ex Zinaria bile pronata, dextra ſaluatella ſectionis efficacia, curata.

QVot ſtupenda mala, & terroris plena ex bile æruginoſa, (Arabes Zinariam vocant) eueniant, oſtendit celeberrima Hiſtoria Galenus *lib.12. Meth. vlt.& lib.5.aphor.com.1.* Nam à vehementiori aduſtione eam oriri, quàm porraceam, acriter contendit inter Neotericos ſcientiſſimus Montaltus *l.5. Optica cap.*18. Quidam ſtudioſus, excarnis, & gracilis, cùm vigiliis corpus maceraret, in pruritum totius corporis lapſus eſt cum ardore, & mordaci calore in iecoris regione percepto. Poſt duos menſes, conuulſione quatitur immani, quam ſyncope, extremorum frigus, pulſus paruitas, cardiogmos, deſperatio, maxillarum conuulſio, difficilis reſpiratio, oculorum diſtorſio, notabilis dentium fragor comitabantur, quæ omnia cùm inani vomendi cupiditati eſſent coniuncta, vel aſſumptum venenum, vel vermem interaneum oſtentabant. Quare oleum copioſum tepidum aſſumitur, cuius ope bilem ærugineam, vomitu, maximo cum labore excreuit copioſam, & ab anguſtia, qua premebatur, liber euaſit. Tranſactis duobus menſibus hepar igneum, & habituali intemperie affectum, ſimilem generando humorem, eandem, immò truculentiorem tragœdiam excitauit. Nam tribus diebus continuò delirauit, aphonus factus, quo reuomito humore, lactis ope, ab ea eſt factus immunis. Quæſita ſcaturigo mali, eam ab intemperie iecoris calida emanare, hunc exitialem, & venenoſum humorem generantis, vnanimi medentium conſenſu ratum fuit. Parantur auxilia quæ iecur roborent, vnáque eius ſqualorem, ac phlogoſim mulceant, ac contemperent. Refrigerans victus ratio, ordo in omnibus ſex rebus non naturalibus rectus inſtituitur. Refrigerantes propinantur potiones, extrà eidem præſidia imponuntur. Imperantur dulcis aquæ lauacra. Serum adminiſtratur multiplici refrigerantium ſylua conditum. Sectio venæ in ſuperis, & inferis partibus celebratur. Cauterium cruri affigitur. Hirudines ſæpiùs hæmorrhoïdalibus venis affiguntur. Demum nil non tentatum. At omnia fruſtra. Nam ſingulis quibuſque menſibus conuulſio recurrebat ſæuis ſtipata ſymptomatis. Tandem Phlebotomiæ ex dextra Saluatella factæ antidoto ſuccubuit hic Leoninus morbus, quam cùm ſingulis menſibus parcè exerceret, à conuulſione omnino tutus remanſit. Nec mireris: hæc enim venæ ſectio prodeſt, incantamenti modo, ex Gentili *in com. cap.24. Auic, 22.3. tract.2. quoniam cum hepate naturalem habet cognationem*, ex Paulo *l.3. cap.*49. de qua re pulchra, ni fallor, diximus, *lib.1. de Medicor. Princip. Hiſtor.in com. Hiſtor.*54.

OBSERVATIO XLIV.

De Conuulſione flatulenta.

Conuulſio flatulenta, Ebeni decocto, curata.

FErnelius, auctor apprimè doctus, & elegans, ſed in Galenum nimis mordax, *lib.5.patholog.cap.3.* præter vulgatiſſimas conuulſionis ſpecies, aliam deſcribit, *quam flatulentam appellat, (Gramphum Barbari vocant) in qua manuum, pedúmque digiti, nonnunquam & crura vel extenduntur, vel in ſeſe contrahuntur, dolore ſummo, ſed eo breui, & qui frictione ſolâ miteſcat. Cauſa eſt, craſſus, lentúſque vapor in neruorum propaginibus impactus; qui illas haud ſecus atque cythara chordas, implet, atque conuellit.* Hoc malo Anglus quidam ex breuibus interuallis miſerrimè premebatur, ita vt præ doloris acutie in animi deliquium ſæpè incurreret: huic varia ſunt diu imperata auxilia, quæ mucoſum vacuarent humorem, vnà flatus craſſos abſumerent, & roborarent neruos, ſed ſolo Ebeni decocto ad quadraginta dies ebibito, cuius vi copioſus proliciebatur ſudor, ſuperſtes euaſit.

OBSERVATIO XLV.

Conuulſio flatulenta poſt partum ſaua, candentibus ferramentis perſanata.

PEpererat ſuo tempore fœmina quædam trigenaria infantem, & vix pertranſierant horæ quatuor, quando ſuppreſſo omnino menſtruo, dolor corripit illam in vtroque genu; tibiis, cruribus, & plantis pedum, cum neruorum retractione ſumma, ita immanis & ferox, vt præ doloris ſæuitie, amens, & exanimis è lecto exilire videretur. Acceſſere peritiſſimi Medici, causámque mali tanti rimati, in eam vnanimes deuenerunt ſententiam, vt crederent flatum craſſum, tenacem, & malignitatis participem; neruorum initiis adhærentem, huic tormento occaſionem dediſſe. Sanguinem mittere ex talo, abſurdum erat; nam harum partium debilitato calore natiuo, & humore ex toto corpore præcipite in partes inferas, pedum mortificium poterat timeri. Venam ſecare in brachio, cum lochiis retentis ex partu, temerarium erat. Purgatio per aluum celebrata, inutilis: nam præterquam quòd non eſt facta per locum conuenientem, conuocat humorem ad affectas ſedes, maximè cùm fluxio ſit recentiſſima: Præceptum autem monet, latum 4.*Meth.6. vt ſi in ſuperioribus vlcus conſiſtat, per inferiora ſit purgatio inſtituenda, ſin autem in inferioribus ſit, ſuperiorem ventrem vacuare oportet: At ſi iam fluxio reſtitit, atque in membro inhæſit, deriuare per vicina magis expedit.* Porrò reiectis his duobus remediis magnis, per clyſteres, & appoſitis ter hirudinibus in ſede, corpus vacuare tentarunt, anodynis poſtea intenti. Idcircò fomenta varia parant, ex decocto, herbis & medicamentis calefacientibus, flatus diſcutientibus & roborantibus. Olea applicant eiuſdem naturæ,

ſicut

A ſicut & vnguenta. Et cùm dolor poſt decem dies,
fluxionis maiori impetu, ferociùs inſiliret, valida
ſuperueniente febre, Cardiaca adminiſtrant intus
oblata, vt lapidem Belzaarricum, theriacam, Con-
fectionem hyacinth. & alchermes, & ſimilia: in
gibbero (impoſitis priùs ſectionis tempore femori-
bus cucurbitulis) ter venam feriendam imperant ex
mediana vena. Et cùm ob dolorem ex interuallis per
vniuerſos pedes immiſericorditer recurrentem, ipſa
in animi deliquium incurreret, patri narcotica ad-
mouent. Sed omnia fruſtrà: nam illa magis dolore,
velut rabie percita, vigilans, & delirans, totis pe-
dibus veluti conuulſis, animam veluti efflabat. Vo-
catus ego, ſpretis omnibus, licèt methodicè celebra-
B tis, ad cauterium actuale accedere ſum coactus. Sed
cùm toti pedes dolore eſſent concuſſi, & in ipſorum
profundo vis mali ſita eſſet, & illis vnum ſolùm
cauterium apponere, eſſet inutile, totos à genu
vſque ad ſummos digitos, nouaculis acutis benè igni-
tis cauterizare, ſatius mihi viſum eſt. Quod opus cùm
ſemel eſſet celebratum, & poſt duos dies factis
eſcharis, ichor quidam liuidus emanaret, dolor, &
reliqua ſymptomata omnino ceſſarunt.

OBSERVATIO XLVI.

De Incubo.

Incubo ſubitò emortuus.

FAmiliaris quidam meus in conſiſtente ætate con-
ſtitutus, natiua ſorte melancholicus & triſtis, in
ſomno ſibi incumbere virum nigrum refert, qui cla-
mitare cupienti vocis iter præcludebat, immò illum
vinctum, & affixum tenebat noctibus ſingulis. Hic
me conuenit. Illi periculum palàm facio, & ni exe-
quatur auxilia, hunc fæculentum humorem circa
præcordia inhærentem, & ſuo vapore tetro, fauces,
diaphragma, pulmones, cerebrum, ſenſúſque omnes,
viſis, & ſpectris horrendis offundentem, euacuet, eiúſ-
que malitiam cardiacis retundat, timere medico, ne
in deteriorem labatur affectum. Ille ſubridens me di-
D cteriis obiurgat. Heus, inquit, amice, quid ais? tuas
purgatiunculas flocci facio, contemno, proflo. Hoc
merum eſt phantaſma, ludibrium merum. Nec plura
moratus, me renuente muſæum deſeruit. Ecce, poſt
ſoles duos, intempeſtâ nocte, frater eius, vt miſero
accurram citò, me vocat. Adſum. Video eum in le-
cto iacentem, pallidum, frigidum, aphonum, vix ad
vociferationes oculos aperientem, obliuioſum, ſtu-
pidum, & ſoporoſum. Manu ſiniſtram thoracis par-
tem tango, validiſſimam cordis palpitationem per-
ſentio. Viſis his remedia paro, cucurbitulas admi-
niſtro, ſed ille ſtertore correptus poſt quadrantem,
ſideratorum modo, vitam finiuit. Ne ergo temnas
Ephialtem, qui Apoplexiæ, aliorúmque grauiſſimo-
E rum morborũ eſt præludium: nam *anteceſſor eſt vnius
trium ægritudinum, aut Apoplexiæ, aut Epilepſiæ, aut
Maniæ*, vt ait Auicenna *t.3.tr.5.cap.5.* & deſumpſit
à Paulo *lib.3.c.15.* Noui quendam, qui quamprimùm
ſomno oppreſſus, ſibi videbatur canes nigros in pe-
ctus illabi, & cor violenter comprimi. Hic multis
celebratis, ſola ſtibij ope, euacuato per vtrumque
ventrem tetro humore, conualuit.

OBSERVATIO XLVII.

De Noctambulis.

Noctambulus balneo curatus.

ADoleſcens bilioſus, & gracilis, inter dormien-
dum repente è lecto ſurgebat, arma capientes,
foréſque aperiens, furioſus veluti, & multa obmur-
murans in plateam exibat, & ſolus rixabatur, hoſtes
impetuosè confodere imaginatus, donec in terram
cadens, parum abfuit, quin contorto gladio, vulne-
re ſibi in pectore inflicto, vitam adimeret. Expergē-
factus, timoréque perculſus, ne eodem modo noctu
obambulans maiora pericula experiretur, me ad ſui
vocat curationem. Huic cùm morbus ex nimia ſpiri-
tuum tenuitate, muſculorum, & neruorum robore,
cerebri intemperie ſicca orietur, quorum omnium
cauſa ad ſimiles actiones, iuuante forti imaginatione
impelleretur, præter incraſſantem victum, tetorridi
humoris vacuationem, balneum maximo fuit auxilio.

OBSERVATIO XLVIII.

De Melancholia.

Melancholicus, ingenio curatus.

QVidam in vanam incidit imaginationem, vt ſe
frigere perpetuò arbitraretur, ſicque ardente
Sirio ad ignem continuò accedens, ſe non poſſe cale-
fieri prædicabat, niſi toto corpore vreretur. Quúm-
que clam, furtímque in ignem ſe proiiceret: tandem
vinctus catenis, ſedens ſemper iuxta ignem, hac mi-
ſerabili imaginatione detentus, diem, noctémque
miſer ducebat inſomnis. Pro cuius curatione (quùm
C irrita eſſent amicorum conſilia) hoc ſum machinatus
auxilium. Eum à capite vſque ad pedes ſummos pelle
lanigera cooperio, quæ aqua vitæ priùs benè madue-
rat, cúmque ſic indutum totum comburo. Accenſa
flamma, ipſe per dimidiæ horæ ſpatium conflagrans,
& exardeſcens, ſaltu, tripudiíſque ita lætabatur, vt
illicò ſe ſanum, & nimis calidum eſſe exclamaret,
ſicque depoſita hac imaginatione intra paucos dies
ſanus euaſit. Quare hic omniuarius morbus, ingenio,
& aſtutia curandus eſt.

OBSERVATIO XLIX.

Melancholicus miro artificio curatus.

NObil[illegible]mus quidam Luſitanus, gracilis, hir-
ſutus, niger, cogitabundus, & triſtis, ſponte
nullóque præcedente affectu in eam incidit melan-
cholicam imaginationem, vt peccata ſua nunquam
à Deo eſſe remittenda continuò exclamaret; quúm-
que in hoc agone mœſtus, & macilentus perſeue-
raret, nullúmque ex muliercularum auxiliis, quæ
ipſum ligatum, & ſagarum præſtigiis, incantamen-
tíſque irretitum prædicabant, acciperet iuuamen-
tum, Medicos conuocat, eóſque obnixè precatur, vt
tanto malo auxilium parent, quorum beneficio pec-
cata ſua à Deo ſoluenda eſſe ſperabat; in hoc enim
ſalutis ſuæ cardinem ſitum eſſe alta voce adſtanti-
bus, diu noctúque inculcabat: ſin minùs, cum dæ-
mone, quem quotidie alloquebatur, in æternum, in
mediis inferni pœnis vitam tranſacturum ſe affirmat.
Conſulti Medici. Hi, de morbi cauſa, præſidiiſque
diſputantes, in eam vnanimes conueniunt ſenten-
tiam, vt ſæpiùs purgaretur corpus melanagogis, hi-
rudines ano affigerentur, & excitatis cauteriis in cru-
ribus, balnea, & alia experiretur remedia, quæ te-
trum hunc humorem natiua quadam proprietate in-
frænant, & coërcent, ſimúlque inſomniam, ma-
ciem, triſtitiámque oppugnant. Nec contempsêre
confabulationes, ſalubria amicorum conſilia, ludos,
& alia, quæ animum eius variis imaginationibus
diſtractum poſſent demulcere. Quæ omnia citra fru-
ctum ſunt adminiſtrata vllum. Viſis his alio arti-
ficioſo præſidio vſi ſumus. Nec irritum fuit con-
ſilium,

ſil um. Nam cubiculo rectè clauibus obſerato, nocte m. dia, in tecto, detractis priùs tegulis, Angelus artificialis appaiuit, dextera gladium, læua accenſam facem oſtentans, qui ter cum ſuo nomine vocat, (retrò enim homo erat exili vuce ſermonem pronuncians, quo audito, illicò ille è lectulo ſurgit, Angelum facie decorum, aſpectu pulchrum, ſimplici alba veſte ornatum circumſpiciens, humi proſtratus adorat, illius ſermoni vehementer intentus; Angelus, ſcelera, & peccata omnia, quæque in vita ſua perpetrauerat, omnipotentis miſericordia eſſe remiſſa illi denunciat, & ſic, extincta face, nil ampliùs locutus, receſſit. Ille lætabundus oſtium tumultuosè ferit. Adſunt omnes, quibus hiſtoriam narrat. Antelucano tempore vocantur Medici, quos hilari excipit vultu. Gratulantur illi, iuſtum eum appellant. Ille mox edere incipit, dormit, & ſani hominis munia exequutus; nullum ampliùs malum perſenſit. Melancholici ergò ſi arte curari non poſſunt, induſtria, & fallaciis, quibus ſanari experientia confirmat, curandi ſunt.

OBSERVATIO L.

Melancholia ex ſuppreſſis hæmorrhoidibus orta, excitato ſupra lienem fonticulo, curatur.

BAro quidam illuſtris diu hæmorrhoïdum dolore vexatus, ſingulis menſibus per mariſcas, craſſum fœculentúmque ſanguinem expurgabat: ſed cùm hæc conſueta fluxio ſupprimeretur, metu, & triſtitiâ correptus, fortè reſtagnante tetro ſanguine ad ſuperas partes, incidit in melancholiam. Huic præſidia omnia quæ humorem iſtum ad ſuam originem prouocarent, acta ſunt. Hirudinibus ſæpè aperiuntur mariſcæ, fiunt crurum lotiones ex medicamentis calidis paratæ, ſcarificantur crura, iteratur ſaphenarum ſectio, imperantur melanagoga, conſuluntur balnea, exhibentur Cardiaca, fontanellæ tibiis affiguntur. At cùm omnia fruſtrà tentarentur auxilia, & morbus ferociùs inuaderet, adeſſéntque flatus, & gurgulationes circa ſplenis regionem, ſuprà lienem cauterium impoſito. Vix duo pertranſierant menſes, quando nigerrimi, & fuliginoſi humoris copiâ vacuatâ, omnimodam conſequutus eſt ſanitatem.

OBSERVATIO LI.

De Inſania.

Inſania ex ſuppreſſis hæmorrhoidibus orta, diuturna hæmorrhagia facta per inſenſilem porum in interfæmineo, curatur.

QVadragenarius natiuâ ſorte melancholicus, quùm per periodos ſanguinem tetrum apertis hæmorrhoïdũ tubis diu excerneret, vitam à melancholicis morbis maximè expeditam, huius vacuationis beneficio, tranſigebat. At cùm mulierculatum conſilio, eas cohibere vellet, tantam ſanguinis fœditatem vt effugeret, hæmorrhoïdales venas, vnguento ex aluminis vſti, ceruſæ, & ſublimati vſti puluere, & oleo cydoniorum conſtructo illeuit bis, aut ter. Sed quo euentu audi. Vix octo pertranſierant dies, quando reſtricto omninò ſanguine, regurgitantéque ad ſuperas partes in inſaniam deuenit. At exhibitis melanagogis, & apertis venis hæmorrhoïdalibus ope hirudinum, ab eâ tutus euaſit. In poſterum verò natura morborum medicatrix, & quæ

A per oſſis meditullium peccantem humorem detrudit, vt futuris malis opem ferret, loco reſtrictarum hæmorrhoïdum, vt conſuetam ſuppleret vacuationem ſingulis menſibus per porum inſenſilem in interfœmineo ſanguinem biduò vacuabat. Si foramen, aut locum vnde ſanguis emanabat quantitate vnius libræ luſtrares, nullo modo diſcernere poſſes quâ parte vacuatio facta eſſet. Inſtante fluxu, ſanguis ac ex inciſa vena fluebat. Quoniam verò locus hic grauiſſimis ex defluxione morbis eſt obnoxius, ſaphenæ ſectione ſingulo menſe facta, naturæ motum ſupplere ſtudui, ſed operam perdidi: nunquam motus ille impediri potuit, ſed toto vitæ decurſu vſque ad
B ſeptuageſimum annum, hanc citra moleſtiam patiens vacuationem à morbis ſuperſtes remanſit, poſt quod tempus, effœto iam calore natiuo, & debilioribus viribus factis citra incommodum ceſſauit fluxus ſponte ſua, & ſic vſque ad annum 79. vitam producens, decrepitus iam factus vitam finiuit. Tantæ vtilitatis eſt in melancholicis affectibus vacuatio hæc hæmorrhoïdalis, teſtante Hippocr. *lib.6. aphor.* t.21. & alibi ſæpè cum Gal. vt ferini, melancholici affectus (qualis eſt ille qui à Paulo *lib.3.cap.*16. Lycanthropia, & Auicen. t.3.*tract.*4. *cap.*21. & à Latinioribus, vt refert Manardus *lib.7.epiſtol.3.in init.* Lupina inſania vocatur, in qua homines noctu egreſſi lupos in omnibus imitantur, & donec dies illuceſcat, circa defunctorum monumenta plerum-
C què vagantur,) eius ope curentur, veluti accidit cuidam iuueni natiua ſorte melancholico, ſqualido, ſubnigro, oculis toruis, & cauis prædito, qui cùm per deſerta vagaretur, & in lupum ſe eſſe conuerſum ratus eſſet, truces mores induens in omnes inſiliebat. Hic magno labore apprehenſus, omnia auxilia oblata renuens, ſpontina hæmorrhoïdali vacuatione, & aquæ potu continuo, Epithymo, & Sena decoctæ, & ſiccitata aluo ad mentem rediit.

OBSERVATIO LII.

De Oculis.

D *Ex alapa cæcitas.*

EXorta inter duos milites rixa, quùm alter manu ferreis chirothecis armata, alterum ex alto alapa percuſſiſſet, paucis pòſt horis percuſſus omninò cœcus eſt factus, cauſam quæris cum Amato 7.*cent.*44. facilis eſt reſponſio. Illa enim ad violentum ictum referri poteſt, quo commota materia, ſurſúmque elata, viſionis organa copia ſua occupauit, & ſequuta obſtructione, facultatis, & ſpirituum communicationem impediuit, nullâ in exteriori oculi parte noxa percepta. Hæc eſt potiſſima cauſa apud Beniuen. *cap.*10. ob quam ex alapa quidam Apoplexia ſuborta paucis horis iugulatus interiit. Legendus Marcellus
E Donat. *lib.*2. *de hiſt.mirab.*c.1.

OBSERVATIO LIII.

Cæcitas repentina ex morbo Gallico contracta.

EX perenni morbi Gallici fonte, mala funeſta, miſeranda, & terroris plena repullulare ſolent. Vidimus robuſtum virum, qui poſtquam concubuit cum famoſo ſcorto, poſt tres horas, obortis vlcuſculis, duríſque tumoribus in capitis parte anteriori, ex improuiſo cœcus euaſit. Huic etſi eſſent Alexipharmaca exhibita, cauteriúmque in nucha affixum, reſtitui tamen haud potuit. Tanta eſt Gallici veneni pernicies, ac labes dira.

OBSERVATIO LIV.

De Lachtymis.

Lachryma ſanguinea diu per circuitus recurrentes.

ANnos agitur decimos qointus, ſi rectè recordor, quo moſtroſum exemplum in iouene quodam notaui. Is ſingulis menſibus Vertigine premebatur immani, ita vt omnia illi circumagi viderentur, quo tempore velut fulmine ictus, clauſis ocolis pronus in lecto iacebat, fatous, torpidus, & veluti ſtupidus. Huic poſt validam capitis rotationem ſenſim ſanguis merus per oculorom canthos riuoli inſtar emanabat, quatoor, aut quinque vnciarom quantitate, placidè, ſine dolore, pruritu, ardore, aut oculorum rubedine vlla, poſt cuius excretionem, ſedata in totum Vertigine, & lenitis ſymptomatis quæ bidui ſpatio illum excruciabant, pancraticè viuebat. Ne ergo ob ſanguinis ad ſuperas partes decurſum, cerebri, & oculorum dira ſequerentur ſymptomata, Medicos ad ſui curatiooem conuocauit. Hi cùm hoc malum ex hepate nimio feruore, ſanguinem bilioſum, tenoémque gignentis originem ducere vnanimiter aſſererent, victum frigidum, modicéque incraſſantem inſtituunt, venam ſecant, alterantia propinant, bilioſum humorem clementer expurgant, balnea applicant, fonticulos brachiis, & cruribus affigunt, ſed incaſſum: nam his diu celebratis ſanguineæ lachrymæ cum dictis ſymptomatibus effluere ſingulis menſibus non ceſſarunt. His perſpectis, ante ſanguinis fluxum, tribus, aut quatuor diebus, ſaphenarum ſectionem exequendam imperant, qua retractiooe fluxum retrahi poſſe ſperant. At cùm viderent opus hoc medentium labore, & conſilio perfici non poſſe, à curatione omnino abſtinuerunt, illam naturæ conſuetudini relinquentes, quæ ab coacuatione ſanguinis ordinata non ceſſans, hominem à morbis immunem, vſque ad multos annos, deduxit.

OBSERVATIO LV.

Ex Encanthide malè curata, Rhyas, & perpetuus lachrymarum fluxus, ſubſequuntur.

VBi ex vlcere caro in angulo maiori oculi, iuxta nares, excreſcit, Encanthida vocauêre Græci, Paulus *lib.3. cap.22. rubr.20.* Celſus *lib.7. cap.7.* & Auicenna 3.1. *tract.2. cap 16.* Hanc carunculæ excreſcentiam cùm Chirurgus quidam cauſticis medicamentis abſúmere conaretur, eam imminuit: at ſubiectas glandulas ita attriuit, & exeſit, vt ſubſequuta Rhyade, & maiori angolo dehiſcente perpetuus ſequeretur lachrymarum fluxus, qui multis adhibitis præſidiis, compeſci haod potuit: nam in eo loco glandulæ adſunt, vt humiditatem ſuperfluam ad oculos tendentem ſuſciperent, illóſqoe humectarent, atque irrigarent, ne eorum motu adeò frequenti exiccarentur. *Ne igitur per angulos excrementum effluat, néve aſſiduè lachrymemur, prædictis meatibus corpora hæc carnoſa fuerunt appoſita, quæ prohiberent quidem, ne eculorum excrementa per angulos vacuarentur, ad proprios autem meatus impellerent. Demonſtratio verò eius quod dicimus fuerit maxima, errores in quos ſæpenumero incidunt ij, qui Medicos ocularis ſeipſos nominant: nam acribus pharmacis, aut curatione Chirurgica plus æquo de caruncula reſcindentes, Encanthida, id eſt, carnis in maiori angulo excreſcentiam curantes, effluxum excrementis ea parte aperuerunt, quem affectum Rhyada quidam appellarunt, &c.* Hæc diuiniſſimus Galenus *lib.10. de vſu part. cap.11.* Explicant Spigelius, Bartholomæus Perdulcis, Iacobus Fontanus, & alij peritiores Anatomici, qui, de vtilitate harum caruncularum mira prædicant. Lege de hac lachrymarum cauſa Auicen. 3.3. *tract.2. cap.12.* Illuſtrant Mercurialis *tract. de lachrymis*, Iulius Caſſerius *de ſenſuum Anatomia, cap. de ſenſu viſus.*

OBSERVATIO LVI.

Gutta ſerena ex viſualium neruorum obſtructione, curatio.

NVllum eſt membrum quod tot morborum genera patiatur, & in quorum agnitione pios Medici hallucinentur, quàm oculus, quùm tamen inter inſtrumentalia membra ſit minimum. Et ex multis morbis, vnus eſt *Amauroſis* vocatus, quando ſcilicet abſque manifeſta occaſinne viſus aufertur. Aoicenna vocat viſus deſtructionem. Recentiores *Guttam Serenam* appellarunt. Hoc malo cùm premeretur puer quidam, & illæſo apparente oculo videndi actione prorſos careret, & deſtillatione à capite, per multos annos, per oculos excreta copioſa materia, craſſa, & ſordida, laboraret, hunc, obſtructione inſtrumenti, hoc eſt, viſualium nerooium, per quos vis viſiua ad cryſtalloidem fertur, eſſe affectum depreheodimus (alij meatus viſorios, ſeu opticos neroos appellarunt.) Nam hoc malum in obſtructionem horum neruórum reiicit Galenus *lib.1. de ſympt. cauſ. cap. 2.* & licèt non ſolùm in viſorio neruo, ſed etiam inter vitreum & cryſtallinum, tetiformem & vitreum, choroidem & tetiformem, ſcliroticam & choroidem, poſſet adeſſe aliqua obſtroctio, à qua deferri viſorij ſpiritus prohiberentur, eadem tamen buius affectus curatio erit. Vitium ſanè ab omnibus putatur incurabile. Nos hoc ordine ſumus curatiooem exorſi. Inſtituto regimine recto, celebratiſque auxiliis vniuerſalibus, quorum ope mucoſa excrementa ſunt vacuata, per triginta dies ſudationes imperauimus ex radice Chinæ, quarum vſu copioſus excitabatur ſudor. Deinde cucuphis exiccantibus, & laoacris ſupra caput admotis, raſis priùs benè pilis, vſi ſumus. Maſticatoria, & errhina medicamenta non prætermiſimus, quorum ope, tenax per os & nares excernebatur homor. Vt aores ſpirarent, qoæ cum oculis maximè conſentiunt, cauſticum retro ipſas affiximos, & ſimul ſetonem nuchæ indidimus, vt per has partes vacuaretor humor in oculos delapſurus. Toto, & capite bellè repurgatis, à leuioribus collyriis incœpimus. Primum fuit verbenæ decoctum, puluis oſſis ſepiæ, ſuccus rutæ, fœniculi depuratus, aqoa ſtillaritia ex raphanis, & eorum foliis, Rhodomel, Mel cum marrubij ſucco, decoctum Euphraſiæ, Chelidoniæ. His factis inditum eſt teſtitudinis fel, cum ſaccharo candido commixtum. Vinum album in quo aurum quinquies erat ignitum. At cùm lucem iam aliquantiſper videret, hoc deinceps auxilio, quod licèt videtur contemptibile, eſt tameo mirabilis efficaciæ, viſum recuperauit, qood ita efficitur. Accipe fruſtola porcinæ carnis vetuſtæ, ea in minutiſſimas taleolas ſeca, ſerua in ollula paruiſſima ænea, adiecto ſale, & odorifero vino albo, poſt decem dies aqua ſtillabit, quam ad recuparandum viſom, roborandos neroos viſuales, auferendam obſtruct onem, mirificam opem præſtare fidiſſimo experimento adinueni. Vide Auicen. 4. 3. *tract.1. c.21.* Mercat. *lib.1. de morb. intern.* 20. Manard. 15. *epiſt.* 4.

OBSERVATIO LVII.

De Ophthalmia.

Ophthalmia diuturna, dextra ſaluatellæ ſectione curata.

SInistrum oculum dextro eſſe fortiorem,& videndo præſtare docuit Galeo.*lib.6.epid.ſect.2.com.*44. firmant Manardus 14. *epiſt.*4. Mercurialis *in com.hiſtor.*10.Leuinus 4.*de occult.c.*4. & plures alij,renuat licèt Fortunatus Plempius,acris ingenij vir,qui nuperrimè *lib.4.de Ophthalmographia probl.*47. de hoc argumento diſſeruit.Maior ergo cauſa arguitur,quãdo oculus ſiniſter laborat. Quem cùm per plurium menſium ſpatium grauiſſima Ophthalmia exerceret, ex pluribus auxiliis celebratis, æger opem vix ſenſit vllam. Poſt quæ ad cauterium in nucha acceſſit, à quibus auxiliis minimè leuatus, in temporibus tet arterias ſecare coactus eſt,ſed incaſſum:nam ex temtemporum interuallis, calidiſſima de nouo fluxione ſuborta,doloris ſæuitie premebatur immaniter, adeò vt oculos è propria ſede exilire videretur.Dolor vniuerſalium, & particularium præſidiorum vires contempſerat. Secta fuit deindè vena frontis, hirudines temporibus bis applicitæ, apertæ mariſcæ, adminiſtratum balneum, & parti dolenti diuerſimoda fomenta, & Anodyna impoſita. Hia cùm quieſceret malum, de nouo deinceps ferociùs recrudeſcebat. C Origo mali quæſita,eam ab hepatis ſquallidi,& ignei intemperie calida emanare deprehendimus.Quúmq; hæc pars,nec Epithemarum ope, nec roborantibus medicamentis purgantibus,vt ſero lactis,flore caſſiæ fiſtulæ cum rheo permixtæ, & aliis,effici poſſet vegetior,ne biliosum hũc,& mordacem humorem generaret, ad oculóſque, tanquam ad partem debilem tranſmitteret, vt attemperaretur iecur, dexteram ſaluatellam tundere, præſtantiſſimum auxilium indicauimos, qua bis ſecta, humore ad longinquas partes auocato,æger nunquam ampliùs malum perſenſit.

OBSERVATIO LVIII.

D

Ophthalmia Gallica, Mercurij ope,curata.

FAmigeratiſſimus auctor Vigo, & qui in morbi Gallici natura enucleãda primus omnium priori ſæculo inſudauit,nullum eſſe morbum aſſeruit,qui cum illo complicari non poſſet, in *lib.de morb.gallico,c.*1. cùm ſic habet:*Diuerſos etiam oculorum morbos ab iſto morbo pronatos multoties curauimus, præſertim ophthalmiam à materia frigida cum obſcuritate viſus, &c.* Quidam immania oculorum tormenta per annum integrum expertus,veluti deſperatus à remediis abſtinebat. Huic veluti cæco, coniunctiua tunica, cum ardore,rubedine,pruritu,palpebrarũ aſperitate, puriſque copia per canthos aſſiduè emiſſa, erat inflammata valdè. E Hic plurima iam tentauerat auxilia, purgationes, phlebotomiam,fomenta,balnea,collyria,tum ſicca,tum humida,cauterium in nucca,hirudinum ſuper arterias temporales impoſitionem.Demum nihil non tentatum. Accedo ad eum tanquam cum hydra dimicaturus, acta præſidia inquiro, quæ recta methodo fuerant adminiſtrata. Illicò præter Vigonis auctoritatem, occurrit alia clariſſimi Mercurialis *in lib.de morb.gallico*,quæ ſic monet:*Cùm videritis morbum quempiam communibus remediis non curari, putate eſſe morbum gallicum cognominatum, &c.* His perſuaſus diuinum quidpiam in corpore latere cum Hippocrate diuino *lib.1.progn.aph.*3. ſom diuinatos.Sicque ex ægro cœpi cunctantiùs perſcrutari, num eſſet aliquando paſſus morbum gallicum, aut

A cum fœda, obſcœnáq; fœmina concubuiſſet,omnia negat vnum ſolùm confeſſus,per ſe noctem in lecto huius contagioſi morbi ſuſpicione non carente decubaiſſe. Hoc audito non ſolùm ad roborandum cerebrum, humores ex diuturnitate morbi craſſiores factos abſumendos, firmandas partes mandantes,ſudores decocto ſmilacis aſperæ moliendos cenſeo, ſed ad gallici morbi veneficam vim reſtringendam allinendos impero. His, diebus viginti, attamen citra fructum vſus eſt. Quamobrem licèt in ſuperis partibus premeret affectio, & timor eſſet, ne vacuato humore per os, Mercurij vi, fluxio irrueret in oculos, & ingraueſceret ampliùs affectus: tamen cùm B eſſet diuturnus, & confluentis humoris impetus ſedatus,vnguenta mercurialis, corpore præſertim exquiſitiſſimè expurgato,applicanda cenſui.His admotis dierum ſeptem curriculo,poſt copioſam ſputi vacuationem,dolores miteſcunt, euanuit inflammatio, mitigatus pruritus qui antea percipiebatur in palpebris,cum acrimonia multa, & ſic relicto ſolùm in brachio læuo fonticulo,vt ſpiraret cerebrum;& ſeruato victu, priſtinam recuperauit ſanitatem.

OBSERVATIO LIX.

Ophthalmia ſæua, copioſiſſima vena ſectione curata.

C MOnachum vidi gracilem, & excarnem, ætate 45. annorum, & in victu, vt cæteri ſolent in communitatibus, ſobrium,& abſtemium,qui ſingulis menſibus oculorum inflammatione adeò ſæua cruciabatur, ingenti dolore oppreſſus,vt non expectato Medici, aut Chirurgi aduentu, ſibi ipſi venam in eodem die, humerariam,aut nigrã abſcinderet,& impoſito vulneri digito,iterum, atque iterum fluere fineret,quouſque dolor,tumor,rubedóque euaneſcerent; & ita immanis dolor hominem exercebat aliquando,ex feruentis, prurientiſque ſanguinis copia in has partes delapſi,concitata,vt multoties (res mira) 24.horarum ſpatio decies ſanguinem exhauriret, ita vt ſæpè in animi deliquium incurreret. Is licèt D plurima præſeruationis cauſa fuerit expertus auxilia, aperuerit fontanellas, balnea admiſerit, ſæpiùs clementer purgantia aſſumpſerit,& hæmorrhoïdalibus venis hirudines appoſuerit;tamen ſe nullo alio præſidio quàm hac copioſa,iteratáque vacuatione iuuari confeſſus eſt; nec mireris:nam, vt dicebat Philoſophus Cordubenſis *lib.7.collig.*31.*in fine*: *Monſtra accidunt in arte, quemadmodum in natura.*

OBSERVATIO LX.

Ad Albuginem, remedium expertum.

E PRo Albugine curanda, quæ ſponte ſua ex defluxione catarrhoſa, vel ab vlceribus relictis, vel aliis occaſionibus, oculis adnaſcitur, omnium præſtantiſſimum præſidium eſt hoc,cuius vſu plurimos viſum recuperaſſe expertus ſum.

℞. Maſſæ qua inuitriantur terrea vaſa,vel raſuræ ſuperficiei illorum vaſorum, ſpumæ maris, ſtercoris lacerti viridis, ſalis nitri, ſacchari rubri, an. partes æquales.

Omnia in læuorem redacta, infundantur in decocto aceti & chelidonij,ad mellis craſſitudinem. Iterum ſiccentur, & fiat puluis tenuis:hunc excipe iterum cum melle,lacte equino, & ſucco foliorum raphani, ita vt remaneat liquor craſſiuſculus, cuius guttas quatuor noctu paulatim in oculum immitte, ſpatio viginti dierum, priùs tamen aqua calida abſterſo bene oculo.

OBSER

OBSERVATIO LXI.

De Strabiſmo.

Strabiſmus laqueo ad nucham indito, curatur.

STrabiſmus, ex mente Pauli *lib. 3. cap. 32.* affectus eſt, qui modò reſolutionem, mollitiémque muſculorum bulbum oculi mouentium, modò conuulſionem ſequitur. A ſiccitate conuellente facta ſtraboſitas, vt accidit in febribus acutis, inflammatoriiſque cerebri diſpoſitionibus, lethalis eſt. Ob nimiam humiditatem, vt contingit in pueris, vel lentorum humorum copiam ſi eueniat, curationem recipit aliquando. Ex hac cauſa iuuenis quidam de hoc affectu conqueſtus eſt, qui ne in ſæuiora mala laberetur, ſicut Epilepſiam, Karabitum, Vertiginem, & hos ſimiles morbos, quibus hoc affectu detenti ſunt obnoxij, ex mente Auicen. 3. 3. *tract.* 2. *cap.* 28. medelam expoſtulat. Victû ratio exiccans imperata: corpus, cerebrum, & oculi à ſuperfluo humore mundari. Balnea roborantia capiti, & oculis admota, adhibita errhina, & maſticatoria, decoctum Ebeni ad multos dies ebibitum, cuius ope copioſus mouebatur ſudor. Cauterium in brachio è regione affecti oculi impreſſum. His cùm diu celebratis conualeſcere non poſſet, tandem laqueo vſus eſt ad nucham indito, ex quo cùm ſanies fœtida longo tempore emanaret, ſanitatem omnimodam obtinuit.

OBSERVATIO LXII.

De Epiphora.

Epiphora Mirabilis.

EPiphoram vocat Celſus *lib. 7. cap. 6.* pituitæ per oculorum angulos effluxum: At hoc nomen apud Græcos latiùs patet; comprehendit enim quamcumque humiditatum ad oculos delationem, ſiue per angulos, ſiue per totum oculum fiat, vt patet ex Paulo *lib. 3. cap. 32.* Alij oculi rheuma appellant. Auicenna *loc. cit. cap. 26.* lachrymoſos dicit oculos, ſeu lachrymantes, ſúntque humidi humiditate aquoſa: Coſtæus *in com.* hoc vitium Epiphoram eſſe tetur, adſtipulatur Manardus *lib. 7. cap. 2.* Hoc vitio Adoleſcens bienniò oppreſſus, quùm eſſet temperamento humido præditus, per nares primò multam pituitoſæ materiæ copiam continuò emittebat. Hac reſtricta, fluxio ad oculos cortinans Epiphoram genuit: nam aſſiduè per oculorum angulos, craſſum, & viſcidum humorem, & interdum filamenta alba, lumbricorum modo tenuium, excernebat cum fœtore ſummu, cum quibus aliquando vermiculi, cyronum inſtar, erant permixti. Hic licèt nullam grauedinem, dolorémve capitis haberet, quoniam tamen tractu temporis hic tenax ſuccus in altas cerebri ſedes reſtagnans, & coërcitus in oculorum centro periculoſos harum partium minatur morbos, de ſalute ſua illi conſulo, vt ſit ſollicitus. Quare victum exiccantem præſcribo, ſanguinem è mediana exhaurio, oculos, & cerebrum, hoius mali fontem, à craſſo humore ſæpius repurgo. Caput tabellis aſſumptis roboro, exiccantibus vtor detoctis, cucuphis munio. Balnea naturalia adminiſtro, ſudorifica parata ex radice Chinæ, & Smilace aſpera impero; cauteria in brachiis, & nucha affigo. Cruſtas candenti ferramento circum caput excito. Arterias in temporibus aduro, vt ſic intercipiatur fluxio in oculos expirans, frequenter errhinorum ope cerebrum euacuo. Demùm cùm æger ob habitualem cerebri debilitatem, viſus hebetudinem pateretur, & cæcitas immineret, in ſyncipite cauterium actuale impono. Ichores quindecim diebus emanarunt in copia multa, at citra leuamen vllum: vt tamen fluxio per ſynciput emanaret, iterum huic parti veſicatoria admoueo, quare vlceribus diu fluidis factis, natura peccantem humorem per ea excreuit, & paulatim fluxio ceſſauit ruere in oculos, & ſenſim ac ſine ſenſu, purgatione quater in anno celebrata, æger priſtinam recuperauit ſanitatem, & ſi fortè per vlcera, quæ veſicatoriorum beneficio ſemper erant aperta, non emanabat humor, illicò oculorum caligine tentabatur. Adeò difficilè eſt naturam à conſueta vacuatione detrahere. De Epiphoræ curatione præter cæteros legendus Riolanus *lib. de morbis oculor. cap. 4.*

OBSERVATIO LXIII.

De Palpebris.

Palpebrarum Morum cauterio curatum.

FOEminæ cuidam à marito in oculo læuo vehemens inflictus eſt pugnus. Paucis poſt diebus ob commotum humorem in palpebræ ſuperioris externa parte versùs angulum maiorem, tumor durus grandinis inſtar eſt enatus, qui nullis vnquam emollientibus, & diſſoluentibus cedens, trium annorum ſpatio ad tantam duritiem, paulatim accreuit cum indolentia ſumma, & nucis iuglandis magnitudinem ſuperauit, vt morum Auicennæ diceres deſcriptum, 3. 3. *tract. 3. c. 11.* vel ſi Crithen Celſi *lib. 7. cap. 7.* vel Chalazium Pauli *lib. 3. cap. 22.* vocites, non errabis: dummodo conſtet hunc tumorem ex hordeolorum, aut nodorum numero eſſe, qui à gypſea pituita, terreno humori permixta, ortum docit. Cùm enim fœmina hæc deſtillationibus eſſet obnoxia poſt percuſſionem, ad læſam partem, huiuſmodi materia pauxillatim confluxit, accedente inordinato victu, & potu pleniore, quo dum laborabat, vtebatur. Illa ad depellendum vitium turpiſſimum, & moleſtiſſimum, curationem implorat. Medentes vocati. Hi obſeruato priùs regimine, ſæpiùs expurgato corpore, fonticulo, qua parte oculos afficiebatur, in brachio adaperto, vt ſpiraret cerebrum, totum in inciſione curationis cardinem reponunt, nam ſic ſcalpelli vi inciſa cute quidquid intùs humoris eſt, extrahendum eſſe rati ſunt; ſed illa ab hoc auxilio, Chirurgorum carnificinam experiti recuſans, omnino abſtinuit. Alij curationem per ligaturam cum ſerico, aut filo tenuiſſimo aggreſſi ſunt, at fruſtra: nam radicis durities renitebatur valdè. Quidam decoctis emollientibus, & emplaſtris, vt viperino, de mucilaginibus, & aliis curare tentarunt, ſed incaſſum: quùm lapidoſitas nimia omnia contemneret. Omnes cauterium recuſarunt ob partis præſtantiam, ne fortè efferari & irritari humor poſſet, & vlcus cancroſum repullularet, quod timuit Vigo *lib. 4. de vlceribus c. 12. de moro palpebrarum.* Iterum conſilium adhibitum. Ex omnibus quidam, tumorem hunc ſaxeum, nullo alio auxilio, quàm candenti ferramento emolliri poſſe ſperabat. Huic ex omnium voto curatio demandata: bis cauterium impreſſit me præſente, prima vice in vertice, ſecunda in latere tendente ad angulum paruum, ne ignis vis carunculam lachrymalem offenderet. Affixo cauterio, aquoſus, melleúſque humor cum ſanguine mixtus effluxit, & tumor minor eſt factus. Reliquum tuberculi corpus puluere præcipitati, priùs roſacea nutriti eſt abſumptum, ſimúlque eodem auxilio radices eradicatæ. Putrilago quæ mortuæ illi excreſcentiæ adhærere ſolet, aptis medicamentis abſterſa, & ſic vlcus cicatrice obductum. In hac curatione

nihil accidit ſiniſtri, exceptis vlceribus quæ in ſuperciliis, & genis interdum emergebant, quæ ſectione venæ, & impoſita roſacea cum muliebri lacte ſtatim ceſſabant. Procuratione Mori palpebrarum conſule Arabum ſcientiſſimos. De ſimili tumore videndus Amatus 5. *Cent.* 99.

OBSERVATIO LXIV.

Palpebris reſolutis, remedium eximium.

QUidam cùm per niuoſa loca, vigente bruma, iter faceret, in palpebrarum incidit reſolutionẽ, nam ablato ſenſu illarum, nec ſuperas, nec inferas palpebras mouere poterat; adeò enim inter ſe cohærentes habebat, vt ſolùm cum ſpecillo, aut vnguibus eas ad videndum attollere poſſet. Huic, præter totius, & capitis prouidentiam, vnguentum ex balſamo cum aqua vitæ commixtum, quo cilia, & palpebras illinebat, pluribus iam tentatis, ſummo fuit ex vſu.

OBSERVATIO LXV.

Phthiriaſi palpebrarum, optimum præſidium.

IN toto corpore, palpebriſque oculorum pediculos innaſci, veterum doctiſſimi, locis citatis, confirmarunt, de quorum cauſa, materia, generatione, loco, inter alios, ſat multa, doctè tamen proponunt Marcellus *lib.* 1. *de hiſt. mirabil. cap.* 5. & Mercurialis *lib.* 1. *de morb. cutaneu, cap.* 7. Quidam ita pediculis in ambabus palpebris vexabatur, vt præ pruritu, & dolore plures noctes inſomnes duceret, ophthalmiáque corriperetur. Præter vniuerſalem vacuationem plura tentata ſunt auxilia, ſed rebelle malum huic ſolùm ſuccubuit; quod fidiſſimo experimento ſæpè ſum expertus.

℞. Argenti viui ℥ ß. Extinguere cum humana Saliua, & cum puluere Staphiſagriæ fiat vnguentum. Hoc lin mento palpebras illine.

OBSERVATIO LXVI.

De Aurium dolore.

Auris dolore diro oppreſſus, impoſito intra aurem Opio, emortuus.

HIſpanus quidam auris vehementiſſimo oppreſſus dolore plurimos dies inſomnis egit, in quibus vniuerſalia, & topica auxilia ſunt celebrata, ſed contra ère nihil. Hoc cruciatu miſerabiliter afflictus Pſeudomicorum opem implorat. Hi, vt ſunt ignari, & audaces, medicamenta ex Opio ad prouocandum ſomnum, ſedandúmque dolorem intra aurem imponenda conſulùere: quo iniecto, poſt horam paucò quieuit, illico tamen ingenti tremore concuſſus, ſtupidus velati, & amens remanſit, & præcedente vertigine potentiis omnibus deinde extinctis, veluti ſideratus perpetuò obdormiuit.

OBSERVATIO LXVII.

Auris dolore inflammatorio æger concuſſus, impoſito ſuppoſitorio opiato, extinctus.

AVrium dolorem acutum, & maximè cum febri continua, ac vehementi, periculoſum eſſe, memorabili quadam ſententia docuit Hippocrates *lib.* 3. *rob.* 13. periculum enim ab eo delirij, mortiſque imminet. Quo cùm lancinaretur quidam diebus tribus, & cætera non iuuarent auxilia, Medici conſilio ad prouocandum ſomnum, ſopiendúmque dolorem,

A ſuppoſuit opiatam glandem, ſed cùm hic ex vigiliis, & dolore debilis eſſet, ea appoſita, natiuóque calore extincto, ſupremo ſomno correptus eſt. Hoc multò antè docuit Auic. *lib.* 3. *tract.* 1. *cap.* 4. *in med.* 5. *& iam teſtati ſumus nos vidiſſe, qui ſuppoſuit ſibi collyrium ex opio, & mortuus fuit.*

OBSERVATIO LXVIII.

Verminatio in auribus.

PVer quinque annorum aſſiduis diſtillationibus aſſuetus, continuò per aures, fœtidam, cœnoſàmque illuuiem emittebat. Ecce vno die auris ſpuma
B obturata viſa eſt, & per interualla motus quidam percipiebatur in ipſa rei cuiuſdam quæ eminere videbatur. Parentes rei nouitate ducti, me vocant; abſterſa à ſpuma aure, capita multa apparuere, quæ inter ſeſe ſubſultare videbantur, quorum vnum cùm altiùs emineret, volſella exemplum, vermem eſſe fidem fecit, ſimilem eis qui in vetuſtiori caſeo gigni ſolent. Hoc ablato, ſeptem qui remanſerant ſimili modo educti ſunt. Auris ipſa decocto lupinorum, & abſinthij abſtergitur, purgatio inſtituitur. Poſt quatuor menſes, alia auris ſimile infortunium ſenſit. Extractis ab ea quinque vermibus, repurgato benè corpore, cerebro roborato, ſudorificis ex Smilace aſpera exhibitis, fontanelláque in brachio adaperta, nul-
C lum ampliùs malum eſt expertus. Memini me aliquando, ter, vermiculos multos intra aures ex ſordida materia generatos vidiſſe, qui ſyronibus erant maiores, alij tam paruuli, vt vix videri poſſent.

OBSERVATIO LXIX.

Auris dolor inflammatorius, cucurbitula ſcarificata retrò aures, euanuit.

DIuinus ſenex *lib.* 2. *epid. ſect.* 6. *poſt med.* ſic profatur: *Ad auris dolorem cucurbitam affigito, &c.* Hæc memoranda ſententia ſummam attulit opem miſero cuidam, qui ex dolore auris atrocis malè habens, omnibus præſidiis deſtitutus, vigil, debilis, &
D amens factus, continuò febriens, in horas moriturus ſperabatur. Hic cùm ex venæ ſectione, cucurbitulis, coſtis, humeris, collo affixis, reuellentibus clyſteribus, expurgantibus, cæteriſque reuulſoriis auxiliis, ſicut & Anodynis intra aurem inditis, nullam ſentiret vtilitatem, cucurbitula ſcarificata, iuxta aurium glandulas applicita, leuatus eſt; extracto enim copioſo ſanguine, inflammationéque reſoluta, huius auxilij beneficio, omnino ſanus permanſit.

OBSERVATIO LXX.

De Surditate.

Pro Surditate antiqua, præſidium certum.

E INueterata ſurditas, contumax malum eſt, & ferè immedicabile, qua cùm iuuenis quidam, nullis proficientibus auxiliis diu premeretur, excitato ſponte vlcere in radice auris, & ſex menſium ſpatio, ſorditie emanante, auditum perfectè recuperauit. Hoc experimento audacior factus, in aliis in quibus plura remedia fruſtrà erant celebrata, fonticulum in eodem loco aperui: Vel ſi ex vtraque aure non audiebat æger, in ambabus cauterium affixi, ex quibus cùm ſanies multa emanaret, omnino ſani facti ſunt. Quod præſidium ſi fortaſſe non iuuaret, optimum erit vaporem calentis amurcæ, id eſt, fæcis olei, per meatum auditorium recipere.

OBSERVATIO LXXI.

De Parotidibus.

Vſtio in Parotidibus, ſulutaris.

PArotides in laborioſis febribus, & maliguis, critico modo euenientes, humore craſſo, & multo à natura ad aurium glandulas expulſo, breuem admodum ſolutionem prænunciare, docuere Hippocrates *in lib. 1. epid. ſect. 1. text. 10. in Coacis præſagiis, & prædictionibus.* Paul. *lib 3. cap.* 28. Tral. *lib. 3. cap. 7.* Auic. 1. *3. tract. 4. cap. 8. &* 4. 3. *tract. 1. cap.* 24. At licèt hoc verum ſit, ſæpè tamen non ſunt minùs lethales, quàm febris ipſa cui superueniunt, nam multoties non accreſcunt, ſed retrocedunt, quod eſt periculoſum, ex Hip. 6. *epid. ſect.* 4. *text.* 1. Et ſi accreſcunt, viget tamen febris, quæ natiuum ignem depopulatur deinceps. Aliquando eueniunt morbo exiſtente crudo, & ſuppuratis parotidibus mors contingit, vt *Cratiſtonactæ, & Pictoris*, contigit *ancillæ lib. 1. epiſt. ſect.* 2. 84. Interdum humore intra venas concocto, parotis non æquabiliter matureſcit, quod reprobat Hip. 6. *epid ſect.* 1. 13. Frequenter abeunt in ſcirrhum, fiſtulam, & vlcera praua, vt accidit *Clazomenio 1. epid. ſect. 3. text.* 27. Hæc omnia in peſtilenti ſæua conſtitutione accidiſſe ſum expertus anno 1600. nam in peſte, febribus peſtiferis, omnia hæc, apparentibus parotidibus, contigiſſe vidi, adeò vt plures, pulicari febri prehenſi, occumberent, quibus parotides exoriebantur. Medici tanto infortunio perterriti aliam excogitàrunt curandi methodum: nam apparente abſceſſu, & tantiſper excreſcente, citò, nullâ expectatâ ſuppuratione, vſtione vtebantur in ipſo tumore: ſic enim infixo cauterio, materiâ per ipſum vlcus expurgatâ, omnes ferè à morte euadebant. Cauterium ſit ex auro: nam præterquam quòd hoc metallum Cardiacum eſt, ex illo conſtructum cauterium, probatiſſimum, apud Auic. 4. 1. *cap.* 29. & *lib. x. tract. x. cap.* 78. Albucaſim *lib. 1. de cauter. cap.* 1. quoniam vlcus exortum minùs ſordeſcit, & citiùs conſaneſcit.

OBSERVATIO LXXII.

De Narium morbis.

Prodigioſa narium hæmorrhagia, cauterio in planta pedis affixo, curatur.

MIræ ſunt narium hæmorrhagiæ, ex quibus vſque ad 40. libras ſanguinem profluxiſſe auctores fidiſſimi conteſtantur. Nos in muliere gracili, & excarni, ex hac parte, intra ſeptem dies ad triginta libras ſanguinis effluxiſſe vidimus. Nec dubites: nam vt optimè dicebat Galenus *lib. 6. epid. ſect.* 3. 29. *Multi haud modicâ ſanguinis copiâ redundant, graciliſſimi tamen ſunt.* Hæc ergò fortè ob ſanguinis tenuitatem in tam copioſum fluxum lapſa eſt. Auxilia pro tanto malo applicita, fuêre hæc: Victus incraſſans, reuellêria auxilia, perfrictiones, & vincula crurum, cucurbitulæ applicitæ plantis pedum, tibiis, Hypochondriis, & coſtis, ſanguinis miſſio, iterum atque iterum, parca, & per vices adminiſtrata. Fronti, naribus, genitalibus frigidiſſima medicamenta appoſita. Philonium Perſicum exhibitum. Requies Nicolai frequenter in iure auis diſſoluta, adiectâ plantaginis aquâ. Metus inopinatus illi incuſſus, terrores ſubiti illati. Tota facies, frigidiſſimâ oiuali aquâ, irrorata. Demùm multa addidimus agglutinantia, ſtyptica, & exiccantia, & quæ à ſpecifica forma huic fluxui reluctari creduntur. Denique cùm viti-

A ribus eſſet exanimis, appoſito cauterio actuali in vtraque planta pedum, laceſſita natura, & irritata præſidij vehementiâ, curſum ſanguinis retraxit, & ea, Deo auſpice, omnino hæmorrhagiâ ceſſante, ſanata eſt. Quidam, ex acri catarrhosâ defluxione, quæ in fauces continuò emanabat, nocte quidam ex ore magnam ſanguinis copiam expuere cœpit. Perſpecta origine à qua ſtillabat cruor, inuentum foramen in rauinâ venâ, quæ à mordaci humore exeſa fuit, ita amplom, vt lentem magnam occuparet, ex quo biduò riuuli copioſi fluxêre, adeò vbertim, vt librarom viginti pondus adæquarent: Intra foramen, formulæ oblongæ, nuclei pinei inſtar, admotæ, paratæ ex gypſo, puluere gummi Arabici, B Aloës, Thuris, Sanguinis Draconis, Boli Armeni, pilorum leporis minutiſſimè contritorum, Hæmatitis, cum albumine oui. Reuellentia auxilia adminiſtrata, & alia quæ ſanguinem cogerent, & incraſſarent. Quibus, nec narcoticis, cùm hæmorrhagia compeſci non poſſet, cauterio in eadem pedis parte indito, ceſſauit omnino; foramen verò apertum ope ſarcoticorum, generata carne, natura occluſit.

OBSERVATIO LXXIII.

Turundæ craſſa, & concreta, per nares excreta, curatio, qua hominem tandem ad interitum duxit.

C FAber quidam lignarius, naturâ pituitoſus, & temperamento humidus, ſæpiſſimè apud me conqueſtus eſt, quòd à longo tempore quater, aut quinquies in anno turundam dimidij palmi longitudine per nares emittebat, quæ craſſitiem calami ſcriptorij, æquabat, muco obſitam, & concretam. Hanc præcedebant rotatio capitis, ingens Cephalalgia, oculorum obtenebratio, obliuio omnium rerum, ſopor, & totius capitis grauamen, quæ omnia triduò ante excretionem eum excruciabant, Quâ excretâ alacriter viuebat. Ne tamen in poſterum aliqua ſuborirentur, quæ damnum grauius inferre poſſent, Medicos conſuluit. Sed cùm morbus ex cerebri frigida, & humida intemperie ortum duceret, exiccantibus, D & roborantibus debellandum eſſe arbitrantur. Purgationes miniſtrant, decoctum radicis Chinæ, ad triginta dies inſtituunt, errhina imperant, conſulunt maſticatoria, pileis, & lauacris exiccantibus capiti raſo applicitis ſuperfluam abſumunt humiditatem, brachio cauterium affigunt, tabellas, & conſeruas roborantes parant. His celebratis toto anno nullum malum perſenſit. At ob partem curatu difficilem, hoc eſt habitualem cerebri intemperiem, quæ cùm diuturna eſt, difficulter corrigitur, cùm de nouo, regenerato humore crudo, recrudeſceret affectus, iterum, turundam craſſiſſimam, iiſdem, ſed E ſæuioribus præcedentibus ſymptomatis, magno cum labore, ſternutationis ope, excreuit, & fatuus deinceps, & ſoporatus remanſit, qui poſt tres dies, ob copiam multi humoris in cerebro latentis, ſubitò Vertigine tenebricoſa, & tandem Apoplexia correptus, diem ſuum obiit.

OBSERVATIO LXXIV.

De Vitiis faciei.

Guttæ roſaceæ curatio.

ERuditiſſimus Manardus *lib. 7. epiſt.* 2. aurea, in qua de nominibus morborum externas partes occupantium diſſerit, in facie fieri refert quoddam malum, quod guttam roſeam plures appellant. Vigo *lib. 4. de vlcerib. c.* 19. *guttam roſaceam* nuncupauit: &

Google

eſt quadam rubedo extranea circa naſum, & maxillarum poma, qua cum puſtulis cruſtoſis ad modum parua lenticula affligit, & eſt vnum ex ſignis coarguentibus principium lepra. Hanc patiebatur iuuenis quidam Luſitanus, pulcher facie, & decorus aſpectu, qui hyberno tempore, calore ad interiores ſedes adacto, annorum quinque ſpatio, puſtulas vlceroſas, totam faciem deturpantes, habebat, & à quibus ichor emanabat flauus ita acris, & mordax, vt ob nimiam caliditatem, carnem exederet. Verno tempore pancraticè viuebat, parentibus cùm poris tranſpiraret corpus. Incidit in hoc vitium ex aſſiduo piperis vſu, quo in puluerem redacto veſcebatur; quâ de cauſâ iecur immensè incaluit. Et cùm timor eſſet, ne in Elephantiaſim, vt ferè ſolet, commigraret affectus, ipſéque tantæ turpitudinis moleſtiâ afflictus, ſubtriſtis vitam duceret, me conſuluit. Auxilia actitata inquiro. Inuenio fuiſſe phlebotomiam ex iecoraria ſæpiùs repetitam, vacuationem per purgantia medicamenta, & refrigerantia apozemata, celebratam, ſerum lactis caprini ſimplex, & neſcio quæ localia exiccantia in facie applicita vnguenta; quibus, nec balneo cùm non leuaretur, immò recrudeſceret affectus, Medicus tandem, omnia ſe iam fuiſſe exequutum auxilia arbitratus, cum eo laborioſè luctatus, tanquam ab incurabili morbo, receſſit. Ego cùm à iecore nimiùm excalfacto, & retorrido, velut à prima origine promanare hunc morbum intelligerem, & habitualem in eo calidam intemperiem deprehenderem, ob quam hepar, nidore veluti quodam, infectum, vel ex puriſſimo alimento, calidum, bilioſum, exaſſatúmque humorem generabat, in auxiliis vehementioribus, & alio modo paratis, inſiſto, quæ non ſolùm iecur refrigerare, ſed vnà roborare viſcus nata eſſent. Qua de cauſa per menſem ſero lactis caprini vſus ſum, in quo alternis diebus madebant tum Rhab, Myrobalan, ſena, Epithym. Polypod. pulpa Caſ. Syrup. fumar. Maioris, Cichor. Nicol. Endiu. Gentil. de Sena, de Polypodio. Poſt hæc iterum in balneum miſimus, & duabus horis à balneo, ſyrupum ex iure pulli gallinacei, priùs refrigerantibus medicamentis ſaginati, & decocti, confectum offerebamus. Hirudines bis mariſcis affixæ, quarum ſuctu, ſanguinem æger, ſuper vas aquâ calidâ plenum ſedens, emiſit grumoſum, fæculentum, & nigrum. Verùm cùm malum, iis celebratis, ferociùs inſoleſceret, vt humor ex partium diuturnâ debilitate neceſſariò gignendus ad imas, contrariáſque deferretur corporis partes, & ſpirarer iecur, fontanellam in dextro crure aperiendam curaui, ex qua, cùm impura ſordes emanaret, ſeruato regimine victus, & exiccatis omnino vlceribus, obeſior factus, priſtinum nitorem recuperauit, neque vnquam ipſe malum perſenſit. Hæc fuit huius Lernæi morbi, qui iuuenem miſerè, diúque cruciauerat, Herculea clauа: nam, vt rectè dicebat Mercurialis *lib. de decorat. cap. 13. de maculis faciei: Præter hæc ſi in vllo caſu cauteriorum vſus vtilis eſt, procul dubio in hoc, vt viderim ſolis cauteriis cruribus affixis, rubedines faciei penitus eſſe deletas.*

OBSERVATIO LXXV.

Guttæ rubræ curatio.

G*Vttam rabidam, ſeu rubram vocant Medici, quando eum maligno tumore facies intensè rubeſcit, cum moleſtia ſumma.* Hoc vitio cùm laboraret quidam, & iam importunè vexatus, multiplicia expertus eſſet auxilia, quæ bilem retorridam expurgarent, deleteriámque vim humoris ſimul retunderent, (aderat enim Gallicæ luis ſuſpicio) de quorum numero ſunt vacuantia, balnea, fontanellæ in brachiis, & dextro crure apertæ, vnguenta mercurialia, parti ipſi, & toti adminiſtrata, lactia caprini ſerum, ſaluatellarum ſectio, his nec tantillum leuatus eſt: ſed cùm adeſſet in facie calida intemperies, ob quam optimum alimentum, calor partis, in reprobum ſuccum conuertebat, neque refrigerantia, & exiccantia medicamenta parti affectæ admota poſſent eſſe ex vſu, octo hirudines in facie apponendas curo, quibus affixis, & extracto craſſo ſanguine, fœdo, & nigro, ita leuatum eſt malum, vt poſt paucos dies puſtulis euaneſcentibus, nunquam recrudeſceret.

OBSERVATIO LXXVI.

Ad formicam faciei corroſiuam, celebre auxilium.

INter cætera præſtantiſſima auxilia, quæ, ad Herpetem exedentem, ſeu Formicam corroſiuam in facie ſubortam, à Medicis imperantur, hoc eſt nulli ſecundum, præcedentibus generalibus auxiliis celebratum. Accipe lanam albam, quam tonſores ex pannis tondere ſolent: hæc vſta in teſta, nigerrimum acquirit colorem, tritâ, & Roſaceâ, aut Plantaginis aquâ permixtâ, atramentum ſcriptorium repræſentat. Hoc liquore vlcus circumcirca illine, mirabilem experieris vtilitatem: nam vlcus ſenſim exiccatur, & non ampliùs ſerpit.

OBSERVATIO LXXVII.

Pro nigredine faciei, præſidium exoticum.

PRo nigris maculis poſt morbum Gallicum, aut exanthemate derelictis, pro fœminis quæ natiuâ ſorte nigellæ ſunt, & tantoperè anguntur, vt vultus, colore, ex albo & rubro permixto decoretur, & pro aliis quæ maculas habent faciem deturpantes, vix reperies auxilium quod hoc ſit excellentius. Apud *Braſilienſes* præſertim iuxta ciuitatem vocatam *Pernambuquo* creſcit arbor quædam in nemoribus in multa copia, quæ vocatur ab incolis *Coqual*, eſt arbor notiſſima, lentiſco ſimillima. Huius corticem, ſi libræ vnius pondere in minutiſſima fruſtula diſſectum in ſexdecim libris aquæ, adiectis vnciis duabus aluminis decoquas, quouſque abſumatur pars dimidia, decoctum, colatum priùs, remanebit tam purum, & purpureo colore ita inſignitum, vt oſtri, aut papaueris rubri colorem æmuletur. Hac aquâ, ſi faciem abluas, præterquam quòd maculæ nigræ, rubrum ſplendentem colorem acquirunt, vultus ita roſeo colore ſuffunditur, vt fœminæ hac de cauſa, hoc decocto, veluti fuco rubro ad pulchritudinem conciliandam, faciem, labráque abluentes, formoſiores multò fiant, & magis ſpecioſæ. Hic purpureus, & pulcher color octiduò firmus perſiſtit, nec elui poteſt, etſi vultum abluas multoties aquâ. Tranſacto hoc tempore, nigricantis roſæ vultus induit colorem, & paulatim poſt quatuor dies remittitur omnino. At maculæ quæcumque eæ ſint in poſterum minimè repullulant. Quo decocto ſi iterum, antequam remittatur color, faciem laues, de nouo priſtinus purpureus color inſurgit. Vtinam Mercatores Luſitani, & Hollandenſes huius arboris cortices ad nos deferrent, quorum ope fucus pro fœminis parari poterat cæteris præſtantior, & innoxius: nam ex Arſenico ſublimato, Cerusâ, Camphorâ, & aliis ad decorem linimenta conſtruunt, quibus miſeræ incantæ, faciei rugas, gingiuarum vlcera, dentium nigredinem, cariem, oris fœtorem, loco pulchritudinis extemplò experiuntur.

OBSER

OBSERVATIO LXXVIII.

De Vitiis linguæ.

Lapis ſupra mucronem linguæ enatus.

NObilis quidam catarrhoſis defluxionibos valdè obnoxius, quùm in parte linguæ externa iuxta mucronem, tumore inſigni, & dolorifico quateretur immaniter, Aphonus qoaſi factus, Chirurgum vocat. Hic lauacra emollientia, & lenientia conſuluit, factàque inciſione, lapillus ſe prodit (citra ſperatum pus,) duriſſimus, læuis, ad magnitudinem nucis auellanæ, quo, volſella vi ſumma extracto, tumor euanuit, & vulnere integrè ſanato, æger obtinuit ſanitatem.

OBSERVATIO LXXIX.

Verruca Gallica, in mucrone linguæ enata, hiſtoria, eiúſque curatio.

FAllopius Medicus omnium calculo doctiſſimus, inter omnes *lib. de morb. Gallico, c.* 88. verrucarom curationem propoſuit eleganter, quas renaſci in balano, ano, gutture, radice lingoæ, palato aſſeuerat. Ego præter plures in his partibus renatas, in mucrone linguæ exortam vidi in gallicato ægro, ad nucis iuglandis paruæ magnitudinem, ex qua patiebatur vocis læſionem; nam ſermonem articulatum non proferebat, nec alimenta in ore rectè conterere poterat, quare liquida ſolùm eſitabat. Pro huius eradicatione, præter vniuerſalia auxilia, ſudorifica tentantur, topica parti apponuntur, ſed incaſſum. At cùm ferramentis ignitis, & medicamentis cauſticis multoties eſſet inuſta, & ligata funiculis materia erodente imbotis, in pediculo, quo carni tenaciter adhærebat, non ſolùm Chirurgorum operationem multoties deloſerat, immò excitata phlegmone, dolore, & ob attractionem humoris ſuperueniente angina, cui venæ ſectione eſt occurſum, Medicos à ſui curatione deterrebat, maximè cùm hæc eſſet de earum natura, quæ *Myrmecia* dicuntur, qoæ ſi perfricentur, aut tractentur, ponctionum ſenſum maiorem inferunt, ac ſi pars attrectata formicarum morſibus vellicaretur. Æger his preſſus anguſtiis, Medicos pacta liberali mercede rogat, vt pro ſui ſalute veterum, & iuniorum monumenta reuoluant. Ego ſtipendij compendio adductus, amicos tota nocte conſului, hoc eſt, libros. Multas pro tanto malo remediorum myriades inueni. Octiduo tentaui. Omnia fruſtrà. Vltimò adij Lacunam *lib. 2 in Dioſcorid. in comm. cap.* 171. qui pro verrucis curandis, nullum aliud præſidium vtilius eſſe inculcat, quàm Chelidonij maioris folia (vulgò herbam hirudinariam vocant) piſta, cataplaſmatis forma ſuper verrucoſam partem imponere. Ad ægrum lætabundus accedo remedium experturus, & emplaſtrum exertæ liogoæ appono lineo panno inuolutum, & in medio linguæ triplicato filo ſuauiter ligo: Non pertranſierant dies duo, quando verruca omnino contaboit, ita vt filo ſerico io radice ligata, illicò exciderit. Hoc exemplo edoctus, plures in volis manuum, & plantis pedum renatas, quæ miſerrimè ægros excruciauerant, radicitus hoc facili, ac certiſſimo auxilio extirpaui.

OBSERVATIO LXXX.

Linguæ portentoſus tumor, hirudinum ſuctu, curatus.

CVtatio mita. Illuſtri cuidam Gallo poſtquàm poculis more patrio cum ſociis decertaſſet, ex
A nimio vini potu adeò lingua in portentoſam magnitudinem aucta eſt, vt vix deglutire, aut reſpirare poſſet, & ſic toto corpore liuidus, nigricante facie, ac ſubtumida, velut ſtrangolatus cùm in horas moriturus ſperaretur, & plura vacuantia, reuellentia non iuuarent auxilia, impero, vt quatuor magnæ hirudines, filo tenuiſſimo in caodice apprehenſæ, linguæ, (quam exertam habebat) affigantur. Sed quo euentu audi. Ita adhærentes ſuxerunt, vt breuiſſimo tempore ipſam exilem, tenuémque relinquerent, & ſic æger à periculo ſummo euaſit immunis.

OBSERVATIO LXXXI.

B *Ingens linguæ tumor, ipſa ſcarificata, ſanatur.*

DEcem annorum puero ex catarrhoſa defluxione adeò lingua in ingentem magnitudinem accreuit, vt ipſius ore contineri non poſſet, cui cùm reuellentia per venam ſectam, collo, dorsóque impoſitas ſcarificatas cucurbitas, & acres clyſteres eſſent acta auxilia, & linguæ tumor mollis, laxúſque eſſet, ſcarificare linguam profundè, ſalubre mihi viſum eſt præſidium, quo celebrato, linguáque cum ſalita aqua abluta, (ne glutinarentur ſciſſuræ) tanta aquoſi humoris vacuatio facta eſt, vt illicò æger recuperauerit ſanitatem.

C
OBSERVATIO LXXXII.

Linguæ reſolutio, ſectis raninis curata.

LInguæ caro eſt mollis, rara, laxa, ſpongiæ inſtar; hanc membrana tegit tenuiſſima, ori & palato communis, in quam nerui tertiæ, & quartæ coniugationis expanduntor, qui per ipſam diſſeminantur. His reſolutis, & à cerebro damno mutuato, intercepta videlicet via, & à craſſo ſanguine obſtructa, impeditóque libero commeatu facultatis tam motricis quàm ſenſificæ, in paralyſim totius linguæ quidam adoleſcens incurrit; nam guſtum, motum, & loqoutionem omninò amiſerat. Hic varia tentauit auxilia quæ pro reſolutione vniuerſali imperari
D ſoleot. His factis, cauterium nuchæ affixit, decoctum Ebeni per multos dies ebibit. Roborantia ſæpiùs aſſumpſit, apozemata, tabellas, opiatas. Poſteriori ceruicis parti, & retro aures diuerſimoda appoſuit vnguenta. Hæc profuère nihil. At cùm eſſet robuſtus, & plethoricus, vt maxillæ ruberent, ex venis ſub lingua bis ſanguinem exhaurio, Auicennæ auctoritate commotus, 6.3. *tract.* 1. *cap.* 7. §. *Et ſi exiſtimatur quòd cum humiditate dominetur ſanguis, phlebotomentur vena linguæ, & ventoſetur mentum, &c.* Hoc remedio celebrato, æger meliùs habuit, nam aliquali ſanguine emanante, recreata, & ventilata pars, & ope medicamentorum quibus abluebatur lingua, adiuta, ſubiectum humorem reſoluit, & æger ſenſum, motum, & ſermonem recuperauit.

E
OBSERVATIO LXXXIII.

De Palati vlceribus.

Palati lacuna citra morbi Gallici vitium deperdita, à natura aliquando repletur.

PAlati portionem ob virulentam luem carie exeſam procidere, nouum non eſt, ab acri tamen defluxione corrodi, ita vt minùs expreſſè, ſed obſcuriùs, & turbidiùs loquantur ægri, rarum eſt. Dum ego de hac deſcribenda obſeruatione cogitarem, ecce inter alias doctiſſimorum virorum epiſtolas pro

more in muſæo appenſas, legi vnam excellentiſſimi Doctoris Benedicti à Caſtro Medici Hamburgenſis eruditiſſimi, in qua notatum erat exemplum, quod nec eſt vulgare, nec frequens. Iuuenis ætatis 18. annorum, temperamento ſanguineus, ita cetebrum frigidum hab bat, & ex eius naribus mucoſa pituita inſtillabat in copia tanta, vt difficulter reſpirare cogeretur: huic vena eſt ſecta, cucurbitæ ſcapulis affixæ, præparati humores, ſæpiùs expurgatum corpus. Horum ope ad tempus fluxio ceſſauit, at iterum reuerſa, os, linguam & palatum ita affatim occupauit, vt palati lacuna decideret, cum oris vlceribus ſæuis, ingentique linguæ tumore ubortis. Iterum expurgatum corpus, fonticuli ad brachium, & nucham affixi. Roboratum cerebrum cucuphis, & tabellis B exiccantibus. Imperata ex Ebeno ſudorifica, quibus omnibus affectus ſuccubuit, præter vlcus palati eatioſum, quod cùm longum eſſet, lamina argentea, vel aurea repleri non poterat, quam adaptandam docent Paræus *lib.22.c.3.* Amatus *lib.5.cent.*14. Alexander Traianus *lib.7.c.*18.*de morb.Gallico.* Fallop.*de eodem morbo,c.*79. & alij. Quare pugnatum abſtergentibus, & ſarcoticis, ſed cùm omnia citra fructum tentarentur, quoniam partes ſpermaticæ deperditæ regenerātur rarò, natura quæ ſola ſibi ſufficit, paulatim vlcus, callo, quod rarum eſt, veſtiuit atque obduxit.

OBSERVATIO LXXXIV.

De Dentium dolore.

Ad dentium dolorem, remedium admirandum.

INter varios dentium morbos, doloré inter maxima tormenta eſſe annumerandum tenet *Celſus l.6. cap.9.* Hoc cùm delicatula fœmina per plures dies ptemeretur immaniter, & nulla celebrata auxilia poſſent eſſe ex vſu, me vocat. Impoſito præſidio ex tépore dolor conquieuit, qui tot repetita remedia contempſerat. Huius mirabilis auxilij vera eſt origo hæc. Generantur *in Peruano regno, totoque Braſilienſi tract.* in nemore, ſyluestribúſque locis, præſertim iuxta ciuitatem vocatam *Pernambuquo* araneæ, quæ præterquam quòd mali Arantij magnitudinem ſuperant, etiam venenoſiſſimæ ſunt, quæ ù vngulam, mira qua- D dam, & occulta proprietate dentium dolori opitulari, ſidiſſimo atque frequentiſſimo experimento adinueni. Vngula hæc eſt dura, coloris ſubfuſci, ſimilis vngulæ pedis cancri, aculei inſtar acuta. Hac ſi dentem affectum tangas, aut intra os, iuxta gingiuas & dentem appenas, dolorem ex tempore lenit, & ne frangi, comminuive dentibus poſſit, meliúſque parti dolenti adaptetur, & in ore retineatur, auro, vel argento incruſtari debet. Nec araneæ magnitudo fidem omnem ſuperare videatur, nam ea validiſſimis eſt inxa teſtibus. Narrat Petrus de Oſma *in epiſtola miſſa Monardo,* quam hic auctor refert *in part.2.hiſtor.aromatum, quæ ab Occidentali Indiâ aſſportantur,* in Americana plaga, in ciuitate vocata *Chile,* has ara- E neas, & maiores reperiri, & alia prodigioſa animalcula, quæ potiùs inter monſtra, quàm naturæ opera connumerari debent.

OBSERVATIO LXXXV.

Dentium dolor ſæuiſſimus, niue circumpoſitâ, ablatus.

MIles ſtrenuus, quùm à multis annis dentium dolore ex diſtillatione ſuborto per interualla quateretur, ita vno die, æſtatis tempore, liquatis crudis ſuccis, in tribus molaribus ſuperioribus dextri lateris immani dolore eſt concuſſus, vt rabie qua- A dam, & doloris ſæuitie preſſus, furibundus veluti, & amens, è domu vociferans exire vellet. Huic re uellenria primò omnia facta ſunt præſidia, inox Anodyna, Soporifera, immò ipſum Opium dentium cauo applicitum. Sed incaſſum omnia tentata: nam vehementiùs dolor ægrum vexabat. Demum niue, qua aquam bibendam refrigerabat, fortuitò in ore detenta, eáque iterum atque iterum accepta, à dolore intra horam immunis euaſit, & plures alij qui hoc præſidium ſunt experti, doloris ſæuitiem effugêre. Nam vt ait Auicenna *lib.2. tract.2. cap.524. Aqua niuis ſedat dolorem dentium calidum, &c.*

OBSERVATIO LXXXVI.

Quidam ſæuo dentium dolore vexatus, impoſito intra dentis cauum Philonio, occubuit.

COrpora viuentium quidpiam ſimile mortificationi perpeti, ab omnium ex Opio, Hyoſcyamo, & Mandragora compoſitorum medicamentorum vſu, luculenter ſatis confirmat Galenus *lib.1. & 3.de compoſit. medicamentor.ſec. loc.cap.1.& lib.8. eiuſdem cap.3.* Et hoc ſequenti exemplo fiet manifeſtum. Quidam cùm pluribus diebus dolore dentis corroſi concuſſus vehementer, multis adhibitis præſidiis leuari non poſſet, amicorum conſilio, intra dentis cauum indidit Philonium Perſicum. Eo C admoto, ſtupidus veluti, ſequuta auditus grauitate, extinctus eſt.

OBSERVATIO LXXXVII.

De fœtore oris.

Pro fœtore oris, optimum præſidium.

ILluſtris quædam Mattona adeò fœdo, horribiliſque oris fœtore continuò premebatur, vt aſſiſtentes circa ipſam immorari non poſſent, pro quo domando vitio, à corruptis, putridiſque humoribus in ventriculo genitis ſuborto, cùm plurima tentaſſet auxilia, quæ tùm inutilem à ſtomacho vacuarent humorum copiam, vnáque ſuauitatem, & robur, ori ventriculóque conciliarent, & cauterium in crure incaſſum tamen affigeret. Tandem meo conſilio, pilulis his vnius menſis ſpatio aſſumptis, in poſterum ſuauem ſpirauit odorem, nam binas duabus horis poſt cœnam deuorabat, quæ grauem oris halitum emendant, ſuauitatem conciliant, & ructùs tædioſos abolent.

℞. Myrobalanor. emblic. Chebulor. an. ℥ß. *Roriſmarini, Semin. Citri, Myrrhæ, Sem. myrti, an.* ℥ j. *Cinnamomi,* ℥ j. *Galangæ, Malobathri, Hydropiper. Nucis Myriſticæ, an.* ℈ j. *Caryophyllor.* ℈ß. *Galliæ moſchatæ,* ℈ j. *Aromatic. roſati, Diamoſchi dulcis, an.* ʒß. *Maſtichis, Coriandri, Aniſi, Sem. fœnicul. an.* ℈ j. *Moſchi odorati, Ambari, an.* g̅ *xx. Agalloch. elect.* ℈ j.ß.

E Pulueriſanda pulueriſentur, & deinde ad vmbram exiccentur, priùs vino odorifero, & aq. flor. Arantior. irrorata, deinde cum Balſami guttulis, & Rhodumelite fiant pilulæ ad modum ciceris, & decorentur.

OBSERVATIO LXXXVIII.

De Oris vlceribus.

In oris vlceribus Gallicis, Vnguenta Mercurialia imperanda.

AXioma apud Galenum eſt receptiſſimum *in lib. 13.meth.11. humores nunquam ad affectam partem eſſe trahẽdos, ſed quàm longiſſimè ab ipſa diuertẽdos.* Intelli

Intelligendum de initio morbi, quando pars humorum copia repletur. Hoc non aduertentes Medici, in palati, oris, gurgulioniſque Gallicanis vlceribus, cane, & angue peius, Mercurialia euitant vnguenta, quoniam Mercurij ope conuocatur, immò expurgatur per partem affectam noxius humor. Vidua quædam iuuenis ex commercio cum viro ſpurco, vlcera vteri præcedente gonorrhœa virulenta, paſſa eſt. Hæc cùm eſſet à nobili ſtirpe oriunda, ob parentum metum, & pudorem, maluit ampliùs mori, quàm malum vel Medico patefacere. Poſt decem dies ſuperuenêre maculæ in fronte rotundo ſchemate ſiccæ, cum dextri brachij contractione coniunctæ. Tunc morbo oppreſſa negotium totum aperuit, quo tempore ob veneni intus ſerpentis vim efferatam Gurgulio iam vlceribus conſpurcari inceperat, quouſque tandem videbatur ex toto corroſus. Conſuluntur Medici, purgationes imperantur, ſudorifica ex ſmilace aſpera exhibentur, & alia plura adminiſtrantur, quæ humoris virulenti efficaciam, ne vltrà ſerperet, retunderent. Sed fruſtrà nam morbus contumax, & pernicax ſolùm vnguento Mercuriali nouies applicito ſuccubuit, & gargareon lacer (quod mirum eſt) reſtitutus.

OBSERVATIO LXXXIX.

Ad oris, & genitalium vlcera deleteria, auxilium præſtans.

HIſtoria apud *Hiſpanos* trita, ſed propter exteros non reiicienda. Inter auxilia celeberrima, quæ ad doloſa vlcera, & depaſcentia, præſertimque Gallica coërcenda, eorum putrilaginem abſumendam, vtilia ſunt, hoc præſidium obtinet principatum, nam ſua cauſtica vi, eorum malitiam, & virulentiam infirmat, de cuius vtilitate eximia nec Aromatum diligentiſſimi ſcriptores, nec Garzias ab horto, Chriſtophorus à Coſta, Monardus, immò nec Cluſius ipſe, in inueſtigandis Indiarum arcanis laborioſiſſimi, nec alij fecêre commemorationem vllam. Cuius hiſtoriam referre non grauabor. In nouo Orbe, in prouincia dicta *Potoſi*, in ciuitate vocata *Lipis*, in aſperis montibus oritur lapis, cui ab incolis ciuitatis, iuxta quam naſcitur, inditum eſt nomen, quare appellatur *Lapis Lipis*. Hic intus habet colorem cæruleum, Sapphirinum, cum tranſparentia quadam. Duriſſimus eſt, ſed in minuta finditur fragmenta. Guſtu ita acris, & mordax, vt ſi tantillum iuxta linguam apponas, excitato ardore illam exulceret. Affertur à multis mercimonij cauſa, venditur in taleolas redactus, ita vt ſi eum è longinquo videris, parum diſtare à merce illa, à Luſitanis vocata *Anil*, & à Belgis dicta *Indigo* arbitreris: niſi quòd *Lipis*, clarum, & tranſparentem ſortitur colorem, merx verò illa aliquantulum obſcurum. Demum hic Lapis cætera ſui generis medicamenta longè antecellit, ſi grana eius quatuor in tenuiſſimum puluerem redacta in vnciis duabus aquæ roſarum, aut Plantaginis per horam maceres, & aqua hac, quæ cærulea ſtatim fit, vlcera mundifices: aqua enim vi, & mixtione, cauſtica & ignea eius vis lenitur ac miteſcit.

OBSERVATIO XC.

De Gingiuis.

Ex dente vi euulſo ingens hæmorrhagia ſequuta, facili remedio curata.

QVidam cùm dentis dolore premeretur immaniter, illum violento concuſſu ferri ope eduxit.

A Extracto eo, ex dilacerata arteria gingiuæ ſubdita, copioſa ſequuta eſt hæmorrhagia, ac ſi riuulus è fonte emanaret. Conuocantur Medici & Chirurgi, reuellentia adminiſtrant, venam ſecant, cucurbitulas coſtis multoties admouent, parti vnde fluebat ſanguis glutinantia, & ſtyptica applicant, vt gypſum, cum reſtrictiuis pulueribus, & albumine oui permixtum, adiectis Sarcocolla, telis aranearum, terra ſigillata, & lanugine adhærente cortici interiori Caſtanearum. Chalcitidem vſtam imponunt, quæ potenter adſtringit, & cauſtica vi, ignis inſtar, fluorem omnem compeſcit, quam ſæpè cum vitriolo vſto, (Græci Chalcanthum, Hiſpani *Copparoſa* vocant) quod eaſdem cum Chalcitide obtinet fa-
B cultates immiſcent. Sed cùm fluxus perſeueraret, digitum patientis impetant imponendum ſuper locum vnde fluor erumpit. Sed cùm his reprimi non poſſet, meo conſilio, locum puluere gummi Arabici implendum moneo, quod auxilium ita profuit, vt poſt tres horas fuerit omnino ſanguis reſtrictus: nam hoc gommi fit ex Acacia Ægypti ſpina, & *oppilat, obſtruit, refrigerat, glutinat, exiccat, quoniam gummi Acacia eſt fortius valdè, & ponitur propter hoc in medicinis Theriaca*, inquit Auicenna, *lib. 2. tract. 2. cap. 316.*

OBSERVATIO CXI.

C *Immodicus ex Gingiua arteria ſanguinis fluor, emplaſtro Galenico ſuppreſſus.*

MIles quidam ſtrenuus, dentem, cuius ſæuiſſimo cruciabatur dolore, ferro cùm extraheret violentia ſumma, ecce vehemens ſubſequutus ſanguinis fluxus ex arteria cui dens innitebatur. Sanguine biduò vbertim fluente, peritiſſimi Medici omnis generis obturantia extrà apponunt, reuellentia conſulunt præſidia præſtantiſſima, arteriam candenti ferramento inurunt. At incaſſum omnia acta: nam ſanguis maiori impetu proſiliens, eum in ſtatum morti valdè propinquum, viribus penè exhauſtis, redoxerat. Vocatus, Galenicum emplaſtrum ex Aloë, Thure, pilis leporis exactiſſimè trituratis, &
D mixtis cum candido oui, paruifacientibus Medicis, impono. Quo auxilio admoto intra paucas horas ſanguis omnino fuit ſuppreſſus, & æger à mortis faucibus ereptus. Hoc pretioſiſſimo auxilio à ſe primum inuento glorietur Galen. *lib. 5. meth. 7.* inciſam in gibbero arteriam fuiſſe conglutinatam, *& lib. 5. eiuſdem cap. 4. & de curand. rat. per ſang. miſ. cap. vlt.* appoſitis hiſtoriis huius auxilij præſtantiam confirmat; & ſummis laudum præconiis efferunt. Auic. 4. 1. *cap. 20. iuxta fin.* Aëtius *tetrab. 1. ſerm. 3. c. 19.* Trincauel. *lib. 3. de compoſ. med.* 18. & proprio exemplo illuſtrat Petrus de Peramato *lib. de vacuand. rat. c. 30.*

OBSERVATIO XCII.

E *Sanguinis ex Gingiuis profluuium criticum.*

AVrifaber cùm ex multo labore iuxta fornacem, in ardentem febrem incideret, & eſſet firmus, & fortis, copioſam celebrauit phlebotomiam, cuius vi ita leuatus eſt, vt in ſeptimo die, præcedente gingiuarum pruritu, & & labij inferioris ingenti dolore, ex venula gingiuæ inferioris riuuli ſanguinei profluerent per tres continuos dies, in tanta quantitate, vt libras ampliùs quinque excederent, & quantò plus ſanguinis effluxerat, tantò magis remittebatur febris, qua omnino extincta, ſanguis ſponte ſua ceſſauit omnino.

OBSERVATIO XCIII.

Ex Epulide mors.

E*Pulis carnea eſt excreſcentia gingiuarum inter dentes, quæ ab inflammatione contracta, ad intimos molares dentes pertinet: nonnunquam cum febri & dolore,* inquit Paulus, *lib. 3. c. 26. rubric. 3.* Hæc ſenſim ſæpe ad oui augetur magnitudinem, adeò vt loquendi, & mandendi adimat facultatem, auctore Pareo *lib. 7. c. 4.* Mulier erat habitu melancholico, cui in gingiua inferiori externa caro excreuit dura, quæ paulatim ſpatio vnius anni in molem excreuit tantam, vt oui parui magnitudinem ſuperaret, cum dolore ſummo & graui odore: nam ex vlcuſculo tumoris ſanies quædam fœtida promanabat cum ſenſata acrimonia coniuncta. Adhibitum conſilium. Vnicum in inciſione remedium. Sic factum, ſed tanta hæmorrhagia ſequuta, vt illa viribus exhauſta, nullis proficientibus auxiliis, vita deceſſerit.

OBSERVATIO XCIV.

De Angina.

Angina canina, cucurbitulâ ſub mento ſcarificatâ, curatur.

P*Ræfocatiuum malum faciens neceſſarium, vt ſit aſſiduatio apertionis oris, & proiectionis linguæ, nominatur caninum, &c.* Dicebat Auic. 9. 3. *tract. 1. cap. 8.* quoniam ægri ſuffocati, & veluti ſtrangulati, vt aërem attrahant, exertam habent linguam, canum inſtar, qui ardente Sirio ad captandum frigidiuſculum aërem, eam extra os prominentem habent. Hæc licèt apud Hip. *lib. 3. prog.* 8. celerrimè interimat, vt proprio exemplo firmauit expertiſſimus Dodonæus *lib. exemplor. medicinal.* 18. Ab hac tamen rarò euaſio fit. Illâ cùm fœmina quædam nullo apparente tumore grauiter corriperetur, clauiculatos ex interuallis dentes habens, & magna cum violentia reſpirans, ita vt in horas ſtrangulari videretur, & neque cephalicæ, aut venarum ſub lingua ſectio, in occipite ſcarificatæ cucurbitæ, acria clyſteria illi opem ferre poſſent, tandem eodem die quo omnia ob procraſtinationis periculum acta ſunt, ſub mento ſcarificata cucurbita ſummo fuit auxilio, & aſſumptis deinde ſyrupis, excretáque per ſputum pituita craſſa, & multa, altero die meliùs habuit.

OBSERVATIO XCV.

Angina acutiſſima, iugularibus venis ſectis, curatur.

HIſpanus quidam cùm acutiſſima angina in horas ſtrangulari videretur, & omnia vniuerſalia, & localia per venam ſectam, ſcarificatas in collo cucurbitulas, acres clyſteres eſſent celebrata auxilia, & ipſe nigricante facie velut emortuus iaceret: peritiſſimi Medici iugulares ſecandas imperauunt. Adfuit Chirurgus ſecandi arte dexterrimus. Illas ſanguine ad caput ruente, vaporéque multo impletas, turgentes, & conſpicuas reſecuit. Irreparabili ſanguinis fluxu ſequuto, ægróque lapſo in omnimodam virium iacturam, ſpes ſalutis abeſt, & nullus videtur remedio locus, quùm de eo, ob violentum ſanguinis fluxum, iam deſperarent omnes. Neque ex tempore inuentum fuit, quod opitularetur auxilium. Vocatus, accurro. Emplaſtrum Galenicum ſuperimpono, quo ipſe *lib. 5. meth. 4.* ad arteriarum, & iugularium hæmorrhagias fœliciter vtitur, conſtátque

A ex iis quæ in Obſ. 91. ſuprà retulimus. Sícque collo commodè ligato, ægrum iam iam exhauſtum refocillo, qui poſt horas aliquot reſpirare, & loqui cœpit, & à morbo immunis reuixit. Nec mireris ad tam periculoſum remedium nos confugiſſe: nam præterquam quòd ex Auicennæ conſilio 4. 1. c. 20. *ba minuuntur in principio fortis ſquinantia, & coangustatione anbelitus*: etiam *quando ſalutis vnica eſt via, hæc licèt cum periculo tentanda: cùm ſatius ſit ægrum periclitari, quàm ſpe ademptâ certò perire*, vt monuit Magiſter *lib. 10. meth. c. 10.* Nam malo nodo malus cuneus quærendus eſt, raróque crudele malum niſi crudeli depelli poteſt auxilio.

B

OBSERVATIO XCVI.

Angina præfocatiua intra quatuor horas interficiens.

P*Ræfocationem caninam quandoque interficere, intra primum diem, & quartum,* tradidit Auicenna 9. 3. *tract. 1. cap. 8.* Attamen citò ſuffocatione prehenſos occumbere, auctorum teſtimoniis ratum eſt, firmátque Trallianus *lib. 4. cap. 1. tit. de ſanguin. miſ.* Caupo circa meridiem de gutturis inflammatione conqueri cœpit. Nullus tumor in faucibus apparuit. Dolor aderat internus, & reſpirandi difficultas ſumma. Cibus, ac potus aſſumptus illicò per os, & nares re- C iectus. Præceſſerat vehemens, copioſáque humorum è capite diſtillatio. Nulla pro temporis anguſtiis remedia celebrata profuêre, immò ſana mente, integriſque ſenſibus intra quatuor horas febre validiſſima preſſus occubuit.

OBSERVATIO XCVII.

Ab angina annua, quidam aperto fonticulo ſub lingua, præſeruatur.

QVantam vtilitatem præſtet ſectio venarum ſub lingua, à veteribus tantopere celebrata, hoc exemplo fiet manifeſtum. Adoleſcens frigido & hu- D mido totius, & capitis temperamento præditus, ex deſtillatione capitis, à multis annis aduentante vere, liquata fortè pituita, & fluxiore reddita, in anginam fortiſſimam incidebat, à qua pluribus celebratis auxilis difficulter euadebat. Cùm autem nec vacuantibus auxiliis, ſudorificis præſidiis, cerebrum roborantibus, & fontanellis brachiis affixis, à tanto malo præſeruari non poſſet, natura, quæ de vtilitate animantis ſemper eſt ſollicita, eum ab illo impoſterum liberauit, aperto foramine ſub radice linguæ in parte ſiniſtra, per quod cùm ſingulis annis riuuli perennes aquoſi humoris quatuor diebus in fine menſis, tempore ſtatuto effluerent, ab angina om- E nino impoſterum eſt præſeruatus.

OBSERVATIO XCVIII.

De Gargarcone.

A præciſo gurgulione, tabes, mors.

QVantopere oporteat Medicos in gurgulionis vlceribus curandis eſſe ſolicitos, hoc exemplo fiet manifeſtum. Septem vidi ex hac cauſa tabidos effectos occubuiſſe, præter plurimos, qui ob vlcera Gallica, illo corroſo, & præciſo, vocis inſignem læſionem, aſthma, difficilem reſpirationem paſſi ſunt. Cur ita? Reſpondet Peripateticorum Princeps Alexander 2. *probl.* 3. quoniam frigidus aër recta ad pulmones delatus viâ penitiſſimè irruens ſanguinem

cogit, tardiores ad motum pulmones facit, atque ita ex valido pulmonum conatu diſrumpuntur vaſa, ſequitur ſputum ſanguinis, phthiſis, mors. Adde quòd coacti humores in ſpiritales partes à cerebro diſtillantes, ibi hærentes, copia ſua, tuſſim mouent, & æger citra cruentam ſputionem tabe reſoluitur. Huius ergo partis vlceribus citiſſimè opitulandum: nam calida eſt, laxa, flaccida, & ob tenellam ſubſtantiam corruptioni facillimè obnoxia, quam ſecare periculoſum eſt apud Hip. 3. *prog.* 21. ex cuius reciſione plurima damna contigiſſe narrat Galen. 11. *de vſu part.* 10. ob multas cauſas.

OBSERVATIO XCIX.

De Faucium malignis vlceribus.

Biennis infans faucium lethalibus vlceribus affectus, triduò occubuit.

FAuces totam eam capacitatẽ appello, quæ hiante ore percipitur, & ſi intra eam duas glandulas iuxta Iſthmum reponas, quæ tonſillæ, vel pariſthmia dicuntur, quæ fauces, os, & linguam humiditate ſaliuoſa irrigant, non errabis. In his partibus ex humoris virulenti affluxu gignuntur carbunculoſæ inflammationes, quæ peſtis diræ, aut veneni promptiſſimi inſtar, contagio quodam, pueros, & adultos corripiunt, & ſæuis maleficentiſſimiſque ſtipatæ ſymptomatis citiſſimam necem inferre ſolent. Malum in Hiſpania non moltis abhinc annis frequens. Vulgus Medicorum Hiſpano ſermone *Garrotillo* nuncupat, de cuius eſſentia, periculo, breuitate, & complicatione vſtiui, & vlceroſi tumoris, ac deleteria corroptione laconicè dicam. Hoc fuit preſſus biennis infans, ſanguineus, & obeſus. Primo die ex catarrhoſa defluxione in ſuffocationem penè incurrit, difficulter reſpirabat, & lac deglutiebat, & febri acuta affectus nec plorare poterat. In parte gutturis dextra externa glanduloſus apparuit tumor cum dolore multo. Secundo die intra fauces vlcus viſum eſt ad nigrum vergẽs, quod putrilago, & mollities multa comitabantur, at ab ore fœtor horribilis prodibat, magnum certè corruptionis completæ indicium. Tertio die nollis adiutus auxiliis ſtrangulatus, eſt extinctus. Hæc praua tonſillarum vlcera in peſtilenti conſtitutione ſæpè contingunt, monente Aëtio *tetrab.* 2 *ſerm.* 4. *c.* 46. Belgæ *Spruvve* appellant. Apparent ſæpè rubore ſaturato inſignita, aliquando alba, maculis ſimilia, cinereo colore prædita, & frequenter nigro, quæ breuiſſimo temporis ſpatio exulcerant, corrumpunt, putrefaciunt, & ad gangrænam deducunt, quæ omnia à bilioſo humore, pituitoſo, melancholico, aut ſanguine nimis aduſto, venenoſo tamen, maligna, & peſtilenti qualitate inquinato euenire res eſt manifeſta. Quibus omnibus partes validiſſimæ non ſolùm infeſtantur, ſed flaccidæ, tenellæ, & molles, quales ſunt gutturis, & faucium, quæ his deterrimis vitiis ampliùs ſunt obnoxiæ. Curatio citò adminiſtranda. Vniuerſalia præſidia pro ratione ætatis imperanda. Sanguinis detractio per venæ ſectionem, hirudines, aut ſcarificatas cucurbitas præire debet: nam reuellit, fluxionem citiſſimè deponit, & ab intimis faucium ſedibus noxium ſuccum exhaurit, Eodem die, ſi vrgeat multum affectus, imperanda purgatio; & ſi ſuffocationis periculum immineat, præſertim ſi depoſita ſufficienter fuerit plenitudo, cucurbitula ſub collo affigenda cum ſcarificatu. Leonicæ ſecandæ in adultis. Lingua ſi fortè ſit tumida, per latera ſcarificanda, vt docuit Paulus *lib.* 3. *c.* 27. & ſi gurgulio intumeſcat, palatum ſcarificandum, ex mente Celſi *lib.* 4. *cap.* 4.

A hirudines mento, collo, aurium glandulis affigendæ. Topica ſint, quæ non ſolùm fluxionem arceant, ſed venenoſam eius naturam infrænent, & retundant: hæc enim vlcera ob maleficam vim adiunctam ſtatim fiunt ſordida, fœtida, corroſiua, putrilaginoſa, & eſthiomena, quùm ſint chironiis vlceribus maligniora, quæ antiquitas difficilia cognouerat. In pueris leuia apponenda; nam eorum mollis caro à vehementioribus irritatur vehementer. Satis eſt primo inſulto hordei decoctum cum roſaceo ſyrupo, ſerum lactis Caprini in quo conſerua roſarum madeſcat. Lac capræ, aut è quatuor ſeminibus frigidis extractum, & dilutum plantaginis aqua. Si non proſint, valentiora exiccantia ſunt ex vſu. Ea ſunt Vn-

B guentum Ægyptiacum per ſe, vel cum aqua aluminoſa diſſolutum, quo partem colluere oportet. Cautè cauſtica in pueris tentanda, & admixta eis quæ eorum efficaciam retundant: nam non poſſumus impedire, quin aliquid eorum cum magno periculo deuorent. In adoltis valentiora admouenda. Præter dicta ſummam opem præſtat aqua facta ex quatuor granis Arſenici, & modico viridis æris, liquatis in roſacea aqua. Et quia ſimile monſtrum ſolùm cedit ignis vi, aureo cauterio pars ſi mollis ſit, eſt vrenda. In cauterio parùm immorari licet, ne partes ſanæ vnà vrantur. Quare cauterium non ſit plurimùm ignitum, ſed vel inuolutum bolo armeno, aut panno lineo madido aqua, vel in fiſtulam intromittatur: nam

C in hoc opere cauere oportet maximè Iſthmum, ex Aretæi conſilio *lib.* 1. *de cura acut. cap.* 9. Aqua argentariorum, & oleum vitrioli ſuſpicione non carent, quòd ſanas partes interdum depaſcuntur, conuulſiones mouent, & ſua cauſtica vi, aſperam arteriam, œſophagum, & ventriculum vellicant, quæ partes conſortij lege coafficiuntur ſæpè.

OBSERVATIO C.

De Gula.

Gulæ reſolutio febri ardentiſſima ſuperueniens, vini potu curata.

D DIoſcorides, totius ſanè naturæ interpres mirabilis *lib.* 5. *cap.* 6. *poſt princip.* vinum, venenorum omnium eſſe tutiſſimum Alexipharmacum diſertiſſimè aſſeruit, §. *faciunt aduerſus venena, quæ exulcerando interimunt.* Fœmina quædam robuſta in febrem pulicarem contagioſam incidit cum lingua nigra, retorrida, & fuligini ſimili, quam ſitis clamoſa, calórque intolerabilis comitabantur. Hæc in 11. die aphona facta, difficultate deglutiendi corripitur, ita vt nec ſolida, nec liquida ingerere poſſet. Hanc affectionem in ardentibus febribus euenientem, tanquam à retorrido calore, & igneo pronatam, ex ſiccitate tunicæ externæ, & tranſuerſarum fibrarum,

E quibus gula, ſeu Pharynx eſt circumtexta, euenire Priſci monuêre, qua de cauſa ipſæ præ ſiccitate conſtringi ad cibi, potúſque deglutitionem nequeunt. Origine morbi perſpecta, faucibus, & collo, vnguenta, lauacra, fomenta paramus, quæ extrà, & intrò admota partem humectarent, & inter præcipua balneo ex lacte caprino cum roſacea vſi ſumus, & alia omnia præſtitimus, quæ aduersùs incendium internum, ad bilioſique humoris acrimoniam domandam apta ſunt. Quibus cùm peiùs haberet, & ſine pulſu, exanimis veluti in horas moritura ſperaretur, facie prædita Hippocratica, decem dierum ſpatio nullo cibo vſa, nec clyſterum nutrientium ope adiuta, quos, ſi fortè erant iniecti, illicò remittebat. Demùm ſpiritu vitali penè abſumpto, quem calidiſſima febris poſtremò refrigerauit, vt verbis vtar

Galeni

Galeni *lib.6. epid. ſect.4. com.29.* omni ope deſtituta, cadaueris inſtar ad pedes lectuli deuoluta, extremis, frigidis, pulſu puſillo, labiorum liuore, fatalem terminum expectat. Quid in hoc agône agerem, ignoro prorſus. Vinum generoſum epotandum offero. Renuit ipſa; ipſum per ſyringem eiaculandum impetu, ſicque factum eſt, vt guttulæ paulatim ea inuita in ſtomachum laberentur. Hac potiuncula, quæ vno die ſemunciam non exceſſit, aut ſaltem vini fragrantia, & odore recreata oculos aperire cœpit, & aſſiſtentes agnoſcere. Alacrior factus in eodem potu inſiſto, per ſiphonem ſeu canulam argenteam, portionem vini ingerendam curo, quæ maiorem quantitatem ſuperabat. Ab hoc minimo vini hauſtu, ſenſim ac ſine ſenſu, octiduò ad maximam progreſſa eſt copiam, ita vt ſingulis diebus libram vnam, & ampliùs ebiberet, cùm illius potui antea non aſſueſceret. Robuſtior facta, offam vino delibutam pitiſſabat, quo tempore iam omnia verba articulatè proferebat, nitidior, ſpecioſior, & pinguior. Conquieuit ſitis, abfuit febris, lingua apparuit naturali colore ornata, vires robuſtiores ſunt factæ. Hæc, loco aquæ, ſolius vini potu erat contenta, quod affatim, & veluti ſine modo ingerebat, cuius vi ac efficacia, roborato ventriculo, qui ob veneni malitiam, mortificationi quidpiam ſimile erat perpeſſus, ex Gal. *lib.6. aph. 3.* Oeſophagi fibris robuſtioribus factis, deuicta ac ſuperata noxij ac deleterij humoris qualitate, quæ deglutitionis organa, & omnes propemodum officinas labefactauerat, factum eſt, vt quam non operoſa medentium manus, non accurata Medicorum diligentia, non vlla medicamentorum genera, pro moribunda derelictam, ſine voce, & ſine pulſu vllo, ſine ſenſibus, inter affines animam agentem ſanare potuerant, ope tamen Dei miſericordis, naturæque ſeſe exſuſcitantis, ac ſolius vini potu ſenſim reſpirare cœperit. Tanta eſt vini vis, ac in exhauſto corpore reficiendo efficacia, in quem potum, feræ & beſtiæ ipſæ, natura duce ſponte feruntur, eo delectantur, iuuantur, & in ſumma laſſitudine reficiuntur ob multas cauſas, quas accuratiſſimè ex auctorum penu citant diſertiſſimè, ex alienis Lælius Biſciola *tom.2. horar. ſubſeciuar. lib.5. cap.3.* ex noſtris eloquentiſſimus Canonherius Antuerpienſis *lib.2. de vini facult. admirand. ferè per totum.*

OBSERVATIO CI.

De Strumis.

Strumarum curatio admiranda.

STruma morbus eſt Herculeus, inſuperabilis. Si hunc tumorem ſaxeum non vlceratum emollire intendas, medicaris fruſtrà; lapideus enim humor omnino renititur. Si iterum fortioribus medicamentis operi inſiſtas, abſumpta parte tenuiori, reliqua magis indurata relinquitur. Si cauteria, aut cauſtica medicamenta imponas, pituitoſo humore acriori reddito, & melancholico magis exuſto, exulceratáque parte vlcera fiunt ſæua, doloroſa, quæ dolore, ponctione, vigiliis ægros conficiunt. Si ſtrumas vlceratas, leuibus medicamentis pertractes, nihil efficies: tenaciſſimus enim humor nulli auxilio ſuccumbit. Si ferrum, aut vrentia applices, exaſperato vlcere, confluente ob dolorem & calorem vbertim humore, fiunt inflammationes, gangrænæ, carcinomata, febris excitatur valida, quæ ægrum ad extenuationem, imò mortem deducunt. Quare miſerrimi ægri, hoc diro morbo oppreſſi, Medicorum opera deluſi, aliam curandi viam affectant, & coacti accedunt ad Gallorum Regem, quem contactu ſuæ manus ſupra tumorem, hunc dirum morbum perſanare, fama eſt vulgatiſſima, & inter omnes probat Laurentius *lib. de Strumarum ſanatione admiranda.* At ſi verè loquendum eſt, captioſa & fallax eſt curatio hæc: Ægri enim licèt ob aëris, locíque mutationem, exercitia, labores in itinere longo perpeſſos, ad tempus conſaneſcant, deinde tamen maiore percepta clade, deinceps in deterius ruunt. Inuentum eſt à me remedium ſummum, quod nunquam (teſtor Deum) me fefellit: Et eſt vnguentum, quod parabis in hunc modum.

℞. Radicis Bryoniæ, magnæ, bene nutritæ, & rotundæ, ℔. ß. Seca in minutiſſimas taleolas: frige in ℔. iij. Olei oliuarum, ſi fieri poſſit, inſulſi, quouſque contabeſcant, & ſiccentur. Colatæ adde Terebinthinæ abietinæ, ℔. ß. Ceræ ℥ v. Et vaſe remoto ab igne, fiet vnguentum viſcidiſſimum.

Hoc in panno lineo appones ſupra Strumam bis in die, manè & veſperi. Si ſit ſine vlcere, ipſam emollit, & vel reſoluit, vel ad ſuppurationem deducit. Hoc ergo vnguentum, humorem in ſaniem verſum paulatim ad ſe attrahit, abſtergit vlcera, mundificat, & attracta ſemper ſanie incarnat. Si autem ſaninſus quidam ichor, & lentum pus attrahantur, relicta radice tenaciter impacta, fidiſſimo experimento adinueni, ſuper vnguentum, granum ſublimati, ſinapi inſtar, vlceri apponere. Huius enim ope mucus impactus attrahitur, durus, ſeminis maluæ inſtar. Quòd ſi ex medicamenti huius calore, ardor & inflammatio ſequantur, per aliquot dies quieſce, vnguento ſolùm impoſito. Si verò valde vrgeat ardor, affectam partem cum toto ouo, lacte muliebri, & roſacea commixtis illine. Sicque paulatim, etſi longo tempore, fœliciter curationem abſolues.

OBSERVATIO CII.

De Axillarum fœtore.

Axillarum fœtor intolerabilis, Fontanellis in cruribus apertis, euanuit.

MEdicum noui ſtudioſum & doctum, axillarum fœtore adeò intolerabili oppreſſum, vt hac de cauſa nullus ægrotans ad ſui curationem eum vocare vellet. Cúmque humiditas virulenta, & tetra ex axillis, ſudoris inſtar, emanaret, ecce ex ea parte, exeſa cute, vermium copia effluxit (res mira) qui ſironibus multò erant maiores, cui malo Hydrargyrium cum oleo illitum maximo fuit ex vſu, illo enim vermiculorum agmen victum eſt. Fœtor autem derelictus, quùm nec aſſiduis lotionibus, vnguentis odoriferis, nec veſtium munditie, vacuationibus, balneis, ſudorificis auxiliis poſſet emendari, quoniam nitroſus ab axillis continuò emanabat ichor, à quo teterrimus, & iniucundus odor ſentiebatur; tandem, cùm habitualis adeſſet internorum viſcerum intemperies, cuius cauſa ſpurci humoris in dies magis ac magis repullulabat copia, ipſum cauteriis excitatis in cruribus curandum prædixi, quibus celebratis, ſaniéque per fonticulos emanante, & humore ad inferas partes distracto, intra paucos menſes ſanitatem obtinuit.

OBSERVATIO CIII.

De Tuſſi.

Calculus magnus tuſſi proiectus.

QVadragenarius cùm aſſiduis deſtillationibus à capite in pulmonem eſſet valdè obnoxius, cogeretúrque hac de cauſa Orthopnœa laborans plurimas

rimas noctes inſomnes ducere. Ecce duorum menſium ſpatio difficultate ſpirandi ita premebatur, vt veluti ſuffocari videretur. Medici varia conſulunt, expurgantia, eſpectorantia, & alia quæ ad extergendos lentos humores in cauitatibus pulmonum infarctos ſactirari ſolent. Cúmque tuſſi ſicca oppreſſus, anxietudine ſumma, & animi deliquio premeretur, excreta primò tenacis viſcidæque pituitæ copia, eructauit calculum, durum, oblongum, aſperum, oſſis dactyli inſtar, & ita grauem, vt granorum 20. cum dimidio pondus æquaret, quo proiecto, ad priſtinam ſanitatem factis aliis præſidiis commodis redactus eſt.

OBSERVATIO CIV.

Tuſſis lapidoſa.

GEneroſus quidam vir, trieunió, ex interuallis, quotidie ſepties, aut pluries, cum ſicca tuſſi excernebat tres quatuórve calculos, non magnos, ſed qui granula ſinapi æquarent, colore candidos, duros, minutiſſimæ grandini ſimillimos. Hic cùm bona valetudine frueretur, omnia renuit auxilia, ſed cum damno ſuo: nam tuſſi vehementiſſima ſuperueniente, vaſe magno pulmonis diſrupto, ſanguinéque copioſè manante, proceſſu temporis, phthiſi conſumptus eſt.

OBSERVATIO CV.

De Vocis læſione.

Ex retenta gonorrhæa virulenta, aphonia ſuborta, fonticulis in inguine apertis, curatur.

REctè quidem protulit Arabicæ familiæ antelignanus 4.1.*cap.3.propè finem*, hæc verba: *Cùmque ventris conſtrictio qui fluere ſolebat, aliquam ægritudinem poſſidere fecerit, illius vacuationis reuerſio ſecundùm plurimum illi medicabitur, ſicut ab eo, quem conſtrictio ſaniei, aurium aut mucorum narium vertiginem poſſidere fecerit, eius reuerſio ipſam remouebit, &c.* Quod Axioma de omnibus cõſuetis euacuationibus, ſuppreſſis tamen, eſt intelligendum: nam, vt inquit Galenus *lib.1.acut.33. & lib.3.eiuſdem 42. & 61. ſub vno exemplo cætera comprehenduntur.* Baiulus quidam cùm ruſticus eſſet, & duræ ceruicis homo, medicamentorúmque impatientiſſimus, diuturna gonorrhœa virulenta laborans, tanti mali pertæſus, ſæpè virile membrum, teſtes, interfœmineum, ad compeſcendum fluxum, ardorémque vrinæ demulcendum, gelidiſſima aqua incautè abluebat. Hic, reſtricto humore Aphonus factus, opem implorat. Secantur Saphenæ, clyſteria iniiciuntur, crurum frictionibus, & ligaturis retrahitur humor. Imperantur purgantia, & ad abſumendam materiem in vocis inſtrumentis imbibitam, nempe gutture, larynge, muſculis, & recurrentibus neruis, ſudorifica ex Smilace aſpera adminiſtrantur. His non conferentibus, vacuationem æqualem virtute ſuppreſſæ excitaui, ſicque in inguinibus fonticulis excitatis, ab ipſiſque emanante ſanie, vocem amiſſam recuperauit.

OBSERVATIO CVI.

Aphonia, ex recurrentium neruorum infrigidatione contracta, curatio.

INfrigidatis neruis recurrentibus ſubſequi Aphoniam, calorificiſque auxiliis eſſe perſanandam, ce-

A lebri quadam hiſtoria propoſuit Galen. *lib.1. de locis affectis, cap.6.* Hos neruos reſectos, interceptos, infrigidatos vocis deperditæ eſſe cauſam, nulli eſt non manifeſtum, quorum virtutem admirandam decantant Galenus *lib.7. de vſu part.16.* Columbus *lib.14. de re Anatomica*, diſſerens accuratè de ſectione viua. Ante anno circiter triginta cùm iuuenis Medicinam facerem, vir quidam acceſſit ad nos, fortè vt tentaret ingenium: nam à multis annis aphonus factus, & peritiſſimorum Medicorum opera vſus, reſtitui haud potuit. Malum eueniſſe refert ex decubitu in frigidiſſima terra, in qua per noctem, reſupinus, ardente Sirio, leuiſſima ſubucula ſolùm contectus obdormierat. Perſpecta origine, ex refrigeratione hoB rum neruorum ſubortum malum coniecto. Attenuante, & exiccante victus ratione vtor ad quadraginta dies. Potus erat aqua mulſa. Collum, fauces, & totam aſperæ arteriæ regionem ad Laringem vſque vnguentis foueo, paratis ex oleo Vulpino, Chamæmeli, Caſtor. & Lumbricorum. Ad fortiora acceſſi. Balneum paraui ex decocto Vrticæ, Iuæ, Artehriæ, Baccar. lauri, Saluiæ, Rutæ, Roriſmarini, Stœchados, & granor. iuniperi. Poſt balneum profuit vnguentum hoc.

℞. Pingued. taxi, Vulp. Gallin. Anatis, Anſeris, Ciconiæ, an. ℥ j. Succi Saluiæ, & Abſinth. inſpiſſat. an. ℥ ß. Olei Laurini, Caſtor. Aniſi, an. ℥ ß.

Miſce, & cum cera fiat vnguentum. Ad expellenC dam materiem craſſam, flatulentam è neruis ſudorem prouocaui octiduò ieiuno ventriculo exhibita ʒ j. ß. theriac. præſtantiſſimæ, cum ℥ iiij. Aquæ Cardui benedicti, quo auxilio, in lecto ciebatur ſudor, qui profuit multum. Nec coniectura meum fefellit iudicium, quoniam ſanus factus poſt paucos dies ſermonem articulatum pronunciauit. De horum neruorum vtilitatibus, videndus Hieronymus Fabricius *lib. de vocis organo part.1. & 2. cap.10.*

OBSERVATIO CVII.

De Raucedine vocis.

Vocis raucedo Gallici morbi ſignum
D *eſt manifeſtum.*

PErtinaci raucedini honeſtus quidam vir à multis annis erat obnoxius, adeò vt ab adſtantibus haud intelligi poſſet. Hic multa iam tentauerat auxilia, ſed nihil proficiebat. Ad eum vocatus, raucedinis huius cauſam penitiùs inquiro. Eum morbo Gallico laborare deprehendo: nam mulier cum qua nupſerat, habuerat maritum primum hac lue infectum; & ipſa quoque gracilis erat, & decolor. Ambo Zarſæ decocto curati. Mulier nitida, & pulchrior facta. Ille claram vocem habuit deinceps.

OBSERVATIO CVIII.

E
De Mutitate.

Mutus ex morbo, ante mortem vocalis factus.

QVidam ex febri maligna valde debilis factus, ita illi reſpirationis inſtrumenta nimia humiditate ſunt impleta, vt ſequuta raucedine, in dies magis ac magis tuſſiendo mucoſa excrementa educeret, quouſque ex toto mutus eſt factus. Pro quo vitio curando, cùm ex capitis debilitate, & humorum affluxu oriretur, plura machinata ſunt auxilia, expurgantia, roborantia, tum capiti, tum thoraci adhibita: Fonticuli in brachio & nucha affixi: ſudationes ex Ebeno & radice Chynæ paratæ. Sed non proficientibus illis, triginta ferè annis mutus remanſit. Ecce pleu-

ritide ſæua correptus, quum eſſet morti vicinus, ſolutis & explicatis organis vocis, vocalis per duos dies euaſit. Quæris huius rari euentûs cauſam? Eam equidem puto, quia nerui vocales ſuperflua humiditate imbuti, debiléſque facti, accedente calore nimio roborati, & copia excrementitij humoris ab eo abſumpta: adde quòd omnia prope mortem meliùs habent. Accedit quòd ob conatum vltimum naturæ, ſpiritus & humores feruidiores factos, calorem natiuum exſuſcitatum atque accenſum, hoc vocis impedimentum auferri poteſt. Hoc enim modo calorem vnitum & commotum conuulſionem poſſe perſonare, docuit Hippocr. 5. *Aph.* 21.

OBSERVATIO CIX.

De Pulmonibus.

Pulmonibus deſtitutus.

PVer ſeptemdecim annorum Phthiſi triennio oppreſſus, conſumptus obiit. In thoracis diſſecta regione, pulmones non ſunt inuenti, quoniam fortè præ tabo, laceri, ſuppurati, à puriſque acrimonia laniati, & ab adurenti calore abſumpti ſunt, ita vt præter mucilaginem quandam aſperæ arteriæ adnatam, nihil ampliùs pulmonum loco conſpiceretur.

Doctor *Ludouicus Nonnius Medicus Antuerpienſis celeberrimus* hanc hiſtoriam, alia non ineleganti mihi communicata confirmauit. Puella trium annorum diuturna quartana laborans, ſubitò extincta. Aperto corpore, viſi ſunt pulmones adeò contabuiſſe, vt nullum illorum veſtigium appareret, ſed tantùm membrana plena purulenta materia; cùm tamen nunquam vel de tuſſi (mirabile dictu) conqueſta fuiſſet, vel pus expuiſſet.

OBSERVATIO CX.

Dimidia pulmonum, & vaſorum annexorum parte per ſputum excreta, quidam pluribus menſibus vitam ſuſtinuit.

ANtuerpienſis Mercator Luſitanus laborauerat diu diſtillatione ſalſa, ex qua in ſputum ſanguinis floridum cum vehementi tuſſi lapſus eſt. Aderat febris non ignaua, toſſis vehemens, ſpirandi difficultas maxima. Huic, conſilio docti Medici imperata eſt conſtringentium, & incraſſantium medicamentorum ſylua. Omnis generis diuerſiones factæ, ſed euitari non potuit, quin ex vaſorum pulmonis vulnere, oborta inflammatione excitaretur vlcus, ex quo per annum tanta copia puris emiſſa, vt peluim magnam quotidie ſcreando impleret. Hoc tempore præſcripta abſtergentia varia. Fontanella brachio affixa, nam hæc in cauſa eſt ne vlcus ampliùs ſordeſcat. Conſolidantia exhibita. Tandem Phthiſi conſumptus miſerrimè vitam ducebat. At cùm vlcus eſſet virulentum magis, ipsique vlcerati pulmones eſſent ſuppuráti, & putrilagine fœda corrupti, eos laceros, partem poſt partem natura per ſputum cum ſumma angoſtia, & ſtrangulationis periculo excernebat. Poſtmodum alba, & membranoſa corpora, cum hæmorrhagia copioſa, animi deliquio, & virium omnimoda iactura, cum vehementi tuſſi expellebat, quæ iniecta in phialam aqua plenam, eſſe portiones arteriæ venoſæ, Venæ arterioſæ, & aſperæ arteriæ propagines, indicabant manifeſtè: nam hæc vaſa in vniuerſam pulmonum ſubſtantiam riuos diffundunt. Demum cùm iam exhauſtis viribus non poſſet ramenta illa, quæ in dies magis, ac magis, ob acrimoniam puris, à corruptis A pulmonibus ſeparabantur, expellere, factum eſt, vt iis in cor cæteráſque vitales partes reſtagnantibus, internus exſtingueretur ignis. In quo caſu hoc præcipuè admiratione dignum, ipſum ferè ſemper liberè reſpirare potuiſſe, nihílque in ipſis functionibus animalibus, atque naturalibus edendis, niſi quòd omnia imbecilliora erant, defeciſſe.

OBSERVATIO CXI.

De Hydrope pulmonis.

Hydrops pulmonis, ſectione thoracis, curatur.

B NAuarchus quidam magnanimus, & diues, ex incauto victu, aſſiduis laboribus, & vigiliis in difficilem incidit reſpirationem, quæ excreta per os mucoſa pituita ceſſabat aliquantulum. Exercitium maritimum dimittens, & in otio viuens, in Cachexiam lapſus eſt Anaſarcæ prænunciam. Aucto malo, facie, ſcroto, pudendo, & ſummis pedibus nimis intumuit. Grauato præ humoris copia thorace, difficilior, crebriórque reſpiratio facta eſt. Aderant tuſſis ſicca, febris continua, lienis durities, inappetentia, grauis capitis dolor, caligo oculorum, & aurium tinnitus. Suſurrus quidam, ſeu ſonitus ad latus ſiniſtrum in thorace percipiebatur, ebullienti materiæ perſimilis. Solicitus de ſalute ſua quatuor C conuocat Medicos, expertos & doctos. Horum *quidam* Aſthmaticum eſſe prædixit, *alius* Orthopnoicum, *alter* Cachecticum, *vltimus* tuberculum adeſſe in pulmone affirmat, & validas vnuſquiſque rationes in ſuam confirmationem afferebat: flatum tamen in cauitate pectoris incluſum eſſe fatebantur omnes, ab humore craſſo, glutinosóque eleuatum. In harum opinionum varietate, aſſiues quid faciant, prorſus ignorant. Me, & alium ſeniorem vocant. Inter nos iterum conſilium adhibitum, & re benè penſata, collatiſque per moram inter ſe ſententiis concluſum eſt, ſonitum illum in thorace perceptum, non eſſe flatum, vt rebantur illi, ſed aquoſum humorem, velut in vtre ſemipleno incluſum, qui ab vna ad aliã D partem agitatus, & fluctuans, ſonum illum edebat. Hunc, cùm longo temporis ſpatio iterum atque iterum expurgantium vi ſatis vacuatus eſſet, nullo alio præſidio, quàm ſectione thoracis curandum fore prædixi. Sic enim hydropem pulmonis, quo corripiebatur iſte, perſanat Hippocrates, dum hunc morbum depinxit *lib. 2. de internis affectionibus, num.* 20. *& lib. 2. de morb. num.* 66. *& num.* 50. ſic inquit: *Secato autem inter coſtas per nouaculam primùm cutem, deinde ſcalpello acuto, quod panniculo ſit alligatum, &c.* & ſuprà ſic dicebat: *Et quidam ab inferna aluo id eſſe putant, quùm videant ventrem magnum & pedes tumentes. Intumeſcunt enim hæc, ſi ſectionis tempus trãſgrediaris.* E *Hunc ſiquidem ſi extrà intumuerit, intra coſtas ſectum curare oportet. Si verò non intumuerit, multâ calidâ lotum velut ſuppuratos collocato, & quâ parte ſtrepitum perceperis, eâ ſecato, quàm potes in infimo loco, quò effluxio facilis contingat.* Sequitur Auicen. 10. 3. *tract.* 4. *cap.* 15. & alij viri in arte clariſſimi, qui aquam, thoracis cauitate repertam ſectione eduxiſſe gloriantur, *& nec Hippoc. quicquam fruſtra conſcripſit*, auctore Galeno 8. *de vſu part.* 7. Huius præſidij conſcius æger, vitæ cùm eſſet amantiſſimus, noſtro conſilio acquieſcere pollicitus eſt. Refectis viribus vocantur poſt triduum eruditi Chirurgi, qui ſectionem inter tertiam, & quartam coſtam in ſiniſtra parte cum nouacula, deinde ſcalpello profundè celebrârunt, eo modo, quo in ſuppuratorum ſectione ipſi ſæpiùs fuerant experti. Mirum dictu quanta aquæ cruétæ copia effluxerit, loturæ carnium recen-

tet

Digitized by Google

ter mactatarum aſſimilis. Semel ob virium exhauſtum aqua tota non eſt educta, ſed paulatim quindecim diebus continuis extracta. Vbi hoc peractum eſt, æger poſt menſem refectis viribus alacrior redditur, remiſſiùs febricitat, reſpirat faciliùs, appetit meliùs, dormit ſuauiùs. Pedes aliquantiſper detumuêre. Sanus euaſit, homo alioqui fortis, & in 35. anno ætatis ſuæ conſtitutus. De præcautione quid attinet dicere? Ne viſcera interna regeneratis iterum præ habituali intemperie aquoſis humoribus, conglutinatis iam vlceris labijs, tragœdiam aliquam transactæ ſimilem excitarent, cauteria duo in brachiis, vnum in ſiniſtro crure affigenda curo, quorum ope euacuarentur ſuperflua, & partes ſpirarent. Electuaria ex Diagalangâ, Diacymino, Diacinnamomo, Theriacâ, & Mithridatio excepta, & mixta cum ſyrupo Abſinth. & Eupatorij per menſem aſſumenda præſcribo. Attenuantem, & exiccantem impero diætam. Sudorifica ex radice Chinæ, & Ebeno, 40. dierum ſpatio propino, quibus celebratis nullam poſtea paſſus eſt recidiuam.

OBSERVATIO CXII.

De Tuberculo Pulmonis.

Ex Pulmonis tuberculo plerumque mors.

Hippocrates, illuſtris Medicinæ dux *lib. de morb.* a *num.* 62. de tuberculo pulmonis primus omnium diſſeruit, Galenus *lib. 4. de loc. affectu, cap. vlt.* celebrem Antipatri hiſtoriam hoc affectu laborantis propoſuit. Aëtius ſummi ingenij vir, *tetrab. 2. ſerm. 4. c. 57.* ſic illorum mentem explicat. *Si quis per bonam valetudinem ſolitas actiones facere poteſt, ſi difficulter inſpirare inceperit, augeatúrque ſymptoma, neque inter reſpirandum ſtertere videatur, ad hæc nihil exſpuit, crudi tuberculi ortum ſuſpicari oportet, quando iuxta laues pulmonis arterias ipſum oriri contingit, & demum temporis diuturnitate aſperas arterias coarctans, ſpirandi parit difficultatem, &c.* Petrus Salius, Medicus celeberrimus, & experitiſſimus, & qui cum ſui, & artis gloriâ, rarorum affectuum ab aliis practicis non exhibitorum curationem nouiſſimus conſcripſit, huius periculoſi, & infrequentis morbi fecit peculiarem commemorationem *lib. de affect. particularib. cap.* 21. Læues arteriæ obſtruuntur à duplici cauſa, à ſuccis lentis, crudis, vel tuberculo crudo. Ab illa cauſa obſtructio orta, eadem præſidia expoſcit, quæ anheloſis vtilia eſſe cenſentur. Crudum tuberculum adeſſe his ſignis deprehendes. Si obſtructio non eſt facta, & Phyma, ſeu tuberculum non ſit completum, cor cùm neceſſariò compatiatur, (nam obſtructis iis arteriis non facilè recrementa fuliginoſa expelli poſſunt) ægri non ſunt ita proni in Syncopen, vel ſuffocationem. Si verò completa ſit obſtructio, fuliginoſis excrementis retentis, tunc Syncopes, & ſuffocationis periculum imminet. Deprehenditur obſtructio hæc à ſolo pulſu, nec vllum aliud indicium habet: in his enim nec tenſio, nec grauitas, nec dolor, nec reſpirandi difficultas, nec quid aliud moleſtum percipitur, quoniam affectio à materia pendet frigida, & in loco eſt nullam ſenſationem habente. Pulſus autem immutatur ab hac neceſſariò, quoniam organis & inſtrumentis læſis non poteſt non immutari pulſus. Hic omnem acquirit inæqualitatem, non ſolùm quæ in vnica pulſatione reperitur, ſed eam quam ſyſtematicam, ſeu collectiuam appellauit Galenus. Vnde pulſationes ſunt, magnæ, & paruæ, celeres, & tardæ, raræ, & frequentes, validæ, & imbecilles, inter quas aliæ decurtantur, aliquæ intermittunt. Cùm percipiunt ictum iſtum ægri, ſi eſt factum ab humoribus craſſis, agitata materia, & detruſa à facultate, ſtatim reuocantur patientes, iiſdémque per certa interualla renouantur pulſationes tales. Si ictus fiat à tuberculo obſtruente, non ita reuocantur, eritque indicium tuberculum augeri, ni à cauſa externa concitetur, ſicuti à copioſo vini potu, vehementi motu, irâ, altiori voce, aut à ſuperueniente diſtillatione exacerbetur. Si malum increſcat, & aſperis arteriis communicetur, adaucta obſtructione, reſpirandi difficultas, quæ priùs non aderat, ſuperuenit. Tunc calor innatus languet, & refrigerato corde ſufficientérque non ventilato, hepatis calor minuitur, tabeſcit corpus, & officinis nutritionis debilibus factis, oriuntur Cachexia, & Aſcites. Patientes premuntur Syncope, Lipothymia, & ſuborta palpitatione, extincto & emortuo natiuo cordis igne obſtructis omnino arteriis, ipſi ſubitò velut ſtrangulati occumbunt. Difficilis affectus. Nam hæc tenax, & contumax materies ægrè concoquitur, & eſt in loco, vbi valida, & vehementia auxilia applicari nequeunt, & viro hæc curatio eget in arte perito, & qui incipientem morbum, qui ab ægro in initio ob nullum perceptum dolorem contemnitur, illicò cognoſcat. Trallianus *lib 5. cap.* 3. de Phymate, quod in pulmone adnaſcitur, ſat plura de aëre, & potu præcepta inſtituit. Auicenna 10. 3. *tract.* 4. c. 13. de curatione huius infrequentis affectûs nihil mentione dignum literis commendauit. Primò expurgandum corpus, ſi adeſt Plethora, minuendus ſanguis. Cauteria brachiis affigenda: huius enim præſidij ope humor à capite in ſpiritales partes confluentus diuertitur, qui continuò tuberculi fouet augmentum. Propinentur deinde attenuantia, exiccantia, aromatica, & prouocantia ſputum; ea ſunt Cinnamomum, Galanga, Macis, Coſtus. Emolliendum, & diſcutiendum tuberculum. Hoc opus præſtat inter omnia decoctum Smilacis aſperæ, radicis Chinæ, Ebeni, aut ligni vocati Saſſafras. Horum præſidiorum efficacia, & præſertim decocto Smilacis ad plures dies exhibito, Scirrhoſos, & durus tumores poſſe emolliri, teſtis eſt Fallopius *lib. de morb. Gallic. cap.* 63. & 68. His factis difficilis curandi via admotis topicis ſubſequitur: nam ſi reſoluere ſtudeas medicamentis phyma, abſumpta parte craſſiore, reliquum induratum remanet. Si ſuppurationem tentes, præterquàm quòd incurabile vlcus relictum, ægros ad Phthiſim, & mortem deducit, (vt accidit Agaſi filiæ, quæ apud Hipp. *lib. 6. epid. ſect.* 4. *tex.* 4. ex tuberculo ſuppurato, fortè eſt emortua, cuius curationem non poſuit Hippocrates, perſanari poſſe non ſperans, vt ſenè inſignis monuit Valleſius *in com.*) pus ab vlcere emanans in cor inſiliens inopinatò hominem rapit, præſertim ſi ſenex ſit, debilis, gibbus, aut malè formato pectore; nam huius ſortis ægri ob thoracis anguſtiam facilè offenduntur. Maximum item vertitur periculum, quando cum acuta febri affectus coniungitur; nam indicationes curatiuæ inuicem repugnant, & cor gliſcens, & æſtuans non niſi multa aëris reſpiratione leuari poteſt, quæ ob ſpiritalium partium obſtructionem fieri nequit. Demum dirus eſt affectus hic, cum quo diu multúmque laborioſè luctatus, ſæpè oleum, & operam perdidi: nam ex viginti penè quos in vita mea curandos ſuſcepi, & in quibus præſidia dicta ſunt, celebrata, tres euaſêre Zarſæ decocto, qui in initio antequam tuberculum eſſet adauctum, & obſtructæ omnino eſſent arteriæ, magno tamen labore, & longo temporis ſpatio, curati ſunt: Cæteri Phthiſi conſumpti, quidam ſubitò emortui, alij præuia violenta cordis palpitatione inopinatò è medio ſublati.

OBSERVATIO CXIII.

De Pleuritide.

Pleuritis maligna, in initio mitiſſima apparens, neglecta Phlebotomia, ſæuior facta, hirudinibus ſupra partem affectam impoſitis, magno labore curatur.

GEneroſiſſimum equitem Gallum quatuor do-
cti Medici curabant pleuritide affectum, quæ
ob paruum dolorem, mitem tuſſem, leniſſimam fe- B
brim, expectorantibus ſolis, fomentíſque curanda
viſa eſt. Sed cùm hæc ſymptomatum lenitas cum in-
terna malignitate eſſet coniuncta, quinto die ma-
litia manifeſtè deprehendi cœpit. Nam ablato om-
nino dolore delirare viſus eſt, inſomnis, vigil, &
cohibito ſputo, Lipothymia ex interuallis vexaba-
tur cum frigiditate extremorum, anxietudine, &
phlogoſi interna coniuncta. Huic malo cùm occur-
rerem, & æger viribus eſſet penè exhauſtus, ſym-
ptomatáque vehementiùs inualeſcerent, loco ſpre-
tæ phlebotomiæ, cucurbitulas ſacrificatas ſcapulis
impono, quibus aliquantiſper leuatus reſpiſcere cœ-
pit, cui deinde redintegratis viribus ſuper partem
affectam, cucurbitulam cum ſcarificatu impono,
qua detracta, hirudines ſex circumcirca admoueo, C
quæ tantam attulerunt vtilitatem, vt intra 17. diem,
concocto ſputo, & facilè excreto, priſtinam recu-
perauerit ſanitatem.

OBSERVATIO CXIV.

Pleuritis alui profluuio curata.

HIppocrates, Medicæ facundiæ haud aſpernan-
dus auctor, in pleuritide alui fluxum condem-
nat *lib.6.aph.*16.dum ſic dicit. *Pleuritide, & Peripneu-
monia correpto, alui profluuium adueniens, malum.* Quo-
niam, vt docet Galenus *in com. Homini à talibus paſ-
ſionibus detento atque vexato profluuium alui ſuperue-* D
*niens, malum eſt ſignum, quoniam ita ſe habentibus pro-
fluuium alui ſolet aduenire non potete hepate ad ſe tra-
here alimentum; neque conuertere in ſanguinem, & quan-
doque ventriculo idem alimentũ corrumpente, &c.* Nam
vacuatio quæ fit per ſputum, vt magis conueniens
commendatur à Galen.7.*meth.*7.& 2.*ad Glauc.*2. Hoc
verum eſt, ſi de frequenti euentu ſermo ſit, quomo-
do Axiomata Hippocratica ſunt accipienda, ex ipſo
6.*aph.*58 & 2.*aph.*43. Nam vel ipſe Galenus in me-
diocri pleuritide cum ſignis coctionis alui proflu-
uium approbat. Sic alui fluxu iudicatus eſt Adoleſ-
cens quidam, qui lateris dolore, tuſſi arida, & aſſi-
dua febri premebatur immaniter, & cùm ferociùs
morbus abſque notabili vacuatione per ſputum ex- E
creta inualeſceret, ſuborta Diarrhœa omnes de eius
vita diffidebant. Cùm tamen vires eſſent valentes,
& multa copia humoris eſſet in genere venoſo con-
tenta, à qua febris oriebatur, licèt largum alui pro-
fluuium infeſtaret, bonam ſpem concepi, maximè
cùm coctio in vrina præcederet: nam vt optimè
notauit Auic.2.1.*doct.*1. *cap.*8. *liemeria ſanat apoſte-
ma lateris.* Quare cùm præcederet concoctio, adeſ-
ſet conferentia, & tolerantia, febris remitteretur,
dolor minùs moleſtaret, & poſt vndecimum diem
contingeret fluxus, adiuuit, quoniam per hanc va-
cuationem criticè factam cauſa morbi fuit imminu-
ta, vt inter omnes ait Meſuë *capite de pleuritide.*
Quare æger à pleuritide, hac euacuatione facta eua-
ſit immunis. Dum hæc ſcriberem, memini me hodie
A inuiſiſſe quinquagenarium Orthopnoica acceſſione
vehementi oppreſſum, cui à 24. annis hoc malo mi-
ſerrimè vexato, in initio paroxyſmi, & in fine, co-
pioſum accidit alui profluuium, citra ſequutam per
ſputum vacuationem vllam, & ita natura huic va-
cuationi eſt intenta, vt longiori tempore, quatuor,
aut quinque dierum ſpatio acceſſio duret cum reſpi-
randi difficultate ſumma, ſi aluus vbertim non reſ-
ponderit. Quamobrem alui fluxus in pleuritide, cæ-
teríſque thoracis affectibus ſæpè vtilis eſt. Vide Ema-
nuel. Stupanum *in com. aphor. Hip. fol.*184.

OBSERVATIO CXV.

B *Pleuriticus in declinatione conſtitutus, vigi-
liarum cauſa, epoto Philonio, cohibito
ſputo interiit.*

PLeuriticum inuiſebant tres non incelebres Me-
dici, qui in 17. cum expectorato multo, à dolo-
re, & à febre videbatur meliùs habere. At cùm ob
incendium bilioſi humoris in vaſis reperti, illiúſque
ad cerebrum raptum, facta commotione & agitatio-
ne in ſpiritibus, delitaret & vigilaret nimis ſtupe-
facientia propinanda imperant. Exhibetur Philo-
nium quantitate drachmæ ſemis aſſumptum. Sed
quo euentu, audi. Vix pertranſierat hora, quando
placido obrepente ſomno, deinde ſuperueniente
C ſtertore ſummo, & ingenti difficultate ſpirandi ob-
orta, cohibito ſputo, liuidus factus totus, interiit.

OBSERVATIO CXVI.

Pleuriticus procedente ſputo, purgatione intempeſtiuâ emoritur.

LIcèt Galenus Hippocratem vbique colat, & ob-
ſeruet, in multis tamen tacitè eum ſugillare vi-
ſus eſt, quæ ea profeſſo citat eruditiſſimus Valleriola
lib. 5. *enarrat.* 2. (quidquid hæc loca commodam
habeant explicationem) & ex iis vnus eſt *in lib.* 2.
acut. 11. quo loco in pleuritide, purgationem con-
D ſuluit, Peplio, & Elleboro celebratam, cùm in omni
pleuritide tam aſcendenti, quàm deſcendenti, venæ
ſectio præferenda ſit, ex veterum mente, ſic referen-
te Paulo *lib.* 3. *cap.* 33. & Galenus firmat *in Hippoc.
com. & alibi paſſim.* Non nego purgationem ſummo
aliquando eſſe ex vſu in affectu hoc, verùm quando
ſputum procedit, natura diſtrahenda non eſt, & ma-
gis in augmento morbi, quo tempore oportet ſilen-
tium habere. Nam vt bellè docuit Galenus *lib.* 4.
*acut.*76. *vel ſtatim ab initio, priuſquam in partem ali-
quam firmati ſunt humores, medicandum; vel poſtea
quàm concocti fuerint, &c.* Hæc non aduertens qui-
dam imprudens Medicus, qui licèt videret ægrum
pleuritide affectum, in octauo die morbi conſtitu-
E tum, cum conferentia, per ſputum ſequuta vacua-
tione multa, eum tamen expurgauit, ſola febris ve-
hementia perterritus, qui aſſumpta potione ex Rha-
barbaro, & Diaphœnico parata, cohibito ſputo,
aucta febri, dolore intenſiori facto, poſt quatuor
dies è vita migrauit. *Sic mortuus eſt Scomphus lib.* 5.
epid. num. 3. de quo ſic habet Hippocrates. *Scomphus
in Oeniadis pleuritide correptus, mortuus eſt ſeptima de-
lirus. Pharmacum autem bibit infrà purgans, priore
ante potionem die mentis compos erat, & purgatus eſt non
multum, quùm autem purgaretur, delirauit, &c.* De
intempeſtiuæ purgationis noxis in pleuritide, lege
doctiſſimum Valleſium, *in com.*

OBSER

OBSERVATIO CXVII.

Pleuriticus in ſtatu poſitus copioſa vena ſectione facta occumbit.

IVuenis quadtato cotpure prædirus, ex copioſo muſti potu in ſænam lapſus eſt pleuritidem. Ter iu initio phlebotomatus, expectorabat cum facilitate multa, aliquantiſper leuatus. Cùm moibus vergit ad ſtatum, omnia fiunt fortiora, non ex natuta morbi, qui mitior erat, ſed ob temporis rationem, in quo, ob maiurem conatum naturæ coquentis, maiorem hac de caoſa ebullitionem factam, dolor auctus eſt, increuit febris, ſitis facta eſt vehementior, & licèt omnia eſſent ſæuiora, ſputum tamen optimè procedebat. Medicus ſymptomarum vehementiam ſolummodò attendens, copioſiſſimam imperat phlebotomiam. Ea celebrara, deficiente facultate animali, quæ ad concoctionem, & excretionem materiæ ſummè eſt neceſſaria, & in ſtatu magna ex parte eſt defatigata, ex Gal. 2. *aph.*29. æger paulatim reſolui incepir, & poſt duos dies animum efflauit. Hunc euentum multò antea præſagierat cantus Auicenna in. 3.*tract.*5. *cap.*2. *de cura pleureſis.* dom ſic profatur: *Quùmque phlebotomas, & euacuas, & non ſedantur accidentia, tunc ſcias, quòd probibitio collectionis quam quaris, eſt difficilis. Non ergo iteres phlebotomiam, vt non congeletur materia, qua eſt habitura collectionem, & illa eſt ex ois, qua non digeruntur cum diminutione virtutis, & priuatione digeſtionis ſanguinea ſuper materiam, &c.*

OBSERVATIO CXVIII.

De Suppuratione

Empyemate correptus, pure per vrinam vacuato, conualuit.

PVrulentam materiam pectoris cauitate contenram, puram, per veſicam, & nullo prorſus alio ſucco infectam poſſe extrudi, veterum, & iuniorum comprobauit ſententia. Vias iodicarunt peritiores Anatomici, quod doctè proponit Marcellus Donatus *lib. 3. de hiſtor. mirab. cap.*9. Renuant licèt Mathiolus *lib.*1. *epiſt.* 3. Fernelius 6. *patholog.* 10. Ioan. Mathæos Hetbonenſis *in ſuâ centur. difficult.* 11. quorum omnium tela multo antea repulerar acutè ſatis, & doctè Iulius Alexand. *epiſt. ſequenti apud Mathiolum.* Hoc ita eſſe hoc exemplo ampliùs ſit manifeſtum. Quidam cùm pleuritide laborarer, & neqoe ſcreationis purgatione, neque ventris ſubductione, neque venæ ſectione, fomentis, victúſque ratione leuaretur, iugi, indeſinentique febri premebatur, vndè inflammatio in ſuppurationem abiir, iuxta *aph.*8. *ſect.*5. *Quicunque morbo laterali laborantes in* 14. *diebus non repurgantur, ij ad ſuppurationem vertuntur.* Creſcente malo, & rupta vomica (ſic enim eam appellat Celſus *lib.*2. *cap.*7.) Suppuratio, ſeu Empyema ſuperuenit, hoc eſt puris effuſio intra rhoracis ſpatium, de quâ ſic loqoitur Hipp. *lib.*5. *aph.*15. *Quicunque ex morbo laterali ſuppurantur, ſi in quadraginta diebus purgantur, à die quâ fit ruptio liberantur; ſi verò non, ad tabem tranſeunt.* Hoc tempore, febris noctu potiùs tenuis affligebat, tuſſiendi cupiditas aderat citra ſcreationem notabilem, ſodores infeſtabant, pondus ſentiebat in thorace, & cùm ad latos ſe conuertebat, onus ingens ſentiebat. Tunc multam puris copiam fœtidam quotidie per os emittebat. Ad hanc repurgandam, abſtergentium medicamentorum ſylua varia eſt imperata, & cùm tabeſcere inciperet, lactis aſinini, aut caprini potum conſului. At natura, quæ in commodum animantis, nouas, & inuſitatas vias in vacuationi-

A bus ſemper adinuenit, vt ait Gal. *lib.* 7. *aph.* 54. & maximè cùm corpus noſtrum viis innumeris conuenientibus ſit refertum, & totum tranſpirabile ſit, per vrinæ loca hanc puris copiam expellere ſategit. Nam vno die mordaci materiâ à thorace protruſa ad renes, & deinde ad veſicam, ardorem vrinæ ſenſit, & quotidie acutiorem ſentiebat. Matulâ perſpecta puris copia in fundo viſa eſt, & quantò magis ſtillicidio vrinæ vexabatur, & aliquando ob puris craſſitiem ſuppreſſione, tantò minorem per os excernebat puris quantitatem. Hic adiutus expectorantibus medicamentis, nutritus ptiſſana qua delectabatur, melle, iure pullulorum gallinaceorum, ſaginatorum priùs Scabioſâ, Glycyrrhizâ, foliis Ariſtolochiæ to- B rundæ, furfure, & Althæâ, in eum venit ſtatum, vt nullam per os, nec vrinam, puris guttulam emitteret, immò pinguiuſculus factus, & a febri immunis, ſanitatem obtinuit.

OBSERVATIO CXIX.

Suppuratio ex pleuritide, lactu potu curatur.

ABhinc 15. annis curaui ſenem qui ex pleuritide, Empyema eſt paſſus. Hunc febre aſſiduâ, tuſſi ſicca, ſputu ſaniei copioſæ, difficultate ſpirandi laborantem, & tabidum factum hoc modo curare ſum aggreſſus, qui iam Medicis deploratus videbatur, & mirum erat, ex qoo loco tanta puris copia emanabat; C nam quotidie libras duas excernebat. Huic præter alia quamplorima auxilia, lactis aſinini potus per tres menſes exhibitos miro fuit auxilio. Huius enim ope, puris copia omninò eſt imminuta. Refectum corpus, febricula euanuit. Tuſſis nulla.

OBSERVATIO CXX.

Empyema, ſectione curatur.

EX pleuritide in veram ſuppurationem lapſa eſt puella quædam, quæ decimum tertium annum non compleuerat. Hæc nullis auxiliis adiuta, lactis D potum aſſumpſit per plures dies, at citra leuamen vllum: nam cum moliâ puris copiâ, per tuſſim excreta, oculi fiebant caui, malæ rubebant, iugi premebatur febri, erat extenuata, & inappetens. De ſectione adminiſtranda, in qua totius curationis cardinem eſſe repoſitum rebantur omnes, ob metum parentum, Medici nil loquuti ſunt. Ego verò facto præſagio, ne ſi fortè mors contingeret, noſtro adſcriberetur errori, negotium patefeci, addito vno, vt citò, ſi opus celebrandum erat, id exequeremur, iuxta Oraculum Senis *lib.*6. *epid. ſect.*7. 11. dicentis, *Tabeſcentes ſtatim vrere oportet.* Nam ſi viſcera ſint debilitata facta, & corrupta, nullum poſtea æger remedium habet. Annuunt ipſi. Conuocatur Chirurgi. Hi ſaluberrimam eſſe affirmant. Reficitur triduò ægra. Iterum adhibitum conſilium. Omnes vnani- E mes conoenimus tantam copiam per ſputum non poſſe, niſi per ſectionem expurgari, quo caſu *lib.*6. *aph.*27. Galenus vſtionem exoptat. Et licèt hæc ob multas cauſas in ſuppuratis ſit admittenda, & Hipp. eam ampliùs approbet *loco cit. & lib.* 2. *de morb. & de internis affectionibus*, cum Gal. 7. *aph.*45. qui antiquos, vſſiſſe ſuppuratos affirmat: tamen ij ſectione inter tertiam & quartam coſtam in latere ſiniſtro, per nouaculam, & deinde per ſcalpellum profundè factam vſi ſunt, per quam fœtidi puris copia fuit euacuata, vt adſtantes horribili odore inficeret. Pus 20. diebus ſenſim eductum, abſterſum commodis auxiliis vlcus, conglutinatum, & puella à febri, & tuſſi libera, robuſtior facta, ſanata eſt.

OBSERVATIO CXXI.

Suppuratio thoracis, ex crudo, ſeroſóque humore ſuborta, commodis præſidÿs curatur.

HIppocrates *lib. de carnibus, num. 4. cerebrum metropolim ac ſedem frigidi & glutinoſi* eſſe aſſeruit.
Ab hac parte, deſfluente frigido humore in thoracem, fieri quandam ſuppurationis ſpeciem, tradit *lib.
1. de morbis, num.* 18. dum ſic inquit: *Fit autem ſuppuratio, ſi pituita ex capite diſtillet, & primùm quidem
vt plurimum latenter defluit, tuſſimque tenuem exhibet,
& ſputum paulò amarius ſolito, & aliquando tenuis adeſt
calor, &c.* Eam ſic deſcribit Fernelius *lib. 5. patholog.
cap. 11. 5. Suppurationi interdum affine malum eſt, in quo
magna thoracis capacitas, ſeroſo, pituitoſo, tenuique humore ſcatet, qui aut ex cerebro in aſperam arteriam, &
pulmones tenuitate ſuâ affatim irruens, aut è reliquo
corpore, aut etiam ex abdominis capacitate cæcis ductibus redundans eò penetrauit, &c.* Accepit à Gal. *lib. 4.
de loc. 7. §. Si verò ſeroſus, aut pituitoſus humor ſubitò
in thoracis ſpatium defluens, excitauerit ſpirandi difficultatem, ager tunc tenue ſputum, atque id ab initio quidem exiguum, ſed cum vehementi tuſſi, &c.* Morbi huius periculoſi ſigna, & curationem ſic accipe. Quinquagenarius ex nimiâ crudi, incoctique ſucci diſtillatione à capite in thoracis cauitatem delapſi, citra
febrim, tuſſi ſiccâ oppreſſus, & ex quâ tenuis, &
aquoſus emanabat humor, in dies magis ac magis
extenuari toto corpore videbatur, difficili, frequenti, paruo anhelitu vexatus. Viſcera habebat ſcirrhoſa, natiuum calorem ſatis languidum, virtutes naturales impensè debiles. Oculorum palpebræ, facies,
ſummíque pedes erant œdematoſi, (Hyderon thoracis diceres) & venter aliquantulum tumebat. Huic,
Medici qui pro cachectico curabant, balnea naturalia conſuluerant, ex quibus opem vix ſenſit vllam.
His non proficientibus accedo ad eum. Primas vias
leui expurganti exonero. Humorem crudum paulatim præparo, ipſum ex interuallis Hydragogis euacuo, nunc Agarico, nunc ſucco radicis Iréos, &
Sambuci, aliquando Elaterio, quandoque pilulis de
Nitro Alexandri, interdum trochiſcis Alhandal. His
factis ad vſum Terebinthinæ in oui vitello cum
Amygdalino diſſolutæ accedo, ſicut ad iuſculum
galli veteris Becbicis medicamentis paratum. Aquoſo humore ſenſim educto, cauteria brachio, & cruri
affigo. Decoctum radicis Chinarum ad multos dies
exhibeo. Conſeruâ ex radice Iréos vtor. Theriacam, & Mithridatium cum Diacinnamomo, & Rhodomelite Perſico exceptam noctu propino, Veneris
abſtinentiam edico, meri potum & victum exciccantem conſulo. Quibus, quinque menſium ſpatio
celebratis, euaſit, & nullum ampliùs ſenſit incommodum.

OBSERVATIO CXXII.

De Tabe Aſthmatica.

Ad tabem Aſthmaticam, fonticulus ſub axillis excitatus, mirè prodeſt.

ASthma, & Orthopnœa cum inueteraſcunt, difficulter curari ſolent; licèt enim vacuetur humor in Thorace impactus, ne alius deinceps confluat, qui ex habituali cerebri intemperie regignitur, euitari non poteſt; quare malum in orbem redit & per Paroxyſmos recurrens laceſſit, ac premit.
Ex hoc vitio tanquam ex hydrâ ſæuiſſimâ, alia exitialia repullulant, vt pulmonis tuberculum, hydrops,
A hæmoptyſis, thoracis immedicabiles abſceſſus, &
plerumque tabes: cùm enim glutinoſiſſima pituita
à capite in thoracem defluens, aſperæ arteriæ ramos,
pulmoníſque propagines infarcit, & reſpirationis
vias obſtruit, tunc non bonum paratur cordi refrigerium, hoc autem feruens & retentis fuliginibus
excandeſcens, humiditatem corporis depopulatur,
& ſic animal contabeſcit, & tandem perit, continuâ tuſſi, difficilíque reſpiratione vexatum. Poſſe
autem homines citra cruentam ſputionem tabe reſolui, certa res eſt apud eos, qui Hipp. & Galeni monumenta atterunt lectione aſſiduâ. Ille enim *lib. 2.
de morb. num.* 54. tabem quandam deſcribit, quando
ſputum multum, ac liquidum, & pus veluti grando
B tuſſiendo reiicitur. Eam proponit Galenus multorum exemplo, qui tuſſi oppreſſi, tabéque conſumpti
interierunt, *in lib. 4. de loc. affect. cap.* 8. *& lib. 3. epid.
ſect. 1. com. 4. & lib. 6. eiuſdem ſect. 3. com.* 36. explicat Fernel. 5. *pathol.* 11. Hunc affectum *tamen Aſthmaticam* vocare conſueui. Hac decennis puer triennio miſerrimè eſt concuſſus, qui nullis vnquam auxiliis expurgantibus, abſtérgentibus thoracem, humidam & frigidam cerebri intemperiem corrigentibus, immò nec cauterio ad nucham, & bregma indito leuari potuit. Hic cùm ſemel in acceſſione, difficili reſpiratione oppreſſus veluti ſuffocari videretur, ſolùm tuberculo ſub alâ læuâ excitato ſponte
conquieuit, quod cùm durum, & renitens eſſet, cau-
C terio eſt emollitum, & in pus conuerſum. Apertâ
vomicâ, ichoris virulenti copia emanauit: ne verò
occluderetur vlcus, pila cerea eſt immiſſa. Cúmque
trium menſium ſpatio ex fonticulo corrupti humores effluerent, à difficultate ſpirandi omnino ſanus
euaſit. Hoc exemplo audacior factus, in aliis ægris
ſimili morbo vexatis, idem auxilium tentare aggredior, excitatis fonticulis, aut impoſitis veſicatoriis
ſub axillis. Multùm, crede mihi, profeci: quos enim
generoſa præſidia ab aliis celebrata curare non potuerunt, hoc auxilium incantamenti modo ſummè
iuuit. Vt autem pila cerea, aut ciceris granum è
fonticulo non decidat, aut veſicatorium ſit firmum,
axillas faſciâ ad humeros delatâ comprimas oportet.
D Nec mirum: partes enim ſpirirales, & præſertim pulmo, perpetuo motu, noxium humorem in axillas
veluti in emunctoria ex præſcripto naturæ affatim
detrudunt. In frigidis ergò thoracis affectibus hoc
remedium eſt præſtantiſſimum, & ſuauius perforatione pectoris, quam Priſci in hoc peruicaci morbo conſuluerunt, vt ſic hac parte pertusâ facilior
ſpiratio fieret.

OBSERVATIO CXXIII.

Pro Aſthmate, ſyrupus magiſtralis laudatiſſimus.

E QVadragenarius biennio difficili reſpiratione
correptus, adeò vehementiſſimâ acceſſione ex
temporum interuallis premebatur, vt cum ſono, ſtertore, & anhelatione ſummâ, trium penè dierum
ſpatio veluti ſtrangulatus cum liuore faciei in lecto
iaceret, quouſque excretâ pituitâ mucosâ per os
paulatim ad ſe rediret. Hic plura iam fuerat expertus auxilia, ex quibus vix vllum leuamen ſenſit, ſolúmque ex cauterio ad nucham indito aliquam vtilitatem ſe percepiſſe inculcabat, præſertim quùm
puluerem Terebenthinæ cum ſyrupo de hyſſopo pitiſſabat. Hic aſſumpto alternis diebus hoc ſyrupo,
& excreto per ſputum viſcido humore, conualuit,
cuius forma eſto hæc.

℞. Fol. Nicotianæ viridis, aut Siccæ, M. i. Ariſtoloch. rotund. Enul. Campan. an. ℥. ij. Hyſſop. montan. Capil.

Digitized by Google

pil.Vener.Flor.Viol an.M.j.Paſſular.ſine acinis.℥. *iiij. Glycyrrhiz.raſa & contuſ.*℥.j.ß.*Sem. Fænugr* ℥.j. *Caricar.Pinguium, num.vj. Dictamni, Origani, Praſsij, Scabioſa,an.M.j.Sem.vrtic.Aneth.an.* ʒ *ij. Aniſi,* ʒ j. *Ligni Guiac.Smilac.aſper.Radic.Chin.an.* ʒ j.*Tuſſilag. M.j.Strobilor.num.xx.Dactylor. num.x.*

Coque ſec. art. ad lib. iij. Colaturæ, adde ſucci Scillæ ℥ ß. Succi Enul. & Hyſſop. an. ℥ j. bulliant, quouſque ſucci abſumantur. Adde Balſami,aut Olei de Liquidambar ℥ ij. & cum melle, & Saccharo fiat ſyrupus.

OBSERVATIO CXXIV.

De Cancro Mammillarum.

Cancer vlceratus, eſt contagioſus affectus.

NEotericorum Clariſſimi, qui de contagio ſcripſerunt,cancrum vlceratum inter affectus contagioſos non reponunt. Cauſam quæris? nullam proponunt. Ea inter alias potiſſima reddi poteſt, quoniam igneus, & retorridus partis calor abſumit materiam fomitis (qua de cauſa bilioſæ febres contagioſæ non ſunt, (& ſeminarium contagionis eleuatum ab humore ſicco, cùm non ſit lentum, non hæret, immoratúrve per tempus ſufficiens ad agendum, inficiendúmque. Hunc autem affectum eſſe fomite, & contactu contagioſum, ratio cum experientia ſuadet. Nam in parte cancro vlcerato affecta, fœtor adeſt veluti cadauetalis cum putrilagine multa, quam partis calor omnino abſumere nequit, auctore Fernelio *lib.7.de pathalog. cap.*2. ex qua vapor grauis, & ſordidiſſimus eleuatur, qui putredine ſua, & virulentia vicinum corpus inquinat. Deinde Cancer idem eſt morbus cum Elephantia, ex Paulo *lib.4.cap.*1. Auic.3.4.*tract.3.cap.1.in fin.* Nam eſt lepra vnius membri (clamitet contrà Cardanus *lib.1. de venen. cap.* 12.) Elephantiaſis autem non minùs, ac peſtilentia contagioſa eſt, ex Paolo *loc.cit.*explicant eloquenter Vallcriola *lib.6.enarrat.* 5. Marcel.*lib.1. de hiſtor. mirab.* 4. Experimentum, præſtabit exemplum hoc. Paupercula mulier quùm cancrum vlceratum in mammilla multis annis gereret, in lectulo decumbebat noctu cum filiis tribus. D Omnes ſimili contagio affecti. Ea emortua, poſt quinque annos duo hoc morbo confecti è vita migrarunt. Alter robuſtior, abſciſſo cancro, Chirurgica manu, magno labore ſaluus euaſit.

OBSERVATIO CXXV.

Cancri memorabile exemplum.

MVlier ditiſſima, ætatis ſuæ anno 25. ex ſuppreſſis lochiis in Miracbialem melancholiam incidit. Hac affectione detentæ, infra mammillæ dextræ papillam, tumor durus, ciceris magnitudine, cum intenſiſſimo dolore, & pulſatione apparuit. E Medici ad prouocanda menſtrua, humorémque melancholicum deturbandum præſidia parantes, ipſam à graui illo dolore fecerunt immunem, cæterùm maiorem in molem tumor ſemper accreuit, ita vt duorum annorum ſpatio liuidus, & radices emittens atro ſanguine plenas, mamillam totam iam comprehenderet, pauliſper vlcerari incipiens. Curantium conſilio nullum topicum auxilium impoſitum, licet de totius prouidentia eſſent nimis ſoliciti. Humoris nigri vacuandi cauſa exhibitum lactis ſerum multiplici lege confectum. Cardiaca ex interuallis exhibita, cruribus affixa cauteria, mariſcis hirudines ſæpiùs admotæ. Applicitum balneum. His factis, quæ retorridum humorem expurgant, eiuſ-
A que virulentam vim infrænant, ad ſtibij præparati vinum, ponderc ℈.iij. cum Rhodoſaccharo permixti acceſſit cum leuamine multo; nam vacuato humore pici liquidæ ſimillimo, alacrior reddita, ſaniùs viuens, ad oblata rectiùs ſe habebat, ſolo victûs regimine vſa. At cùm interoæ partes habituali intemperie laborarent, regenerato de nouo humore ſordidius fiebat vlcus, cui malo purgatio leuis erat ex vſu. Hoc modo annis vigintiquatuor, cum morbo luctata, remediorum pertæſa, auxilia renuit, ſicque increſcente tumore vlcus crudeliter ſerpit. Illa viſis his, mihíque non credens, dicenti cancrum hunc non eſſe irritandum, ſed ſolùm blandè præſidiis ſuauibus tractandum, quæ etſi non ſaneut, incremento
B tamen mali obſiſtunt, Medicum adit promptam ſanitatem promittentem; itaque eſt experta, quàm eſſet damnoſa, quæ reliquorum vlcerum more, cancri ſuſcipitur curatio. Nam Medicus cùm remollientibus, & attrahentibus vſus eſſet, in tantam hæmorrhagiam eſt delapſa, vt licèt hæc aptis cohiberetur auxiliis, tumor tamen, efferata inflammatione, & dolore intenſiori oborto, ita increuit, & ſerpendo ſeſe profundiùs inſinuauit, vt mammillam totam depaſceret. Iam ipſa decolor erat extenuata, & debilis. Tunc horribilis fœtor, & velut cadauerosſus in domo ſentiebatur, maximè quando extractis turundis, fœtida, viruleotáque manabat illuuies. Regrediens Medicus ſecreto quodam firmiſſimo audacter
C ſalutem pollicetor. Annuit ipſa. Ille neſcio quæ cauſtica imponit. His irritatum vlcus, ſerpénſque ad axillas & humeros, brachium totum menſis ſpatio corroſit, & coſtas inuadens, ipſas exeſit. Demùm vlcere cauernoſiore facto, & corroſo Pericardio, cor (mirum dictu) detectum cernentium oculis moueri triduò viſum eſt. Ipſa verò refrigerato interno igne, oborta ſyncope è vita diſceſſit. Cancro ergò affecti, vt in longius tempus vitam producant, palliatiua cura tractandi ſunt.

OBSERVATIO CXXVI.

Cancri ſuper Oculum enati Hiſtoria rariſſima.

DVm hæc meditarer, ſubitò vocatus ab ægro è domo diſceſſi. Mihi paulùm deambulanti occurrit *Doctor Nicolaus Fontanus, Medicus arcanorum medicorum explorator ſedulus, & in ſtudioſos valdè propenſus.* Opportunè, inquit, aduenisti Zacute, (iungens dexteram dexteræ) proximi namque ſumus domui, ex qua egredior, & Cancri notani admirabile exemplum; itaque oro, vt vna mecum ad videndum hunc rarum morbum, ad ægram accedas: cui ego; Diſperearn, ſi te non fuerim comitatus, quùm illicò ab ægro, qui ſanè malè ægrotat, receſſerim. Quare vir amiciſſime tantiſper expecta; nam ſine vlla omnino mora præſidia proponam. Regreſſus cum illo, reperimus in domo tres expertos Chirurgos, & antea acceeſitos tres Medicos Artis Phœbææ præſtantiſſimos alumnos: inter hos aderat *D. Nicol.Tulpius Reipub.Amſteldamenſis Senator Conſultiſſimus, & Medicina, Chirurgiaque Profeſſor celeberrimis, vir ingenij acumine, praexcellenti rerum vſu, & admirandâ rerum omnium cognitione præditus.*

Vixerat Fœmina vſque ad annum 78.ſana, & pro ætatis ratione, ſatis viribus firma, hæc cùm ſuæ ſpontis eſſet, omnibus cibariis indiſcriminatim, & promiſcuè vtebatur. Poſt hoc tempus in ſupercilio oculi ſiniſtri, natus eſt tumor, fabæ magnitudine, coloris nigrantis, qui potiùs dici poterat ex liuido, & rubro permixtus, quem ardor ſenſatus, & pruritus ingens comitabantur. Illa tumorem temnens, quùm eſſet decrepita, de applicandis medicamentis non

fuit ſolicita. Tumor exulcerati incipiens paulatim peruenit ad Nucis iugiandis magnitudinem, lato, craſſo, tenacique pediculo cuti adhærens. Demom poſt annum & dimidium, ad tantam molem deuenit, vt oculum contegeret, & videndi actionem impediret, quo tempore ad mali Cydonei magnitudinem accreuit, ita vt naſi ſuperiorem partem occuparet. Vlcos hoc erat aliqualiter durum, circumcircà vlceribus paruulis reſpertum, è quibus virulenta ſanies emanabat. In medio morbi curſu alius ſupra ſuturam Coronalem renatus eſt tumor, etiam rotundus, & magis faſtigiatus, qui cum maiori duritie, & punctione à ciceris magnitudine incipiens, ad Pyri mediocris molem accreuit, & in vlcus degenerauit ſtatim, è quo purulentus effluebat liquor. Vnum ſolùm erat in bis tumoribus notabile, quòd licèt ab humore eſſent craſſo & aduſto prouatı, in Lunæ augmento, & declinatione decreſcebant, & accreſcebant. Nec mirum: Luna enim cùm ſit humidior cæteris Planetis, ex Macrobio *lib. 1. in ſomn. Scipion. cap.* 11. Galen. *lib. 3. de dieb. decretor. cap.* 2. maximam in hæc inferiora habet poteſtatem, cùm ea ſit minor Sol, ex Ariſt. *lib. 4. de generat. animal. cap. vlt.* & Marſil. Ficino *lib. 6. in Plotini librum.* Ob hanc cauſam 4. 1. *cap.* 21. Auic. ſolùm in Lunæ augmento cucurbitulas imponit, quia *tunc augmentatur cerebrum in craniis, & humores augentur*, & alia admiranda in noſtris corporibus contingunt.

Sed adhuc dubius in luto hærebo, inquies certè, ſi huius curationem non exponas, nam difficilis ſanè videtur, & periculoſa. Etſi enim hoc vlcus non eſſet verè cancroſum, quoniam carebat inæqualitate, duritie calloſâ, dolore, punctione, nec venas habebat tetro ſanguine plenas, & ex vlceribus fœdus non exibat vapor, odorem horribilem eructans, nec labia eſſent craſſa, prætumida, viridia, foris inuerſa, horrida aſpectu, tamen cancroſorum vlcerum inſtar hoc erat tractandum. Quare licèt plurimis modis curandus ſit cancer, vacuatione humoris melancholici, repulſione, & digeſtione in parte affectâ celebratâ, partis roboratione, vſtione, & exciſione. Attamen cùm hic cancroſus tumor ſupra has partes præſtantes eſſet pertinaciter impactus, & ægra anicula eſſet, viribus conſtans inualidis, ſolâ præuiſione, hoc eſt Palliatiua, cura vſi ſumus. Quare optimo regimine inſtituto, vacuatione clementi ex interuallis pro virium tenore ſuauiter imperata, nempe ſero lactis caprini cum foliis ſenæ, ſemine Aniſi præparato, in quo per noctem vnciæ duæ ſyrupi Fumariæ maduerant, aut prunis ex ſena paratis, aut aliquo Electuario humorem melancholicum educente vtebamur. Parti decoctum roborans, & abſtergens fuit admotom, ſuperpoſito vnguento Diapompholygos. His, & cauterio in brachio affixo, vt ſpiraret cerebrum, ſuáque excrementa ad ignobiles partes detruderet, contenti ſumus. Nam *hæc vlcera melius eſt non attingere*, iuxta Senis oraculum *lib. 6. aph.* 38. ob multas cauſas, quas fusè referunt Celſus *lib. 5. aph.* 28. Actuarius *lib. 2. cap.* 12. Ioan. Guido *tract. 4. doct. 5. cap.* 4. Paulus, & alij, & refert Franciſcus Arcæus *lib. 2. de vulnerib. cap.* 3.

Hoic exemplo aliud vtilius adiungam. Narrauit mihi Medicus, ſtudioſus & doctus, ſe vidiſſe ægrom, cui in ſiniſtræ manus volâ renatus eſt cancer, qui per plures annos eum miſerè excarnificauit vlceratus, ſæuis doloribus, & punctionibus illum immaniter excrucians, quouſque in eam molem accreuit vt totam manum occuparet, iuxta carpum excitatis horridis vlceribus illum affligens. Hic cùm diues eſſet, plures Medicos, & Chirurgos in collegium admiſit. Illi, in varias diſtracti opiniones, ægrum in deſperationem veluti redegerunt. Ex his vnus

A ſolùm ſecuram ſanitatem pollicetur, hancque comparandam brachij abſciſſione ratus eſt. Æger cùm continua hæmorrhagia premeretor, quæ ex vlceribus ob corroſa vaſa emanabat, & ſic eſſet decolor, exilis, & debilis, maluit ſemel dolorem pati, quàm immedicabiliter tot preſſus ærumnis, vitam ducere. Quare abſciſſo brachio infra cubitum, ſuppreſſo ſanguine vbertim ob ſectionem manante, & conuenienti alimento nutritus, poſt paucos dies priſtinum habitum recuperauit. *Melior ergo eſt abſciſſio vnius membri, quàm mors totius*, dicebat Arabum maximus Auicenna 7. 4. & *melior eſt aliquando inſignis noxa, quàm mors*, auctore Magiſtro *lib.* 12. *Meth. cap.* 1. In poſterum ne ex habituali partium intem-
B perie humor hic aduſtus regenitus recidiuam pareret, præſeruatione opus fuit: ſícque vtens commodâ diæta, expurgatione humoris nigri per Epicraſin celebrata, attamen ſuaui, & leni, & fonticulo in crure ſiniſtro excitato, vt noxius humor ad imas vergeret corporis partes, nullum poſtea malum perſenſit.

OBSERVATIO CXXVII.

De Nutricis electione.

Nutrix, menſtruata non ſit.

C INfans priore nutrice emortua, alterius lac ſuxit. Hoc vſus per totum corpus multis vlceribus eſt fœdatus. Conſulti Medici, ſecundæ nutricis lac optimum eſſe affirmant, quoniam hæc omnes bonæ nutricis dótes adimplebat. Vocatus ego contrarium ſuaſi, quòm menſtruata eſſet. Hic enim ſanguis motus, libidinem prouocat, turbat corpus, humores calefacit, purum ſanguinem in lac conuertendum conſpurcat, & ſangoine per menſtrua erumpente, lac minuitur, quòm lactis, & menſtruorum vna ſit ſubſtantia. Hac de cauſa fœdi colores, faſtidia, vomitus, alui fluxus, febriculæ, puſtulæ per cutem, & vlcera repullulant, quòm ex fœdiſſimi ſanguinis ad menſtrua aceruati commercio reliquus pro alimento infantis præexiſtens, tantam labem contrahat, vt potiùs veneni, quàm nutrimenti vires induat. Hinc
D ſcaturiunt infantibus Epilepſiæ, Pataplexiæ, difficilis reſpiratio, macies, & alia grauiſſima emanant, quòm ab vtero ad mammas maximus adſit conſenſus. His in conſilio propoſitis, alij palinodiam recantantes dedere manus. Tunc infans alteri non menſtruatæ alendus committitur. Hinc factum eſt, vt per menſem, aſſumpto hoc lacte, pinguior euaſerit, & exiccatis, cicatricéque obductis vlceribus, ſpecioſior factus, priſtinum habitum receperit. Quare nutrice menſtruata nihil deterius. Renuat licet Chriſtophorus à Vega *lib. 2. art. medic. ſect. 7. cap. 1. rubric.* 2. cuius rationes alibi confutabimus.

E

OBSERVATIO CXXVIII.

De Sanguinis ſputo.

Ad Sanguinis ex quacumque parte profluuium, remedium rarum.

BRaſilienſis quædam fœmina è ciuitate *Pernambuquo* oriunda, ex ſuppreſſis, menſtruis in ſputum ſanguinis incidit, cum vomito, & dolore circa ſplenis regionem percepto, quòmque ſanguis eſſet grumoſus, & niger, ab ſplene in ventrem delatus, Lypothymiam concitabat. In initio celebratæ ſunt reuulſiones per venam ſectam poplitis, hirudines hæmorrhoidalibus venis impoſitas, cucurbitulas, & pharmaca plura, quæ tum peccantem humorem exhaurirent,

hauriren, tum humoris noaij nocumentum ad inferiora propellerent. Tandem fluau non ceſſante, reſolutis viribus, albicantem colotem, & palpebrarum inflationem cùm pati ineiperet, & refrigerato hepate, debilique ſplene, morbus omnia temedia contemneret, de ſalute ſua deſperabat. Ipſa cogitabunda, & triſtis vna nocte anxiè mente volutans, recordatur vnius auailij, quo ad omnem fluxum ſanguinis *Braſilien'es* vtuntur cum vtilitate mira, & eſt certè miraculoſum præſidium, quod in hac fœmina, & aliis ægris in hunc vſum fidiſſimo experimento poſtea adinueni. Hoc cùm decies in aqua Chalybéata aſſumeret, in totum reſtrictus eſt fluxus. Naſcitur hetba quædam in *Braſilienſi tractu*, diſtante quinquaginta ferè milliaribus à ciuitate dicta *Pernambuquo*, in altis, aſperíſque montibus, plantaginis inſtar, cuius radix, Cichoriæ ſatiuæ radicis colore, & fotma omnino eſt ſimilis. Hæc cum cortice tantiſper in teſta petuſta, in puluerem vertitur, cuius ſcrupulus ieiuno ventre aſſumptus cum Roſacea, aut plantaginis aqua, vel Rhoduſacchato permiatus, occulta quadam vi ſanguinis fluaum vndequaque manantem infrænat, & coërcet. Luſitani noſtri ſumpto nomine à radice, in qua ſolùm vis ineſt aſtringens, vocant hanc herbam *Rais da Serra*. Belgæ qui oras illas ſæpiſſimè frequentant, eodem nomine appellant, *De hooge Berch. wortel.* O! vtinam ex hotum nauigationibus, tanto, pro hoc contumaci morbo, potiremur antidoto, quod miſeris ægris ſummum ſolatium afferre poſſet. Multa autem ab occulta vi ſanguinis profluuium ſiſtere, res eſt manifeſta, probatque *Petrus de Oſma apud Monardum lib. 2. de hiſtoria aromatum, quæ ab Occidentali Indià adſportantur*, quo loco refert ſe vidiſſe Æthiopes, qui carcere detenti, faméque coacti, ſibiipſis ad veſcendum, cultello ſuras inciderunt, vnde vulneri ſuperpoſito folio viridi, nec guttula ſanguinis emanauit, quod patet apertè in oſſe vocato *Cabal*, cuius eſt vis admiranda in compeſcendo ſanguine, ſi brachio, monilis vice, geſtetur, de quo argumento fuſè ſumus loquuti *lib. 1. de Medicor. Princip. Hiſtor. in comm. Hiſtor. 22.*

OBSERVATIO CXXIX.

De Phthiſi.

Phthiſis, lacte muliebri, & eius vnguento, curata.

QVinquagenarius, excarnis, & ſiccus, ex acri ad pulmones diſtillatione in ſanguinis ſputum, & Phthiſim temporis diuturnitate lapſus eſt, cum macie tantâ, vt oſſa ob ſiccitatem inter ambulandum crepitarent. Huic præter omnis generis lenientes purgationes, varia expectorantia, & alia quæ aduerſùs maciem celebrantur auailia, quùm febris colliquans, & hectica iugiter corpus abſumeret, caprinum lac aſſumendum impero. Hoc trium menſium ſpatio vſus, commodum ſenſit pauciſſimum. Perſpectis his, lac muliebre, vt affatim ex ipſis mammillis ſugat, conſului. Deus bone! tantam ex eius potu per menſem eahibiti perſenſit vtilitatem, vt eo, & vnguento ex eodem lacte paratu pinguiuſculus factus, perfectam conſequutus fuerit ſanitatem. Ne ergò dubites vlcera pulmonis poſſe ſanari, quod ex plurium non infimæ notæ auctorum hiſtoriis conſtat abundè. Vnguentu, tribus horis poſt cœnam totum vngebat corpus, quod cæteria omnibus reſumptiuis præſtantius eſt, nec quicquam fœtet, vt alia, in quæ medullæ, & pinguedines ingrediuntur. Huius Vnguenti deſcriptionem, cuius vſu tabidos ſæpè impinguari vidi, candidè acceptam refero

A Amato, non ignobili Medicu (fremant licèt Matthiolus, Follopius, & alij) qui *lib. 1. Centur. curat. 92.* eam ſic proponit.

℞. Gummi Tragacanthi, & Arabici, an. ℥ j.

Infundantur in aqua Ruſacea per diem & noctem. Adde.

Olei Violac. ℥ j. ß. *Butyri recentis,* ℥ ß. *Camphora,* ʒ j.

Miſce, & in mortario cum lacte muliebri fiat vnguentum. De huius lactis vi mirâ pro nutriendis Phthiſicis, ad Gal. mentem pulchra proponunt Vaſcus Caſtellus *tract. 4. de Thoracis affectib. difficult. 6.* Ioannes Bravus *lib. 2. de purgant. medicam. de luctu, c. 19.* Vtrùm autem hoc ſit vtilius aſinino, quod in hunc vſum tantopere veterum peritiſſimi perlaudâ- B runt, diſſerit inter omnes Solertiſſimus Alphonſus Lupeus *in annotationibus in cap. 6. lib. 7. Meth. Gal.* Tu verò pto curanda tabe, vide Altimarum *lib. de medend. hum. corp. malis, cap. 53.* Valleriol. *lib. 3. obſer. 6. & lib. 5. eiuſd. obſer. 5. & 6. & lib. 6. obſeru. 9.*

OBSERVATIO CXXX.

Phthiſica, ſolius Rhodoſacchari vario vſu, perſanata.

GEneroſiſſimi cuiuſdam Proregis Luſitani vaut, quùm ea ſalsâ diſtillatione & Hæmoptyſi, in vlcus pulmonis incideret, iugi, puſilláque febri, & C carnium eatenuatione maxima affecta, à Deo, qui ſolus langores ſanat, & deinde à Medicis pro ſui ſalute, auxilium efflagitat obniae: maaimè cùm nec ex lacte aſinino, caprillo, carne teſtudinum, Ptiſſana, eapectorantibus, reſumptiuis, cardiacis, & infinitis propemodum remediis, opem ſentiret vllam. Vocatus ad eam, de auailiis factis inquiro. Tandem in Rhodoſacchari ſolius aſſiduo vſu totius curationis cardinem repono. Et licèt Auicen. 10. 3. *tract. 5. cap. vlt. &* 18. Mèſuë *cap. de Phthiſi.* Conciliator *diff. 194.* Arculan. *cap. de Phthiſi.* Crato, Valleriola, Foreſtus, Petrus Poterius *lib. obſeruat.* & alij quamplures, Rhodoſaccharum tabe conſumptis per ſe ſolum pro victu exhibeant, aliis tamen modis offerri poſſe iam D exandi. Nam hac conſerua farinam ſubigebat, panémque cum ea deliburum eſitabat. Carnes ſelectas cum ea coctas edebat. Pullos gallinaceos, aſſos, priùs benè conſerua nutritus pro cœna habebat. Vitellos ouorum interdum cum Syrupo Roſaceo aſſumebat. Loco ſyrupi, ieiuno ventriculu, iure pulli gallinacei priùs Rhodoſaccharu ſaginati vtebatur. Pineolato vtebatur facto ea pineis nucleis, Amygdalis, cum hac conſeruâ permiatis; & ſi fortè oblectamenti cauſa, acetarium illi concedebamus, id ea foliis Borraginis, & Roſarum cum oleo, & ſaccharu parabatur. Demùm nullum ferculum offerebatur, quod Roſam non redoleret, adeò vt nî timerem dici mendax, exponerem quantitatem quam comedit E hæc mulier de ſaccharo roſaceo, cuius vſu, ſeptem menſium ſpatio recreata, cùm obeſior eſſet, & alacrior, vltimis duobus menſibus vſa lactis Caprini potu, in quo illicò ab vbere extracto conſerua ruſacea diluebatur. Ita deniquè ſpecioſior eſt facta, vt in facie, viuidus ac roſeus conſpiceretur culor. Roſæ in primis duobus menſibus, maioris abſterſionis cauſa erant eaungulatæ, in vltimis non detrahebantur vngues. Maxima ergò eſt pro curandis Phthiſicis, Rhodoſacchari vis atque poteſtas, nam modicè refrigerat ob febrim, ob vlceris ſaniem detergit, & ob ſolutionem continui glutinat. Has vires ineſſe roſis veterum peritiſſimi ſatis confirmant. Quibus autem conditionibus in Phthiſi liceat vti Rhodoſaccharo, eaplicant Petrus Poterius *lib. obſ. 22.* Fernel. *conſ. 19.* Maſſaria 2. *prax. ca. 7.* Renuat licèt Septalius

Digitized by Google

lius *lib.5.cantion. medicar.num.*12. qui Raſij auctoritate fretus, illius vſum in febribus vehementer condemnat. Sic enim habet Raſis *lib 3.ad Almanſ.ca.*27. *Et Deus confundat eos, qui ſaccharum Roſaceum febricitantibus propinant: nam qui ardorem, & calorem patiuntur, nullo modo comedere debent, & maximè ſi æſtas fuerit, &c.* Nam textus hic mendoſus eſt, vt Simon Genuenſis exponit ad hunc locum, & legit mel Roſaceum. Nec textus in Arabico dicit Saccharum Roſaceum, ſed Galenabin, & eſt commune ad id quod fit cum melle, & ad id quod fit cum Saccharo, vt notat Auicen.1.4. *tract.7. de conditis in princip.* ſubſcribit Monardus *in comm. Meſues tit. de electuar. de Gemmis.* Vel ſi per ſaccharum Roſaceum, factum ex Roſis Perſicis intelligas, non errabis: hæ enim cùm ſint calidæ, ſuâ vi cæteras in purgando antecellunt, & aluum copioſè citant, ex Lacunâ *lib.1. in Dioſcorid. cap.*130. *de Roſis*, quare harum vſus in incendioſis febribus cauendus. Num autem Rhodoſaccharum in febribus propinandum, agitant inter omnes, Guainerius *tract.2. de feb. cap.* 2. Hugo Senenſis *in com. cap.7.* Auicen.1.4. *tract.2. fol.*62.

OBSERVATIO CXXXI.

De Tabe.

Tabes dorſalis ex venere orta, lactis vſu ex caprâ nigrâ exhauſti, curatur.

SVmmus Medicorum Antiſtes *lib.2.de morb.nu.*56. inter tabis ſpecies *dorſalem* recenſet, *quæ præcipuè corripit recenter ſponſos, & veneri deditos.* Iuuenem curaui, hirſutum, gracilem, & melancholicum, qui cùm eſſet ſponſus, veneris delitiis ſine modo indulſit. Hic licèt valente eſca aleretur, in dies tamen extenuabatur magis, quouſque febriculâ oppreſſus, difficultérque ſpirans, ſpermaticarum partium infirmata retentrice, in gonorrhœam incidit cum macie ſumma, ita vt ſine baculo incedere non poſſet. Hunc curaturus, quoniam antè petulanter vxori ſeſe addixerat, ab eâ, à fœminarum conſortio, & veneris confabulatione abſtinere impero. Ludis, amicorum conuerſatione, aëre ſaluberrimo, cantu, muſica, cibis mollibus ipſum recreo, & refocillo, & cùm morbus eſſet ex inanitione, alimentis vſus ſum ſuccum tenacem gignentibus. Exhibui ius capitis & pedum Caſtrati, Oua recentia, Vina rubentia, reſtaurantia Electuaria. Hepar Epithematis firmaui, flaccido ventriculo roborantia emplaſtra applicui. Tandem his renutritus, & lactis ope, tutus euaſit. Et ſi tanta eſt habenda animalis cura, à quo debet hauriri lac tantopere à Galeno commendata *loco nuper citato.* percontaberis num lac animalis nigri ad tabidos impinguandos ampliùs expetatur? Dic hoc eſſe vtilius, ſuauius, temperatius, minùs flatulentum, & meliùs coctum. Amatus Luſit.3.*Centur.*1. colorem animalis nihil facere ad lactis probitatem aſſeuerat. Illius mentem redarguunt Galenus *lib.6. epid.ſect.2. com.44.* & Ariſt. *lib.5. de generat. animal.*4. quibus locis ex colore animalium diuerſam indicari lactis qualitatem manifeſtè docuerunt. Lac capræ nigræ, vt magis coctum, conſiſtentiâ medium approbant Meſuë *tractat. de ſimplic. tit. de aquâ lactis*, Raſius *vlt. contin. tract.2. cap.*172. Nam *ſicut caro animalis nigri eſt ſuauior, & leuior*, ex Auic.*lib.2.tract.2.ca.*145. *in princip.* Albert. Magno *lib* 19. *de animalib. cap.*10. Sic lac animalis nigri eſt præſtantius. Id ob hanc cauſam approbat Hipp.*lib.de natur. mulieb.num.*52. Et ad hydropem è cauſa calida præferunt Cardanus *in conſil.de diffic. reſpirandi in med.* Iulius Cæſar Claudinus *in appendice lib.de ingreſſu ad infirmos, ſect.* [illegible]. Nam magis temperatum eſt, promptiùs coquitur, difficiliùs aceſcit, ocyſſimè diſtantiſſimas penetrat corporis partes, & citiſſimè nutrit, vt notauit Ludouicus Lemoſius *in com. cap.7. lib.6. meth. Gal.* Sic Ariſt.*lib.3. hiſt.animal.vlt.* laudat in nutricibus colorem fuſcum, vt aduertit Mercurialis *lib.* 5. *de morb. puer. cap.* 3. *in med.* Et ſi lac mulieris candidæ valdè præfertur, hoc ob aliam rationem dictum puta: eam patefecit ingenioſiſſimus Rodericus à Caſtro *lib.4. de vniuerſa mulier. medicina, part.1. cap.*13. Nam noſtrum inſtitutum latiùs diuagandi tempus non concedit.

OBSERVATIO CXXXII.

Tabe laborans, eleuatâ Xiphoide cartilagine, reuixit.

EX decidentia mucronatæ cartilaginis, homines non ſolùm debilitatem ventriculi, aliaſque morbos pati, ſed contabeſcere poſſe, firmat Peritiſſimus Luſitanos, (omnium mihi mille inſtar) *in com.cap.4. Galen. lib.1. de locis affect.num.*22. dum ſic ratiocinatur. *Nonnunquam enim ventriculus flacceſcit, & laxatur, maximè ore, non abundante humoris copia, ſed magis humiditate quadam tenui, cui appoſitū malo abſinthium: Eſt vbi copia humoris imbuitur, ſed tenuioris, cuius præſentaneū eſt Aloe auxilium: ſin craſſus humor in ventriculum demerſus eſt, hiera inuenta eſt, addens aromatum tenuitatem, & penetrationem. Ex quibus tribus oris ventris affectionibus, priori loco relata videtur ea eſſe, quam vulgus cartilaginis mucronatæ procidentiā vocat, & per adſtringentia ſanat. Licèt abſurdum non ſit opinari duas illas inſignes cartilagines, in quas & pectus, & tota ſpina ad caudam ceſſant, quandoq; tempore introrſum inflecti, & labores, & imbecillitates corpori parere, reduciq; manuo opere, iunctis adſtrictoriis medicamentis, quietéque; fieri enim poteſt, cùm à nullo contineatur, vt vel emollito glutine quo oſſi adhærent, flacceſcant, vel parte infimâ, qua in cuſpidem ceſſant, introrſum reuulſa inclinent, ignorata veteribus affectione, & ideircò indicta, &c.* Carterius *diſput.52.ad libros de locis affectis*, eadem mutuatus verba, ex decidentia huius cartilaginis, emollito glutine, quo pectori tenaciter adhæret, tabem oriri latè confirmat. Habere autem mucoſum glutinis inſtar, quo pectori alligatur, docet Galenus *lib.*15. *de vſu part.*18. & 3. *de facult.vlt.* Hæc enim cartilago, eſt tutamentum, & propugnaculum oris ventriculi, ex Galen.*lib.6. de vſu part.cap.3. & lib.7.eiuſd.*21. Auicen.1.1.*doct.3.cap.*15. Veſal. *fabric.*19. Bauhin. 3. *Theatri Anatomic.*94. Pareo *lib.1.cap.*41. Laxata hac cartilagine, flacceſcit ventriculus: hoc debiliori facto, concoctio fit improſpera, iecur infirmatur, & incocto alimento partibus diſtributo, ipſæ atrophiam patiuntur, extenuantur, tabeſcunt. Garriant licèt Laurentius *lib.3. de re Anatomic. cap.* 11. Columbus *lib.2. de oſſibus, cap.*10. Sanctorus Sanctorius *lib.3. de erroribus.medicor.cap.*14. qui hoc figmentum, aniles fabulas eſſe putant: nam hæc cartilago imo pectori ita firmiter adhæret, vt non niſi ſummâ vi diuelli poſſit: quoniam hoc de ſtatu naturali intelligendum: nam præterquàm quòd hæc cartilago non decidit, ſed laxatur: etiam vterus neruoſus, & obſidentibus partibus multis, variiſque ligamentis obſitus, ita aliqoando humoris copiâ laxatus procidit totus, & elabitur, vt virile pudendum mentiatur. Sed his relictis ad hiſtoriam accedamus. Quidam ob vigilias, incidit in tantam ventriculi debilitatem, vt aſſumptum alimentum illicò vomitione reiiceret, difficulter reſpiraret, pateretur ructûs, gurgulationes & ſingultum, & in dies extenuaretur magis, pallidus, decolor, & exanguis. Plura pro debilitate ventriculi parata, adiuuerunt nihil. Eleuata enſi formi

Cartila

Cartilagine, vi cucurbitulæ ſiccæ, ſupra os ventri- A
culi admotæ, & Emplaſtorum adſtringentium ope, à mortis faucibus eſt ereptus.

OBSERVATIO CXXXIII.

Tabes infantilis, auxilio facili curatur.

PLures cauſas tradunt auctores contabeſcentiæ puerorum: vna indicta, quam frequenti experimento, ſicut & remedium adinueni. Ea à vermiculo intus prognato ſcaturit, qui totum alimentum infantis depaſcit. Malum cum quo Medici ſæpè laborioſè luctantur, ex quo contabeſcentes pueli, cum facie Hippocratica, in quibus adhærent pelli- B
bus oſſa, depopulato humido primigenio, longo marcore conſumpti ferè è vita diſcedunt. *Luſitana noſtra*, in quorum ore nihil eſt frequentius, vocant *Omao*; quaſi malus genius, aut vermis illos excruciet. Aniculæ ad faſcinationem referunt, alij ad præſtigium. Medici plura medicamina præbent ad impinguandum, ſed incaſſum. Plurimos hoc morbo prehenſos, ſummè extenuatos (Sceleton diceres) Dei ope, & qualicunque operula mea ad ſanitatem reduxi, ter exhibito ſcrupulo Caſtorij in lacte diſſoluto. Hi per aluum excreto verme obeſo, ſimili illi quem in corrupto caſeo occultari videmus, vixêre, & deinceps renutriti, pingues ſunt facti: nam Caſtorium mucum expurgat, & fœtore ſuo ſtrenuè C
vermes necat.

OBSERVATIO CXXXIV.

Tabis Gallica, curatio celebris.

MVſa ſcientiſſimus *lib. de morb. Gallico, in prognoſt.* 5. illuſtrem protulit ſententiam, quæ ad huius morbi curationem ſummè conducit. Sic enim ait: *Lenta febres, ac longa cum morbo Gallico futuram hecticam minimè ſignificant. Infinitos enim vidi, qui in tales inciderunt febres, & in vrinis pinguede innatans videbatur, tamen hectici haud euaſere, immò Gallico affectu curato etiam per exiſtentia, febris vnà ipſa curata eſt, &c.* D
Hoc primus prædixit Vigo *lib. de morb. Gallico cap. 1. §. Vidimus febriculam quaſi ad hecticam hominem conducentem, &c.* Cur autem Gallica febris non fiat hectica, altiori indagine opus eſt. Vide quæ hac de re diſſeruimus *lib. 2. Praxis Hiſtor. c. 1. titul. de ſignis, paragr. 7. & 8.* Quare Gallicati, iugi, puſillâque febre detenti, Gallicis auxilijs ſunt tractandi: At cùm hæc calida ſint febrémque exacerbent, & illi extenuati ſint, excarnes, & natiui caloris inopes, præſidiorum vim ſine virium omnimoda iactura ferre nequeunt. Quapropter eos ſenſim alimentis medicamentoſis nutrire eſt opus. Quidam Mercator opulentus cùm morbo Gallico diu eſſet confectus, & ad extremam maciem redactus, ſola cura, quam palliatiuam vo- E
cant, vtebatur. Hoc modo curatus, ſanus, & pinguis euaſit, relictis violentis antidotis, quibus priores Medici vſi ſunt pro debellandis doloribus diris, & fœdis Talpis. Iuſcula primò exhibui optimarum auium coctarum cum aqua, quæ priùs fuerat cum Smilace decocta. Panem pro quotidiano victu parani ex farinæ triticeæ ſelectiſſimæ polline, adiecta quarta parte farinæ extractæ à radice Chinarum, & cum decocti aqua cum Smilace ſubactum eſitabat. Ex interuallis ferculum, ſeu pultes concinnaui ex Orizæ, Chinæ, & tritici farina cum lacte, Roſacea, & Saccharo, ex quibus, adiectis Amygdalis aliquando martios panes, ſeu paſtas regales, aut ius album, adiecta caponis carne, & pulpa teſtudinum nemoralium parani. Aliquando, ex his, & carne ranarum, contuſum oblectamenti cauſa deguſtabat. Pullorum gallinaceorum noctu pitiſſabat carnes, qui priùs lacte ſubacto cum farinâ, hordei, & Chinæ erant alti. Vinum erat Lymphatum cum aquâ decoctâ. Ad ſolidas partes humectandas, humidum primigenium inſtaurandum, Balneo multoties vſus eſt. Hac curioſâ, & refectoriâ alimoniâ gubernatus, ſpretis Guaiacinis, & Violentis præſidiis, quæ febrem exaſperant, & impensè debilitant, morbum ſuapte naturâ lethalem profligauit, & ſic ad priſtinum habitum eſt reuerſus.

OBSERVATIO CXXXV.

Tabis coxariæ hiſtoria mira, eiúſque curatio.

QVoniam pro virili rara exempla circa tabem notamus, quæ legentibus profutura, & voluptati fore arbitramur, & emolumento, nunc neceſſe eſt feramus opem Seni noſtro, circa tabis, ſeu Phthiſis coxariæ curationem, quam multiplicibus telis plures oppugnant. Extat illius Oraculum haudquaquam ex triuio *lib. 5. epid. num. 3.* Cuius aurea verba Sibyllinis foliis veriora ſic ſonant: *Eupolemus in Oeniadis, dolebat coxam dextram, & inguen, & commiſſuram propinquam ad coxam, ab inguine, & coxâ in anteriore parte. Huic ſanguis detractus eſt è malleolo, multus valdè, & niger, & craſſus: & pharmacum bibit aluum deorſum purgans, & multum purgatus eſt: & melius quidem habebat, dolores autem non remittebantur. Sed ſuppuratam habebat & coxam, & commiſſuram in ipſa ad ſedem, & partem circa inguen, quibus locis amplius dolebat. Pus autem ad os magis fiebat, quàm ad carnem, in profundo: & per tempus ſic habens negligebat, donec valdè debilis fiebat: poſtea cruſta ipſi inuſta ſunt, valdè multa, & magna, ac inter ſe propinqua, & pus effluxit, & multum, & craſſum, & mortuus eſt poſtea paucis diebus, tū pra multitudine, ac magnitudine vlcerū, tū ex corporis debilitate. Huic ſi vna ampla ſectio facta fuiſſet, & per ſectionem pus emiſſum eſſet, & ſi opus fuiſſet, etiā altera ſectio facta eſſet: hac ſanè ſi in tępore facta fuiſſent, mihi quidem videtur, quòd ſanatus eſſet, &c.* Hæc eſt idea tabis coxariæ ab Hippocrate propoſita, cuius mentem *in com.* interpretatur Valleſius eloquenter, & repetit Iacotius ad *Coacas Hippoc. lib. 4. eū. 1. in com. ſent. 39.* Et licèt in manibus Hippocratis Eupolemus ex coxâ ſupuratâ decumbens obierit, huius tamen curationē attendas quæſo, quæ te his labyrinthis prorſus extricabit. Iſchiadico dolore vexati plures, venæ ſectionis in cubito, & talo celebratæ opem ſunt experti. Hanc ventris vtriuſque ſequuta eſt vacuatio citra vtilitatem vllam. His non conferentibus, omnis fortis Anodyna parantur, vaporationes, fomenta, vnguenta, balnea & inſeſsûs. Imponuntur ſupra coxam affectam hirudines. Dolens pars profundè ſcarificatur vacuato ſanguine craſſo & multo, ſæuiſſimo vrgente dolore, ſtupefactoria tam patti applicantur, quàm in potum aſſumuntur. His non iuuantibus accedo ad veſicatoria, vlceribúſque diu fluidis permanentibus, febris increuit cum immaniore dolore pulſatorio coniuncta. Adeſſe ſuppurationem Chirurgorum peritiſſimi inculcant. Purè confecto, cauterium in parte affigitur, cuius vi, magna puris, ichoris, virulentæque materiæ illuuies fuit exhauſta. Temporis decurſu, vlcus magnum, fordidum, cauum, & fiſtuloſum redditum. Hoc comitabantur intenſa ſitis, febris non ignaua, & ob dolores, vigilias, multámque puris copiam vacuatam, totius corporis macies, & tabes, ita vt ægri cum facie Hippocraticâ in horas morituri viderentur. In hoc agône conſtituti à Medicis pro deploratis

relinquuntur. Sed cùm conclamati aliquando, raro tamen reuiuiſcant, vt ait Paulus *lib.6.cap.* 88. *quàm multi citra ſpem mirabiliter ſanentur*, ex Auic. 4. 4. *tract.2.c.10.& plures viuant, de quibus medicus deſperat*, ex Celſo *lib.2.cap.*10. Idcircò Dei miſericordiâ fretus, quid opis in tam luctuoſo caſu, miſeris his ægris tulerim, enarrabo. Cum ergò horum omnium vlcus ſit cauſa, indicatio quæ ab hoc deſumitur, indicationes alias obumbrabit: quare eligendum eſt medicamentum, quod ſaniem detergat, ſolutionem continui glutinet, & humoris prauam, & cacoëthem qualitatem coërceat, ac retundat. Quapropter vlcera hæc velut doloſa, maligna, & Gallica Ebeni decocto tractare decreui. At pro compleudo opere obſtabant febris, vehemens debilitas, & carnium extenuatio ſumma. Sed cùm ex præſidiis abſtergentibus nullum ſequeretur adiumentum, tùm ob partis ſitum quæ in ipſo ſordium confluuio eſt poſita, videlicet iuxta vias vrinæ, & fœcum, & ob hoc variis fluxionibus eſt obnoxia, & articulus iſte, quoniam maximus, & profundiſſimus eſt, promptiſſimè humores in ſe imbibit, ob hæc, ad ea quæ virulenti humoris malitiam infrænant, & partem roborant, accedere viſum eſt. Priùs caloris febrilis vehementiam remiſimus ſero lactis caprini, in quo aliquando Ligni ſancti, interdum Smilacis aſperæ ramenta per noctem madebant: exhibuimus etiam in hunc vſum, Ptiſſanam, Amygdalarum ea ſeminibus frigidis paratam, quod cum aquâ decocta priùs ligno diluebatur. Vſi etiam ſumus iure pullorum gallinaceorum, qui priùs medicamentis frigidis erant ſaginati. Interdum aquam ſtillatitiam Cochlearum, & teſtudinum deguſtabat, vnáque Cardiaca, & refrigerantia inlapſa. Lumbis & iecori Epithemata impoſita. Ventriculo roborantia vnguenta admota. His peractis, licèt febris, eáque intenſa perſeueraret, ad ſudatoria ex Ebeno, & Smilace aſperâ parata accedere, omnibus repugnantibus Medicis auſus ſum. Viginti primis diebus lignum in aquâ Endiuiæ decoxi. Tunc iam ſanies minui, febriſque miteſcere incipiunt. Quare in hoc auxilio pertinaciter inſiſto, & in aquâ fontanâ, detractâ Endiuiæ, adiectâ maiori Ebeni quantitate decoctum parare iubeo. Et ſic vno menſe ſemel ſolùm in die, & multoties recreandarum virium causâ, alternis diebus ſudorem moui. Hoc facto incœpit carne impleri vlcus, vigiliæ, & dolores minùs infeſtârunt, febris valde eſt remiſſa, & iteratis ſudoribus ad quadraginta dies omnino eſt extincta, & vlcere cicatrice obducto, ægri iam obeſiores facti perfectam conſequuti ſunt ſanitatem, Hoc ordine, decem, qui ad manûs meas peruenerunt, hac tabe detenti euasêre. Nullus eorum erat Gallicâ tabe fœdatus. Quid dubitandum? nonne vſu decoctionis Ligni Sancti, vlcera pulmonis ſuapte naturâ incurabilia curâſſe gloriantur Philippus Ingraſſia *in conſilio Ducis à terra noua*, Arcæus *lib.2.de vulnerib.cap.*1. Fracaſtor.*lib.2.de contagion.cap.*8. Mundella *epiſtol.*3. Eraſtus *lib.*3.*conſilior.*8. Nemo ergò in arduis rebus nimiùm deſperet, ſed Dei potentiæ admirabili, magis quàm naturæ viribus confidat: nam ipſe ſolus eſt qui omnia poteſt. Tu hanc tabis Coxariæ curationem à nullo hactenus exaratam attentâ mente perpende, quam cum artis, & mei nominis, gloriâ ſum expertus.

OBSERVATIO CXXXVI.

De Atrophia.

Atrophia, picatione curata.

CElſus auctor elegantiſſimus *lib.*3.*cap.*xx. Atrophiam vocat, in quâ non alitur corpus: & na- A turaliter ſemper aliquibus decedentibus; nullis verò in eodem loco ſubeuntibus, ſumma macies oritur, & niſi occurritur, tollit. Hanc patiebatur vir quidam obeſus, & pinguis, qui ex febrili calore, & diuturnâ hepatis intemperie ſiccâ, conniuentibus cutaneis meatibus ob ſiccitatem non nutriebatur, immò ſenſim ac ſine ſenſu contabeſcebat. Huic non profuit purgatio lenis, refrigerans diæta, ſerum lactis caprini, Epithemata frigida, dulcis aquæ lauacra, & ipſum lac aſininum diu exhibitum. Mihi iam huius curationis pertæſo occurrit in mentem celebris locus Galeni *in lib.14.meth.cap.16.& lib.7.euſdem operis, cap.7.& lib.6.de ſanit.tuend.cap.*8. vbi pro reficiendis extenuatis corporibus, picationem ſum- B mis laudibus effert & encomiis. Hoc auxilium licèt olim à ſcientiſſimis Medicorum, pro extenuatis partibus craſſefaciendis eſſet frequenter vſitatum cum vtilitate ſummâ, noſtro ſæculo ab vſu medico prorſus receſſit, quod in hoc affectu valdè eſſe proficuum, vſu fidiſſimóque experimento compertum habeo: Quare huic ægro quindecim diebus continuis ad normam Galeni id applicui, cuius vſu ita impinguatum eſt corpus, vt paucis auxiliis adhibitis ad priſtinum ſtatum fuerit redactum. Ne ergò temnas priſcorum auxilia, quæ etſi hoc æuo ob incuriam noſtram non exequantur, tempeſtiuè tamen celebrata maximum ſemper commodum attulêre. Modum picandi præter Hipp.*lib.*3.*de officin.*32. Auic.2.1.*tract.4.c.*14. *& tract.3.doct.4.cap.4.&* 7.4.*cap.2.&* 10.3.*tract.*1. C *cap.*80. Aëtius *tetrab.1.ſerm.3.cap.*130. Paulus *lib.*1. *cap.*59. Nicolus *ſerm.7.tract.2.ſum.*1.*c.*1. Euſtachius *lib.3.prax.*35. & alij confirmant. Picatores enim dicuntur illi, qui ferulis illitis pice partem debilem concutiebant, & ſic motu, & calore ſanguinem, & nutrimentum ad partem attrahebant, & hac ratione membrum gracillimum impinguabant. Cætera lege apud Mercurialem *lib. de decorat. cap.*7. Saxoniam *ſect.* 1. *de phœnigmis cap.* 11. qui de recto picationis vſu diſputârunt luculenter.

OBSERVATIO CXXXVII.

D *Tabes Pericardij, exitialis affectus.*

GAlenus, omnium qui poſt Hipp. fuere, medicæ ſcholæ cõmodiſſimus Myſtagogus *lib.5.de loc. cap.*2. hunc affectum eleganter propoſuit, quem Petrus Salius doctiſſimus *lib. de curat. morbor. ab alijs practicis non exhibitorum, cap.*7. tabem appellat Pericardij. Galenus in Simiâ, & Gallo, in ambiente cor tunicâ, inuenit tumorem, ob quem in dies emaciari videbantur. In Simiæ tumore repertus eſt humor, in Gallo nihil humoris continebatur. Hic affectus, etſi rarus, Chronicus, cognitu difficilis, cuius cauſam abditam ſolùm ex ſectione cognouit Galenus, exitialis eſt: nam eo correpti, ſenſim ac ſine ſenſu, in dies magis ac magis contabeſcunt, febri lentâ oppreſſi. Quid enim obſtat, vt ab humore iſto in hac E membranâ impacto, tumorémque committente, tetento, & putri, ob viciniam tantam cum corde, iugis, tenuiſque conciretur febricula, quæ temporis diuturnitate totam corporis molem colliquet & abſumat? Licèt enim inuolucrum cordis inter partes ignobiles reponatur à Galeno *lib.5. de loc. cap.*2. ipſóque ſolo affecto nullum periculum ſequi poſſe videatur, quod celeberrimo exemplo comprobaunt Galenus *lib.7.de Anatomic.adminiſt. cap.*13. in puero Marulli Mimographi, cui os pectoris excíſum erat, & inuolucrum cordis computruerat, qui ſuperuixit, & ſine pericardio multi vitam perducant: nam quidam eius parte ablata vixêre, auctore Cardano *lib.6. aph.* 18. & alij eo deſtituti vitam produxêre ex

Columbo

Columbo 15. *Anatomia*: tamen hæc intelligenda, ſi ſolum pericardium afficiatur citra cordis offenſam: ſi autem hæc cordi communicetur, ob difficilem curandi aditum, atque ob grauia ſubſequentia ſymptomata, ægrum marceſcere par eſt, maximè quoniam hanc tunicam ſi ſemel humor penetrat, ægerrimè elui poteſt, qui licèt tenuis ſit: tractu temporis à calore cordis craſſeſcit, & induratus fit reſolutioni contumax: & ſi à natura, vel arte tentetur ſuppuratio, humor effuſus ſupra cor, illius ignem ſubitò extinguit, & inopinatò ægri occumbunt, & ſi res benè ſuccedat, vlcus fit immedicabile, quod ritu vlcerum pulmonis corpus tandem colliquat. His preſſus anguſtiis Salius modum curationis ſe ignorare ingenuè confitetur. Eo tamen ordine eſſe curandam hanc tabem, ſuapte natura incurabilem, quo tuberculum pulmonis tractandum diximus in obſeruatione 112. ſuprà citata, mihi perſuadeo. Galenus ſemel vidit hunc morbum in ſectis animalibus dictis. Ego ter obſeruaui. Hi, animi deliquio, cordis palpitatione, pulſu duro, paruo, nulla præcedente tabitudinis cauſa, Syncope oppreſſi vitam ducebant, & accedente febricula conſumpti ſunt. In vno diſſecto apparuit in hac tunica duriuſculus tumor Nucis Auellanæ paruæ magnitudine, non perfectè calloſus, quo diſrupto Ichor quidam emanauit citrinus. Hic cæterorum inſtar ad extremam maciem redactus, nullis vnquam auxiliis leuari potuit.

OBSERVATIO CXXXVIII.

De Inflammatione Pericardij.

Pericardij inflammatio, funeſta.

CAuſa ob quam Auctores de inflammatione ſepti tranſuerſi, membranarum interſepientium, pericardij, peculiarem non fecerunt commemorationem, ea eſt, quoniam, auctore Auic. 10. 3. *tract.* 4. *c.* 1. *in init.* hæ eiſdem ſymptomatibus inſigniuntur, quæ pleuritidem comitari ſolent: nam hæ partes non ſolùm ſunt cordi vicinæ, ſed eadem tunica teguntur, ex Gal. *lib.* 4 *de præſag. ex pulſ. c.* 5. *cùm omnia quæ magnis pleuritidibus accidunt, reſpondeant ſymptomatibus partis nervoſa ſepti tranſuerſi: tùm quod ſuccingens coſtas tunica multu neruis prædita ſit, tùm quod adhæreat ſepto tranſuerſo, membraniſque thoracem interſepientibus, per quas ad cor continuatur, &c.* Cum hoc tamen ſtat, Pericardij inflammationem acutiſſimum eſſe morbum, ac lethalem, & ſæuiſſimis obortis ſymptomatis ſæpè ex tempore interficere. Quidam in flore ætatis ſuæ conſtitutus, acuta febri eſt prehenſus, quam comitabantur ſitis ingens, anxieras, inquietudo, reſpiratio celerrima, & frequens, perceptum in thorace incendium, internum cauma, tuſſis ſicca, ſyncope, animi deliquium, cordis tremor, leuiſſimus in thorace dolor ſternum verſùs cum anguſtia ſumma, pulſus durus, & inæqualis. Hic pro pleuritico curatus, triduò è vita ſublatus eſt. Sectio poſt mortem palàm fecit Pericardij fuiſſe inflammationem lethalem: nam tota ferè tunica, liuida, & rugoſa viſa eſt, & in multis partibus, aſperitudines apparuêre maliaceæ, nigrore quodam infectæ, quæ omnia ab adurente, & retorrido calore fuiſſe ſuborta, res eſt manifeſta.

OBSERVATIO CXXXIX.

De Corde.

Vermis Cardiacus.

IN Corde, eiuſque ventriculis innaſci poſſe tubercula, Abſceſsûs, Calculos, Tophos, Callos, Vlcera,

Tom. I I.

A illúdque viuente animali pati poſſe ictûs, Vulnera, & alios affectus, teſtimonio peritiſſimorum Medicorum ſancitum eſt. Nos vermem mirum in ventriculo innaſci vidimus: cùm enim valetudinarius quidam Syncope Cardiaca, Palpitationéque cordis per interualla quateretur immaniter, ſæuitie mali deuictus, ſubitò occubuit. Diſſecto cadauere, inuentus eſt vermis cordis ventriculo dextro adhæreſcere, mortuus, niger, cimicis magni forma, qui fruſtra toties tentata præſidia illuſerat.

OBSERVATIO CXL.

B

Anguis admirandus in læuo Cordis ventriculo repertus.

CVm ad tertiam Praxis huius editionem eſſem accinctus, & eam tum meis, tum alienis Clariſſimorum virorum miris obſeruationibus exornarem, acceſſit quædam veluti prodigioſa, de ſerpente in læuo Cordis ventriculo reperto; quam, cùm ſit miſſa ab *eruditiſſimo, & literarum cultore admirabili, Doctore Carolo Sponio, Medico Lugdunenſi percelebri,* hoc loco deſcribere placuit. Nobilis quidam Anglus, nomine Ioannes Pennant, annos natus xxr. vitæ morúmque probitate conſpicuus, die 17. Nouembris, anni ſuperioris 1639. fato functus eſt Londini, in Parœcia S. Ægidij, ad forum mercato-
C rium: Cuius aperto poſt obitum cadauere, repertus fuit in læuo Cordis ipſius ventriculo anguiculus, cætero quidem corpore apprimè candicans ac lucidus, capite verò rubro: Cauda biforcata erat, ſinguli autem caudæ rami quadripertitò rurſus dirempti viſebantur. Hic adoleſcens, totis tribus ante obitum annis, perpetuò conqueſtus fuerat de pectoris inſigni dolore ac grauitate in ſiniſtrum latus deuergente. Adfuiſſe dicitur in hac cadaueris apertione Illuſtriſſimus Dominus de Mayerne, Regis Britanniarum Archiater, & prædictum ſerpentem diligenter conditum aſſeruari curaſſe, tanquam rem ſingulariter raram & inſolentem: præſertim cùm veterum Medicæ Conſultorum plerique, vel etiam pri-
D marij, tam delicatam eſſe, ac fluxam Cordis indolem perſuaſum habuerint, palámque affirmauerint, vt leuiores etiam offenſas non facilè, nec diu toleret, tantum abeſt vt alterationes tolerare valeat, ad venenatæ beſtiæ productionem neceſſarias, citra ſubitaneam vniuerſi microcoſmi ruinam. Hactenus ille. Cæterùm quum non ita multo pòſt nos accederet Vir Clariſſ. Iacobus Primiroſius, Londinenſis Medicus, de huius hiſtoriæ veritate cupidè ipſum percontatus ſum, qui rem planè ſe habere, quemadmodum ab amico ſignificabatur, aſſeuerare non dubitauit: quin & illud addidit, memorabili huic ipſi ſpectaculo, frequentes Angliæ totius ac Britanniæ
E magnates interfuiſſe.

OBSERVATIO CXLI.

Calculi in Cordis ventriculo reperti.

QVidam audaciſſimus latro palpitatione cordis frequenter corripi ſolitus, à magiſtratu apprehenſus rotæ eſt affixus. Nos cum collegis duobus, huius cor viſendi cupidi, poſtquam corpus in quatuor partes eſt diſſectum, pulſans adhuc incidimus, ac in ventriculo eius dextro tres reperti lapilli, ciceris magnitudine, coloris cineritij, oblongi, pondo vnius drachmæ, quos aliquot viri docti, & curioſi non tam viderunt, quàm admirati ſunt.

OBSERVATIO CXLII.

Cor marcidum factum.

ARdente Sitio iuuenis in cauſoné incurrit cum lingua nigra, ſiti clamoſa, viſcerum ardore, & nimio Caumate preſſus. Applicitis præſidiis conualuit. Poſt duos menſes debilis factus iterum incidit in ignem, curatus non potuit euadere, quin macie tabefactus è vita migraret. In eius ſectione inuentum eſt cordis Inuoluerum rugoſum, & cordis ipſa ſubſtantia reperta eſt marcida; nec mirum, quum omnis ferè humor, qui in Pericardio natura ſua continetur, ab aſſante calore fuerit exhauſtus.

OBSERVATIO CXLIII.

De Palpitatione cordis.

Cordis valida palpitatio, cucurbitula ſcarificata ſupra cor admota, curatur.

ACutiſſimus affectus, cordis palpitatio eſt, quâ cùm æger quidam grauiſſimè oppprimeretur, & quatriduò extremis frigidus, toto corpore liuidus, frigido ſudore madidus in horas moriturus ſperaretur, ita valida, & continua palpitatione vexabatur, vt cor è propria ſede exilire videretur, Syncope Cardiaca ex interuallis concuſſus. Medici vocati ob
C temporis anguſtias ſuccinctè de morbi cauſa diſputantes, in eam vnanimes abiêre ſententiam, hunc affectum deterrimum, non à venarum interceptione repentinam mortem inferente, ſed à craſſo, cócreto, melancholico, flatuoſóve ſanguine ortum ducere, à quo fuliginoſa excrementa, ſpirituoſúſque vapor, & craſſus in arteriis interceptus in cor exhalans incutiebat tremorem, & palpitationem. Quo decreto, Clyſteria acria parant, frictiones, ligaturas, & cucurbitulas, ſcapulis ſcarificatus adminiſtrant, Auo hirudines imponunt (nam ad ferendam phlebotomiam in hoc morbo tam neceſſariam vires non conſtabant) purgantia exhibent, cardiaca propinant,
D flaccido & trementi cordi Alexiteria, flatúſque diſcutientia imponunt, demum nil intentatum relinquunt, ſed incaſſum: nam æger ſine pulſu, & reſpiratione erat exanimis. Tandem accurrens in conclamato caſu, exquiſitiſſimè iam corpore vacuato, illicò Chirurgum vocandum impero, & ſupra læuam mammillam, quâ parte cor magis palpitare videbatur, magnam cucurbitulam imponere, eámque profundè ſcarificare iubeo, ex qua exiuit ſanguis grumoſus, & multus, & facta deinceps cum aceto & ſale ſuper ſcarificatam partem lotione, tanta ichoroſi ſanguinis copia octo horarum ſpatio eſt vacuata, vt heminam comprehenderet. Hoc facto præſidio, & è propinquiori loco morbi cauſa exhauſta, palpitatio
E conquieuit, æger ferè mortuus reuixit; nam pulſus, & reſpiratio ordinem ſeruarunt, ipſéque roborato corde, refocillatíſque viribus ad ſe rediit.

OBSERVATIO CXLIV.

De Syncope.

Criticè ſudans, veſtibus nimium contectus, in Syncopen incidit.

ARdentiſſima febri corripiebatur Notarius quidam, ad quem cùm Medicus accederet, & eum in ſeptimo præcedentibus coctionis notis ſudantem inueniret, iuſſit vt ſtragulis magis cooperiretur, ſic enim ſudorem fieri copioſiorem ſperabat, ſequutus
A forſan Pauli dictum *lib.2.cap.47.* qui ſudores criticè euenientes non abſtergit, ſed adiuuat quiete, & calore, quoniam alius ſudor alium elicit. Sic factum. At æger tota facie contectus, exſudante, & calefacto corpore, excandeſcente corde, inflammatis ſpiritibus, hauſto per inſpirationem aëre calidiſſimo, Syncope corripitur: ita vt innato igne ſuffocato vires penè deficerent. Aſſiſtentes facti exanimes, me fortè per plateam tranſeuntem acclamando vocant, hominem veluti emortuum inuenio, quem pallor faciei, oculorum grauitas, & difficilis reſpiratio comitabantur. Amotis veſtibus corpus euentari iubeo, frigidam potionem ad viſcerum igneum calorem
B temperandum propino. His factis, & frigidiori aëre inſpirato Cauma remittitur, vires redeunt, & ad priſtinam ſanitatem reuertitur. Quare ſudor in febribus abſtergendus eſt, ne fortè hæc damna eueniant, ſic enim abſterſio ſudoris ipſum prouocat, ex Galen.8.*meth.2.§.iuſſi igitur propinquis, ſi qua guttula illi manarent, diligenter abſtergerent, &c. & 9. meth. cap.4. §.ſuaſi vt ita facerent, &c.* firmat Auic. 1. 4. *tract.2.cap.13.§.Nam eius abſterſio addit in ipſum, & eius dimiſſio reſtringit ipſum, &c.* & 2.4. *tract.1. c.66. §. & ſudor quidem quando tergitur, exuberat, & quando dimittitur, abſcinditur, &c.* Quare cùm ſudor non abſterſus infrigidet, oppilet poros, & ſudorem prohibeat, ex Ariſt. 2. *probl.* 13. abſtergi debet, ne ægri contecti, & non abſterſi in Syncopen incidant.
C Quomodo autem auctoritas Pauli ſit interpretanda, explicat Mercurialis *lib.5.de febrib. cap.* 16. De quo negotio pulchra prædixerunt Cardoſus *lib.de ſex reb. non natural.c.11.quaſt.*17. Ludouic.Lemoſius *in com. cap.2.lib.8.meth.Gal.*

OBSERVATIO CXLV.

De Syncope Cardiaca.

Syncope Cardiaca, copioſiſſima ſanguinis miſſione curata.

DIgniſſima Hippocrate Coo celebris ſententia
D eſt lata, *lib.4.acut.*23. quæ ſic ſonat: *Quòd autem quis repentè obmuteſcat, id venarum interceptiones, occluſionéſque faciunt, ſi ſano abſque occaſione, vel forti alia cauſa id contigerit, &c.* Fidus interpres ſic explicat *in com. Cùm igitur ſupra modum oppleta fuerint venæ, grauari virtutem eſt neceſſe, atque in extinctionis agi periculum natiuam caliditatem, quæ ob copiam ſuffocationi ſimile quippiam patitur. Oriuntur ſiquidem Epilepſia, Apoplexia, & Syncopa Cardiaca, &c.* Subdit infra venerandus ſenex: *Venam igitur brachij dextri internam ſecare oportet, &c.* Peritiſſimi Medici qui recentiſſimè hæc loca explanarunt, in extinctione caloris natiui ob copiam multam, id auxilium ſummoperè probant. Dum hæc meditarer, obtulit ſeſe
E fœmina quædam quadrata, & ſucculenta, quæ ex ſuppreſſis lochiis in Cardiacam Syncopen lapſa eſt. Hanc præceſsêre præfocatio, ac ſi manu comprimeretur cor, palpitatio, & anxietas. Actu correptæ, coloris è viuido in pallidum facta eſt mutatio, adfuit pulſus intermittens, ſine voce remanſit, & cadaueris inſtar ad pedes lecti iacebat. Superuenientes mecum Medici alij indicarunt, in hoc agone non eſſe attendendum, vt reuocaretur calor, regenerarentur ſpiritus, excitaretur patiens, ſed nos tantummodò de cauſæ ablatione debere eſſe ſolicitos. Háncque euacuante auxilio eſſe remouendam. Obſtabat alius ſocius pulſuum paruitate perterritus; At *cùm rariùs accidat, vt protinus in primo, ſecundóve die morbi, vires imbecilles cernantur*, ex Gal. 10. *meth. 2. in fin.* totum vitium ex
ſanguine

ſanguine menſtruo ſuppreſſo, ad cor reſtagnante, ibi coaleſcente, venas, & arterias intercipiente, & natiuum ignem ſuffocante emanare deprehendimus. Nam vt bellè docebat Magiſter 4.*acut.*111. *vt ignis propè extinguitur immiſſis lignis, tum humidis, tum multis, niſi quis multitudinem ſuſtulerit:ſic in frigidiore ob copiam ſanguine,vbi calor natiuus propè extinguitur, præſentiſſimum eſt remedium ſanguinis miſſio, quo tempore periculum ita prehenderit,&c.*His ex tempore recitatis, communi conſenſo, ex talo, quatuor horarum ſpatio bis ſanguinem exhaurimus, femoribus cucurbitulas admouemus. Quibus non proficientibus coacti neceſſitate,vt ſanguis impactus è propinquiore parte vacuaretur, baſilicam ſiniſtram feriendam imperamus, & veſperi cucurbitulas ſcarificatas coſtis affiximus, & omnibus vno die celebratis, appoſitis acrioribus glandibus aliquantulum oculos aperuit. Clyſtere nutriente iniecto, iterum per noctem ex eadem interna cruorem vacuamus. Poſt hanc pulſus ſeruauit ordinem ſarcina depoſita. Tunc loqui cœpit,adſtantes cognouit,cibum aſſumpſit,& ab imminente mortis periculo eſt liberata.

OBSERVATIO CXLVI.

De Animi deliquio.

Ad animi deliquium, & Syncopen, remedium eximium.

VAlleriola non incelebris auctor, immò inter recentiores longè doctiſſimus *lib.4.obſeruat.6.* Succum ex Veruecum cordibus in animi deliquio,& Syncope, pro viribus reſtaurandis, & roborando corde, tanquam remedium præſtantiſſimum proponit. Hoc tanti auctoris conſilio edoctus, ad ægrum præpotétem ac diuitem accedo, qui ex debilitate facultatis vitalis,ſanguinis & ſpiritus diſſolutione, ſæpè in Syncopen incidebat. Hunc præſeruantus multa ſum molitus. His non proficientibus,ad hoc celebre auxilium deſcendo,quo vſus per menſem omnino conualuit. Extrahendi huius ſucci hæc eſt ratio. Accepto Veruecis corde,aut hœdi,finditur medium, & probè aqua eluitur, & roſacea confouetur, in taleolas oblongas diſſecatur, Vitreato vaſe teſtaceo cum Caryophyllis imponitur ſine liquore vllo, & paſta oblito vaſe, in calentem furnum inditur,quoad calore contabeſcens in ſuccum eliquetur, aperto vaſe ſumitur inuentus ſuccus, & ægro diloculò propinatur. Mirum profectò quantoperè reficiendis ex inanitione viribus proſit,& ſympathia quadam,quâ vna membrum adiuuat aliud, tacito naturæ conſenſu cor roboret; Sic pulmo vulpinus humani pulmonis vires collapſas reſtituit. Oſſa cranij humani pro roborando capite, & propulſanda Epilepſia laudantur. Omentum Veruecinum, humani omenti dolo-

A res lenit, recenter ab animali extractum. Oſſium humanorum puluis aſſumptus, ægra oſſa roborat,ex Galen.*lib.*11.*ſimpl.tit. de oſſibus.* Sic cordis aliorum animalium ſuccus per eliquationem extractus, cæca quadam proprietate humanum cor tuetur,ac firmat. Succi quantitas ſit vncia vna, vſque ad duas, cum quo ſi miſceas Alexiteria, non errabis.

OBSERVATIO CXLVII.

De Animi Pathematis.

Ex Ira, fœmina emortua.

B MAximum animi pathema eſt Ira, ex qua non ſolùm omnis generis febres, ſed admiranda ſymptomata, & mortem quandoque oriri, veterum, & Iuniorum peritiſſimi confirmarunt. Licèt enim Gal.2. *de cauſis Symptom.*5.*ab ira neminem interiiſſe* referat,*quùm accidat cum appetitu vindictæ,calore neque perfrigerato, neque eius robore ſoluto.* Tamen hoc intelligendum eſt, ac ſi per ſe ira neminem interficiat; ex accidenti verò mortem ſubſequi, verum eſt, & quotidiano firmatur experimento eorum, qui ex ea,in ſubitos,lethaléſque affectus lapſi ſunt. Nam ira concitatiorem,& calidiorem generat ſanguinem,qui prope cor mouetur,& inflammatur,cuius vi ſpiritus animales confunduntur,& ſic liquati præ nimio co-
C natu,& ebullitione ſucci ad caput ruunt,& Apoplexiam, Syncopénque Cardiacam lethalem excitant. *Ira furor breuis eſt.*Vnde Seneca ſapientiſſimus *lib.*5. *de ira ad Nouatum,c.*36.ſic ait:*Nulla celerior ad inſaniam via eſt, Ajacem in mortem egit furor, in furorem ira.* Hanc concepit quædam rixabunda, & iurgioſa fœmina in aliam contumelias iactans; huic flagrabant oculi, labia quatiebantur, dentes comprimebantur, quoniam manibus,pedibúſque pulſabat humum, facie fœda,indecora aſpectu,voce rauca,& ex eius ore exiliebat quaſi ignem expirans furor: hoc horrido pathemate laſſata diu,accedente cordis valida palpitatione ſubitò extincta eſt. Nec mirum nam hæc damna ex ira, præſertim in corporibus impuria ſuboriri Galenus eſt auctor *6.de ſanit.tuend.c.*3.Qui-
D bus mulieres quùm ſint viris iracondiores,ſunt magis pronæ. Nam, vt legitur in Eccleſiaſt. c.25. *Non eſt ira ſupra iram mulieris,* quam tribuit earum imbecillitati Rabbi Moſes Ægyptius *lib.*1.*perplexor.c.*49. Et præſertim quùm vterum fert, vt exponit inter barbaros Philoſophos Conciliator *in cap.*35. *lib.*10. *problemat.* Quare autem mulieres rixoſæ ſint,& iracundæ,explicat ex Veterum,& Iuniorum mente luculenter Tiraquel.*p.9.gloſ.*1.*in 9.legem connubialem.* In hunc ſenſum argutiſſimus Epigrammatum ſcriptor mulierem ex bile conflatam dicit:

Eſt mulier mira bilis, habet duo commoda ſolùm,
E *Cùm jacet in thalamo, cùm jacet in tumulo.*

ZACVTI LVSITANI,

DE

PRAXI MEDICA ADMIRANDA,

LIBER SECVNDVS.

DE NATVRALIVM, GENITALIVM, & Inferiorum partium affectibus.

OBSERVATIO I.

De Ventriculo.

Ventriculi dolor ex abdita cauſa pronatus.

A MVLTIS cauſis oriri ventriculi dolorem, hâncque partem variis morbis eſſe obnoxiam, illi erit manifeſtum, qui eius ſubſtantiam penitiùs fuerit rimatus, quæ cùm maximè ſenſilis ſit, ex Hippoc. 3. *Prorrhet.* 38. *& lib. 2. acut.* 11. & à ſexto cerebri coniugio, ſuperiori eius orificio, mutuo complexu magni nerui implicentur, & in reliquum eius corpus multiplici ſerie diſtribuantur, ex Gal. 3. *prog.* 30. noxas illicò perſentiſcit. Huius partis dolore diu premebatur immaniter Faber quidam lignarius, qui biliosi humoris vomitu miteſcebat. Hic poſt quatuor dies ictum recrudeſcebat, & eodem vomitu leuabatur. Malum biennio rediit in orbem, remediis minimè ſuccumbens. A flatu eſſe ſubortum Medici inculcant, at calidis extrà, & intùs exhibitis exaſperabatur. Sed cùm excretum eſſet bilioſum, & continuò oris pateretur amarorem, quæ omnia ex igneo hepatis calore ſcaturire, omnes norunt, frigidis curatus, nempe venæ ſectione, ſero lactis, balneo, & aliis conualeſcere non potuit. Ecce inflammatione ventriculi oppreſſus triduò extinctus eſt. Diſſecto & aperto corpore, & inueſtigata origine impliciti mali, vas cholidochum ad ventriculi fundum implantatum non ſine adſtantium celebrium Medicorum admiratione inuentum. Meatus ergò qui regurgitat in inteſtina bilem, natura ſua ad imum ventriculi locum implantabatur, vnde miſer hic, continuò, ob bilis ſuapte natura acris confluxum, tum dolore, tum bilis vomitu premebatur. Quam hiſtoriam Galenus feſtinè delineat *lib. art. medicinal. cap.* 74. *& lib. 2. acut.* 29. cuius mentem, & ingenium omnes confirmant, excepto Argenterio acutiſſimo, qui *in com. ad cit. cap. art. med.* futilibus argumentis ductus, ingenij laſciuia Galen. coniecturam temnit, & damnat. Hos ægros vocat Auic. 4. 1. *cap.* 20. infœlices à natura, qui nauſea, vomitu, crebriſque bilioſis vomitibus cruciantur. Ludit enim aliquando natura in opere errans. Sic mutati Iecinoris, lienis, & vaſorum ſitûs. Viſæ duplicatæ iugulares, duplices renes, bini meatûs vrinarij. Cur autem variè hic meatus cholidochus inſeratur in pedeſtribus, volatilibus, piſcibus, cauſam tradit *Thomas à Veiga, in com. cit. cap. Galen.*

OBSERVATIO II.

Verruca ventriculi lethalis.

ANtiquiſſimus Vates *lib. 6. epid. ſect. 3. text.* 1. ſic ait: *Ventris torpor, omnium confuſio, &c.* Nam à debili ventriculo, ob improſperam coctionem, omne propemodum morbi genus oriri ſolet, quoniam auctis cruditatibus, ex quibus morborum myriades repullulant, ex Gal. *lib. de ſuccor. bonit. & vit. cap.* 3. fiunt obſtructiones, tumores ſcirrhoſi, apoſtemata dura, vt refert Auic. 13. 3. *tract.* 4. *c.* 7. quæ mala ex pituita mucoſa, concreta originem ducunt. Huius copiam cùm aceruaret quidam, gulæ compotationibúſque valdè deditus, in dolorem incidit ventriculi ſimul cum pondere, & grauedine coniunctum. Malum à frigido flatu ſubortum quùm arbitrarentur Medici, variis calidiſſimis medicamentis, & aliis Chymicis auxiliis excarnificarunt. Hic in dies contabeſcebat, lenta & puſilla febre oppreſſus, debilis, & inappetens. Obſtructione Pylori latente laborare ſum ratus, Chalybeata exhibui medicamenta, & alia quæ proponit Auic. 13. 3. *tract.* 1. *c.* 33. de oppilatione ſtomachi: hæc profuêre nihil, immò magis ac magis corporis moles liqueſcebat ſenſim. Tandem vno die vomitu laborioſo oborto excreuit maſſam Nuci paruæ cupreſſi aſſimilem, totam cum ſanguine confuſam, poſtea toto menſe euomuit ſanguinem, & deinde fœtidum pus. Hunc paſſum fuiſſe tuberculum in ventriculo, (quod verrucam ſi voces, non errabis) nulli eſt non manifeſtũ. Nam tumor in abſceſſum, & vlcus abiit, quod ægrum poſt quindecim dies iugulauit. Verrucas autem, ſeu ficus in ventriculo adnaſci, teſtatur appoſitis hiſtoriis Auenzoat *lib. 1. Theizir, tract.* 15. *c.* 3. *&* 4. firmant Auic. 13. 3. *tract.* 4. *c.* 9. *&* 11. Beniuen. *de abdit.* 88. Quo loco penſilem verrucam vidit ſuborta vehementi tuſſi excretam. Meſaraicas & ſtomachum occalluiſſe tradit idem *c.* 36. *&* 37. Lege Foreſtum *de ſtomachi Carunculis, lib.* 18. *obſer.* 18. *&* 30.

OBSERVATIO III.

De Attritione ventriculi.

Attritionis ventriculi curatio.

GAlenus Medicus non modò præclarus, ſed naturæ humanæ ſpeculator vigilantiſſimus, *lib. de*

fracog.

Digitized by Google

*panegog.ad Poſth. c.*1 r. feſtiuè, & magna celebritate hiſtoriam Imperatoris Antonini delineat, quem febrientem, turpiter ac miſerè decepti Romani Medici variis remediorum generibus citra fructum excruciauerant, torminibus, ac ventris profluuio vexatum, ac ſi Paroxyſmo febrili quateretur, quem roborato ſtomacho, Nardino Vnguento, & aſſumpto vino cum Pipere, Diaria febre laborantem ex prauè concocto alimento curaſſe gloriatur, & poſt eum ſolus Petrus Bayrus *lib.*11. *pract.c.*9. de attritione ſtomachi ex conuerſione cibi in phlegma, curationem hanc propoſuit. Elapſis diebus vocatus vt inuiſerem ſenem quinquaginta plus annos natum, gracilem, & excarnem, & recenter cum puella nuptum, qui febri, cùm aſſidua pituitæ mucoſæ copia per vomitum excreta vexatus, ſtomacho æſtuabat, & grauabatur. Medici phlebotomiam conſuluerant ob febrim, quæ cùm Diaria eſſet, & ex cruditate ſuborta, idcircò à me ſectio fuit interdicta, & loco eius imperata vini albi potio, roboratum os ventriculi Maſtichino oleo, ſuperaſperſis pulueribus Purpuræ, Spicæ Nardi, & Maſtiches. Imperatus ſomnus. Quare cùm vitium à debilitate oriretur, orta ex concubitu intempeſtiuo, & nimio, cuius cauſa nec ventriculus amplectebatur, nec concoquebat cibum, factum eſt, vt illum cum lenta pituita permixtum euomeret. Hic poſtea Veneris deliciis parciſſimè incumbens, ſi tractu temporis perſentiebat malum, eodem ordine curatus, conualeſcebat.

OBSERVATIO IV.

De Ventriculi ardore.

Ad ardorem Ventriculi, remedium egregium.

LAborauerat multis diebus, vir quidam biliosus nimia Ventriculi phlogoſi, & excandeſcentia, quam conſequebantur oris amaritudo, bilioſus vomitus, ſiccitas linguæ, moleſta ſitis, ructus nidoroſi, velut frictorum ouorum, inquietudo maxima, deiecta appetentia, mordicatio, & cardiogmos, quæ omnia citra febrim eum affligebant, & à nimio aromatum eſu ortum ducebant, quibus acceſſit in præcordiis perceptus ardor, ex biliosa illa illuuie ſubortus. Imperatus refrigerans victus, clementes purgationes exhibitæ, & præuia venæ ſectione, ſerum lactis exhibitum, applicitum balneum, potiones refrigerantes oblatæ, Saluatella ſecta, Epithematis firmatus ventriculus, tandem Syrupo facto ex ſucco Omphacij euaſit. Hoc, diluculo, quantitate vnciæ vtebatur toto anno. Maxima ergo eſt aduersùs viſcerum ardores Omphacij facultas, atque poteſtas à Gal. 4. *ſimpl.*2. miris encomiis celebrata. Tres vidi eodem morbo correptos, qui celebratis omnibus, ſolùm aſſumpto ſyrupo facto ex ſucco Arantiorum acidorum, & Portulacæ, ſanitatem obtinuêre.

OBSERVATIO V.

De Hectica ventriculi.

Hectica ventriculi curatio.

INfrequens affectus eſt ille, quem tabem ex ſiccitate ventriculi vocat Galen.7. *meth.c.*4.& Ventriculi hecticam appellat Auic.1 3.3. *tract.*1. *c.*29. Galenus curationem proponit eo loco contra Romanorum Medicorum inſaniam, qui ægros amaris eſculentis, Abſinthio & aliis internecabant, & ad vomitum compeſcendum, ex debili ventriculo ſubortum, A ſtypticis exhibitis, vt Rhuis ſucco ſiccatos reliquerunt, adeò vt ſimillimum habitum præferrent iis, qui Maraſmo marceſcunt, quos Galenus, ſpretis calidis medicamentis, perſanauit, omni ratione humectans, iiſque materiam inueniens ex ea methodo, quam *in cap. 6. eiuſdem libri* ſpatioſe tradit, & nos hoc exemplo Laconicè referemus. Vocatus nuper vt inuiſerem puerum in 14. anno ætatis ſuæ conſtitutum: tangens pulſum, inueni durum, paruum, debilem, celerem, corpus erat tabidum, & excarne, ſitis ingens, ſomnus paucus, aluus aſtricta, excrementa retorrida. Aderat vomitus continuus: & ſi fortè aliquod duriuſculum alimentum præter liquida aſſu- B mere cogebatur, tenellus flaccidúſque ventriculus retinere non poterat, ſed id illicò vomitione reiiciebat: quæ omnia ab aſſante calore interno, hepatíſque phlogoſi, bilioſum humorem ad ventriculi os protrudente manabant. Acta inquirens, & quæ hactenus ex Medici conſilio huic vitio adhibuiſſet, recenſuit, ad enecandos vermes, quibus cruciari etiam putabat, amara, aquam Vitæ, vini potum, Culcitram ſtomacho admotam ex Vulturis plumoſo regmine paratam, ſtomachica calida, exiccantes purgationes, & huius farinæ plurima. His dictis, facilè cognoui exiſtimaſſe Medicum, puerum frigida ſtomachi diſpoſitione laborare. Nos verò ex præcedenti curatione, & aliis haud ſanè obſcuris indiciis, longè aliter ſentientes, calidiore habitu eius affici ventriculum, im- C mò eum hectica ſtomachi iam eſſe affectum ſumus arbitrati. Quare ad auxilia conuerſi, quæ aridum iam, ac tabe penè conſumptum corpus reficerent, primò præſidia calida abiicere impero, Ptiſſanam, & Rhodoſaccharum propino, iubeo bibat aquam hordeo decoctam, humectantia cibaria edere præcipio, & aliquando ad humidum primigenium reſtaurandum, ea glutinoſiora, & viſcidiora miniſtro, vt pedes, & caput Caſtrati, cum hordeo, & Scariola decoctum: frigidis, roborantibus tamen Vnguentis, Iecur, Ventriculum, & Renes vngo. Tabellas ex puluere Diamargariton.frig. & trium Santalor. aſſumendas moueo, His omnibus idoneè præceptis, febris miteſcit, ſitis euanuit, aluus molleſcit, ſomnus obrepit, & ma- D gis appetens ad oblata ſe habebat. Tandem, farris, & lactis caprini ope, duorum menſium ſpatio, à tabe ſecurus remanſit.

OBSERVATIO VI.

De imbecillitate ventriculi.

Cachundè, ad debilitatem ventriculi, auxilium pretioſum.

ILluſtriſſimus Marchio de Ferreira, è Luſitanorum Regum ſtirpe oriundus, frigido, & valdè debili cùm eſſet ventriculo præditus, ex improſpera E coctione, quotidie, aquæ Naphæ calidiſſimæ hauſtu, duas ferè libras mucoſæ lentæque pituitæ, & deinceps humoris tetri & nigri copiam vomitu excernebat. Poſtea de tremore cordis, metu, triſtitia, anxietudine, ructu importuno, inappetentia, nauſea, ſingultu, flatibúſque melancholicis, & inferioris ventris rugitu querebatur. A ſuis cubiculariis Medicis plura celebrata ſunt auxilia. Vacuationes repetitæ. Fomenta ex oleis, decoctionibus, Vnguentíſque parata. Sacculi, & Culcitræ ex lana Purpura, & Cardiacis puluetibus ventriculo admotæ. Clyſteres qui viſcidam pituitam, vnáque humorem melancholicum vacuarent. Apertæ ſunt hirudinum ope mariſcæ. Sæpiùs exhibitum Balſamum verum cum aqua florum Cinnamomi permixtum. Imperata Cardiaca. Applicitum Balneum, à quo Sulphurea balnea

eſt expertus. Fontanellæ in crutibus apertæ. Sudorifica ex Ebeni decocto viginti dierum ſpatio exhibita, & per interualla loco potus communis, aqua decocti cum radice Chinarum vtebatur. Omnia incaſſum celebrata. Quatuor Medici per literas ſumus conſulti. Quidam, cùm mirachiali affectu, quem vulgato nomine *melancholiam Hypochondriacam* appellant, eum oppreſſum arbitraretur, totam ſalutis ſpem in aſſiduo radicis Mechoacanæ vſu ſitã eſſe dicebat, quà & flatus diſſolui, & craſſos tenaceſque humores vacuandus ſperabat. Alius vini Abſinthitis potum conſuluit. Alter aquæ aluminoſæ, è terra ſponte naſcentis potum per interualla aſſumendum, præſtantiſſimum eſſe aſſeruit. Ego cùm calorem natiuum flaccidum, & ex longo morbo, quo antea oppreſſus erat, debilitatum inſpicerem, ob quam cauſam, adiuncta hepatis caliditate, omnium ſymptomatum varietas oriebatur, in roborando innato calore, diſcutiendis flatibus melancholicis inſiſto, ſicque ad generoſum, & propè diuinum præſidium deſcendo, quod ab Indis & Chinenſibus, *Cachundè*, hoc eſt, roborans appellatur. Non pertranſierat menſis poſt aſſumptum antidotum, quando omnium malorum dira ſæuities conquieuit, quæ hactenus illum miſerè excruciauerant. Sed quoniam de hoc medicamento Indico, nec Aromatum diligentiſſimi ſcriptores, nec peritiſſimi Iuniores quicquam memoriæ commendarunt; Idcircò eius compoſitionem, ſummo labore comparatam, & à Medicis, qui Proregum Orientalis Indiæ, aliorúmque Principum per plures annos curam geſsêre, deſcriptam, hoc locu in communem vtilitatem palam facere non grauabor, quæ eſt huiuſmodi.

℞. Terra Cimolia, aut alicuius luti optimi, ℔ *ij. Ambari*, ℔ ß. *Moſchi, Galliæ, an.* ℥ *ij. Agallochi optimi*, ℥ *x. Margaritar. præparat.* ℥ *iiij. Santalor. rubeor.* ℔ *iiij. Santalor. citrino.* ℥ *ij. Maſtich. Galam. Aromatic. Galang. Cinnamomi, Aloes lota cum ſucco Roſar. Rhabarb. elect. Myrobalan. Chebul. Bellericor. Abſinth. Coralli rubri, Boli Armen. an.* ℥. *ij. Folior. auri*, ℥ ß. *Lapid. Belzaar*, ℥ *xx. Serici vſti*, ℥ *viij. Eboris vſti*, ℔ *ij.* ß.

Puluerizanda puluerizentur tenuiſſimè, irroratáque cum Balſami, Vini odoriferi, & aquæ flor. Cinnamomi guttulis exiccentur ad vmbram. & deinceps excipiantur cum Sacchari puriſſimi & albiſſimi ſufficiente quantitate, & cum gummi Tragacanthi, & Arabici mucilagine, omnia malaxentur, quouſque fiat lutum tenaciſſimum, viſcidiſſimum, & valdè rubrum. Ex hoc (ſicut ex Porcellanis) variæ figuræ, & vaſa conſtruuntur, quæ Mercatores in varias mundi plagas, ex India Orientali præſertim Olyſipponem, emporium totius Europæ quæſtuoſiſſimum, conuehere ſolent. Hoc Antidoto vtuntur Principes Indiæ, & Chinenſes Magnates, præſertim excitandæ veneris cauſa; nam mirè huius ſtimulos, & irritamenta prouocat, & genitalem vim robuſtiorem efficit, quapropter vtrique ſexui eſt vſitatiſſimum, & illo vtuntur hoc modo. Fruſtulum paruiſſimum lentis magnitudine in ore interdiu retinere ſolent, liquor emanat dulciſſimus, odoriferus, & ſenſim ac ſine ſenſu, vt è ſaccharo candido, ſtillat in fauces, & ſtomachum, adeò ſuauis ac fragrans, vt eius iucundum odorem illicò adſtantes perſentiant. Hoc Alexipharmacum roborat ſtomachum, flatus diſcutit, affectibus melancholicis mirabiliter ſuccurrit, Cor tremulum firmat; Cardiacæ, Epilepſiæ, & frigidis neruorum vitiis confert eximiè, ſpiritus vitales, animaléſque recreat, facultates omnes vigorat, tuetur cerebrum, venenis omnibus auxilitur, & ad oris fœtorem vnicum eſt ſubſidium. Medicamentum certè dignum, vt Reges, Illuſtréſque omnes ad caloris ſymmetriam conſeruandam perpetuò in ore geſtent; nam vitam producit, mortémque retardat, & ſic multo venundatur pretio. Vtere eo, & miraberis effectum.

OBSERVATIO VII.

Chucolate, ad roborandum ventriculum, medicamentum eximium.

FRequens eſt in Occidentali plaga, tota Peruana prouincia, præſertímque in Mexicano regno, arbor quædam perſicæ ſimillima, è cuius cortice extimo erumpunt fructus cucumeris parui inſtar, coloro rubri, læues, & inſipidi, in quorum meditullio adſunt ſemina rubra, fabæ inſtar, quæ patrio ſermone vocantur *Cakao*, vnde arbori nomen eſt inditum: Ex his ad Solem toſtis, & tritis, fit farina, quam cum pipere, caryophyllis, & aniſi ſemine condire ſolent, addentes puluerem cuiuſdam radicis rubræ, apij radici ſimillimæ, quæ vernaculo ſuo ſermone, *Bainha de Cakao* nuncupatur, quæ aromatica & odorifera eſt. Ex his ergo pulueribus cum aqua exactè permixtis, fiunt pultes liquidæ adiecto ſaccharo: & ſi ampliùs coquas, inſpiſſantur, ita vt in Conſeruam abeant; qua forma in parua lignea vaſa coniecta, in totum Orbem hæc Conſerua conuehitur, vocarúrque ab illis vſitato ſermone *Chucolate*. Inter coquendum ditiores, Aulici, & ſanitatis amantiſſimi, immiſcent ambarum & odoratum moſchum. Fabæ illæ vocatæ *Cakao*, frigido conſtant temperamento; Cætera aromata notabilem caliditatem ſortiuntur. Hoc medicamentum ita apud Occidentales vtriuſque fortunæ homines eſt vſitatum, vt apud Septentrionales Aqua vitæ, aniſi, aut cinnamomi. Cùm enim calor Solaris in illis regionibus abundans, innatum euocet ad extrà, incolæ ventriculum ferè imbecillum habent: cui roborando hac Confectione vtuntur aſſiduè, ita vt in pleriſque domibus ſemper adſint ancillæ, huic conficiendo potui deſtinatæ: Et rarò adeſt quiſpiam, vel ex infirma plebe, qui hac confectione ad ignem diſſoluta, ieiuno ventriculo non vtatur, vt eo die alacrior & robuſtior euadat. Quæ farina licèt diſſoluatur in aqua, poteſt tamen diſſolui in vino, cereuiſia, vel iure auis.

De quo medicamento, eiúſque viribus, Aromatum diligentiſſimi Scriptores, etſi nullam fecerint commemorationem; & illo adducto ex Hiſpali, nobili Hiſpaniæ emporiu, hoc tempore, vt fama eſt, primates Galli, nobiles Itali, aulici Angli, magna cum celebritate vtantur, placet de eius potentia mira, aliquid literis commendare. Nam ventriculum languidum roborat, natura ſuapte, ob fructum *Cakao*, & radicem vacatam *Bainha*, quæ flaccidam ventriculi coctricem innata proprietate roborant & inſtaurant, flatûs diſcutit, mucoſam pituitam per aluum educit, pituitoſos humores diſcutit, craſſos ſecat, Venerem potenter prouocat; ob quem vſum apud illos eſt celebratiſſimum. Aſthmaticis auxilio eſt, veſicæ dolores à flatu ſubortos mitigat, tuſſis lenat, mouet menſtrua, roſeum colorem faciei conciliat, obſtructiones aperit, iuuentutem conſeruat. Hæ omnes virtutes præſertim referendæ ſunt radici in magna quantitate permixtæ, quæ acris eſt, calida, aromatica, odorifera cinnamomi inſtar, & ſic caliditate ſua & familiaritate, quam cum ventriculo, & cæteris viſceribus habet habet, has operationes mirificas ex ſe pandit,

OBSER

OBSERVATIO VIII.

De Ructu.

Ructus moleſtiſſimus, Ambari vſu curatur.

MErcator Luſitanus, craſſioris pituitæ, quam quotidie per vomitum excernebat, copiâ abondans, adeò curis, & aſſiduis imaginationibus ſpiritum macerauit, vt quinque menſium ſpatio, exhauſto penè ventriculi calore, in ructum inciderit ita moleſtum ac importunum, vt nec momento temporis, vel ſolus, vel in coronâ hominum eſſe poſſet, quin adſtantes ructûs violenti ſono audito, interturbaret. Pro quo periculoſo malo, hydropem B minante, plurima fuerat expertus auxilia. Inter hæc primum obtinuêre locum, phlegmagoga. Roborantes tabellæ, Emplaſtra varia Ventriculo admota, quæ ventriculum debilem firmarent, frigidam eius intemperiem corrigerent. Imperata Sudorifica ex Ebeno. Potus aquarum thermalium exhibitus, Chalybis conſerua ad multos dies imperata, vt ſi fortè in pyloro obſtructio eſſet, eam eximeret. Vtebatur attenuante victo, vini Abſinthitis potu, exercebatur, abſtinebat à venere; his, nec fonticulis in cruribus affixis, nec pilulis iliacis Rhaſis, languorem ventriculi, & flatûs inde ſubortos craſſos, emendare potuit. Demum Ambari vſu in mero diſſoluti omninò conualuit. Hoc potu ieiuno ventre vſus C fuit toto anno, aſſumptis g. iiij. Ambari, cum Falerni vnciis duabus permixti.

OBSERVATIO IX.

De Melancholia Hypochondriaca.

Mirachialis affectio, Eboris vſu curatur.

HIc morbus omniuarius, & ob ſymptomatum inter ſe repugnantium diſcordiam, quùm ab inæquali fonte, nempe frigiditate ventriculi, & calida iecoris intemperie emanet, contumax eſt, & rebellis; quæ omnia ſymptomata inter tantos, exactè D dilucidauit Carrerius doctiſſimus *diſput. 33. ad libros Galen. de loc. affect.* & acuto ſcribendi ſtylo exarauit Caſtrenſis Luſitanus *lib. de complex. morb. cap.* 24. Ob hanc cauſam Medici citra fructum ægros hoc morbo oppreſſos tot medicamentis excruciant, atque fatigant. Malum alioqui commune, & frequens, & quod pauci, præſertim ventriculo debiles, flatibus melancholicis vexati, vix effugiunt. Cùm hac inmani Hydrâ luctatus ſæpiſſimè, oleum & operam perdidi. Remedia à peritis præſcribuntur paſſim; ſi fueris expertus, inuenies nulla. Admiraberis, ſi dixerim, plories Eboris vſu hunc Herculeum morbum me domâſſe, nam enoi in flaccido, reſolutóque ventriculo roborando, eximendis obſtructionibus, diſcutiendis terris flatibus, maligna aura retundenda E præſtantiſſimum ſemper inueni: nec mirum: nam Cardiacum medicamentum eſt, ſi Veterum, & Iuniorum dictis eſt ſtandum, & ſic in præſtantiſſima venit antidota. Eius ſubtiliſſimam ſcobem, aut ramenta tenuiſſima in pollinem redacta cum ſaccharo permixta in tabellas efforma, diluculò vnam, quantitate drachmæ aſſume, deſuper vinum, aut Naphæ, meliſſæve aquam epotandam cura. Si tædioſus ſit æger, grana ſex in eodem liquore diſſoluta, ſatis ſunt. Si febris adſit, aut viſcerum ſqualor, Roſacea ſatis eſto. Hoc auxilio ſi fœminæ vtantur in dictos vsûs, ſciant, illud ad fœcundandum vterum, retinendúmque conceptum etiam mirabiliter conferre,

A OBSERVATIO X.

Pro morbo Hypochondriaco, lapis Belzaar vtiliſſimus.

MVltis modis, in variis ægris, hoc morbo, & aliis affectis, lapidem Belzaar propinari, Iuniorum cenſura decretum eſt, de cuius temperamento in actiois, plura primus prædixi *lib. 1. de Medicor. Princip. Hiſtor. in com. hiſtor.* 36. & eius mirabiles dotes, ex illorum penu deprompſit. Clariſſimus Gaſpar Bauhinus *prop. tractat. de lapide Belzaar.* Sed in vna ægra me illius vires eximias cum tru- B ctu omnibus modis tentaſſe, teſtor atque profiteor. Quædam fœmina cùm ex retento menſtruo in Mirachialem incideret, cum cordis tremore, triſtitia ſumma, metu, taciturnitate, & demum inexplicabili melancholia coniunctam, tentatis omnibus vix conualeſcere potuit. Tandem dira hæc ſymptomata Belzaartici lapidis vſu ſuccubuêre. Aquam epotabat eius fruſtulis decoctam. Eum in ore diu retinebat, (vanum enim eſt eius vſu dentes frangi, quùm puluis eos firmet,) & fortiter exugebat. Anulum incruſtatum paro, in quo lapis erat incluſus, ita vt carnem tangeret, in proximo minimo læuæ manûs digito geſtatum. Sacculum ex eius puluere cum aliis Cardiacis ſupra cor geſtandum conſtruo. C Tabellas ex eo cum electiſſimo ſaccharo, aliis etiam pulueribus admixto conficio, ex quibus vnam ieiuno ventriculo, alteram tribus horis poſt cœnam deuorabat, ſtillatitia aqua Scorzoneræ ſuperbibita. Aliquando in iore auis grana ſex interdiu ſumebat. His omnibus quùm quadraginta dierum ſpatio vſa eſſet, & à mœſtitia conualuit, & menſtrua recto ordine fluxerunt. Nam hic lapis deobſtruit vehementer, vt notauit Garaias ab Horto *in lib. Aromat. India.* & poſt eum experti ſunt Chriſtoph. à Coſta, Monardus *tract. de lapide Belzaar.* Mercatus *lib. 2. de morb. mulier. cap. 6.* & alij.

OBSERVATIO XI.

D *Mæſtitia melancholica, Auri potabilis vſu curatur.*

BAro quidam Illuſtris, melancholicis imaginationibus diu vexatus, pluribus auxiliis Cardiacis conualeſcere haud potuit; Quare ad Auri potabilis vſum ſe conuertit. Auri enim tenuiſſimam ſcobem, quæ ex puriſſima limatura excidere ſolet, priùs optimè læuigatam, Rhodoſaccharo permixtam, aut liquidum, & potabile aurum, velut oleum, alternis diebus meliatico permixtum ieiuno ventre aſſumebat. Auri liquidi ſex guttulæ, pulueris duodecim grana, ſatis erant. Hoc præſidio cùm per menſem vteretur, omnino à tantis malis immunis euaſit, cu- E ius vires & efficaciam pro morbis grauiſſimis curandis, priſcorum & recentiorum eruditiſſimi, ſummis laudibus celebrarunt. Eius admirandas facultates prædicant Serapio *tract. de ſimplic. c.* 425. Platearius *lib. de ſimpl. medic. c.* 3. Geberus *lib. de Alchymia, c. 30. & 31.* Hieronym. Rubeus *lib. de diſtil. ſect. 11. cap.* 10. Sebaſt. Paparel. *lib. 2. de calido innato, cap.* 32. Clamitent contrà quidquid velint Muſa *in examine metal.* Platerus *paradox.* 91. Picus Mirandula *lib. 1. de auro, c.* 4. & alij quorum rationes diſſoluimus fusè *lib. 1. de Med. Princip. Hiſtor. in com. Hiſtor.* 36.

OBSERVATIO XII.

De Cibi faſtidio

Mortificatio ventriculi, Allij eſu præter omnium ſpem, perſanatur.

ADmirandus ſenex *lib.6. aphor. ſentent.3.* ſic inquit: *In longis difficultatibus inteſtinorum cibi faſtidium, malum, & cum febre peius.* Galenus *in com.* ſic explicat: *Cùm hic caſus aduenerit, mortem quandam ipſi aduemiſſe ventriculo compatienti ratione ſignificat, in quâ omnino interijt appetentia, quæ ad vitam neceſſaria.* Addit erudítiſſimus Heurnius *in comm.* *quoniam iam tunc reſoluta eſt facultas appetens ciborum, & ſuſtienis ſenſus non percipitur.* Dic tu, quoniam ventriculus compatiens, mortificationem quandam contraxit, vt non ſolùm in inteſtinorum morbis, ſed in multis aliis euenire probat Auicen. 1 3. 5. *tractat.* 2. *cap.* 7. Hanc patiebatur ſenex quidam, qui ſtomacho velut reſolutus iacebat lecto affixus; hic ſolùm meri potu triduò vitam ſuſtinuit. Incidit in hoc infortunium, quòd ſæuiente brumâ per niuoſa loca diu iter fecerit, ob quam cauſam, mortificatis ſenſitiuâ virtute, & attractiuâ, innatóque calore v. luti extincto, omnino abolita fuit appetentia cibi. Pro huius curatione, viuificandóque interno igne, plura machinati ſunt Medici auxilia. Aquæ ſuperantur Chymicæ, Elixir vitæ, Balſamum verum. Aqua ſtillatitia florum Cinnamomi, ſcabellæ vino generoſo diſſolutæ, paratæ ex puluere Diarrion Pipereon, Diacinnamomi, & Diacymini. Admouentur calidiſſima Emplaſtra ventriculo. Animalia viua per dorſum ſciſſa, vt Catelli, Columbæ. Propinatur Theriaca vino permixta. Ecce Auicennam *loc. citat.* perlegens, cuius lectione nimiùm delector, ſimilem canonem *in cap.* 9. inueni, in hunc modum: *Patientibus autem factam propter frigus, confert decoctio ſpecierum quæ eſt vt piper, & Cinnamomum, & ſimilia, & ſimiliter vinum vetus, & Diapipereon, & Theriaca propriè, & Allia ſunt iuuamenti maximi in hoc, &c.* Hoc mecum altâ mente perpendens, iudicium Medici tanti non eſſe parui faciendum duxi, quùm dignum ſit conſideratione, vt ſcitè monuit Magiſter *lib. 1. epidem. ſect. 3. com.* 1. Quare reuertens domum, ægrum inuiſo, in Allio propinando inſiſto, maximè quùm ruſticus apud Galen. 1 2. *meth. vltim.* eius vſu vtens, à colico cruciatu euaſerit. Allium ergò ſiccum exhibeo cum melle electo delibutum: nam viride flatûs parit apud Hippocr. 4. *acut.* 90. Huius vſu quatriduò viuens, piſciculum aſſum, aceto, & oleo extinctum mandere cœpit. Poſtea oculos aperuit, qui antea cadaueris inſtar iacuerat. Corporis extrema calorem conceperunt, & vno menſe, hoc edulio altus, exhibitâ interdiu vini potione, recreauit vires, delicatulæ auis ius abſorbens. Demum cùm alacriùs viueret, & per domum obambularet, Allij eſum iam repudiabat: nam ructûs tetros concitabat: quare eo Sacchare incruſtato deinceps vtebatur. Maxima ergo eſt Allij pro frigidis morbis curandis poteſtas, ob quam Galen. *Theriacam vocauit ruſticorum*, cuius vires pro arcendis venenis ſunt admirandæ, & pro præſeruatione peſtis mirabiliores. Eis lecto poëmate deſcripſere Caſtor Durantes Medicus Romanus doctiſſimus *in ſuo herbario, fol.* 10. *lit. A.* & Petrus Lopius Luſitanus, Medicus, & Poëta celebris *in lib. de ſex reb. non naturalib. cap. de Allio.*

A

OBSERVATIO XIII.

De Vomitu.

Incredibilis ſanguinis vomitus, Saphena ſectione curatus.

INgenioſiſſimus Medicorum *lib. 5. aphor.* 32. ſic inquit: *Mulieri ſanguinem vomenti menſtruis erumpentibus, ſolutio aduenit.* Diligens interpres in com. ſic fatur. *Non abſque ratione, erit enim retractio ſimul, & euacuatio ſanguinis ad ſuperiora tendentis. Hoc etiam experientia comprobat vtiliter fieri: nec verò ex ipſa permoti, naturæ opera, quæ benè geruntur, imitabimur, & mulieres hoc paſſione laborantes miſſo ſanguine ex venâ euacuabimus, &c.* Ex quâ Galeni ſententia patet

B

apertè, in vomitu ſanguinis è menſtrui ſuppreſſione concitato, ſaphenæ ſectionem vtilem eſſe. Contrà arbitrabantur ſcioli quidam Galeni mente non benè perſpectâ, qui mecum vocati ad curationem Iuuenculæ carnoſæ, cui intra diem, & noctem, triginta penè libras ſanguinis, ob omnimodam menſtrui retentionem euomenti, ſanguinis miſſionem è cubito imperabant: & licèt *contra duos nec Hercules ipſe*, vt eſt in prouerbio, tamen contra quatuor me ſeniores, votum meum annuentibus domeſticis inualuit. Aufero itaque horâ ſextâ matutinâ reclamantibus illis, nouem vncias ſanguinis è malleolo per interualla tria. Iterum ceſſante iam aliquantiſper fluxu, horâ

C

primâ pomeridianâ duas vncias partitè exhaurio, & nonâ, vnam, & dimidiam. Hac vacuatione celebratâ, & ſanguine ad ſuam originem attracto, omnino ſedatus eſt fluxus, qui aliis remuſſoriis auxiliis nunquam ſuccubuit.

OBSERVATIO XIV.

Atrabilario vomitu ſingulis menſibus vexatus, in multos annos vitam produxit.

COgnoui quendam in conſiſtentiæ ætate conſtitutum, qui ſingulis menſibus, duobus ferè diebus, cum anxietudine, & moleſtia multâ, 14. & aliquando 15. libras per vomitum excernebat humoris

D

nigerrimi, & pici, liquidæ ſimillimi, (atramentum ſcriptorium diceres.) Hic ab aliis perſuaſus, ad compeſcendum vomitum, adſtringentibus vſus eſt, ſed ſuperueniente Cephalalgia dira, ab eis receſſit, Cúmque natiuâ ſorte eſſet melancholicus, ab omnibus morbis tutus huius vacuationis beneficio, vſque ad 80. annum vitam produxit. Videant ergò Medici, quâ prouidentiâ has conſuetas vacuationes pertractent, & moderentur.

OBSERVATIO XV.

Mirus Atra bilis vomitus periodicus, Chalybis vſu leuatus.

E

QVidam naturâ melancholicus, tribus quibuſque menſibus, vno die, nigerrimi humoris, & atrabilarij copiâ vomitu reiiciebat, ſuperueniente intenſiſſimâ febre. Poſtea cum decem ferè libras huius teterrimi humoris excerneret, ius auis guſtabat, & ſomno ſopitus vires recreans, ſurgens è lecto, altero die, pancratice deinceps viuebat. Huic conſuluimus Melanagoga, quùm lien atri ſanguinis copiâ turgeret: nam ad regionem lienis rugitum ſentiebat, & ſubtriſtis multoties erat, quâ de cauſâ lien coacervatum hunc humorem in ventriculú eructabat. In hoc, per regionem magis conſuetam, nempe aluum, nigra excrementa ſenſim tegenita vacuare,

intendi,

iorendi, Apozemata propinaui multoties, hirudines ano affixi, Cauteria cruribus iuſſi, ſetonem in liene excitaui, cuios vi ichor liuidus emanaurt diu; balnea imperaui, ſecui ſaluatellam læuam, Cardiaca miniſtraui: ar nihil profeci. Sed cùm in præſentia tam craſſæ materiæ, obſtructiones internas adeſſe coniectarem, Chalybem præparatum, in decoctione Eupatorij diſſolutum, quadraginta dierum ſpatio, aſſumendum ſuaſi, cum exercitio valido. Hoc præſidio celebrato, vomitus ceſſauit omnino, fortè quia Chalybis vi, deobſtructæ ſunt viæ, per quas limoſum hunc ſanguinem lien ad hæmorrhoïdas detrudit, & ſic loco vomitûs, ſanguinis excretio per ſedem eſt ſequuta ſingulis menſibus tribus. Hac emanante, æger deinde nullum paſſus eſt incommodum, immò ſaniùs vitam ducebat, abſque detrimento vllo.

OBSERVATIO XVI.

De Cholera.

Cholera ſaniſſima, curatio.

CHolera, acutiſſimus eſt affectus: nam horrendis ſymptomatis premens, ægros ſubitâ factâ vacuatione per vtrumque ventrem, ad fauces mortis deducit. Oritur perſæpè ab ingeſtis cibarius prauis, fugacibus fructibus, & ſæpè ex Cucumeris eſu, qui cùm copiosè io poſtrema menſa ſumuntur, quùm edulia ſiot coococto faciliora, retenta putreſcunt, & corrumpuntur, quæ ſemicruda, natora cum ichoribus multis vbertim per aluum, & vomitum protrudit, & multoties in tantâ copia, vt ob exhauſtum ſpiritum ſuperueniant Syncope, animi deliquium, virium iactura, pulsûs ablatio, intenſiſſima ſitis, Conuulſio, Rigor, neruorum retractiones, Aphonia, Stupor, Caligo oculorum, extremorum frigiditas, Anxietas, Angor; & ægri facie Hippocraticâ, viribus reſolutis mortis imaginem referre videantor. Hanc patiebatur honeſtiſſima fœmina, quæ ex ferculo facto ex Oriza, & lacte, acto frigido aſſumpto in eam incidit, cum ſuturam Conuulſione coniunctam. Curata primò abſtergentibus, deinde incraſſantibus, roborantibus, & aſtringentibus: Inter cætera præſidia tria profuere multùm, primum cryſtallum præparatum, quo vel Vnguentis permixto, vel iuri auis, aut caſtrati, Rhodoſacchatóve inſperſo vtebatur. Secundum fuit cucurbitula magna benè ignita regioni ventris ſæpiùs impoſita. Tertium vſtio in humeris celebrata, cuius vi, diſtracta natura, fluxus ceſſauit omnino, quod auxilium io conclamato fluxu eſſe optimum, vſus edocuit.

OBSERVATIO XVII.

Cholera admiranda, lactis chalybeati, & Syrupi de Meſpilis ope perſanata.

SEptuagenaria gracilis & escarnis, ardente Sirio, ex melonum nimio eſu, in Choleram adeò atrocem ſubitò incidit, vt extincta penè eſſe videretor. Cùm enim à nimia borum fructuû humiditate ventriculus eſſet ſubuerſus, & laxatus valdè, ingeſta illicò incœpit excernere in copia tanta per vtrumque ventrem, vt tridui ſpatio centies vomeret mucoſa & fœtida, tercentieſque ferè per aluum excerneret ichoces, pituitam liquidam, albam, & nulla prorſus acredine infectam. Symptomata fuêre funeſta, dira, & terroris plena. Sitis inexhauſta, pertinax vigilia, pulſus intermittens, recurrens, & aliquando abolitus, faſtidiom ſummum, vocis quaſi priuatio, conuulſis ob ariditatem vocis inſtrumentis: ſingultus, crurum conuulſio, extremorum frigiditas, lingua ſcabra & aduſta, vrinæ retentio, delirium, anguſtia, ſyncope, animi deliquium, cordis tremor. Huic viribus iam exhauſtæ, & ad pedes lectuli iacenti, veluti moribundæ, hæc ſunt celebrata auxilia: Clyſteria abſtergentia, incraſſantia: Fomenta, vnguenta, emplaſtra adſtringentia vtrique ventri impoſita. Potus, iuta, conſeruæ, & alia auxilia, quæ roborando incraſſant. Omni ingenio conciliatus ſomnus narcoticis extrà, ſincipiti, naribus, temporibus, & plantis pedum appoſitis: (nam ob virium languorem omnimodum, in potum ea offerre, erat impoſſibile.) Cucurbitulæ appoſitæ ſunt ſæpiſſimè in ventre & aliis. Rhabarbarum vſtulatum pluries exhibitum. Tandem duobus auxiliis hic atrox morbus omnino eſt profligatos, Syrupo de Meſpilis ſæpius in die ebibito, & lactis vaccini chalybeati potu in Aurora aſſumpto. Ille enim Syrupus, licèt infrequens ſit in Medicinæ vſu, prærogatiuas tamen iu ſiſtendis fluxibus obtinet mirabiles: Meſpila enim, præſertim immatura, adſtrictione ſua partes roborant, & fluorem alui eximiè compeſcunt. Lac vaccinum humoris virulenti acrimoniam compeſcit, & mirè incraſſat, cùm ſit vſtulatum, ex Galeoo, 10. *ſimpl.* 8. & alibi ſæpè.

OBSERVATIO XVIII.

De Dyſenteria.

Ex Adamante impolito deuorato, cruenta dejectio, tabes, mors.

ADamantem Venenum eſſe contendunt plurimi, experientia contrarium oſtendit: nam plurimi citra noxam ipſum furtim deuorant, & deinde cum excrementis excernunt: ſolùm ergò nocet, ſi ſerta in fruſta diſſectus, vel impolitus deuoretur, tunc enim vitri inſtar, aſperitate ſua inteſtina pungit, ferit, vulnerat, & exulcerat: quare vlcera ab eo laborata, lethalia, quùm enim altiùs depaſcant & penetrent, illicò oborta putrilagine fiunt ſordidiora, ac canceroſa. Hoc vlcere inteſtinorum premebatur Mercatoris ſeruus ſatis obeſus, & pinguis, qui cùm malo dolo tres Adamantes impolitos deuoraſſet, in tormina poſt diem lapſus eſt, & ob vulnerata inteſtina, cruenta deiecêps deiiciens, febricula detentus; nullis poſtea præſidiis conſaneſcere potuit, quin vlcere magis ac magis ſordidiori facto tabefactus animam efflauit. Neque ob hoc, Adamantem venenum arbitreris: nam boius eſt antidotum, vt probat Franciſcus Roeus *lib.* 2. *de gemmis cap.* 15. & aromatum Indicorum ſcientiſſimi ſcriptores memoriæ prodiderunt.

OBSERVATIO XIX

Dyſenteria à ſuppreſſis menſibus orta, Saphena ſectione curatur.

MArronam ex ſuppreſſis menſtruis Dyſenteria corripuit. Pro eius curatione dubitatum inter Medicos, ex qua parte ſanguis hauriendus: nam ſi è cubito vacuas, menſtrua retrahis, licèt Dyſenteriæ occurras reuellendo ſorſum; ſi talum ſeces, etſi ad originem fluxionis reuellis, naturam & ſanguinem deorſum præcipitas, & fluxum auges. Pauciſſimi dubium proponunt. Solus Mercatus *lib.* 3. *de morb. internis, cap.* 12. ſolutionem dirimit. Hic in ingenti Plethora cubitum ſecat; in contrario caſu, talum tundere iubet: ſed ineptè: nam in grandi plenitudine,

nuudine, aut paulò ſuppari ſemper Saphena ferienda: quoniam plenitudinem demit, menſtrua prouocat, & ſuperas partes euacuat, quæ ea hauſtæ ab inferis fugiunt, & fluentem ad inteſtina ſanguinem ſurſum reuellunt. Sic celebrata eſt vacuatio in fœmina hac, quæ poſtea abſtergentibos infuſis, & Rhabarbari vſtulati vſu, meliùs habuit. Lege pulchra apud Moſchionem *lib.1.de morb.mulier.36. & 37.* qui de morbis muliebribus curandis per venæ ſectionem graphicè poſt omnes diſſeruit.

OBSERVATIO XX.

In deſperata Dyſenteria, cauſtica aliquando ſunt ex vſu.

EX quatuor ſanguinolentæ excretionis differentiis, propoſitis à Gal. *3.de ſympt.cauſ.cap.2.* vltimam eſſe, quando minutim, & exiguo tempore, expulſio facta conſpicitur, aliàs quidem veri ſanguinis, aliàs concreti, interdum puri, aliquando cruſtularum, quæ Græcè Ephelcides dicuntur, ſæpè membranoſorum corporum, quæ inteſtinorum ſunt particulæ, frequenter ſtercoris ſanguinolenti, *6.de loc.2.* confirmat Galen. Hunc affectum Celſus *lib.4. cap.15.* tormina dicit, Græci Dyſenteriam vocanêre. Huius vltimum gradum proponit Galen. *lib.4. Aph. com. 26.* quando aliquid iam ab humore corrodente, acri, bilioſo ex ipsâ abraditur ſubſtantiâ inteſtinorum, & carnes excernuntur: tunc iuxta edictum Hippocratis aph.cit. *Si Caruncula deijciantur, lethale eſt.* Hanc ſæuam dyſenteriam patiebatur generoſus quidam Dux poſt multos menſes, qui vigil, inappetens factus, ſæuis torminibus afflictus, tabidus, in horas moriturus ſperabatur, febriculâ tenui, & colliquante detentus. In huius curatione variam medicamentorum ſyluam Medici erant experti. Ex tribus ſolùm aliquod leuamen ſenſit, ſed iterum recrudeſcente affectu, in peius ruebat. Primum fuit Saluatellæ dextræ ſectio, & Epithematum vſus. Secundum lactis vſtolati potis. Tertium Cotone in excauatum, & intrà Cerâ albâ repletum, extrà maſsâ circumlitum, deinde prunis admodum: quoniam liquefacta cera ſeſe in Cotonei carnem inſinuat, cuius eſu, ante omnem cibum aliquod leuamen ſenſit: nam his etſi ad tempus reſtrictus eſt fluxus, tamen exaſperato affectu lapſus eſt in deterius. His viſis in conclamatâ Dyſenteriâ Muriam ſalſorum piſcium, & Oliuarum per interualla infundimus, cuius vſu aliqui reuixêre apud Gal. *12.meth.cap.1.* Sed cùm hæc non proficerent, ad cauſtica, & cruſtam inducentia acceſſi. Sicque paraui clyſteria ex lacte Chalybeato, cum Arſenici ℥.iiij. & tribus aluminis, benè permixto. Hoc enemate cùm decies 29. dierum interuallo eſſet vſus, ſanitati reſtituitur, firmitatem aſſumit, & qui cadauer repræſentabat, obducto inteſtinorum vlcere, firmata aluo, robuſtus euaſit. Nec mireris: nam *quando vnica via ſalutis eſt, ea licèt cum periculo tentanda.* Hunc modum curationis docuêre Galen. *9.ſec.loc.2. & 9. ſimpl.5.* Auicen. *16. 3. tractat.2.cap.7.* Hæc enim ſi lacte contemperentur, & ſingulis drachmis illorum, Opij ℥.j addatur, vt monuit Hollerius *lib.1.de morbis internis cap.40.* non nocent, immò putrilaginem abſumunt, exiccant impensè, arctant, glutinant, & cruſtam inducunt, ex Pauli edicto *lib.3.cap.42.* Eis ergo vtaris quando vlcera ſerpendo depaſcunt: nam Auicenna multis in locis Arſenicum exhibet in potum, in Phthiſi, Aſthmate, caſu, offenſione, in pauca quantitate, & contemperatum eis quæ illius malitiam retundunt.

A

OBSERVATIO XXI.

De Diarrhœa.

Diarrhœa ex obſtructione ſuborta, aperientibus, curata.

ROmanæ eloquentiæ parens, & Medicæ ſcholæ primarius Dux, vir conſularis Celſus, auream protulit ſententiam *lib.4.ſuæ Medicinæ cap. 19.* dum ſic præfatur: *Vno die fluere aluũ ſæpè pro valetudine eſt, atque etiam pluribus: dum febris abſit, & intra ſeptimũ diem id conquieſcat. Purgatur enim corpus, & quod intus*
B *læſurum erat, vtiliter effunditur, verùm ſpatium periculoſum eſt: interdum enim tormina, ac febriculas excitat, vireſque conſumit, &c.* Hos gradûs pertranſiuit quinquagenarius, cui octo, aut decem diebus venter copioſè profluxit citra febrem. His diebus quieuit, victûs ſolùm regimine vſus, neque impetum ventris cohibuit. Poſtea menſis vnius ſpatio fluxus perdurat cum febri, & torminibus diris. Applicita abſtergentia Clyſteria, & quoniam Cacochymum erat corpus, ad cauſam deponendam, ter Rhabarbaro vſtulato expurgatus: *nam fluxus fluxum curat* apud Galen. *6.epid.ſect.2.com.0.& 4.acut.119.* in aluii fluxu, valente vtitur medicamento ad Cacochymiam detrahendam. Sic fecit hic æger, ſed nihil proficere
C potuit. Immò ſi fluxus per ſe, aut medicamentorum ope fortè ceſſabat, tumebat venter, difficilem patiebatur reſpirationem cum anguſtia ſumma. Si laxabatur, liquida excernens, & flatulenta, meliùs habebat. At cùm febris non ceſſaret, contabeſceret corpus, & mucoſa per aluum cum recrementis deiiceret, & timor eſſet, ne ob fluxum longum, in Atrophiam incidens tabe periret, eum aperientibus curare propoſui, maximè cùm fluxum pateretur oppilationum. Licèt autem difficilis curationis ſit hic fluxus, quoniam contrariæ adſunt indicationes; nam fluxus quà fluxus deſiderat incraſſantia, hæc autem augent obſtructionem, & fluxum, & ſi incidentia propines, fluxum prouocas, quia
D liquas, attenuas. Tamen exequendum eſt Auicen. conſilium *16.3. tractat.2.cap.10.* de cura fluxus oppilati. Dum ſic inquit: *De errore igitur eſt vt cadat additio in Oppilatione per ſtyptica, immo oportet, vt iuuetur, quod expellitur ab Oppilatione cum euacuatione. Cúmque euacuãtur via ab eo, & pertranſeunt medicina aperitiua Oppilationum, vt aperiant eas. Et quãdoque neceſſarium eſt in aperiendo Oppilationes ſolutiuum fortiter attrahens materias groſſas, generantes Oppilationem, & clyſteria fortis apertionis, & attractionis, &c.* Quare licèt hic eſſet marcidus, cùm hepar obſtructione laboraret, cuius cauſa ad partes nutriendas alimentum non penetrabat, aperientia, & Diuretica Apozemata exhibui, quorum vſu cum
E aliquantiſper venter conſtringeretur, Chalybis vſu ad viginti dies exhibiti omnino fluxus ceſſauit. Attende quàm belle loquatur Auicen. *in eodem cap. in fine.* qui Græcos in hoc curando morbo multùm excelluit, dum dicit: *Oppilationum verò curationem iam ſciuiſti, & oportet vt non prohibeat te macredo infirmi ab hoc: nam cùm curaueris eum, & aperueris Oppilationes, & euacuaueris humores Oppilatiuos, penetrabit cibus ad corpus eius, & non accidet Diarrhœa poſt illud, & confortabitur corpus eius, &c.* Quibus aureis verbis munitus, plurimas febri Albâ detentas, fluxúque diuturno Oppilatiuo oppreſſas, & marcidas factas, Chalybeatis medicamentis perſanaſſe recordor, quæ incraſſantibus exhibitis ruebant in peius, & tandem vitam erant cum morte commutaturæ.

OBSER

OBSERVATIO XXII.

Fluxus diuturnus cerebralis, Cauterio ad Bregma indito, curatur.

MVltus honos cōcedendus eſt Auicennæ auctori tanto, & vberrimo Galeni interpreti, qui plurima ſempiternæ memoriæ commendanda arti Medicæ addidit, à Græcis vel prætermiſſa, vel ignorata quidem, & hoc præſertim in curatione fluxuum, io qua illos longu internallo ſuperauit; (reluctentur licèt Manardus, Leonicenus, & alij.) Is ergò 16.3. *tractat.* 2. *cap.* 9. de cura fluxus cerebralis, ſic ait: *Et oportet vt adminiſtretur illud quod diximus in capitulo Catarrhi, de raſione capitis, & fricatione eius cum rebus aſperis, & ex euaporationibus capitis, & adminiſtratione rubificantium, & cauterizantium ſuper ipſum, & ex confortatione eius, & rectificatio.e complexionis eius. Et quandoque neceſſarium eſt cauterium, &c.* Hoc auxilio ſanatus eſt adoleſcens, frigidi & humidi temperamenti, qui cùm antea diſtillatione laboraret ex crudo humore ſuborta, quam cerebri debilitas habitualis gignebat, ſuperueniente alui profluuio ſpumoſo, nocturno, in dies contabeſcebat magis, quod ex capite originem ducere præter Auicennæ ſententiam *loc. cit. tract.* 1, *cap.* 2. in initio, & Raſim *lib.* 3. *aph.* Hipp. prædixit *lib.* 7. *aph.* 30. dicens; *Quibus in alui profluuijs excrementa ſpumoſa ſunt, ijs ex capite pituita defluit.* Nam cerebrum ſuperfluum humorem ad ſtomachum, & inteſtina eructat, ex Galen. 2. *feb.* 11. & 6. *de ſanit.* 9. qui mucuſus humor deſcendens debilitat & relaxat, ventris & inteſtinorum contentricē vim. Hic patiebatur cum fluxu, aurium tinnitum, grauitatem capitis, caliginem oculorom, per os & nares excrementorū copiam emittebat. Roborantibus capiti impoſitis, ſudoriferis ex Ebeno paratis, nec Sinapiſmo facto ex Eophorbio, & Canthatidibus, bregmati impoſito, potuit leuari: Quare cauterio in ea parte affixo, & ſanie emanante ad ſanitatem reuerſus eſt.

OBSERVATIO XXIII.

De Colico dolore.

Colicus dolor, peſtilens, contagioſus, lethalis.

DAri colicum dolorem peſtilentem, ac contagioſum præter Paulum *lib.* 3. *cap.* 43. Auicen. 16.3. *tract.* 3. *cap.* 6. & *tract.* 4. *cap.* 30. pauci memoriæ commendarunt. Firmat Gentilis *in com.* Ratio dictat. Nam quid obſtat quò minùs praua qualitas recepta in aëre plurimas noſtri corporis partes corripere, & primò Colon inteſtinum labefactare poſſit labe dira. Alia enim peſtis ad cerebrum, alia ad pleuram, alia ad Colon, alia ad alia membra Analogiam habet, ex qua Phrenitis, Pleuritis, Colica, & alij morbi peſtiferi conſurgunt. Anno 1600. quando hæc peſtifera lues Europam ferè totam oppreſſerat, obſeruaui plures, qui hoc diro dolore colico affecti, venenoſis ſymptomatis excruciati, occubuēre omnes, nullus quartum diem pertranſiit. At hoc ad occultam peſtiferæ auræ vim videtur referendum; quæ cor vitæ fontem, cæteráſque nutritionis officinas, venenata qualitate occupauit, ac extinxit.

OBSERVATIO XXIV.

Colicus dolor, animaduerſus Gallicus.

FAllopius *lib. de morb. Gallic. cap.* 100. notauit aurium tinnitum Gallicum, cerebri affecti ſignum manifeſtum, quod in hoc morbo compatitur pri-
A mò, ſi fides eſt adhibenda Fernelio. Rondeletius *lib. de morb. Gallico, tit. de ſignis*, obſeruauit dolorem ſterni, qui pleuritidem ſæpè Medicis repræſentat. Vidi dolorem dentium Gallicum. Colicum dolorem bis notaui ab obſcœno concubitu ſubortum, qui citra vllum præuium ſymptomata inuaſit. Is nec colicis præſidiis, nec ſudorificis, niſi Mercurialibus vnguentis ſuccubuit.

OBSERVATIO XXV.

Colicus dolor ſæuiſſimus, niue circumpoſitâ, curatur.

B ADoleſcens bilioſiſſimus, curis fatigatus, vigil, & excarnis, vigente hyeme in colicum dolorem incidit ita atrocem, vt ingenti dolore, ſitique oppreſſus velut amens, tres dies inſomnis duceret. Colica præſidia diuerſimoda ſunt acta, quæ flatûs diſſoluerent, frigiditatem arcerent, pituitam vacuarent. Vocatus 12. die morbi, contrario ordine, at ad mentem Galeni curandum duxi *in lib.* 12. *meth.* 7. *in fin.* §. *ſimili genere & alteri cuidam in æſtate affecto, cùm ſitibundus admodum eſſet, ſupra alia quæ memoraui, etiā frigidâ potione vti permiſi, &c.* Quare vſus ſum ſectione venæ, refrigerantibus clyſmis, frigidis iulapiis, & aliis quæ furentem, & acrem bilem mulcerent, ac lenirent. Sed cùm dolor ingraueſceret, ſitis vrgeret,
C ex niue Emplaſtrum parti dolenti impono, & geliſſimam cum Saccharo ad ſatietatem bibendam offero; non tranſierat hora, quin ſe ſanum repentè exclamaret, ita vt eodem victu frigidò nutritus, à dolore ſecutus euaſerit. Lege Auicennam 16.3. *tract.* 4. *cap.* 17. Amat. *lib.* 1. *cent.* 2.

OBSERVATIO XXVI.

Pudendum taurinum, colico dolori mirabile.

PLurima ſunt, quæ pro præſeruatione, & curatione doloris colici ab occultâ proprietate ope-
D rantia à Medicis præſcribuntur auxilia. Lupinum ſtercus ſummè laudat Galen. & appoſito exemplo confirmat *lib.* 10. *ſimpl. tit. ſtercus lupinū*, quod ab occultâ vi prodeſſe colicis, tenent Fernel. 2. *de abdit.* 17. Fracaſtor *lib.* 1. *de morb. contag.* 8. hepar lupi à tota pecie humanum iecur roborat, ex Aoenzoar. *lib.* 2. *Theizir, tract.* 8. *cap.* 2. Sic pudendum tauri ab ſpecifica virtute mirificè iuuat. Plurimos notaui miſerrimè hoc tormento concuſſos, qui ſolùm hoc auxilio ſanitati ſunt reſtituti. Alij ab eo, huius vi ſunt præſeruati. Vtere eo in puluerem redacto ſcrupuli quantitate in maloatico diſſoluto. Pro colici doloris præſeruatione ſelecta præſidia refert Iacobus Pons, *lib. de rectè exercenda medicina, tit. de Colico dolore.*

E

OBSERVATIO XXVII.

Colicus dolor, vrina humana potu, curatus

VRinæ potum ad grauiſſimos morbos frigidos propulſandos ſummè eſſe ex vſu, auctores vnanimiter confirmarunt, retulit Auicen. *lib.* 2. *tractat.* 2, *cap.* 725. Galenus licèt eius potum horribilem indicet 10. *ſimpl.* 15. vrgente neceſſitate humanam in achoribus conſuluit *lib.* 1. *ſec. loc.* 8. nam præterquam quòd hæc eſt antidotum contra venenum præſtantiſſimum, auctore Dioſcoride *lib.* 2. *cap.* 73. nam lethalibus venenis, & venenoſis morbis mirè auxiliatur, vt doctè explicat Matthiolus *in com.* etiam colico cruciatui, ſummo eſt auxilio, vt refert Plinius

lib. 28.

*lib.28.cap.6.*Paulus *lib.7.tit.de vrina.* Hanc à puero impube, & adhuc Venerem non experto extractam, ſæpè, vnciarum octo quantitate, cum melle deſpumato permixtam actu calidam, patientibus colicum dolorem, cæteris non conferentibus auxiliis, exhibui. Omnes, excretis flatibus, per inferiorem, & ſuperiorem ventrem, ruptáque copioſè aluo ſuperſtites euasêre.

OBSERVATIO XXVIII.

Immani cruciatu Colico excarnificatus, ſibi ipſi cultello pectore confoſſo, mortem acciuit.

PLurimos furore veluti indignabundo percitos, mortis ſuæ vindices fuiſſe acerbos, ſuique enormes homicidas, humanæ hiſtoriæ conteſtantur. Alios doloribus immanibus concuſſos ſibiipſis mortem intuliſſe, ſtupenda hiſtoriâ narrat Langius *lib.1. epiſt.*38. Nos vidimus Adoleſcentem immani colico dolore excarnificatum, qui nullis vnquam ceſſerat auxiliis, qui cùm 20. diebus, inconniuis oculis acerbos dolores ferret, immò ex internallis acutiſſimas punctiones in ventre ſentiret, ac ſi à vermibus morderetur intrinſecus, ſibi tenuiſſimo cultello ventrem perforati vlulans & ingemiſcens, altâ voce adſtantibus clamabat. Peritiſſimi Medici conſulti. Alij à maligna, venenatáque aurâ inteſtina lancinante. Quidam Dæmonum præſtigiis dolorem concitari putabant. Ego à vermibus, aut beſtiâ aliquâ intus innatâ oriri ſum ratus. Plura citra vtilitatem contra vermes exhibui. Hic tantâ celeritate corpus exagitabat aduentante dolore, vt vix à quatuor miniſtris cohiberetur. Vtcumque ſit, nocte quadam doloris ſæuitie deuictus, velut deſperatus & amens, tenuiſſimo, at ſatis longo, acutóque cultello, quem fortè in ſcrinio ſeruatum habebat: pectore confoſſo, mortem ſibi pro remedio acciuit.

OBSERVATIO XXIX.

Colicus dolor, ex æruginoſâ bile ſubortus, remedijs præſtantiſſimis curatus.

SEnator erat in Regiâ Matricenſi curiâ Luſitanus, ſeptuagenarius, gracilis, viridus adhuc, & colore roſeo præditus, qui cùm tertias nuptias cum pulchrâ fœminâ contraheret, Venere ineſcatus, vini potu, & alimentis calidis nimis indulſit. Ex quorum aſſiduo vſu ita iecur incaluit, & Renes ſqualidi ſunt redditi, vt in ardorem vrinæ incideret. Ecce intempeſtâ nocte, de dolore ventris immani queri cœpit, qui paulatim poſt duas horas increſcens, eum ita oppreſſit, vt ſingultiens & exanimis, in animi deliquium laberetur, vomitu æruginoſo ex internallis tentatus. Sitis aderat, anguſtia, roſio in E ventre, ac ſi acu perforaretur, faſtidium, vigiliæ, febris nulla, & ſumma totius corporis debilitas. Peritiſſimi vocati ſunt Medici, qui celebriores erant in inclyta aulâ, vnanimeſque in eam abeunt ſententiam, à debilitate innati caloris, & flatuum copiâ, dolorem ſcaturire. Si verò aliqua ſigna aderant, quæ phlogoſim internam oſtenderent, ex accidenti euenire, ex dolore, vigiliâ, ſpirituum & humorum motu, rati ſunt; ſicut bilem reuomitam non eſſe æruginoſam, ſed porraceam, ex eſculentis non rectè concoctis in ſene debili, ſibi perſuaſere ſimul. Et ſic conſilio ſuo, Colica præſidia per os & aluum exhibere, & extra parti dolenti varia vnguenta, fomenta, emplaſtra carminantia admouere iubent.

A Quibus æger triduo maceratus, profecit nihil, imò ruebat in peius. Ob hanc cauſam ad Conſilium vocati ſunt Regis Archiatri tres, qui cùm maturiori conſilio omnia rimarentur, ob prægreſſas cauſas, ſenem Colico dolore ex caliditate laborare arbitrantur: ſic inuerſâ curatione, frigida intus & extrà applicant, quatuor dierum ſpatio auxilia, quibus nec tantiſper eſt leuatus. Sed quem finem habuerit morbus, iam exaudi. Mihi fortè per plateam ambulanti, & ab hoſpitio in quo habitabam, decedenti, Luſitanus iuuenis factus eſt obuiam, rogátque obnixè, vt ad ægrum inuiſendum accedam, quod libenter feci. Moratus circa ægrum, pulſum exploro, tardum, debilem, rarum inueni. Vrina erat ignea, ſitis ingens, B lingua ſicca, ſcabra, corpus aridum, exuſtum. His viſis, & præcedentibus cauſis rectè animaduerſis, à calore emanare malum non dubitaui. Sed cùm remedia frigida vbertim eſſent actitata, ad niuis potum vſque, quid facerem ignoraui anceps. At cùm viderem ægrum ex nimiâ Venere debilitatum, & hac de cauſâ ſiccatum & excarnem, præſidium tum intus, tum extrà humectans, refrigerans, bilioſi humoris efficaciam & malignitatem contemperans excogitaui, calorem demulcens & reſtaurans. Quamobrem cardiaca exbibui. Lactis caprini potum obtuli, cum ſaccharo, recenter ab vbere iuxta lectum extracti, in aurorâ, libræ dimidiæ quantitate: quo etiam commixto cum vitellis ouorum recentiſſimis; C roſaceâ & ſacchato, interdiu ter vel quater pro cibo vtebatur. Vinum deguſtabat tenue, dulce, roſaceâ lymphatum. Cibus interdum erat pullus lacte ſaginatus. Conſerua erat rhodoſaccharum. Clyſterem aſſumebat ex internallis, ex iure pulli, lacte, luteis ouorum, & ſaccharo. Extrà toti ventri ſolùm ſpatio x v. dierum, apponebatur Cataplaſma ex hordei farinâ, lacte, vitellis ouorum, & roſaceâ permixtâ, cuius vſu leniri dolorem ſentiebat. Porrò vir hic decem diebus, his præſidiis vſus, obdormiuit, amiſit ſitim, vigoroſior factus eſt, & à dolore immunis, impoſterùmque à concubitu abſtinens, pancraticè vixit.

D OBSERVATIO XXX.

Pro Colico dolore curando, remedium expertum.

CVm ad curandam honeſtam & piam matronam Olyſipponenſem, conterraneam meam accitus eſſem, eam Colico dolore atroci oppreſſam inueni, à flatu, qui horrendum murmur in toto ventre afficiebat, ſolo, pronato. Sed cùm plura auxilia pro hoc domando eſſent celebrata, hoc ſolùm ex toto conquieuit. Et eſt vt bibat octo, aut nouem guttulas fellis galli vetuſti, cum vnciis duabus generoſi vini permixti. Felle aſſumpto, excreto per ſedem flatu, à dolore euaſit. Si gallus non adſit, vtere quocunque E felle animalis, quod in hunc vſum eſt etiam ſalutiferum, proüt in aliis felici experimentu notaui.

OBSERVATIO XXXI.

Colicus dolor, cauterio ventri affixo, ex toto ſuccumbit.

AD curandum Magnatem, quatuor Medici ſumus ingreſſi, qui ex vlceribus diuturnis, in totâ ventris regione erumpentibus, ex quibus ex temporum interuallis, fœda emanabat illuuies, immani Colico dolore erat oppreſſus: Cùm enim Gallicâ ſcabie à multo tempore eſſet tentatus, Mercurio vnctus, ab eâ ſanus euaſit. At remanentibus in ventre puſtu-

lis

Digitized by Google

lis vlceroſis, ab eis nec ſudorificis auxiliis, nec fonticulis in crure adapertis, & aliis auxilijs conſaneſcere potuit, donec conſilio Chirurgorum, per totum ventrem Vnguento parato ex hydrargyro quater vnctus eſt. Vix tertia erat facta inunctio, quando reſtagnante humore ad internas ſedes, intúſque coërcito, ſæui exorti ſunt per totum ventrem dolores, ſupprimitur vrina, ſitis adeſt inexhauſta, pulſus fit paruus, & ipſe cùm anxietate in horas reſolui videbatur, vigil, inappetens, & immorigerus. Conſilio inter nos inito, concluſum eſt, pugnandum Cardiacis, quæ hydrargyri vim retunderent, Anodynis intus & extra exhibitis, Enematis flatùs diſcutientibus. Pro complenda prima indicatione, offeruntur Confectio hyacinthorum, Alchermes, Theriaca, lapis Bezaarticus, raſura, vnicornu. Sed quod magis profuit, Folia auri commixta cum Conſerua naphæ, aut meliſſæ: nam Aurum eſt Mercurij antidotum. Anodyna ex variis medicamentis parata, in modum fotûs, vnguenti, cataplaſmatis. Columbæ per dorſum ſectæ ventri admotæ. Omentum arietinum recenter extractum. Sed cùm hæc, ſicut Clyſteria varia non prodeſſent, & vrinæ ſuppreſſio vrgeret, balneo vſus eſt oleagineo, cuius ope libenter poſt horas tres excreuit vrinam craſſam, ſabuloſam, & valde rubram. Perſeuerante dolore, ſecatur vena in interno talo; imperatur purgatio clemens: Hirudines impoſitæ mariſcis, & ventri toti in circuitu affixæ numero octo. At vacuato humore craſſo & nigro, æger tamen nihil leuatus eſt. Ægro in agône poſito, vocatíſque tribus ampliùs Medicis in conſilium, de narcoticis offerendis, inter nos, ad rauim vſque pugnatum, determinatúmque Philonij Perſici drachmam tutò poſſe offerri, cum generoſo vino permixtam. Sic factum, ſed citra leuamen vllum. Quare opere fruſtrati, Cucurbitulas tres profundè ſcarificatas ventri admouimus. Quo auxilio cùm aliquantiſper leniretur dolor, & altero iterum exaſperaretur, ex leuamine ſequuto ex cucurbitulis, iterum ſiccas, apponendas curamus, magnas, & cum flamma multa, quas incantamenti modo, ad flatuoſum ſpiritum elicendum prodeſſe, firmauit Galenus 12. *Meth. vlt.* Tandem cùm dolore premeretur immani, ex communi conſenſu, remedium eſſe neceſſarium rati ſumus, quod ex profundo violenter attraheret. Quamobrem quatuor cauteria lata fabricanda curauimus, quæ bene ignita in circuitu vmbilici ſunt inuſta; nec conſilium noſtram ſpem fefellit: nam poſtea ſale & aceto ablutæ ter in die, tantam humoris copiam citrini ex ſe effundebant quotidie, vt dimidiam libram poſſet æquare: qua ſorditie triduo emanante, æger etſi viribus proſtratus, ſanus remanſit, & poſtea optimo victûs regimine, decocto Smilacis aſperæ pro continuo potu vſus, & hac Conſerua impoſterum bis in ſeptimana aſſumpta, aluóque eius ope blandè depoſita, ab vlceribus & dolore eſt præſeruatus.

℞. *Folior. Sena*, ℥ j. *Epithym. Polypod. ſem. Carthami, an.* ʒ iij. *Aniſi*, ʒ j. *Cinnamomi* ʒ ß. *Florum cordial.* ℥ ß. *Paſſularum Corinth.* ℥ ij. *Glycyrrhiz. raſa & contuſa*, ℥ j. ß. *Smilacis aſpera*, ℥ j. *Radic. Chynæ*, ℥ ß. Coque ſecundùm artem, in ſuffic. aquæ quantit. quouſque remaneat ℔ ß. Infunde per noctem ſecundùm artem, *Rhabarb. elect.* ʒ j. ß. *Agarici in petia ligati*, ʒ j. *Colatura adde Manna elect.* ʒ ij. *Pulner. hermodactyl. pulpa ſemin. carthami, an.* ℥ ß. *Pulpa paſſular.* ℥ j. *Pulner. Mechoaca* ʒ ij. *Pulner. folior. ſena*, ʒ iij. *Pulner. Smilacis aſpera*, ℥ ß. *Aniſi*, ʒ j. *Cinnamomi* ʒ j. ß. *Theriac. & Confect. hyacinth. an.* ʒ j. ß. Cum ſaccharo excipiantur omnia, & fiat Conſerua: & ſeruetur in vaſe vitreato.

Doſis ℥ j. ſuperbibito hauſtu decoctionis Smilacis aſperæ. Aſſumatur alternis diebus.

OBSERVATIO XXXII.

Colicus dolor ex Opio aſſumpto pronatus, lethalis.

IVris-peritiæ Doctor quidam inſignis, quùm ad honorem regendæ Cathedræ primariæ, omnium conſenſu eſſet electus, & duabus ſeptimanis, oſtentandi cauſa, publicè lectiones obiret, & corpus vigiliis maceraret, & ad extremam maciem, ob ſtudiorum labores perpeſſos, eſſet redactus, & ſqualore obſitus plures noctes inſomnis ageret, conſilio cuiuſdam Medici, Opium octo granorum pondere aſſumpſit, rhodoſaccharo permixtum. Eo aſſumpto placidè tota nocte dormiuit: Attamen in aurora rugitùs in ventre perſenſit, & illicò intolerabilem dolorem. At cùm eſſet viribus à longo tempore exhauſtus, debiliſſimus, minuto omnino calore, & increſcente dolore, nullis proficientibus auxiliis, cohibita reſpiratione, è viuis deceſſit.

OBSERVATIO XXXIII.

Colicus dolor, ob vermem admirandum, enatus.

IVuenis erat flaccidus, & imbellis, toto ferè temperamento pituitoſus. Hic nullum obſeruabat ordinem in victu, imò edulij fabacei eſu ita delectabatur, vt virides in magna copia eſitaret, & ſiccas, toſtas, frixas, coctas, in quantitate multa. Sed cùm hic cibus flatulentus ſit, concoctúque difficilis, ita vt ſi triduo coquas, alimentum haudquaquam flatûs expers efficias, 1. *Acut. com.* 18. *in fine*: factum eſt, vt de dolore ventris continuò queri cœperit, & ita aliquando ventrem ſibi lancinari affirmabat, ac ſi terebro perforaretur. Tandem adaucto immani dolore, qui nullum non adhibitum remediorum genus contempſit, & ægro in deſperationem veluti adacto, iuxta os coccygis ceu lignum hærere perſenſit, & tandem expulſo verme viuo admirando, qui præſentis tragœdiæ auctor erat incognitus, à tanto malo conualuit. Vermis erat colore flauus, pollicis magnitudine, aculeis toto corpore circumſeptus, duris, hiſpidis, acutis, paruiſſimum Erinaceum diceres.

OBSERVATIO XXXIV.

De Iliaco dolore.

Pila plumbea deuorata, pro Iliaco dolore curando, præſtantiſſima.

QVidam ex Caſtanearum crudarum ingluuie multa, in omnimodam incidit fæcum retentionem, ita vt ventris tumore, doloréque immani oppreſſus circa vmbilicum, globulum, veluti ſphæram habere videretur, ab implicitis & circumuolutis (chordarum modo) inteſtinis enatam. Hic cùm in agône eſſet, & frigido ſudore madidus, ſtercus per os eiiceret, variáque interna, & externa expertus eſſet incaſſum tamen auxilia: poſtquam ad emolliendas fæces, leniendúmque dolorem, in balneum oleagineum duceretur, nullum leuamen ſenſit. Quare 12. paruas pilulas plumbeas quibus Sclopetarij ad enecandos paſſeres vtuntur, deuorandas dedi, quibus dolor aliquantiſper conquieuit, ſed poſt tres horas iterum increuit; quúmque iterum 18. pilulas propinarem, fæces reddidit, & iniecto clyſtere ex aqua vitæ, & vrina pueri, à dolore immunis euaſit. Nec mireris: nam hoc catapotium

transforatum Volvuloſos iuuat, quoniam inteſtina inuoluta, implicita, & vincta explicat ſuo pondere, & aperit, fæces impellit, & obſtruentia excludit, leniteque dolorem; in quem vſum Mercatus *3. de morb. intern. 16.* Chalybis limaturam propinat. Neque huius remedij efficaciam interdicat Dioclis ſententia apud Cælium Aurelian. *3. acut. 17.* quòd inteſtina denſet, & denſitate, coactâ vexatione diſtendat, & vt in annotationibus Ioan. Guinterius air, Dyſenteriam faciat, quem ſequitur Mercur. *lib. 3. de morb. intern. 37.* Nam plus iuuat pondere, quàm denſitate obeſt: immò ipſe Mercurialis *in com. hiſtor. epidemic. 25.* Palinodiam recantans; hoc auxilium, cæteris non conferentibus poſſe vſurpari aſſeuerat.

OBSERVATIO XXXV.

In deſperato Volvulo Hydrargyri potus, & follis fabrilis, ſummopere iuuant.

DVx ſtrenuiſſimus quùm poſt ludum paruæ pilæ corpus exercitio maceraret, ſudore madidus, ſitique oppreſſus, aquæ nimium niue infrigidatæ calicem ebibit. Ab eius potu illicò in ſublimioribus inteſtinorum partibus torſionem ſenſit. Apparuit iuxta vmbilicum tumor, inuolutæ chordæ inſtar rotundus, & durus. Quúmque intenſiſſimo cruciaretur dolore, multáque iam tentaret efficaciſſima auxilia, de quorum ſylua ſunt quæ flatus reſoluunt, inteſtina calefaciunt, frigidam intemperiem corrigunt: hiſque cùm nec fæces, nec tum crepitúmve emitteret, immò vomitionibus fœdis oppreſſus in malis eſſet, nullo alio præſidio quam libræ Hydrargyri potu potuit leuari, à quo & fæces excreuit, & ex dolore meliùs habuit; quo ſedato, & clyſtere ex generoſo vino iniecto perfectam conſequutus eſt ſanitatem. Optimum ſanè præſidium eſt hoc: nam Anodynum eſt, & ſuo pondere inteſtinum aperit, & obſtruentes fæces deturbat, & cùm vehementer ſit humidum, tenuibúſque conſtet partibus, & valdè mobile, irritat naturam, & ſtercus valida ventris perturbatione propellit, auctore Auic. *6. 4. tract. 1. cap. 2. 5. Argentum Viuum plurimi qui bibunt, non læduntur eo, egreditur enim cum diſpoſitione ſua per inferiorem regionem, &c.* Explicat Palmarius *lib. de Hydrargyro, cap. 5.* medicamentum non eſſe venenum; in potum ad plurimos vſus poſſe aſſumi latè prædiximus *lib. 1. de Medicor. Princip. Hiſt. in com. hiſtor. 73. quæſt. 40. & 41.* Cætera, de Ilei curatione abſolutâ pete à Petro Salio Medico, exercitatiſſimo, *lib. de affectib. particularib. ab aliis practicis non exhibitis; cap. 11.*

Miratur hic Auctor doctiſſimus, *libello de affectib. particularibus ab aliis practicis non exhibitis loc. cit.* Amatum Luſitanum *lib. 1. centur. curat. vlt.* qui dodoctrina Hippocratis inſtructus in Volvulo deſperato ad fæces induratas emolliendas vtitur folle fabrili, vt inteſtina ſtercore obſtructa immiſſo flatu aperiantur, & dilatentur, ſicque ſubſit locus deinceps emollientibus clyſmis: nam dum Amatum mendacij arguere videtur, Hippocratem accuſat. Is enim ſic monuit *lib. 3. de morb. mum. 55. de Volvulo. Sin minus, follem fabrilem indito, & in ventrem flatum immittito, à quo & ventrem, & inteſtini contractionem diſtendas. Deindè extracto folle clyſterem adhibeto: ſit autem infuſum per clyſterem iniiciendum paratum non ex valde calefactoriis, ſed ex his quæ ſtercora diſſoluunt, ac colliquant, &c.* Neque reſpuas quæ ſcripta ſunt in lib. de morbis, quoniam, ex mente Galeni *6. epid. ſect. 1. com. 29.* hic liber eſt Hipp. Theſſali filij: nam ipſe Galenus *in proœmio ſect. 2. lib. 8. epid. & lib. de nat. hum. & in fin. lib. 3. de diff. reſpirat.* huuc vocat virum probatiſſimum, memorabilem. Et ipſe Salius libros de morb,

A vt partum Hippocrate dignum interpretatus eſt. Trallianus *lib. 10. cap. vlt. de cura doloris colici ex ſtercoris duri obſtructione,* follem approbat. Hoc ego vſus ſum fœliciſſimè in conclamato Ileo à fæce retenta, in quodam, qui ex nimio orizæ ſemicrudæ eſu in hunc miſerrimum incidit infortunium: follis enim vi dilatatis inteſtinis, & poſt horam immiſſo infuſo emollienti, cum drachma vna pilularum Ihacarum Rhaſis parato; excrementa adulta ſimilia caprinis excreuit, & à morte euaſit. Cælius *lib. 3. acut. 17.* auxilium hoc condemnat, quia ventus frigidus valdè nocet inteſtinis, à quo generatur dolor ob extenſionem, ſed cùm *nihil ſit quod tam magnificè proſit, quod aliqua ex parte non noceat,* ex Galen. 11. *meth. cap. 11.* & huius auxilij
B noxa vtilitate minor ſit, eo Hippoc. voto fretus in conclamato Ileo audacter vtendum cenſeo.

OBSERVATIO XXXVI.

De Vmbilici dolore.

Vmbilici dolor ſæuiſſimus, Opio epoto, curatur.

FOemina bilioſa & fortis, in fœdum Gallicum incidit vteri profluuium, quo cùm eſſet afflicta, ad putridi humoris exiccationem, mulierum conſilio, imprudens, aqua aluminoſa, muliebres partes, inguináque multoties abluit. Poſt ablutionem,
C reſtrictâ fluxione, in tam dirum incurrit vmbilici dolorem, vt plures noctes inſomnes ducens, in horas moritura ſperaretur. Illicò ſectæ Saphenæ, Hirudines ano admotæ, cocurbitulæ ſcarificatæ ſæpiùs femoribus applicitæ, cruribus affixa Veſicantia, Clyſteres omnis generis imperati, Vnguenta, fotùs, Emplaſtra varia adhibita. Supra vmbilicum Hirudines, vſtiones, & ſcarificationes admotæ, purgatio diuerſis medicamentis celebrata, tandem in ſemicupium ex medicamentis Anodynis celebratum ingreſſa, aſſumptóque ter per interualla Philonio, nullo modo eſt leuata. Demum cùm morti ob doloris ſæuitiem eſſet propinqua, Opium incorrectum quantitate 12. granorum in iure pulli potandum
D offero. Aſſumpto eo in veternum mox incidit, & vnius diei ſpatio obdormiſcens, expergefacta, ſine dolore ſalua remanſit.

OBSERVATIO XXXVII.

Ex pugno in Vmbilico illato, mors ſubſequuta.

EXcitata inter duos adoleſcentes rixa, ob quam alter alterum pugnis afficere conabatur. Ceſſante ea, vnus inſidioſus veniens à tergo, pugnum ſuper vmbilicum alterius inflixit cum manu dextera, violentia tanta, vt ictus, ſubitò priuatus reſpi-
E ratione, ſideratorum more, liuidus totus in terram cadens, è vita diſceſſerit. Vmbilici enim eſt dignitas multa: & in vmbilicali regione adſunt plurima vaſa, quæ cum viſceribus magnum obtinent conſenſum. Memini me aliquando ex pugno in eadem parte inflicto vidiſſe ſequutam Hepatis inflammationem, quo ſolùm aceruatæ, & copioſæ phlebotomiæ ſuccubuit.

OBSERVATIO XXXVIII.

De Lumbricis.

Vermis mirus.

INgenti dolore in ſtomachi regione vexabatur puer, ita vt ex interuallis vociferans in magnum clamorem

Digitized by Google

clamotem protumperet. Lumbricum ſuſpicatus, in A vino Hieram cum Corallina, Dictammo, & Scordio permixtam eahibeo. Ea aſſumpta, mucoſam eacreuit pituitam vnà cum verme mortuo, nigerrimo, dimidij palmi longitudine, mediocriter craſſo, toto corpore piloſo nimis, capite leui, cauda furcata, quo expulſo, hilariter vixit.

Hoc loco deſcribere placet exemplum admirandum, quod Doctor Ludouicus Nonnius, Medicus Antuerpienſis doctiſſimus diebus elapſis mihi remiſit. Quadragenaria vermium generationi obnoaia, quùm multis diebus, ſæuis torminibus vexaretur, variis vſa medicamentis, randem excluſit lumbricum B latum quatuor vlnarum, qui erat inſtar tæniæ, ad pollicis penè latitudinem, quo depoſito ſtatim conualuit.

OBSERVATIO XXXIX.

Vermes inguen perforantes.

VIr quidam robuſtus, & elegans, tumore inguinis per duos menſes corripitur, qui in dies auctus, abſceſſus ſuſpicionem præbuit: adhibitis præſidiis nimiùm excreſcens, & in ruborem abiens cum pulſatione, puris confecti notas tangenti oſtendit. Chirurgus aperuit tumorem, loco puris, lumbrici C duo erompunt, magni, rotundi cum illuuie multa. Abſterſo, & conſolidato vlcere intra paucos dies æger conualuit.

OBSERVATIO XL.

Vermes viui per Vmbilicum prodeuntes.

PAupercula quædam, anaietate, doloréque ventriculi diu correpta, poſtea Epilepſiam, Syncopen, Tremotem cordis, Colicum dolorem per interualla paſſa eſt, deinde in Bulimum incidit adeò vehementem, vt nunquam ſatiari videretur. Vno die cùm ingentem ſubſultum in ventre perſentiſceret, veluti ſuffocata, ſnporéque correpta quatuot vermes D teretes vomitu expulit. Ad ſe rediens, in regione vmbilici, immani cum dolore, roſionem, & dilacerationem ſenſit, poſt quam, aperto foramine, viuidi tres prodiêre vermes, rotundi, palmi longitudine. At conſolidato vlcere, mulier, ebibita aqua ligno colubrino decocta, in poſterum, à tanro malo eſt præſeruata. Non ergo dubites vermes aliquando ventrem perforaſſe. Obſeruarunt Paulus *lib.4.c.53.* Auic. *16.3.tract.5.c.2.* Paréus *lib.19.c.3.* Foreſt. *lib.7. obſeru.35.* Solenander *lib.5.conſil.15.* & alij.

Num autem lumbrici viui mortuis ſint deteriores, vt arbitratur Diocles apud Aurelian. *lib.4. chroniôn cap.8.* an mortui viuis, vt putauit Auicen. *16.3.* E *tract.5. c.2.* dubium eſt ſcrutinio digniſſimum: nam pro vtraque parte paria ſunt momenta rationum. Viui enim, ſæua, immanis, lethalia, & terroris plena concitant ſymptomsta, & ſæpè mortem accerſunt, vt variis Medicorum exemplis firmauit Marcellus Donatus *lib.4. de medic.hiſt. mirab. c.26.* Mortui venenum internum præoſtendunt, ob cuius vim ſunt interempti. Hunc Gordianum nodum extrica cum doctiſſimo Mercur. *lib.3. de morb.puteror.c.9.* Quoniam mortui ſi exeant ſine febri, aut ea præſente benigna, non ſunt deteriores: nam ob alimenti inopiam ſunt interfecti. Si verò vigente maligna febri erumpant, peiores ſunt ob dictam cauſam. Eadem ratio de viuis eſt aſſignanda. Hac ſolutione totam antinomiam euaneſcere putamus, qua Paulum, Aëtium, cæteróſque Medicinæ Duces, & recentiores, qui varia de hac dubitatione protulerunt, in veram amicitiam

A poteris reducere. Nobis ſat ſit monſtraſſe loca, à lumbricorum pauciſſimis notata. Lege eruditiſſimum Ioannem Brauum *in com.ſent.18 l.b.2.prognoſt.Hippocratis*, qui de hoc argumento egit eximiè.

OBSERVATIO XLI.

Correptus Vermibus, Opiſthotono vexatur, in quo Calcanea capiti erant connexa.

NArrat Trincauellius, auctor neruoſiſſimus *lib.9. c.11.de curandis morbis*, ſe vidiſſe pueros, qui à B vermibus adeò malè affecti erant, vt retrorſum conuulſi, calcaneis penè caput cootingerent. Cùm primùm huius auctoris experimentum legerem, id mirabar valdè, difficile credens, pedes inuerſo ordine caput poſſe contingere, cùm ſemel vocatus ad pueri cuiuſdam aurificis filij curationem, illum hoc conuulſionis genere detentum inuenio, quem Rigor, Anxietas, & ex interuallis immanis ventris dolor comitabantur. Obſtupui exempli nouitate commotus. Venenum ſuſpicatus, Theriacam eahibeo. Reuerſus domum illicò Trincauellij hiſtoriæ recordor. Ad inuiſendum ægrum mox accingor. Clyſterem paro ex lacte, & ſaccharo, & poſt eum, alium iniiciendum curo ex lacte, Aloë, & ſucco Allij. Pilulas C ſex ex ℥ j. Aloës, & ℈ j. Dictamni, cum ℈ ß. Theriacæ deuorandas præbeo. His cùm ſatis deiiceret, nil leuatus eſt. Altero die tres impero factas ex puluere ligni Colubrini, Aloë, Myrrha, cum ſucco Abſinth. Menth. & felle tauri. Poſtquam eas aſſumpſit, linquitur animo, & excitatis torminibus, cum fæcibus, duos vermes nigros, rotundos eacreuit, & præter ſpem à tanto malo conualuit.

OBSERVATIO XLII.

Quidam ob vermes concuſſus Apoplexiâ, reuixit.

QVidam maligna febre correptus, quùm meliùs D haberet, ſubitò quatitur Apoplexiâ, ita vt iacens in lecto cadaueris inſtar nihil reſponderet, ſenſu, & motu priuatus. Pro tanto malo dum cucurbitulæ parantur, ecce intra dentes apparuêre corpuſcula mutuò ſeſe mouentia. Iniecto intra dentes ligno, & aperto ore, tres apparent lumbrici viui, quos propria manu, iniectis in os digitis apprehendo. Extractis his, aliquantiſper reſipuit æger, è cuius naribus poſt paucum interpoſitum tempus, duo etiam viui exiere. Hic propinato ſucco Abſinthij cum farina lupinorum permiato, quatuor mortuos per ſeceſſum eacreuit, ſicque apertis oculis adſtantes cognoſcere cœpit, & victu ſelectiſſimo refocilla- E tus, reuixit.

OBSERVATIO XLIII.

Aphonia ex Vermibus admiranda.

TErribilia, immania, dira & terroris plena ſunt ſymptomata, quæ quotidie ex vermibus oriri conſpicimus, quæ auctores recenſent, præſertim Gabucinus Fanenſis, & Hippolytus Brillus, qui de hac re integros libros edidêre. Nos vnum infrequens notauimus in quadam fœmina ætatis ſuæ octodecim annorum, quæ cùm ex febre quotidiana euaſiſſet, integris ſenſibus prædita, ad oblata benè ſe gerens, & ſanorum munia obiens, per 40. dierum ſpatium loqui non potuit, ſed muta, & Aphona facta vitam ducebat. Hæc licèt plura experiretur auxilia, nunquam loqui potuit niſi vermibus per

tuſſim excretus, ſimilibus erucis, breuibus, & viuis, qui tetro ſuo, & venenato vapore, vocis inſtrumenta hactenus labefactauerant.

OBSERVATIO XLIV.

Ad Vermes necandos, bolus eximius.

EX plurimis præſtantiſſimis auxiliis, quibus decurſu ætatis meæ felici experimento ad vermes necandos vſus ſum, hoc eſt præcipuum. Exhibe non præſente febre. Ex ingredientium ſylua poteris etiam parare pilulas, tabellas, Emplaſtra, & Vnguenta huic vſui valdè proficua.

℞. *Aloes Succotrin.* ʒ ij. *Cortic. Granator.* ʒ ß. *Ligni, Colubrini, Lupinor. Sen. Oriental. Myrobalanor. Citrinor. an.* ʒ ß. *Sem. Santonic. Sem. Citri, an.* ℈ ß. *Dictamni albi, Scordij, Corallina, Myrrha, Cornu cerui vſti, Eboris vſti. Rhabarbar. Agaric. an.* ℈ ij. *Semin. Macedonic.* ʒ j. B

Pulueriſanda pulueriſentur, & acerrimo aceto irrorentur, ſiccentur ad vmbram. Adde.

Biſtorte, ℥ ß. *Succi Allij, Ruta, Abſinth. Mentha, Fellis Tauri, an.* ʒ ij. *Theriac.* ʒ j. *Mithridatij,* ʒ ß. *Tormentilla,* ℥ ß.

Miſceantur omnia, & cum ſyrupu Abſinth. excipiantur, & fiat bolus.

OBSERVATIO XLV.

De Hepate.

Corpus ſine Hepate inuentum, cuius loco maſſa carnea admiranda.

VIrgo tympanitica ex menſium reſtrictione diuturna, viſcerúmque hac de cauſa ſcirrhoſis tumoribus excitatis, oppreſſa, ita malè habuit, vt præ dextri Hypochondrij pondere, ingenti duritie, ac tumore fatigata vix ambulare poſſet, quare vitio in vitium mutato, vt ſæpè in hoc contumaci morbo euenire ſolet, reſolutis viribus è vita diſceſſit. Diſſecto corpore, inuenta eſt maſſa carnea in regione Hepatis vſque ad vmbilicum extenſa, quæ extracta (dictu mirum, & viſu mirabilius) 36. libras ponderabat. Hepar nullo modo inuentum. In ſubſtantia interna maſſæ, duo magni abſceſſus reperti.

OBSERVATIO XLVI.

De Hepatis Incendio.

Ad phlogoſim Hepatis, auxilium præſtans.

AD roborandum, & refrigerandum Iecur, ac biliofum humorem contemperandum, plurima à Medicorum ſcientiſſimis celebrantur auxilia, ſed in hunc vſum adeſt medicamentum nulli ſecundum, quo incolæ Guinéæ vti ſolent; nam ſqualidum, & ſiccum Iecur mira quadam proprietate tuetur, ac cõtemperat. Millies eo vſus ſum, in labiorum ſciſſuris, Cutaneis affectibus, vteri pruritu, vnguium Scabritie, Rubedine faciei, frequenti ſingultu, aſſiduo vomitu, Pilorum decidentia, gutta Roſacea, igne ſacro, Hepatis dolore, & aliis vitiis quæ à iecoris excandeſcentia, phlogoſíve interna concitantur. Quidam in volis manuum, & plantis pedum cruſtuſam ſcabiem diu patiebatur, ex qua tentatis plurimis præſidiis conualeſcere haud potuit. Hic, ſolùm aſſumpto hoc medicamento leuatus eſt. Vocatur *Cola* à Luſitanis noſtris, & in omni tractu regni Guinéæ naſcitur fructus hic, qui colorem rubrum dilutum habet, & for-

A ma, & magnitudine Caſtaneam repræſentat. Saporem retinet amariuſculum. Interdiu fructum hunc ſiccum, & duriuſculum oportet dentibus comminuere, qui ad febres ardentes eradicandas ſummè prodeſt, maxime ſi aqua Endiuiæ ſuprà bibatur. Eſt fructus arboris ſimilis Caſtaneæ, quæ cùm fructum ſuum tenerum emittat, illicò delapſus ab arbore induratur, Caſtanearum inſtar.

OBSERVATIO XLVII.

De Hepatis Ardore.

Ad internum Hepatis Ardorem, præſidium laudatiſſimum.

GAlenus non ſolùm in Medicina maximus, ſed vnicus, ac ſingularis naturæ loquentis genius mirabilis, *lib. 2. ad Gal. cap. 1. in princip.* duplicem conſtituit inflammationem, humidam vnam, ſiccam aliam: Illa, ex calida fluxione membrum occupante contingit: hæc, quando nullo humore influente calor naturalis igneſcit. Hanc patiebatur generoſus quidam Prorex, qui fiſſuris labiorum, & linguæ, miſerrimè premebatur, cuius cauſa alimenta in ore dentibus conterere non poterat. Huic plura auxilia adhibui. Secui venam, præparaui humorem, expurgantia conſului, balnea imperaui, ſerum lactis dedi, Hepati
C Epithema impoſui, Ptiſſanam obtuli, conſeruas refrigerantes, pulueres, tabellas huiuſmodi aſſumendas præbui: omnia fruſtra. Tandem vſu aſſiduo Caſiæ fiſtularis adhuc virentis ab arbore extractæ, ſaccharóque conditæ, cuius copiam ab Orientali India ipſe adduxerat, ſanus eſt factus. Hic fructus Caſiæ, quæ vocatur Syringodes, tener, & ante maturitatem vireſcens, cæterorum fructuum inſtar ab Indis Saccharo conditur, & ab Orientali, & Occidentali plaga ad Olyſiponem, Hiſpalin, Alexandriam, Venetias à mercatoribus adſportatur: quem eaſdem, ſed excellentiores vires obtinere, quàm atramentum intra ſiliquas teretes, & oblungas concretum (officinæ pulpam Caſiæ fiſtularis vocant) fidiſſimo experimentu compertum habeo: nam incandeſcentem, retorri-
D dãmque bilem per aluum citra moleſtiam depellit, ſanguinem purificat, bilis flauæ, quam ſuauiter expurgat, acrimoniam contemperat, Hepatis, Renum, aliorúmque viſcerum feruorem, ignicúmq; calorem demulcet, quare ad horum calidam intemperiem ſummum eſt auxilium, lenit thoracem, & ad morbos eius calidos mirè confert, prouocat ſputum, ſitim lenit, febribus ex bile, & ſalſa pituita ſubortis remedio eſt. Vteri pruritum ſedat, genitalium phlogoſim, & ardorem arcet, ſi poſt eius eſum, aquæ Cichorij, aut ſtillatitiæ roſarum, aut ſeri lactis caprini quatuor vnciæ hauriantur. Præberi poteſt pueris, delicatulis fœminis, medicamenta purgatoria faſtidientibus. Fœminis, etiam vteru gerentibus, commoditate, ac neceſ-
E ſitate quadam conceditur, quibus aliud medicamentum denegatur. Eſt denique hic fructus alimentum ſuauiſſimum, quod palato maximam gratiam conciliat: eſt medicamentum pretioſiſſimum, quo Indiæ vtriuſque Magnates, & Medici Indi in dictus vſus vti ſolent cum vtilitate ſumma.

OBSERVATIO XLVIII.

De Scirrho Hepatis.

Pro Hepatis Scirrho, efficax auxilium.

DVris tumoribus Iecur eſt opportunum, dicebat Gal. 1 *3. meth. 16.* quoniam limoſo ſanguine nutritur

nutritur : nam eius pars præcipuè gibba, multis, eai- A libúſque venis referta, obſtructionibus ideircò fit obuia. Tumor hic lapidoſus, durus eſt, indolens, immobilis, ac ſi eſſet clauo affixus auctore Gal. 14. *meth.9. & 2.ad Glauc.4. & 5. ſimpl.9.& 6 epid.* 1.2. *& alibi*. Hic, ob ſummam duritiem, reſolutionem non admittit, quùm à craſſo, terreſtri, & parti tenaciter impacto humore ortum ducat, & ſi eaquiſitus, incurabilis eſt, vel in hydropem commigrat, ea Paulo *lib. 4. cap.* 32. Hoc tumore diuturno premebatur Nobilis vir, cui nullum auxilium prodeſſe potuit, licèt præter prouidentiam totius, ea Ebeno ſudorifica tentaſſet, vteretur Chalybéatis medicamentis, bal- B nea naturalia admitteret, & varia Vnguenta, & Emplaſtra parti apponeret. Hic ſolùm conſerua ex Marrubij floribus cum melle paratá, 40. diebus, quantitate vnciæ vnius diluculò aſſumpta, & deſuper aqua ebibita quæ è folijs & radicibus ipſius, vitreis organis ſtillat, ſanitati integrè fuit reſtitutus : nam ſenſim ac ſine ſenſu emollitus, & reſolutus eſt tumor. De cuius medicamenti viribus, præter Dioſcoridis interpretes, lege elegantiſſimum Ruellium *lib. 3. de natur. ſtirp. cap.*58.

OBSERVATIO XLIX.

De Lienis dolore. C

Sæuus Lienis dolor, copioſiſſimâ vena ſectione, curatur.

MOnialem inuiſi gracilem, & in victu parciſſimam, quæ à 20. anno vſque ad 40. alternis menſibus in lienis dolorem adeò ſæuum incurrebat, vt præ doloris ſæuitie è vita diſcedere videretur. Imminuto dolore circa lienis regionem ſcabies repullabat rotundo ſchemate ſicca. Aderant metus, mœſtitia, inſomnia varia. Aberant febris, & ſitis. Menſtrua ſtatuto tempore recurrebant. Pulſus debiliſſimus, ita vt præ exiguitate via perciperetur. Medici pulſui paruiſſimo animum adhibentes, neglecta phlebotomia, ob vires valdè deiectas, Cly- D ſteria conſulunt reuellentia, cucurbitulas, & ligaturas crurum. At dolor, horum, ſicut medicamentorum ea purgantium vſum, contemnit. Recrudeſcente dolore conuocantur alij, qui cùm à flatu, humoréque fæculento originem ducere arbitrarentur, Melanagogis vacuandum eſſe humorem per ſeceſſum rati ſunt. In quem vſum Stibium præparatum conſulunt, cuius vi, excreta per aluum nigri humoris copia, licèt aliquantiſper miteſceret dolor, denuò ferociùs inualeſcebat. Quare Cardiaca ablata, Cauterium cruri læuo inuſtum, Hiru- E dines affixæ mariſcis, Vnguenta varia admota. His celebratis, iterum malum exaſperatum; me vocant. Illam extenuatiſſimam cum paruiſſimo pulſu contemplor, ſed præditam rubicunda facie, viuidis oculis, venis ſanguine plenis. Quapropter hanc pulſus paruitatem, non ex defectu, ſed ex grauante humoris melancholici copia, ac plenitudine nimia in liene conculcati ortam exiſtimans, reluctantibus omnibus, aufero è Baſilica ſiniſtra eò vſque de induſtria ſanguinem vt animi deliquium ferè incurreret : hoc detracto, fæculento illo quidem, limoſo & craſſo, refocillatis viribus ad ſe rediit. Hæc ſaniùs deinceps degens, dolore reuertente, ſpretis cæteris auxiliis, nullo alio, quam phlebotomiæ antidoto leuabatur.

OBSERVATIO L.

De Scirrho ſplenis.

Scirrhus lienis, cauterio ipſi indito, curatus.

SPlenis Scirrhus, morbus eſt pertinax, & qui auxiliis medicis via ſuccumbit. In quodam, hoc patiente malum, poſtquam varia fui expertus citrà vtilitatem auxilia, nullo alio præſidio vſus ſum, quàm Cauterio ad ſplenis regionem affixo. Excitatis namque cruſtulis, & vlceribus fluidis factis, ille à tumore leuatus eſt. Hoc auxilium me docuit Arabum primus Auic. 15. 3. *tract.2. cap.7. in fin. §. & quandoque oportet quùm dominatur humor melancholicus, vt fiant cauteria quinque, aut ſex ſupra loca ſplenis, deinde non permittantur ſanari. Quòd ſi non tolerat ignem, adminiſtrentur cauteria ex medicinis, ſicut Emploſtrum de ficubus & ſinapi, &c.* Sic priſci Emplaſtra apponunt ea Arſenico, Alumine ſciſſili, Calce viva. Nam ſecurè ſupra hanc partem vſtiones celebrare poteris : quoniam lien non eſt pars princeps : & aliquando ipſum totum vidit reſectum Rouſſetus *ſect.4. de part. Cæſar. cap.*5. & ipſius particulas excretas fatetur ſe vidiſſe Aretæus *lib. 3. acut.* 14. & curſoribus ne obſit, aliquando inuritur, ea Plin. *lib.*11. *cap.*37. & ſine liene homines viuere poſſunt, ex Laurenſio *lib.6. de re Anatomic. quæſt.*25. Quare vſtio ſuper ipſum commodè celebrari poteſt, de quo argumento ſat multa Tobias Knoblochius *lib. inſtit. anatomicar. diſput.* 2. *de liene* ſcitè diſſeruit.

OBSERVATIO LI.

De Ictero.

In morbo Regio diuturno, ſi ſanguis ex naribus fluat, cautè ſecanda vena.

FErnelius artis medicæ Coryphæus, quem ætas noſtra & venerari, & admirari debet, memorandam protulit ſententiam, *in praxi* ſummopere obſeruandam. Sic enim habet *lib. 2. de vena ſect. cap.4. Neq; imperitorũ more ſi vel nares ſtillant ſanguine, vel vrina rubicunda ſeſe offerunt, protinus imperanda vena ſectio. Etenim facilè ſanguis prorumpit, non ex plenitudine ſolùm, quódque eam vacuationem moliatur natura, ſed aliis compluribus ex cauſis. Quibus enim exeſa ſunt venarum oſcula, quibus etiam viſcera, præſertimque iecur imbecillum, vel ſcirrhoſum euaſit, iis ſanguis ſæpe fluit è naribus, haud ſecus atque Hydropicis, &c.* Inuiſebamus olim tres Medici quinquagenarium, qui ſcirrhoſa viſcerum diſpoſitione multo tempore laborauerat: Huic, cùm ictericus factus eſſet, poſt duos menſes, per nares ſanguis lentè effluebat, qui linteo exceptus, colorem repræſentabat dilutum, non ſecus quàm rubra proluuies, quæ in Hepaticis per aluum excerni ſolet. Hoc cùm mortis ſit præludium, coniunctam Hepatis imbecillitatem, eámque vehementem denuntiat; cuius facultas ita languida eſt, vt proprio munere retinendi vti deinceps nequeat, ſed laxatis vaſorum oſculis, quibus ipſa innititur, dum valens eſt, ſanguinem, præſertim ichoroſiorem, & tenuiorem exire liberè permittit. Hoc facto præſagio, ad roborandum Hepar acceſſi, renutrientéque victu, & fouente vires reſtaurandum eſſe prædixi. Illi verò ob auctam febrim, quæ ex maiori obſtructione ingraueſcebat, (*nam diſcernitur obſtructionis magnitudo ex ipſa magnitudine febris : vt quæ ex maiore obſtructione maior, ex minori minor inciderat,* ex Gal. 8. *meth.* 4.) ad deponendam ſarcinam, ſanguinis miſſionem conſuluêre. Verùm cùm ipſi eſſent ætate prouectiores,

eorum magis ſententiæ inhærentibus affinibus, quàm meo voto eam renueuti, & Fernelij Aatomate munito ad quinque vncias ſanguinem exhauriunt, quem reuertenti mihi cùm oſtenderent, ipſum corruptum, & non concretum inueni, quod ſignum, fibras ſanguinis putrefactas, diſſolutas, & omnimodam ſanguinis corruptionem ſignificat. Conſilium adhibitum. Iterum imperant vrgente fluau, phlebotomiam. Hoc audito protinus diſcedo, palàm affirmans iugulatum eſſe ægrotum, quod euentus facilè comprobauit. Nam in eorum præſentia, vocato Chirurgo, poſt ſanguinem extractum, oborta Syncope, animam, pro ſanitate promiſsâ, in Medicorum ſinu miſellus depoſuit.

OBSERVATIO LII.

De Hydrope.

Hydropis ſpecies rara.

D Nicolaü, Fontanus Medicus eruditus, & doctus, cuius opera ingenua lemniſco digna ſunt, elapſis diebus, magna feſtiuitate, me, & alios amicos ad ſectionem cadaueris conuocauit, in quo admirandam Hydropis ſpeciem notauimus, Græcis aliiſque omnium ætatum Medicis, Aretæo excepto *lib 4. chroniôn, cap.* 1. incognitam. Viuerat fœmina quædam pauper, pluribus annis de tumore ventris queribunda, quouſque ad immenſam molem cum ſumma corporis tabitudine, & gracilitate diſtentus eſt venter. Hæc, menſibus omnino ſuppreſſis, erronea diætâ ſemper vſa eſt. Quare ob virium iacturam exanimis emoritur. Secto cadauere, adſtante peritorum Medicorum corona, parua aquæ copia educta eſt. Iecur lapidoſum inuentum. Pulmones, ob aquam, quæ Diaphragma penetrârat, dimidiâ ea parte corruptos vidimus. Reſecto ventre ad muſculos abdominis, inter Peritonæum & inteſtina, binas veſicas inuenimus, quarum vna, bouinæ veſicæ vrinariæ (mirum dictu) prægrandis magnitudinem ſuperabat. Iis diſruptis, tanta fœtidæ, liuidæque aquæ copia mucoſo humori permiata effluxit, vt vas triginta librarum capax adimpleret, quo copioſo humore innatus ignis obrutus, eſt extinctus.

OBSERVATIO LIII.

Emplaſtrum ad Hydropem vtiliſſimum.

CVm faſtidioſum, atque moroſum ſit Hydropicorum ad aſſumenda medicamina palatum, Emplaſtris Hydragogis ventri appoſitis pugnare debemus, quæ ſeroſos humores tum exhaurire, tum flatûs diſſoluere, & interna viſcera roborare queant, quorum omnium præſtantiſſimum eſt huiuſmodi, cuius vi aliqui Hydropici, cæteris non conferentibus, ſeruato victûs regimine conualuêre. Huius deſcriptio eſt hæc:

℞. Succor. Thymelaa, Ebuli, Cucumeris aſinini, Radic. Bryon. Sambuci, an. ℥ *j. Ciner. vitis, Quercus, an. p. j. Fimi Columbini,* ℥ *ß. Pulp. Colocynthid.* ʒ *ß. Stercoris vaccini, lib. ß. Stercoris Caprin. lib. iiij.*

Bulliant omnia parùm in aceto acerrimo, adde

Sulphuris viui, ℥ *ij. Pulner. Soldanel.* ℥ *ij. ß. Vnguent. Arthanit. maioris,* ℥ *j. ß. Vnguent. Aregon, Marciati, Agripp. an.* ℥ *ß. Alumin.* ℥ *j. Farin. Lupinor. Orobi, an.* ℥ *j. Aniſi, Cumin. Marathri, Baccar. Lauri, Schœnanth. Spic. Nardi, an.* ʒ*. j. Cardamon.* ʒ*. ij. Euphorbij,* ʒ *j. Salis communis torrefact.* ʒ *ij. Terebinth.* ℥ *iiij. Picis naualis,* ℥ *vj.*

Miſce, fiat ſecund. art. Emplaſtrum ventri apponendum.

A

OBSERVATIO LIV.

Hydropicus, ſcarificato ſcroto ſanatus.

QVidam ſobrius & abſtemius, natura ſua calidiſſimus, puſtulis, ſcabritie vnguium, vlceribúſque per ambitum corporis cùm fœdaretur, ex nimio frigidiſſimæ aquæ potu in Hydropem Aſcitem incidit, ſiti clamoſa vexatus. Cúmque tota corporis moles, laxa & turgida eſſet, oculorum palpebræ nimis tumerent, crudo aquoſóque humore madentes, & ſcrotum in magnum tumorem accreſceret; timor erat, ne ſuffocato calore ſubitò occumberet: huic varia Hydragoga exhibita, internæ partes roboratæ, fo-

B menta, Vnguenta, Emplaſtra applicita, quæ ſolutione ventris, aquam educerent, crudum humorem in halitum digererent, ſiccarent, flatuúmque copiam exhaurirent. Cruribus affixæ fontanellæ. A potu aquæ pro viribus abſtinebat, licèt Eupatorio, & aliquando radice Tamariſci eſſet decocta; cuius loco Maluaticum bibebat, victu exiccante ſemper vſus. Licèt autem venter aliquantulum detumeſceret, iterum in maiorem molem eleuabatur, quo tempore corpus, ventre, & ſcroto exceptis, contabuit nimis. Timens ergò ne Atrophia, & macie extenuaretur, & periret, Paracenteſi vtendum cenſui: At cùm ante eius adminiſtrationem de ſcroti mortificatione ſuſpicio eſſet, ipſum, vt Emplaſtra à corruptione

C præſeruantia faciliùs penetrarent, leuiter ſcarificare iubeo, & deinde aqua ſalita abluere. Hoc opere facto, tanto impetu aqua effluere cœpit, vt Amphoram 12. libras capientem adimpleret, & poſtea ad tres dies, ſenſim ac ſine ſenſu plurima aquæ copia emanauit, qui curioſo refectus victu, & vino ex Abſinthio parato vtens, & cæteris quæ ad rem faciebant, præſidiis recreatus, in priſtinam redactus eſt ſanitatem.

OBSERVATIO LV.

Pro Hydrope curando, aquarum Spadanarum vis mirabilis.

D

HÆc dum ſcriberem, acceſſit ad nos Conſilium elegantiſſimum Doctoris Franciſci Aluares Luſitani, Medici eximij, incomparabilis, & Reginæ Hiſpaniarum, Infantiſque Archiduciſſæ Bruxellenſis, cubicularij meritiſſimi, in quo, dum Antuerpienſi Mercatori Hydropico remedia proponit, inter cætera præſtantiſſima præſidia, aquarum Spadanarum potum imperat, cuius mirabiles virtutes appoſito raro exemplo ſic confirmat: quod huc transferre operæpretiũ duxi. Monachus quidam Bruxellenſis ætate 75. annorum, abhinc octodecim annis hydropem tympanitem patitur. Singulis annis in hanc affectionem incurrit. Pergit æſtiuo tempore

E ad bibendas Spadanas aquas. Commoratur prope fontem diebus triginta, & ſeruato regimine, incipit ſenſim ac ſine ſenſu venter detumeſcere. Tunc reſerantur obſtructiones, partium nutrientium intemperies corrigitur, roborantur viſcera. His factis redit ad ſuos ſanus. Iterum vigente bruma, cùm ſit ſenex, caloris natiui inops, prauo victu alitus, reincidit in eandem affectionem, potáſque aquas denuo, aduentante vere, iterum ſanitatem recuperat. Diſtant hæ Spadanæ aquæ à Bruxellis, milliaribus 22. ſitæque ſunt in territorio Leodienſi, de quarum vi mirâ, pro hoc, & aliis contumacibus morbis curandis, modo, & ordine bibendi eas, fusè ſatis & doctè, libello quodam egit Henricus ab Heer Tungrus, Medicus doctiſſimus, & non ſiluit expertiſſimus Dodonæus *Obſeruat.* 41.

OBSER

OBSERVATIO LVI.

Syrupus de Chalybe, ad Hydropem celebris.

NObiliſſimus quidam iuuenis quùm aſſiduis curis corpus diu maceraret, ob debilitarem ventriculi, flatibus ſubortis, ventrem ſubtumidum ſenſit. Inflantur pedes, rumeſcit vultus, ſiti inexhauſta premitur, quæ à potu intédebatur magis. Aderat fluctuatio aquæ, & tumor vbi ipſe cubabat, prolabitur, intus ſonum edens, (Aſciricum diceres) quem Hepatis aliqualis comitabatur durities cum febricula coniuncta. Hic poſtquam plurima tentauit auxilia, vix conualeſcere potuit. Accedo ad eum, victum præſcribo. Abſtinentiam à potu impero. Hunc ſyrupum eximium propino. Illius vncias octo, tertio quoque die ieiuno ventriculo aſſumendas moneo, cuius potum ſuauiter vacuanrem quùm octies deguſtaret, rupta aluo, diſſipatis flatibus, ſalutem obtinuit.

℞. Gratiolæ, ℥ ß. *Soldanel.* ℥ j. *Radic. Ireos recentis,* ℥ ij *Radic. rubiæ tinctor. Cortic. fœnicul. Petroſelin. Apij, Gramin. Aſparagi, Ruſci, Aſari, an.* ℥ ij.

Macerentur omnia per noctem in vino generoſo. Adde.

Radic. Ebuli, Radic. Sambuc. an. ℥ j. *Cortic. Radic. Cappar. Cortic. Radic. Tamariſci, an.* ℥ j. *Vitis Sylueſtris* ʒ iij. *Helenij,* ℥ ß. *Eupatorij, Capil. vener. Aſplenij, an. M.* j. *Sem. Aniſi, Marath. Améos, an.* ʒ ij. *Paſſular. exacinatar.* ℥ j. *Cinnamom.* ʒ ij. *Cicer. Rubeor. p.* ij. *Betonic. Abſinth. an. M.* ß. *Senæ,* ℥ ß. *Sem. Cartham.* ʒ v. *Radicis Cucumer. aſinin.* ℥ iij. *Organ. p.* ij. *Sem. Hederæ.* ℥ j. *Thymelææ, Chamelææ, an.* ʒ ij. *Cyclamin.* ℥ j. *Spicæ nardi,* ʒ ij. *Agaric. Trochiſcat.* ʒ vj.

Fiat omnium decoctio ad libras iiij. In prædicta colatura igniatur, & ſepties extinguarur lib. j. Chalybys præparat. Cola iterum, & in colatura infunde per noctem.

Rhab. elect. ℥ ß. *Syrup. Byzantin. Syrup. Eupatorij, an.* ℥ iiij. *Syrup. de quinque radicib. & Capil. vener. an.* ℥ v. *Theriac. antiquæ, Mithridatij, an.* ʒ iij.

Cum melle, & ſaccharo quod ſit ſatis, iterum omnia bulliant, & fiat iulapium aromatizatum cum Cinnamomi elect. & Radic. Iréos, an. ʒ ß. Hunc interdum aſſumebat aſſumpta priùs tabella Aromatici roſari Gabrielis, cuius deſcriptionem affabrè delineauit D. Nicolaus Fontanus *in ſuis Pharmaceuticis inſtitut. ſect. 5. cap. 5.*

OBSERVATIO LVII.

Vt venæ ſecandæ, deliteſcentes in Hydropicis & obeſis, emineant, artificium mirum.

CVm Hydropicorum moles tota turgida ſit, & præſertim in extremis partibus, vbi venæ ſectio celebrari debet, quæ aquoſo humore plenæ vehementer intumeſcunt: idcircò venæ ſecandæ deliteſcunt. neque ſcindi poſſunt, licèt Chirurgus cuſpidem ſcalpelli profundiùs intromittat, partem priùs aqua calida foueat, fricet, arctiſſimè liget. Vidi ſæpiùs Hydropicos, valdè obeſos, & pingues in hoc agône poſitos, quoa nec Medici, Chirurgiue induſtria, ſanguine vix extracto leuare potuit, quoniam nullo vnquam ingenio ipſi efficere potuerunt, vt venæ quæ ſecandæ erant, apparerent. Tu verò ad hoc opus complendum hoc artificio vtaris conſulo, quod mirabile inuenies. Cucurbitulam magnam, vel volæ manûs, vel plantæ pedis, in quo ſecari debet vena, cum multa flamma appone. Poſtquam eſt impoſita, venæ quæ præ carnis mole priùs erant ſubmerſæ, &
A latebant, attracto vi cucurbitulæ, ſanguine & ſpiritu ad partem, & concitato dolore, illicò eminent: & ſi toto tempore quo fluit ſanguis, eam affixam habeas, fœlicior multò fiet ſanguinis emiſſio.

OBSERVATIO LVIII.

Electuarium Hydropi proficuum.

INter præſtantiſſima præſidia, quæ pro roborando Hepare, frigidáque intemperie auferenda Medicorum ſolertia adinuenit, hoc eſt præcipuum, quod patientibus Anaſarcam & Tympanitem, ſaluberrimum ſemper inueni, Fitque hoc modo.

B *℞. Theriac. Andromach. Mithridat. an.* ℥ ij. *Conſeru. Stœchad. Conſeru. Flor. Salu. Conſeru. Flor. Anthos, an.* ℥ j. ß. *Diamargarit. calid. Nicolai cum triplicato Rhabarb. Aromatic. Roſ. Dialac, Diacurcum. Diagalang. Diazingiber. Diaxyloaloes, Diacoſt. Diacymin. Diacalamenth. an.* ℈ ij *Trochiſc. ex ligno aloës, Trochiſc. Abſinth. Trochiſc. Rhab. Trochiſc. Eupatorij, Alipt. Moſchata, Myrrha, Lacca, Diarrhod. Abbat. an.* ℈ ij. ß. *Hepat. Lupi,* ℥ ß. *Ventricul. Gallin. ſiccor.* ʒ ij. *Cinnamom. elect.* ʒ ij. ß. *Carnis Paſſular. pinguium,* ℥ j. ß. *Piperis Albi, Piperis longi, Cubebar. Macis, Maſtich. an.* ʒ iij. *Sem. Aniſi, Sem fœnicul. an.* ʒ ij. *Puluer. ligni ſancti, Radicis Chinæ, an.* ʒ ij. ß. *Radic. Smilacis aſper.* ʒ iij. *Ligni vocati Saſſafras,* ʒ ij.

C Puluериſanda pulueriſentur, & omnia excipiantur cum Syrupo de Eupatorio, fiat Confectio. Doſis vna vncia, ſuperbibitis vnciis tribus maluatici. Vtere diluculo.

OBSERVATIO LIX.

Hydropicus fonticulo ſponte in ſcroto aperto, à morbo liberatur.

ASciticum inuiſebamus duo Medici, cui trium menſium ſpatio varia conſuluimus auxilia, expurgantia, Hydragoga, fotûs, Pilulas, Emplaſtra, Electuaria, roborantia, ſudorifica; at his celebratis æger ſemper in peius ruebat. Ecce vna die pruri-
D tum ſenſit in imâ parte ſcroti, poſtea partem madidam inuenit. Tandem vi naturæ, aquæ exitum parantis, foramen factum eſt, ex quo ad pondus multarum librarum aqua effluxit, & detumeſcente ventre ſanitatem obtinuit. In poſterum prouida natura vt corpus tueretur, per apertum foramen fontanellæ inſtar, quotidie, aquoſum humorem excernebat in copia pauca, quo fonticulo per multos annos emanante, ſeruato regimine, vitam in longum tempus produxit.

OBSERVATIO LX.

Hydropicus biennio ab aqua potu abſtinens, conualuit.

E MIratur Galenus *lib. 6. epid. ſect. 4. com.* 8. ſe vidiſſe quoſdam ſanatos, qui per quindecim dies à potu, iubente Deo, abſtinuerunt. Maiorem meretur admirationem, quod ſcribit Plinius *lib. 7. cap.* 18. Iulium Equitem Romanum, toto vitæ curriculo, à potu abſtinuiſſe, & ſic ab Hydrope fuiſſe curatum. Rectè etiam feciſſe arbitror Ruſticum apud Beniuenium *lib. de abdit. cap.* 13. qui per totum annum abſtinens à potu, ab Hydrope conualuit. Aſciticum curaui ſalutis ſuæ amantiſſimum, & obedientiſſimum, qui ſiti clamoſa vexatus, aliquando delinquebat in potu. Conſulo, ſi vitam amet, vt ſex menſium ſpatio merum ſemel in die ebibat. Hilari vultu con-

ditionem accepit. Signato tempore hoc potu ſolùm venti detumeſcunt pedes, venter fit gracilior, color ex pallido viridior, minor adeſt ſitis, rugitus in ventre minor, vrina magis cocta. Pergit ad annum integrum eadem inſiſtens via, exiccante regimine vſus. Pedes fiunt graciliores, cibi amplior auiditas adeſt, maius in exercitio leuamen comparat. Tandem alacrior factus, toto biennio hoc vitæ ordine vſus, pauxillatim maius robur recuperans, perfectè conualuit.

OBSERVATIO LXI.

Hydropici, ſummâ curâ cuſtodiendi.

HYdrope detenti, licèt aquam in ſe contineant, ſitiunt intenſiſſimè, quia illa eſt ſalſa atque nitroſa, & præ mora, retenta tum calidior, tum nitroſior redditur, ex Aëtio *tetrab.3. ſerm.2. cap.*20. probat ex multorum mente Marcel. *lib.* 4. *de hiſt. mirabil.*21. Hac ſiti rabioſa vexatus, mortuus eſt Hydropicus ſibi indulgens, qui ſumma cura cuſtoditus, Malagmata ſua deuorando, bibendóque ſuam vrinam, in exitium ſe præcipitauit, vt firmat Celſus *lib.3.cap.*1. Siti ipſa inextinguibili oppreſſus eſt Monachus, prudens & in humanioribus literis verſatus, qui cùm Hydropê laboraret, occluſo cubiculo ſolus relictus, in deſperationem veluti redigitur. Hic velut amens intempeſta nocte ingentem pluuiam perſentiſcit. Surgit è lecto etſi inualidus ſcipione fultus. Funem, quo erat cinctus, aperta feneſtra ſupra tegulas per quas fluebat aqua, adaptat. Hanc per funem excurrentem quinque horarum ſpatio abſorbet in copia multa. At exhauſtis viribus, toto corpore frigidus, motu, ſenſúque orbatus, ventre turgidiſſimo, velut exanimis, extincto ob aquæ copiam, puſillo interno igne, velut mortuus cecidit in terram. Diluculo ad eum inuiſendum cum cuſtode accedo, eum ſine pulſu inuenio, qui poſt vnam horam exceſſit è viuis.

OBSERVATIO LXII.

Syrupus, ad Tympanitem probatiſſimus.

TYmpaniticus nullis vnquam auxiliis leuari cùm poſſet, hoc ſyrupo conualuit: nam alternis diebus vnciarum trium quantitate aſſumpto, vacuata pituitâ craſſâ, & flatu multo, abſolutam conſequutus eſt ſanitatem.

℞. Similac. aſper. Ligni, Indi, an. ℥ *iiij. Radic. Chin.* ℥ *ij. Ligni Saſſafras,* ℥ *j.*

Omnia proiiciantur in vas anguſti orificij, in lib. xx. vini albi generoſi, actu calidi, per ſpatium 24. horarum, poſtea ferueant lento igne ad conſumptionem lib. vj. factæ colatura, adde

Sem. Aniſi, Marathri, Amméos, an. ʒ *iij. Cinnamom. elect. conquaſſati,* ℥ *ß. Sem. Carui,* ʒ *ij. Polypod. quercini conquaſſat.* ʒ *iij. Epithym.* ʒ *iij. ß. Heromdactylor. fractor.* ʒ *ij. Senæ,* ʒ *v. Cortic. fœniculi,* ℥ *j. Cortic. citri ſicci,* ʒ *iij. Menthæ ſiccæ, Hyſſopi, Betonica, Abſinth. an. M. ß. Macis, Nucis. Moſchatæ, Acori, Caryophyllor. an.* ʒ *ß. Conſeru. Borrag.* ℥ *ij. Conſerua Anthos,* ℥ *j. ß. Cumini, Agallochi, an.* ʒ *ij. Pulegij, Origani, an. M. ß. Calamenthi, Saturcia, Fol. Lauri, an. M. ß.*

Iterum omnia ferueant ad conſumptionem duarum partium. In colatura infunde iterum

Agarici elect. ʒ *ij. Rhab. optim.* ʒ *iij. ß. Mechoac.* ʒ *ij. Seminis dauci.* ʒ *iij.*

Poſtea colentur omnia, & cum Sacchato clarificato quod ſit ſatis, fiat Syrupus ſec. art. Aromatizatus cum ʒ j. Cinnamomi, & ʒ ß. Aromatici Roſati.

A Vidi Aſciticum, qui ſolo vſu Rhabarbari conualuit, euacuato ſeroſo humore per aluum, & vrinam. Eo maſticato, & in pilulas redacto, & vſu aquæ cum eo decoctæ, & infuſo in vinum; trium menſium ſpatio vſus eſt, & miraculo quodam detumuit venter, & viſcera ſunt roborata. De cuius mirando pro hoc morbo vſu, lege Adolphum Occo *lib.2. conſilior. per Scholtz. publicat. pag.*169.

OBSERVATIO LXIII.

In Hydrope, morbiſque frigidis, aliquando vrina rubeſcit.

B FAmigeratiſſimus auctor Auicenna 2.1.*doct.3.c.*2. de ſignificationibus coloris vrinæ, ſic præfatur: *Cauſa verò, ob quam vrina exſiſtit rubea in ægritudinibus frigidis, eſt vna harum rerum, aut fortitudo doloris, qui choleram rubeam reſoluit, ſicut in Colica accidit frigida; aut Oppilatio, quæ facta fuit ex ſuperatione Phlegmatis in canali, qui eſt inter fel, & inteſtina, quapropter fel ad inteſtina non deſcendit, ſicut ſolebat: inter è vrina ſocietas eſt ei neceſſaria, cum quâ egrediatur, quemadmodum accidit in Colica frigida. Aut propter debilitatem Hepatis, & ſua virtutis defectum, qua inter aquoſitatem, & ſanguinem, ſeparationem facere non valet, ſicut accidit in Hydropiſi frigida, & in ægritudinibus debilitatis Hepatis ſecundùm plurimum, quoniam propter-*
C *ea ea vrina eſt ſimilis lotura carnis recentis. Aut propter conſtrictionem, quam Oppilationes fecerunt, & mutatur color Phlegmaticus in venis propter aliquâ putrefactionem, quæ ei accidit, &c.* Hæc Auicenna, Apollineæ artis gloriâ celebris. Galenus *lib.1. ad Glauc. cap.7.* in quotidiana rubram vrinam apparere aſſerit. Ex quibus conſtat ob quas cauſas in frigidis morbis vrina rubra appareat. Adde tu, ex attritu calculi prægrandis, hic enim cùm anguloſus ſit, egrediens, proximas particulas vulnerat, & cruorem euocat, auctore Galen.*6.epid.ſect.2.com.6.* vnde apud Hippoc. hoc in loco, *calculoſi cruentum meiunt.* Ex retentione menſtruorum, quando cum vrina permiſcentur. Ex debilitate renum, & venarum oris rarioribus, ſangui-
D nem tenuem demittentibus, iuxta Senis Oraculum *lib.4. aphor.*78. dicentis. *Quicunque ſponte ſanguinem mingunt, iis à renibus venula rupta ſignificatur.* Multis ergò de cauſis contingit vrinam in frigidis morbis, & Hydrope apparere rubentem. Has cùm non aduerteret quidam Medicus, Hydropicum ex acuto morbo curaturus, in quo febrilis calor reſtabat, ob hunc, & vrinæ rubedinem, frigidis exhibitis, illum ad extremam maciem, ſuborta difficili reſpiratione deduxit; vrinæ rubedinem ex Hepatis ardore, ac phlogoſi, vt in febribus ardentiſſimis, oriri exiſtimans. Nos contrà, ex Iecoris & venarum imbecillitate, rubram hanc ſaniem, ob quam tingebatur vrina, ortum ducere arbitrantes, medicamentis Ventricu-
E lum & Hepar roborantibus, & calefacientibus imperatis perſanauimus, vt exiccante diæta, Diacinnamomo, generoſo vino, & aliis, quibus, cùm nutritionis officinæ ex præcedente morbo debilitatæ vigorem aſſumerent conualuit, & vrinæ color ſimilis naturali apparuit. Conſule de hoc argumento Martinum Rulandum *lib.1. Problemat. medicophyſicor.* 32.

OBSERVATIO LXIV.

Hydropis ſpecies rara.

DVm pro tertiâ Praxis huius admirandæ editione, eiúſque hiſtoriis illuſtrandis, aliquid effatu dignum meditarer, acceſſit ad manûs meas Epiſtola elegantiſſima doctoris Michaëlis Ruperti Beſleri,

Medici Noribergenſis celeberrimi: in qua erat deſcripta Obſeruatio admirabilis de Hydrope, quam hiſce inſerere placuit: nam rara eſt, ſcitu digna, & vtiliſſima. Ego, venerande Zacute, (inquit Vir doctiſſimus) nil præter admirandum, ex humani corporis ſcrinio muliebri, tanquam mirabili, & nobis in variis recondito deſumptum, bona fide, quòd oculis viderim, & manibus palparim, tetigerimve, communico. Anno enim præterito, 1638. die trigeſimo Septembris, Virgo 48. circiter annorum, iam per ſex annos ægrotans, ex ingenti corporis intumeſcentia, vlnas duas, & quantam vnam in circumferentia ſuperante, multis ab aliis incaſſum tentatis remediis, menſium acciſionem reſpicientibus, ſuffocatione expirauit. Abdomine aperto, mensu. æ 46. B humoris non ſeroſi, ſed muſti inſtar effluebant. Omentum duplicatum omni ex parte ſanioſum, aliis officinæ naturalis viſceribus optimè conſtitutis: Ego enim ipſe ſcalpelli acie, omnia membra non tam nutritioni quàm generationi inſeruientia ſollicitè inſpexi ac indagaui, quæ tamen ſanam hominis conſtitutionem repræſentabant. Naturæ luſum circa renes, & vaſa emulgentia animaduerti; quatuor enim venas emulgentes in latere ſiniſtro, non confuſas, nec intricatas, ſed leui negotio ſeparabiles deprehendi. Aperto thorace, dexter pulmonis lobus ita coſtis adhærebat, vt vix violenter ſine dilaceratione dimoueri poſſet. Cordis corpus grumoſo repletum ſanguine, quod in ſuffocatis familiare. C

OBSERVATIO LXV.

De Lumborum dolore.

Lumborum ſæuus dolor, impoſitis ſupra lumbos Hirudinibus, curatus.

DE ingenti dolore lumborum querebatur Iuris peritiæ Doctor quidam Inſignis, cui cùm varia à variis Medicis eſſent celebrata auxilia, & nec Phlebotomiæ ex ſuperis, & inferis partibus celebratæ, ſcarificatæ cucurbitulæ, hirudines ſedi appoſitæ, Medicamenta purgantia, omnis generis Fomenta, Balneum, opem afferre poſſent, ſolùm hirudinibus D ſuper lumbares muſculos appoſitis, & nimia ſequuta ſanguinis copia, leuatus eſt.

OBSERVATIO LXVI.

De Calculo renum.

Lithiaſis, Balſami vſu, curatur.

ANnus agitur 38. ſi rectè memoro, quo Præceptorem meum celebrem in praxi ſequutus, vidi Lithiaſis mirabile exemplum. Erat Sexagenarius, frigidi temperamenti homo, qui ob ingluuiem multam, fluribus, mucoſáque pituita, præſertim in prima regione ſcatens, E arenulas rubras quandoque excernebat. Auctis cruditatibus, ob improbum alimenti vſum, in Lithiaſim incidit: nam ſemel ſuppreſſo lotio, excretóque deinde paruo, cum Renum, & Ilium dolore, calculo, meliuſculè habuit. Hic præter purgationes varias, paratas præſertim ex Terebinthina Abietina diuerſo modo exhibita, cuius vi mucilaginoſam per aluum pituitam excernebat, & vſu aſſiduo aquæ concoctæ cum ligno illo Indico, quo aqua Cæruleum dilutiorem colorem contrahit, & vocatur à Monardo, *Nephriticum*, bienniò ſanus euaſit. Poſtea exaſperato, vt ferè ſolet, malo, ſupprimitur omnino vrina, adſunt vreterum, & renum cruciatûs immanes, quorum ſæuitie plures noctes inſomnis traduxit. Vocantur de nouo Medici, duorum conſilio enematis emollitur aluus, expurgantur excrementa, diſcutiuntur flatûs, miniſtrantur Vnguenta, Fomenta, & Emplaſtra, ſuperiores & inferiores venæ ſecantur, ano hirudines admouentur. Balneum applicatur oleaginum, lapidem comminuentia auxilia imperantur. Omnia licèt vtilia, citra commodum tamen celebrantur: nam aucta grauitate in lumbis, & per octodecim dierum ſpatium retenta vrina, per interualla iam Epilepſia vexabatur. Demùm cùm nulla eſſent prætermiſſa quæ calculi comminutionem pollicerentur, & æger conclamatus eſſet, toto corpore tumidus, diróque dolore in Ilium regione oppreſſus, præſcripto Me- B dicorum Oleum Amygdalinum recenter paratum cum guttulis Balſami permixtum lambere cœpit, cuius auxilij ope aliquantulum recreatus, per ſedem, viſcidum humorem, & per vrinam, arenulas minutiſſimas excreuit, & in eodem auxilio perſiſtens, cum vrina cruenta, calculum purpureum, oblongum, aſperum, duriſſimum, nucleo Dactyli magni aſſimilem excreuit, liberéque iam vrinam reddens, maiorem quantitatem Amygdalini, vſque ad vncias tres, & Balſami vſque ad vnciam dimidiam aſſumens, decem dierum ſpatio 65. calculos emiſit, duros ciceris forma, & magnitudine. Tandem proſtratis viribus, ſenſim & ſine ſenſu conualeſcere cœpit. Huius ſolùm auxilij beneficio in po- C ſterum præſeruatus: nam ieiuno ventriculo, dimidiam Amygdalini vnciam, ſex Balſami guttulis permixtam abſorbebat, cuius præſidij ope, ſabuloſam vrinam excernens in multos annos vitam produxit. Magna ergò eſt Balſami, pro hoc morbo, & aliis frigidis curandis vitiis, vis atque poteſtas, cuius vſu, ſe liberaſſe ſcriptorem qui erat in conditione mortis à lapide, gloriatur Auenzoar *lib. 2. Theizir, tract. 2. cap. 7.* Si verum Balſamum deſit, eius loco vtere Stacte, id eſt Myrrhæ pretioſiſſima gutta, vel Orientali, aut eo quod ex Peruanis Inſulis afferri ſolet, quod mirabiles præſtare vtilitates, veterum & iuniorum diligentiſſimi literis commendarunt. Memini me plures calculos magnos renum cauo tenaciter impactos, vſu ſtillatitiæ aquæ ex *Nicotiana* D *viridi* extractæ, in potum exhibitæ, per vrinam decubuiſſe. Si ea deſit, eius decocto vtere cum vtilitate multa.

OBSERVATIO LXVII.

Lithiaſis, Belzaartici lapidis vſu, curatur.

LApidem Belzaarticum ad calculum frangendum eſſe ex vſu, nullus hactenus explicuit, excepto Lacuna Medico celeberrimo; is enim *in ſuis doctiſſimis commentariis Hiſpano Idiomate conſcriptis ſuper Dioſcoridem lib. 5. in com. cap. 72.* hoc affirmat. Tanti viri doctrinam hoc exemplo veram eſſe de- E prehendi. Quidam in vrinæ ſuppreſſionem ſæpè incidebat, à craſſiuſculis arenulis, ſabuloſáque materia ſubortam, quæ in viis vrinæ ita tenaciter hærebant, vt nullis medicamentis abſtergi poſſent. Sed cùm variis medicamentis tractatus eſſet, aucto tamen malo quotidie, in dies magis ac magis quatiebatur immaniter. At lapide Belzaartico duorum menſium ſpatio, octo granorum pondere deuorato cum anis iure, à tanto malo conualeſcere cœpit. Hunc ergo auxilium inter præſtantiſſima, & efficaciſſima huic vſui præſidia, Medici poſthac celebrent eſt neceſſe.

OBSER

OBSERVATIO LXVIII.

Renalis, mira forma, coloris & magnitudinis, lapis.

VSitatum, & quotidianum eſt, calculos è renibus excerni, in eis natos, & adauctos, magnos, & paruos, duros, & leues, oblongos, acuminatos, lato, anguſtus, rotundos, planos; tamen, vnum, ob ſingularem colorem, formam, & magnitudinem in fœmina notaui, quæ ſeptem diebus excruciata Ilium dolore ſæuo, tandem expulſo, præſidiorum ope, à calculo euaſit. Forma illa erat rotunda, inſtar Auellanæ nucis, duriſſima, color nigerrimus, lapidis Gagatis inſtar. Pendebat grana 49.

OBSERVATIO LXIX.

Vrina micta tota ſabuloſa, 40. annis, citra incommodum vllum.

PRopnnam exemplum rarum, quod ſemel conſpexi in vita mea. Vidi Gemanum bilioſo temperamento præditum, qui eùm parentes habuiſſet calculoſos, ille quadraginta annorum ſpatio vrinam minxit ſabuloſam, citra morbum aut incommodum vllum. Hic licèt vario victu vteretur, & interdum ſelecto, tamen totam quam excernebat vrinam, videres illicò in matula, poſtquam refrixerat, velut terram argilloſam, calculis plurimis, ſinapi inſtar, refertam. Collectam vno die iuſſi vt ſeruaret: ad Solem ſiccaui: remanſit arena craſſior, quæ poſita ad ſtateram, libram & dimidiam pependit. Alium vidi Anglum, pituitoſo temperamento præditum, qui ſimilem vrinam reddebat, ſed non in copia tanta. Ex interuallis ſuppreſſione vrinæ vexabatur, quæ decem guttulis Olei terebinthinæ in vnciis tribus Vini Rbenani aſſumpti, ceſſabat.

OBSERVATIO LXX.

De Calculo Veſicæ.

Inuentus in Veſica, mira magnitudinis, lapis.

VIr ingenioſus, & doctus, viginti annis calculo veſicæ laborans, tandem omnino ſuppreſſa vrina, immani cruciatu vexatus vitam finiuit. Inuentus eſt in veſicæ capacitate lapis rotundus duriſſimus, albicantis coloris, pendens 18. vncias. Alium è diſſecto corpore extractum mihi oſtendit D. Antonius van der Lindem, huius vrbis Medicus doctiſſimus, & expertiſſimus, 32. vnciarum pondere conſtantem, duriſſimum, compactum, ſilicis colore, triangularem, ex quo cum ferro, vt ex ſilice, eliciebatur ignis. Hic vndecim annis, ſupprimens vrinam, ægrum tandem, ea omnino retenta, ad interitum perduxit. De altero lapide huic ſimili vide Paréum lib. de monſtris, *cap.* 19.

OBSERVATIO LXXI.

Excreſcentia carnea in veſica enata, & inuenta, calculum ementiens.

MVlta monſtroſa in veſica innaſci, certum eſt, quæ lapidem ſæpè ementiuntur, vt Membranæ neruex, Globi Cryſtalliformes, incredibilia quantitas pituitæ, & alia mira, quæ intus coërcita, deinde excernuntur cum vrina. Narrauit mihi per
A litteras excellentiſſimus Doctor Ludouicus Nonnius, Medicus Antuerpienſis dexterrimus, & vir omnium peritiſſimorum calculo doctiſſimus, in quodam nobili Luſitano poſt grauiſſimos vrinæ cruciatus, quùm omnes eum calculo laborare arbitrarentur, diſſecto cadauere in veſica repertam fuiſſe duriſſimam carneam molem, quæ vix nouacula diſſecari potuit, ſimúlque iuxta veſicæ collum, inuentum fuiſſe tumorem inſtar oui anſerini, viſcida, tenacique materia plenum. Totum verò veſicæ copus erat adeò calloſa carne refertum, vt ſex vncias vrinæ vix continere poſſet, vnde aſſiduus mictus.

B
OBSERVATIO LXXII.

De Morbo Pilari.

Trichiaſis renum hiſtoria mira, eiúſque curatio.

NOn agimus hoc loco de morbo pilari, quem malum pili vocat Ariſtot. 7. *de hiſtor. animal.* 51. putátque euenire, quando in poculo pilum hauſerit mulier, quo hauſto, dolor mouetur in mammis, qui non ceſſat, donec pilus exeat ſponte, vel cum lacte ſugatur. Cùm enim Mammillæ fungoſæ ſint, & raræ, ob ſanguinis ad vbera confluxum, eò penetrat. Ita arbitrantur Alzaranius *tract.* 14. *c.* 2. *pract.* Plin. *lib.* 31.
C *c.* 18. Cardan. *lib.* 8. *de variet.* 44. & alij. Hanc opinionem ob multas cauſas eſſe vanam proclamat Rondelet. *lib.* 18. *aquatil.* 23. Sed diſſerimus de morbo pilari, quando cum vrina pili excernuntur, de quorum deſcriptione, generatione, cauſa, & curatione, appoſitis hiſtoriis, pulchra pronuntiant Galen. 4. *aph.* 76. Actuarius *lib.* 1. *de cauſ. vrinar.* 21. Doctiſſimus Gregorius Gorſtius apud Hildanum *lib.* 5. *centur. Chirurg.* 50. Durantes Scacchus *lib.* 2. *de affect. Veſic. c.* 12. Muſa, & alij interpretes *ad cit. loc. Aphoriſmor.* Quidam in declinante ætate conſtitutus, octo annorum ſpatio, lentam pituitam per vrinam excernens, commoda diæta, vacuantibus, diureticiſque vſus, vix præſeruari potuit, quin filamenta longa, &
D alba (lumbricos diceres) per eandem viam ſæpè cum mingendi difficultate excerneret. Adhibita præſidia vtilia plura, ſed non profuêre: nam triduò, pilos palmi longitudine, craſſos, & duros, (ſetas porcinas veriùs nominares) in multa copia, præcedente Iſchuria per vrinam detruſit, qui à mucoſo humore, nimis tamen aduſto, & retorrido ortum ducebant. Viſis his Balneum adminiſtratur, propinatur Serum lactis Caprini cum iulapio violaceo, vel roſaceo permixtum. Chalybis ſuccus in vinum ſolutus exhibetur ad ſemiunciam cum duabus vnciis aquæ Alkekengi. Quibus cùm nihil proficeret, ope aquæ ſtillatitiæ Terebinthinæ per menſem aſſumptæ in totum eſt leuatus, de cuius vi latè *infrà obſeru.* 180.
E diſſeremus.

OBSERVATIO LXXIII.

De Suppreſſione vrinæ.

Iſchuria admirabilis.

PEr penem, è toto corpore, renibus, veſica, & aliis partibus, mira excerni, arenas, calculos mucoſam pituitam, pilos, grumos, varia animalcula, eáque ſæpe viua, auctorum obſeruationibus ſancitum eſt, quæ per vrinarios meatus impacta, ſuóque corpore obturantia vias, ſupprimere vrinam, res eſt manifeſta. Ego raram huius morbi cauſam enarrabo. Vocatus vt inuiſerem cauſarum Patronum, ingluuieá deditum.

deditum, Bacchi amantiſſimum. Is lumborum, Ilium, A in goinúmque dolore, vnà cum omnimodâ vrinæ ſuppreſſione afflictus, confeſſus eſt, ſe à pluribus annis, ter aut quater in menſe, filamentum, calami ſcriptorij craſſitie, dimidij palmi longitudine; his præcedentibus ſymptomatis per vrinæ viam ſummo labore expellere, & ſic nullis iuuantibus, ita miſerrimè traducere vitam. Hoc audito, ad præſeruationem accingor, bonâ victus cuſtodiâ illum guberno. Expurgo corpus, Fontanellas cruribus affigo, & alia præbeo, quæ vias vrinarias à ſabulo abſtergunt. Dum hæc molior, ecce vna nocte eadem apparuêre ſymptomata, filamenti latentis præſagia certa. Emollientia paro Vnguenta, fomenta, inſeſſus, & Balnea Anodyna. Poſt ſeptem dies, omnino B ſuppreſſa vrina, filamenti cuſpis in ore virgæ viſa eſt, hanc antequam forcipe extraheremus, anticipauit mors; nam æger ſubitò conuulſione oppreſſus, fortè à vapore putrido retentæ vrinæ ſubortâ, repentè occubuit.

OBSERVATIO LXXIV.

Iſchuria ex grumo ſuborta, auxilium optimum.

EX grumo vrinam ſupprimi, teſtis eſt Galenus *lib.6.de loc. c.4.* Ex eo concitari ſymptomata veneno ſimillima, idem prodidit *lib. eodem, cap.5.* dum ſic ait: *Ad grumos enim vocatos, qui vel in veſica continentur, Thorace, Ventriculo, Inteſtinis, animi defectio, & pallor ſequi ſolent; pulſus verò paruus, & obſcurus, frequénſque apparet; & laborans ipſe cum anxietate reſoluitur, &c.* Repetit *lib. de bonit. & vit. ſucc. c.4.* firmat Auicen. *6.4.tract.3.c.10.* Nam ſanguis C cùm ſit optimus, quando putreſcit, mutatur in peſſimum, ob multas cauſas prolatas à Baptiſta Theodozio *epiſt.13.in init.* & Thoma à Veiga *in com. cap.5. lib.6. Galen. de loc.affect.* His perniciosis ſymptomatis, immedicabiliter ſuppreſſa vrina correptos vidi, quos nec communia auxilia, nec Cardiaca iuuare poterant, quæ aduerſus corruptos halitus, vires noſtras diuerſimodè proſternentes, ex hoc grumoſo ſanguine eleuato, commendari ſolent ab Aëtio *Tetrab.3. ſerm.2.c.17.* qui ſolo hoc ſunt reſtituti, & eſt D ſtercus Bouinum, quàm recentiſſimè adhuc excretum, quo ſi pectinem, pudendum, & partes intra anum, & teſtes, pauco ſpatio perungas, manabit vrina, miteſcent ſymptomata. Si recentiſſimum deſit, vtere ſicco cum appropriatis Oleis ad ignem permixto. Hoc præſidium acri ſua vi naturam ad vrinæ excretionem prouitat, caliditate obſtructas partes aperit, fundit, liquat grumos, & eos natiua quadam proprietate diſſoluit.

OBSERVATIO LXXV.

Lapis in fine virgæ impactus, lotij omnimodam retentionem efficiens, glandis inciſione, extrahitur.

EX lapide in virgæ extremitate impacto ſupprimi vrinam fatentur Auctor *lib.de Ren.dignot. & medicat.cap.3.* Aëtius *Tetrab.3. ſerm.3. c.4.* Quidam E quùm Nephritico dolore cruciaretur immaniter, & Balnei emollientis vi, lapis ex renibus ad præputij extremitatem expulſus, ibi tenaciter impingeretur, nouem diebus, vrina ſuppreſſa, malè habuit. Et cùm ingraueſceret malum, & Cachecticus, diſſeminato iam ſero per corporis molem, appareret, nec Balnea, fomenta, & emollientia, quæ ampliarent canalem, dolorémque lenirent, prodeſſe poſſent, ad ſectionem, ægro annuente, accedo: quùm enim eſſet animoſus, maluit ſemel dolorem pati, quàm turpiter ob ruſticum timorem occumbere. Sectio à perito Chirurgo infernè facta celebratur, & lapis volſella extractus. Vrinæ tanta copia, & tam horribili odore infectæ effluxit, vt multas libras æquaret, & adſtantes inficeret. Poſt reſtrictum ſanguinem, ſciſſura præputij quàm diligentiſſimè fuit conglutinata. Lapidis forma erat ſicut nucleus Dactyli maximi, duriſſimus, aſper, conſtans pondere granorum 30.

OBSERVATIO LXXVI.

A lapide in virgâ impacto, mors ſubſequuta.

CHirurgus peritus impacto in medio virgæ lapide, 15. diebus habuit vrinam ſuppreſſam, quæ nullis vnquam auxilius effluere potuit. Poſt mortem, ſecto pudendo, inuentus eſt lapis magnus, rotundus, duriſſimus, rubri coloris, aculeis vndique in orbem conſtans, pondere granorum 45. qui larga priùs ſequutâ Hemorrhagia, hominem iugulauit.

OBSERVATIO LXXVII.

Quidam ob lapidem in virgâ impactum, velut deſperatus, audaciâ curatus.

LAborauerat octo continuis diebus vrinæ omnimodâ retentione vir quidam ſatis robuſtus, & fortis, ita vt hoc malo perterritus, de ſalute, & vitâ iam deſperaret ipſe; cúmque plurima pro exercendo lapide eiúſque comminutione à Medicis exequerentur auxilia, quorum vi, cùm ad virgæ extremitatem lapis eſſet protruſus, ibíque tenaciter adhæreſcens, nullâ vi, aut medicamentorum ope educi poſſet, nec ad ſciſſuram ob metum annueret æger, quam nos ſalubrem, & proficuam fuiſſe multis, illique vtiliſſimam futuram prædiximus. Ille, pudendum, ob lapidis molem, tumidum valdè, ſuper ligneam tabulam in ſcamno ſedens imponit, & indignabundus, aut potiùs, ex vigiliis, & dolore veluti amens, vehementiſſimo pugno, pudendum concuſſit, & lapidem comminuit, cuius fruſtula parua cum vrinæ copiâ illicò excreta, illum à mortis faucibus liberarunt. Nec mirum: *Nam quos ratio non iuuat, temeritas ſanat,* apud Celſum *lib.3.c.9.*

OBSERVATIO LXXVIII.

De Mictu ſanguinis.

Mictus ſanguinis, criticus.

QVidam gulæ meróque deditiſſimus, ſæpè in febrem ardentem incidebat. Hoc morbo ſexdecim annis afflictus, vel mictu meri ſanguinis, quantitate librarum duarum, magis aut minùs pro copiâ grauantis plethoræ, vel venæ ſectione, ſi mictus non erat copioſus, à cauſone immunis fiebat.

OBSERVATIO LXXIX.

De vrinæ ardore.

Sanus vrinæ ardor, ex glandularum vrethræ adiacentium ſiccitate nimiâ ſubortus, Balneo lactis curatur.

A Siccitate glandularum vrethræ adiacentium oriri ardorem vrinæ, firmat Galenus *lib.14. de vſu*

*vſu part.cap.*11. explicant Auicen. 18.3. *tract.2.c.3.* acutiſſimus Duretus *in comment.cap.50.lib.1.de morb. intern. Holleriy*, & hoc exemplo fiet manifeſtum. In retorridam febrem incidit iuuenis quidam Veneris deliciis nimiùm incumbens. Hic cùm præ febrili æſtu contabeſceret valdè, reliquúmque corpus ita aridum haberet, vt nihil præter oſſa, membranis & cute obducta cernerentur, & quaſi ſceleton videretur, vehementiſſimo vrinæ ardore corripitur. Medici, hoc vitium ex craſſis lentiſque ſuccis, ex imbecili calore pronatis, cui bilioſi ſalsíque humoris copia erat permixta, originem ducere arbitrantur. Sicque auxilia parant calida, extenuantia, cum frigidis vrinam prouocantibus permixta, & alia etiam exhibent, quæ internum ardorem mitigare queunt. Sed omnia nulla: nam ferociùs exaſperabatur malum, vigiliis, ac doloribus corpus tabidum conſumens. Affines me vocant. Corpus totum, & præſertim partes genitales omni depopulata humiditate, corrugatas inuenio, pudendum & teſtes ſummè graciles contemplor. Præſidia celebrata inquiro. Hunc ex glandularum collo veſicæ adiacentium exſiccatione ſummâ, & humiditatis in eis ſitæ, quæ lotium ſuapte naturâ mordax, & acre retundit, reſolutione, in hunc morbum incidiſſe ratus ſum. Quare ſemicupium paro his partibus humectandis accommodum, factum ex decocto Violarum, Maluarum, capitis, pedum, & inteſtinorum Caſtrati, cui libræ duæ Olei Violacei, & libra vna olei erant admixtæ. Ingreſſus in id, leuamen ſenſit. At Balneo ex lacte Vaccino tepido cum Amygdalini copiâ, quo partes pudibundæ fouebantur, omnino conualuit. Tandem lacte, & reſtaurante cibo renutritus, à tabe euaſit.

OBSERVATIO LXXX.

De Diabete.

Diabetis hiſtoria mira, eiúſque curatio.

DIabetes, lethalis propemodum eſt affectus: in quo colliquatur corpus, vrina cum nimio ardore excernitur, viſcera vri videntur, pertinax ſitis ſuper ſitim inexplebiliter exercet, vt licèt potum aſſumere conentur, nunquam ſatientur, propterea quòd epotum per lotium citiſſimè excernitur. Rarus affectus. Gal. bis vidit, *lib.6.de loc.3.* Rabbi Moſes nunquam. Alij ſemel viderunt. Ego quinquies. Tres periêre. Duo hac curati viâ, euaſêre. Horum vnus ætate florens ita ſquallidos habebat Renes, vt folia Nymphææ illis impoſita, momento temporis Chartæ Pergamenæ inſtar duriſſima redderentur. Alter meracioris vini potui nimium indulgens, paruo tempore, plures ingentéſq; calices exiccabat, clamoſa ſiti oppreſſus, ſed quicquid bibebat, illicò odore, ſapore, colore inalteratum mingebat, & quod omnem fidem ſuperat intra horæ ſpatium 20. libras aquæ ebibens, eundem potum, qualem hauſerat, limpidiſſimum, per vrinam excernebat. Hos iam tabeſcentes curaturi, plura pro eorum ſalute doctè ſatis machinati ſunt auxilia, phlebotomiam, purgationes ex refrigerantibus, & roborantibus medicamentis conflatas, Balnea, Potiones, Vnguenta, Cataplaſmata, & Epithemata varia, quibus cùm nec tantillum leuarentur, ad fontanellas brachiis, & cruribus affixas acceſsêre, ſed citra commodum vllum: nam malum ferociùs infeſtabat cum inextinguibili ſiti coniunctum, Quare Medici conſilij inopes eos tanquam deploratos reliquerunt, qui deinceps lactis Aſinini Chalybéati potu vnius menſis ſpatio nutriti, & Philonio Perſicu ex interuallis

A aſſumpto, à tanto malo, me iubente, fuêre incolumes. Hæc enim medicamenta, viſcerum, renúmque ardorem compeſcunt, humoris ſalſi, & bilioſi acrimoniam retundunt, ſomnum conciliant, & vrinam retinent. Legendus in hanc rem Vidus Vidius Iunius *lib.10.de curat.memb.cap.26.*

OBSERVATIO LXXXI.

De Inguinum dolore.

Immanis inguinum dolor, ſaluatella ſectione curatur.

B STudioſus quidam Belga, cùm aſſiduis vigiliis, ſeduláque librorum lectione corpus maceraret, eſſetque calidiſſimi temperamenti, in febrem incidit ardentiſſimam, quâ curata, ita de inguinis dextri dolore immaniter queſtus eſt, vt nullis vnquam auxiliis leuari poſſet. Applicita Anodyna, imperati refrigerantes Clyſteres, qui aduſtum calidúmque humorem ab Hepate confluentem mitigare, & leniter vacuare poſſent. Venæ tam ſuperiores, quam inferiores ſectæ ſunt. Impoſitæ in ano, & parte affecta hirudines. Tandem in Balneum ex modicè diſcutientibus paratum ingreſſus nihil adiumenti perſenſit, ſed dolore aucto duobus diebus inconniuis oculis, ob doloris ſæuitiem perſeuerans, veluti amens
C de ſalute ſua deſperabat. De Narcoticis in potum aſſumendis conſilium fuit inter medentes celebratum. Sed ſecta fuit primò ſaluatella dextra: poſt eius ſectionem, ita incantamenti modo, à dolore leuatus eſt, vt Iecinore Epithematis roborato, poſt paucos dies à dolore omninò fuerit immunis. Mira ergò eſt in productis Hepatis morbis, ſaluatellarum vtilitas, aſſiduo experimento confirmata.

OBSERVATIO LXXXII.

De Hæmorrhoïdibus.

Hæmorrhoidum doloribus diuturnis, fontanella in crure aperta, vtiliſſima.

D DE dolore Hæmorrhoïdum cæcarum quærebatur quidam, qui ea de cauſa debilis, decolor, & extenuatus reddebatur. Cúmque dolor hic à copia ſanguinis craſſi, & nigri ad mariſcas delati originem duceret, & venæ illæ atro ſanguine turgerent, impoſitis hirudinibus, fomentis, lauacris, Anodynis ad tempus ceſſabat, ſed cùm partes ſuperæ fæculentum humorem natiua quadam ſorte ad inferas detruderent, de nouo quaſi in orbem rediens affectus exaſperabatur. Adminiſtrata expurgantia, & ea quæ hepar, & lienem ab huius terreſtris humoris ſarcina exonerarent. Tandem nullo alio præſidio leuatus eſt, quàm fonticulo in crure adaperto; cuius vi cùm teter humor vacuaretur, dolor ceſſauit ab eo-
E dem humore pronatus, qui ad Hæmorrhoïdales venas defluere ſolebat, ex quo inflammationes, vlcera, fiſtulæ in poſterum ſuboriri conſueuerunt, vt inter omnes ſcitè notauit Andreas Alcacar *lib.5. de morbo Gallico, c.22.* quæ, & alia miſeranda mala eueniunt, quando conſueta per has venas vacuatio ceſſat, quæ ex profeſſo recenſet Hippocrates *6. aphor.12.* & *6. epid. ſect.3. text.36.* repetit Galen. *2. de facult.8. lib. aduerſ. Eraſiſtratum c.6. lib.4. acut. comm.* 111. & alibi ſæpè. Tunc ſi vacuantia non iuuent, neque ſanguis extractus ab illis partibus leuamen afferre poſſit, miro quodam modo hanc vacuationem ſupplent fonticuli cruribus affixi: vt proprio experimento obſeruauit Amatus 4. *centu.56.* Nam *Fontanella ſupplet vicem purgationis, & phlebotomia,*

Digitized by Google

tomia, vt doctiſſimè aſſeuerat Guido *tract. de cauteriis, doct.* 1. *c.* 6. & probat Eruditiſſimus Thomas Fienus *lib.* 1. *de cauteriis, c.* 5. explicat Hermannus Follinus eius interpres luculenter.

OBSERVATIO LXXXIII.

Vt venæ internæ ani ad hirudinum impoſitionem emineant, remedium præſtantiſſimum.

PHarmacopola ditiſſimus quùm de Hæmorrhoïdum dolore ex interuallis quereretur immaniter, ceſſarétque ſemper ad humoris huius excretionem. Ecce huius vacuationis defectu, in melancholiam incidit. Pro quâ curanda, varia tentata ſunt auxilia, quæ diminutam, aut retardatam vacuationem illam supplerent, vel prouocarent, inter quæ hirudinum ſuper mariſcas impoſitio primas tenet, quæ cùm terti à vtilitatem iam eſſent applicitæ, propterea quòd ab externis ani venulis animalcula ſugerent. Superueniens ego, priùs benè penſatâ re, iterum eas affigere conſulo, admotâ tamen priùs cucurbitulâ, quæ totum anum comprehenderet. Tanti fuit momenti inuentio hæc, vt venarum orificiis, quæ intus latebant, eminentibus, hirudinum ope, largum ſequeretur ſanguinis effluuium. & ſic ratione talis humoris vacuati æger in poſterum pancraticè vixit. Hæc enim eſt cauſa, ob quam plures, ex huius auxilij pro melancholicis morbis curandis, laudatiſſimi, administratione non leuentur, quoniam Chirurgi extimæ ani ſuperficiei, & circumuicinis partibus, non internis venulis, ſed ori Hæmorrhoïdalium externo frequenter applicant, quare extracto tenui ſanguine ex carneis poris, non craſſo, luculento, & tetro, qualem venæ internæ naturâ ſuâ effundunt, ægri, tantùm abeſt, vt commodum ſentiant, quin debiliores facti ſpiritnoſo vacuato ſanguine recidant in peius. Eruditiſſimus Medicus Donatus-Sanctorus *lib.* 5. *epiſt.* 4. omnino legendus, qui de hirudinum vi mirabili pro hauriendo ſanguine fæcali, & melancholico, & curandis morbis ab hôc fœdo ſucco pronatis, pulchra edocuit.

OBSERVATIO LXXXIV.

De Hernia Aquoſa.

Hydrocele, immiſſo Siphone, curatur.

NEc teſtibus ſua deſunt mala. Aliquando enim humor ſeroſus, aquoſus, & lentus deſcendit in ſcroti membranam Erythroidem, teſtem continentem. Latini, & Auic. 12. 3. *tract.* 1. *c.* 6. Ramicem aquæ appellant. In ætate conſiſtente conſtitutus quidam, à latente, & non manifeſtâ causâ in hoc incidit infortunium, & ſiniſtrum teſtem ita tumidum habebat, vt humani capitis magnitudinem ſuperaret. Hic erat natiuâ ſorte melancholicus, & nullum ordinem in victu obſeruabat, ſed frigidis & humidis cibariis nutritus, plurimam ſeroſi humoris copiam congeſſit. Humor cùm tenuis eſſet, & conſiſtentia vrinæ perſimilis, non ſubitò, ſed temporis proceſſu eò penetrauit. Venæ in ſcroto erant inflatæ, tumor ſplendebat cum luciditate, ac ſi per vitrum, aut cornu inſpiceretur candela ex oppoſita parte admota, aberat dolor. Conuocati Medici, & Chirurgi, hi in varias ſunt diſperſi ſententias. Primò repurgatum corpus. Sudorifica ex Ebeno deinde exhibita. Diuretica imperata. Infinita topica, digerentia calida & ſicca admota. Applicita Emplaſtra, & alia ſunt celebrata, quæ huic malo præterquam quòd ſæpè vtilia eſſe ſolent, eorum etiam beneficio habitualis frigida A partium intemperies corrigitur, ſucci aquei reſoluuntur, & mucoſus humor in parte tumida contentus diſcutitur. Tandem cùm nec balneis artificialibus, carminantibus, & roborantibus, thermalibus aquis, & earum luto ſuper partem affectam impoſito leuaretur, de educenda aqua cogitarunt. Sed quo ingenio eſſet extrahenda, hoc opus, hic labor erat. Nam multoties extracta aqua, & ſubſidente tumore, teſtis ab acrimonia humoris intus detenti eſt corruptus, & vicinas partes facilè infecit, vnde vniuerſi ſcroti, ac penis oritur Gangræna, & ob doloris magnitudinem, febris, mors, vt proprio exemplo docuit Dodonæus *obſeruat.* 40. At, cùm ſalutis vnica B via eſt, ea licèt cum periculo tentanda, monente Magiſtro *lib.* 10. *meth. c.* 10. Idcircò Chirurgica manu aquam extrahere rationabilius omnibus viſum eſt: ne præ mora, humore mordaciori reddito, teſtis corrumpatur, vel vnà cum aqua, carnoſa hernia adueniat, & caro concreſcat. Quapropter Iunior eductionem aquæ cum ſcalpello propoſuit, munitus voto Pauli *lib.* 6. *c.* 62. §. *Nos ſcalpello ſcrotum à medio iuxta longitudinem vſque ad pubem ferè rectâ lineâ incidemus, &c.* quod priùs affirmauit Celſus *lib.* 7. *c.* 19. Curatio ſuſpecta. Hæc enim ſectio periculoſa, multis Gangræna inde mota, alijs mors, vt hiſtoria celebri confirmat interpres Holleri *ad c.* 62. *lib.* 1. *de morb. internis.* Secundus Setonem conſuluit, filo transfixo in ſcroto, quo immiſſo, & diu retento va- C cuatur aqua, vt Guido iubet. Siniſtrè ſuccedit ſæpè curatio hæc. Nam ex diutino dolore, confluentibus in decliuem partem ſuccis, mortificatio contingit. Tertius, Cauſtica medicamẽta, aut cauterium actuale ex Auro paratum approbauit, cuius ope clementer à parte humor educitur. At cùm ex horum vſu, pars ſuapte natura debilis eneruetur, Gangræna contingit, vt bis euenire cum morte notaui: nam hæc pars cùm ſit poſita in medio ſordium confluxu, fluxionibus valdè eſt obnoxia. Chirurgus ſenior præclara Gal. doctrina inſtructus Siphonem oſtendit, ſeu acum Canulatam Argenteam, intus canam, in cuſpide perforatam, qua immiſſa fœliciter, ab ſcroto & hydropicorum ventre omnis aqua tutò D emittitur. Et quoniam erubeſcimus, cùm ſine lege loquimur ex Iuſtin. *in authentica de trientib. & ſemiſſib. col.* 3. §. *Conſideremus*; ideò, inquit ipſe, Magiſtri non incelebris ſententiam eximiam recitabo, quæ ſcripta eſt *lib.* 14. *meth. c.* 13. *Nunc illud dixiſſe ſufficiet, quòd humor qui in hydrocelis viſitur, alienus à corporis ſubſtantia tota natura ſit, ſicut etiam, qua in Aſcitis hydropibus continetur aqua. Quarum certè vacuationem vel medicamentis qua digerant, molimur, vel Chirurgia. In hydrocele quidem immiſſo Siphone, &c.* Aſſentiuntur omnes. In partem decliuem immiſſa eſt acus. Omnis aqua, librarum quinque pondere, ſemel extracta. Æger à tumore liber euaſit. Ne verò in ſimilem morbum relaberetur, eſt præſeruatus ex- E tenuante victu, vomitu aſſiduo, ſudorificis iterum ex Smilace exhibitis. Tabellis roborantibus, paratis ex Diamoſcho, Diacinnamomo, Diagalanga, Theriaca, Aromatico, Mithridatio, & Zingibere, quibus, & fonticulis excitatis in cruribus in parte externa, deriuationis cauſa, per quos ſeroſa humiditas purgabatur, quæ in teſtes confluebat, in poſterum nullum malum perſenſit. Si acus effigiem videre concupiſcis, eius figuram palàm fecit Antonius Crucius Luſitanus *tract.* 2. *Chirurg. c.* 18. qui optimè ſimul, & doctè de hac curatione ſcripſit idiomate ſuo. Legendus etiam Malachias Geiger *lib. de Kelegraphia, cap.* 12. qui nuperrimè de hoc negotio ſcitè diſſeruit.

OBSERVATIO LXXXV.

De Vtero.

Sine vtero, vixit fœmina annis triginta.

FOminæ poſt caſum ab arbore altâ vterus extrà propendit pugni magnitudine. Et licèt plura præſidia, & manus Chirurgica præſtò eſſent, nunquam potuit intus reduci; cùm paulatim procidens ita promineret, vt accedente acuto inguinum dolore, mali Cydonei figuram in in infimâ prolapsâ parte repræſentaret. Hoc malum per plures durauit annos, excreto ſanguine grumoſo, cum ventris torminibus diris. Tandem vterus frigore ita obduruit, & liuidus eſt factus, cum mollitie ſummâ, & horribili fœtore, vt corruptionis manifeſtæ, & mortificationis futuræ argumenta præberet: Quare vocatis Chirurgis, vterum delapſum ferro extirpandum prædixi. Annuunt. Ipſum præcidunt, ne fortè in altiores partes ſerperet corruptio. Hoc opere celebrato ipſa à tanto malo eſt facta immunis. Hæc cùm eſſet 22. annorum, loco menſtrui vſque ad 40. annum per vulvæ locum excernebat ſanguinem grumoſum, & multum. Rem veneream exercebat, ſed citra voluptatem vllam. Sana ſuperuixit vſque ad annos 52. res domeſticas commodiſſimè exercens. Tandem Cholerâ acutiſſimâ prehenſa è vita diſceſſit.

OBSERVATIO LXXXVI.

De vteri tumore.

Medici ignorantiâ, fœmina emortua.

REctè quidem à Gal. inculcatum *lib. 9. meth. c. 6. & 5. de ſanit. tuend. 51. malum Medicum omnes eodem Calopodio calceare, quùm præſcribat ægrotis auxilia, perinde ac illi qui aleam iaciunt*, vt facere ipſe prædixit *lib. 1. epid. ſect. 5. com. 50.* His artibus instructus quidam Pſeudomedicus pauperculam curauit intenſo vteri dolore laborantem, cum interno ardore intolerabili coniuncto. D Medenti apparuit ſpongioſa caro Amygdalæ magnitudine, quæ vterum in tumorem tantiſper eleuabat. Illam corrodere volens citra totius prouidentiam vllam, oleo Vitrioli pertractauit; ſed cùm nullum fructum ægra perſentiret, forcipe carnem violenter reſecuit. Poſt ſectionem tanta Hæmorrhagia ſequuta, vt exhauſtis viribus, licet ad compeſcendum ſanguinis fluxum plura machinarentur auxilia, reſoluta è vitâ diſceſſerit. At in hunc nebulonem, ſcomma volgò dictum benè quadrare poterat, prolatum à Galen. *lib. 2. ad Glauc. cap. 5. Morbus curatus eſt, ſed æger periit.* Sed hos procaces homines, naturæ potiùs infenſos hoſtes, & lethiferos E Cerberos cum ſuâ inſcitiâ relinquamus, immò in vincula coniiciamus, quâ pœna eſſe puniendos hos Agyrtas inter omnes tradit Rodericus à Caſtro vir vndequaque doctiſſimus *lib. 3. de medic. politic. c. 53.* Quorum Pſeudochymicorum leoninos mores, contra fumiuendulum, ac infidum præſtigiatorem, depinxit graphicè eruditiſſimus Benedictus à Caſtro Hamburgenſis, eius filius, ſcientiſſimus Medicus *in ſuo flagello calumniantium, ferè per totum.*

OBSERVATIO LXXXVII.

Vteri Scirrho Gallico, Syrupus egregius.

SCirrhoſo Gallico tumore in labio vteri vexabatur trigenaria ſatis robuſta & fortis, qui ad oui magnitudinem deueniens, dolore, & ardore perA cepto illam miſerè noctu præſertim excruciabat. Tumor nec ſudorificis ex Smilace aſperâ, Mercurialibúſve Vnguentis, aut Topicis diſcuti potuit. Hæc, obſeruatâ Diætâ, hoc ſolùm ſyrupo eſt curata. Syrupum aſſumpſit 30. dierum ſpatio, quantitate vnciarum quinque, poſt eius potum manè & veſperi ſe lentè exercebat, & ſtragulis in lecto cooperta per duas horas, per aluum, & vomitum excernebat mucoſa, & nigra.

℞. Ligni Indi, Smilacis aſperæ, an. ℥ iiij. Radic. Chin. Saſſafras, an. ℥ j. Cortic. Ligni Indi, ℥ ß.

Infundantur per ſpatium 20. horar. in ℔ xij. aq. B Borrag. ſuper cineres calidos, & bulliant ad tertiæ partis conſumptionem. Colaturæ adde.

Cortic. Ellebor. nigri, Turbith, an. ʒ ij. Hermodactylor. ℥ j. Fol. Sen. Sem. Cartham. ℥ ß. Epithymi, Polypodij, an. ʒ v. Agarici Trochiſcat. ʒ iij. Rhabarbar. ℥ ij. Mechoacæ, ʒ ij ß Flor. Violar. Flor. Borrag. Flor. Napha, an. p. ij. Cardui Benedict. M. j. Radic. Scorzoner. Radic. Angelic. an. M. ß. Santalor. omnium, an. ʒ j.

Macerentur per ſpatium decem horarum, bulliant deinde ad tertias, colentur expreſſione forti, infunde per noctem.

Scammon. elect. ʒ ß. Stybij præparat. gr. xij.

Cola iterum, & adde.

C *Syrup. fumar. maioris, ℥ viij. Syrup. de Sen. ℥ v. Syrup. de Epithym. ℥ iiij. Syrup. de Polypodio ℥ ij.*

Cum Saccharo, quod ſufficit, fiat ſyrupus longus, aromatizatus cum ʒ j. pulueris Diamoſchi, & ʒ ß. pulueris Aromatici. De Scirrhoſo vteri tumore eloquenter diſceptat Valleriola, *lib. 5. enarrat. 6.*

OBSERVATIO LXXXVIII.

Vterinus ſcirrhoſus tumor miræ magnitudinis, Chalybis vario vſu, emollitur.

INter præſidia præcipua, quæ ad emolliendum ſcirrhum, priſcorum & iuniorum ſagacitas adinuenit, vt ex multorum mente Monardus retulit *tract. de ferro*, Chalybs eſt, cuius vſu lapidoſas duD rities promptè liquari vidimus. Fœmina quædam ex menſtrui retentione malè habens, in vteri regione tormina perſenſit, pro quibus leniendis Pharmaco vſa eſt, ſed eius ope non ita leuata, vt aliquando ſæuis cruciatibus non recrudeſceret malum. Eo tempore apparuit in Pubis regione tumor aliqualiter durus, & indolens, qui ab oui magnitudine incipiens, ita quinquennio excreuit, vt cucurbitam rotundam magnam repræſentaret, in cuius profundo, tactu murmur percipiebatur. Res deinde oſtendit in vtero citra Hepatis noxam, aceruatam etiam flatuum copiam multam. Color, habitus corporis, operationum omnium integritas, venæ laudabili E ſanguine diſtentæ ſatis probabant, viſcera minimè eſſe læſa, ſed à ſolo vtero hæc omnia originem ducere. Expurgatum corpus ſæpiſſimè. Sudorifica adhibita. Balnea naturalia adminiſtrata. Omnia hæc etſi vtilia, nullam commoditatem attulere. Sicut nec fotus, Vnguenta, & Cataplaſmata varia. Tandem ſolo Chalybis vſu per duos menſes exhibiti, omnino reſolutus eſt tumor. Alternis diebus Syrupum de Chalybe exhibui, cuius deſcriptionem pete infrà lib. 3. obſ. 12. Aliquando Conſeruam Eryngij cum Chalybis puluere obtuli. Aquam, Vinum, aut quemlibet potum priùs decoctum Eupatorio & Cinnamomo, chalybeabat. Panem cum aqua Chalibeatâ ſobigebat. Demum aqua omnis candenti Chalybe priùs erat ferrata, in quâ alimenta, aut carnes incoquebat. Reſoluto tumore, & euacuato ſyrupi beneficio multo lento humore, cum Ichoroſi humoris, & flatuum copia multâ, meliùs habuit.

De

De præſeruatione bienniò potu Chalybéato vſa eſt, fonticuli cruribus affixi, viſceta Theriacâ roborata. Tanta eſt ferri, & Chalybis ad abſumendos duros rumores efficacia, cuius vi animalia apud fabros ferrarios educata, exiguos lienes habent, auctore Celſo *lib.9. c.4.* quod ita eſſe eleganti hiſtoria comprobat Beniuenius *de Abditis, c.* 105. Pulchra de medicamentorum Chalybéatorum vario parandi modo, vide præter Mercatum *lib. 2. de morb. mulier. 6.* apud Iul. Cæſ. Claudinum *in appendice lib. 2. de ingreſſu Medic. ad infirmos.*

OBSERVATIO LXXXIX.

Pſeudohydrops vteri in grauidis pronatus, profunda ſcarificatione, curatur.

VIdi quoquies exemplum mirabile in grauidis octimeſtribus, & nonimeſtribus. Hæ omnes quum crura tumida, & aquoſo humore plena haberent, & œdematoſa: labia vteri ſimili inflatione ab ipſo crudo, aquoſóque ſanguine pronata in tam grandem molem increuêre, & ex vtraque parte ſpongiæ modo ita prominebant, vt vteri Hydropem repræſentarent. Conſulti Medici, ad diuertendum, ſanguinem è brachio mittendum imperant; adſtantes renuunt, me vocant, qoi ne pars præ copia mucoſi humoris obruta ſuffocatetur, ſcalpello ſcarificandam totam profundè prædixi. Facta ſcarificatiune, tanta humoris aquoſi copia vacuata eſt, vt intra vnius horæ ſpatium, tota detumeſceret pars, & in ſuum ſtatum naturalem rediret, & citra aborſum, (hunc enim alij ex ſcarificatione certò præſagierant) ita leuatæ ſunt, vt fœtum vſque ad maturum tempus reſeruarint.

OBSERVATIO XC.

Tumore vteri flatuoſo fœmina laborans, pluribus fruſtra tentatis auxiliis, ſponte liberatur.

PRinceps Medicorum Aëtius memorabilem protulit ſententiam, *Tetrab. 1. ſerm. 2. c. 10. in fin.* dum ſic air: *Proinde operæpretium eſſe noſſe, quòd multi ſic ægrotantes, in tempore curationis nihil commodi percepêrunt, dimiſſa verò curatione reſtituti ſunt, natura ante curationem prævalente contra morbos debiles ex medela factos. Quapropter naturæ remiſſionem dare oportet. videtur enim vna cum curationibus affligi, in quiete verò inualeſcere, & ſuperare morbos iam antea attenuatos, &c.* Hoc monuit præſtantiſſimo elogio Hipp. *lib. 6. Epid. ſect. 2. text. 26.* dicens: *Per adiectionem contraria adhibere, & interquieſcere:* nam, vt grauiſſimus auctor Valleſius dicebat in com. *periculoſius eſt incidere in Medicum, qui neſciat quieſcere, quàm qui neſciat contraria adhibere: nam qui neſcit quieſcere, neſcit occaſiones contraria adhibendi. Qui neſcit contrà adhibere, tamen ſi prudens eſt, ſcit quieſcere: atque ſi prodeſſe non poteſt, tamen non obeſſe.* Hæc ſalubria artis præcepta ignorans quidam Medicus, toto anno fœminam medicamentis exagitauit ſine intermiſſione, & quod peius eſt, citra vtilitatem vllam. Hæc vteri dolore ex interuallis quatiebatur immaniter, qui ſenſim ceſſabat, excitato in læuo vteri labio, flatuoſo tumore, aliquando ita magno, vt mali Cydonei magnitudinem ſuperaret, duro & inſenſili, vt Scirrhum diceres: quem non fuiſſe reſolutionis breuitas comprobabat manifeſtè, tota enim moles cùm ex flatu craſſo eſſet ſuborta, duarum horarum ſpatio, excreto crepitu, euaneſcebat. Hæc iuuenis erat, & viri conſortio vtebatur, menſtrua ſuo tempore reſpondebant, partes naturales benè diſpoſitæ, facies roſeo colore ſuffuſa. Ab vteri frigida intemperie vitium emanabat, ex qua nebuloſus flatus elatus tumorem concitabat. Viſcera roborata. Exquiſitiſſimè expurgatum totum corpus. Vterus à pituitoſis humoribus abſterſos vacuantium vſu. Sudorifica ex Ebeno imperata. Applicita Balnea naturalia, & alia præſidia, affixis in cruribus fontanellis, & obſeruâto regimine celebrata. Contumax affectus ob habitualem vteri intemperiem nullis auxiliis ſuccubuit, quæ cùm verno tempore eſſent adminiſtrata, collega meus, iterum ardente Sirio eſſe reiteranda ſibi perſuaſit. Ego contrarium ſenſi: quoniam vbi remediorum iteratio naturam exagitat, ac perturbat, tunc ea mente Aëtij quieſcere oportet cum vtilitate ſummâ. Sic monebat Hippocr. *libro de locis in homine*, dicens: *Interdum nullo vti medicamento, optimum medicamentum eſt, &c.* Sic factum. Illa à remediis abſtinuit, & poſt tres menſes nullum vnquam malum perſenſit, naturæ ſolùm beneficio adiuta.

OBSERVATIO XCI.

De Nympha.

Nymphotomia.

QVando caro in vteri orificio progignitur, lædens coïtum, & impediens ingreſſum, & egreſſum ſeminis, priſci Caudam, ſeu caudatam ægritudinem nuncuparunt, quoniam caro hæc ab vteri ore ita propagatur, vt muliebre pudendum repleat, & foràs caudæ modo promineat, & virile membrum mentiatur, vt notat Paulus *lib. 6. cap. 70.* & inter omnes firmant Adrianus Spigelius *lib. 8. de fabric. corp. human. cap.* 18. Gaſpar Bauhinus *lib. 1. Theatri Anatomic. cap.* 40. & alij. Horribilis affectio eſt, & odioſa: nam concubitum, & conceptionem impedit. Hac moleſtiſſima ægritudine erat affecta, illuſtriſſima & honeſtiſſima virgo, quæ obortis lachrymis ſæpè apud me conqueſta eſt, vt illam à tanta anguſtia liberarem. Nam ſolo veſtium contactu, quidpiam in ore vteri mentulæ inſtar multoties inflari, turgere, atque erigi ſentiebat, & laceſſita, venereíſque imaginationibus illaqueata, ad Venerem irritari cogebatur. Tanto malo obſita, quæ animam vel ſepties in die, cum libidinis conceptu, Deum grauiſſimè offendebat, & metu perculſa ne in grauiora damna laberetur, meam pro hoc fœdo vitio propulſando opem, dato priùs fidei & ſilentij iuramento, obnixè expoſtulat. Acceſſitis parentibus, & vocatis duobus Chirurgis peritis, vterum Dioptrâ explorauimus. Carunculam corrugatam inuenimus, ex Pubis oſſis regione pronatam, & per pudendi rimam, digiti dimidij indicis longitudine, & aliquali circa baſim craſſitie erumpentem, in cuius extremo quidpiam aderat glandi ſimile, præputij inſtar, tenuiſſimâ cute contectum, rugoſum, flaccidum & laxum, ſine meatu vllo, qui in viris excernendo ſemini eſt dicatus. Hanc carunculam, quùm ipſa erat veneris ſtimulis agitata, ita extuberare faſſa eſt, vt extra rimam penis inſtar penderet. Quare ab Arabibus dicitur *pudendum muliebre*, & ab Auic. 21. *3. tract. 4. cap.* 23. virga vocatur. Curationem à venæ ſectione orſi ſumus, quùm illa iuuencula eſſet, & bono corporis habitu prædita. Purgatum multoties corpus. Poſtquam ritè menſtrua fluxerant, quo tempore, titillato vtero ob ſanguinis calidiſſimi ardorem, pruritum ſentiebat, & caro nimiùm excreſcebat, Chirurgus forcipe leniter, curioſéque carunculam apprehendens, nouaculâ radicitùs reſecuit. Vulnus adſtringentibus curatum, & ſarcoticis deinde, aptíſque lineamentis albo oui madefactis citra

notabilem Hæmorrhagiam fœliciter perſanatum. Ne verò in calidiſſima fœmina iterum à toto ad vterum confluerent excrementa, & ob naturæ luxuriantis robur caruncula renaſceretur, quater in anno vacuationem conſulo præuia phlebotomia, parcum victum inſtituo, fonticulum in crure affigo. His per annum celebratis, & à malo immunis, vtero locata rectiùs habuit. Solum ergò auxilium huius mali tunc in ſectione conſiſtit, ex mente Aëtij *tetrab. 4. ſerm. 4. cap. 103.*

OBSERVATIO XCII.

De Vteri pruritu.

Vteri pruritûs, curatio.

SVmmus Medicinæ dictator *lib. 3. aph. 31.* inter morbos ſeniles, pruritum connumerat: nam licèt hic affectus in iuuenibus mordacis humoris copiam aceruantibus, videatur eſſe peculiaris; tamen, vt doctè Galenus monuit *in com. ſenilis ætas prurigini eſt obnoxia, quoniam illæ, quæ pruritum operantur, ſuperfluitates, difficilem habent per cutem euacuationem. Rationabile ſiquidem exiſtit, & cutem in ipſis ex frigiditate denſari, & ſuperfluitates, plures ac craſſiores exiſtere, &c.* Licèt Auic. *7. 4. tract. 3. cap. 6.* Senes eſſe pruriginoſos arbitretur, quòd ob expultricis debilitatem nitroſos humores extra cutem nequeant expellere. Hoc ſymptomate vexabatur ſexagenaria, quod, præterquam quòd totum corporis ambitum, etiam vteri partem internam miserè oppreſſerat. Malum difficile, & quod citiſſimè ob vteri ſortem in Cacoëthica vlcera commigrat: nam vterus eſt vniuerſi corporis cloaca, & in decliui parte poſitus, vbi excrementa, quæ ea lege naturæ in fœminis redundant, & confluunt, cùm per menſtruas purgationes non excernantur, retenta putreſcunt, & inficiunt vterum labe dira: maximè cùm hæc iecur haberet igneum, ea cuius intemperie, ichoroſi, & ſalſi humoris copia in vterum confluebat. Hanc curaturus, ſanguinis miſſionem inſtituo, potiones refrigerantes propino, ab aduſtis humoribus corpus ſæpiùs expurgo. Serum lactis caprini exhibeo, Balneum miniſtro. His, vniuerſalis pruritus omnino conquieuit. Vteri verò ardor, dolor, phlogoſis, & prurigo ita increuit, vt timor eſſet, ne ex continua confricatione, dilacerata cute in vlceroſam diſpoſitionem commigraret affectus. Tunc ad aduſtos, & acres humores contemperandos, Priſſana vtor, ſyrupum ex ſero paratum offero, Caſſiæ fiſtularis interaneum liquorem præbeo, ſeco venam in talo, hirudines mariſcis affigo. Intra vterum iniiciò per Siphonem, lac, & lactis ſerum, cum Throchiſcis de Camphora, aut collyrio albo Rhaſis diſſolutum. Pudibundas partes decocto Maluarum, Violarum, & hordei tepido foueo. Iecur & Renes vnguentis refrigerantibus, & roborantibus attempero. Omnibus his etſi vtilibus celebratis malum non ſuccubuit; in mentem venit eximia doctrina Galeni *in lib. 2. prog. com. 23.* qua affirmat, *triplicem cauſam prorogationis morborum eſſe, aut propter aliquam partem curatu difficilem; aut propter humores crudos, & craſſos incoctóſque; aut propter aliquod commiſſum.* Quare cùm hæc obſeruaret ordinem in regimine, & crudorum bilioſorúmque humorum copia toties expurgantibus eſſet exhauſta, manifeſtum erat, ex parte curatu difficili, hoc eſt, vt interpretatur Chriſtophorus à Vega *in com.* à Iecoris, aut alicuius partis præſtantis calidâ intemperie emanare. Quapropter ſaluatellas in vtraque manu ferio, Apozematis vtor refrigerantibus, & aliis quæ lienem, Iecur, & vterum ab acrium humorum ſpurcitie liberare

A queunt. Tunc expurgantium medicamentorum peceſſus, humorem iſtum neceſſariò ex partium debilitate gignendum ad latera deriuare intendo, & ſic in vtroque femore in parte domeſtica ſex digitis infra vterum cauteria impono. Non pertranſierat menſis, quando vacuatis ichoribus virulentis à prurito omnino ſana euaſit. Quo præſidio ſæpè recordor hunc contumacem morbum perſanaſſe in ſalacibus fœminis, & virginibus, quæ pruritûs ſtimulis ita excruciabantur, & præ ſcalpendi partes pudibundas frequentia, adeò coëundi appetitu gliſcebant, vt ob motum & calorem, confluente acrium humorum copia ad partem, ipſæ ſemine turgentes, & inuerecundæ in furorem vterinum inciderent. De hoc affectu pul-
B chrè prædixit Carolus à Petra Alba, *lib. de noua medicina, cap. 13. de vteri pruritu.*

OBSERVATIO XCIII.

De Furore Vterino.

Vteri deliramenta, viri conſortia conquieſcunt.

HIppocrates Medicorum Semideus appellatus, *lib. de virginum morbis,* ſymptomata dira recenſens, quæ à fœdo ſpermate in vtero occluſo retento, prohibito difflari, atque in venenoſam naturam ob
C putredinem abeunte, in virginibus, quæ maturæ ſunt viro & nubiles, repullulare ſolent, ſic horum omnium medelam propoſuit *in fin. num. 4.* dum ſic dicit: *Ego verò iubeo vt virgines, quùm huiuſmodi patiuntur, quam citiſſimè viris cohabitent, &c.* Virguncula quædam, colore nigella, macilenta, garrula, iracunda, inquieta, ad venerem maximè procliuis, & quæ ſolùm de amoris illecebris loquebatur, frequenter loca pudoris, quorum attactu maximè gaudebat, ſcalpens, vbi vti ac prurire incipiebat, virorum amplexu exardeſcens, irrigari humectarique poſtulans, inexplebili coëundi deſiderio tenebatur. Quo cùm vti non liceret, ſubitò eam inuaſêre vomitus ingens, horror, Cardialgia, Cephalalgia, difficilis reſpiratio, cordis pulſus, ventriculi ſubuerſio, nauſea, proſtra-
D tus appetitus, timor, mœſtitia, febris, horribiles imaginationes, vteri retractiones, cordis compreſſio, animi deliquium, Epilepſia, formido, deſperatio, torpor, fatuitas, delirium, & alia quæ ex retento, & non vacuato ſemine ſcaturiunt ſymptomata formidanda, relata ab Aëtio *tetrab. 4. ſerm. 4. ca. 76.* Illud enim, eleuato ſpurciſſimo vapore, craſſo & humido, veneni præſentanei inſtar, ſuperas partes premit, lancinat, ferit, ex Gal. *lib. 6. de loc. cap. 5.* Hæc fuit occulta vis morbi, aut furoris ad interitum præcipitio cogentis, quam obſeruârunt Rhodiginus *a 3. antiq. 32.* Brodæus *lib. 5. miſcel. 27.* Poliænus *lib. 8. Stratagemat. 10.* & Venetorum doctiſſimus notauit Hermolaüs Barbarus *ad ca. 15. lib. 36. Pliny.* Demum hæc quùm per multos dies
E his malis eſſet dilacerata, tandem ſubridens ad mentem redibat. Affines me vocant. Cùm origo mali eſſet certa, ad minuendum ſemen me accinxi. Refrigeraui Iecur tenui & humectante victu, ſanguinem ex gibbero, & talo emiſi. Leniter expurgaui. Enemata frigida indidi. Balneum applicui. Serum lactis exhibui. Semen minuentia præſcripſi, & vt ſpiraret vterus, cruribus fonticulos iuſſi, à veneris confabulationibus abſtineret, commonui. Hæc etſi proficua, profuêre nihil. Nam poſt peractam præſeruationem, in eadem mala reincidit, & quod peius eſt, in puteum ſeſe præcipitare cogitabat. Nec mireris: hæc enim omnia naturali mulierum, & præſertim virginum tribuuntur affectioni; ob ſemen enim retentum, cor viciniorâque loca, tetro & nebuloſo halitu

Digitized by Google

halitu occupantur: maximè in iis quæ ſalaciores ſunt, A in venerem pronæ, feruidæ, magiſque auidæ explendæ voluptatis; de quarum numero cùm hæc eſſet, nullis vnquam auxiliis leuari potuit, donec moniti parentes, vt eam viro locarent; quod cùm facerent, huiuſmodi furorem, validus & neruoſus coïtus ſedauit: nupſit enim cum iuuene robuſto, atque officio connubiali ſtrennè perfungente, cui tanquam ſanguiſugi adhærens, conuenientem adepta medicinam, effloruit, reuixit, & roſeo nitidóque colore perfuſa, priſtinæ ſanitati fuit reſtituta. De his auertendis damnis quæ ex retento ſemine oriuntur, legendus Martinus Panſa *lib. de proroganda vita, c.* 47.

OBSERVATIO XCIV. B

De vteri ſtrangulatu.

Vteri ſuffocatio ex retento ſemine, eo excreto curatur.

QVi vterum motu locali ad ſuperas partes, & Diaphragma (potiſſimum reſpirationis organum) moueri poſſe exiſtimat, is ſuam in anatome fatetur inſcitiam, & Galeni, priſcorúmque edictis maximè repugnat. Clamitent quidquid velint Fernel. *lib. 6. de part. morb.* 16. Euſtach. *lib. 2. Praxis* 51. Laurent. 7. *de re Anatomic.* 9. Augen. *tom.* 1. *Epiſt. lib.* 12. *Epiſt. vlt.* Hos capit vehementer Gal. *lib. 6. de loc. c.* 5. C anatomica demonſtratione ſuffultus. Nam ſi diſſecta muliere, vterum violenter manu, immò ferreis vinculis ſurſum ad ventriculum trahas, ad os ventriculi eum ducere, quin ligamenta dirumpantur, vix poteris; tantum abeſt, vt ſuopte impetu, ad ſeptum tranſuerſum ferri poſſe, ſit credendum. Hanc affectionem ex retento ſemine, in viduis, ſalacibúſq; fœminis oriri, celebri cuiuſdam viduæ hiſtoria Gal. *eo loco* confirmat, quæ cùm eſſet vteri ſuffocatione correpta, excreto ſemine, conualuit. Ex eadem cauſa illam patiebatur virginella, quæ ex interuallis paroxyſmo ita conuellebatur, vt accedente difficili reſpiratione, tota conuulſa, ſine ſenſu vllo, ocolis diſtortis, nimio dentium fragore præcedente, cum lingua tremula, animã D efflare videretur. Cui, cùm plurima auxilia, quæ frequenter in hac acceſſione vtilia ſunt, non iuuarent, peſſaria ex Cyclamino, Cæpis, Allis, cum felle Taurino confecta vtero applicanda curo, ex quorum admotione, titillatione, & feruore quodam in vtero concitato, copioſum ſemen excernens, ab acceſſione ſæua ſuperſtes remanſit. Num autem ex hac occaſione, liceat Medico timenti Deum, ſopitis pariter cunctis ſenſibus, & vna abolita reſpiratione in fœminis quaſi animã agentibus, ſeu in maximo vitæ periculo, conſtitutis, veneficum illud ſemen, foràs ab vtero, titillationibus, & frictionibus partium obſcœnarum elidere, diſſerunt eloquenter Raphael Mox. *lib. 2. de curandis morb. mulieb.* 17. & Carter. *diſp.* 69. *ad lib.* 6. E *de loc. affect. Galen.* Videnda in hanc rem eruditiſſima Apologia tertia Doct. Didac. Morani Luſit. Medici eximij, in qua *de Epilepſia Hyſterica* egit luculenter.

OBSERVATIO XCV.

De vteri procidentia.

Vterus prolapſus, miro artificio ad ſuum locum reductus.

GLorioſus Auenzoar, (quem mirabilem appellat Auerroës *lib. 4. collig. cap.* 40.) *lib. 2. Theiſir, tract. 5. cap.* 4. De diſlocatione matricis, ſic inquit: *In principio autem quando apparet hæc ægritudo, Medicus*

A *eam leuiter poteris curare, & reducitur omnibus iſtis modis, videlicet manu ſi vis, & ſi non, fac eam ſupinam iacere, & fac quòd aliquis ſedeat ſuper pectus ſuum, & alius ſuper crura, & fac eam terrere ponendo circa pedes eius aliqua reptilia, ſicut ſunt Mures, & Lacertæ, aut Ranæ, vel his ſimilia, ex quibus multum terreſiat, & velit fugere trahendo pedes, & crura ad ſe, & inde omnia membra, & corpus totum ſimul contrahantur, & hac de cauſa matrix intus redibit ad locum ſuum, &c.* Hunc locum legenti occurrit ad manum liber Andréæ Alcacaris Chirurgi præſtantiſſimi, *in cuius c. 4. lib. 4. de vulneribus veneris inferioris*; inueni celebrem hiſtoriam mulieris, quæ per biennium, vterum à propria ſede tractum, foriſque pendentem habebat, B vſque adeò vt vlceroſa excoriatione afficeretur. Auenzoar docuit Alcacarem. Hic, mihi ad hanc curationem calcaria adhibuit: cùm enim accederem ad fœminam, quæ ab anno & dimidio vterum prolapſum habebat, cum duritie ſumma, difficile videbatur ob tenſionem poſſe ad ſuum locum reduci: maximè cùm dicat Auenzoar, in principio hoc opus celebrandum eſſe, quum adhuc vterus non contraxit callum. Multa ſum præſidia pro hoc morbo curando machinatus, Inſeſſiones adſtringentes, Peſſaria, Emplaſtra, Confectiones. Tandem laborioſè luctatus, nihil profeci. Ad hoc præſidium accedo. Suppono mulieris cruribus mures filo alligatos; quibus poſitis, & per femora vagantibus, fœminæ C metus ingens incutitur, & repentè (mirabile viſu) vterus in propriam ſedem reducitur. Hoc facto, Emplaſtro contra rupturam, vteri regioni, & inguinibus appoſito, à malo in poſterum tuta remanſit.

OBSERVATIO XCVI.

De Vteri vlceribus.

Electuarium, vlceribus vteri Cacoëthicis præſtantiſſimum.

COrrodi, exulcerarique vterum, ob acres, virulentos, mordaces humores, nouum non eſt. Hi D enim aliquando in vtero velut in ſentina retenti, ita ferinam induunt naturam, vt cancroſa vlcera, committant, quæ cùm in humidiori, ſordidiorique loco conſiſtant, & vteri reconditas ſedes occupent, difficilem deinceps obtinent curandi viam: immò immedicabili ſequutâ Hæmorrhagiâ, iugi, puſillâque febri accedẽte, iugulant. Dum ſordidum vlcus curarem in fœminâ quadam, quod ſudorificis exhibitis ex Smilace non inccubuit, hoc Electuario fuit debellatum, quod præterquam quòd humiditatẽ abſumit, etiam humoris deleteriam vim coërcet, & infrænat, quo, matutino tempore aſſumpto, quantitate vnciæ vnius, & ſuperbibito decocto Smilacis, omnino curata eſt fœmina: nam mouebatur aluus, ciebatur ſudor.

E ℞. *Conſerua Roſar. Violar. Borrag. Bugloſſ. an.* ℥ ij. *Mithridat.* ℥ ij. *Confect. Hyacinthor.* ℥ ß. *Puln. Diarrhod. Abbat. Puln. trium Santalor. an.* ʒ. ij. *Margaritar. præparat.* ʒ j. ß. *Raſura Eboris.* ʒ ß. *Theriac.* ℥ iij. *Smilacis aſper.* ℥ iiij. *Radic. Chin.* ℥ j. ß. *Fol. Sen.* ℥ ß. *Polypod. Hermodactylor. an.* ʒ ij. *Mechoac.* ʒ j. ß. *Epithym.* ʒ ß. *Turbith.* ʒ ij. ß.

Pulueriſanda pulueriſentur, & cum ℥ iiij. Syrup. Fumar. maior, & Saccharo fiat Electuarium.

OBSERVATIO XCVII.

Vteri doloſis vlceribus, aqua Theriacalis eximia.

FOeminam inuiſebamus tres Medici diu in lecto decumbentem, quæ oſſis ſacri dolore miſerrimè

 oppreſſa,

Digitized by Google

oppreſſa, cum fluxu purulento, & fœtido, de ardore interno querebatur. Nos, licèt in ea nulla Gallicæ luis eſſet ſuſpicio, eodem modo eſſe tractandam, ac ſi eſſet morbo Gallico infecta, vnanimiter aſſeruimus. Et ſic ſudores ex Smilace, priùs corpore benè expurgato, exhibuimus. Sed cùm poſt decem dies, in quibus ſudores commouimus, febris acuta ſuperueniret cum intenſa ſiti coniuncta, à ſudorificis abſtinentes, ardorem internum temperauimus, vena ſecta, ptiſſana, refrigerantibus ſyrupis, lactis ſero. His refocillata, humectantique victu renutrita, hac aqua 20. dierum ſpatio diluculo exhibita, quantitate vnciarum trium, prouocato clementer ſudore, ſanata eſt: nam nimia vteri humiditas ut abſumpta, abſterſum, & conſolidatum vlcus.

℞. Ligni Indici, ℔ ß. Radic. Chin. ℥ iiij. Elect. de Gemmis, Lætificantis Raſis, an ℥ ß. Theriac. Mithridat. an. ʒ iiij. Confect. Alcherm. Confect. Hyacinth. an. ℥ j. ß. Vini odoriferi, ℔ j. Aqua ex florib. Arantior. ℔ ß. Aq. Roſar. Mellis, an. ℔ iij. Aquar. fumar. Cichor. Borrag. an. ℔ iij.

Macerentur per noctem, deinde diſtillentur per balneum Mariæ.

OBSERVATIO XCVIII.

De vteri profluuio.

Tabes ex fluxu muliebri ſuborta, Ebeno curata.

DIuiniſſimus Galenus *lib. 1. de humorib. com. 12.* in Medicos Romanos inuehitur, ſic dicens: *Quo in loco par eſt attendere commune Medicorum erratum. quod in plurimis affectionibus plerumque committitur: nam quod ſuperuacaneum eſt, euacuant illi quidem, ſed tamen ne ei quod euacuatum ſit, quid perſimile gignatur, nullo modo ſibi curandum proponunt, &c.* Hunc prauum curandi modum ſequuti ſunt duo, etſi celebres Medici in curatione cuiuſdam fœminæ, muliebri profluuio albo & pituitoſo laborante, quam cùm diu, & importunè, vario expurgantium medicamentorum vſu pertractaſſent, nec viſcera interna, frigida intemperie affecta, vnde fluxus oriebatur, roborarent, ne in poſterum ſimilis humor regeneraretur; ipſam hac de cauſa in tabem, & extenuationem maximam, ob copiam ſpiritus exhauſtam deduxerunt. Deinde ob maciem, & febrim, lactis potum conſulunt. At cùm ipſa flatu abundaret, tumidum haberet ventrem, faciem ſubturgidam, Cephalcâ ex interuallis quateretur immaniter, & partes naturales obſtructionibus eſſent occupatæ, ab eius vſu abſtinere iuſſi. Ipſam ergò victu refocillo, humorem aquoſum ſenſim expurgo per vrinam, ad normam Galeni *lib. de præcognit. ad Poſthum. cap.* 8. Hiſtoriam celebrem illuſtris Romanæ referentis, quam ſe hoc modo perſanaſſe gloriatur. Obſtructiones leuiter aperio. Internas partes roboro Electuariis exhibitis. Potus paucitatem impero. Aquam incoquo Eupatorio, & Chinæ Radice. Vinum pitiſſet iubeo. Craſſiore ergo parte per vrinam excreta, tenuiorem humoris portionem per cutem diſcutere tento. Id fecit Galenus frictione ex melle multùm toſto celebrata: cùm enim mel ſit exiccantis facultatis, coctioneque aridius factum, maiorem exiccandi facultatem acquirat, abſtergit, & diſcutit vehementiùs. Frictiones ſuppleuimus ſudorificis ex Ebeno paratis; hoc enim auxilium non ſolùm diſcutit humorem per inſenſilem tranſpirationem, ſed roborat, & obſtructiones aufert. His exhibitis venter detumuit, minutus eſt fluxus, euanuit febris ex obſtructione ſuborta, & ipſa pinguiuſcula facta, ſana euaſit. Ne verò ex partium debilitate iterum recrudeſceret malum, exiccante victu, potu continuo ex decocto radicis Chinæ parato, fonticulo cruri affixo, roborantibus tabellis, eſt præſeruata.

OBSERVATIO XCIX.

De Vteri dolore.

Vteri dolori curando, ſyrupus laudatiſſimus.

AB Aceti vſu, neruoſas partes, & præſertim vterum neruoſum ex Galen. *6. epid. ſect. 1. com. 2.* & fibroſum ex ipſo *lib. 6. de vſu part.* 5. lædi impensè, celebri elogio dictauit Hippocrat. *lib. 3. acut. ſent.* 39. dum ſic dicit: *Mulieribus autem longè magis, quàm viris aduerſatur Acetum; nam vterum dolore afficit, &c.* Et licèt ventriculus ſit magis neruoſus, quàm vterus, ab aceti vſu non ita læditur, inquit rectiſſimè Auenzoar *lib. 2. Theizir, tract. 5. cap.* 1. quoniam ob conſuetudinem callum contraxit, & magis carnoſus eſt, in quo præcipuè ex lege naturæ adſunt humores craſſi, qui acrimoniam aceti infrænant, & retundunt. Quare fœmina quædam frigidi ventriculi, acetario ex herbis frigidis, & aceto parato ſatiata, lethales poſt duas horas ſolùm ſuper pubem dolores perſenſit. Curatio ad modum Colicæ flatuoſæ inſtituta, quâ cùm perſeuetaret triduò, nihil eſt leuata. At cùm carminantibus clyſmis, excreto flatu, aliquam ſentiret opem, hoc ſyrupo, quo, quantitate vnciarum quatuor, diluculò exhibito, decem diebus vſa, prouocata aluo, & flatibus per aluum excretis, ſanata eſt.

℞. Hyſſopi, Calamenth. Origani, an. M. j. Flor. Chamæmel. & Aneth. an. p. ß. Flor. Anthos, Meliſſ. Bugloſſ. an. p. j. Paſſular. ℥ j. ß. Sem. Aniſ. Fœnicul. Ameos, & Carui, an. ʒ iij. Medul. Caſſiæ. Semin. Cnici, an. ℥ ß. Polypodij, Epithym. an. ℥ ß. Cinnamom. ʒ ß. Aloë, ℈ ß. Acori, ℈ j. Flor. Sulphur. ʒ j. Radic. Chinæ ℥ ij.

Coque in ℔ vj vini generoſi antiqui ad conſumptionem tertiæ partis, in fine autem coctionis, dum vinum adhuc feruet, adiicito

Fol. Sen. ℥ ij. Agarici Trochiſcati, ℥ ß.

Macerentur per diem & noctem, cola, & cum Sacchar. & mellis ſufficienti quantitate, fiat ſecund. art. ſyrupus longus. Si aluus multùm reſponderit, propinetur alternis diebus.

OBSERVATIO C.

De Menſtruis.

Menſes per Gingiuas manantes.

MEnſtruum ſanguinem erumpere ſæpè per oculos, os, nares, aures, vrinam, aluum, vberum Mamilas, digitos, auctorum teſtimonio ſancitum eſt. Nos per Gingiuas emanantem vidimus. Nam Iuuencula ætate 18. annorum, tempore inſtantis menſtrui, lumborum dolore cum ventris torminibus corripiebatur. Huic apparebant in ore vlcuſcula, caligabant oculi, & quatuor diebus in gingiuis intolerabilem pruritum ſentiebat. Ceſſantibus his, è gingiuis dentium inferiorum, riuuli ſanguinei, ſudoris inſtar biduò emanabant, & ſic ſeruato ordine per menſtruos circuitus, ſanguis per hanc partem lochiorum modo, quantitate librarum duarum fluebat. Finita vacuatione fœmina pancraticè viuebat. Medici, vt periculum ſuffocationis, quod ſanguinolenta illa materia in ore concreta, & ad Trachéam delata, ſubitò ſpirandi difficultate oblata facere poterat, euitent; timentes etiam ex confluxu humoris ad partes ſuperas, oris, thoracis, cerebrique

rebriſque inflammationes, naturam deorſum diuertere ſtudent, vinculis, ligaturis crurum dolorificis, Chalybis vſu, Saphenæ ſectione, Peſſariis, Purgationibus, Cauterio, conſortio viri, cuius ope, viis patentioribus factis, menſtrua per naturalem locum cieri poſſe ſperant, ſed his omnibus celebratis natura conſuetum ordinem haud mutauit vnquam. Hæc ſterilis ſemper remanſit.

OBSERVATIO CI.

Menſes per vmbilicum exeuntes.

AVdi celebre exemplum. Vocatus vt curarem fœminam ſuppreſſione menſtrui laborantem, cui nunquam menſtrua per naturalem locum erupe- rant. Hæc ſingulis menſibus aliarum mulierum ritu, ventris tormina, & aliqualem vmbilici dolorem perſentiebat. Deindè ſoluta placidè vmbilici vnitate, ſenſim manabat, per dies octo ſanguis ad libras tres. Ceſſante fluxu, viuebat alacriter, & ſi fortè ex minuta per eam partem purgatione, recurrebat morbus, venæ ſectio in talo præſidio erat.

OBSERVATIO CII.

Menſes per inguina erumpentes.

NAturæ doctæ, aut vt Auicen. verbis vtar, 16.3. *tract.5.cap.*1. factoris potentis, ſuperfluum ſanguinem excernentis, raram, admirandámque hiſtoriam in virgine quadam notaui. Hæc cùm ſucculenta eſſet, & plurimo, benéque cocto ſanguine turgeret, ætáſque ad menſtrúas purgationes adeſſet idonea, neque menſes profluerent, natura excrementitium ſanguinem per inguina expellere ſatagit, ſicque placidè, ac lentè, foraminibus paruis, & vix ſenſui conſpicuis apertis, quinque, ſex, & interdum ſeptem dierum ſpatio, ſanguis ex inguinibus continuò emanabat. In hac, vt ſanguis per vterum excurreret, plura ſunt celebrata auxilia, quæ ad extenuandos craſſos humores, & reſerandas vias à Medicis imperantur. Sed incaſſum omnia exequuntur: nam natura curſum ſuum non inuertit. Occludere foramina, cauterij & adſtringentium ope, dubitatum fuit: timentibus multis, ne fortè ſanguis in profundum reſtagnans dira mala pareret. At vincentibus aliis, cauterium inuſtum: quo facto cùm ſanguis exitum non haberet, ad altas partes regurgitans, acutam febrim excitauit, quæ ſaphenarum ſectioni ſuccubuit. At in poſterum, naturæ vi, quæ ſola eſt medicatrix, & vel per oſſis meditullium peccantem humorem excernit in animantis commodum, Gal. *com.* 7. *aph.*54. maximè ſi vires ſint valentes, 10. *meth.*4. reſeratis foraminibus, ſuo tempore, typicè per inguina per multos annos ſanguis profluxit.

OBSERVATIO CIII.

De Menſtruorum ſtillicidio.

Nimia hæmorrhagia vteri, Emplaſtrum excellens.

MEnſtruis largiùs fluentibus, morbi contingunt, dicebat Æſculapicæ familiæ Anteſignanus *lib.*5. *aphor.*57. eos recenſet Galenus 2. *de facult.natural.*8. nec mirum: nimiùm enim excurrens hæc vacuatio, exhauſta ſanguinis copia Hydropem creat. Cùm enim calor noſter in ſanguine perſeuerantiam habeat, dubium non eſt, quin ex ſuperflua eiectatis viuifici, cuius præſentia recreantur partes, vacuatione, A minuatur natiuus ignis, frigeſcat iecur, & intercidat ſanguificationis munus, excrementur vires, vitietur concoctio, inappetentia contingat, oriatur Syncope, accidat totius fœdus corporis color cum tabe coniunctus, cutis cum vitore albicet, molleſcat caro, crura vacillent, oculi tumeant, laxetur facies, & alia ſigna accidant relata ab Auic. 21. 3. *tract.* 3. *cap.*2. & Gal. *lib.*6. *de loc.cap.*5. Hæc omnia diu paſſa fuit fœmina quædam, cui ex virium debilitate, & tenuitate ſanguis, hic guttatim, & per longum tempus erumpebat per vterum. Cui cùm omnia celeberrima eſſent facta auxilia, quæ ad compeſcendum ſanguinis fluxum ab vtero, & roborandas vires ab auctoribus commendantur, & ex his nullum leuamen B ſentiret, ſolo hoc Emplaſtro, anticæ, & poſticæ parti vteri impoſito, ſanata eſt, quod inter cætera huic vſui præſidia eſt nulli ſecundum.

℞. *Olei Citonior. Olei Myrtillor. cum decocto radicis Biſtort. abluior. an.* ℥ iiij. *Ceræ Rubræ,* ℥ vij. *Sang. Dracon. Boli Armen. Acaciæ, Hypociſtbid. an.* ʒ j. *Cortic. Medianor. Caſtanear. Cortic. Arbor. glandium, Myrtillor. Sumach, Terræ Sigillat. Spodij, Roſar. Gallar. Cortic. Fabar. Vuar. Immaturar. Sorbor. Siccor. Meſpilor. Immaturor. Coral. Rubri, Maſtic. Radicis Biſtort. Radic. Chelidon. Fol. Pruni Syluestris, Trochiſcor. de Carabe, Cinereis Oſſium cruris Bouis, an.* ʒ j. *Ceruſæ,* ʒ ij. *Terebinth. lota cum ſucco Burſæ Paſtoris, quod ſit ſatis.*

Fiat Emplaſtrum, extende ſuper pellem arie- C tinam.

OBSERVATIO CIV.

De Menſtruorum ſuppreſſione:

Fæmina retentione menſtrui laborans, ſpretâ Phlebotomiâ, concuſſa Apoplexiâ emoritur.

QVantam vtilitatem menſtrua purgatio mulieribus adferat, oraculo quodam prædixit Hipp. *lib.*1. *Coacar. Prænotion. text.*158. ſic dicens: *Salutare eſt muliebria non cohiberi: nam inde eueniunt Epile-* D *pſia, quibuſdam longa profluuia ventris, & Hæmorrhoides,* &c. Firmat acutiſſimus Duretus *in com.* Repetit Gal. *lib.de ven.ſect.aduerſ.Eraſiſtratum cap.*5. & 6. & *lib.*6. *de loc.cap.*5. & alibi ſæpè. Hanc patiebatur fœmina quædam quadrata, robuſta, tumore & vaſorum diſtentione laborans, rubicunda, & venis prædita copioſo ſanguine plenis, quæ corporis grauitate ex menſtrui retenti ſuppreſſione laborans, me vocat. Saphenæ ſectionem conſulo. Illa hoc auxilium ſpernens, conſilio alterius Medici, Catapotia ex Aloë ter deuorat. Non pertranſierat dies, quando ſæuo lumborum dolore oppreſſa, ebulliente circa arteriam dorſi ſanguinis copia, Vertigo, Aphonia, Ignorantia omnium rerum, Stupor mentis, Obliuio, delirium E eam apprehendunt, & poſt duas horas Apoplexia, à qua, auxiliis adhibitis, vix releuari potuit.

OBSERVATIO CV.

Pano inguinis ex retento menſtruo ſuborto, ſaphena ſectio remedio eſt.

FVit mihi habita quæſtio cum Medico ignorante, ac ſuperbo (hæc enim vitia indelebilia ſunt apud Galenum *lib.*13. *meth.cap.*15.) qui cùm tumorem in inguine, quem Græci *Phyma*, Latiniores verò *Panum* appellant, tractaret, in fœminâ, cui menſtrua, ſatis non reſponderant, è gibbero venam eſſe ſecandam contendebat, ne fortè ſi ſaphena ſecaretur, accreſceret tumor deorſum humore vergente, inſcius,

non attendens, ex menſtruo retento hoc vitium poſſe oriri. Sic enim ait Galen. *lib. 6. de loc. cap. 5. Itaque ſi menſes ſupprimantur, & nullam Medicus mulieri vacuationem adhibeat, tumor aliquis in inguine interdum ex ritur, oſtendens nimirum aliquam ex internis partibus inflammatam eſſe, &c.* Hoc audito ipſe obmutuit, & ſecta vena in talo ſponte diſcuſſus eſt tumor. Dum hæc ſcriberem, in memoriam venit hiſtoria mulieris, in qua hac de cauſa tumor in inguine cum febre exortus eſt ſæuiente peſte, cúmque duo Medici, qui ex conducto à Senatu erant propoſiti ad faciendum examen, ad eam accederent, citra delectum, in domum ſalutis, curandis peſte correptis deſtinatam, adſportandam curarunt: non inuenti ſunt veſpillones qui eam deferrent, interim ipſa cùm rectè ſe haberet, & ſuorum munia obiret, maluit antequam Medicorum iuſſa capeſſeret, venæ ſectionis in talo beneficium experiri; quod auxilium ita contulit meo voto celebratum, vt reſoluto ex tempore tumore, cùm recens eſſet retentio menſtrua, omnimodam recuperauerit ſanitatem. Ecce Veſpillones ad eam accedunt, & ipſam in oſtio domus ſuæ lanam valenter carpentem cùm inuenirent, ridentes abiêre.

OBSERVATIO CVI.

Fluxus Hæmorrhoidalis, menſtrui retentioni ſuperueniens, bonus.

MAgiſtri non incelebris in ſuis Aphoriſticis commentariis, Cedro digniſſima ſententia eſt *lib. 5. aphor. 33.* quæ ſic ait: *Neque enim quòd ſola per nares vacuatio deficientibus menſtruis bona ſit, dixit, ſed ban ſimpliciter laudauit, non adiuncto quòd ſola: ſi quiſpiam igitur alteram qua fit per ſedem, dixerit ita affectis mulieribus vtilem eſſe, hoc non aduerſatur Aphoriſmo, &c.* Hoc priùs prædixerat Hippoc. *ſect. 3. Coac. ſentent. 11.* dum ſic ait: *Retentis menſtruis laborantes, Hæmorrhoides pati, bonum, &c.* Nam vacuatio hæc præſeruat illas à multis damnis, quibus ob retentionem menſtrui ſunt obnoxiæ. Venæ enim Hæmorrhoidales ob conſenſum cum vtero, ratione viciniæ, & communis trunci, ſanguinem, qui ad vteri vaſa non deſcendit, facilè ſuſcipiunt, ac per ſedem expurgant. Plures vidi in quibus Medici non audebant hirudinū ope ab his venis ſanguinem exhaurire, quòd putarent, ſuperis partibus vacuatis, inanitas venas ab inferis ſucturas, & ſic menſtrua cohiberi: nam experientia contrarium oſtendit. Illæ enim hac ipſa de cauſa pathematis melancholicis vexatæ, alus tentatis præſidiis, ſolùm his venis reſeratis, hirudinum ope, ſaneſcere potuerunt.

OBSERVATIO CVII.

Ad prouocanda menſtrua, peſſulus mirabilis.

LVſitanæ virgines ita luto obdurato, teſtíſque vaſorum fictilium edendis ſunt intentæ, vt nullum hoc dulcius pro continuo victu in deliciis habeant alimentum, & ita dentibus non minori appetitu fruſta colliſarum ollarum comminuunt, ac ſi panem b ſcoctum dulciarium, aut aliud ſuauiſſimum cibum manderent, & hac de cauſa frequenter in febrem albam, vteri obſtructionem, & menſtrui retentionem incidere ſunt ſolitæ. Noui quandam quæ grauiſſimè à matre obiurgata, de nocte, nemine aduertente, iuxta focum poſita, adeò ingentem luti rubri copiam eſitauit, vt manè cohibitā penè reſpitatione, inflato ventre in lecto iaceret. Huic, & aliis, præter totius prouidentiam, & Chalybeata medica-

A menta, peſſulus ex radice nucis iuglandis tenera, & benè apparata, redacta in peſſarij formam, intra vterum immiſſus, ſummo eſt auxilio. Nam feruore quodam intra vterum excitato acrimoniam concitat, & ardorem, ita vt poſt paucas horas, placidè, & ſine moleſtia vlla ſanguis per vterum ſtillet, quod auxilium, ad partum difficilem, fœtúmque mortuum extrahendum eſt etiam ſalutare valdè.

OBSERVATIO CVIII.

Carbonum vorax, ſuppreſſis per decennium menſtruis, integrè curatur.

B POſt ſex menſes, menſtruorum acciſionem, curationem recipere teſtatur Galenus 6. *epid. ſect. 3. com. 29.* quo loco affirmat ſe fœminam perſanaſſe, cui poſt octo menſes purgatio erat retenta. Et Hippoc. *lib. 5. epid. num. 5. in hiſtoria vxoris Gorgiæ*, quæ per annos quatuor menſes habuit retentos, *& lib. 4. epid. num. 21.* in exemplo cuiuſdam ancillæ, cui per ſeptennium ſuppreſſa fuit menſtrua purgatio, quas fuiſſe reſtitutas ibi confirmat. Nam fœminas quaſdam per triennium, quinquennium, ſeptennium menſtruis carentes curatas fuiſſe referunt Iacchinus *ad cap. 66. lib. 9. Rhaſ.* Alexander Traianus *lib. 1. de morb. Gallic. cap. 9.* quas poſtea concepiſſe, confirmant. Sed quid reſpondebimus Hipp. dicenti *lib. 1. de morb.*

C *muliebrib. num. 4. menſium retentionem vſque ad ſextum incurabilem eſſe?* Pete ſolutionem ab ingenuo Mercur. *lib. 4. de morb. mulier. cap. 1.* & Roratio *in 34. contradict. Hippoc.* Ego tantorum virorum illuſtribus ſententiis fretus, olim dum iuuenis eſſem in fœmina, quæ per decennium menſtruis omnino carebat, ea prouocaui. Hæc enim cùm eſſet in 35. anno conſtitutas, & antea illi ſatis reſponderent, Malacia laborans, ita carbonum eſu, velut ſelectiſſimo alimento delectabatur, vt nihil aliud dentibus comminueret, ac eſitaret niſi extinctos carbones. Hæc cum febri tenui, & liuido vultûs colore, patiebatur animi deliquium, Angorem, triſtitiam, difficilem anhelitum, & metum. Medici curaturi ſæpiùs talos ſecant, exhibent Cathartica, aperientia varia, ſerum lactis propinant; quibus, nec Chalybis conſerua conſaneſcere potuit. Hæc iam ferè Cachectica facta, vſa ſolùm

D conſerua Arthemiſiæ 30. dierum ſpatio, ſuperbibita aqua ſtillatitia Sabinæ, in qua per noctem Rhabarbarum madebat, priſtinæ ſanitati fuit reſtituta, & poſt duos menſes concepit: nam ante morbum iam quater pepererat.

OBSERVATIO CIX.

Ad prouocanda menſtrua, pilula vtiliſſima.

E ILluſtris quædam fœmina quùm poſt duos à partu menſes, vt vteri adſtrictionem compararet, rectè fluentibus ſuo tempore lochiis, peſſulum in os vteri immitteret, ex puluere nucis Cupreſſi, Balauſtiorum, Aluminis, malicorij, Boli Armeni, Sanguinis Draconis, Gallarum, radicis Conſolidæ maioris, Biſtortæ, Mirtæ, & aqua Plantaginis paratum, in tam diros inguinum dolores eſt redacta, vt reſtricta menſtrua purgatione, ſeptem dierum ſpatio vigil in lecto iaceret, color ex albo in liuidum mutatus, venter intumuit, acceſſit faſtidium, aluus reſtricta, adfuit febricula, tandem mœſtitiis oppreſſa, reſoluta viribus, animam efflare videbatur. Medici in principio quùm vires erant liberales, & ſanguinis reſtricti copia multa, totum in prouocanda menſtrua purgationis cardinem conſtituunt, in quem vſum vtuntur crurum frictionibus, ligaturis, vincu-lis,

Digitized by Google

lis, ſectione tali, cucurbitulis, hirudinibus ano affixis, peſſulis, lauacris, ſuffitu, & expurgantium vſu. Hæc ſolùm pilulis ex Chalybe, & puluere Calaminthæ cum ſyrupo de Arthemiſia paratis conualeſcere potuit, quarum drachmam in nouem globulos redactā diluculo cum exercitio aſſumebat. Hoc auxilio viginti diebus celebrato ægra ad ſanitatem tendit, vterus reddit penſum ſuum, febris euanuit, color roſeus adfuit, vires robuſtiores factæ, & concipiens, maturum ſuo tempore fœtum edidit in lucem.

OBSERVATIO CX.

De Pene virili.

Muſca per vrinam excreta.

ANimalia viua per penem excerni, vt Vermes, Cimices, nouum non eſt. Nos in viro Gonorrhœa fœda laborante, & vrinæ difficultate correpto, vidimus excretam per penem Muſcam, qua expulſa, à dolore, quo antea in radice penis immaniter premebatur, leuatus eſt. Hic poſtea Ebeni decocto, & vrinam prouocantibus, conualuit.

OBSERVATIO CXI.

Vir patiens menſtrua mulieris inſtar.

IMberbem, & toto corpore depilem cognoui, effœminatum, mulieris aut ſpadonis inſtar, cui à 20. vſque ad 45. annum menſtruæ purgationes per pudendum, ſtatis quibuſque menſibus, quatuor aut quinque dierum ſpatio in non parua copia emanabant, & ſi fortè non rectè fluebant, ſuperueniente cum torminibus lumborum dolore, vena ſecta in talo illi remedio erat. Hic nunquam nupſit, immò ex pleuritide occubuit, ex retento menſtruo ſuborta.

OBSERVATIO CXII.

Pudendum corroſum, vitâ ſuperſtite.

ELegantiſſimus Celſus *in præfat.* rarum morbum, & nouum deſcribit, cuiuſdam, qui ex naturalibus partibus carne prolapsâ, & arente, intra paucas horas expirauit, genus mali, atque remedium ignorantibus Medicis. Nos in quodam integra ſanitate fruente, & morbis minimè obnoxio, citra Gallicæ luis ſuſpicionem, pudendum totum corroſum vidimus intra duos dies; nam nigra puſtula ſtatim glandem occupauit cum ardore ſummo, ita vt totum penem ſerpendo arroderet. Hic, Chirurgi opera vſus, amputatione Veretri, & vſtione ſaluus remanſit, qui per paruum relictum foramen vrinam deinceps effundebat. Quid dubitandum? nonne humor innaſcitur in corpore ita deleterius, virulentus, ac
E mordax, vt in quamlibet partem labatur, illius ignem extinguat, & ſubiectam carnem depopuletur? Et ex multis exemplis vnum ſit ſatis apud Gal. *lib. 3. de vſu part. 5.* quo loco ſcribit: *peſtilentia ſæua putrefaciebat extremos pedes, prædo autem eos abſcindebat, vt ſine baculo ambulare non poſſent.*

OBSERVATIO CXIII.

De Priapiſmo.

Ad Colis palpitationem, pilula eximia.

PRiapiſmum à flatu craſſo, & nebuloſo in plurimis originem ducere, hiſtoriis confirmat Galenus *lib. 6. de loc. vlt. &* 14. *meth. cap. 7.* Ad hunc eua-
A cuandum, & reſoluendum multo tempore vſus erat generoſus quidam miles, colis palpitatione detentus, præſidiis multis: nam præter expurgantia varia, carminantia, ſudorifica, potum aquarum naturalium, & topica auxilia expertus, ſolo hoc auxilio, excreto multo flatu, & roboratis viſceribus, ſanatus eſt.

℞. *Aloës Succotrin.* ʒ j. *Sem. Aniſi, Ameos, Carui, Dauci, Fænicul. an.* ʒ ß. *Piperis Albi, Galang. Cinnamom. Zingiber. Caryophillor. Nucis Moſchat. an.* ℈ j. *Spica,* ʒ j. *Flor. Chamamel. Aneth. Melilot. Sambuci, Anthos, an.* ℈ j. *Calamenth. Origani, Saturaia, Pulegij, Baccar. Lauri, Cymini, Seſeleos, Radic. Chin. an.* ʒ
B ß. *Agalloch. elect.* ʒ j. *Diacymin. Diamoſch. Diatrion Pipereon, an.* ℈ ß. *Aromatic. Roſ. Diamarg. Calid. Diarrhodon Abbat. an.* ℈ ß. *Theriac. Mithridat. an.* ʒ j. *Rhapontic.* ʒ ß.

Pulueriſanda pulueriſentur tenuiſſimè, & excipiantur cum ſyrupo de corticibus Citri, melle Anthoſato, & Balſamo, & fiat Magdaleon, ex quo fiant Pilulæ ad modum Ciceris, & decorentur. Doſis ſit ʒ j. ſingulis noctibus, duabus horis poſt cœnam.

OBSERVATIO CXIV.

Ad Priapiſmum, præſidium celebre.

INdiæ Orientalis Protex illuſtriſſimus, Priapiſmo
C diu laborans, infinitis propemodum auxiliis vſus eſt, quæ viſcera roborarent, flatûs abſumerent, qui ab Hepatis frigida intemperie emanabant, cum copia humoris pituitoſi coniuncta. Ecce vno die de hoc infortunio cum eo loquutus, ſe habere aquam Stillatitiam Caryophyllorum Viridium, vitreis organis extractam enarrat, quæ ad conciliandam oris ſuauitatem, & coërcendos fœtentes halitus ab Indis commendabatur. Ea è vaſe extractâ, mira odoris fragrantia, me, & adſtantes recreauit. Tento auxilium, quod ad ventriculi, & vteri frigidos affectus, Aromatum ſcriptores ſummè collaudant. Mira ex eius potu, illi, ieiuno ventre, quantitate duarum vnciarum ebibito, per duos menſes, ſequuta vtilitas.
D Pudendum, quod vel centies in die arrigebatur cum tenſione ſumma, & illicò flaccidum, & rugoſum fiebat, excreto per ructus, & crepitus, flatu multo, firmius eſt redditum, facultates vigoroſiores factæ, ita vt ſe ſanum exclamaret. Si deſit hæc pretioſiſſima aqua, loco eius vtere ſtillatitia ex floribus viridis Cinnamomi, aut ex ipſo Cinnamomo viridi per diſtillationem extractâ, quam ex India Mercatores in varias mundi plagas conuehere ſolent.

OBSERVATIO CXV.

Veretri, cornu inſtar facti, curatio.

E ABhinc decem annis, ſi rectè recordor, inuiſi quinquagenarium, cui biennio penis ita riguerat cum duritie ingenti, vt cornu diceres. Hic omnia tentauerat auxilia; at nec vniuerſalibus, nec localibus, niſi Balneo huic artificiali ceſſit pertinax malum, quod partem tenſam emollit, flatus diſcutit nebuloſos, & craſſos, & mirè partem roborat. Primò Balneo emolliente vſus eſt.

℞. *Radic. Ariſtoloch. Radicis Iridis, Iari, an.* ℥ j. *Radic. Lilior. albor. Radic. Althaa, an.* ℥ ß. *Flor. Melilot. Chamamel. Sambuc. Violar. Aneth. Roriſmarin. an. p. j. Fol. Viol. Maluar. Althaa, Abſinth. Biſmalu. an. M. ß. Sem. Lin. Althaa, Fœnugrac. Aniſi, Aneth. an.* ℥ ß. *Cymin.* ʒ iij.

Fiat omnium decoctio cum duabus partibus aquæ, & tertia vini albi potentis. Hoc decocto calido, cùm bis

bis in die, manè, & ſerò ſemihoræ ſpatio ſpongia per menſem podendum foueret, penis rogoſior factus: vt verò ad naturalem ſtatum rediret, vltimis octo diebus decocto addidimus olei Lilior. albor. Aneth. Chamæmel. Amygdalin. an. ℥ iij. Deinde ad diſcutiendos flatûs hoc Balneo vſus, priſtinam conſequutus eſt ſanitatem, & poſtea præſeruationis cauſa, potus aquæ decoctæ Ebeno, & Smilace per annum, remedio fuit, cum exiccante Diæta, & Electuariis carminantibus coniunctus. Forma Balnei diſcutientis flatûs, hæc fuit:

℞. Radic. Iridis, Bryoniæ, an. ℥ ß. Baccar. Lauri, ʒ iij. Abſinth. Chamæmel. Saluiæ, Roriſmarini, Stœchad. Pulegij, Origan. Thym. Calaminth. Satureiæ, an. M. j. Flor. Chamæmel. Melilot. Comar. Aneth. Stœchad. an. p. ij. Sem. Aniſi, Dauci, Carui, an. ʒ iiij. Spicæ Nardi, ʒ ij. Radic. Paeon. ℥ ij. Acori, ʒ iij Fol. Rutæ, Maioran. M. ij. Alumin. lib. ß. Salis commun. ℥ vj. Sulphur. viui, ℥ iiij. Nitri, ℥ j. ß. Furfur. p. j. ß. Stercor. Caprin. ℥ iij.

Fiat omnium decoctio in lixiuio, facto ex cineribus quercûs, adde

Balſam. ℥ j. Vini Potentis, lib. ij. Aq. vitæ, lib. ß. Olei Aneth. Olei Chamæmel. an. ℥ j. Olei de Caſtorio, ℥ ij.

Bulliant benè omnia, & ſeruentur vſui.

OBSERVATIO CXVI.

De Nimio Coïtu.

Ex nimio concubitu animo linquens, quomodo ſubitò refocillandus?

Rectiſſimè à primo artis medicæ conditore promulgatum accepimus *in lib. de genitur. num. 1. aliquando ſanguinem in concubitu emitti, &c.* Sanguine emanante, ſeminis loco, effuſa multa ſpirituum copia, & ob motum, laborem, voluptatem, collapſis penè viribus, ex coïtu multo, iuuenis quidam Hiſpanus in animi deliquium incurrens meam opem implorat. Intempeſta nocte vocatus, repentè accurro. Pulſum tango, eum ſubmerſum, & obſcurum inuenio, cum difficili reſpiratione, extremorum frigiditate, Conuulſione tibiarum flatulenta, cordis palpitatione, & faciei liuore coniunctum. Quid in præcipiti caſu ex tempore exequar, anceps ignoro. Nam vacuantibus pugnare, abſonum: morbus enim ex inanitione erat. Ecce in mentem venit vinum, ad reparandas vires citiſſimum auxilium. Huius hauſtum porrigo, & odorem illius naribus appono: vix deglutiuerat, quando ob langorem retentricis illicò euomuit. Perſpectis his, ex 20. vitellis ouorum ius paro & cum guttulis vini, & modico Saccharo ad lentum ignem tantillùm calefacio; ne frigiditate percepta, ventriculi tonus lædatur. Hoc ius lentum, & craſſiuſculum, ſenſim ac ſine ſenſu, lambitiui modo abſorbens, ſomno ſe tradit, & quatuor horarum ſpatio obdormiſcens, expergefit adeò robuſtus, & alacris, vt nullum debilitatis tranſactæ malum denuò perſenſerit. Hoc enim edulium eſt facile ad aſſumendum, citò concoquitur, non onerat naturam, celeriter diſtribuitur, exhauſtos ſpiritûs celerrimè refocillat, & cùm ſit ob temporis anguſtias facilè parabile, omni alia eſca ſoauius, velociſſimè vires recreat, & refocillat, & cùm ſit paucum, nutrit plurimùm, quod optat in hoc caſu Auic. 20. 3. tract. 1. cap. 35. Legendus in hanc rem eruditiſſimus Santotellus lib. 18. Antepraxis, capite 18.

OBSERVATIO CXVII.

A

De Minutione Coïtus.

Ad minuendum Coitum, Electuarium è Camphora præſtantiſſimum.

Qvidam in iuuenili ætate conſtitutus, quum eſſet gallo quouis gallinaceo ſalacior, puellarum amore inieſcatus, ita aſſiduè veneri indulgebat, vt ex eius conflictu, ſæpè exhauſtis viribus exanimis redderetur. Hic cùm eſſet diuitiis abundans, & potens, vnicaque parentum proles, horum, & amicorum conſilia prorſus temnebat. Cùm autem timor eſſet, ne proceſſu temporis in tabitudinem la-
B beretur, & periret, me rogant, vt filio auxilium præſtem. Ipſe cùm de ventriculi debilitate quereretur ſemper, pro roborando ſtomacho præſidium expoſtulat. Ego nactus bonam occaſionem, me pro eo propulſando malo egregiam habere Confectuam illi inculco, & ſic loco Electuarij ſtomachici, aliud offero, quo veneris impetus, & concumbendi appetentia minuerentur, quo cùm per menſem vnciæ quantitate, ſuperbibitis aquæ ſtillatitiæ Nymphææ vnciis tribus poſt cœnam vteretur, omnino ceſſauit laſciuia, Venerisque irritamenta euanuerunt. Hoc paratur hoc modo.

℞. Conſeru. Nymphææ, lib. ß. Conſeru. Roſ. ℥. iij. Con-
C *ſeru. Flor. Fabar. ℥ ij. Sem. Lactuc. Coriandri, Endiu. Portulac. Anethi, Cucumeris, an. ʒ iiij. Sem. Cannabis, ʒ v Sem. Rutæ, ʒ iiij. ß. Sem. Agni caſt. ℥ ß. Laſerpitij, ℥ ij. Flor. Violar. ʒ ij. ß. Cicutæ, ʒ ß. Sem. Hyoſcyami, ℈ ij. Cinnamom. ʒ iij. Macis ʒ ij. Camphoræ, ʒ v. Roſar. ʒ ij. Pulu. Fol. Salicis, ℥ ß.*

Omnia puluerizentur tenuiſſimè, & excipiantur Syrupo de Nymphæa, & ſecundùm art. fiat confectio. Maxima ergo eſt ad Veneris delicias retundendas, coïtúmque minuendum, Camphoræ vis atque præſtantia, miris in hunc vſum laudibus ab auctoribus commendata, renuat licèt Scaliger *exercit.* 104. *num.* 8. *contra Cardanum*, experimento edoctus: nam cani leporariæ quæ catulicbat, obtulit, in po-
D to dedit, in offa exhibuit, in nares indidit, & collo quotidie appendit. Omnia fruſtrà, coïuit, concepit, peperit. Irritum argumentum: quoniam adulterina erat, qua vſus eſt non nimis credulus Scaliger, alioqui primæ notæ Philoſophus. De cuius qualitate vtrinque certatum, ſcrupulum eximet Doctiſſimus Renodæus *lib. 1. de materia medica; ſect. 9. cap. 9. de Caphura.*

OBSERVATIO CXVIII.

De Veneris abſtinentia.

Ingens vmbilici tumor, vſu intermiſſæ
E *Veneris, curatur.*

Scitum eſt, ac memorandum, quod ab Hipp. viro prudentiſſimo, inque diſciplinæ auctoritate graui, relatum aduertimus *in lib. 6. epid. ſect. 6. Oraculo* 4. Veneris vſum modicum ſalubrem eſſe; *Labor*, inquit, *cibus, ſomnus, Venus, omnia mediocria.* exemplificat Galenus 2. *de ſemin.* 2. *& 6. epid.* 2. 26. *& in art. medic. cap.* 86. & exemplis confirmat *lib. 6. de loc. cap.* 5. vidui, & viduæ. Quùm enim concubitu, quo antea creberrimè vtebantur, priuarentur, in grauiſſima damna incurrerunt, quæ omnia excreto ſemine leuata ſunt. Similia mala euenerunt cuidam in otio, & mollitie educato, qui cùm antea, veneri nimis indulgeret, & tabi eſſet propinquus, à coïtu ceſſauit. Vixit bienniò pulcher, roſeóque colore ſuffuſus, & valdè pinguis. Huic ſenſim & ſine ſenſu vmbilicus intumuit.

Digitized by Google

intumuit. Tumor erat Melonis magnitudine, renitens, dolorificus, colore ſubalbidus, in cuius cauitate exaudiebatur ſonitus. Medici œdema eſſe rati, pro hoc malo curando, præter vniuerſalia præſidia, carminantia machinantur plura. Accedens ad eum, inuenio pigritia, mœſtitia, torporéque inſolito prehenſum. Anteactam vitam inquiro. Olim illum veneris vſui impensè fuiſſe addictum ex parentibus certior factus, totum curationis cardinem poſitum eſſe ſtatuo, ſi ille ad priſtinam reuertatur, attamen cum modo multo conſuetudinem. Nam vt *in com. cap.5. lib.cit.de loc.affect.* retulit inſignis Thomas à Veiga, licèt ex retento ſemine, fœmine Hyſtericis ſymptomatis ſint plus obnoxiæ, quoniam in illis innati caloris adeſt imbecillitas, putredinis cauſis non repugnans, quæ in vtero, tanquam in excrementorum ſentina ampliùs efferatur, & virile ſemen ſit magis calidum, & benè coctum; tamen in viris conſpicitur aliquando aliquid ob hanc cauſam Vterinis vitiis perſimile. Hæc in corona hominum doctorum lata oratione cùm pronunciarem, inſiſto, & parentes cogo, vt filium matrimonio iungant. Illi cùm nullam aliam ſtirpis ſuæ, eámque vnicam lucem haberent (& ille pro indolis ſuæ merito valdè ab omnibus eſſet dilectus) hilari vultu conditionem accipiunt. Nuptus, & ad concubitum reuerſus, recuperauit ſanitatem: nam poſt paucos menſes tumor euanuit, ita vt quem operoſa medentium diligentia curare non potuit, blanda Veneris dulcedo, excreto ſemine & flatu vaporoſo retento, perſanauerit.

OBSERVATIO CXIX.

Ex intermiſſâ veneris aſſuetudine, Epilepſia & mors ſubſequuta.

NObiliſſimus quidam adeò erat coïtûs ſtudio deditus, vt laſſatus, & debilis cogeretur hac de cauſa ad tempus lecto quieſcere, & reſtaurante cibo vires exhauſtas reficere. Ille huius fœditatis pertæſus caſtitatem ſibi obſeruandam propoſuit ita rigidè, vt ieiuniis, abſtinentiæ, & orationi ſolùm eſſet intentus. Ecce poſt ſex menſes, nauſea correptus, Vertigine concutitur, & poſt paucos dies Epilepſia ſæua opprimitur. Ab acceſſione auxiliorum ope leuatus, Medicorum præſidia expoſtulat. Hi Idiopathicam Epilepſiam à vitio ventriculi ſubortam rati, totum, & ventriculum à vitioſis humoribus expurgant, & roborant, ſed fruſtra: nam malo ferociùs infeſtante in plenilunio, præcedentibus inordinato linguæ motu, capitis rotatione, pallore faciei, caligine oculorum, Epilepſia, cum valido dentium ſtagore miſerrimè detentus, poſt paucas horas velut ſideratus extinctus eſt. Diſſecto corpore quæſita cauſa mali. Nullum vitium in ſtomacho, cerebro, reliquíſque partibus inuentum, prætetquam in cauitate vaſis ſemen in penem deferentis, quæ licèt conſpectum quodammodo Anatomicis fugiat, & coïtûs tempore ſolùm aperiatur; tamen ea ſemine in virorem mutato oppleta viſa eſt, & vlceribus ſordidis ab hac virulenta ſubſtantia retenta, & corrupta fortè contractis conſpurcata, è quibus aſcendebat indeſinenter aura noxia, quæ cerebrum lancinans excitata Epilepſia, ægrum ad interitum deduxit. A teſtibus enim, vaſis ſeminariis, tibia, & aliis inferis partibus excitari hunc morbum, latè ad mentem Galeni prædiximus *lib. 1. de Medicor. Princip. Hiſtor. in com. Hiſtor.* 19. & 20.

OBSERVATIO CXX.

De Ignauia partium Genitalium.

Electuarium ad excitandam tentiginem, nulli ſecundum.

EX pluribus compoſitionibus ad excitandam tentiginem probatiſſimis, hanc, tentatis plurimis auxiliis, fœliciſſimo euentu præſtantiſſimam ſemper inueni. Alij enim præſente vxore non poterant membrum arrigere. Quibuſdam, dum concumbebant, illicò pudendum flaccidum detumeſcebat. Cæteri, ſolùm tenue, & aquoſum ſemen citra voluptatem emittebant. Hoc auxilio, ad coïtum incitati, & hilariter rem agentes, prolem habuerunt. Doſis vncia vna. Vtere eo diluculo, & poſt cœnam, ſuperbibito Falerno.

℞. *Teſticulor. Satyrij recentium,* ℥ iij. *Radic. Paſtinac. recentis* ʒ iij. *Cauda Scinci cum renibus, & Summine,* ℥ ij. *Sem. Napi, Baucia, Vrtica, Eruca, an.* ℥ ij. *Trium Piper. an.* ʒ iij. *Sem. Aſparag. recent. an.* ʒ ij. *Sem. Malua, Sem. Dauci, an.* ℥ ß. *Pineor. mundator.* ℥ ij. ß. *Piſtacior.* ℥ ij. *Caryophillor.* ℥ j. *Amygdalar. purgatar.* ℥ ij. *Vitellor. Ouor. num. iiij. Pyrethri,* ʒ iiij. *Priapi Tauri, aut Bouis,* ʒ ij. *Cerebellor. Paſſer. Cerebellor. Columb. aſſor. an.* ℥ iij. *Lingua auis,* ʒ iij. *Zingiber. Been Albi Been Rubri, Sem. Naſturtij, an.* ʒ ij. *Sem. Capa, Sem. Porri, Sem. Scariol. Cinnamom. an.* ʒ ij. *Chryſocol.* ʒ ij. *Gallia Moſchat.* ʒ ij. *Ambar. Griſei,* ʒ ß. *Zibetti,* ʒ j. *Moſchi odorat.* ℈ ij. ß.

Terenda terantur, & confice cum Butyro vaccino recenti, & melle, ita vt butyri ſit pars vna, mellis duplex. Aromatiza cum ʒ iij. Aromatic. & ʒ ij. Diamargarit. calidi. Serua.

OBSERVATIO CXXI.

In Coitu, loco ſeminis, flatus per penem emiſſus.

REs mira. Coëuntibus enim nonnullis ventris crepitûs emitti, primus omnium memoriæ prodidit Hipp. *lib.6. epid. ſect.3. text.12. & 26.* dicens; *Aliquibus cùm venere vtuntur, inflatur venter, vt Damagora. Aliquibus verò in eo ſtrepitus. Arceſilao tumebat,* &c. Vidit Amatus 6. *Centur.*95. notauit Schenckius *lib.4. obſ. de pene, & preputio.* At per penem flatûs excerni, nouum eſt. Quidam eâ partium genitalium imbecillitate, vnà cum copia pituitæ multæ laborabat, vt cùm coïbat, non ſemen per penem, ſed loco eius flatûs emittere ſentiret. Sterilis factus præſidia quærit. Varij varia generantia ſemen præſidia conſuluerunt: at ineptè, nam hæc cùm flatuoſa ſint, flatûs generant, & affectum deteriorem reddunt. Tandem exquiſitè expurgato corpore à crudis ſuccis, Sudorifica, imperant, & Balnea naturalia miniſtrant, quibus celebratis, & oblato Electuario ſemen generante, abſtinens diu à venere, cùm concubuit, ſemen emiſit, & habuit prolem.

OBSERVATIO CXXII.

Ad Coitûs ignauiam, pilula optima.

STeriles, & ignauos fieri homines ex membri vitiata figura, ſeminis vitio, excretionis celeritate, certum eſt; nam aliqui, ocyùs quàm par eſt ſemen emittunt, quo fit vt virili detumeſcente coïre minimè poſſint. Ex vitio totius, aut partis impotentia oritur, vt ob morbum, aut caloris defectum. Ex teſtium etiam contorſione, amputatione, & hi *Caſtrati,*

Eunuchi,

Digitized by Google

Eunuchi, Spadones, Tolibiæ dicuntur. Ex faſcino, quod A vel animali vi, vel Cacodæmonis maleficio contingit. Ex bis omnibus cauſis, vnam ſolùm habebat vir quidam, qui licèt in florente eſſet ætate conſtitutus, ex debilitate caloris, ſpiritûs ad tenſionem neceſſarios non generans, iners erat, & piger ad concubitum, qui etſi pudendo arrecto aggrederetur fœminam, illicò laxato pene cellabat à coïtu. Hic multa tentauit. His pilulis ſolùm ad Hymenæum robuſtus euaſit. Illis vſus eſt toto menſe, aſſumptis tribus, quatuor horis poſt cœnam.

℞. *Olei de liquidambar.* ℥ j. *Sem. Erucæ,* ʒ j. *Boracis preparat.* ʒ j. ß. *Pulu. Cinnamom. elect.* ℈ j. *Agalloch.* ℈ ß. *Moſchi, gran. viij. Diamargarit. calid.* ʒ ß. B *Diaſatyrion. ex 2. deſcript. Meſues,* ℥ ß. *Theriac.* ʒ ij.

Cum ſcrupulo ß. pudendi Cerui, & melle Anthuſato fiant pilulæ.

OBSERVATIO CXXIII.

Impotentiâ deſperatâ laborans, quomodo curatus.

PRinceps quidam quùm de habenda prole valdè eſſet ſollicitus, nunquam genuit, quoniam cùm coïbat, illicò laxato pudendo ceſſabat à coïtu, & ſi fortè pudendum erat tenſum, ſemen emittere non poterat; aut ſi multoties excernebat, id erat fluidum, aquoſum, & excretum ſine voluptate vllâ. Aulici, C & cubicularij illius Medici, hæc vitia à frigido viſcerum intemperamento, debilitate caloris innati, partiúmque genitalium ignauia, vnà cum excrementitia humiditate originem ducere iure merito ſunt arbitrati. In quem vſum, licèt illi vſu & experimento percelebres, varia medicamenta proponerent; ille cùm horum eſſet inimiciſſimus, malle ſe mori fatebatur, quàm per os illa aſſumere. Quare illi vnà mecum conſilium ineuntes, ita curationem ſunt exorſi. Loco præparantium aſſumpſit Conſeruam Anthos ſuperbibita ſtillatitia Cinnamomi. Purgatus multoties radice Mechoacæ in tabellas cum Saccharo redacta. Cibariis vtebatur electiſſimis, carne, Columbæ, Capunis, & præſertim Perdicis, Aromatis condita, Paſtinaca in taleolas efformata, & Sacchato incru- D ſtata. Butacem aſſumpſit multoties quantitate granorum V. in Ouo ſorbili. In fine menſæ offerebatur pinoleatum ex pineis, & Amygdalis mundatis cum Saccharo, & aqua flor. Arantiorum paratum. Vinum erat generuſum. Abſtinebat à venere. Conchyliorum, & oſtreorum aſſa Caro illi aſſiduo erat ex vſu cum Vino, Pipere, & Zingibere reſperſa. Aqua Smilace decocta. Somnus prolixior. Exercitium modicum. Equitationi erat intentus. Impetrata Balnea naturalia, Sudorifica ex Ebeno aſſumpta. Vnguenta varia pudibundis partibus adhibita. Demum nihil non tentatum. Hoc tandem auxilio ſanus eſt factus. Matutino tempore paſta regia vtebatur, & interdum bellariorum vice, Satyriones edebat Saccharo incruſtatos, ſuperbibita aqua ſtillatitia Naphæ, cum Moſcho, E & Ambaro delibuta. Paſtæ forma erat hæc.

℞. *Sacchari albiſſimi, Farin. Orizæ albiſſim. an. lib.* ß *Cinnamom. Optimi,* ʒ ij. *Zingiber. Caryophullor. an.* ʒ j. ß. *Piper.* ʒ ß. *Pulp. Capon. Pulp. Perdic. an.* ℥ j. *Cerebellor. Paſſer. Cerebel. Columbar. Vino generoſo lotor. an.* ℥ ß. *Carnis Scinci,* ℥ ij. *Moſchi,* ʒ ij. *Ambar.* ℥ j. ß. *Cum aq. Meliſſæ, fiat paſta.*

OBSERVATIO CXXIV.

Ad laxum pudendum roborandum, Vnguentum celebre.

QVidam Mercator ditiſſimus ad venerem procliuis, & ob flatuum copiam, concubitus A amans, quùm ad eam accedebat, poſt primos congreſsûs, ob calorem, & mutum diſcuſſo flatu, à ludo ceſſabat laxato pudendo. Hic plura tentauit. Solo hoc Vnguento, penis factus eſt robuſtus, & benè firmus.

℞. *Succi Erucæ,* ℥ iij. *Adipis Leonis, Columbæ, Paſſerculi, Vulpis, an.* ℥ j. ß. *Teſticulor. Vulp.* ʒ iij.

Coquantur ad conſumptionem ſucci, & colentur. Adde.

Olei Formicarum, ℥ ij. *Angelic. Piperis, Caſtorei, Olei Lilior. Olei Cinnamom. Olei de Spica, Olei de Ebeno, Olei de nuce Indica, an.* ℥ j. *Pulu. Capæ, Caſtorei, Piper. Longi, Sem. Vrticæ, Pyrethri, Erucæ, an.* ʒ j *Agalloch.* ʒ ij. *Diambra,* ʒ ß. *Galliæ Moſchat.* ℈ ß. *Pulu. Boracis,* B ℈ j. *Pulu. Stellion.* ʒ ij. *Nucis Moſchatæ, Caryophillor. an.* ʒ ß. *Balſami,* ℥ j. *Olei de Liquidambar,* ℥ ß. *Zibetti,* ʒ ij. *Ambari, gr. xij. Moſchi odorat. gr. vj.*

Cum Cera citrina quantum ſuffecerit, ad ignem lentum paretur vnguentum ſecundùm artem.

OBSERVATIO CXXV.

Alimentum ad prouocandam venerem perutile.

REctè quidem Heſiodus aſſeuerat, florente Cynara, hoc eſt, Altili Carduo, qui in hortis cultus Magonio domita feritate miteſcit, Cicadas optimi C cantûs eſſe, & mulieres libidinis auidiſſimas, virôſque in coïtum pigerrimos, velut prouidentia naturæ hoc adiumento tunc valentiſſimo in venerem procliues eſſe. Nam Cynara huius deſideriis mirè ſatisfacit. Altilis nemini non cognita qui ganearum cupediis, venerîſque illecebris ſubſcripſit. Carnem fructûs Cardui, ludi venerei irritamenta mouere, & belluinam illius cupidinem accendere teſtatur Lucana *lib. 3. in Dioſcor. in com. cap.* 14. His eductus, cuidam genitalium ignauia laboranti poſt innumera auxilia conſului, vt hoc fructu vteretur cum caule ipſo apparato, ex quibus inſperſo vino, Pipere, & ſale acetarium pararetur. Ita fecit, cum vtilitate ſumma: At cùm hoc cibarium, humorem bilioſum, atrúmque generet, poſt decem dies, de debilitate ſtomachi, cum mœſtitia coniuncta con- D queſtus eſt, quæ roborato ſtomacho illicò conquieuit. Cùm autem hoc auxilium Veneris ſtimulos nimium excitaret, & illius cauſa pronus rueret in concubitum, ab eo ceſſare nolebat: vt autem nocere non poſſet, & palato magis arrideret, tam caulem à pellicula interiori purgatum, quàm carnem fructûs ab vnguibus, ſpinoſa lanugine, & cortice duro mundatam, in taleolâſque redactam abſtergo, ſicco, & caulium lactucæ, aut Citriorum inſtar, ſacchato albiſſimo per vnam, atque alteram ebullitionem percoquo: nam coctione, fructûs huius malitia miteſcit, & hebetatur. Hoc condîto vtebatur toto anno, ſuperbibito mero, & ad Veneris conflictûs factus eſt E alacris. Pro impotentiæ curatione, rara præſidia lege apud Valler. 5. *enarrat.* 4. Funſec. 1. *lib. conſult.* 10. *& lib. 2. conſult.* 47.

OBSERVATIO CXXVI.

De Gonorrhœa.

Gonorrhœa diuturna, Balneis naturalibus curatur.

NOn rarò ab inundante humiditate in vniuerſo corporis ambitu, & venoſo genere, Gonorrhœam concitari, laxatis, & imbecillioribus factis vaſis ſpermaticis, compertum eſt. Hac de cauſa laborauerat quidam hoc morbo biennio, cui, vt retinere

Digitized by Google

tineret ſemen (qood etat ſeroſum , tenne , & incoctum ,) firmiùs & auidiùs , & excrementitia humiditas exiccaretur , plurima in hunc finem conſulta fuerunt auxilia. Purgationes , Emplaſtra circa lumbos, & Pubem, Fomenta, Cerata, & tandem imperatus vſus decocti radicis Chinæ, & Ebeni , & vltimò Cauterium in crure inuſtum. Tandem Balneis naturalibus aluminoſis omnino curatus eſt: hæc enim præterqoam quòd in fluxionibus ad partes inferas accommoda ſunt, 1. *ad Glauc.* 14. roborant , ſuperfluum humorem abſumunt, diuertunt, aquoſum humorem in halitum digerunt, adſtriugunt , fluentem ſuccum mirè compeſcunt, ex Galen. 1. *de ſanit.* 7. *lib. de tremor.* 5. *&* 1. *ſimpl.* 7. *&* 4. *ſec. gener.* 5. *&* 6. Du quorum vi mirabili in hos vsûs ſat multa veteres, & Iuniores prædixerunt.

OBSERVATIO CXXVII.

De Gonorrhœa Virulenta.

Ex ſuppreſſa Gonorrhœa virulenta , vlcus ſanum ſub vmbilico exortum.

ADmirabilis Fernelius *lib.6. Patholog. ca.10. luem veneream , miſerabile eſſe ſcortatorum flagellum* pronunciauit : nec immeritò. Nam morbus eſt immanis, deleterius, Herculeus, inſuperabilis, multiplex hydra , ad coërcenda humana delicta mortalibus à Deo optimo permiſſos, vt inquit Manardus 17. *epiſt.* 3. qui adcò turbulentis, funeſtis, diriſque ſymptomatis mortales excruciat, vt hoc oppreſſi, & excarnificati, non ſolùm mortem oppetant, quin appetant. De huius morbi origine , & cauſis pulchra prædiximus *lib.1. de Medicor. Princip. Hiſtor. in com. Hiſtor.* 73. De curatione, celeberrimi Medici diſceptarunt. Nos ſelecta auxilia proferemus in medium. Quinque ſunt mirabilia in hoc morbo notata à Doctiſſimo Monardo, *lib.2. epiſt.1. in med.* quòd longus ſit ac vehemens; quòd noctu magis, quàm interdiu affligat ; quòd rarò pee alia membra in aliud transferatur; quod in puſtulas oris deſinat; quòd ferè à pudendis incipiat. Per hanc partem , fœdam patiebatur Gonorrhœam miles, qui, exereto virulento pure , & ſummo ardore vrinæ excitato , huius immunditiei pertæſus , Chirurgi cuioſdam conſilio requiem Nicolai cum aqua Plantaginis ter aſſumpſit. Hoc facto omnino ſuppreſſa eſt fluxio, at dirus humor fluere aſſuetos , in ſuperiores partes reſtagnans, adſtringentiſque medicamenti vi coërcitus, tumorem durom ſob vmbilico excitauit , ita amplum , vt totam ventris regionem occuparet. Hic ſummo labore emollitus , tandem in abſceſſum abiit, ex hoc in vlcus ita doloſum, vt ſex menſium ſpatio emanante tetra illouie ægrum fatigans, nullo vnquam quàm ſudorificis ex Ebeno, & tandem Mercurio ſuccubuerit.

OBSERVATIO CXXVIII.

Gonorrhœa Gallica cum tabitudine ſumma , validiſſima febri, & omnium membrorum contractione, Ebeno curatur.

PEritiſſimus Luſitanos *lib.1. de different. febrium, in comm. cap.8. Gal.* in verbo, *Generatur igitur.* Hæc præfatur verba. *Sæpè verò creditur Hectica, quæ ab humore dependet, propter exiguitatem febris cum duratione, quod ſæpè accidit in habentibus morbum Gallicum, & interna vlcera & obſtructiones : quibus licèt tennes ſint, non eſt timenda purgatio, & ligni exhibitio, ſi creditur iuncta qualitas Gallica fouens febrem, frequentiſſimo curantium experimento : ceſſat enim febris , quæ Hectica*

A *credebatur, ablata cauſa, aut humoris, aut deleteria qualitatis , &c.* Hæc aurea Thomæ à Veiga verba non perpendens quidam inſolens Medicus, & magno faſtu cuncta ſibi aſſumens, in Gallicoſo iuoene, contracto, extenuato, valdè febriente, & virulentam Gonorrhœam diu experto, ſolùm ob febrim, ſudorifica auxilia ex Ebeno, & Smilace parata, & cane & angue peiùs renuebat. At cùm febris, tabes, purulenti humoris per penem excretio áſſidua , ex venenata qualitate luis Gallicæ, tanqoam à prima origine ſcaturirent, ſatius eſſe duxi, non ſpreta febri & emaciatione , illius efficaciam Cardiacis medicamentis , à totáque ſubſtantia operantibus retundere. Sicque refocillatis viribus , & refrigerantibus priùs exhi-
B bitis , alternis diebus tum emollientia Vnguenta contractis pedibus, & brachiis impono , tum lenia expurgantia propino. His per Epicraſin celebratis ad ſudorifica accedo : primis tamen diebos decocto ligni in aqua Endiuiæ parato, in poſtremis quùm minoeretur febris, eam detraxi. Vix diei poteſt, quantam ex huius applicatione remedij æger ſentiret vtilitatem : nam cùm eſſet ſeptuaginta diebus, illo, meo conſilio, vſus, viginti diebus euanuit febris, quadraginta ceſſauit effluuium. Quinquaginta artûs mouere cœpit. Sexaginta, omnino contractio ablata. Septuaginta obeſior factus , totum negotium naturæ, & victui commiſit, & pro præſeruatione, vſos Ebeni decocto, ſaluus remanſit.

C

OBSERVATIO CXXIX.

Ad Gallicum Pilorum defluuium , præſidium expertum.

GAllica loe infectus, Mercurij ope euaſit. Poſteà menti , & capitis Glabritie occupatus , multis celebratis , ſolùm hoc Vngocuto conſaneſcere potuit.

℞. *Apes viuas, num.* 100. *Muſcas viuas, num.* 80. *Pilos Vrſi, Stercus Muris, Sem. Lin. Zingiber. Baccar. Myrt. Myrrh. Cortic. Pinear. Nucum Auellanar. Amygdal. Caſtanear. Stercus Capræ, Adianth. Abrotan. Ab-*
D *ſinth. Sem. Apij, Spum. Nitri, Fol. Heder. Radic. Arund. Lauendul. Lapath. acut. Pyreth. Roriſmar. an. part. aquales. Polytrichi,* ℥ ij. *Piper. Albi,* ℥ j. ß. *Euphorb.* ℥ ß.

Comburantur omnia cum pinguedine Vrſi , & cum Oleo Maſtic. Myrtin. Ladano, & melle fiat vnguentum, quo partes depiles illinantur.

OBSERVATIO CXXX.

Cauſticum medicamentum ſuper Gallicos Tophos impoſitum , egregium auxilium.

TVmores Gallicos , Scirrhoſos, duros, Gomma-
E ta , Talpas , Nodos, & alia tubercula, ex pertinaci, terrena , gypſeáque ſubſtantia pronata , ad ſanandum difficilia eſſe , eorum tenaciſſima ſubſtantia ſimul cum deleteria qualitate coniuncta , manifeſtè oſtendit. Hinc fit , vt hæc Medicorom operam deludant ſæpè. Plores vidimus hac de cauſa ſæuis pee multos menſes doloribus excarnificatos, debiles, tabidos , & morti propinquos , ni ſalutari manu Domini , aut quacunque operula mea ab Orci faucibus euaſiſſent : Nam ſuper tumorem, aut Tophum, Cauſticum impono. Si non ſuffecerit , imponendum ferrum candeſcens , & immiſericorditer premendus iguis, inurendus Tophos , ita vt ſæpè os ſubiectum oculis exponi poſſit : ſic enim impatibiles cruciatûs, è centro , & profundo emanantibus ichoribos, quandoqoe leuantur. Si ita non feceris , mucoſa

materia & virulenta in Perioſteon ſeſe diſpertit, intùs cruciat, oſſa terit, cariem, nigretudinem, ſideratıonem denique minatur. Quare ſimile monſtrum alio monſtro debellandum. A

OBSERVATIO CXXXI.

Fontanellis in inguine ſponte apertis, quidam à ſæuo morbo Gallico euaſit immunis.

NOta infrequens exemplum. Dux Hiſpanus, ſæuis, doloſiſque miſerabiliter quaſſus vlceribus, quæ totum corporis ambitum conſpureabant, ſæpiùs vnctus Hydrargyro, & ſudorificis auxiliis immaniter cruciatus, ex iis vix ſenſit commodum B vllum. Apertis tandem ſponte in vtroque inguine fontanellis, per quas veluti per emunctoria, putores illi, corruptique humores paulatim vacuari cœperunt, omnino à tantis malis immunis euaſit. Argumentum ſanè optimum ab eis quæ vtiliter à natura fiunt, deſumptum, quo probari poteſt in hoc morbo fonticulos adapertos ſummo eſſe ex vſu, quos fœlici experimento aperui, quando hoc malum inueteratur, aut aliquam regionem, aut partem prolixa fluxione fœdat, & inquinat. Sic cenſent Capiuacius *lib. de lue vener.* 6. Mercat. *lib.* 1. *de eodem morb. vlt. & lib.* 2. *cap.* 1. Alcacar *lib.* 5. *cap.* 23. *de morb. Gallico.*

OBSERVATIO CXXXII. C

Cibus, morbo Gallico, laudatiſſimus.

SCribit Sennertus, alter Germanus Galenus *lib.* 4. *Inſtit. part.* 1. *cap.* 3. & retulit primò Cardanus *lib.* 3. *de ſanit. tuend. cap.* 9. Perdicum carnem morbo Gallico laborantibus maximo eſſe ex vſu. Tantorum virorum auctoritate fretus, hoc edulium Gallicoſis conſului, qui cæteris Alexipharmacis non conferentibus, huius carnis aſſæ aſſiduo vſu, à tam dira lue euaſère: nam illa eſt temperata, facilis coctionis, probiſſimi ſucci, nutrimenti multi, excrementi pauci, & natiua quadam proprietate morboſis opitulatur, de cuius alimenti probitate, ex veterum penu facundiſſimè diſſeruit clariſſimus Ludouicus Nonnius Antuerpienſis *lib.* 2. *de re cibaria*, 27. & non ſiluit omniſcius Vlyſſes Aldrouandus *lib. de Animalibus, cap. de Perdice.* D

OBSERVATIO CXXXIII.

Mercurius in potum aſſumptus, gallicoſis præſentaneum auxilium.

NOn ſolùm adultis, ſed pueris Mercurium in potum eſſe exhibendum in variis morbis, ex aliorum mente dixère Auic. *lib.* 2. *tract.* 2. *cap.* 47. Paulus *lib.* 7. Vigo *lib.* 2. *cap.* 20. *& lib. addit. cap.* 1. *& lib.* 8. E *antidotar. cap.* 13. Plin. *lib.* 38. *cap.* 6. & Mathiol. 5. *in Dioſcorid. cap.* 69. Vidus Vidius *de curat. general. cap.* 2. & alij confirmant. Nos ſæpiſſimè in contumaci morbo Gallico, cæteris non conferentibus, pilulas ex Mercurio cum Theriaca paratas, vel ex Præcipitato cum Cardiacis pulueribus permixto, fœlici cum euentu propinauimus, quæ tenaces humores vomitu, & ſeceſſu expurgant. Sumat quotidie vnam pilulam, ſex horis ante cibum, illiſque triginta diebus vtatur.

℞. *Puln. Præcipitat.* ℈ j. ß. *Hydrargyri extincti,* ℈ j. ß. *Theriac. Magnæ,* ʒ iij. *Scammonij,* ℈ ß. *Diamargariton, Aromatici Roſ. Margaritar. præparat. an.* ℈ j. *Moſchi gr.* x. *Ambar. gr.* v. *Zibetti, gr.* iiij.

Miſce, fiant pilulæ triginta, & diligenter auro decorentur.

OBSERVATIO CXXXIV. A

Morbus Gallicus, interdum contagioſus ad diſtans.

POſtquam librum meum primum *de Medic. Principum Hiſtoria* in lucem emiſi, in cuius hiſtoria 73. Comprobaui Gallicum morbum eſſe contagioſum ad diſtans, fortè occurrit exemplum rariſſimum. Quidam Ophthalmia Gallica laborans, (quam poſſe dari, ſuprà *lib.* 1. *obſeruat.* 58. probauimus, & firmauit etiam Manardus *lib.* 7. *epiſt.* 3. *prope fin.*) inter ſudandum, virum quendam curationis ſuæ habuit miniſtrum, qui ſolùm, & ſudorem abſtergebat, & victum parabat. B Hic poſt ægrum curatum, eadem Ophthalmia eſt oppreſſus, quæ adeò illum excruciauit, vt obortis Talpis in fronte, & in toto capitis ambitu duris excitatis nodis, nulli vnquam auxilio, niſi Mercurio ſuccubuerit. Ne ergo dubites Gallicum morbum eſſe contagioſum ad diſtans: nam ſi Ophthalmia ſimplex ad diſtans inficit, cur virulènta id non efficiet, cùm habeat omnes contagij conditiones; Lege Aurelium Minadoüm *lib. de lue vener. c.* 5.

OBSERVATIO CXXXV.

Si non contingat vacuatio per Hydrargyricam Alipticam, quid faciendum.

C

VOcati duo Medici eruditi ad curandum ægrum, quem vnanimiter Vnguento Mercuriali eſſe perſanandum rati ſunt. Præparato corpore poſt 12. vnctiones, nulla per aluum, ſudorem, vrinam, aut quod frequentiùs accidit, per ſputum vacuatio eſt facta, immò nec Gingiuæ intumuerant. Hæc res viſa illis eſt miraculoſa, & certè accidit rariſſimè. Æger tandem vſque ad 14. vnctionem perductus citra vacuationem vllam, animo linquitur, & cum anxietate & inquietudine, Syncope opprimitur. Iterum inter eos conſilium initum. Quidam vltrà progrediendum. Alius ceſſandum ab Vnctione ob imminentia ſymptomata tenaciter contendebat. Exorta hac quæſtione, vt meum inter illos votum pronunciem ab D affinibus in conſilium vocor, & collatis inter ſe rationibus, ſtabiliui omnino ab Vnguentis ceſſandum, ægrum abluendum, & alia via curandum. Quùm enim hæc dira ſymptomata eueniunt, ſignũ eſt quòd non penetrat Mercurius. Si eum vlteriùs præſcribas, multum negotium naturæ faceſſes, & exhauſtis ſpiritibus ægrum præcipitem dabis in mortem; Neque enim approbo Nicolai Maſſæ viri alioqui in hoc curando morbo diſertiſſimi votum, qui *lib.* 4. *cap.* 20. cuidam hac labe fœdato, 37. continuis diebus vnctiones dedit. Sed nos ob dictas cauſas ab eis ſuperſedentes, reiteratis ſudoribus ægrum hunc ad ſanitatem perduximus. Sed quomodo Hydrargyri in corpore E relicti malitia eſſet retundenda, in dubium vertimus, & ſequenti obſeruatione fiet manifeſtum.

OBSERVATIO CXXXVI.

Vnguentum ex Auro, Mercurij antidotum.

DIoſcorides totius naturæ interpres mirabilis *lib.* 5. *cap.* 60. *& lib* 6. *ca.* 28. Aſſeuerat. *Argentum viuum epotum vim pernicialem habere: ſuo enim pondere inteſtina exedit, interna vulnerat, vrinam ſupprimit, plumbeam deformitatem corpori parit, ventriculo, & interraneis grauitatem cum magnis torminibus affert.* Hæc omnia patiebatur Sereniſſimus Princeps quidam, qui poſt Vnguenta mercurialia ſeptem diebus admota, nullam per aliquam regionem humoris virulenti vacuationem

Digitized by Google

cbrationem erat paſſus,& internâ viſcerum phlogoſi premebatur cum anxietate graui. Cubicularij eius Medici, plures alios celebres in collegium nuncuparunt: nam conſultatio optima eſt iuata Hipp. *lib. de præceptionibus num.7.* ſic dicentem: *Nec verò indecorè ſe geret Medicus, qui in rei præſentis anguſtia circa ægrum aliquem, & imperitia tenebras offundente, alios quoque accerſere iuſſerit, quò ex communi conſideratione, res circa ægrum inquirantur, ac cognoſcantur; & illi cooperatores fiant ad auxilij ferendi facultatem. Nam in afflictionis aſſiduitate, angeſcente affectione, ob conſilij inopiam plurima ad rem præſentem effugiunt*, &c. Cuius mentem luculenter explanant Theodorus Zuuingerus, & Annius Fœſius, viri arte Hippocratica digniſſimi. Quare iuxta mentem Senis, *nullus Medicorum in hac ſplendida perſona ſolus tentare auſus fuit, ne*, inquit Celſus *in præfat. occidiſſe, niſi ſeruaſſet, videretur.* Omnes ergo in cauſa horum ſymptomatum agnoſcenda, quòd ab Hydrargyri malitia eſſent ſuborta in corpore relicti, concordes fuimus, Mercurius enim etſi liquidus ſit, grauiſſimus tamen eſt, & cùm hoc ſit, facillimè in leuiſſimum vaporem, fumúmve conuertitur, qui ſi exire impediatur à corpore ſolido, in liquorem grauiſſimum redit, veluti gelatus, & penetrat oſſa, in eiſque terribiles excitat dolores, & cùm ſit venenum rerum omnium ex Plin. *lib.33. cap.6.* non ſolùm metalla, ſed oſſa corrumpit labe dira, notante Scaligero *exercit.105. in Cardanum.*

Debellanda ergò eſt Hydrargyri vis deleteria, ſed quo Antidoto? Iunior Medicorum aſſignauit lac caprinum multum epotum, & ſubinde reuomitum, cuius mulcebri temperie effrænis Mercurij vis retunditur, ac coërcetur. Secundus Vinum propoſuit, in quo Abſinthium, & Gentiana priùs bullierint. Sudorifica ex Ebeno alter aſſignauit, quorum vi vapor Mercurij reſoluitur, & exhalat. Quartus Theriacam, & aquas Theriacales notauit, vnáque Balſamum ſulphuris toti corpori illitum, cum Rulando *lib.1. centur.92.* Alius Coſtum cum vino puro aſſumendum dictat cum Conciliatore *lib. de Venen. cap. 7.* Sextus Aridum palumbis fimum cum Nardo & vino viginti diebus potandum imperat. Quidam decreto Auic. *6.4.tract.1.cap.2.* Myrrham cum mulſa aſſumendam monuit. Octauus ex Dioſcoridis ſententia, iterum bellè purgato corpore, Aurum, Antidotum Mercurij proponens, citatis etiam Fallopio *lib. de foſſilib. cap.6.* Capiuacio *lib. de lue venerea, cap.11.* Hollerio *lib.3. Inſt. Chirurg. cap.3. in fin.* Pilulas aureas, ex Auri tenuiſſima ſcobe, hoc eſt, ſubtiliſſimis eius ramentis paratas, quæ ex eius limatura decidunt, aut ex puriſſimi Auri foliis conſtructas aſſumere, pro ſelectiſſimo Alexipharmaco conſuluit. Senior huius votum libenter amplexus, addens præter pilulas aureas exhibendas, partes Hydrargyro vnctas, Auri Vnguento eſſe per plures dies tractandas, quod præſtabimus, ſi artûs Tragacantho priùs liquefacto vngamus, deſuper folia Auri triplicata apponentes, ſic enim firmiter folia adhærent glutinis inſtar. Ne verò hic magnificus Dominus cum Adriano Imperatore, ſe turba Medicorum diſcordante periiſſe quereretur, decretum fuit inter nos, pilulas aureas, & ex foliis Auri paratum Vnguentum, ſaluberrima eſſe, contra Mercurij relicti in corpore ferina ſymptomata infrænanda, medicamenta. Nec irritum fuit conſilium: nam poſt aſſumptas pilulas, immò & folia Auri in iure, Vino, liquoréve aliquo diſſoluta, & ſuperpoſita folia ſuper dolentes artûs, à tam pernicioſis pathematis ſecurus euaſit. Extract. Auri folia poſt tres horas, attracto ad ſe natiua quadam familiaritate Mercurio, Argenteo apparebant infecta colore, Hydrargyri colori ſimillimo (res mira, & à nullo hactenus notata.) Nec dubites. Mercurius enim cum Auro amicitiam ſer-

A uat, & nec argentum difficiliùs amplectitur, purgatque abſque vlla Ignis opera. Alia verò metalla præter hæc duo, ac ſi hoſtis eſſet, rodit, & abſumit, quare in vaſis teſtaceis, ſeu pelliceis ſeruatur. Aurum verò domat illud, & ad ſe trahit; hoc ad illud præſens accurrit, & quaſi blandiens miteſcit, ac domatur. Hæc eſt cauſa cur epoto Auro ſe muniant foſſores, & inaurantes argentum aduersùs Mercurij perniciem; & ſcimus eos, quibus fuit iniectum ab hoſtibus clàm in aures, patientes damna relata ab Auic. *loc. cit.* liberatos inducta Auri virgula in Aures ipſas, trahente illa ad ſe paulatim Argentum viuum. At longior omninò ſum, quàm obſeruationis poſtulat ratio, quare de cæteris Argenti viui miraculis, te ad fide dignos Hiſto-
B riographos noui Orbis manu duco, inter quos palmam præripuit Ioſippus à Coſta, doctus vir *lib.8. de hiſt. natural. Indic. cap.9. vſque ad* 14. De cuius in manifeſtis qualitatibus temperamentographicè diſſeruit Alcacar *lib. de morb. Gallico cap.11.* & non ſiluit eruditiſſimus Rotarius *in explicat. 20. contrad. Galeni.*

OBSERVATIO CXXXVII.

Ad extrahendum Mercurium in corpore latens, nouum, nec ita vulgo cognitum auxilium.

VIuat, & vigeat in Argento viuo calamus in ob-
C ſeruatione hac, cùm tam immania, & truculenta ſint damna, quibus Mercurio vncti mortales, & præſertim in Peruano Regno, vbi hæc lues ferociùs inualeſcit, concutiuntur. Nam ne exiguo quodam miraculo comprehendam prodigioſi huius metalli ſermonem, paleæ cuiuſdam Indicæ, hîc meminiſſe lubet, cuius flamma, metalla quæ ab Argento viuo purgantur, facillimè liquantur, ac funduntur, quæ maximis lignorum ſuccenſorum cumulis vix cedunt, id quod etiam Plinius pro miraculo habuit *lib. 33. cap. 3.* ita ſcribens: *Præterea mirum, prunâ violentiſſimæ igni indomitum, palea citiſſimè exardeſcere, atque vt pergetur, cum plumbo coqui*, &c. Colligitur hæc Indica palea ex Peruanis montibus, ſparti
D inſtar, & naſcitur iunci modo. Indigenæ Icho vocant. Hoc miraculum adeò Medicorum animos conturbauit, quùm viderent è flamma huius paleæ attrahi Mercurium, vt eius fumum in gallicatis, in quibus poſt vnctiones, Hydrargyrum opus ſuum per ſputum non complens, dira ſymptomata intus coërcitum concitat, experirentur. Quare ægri intra Conopæum, huius paleæ fumo, ſenſim ac ſine ſenſu, ſudoris in modum, per totam corporis ſuperficiem Mercurium exudant. O vtinam! Mercatores hanc paleam in noſtras oras tranſportarent, ſicut & alia in vsûs Medicos nouiſſima medicamenta, quæ ob incuriam Medicorum, aurum ſolum, &
E Margaritas anhelantium, in obliuionis tenebris ſepulta iacent.

OBSERVATIO CXXXVIII.

Super caput aliquando Vnguenta Mercurialia imponenda.

GAleni diſertiſſima ſententia eſt *lib.10. Meth. cap. 10. quòd vbi ſemel moriendum, & vnica via ſalutis ſola reſtat, hanc eſſe, licèt cum periculo, tentandam: quùm multo ſatius ſit nos nonnulla fiducia, vel cum periculo facere, quàm ſpe adempta ægrum certò perire.* Immani capitis dolore iuuenis quidam robuſtus noctu præſertim premebatur, vſq; ad aurium radices penetrante, ita ſæuo, & diro, vt mortem ampliùs, quàm tot tormenta appeteret: nam cerebro aures perforari

Digitized by Google

inculcabat. Origo mali cùm eſſet notiſſima, cui impurus, obſcœnuſque concubitus occaſionem dedit, Medici, expurgantibus, ſudorificis, & Hydrargyro morbum debellare conantur. Sed fruſtra: morbus enim Lernæus omnia contempſit. His perſpectis in conclamato morbo ſatius duxi potentibus præſidiis pugnare, quàm nihil agere, & anceps remedium experiri, quàm nullum. Mercurialia ergò vnguenta ſuper totum caput, & ad aurium radicem ter apponi impero. Dolores remiſſi, febris ſedata, concocta vrina, pulſus alacrior factus, nulla viſûs, aut auditûs ſequuta noxa, vt contrarij priùs prædixerant cum Auic. *lib.2. cap.47. de Argento viuo*, æger viuidior, qui lenibus deinde applicitis præſidiis perfectam obtinuit ſanitatem. Quamobrem licèt eruditiſſimi Medici de hoc morbo conſcribentes, vnguenta ex Mercurio ſupra caput, membrum principaliſſimum imponenda vetent; tamen cùm eò miſeriæ ventum eſt, vt cætera non iuuent; tunc coacta neceſſitate, vetuſtiore morbo facto, ne humor virulentus in capite, Vlcera, Talpas, Oſſium cariem, & alia damna pernicioſa efficiat, ad paulò rigoroſa remedia accedere oportet, quæ ſi noceant, *melior eſt noxa quàm mors*, ex Gal. t. *aph.24. & lib.12. meth.1. in med.*

OBSERVATIO CXXXIX.

In Bubone Venereo in grauidis, è talo mittendus eſt ſanguis.

VTero gerens, carnoſa, & robuſta, à marito, morbo Gallico infecta, bubonem paſſa eſt in inguine ingentem, quem vigilia, totius corporis laſſitudo, ſitis, & febris ardens comitabantur. Vocati Medici ſanguinis miſſionem eſſe neceſſariam ex Saphena affirmârunt: ſed quia ſeptimeſtris erat, ex brachio eſſe celebrandam rati ſunt. Renuunt Chirurgi; nam hic humor eſt veneficus ex Fernel. *lib. de lue vener.* c 3. & 2. *de abdit.* 14. quare ad longinquas, ignobileſque partes trahendus, ex Fernelio 2. *meth.7.* Valleſio *lib.5. epid. in com. ſe c.7.* Chalmeteo Vergeſaeo *lib.1. Enchirid cap.50. de bubone venereo.* In varias ſententias diſtracti, me conuocant. Libenter è talo cruorem exhaurio, quam vacuationem in hoc caſu, & bubone peſtifero, & in grauidis propinquis partui ſalubrem eſſe, vſus me docuit: ſic enim detracta humoris virulenti copia, & euocatis ad minùs præſtantes partes venenoſis vaporibus, fœtus alacrior redditur, fitque robuſtior, & cauſa tumoris coniuncta extrahitur. Hinc factum eſt, vt celebrata hac vacuatione, & tumor ſubſederit, & natura ſuperior facta humorem concoxerit, & in pus verterit, quare ab abſceſſu, & febri liberata eſt mulier, quæ pro continuo potu in octauo, & nono menſe vſa decocto aſperæ Smilacis, ſana facta eſt, & peperit fœmellam nulla labe fœdatam. Lege Poncium, & Petrum Vaëſium Luſitanum, eruditiſſimos *tract. de peſte.*

OBSERVATIO CXL.

De Sterilitate.

Ad ſterilitatem præ calore, auxilium laudatiſſimum.

VIros præ nimia caliditate ſteriles fieri firmat Galenus *in com. ſent.63. lib.5. aph.* dum ſic dicit: *Quare cùm teſtium temperatura nimio excedit calore, ſemen eſt paucum, & aduritur, fitque toſto ſimile, & ob ſiccitatem quando primò excidit in vterum, extendi non poteſt, quod maximè eſt neceſſarium, ſi mulier debeat concipere, &c.* Vir erat fortis, & robuſtus, qui in 25. ætatis anno binam habuit prolem. Cauſone corre-

A ptus auxiliorum ope euaſit, ſed ita ſqualidus, toto corpore pruriginoſus, & phlogoſi interna oppreſſus, ſitibundus, & vigil, vt nullis vnquam remediis perfectè conualuerit. Immò extima ſuperficies, & volæ manûs, ſicca quadam ſcabie ex interuallis afficiebantur. Triennio miſerè vitam traduxit, ſed illud magis ipſum contriſtabat, quòd ſe eſſe ſterilem arbitraretur: licèt enim hilariter cum vxore concumberet, non generabat, quæ omnia ex Hepatis, & teſtium calore euenire rati ſumus. Multa applicita auxilia, purgationes, venæ ſectio, Balneum, ſerum lactis Caprini, & alia quæ Hepatis excandeſcentiam retundunt, humoris calidiſſimi acrimoniam infrænant. Ex his nullum leuamen ſenſit. Hoc celebrato, & ab Hepatis calore, & ſterilitate, prolem habens, tutus euaſit. Tempore quo vuæ maturæ ſunt, earum copiam diluculò ad

B ſatietatem vſque in vinea ſua ingurgitabat cum rore ipſo. Somno ſe tradens, procedente die, biliosa & retorrida per aluum deponebat. Viginti diebus hoc victu vſus, vacuatis noxiis humoribus meliùs habuit. Vuæ enim rore turgentes, roſcidi, vel aërei mellis inſtar (mannam dicunt) refrigerant, & ſuauiter corpus expurgant. Quo auxilio productos etiam venoſi generis morbos citata aluo fuiſſe extirpatos, frequenti experimento compertum habeo. Ob illam cauſam optabat Amatus *lib.1. in Dioſcorid. cap.120.* vt ſyrupus ſolutiuus, loco aquæ, pararetur cum rore è cælo ſuper roſas cadente; ſic enim melior euadit,

C magis expurgat, & febribus eſt vtilior.

OBSERVATIO CXLI.

Ad ſterilitatem præ frigore, pilula ſelecta.

QVidam cùm antea prolem haberet, ex morbo, ob frigidum Hepatis intemperamentum ſterilis eſt factus: cùm otioſus eſſet, inexercitatus, crapulæ deditus, quùm coïbat, ſemen aquoſum, & liquidum excernebat. Multa expertus fuerat quæ ſuprà ad ignauiam partium genitalium proficua eſſe protulimus. Tandem his pilulis noctu aſſumptis per menſem, robuſtus eſt factus, & prolem habuit.

D ℞. *Ambar. Griſei, Moſch. Odorat. Agalloch. Electiſſim an.* ʒ j. ß *Raſura Eboris*, ʒ ß. *Galliæ*, ʒ j. *Diamoſchi dulcis, Galliæ Moſchat. an.* ʒ ß. *Radic. Angelic. Radic. Pæoniæ, an.* ʒ j. *Carpobalſami*, ʒ j.

Cum Zibetto fiant pilulæ, & decorentur.

OBSERVATIO CXLII.

De Conceptione.

Puer Roſatus.

MAxima eſt in procreando fœtu, & in aliis agendis, imaginationis vis, atque poteſtas, ob quam fœminas, monſtroſos fœtûs parere, veterum, & iuniorum doctiſſimi affirmant, inter quos rara

E exempla proponunt Hildanus 3. *Centur. Obſ. Chirurg.* 55. & 4. *Centur. Obſer.* 55. & 56. Paræus *lib. 24. de monſt. cap.7.* Septimeſtris Roſarum virentium eſum duobus diebus omni conatu affectat, tempore quo roſæ non germinabant. Multo labore illarum ramus in priuato hortulo inuentus. Illa auide binarum non explicatarum adhuc folia mandit, alia in ſinu reſeruat. Nono menſe peperit fœliciter infantem candidiſſimum, cui in coſtis tria ſtigmata Roſarum valdè purpurea apparebant, in fronte, & facie veraque Roſarum trium imago puniceo colore infecta erat depicta, quare à vulgaribus puer roſatus vocabatur. De imaginatricis facultatis efficacia, mira proponit exempla Marcellus Donatus *lib.2. de hiſt. mirabil. cap.2.*

OBSERVATIO CXLIII.

Incorrupta, naturaliter concepit, peperit.

AVicenna (Philoſophus ſauè eximius) 21. 3. *tract.* 4. *c.* 1. clauſam, & non deuirginatam concipere poſſe aſſeuerat, dum ſic inquit: *Et quandoque accidit, vt clauſa retineat conceptionem, & fiat prægnans, & hoc quidem non eſt poſſibile, niſi aliquo modorum, aut vt ſit illud quod opponitur ori matricis de clauſura rara contextura, aut ſit habens foramina plura, ita quod poſſibile ſit matrici attrahere de ſpermate aliquid; licet enim parum ſit, tamen ex illo paruo ſit conceptio*, &c. Explicat Petrus de Peramato *in appendice de conceptu*, ſic dicens; *Poſſibile enim eſt fœminam non deuirginari, ſed conceptum fieri ex ſolo obſcœnarum partium attactu, vtriuſque ſemine effuſo ad os vteri externum: tunc enim contingit ex vteri auiditate trahi intus ſemen in roris formam ad cauitatem, & fieri conceptum, etiamſi penem ad vteri ceruicem non indat maſculus.* Seuerinus Pinæus *lib. 1. de notis virginitatis elegantiſſimo cap.* 5. florem virgineum conſiſtere in coitu carunculatum quatuor, quæ ſub alis vteri apparent, valuularum inſtar, & membranulis quibuſdam coëunt, non tranſuerſim, ſed in longum ſitæ. Hæ florem virgineum Garyophillo nondum planè explicato (ocellum noſtri vocant) perſimilem, clauſtrum virginale tantopere celebratum conſtituunt: membranis autem laceratis, & carunculis veluti attritis, perit flos, remanéntque eædem Carunculæ, ſed ita diſiunctæ, contractæque, vt coïiſſe aliquando neges. Ex quo probat auctor eruditiſſimus, virgines nubiles, primos veneteos congreſſus habere difficiles, & dolores pati, ob membranarum lacerationem, & orificij anguſti neceſſariam dilatationem, niſi menſtrua eo tempore fluant, vel duobus, tribus, quatuórve diebus antè fluxerint: in his enim nulla eſt ferè penis intromittendi viris, & admittendi virginibus difficultas, propter partium præhumidarum relaxationem, atque lubricitatem, ita vt membranæ carnoſæ carunculis interpoſitæ minimo eum negotio, & nullo ferè dolore dilatentur, cedantque ſubeunti mentulæ potiùs, quàm lacerentur. Quare fluentibus menſtruis, aut paulò poſt fluxũ, virgines coëuntes, citra defloratiohem poſſe concipere idem probat auctor, duabúſque hiſtoriis confirmat. His, binas etiam addam. Quidam puellam octodecim annos natam in vxorem duxit, quæ nuptiarum tempore menſtrua patiebatur. Vir fluoris huius ignarus præ cupiditate æſtuans eam eſt aggreſſus, & vix ſalutato hymene compreſſit, ſubiit. Concepit illa. Subtiſtis ille ſuſpectam vxoris alioqui pudicæ habuit caſtitatem, eam deſeruit, in longinquas oras abiit, nec reuerſus eſt ante nonum menſem, quo tempore, dolore partûs miſerrimè oppreſſa fœtum præ vteri anguſtia excernere non poterat: nam obſtetrices vias arctiſſimas, anguſtiſſimas, & nimiùm ſiccas eſſe dicebant. Maritus nocte illa, commiſeratione potiùs, aut fortè œſtro libidinis percitus eam inire tentauit, ſed fruſtra, propter anguſtius multò redditum, quàm antea ſinûs pudoris orificium. Miratur valdè, quòd ante conceptum, corruptam, & poſt conceptum, virginem inueniret. Sed altera vice eam ſubiens, voti compos eſt factus, & illa diſruptis virginitatis clauſtris poſt duos dies fœmellam peperit. Alia fuit, quam, ob cauſam dictam, maritus deſeruit, ſed cùm ob vteri anguſtiam in nono menſe parere non poſſet, languidúsque ſentiretur in vtero infantis motus, ipſúſque ruinam pertimeſcerem, vocato Chirurgo perito, impero, vt membranas, & connatam carnem volſella leuiter apprehendat, & ſuauiſſimè ſecundum rectum incidat. Statim ſanguis

A aliqualis emanauit ruber. Dum vlcus curatur, poſt duos dies, dilatatis viis, fœliciter maſculum viuum edidit in lucem.

OBSERVATIO CXLIV.

De Grauidatione.

Fœmina in ſeptimo menſe vtero gerens, repetitâ ſæpiùs ex talo phlebotomiâ, fœliciter peperit.

MAla quædam fœmina, iuuenis, bilioſa, & gracilis, quùm ſeptimi menſis fœtum in vtero
B gereret, ob metum abſentis mariti aborſum procurat, plurima auxilia parat, aſſumit purgantia valida, applicat vtero fortiſſima Vnguenta, apponit peſſaria violenta, & alia fœtum enceantia medicamina per os deuorat. Demùm omni prorſus deſtituta auxilio, exactiſſima inedia incaſſum tamen corpus maceerat: tandem quaſi deſperata, viribus licèt inualidis, ad Saphenæ phlebotomiam terdecim celebratam, & hirudines in ſede ter applicitas ſe conuertit, ſed nunquam voti ſui compos euadere potuit, immò geminos in nono menſe obeſos, & ouantes (mirum dictu) edidit in lucem. At Chirurgorum teſtimonio apud Magiſtratum à marito accuſata, meritas, truncato capite, adulterij luit pœnas.

C

OBSERVATIO CXLV.

Grauida oppreſſa Anginâ, ſepties in die phlebotomata, à morte euaſit.

GRauida ſeptimeſtris Angina ſæua corripitur, ita vt nullo externo tumore apparente, in gutturis imo malum perſentiens, ſtrangulari videretur cum valida febri. Poſt multa tentata duarum horarum ſpatio præſidia, vix malum ſuccubuit, quin ter ex Cephalica ſanguinem emitteret copiosum, & fœdum. Noctu iterum recrudeſcit affectus. Vocatus, iterum bis cruorem exhaurio. Illa iam ſpuere incipit. Sed licèt leuata eſſet aliquantiſper, diluculo ite-
D rum difficili reſpiratione correpta, ſibi antequam expectaret Medici aduentum, ſanguinem extrahendum bis iterum curat. His celebratis aperire oculos cœpit, fœtus qui antea non ſentiebatur, alacrior factus, ablata gutturis anguſtia, & excreta per ſputum mucoris copia multa, conualuit.

OBSERVATIO CXLVI.

Grauida Cauſone correpta, extracto ſanguine copiosè, ab arte, & natura, à morte euaſit.

HIſpanos vocant exteri ſanguinis extrahendi auidiſſimos, ſed citra rationem vllam; cùm eo ter-
E ræ tractu, ob ſoli, cœlique temperiem, corpora ſucculento ſanguine, & benè cocto ſint repleta, quo efferueſcente, ſi in ſanguine mittendo Eraſiſtrati more ſis auarus, ægros præcipites dabis in mortem. Septentrionalibus hominibus, frigidáſq; regiones habitantibus accidit contrà, quùm crudo, aquoſóque ſanguine redundent, nec benè firmo, in cuius præſentia, parcè, cautéque ſecanda vena. Sed neque hoc exceptione carere videtur: & multoties experimur contrarium: nam grauida quinquemeſtris, cùm pro more patrio, poculis decertaret in Belgio, ſanguine adaucto, & efferueſcente in venis, igni correpta animam efflare videbatur. Acceſſiti Medici, lege quadam ſancita ſemel venam ſecandam imperarunt, hócq; auxi-

 lium

lium celebrarunt ob grauidationem cum præmeditatione multa. At illa in varias ſe iactans figuras, vigil, ſitibunda, cum febre valida; aliorum Medicorum conſilia ſpernens, me vocat. Illam conſpicio quadratam, venis ſanguine turgentibus plenam, rubicundam, & nimia ſanguinis ſarcina oppreſſam. Intrepidè aufero per interualla ſepties ſanguinem impurum, & ſyncerum. Deonerata natura, per ſudorem, reſiduum peccantis humoris excreuit, ſed non ita copioſa fuit vacuatio hæc, quin natura deinceps artis defectum fortè ſupplens, per vterum, ſanguinem merum excreuerit in copia tanta, vt de abortu ſuſpicio eſſet: ſed hac vacuatione ita conualuit, vt à febre eius ope immunis, fœtum obeſum ſuo tempore fœliciter pareret.

OBSERVATIO CXLVII.

Catharticum, pro purgandis grauidis, ſecuriſſimum.

EXſcribentibus nobis iſta, & elimatiùs, læuigatiúſque concinnantibus, digna Obſeruatio eſt viſa, quam hiſce libellis inſererem. Situm eſt apud omnes Oraculum illud Hippocraticum *in lib. 4. aph. text. 1. Vterogerentes ſunt medicandæ, ſi materia turget, quarto menſe, & vſque ad ſeptimum: ſed hæ minus; à iuniore autem fœtu, & ſeniore abſtinere oportet.* Præter Hippocratem, claſſici illius filij hoc tempore in grauidis eam admittunt cogente morbo. Sic aſſerit Fernelius *lib. 3. meth. cap. 11. Prægnans quoque integris viribus ſi et purgantium vim tolerare poſſit; quia tamen fœtui qui intus geritur, quem ſeruare volumus, vehementer abſunt, benignis ſolum eſt expurganda, &c.* Nam fortia, effrænia vehementer nocua, eáque condemnat Auerroës *lib. 7. collig. cap. 4.* ob rationes multas. Ob hanc cauſam, *Vxor Antimachi cùm eſſet prægnans ſecundi menſis, exhibito Catapotio ex Elaterio mortua eſt,* apud Hipp. *lib. 5. epid. num. 9.* Nam medicamenta acutam febrem accendunt, (hæc autem fœtum occidit, ex Gal. *lib. 5. aph. com. 31.*) mouent humores ad vterum, prouocant vrinam, & menſtrua, & acetabulis diſruptis aborſum concitant. Et licèt hoc verum ſit, etiam mitiſſima & leuia, quæ non ſolùm vacuare, ſed roborare nata ſunt, vt Rhabarbarum vario modo paratum, Agaricum, Sena, Caſiæ fiſtularis interaneus liquor, mel Rœſatum, Syrupus ex multiplici Roſarum, & Violarum infuſione, ſerum lactis, Polypodium, & ſi quæ alia, periculo non vacant: adeò vt Petrus Salius doctiſſimus *lib. de affectib. particular. cap. 22.* qui inter omnes rectiùs de morbis acutis mulierum vtero gerentium diſſeruit, nullo modo, niſi humore turgente, Pharmaca etſi benigna admittat; nam hæc etſi priuentur malignitate, agitant tamen humores, & eos conuocant ad partes vtero vicinas, ſicque naturam deorſum præcipitant. Quare cogente neceſſitate, factâ priùs periculi prædictione ſunt offerenda, non ſolùm in mediis, ſed in aliis menſibus ex Auic. *1. 3. tract. 2. cap. 10.* Explicant Conciliator *diſ. 166.* Muſa 4. *Aph. com. 1.* & alij. Sed hoc opus celebrandum cum cautela ſumma, & medicamentum porrigendum in minori quantitate, quàm affectus deſideret: nam aliquid relinquendum eſt naturæ, quæ eſt ſpecies vacuationis, ex Gal. *lib. de ven. ſect. aduerſ. Eraſiſtratum cap. 5.* Sic enim matri, & fœtui prouidemus: *quoniam ſatius eſt hoc auxilium exercere quàm morbo non victo, ac ſuperato, matrem, & fœtum ex vi morbi perire,* vt rectè notauit Mercurialis *lib. 2. de morb. mulier. cap. 1.* Hoc auxilium vt celebres, medicamenta offeras ſuauia, eſt neceſſe: nam grauidæ ferè faſtidibundæ ſunt, & propter laborem morbi, præſidia metuunt.

A Ex multis vnum facillimum ad aſſumendum, ſuauiſſimum, ſecuriſſimum, profectam in medium celebre medicamentum, quod in grauidarum morbis expertus ſum ſæpiſſimè cum commodo ſummo. Vulgatum ſatis eſt apud Hiſpanos plurimis morbis rebellibus miro quodam modo prodeſſe pulueres Aureos Alexandri Quintilij, qui illos quintam eſſentiam Auri nuncupauit. His ergò puluribus ſex granorum pondere aſſumptis, omnes tam acutas, quàm chronicas ægritudines, excitata clementer vacuatione per vomitum, & aluum, me curaſſe teſtor, atque profiteor, ex quorum purgatione nullum vnquam periclitari, vidi; adeò eum ſuaue, & benignum medicamentum, vt propinari poſſit in quolibet B ſexu, ætate, temperamento, regione, tempore, delicatulis fœminis, debilibus ſenibus, tenellis puellis, faſtidioſis grauidis, nauſeabundis, & aliis, qui vel ob debiles vires, vel pharmacorum tædium, alia medicamenta aſſumere non poſſunt, nec volunt. Propinantur pulueres non in ſubſtantia ipſa, ſed eorum infuſum: nam pulueres per noctem madeſcunt in iure auis, vino, liquore aliquo, & matutino tempore exhibetur dilutum vnciarum duarum quantitate. Tanta eſt huius medicamenti efficacia, vt iidem pulueres, qui ſemel infuſi ſunt, poſſint bis, & ter, iterum ad ſimiles vſus infundi, quibus nunquam æger vacuatione fruſtratur. Purgat hoc medicamentum per vtrumque ventrem biliosos, & te- C nues humores, & non ſolùm hos, ſed craſſos, tenaces citra moleſtiam promiſcuè educit. Tanti fuit, & eſt æſtimata apud Hiſpanos inuentio hæc, vt in vniuerſam Europam, vtramque Indiam certatim libræ multæ ſingulis annis deferantur, eo tamen ordine, vt ſex granorum quantitas ſingula, papyro ſit vnica obuoluta, & ipſius Quintilij ſignaculo diligenter obſignata.

Et ne naturalium rerum indagatoribus ſcrupulus aliquis ſupereſſe poſſit, quærentibus num auro vis purgatrix inſit? Reſpondet Plinius *lib. 33. cap. 1. in fin.* affirmatiuè §. *Aurum vmbilico illitum leniter aluum ſoluit, &c.* At cùm metalla plurimum in ſe habeant igneæ ſubſtantiæ, ex Gal. *9. ſimpl. 26. explicat Alb.* D *Magnus 3. de metal. tract. 2. cap. 4.* hánceque ex Sulphuris, & Argenti viui permixtione obtineant, quæ ſunt metallorum omnium communia principia, & ob hæc ventrem expurgent, & Aurum ſit potius metallum, & minimum illorum ſit cum illo commixtum, ſit vt mitiſſimam, ſi Plinio fidem adhibemus, ſortiatur expurgandi vim, & non tantam qualem promouent pulueres hi, quorum materiam auctor ſibi ſoli reſeruat. Quare cùm Auri vis ſit lenis atque exigua, & horum puluerum infuſio tam potenter expurget, non ſolùm prima vice, ſed ſi pluribus infundantur; hos, nec eſſe auream quintam eſſentiam, nec Aurum redolere certus ſum: neque enim E hoc metallum in tam parua quantitate ita valenter expurgat, cùm hoc ſit effrænium medicamentorum indicium: neque Aurum in tam paruo venditur pretio, neque in tanta quantitate è fodinis eruitur, ac ex domo eius in varias mundi oras emanat: nam ſingulis menſibus, 20. 30. libræ, & plures in multas orbis plagas tranſportantur. Vnde tanta Auri quantitas? ſunt ergò hi pulueres ex Stybio rectè calcinato, & præparato (vulgò Antimonium dicunt) conſtructi, quod medicamentum in omnibus morbis, præcipuè melancholicis diuinam vim propè obtinere, docet Paracelſus, Mathiolus *lib. 5. in Dioſcorid. cap. 59.* Maſſaria *lib 9. de med. purgantib. cap. 30.* & plures alij. Quare ſi hi pulueres ex Hiſpania in alias Regiones, vt ferè ſolet, deueniant, hunc eſſe illorum vium, & modum aſſumendi, certum eſt.

OBSER

OBSERVATIO CXLVIII.

De Ignorata Grauidatione.

Ignorata grauidationis exemplum ſtupendum.

MEdicus quidam ſtudioſus, & doctus, in populoſiſſima Luſitaniæ Ciuitate medicinam faciens, propriæ vxoris menſtruorum ſuppreſſione, vt ipſe dicebat, laborantis ſaluti conſulens, & grauidam non eſſe ex lotij ſignis certò ſciens, multoties illi venam ſecare iubet, alterantia propinat, deobſtruentia offert, & per triginta dierum ſpatium Chalybem cum valido exercitio aſſumendum iubet. Cerota, & deobſtruentia vnguenta vtero imponit. Denique omnia miniſtrat proprio conſilio, quæ ad viſcerum, vterique obſtructionem à Medicis factitari ſolent. Tandem cùm nihil proficeret (licèt vterus in maiorem molem quotidie accreſceret) ad humorem in vtero impactum vacuandum, & ad dolorem hac ipſa de cauſa contractum (vrgebat enim iam excalcitrante fœtu dolor) venam in talo ſecandam imperat, poſt quam ſectionem cùm grauida nonimeſtris eſſet, irritata natura fœtum cum tanto impetu in vas, aqua, & ſanguine plenum, in ipſo ſectionis actu (res mira) eiecit, vt exeunte è vena ſanguine, & fœtu aqua veluti ſuffocato, infans, & mater ob timorem, & nimium ſanguinis fluxum exanimes periclitarentur, ſed conſtricto foramine, & fœtu ex improuiſo ab aqua extracto, ipſa vini potu refocillata ad ſe rediit. Hic caſus vulgaribus riſum, Medicis verò ignominiam peperit, quòm circumforanei feſtiuo poëmate, per forum, vicos, plateas, & totam ciuitatem, facetas hiſtorias, cantilenàſque cuulgauerint, ignorantes quàm ſint incerta, ambigua, fallacia conceptionis ſigna: nam mulier poteſt geſtare molam, ventum, aquam, pus, mucorem fœtidum, viſcoſam, lentàmque pituitam, & vi caloris in vtero globi inſtar duratam, quæ omnia vterum eleuaſſe, & poſtea excreta fuiſſe, citra ſperatum fœtum, auctorum lectione comperimus: & doctiſſimi Medici vel etiam in proprijs vxoribus decepti ſunt grauidationem ignorantes, quas, citra matris, aut fœtus incommodum varijs medicamentorum generibus excarnificârunt, de quorum numero ſunt Auenzoar *lib.2. Theizir, tract.3.c.1.* Rhaſius 9.*ad Almanſ.*19. Auic.21.3.*tract.*2.c.18. Mathæus *in com.cit.loc.* Lege Amat.1. *cent.*27. Valleriolam *lib.1.Obſ.*1.& 10. Sanctorum Sanctorium *lib.1.de euitandis errorib. Medicor.c.*28.& plures alios.

OBSERVATIO CXLIX.

De falſa Grauidatione.

Immanis fera ab vtero excluſa.

MIrum, ſed verum narro. Non ignobilis fœmina, in vtero quidpiam ex interuallis ſubſultare ſentiens, me ad ſui curationem vocat. Huic nihil mali ex eo motu ſubſequi poſſe prædixi: nam flatus, qui in grauidis, & melancholicis ob multas cauſas colligitur in vtero, huic motui præbere poteſt occaſionem. Quare conſului, vt vinum aquà decoctâ Aniſo, & radice Chinæ lymphatum potaret, & exiccante regimine vſa, nil aliud faciendum curaret. Annuit. Sed poſt decem dies, quùm ad quintum grauidationis menſem accedere arbitraretur, maiorem ſtrepitum in vteri regione ſentiens, fame vexata me iterum accerſere iubet. Accedo. Tactis viſceribus vmbilicum infra, tumorem inuenio, durum, dolentem, & tactui renitentem valdè. Emollientia impo-

A no, melancholicum ſuccum exhibitis Cardiacis infrænò; nam inſolitâ mœſtitiâ contabeſcebat ipſa. His celebratis de vteri dolore vehementiùs cœpit affligi. Enema conſulo carminatiuum, cuius ope, putris, corruptáque materia fuit vacuata; ſed cùm non miteſceret dolor, validiorem clyſterem paro, quo, irritata natura, immani inguinum, & pubis dolore, enixarum inſtar, poſt depoſitam aluum, feram ab vtero excluſit, palmo maiorem, craſſitudine pollicis, cærulei coloris, pedibus quatuor innixam, capite paruo, piloſo, & rotundo, roſtro acuto. Hæc duobus diebus reuixit in Phiala vitrea aqua plena, magna cum adſtantium, & Medicorum celebrium admiratione. Mulierem verò viſa ſerpente exanimatam

B alimentis optimi chymi tecreo, reficio. Quas beſtias, & alias huic ſimiles in vtero adnaſci, ob prauam inter cōeundum imaginationem, firmat Ioann. Remmellinus *lib.2. Catoptri Microcoſmici, in fin.* & alij hìc diſſeroêre, quos citat Schenckius *lib.4. obſeruat. de molis.* Quæ feræ, ſerpere, repere, diſcurrere, & volare quoque animaduerſæ.

Dum ad hæc ſcribēda calamum manu arriperem, acceſſit ad me Doctor Nicolaus Fontanus, Medicus artis Hippocraticæ verus alumnus, & ex multis quæ ſemper rara refert, hoc propoſuit. Trigenaria poſtquam eſt enixa filiam, & à lochiis rectè purgaretur, incidit poſt duodecim horas in animi deliquium, cum febri acuta, & delirio coniunctum. Vtilis his vo-

C catur Obſtetrix; hæc, tacto ventre, & ſedulò vteri regione tota perſpecta, iterum ægram parituram eſſe affirmat. At ego cùm horum ſymptomatum cauſam, à prauo humore in ore vteri contento, ſuàque vi dira, & deleteria, cor, cæteráque viſcera ſupera prementè, ſcaturire, putarem, potionem Cardiacam, vnàque aperientem præſcripſi, quæ ex decocto Dictamni, Capil. Vener. Flor. Cordial. Lupul. Cardui Benedict. Hord. & Aniſi erat parata, ſuperadditâ Confectione Alchermes. Vix huius potionis quatuor cochlearia aſſumpſerat, quando cum vehementi nixu, & inguinum ingenti dolore, parturientium inſtar, excreuit per vterum, rotundum globum, tenuiſſimâ membranâ alba contectum, ex quo diſru-

D pto, exiêre duo animalia longa, Anguillarum forma, viua, rubra, dorſo purpurea lanugine reſperſo, oculis viridis, dimidij palmi longitudine, craſſitie digiti minimi, quorum caput, pro corporis proportione, erat ampliſſimum. Ambo poſt duas horas per domum repere viſa ſunt, quibus excretis, fœmina placidè obdormiuit, & ab anguſtia immunis remanſit.

OBSERVATIO CL.

De Mola Ventoſa.

Ter pariens ventum.

E NOnimeſtris dolore partus vexata, conuocatis obſtetricibus pariendi tempus expectat. At cùm vehementi nixu cogitur expellere fœtum, bombum, & ſtrepitum multum magna cum violentia per vterum elidit, ac ſi tonitruū exaudiretur. Aliquantiſper ſubſidente ventre, immanis dolor iterum eam apprehendit, vacuatóque per vterum flatu leniùs conquieuit. Tertiò lumborum dolore diro poſt tres dies afflicta, cohibita reſpiratione ad vacuandos flatus ſumma vi enititur, quos cùm forte præ eorum craſſitie expellere nequit, fotibus, aliiſque carminantibus adiuta, vt in Colica ventoſa fieri conſueuit, ab omni tomore, & dolore immunis euaſit. Ipſa alacriter viuens, poſt vnum annum, & poſt duos, iterum in idem infortunium incidens, ſimiliter excreto flatu, & detumeſcente ventre meliùs habuit.

Vt verò ab vteri Hydrope, aliiſque grauiſſimis malis fieret incolumis, præſeruata eſt præter vniuerſalia, exiecante victu, ſudorificis ex radice Chine, Electuariis roborantibus, potu aquarum mineralium, quibus, & applicito, vtero Vnguenti modo fomento ex luto Thermalium aquarum cum Theriaca, Oleo Aniſi, & Cinnamomi, in poſterum ſaniùs vixit, & ſuo tempore pro ſperato flatu, fœtum peperit.

OBSERVATIO CLI.

Pro præſeruatione molæ ventoſæ, auxilium egregium.

BAronis illuſtriſſima vxor, quùm vtero geſtare opinaretur, in octauo menſe, miro ſonitu exaudito, flatum pro expectato infante excreuit. Acciti Medici ad diſcutiendos flatus mira conſulunt auxilia. His celebratis monent, vt habitet cum viro, hæc poſt menſem grauida putabatur, ſed & procedente tempore creſcente ventris tumore, grauidationis increuit ſuſpicio. Sed in octauo menſe, loco fœtus, ſonorum flatum dimidij quadrantis ſpatio per vterum excluſit, cum Albæ pituitæ colluuie multa. Recreatis viribus pro euitando tanto malo expoſcit auxilium. Profuit nullum. Tandem hoc ſolo præſeruata. Iuſſi vt ieiuno ventre per menſem vncias quatuor ebiberet aquæ ſtillatitiæ ex floribus viridibus Cinnamomi, drachmâ vnâ priùs Theriacæ aſſumptâ. Hic ſtillatitius liquor, vitreis, aut plumbeis inſtrumentis extractus, fragrantia, & odoris ſuauitate vires fouet, ſtomachum firmat, Coli dolores frigidos perſanat, partes principes tuetur, ac roborat, animi deliquio, cardiacæque affectioni mirè opitulatur, venenis reſiſtit, venenoſorum animalium ictibus medetur, prodeſt Suſpirioſis, Reſolutis, Conuulſis, Comitiali morbo laborantibus, & cum ſit guſtui gratiſſimus, oris halitum emendat, peſtiferæ lui ſummè reluctatur, menſes prouocat, vteri frigiditatem corrigit, cuius flatus mira quadam proprietate diſcutit, & abſumit, fœcundat fœminas, ſemen prolificum generat. Demùm ad frigidas vteri, & neruoſarum partium ægritudines diuinam propemodum obtinet facultatem. Hanc pretioſiſſimam aquam deferunt Mercatores ex Orientali India in Europam, cuius ope deploratos morbos fuiſſe curatos, ſum expertus. Si ea deſit, vtere aqua Cinnamomi ſicci vitris organis extracta, adiecta ſtillatitia Roſarum, & odorifero vino. Lege Craton *lib. 1. conſil.* 20. qui de Molæ præſeruatione egit luculenter.

OBSERVATIO CLII.

Molæ aquoſæ exemplum admirandum.

FOemina quædam benè colorata, nullo infeſtante laxo in pedibus, aut manibus tumore, aut vitio interno, tumorem vteri magnum paſſa eſt menſibus ſeptem. Menſtrua ſunt reſtricta, prægnantem ſe eſſe putabat, donec ad vndecimum perueniēs, de conceptu deſperans, mulicrcularum conſilio ſyrupum factum ex decocto Nepitæ, Pulegij, & Cæpæ albæ cum Saccharo decem diebus aſſumit. Hoc facto, copioſa aquæ citrinæ quantitas pondo librarum octo per vterum eſt vacuata. Subſidente aliqualiter ventre auxilium idem iterum in maiori quantitate ebibit, doſi nempe quatuor vnciarum. Sed quo euentu audi: Nam 20. diebus per vterum velut per perennem fontem, tanta aquæ ſero lactis ſimillimæ copia emanauit, vt indicio ſuo quotidie, quinque, aut ſex libræ profluerent, ſine dolore, ardore, pruritu, aut acredine vlla. Hoc humore excreto, debiliſſima
A remanſit, ſed detumeſcente ventre, refectis viribus ad ſe rediit. Et ne in idem vitium laberetur, Diacucurma cum maluatico, miro fuit auxilio. Vide Hildanum *lib. 2. centur. Chirurgicar.* 53.

OBSERVATIO CLIII.

Molæ carnea mirabilis.

MIrabilia, & penè monſtroſa ſunt, quæ in vtero humano gigni ſolent. Mulieri cuidam, quùm quatuor annis menſtrua deficerent, ſuper pubem
B accreuit durus tumor, inſenſilis, & rotundus (Scirrhum diceres:) illi nullum præter moleſtiam negotium faceſſens, quare mariti precibus præſidium expoſcit. Omnia miniſtrantur quæ ad Scirrhi curationem prodeſſe ſolent. Ecce vno die magno conatu, præcedentibus diris ventris torminibus, anguſtiâ multâ, nimiâ Hæmorrhagiâ, pallida facta, decolor, conuulſa, excreuit molam, ſeu carneum fruſtum duriſſimum, quod vix cultello ſecari poterat, rotundum, humani capitis magnitudinem ſuperans, in cuius medio oculi tres viuidi conſpiciebantur, circumcircà nigerrimis pilis duris, & longis, ſetarum inſtar, obſiti, cùm cato tota eſſet omnino rubra. Hæc in phialam aquæ coniecta, & mouens ſe Erinacei
C modo, duobus diebus ſuperuixit. Mulier verò hæc ſatis laſſata, & in ſummo vitæ diſcrimine velut exanimis poſita, reſtaurantibus paulatim conualeſcere cœpit.

OBSERVATIO CLIV.

Ad eliciendam ab vtero molam, præſidium electum.

FAbricius Hildanus doctiſſimus *centur. 2. Obſeru. Chirurg.* 92. monet contra plurium votum, ne hamulis acutiſſimis, ad molam extrahendam, vtamur. Si enim hamulus excidit, non ſine ingenti periculo matricem dilacerat. Hoc præſidio volebat vti
D Chirurgus quidam auctoritate Parei *lib. 23. c. 35.* in muliere quadam, quæ in vtero poſt tres annos, ſentiebat paulatim carnoſum corpuſculum in maiorem molem accreſcere. Quúmque ſterilis eſſet, & tractu temporis facta decolor, animi deliquio per interualla premeretur, futurum damnum, aut Hydropem pertimeſcens, Medicorum opem implorat. Hi plura præſcribunt, quæ menſes mouent, ſecundinas excludunt. Sed non contulere. Quando aduocato Chirurgo nimis audaci, & futuram ſanitatem pollicente, diductis mulieris obſcœnis partibus, hamulo iniecto, nimiâ ſequutâ Hæmorragiâ illam ab iſta curatione deterruit. Hæc poſt viginti dies, meo conſilio,
E drachmam Euphorbij cum ſyrupo de Artemiſiâ in pilulas redactam quater ſpatio duodecim dierum tribus horis poſt cœnam deuorauit, quarum ope, magno labore, & dolore, parturientium inſtar, excreuit octo molas, venulis, & membranis conſtantes, Oui gallinacei magnitudinem ſuperantes. Quibus excretis, & verno tempore expurgata, meliùs habuit.

OBSERVATIO CLV.

Mola membranoſa.

ADmirabilia ſunt naturæ noſtræ arcana. Mulier quædam quater iam pepererat, & poſt ſuppreſſa menſtrua quintum fœtum putabat in vtero habere. Cùm verò in nono menſe ad pariendum ſe accingit, pro expectato fœtu, globulū, ſeu Sphæram excreuit albam, mucore reſperſam, caput humanum magni

Digitized by Google

magnitudine ſua ſuperantem. Cultro ſphæra diſſecta in præſentia eruditorum, ſolida tota intus apparuit, Cæpæ inſtar membranulis craſſis, & albis fabrefacta, quibus ſectis nullus ichor, humor, ſeroſave ſubſtantia emanauit. Hæc cùm frigidi eſſet temperamenti, attenuante, & exiccante victu eſt præſeruata.

OBSERVATIO CLVI.

Molarum incredibilis numerus.

COntendunt diuinatores quidam, ac malè feriati medicaſtri ex putidi lotij ſignis, non ſolùm de ægrorum morbis, ſed de grauidatione plura certò præſagiri poſſe, & neſcio qua Auicennæ auctoritate praue intellecta, commoti, perfricta fronte, immò temeritate quadam, multa pronunciare, & vel nugari non erubeſcunt, vt notat Paul. Zacchias *lib. 1. tract. 3. c. 1. de notis conceptionis ex vrina*, quùm hoc ſignum ſit fallax, ambiguum, incertum, & de quo Hippocr. toto ferè libro Aph. fuſiùs, quàm pro more ſuo conceptionis notas inueſtigans, nihil conſcriptum reliquit, in cuius ſigni veritate, confiſi, Marſilius, & Petrus de Tuſignano, Medici in Papienſi Academia celeberrimi, miſerrimè decepti ſunt. Quo pacto reprehendendi ſunt hypocritæ homines, qui de vrina certam ſcientiam profitentur grauiditatis quæ in conſpectu eſt, tum etiam ſexus, & partus futuri. Quæ oſtentatio ignorantiæ ſoboles, fundamentum nullum habet, quàm aucupandi lucri, & inanis gloriæ cupiditatem. Et eò inſaniæ deuenerunt, vt propoſitis figuris mathematicis, certis circulis, & characteribus conſcriptis ſuper vrinam, poſſe grauidationem prædici, meris deliramentis irretiti propalare auſi ſunt, de quibus nugis non exiguum tomum emiſit nuperrimè in lucem Robertus de Fluctibus *lib. de diuinatione per vrinam*. Et vt tibi hoc, merum figmentum eſſe conſtet, lege Bonaciolum *lib. 1. de morb. mulier. c. 1. de virginum probat.* Valleſ. *3. cont. 18.* Foreſt. *lib. de incerto vrinar. indicio*, Eruditiſſimum Rodericũ à Caſtro, *lib. de morb. mulier. part. 1. c. 7.* Ioan. Varandæum *lib. 2. de affect. mulier. 2.* Franciſc. Ioëlium *tom. 1. vniuerſ. medicin. lib. 4. ſect. 3.* & ſequens exemplum audire ne graueris. Empiricus quidam, ſeu experimentator, & qui inflatis buccis ſe filium Galeni eſſe prædicabat, propriam vxorem concepiſſe ex lotij ſignis certò ſciens, nihil pro anxietate ſumma, de qua ipſa conquerebatur, ſe eff. cturum cæteris Medicis inculcabat: maximè quoniam poſt quintum menſem increuit faſtidium, acceſſit Mamillarum tumor in vultu, apparuere lentigines, adfuit Malacia, & venter vſque ad octauum menſem valdè intumuit. Tandem cùm prope partum eſſet, ingenti ſequuta ex vtero Hæmorrhagia, præuio inguinum dolore ſæuo, & pondere in pube ingenti percepto, expellere cœpit molas ſanguineas, duras, compactas, mediocris magnitudinis (ouum gallinaceum paruum diceres) in copiâ tantâ, vt 15. diebus 152. excerneret. His eiectis, vterus qui ad magnam molem erat adauctus, omnino detumuit: quod exemplum non idiotas, verùm doctos admonuit, ne fallaci vrinarum indicio attenti grauidationem præſagientes, infamiam incurrant.

OBSERVATIO CLVII.

De Partu.

Ad facilitandum partum, remedium optimum.

DIoſcorides, rei Herbariæ peritiſſimus Auctor *lib. 1. c. 18.* Balſamum, partum facilem reddere A conſtanter affirmat, de cuius efficacia mira pro expellendis calculis plura notauimus *ſuprà in hoc libro Obſeru. 66.* quam etiam in facilitando laborioſo partu mirabilem ſemper inueni. Plures enim à Medicis deſtitutas, exanimes, deploratas, & pro quarum ſalute eximia præſidia erant celebrata, vidi hoc antidoto exhibito fœliciter peperiſſe. Propina vnciam vnam in auis iure cum multo Croco, vel aperienti decocto. Si deſit verum Balſamum, vtere eius loco ſtacte, Myrrhæ ſtillatitia lachryma, quæ pretioſiſſima eſt, de cuius vi ſat plura Ruellius *lib. 1. de natur. ſtirp. c. 98.* vel Balſamo illo, quod Braſilienſes vocant *De Capaiva*, vel artificiali, quod etiam ex vſu, B cuius varias ex diuerſis auctoribus deſcriptiones proponit Ioann. Iacobus Weckerus *lib. 2. antidotar. ſpecialis, tit. de Balſamis diſtillatis.*

OBSERVATIO CLVIII.

Ad difficultatem partus, remedium generoſum.

NOn prætéribo auxilium præſtantiſſimum, cuius ope plures in agone poſitæ fœtus viuos, & vel mortuos fœliciter excluſerunt laborioſo partu oppreſſæ. Hoc conſtat drachmâ ex vnâ Chryſocollæ (Boracem officinæ dicunt) tenuiſſimè puluetiſatæ, quam ſi cum vnciis tribus aquæ Artemiſiæ ſtillatitiæ, aut ſabinæ, aut generoſi vini, decoctíve ape- C rientis offeras, aut in pilulas cum ſyrupo de Artemiſia efformes, miram inuenies vtilitatem. Nun timeas medicamen, quod licèt Dioſcurides *lib. 5. c. 54.* inter ea numeret, quæ necem inferre queunt, de eo quod à fodinis extrahitur, eſt intelligendus. Nam præparatum, & miro artificio lucidum factum, ſplendidum, & Cryſtalli, aut Sacchari puriſſimi inſtar nitidiſſimum redditum, nullam iniuriam corpori infert, quoniam exuſtione, multiplicique lotione eius perniicioſa vis iam eſt refracta. Debilibus ſufficit ſemidrachma, aut ſcrupulus.

OBSERVATIO CLIX.

D De Abortu.

Pro præſeruatione abortus, fontanella adaperta, ſummè prodeſt.

ABortum ex vitioſis humoribus ad vterum à toto corpore confluentibus, ſuaque praua qualitate, aut copia fœtum enecantibus, aut Cotyledones relaxantibus frequenter concitati, res eſt manifeſta. Fœminæ plures hac ipſa de cauſa ſæpè abortiebant; ex iis quædam fœtum trimeſtrem, ſeptimeſtrem, lacerum tamen, & omni putrilagine infectum multoties enixæ, celebratis validiſſimis auxiliis, nullo alio præſidio, quàm excitato cauterio in brachio, E aut crure fœliciter pepererunt. Hoc ad originem fluxioni exerce. Huius enim ope ante conceptionem adaperti; quæ fœtus ſanos, nullaque labe fœdatus legitimo tempore in lucem edidere.

OBSERVATIO CLX.

Ad præcauendum abortum, aliquando venæ ſectio è Saphena eſt ex vſu.

IN grauidis nullo præſente morbo ſolùm ad præcautionem abortus, phlebotomiam ſummo eſſe ex vſu, nouum non eſt, præſertim ſi fœmina ſit carnoſa, quadrata, ſucculenta, venis turgentibus prædita, & aſſueta ſanguinem excernere per os, nares, aut aliam regionem: tunc enim neceſſe eſt demere

copiam

copiam, quâ remanente fœtus ſuffocatur: vna enim A ex cauſis abortus, ingens plenitudo eſt apud Auicen.ai.3.tract.2.c.8.iuxta princip.nam ſicut alimenti defectus, ſic copia fœtum necat. Ita Fernel.2. meth. cap. 2. §. *Multa, niſi vena circiter quartum menſem reſeremur, abortiunt; Fœtus enim copia obruitur, &c.* Sylnius *tract. de menſib. mulier. in initio*, Frambeſar. *lib.1.Canon.medic.*Peramatus *lib.de vacuandi rat.15. Accorambon.*Eugubinus *circa fin.part.1. tractat. de vſu lactis.*Anton.Maria Bettus *in com. cap.10.4.1.* Auic. Amatus 2.*cent.*89. Salius, Sennertus, Claudinus,& plures alij. Renuat licèt Altomarus *tractat. prop. de vtero gerentibus*, qui pluribus argumentis contendit phlebotomiam pro præſeruatione abortus inutilem eſſe, & nullius vſus, quæ ſoluunt Augenius *tom.1.* B *epiſt.lib.6. epiſt.5.cap.11.* Moxius *lib.1. de morb.mul. cap.28.* At ſanguinis miſſionem pro hoc complendo vſu e partibus inferioribus eſſe celebrandam, notiſſimum eſt. Fœminæ binæ robuſtæ cùm per totum geſtationis tempus menſtruis purgationes paterentur, fœtum vſque ad maturum tempus reſeruabant, ſed cùm purgatio in alia grauidatione deficeret, aborſum fecere. Quæſita ſcaturigo mali, eam in ſanguine menſtro ſuppreſſo, copiâ ſuâ fœtum obruente, acutie vaſorum vteri oſcula aperiente, & punctione naturam lancinante, vt ante tempus fœtum propelleret, ſitam eſſe vnanimiter rati ſunt. Quare illis iterum grauidis factis, ſuppreſſa menſtrua purgatione, ſanguinem è cubito exhauriunt. C Sed neque ex hac parte celebrato præſidio voti compotes euaſere: nam in quinto, & ſexto menſe abortiêre. His perſpectis, dum iterum concipiunt, me vocant, à ſecundo vſque ad quintum ſingulis menſibus è talo ſanguinem exhaurio, & ſic dempta particulari plenitudine vteri, vel copia ſanguinis ad eum fluentis, ad originem fluxionis vacuati, fœliciter nono menſe ter pepererunt. Aliquando autem è ſaphena in grauidis eſſe mittendum ſanguinem, fusè, ſed pulchrè, ni fallor, comprobaui *lib.1.de Medic.Princip.Hiſt.in com Hiſt.32.* & firmauit proprio exemplo poſtea Antonius Sanctorellus Medicus Neapolitanus doctiſſimus *lib.19. antepraxis, c.10.* D

OBSERVATIO CLXI.

Ad retinendum fœtum, auxilium rarum.

LIcèt Galenus *lib. 3. de praſag. ex pulſ.5.* aſſerat, *quòd eorum qui nihil dicunt, proprium eſt ad proprietates quæ exprimi nequeunt confugere, quàm hoc ignorantiæ ſit aſylum.* Tamen & vel ipſe pollicetur librum de iis quæ ab occulta proprietate operantur, & firmat *Aeſchrion* præceptor eius, quòd cancros vſtos ad rabiem proprietate mirabili prodeſſe dixerit, quare occultæ proprietates concedendæ, vt tam multis exemplis probat Fernel.2. *de abdit.*17. Ruellius 1.*de natur.ſtirp.*aa.Hanc occultam proprietatem habere pro retinendo fœtu in vtero, corium Equi E marini,certus ſum,ex quo ſi fiat Zona;& toto geſtationis tempore iuxta carnem cinguli modo feratur, aborſus non continget, quod auxilium, pluribus tentatis incaſſum, quæ in præſeruatione abortus à Medicis imperantur, præſtantiſſimum ſemper inueni. Facilè reperitur venale hoc corium Olyſipone, Venetiis, Neapoli, Hiſpali. Si deſit, vtere Zonâ ex lupinò corio paratâ, quam huic vſui eſſe mirabilem fidiſſimo experimento adinueni.

OBSERVATIO CLXII.

Ad excludendam fœtum mortuum, Vnguentum efficaciſſimum,

A Sommo rerum conditore lege ſancitum reperimus *in lib. Geneſis cap.3.* in peccati intrepidæ Protoplaſtæ pœnam, hanc, vti & cunctas mulieres in dolore parere. Quare ſi in partu naturali tot repullulant ærumnæ, geminantur dolores, emergunt anguſtiæ, quantò magis in violento, ac præter naturam, à mordicatione, excrementorum putredine, odore fœtus horribili, halitu menſtrui ſanguinis craſſi relicti, & in vtero velut in cloaca coerciti, partéſque ſuperas lancinantis, ſcaturient immania tormina, anxietas ingens, acerbi cruciatus, delirium, & alia ferina ſymptomata, quæ ſæpè inexorabilem mortem,& vitam amaritudine plenam repræſentant. Rurſus ſi vnici medicinæ ſplendoris ope & auxilio, in Epidemiis, octo puerperæ (vna excepta Epicratis vxore, quæ poſt ſummos labores 80. die fuit abſolutè indicata) euadere haud potuerunt, ſymptomatum ſæuitie, morborum grauitate, & cauſarum Cacoëthia oppreſſæ, ac demictæ; quid ſperandum nos inferiores Medicos, qui ſummi illius parentis collatione, abortiui ſumus, in truculento hoc affectu exercere poſſe? Sed cùm multa ſint, quæ ille *in libris de morbis mulieribus* pro excludendo fœtu mortuo proponit, hoc auxilium adiungam, quod in fœminis hoc agone prehenſis ſummo fuit ex vſu, & maximè cuidam, cui à peruerſo marito violenta manu ſuper vmbilicum vehemens illatus eſt ictus, poſt quem exanimis immobilem fœtum perſenſit. At pluribus celebratis, hoc ſolo Vnguento poſito ſuper ventrem, & in perinæo, fœtum exclusit.

℞. Medul.Colocynthid. Succi Colocynthid.viridis, an.℥ j.*Succi Rutæ,*℥ j.ß.*Euphorbij,* ℥ ij.*Vnguent. Arthanit.Maioris,*℥ iij.*Myrrhæ,*ʒ vj.*Olei de Caſtor.Olei Rutæ,an.*℥ j.

Coquantur ad ſucci conſumptionem, & fiat Vnguentum.

OBSERVATIO CLXIII.

Fœtus mortuus, Peſſario appoſito forâs excluditur.

COnuenimus elapſis diebus in curatione cuiuſdam nobiliſſimæ Comitiſſæ Medici octo, cui ob viſa nocturna ſpectra ſtupefactæ repentè fœtus nonimeſtris eſt mortuus. Vocati vidimus grauium ſymptomatum inurgentes fluctus, difficiles ſyrtes, laborioſos anguſtiarum ſcopulos, vada querelarum impenetrabilia, duriſſima ſaxa. Obſcuro hoc ſymptomatum intricati labyrintho Diuinum expoſtulauimus auxilium. Et dum Balneum parabatur Oleagineum cum decocto medicamentorum aperientium, & vias dilatantium, commixtum, tantoperè à Thaddæo Duno laudatum *lib miſcellan. c.21.*& Valleriol. *lib.1.obſeru.1.* quod ſuus Medicus doctè parauerat, in quod illa erat ingreſſura. Nos ſic conſultationem exorſi ſumus. Primus pro certo ſuppoſuit in hoc caſu auxilia debere eſſe potentiſſima, & fortiora quàm quæ ad excludendos fœtus viuos parantur: nam vt doctè ait Gal.*lib.5.aphor.55.ad bonum partum duorum corporum vigore opus eſt,& grauida mulieris,& infantis, &c.* Quare in mortuo facultas eſt ſopita, quoniam non motu ſuo, ſed pondere naturam ſtimulat. Sicque conſuluit fortia ſternutotia iuxta ſenis edictum *lib.5.aph.35.*dicentis: *Mulieri quæ vterinis moleſtatur, aut difficulter parit, ſuperueniens ſternutatio bonum.* Crurum ligaturas, vincula, cucurbitulas, fotus,

tus, & inſeſſus, Vnguenta ex violentis medicamentis conſtructi. Secundus. Suffumigia conſuluit fortiſſima vtero apponenda. Tertius. In potum aſſumendas eſſe prædixit pilulas ex Euphorbio cum Myrrha, Sagapeno, & Ammoniaco. Quartus. Peſſaria fœtum natiua quidam vi extrahentia imperat. Quintus. Spretis violentis auxiliis manu ſuaui extrahendum eſſe fœtum inculcat, cuius ope fœtum mortuum excluſiſſe gloriatur Carolus Stephanus doctiſſimus *lib. 3. cap. 2. de diſſect. part. corp. human.* Sextus. Cultello excidendum eſſe fœtum in vtero matris ad mentem Hippocratis *lib. de exſectione fœtus, & lib. 1. de morb. num.* 87. vt ſic in minimas partes diſſectus, meliùs poſſit extrahi, opinatur. Septimus. Vnco extrahendum ad priſcorum mentem contendit; nam cætera auxilia moroſa ſunt, & maximum in procraſtinatione periculum. His dictis quid in hoc opinionum portento Senior dicat, ignorat prorſus. At cùm fœmina exiiſſet è Balneo, cuius beneficio fœtus lapſus erat ad os vteri externum, dilatatis viis, & partibus laxioribus factis, vt per illam viam irritaretur natura, poſt iterum applicitum Balneum, quarti votum approbauit, & ſic fœmina Peſſario repentè parato, fœtum mortuum cum vehementi impetu excluſit. Peſſarij forma eſto hæc.

℞. Ammoniac. Opoponac. Caſtor. Serapin. Elleb. nigri, Staphiſagr. Ariſtoloch. rotund. Pulp. Colocynthid. Scammon. an. ℈ j. *Euphorb.* ʒ j.

Cum ſucco Rutæ, Cyclamin. Cucumer. Aſinin. & felle Taurino fiat Peſſarium digitalis longitudinis, & filo alligetur.

OBSERVATIO CLXIV.

Fœtus mortuus, Saphenæ ſectione, excluditur.

Solertiſſimus Magiſter *lib. 1. de morb. mulier. num.* 100. ſic præfatur: *Si verò prægnans multo tempore cohibeatur, & parere non poſſit, ſed diebus pluribus ex partus doloribus laboret; ſit autem iuuenis, in vigore, & multo ſanguine referta, ſecare oportet venas in malleolis, & ſanguinem detrahere, virium reſpectu habito, &c.* Hoc auxilium vnanimis Medicorum confirmauit opinio, ſi fœtus ſit viuus. At in mortuo nullus adhuc id celebrandum imperauit, quod ego fœliciſſimo euentu ſum expertus. Iuuenis erat in vigore ætatis conſtituta, lauto victui aſſueta, ſucculenta, & quæ in primis menſibus ſanguinem pro præſeruatione abortus, pro antiquo more non emiſerat. Hæc ob copiam, emortuo fœtu, eum expellere non poterat, quoniam nonimeſtris erat. Plurima biduò ſunt tentata præſidia. Viſis his, & adſtante in vtero copia, fœtus per obſtructas vias cùm percolari non poſſet, è ſaphenâ ſanguinem exhauriui nam ex hac parte facta phlebotomia naturam ad inferiores partes præcipitat, & plenitudinem particularem demit, quæ vias coarctat, & fœtui impedit egreſſum. Hoc auxilio celebrato, fœtus ad imum ventrem magis vergere videbatur, & illa à præcordiorum dolore, quo antea immaniter premebatur, erat immunis. Veſperi ad illam reuerſus, & de his omnibus certior factus, ex altera ſaphena, ſanguinem detraxi, poſt quam, ante diluculum, fœtum eiecit. Magna ergò eſt non ſolùm ad viuum, ſed ad mortuum fœtum excludendum phlebotomiæ vtilitas in actuali nixu, conſtantibus viribus, & in hoc truculento morbo neceſſaria. Conſule Mauricium Cordæum doctiſſimum *in com. cit. Hippoc. contextus.*

OBSERVATIO CLXV.

Fœtus mortuus, vnco extrahitur.

IN malis erat primipata quædam, & duobus diebus afflicta parere non poterat. Cum ecce ex labore, vigiliis, & immani dolore, fœtus in vtero emoritur. At cùm ipſa præſidia reſpueret faſtidio preſſa, & aliis auxiliis externis, vnguentis, fotu, peſſariis, ſuffumigiis non leuaretur, illi prædiximus, vt permitteret, vti fœtus vnco extraheretur. Hoc audito perterrita in ſyncopen incidit. Quare vocatus peritus Chirurgus, qui fœtum ſuaui manu extracturum, illi bona fide pollicetur. Annuit ipſa ſpe ſalutis allecta. Ille reſupinam mulierem in lecto collocat decliui poſitus, cruribus valde elatis, atque diſiunctis. Hanc mulieres fortiter continebant. Tunc Chirurgus denudatis brachiis, manibúſque multo oleo illitis, & ſenſim in oſtium vteri illatis, pueri ſitum, & formam diſquirens, vncum, quem iuxta ſe in lecto abſconditum habebat, in capite fœtus infigit, benéque firmato vnco leniter trahit, ne diſrumpatur quod vncino arreptum eſt. Extracto fœtu lacero, & nimiâ iam putrilagine affecto, fœmina reſoluta, victu refecta vires recuperat. Quod auxilium in plurimis in agone poſitis feliciſſimè ſum expertus. Remedium antiquiſſimum eſt, prolatum ab Hippocr. *lib. de exſectione fœtus.* Approbarunt Paulus *lib. 6. c. 74.* Celſus *lib. 7. c. 29.* Aetius *tetrab. 4. ſerm. 4. c. 23.* Auicen. 21. 3. *tract. 1. c. 24.* Raſis 22. *continent. tractat. 7. c. 5.* Sequuntur Ioan. Ieſſenius *c. 18. inſt. r. Chirurg.* Iacob. Rueff. Paréus, Vidus Vidius, Beninenius, & plures alij, & proprio experimento obſeruauit Valleriola *lib. 5. obſ. 2.* & nuper luculenter, & eleganter Doctor Nicolaus Fontanus Medicus ſolertiſſimus, in eo tractatu cui titulum dedit, *de extractione fœtus mortui Chirurgica manu, matre ſalua, cap. penult.* erudittiſſimè diſſeruit.

OBSERVATIO CLXVI.

Fœtus mortuus putridus fruſtillatim poſt duodecim annos excluſus.

MEdioctis fortis fœmina, ætatis 16. annorum, quùm ob difficultatem partus fœtum mortuum calidiſſimorum medicamentorum ope excluſiſſet, tanta humoris mordaciſſimi, ignei, ardentiſſimi per vterum copia per menſem eſt excreta, vt vtero dilaniato, & exulcerato, lentâ febri oppreſſa de vita periclitari videretur. Poſtea, poſt quatuor menſes vterus ita occaluit, vt minimo relicto foramine, vrinam tenuiſſimi fili modo expelleret, & menſtrua per anguſtiſſimum locum cum diris torminibus veluti coërcita erumperent. Hæc cum viro concubuit, & ſemen effuſum, per foramen exiguum ab auido vtero attractum. Itaque concepit, ſed dum pariendi tempus expectat, non potente fœtu per viam quaſi occluſam, & calloſam percolari, in animi deliquium incurrit. Monita vt ſectionem admittat, quam facilem futuram prædixerunt Chirurgi, velut in imperforatis, & clauſis geri conſueuit. Illa renuit omnino. Sicque mortuum fœtum retinuit quatuor menſibus nulla ſequuta noxa, qui per annum valdè computruit. Tandem poſt tres annos per vuluæ oſtiolum oſſicula minutiſſima excernere cœpit. Et paulatim vſque ad decimum annum, carnes corruptas, cranij fragmenta eiecit, quouſque ob fœdam, virulentámq; ſaniem, ore vteri putrefacto, hic dehiſcere, & paulatim in duodecimo anno, dilatari viſus eſt, & ſic reſidua oſſa fruſtillatim effluxêre, & omnino detumeſcente vtero, vlceribus conſolidatis

ſolidatis conualuit mulier, & poſt plures annos re- A deuntibus ſtatuto tempore menſtruis, feliciter deinde concepit, & viuum enixa eſt puerum. Nec mireris. Nam Albucaſis *lib.2.Chirurg.76.* Alexand. Benedict. *lib.25.de curand.morb.53.* Rouſſet. *a. cap.ſect. a. de partu Cæſar.* Matthias Cornax, Langius, & alij, memorant ſe vidiſſe fœtus mortuos putridos in vtero retentos, quatuor annis, 14. 28. & per aluum, vterum, vmbilicum, excitatis abſceſſibus fuiſſe excretos, ſaluis matribus, quæ deinde abſque fœcunditatis noxa conualuerunt.

OBSERVATIO CLXVII.

De Sphincteris Reſolutione.

Sphincteris reſolutio, Ebeno curatur.

ELeganter quidem Arabum Archiater docuit 1. 4. *tract. 2. cap. 2. in fin. quod à febribus acutis interficientibus rarè ſit euaſio abſque contractione membri.* Laborauerat honeſta matrona febre maleficentiſſima, à qua ſummi omnipotentis potentia, & Medicorum opera euaſit. Conualeſcens excrementa alui inuita effluere ſentit, ſéque non poſſe coarctare anum, & muſculum conſtringere confeſſa eſt. Hoc vitium è debilitate natiui caloris, ob progreſſam febrim depopulati, frigidíque humoris copiâ ad Sphincterem delapsâ euenire ratus ſum: nam ex præcedente C lethali morbo vires erant inualidæ, coctiones minùs fauſtæ: decolor enim, & exilis remanſit, & vix incedere poterat. Remedia imperantur. Purgatio lenis, fomenta, lauacra, ſuffumigia fiunt ſuper podicem. Malum nullis ceſſit auxilijs. Tandem ſudoribus excitatis cum decocto Ebeni ad 20. dies, fœces per longius ſpatium retinebat. Demum hoc emplaſtro oſſi ſacro admoto integram conſequuta eſt ſanitatem.

℞. *Emplaſtri Viperini, Confortatiu. Vigon. Gummi Tacamacha, an. ℥. ß. Olei Laurini, Olei Angelica, Olei Caſtor. Olei de Coſto, Olei Amſi, Olei Terebinth. Olei Roriſmarin. Olei de Piperib. an. ℥ ß.*

Cum cerâ ſec. art. paretur Emplaſtrum, extende D ſuper pellem vulpinam.

Memini me olim Balneis naturalibus perſanaſſe recti inteſtini reſolutionem in quodam ſene, cui excrementa alui inuitè fluebant, quæ ex ſæua Epilepſiâ habuit ortum: nam hæc poſtquam illum per menſem miſertimè cruciaſſet, grauiſſimis ſtipata ſymptomatis, in brachij, longanonique Paralyſim finita eſt. Neque hoc nouum putes. Id enim docuit Galen. 4. *acut.* 27. firmauit Auic. *t. 3. tract. 5. c. 8. §. Et quemadmodum Apoplexia conuertitur ad Paralyſim, ſimiliter plurimùm Epilepſia conuertitur ad Paralyſim, &c.* Confirmant Eraſt. *lib. 4. diſp. cont. Paracelſ.* Salius, *Ad c. 19. Altom.* Licèt enim Apoplexia crebertimè in Paralyſim finiatur, quoniam huius cauſa eſt multò maior, obſtructio confirmata, difficilior, & cerebrum magis languet, & ſic hoc, humorem craſſiorem, nec diſcutere, nec ad loca excretioni deſtinata tranſmittere poteſt, & contrariæ cauſæ in Epilepſiâ contingant frequenter: aliquando, raro tamen, ſi hæc grauis eſt, & acceſſionum frequentiâ affligit, & eſt finitima Apoplexiæ, in reſolutionem finitur, vt Coſtæus *in com. Auic.* doctè explicuit. Quare frequenter Apoplexia, aliquando Epilepſia in Paralyſim finitur. Hac diſtinctione ſoluitur contradictio, apud Galen. quem manifeſtè ſecum pugnare contendit Valleſ. *lib. de loc. manifeſtè pugnantib. contrad. 6.* quàm hoc modo 4. *de loc.* 2. intelligendus ſit, dicens: ſolam Apoplexiam in Paralyſim finiri. Lege Amat. 4. *centur.* 22.

OBSERVATIO CLXVIII.

De Coxendicis dolore.

Coxa dolor, hirudinum ſupra partem affectam ſuctu, curatur.

IN coxæ doloribus, reprimentibus non eſſe vtendum, ſed lenientibus, & Anodynis latâ oratione exponit Galen. 10. *ſec. loc. cap* 2. Coxendicis dolore intolerabili premebatur quidam, qui impoſito lacte muliebri cum Roſaceâ permixto valdè fuit exacerbatus. Vocatus ego, cubiti, & tali venam ſeco, vomitum moueo. Foueo partem relaxantibus vnguen- B tis, per aluum clementer expurgo. Applico mirabile Vnguentum Ebulorum deſcriptum à Lacunâ *lib. 4. in Dioſcorid. cap. 175.* fitque ex ſucci rad. Ebulor. & fol. an. ℥ ij. coctis in ℥. vj. Olei Chamæmel. quouſque abſumantur ſucci, & cum guttulis Aceti ad maiorem penetrationem, & Cera fit Vnguentum. Cucurbitulam magnam ad priſcorum modum ſuper Ancham cum ſcarificatione appono. Cauſtica imprimo. Nulla profuêre. Tandem ex Pauli conſilio *lib. 3. cap. 77.* Cœlij *lib. 5. tardar. paſſion. cap. 1.* Coxæ octo magnas hirudines impono. Tanta ab his animalculis ſequuta vacuatio eſt, vt poſt decem horas ſine dolore remanſerit, quod auxilium in Chiragra, Podagra, & Gonagra ſæpè poſt vacuatum corpus fœliciter ſum expertus.

OBSERVATIO CLXIX.

Vitio venarum retrò aures, Iſchiaticis vtiliſſima.

IN Iſchiatico dolore ſectionem venarum retrò aures vtilem eſſe Hippocrates ſæpè admonuit. Iuniores rariſſimè ſunt experti, in qua parte cur cauterium impreſſum tantopere proſit, ambigunt prorſus. Mihi non ſemel videre licuit cum vtilitate multa, præſertim quando fluxio à capite irruit in coxam, à qua parte hoc malum foueri docuit Hippoc. *lib. 2. epid. ſect. 3. lib. de glandulis, num.* 10. Cuius auctoritate motus Fernel. *lib. 6. Patholog.* 18. *& conſil.* 12. Arthritidis originem ſemper à capite emanare contendit, quam abſurdam opinionem acriter plures refutant. Vocatus vt inuiſerem Luſitanum illuſtriſſimum, eum inueni coxæ dolore immani vexatum. Pro tanto malo auxilia paro, roborantia, calida; nam morbus ex pituitoſa defluxione à capite defluente ducebat originem. Purgantia propino, ſudorifica ex China exhibeo, partem ſcarifico, vro. Non ſuccumbit affectus. Ipſe veluti deſperatus, ſagas, mulieres, ſortilegos, incantatores conſuluit, & à vulgari plebe multam remediorum farraginem acceptam coxæ imponit. Sed cùm videtem in hoc contumaci mor- E bo Hippocratem venæ ſectione retrò aures vſum fuiſſe, *tom. 6. epid. ſect. 5. text.* 2 2. §. *cum adſunt fluxiones, venæ in auribus ſcindendæ ſunt, &c.* Et *lib. de aere, loc. & aq. num.* 50. nam ſic intercepta via, per quam humor à capite ad coxam decurrit, leuantur ægri: eam celebrandam curaui, ſed non inuentus Chirurgus qui eas ſcinderet, vt Auicen. 4. 1. *cap.* 20. illas in morbis capitis ſecandas docet. Huius loco externam cutem retrò aures ſcarificaui, ſed citra leuamen vllum. Ecce quidam ægroti ſatis amicus eum inuiſit, quem ſupplex exorat, vt ſi fortè apud Iapones, vbi diutiùs fuerat commoratus, aliquod præſidium inuenerit, quod miſero ſolatium afferre poſſit, pandat libenter. Ille, vt erat rei Medicæ ſtudioſiſſimus, coxam affectam videre cōcupiſcit. Tumorem in Iſchio ſiniſtro nullum notat. Vnum æger illi ſignum am-

plius

pliùs patefecit, quòd inuadentem paroxyſmom tinnitus auriom cum Hemicraniâ præcedebat ſemper, argumentum certum à capite fluxionem oriri. Tunc Fonticulus in ſiniſtro brachio aperitur, ex quo per menſem Ichor emanauit citra vtilitatem vllam. Nullis conferentibus, amicus ſolator amicum, ſe matutino tempore facturum præſidium pollicitus, quod tanto malo ſubſidium ferat. Diluculo veniens, me præſente, retro aures Cauteriom inurit factum ex vitis fermento ignito, quo duarum horarum ſpatio, ex breuioribus interuallis cutem iuſſi. Poſt eſcharæ lapſom defluxit decem fere diebus, tenuis, aquoſaque humiditas, quæ excreta, poſt 10. dies, omnis doloris, & eiuſmodi morbi ceſſationem ægrotanti attulit, quod auxilium apud Perſas pro hoc morbo, cæteriſque ex capite fluxionibus ſubortis, eſſe vſitatiſſimum inculcabat. Ne verò in poſterum conſolidato vlcere, & ſuppreſſâ manante humiditate recrudeſceret malum, vlcus Cauſtico impoſito apertum diuerſeruo. Hoc exemplo edoctus ſimile auxilium in capitis affectibus, cæteriſque deſtillationibus ſæpius celebraui cum vtilitate mirâ.

OBSERVATIO CLXX.

Iſchiaticus dolor, ſaluatellâ in pede ſectâ, curatur.

AVicenna inter Arabes magni nominis auctor, 22. 3. *tract.* 2. *cap.* 25. Sic alloquitur: *Ex ijs quæ phlebotomantur, eſt vena quæ eſt inter minimum, & ſecundum pedis, & dicitur quod hæc vena magis iuuatiua eſt, quàm vena Iſchiatica, ſicut ſaluatella magis iuuatiua eſt, quàm Baſilica in ægritudinibus Hepatis, & ſplenis*, &c. Acceſſere mecum quatuor non incelebres Medici luctanti cum coxæ dolore, qui multories eorum præſidia, etſi ſaluberrima contempſerat. Auicennæ voto munitus, Iſchiaticam venam, per latus externũ pedis, inter minimum, & ſecundum digitum diffuſam ſecandam iuſſi, ſed quùm nouom eſſet auxilium, & noſtro ſæculo inuſitatum, reſpuunt omnino, *cùm parum referat venas in pede interiores ſecare, aut exteriores, ab vnâ enim venâ ambæ naſcuntur in poplite trifariam diuiſa, quoniam & vna vena ad hoc peruenit membrum, non ſicuti ad manũ duæ*, vt *lib. 6. aph. com.* 36. docuit Galenus. Sed cùm rectitudo plurimum proſit in celebrandis vacuationibus omnibus, ipſo monente Magiſtro vbique paſſim, in eâ ferienda contra illorũ votum adhuc inſiſto. Affines annuunt. Extracto ſanguine craſſo, & multo, conualuit æger.

OBSERVATIO CLXXI.

Iſchiaticus, hirudinum vſu reſtitutus.

PAuli ſententia eſt ſingulari digna admiratione *in lib. 3. cap. 77. rubric. 3. in recenti artuum dolore venam eſſe ſecandam, quàm ſtatim quis morbum experiri primũ cœperit: nam quos fluxio frequenter iam infeſtat, ij plus inde noxa, quàm auxilij ſenſerunt, præſertim quibus corpus eſt naturâ frigidius, aut etiam imbecillius*, &c. Explicant ingenioſè ſatis Mercatus *lib. 4. de morb. intern.* 20 Ludouicus Septalius *lib. 7. caution. medicinal. num.* 179. Coxendicis dolore diuturno vexabatur quidam natiua ſorte melancholicus, quem Medici frequenti venæ ſectione, quoties inuadebat dolor, excruciauerãt: ſed cùm eſſet reſolutus valdè, locò phlebotomiæ, mariſcis hirudines apponendas curo. His vſus per annum, omnino ſanus euaſit. Nam fluxio irruens in coxas ad ſedem deriuata. Quoniã Hæmorrhoïdũ apertio à coxendice præſeruat: ſic menſtruorum prouocatio hunc morbum ſanat, ſicut retentio creat, ex Hipp. *lib. 5. epid. num. 33. §. Polemarchi vxori in morbo articulari, coxæ dolor quidam vehemens, cauſa erat, quòd menſes non prodirent*, &c.

OBSERVATIO CLXXII.

De Gonagra.

Genu aperto, locò puris, egreditur ventus.

NIl eſt quod Medicos, atque Chirurgos magis decipiat, atque deludat, quàm genu flatuoſus tumor: Nam ſæpiùs dolor, pulſatio, & vel tactus ipſe, pus adeſſe internum repræſentant. Adfuimus diu in curatione cuiuſdam OEconomi, coi ex genu antiquo dolore, & tumore claudicanti plurima præſidia ſunt imperata. Purgationes variæ, fotùs, Vnguenta, emollientia Emplaſtra, Balnea naturalia, Sudorifica ex Smilace aſperâ, Balneum ex Sale, Tritico, Arena, Milio, Vinaceis, Muſto actu calidis. Tandem cum triennio nihil proficeret, ad Cauterium in brachio partis affectæ, & crure ſani lateris acceſſimus; ſed citra vtilitatem vllam. Ecce cum inuiſentes Chirurgi, ex tumoris tactu, interno ſtrepitu, pus adeſſe denunciant. Concordes omnes (vno ſeniore reluctãte ſolùm) adſtantibus Medicis, cauterio actuali partem perforant, at genu aperto egreditur ventus. Illi rubore ſuffuſi ſæpè hoc accidere dictitabãt cum Galen *lib. 4. com.* 21. § *Fuerunt ſanè qui aliquando tumores præter naturam in muſculis ſecuerunt, tanquam pus in eo reperturi, ſed nihil aliud præterquàm ſpiritum, qui totam per carnem minutatim diſſeminatum eſſet, inuenerunt*, &c. Tranſtulit Auic. 3. 4. *tract.* 1. *c.* 19. *Et quandoque exiſtimat homo, quòd ſuper membrum eius ſicut genu ſit apoſtema indigens perforatione, quare perforat ipſum, & egreditur ventoſitas tantùm*, &c. Vtcumque ſit, æger tanquam deſperatus appoſito per menſem Emplaſtro Viperino, malaxato cum Ammoniaco, & Oleo Vulpino meliùs habuit, ita vt dilatato crure cum baculo incedere poſſet.

OBSERVATIO CLXXIII.

Balnea naturalia, articulorum doloribus vtiliſſima.

EXcellentiſſimus quidam Princeps, ex venere, & otio multo plurimam ſuccorum crudorum copiam in prima corporis regione accumulans, eam vomitu quandoque reiiciebat. Cúmque lenti humores irruerent in artûs præ copiâ auctâ, aſſiduis articulorum doloribus opprimitur. Plura à ſuis doctiſſimis Medicis celebrata auxilia, quæ craſſiorum humorum ſarcinam deponerent, vnáque robur affectis partibus conciliarent: nam monente Galeno *lib. 6. aph. com.* 28. *articularis morbi cauſa eſt artuum imbecillitas cum redundantium humorum copia coniuncta*. Sed cùm ex tam multis, rectè, & vt decet adminiſtratis nollum ſequeretur iouamentum, plurimos in ſui ſubſidiom Medicos conſoluit. Hi Balnea naturalia, alumino ſapræſertim, ſalutaria eſſe prædixerunt, profligandóque huic contumaci morbo oportuna: nam ea artûs roborant, ſuperfluam humiditatem exiccant, flatûs abſumunt, calefaciunt, & craſſom humorem attenuant, quorum mirabiles pro hoc morbo curando, dotes vnanimiter decantant auctores, de quorum nomero ſont Auicenna 22. 3. *tractat.* 2. *c.* 7. § *& non fiat balneatio niſi in aqua thermarum*, &c. & *cap.* 25. §. *Verùm & aqua Thermarum conferunt, & in hora ægritudinis*, &c. Sequuntur Paulus *lib.* 1. *cap.* 52. Aëtius *Tetrab.* 1. *ſermon.* 3. *cap.* 167. Oribaſius *lib.* 1. *Synopſ.* 29. Explanant Cardanus *lib.* 2. *contrad. tract.* 4. *cont.* 3. Hieronymus Sauanarola *tractat. de Balneis in*

princip. Fallopius *tract. de aquis thermalibus, in præfat.* His præfatis æger ad Balnea alacri animo ſe accingit, eâque admittir triginta dierum ſpatio cum vtilitate tantâ, vt in poſterum nullum morbi veſtigium remanſerit. Cauſa eſt, *quoniam Balnea naturalia, quæcunque ea ſint, area, ferrea, ſalſa, nitroſa, bituminoſa, iuuant in doloribus articulorum, & Podagra,* vt monnit Auicenna 2.1. *doct.* 2. *cap.* 19. Si ergo hæc vera ſunt, & ex facundiſſimâ Principum mente exhauſta; quod infortunium contigit Mercato, in medendis morbis verſatiſſimo, vt illa pro articulorum doloribus reſpuat, & perfrictâ fronte condemnet? *lib. enim* 4. *de morb. intern. c. vlt. prope fin.* ei ſe addixit opinioni, vt credat hoc præſidium ficulneum eſſe, & nullus vsûs. Balnea, inquit, laxant, emolliunt neruos, debilitant, quo titulo Galenus *lib.* 11. *meth. cap.* 20. ea articularia doloribus infeſtiſſima eſſe affirmat: *Nam plus poteſt humiditas ad relaxandum, quàm poſſit aqua qualitas adſtringens ad exiccandum, reſoluendum, & roborandum.* Sed hunc virum dormiiſſe ſub Mandragorâ, nemo non videt; nam *Galenus* de Balneo, hoc eſt, dulcis aquæ lauacro intelligendus eſt, quod eneruat neruos, fluxiones mouet, fundit, liquátque humores, artûs debilitat: nam præterquam quòd ibi de dulcis aquæ Balneo loquatur, cùm ſimpliciter profertur, Balneum, hoc ſubintelligitur, ex Gal. *eo loco, &* 7. *lib. ſec. loc. cap.* 1. *in med.* Hoc ſignificauit Auic. *loc. cit. cap.* 13. dũ dixit, *Balneatio quidem cum aquis calibis, & humidis nocet, propter illud quod liquefacit de humoribus, & dilatat de poris, niſi in aquis thermarum, &c.* Hæ enim licèt primo occurſu ob actualem humiditatem aliqualiter relaxent, ſiccitate tamen potentiali deincepa adſtringunt, exiccant, & roborant. Hac de cauſâ vidimus plures ſanatos, qui antea articulariis cruciatibus immaniter erant oppreſſi, ſolius luti balneorum naturalium ope, quo cùm vnguenti modo artûs illinerent, omnimodam conſequuti ſunt ſanitatem. De hoc inſtituto legendus doctiſſimus Spigelius *lib. de Arthritide, prope fin.*

OBSERVATIO CLXXIV.

Admoto Narcotico ſuper genu, mortificatio, & mors.

QVantùm oporteat Medicos in Narcoticorum impoſitione ſupra dolentes articulos, eſſe ſollicitos, priſci docuêre, & hoc exemplo ampliùs patebit. Quidam immani genu dolore vexatus, plurima, vel à nebulonibus, & medicaſtris relata auxilia tentauit. Hi doloris feritati ſolùm attenti ſtupefacientia protinus imponunt, nempe Emplaſtrum ex foliis Hyoſcyami, radice Mandragoræ, cum Aceto & Opio conſtructum, nullo alio adiecto calido medicamento, quod frigidorum efficaciam corrigeret. Poſt applicationem dolor ferociùs inualeſcit, genu liueſcit, & ſic reſolutis viribus, animo deficiens, ſuperueniente Gangræna, è vita diſceſſit.

OBSERVATIO CLXXV.

Sæuus genu dolor, Hydrargyri vnguento curatus.

IN multis morbis præter Gallicum, Hydrargyrum adminiſtrari, teſtatur Auicenna *lib.* 2. *tract.* 2. *cap.* 47. Quadragenarius cùm immani genu dolore afflictus quareretur à frigido humore ſuborto, qui medicamentorum vim ſæpiùs contempſerat, Emplaſtro Ranino cum triplicato Mercurio partem inunxit. Aliquantiſper remiſſus eſt dolor. Ego, vt certior fierem, num aliquando Gallicæ luis primordia eſſet expertus, ab eo inquiro, negat obnixè. Tamen alacrior factus non ceſſaui Hydrargyrum, extinctum priùs, & commixtum cum Oleo Laurino, Styracc, & Terebinthina Vnguenti forma genu apponere: Mirum dictu, dolor conquieuit omnino. Ne ergo in eo in multis morbis aliis à Gallico, applicando, ſis meticuloſus: nam reſoluit duritiei, dolorem ſedat, flatûs diſcutit, & tenacem humorem mira efficacia abſumit.

OBSERVATIO CLXXVI.

Immanis genu dolor, fonticulo infra inguen aperto, curatur.

MEdicus quidam ob aſſidua ſtudia, & labores, defluente humore à capite, in dentes & ventriculum, harum partium per multos annos acerboa dolores tulit, at vacuantibus, & roborantibus præſidiis conualuit. Poſtea truculento genu dolore oppreſſus ita contabuit, vt nec igne miteſceret malum Tandem Lauacro hoc eſt leuatus.

℞. Sampſuc. Iuæ arthetic. Artemis. Abſint. Chamæmel. Maioran. Stœchad. Betonic. Roriſmarin. Saluia, Nepita, Ruta, Origani, Pulegij, Summit. Lauri, an. M. ß. Radic. Pæonia, Acori, an. ℥ *iij. Radic. Ebul.* ℥ *i. ß. Maſtich. Macis, Cinnamom. Caryophyl. an.* ʒ *ij. Sulphur. vini, Nitri, Alumin. Salis, an.* ʒ *ij. ß. Stercor. Caprin. Stercor. Columbar. an.* ℥ *ij.*

Coque in Vini potentis lib. viij. ad medias, colaturæ adde.

Aq. Vitæ, lib. ij. Olei de Caſtor. ℥ *iiij. Olei Vulpin.* ℥. *iij. Olei Lumbricor.* ℥ *ij. Balſami,* ℥ *iij.*

Cùm verò poſt tres menſes fluxio ex habituali capitis intemperie in coxam irrueret, pluribus applicitis, nullo alio potuit omnino conſaneſcere, quàm fonticulo excitato infra inguem in parte domeſticâ, cuius ope, humor, qui à capite in genu confluebat, eſt vacuatus, quare intercepta fluxione in poſterum alacriter vixit.

OBSERVATIO CLXXVII.

De Tibiæ dolore.

Super vlceratam tibiam medicamento ſtyptico intempeſtiuè impoſito, inflammatio ventriculi lethalis ſequuta.

CElebertima eſt hiſtoria illuſtris Romanæ, lata à Gal. *lib.* 14. *meth. cap.* 17. quæ quùm herpetem in malleolo haberet, & medicamento, ex Alga, & Sandice, hoc eſt, Ceruſa vſta, vſa eſſet, reſtricto humore, & aſcendente ad bubones vſque, leuari nõ potuit, quoüſque cauſa fluxionis medicamenti purgantis ope eſſet exhauſta: nam vt, inquit Auic. 34. *tract.* 1. *c.* 7. *de cura formicæ. Cùm non incipis in ea cum euacuatione humoris ſecundùm quod oportet, immò medicaris vlcus cum eo quod ſanat, redit ex alio loco propinquo, & ex loco ipſo, & non ceſſat corrodere cutem, corroſione poſt corroſionem, &c.* Id ipſum proponunt Aëtius *tetrab.* 4. *ſerm.* 2. *c.* 6. Oribaſius *lib.* 7. *ſynopſ. c.* 33. *Nam pleriſque vlceribus purgatio competit,* ex mente Hipp. *lib. de vlcerib. num.* 4. repetit Gal. 4. *meth. cap.* 6. Hæc non obſeruans incautus quidam Medicus, qui dum ad curationẽ Herpetis exedentis, crura & tibias depopulantis eſſet vocatus, in iuuene robuſto, tẽpore verno, natura ad extremas partes humorẽ bilioſum propulſante, citra totius prouidentiã exiccantia, & adſtringentia, primò leuia ex Pompholyge, deinde fortia ex Alumine, & Sublimato vſtis, parti vlceratæ impoſuit. Vix ter remedium fuerat admotum, quando coërcito

humore,ſuborto in regione ventriculi immani dolore,cũ vomitu fœtido ſanguinis grumoſi, atrabilarij, & concreti,febricula apparuit tenuis, lenta cum anxietate, & extremorum frigiditate coniuncta. Huic miſero ventriculi inflammatione laboranti occurrens,anteacta inquirens, reuocandum humorem ad ſuam originẽ,nempe ad partes inferas contului. Hoo præſtiti crurũ lauactis,frictionibus,ligaturis, ſectione tali,hirudinibus ano affixis,& clyſteribus lenibus retorridum humorem vacuantibus. At omnia nullã opem attulerunt: nam aſſiduo vomitu, faſtidio ſummo,ſudore frigido,extincto veluti calore,occubuit. A

OBSERVATIO CLXXVIII.

B

De Arthritide.

Olei ex oſſibus humanis, ad articularios dolores, vis eximia.

GVttam vocant Medici, quoniam humor guttatim in artûs ſtillat. Cum hac Hydra ſæpe luctatus, laborioſè, tanquam à Lernæo morbo,& inſuperabili victus, diſceſſi. Vnum exequendum ſupererat,& erat oſſium humanorũ vſus, de cuius viribus ex aliorum mente ſat plura contra hunc morbum iactant Gal. 11. *ſimp.tit.de oſſibus*, Auic. 2.2.3.*tr*.2.*c*.9.quorum oleum,vt rem pretioſam miris laudibus effert Crato *in conſiliis*, & Euonymus *in antidotario ſuo*. C Plurimis eorum cinerem citra fructum exhibui. Quidam feroci artuum dolore vexatus, ſpretis multis, oleo ex oſſibus humanis extracto, non ſolùm à cruciatu eſt leuatus, ſed in poſterum à tanto malo immunis euaſit. Accipe oſſa humana, magna,fruſtillatim incide,pone in igne quoüſque excandeſcãt, extingue in oleo vetuſtiſſimo,quibus contuſis deſtillat oleum ad omnes iuncturarum dolores efficaciſſimum. Legendus in hanc rem Hieremias Sachetus *lib.de morb.capitis,cap*.10.

OBSERVATIO CLXXIX.

Auxilium ad præſeruandum à cruciatu Arthritico vtiliſſimum. D

SEptuagenarius natura frigidus, & pituitoſus, quùm diu articulares dolores eſſet expertus, & multis tentatis præſidiis conualeſcere non poſſet, ad Terebinthinæ vſum accedere coactus eſt cum vtilitate mirâ, de cuius laudibus tam multa prædicat Galenus *lib.5.de ſanit.tuend.cap*.9. Interdum eam in mortario diſſolutã cũ luteo Oui, adiecta vncia vna aquæ ſtillatitiæ Apij cum Saccharo deuorabat. Aliquando in pilulas redactam deglutiebat. Sæpe olei eius Chymica arte extracti vnciam, adiecta Amygdalini vncia in potum aſſumebat. Multoties Diaphœnico obuolutam ingerebat. At cùm inuitus ob eius horribilem odorem ea vteretur, in puluerem redigendam E curo, illa priùs in teſta peruſta. Huius pulueris ſcrupulum vnum in iure auis, vel liquoris commiatum, quùm ſingulis annis, toto vere aſſumeret, optimo regimine vſus, ſenectã vſque ad octoginta annos mitioribus articulorum tormentis concuſſus, immò corpore vegeto, ſucculento, ingreſſu firmo tranſegit. Hoc enim præſidium non ſolùm aluum ſoluere citra noxam poteſt, corpus à mucoſa pituita exonerans, ſed viſcera omnia, internas partes, Iecur, Splenem, Renes, Pulmones, Ventriculum, Vterum expurgat, cuius opem in harum partium, & articulorum doloribus ſemper efficaciſſimam ſum expertus. De cuius mirabili vi & aſſumendi modo, pulchra ſcripſit Lemnius *lib.1.de complex.cap*.9.

A

OBSERVATIO CLXXX.

Prophylacticum, contra articularem morbum, auxilium.

SIcut Cancamum (Luſitani *Animè* vocant) dentium doloribus à frigida cauſa, gingiuiſque humore nimio madentibus extrà admotum mirè auxiliatur, vt Dioſcorides *lib.1.cap*.23.& Mathiolus docent; ſic, ſi cum aquâ decoctâ Ebeno, radice Chinæ, aut decocto aliquo roborante aſſumatur pluribus diebus, ternûm obulorum pondere, hoc eſt ſcrupuli vnius,& dimidij quantitate, Comitialibus, Lienoſis, Suſpirioſis ſummo eſt auxilio. Adde tu, & Articu- B laris doloribus à pituitoſo humore pronatis. Vidi enim plures his cruciatibus concuſſos, qui nullo alio præſidio à tam rebelli malo ſunt præſeruati: natiuâ enim ſorte articulos roborat, lentum, flatulentúmque ſuccum per halitum digerit caliditate ſuâ, ſi tribus horis poſt cœnam aſſumatur. Caue tamen ne Cancami loco, Laccam Serapionis propines; hæc enim rubea eſt, tinctoribus expetita, odoriſque expers: illud verò eſt odoratum, Arabici ligni Lachryma, Myrrhæ ſimilis, vt Dioſcorides,& Paulus *lib*.7. confirmant. Nam verum *Dioſcoridis* Cancamum, gummi quoddam eſt odorum, ab Indiâ Occidentali, hoc æuo ad nos allatum, colore thuris ſubalbido, veſtium ſuffimentis dicatum.

C

OBSERVATIO CLXXXI.

De Podagra.

Podagricus materiâ ad ſtomachum conuersâ, reuocatâ fluxione ad artûs, præter omnium ſpem conualuit.

PLurium morborum ſicut & Podagræ in varios morbos fieri metaſtaſim, docuere, Hippoc.*lib.6.epid.ſect.6.text*.8. Gabucinus *com.de Podagra*, Trincauellius *lib*.12. *de curand.morb. cap*.1. Et nuperrimè Caſtrenſis Luſitanus explicauit in aureo illo opuſcu- D lo, cui *Quæ ex quibus*, titulum dedit. Omnes facundiſſimam imitantur Gal. doctrinam *lib.7.Meth.c*.11.dũ ſic inquit: *Illud deinde perpendendum, an aliud membrum corporis certo temporum circuitu vexari ſolitum, nunc non vexetur. Alijs enim articularis morbus, aut coxendicus, aut Podagra: aliis Cephalæa, aut fluxio aliqua, quæ in oculos, vel aures procubuit, nunc migrauit ad ventriculum*,&c. Sexagenarius quidam viginti annis, doloribus podagricis ex interuallis cruciatus, excitata inflammatione in vno pede, decem, aut quindecim diebus lecto decumbens, illius declinationem, nullo vſus auxilio, expectabat. Suppreſsâ hac ſolita vacuatione per totum annum, de ventriculi dolore queri cœpit, ita immani, vt potum, cibúmque, re- E tentrice debilitata protinus vomitione reiicere cogeretur, Medici à flatu omnia hæc euenire perſuaſi, in roborando ventriculo inſiſtunt. At quantò plura machinantur, tantò deteriùs ruebat affectus. Vocatus, dolorem ea ſuppreſſa vacuatione fuiſſe ſubortum illis inculco, totúmque curationis cardinem eſſe repoſitum ſi ad artûs reuertatur fluxio. Mirantur illi, ancipites, per quas vias eſſet reuocanda. Reſpondet Galen.*loc.citato*. *His igitur omnibus cõſideratis; ſiquidẽ ex minùs momentaneis tranſlatio facta eſt, quod ſuperfluũ eſt ad eas reuocabis*,&c. Repetit *lib.2.de natur.human.com.5.in fin.* dum ſic ait: *Aſpeximus enim ſæpè in iis qui Articulari morbo, aut Podagra obnoxij erant, quòd repulſis ab artubus humoribus eò delatis, illis in principem aliquam partem contendentes, homini interitum attulerunt, cui eâ ſola relinquebatur ſpes ſalutis, ſi iterum*

poſſent ad artûs reuelli,&c. Hæc *Galeni* verba cùm attenta mente perpendo, affectum pedem leniter perfrico, roborantibus decoctis, & attrahentibus non ſemel abluo, ſuauiter ligo. In talo venam ſeco, natibus, tibiæ hirudines impono, & quod plus eſt, cauterium in parte affecta externa, quatuor digitis infra genu inuro, ex quo fonte, cùm ſordida, & virulenta emanaret illuuies, repurgato ſæpiùs corpore, & à ventriculi dolore, & à Podagra, reuocato humore ad artûs, in poſterum ſaluus remanſit.

OBSERVATIO CLXXXII.

Balneum ex Arenâ, Podagricis viliſſimum.

AB annis aliquot generoſus quidam vir Podagrico dolore laborauit, ita vt in pollice pedis dextri ingentes cruciatûs ex temporum interuallis pateretur, ob quorum ſæuitiem lecto decumbens plures noctes inſomnis ducebat. Hic cùm plurima ſine vtilitate tentaret, ad Balneum arenæ acceſſit cum commodo multo. Nam ardente Sirio pedem ſub feruentiſſimâ maris arenâ dimidiæ horæ ſpatio cùm leniter perfricaret, menſe toto, in die ſemel, à Podagrâ conualuit. Sic deſit arena maritima, vtere fluuiali; nam vtraque, caliditate, & ſiccitate ſuâ excrementitiam abſumit humiditatem, vt priſcorum, & Iuniorum doctiſſimi confirmant. Vide plura de hoc præſidio apud Antonium Sceenebergum *lib. de remedijs ad omnes articulares dolores aptiſſimus, in init.*

OBSERVATIO CLXXXIII.

Atrox pollicis, dolor, Narcoticis extrà, & intùs applicis miteſcit.

VOcatus ad curandum iuuenem febrientem, qui cum linguâ nigrâ, & ſiti inexplebili, dolore pollicis dextri pedis, poſt trigînta dies concutiebatur immaniter, à bilioſo humore, ſubtilique concitato. Huic Medici rectè præſidia inculcauerant, frigidam diætam, iteratas ex gibbero phlebotomias, eucurbitulas coſtis affixas, lenientia enemata, mitia expurgantia, Vomitoria Topica Anodyna, hirudines ter parti admotas, Emplaſtra varia. Nihil leuatus, febri adhuc intensa correptus. Serum lactis propino. De cauterio parti inurando diſſidium obortum: nam ob partis ſquallorem, humoris acrimoniam, bilem fetuidiorem factam, affluxum nouæ materiæ, timor erat ne ingraueſceret dolor, quare ab eo receſſimus. Tandem conuenimus, vt parti affectæ mitius imponeretur. Narcoticum. En admoto, quod ex farina Hordei, Santalor. Roſ. mixtis cum Oleo Nymphææ, decocto Hyoſciami, radie. Mandragor. Coriandri viridis, puluere Abſinth. cũ gr. ſeptem Opij, & quatuor Croci, & vna parte populei Vnguenti conſtabat, adiecto lacte Vaccino, aliquantiſper leuatus eſt dolor. Deinde cùm fortiùs inualeſceret ex Opij gr. xij. cum farina Hordei diſſolutis, adiecta nine, & Maſticbis puluere Emplaſtrum impono, & per os drachmam vnam Philonij Perſici in aqua Plantaginis diſſolutam aſſumendam impero. His celebratis æger decem horarum ſpatio obdormiuit, expergefactus nullum ampliùs dolorem perſenſit. Is ergò in calida cauſa audaciùs vtere, ex præſcripto Galeni *lib. 12. meth.* 8. Nam non ſolùm torporem inducunt, ſed acris, & furentis humoris tenuitatem cogunt, atque incraſſant, & vehementem calorem refrigerant. Si vero lædunt, *magis eſt æſtimanda noxa, quàm mors.* Ex Gal. *loc. cit. meth. cap.* 1. Sic fecit Aëtius qui Podagricum opiatis perſanauit, vt appoſito exemplo ipſe confirmat, *tetrab. 3. ſerm. 4. cap.* 28.

OBSERVATIO CLXXXIV.

Lactis equini potu, quidam à bilioſâ Podagrâ, preſeruatus.

TVrpe eſt in omni arte, nec minus etiam in Medicina ſine vllo profectu magnam adhibere turbam, magnum ſpectaculum polliceri, & multa verba facere, dicebat ſapientiſſimus ſenex *lib. 3. de art. tex. 27. Nam morbus non curatur eloquentiâ, ſed auxilijs*, teſte Celſo Iuuenis quidam inexpertus, & velut ex commentariolo factus Medicus, ſe quadragenarium curaturum, bilioſa Podagra diu afflictum, tumentibus criſtis, Antidoto quodam percelebri, alta voce in corona vulgarium exclamabat. Æger cùm eſſet ſalutis auidiſſimus, illius falſis pollicitationibus ſeductus annuit. Sed cùm *imperitia pariat audaciam*, teſte Hippocrate, *lib. de lege. n.* 3. temeritate quadam ſuperbiens, nulla de doloris cauſa facta præmeditatione, Sulphur cum Aniſo, & Nuce Moſchata in ouo ſorbili ter propinat; patiens cùm eſſet gracilis, excarnis, & temperamento calidiſſimus, ira excanduit, vt ſubſequuta febri, immaniore recrudeſcente dolore, totum corpus ſcabie ſicca fœdaretur, & in regione Hepatis ardorem, & Phlogoſim intolerabilem perſentiret. Spreto præſidio, Medici conuocantur. Hi, calidiſſimi medicamenti noxam corrigere nituntur ſecta vena, refrigerantibus inſapiis, leniter expurgantibus, Epithematis, & parti dolenti aptis Anodynis. At afflictus Podagra, vix incedere poterat. Exhibetur ſerum lactis per multos dies, naturales partes roborantur, imperatur Ptiſana, varia Topica tentantur. Tandem cùm eſſet aridus, & ardore viſcerum detentus, ita vt fæces, ſtercori caprarum ſimiles excerneret, combuſtis ſcilicet à viſceris phlegmone ſcybalis, vt docuit Galenus *lib. 4. acut. com.* 27. & priſtinum habitum vix recuperaret, lactis aſinini potum conſului, ſic enim iubet Galenus *lib. 6. de ſanis.* 11. quando curat gracilem, articulorum dolore vexatum. Hoc non inuento, equinũ lac propino ſemel in die, diluculo cum ſaccbari copia multa, cuius auxilij ope non ſolũ n ab ardore interno eſt leuatus, ſed à dolore artuũ, vacuato ſenſim per aluũ humore, tutus euaſit.

OBSERVATIO CLXXXV.

De Tophis articulorum.

Grandines medicamenti vi è podagricorum Tophis eductæ.

TOphus cùm ſit tumor durus, præter naturam, ex craſſo, terreſtrique humore pronatus, & in immedicabilem duritiam concretus, inſuperabilis eſt, nam hic lapideus tumor omnem vim emollientem reſpuit. Neceſſe ergò eſt auxilium quod molliat, fundat, diſſoluat, ſecet humorem, & tophum in minimas partes diuidat. In hunc vſum ſæpè vſus ſum Emplaſtro ex teſtis Cochlearum vſtis cum acri Zytho, ſi deſit hoc, vtere Oxycrato. Hoc præſidio grandines duriſſimas ex podagricorum tophis ſæpè extraxi.

OBSERVATIO CLXXXVI.

Articulorum Tophi, xartâ curati.

DVm hæc commentarer, eruditiſſimâque Manardi monumenta reuoluerem, incidi fortè in lepidiſſimam huius auctoris ſententiam in annotationibus Meſnẽ, *tit. de Oleo de Ranis*, quæ ſic habet. *Hoc vidi quoſdam vtentes in Podagrâ, ſed in eâ nullum maius præſentaneum auxilium vidi, & abſque periculo,*

quàm

quàm vt eam homo æquo animo ferat, expectans Hipp. terminum,&c. Hic cum *lib.6. Aph 49.* ſic inquit: *Quibuſcumque morbi podagrici fiunt, ij ſedatâ in quadraginta diebus inflammatione finiuntur*, &c. Cenſet ergo vir hic haudquaquam ex trimo, patientiam, Podagræ eſſe præſtantiſſimum auxilium, quùm gutta, & præſertim nodoſa incurabilis ſit, nunquámque vllis ceſſerit auxilijs. Me ſæpè cum hoc Herculeo morbo citra fructum fuiſſe luctatum ingenuè confiteor. Hanc tamen nodoſam aliquando debellâſſe libenter conteſtor decocto Rubi Viticoſi, quem nonnulli Smilacem aſperam eſſe tentur. Nam vt doctè Fallopius *notat lib de morb gallic. cap.43. & 95. Sarza eſt regina in hoc: Si enim abſumit tophaceos tumores, quantò magis lardaceos*, licet enim præſidium triuiale ſit, eſt tamen nulli ſecundum, eodem auctore *lib. de tumorib. preter natur. cap 2.* Nam mirificè duros tumores, & ſaxcos diſcutit, & emollit.

OBSERVATIO CLXXXVII.

Ad tophum, auxilium expertiſſimum.

ETſi Fernelius *lib.6. de part. morb. cap. 18. Guttam* præſertim tophaceam, *Medicorum opprobrium* eſſe aſſeueret, cùm pertinax ſit malum, nulliſque induſtriæ cedat: quin vbi ad ſatietatem afflixit, ſuâ magis ſponte euaneſcit, tamen aliquando auxilijs, licèt rarò ſuccumbit. Cruciabatur grauibus tormentis, nunc à manu, nunc à pede, decumbente de nouo materia in tophum, robuſtus quidam ruſticus, qui varia tentauerat in vanum tamen auxilia. Tandem Bractea Plumbea ſubtiliſſima per menſem ſuper tophum impoſita, ille omnino euanuit. Nam vt ſcitè dicebat Auerroës *lib.5. collig. cap.43. Et laminarum plumbum ſubtiliter, & ſuperpoſitum neruo torto, & groſſo diſſoluit, & rectificat, & hoc quod diſſoluit, ſignificat quod habet virtutem diſſolutiuam*, &c. Quam efficaciam priſci huic metallo vnanimiter concedunt. Nam tophos diſſoluit, duritiem emollit, & abſumit tenuitate ſua ob multam Sulphuris, & Argenti viui portionem cum eo commixtam.

OBSERVATIO CLXXXVIII.

De dolore Calcanei.

Cornu in Calcaneo enati, hiſtoria mira.

PAupertimus quidam, natura ſua melancholicus, quùm diu ex interuallis dolorem Calcanei dextri pateretur intolerabilem, cum aliquali duritie coniunctum, me vocat. Vacuato corpore, Balnea Anodyna paro, roborantia, & reſoluentia, quorum vſu quùm leniretur dolor, increuit deinde tumor Caſtaneæ paruæ magnitudine, durus, aſper, liuidus, & cineritius. Iterum purgato per Epicraſin corpore euitari non potuit, quin octo menſium ſpatio in eam molem excreſceret, vt palmi longitudinem æquaret, & ita durities cum aliquali craſſitie aucta eſt, vt verum cornu diceres, quod deinceps factum eſt durum, ſolidum, ac valdè denſum. Huius extimam, & ſuperficiariam partem aculei veſtiebant duriſſimi, Tribulorum inſtar acuti. Medici curaturi in varias ſunt diſperſi ſententias. Quidam purgato corpore, cornu amputandum rati ſunt. Alij contrà, quùm plura incommoda ſubſequi poſſent, ob dolorem, commotionem, nouum ad partem humoris confluxum, ex quibus diræ inflammationes, maximè in præſentia humoris melancholici, oriri ſolent, quæ difficilem poſtea habent correctionem. Sed cùm maior medentium pars abſciſſionem ſuaderet, à perito Chirurgo iuxta radicem præciſum eſt ſine dolore, moleſtia,

A aut ſuperueniente ſymptomate vllo, erátque compactum, ac bene firmum Æger obſeruata victûs ratione, & bis in anno purgatio celebrata rectè valuit, bienniòque integra potitus eſt ſanitate. Ecce vno die intolerabilem dolorem, & punctiones validas in eodem calcaneo perſenſit, quæ Anodynis impoſitis ex toto remiſſæ. At cornu elapſis ſex menſibus cum maiore duritie, & craſſitie excreuit aculeis acutiſſimis circumſeptum, quo tempore palmi & dimidij longitudinem ſuperabat. Iterum accerſiti Medici, qui ex priore curatione audaciores facti, illicò præcidendum imperarunt. Sed quo euentu, tene. Poſt inciſionem in parte ima celebratam cauerna relicta eſt (erat enim in parte infima cornu ſpongioſum, B & valdè rarum) ex qua ingens humoris nigri, ichoroſi, & fœtidi copia emanabat aſſiduè, & adeo virulentu, & mordax, vt circumſtantem carnem exederet. Quare ne ex his malis præſertim in parte extrema, debili, decliui, & fluxionibus obnoxia, aliud ſæuius repullularet, vt Gangræna, & cancroſum vlcus, quod parti, pedi, & toti corpori extremam ruinam concitaret, viſcera eſſe roboranda, è quorum habituali intemperie, & debilitate, velut à prima ſcaturigine fouebatur vlcus, ſuaſi, rectè priùs expurgato corpore cum lactis caprini medicato ſero, in quo per noctem medicamenta nigram bilem expurgantia madebant, vt Sena, Epithymum, Polypodium, Fumus terræ, & ex his medicamentis ſyrupi expur- C gantes ſunt parati, tunc ad ſudorifica ex radice Chinæ acceſſimus, citra vtilitatem vllam. Quare ad intercipiendum fluxum, & expurgandum humorem è ſupernis partibus confluentem, fontanellas in vtraque parte aperiendas curauimus. Vnam in crure ſano, quatuor digitis infra genu in externa parte. Alteram in parte affecta, octo digitis ſupra genu, ſeu in femore ipſo, in parte interna, ex quibus cùm corrupta ſanies emanaret, biſque, & ter quolibet menſe eſſet expurgatus, nec cornu iterum renatum eſt, & vlcus ſponte cicatrice obductum. Lege elegantiſſimum Trincauellij Conſilium 11. *lib.1. conſil. de vlceribus per tibiam, & ſummas partes graſſantibus*, nam in eo pulchram doctrinam exhauries circa do- D cumenta, quæ in curandis vlceribus infernas partes infeſtantibus obſeruari debent, quando ab humoribus mordacibus ſcaturiunt.

OBSERVATIO CLXXXIX.

Dirus plantæ pedis dolor, cauterio curatus.

EX articulorum debilitate, & affluxu humoris, podagricos dolores tanquam à perenni fonte, oriri, vbique paſſim, veterum, & iuniorum clariſſimi docuere. Sed à deleteria humoris maligni qualitate aliquando ſcaturire, eſt rariſſimum. Illuſtriſſimi cuiuſdam Comitis Vxor, quinque annorum curriculo, dolore plantæ pedis ſiniſtri, bis, & ter in die corripie- E batur ita immani, ac ſæuo, vt præ doloris vehementia in animi deliquium incurreret, exanimiſque fieret. Hunc pertinacem dolorem, ex flatu craſſo, cum pituita tenaci commixto, accedente partis debilitate, emanare, Medici celeberrimi ſunt opinati. Nam febris erat nulla, aberant ſitis, oris amaritudo, interna phlogoſis, ardor viſcerum internus. In planta, nec tumor, calor, durities, pruritúſve ſentiebantur. Nulla erat Gallicæ luis ſuſpicio. Menſtrua recto ordine procedebant, & cùm eſſet in 37. anno conſtituta, quinquies fœliciter pepererat. Pro abſumendo flatu, vacuando humore, roborãda parte, plura, ſatis doctè, & ingenuè biennio machinati ſunt auxilia. Nam præter purgationes varias, crebrò repetitas, parti impoſita ſunt Anodyna. Imperatum eſt Balneum ex Muſto,

Vinaceis, Vino, Arena, Sale, Teritico, Sulphure, A & Iuniperno ligno. Oblatum ſetum lactis captini. Hirudines parti dolenti, & aliquando præcedente ſcarificatione, admotæ. Demùm applicita varia Vnguenta, decocta, Emplaſtra. His cùm non cederet malum, & ipſa exilis, decolor, & ob vigilias aſſiduas, viribus pene exhauſta contabeſceret, iterum Medicos, & Chirurgos in conſilium vocat, in quo cùm eſſemus, ecce paroxyſmus dolorificus eam inuaſit. Acceſſimus omnes, vt pulſum, aliquáque ingruentis doloris notas penitiùs exploraremus. Illa repentè vociferari cœpit. Corpus irrequieto motu, pedem vio- B lenter, & temerè, huc illúcque iactabat, & diro dolore oppreſſa, caput miris inſultibus vibrabat, Epilepticam, aut a dæmone arreptam diceres. Durauit paroxyſmus horæ ferè dimidium, quo peracto, oborto vniuerſali ſudore ad mentem redibat. In acceſſione pulſus erat paruiſſimus, loquebatur, & in ratiocinando erat promptiſſima, quare Epileptici inſultûs nullum aderat ſignum. His in conſilio relatis, omnibus viſum eſt à maligna humoris qualitate hanc immanem Hydram renaſci, quare hunc dolorem, fortiſſimis Alexipharmacis, ritu Gallici morbi eſſe de- C bellandum, rati ſumus. Exhibentur ſudorifica, ex decocto Ebeni, & Smilacis Aſperæ ad multos dies. Imponitur in hunc vſum Vnguentum ex Mercurio ſuper affectam partem, immò Emplaſtrum Viperinum cum triplicato Mercurio 15. dierum ſpatio admouetur. Pars dolens agglutinata priùs cucurbitula altioribus volnuſculis ſcarificatur, vt vis veneni extrahatur foras. Ad intercipiendam fluxionem fontanella aperitur quatuor digitis ſuper genu in parte domeſtica. Offeruntur Cardiaca quæ virulenti humoris malitiam retundant. His celebratis morbus vehementiùs inſuleſcit. Iterum iuitum collegium. Maior medentium pars cauterium actuale dolenti loco affigendum ſibi perſuaſit. Sic factum. Poſt eſcharæ elapſum defluxit 20. diebus ſanies virulenta in copia multa, & ægra ab omni dolore in poſterum leuata, quoniam venenatum virus ſoli ignis efficaciæ ſuccubuit.

Nec dubitandum: *Hæc enim præſidium contra virulenta eſt expeditiſſimũ, cum ignis cætera viribus præſtet, ſimul quod virus domet, & ferri penitiùs non patiatur: ſimul quod pars ignem experta, poſtea non vulgare fundamentum curationi futuræ præbeat, manente diutius exulceratione*, vt eleganter edocuit Dioſcorides *lib.6. cap.36.* quod voluit Galen. 2. *de Antid.* 11. *& lib. de Theriac. ad Piſon.* 16. firmat Auic. 6. 4. *tract. 4. cap.* 9. Quare vſtio, ad venenatum humorem foràs extrahendum, efficaciſſimum eſt auxilium. Ignis facultas quauis alia eſt valentior, quapropter veneno potitur, illud domat, abſumit, & vaſtat. Nam, vt Cicero ſcripſitæ *lib 2. de natur. Deor. noſter ignis, qui vſus vitæ requirit, confector eſt, & conſumptor omnium, idémque quocumque inuaſit, cuncta diſſipat, atque diſturbat*, cui Galenus *lib.1. ſimpl.* 11. ſubſcripſit dicens: *Ignis vt qui omnium tenuiſſimus, ſimul & calidiſſimus, & in profundum facilè permeat, & comminuit, vincit, extenuat, atque tranſmutat, in ſuam denique naturam conuertit vndequaque ſcilicet contingens, & contingit, exuperans, &c.* Quo fit vt carnifex affectus, extremo ſolùm auxilio ſuccumbat: quoniam, vt ſcitè protulit Dioſcorides *loc. cit. ſatius multò fuerit, etiamſi in vanum recidat, medicamentorum inhumanos tolerare cruciatus, quàm per inertiam, ac deſidiam in diſcrimen adduci.* Quoniã *ſi morbi ferro non mitteſcunt, incurabiles ſunt*, iuxta ſenis oraculum *lib.8. Aphoriſm. text.8.*

Digitized by Google

ZACVTI LVSITANI,

DE

PRAXI MEDICA ADMIRANDA,

LIBER TERTIVS.

De Febribus, & varijs affectibus.

OBSERVATIO I.

De Diariâ febri.

Ex potu nimio, Venere, Diariâ, & ex inſcitiâ Medici, mors ſequuta.

VINI magna eſt vis ad Venerem, quoniam parit libidines, & alios aff.ctûs turbulentos excitar. Illius potum nimium Bigamus quidam vnâ nocte ingurgitans, ne veneris illecebris ineſcatus, in huius confl.ctu ſuccumberet, venereo ludo impensè indulſit. Ex his cauſis ſpiritûs excalfacti, & irrequieto motu agitati, febrim concitant. Me vocat. Diariam inuenio. Quieti, & ſomno ægrum committo, victu frigido, & roborante eũ tenutriens. Nocte increbuit febris citra vllum in venere delictum commiſſum. Diluculo alius Socius vocatur, qui licèt duodecim horæ tranſactæ non eſſent, ſolùm ob febrim, & ardorem internum, ſanguinem emittendum curat, vt monuit Auic. 1.4. *tra 2.c.41.de febre Ephemerâ ex vino.* Affines me renuente ita faciunt. Sed cùm vinu, alimento ſuperfluo, & copioſo, calor innatus eſſet obrutus, & ex venere multâ valdè minutus, extracto ſanguine, Palpitatione, Vertigine, & delirio tentatus, (hoc enim ex debilitate quandoque oriri teſtantur Hipp. 7. *aph.* 9. Fernelius 5. *pathol.* 2. Carterius *cap.7.de loc.affect.diſpu.7.*) me ex tempore nuncupat. Accurru. Iuſcula Caponis cum ſucco limonum propino, clyſteria reuellentia paro, cucurbitas ſiccas coſtis affigo, trementi cordi Epithemata applico. Tandem nihil proficientibus medicamentis, Syncope detentus, ſideratorum more extinctus eſt. *Caue ergò ne te decipiat impreſſio accidentalis*, dicebat Auic. 21.c.2. *& caue ne poſt coitum, maximè ſuperfluũ, ſanguinem emittas*, dicebat idem auctor 4.1.c.20. *prop. med.* Nam quadrageſies plus diſſoluit ſemen vacuatum ſanguine, eodẽ teſte *lib.3.de animalib.*3. ob multas cauſas, maximè ob corporis agitationem, æſtum, laborem, voluptatem, quæ prout maior vel minor eſt, magis aut minùs vires eneruare poteſt.

OBSERVATIO II.

Ex varietate ciborum Diaria orta, fame curata.

DIuinus Plato *lib.3.de Republicâ*, ſimplicem cibum, multiplici, & vario eſſe præferendum aſſe-
A uerat ob multas cauſas expoſitas ab Hipp. *lib.de flatib.n.*9. Plutarcho 4. *ſymp.quaſt.*1. Diſario *apud Macrobium 7. Saturnal.*4. Galeno *lib.*1. *acut.*18. nam varietas ciborum iucunda eſt, & ob hanc cauſam plus ingerimus, quàm concoquimus, & diuerſi cibi, repugnantes habent facultates, quæ ſtomachum, & naturam impensè perturbant: quare vnicum cibum edere, ſanitatis conſeruationi conueniens eſt, ex Galen. *lib.de priuator.victu, com.*22. Auicen. 3.1. *doct.* 2. *cap.*7. *in med.* Hanc viuendi legem non obſeruabat aulicus quidam, qui præpoſtero ordine victitans, carnes, &
B piſces, alimenta craſſa, & lenia, frigida, & calida citra delectum in eâdem menſâ ingurgitabat citra offenſam vllam. Quando vnu die poſt prandiũ, de dolore capitis, Nauſeâ, Vomitu & gurgulatione ventris queri cœpit, quibus omnibus acceſſit febris ardentiſſima, quæ illum biduò macerauit, cum faſtidio coniuncta. Vocantur Medici. Hi in varias distracti ſunt claſſes; nam venæ ſectionem plures tenaciter ſuadebant: Curatus tamen eſt quiete, ſomno, vomitu, clyſtere, & diætâ, quibus omnibus imperatis, & incoctum cibum excreuit, & qui remanſit, ſomno, & victis parcimoniâ eſt concoctus; nam *quod in corpore deterius eſt, eſt nutriens ſuper nutriens, quod non eſt*
C *digeſtum, mittere*, vt Docuit Auincen. 3.1. *doct.*2. *c.*7. *repetit.*1.4. *tractat.*1. *c.*34.

OBSERVATIO III.

De Synocho imputri.

Puellus quadrimus, continenti imputri laborans, copioſâ phlebotomiâ leuatus.

IN pueris ante 14. annum vrgente morbo mitten-
D dum eſſe ſanguinem, certa res eſt, & ab omnibus apertè conceſſa: at ſecundùm Galen. mentem hoc eſſe celebrandum, latè, omnium nouiſſimus ex Veterum & priſcorum mente, *in com.hiſt.*80. *lib.*1. *de Medicor. Princip. Hiſtor.* comprobaui. Acceſſimus tres Medici ad curandum puerum in quarto ætatis ſuæ anno conſtitutum, carnoſum, denſæ contexturæ, robuſtum, benè educatum, & in quo eminebant venæ ſanguine plenæ, quem ſitis vrgens, febris validiſſima, calor ad manum mordax, vrina rubra, rubor totius corporis, & phlegmonoſa laſſitudo comitabantur. Ex communi conſenſu præmiſſo clyſtere, eodem die, bis ſecta fuit vena, ex quâ ſanguis emanauit ſyncerus, & ruber. De tertiâ reclamant alij, & pro eâ, le-

nitinum in tertio die propinandum contendunt. Sed quùm altiùs, in trunco corporis ſanguis calidiſſimus lateret, velut in foco & mincta coërcitus, iterum ſanguinem eſſe mittendum mihi perſuaſi: At puero ex grauante forte copia in varias figuras ſe iactante, contra illorum votum, ita permittentibus parentibus, adhuc quinquies ſanguinem exhauſi purum, & nulla lâbe fœdatum. Natura huius vacuationis ope, deonerata eo quod velut ſarcina premebatur, reſiduum in ſeptimo die humorem per ſudorem criticè expulit, & puer præter omnium ſpem ſola phlebotomiæ ope, conualuit.

OBSERVATIO IV.

Qui ex debilitate extenuari videbatur, liberali ſanguinis miſſione curatur.

VErſabamus nuper theſauros Galeni, pretioſis Regum gemmis anteponendos, ex iis veluti ex cella promа, hæc conſcripſimus, quibus Medicorum ſupellex inſtructior fiat. Et *in libro 6. epid. ſect. 3. com. 29.* famatiſſimam hiſtoriam inuenimus nobilis Romanæ, quæ, licèt extenuatiſſima eſſet, ſolùm copioſa phlebotomia, Medicis Romanis repugnantibus, à Galeno eſt curata, quùm ob menſtruorum ſuppreſſionem male haberet. Ad cuius mentem, aliam à ſe curatam hoc modo gloriatur Beniuenius, primæ notæ auctor *lib. de abdit. morbor. & ſanat cauſis* c. 44. & opere ipſo retulit Amatus *lib. 6. centur.* 33. & nos tantorum virorum voto edocti hoc exemplo obſeruauimus. Quidam trigeſimo ætatis anno conſtitutus, hirſutus, & niger, affectu Mirachiali diu corripitur, pro cuius curatione, Medici, varia, ſed fruſtra machinati ſunt auxilia, quoùſque temporis proceſſu, excarnis, & velut tabefactus ad ſummam cum febri redactus eſt maciem. Illi ad relerandas obſtructiones, Apozemata aperientia parant, ſerum lactis multiplici medicamentorum ſylua præparatum, Cardiaca, Roborantia, & Chalybeata medicamenta propinant, quibus cùm nihil proficeret, me vocant. Huic cùm venæ turgerent nigro ſanguine plenæ, primo acceſſu, ne copioſiori facta vacuatione vires deiicerem, ad leuandam plenitudinem melancholicam, hirudines mariſcis affigendas curo, Hac vacuatione celebrata, cùm pulſus, qui antea erat puſillus, eſſet robuſtior factus, ter Baſilicæ ſectionem reiterandam iuſſi. Tunc pulſus firmior eſt factus, æger alacrior redditus, & detracto ſanguine nigerrimo, qui purum alimentum antea vitiauerat, recreatis viribus à febri immunis, ad priſtinam redactus eſt ſanitatem. Ne ergo in præſentia ſanguinis melancholici in mittendo ſanguine ſis auarus: nam hos pleniùs eſſe vacuandos monuit Galen. *lib. de curand. rat per ſang. miſ. cap.* 10. quoniam ſanguinem multum calidum habent, ex ipſo *lib. 3. epid. ſect. 3. com.* 70. Cuius mentem luculenter explicuit Hieronymus Hunnius Olyſipponenſis doctiſſimus *ad com. cit. cap. de ſang. miſſione Galeni.*

OBSERVATIO V.

De Synocho putri.

Valdè annoſus ſenex, ope phlebotomia, à febri euaſit.

LIcèt in ſenibus, ob deiectas vires, exhauſtúmque virium robur, ſanguis cautè ſit emittendus; tamen in robuſtis, vrgente affectu phlebotomiam eſſe celebrandam monuerunt priſci, explicat Galenus *lib. de curand. rat. per ſang. miſ. cap.* 13. quo loco in ſeptuagenariis præſente pulſuũ vehemẽtiâ, & æqualitate, robuſtarum virium ſigno minimè fallaci, ſanguinem emittit: quùm *non annorum numero, ſed vni virium robori, & corporis habitui ſit attendendum.* Hoc celebri hiſtoria probat Valleriola *lib. 6. obſeru. 7. &* 10. In hac ætate millies hoc auxilium pro curandis variis morborum generibus exercuiſſe recordor. In octogenariis multoties, in ætate 85. annorum ſepties, in nonagenariis bis ſolùm. Laborauerat ſenex quidam, de cuius ætate inter filios dubium erat, an annum nonageſimum excederet, febri ſanguinea cum putredine, & ex ea duobus diebus malè habuit: nam lingua erat ſcabra, ſicca, vrina ignea, ſitis ingens, ſæua Cephalalgia. Illius ætate perterriti Medici, clyſteribus, & vacuantibus per ſedem totum curationis negotium committunt, quibus cùm leuari non poſſet, eſſétque in ſexto morbi die, me vocat. Illum licèt in tanto ſenio conſtitutum, attamen valida virtute, oculis viuidis, maxillis rubore ſuffuſis, ſolido & benè compacto corpore cùm contemplor, licèt in ſexto eſſet, ſanguinem mittere volebam; nam nullo non tempore ſanguis ſemper commodè emitti poteſt, ex Galen. *9. meth. cap.* 5. & alibi paſſim. Verùm, ne ego *Occidiſſe, niſi ſeruatus eſſet, viderer*, vt ait Celſus *in præfat. ſuâ*, adſtantibus periculum expoſui. Illi meum lubenter amplectuntur votum. Quare ter ex interuallis ſanguinem demo. Febris facta euacuatione aliquantiſper ceſſat. Sed cùm dolor capitis vehementer vrgeret, etſi Auicenna 4. 1. *cap.* 21. poſt ſexaginta annos omnino non eſſe ventoſas apponendas aſſeruerit, quoniam eæ ſanguinem ſolùm ſubtilem educunt, qui in hac ætate raiò redundat: tamen ſcarificatas mediocriter cucurbitas, quæ ab ſcarificationibus leuibus, & profundis, quæ frigidum corpus valdè debilitant, æquè diſtant, 2. *ad Glauc.* 7. reuulſionis cauſa ſcapulis applicui, quæ ita contulêre, vt leuato dolore, & remiſſa febri, paucis applicitis, conualuerit.

OBSERVATIO VI.

Continens putrida, copioſiſſimâ ſanguinis miſſione, curatur.

NOn ceſſant reprehendere Galenum Fernelius *conſil.* 45. Augenius *tom. 1. epiſt. lib.* 11. *epiſt. vlt.* Chriſtophorus Cachetus *in com. p. 3. lib. 1. Aphor. quæſt.* 17. quòd *9. meth* 4. æqualem fecerit euacuationem in vtroque iuuene, qui vtraque continenti laborabat; quùm contrarium eſſet exequendum: nam præſente putredine, & ſanguis per putredinem abiit in Cacochymiam, & vires ſunt minùs liberales. Nos qui Galeni abſtruſa ſenſa rimamur, à ſanguine vitioſo, & corrupto ſumendam eſſe indicationem ad ſanguinis miſſionẽ aſſeueramus: Auicen. enim 4. 1. *cap.* 20. *in corporibus quæ prolixas perpeſſa ſunt ægritudines, à ſanguinis miſſione cauendum monet, niſi ſanguinis adfuerit corruptio, quæ te ad hoc perducat, quoniam tunc phlebotomabis ea.* Et Galen. 5. *meth.* 15. in Phthiſi ob ſanguinem vitioſum venam ſecat, quod facit *lib. 9 meth* 11. & *lib.* 11. *c.* 15. & 2. *Aph.* 17. & *in art. med.* 89. Tantorum virorum doctrina edoctus, vſque ad animi deliquium veluti, venæ ſectionem exercui in Palæſtrita, & Athleta quodam, quam cum intérmittente pulſu ob grauantem copiam, tumore corporis, rubore venarum, febri valida oppreſſum, multo ſanguine plenum, oculis rubicundis, temporum immani dolore vexatum, quadratum, cum ſiti valida, & tactu valdè mordaci, vrináque paſſea quùm inuenirem, aufero de induſtria ſanguinem quatuor librarum quantitate, putridum, & fœdatum libedita. Eo extracto æger in animi deliquium incurrit,

at

at fricatis cruribus, faciéque aqua irrorata ad ſe rediit. Hæc ſubitò facta euacuatio fuit momenti tanti, vt miteſceret febris,& ſic præparato, & expurgato corpore, ille qui in horas moriturus videbatur, ad vitam cum pulsûs æqualitate fuit redactus.

OBSERVATIO VII.

De febri Ardente.

Cauſus, gelida potu ad ſatietatem vſque, non præcedente coctione, curatur.

IN ardentibus febribus frigidæ potionem ad ſatietatem vſque præcedente coctione, & cæteris poſitis requiſitis, exhibendam eſſe, vnanimis priſcorum confirmauit opinio, vno ſolùm excepto Auerroë, Medico inter Arabes acutiſſimo, *qui lib. 7. colliget, c.* 8. quinque rationibus contendit hunc potum ante coctionem propinandum: nam, vt rectè admonuit Gal. 10. *meth. cap. 6. melius eſt phlegmonas in præſens angere, quàm ſinere hominem in Hecticam febrim incurrere, &c. Quonia febris quandoque tanta eſt vehementia, & acuitatis, vt non liceat vti regimine cauſæ, immò neceſſe eſt vti infrigidatione multa.* Ex Auic. 1. 4. *tr.* 2. *c.* 3. Elapſis annis inuiſebamus iuuenem igne correptum, qui æſtate media, calore ardentiſſimo oppreſſus, cum vrina pauca, nigra, lingua fuliginosa, arida, aſpera, voce clangoſa (hanc enim in cauſo fieri ob guttur valdè reſiccatum docuit Galenus *lib. 8. de vſu part. cap. 14. in fin.*) aluo adoriſſima, ardore interno conflagrans, cum intenſiſſima ſiti, exuri videbatur. Hic cùm in tertio die eſſet, & humor eſſet indomitus, & crudiſſimus, gelidam vehementer expoſcit, ſiti clamoſa cruciatus, qui in varias figuras ſe iactás, veluti deſperatus à Medicis hunc copioſum hauſtum interdicentibus omnino derelinquitur. Hoc denegato, noctu inſciis miniſtris, vas arripit frigidiſſima plenum, ex quo quùm copiam ſatis multam vno hauſtu exhauriret, in lectum reuerſus, ſubitò obriguit, & pauco pòſt tempore, toto corpore madidus, à febri, & mortis periculo, concocta vrina tutus euaſit. Cæteris verò duriſſimis modis, quibus plures Auerrois dicta impugnant, faciles cunei imponi poſſunt. Lege Mercurialem *lib. de febribus, capit. de febri ardente.*

OBSERVATIO VIII.

Febris ardens, delirio curata.

PIſanæ Academiæ decus, Caſtrenſis Luſitanus, & inter claſſicos non poſtremæ notæ Medicus *lib. 2. opuſculi, Quæ ex quibus, cap. 9.* dum ſententiam illam Hipp. 28. *lib. 6. Aph.* explanat, *Quibus in febribus ardentibus tremores fiunt, delirio ſoluuntur*, (quem omnes notham putant, & vel Galenus ſugillat in com. & eã Auicenna, Hippocraticæ doctrinæ addictus, alio modo explicat, 1. 4. *tract. 2. cap.* 41.) aſſeuerat, per tremores, conuulſificos motûs eſſe intelligendos, ab humore acri, mordaci pronatos, qui in febribus, tempore criſis euenientes cum delirio febrim ſoluunt, ita vt tremor ſoluat febrim tranſmiſsa materiâ à venis ad neruos, & delirium, ſoluat tremorem, & febrim, iſtud ſanè delirium, quod criſim antecedit, nam 2. *Aph.* 13. *Quibus criſis futura eſt, ijs nox grauis ante acceſſionem.* Tunc enim formidanda accidunt ſymptomata, quæ latè recenſet 3. *criſ.* 2. 10. *& lib. de decretor. diebus.* quibus locis, delirium connumerat. Sic *à furore, difficultas inteſtinorum, vel aqua inter cutem, vel mentis alienatio, bonum*, dicebat Hipp. 7. *Aph.* 5. Nam hic furor, mentis alienatio, ſeu deA lirium in criſi contingens, delirium ſanat. Galenus *enim in com.* ſic ait: *Quendam nouimus à furore mediocri, quo priùs detinebatur, fuiſſe liberatum: vnde ratiocinanda perpendimus ex vehementi motu cauſarum efficientium furorem, ſolutionem fuiſſe ſubſequutã: quemadmodum in morbis acutis vehementiſſimi caſus ſolent aliquando bonas criſes operari.* Ex quibus patet furore ſolui, & hunc tremorem, & febrim iudicare, quod hoc exemplo fiet manifeſtum. Fœmina quædam cauſo oppreſſa, in quarto morbi die, conuulſiuos motûs ab humore mordicante, maligno pronatos paſſa eſt. Illicò ſuperueniente delirio, febris, & tremor ceſſârunt, ſed cum incoctâ vrina. Timui recidiuam, iuxta Senis edictum *lib. 2. Aph. 27. In quæ ſine ratione leuãt,* B *fidere non oportet, &c. Quæ enim ſine ſignis finiuntur, malignius retrocedunt*, ex Gal 3. *criſ. cap.* 1. & morbus debet finiri cum notabili abſceſſu, & præcedente coctione, quæ in ſtatu fit. Quare in ſexto, iterum rigore, & febri correpta, in ſeptimo ſuperueniente tremore, & delirio, liberata eſt cum vrina cruda. Quamobrem in 11. 14. 17. & 20. eodem modo recidiuans, & ſemper ſequuto tremore, & delirio, ſoluta eſt febris. Tandem cocto iam humore in 24. in vltimâ, vt ſic dicam, criſi, præcedente tremore, delirium in criſi adueniens, ſoluit tremorem, & febrim, ſecundùm rationem causâ morbi ſolutâ.

C

OBSERVATIO IX.

De febri Purpurea.

Febris Purpurea, copioſà vena ſectione curatur.

QVærit Galenus Medicorum ſcientiſſimus, qua ex causâ Hippocrates ſummo ingenio, ſummáque doctrina ornatus *lib. 6. epid. ſect. 1. ſent. 29.* febres appellauerit valdè rubras, reſpondet illum eo loco ſolùm illas tractaſſe, quæ Medici, tactu, aut viſu percipiunt. Sic quando febris cum totius corporis rubore affligit, rubram, aut purpuream nominamus. Quæ ex ſententia Gal. *in com. inter Synochos numera-* D *tur, & vena ſectione vſque ad animi deliquium ducente iuuatur, vt in voluminibus de arte curatrice didiciſti:* nam *lib. 1. ad Glaucon. cap.* 13. ſic ait: *Sanguinem verò mittere oportet, & ob morbi magnitudinẽ, & quibus rubor multò plus, quàm natura conueniat, & maior quàm pro conſuetudine totius corporis tumor, & venæ eminentes, atque extenſæ, his omnibus eſt auferendus, niſi vires, aut ætas, aut aliquid eorum, quæ ſupra commemorauimus, prohibuerint, &c.* Nam *color à ſanguine eſt*, ex Galen. 6. *epid. ſect. 5. com. 15. & in com. ſupra.* Plures vidi in hanc febrem lapſos, quibus totum Eryſipelate veluti phlegmonoſo occupatur corpus, cum tumore, & venarũ tenſione quadã, ita vt ſi digitum in cute impreſſeris, ſubterfugiente ſanguine caro alba remaneat; In qua calidiſſima febre, à ſanguine tenui, & acri concitata, E & ad naturam bilis tenuiſſimam accedente, nullum aliud præſtantius inueni remediũ, quàm copioſiſſimè ſanguinẽ emittere: Hac celebrata, omnibus propemodũ, declinante morbo, cutis ab igneo calore exuſta eſt, & veluti ſpolium ſerpentis à corpore deciſa. Omnes tempeſtinè, & copioſè vena ſecta, ferè euadunt.

OBSERVATIO X.

De febri Liuida.

Febris liuida, non ſemper lethalis.

F*Ebres liuidæ à calore ſanè & ipſa nomen adeptæ, ſanguineũ ſuccũ deficere nunciant, & cũ ipſo itidem*

ingenitum

ingenitum calidum: atque idcircò mortifera ſunt, dicebat *lib.6.epid.ſect.1.com.29.* Galenus. Si liuor ea hac ſecunda cauſa & ob ignis innati extinctionem, naturæque imbecillitatem ſummam eueniat, lethalis: Si verò ex affluxu, & miſcella modica humoris melancholici cũ ſanguine contingat, interdum abſceſſum, & ſpem ſalutis ſignificat, ex Hippoc. *lib.2 prog.9.* Sic excicationes liuidas laudat *4.aphor.47. ſi benè exeant*, hoc eſt excernantur cum conferentia, & coctione præuia. Signum enim eſt humorem nigrum, modicum, cum ſanguine, & aliis humoribus permiſceri ex Galen. *2.prog.22.* qui per cutem, ſputum, vrinam, aluum excerni poteſt cum vtilitate. Abhinc quindecim annis inuiſi hominem, cui cum febri lenta, totum corpus, puſtulis liuidis, nigris tuberculis erat conſpurcatum. Aderat vrina, colore, & ſubſtantia laudabilis. Anguſtia multa, Vigilia, & animi defectus eum valde cruciabant. Liuores in ambitu corporis in vndecimo die apparuère. In 14. oculorum album liuore affectum, Vrina poſtea facta eſt nigra, quæ omnia ex conatu naturæ expellentis melancholicum ſuccum euenisſe, res eſt manifeſta: nam poſtea ad oblata meliùs ſe habuit, ſymptomata ſunt remiſſa, & in 27. die vrina ad naturalem colorem mutata. Hic, Cardiacis, phlebotomia parca, hirudinibus ano affixis, lenibus clyſteribus, ſcarificatis cucurbitulis, & clementium expurgantium vſu conualuit. In ſententiis ergo prognoſticis, licèt ex figura dictionis, liuidus color mortem denunciet; tamen *Lethale ſymptoma non ex neceſſitate, ac ſemper mortem afferre, ſed admodum crebrò*, ex Galen. *lib.5. aph.2.& lib.5. aph.58.* Legẽdus de morbo liuido Hippocrates *lib.2. de morbis, num.73.* Cuius mentem eius interpres doctiſſimus, Petrus Salius diligenter emedullat, & non ſiluit Clariſſimus Duretus *lib.1. in Coac. Hippoc. in com.text.72.*

Poteſt etiam febris liuida vocari, quando ob obſtructionem meatuum, qui à iecore tendunt ad lienem, ſanguis ater, & niger, ſolitus è liene expurgari, interceptis viis regurgitat ad venas cũ ſanguine, & per vniuerſum corporis habitum diſpergitur, ictérúmque nigrum concitat. Ab annis aliquot generoſam, & inclytam Matronam quatuor Medici, docti ſatis, & celebres pertractabant, quæ natiua ſorte cùm eſſet candidiſſima, ex importuna menſtruorum ſuppreſſione, & lienis ſcirrhoſa obſtructione in icterum nigrum adeò fœdum lapſa eſt, vt Æthiopem diceres. Quod malum cùm ea nimio farinæ ſemitoſtæ eſu originem duceret, (vnde menſtruorum ſuppreſſio, & obſtructio emanabant,) quo, ipſa Malacia laborans impensè delectabatur, ideò ad auferendas obſtructiones remedia parant. Sícque expurgatum ſæpiùs corpus. Exhibita Apozemata deobſtruentia. Serum lactis caprini exhibitum cum attenuantium medicamentorum ſylua præparatum. Oblatum ius Galli veteris, Rhabarbaro, corticibus radicum. Tamariſci, & Capparum confectum. Potus erat aqua cocta Eupatorio, & Abſinthites vinũ. Denique huic illuſtri fœminæ ad deobſtruendum vterum, & lienem, arte, atque eruditione inſignes viri, lapidem Belzaarticum, Conſeruam radicis Scorzoneræ. Vinum Chalybéatum, & ipſum Chalybem in ſubſtantia, redactum in tabellas, & multas præſidiorum centurias conſcripſerunt. At peruicax malum, cum iugi febri affligens nullius induſtriæ ceſſit, quùm eſſet à pertinace, viſceribúſque contumaciter adhæreſcente obſtructione pronatum. Tandem hoc Electuario, viginti dierum ſpatio, quantitate drachmarum duarum exhibito, ſuperbibitis aquæ ſtillatitiæ ex floribus Marrubij, vnciis duabus, integrè ſanata eſt. Cuius forma eſto hæc.

℞. Specierum Diacucurm. Dialacca, an ℥ i. Trochi-

A *ſcor. de Rhabarb. De Abſinth. an. ℥ ß Agarici Throchiſcat. ʒ i. Medul. Cartham. ʒ ij. Cortic. Radic. Rumic. Rudea, Sem. Dauci, an. ʒ i. Theriac. ʒ ij.*

Cum ſyrupo de Eupatorio fiat Electuarium ſecari. Et licet curato morbo, & ablata cauſa facilè, & ſponte ſua deformitas cutis euaneſcat: tamen in hac, ob humorem cuti tenaciter impactum, Balneo opus fuit, parato ex decocto Chamæmel. Abſinth. Lupinor. Rumicis, Sulphuris, Nitri, Marrubij, Salis, & Amygdalar. Amarar. Cuius ope à tanta fœditate immunis euaſit.

OBSERVATIO XI.

B
De febri Alba.

Syrupus Magiſtralis de ſero, & Chalybe, fœminis obſtructu debiliſſimis, eximius

DE febri alba, quam alij pallidam, Virgineam, Amatoriam vocare ſolent, eiúſque cauſis, graphicè diſceptat Langius *lib.1.epiſtol.21* De curatione latè ſpatiatur Mercatus *lib.2.de morb.mulier.cap.6.* Nos hoc exemplo omnia in arctiſſimam redegimus ſummam. Virgo nobiliſſima poſtquam ex aſſiduo eſu cretæ, teſtarum fictilium, menſtruam pateretur retentionem, crurum, palpebrarum, faciei tumorem paſſa eſt. Aderat inſolita mœſtitia, cum timore, &
C difficili reſpiratione coniuncta. Vrina erat tenuis, decolor. Arteriæ circa tempora pulſabant vehementer, Acceſsêre cibi faſtidium, debilitas ventriculi, & ipſius ſubuerſio aſſidua, cum nauſea, & ructu coniuncta. Vultus, genarum, & labiorum color, ea roſeo & purpureo. in ſubalbidum mutatus. Febris erat continua, lenta, quam nec inſuauitas tactus, aut cutis acrimonia comitabantur, ex vteri, Hepatis, & viſcerum latente, & contumaci obſtructione pronata. Vires erant imbelles, & languidæ, vt ne progredi quidem poſſet, & ſi ambulare conabatur, ſuſpirio; & angore vexata, animo deficiebat. Corporis moles langueſcebat ſenſim, & Atrophia contabeſcens, Hecticam, aut hanc cum putrida coniunctã repræſentabat. In initio morbi à Medicis varia præſcripta auxilia,
D quando copia erat maior, & vires magis liberales, Saphenatum ſectio frequenter adminiſtrata. In partibus inferioribus internis ſcarificatæ cucurbitæ. Hirudines ano ſæpiùs affixæ. Ad expurgandum humorum melancholicum retentum, purgationes iteratæ, Apozemata deobſtruentia oblata. Fontanellæ in cruribus excitatæ. Impetata Cardiaca, crurum lauacra, inſeſsûs, Vnguenta, quæ nõ ſolùm viſcera roborarent, ſed vna deobſtructis viis menſtrua cierent. Tandem his diu celebratis, & Chalybe in ſubſtantia aſſumpto, triginta dierum ſpatio, nihil profecit. Affines quinque vocarunt Medicos, expertos, & doctos, omnes totum curationis cardinem, in remouendâ, viſceribus pertinaciter adhæreſcente obſtructione,
E verſari, vnanimiter rati ſunt. Quare primus in reïterando Chalybe inſiſtit. Reclamat ſecundus: nam hoc metallum duriſſimum eſt, rudè, ponderoſum, & vt diſtribuatur, & penitiſſimas permeet partes, ſumi debet cum valido exercitio: hoc enim excitat viſcerum, & partium omnium calorem, & dilatat vias, quæ aperienti Chalybi iter parant. Exercitium vt proſit, debet eſſe validum, quod fœminas mutata reſpiratione ſudare cogat. Sed cùm hæc ſit debilis, extenuata, ad motum inepta, ad exercitium inhabilis eſt, & ad aſſumendum Chalybem, quod auxilium ſi tentetur, cum virium iactura multa, ægram præcipitem dabit in necem. Quare ſero lactis priùs chalybeato ſæpè, & in quo Rhabarbarum per noctem madeſcat, diu vti, ſalubrius præſidium

ſidium indicauit. Tertius vtrique indicationi inten- A tus,& virium robori, & obſtructioni, aquam Endiuiæ coctam prius cum Rhabarbaro pro continuo potu conſuluit: nam, vt dicebat Gal.8.*ſec.loc.cap.*8. *Cichorium, frigida, ſubamara, moderatéque adſtringente facultate Hepatis in temperantiis calidis ſummè conuenit, cuius viſceris firmitudinem auget.* Quartus, ius extractum à pullis gallinaceis decoctis priùs cum aperientibus herbis imperauit: nam hoc auxilium connutrit, & deobſtruit. Vltimus extenuationem ſolùm reſpiciens, & ſiccitatis lapſum, quæ cum ſemel introducitur, ferè eſt immedicabilis, relictâ indicatione quæ ſumitur ab obſtructione, Balnea, & poſt hæc, lactis Aſinini potū prædixit, Tutius cum Gal.10. *meth.c.6.obſtructiones in præſens augere, quàm ſinere fœ-* B *minam in Hecticam febrem incurrere*, eſſe ratus.

Sed cùm indecorum ſit, & vulgo indocto odioſum, Medicos de eodem morbo conſulentes omnino eſſe diſcordes, licèt in eundem finem omnes collimenti, idcircò quid parentes agant, hærent ancipites. Iterum conſultatio adhibita me præſente, & alio ſeniore Medico vocato. Hic pilulas ex Chalybe, cum Rhabarbaro, & lapide Belzaartico aſſumendas monet. Bonum ſane conſilium, ſed cùm hoc remedium, ad actum in tenello debilique ventriculo reduci non poſſit, niſi cum caeremo, & hoc, corpus ſquallidum, & excarne nimis debilitet, aliâ viâ incedendū eſſe palàm pronunciaui. Hunc ergo præſcripſi ſyrupum mirabilem, qui vnciarum quatuor C quantitate, ieiuno ventre aſſumptus, exercitium non expoſtulat, & omnibus indicationibus mirè ſuccurrit, quo cùm 40. dierum ſpatio vteretur, menſtrua reſponderunt, pinguior eſt facta, roſeo colore ſuffuſa, febris euanuit, nupſit, concepit, peperit.

℞. Capil.Vener. Aſpleny, Eupatorij, an. M.i. Paſſul. ſine Acinis, p.ij. Aniſi, p.ij. Sem. Petroſelin, Sem. Fœnicul. an.℥ ß. Cicer. Rubeor.℥i. Radic. Endiu. Petroſelin. Eringy, Graminis, Bugloſ, Scorzorera, Fœnicul. Ruſci, Aſparagi, Apij.℥ 1. Sem.4.frig.an.℥ ß. Cortic. Radic. Capparum & Tamariſci, an.℥ i. Radic. Rubea, Rumicis, an.℥ i. Succi Pomor. redolent.℥ iij. Lupulor. Famar. an. M.i. Fol. Sen.℥ ij. Flor. Cordial. ʒ iij. Polypod. Epith. D *an.ʒ ij. Cinnamom. ʒ ij. Hord.p.ij. Pruner. exacinator. num.xx.*

Infunde per noctem in lib.viij.ſeri lactis caprini. Bulliant omnia lento igne ad medias. Colaturæ adde

Rhab. Elect. ʒ iij. Rhapontic. ʒ i.ß. Agarici Trochiſcat. ʒ ij.

Iterum factâ leniſſima ebullitione, exprimantur. Tunc libra vna Chalybis præparati igniatur, & ſepties extinguatur in prædictâ colatura. Adde pulu. lapidis Belzaartici ligati, & infuſi per noctem ʒ ij. Colat.adde.

Syrup. Borrag. Syrup. Capil. Capil. vener. an.℥ v. Syrup. Byzantin.℥ ij. Syrup. Cichor. Nicolai cum duplo Rhab. E *Syrup. Endiu. Gentil. an.℥i.ʒ. Syrup. Fumar. Maioris: ℥ i. Theriac. Antiq. Mithridat. Confect. Hyacinthor. an.ʒ ij.*

Cum Saccharo albiſſimo fiat ſec. art. iulapium, & aromatizetur cum ʒ iij. pulu. Diamarg. frig. Magna ergo eſt ſeri, ad obſtructiones poteſtas & efficacia. De illius vſu inter tantos lege Garziā, Lopium Luſitanum *lib. de varia rei medica lectione cap.*18. Claudinum *in appendice ad libros de ingreſſu ad infirmos ſect.*9.

***

OBSERVATIO XII.

De febri Rheumatica.

Febris Rheumatica deſcriptio, & curatio abſoluta.

LIcèt Galenus medendi facundiâ clarus, de febrē Rheumaticá pluribus in locis meminerit: in ea tamen deſcribendâ non ita pro more ſuo ſpatiatur, quàm hæc febris, quam *Catarrhalem* vocant, frequenter contingat. *Libro enim 2. de diff. febrium c.11.* in initio, de Rheumatico affectu verba faciens: *Hunc ex deſtillatione à capite ad inferiores partes, ocu-* B *los, aures, tempora, labra, dentes, malas, palatum, Gingiuas, Gargareona, pulmonem, fauces, ventriculum decumbente oriri aſſeuerat, quando nimirum cerebrum, vel aliquando caput aceruatam in ſe ſuperfluitatem ad partes inferiores expellit, qui affectus Rheumaticus à fluxionibus appellatur.* Et *in lib. de curand. rat. per ſang. miſ. c.8.* ſic ait: *Quapropter partes inferieres omnium prima excrementitiis morbis corripiuntur. Huiuſmodi quapiam ratione Rheumaticos vocatos affectûs prouenire ſcito, toto videlicet corpore infirmo, quæ vna eſt mali habitûs ſpecies, &c.* Et *in lib.2. ad Glaucon. c.2. in fin.* ſic inquit: *Quæ verò ob materia influxum, ſiquidem benè temperata ſint, ſolam vacuationem deſiderant; ſi verò intemperata, euacuationem, atque vnà per contrarias qualitates* C *expetunt alterationem, veluti quæ Reumatica dicuntur diſpoſitiones, de quibus, vt nôſti, vnum à nobis volumen eſt editū, in quo & hoc ſtatim ab initio oſtenſum eſt, quòd eâ quæ totū alit facultate debilitatâ huiuſmodi fiunt diſpoſitiones, cùm acernata ſuperfluitas ad partes præcipuè defluit imbecilles, &c.* Et *lib.1. de compoſ. medic. ſec. gener. cap.4. verſùs fin.* contra rheumatiſmum fiucium, oculorum, ſtomachi, & inteſtinorum plura proponit auxilia, & *cap.14.* aduerſùs Rheumaticum affectum, id eſt fluxionum vitia, varia deſcripſit medicamenta.

Fons, & origo mali cerebrum eſt, ab hac enim parte mandante humor defluit in partes infernas, in quas illud humoris pondere grauatam ſeſe exo- D nerat; quæ autem ſint hæ, explicant luculenter Galenus *lib. 3. de de ſympt. cauſa. c. 4. & lib.6. de ſanit. tuenda c.9.* Fernelius *lib.5. Patholog. c.4.* Vidus Vidius *lib.2. de curat. membr. cap.* 20. Cerebrum ergo ferè huius affectûs eſt cauſa, licèt etiam aliæ partes principes fomitem præſtare queant. Hoc manifeſtè edocuit Gal. cit. *de ſang. miſ. cap.* dum dicit: *Principibus verò partibus protrudentibus, grauari ſolitis, ſanguinem ad carnoſas cutis partes, potiſſimúmque glandulas excipiendis Rheumatis idoneas, &c.* Sita enim eſt huius affectûs Rheumatici natura in facto alicuius partis principis intempetamento, cuius occaſione cæteræ vtpotè infirmæ à robuſtis fluxionem ſuſceptant, & maximè à cerebro, quod ſedes eſt, & E dumicilium frigidi & glutinoſi ex Hipp. *lib. de carnib. num. 4. & eſt radix omnium morborum,* ex Hipp. *in epiſt. ad Demetrium num.*40. Cùm enim ſit tectum domûs calidæ ex Gal. *lib.9. de vſu part. cap.* 1. & veluti cucurbita corpori incumbat, ſitque cauum, & supernè ſitum, quùm ab alio fuerit calefactum, tenuiſſimā pituitam de corpore ad ſeipſum attrahit, vt *lib.1. de morb.* Hippocrates docuit.

Ex cerebro in ſubiectas partes emanare omnis generis excrementa, oſtendunt plurima: illud enim cum omnibus noſtri corporis partibus per neruos, quorum eſt origo, mutuas operas exercet: quare ſicut ab eis promptè recipit, ſic illis tranſmittit. Hoc ſignificauit Galenus *cap. cit. lib. de ſang. miſſ.* cùm ſic inquit: *Porrò cerebrum plus excipiendo fluxui eſt habile: cæterùm hoc illi potius eſt, quod conſtructionē habeat*

reiiciendis

eiiciendis iis quæ accipit promptiſſimam : habet enim ingentes ventriculos quis pronis meatibus euacnantur,&c. Deinde, Cerebrum eſt molle, laxum, friabile,exangue,& ex ſpiritibos vitalibus animalium refectioné habens,& aſſiduâ operationum præſtantium actione exhauſtis animalibus ſpiritibus , ob tenuitatem reſolutioni promptiſſimis flacceſcit,& debilitatur,& ſic exhauſtum , mucoſum ſuccum progignit , quem vt onerosum in inferiores partes propellit. In hunc ſenſum docebat Hipp.*lib.4.de morb.n.17. Caput, & ſplen maximè ſunt morbis obnoxia,&c.*Inſuper , Cerebrum ex figurâ , & ſitu, humores biliosos ob eorum tenuitatem, pituitosus ob ſimilitudinem ad ſe rapit, quùm incaleſcit, vel dolet; maximè quùm ob magnam medullæ molem magnâ egeat alimenti copiâ, quam ob debilitatem cùm nequeat concoquere,eam vt ſuperfluam à ſe repellit. Denique , ſi cerebrum glandularum ſubſtantiæ eſt perſimile , & vapores, humiditatémque ſpongiæ inſtar ea toto corpore cóplectitur, & in ſe imbibit,eámque in caput, retrò aures,& per venas in ſpinalem medullam emittit, vnde innumeri morbi inſurgunt , vt *lib.de glandulis,n 6.8.&* 11. Hipp.ait. cur ab hac parte Rheumatici affectûs non ſcaturirent ? in iis præſertim qui ſuperuacuis excrementis abundant , otioſi ſunt , inexercitati,pingues, crapulæ dediti , imbelles,in quibus mucoſus humor, & lentus à cerebro , quod eſt mali fomes, & à quo diſtulatio irruit in Thoracem , Ceruicem,Scapulas, brachia , pulmones, dorſum , lumbos,coxendicem, crura , & in omnes denique articulos,de quo argumento ſat Langius *lib.2.epiſt.53.*

Quare hic affectus Arthrisidem,& morbum Gallicum æmulatur : verùm ab articulari dolore differt, quia in hoc affectu noctu præcipuè dolores ingraueſcunt ; hic verò Rheumaticus affectus quùm artus occupat,quouis diei tempore inualeſcit. Gallicus dolor ſenſim,paulatímque ingruit; hic ſubitò, affatim, atque confeſtim. Deinde Gallicus ſemper habet comitem diuturnum capitis dolorem: Rheumaticus,rarò , aut leuem. Demùm Gallicus præterquam quòd noctu exacerbatur , accidit poſt venereos bubones, repercuſſos, vlcera penis , & alia ſymptomata, quæ luem veneream præcedere ſolent.

Cauſa huius affectus aliquando eſt calida cerebri, Hepatis, venarúmque intemperies , quæ liquat,fundit,& humorem fluxiliorem reddit : interdum frigida , cuius vi excrementa deorſum exprimuntur , & cerebrum cùm ſit frigidum,& humidum,*6.Aphor.2.* laxum,exangue , & debile , alimentum ſibi demandatum nequit probè conficere. Diſtillationis materiam gignunt, & fouent intemperans, humidiórque victus,& capitis imbecillitas,intemperieſque maximè frigidior, quæ omnium ſunt cauſarum creberrimæ,ac validiſſimæ.Frigidam intemperiem oſtendunt excrementorum multitudo per os, & naſum , quæ minimè mordacia ſunt,frigida præceſſit victûs ratio. Ætas,tempus anni, regio , aëris conſtitutio Aquilonia,ac ægri temperamentum plurimùm iuuant:*Nam frigida cerebri intemperies cogens ampliùs,& cõprimẽs, (velut manus ſpongiam aquâ imbutam) exprimit cerebrum ipſum , quo fit vt ad loca capite inferiora eius excrementa decidãt*,vt docuit Galenus *lib.3.aph.com.*12. Licèt intellectus capere nequeat , quomodo cerebrum tantam frigiditatem viuente animali ſuſtinere poſſit, vt partes præ congelatione condenſatæ intra cranium expellant,quin totus calor extinguatur, aut grauiora cerebri damna eueniant:quare hæc expreſſio facta à frigore ab Hippoc.*lib. de loc. in hom.* & Galeno prolata , valdè diſplicuit Mercato *lib.2.de morb.intern. cap.*1. Cuius tela contra Galen.ingenuè ſepulit Caſtrenſis *lib. 4. de meteor. Microcoſm. c.*14. Calidam intemperiem arguunt diſtillatio acris,& tenuis , quæ per os,naréſque excurrit, facies rubeſcit, in naſo adeſt pruritus, partes ſupra collum æſtuant, & omnia adſunt quæ calorem atteſtantur , vt ſitis, difficilis reſpiratio,tuſſis ſicca,pertinax raucedo. Minores natu comitatur ferina tuſſis,quæ cum ſuffocationis,aut Epilepſiæ metu,aliquando ſtertore præuio ſubitò interficit.In adultis in initio adeſt febris Diaria, ex humoris motu,& ſucceoſis ſpiritibus excitata, qui tùm ob frigus condenſans intus vniti concolcantur , & non ventilati incaleſcunt. Hæc febris ob vitioſa excrementa retenta , & putrefacta illicò in putridam commigrat. Demùm ſymptomata patiuntur continenti putridæ ſimillima intolerabili artuum dolore , & difficili motu correpti , qui morbus maximè Normannos , & eos qui regionem iuxta Sequanam flumen , incolunt, velut patrius , & vernaculus infeſtat.

Hæc catarrhalis , ſeu Rheumatica febris ſi minores natu diuexet , valdè periculoſa eſt , humor enim è capite confluens in ſpirituales partes , ſubitò eos ſuffocat,ſæpè Epilepſia præcedente, ex cuius diris paroxyſmis plures occumbunt. Adulti artuum dolore excarnificari vel pereunt, aut illorum diuturnos dolores perpeſſi ſæpè in eorum incidunt reſolutionem.

Infantibus in paroxyſmo opitulandum hoc modo , primò , lacte nutricis per debitam victûs rationem priùs correcto, & in ſex rebus non naturalibus obſeruato ordine, artûs fricandi , ligandi , cucurbitulæ natibus & ſcapulis admouendæ , & ſi fluxio ſit calida , & vires conſtent , ſcarificandæ , clyſteria ſecoellentia imperanda , hirudines mariſcis affigendæ , & ſi adſint conuulſiui motûs, exhibenda quæ à proprietate iuuant , vt ſyrupus de Pæonia,confectio Epileptica,cuius modum deſcripſimus ſuprà *lib.1.obſeruat.*25.Theriaca Smaragdorum , & alia quæ propulſando Epileptico inſultui à practicis vtiliter proponuntur. Super capitis commiſſuram pulueres exiccantes inſpergendi , vt Sandaracæ,Vernicis,Thuris, Maſtichis, ex quibus cum puluere Roſarum,Maſtic. Milij torrefacti: pileum capiti apponendum paro.Et ſi hæc non proſint , bimulis,& trimulis , cauterium actuale ad ſuturam coronalem, retrò aures,brachiis, & quod eſt vtilius , ad nucham affigo,cuius ope ſuffocationis paroxyſmus mitigatur , & fluxione intercepta , humoréque emanante,futuræ acceſſionis reuerſio anteuertitur , de quorum vi mirabili pro hoc arcendo morbo pulchra notarũt Montanus *conſil.*50. Theodoſ.*epiſt.*45. Iacchin.9.*ad Almanſ.*14. Mercur. 2.*varia.*1.*& alij.* Si fluxio ſit calida,expectorantia incraſſantia exhibemus, ſicut ſi ſit frigida, calida propinamus. Si Rheumaticus affectus adultos premat cum defluxionis ſuffocatiuæ vehementi impetu , & mortem repentinam minetur,eadem ſunt peragenda: ſi verò febris adſit , & artuum dolores infeſtent,audacter ſecanda vena, & medicamenta purgantia exhibenda. Si tamen dolores adhuc vrgeant , monet Gal.*lib.de ſang.miſſ.c.*8. vt roborẽtur infirmæ partes, ſic enim ait:*Quibus ergò carnoſo genere pulmo, lien,ac cerebrum natura robuſtiora ſunt,in iis ad adenas,& carnes fluxiones perueniunt,vbi totus nimirum habitus infirmus fuerit , veluti in Rheumaticis affectibus accidere ſolet. Meritò ergo in his curandis ſcopus eſt,non euacuatio, ſed corporis totius roboratio,quanquam tamen curationis initium illis à miſſo ortatur ſanguine,ſi verò excrementa qualitate praua fuerint , purgationem adhibemus, &c.* Roborantur artûs Vnguentis,decoctis, velut in Arthritide facere conſueuimus,quæ ſi non proſint,cauteriis priùs excitatis , commodiſſima ſunt ſudorifica ex radice Chinæ,& Smilace aſpera parata,quæ ſi declinante morbo,& remiſſo feruore imperentur,ſummo ſunt ex vſu.

OBSER

OBSERVATIO XIII.

De febre Puncticulari.

Febris puncticularis, cucurbitulis ſupra emunctoria ſcarificatis, ſolùm ſuccubuit.

FEbrem puncticularem à Galen. *lib.* 5. *meth.* 12. per exanthemata ſicca fuiſſe ſignificatam, & putaui, & puto. Eam agnouit Actuarius *lib.* 1. *meth.* 23. §. *Maculæ circa cutem exoriuntur, nonnullis rubræ, aut purpureæ, nonnullis nigræ emergunt, quales quotidie ex Pulicum, Cimicúmque morſibus apparent, &c.* Auic. 1. 4. *tract.* 4. *cap.* 2. de ſignis febris peſtilentis ſic ait: *Et quandoque accidit in eo Bethor ſubrubra, &c.* Bothor autem ex ipſo 7. 4. *tract.* 3. *c.* 5. *eſt macula in cute apparens, quaſi punctum, ipſam non eleuans.* Iacobus *de partibus in com. illius loc. Auic.* has peſtiferas maculas deſcribit, quas non Culicum, ſed Pulicum morſibus eſſe ſimiles aſſeuerat, & hic author circiter trecentos annos ante nos vixit. Rixentur ergò Iuniores, qui hanc febrem recentiſſimam eſſe tentur, & ſolùm noſtro ſæculo deſcriptam. Hæc eſt continua, feruida, ardens, malè morigerata, venenoſa, & diris ſymptomatis inſignita, ex interno feruore, & praua humorum corruptione ſuborta. Hac febre torquebatur quidam, horrendis ſympromatis affectus, animi deliquio, cordis palmo, pulſuum omnimoda inæqualitate collectiua, vigil, delirus, faſtidioſus, & immorigerus. Huic oblata Alexiteria. Quinta die expurgatio oblata mediocris, ſanguis emiſſus, cucurbitæ frequenter coſtis applicitæ, Epithemata, ſoporifera, extinctoria imperata. Tandem in 17. die comatoſus factus, præ debilitate, & ſæuitie veneni interni æſtuans, è lecto inquietus ſurgebat. Applicitis omnibus auxiliis in ao. leuari non potuit; tamen in inguinibus, & iuxta alas affixis cucurbitis ſcarificatis, remiſſa eſt febris, & paucis adhibitis omnino conualuit. Hoc enim auxilio ego ſoleo, quùm febris eſt laborioſa, & aliis non cedit, ad partes ignobiles maleficum ſuccum conuocare, ad quas natura ſæpè illum detrudere ſatagit cum vtilitate mira.

Quibus autem ſignis, hæ pulicares Maculæ, à Pulicum morſibus diſtinguantur, dubium eſt arduum, & à nullo, quem viderim, propoſitum, qui in aſperioribus huius morbi cliuis explicandis indefeſsè inſudarit. Sæpè enim accidit, vt decipiantur vel periti Medici, dum ægros febri anxioſa vexatos tractant Puncticulis reſperſos, quæ aliquando non ab incendio, malitiáve interna, vt illi falsò ſibi perſuadent, ſed ab immundo lecto Pulicibus ſcatente ortum ducunt. Nec dicas ex ſæuitie, & malitia ſymptomatum hoc cognoſci facilè poſſe, vt notant Argenter. *lib de diff. morb.* 16. & Valleſ. *lib.* 4. *meth. cap.* 6 *& lib.* 6. *epid. ſect.* 1. *com.* 18. qui morbum malignum dicunt, qui ſæuiora infert ſymptomata, quàm pro ratione propriæ eſſentiæ conueniat: nam puncticularia ſtigmata cum febri miti, & benigna ſæpè apparent, & interdum citra febrim vllam, vt præter quotidianum experimentum, probat Marcel. Donat. *lib.* 3. *de Medica Hiſtor. Mirab. c. vlt. in fin.* præſertim cùm hæc puncticularis febris non ſemper ſit maligna, nec ſæuis ſtipata ſymptomatis, nec venenoſa, ex mente Pet. Pauli Peredæ *lib.* 1. *in meth.* Ioan. Paſchal. *in ſchol. c.* 2. & Ioan. Colle *lib.* 1. *de morb. contag. & malign. cap.* 7. Quare an hæ maculæ à cauſa interna, an à Pulicum morſibus oriantur, altiori indagine opus eſt. Tu alta mente perpende. Egò hoc facili experimento vtor. Nam Pulicum morſus, appoſita farina lupinorum cum Aceto, aut Oxymelite ſubacta, ſtatim euaneſcunt. Peſtiferæ verò Maculæ, quùm à cauſa interna, eáque vehementi ortum ducant, at magis radicata ac fixa, nequaquam. Inſuper, Color morſus Pulicum, non eſt ſyncerè purpureus, ſed dilutus, Puncticularum verò color eſt merè ruber.

OBSERVATIO XIV.

De Febri Culiculari.

Febris Culicularis, hirudinum ſuctu, curatur.

HVius febris idéam ſatis habemus deſcriptam apud Hipp. *lib.* 2. *epid. ſect.* 3. *in init.* dum ſic dicit: *Fiebant autem in febribus æſtiuis circa ſeptimam, octauam, & nonam diem aſperitudines in cute Miliaceæ Culicum morſibus maximè ſimiles, non valdè pruriginoſa, &c.* Hæc etiam notat feruorem internũ, & malignam ſignificat ſuccorum computreſcentiam. Hac vexabatur piſcator quidam, qui poſt exercitium multum valdè obriguit. Reuerſus domum, febri ardente eſt concuſſus cum linguâ ſiccâ, nigra, ingente Cephalalgia. In octauo totum corpus puſtulis eſt refertum, ac ſi quis à Culicibus eſſet demorſus. In Papulia iſtia ingens aderat rubedo cum prurim ſummo. Deindè veternoſus eſt factus, inquietus, delirus. Plenitudo depoſita phlebotomia, cucurbitis. Purgatio oblata, Sudorificum exhibitum ex aqua Bugloſſæ calida, & ſcrupulis duobus veteris Theriacæ, cum granis ſeptem lapidis Beizaartici. His nihil iuuauit, immò habuit peius. Cùm verò in vndecimo eſſet, & humor tueret in cerebrum, & ille nec lenibus clyſteribus, purgatiunculis clementibus, aut cucurbitulis, aliòve reuulſionis genere diuerti poſſet, ſolùm hirudinum ſuctu ſuper mariſcas, Coma remiſſum, febris decreuit, ceſſarunt anguſtiæ, & paucis applicitis in vigeſimo, ſanus eſt factus. Hæc enim animalcula ex profundo ſanguinem educunt ex Auic. 4. 1. *c.* 22. teuellunt à corde, & fæculentum, citra virium diſpendium ſanguinem, in quo magis radicatur venenum, promptiſſimè exhauriunt, ex Fernel. 2. *meth.* 19. *& aliis qui de hirudinum vi mirabili diligentiſſimè conſcripſere.* Lege Mercat. *lib. de feb. maligna, tit. de Hirudinibus.* Vt verò tibi conſtet, quantoperè aberrent qui Culicularem febrim cum pulicari confundunt, vtriuſque animalis formam rimeris oportet. Nam inſecta notiſſima ſunt Pulices, qui nihil aliud eſſe videntur, niſi pelliculæ alieno furtiuo cruore, quod color etiam indicat, tumeſcentes: Culex verò eſt genus Muſcæ, valdè ſubtile, tenuiſſimis alis, parua aluo, prælongis cruribus conſtans, quod per æſtatem, tuba ſua, ſeu fiſtula ſubtiliſſima & duriſſima, mirabili quadam naturæ affectione, corpora hominum olfaciens, ipſa pungit, transfigit, & carnem in tumorem eleuat, dolorem, & punctionem inferendo, dicitúrque Culex, quia aculeo ſuo ſonitum edens, carnem lancinat, & ferit; quorum animalium effigiem *lib. de inſectis*, eleganter deſcripſit Aldrouandus, & poſtea delineârunt Ioan. Camara Buſthemantinus *in lib. de reptilibus Scripturæ ſacræ*, & nuper Wolfangus Franzius *in lib. de ſacra Hiſtoria animalium part.* 5. *c.* 3. qui de horum animalium notis peculiaribus diſertiſſimè, ex veterum, & iuniorum mente diſſerùere.

OBSERVATIO XV.

De febri Pemphigode.

Febris Ampulloſa, ſeu Bulloſa, Balneo curatur.

DE etymologia verbi Pemphigodes certant Recentiores, & adhuc ſub iudice lis eſt. Et licèt de nominibus non ſit contendendum: cùm tamen rerũ vocabula prauè intellecta, plurimis, præſertim in Medicina dubitandi anſam præſtiterint, & idcirco

nominum inquiſitio ſit Medico neceſſaria, vt diſertè Manardus *lib. 2. epiſt. 1.* ſatia confirmat, ideò, ego bulloſam, ſeu ampulloſam voco, in quâ totum corpus tuberculis effloreſcit, quæ ab ſpiritibus attenuatis, & excandeſcentibus, cum ſanguinis craſſi portione calidiſſimâ ad cutem tranſmiſsâ originem ducunt. Et ſi quid in tanto variarum opinionum portento circa hoc nomen *Pemphix* diuinare licèt, hanc febrem comitari puſtulas illas, quæ à Græcis dicuntur *Ephanthiſmata*, mihi perſuadeo: ſic enim vocat Hipp. *lib. 1. prorrhet. ſect. 2. text. 25.* & Celſus *lib. 5. c. 28. de puſtular. generibus*, quo loco puſtulas dicit oriri vernis temporibus circa totum corpus, aſperas, modò rubentes, modò cutis colorem non excedentes, ſimiles illis quæ ex ſudore, vel ex vrtica naſcuntur. Adde tu, quod repullulant in modum verberis in humano corpore remanentis, Hiſpani dicunt *Ronchas*, Luſitani *Bortoëia* vocant, priſci *Vibices* appellabant. His puſtulis cum febre ingenti affectus fuit quidam, cui ſanguis ter miſſus eſt; depoſita ſarcina, expurgatum corpus, refrigerantia adhibita. His celebratis remiſſa eſt febris, ſed Hepatis ardor ita increuit, vt de nouo, pruritu in cute concitato, vlcera renaſcerentur: quæ nec ſero lactis, nec ſaluatellæ ſectione, aliiſve applicitis præterquam Balneo ſuccubuere. Sic *Simon cui lata puſtula non admodum pruriginoſe per corpus eruperant, quùm calida lauabatur, iuuabatur*, apud Hipp *6. epid. ſect. 2. text. 30.* Nam vt Gal. *ait in com. ſucci ad cutem vergentes per eam ſunt euacuandi, nam iterum ad intima corporis remiſſe ipſis valdè longinqua eſt, vt per aluum, aut vomitum vacuentur.*

OBSERVATIO XVI.

De febri Eſſeroſa.

Febris ſudaminoſa, nihil commune habet cum Variolis.

PVſtulas quas Græci *Epinyctidas* vocant, vt Celſus *lib. 5. cap. 28.* eas Arabes, *Eſſere, Sere*, vel *Saire* vocauere, auctore Auic. 3. 4. *tract. 3. cap. 13.* Galenus 3. *Aph. 21.* *Sudamina*, aut *Sudores* vocat, dicitque eſſe puſtulas in ſumma corporis parte hærentes, quæ inſtar vlcerum, cutem exaſperant, fiuntque ob multos ſudores, vel biliſiores, vel mordaciores, cutem mordentes, pruriginoſam reddentes, ac per modum vlcerum exaſperantes. Auicenna intimiùs explicuit. *Eſſere eſt puſtula parua, ſuperficialis, ſicut Veſica, & aliquantulum tendens ad rubedinem, & pruritum faciens, & anguſtiam, eueniens ſubitò, & accidit quandoque vt currat ab ea humiditas, &c.* Vocari quatuor Medici ad curandos duos puerulos, quibus cum febre valida, dolore totius corporis, & laſſitudine, vna nocte puſtulæ hæ in ſuperficie corporis affatim apparuerunt, & ita increuere, vt matutino tempore, pueri ſcalpentes eas diſrumperent, a quibus emanauit tenuiſſimus ichor. Quæſita origo mali. Omnes eſſe *Variolas* prædixere, quas *inſanas* paſſim Vulgus appellat. Quare cubiculum obſerare iubent, pueros pannis rubris operire, & nullum auxilium præterquam frictiones in cute lenes celebrandas imperant. Demùm omnia miniſtrant, quæ in curatione Variolarum proficua eſſe ars edocuit. Poſt eorum diſceſſum puerili febri calidiſſima detenti furiunt, exardeſcunt. Pruritu vexati per lectum inſiliunt, & noua materia ad cutem confluente, aliæ de nouo repullulant puſtulæ, aliis iam exiccatis. Denique quùm puelli in agone eſſent, præſentibus Medicis me vocant. Probaui neque eſſe variolas, neque ægros operiendos, immò eſſe puſtulas ex ichoroſo ſanguine, tempore æſtus, in corporibus præſertim bilioſis ſobortas. Nam Variolæ

A non niſi poſt longum tempus ab ortu ſuo emittunt pus aut humiditatem. Subitò non fiunt, nec ſubitò ita accreſcunt: quæ omnia contrario modo obſeruantur in Eſſere. Deinde, in hac puſtula, & venæ ſectio in quolibet tempore morbi celebratur, & purgatio exhibetur, vt monuit Auic. In variolis ſolùm in principio phlebotomia conuenit, & purgatio non ita vtilis eſt, immò vt Arabes dixere, in variolis oportet aluum eſſe adſtrictam. Illi euidentibus rationibus conuicti obſtupuere. Ventilatum ergo eſt corpus ſanguine miſſo, iulapiis, Ptiſana, & leni ſolutiuo, vlcera ſponte ſiccata, & ſic puelli ſaniſſimè deinceps vixerunt. Tu verò in opere practico hanc Eſſere curationem benè obſerua, in cuius præſagio, & cura-
B tione non ſolùm ſecundæ, ſed primæ notæ Medicos miſerè deceptos ſæpè deprehendi.

OBSERVATIO XVII.

De febri Anxioſa.

Febris Anxioſa, purgatione curatur.

ANxioſa febris dicitur implacida, inquieta, laborioſa, 4. *acut. 47.* in qua, vt ait Galen. *lib. 7. aph. 56. ægri accubitum non ferunt, ſed iacendi figuram enariant, quia ſemper præſens aggrauat eos. Sic Chartadi lethaliter habenti in lib. 7. epid. n. 9. iactatio multa,*
C *Anxietas, & ad dexteram, & ad ſiniſtram tranſmouens ſeipſum, nullo tempore quieſcere poterat.* Hanc anxietudinem cum malitiâ coniunctam habebat quidam qui ob humorem turgentem, malignum, huc illúcque irrequieto modo, nunc pectus, ventrem, nunc præcordia vellicantem, febrem valdè malignam patiebatur cum anguſtia multa: nam humor hic turgidus ægri quietem interturbat, cor pungit, quo concuſſo, totum animal commouetur, & anxiatur. Huic ægro præter Alexipharmaca, venæ ſectio adhibita: (Nam cum furente humore, multa ſanguinis portio erat in venis commixta.) Hac facta, quùm cacochymia etiã iuxta ventriculum eſſet, quod à prauis mordebatur humoribus, ob quam cauſam oritur etiam anxietas ex Gal. 1. *prorrhetic. ſect. 2. com. 44.* & vomitus infeſta-
D ret inanis. Idcircò attracto à prima regione ad venas ichore, febris eſt exacerbata, quod timuit Auic. 4. 1. *cap. 20. & caue ne ægrum ad cholericorum ebullitionem perducas.* Quamobrem lenibus clyſteribus pugnatum eſt, ſed cùm is humor in tunicis ventriculi immerſus non cederet, purgatione exhibita ſuccubuit. *Medicari ergo, in valdè acutis ſi materia turget, eadem die, tardare verò in talibus malum, priúſquam robur corporis diſſoluatur, vel febris caliditas augeatur, vel ad aliquod principale membrum decumbant ij qui per corpus vagantur humores*, dicebant Hipp. & Galen. *lib. 4. aph. ſententia* 10. & vnanimiter interpretes approbant *in com.*

E
OBSERVATIO XVIII.

De febri Sudorifica.

Febris Elodes, vacuatione miteſcit.

DIcitur à Græcis febris *Elodes*, quaſi paluſtris, ſudans enim quaſi in palude immerſus videtur. Tripliciter fit, excretione, expreſſione, colliquatione. Hic vltimus modus reprobus: nam partium colliquationem ſignificat, in qua claſſe ſudores ſyncopticos repono. Expreſſione, vt quando in magnis doloribus, ſpiritus agitari incaleſcunt, qui tranſmiſſi ad cutem, & condenſati abeunt in ſudorem. Excretione, ferè ſudores emanant, optimi, boni, & morbum finientes.

Digitized by Google

finientes. In initio verò reprobi ex Gal. paſſim, præſertim 4. *aph.* 22. *nam tunc aliquid viiliter euacuari eſt impoſſibile* ob multas cauſas, latas *in lib.* 3. *epid. ſect.* 1. *com.* 5. *& lib.* 1. *einſd ſect.* 2. *com.* 65. Nam ſiquæ tunc excernuntur, *decretoria ſunt, non decernentia, quæ aut lethalia ſunt, aut difficilis iudicationis* apud Hip. *lib.* 2. *epid. ſect.* 1. *in med.* Acceſſimus ad ægrum robuſtum febre vehementiſſima detentum, qui copioſiſſimo oborto ſudore, calido, vniuerſali, in ſecundo die morbi erat, cum æſtu, & incendio multo. Medici ſudorem promouere tentarunt, naturam imitantes. At perperam: cùm enim ſuccederentur viſcera, & hæc acutiſſima febris, & pernicioſa, ex aliqua interna affectione profecta, grauatam, & irritatam à copia & humoris praua qualitate naturam, oborto copioſo ſudore, attamen citra leuamen vllum, oſtenderet, ſanguinis miſſionem, ſalubrem eſſe prædixi. Reclamant ipſi, dicentes cum Gal. 6. *epid. ſect.* 2. *com.* 30. Succos ad cutem vergentes per eam eſſe vacuandos, quare in ſudorificis exhibendis inſiſtunt. At quum peius haberet, affines in quarto ſectionem illis renuentibus admittunt. Quater in quarto, & quinto die ſanguis extractus, omni labe fœdatus. In ſexto purgatio adhibita. Quorum ope, natura leuata, regulato humore, & aborto ſudore morbum in ſeptimo finiuit. Lege Gal. *in com. cit. hiſt. Simonis*, cuius ſententiam illi in ſui ſubſidium non rectè citabant. Sic enim ait: *Sed forſan me dicere putabis, nunquam purgatione per aluum in talibus vtendum. Ego verò non id dico: nam in libris de arte curandi, in quibus corporibus permulta bonorum copia eſt, iis vtiles eſſe purgationes didiciſti: priuſquàm ita redundantem materiam, aut vena ſectione, aut purgatione quis eduxerit, ſi fouens, hoc eſt, calidis vtens ipſam diſcutere conetur, plus attrahet, quàm per cutem, euacuabit, &c.* Quare hæ ſymptomaticæ euacuationes patuifaciendæ, quùm ſint caſus præter naturam earum quæ ſunt in corpore diſpoſitionum, vt *citatis locis* monuit Galenus.

OBSERVATIO XIX.

De febri Horrifica.

Febris Horripilatolia, continua, maligna, fallaciſſima.

EX qualibet putredine, rigores, horroréſve excitari, vbique tradidit Galenus. In ſuppurationibus rigores accidere fatetur ipſe 2. *prog.* 58. *&* 2. *Aph.* 47. ſic 2. *prog. cit.* malignis vlceribus, aut cuilibet putredinoſæ affectioni, rigere, & febricitare contingit. Nec verò humores ſolùm, ſed & vapores putridi, rigere faciunt, & horrere, ex Gal. 10. *Meth.* 4. Sic halitus maligni, acres, mordaces, à materia venenoſa elati, partes neruoſas pungunt, lanciuant, feriunt, quos vtpote à natura alienos, hæc expellere ſatagens, pugnam mouet, refugit, & contrahitur; hinc horror, & à fortiori cauſa rigor. Quare ſæpè Medici acceſſionem horrificam putantes, in initio remedia prætermittunt; quùm hæc inordinata horripilatio à feruore, & putredine interna profecta, etiam vigente febre affligens, illorum poſtea ignorantiam patefaciat, quo pacto huiuſmodi rigor in continuis accidens, humoris malitiam internam oſtendit, ideò auxilia in medio rigoris feruore adminiſtranda: Si enim ea prætermittas, ebullientibus ſuccis, venenata qualitate affectis, ægros, ſubortis venenoſis ſymptomatis certò perire eſt neceſſe. Sic multos mori vidi, quibus in initio morbi auxilia interdicta ob hanc cauſam, qui in augmento morbi, ſæuiente interna putredine, & victo interno igne, occubuêre.

OBSERVATIO XX.

De febri Singultuoſa.

Febris ſingultuoſa, cucurbitula ſupra ventriculum ſcarificata, curatur.

FEbrem ſingultuoſam vocauit Gal. *lib.* 4. *acut.* 69. *quando per totum morbum ſimul cum febre ſingultus exacerbatur.* Eſtque ventriculi concuſſio, qua tunicæ ipſius, id à quo pertinaciter moleſtantur, excutere laborant, fitque vel à repletione, vel inanitione, conuulſionis inſtar, 6. *Aph.* 39. Materia igitur in ventriculi ore conſiſtens, acris, mordax, febrem excitat ſingultuoſam ob putredinem, & ſingultum ob irritationem. Hoc vexabatur quidam ita moleſto, ac continuo, vt nec edere, nec loqui quicquam poſſet, immò toto corpore algidus, frigido ſudore reſperſus, interna tamen ſiti, cum febre lenta oppreſſus, billoſa vomens, & toto ore Aphthis conſpurcatus, anxioſus, & inquietus animam efflare videbatur. Huic plurima pro virium tenore auxilia impetantur, quæ per ſedem inutilem vacuarent humorum copiam, & humoris biliosi, & effrænis efficaciam, & pernicioſam vim refringerent. Poſt hæc, impoſita ventriculo roborantia, quibus non iuuantibus, Opiata obtulimus, à ſyrupo Papauerino, vſque ad ea quæ ex Opio componuntur, accedentes. Sed cùm omnia incaſſum eſſent celebrata, cucurbitulam maximam cum multa flamma ſupra regionem ventriculi imponere, & deinde ſcarificare iuſſi, quo auxilio celebrato, à tanto malo, mortis certæ prænuncio, immunis factus, paucis exequutis, à febre deinde liber euaſit. De febre ſingultuoſa lege elegantiſſimum Lupéum Cureleanum *lib.* 3. *Enchid. cap. de ſingultu.*

OBSERVATIO XXI.

De febri Laſſitudinaria.

Febris Laſſitudinaria, curatio.

MVltiplicem eſſe laſſitudinis ſpeciem docuit Galen. vbique. Earum cauſa varia, ſed manifeſta, quando à nimio labore excitatur. Tunc enim ſpiritus incenduntur, attenuantur humores, & igneas fuligines cordi communicant. Ob exercitium validum incidit quidam in ardentem febrem, ob quam Medici multoties venam ſecandam imperatunt. Accitus Phlebotomiam renui. Refrigerantia obtuli, ſomnum, & quietem procuraui. His celebratis, febris ex toto remiſſa. Nam vt rectè Hipoc. ait, *lib.* 2. *de nat. human. text.* 1. *Morbos quos fecit labor, curat quies, & eorum contrarietas.*

OBSERVATIO XXII.

De febri Syncopali minuta.

Febris Syncopalis minuta, Tamarindorum beneficio, curata.

GAlenus *in Meth. lib.* 12. *c.* 4. Syncopen proponit, quæ ex flaua bile ventriculum infeſtante ortum ducit, quam Auicen. ſ. 4. *tract.* 2. *c.* 54. febrem ſyncopalem minutam, ſubtilem nuncupauit, *& c.* 57. curationem abſoluit. Syncope licèt ab innumeris cauſis oriri poſſit, quas Gal. *lib.* 1. *ad Glauc.* 14. expendit minuta tamen, ex humore biliofo, acri, ad os ventriculi confluente emanare ſolet, quòd cùm admodum ſenſile ſit, ſtatim languet, & ob noxam illius ſuperuenit Syncope, compatiente corde. Bilioſa febri correptus eſt iuuenis, cum ſiti, oris amaritudine,

nauſea,& bilioſo vomitu coniuncta, ob quas cauſas A facilè in ſyncopen incidebat. Exhibiti clyſteres refrigerantes. Purgantia clementia oblata. Appoſita ventriculo roborantia Emplaſtra, & præſertim offa panis intincta ſucco Omphacij, Limonis, ſuperaſperſis Cardiacis pulueribus. Iulapia ad reprimendam bilis acrimoniam efficacia in potum imperata. Viſcera Epithematis refrigerantibus roborata. Sed cum nulla proficerent, Aquam decoctam cum Tamarindis bibendam impero, & eorum pulpam cum Saccharo in bolos redactam offero,ex qua, cum refrigerantibus decoctis commixta, Clyſteria ex interuallis immitto:His decem dierum ſpatio celebra- B tis, febris eſt remiſſa, ſitis euanuit, ceſſauit nauſea, abiit vomitus, & euacuato humore bilioſo per aluũ, attemperatiſque viſceribus, à ſyncope eſt factus immunis, qui ſquallidus, & veluti tabidus erat morti propinquus. Magna ergo eſt ad incendioſas febrea Tamarindorum via, & ab Arabibus tantoperè celebrata.

OBSERVATIO XXIII.

De Febri Syncopali humoroſa.

Febris Syncopalis humoroſa, mulſa ope curata.

CONqueruntur de Galeno Medici, & maximè C Trallianus *lib.* 12.*cap.* 3 Auerroës *lib.* 7. *collig.* 2. Rhaſius 16.*continent.c.* 2. quòd 12. *Meth.c.* 3.in febri Syncopali humoroſa nullo modo ſanguinem emittat, ſed totam curationis ſpem reponat in frictione, cuius ope crudi ſucci coquuntur. Sed perperam Galenum carpunt,& damnant:nam ipſe cum Tralliano in humore ſemicrudo, vel crudo,cum præſentia ſanguinis,venæ ſectionem non ſemel exercuit *lib.* 4. *de ſanit.tuend.cap.* 4. §.*Vbi paululum,vel citra ſanguinem reſtitum,vel vltra proceſſum,&c.& lib. de curand. rat. per ſang.miſſ.cap.*12.Si verò humor extremè eſt crudus,ab ea abſtinet,quia non adeſt virium robur:nam *eod.lib.cap.*10.*in copia ſuccorum crudorum vires adeſſe non poſſunt*, quoniam cùm receptaculum pituitæ ſit os ſtomachi, ſæpè illius iungitur læſio, ob quam ob D cordis viciniam ſequitur ſyncope:nam à pituita putreſcente halitus eleuantur, qui innatam cordis ignem impensè exoluunt: & frigiditas pituitæ eſt valdè naturæ aduerſa, & cùm copia ſua in vaſis abundet,mole,craſſitie,& lentore obſtruit,prohibet, acceſſum ſanguinis ad membra,& impendit tranſpirationem,quâ denegatâ ignis internus marceſſit, & perit: quare ſi ſanguis emittatur in huius extremè crudi ſucci præſentia,ad frigidiorem cruditatem æger deducitur,quod tantopere timuit Auic. 4.1. *cap.*20. Hanc veram Galeni methodum reſpuebat olim Medicus quidam, qui pro curatione huius febris illicò venæ ſectionem celebrandam imperabat: Sed ego E accitus illam omnino interdixi: nam humor lentus, frigidus, craſſus, pituitoſus occupabat os ventriculi, vnde cruditates, obſtructiones,putredines,& ex copia humoris pituitoſi calor naturalis erat minutus valdè:quare,vt Fernel.ait *lib.* 2.*de ven.ſect.c.*4. *pituitoſa plenitudo minimè poſtulat venæ ſectionem: quum enim impensè frigida ſit,ſanguinis miſſionem auerſatur, qua magis cruditatem refrigerans ita conduplicat, vix vt inquam concoqui, emendarique poſſit.* Æger ergo præter Diætam, frictiones, calefactionem extremorum, ligaturas, cucurbitulas cum multa flamma,roborantia ventriculo impoſita, ſomnum,& quietem, interdictam phlebotomiam, mulſæ vſu curatus eſt: huius enim ope craſſi ſucci coquuntur, abſterguntur, & vacuantur:nam non adſtringit,denſat,exaſperat, cùm non ſit mordax,aut acris, immò meatus aperit, flatus diſſipat,crudum humorem coquit,& in ſanguinem vertit, & frigidis neruoſarum partium morbis remedio eſt. Huius beneficio *lib. cit. Meth.* curat Syncopalem humoroſam ortam ex ſuccis crudis,in qua Hipp.4.*acut.*47. Oxymel propinat, quoniam eſt optimum iis qui craſſis, viſcoſiſque humoribus moleſtantur.

OBSERVATIO XXIV.

De febri Colliquante.

Febris colliquans, lactis Chalibêati potu curatur.

IN monumentis Hippocratis legimus *lib.* 4. *acut. text.*45.*Si venter liquidus ſit, & colliquans, ſorbitiones frigidiores, craſſioréſque exhibendas eſſe, potúſque qui ſiſtant.* In malis erat iuuenis quidam qui ob ardorem viſcerum nimium, & aduſtionem humoris, febrem patiebatur cum extenuatione & liquida aluo coniunctam, quam colliquantem appellare Medici conſueuerunt: nam excernebat bilioſa,ſyncera,ſpumoſa, pinguia,fœtida. Aderant cibi faſtidium,incoctio alimenti,febris tenuis,vigilia,ſitis.Ad hunc duo Medici accedentes, conſulunt attemperantes clyſteres,abſtergentes,ſiſtentes. Cùm verò internæ partes flagrarent incendio, illas ceratis,& Epithematis roborant. Cui veluti tabido, & valdè excarni, ob fluxum, febrim,maciem,lac Chalybêatum eorum vnus conſuluit,renuente alio: nam ſi hic perniciosiſſimus humor cum fœtore inſigni cohibeatur, horrenda ſymptomata,& mortem inferet. Si autem Hip.*lib.* 4. *cit.*ſiſtentia propinat;hoc præceptum non eſſe magni Hipp.aſſeuerat. At hic cùm ignoraret quanto interuallo diſtent ſiſtentia quæ Hipp.exhibuit,ab adſtringentibus,meritò ad libitum doctrinam Hipp. ſic peierare auſus eſt:nam hæc 4. *ſimpl.*78. incraſſant, adſtringunt, contrahunt, meatus denſant, repellunt, partéſque diſtantes colligunt,vinciunt,4.*ſec.loc.*5. & Meſue *in canonib.theorem.*1. Siſtentia verò dicuntur, quæ tam adſtringendo, quàm attemperando, motus humorum firmant, ac cohibent. His dictis Medicus obmutuit.Lac propinatur. Sed quoniam hoc,in corpore impuro oblatum,cacochymiam auget, exhibetur Ptiſana ex Hordeo priùs toſto parata, adiecto ſucco Plantaginis,aut Roſarum. Expurgatur corpus Myrobalanis citrinis,& torrefacto Rhabarbaro, deinde aqua Roſacea lotis: nam hæc medicamenta leniter deuſta, miram propemodum obtinent vim in roborando,& retinendo fluxu:renuant licèt Rondeletius & Holler.*c.de alui fluxu*,Amatus 2. *centur.*44. Quare maiori parte cacochymiæ vacuata,ex præſcripto Galen.2.*ſimpl.*12.ad lac Chalybêatum acceſſimus cum vtilitate ſumma: nam eius ope internæ partes ſunt attemperatæ, nutritum corpus, febris euanuit, reſtrictus fluxus: quod auxilium inter præſtantiſſima, Epiceraſtica præſidia,ſeu temperantia ſuccorum acrimoniam, non modò vt ſerium, ſed neceſſarium approbauit multis in locis priſca vetuſtas.

OBSERVATIO XXV.

De febri Leipyria.

Leipyria vera ex ventriculi inflammatione orta, cucurbitula ſupra partem affectam ſcarificata, curatur.

LEipyriam Græcorum ad fortes ſubſequi internarum partium inflammationes,teſtatur non ſemel Galen.& præſertim *lib.*4.*aph.*48.*Cùm enim fortis inflammationis calor ita vehemens fuerit, vt ad ſe trahat modo cucurbitula ex toto corpore ſanguinem, ſic qui*

ita

ita ſe habent, viſcera peruruntur, extrema autem partes frigeſcunt, propter defectum ſanguinis ad viſcera ſe recipientis, eorum plerique ne tegumenta quidem tolerant propter incendium, quod in viſcere ſentiunt, &c. idem aſſeuerat *lib. 7. aph. 1. & 4. aph. 16.* Sic ad Hepatis inflammationem Leipyria ſequitur *4. de loc. affect. 8. & lib. 5. eiuſd. 4.* & ad ventriculi inflammatoriam diſpoſitionem *4. acut. 1. & lib. 1. epid. ſect. 2. com. 73. & lib. 2. criſ. 7. & 2. prog. 4. & lib. de inæqual. intemp. c. 8.* (Num autem poſſint internæ partes extimis calentibus frigeſieri, reſpondent affirmatiuè Hippoc. *6. epid. ſect. 4. text. 30.* Auicen. *2. 4. tract. 1. c. 43. & 48.*) Hanc internam inflammationem in ventriculo patiebatur robuſtus quidam miles, qui ex potu generoſi vini, ſpiritus, & humores inflammantis, adeò vehementi dolore in regione ventriculi cruciabatur, cum vomitu bilioſo, lingua aſpera, ſicca, ſcabra, nigra, pulſu duco, & totius corporis algore, vt ſyncope correptus in horas moriturus videretur. Exhibita frigida, Cardiaca, ſanguis emiſſus, clyſteres lenes imperati, Anodyna applicita, cucurbitulæ ſcarificatæ infra coſtas admotæ, hirudines ano, & ventriculi regioni affixæ, quarum vi multus exhauſtus eſt ſanguis. Sed cùm his omnibus malum non cederet, ſed ob conſenſum cum cerebro, eleuatis vaporibus putridis Paraphrenitide æger tentaretur: Tunc diuerſiones parantur per crurum frictiones, vincula, ligaturas, acriores clyſteres. At cùm malum ferociùs inualeſceret, ad reſolutionem humoris in parte affecta contenti, cucurbitulam magnam cum multa flamma ventriculo impono, eàmque mediocriter ſcarifico. Hoc præſidio leuatus eſt dolor, febris remiſſa, euanuit delirium, & omnino ſublato dolore, in declinatione expurgatus conualuit. Nec miretis ad tantum auxilium nos confugiſſe: nam præterquam quòd corpus iam erat exquiſitiſſimè vacuatum, & metus non erat de attractione humoris ad partem, ſupra cor, membrum princeps etiam cucurbitulam imponit Gal. *lib. de remed. facilè parabilibus, c. 6.* & ſupra Hepar *lib. 13. meth. c. 19. & lib. 11. einſd. cap. 17.* Approbant Aëtius *tetrab. 2. ſerm. 4. c. 68.* Auic. *10. 3. tract. 5. cap. 2.* Raſis *9. ad Alman. c. 117.* quibus locis, in pleuritide, aliíſque inflammationibus internis, vacuato corpore, ad hoc præſidium tanquam ad ſacram Anchoram confugiunt; quod ego ſæpiſſimè cæteris priùs factis vniuerſalibus præſidiis, in internarum partium inflammatione fœliciter ſum expertus.

OBSERVATIO XXVI.

De febri Epiala.

Ad febrim Epialam, optimum auxilium.

GAlenus *lib. 2. feb. 6. & lib. de inæquali intemper.* 11. apertè fatetur *Epialam dici, cùm ægroti ſimul febricitant, & rigent, & vtrumque ſentiunt eodem tempore in quauis corporis parte.* Huius cauſam eſſe pituitam craſſam, cuiuſmodi eſt vitrea, & amaram bilem, ibi conteſtatur: nam ſi frigidus ſuccus, & calidus abundent, & per ſenſibilia corpora moueantur, nihil mirum ſi vtrumque, hoc eſt frigus & calor ſentiantur. Sed cùm in hac febre adſit pituita vitrea mediocriter putrefacta, ratione cuius putridi vapores calorem accendunt, crudi verò, & imputres frigiditatem inducunt: vel ab hac ſimul cum flaua bile hæc febris oriatur, inſtar tertianæ nothæ, curanda eſt. Laborabat homo quidam diues hac febre, & longo tempore adhibitis plurimis auxiliis conualeſcere non potuit, quæ frequenter in curatione tertianæ ſpuriæ auctores celebranda docent. Tandem cùm nihil proficeret, auxilium hoc generoſum conſulo, cuius ope, cocto humore, & vacuato corpore, in productis febribus citra viſceris inflammationem fœliciter ſæpè vſus ſum, & eſt decoctum Chamæmeli calidum cum Saccharo, cuius vnciæ quinque, aut ſex ſingulis diebus, ieiuno ventre poſſunt concedi. Exhibe in hunc modum.

℞. Flor. Chamæmel. p. iij. Comar. Abſinth. Pontic. p. ij.
Coque in ℔ iij. aq. ad permanentiam ℔ j.ß. cola, adde
Sacchari, ℥ iiij.

Hoc auxilium præſtantiſſimum eſt, nam auctore Gal. *3. ſimpl. cap. 10.* eſt moderatè calidum, tenſa remittit, laxat, dura mediocriter emollit, conſtipata rarefacit, febres ſanat, humores diſcutit & reſoluit, & vt Auic. ait *lib. 2. c. 121.* aperit, ſubtiliſat, abſque attractione vlla, in quem vſum etiam conferre ait Dioſcorides *lib. 3. c. 531.* cuius mentem inter omnes interpretes explanat Ioann. Antonius Saracenus. Hæc potio ſi faſtidio ſit, eius vice aqua ex ipſa herba cum flore per balneum Mariæ vocatum elicita, bibatur, vt inter omnes eleganter aduertit Manard. *19. epiſt. 4.* Lege de vi Chamæmeli, quod antiqui febrifugum dixerunt, Iacchinum *lib. de feb. c. 39.*

OBSERVATIO XXVII.

De Tertiana exquiſita.

Ad Tertianam exquiſitam, auxilium peregrinum.

QVidam Mercator per totum menſem tertianâ exquiſitâ ſæpè vexatus, quæ ex Hepatis excandeſcentia biléque feruida emanabat, multis tentatis, ſolo ſero lactis conualuit. Deinde poſt quatuor menſes accedente tertiana totum corpus vlceribus conſpurcatur, cum intenſa prurigine, ſiti vehementi, labiorum ſciſſuris, & phlogoſi interna. Reïterato ſero, expurgato priùs corpore, ſanguine miſſo, refrigerantibus exhibitis, applicito Balneo leuari haud potuit, quin eadem febre ex interuallis tentaretur. Sed cùm à Pernambuquo oriundus eſſet, & triennio citra opem vllam leuari non poſſet, ſtatuit in patriã transmigrare iuxta Senis oraculum *lib. 6. epid. ſect. 5. text. 20. Patrium ſolum vertere in morbis longis conuenit.* Sic enim Copus legit. Accedens ad Braſilienſes oras, in villam, nemúſque ſe recipiens, quo loco variarum frugum, herbarum, plantarum mirifico odore recreatus, multiplicium fructuum, quæ ibi ſine vlla cultura proueniunt, ſapore dulciſſimo, & gratiſſimo refectus, & aëris temperie, ſalubritatéque reuiniſcens meliùs habuit, minùs quàm antea, vlceribus, febri, & prurigine tactus. Tandem hoc vſus fructu, proſperam obtinuit ſanitatem, cuius vera eſt hiſtoria hæc. In toto Braſilienſi tractu, iuxta ciuitatem vocatam Pernambuquo, præſertim vbi terra fluuiorum curſu, & fontium ſalebris eſt irrigua, inuenitur arbor quædam quæ vitis viniferæ inſtar è terra in altum repullulat, & foliis Hederæ maioribus ita excreſcit, vt ſub eius vmbra plures homines Solis ardorẽ effugere poſſint. E virgulto germinat fructus, qui Braſilienſi idiomate vocatur *Maracu, ao Haſu*. Hic cùm maturus eſt, oui gallinacei magnitudinem ſuperat, in ſuperficie leui, colorem habens viridem ſuboſcurum, Nucum iuglandium viridium colori perſimilem. Per medium ſectus, in centro habet mucoſum humorẽ, acidum, odorum, nucleis paruulis intertextum, qui dentibus facilè frangi poteſt. Cortex mollis eſt, & cucurbitæ, aut citri modo Saccharo cõditur. Mucilago intus reperta ieiuno vẽtriculo ſumitur Saccharo irrorata. Huius, ſicut & corticis ad viſcerum ardorẽ compeſcendum, demulcendũ febrilem

æſtum, tanta eſt vis, vt nullum hoc Antidoto excellentius, & huic vſui commodius poſſit inueniri auxilium: nam mira quadam proprietate, & aciditate ſua putredini reſiſtit, contagioſis, maligniſque febribus auxiliatur, cor roborat, iecur igneum attemperat, refrigerat renes, genitalium partium phlogoſim compeſcit, & ſic furori vterino mire eſt ex vſu, cutaneis affectibus auxiliatur, & ad ſterilitatem præ calore eſt efficaciſſimum, & cùm in tanta copia, in eo terræ tractu, ob ſoli, cœlique temperiem, ſponte ſua germinet hic fructus, ex eius mucilagine cum Sacchato ſyrupus poteſt parari ad incendioſas febres mirabilis.

OBSERVATIO XXVIII.

Annoſus ſenex, tertianâ exquiſitâ correptus, victu curatur.

SEnibus parum adſunt febres cauſodes, & quum accidunt eis, pereunt, quoniam non ſunt in eis niſi à cauſa valdè forti; ampliùs eorum virtutes ſunt debiles, dicebat Arabum princeps 1.4. *tract.* 2. *cap.* 41. Accepit ab Hipp. 1 *aph.* 14. *Hanc ob cauſam febres ſenibus non ſimiliter acutæ fiunt, frigidum enim eorum eſt corpus, &c. Quare ſi quando rarenter talis his accidit febris, qualis iuuenibus, hæc ad interitum ægrotantis terminatur: indicio enim eſt immenſam quandam eſſe cauſa febrim facientis magnitudinem*, auctore Galeno *in com.* Octogenarius ardente Cane, tertiana exquiſita opprimitur. Inuadebat acceſſio cum rigore valido, pulſus in principio acceſſionis erat tardus, paruus, rarus, debilis, in incremento magnus, celer, frequens. Vrina erat ſubflaua. Aderat bilioſus vomitus in acceſſionis initio, ſitis erat intenſa. Omnia, oborto in declinatione febris ſudore vniuerſali, ceſſabant, quæ de tertio in tertium illum fatigabant. Pro curatione nihil præter frigidum, & humidum victum illi inſtitui: nam morbus ſuapte natura breuiſſimus, ſecuriſſimus ex Hipp. 1. *epid. ſect.* 3. *text.* 8. & 4. *aph.* 59. & 1. 4. *tra.* 2. *cap.* 4. & periculo vacat 4. *aph.* 43. Quare licèt robuſtus hic eſſet: cùm tamen morbus ex ſe facilis, neminem iugulet, magno auxilio opus non fuit: nam ſeni febricitanti neceſſe eſt exhibere quæ morbo auxilientur, virtutem taborent; quoniam, vt ſcitè monebat Galenus 2. *acut.* 11. *melius eſt virtutem non excluere, quàm ſanguinem vacuare redundantem*, & eloquenter notarunt *Conciliator ex Auerroe different.* 173. *Cardanus* 2. *cont. tract.* 5. *cent.* 18. Legenda hiſtoria Tralliani *lib.* 12. *cap.* 6. ſenis exquiſita tertiana laborantis, qui frigido, & humido victu, contra aliorum votum, conualuit.

OBSERVATIO XXIX.

De Tertiana nothâ.

Tertiana notha annis triginta perdurans.

ACutiſſimus Gentilis proponit *in extrauagantib. queſt.* 14. dubium quoddam illuſtre, qui fieri poſſit, vt tertiana notha ſit longior quotidiana, ſi illa fit ex miſcella bilis, cum pituita, & ille humor pituitæ tarditatem accelerat, lentorem ſecat, eximit craſſitiem, & morbum abbreuiat. Quotidianam autem eſſe breuiorem in temporibus vniuerſalibus, & particularibus, teſtis eſt Auicen. 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 46. qui docet quotidianam finiri intra 40. aut 60. dies, tertianam tamen notham durare medietatem anni, quod celebri hiſtoria confirmat Galenus *lib.* 1. *ad Glauc.* 8. Et paroxyſmus tertianæ nothæ extenditur vſque ad 40. aut 48. horas ex Gal. 2. *feb.* 8. & Auic. 1. 4. *tract.* 2. *ca.* 48. & acceſſio quotidianæ extenditur vſque ad 18. horas, ex Auic. *eodem cap.* Reſpondet nunquam ſatis Auicennæ laudatus interpres multis modis, ſed vno præcipuo, quoniam bilis vitellina, quia tenuior eſt pituita, propter permiationem flauæ bilis imbibitur meliùs in meatibus, & poris partium, quare difficilè educitur, quod non poteſt efficere pituita ob craſſitiem, & lentorem. Eſt ergo tertiana longior quotidiana, & ſuapte natura longiſſima. Eam vidi perdurare tribus annis, quinque, ſeptem. Hominem noui, qui à 20. annis vſque ad 50. ea fuit correptus. Vnum in ea notabile, quòd tempore quo alios morbos patiebatur, nempe Pleuritidem, Phrenitidem, quibus morbis in intermedio fuit afflictus, tertiana curſum ſuum interrumpebat omnino, adeò vt eo ſanitatem adepto, illicò inuaderet paroxyſmus. Quare videbatur hic morbus illi iam connaturalis, cuius beneficio, rigore excitato, natura ſuperfluum humorem abſumebat, vt de quartana prædixit Galenus *lib.* 1. *epid. ſect.* 3. *text.* 4. & 4. *aph.* 73. & 7. *eiuſdem* 42. Lege doctiſſimum conſilium Reineri Solenandri *lib.* 1. *conſil.* 21. *de tertiana.*

OBSERVATIO XXX.

De Quotidiana.

Quotidiana, Ebeni decocto, curata.

TIment Medici in febribus diuturnis, aliiſque ex craſſiore bile ſubortis, decoctum Ebeni, Smilacis aſperæ, Chinæ propinare, quod in his productis morbis pro admirabili auxilio conſuluere, qui de Indicis aromatis peculiares libellos conſcribunt. Ego poſtquam biennió cum quotidiana luctatus, plura pro roborando ſtomacho, mucoſa pituita vacuanda celebraui, decoctum Chinæ, & Ebeni, 24. dierum ſpatio exhibui. Hoc antidoto, præter omnium ſpem æger conualuit, horum enim decoctum omnes complet intentiones, quæ in vacuatione humoris crudi expetuntur. Vt eleganter probant Petrus Pena, & Mathias Lobellius *lib. de plantar. hiſteria, obſer.* 605. *de Ebeno.*

OBSERVATIO XXXI.

De Semitertiana.

Semitertiana, horrida, anxioſa, maligna, lethalis.

INter febres compoſitas, Hemitritæus exitialis eſt. Eius illuſtre exemplum propouit Galenus *lib.* 2. *criſ. cap.* 9. Hæc febris monente Galeno 2. *feb.* 7. & firmat Auic. 1. 4. *tract.* 4. *cap.* 17. fit ex quotidiana continua, & tertiana intermittente, quarum vtraque ſimul inuadit, & altero die vnicam tantùm acceſſionem, altero verò die duas efficit. Affligit cum frequentiſſimis horroribus, Anxietate, Syncope, Ventriculi ſubuerſione, Cardialgia, Sopore, Delirio, Vigilia, & neruorum reſolutione ægros infeſtans, & maximè ſi ſit exquiſita, ex Hipp. *lib.* 1. *epid. ſect.* 1. 23. & *ſect.* 2. *com.* 25. Cùm autem ex bile, & pituita componantur, ſi illa exuperat, acutiem præ ſe fert; ſi pituita redundet, tunc fit morbus diuturnus, & chronicis morbis adiungitur, vt Gal. 1. *Aph.* 12. & Paulus *lib.* 2. *cap.* 34. docuerunt. Et licèt eam agnoſcere difficile ſit, ex Gal. *lib.* 1. *epid. ſect.* 3. *com.* 5. Hanc tamen in ſene notaui, quàm cùm primis diebus febrem eſſe tertianæ naturam habentem arbitrarer, vt verbis vtar Hipp. *lib.* 6. *epid. ſect.* 2. *text.* 23. deinde Hemitritæum eſſe cognoui. Plura pro hoc domando

morbo

Digitized by Google

morbo exercui, ſed ægrum à tanto malo, tandem deuictum vidi, poſtquam bienniò ipſum ita afflixit, vt ob obſtructiones, & innato calore languidiore reddito, auctas cruditates, virium iacturam, ſumma Atropia correptus contabeſceret. Nam, vt *citatus locis* ait Hipp. *hæc febris eſt violentiſſima, longiſſima, laborioſiſſima, maligna, horrifica, exitialis.*

OBSERVATIO XXXII.

De Quartana

In Quartana curanda, cautio ſcitu digniſſima.

NVlla febris eſt notior quartana, nulla ſecurior, etſi longiſſima. Hæc ob humoris craſſitiem, & rebellionem, remediis vix ſuccumbit, quare coacti Medici in acceſſione purgantia exhibent, vt rigore, motúque hic terreſtris humor attenuatus facillimè per vtramque viam expellatur. Id expertus eſt ex mente Hip. Auic. & aliorum celebrium Medicorum Amat. 1. *cent.* 8. Ob eandem rationem fœlici cum euentu in hoc morbo, quùm alii non cedit auxiliis, in plenilunio, ex Baſilica, aut ſaluatella læua, ſi vires non ita ſint robuſtæ, ſanguinem exhaurio: tunc enim ob Lunæ vim humor iſte terrenus ebullit, & fluxilior fit, promptiúſque vena ſecta educitur. Hoc remedio in hoc tempore celebrato plures leuati, alij
C ab eo omnino immunes euaſere. Scitum autem eſt magnam eſſe Lunæ vim in hæc inferiora: nam ſicut annum integrum Sol diſponit, ita Luna menſem per ſeptimanas, & maximè quando plena fuerit: tunc enim ipſius opera inualeſcunt, ex Gal. 3. *de dieb. decret.* 2. *cum ea ſit mortalium corporum & auctor, & conditrix*, adeò vt nonnulla corpora ſub Iuniis eius acceſſu patiantur augmenta, & hac decreſcente minuantur, vt Macrobius firmat *lib.* 1. *in ſomn. Scipion. cap.* 11. Explicat Cœlius *lib.* 1. *antiquit.* 18. Ob hanc cauſam Auic. 4. 1. *cap.* 11. *de ventoſis, in init.* ex aliorum mente, cucurbitulas non imponit niſi in Lunæ augmento, quoniam tunc ſunt humores commoti, & augmentatur cerebrum in Craniis, & aqua in fluminibus acceſſionem, & receſſionem habentibus.
D Legendi in hanc rem Leuinus Lemnius *lib.* 2. *de occultis naturæ miraculis cap.* 41. Plin. *lib.* 2. *cap.* 41. Strabo *lib.* 3. *de ſitu Orbis*, Albumaſar *lib.* 2. *maioris introd. ad Aſtronomiam*, Otho Heurnius, Medicus celeberrimus, & Ioannis Heurnij Medici inſignis Filius, in Inclyta Leidenſi Academia Profeſſor eminentiſſimus, *in ſuo aureo Barbaricæ Philoſophiæ libello cap.* 15.

OBSERVATIO. XXXIII.

De Febri Erratica.

Febris Erratica, Chalybis vſu curata.

FEbres errantes, ſingulas acceſſiones habent inordinatas, dicebat Galenus *lib.* 1. *epid. ſect.* 3. *com.* 17. & horrores inordinatos, & erraticos, ex Hipp. *lib.* 1. *epid. ſect.* 2. *text.* 25. Etiam vocatur Erratica febris quando nullo circuitûs ordine, verbi gratia, tertio, vel quarto quoque die febris inuadit, nunc quinto, vel ſexto: ſic Cleonactidem ignis corripuit erraticè, apud Hipp. *lib.* 1. *epid. ſect.* 3. *text.* 23. Has appellat Hipp. inconſtantes *lib.* 4. *acut.* 52. quæ auctore Gal. *in com. nullam certam Periodum obſeruant.* Celſus vocat errabundas, vagas, *lib.* 2. *cap.* 1. & *lib.* 3. *cap.* 5. Fiunt ex humore melancholico ob aduſtionem facto, & ex cineribus aliorum humorum, qui difformes ſunt, ita vt in vna parte moueantur ad putredinem, in
A alia ad motum ſint inepti, quia craſſi, terreſtres, & fæculenti. Febres hæ in quartanam tranſeunt, ex præſcripto Hipp. *lib.* 3. *progn. text.* 27. maxime ſi autumnus ſit, fiunt enim tales hoc tempore ob eius inæqualitatem, vt 3. *aph.* 22. monuit Hipp. *cum Gal.* In his licèt ex præſcripto *Hipp.* nullum ſit adhibendum auxilium donec conſiſtat, quia occaſio cathartici caprari nequit, tamen quùm non ignoretur materia mali, præſtat humorem hunc craſſum è corpore eximere, quàm obſtructionibus adauctis, à quibus ferè dependent, ægros naturæ relinquere; ſi enim diu durant, quartanam, Scirrhum lienis, alui fluxum, & Hydropem ſæpè minantur. Quidam triennio hac febre oppreſſus, multis tentatis, quæ craſſum, & lutu-
B lentum humorem expurgant, vias aperiunt, deobſtruunt, nihil eſt leuatus, & accedente œdemate pedum, Hydropis rudimento, ſolùm Chalybis vſu, à febri, & tumore liber euaſit: nam, vt optimè dixit Auic. 4. 1. *cap.* 31. *Vna ægritudo cauſa eſt alterius, ſicut quum accidit Oppilatio, & febris; medicamur enim Oppilationem priùs, deinde febrim, & ſi nobis neceſſarium fuerit Oppilationem aperire cum eo, in quo aliqua exiſtat caliditas, non curabimus de febre, &c.*

OBSERVATIO XXXIV.

De febri Decimana.

Decimana febris poſſibilis.

VLtra quartanam circuitum, raros, & inſolitos eſſe febrium typos, quintanos, ſeptimanos, octonanos, nonanos, & longiores, priſcorum, & recentiorum obſeruationibus ratum eſt; quæ febres à pauco, ſed craſſiore humore generantur, ex quo oritur quartana, quare eandem expoſtulát curationem. Ego decimanum notaui in ſexagenario, qui duobus annis hoc typo vexatus, vacuata ſæpiùs viſcida pituita, & vaſis deobſtructis (aliquantiſper enim illi intumeſcat venter) aſſiduo aperientium vſu conualuit.

Hæ licèt ab humore pauciori, & magis aduſto ortum ducant ex Haly *lib.* 3. *pract.* 19. Hieron. Sauanarolà *cap.* 15. *de feb. rubric.* 8. Petro Mercato *tract.* 9. *de*
D *feb. cap.* 3. Tamen, vacuantibus, reſerantibus, & extenuantibus tractandæ ſunt: Nam *appropinquant curæ quartanæ*, vt ſcitè notauit Auic. 1. 4. *tract.* 2. *cap.* 69. & non ſiluit Cornelius Gemma *lib.* 1. *coſmocrit. cap.* 1. Nouimus quinquagenarium qui bienniò nonana febri laborans, tentatis priùs multis, ſolùm, ſtybij vſu, & apertis, hirudinum ope, mariſcis conualuit. Illud enim auxilium in cunctis à craſſiore bile ſubortis febribus, omnium præſtantiſſimam vim habere expurgandi tenaciorem ſuccum à ſolis Neotericis eſt proditum. Sanguis è mariſcis exhauſtus pro melancholico vacuando humore Ellebori vires antecellit. Audi Hippocratem veritatis medicæ conſtantiſſimum præceptorem *lib.* 6. *epid. ſect.* 3. *text.* 37. dum ſic inquit:
E *Mariſcis laborantes neque morbo laterali, neq; Pulmonario, neque Phagedana, neque furunculis, neque Therminthis, fortaſſe neq; lepris, fortaſſe neque aliis, &c.* Explanat graphicè Ioan. Raphaël Moxius *lib. de curand. morb. mulieb. acut. per ven. ſect. cap.* 45. Octonanam vidi ſpatio quatuor menſium durantem, quæ mitibus ſtipata ſymptomatis, ſponte tandem euanuit.

OBSERVATIO XXXV.

De febri Hectica.

Febris Hectica, Hydrelæo curata.

IVuenis quidam, gracilis, & excarnis ex ardente febre in Hecticam lapſus eſt, quæ ſiccitatem mor-

boſam habebat coniunctam. Hic infinita propemodum præſidia, immò lac caprinum, & dulcis aquæ lauactum, diu, attamen citra opem vllam fuerat expertus. Tandem Balneo, admixta Olei quantitate, (Hydrelæum dicas) reiterato conualuit. Quæris cauſam? promit Galen. *lib. 2. ſimpl. 24. Aqua enim cum fluida ſit, & liquida, minimèque cuti poſſit adhærere, Olei lentore, ceu glutino quodam in cutis poris impingitur, ſicque impensè penetrat, & per moram magis humectat.* Licèt enim de Balnei facultate pro curandis Hecticis mira priſci protulerint; id tamen, quod ex Oleo, & aqua parari ſolet, eſt præſtantius: nam ſi eo vtaris in quo Olei copia ſit iniecta, mirabiles vires experieris: quoniam tenſas partes emollit, ſiccas & areſactas humectat, & aperiendo obſtructos, & præ ſiccitate conniuentes poros, attrahit alimentum ad extimas, maximéque diſtantes corporis partes. Inſuper calorem iam ob ariditatem exhauſtum, & ob humidi inopiam veluti depopulatum, reficit & inſtaurat, & corpus ad priſtinam ſymmetriam deducit, & vſtas fuligines diſcutit, & ſic innatus ignis qui veluti obrutus erat, tranſpirat, & alacrior redditus, ad proprias actiones obeundas fit promptiſſimus. Denique licèt hoc balneum lentore ſuo cutis ſpiracula leuiter videatur occludere; & fuliginum tranſpirationem impediat, ob hoc ſanè multò commodius eſt: nam hac ratione, caloris, & ſpiritûs cohibet effluxum, eorúmque prohibet reſolutionem, & ſic roborat. Oleum eſto dulciſſimum, defæcatum, pingue, viſcoſum, tenue, pellucidum, quod ſi ſit Violaceum, aut Amygdalinum, præſtantius erit.

OBSERVATIO XXXVI.

Hectica febris, Ranarum ope curata.

RAnas aquaticas, in limpidis aquis viuentes, abiectis interaneis, & ſummis pelliculis, frixas in butyro, elixatas aqua, optimum præſtare corpori alimentum, frigidum parum, ſed humidum, lentum, & ſic hecticis febribus vtiliſſimum, Auctores qui de piſculenta materia conſcripſerunt, ſatis confirmant. Non ergo condemnandi ſunt Hiſpani, qui illis pro ſelecto cibo vtuntur, permittúntque vt in foro piſcatorio publicè vendantur. Cæteræ verò paluſtres, in cœnoſis aquis habitantes, pernicioſæ, & ad rubetarum naturam malignam accedunt. Habui Hecticum, in curatione diu, qui ſiccatus & tabidus, nec balneo, nec lactis potu, aliíſque innumeris humidis & reficientibus auxiliis vnquam potuit reſtitui. Tandem morbi pernicacis pertæſus, ad Ranarum vſum acceſſi. Stillatitiam aquam ex illis extractam in Balneo Mariæ, cum Syrupo violaceo permixtam, pro quotidiano potu bibendam obtuli. Eas elixas cum oleo, ſale, ſaccharo, & ſalſamentis, in cœna & prandio deguſtabat. Interdum illi erat pro frequenti vſu ius album, factum ex illarum contuſa carne, cum amygdalis, lacte, butyro, farinâ hordei, ſaccharo, vitellis ouorum: quæ omnia reſperſa cinnamomo, & roſacea irrorata, ad ignémque percocta, Conditum faciunt ſuauiſſimum, quod optimè nutrit, humectat, impinguat, coquitur facilè, citò diſtribuitur. Hoc ergo modo gubernatus hic æger, trium menſium ſpatio priſtinam recuperauit ſanitatem.

OBSERVATIO XXXVII.

Hectica cum putrida Complicata, Balnei ope curata.

HEcticæ complicationem cum putrida eſſe poſſibilem, celeberrima hiſtoria confirmat Galen. A *lib. 10. meth. cap. 5. & lib. 1. feb. cap.* 10. probat Auic. 1. 4. *tract. 3. cap.* 1. peculiaria ex Galeno ſigna huius complicationis deſcribens. Hanc cognoſcere laborioſum, & maximè, ſi putrida ex continuarum genere exiſtat. Curatio difficilis: nam Hectica refrigerantia, & humectantia; putrida, reſerantia, & abſtergentia expoſtulat. Difficilioris curationis eſt, quando cum febre pituitoſa complicatur: quoniam diuerſæ indicationes inſurgunt: hæc enim calefacientia auxilia efflagitat, Hecticæ ſummoperè contraria. Acceſſimus ad curandum ægrum terriana notha diu correptum, qui cum curis eſſet confectus, tranſacta acceſſione, cæteræ corporis partes temperatiores erant, arteriæ verò loca calidiora conſpiciebantur. B Hic ob fixum, radicatum, & independentem in ſolidis partibus calorem; ſenſim ac ſine ſenſu extenuabatur magis: calor enim Hecticus, de nouo introductus, ob durationem, & diuturnam actionem, adeò ſeſe in ſolida inſinuauerat, vt abſumpta, & depopulata humiditate corpus contabeſceret. His perſpectis, curauimus putridam, purgatiunculis, reſerantibus, aperientibus, Ptiſana, potionibus frigidis, & Epithematis, & hæc, acceſſione ceſſante, vel remiſſiori facta ſemper propinauimus. Pro Hecticæ curatione, lac exhibuimus caprinum, obfuit multùm: nam ex eo in cacochymiam verſo febris adaucta, Aphthæ in ore, guláque repullularunt. Tandem ab eo abſtinentes, Balneum C conſuluimus, & poſt hoc, interpoſitis duabus horis Ptiſanam obtulimus. Huius ope in totum ſanus euaſit: quod auxilium putridis febribus etiam eſſe vtiliſſimum, ex innumeris Galeni locis eruditè probant Ludouicus Lemoſius *in com. cap.* 10. Galen. *lib.* 10. *meth.* Donatus Santorus *lib. 7. epiſt.* 1. Fuchſi. 2. *paradox.* 10. De cætera verò medicinali materia pro curanda putrida coniuncta cum Hectica, videndus Baptiſta Theodoſius *epiſt.* 35.

OBSERVATIO XXXVIII.

De Peſte.

Peſtis horribilis.

DE peſtilentia eſt in hoc loco ſermo, morbo immani, Herculeo, inſuperabili, miſerabili ſanè peccatorum flagello: in quo ſoli Deo permiſſa poteſtas medendi, non cuique mortalium data, vt præcognitam belluam, ſerpentem, quam venenatam feram *lib. de Theriac. ad Piſon.* 16. vocauit Galenus, & commune exitium minantem hominibus, brutis, plantis, (niſi piſces excipias cum Ariſtot. 8. *de hiſt. animal.* 19.) immò feras ipſas depaſcentem extremos. Hæc horrida inimicitia, mirabili, inſigni, & extraordinario perdendi modo, cæca malitia, venenoſiſſima qualitate, variis modis cor fatigat, corpus E extinguit. Sic Thucydidis tempore in peſte ſæua, plures exectis genitalibus, excauatis oculis, pedibus, manibúſque truncatis, vitam redimebant, vt Fabius Paulinus *fol. 252. in comm.* explicat egregiè. Alias miras peſtis ſpecies obſeruarunt plures. Ego anno 1600. quùm hæc truculenta Hydra, totam ferè Europam, præſertimque Hiſpaniam deuaſtaſſet, in pago quodam plures notaui dira peſte correptos. Nam poſt morbi inuaſionem, ſubitò omni ſenſu priuatis, pili ex capite defluebant. Puſtula liuens in lepore naſi ſuboriebatur, quæ intra 20. horas totum naſum arrodens, ægros deinde cum extremarum partium algore, & mortificatione in mortem præcipitabat. Nullus euaſit.

OBSERVATIO XXXIX.

Peſtis bubonia lethalis.

IN hac verò de peſte mentione addamus Coï ſenis ſententiam, legentibus fututam non ingratam, quæ in hunc modum *lib.6.epid.ſect.2. text.*10. ſic reſonat: *Abſceſſus veluti bubones, ſignum quidem ſunt germina habentium, tum aliorum, tum præcipuè viſcerum: maligni autem ſunt hi.* Tanti auctoris mentem emedullant Valleſius, & Fuchſius *in com.* Conſueſcunt enim partes nobiles venenoſis humoribus afflictæ, eos in partes ignobiles, & emunctiora corporis, deponere, & hac de cauſa in peſtilenti lue in his partibus frequenter repullulant, & viſcerum ſunt germina, & ſignificant affectionem earum partium, eum quibus rectitudinem habent, ſicque emunctorium Cerebri eſt retrò aures, Cordis ad Axillas, Hepatis ad inguina. In truculenta peſtifera lue plures notaui, quibus bubones non ſolùm in his partibus, ſed in aliis, immò vniuerſo corpore ſimul multi, in capite, Nucha, Humeris, Thorace, Vmbilico, Femore, Tibia erupêre, hoc extremam perniciem, & conſummatam putredinem oſtendit. Omnes periêre. Tu verò de Antidotis contra hanc luem pretioſis lege eruditiſſimum Ludouicum Gardinium *lib.de de peſte, prope fin.* qui de hoc argumento plura, ſatis doctè conſcripſit.

OBSERVATIO XL.

Peſtis mira.

IN anno 1604. plures ex eodem contagio peſtilenti infecti, hoc ſymptomate detenti intra quartum diem animam efflarunt. Omnino non poterant cibum deglutire, quod cum planè abhorrerent. Hoc ex inſtrumentorum degluciendi, & appetitiuæ mortificatione, vt ait Galen.6.*aph.*5. à malo, & venefica qualitate inducta, fuiſſe ſubortum, res eſt manifeſta. Plura pro roborando ventriculo, & retundendo veneno adminiſtrata. Profuêre nihil. Omnes ſublati. Lege de hoc ſymptomate admirando, ab aliis cauſis ſuborto, eruditiſſimum Conſilium Trincaucl. 75. *lib.*2. *conſilior.* Quo autem pacto, deplorato faſtidio, & morbo laborantes ad cibos ſint cogendi, duabus feſtiuis, ſed vtilibus Hiſtoriis explicat Ferdinandus Mena *lib.de medend. feb.cap.*15.

OBSERVATIO XLI.

Sudor ſanguineus cum totius liuore in peſte.

QVidam in truculenta lue toto corporis habitu liuido facto, biduò per totum corpus ſudorem ſanguineum ob debilitatem retentricis excreuerunt. Correptis ante mortem totum corpus nigerrimis tuberculis conſpurcatum. Hi, cum caſu virtutis, animi exolutione, frigidum expirantes, extincto calore à veneno interno è vita migrarunt. De ſudoris ſanguinei cauſis lege Marcel. Donat. *lib.* 1. *de hiſt. mirabili, cap.* 2. Syluaticum *contron.* 5. hoc lethale & prodigioſum ſignum retulit inter omnes Georgius Agricola *lib.*2. *de peſte,* nam hac Hydra correpti triduò circa caput ſanguinem excluſerunt.

* *
*

A

OBSERVATIO XLII.

In peſte è cucurbitulis ſanguis emanans, compeſci non potuit.

MVltis in peſte ſanguis è cucurbitulis emanans, nec validis auxiliis, nec cauterio ipſo potuit compeſci. Omnes obiêre: nam facultas retentrix, à venefica qualitate, prorſus erat extincta.

OBSERVATIO XLIII.

B *Ex contagio Cadaueris peſte emortui, plures interfecti.*

CAdauera peſte interempta contagioſa eſſe, nullus ignorat. Nam ſi res inanimes vaporem peſtiferum reſeruantes poſt multos annos contagium important, vt pluribus fide dignis hiſtoriis auctores ſatis confirmant; quantò magis corpora animalium, è quibus poſt mortem, per tranſpirationem aura peſtifera emanat, à non benè gubernata materia in corde, venis & arteriis putreſcente eleuata? Hanc oſtendit fœtor ingens non niſi ab effumante calore, plurimâque vaporum copia exurgens, ex ſordida circa viſcera putredine natus, quæ ad abſentiam natiui caloris, à quo antea coërcebatur, ſeſe inſolenter eructat.
C Exemplum tibi ſit peſtis illa Athenienſium tantoperè à Galen. celebrata *lib.quod anim.mores, cap.*5. *lib.*1. *feb.*4. *lib.*2.*de ſympt.cauſ.vlt.* & alibi, in qua, vt referunt Thucydides, & Lucretius, aues, & bruta, cadauera deguſtare non audebant, quaſi peſtiferam illam tabem mortuorum corporum penitus horrerent. At cùm nulla ſit tam proterua opinio, quæ ſuum non habeat defenſorem, contrariam ſententiam firmauit Fracaſtorius licèt primæ notæ Medicus, & cui totum etſi debeamus in hac materia de contagio, tamen *lib.* 1. *de contag. cap.* 12. ſic inquit: *Mortuum autem animal contagem eam non ſeruat qua tenebatur viuens, quoniam ſeminaria contagionis vna cum calore innato extincta ſunt, &c.* Huic fortè addictus opinioni, Ron-
D deletius, vir alioqui doctiſſimus ſic *lib.de feb.peſtilent.* eloquutus eſt. *Quare corpora illa mortuorum, quæ ampliùs non expirant, nullum venenum eiaculantur; quòd ſi aliquid contrahatur, id potiùs ab eorum pannis contrahitur, quàm vlla re alia: ſiquidem diſſecuimus aliquandò corpora mortuorum ex peſte, multis ſpectantibus ſtudioſis ſine aliquo damno, &c.* Et concludens ait, *propterea quòd mortuo animali perit omne venenum, &c.*

Sed pareant mihi tantorum virorum manes: non enim philoſophantur rectè. Nam mortuum animal id contagium ſeruat, licèt non ita promptum, ob defectum effumantis caloris, quo tenebatur viuens. Falſum enim eſt contagionis ſeminaria vnà cum calore innato extincta eſſe: quoniam Canis rabidi ſe-
E minaria poſt mortem non ſunt extincta, qui enim eum mortuum tetigerunt, rabie capti ſunt, vt conſtat ex Palmario *lib.de morb.contag.fol.*266.*&* 267. Nam *Venatores quidam,* inquit Fernelius *lib.de abdit.ca.*14. *in lupum ſaniorem irruerunt, trucidatum in varia obſoniorum genera appararunt, & coxerunt. Omnes quicunq; eſitarunt, non multo poſt tempore rabie correpti, perierũt; alij ſociorũ morte prudentes ſibi proſpexerunt. In ea carne tam diligenter apparata, vis lethifera, & venenata permanſit, quæ vix igne miteſcit, quemadmodũ nec Cantharidum vis Deleteria vſtione tota perit.* Hæc tantus auctor. Similem hiſtoriam Surius attulit *in com.rer.in orbe geſtarum.* Quare ſi venenum rabidum peſtifero minùs vehemens, poſt mortem non perit, quare hoc, extincto calore naturali, peribit omnino? Si autem, quod obiicit Rondeletius, adſtantes & ſtudioſi

dioſi adhibita ſectione cadaueris peſte emortui, non ſuat infecti, nil mirum: nam non erant ad recipiendum contagium diſpoſiti, alioqui omnes qui ſub Sole commorantur, febrirent, vt 1. *feb*. 4. retulit Galenus. Ego vidi plures corpus peſte emortuum, ex agro vbi iacebat, per funes, ſuper tabulas deportantes, vnius diei ſpatio peſte arreptos occubuiſſe: tanti periculi & timoris plenum eſt, cadauer veneno peſtifero enectum pertractare. Sed cur in Germania, quòd conqueritur Rodericus à Caſtro, expertiſſimus Medicus *lib. de peſte, tit. de praſeruandi rat. in fin.* & apud Septentrionales homines pro more poſitum ſit, cadauera ex peſte emortua, inhumata triduò in domo retinere, quouſque ſepeliantur, ipſi viderint viri prudentiſſimi, & ſalutis ſuæ amantiſſimi. Ego eorum votum reſpuo omnino contraria ratione, & diutino experimento permunitus: nam cadauer humanum citiſſimè ob multas cauſas corrumpitur, & inter omnia animalia promptiſſimè dira labe fœdatur. Conſule Sennertum *lib. 4. de feb. ca.* 2. Ioubert. *lib. de peſte. ca.* 3.

OBSERVATIO XLIV.

Ex ſanguinis peſtiferi extracti, horribili fœtore, plures peſte infecti.

FOetidam adeſſe in peſte reſpirationem perſæpè Medicorum clariſſimi inculcant, quare ſi aër, & ſpiritûs putreſcunt, & fœtent, cur non ſanguis, qui illis eſt craſſior, & impurior? Sanguinem ſecta vena fluentem, totum cubiculum infeciſſe, bis ſe obſeruaſſe teſtatur ſolertiſſimus Caſtrenſis Luſitanus *lib. 3. de meteor. Microcoſm. cap.* 4. Nam ſi fœtidus, & graueolens eſt, mortem præſagit, vt notat Foreſtus *lib. 1. de febrib.* 16. Vocatus tempore peſtis, vt inuiſerem ægrum febri arreptum, parùm febrientem inueni, cum aſpectu hilari, tactu miti, vrina bona. Iuſſi ſecare Baſilicam: nam plethoricus erat. Veſperi ad eum inuiſendum è mula deſcendo, ecce caſum mirum vicini enarrant, ex ſanguinis extracti fœtore horrendo, tres miniſtros infectos, veluti ſideratos, occubuiſſe ſubitò, & ægrum animam efflare inculcant. Hoc audito, diſcedo ab oſtio, velociter Euro. Dubitas? Adi Valleriol. *lib. 3. loc. com. c.* 18. Salium *lib. de peſte, cap.* 5. Gemmam *lib. 1. Coſmocritic.* 13. & alios, qui homines ex inſpirato aëre tabo infectos, ſideratorum inſtar, ſubitò occubuiſſe non ſemel inculcant.

OBSERVATIO XLV.

De febre Peſtifera.

In febre peſtifera, ſaphena ſectio vtiliſſima.

IN febre peſtifera phlebotomiam ex inferioribus partibus celebratam eſſe tutiſſimam, & vtiliſſimam ob multas cauſas, veterum, Galeni, & Claſſicorum teſtimonio ſancitum eſt. Extat elegans Hiſtoria apud Oribaſ. *lib. 7. collect. cap.* 20. qui conteſtatur, Galenum peſte affectum ſcarificatione crurum copioſa, ab ea feliciter euaſiſſe; & adeò ex hac parte facta vacuatio commoda eſt, vt Manardus doctiſſimus 12. *epiſt. 5. in reſponſione ad dub. primum*, in Pleuritide, cæteriſque inflammationibus internis peſtilentibus, eam, vt ſecuriorem admittat. Tantorum virorum votum hæc obſeruatio confirmat. Infinitos propemodum peſtiferis, & maleficentiſſimis febribus curaui, plures ſecta Saphena, aut ſcarificatis cruribus euaſere; quàm illi, quibus in initio morbi Baſilica ſciſſa; nam ex illa parte celebrata vacuatio plenitudinem leuat, diſtrahi halitûs veneficos à corde, & ad diſtantiſſimas partes diuertit, viſcera tranſpirat, & citra multum virium diſpendium morbum leuat, quare crurum etiam ſcarificatio has vires cùm obtineat, phlebotomiæ vicem ſupplet, ex Gal. 2. *aph.* 17. & 2. *ad Glauc. cap. 7. in med.* Legenda in hanc rem, ingenioſiſſima Epiſtola Valuerdæ Olyſipon. Luſitano ſermone conſcripta, in qua de argumento hoc, pulchra reperient Luſitani idiomate ſuo.

OBSERVATIO XLVI.

Arſenicum Sublimatum in peſte ſupra Cor geſtatum, remedium ſuſpectum.

ARſenicum Sublimatum pro curanda, præſeruandáve peſtilenti lue, ſupra cor in ſacculis geſtatum, aut placentulæ inſtar læuæ Mammillæ appoſitum, eſſe remedium factum à Deo, teſtantur Niddanus, Salius, Mercurialis, Fallopius, Simonius, Iordanus, Theodozius, Ioubertus, & alij celeberrimi viri, quibus non aſſentiri, nefas erit. Sed quùm hoc loco de ſalute hominis agatur, qua nihil charius, ex Gal. 7. *meth.* 6. vt in Hipp. laudem aſſeruit Celſus *lib.* 8. *cap.* 4. & nobis cura de veritate impoſita ſit, non de fabulis, vt cum Galeno loquar *lib. 3. de vſu part. c.* idcircò altiùs negotium penſitandum. Illi putant Arſenicum, vim occultam habere necandi venena: hanc non oſtendent, immò Gal. 3. *de praſag. ex pulſib.* 5. eos, qui ad illam confugiunt, ait nihil dicere. Alij ob ſimilitudinem, quam habet vnum venenum cum alio, in præſeruatione, & curatione conferre affirmant. Siniſtra ſolutio. Nam ſi in præſeruatione nullum adeſt in corde venenum extrahendum, Sublimatum cùm ſit calidum venenum à tota ſubſtantia tale, ſpiritûs inflammat, cordis temperamentum peruertit. Si in curatione: cùm duo adſint venena, internum, & externum, cur illud, cùm peſtilens ſit, & agendo efficacius, externum priùs non attrahet? ſi verum eſt inter attrahentia familiaritate, & ſimilitudine ſubſtantiæ, illa potiùs attrahere, in quibus maior eſt actiuitas, & efficacia, ex Galen. 3. *ſimpl.* 24. & 25. Quare ſicut calor peſtilens ab aliis differt caloribus per excellentiam putredinis, ex Gal. *lib. 6. epid. ſect. 1. com.* 29. ſic venenum peſtiferum, alia venena ſuperat, & excellit: Neque dicas cum Theodoſio corpus veneno aſſuetum, minùs lædi à venenoſo, peſtiferóque aëre; nam antequam cor aſſuetudinem contrahat, impensè læditur. Si confugis ad experimentum, quo Lacuna deuictus *lib. 6. Dioſcorid. in præfat.* hoc auxilium approbat, referens Medicum Luſitanum in Romano Xenodochio peſtiferas febres curantem, ſolo huius auxilij vſu à periculo 24. annis fuiſſe immunem, quod de aliis ſcribunt Ioannes Rhenanus, & Petrus Droëtus *tract. de peſte.* Videndum num experientia ſit bona: cùm enim plura ſint, quæ tunc ad præcauendam luem aſſumuntur auxilia, conſiderandum, quibus attribuenda ſit ſalus. Noſtras partes acriter defendũt plures, qui in palæſtra medica primas tenuere, quorum menté explicat obſeruatio hæc. In peſtilenti lue, febribúſque peſtiferis ſæpiùs ſum expertus, plures hoc auxilio vſos, ſubitò peſte correptos, occubuiſſe. Alij, inflammatione oborta in parte læua thoracis externa, febribus ſunt apprehenſi, quæ ex admoto Sublimato ortæ ſunt, qui ſummo labore deinceps conualuere. Quidam inflammato corde, incenſiſque ſpiritibus in palpitationem incidere. Securius ergo fit multò, cardiacos ſacculos, immò cucurbitulam ex interuallis cordi apponere, vt roboretur cor, fœtidíque & venenoſi halitûs extrà euocentur, quàm hoc ſuſpectum, & calidiſſimum admouere auxilium ex cuius vſu, noxæ ſæpè oriuntur inemendabiles. Lege Matth. Vntzerum *lib. 2. Catoptri peſtilential. cap.* 9.

OBSER

Digitized by Google

OBSERVATIO XLVII.

De Variolis.

Grauida Variolis correpta, hiſtoria mirabilis.

GRauida ſeptimeſtris, iuuenis, carnoſa, & rubicunda, firma, integráque valetudine prædita, ex Caricarum aſſiduo vſu in tantum feruorem, & incendium lapſa eſt, vt totum corpus purpureo afficeretur colore cum inexhauſta ſiti. Hæc cùm plenitudine quoad vaſa premeretur, acutè febriebat cum anxietate multa Ter ex Medicorum præſcripto ſecta fuit mediana vena. Exhibita Cardiaca, oblati refrigerantes Syrupi, ſelectiſſimis alimentis, & carnium contuſis, quin & odoribus roboratæ vires. Fœtus Emplaſtris ventriculo admotis recreatus. In quarto delira, & Aphona facta, implacida, & veluti turgens ſe in varias in lecto iactauit figuras. In quinto cucurbitulæ humidæ ſcapulis è regione cordis affixæ: tunc ſudauit copioſe, ſed citra leuamen vllum: nam poſtea exacerbata eſt febris ſingultu aſſiduo coniuncta. Ecce horribili ſpaſmo corripitur, & tanta violentia maxillas conuellebat, vt e propria ſede exilire viderentur. Poſtea dentium fragore, inuerſis oculis, intortis manibus, ſpina diſtenta, difficili in faucibus ſtertore percepto, omnia membra agitabat. Fœtus in agône tanto, nec in latera, ſurſum, aut deorſum iactari, aut circumuolui (mirum dictu) viſus eſt. Accurrens ſternutatoria fortia naribus adhibeo, enemata acria paro, cucurbitulas per totum dorſum impono. Illa, Dei beneficio, viribus etſi exhauſta, ad mentem redit. Poſt duas horas, horripilationes, & pruritum per totum corpus perſenſit, ita vt cutem dilacerare, ſcalpendo vnguibus vi nimia, cogeretur. Hoc tempore Miliaceæ aſperitudines, quæ miram hactenus tragœdiam excitauerant, per totum corporis ambitum apparere cœperunt cum anguſtia dira. Cucurbitulæ ad iuuandum naturæ motum iterum ſcapulis adhibitæ, optimis alimentis recreatæ vires, ſudorifica oblata. Increuere papulæ, & ad maturitatem accedere viſæ ſunt, & pro exſpectato pure, vermiculorum emanauit agmen, qui ichori permixti, ſyronibus erant ſimillimi, viuidi, & valdè rubri. Poſt hæc corripitur Diarrhœa, quæ in Dyſenteriam migrauit ſtatim, quæ Clyſmis ex lacte Chalybeáto, & admotis adſtringentibus ceſſauit Emplaſtris. Demum cutis ita vlcerata, vt lacera, putrida, & corrupta in partes diuideretur cum fœtore horribili. His tantis malis in die 35. preſſa apparuit, vigil, & exanimis, refocillata tamen, in 40. conualeſcere cœpit conſolidatis vlceribus, & fœtus alacrior redditus in nouo menſe exiit in lucem. Grauidas ergò variolis corripi nouum non eſt: nam licet natura ferè vtero, cuti tamen ſuperfluum humorem, vitioſúmque ſanguinem ſæpè deſtinat.

OBSERVATIO XLVIII.

De Morbillis.

Morbillorum, ſymptomata admiranda.

LIcèt ex variolis pernicioſa ſymptomata emergant, quoniam malignus humor, ex quo conſtant, craſſiuſculus eſt, & magis lentus, & ſic viſceribus adhærens ibi impingitur, neque perfectè poteſt ad cutem demandari, & reconditis in trunco corporis excrementis, malignæ hoc modo eueniunt Dyſenteriæ, ferini abſceſsûs interni, diræ tuſſes tabem comitantes, & tandem vlceribus, & tabo ſuffocatus æger, inter fœtores, & dolores vitam finit,
A & ante mortem morticinium quoddam toto corpore exhibet, & vt ſcitè Fernelius *dictat 2. de abdit.* 12. corpus ſic affectum non aliter contabeſcere videtur, & macie, nigroréque torreri, quàm ſi menſes quatuor è furca pependiſſet. Nam multi oculis confoſſis, membris truncatis ab hac tetra lue euaſere. Et Morbilli licèt ferè beniguiores ſint, quoniam eorum materia tenuis citò diſcutitur; tamen aliquando ſunt non minùs lethales, quàm peſtis ipſa. Hic enim bilioſus humor, mala qualitate arteriam aſperam pungit, vnde tuſſis ſicca, ruptura venarum, Phthiſis, mors. Aliquando vellicat nares, & eas exulcerat, ita vt cancroſa vlcera euadant. Interdum ad inteſtina corriuat, & lethales creat Dyſenterias. Sæpè fauces apprehendit, & interno in tonſillis vlcere maligno
B ſuborto Gurgulionem rodit, cum faucium tumore inſigni. Hæc omnia mala in conſtitutione quadam, citra peſtem eueniſſe ex Morbillis notaui, quæ ſex menſium ſpatio perdurans, plurimos, quos apprehendit, iugulauit, quorum multi tabe conſumpti, obiêre. *Legendus de hac re Paréus lib.* 19 *cap.* 1.

OBSERVATIO XLIX.

De febre maligna.

In febre maligna cautè præſagiendum.

C M*Edicus præſagiens culpa vacabit*, dicebat Medicorum Coryphæus *lib.* 1. *prog.* 3. Sed cùm ars noſtra coniecturalis ſit, & *coniectura ſit ars inter omnimodam ignorantiam, & omnifariam ſcientiam* ex Gal. 2. *de loc.* 1. *& alibi*, & ad veritatem licèt proximiùs accedat 5. *Aph.* 12. multoties tamen fallit nos, idcirco oportet, Medicum, quem natura prudentem, & in operibus artis ſummè exercitatum exoptat *Galenus lib.* 8. *meth. cap.* 9. cautè, & maxima cum præmeditatione præſagire, & maximè in morbis malignis, & peſtilentibus, in quibus criſima ſigna, quæ ſalutem denunciant in aliis morbis, in illis incerta, fallacia ſunt, & ambigua. Comparat enim Galen. *l. b.* 6. *epid. ſect.* 6. *co.* 15. *febrem malignam homini* παλιμβόλῳ
D *ac doloſo, qui aliud loquitur, aliud ſentit, & ſententiam ſuam facilè mutat, ſic morbus malignus in eodem ſtatu non manet, ſed modò quieſcit, modo malignus fit.* Inuiſebamus tres Medici fœminam, quæ vix ab eis febricitare viſa eſt: calor erat ad tactum mitis, pulſus, & reſpiratio ordinem ſeruabant, & ipſa benè morigerata ad oblata benè ſe habebat. Maritus in ſeptimo inquirit à nobis, num morbus periculum haberet. Tacuêre duo. Alius mitem morbum, & natura ſua ſalutarem eſſe prædixit. Non pertranſierant decem horæ, quando delira facta, floccos carpere viſa eſt. Acceſsêre Anxietas, Inquietudo, Horripilatio, Syncope, Cardiogmos, & vrens ignis cum ſiti inextinguibili, & retorrida lingua coniunctus. Plura parantur, ſed eorum ope euitari non potuit, quin in octa-
E no è vita diſcederet. Nam ſæpè prope mortem ægri meliùs habent, ex Gal. 3. *epid. ſect.* 1. *com.* 8. quoniam 14. die erat à febri liber Hermocrates, & 24. defunctus eſt. Quare inquit ipſe *lib.* 6. *epid. ſect.* 2. *com.* 43. *Quicunque in periculoſis morbis pluſquàm deceat ægrotantes hilares, & bona ſpei plenos reddunt, in multò maiorem coniiciunt triſtitiam ſequentibus diebus, quùm aut in peius morbus cecidiſſe videtur, aut vltra promiſſa Medicorum producitur.* Sequendum ergo Celſi ſaluberrimum conſilium eſt *lib.* 5. *cap.* 26. *rubric.* 1. quod ſic habet. *Deinde vbi grauis metus, ſine certa tamen deſperatione eſt, indicare neceſſarius periclitantis in difficili ſpem eſſe, ne ſi victa ars malo fuerit, vel ignoraſſe, vel fefelliſſe videatur.* In pernicioſis ergò morbis præſagiendum cum cautela ſumma, quoniam inopinati

morborum

morborum euentûs ſæpè ob multas cauſas Medicos deludunt.

OBSERVATIO L.

De Morbis Cutaneis.

Ad ſcabiem puerorum, ſuauiſſimum Vnguentum.

MOrbos hæreditarios accidere certum eſt, & nos *lib. 1. huius operis, obſer. 36.* illuſtri exemplo firmauimus, & priùs prædixit Hipp. *lib. de aere, loc. & aquis, num. 36. & lib. de Morbo Sacro, num. 6.* Cùm enim ſemen genitale ab omnibus membris procedat, à ſanis quidem ſanum, à morbidis morboſum, fit vt qui, & patres, & auos habuêre aliquo morbo infectos, in quibus, auctore Galeno *lib. 6. Aph. 28.* ſemen erat vitiatum, poſteris vehementiorem fecerint partium imbecillitatem. In ſemine enim reſidet vis formatiua, quæ omnium partium effigiem, & ſimilitudinem retinet, iuxta quam in fœtu partes integras, aut vitioſas effingit. *Quare ſint ægritudines quædam, quæ in ſemine hæreditantur, ſicut Vitiligo alba, Tinea,* &c. dicebat Auicenna 2. 1. *doct. 2. cap. 1.* Sic ex Caluis Calui, ex Mutis Muti, ex Gallicatis Gallicati, ex Cæcis Cæci, ex Scabioſis Scabioſi, ex Pituitoſo Pituitoſus, ex Bilioſo Bilioſus, ex Lienoſo Lienoſus, ex Strangurioſis Strangurioſi generantur. Denique ex charactere, aut ſigillatione impreſſa in filiis, aut nepotibus, ij gignuntur ſimilibus morbis obnoxij. Nobiliſſimus quidam Comes, à pueritia, vlceroſa ſcabie oppreſſus, nullis vnquam auxiliis conſaneſcere potuit. Duxit hic vxorem ſaniſſimam, ex qua filios habuit pulcherrimos, nulla labe fœdatos, at nepotes, omnes fera ſcabie inquinati exibant in lucem. Nec hæſites: nam character poteſt tranſire à patre in nepotes, illæſis filiis, vt eleganter probauit Mercatus *tract. de morb hæreditariis, in med.* Conſulti Medici, ij, in multis morbis huius naturæ, remedia eſſe proficua, cùm arbitrarentur (nam eorum plures ſunt curabiles) curationem ſic ſunt exorſi. Præter prouidentiam totius pro tenore virium celebratam, Vnguenta adhibent ſtyptica, quorum ope exiccanda vlcera, præcedente dulcis aquæ lauacro, rati ſunt; at ferinum malum tantùm abfuit vt ſuccumberet, quin excitatu in vlceratis partibus immani dolore, ſæuiùs affligeret. Nec mireris: nam in pueris, cùm habeant carnem ceream, & facilè tranſpirabilem, humor in corporis profundum adſtringentium vi promptè retrocedit. Vocatus ego, relictis communibus Vnguentis, hoc paraui vtiliſſimum, quo, in delicatulis fœminis, pueris debilibus, aulicis hominibus, pro rebelli ſcabie curanda fœliciter ſemper vſus ſum cum commoditate multa, & eſt Vnguentum præſtantiſſimum: nam præterquam quòd ſuauiter olet, non ita repercutit, immò abſtergit, mundificat, modicè exiccat.

℞. Ol. de Liquidambar. ℥ j. *Olei Amygdal. Amar.* ℥ iij.

Miſce, fiat Vnguentum. Si deſit Oleum de Liquidambar, quod ab *Occidentali plaga* affertur, illius loco Balſamum ſubſtitue, vel naturale, vel artificiale.

OBSERVATIO LI.

Scabioſus illitus Vnguento, ſubitò occubuit.

NOni quendam qui appropinquante vere naturáque humorem noxium ad cutem tranſmittente, non vacuato corpore, quùm cacochymus eſſet, Vnguento illitus, parato ex Oleo Myrtino, Ceruſa, Lithargyro, intra noctem, repreſſo humore, & ad viſcera reſtagnante, veluti ſuffocatus, extinctus eſt.

OBSERVATIO LII.

Scabies contumax, maligna, Vnguento præſtantiſſimo, ſanata.

SCabioſum curaui bienniò, cui tota cutis vlceribus nigris, maculiſque liuidis ſcatebat, ex quibus, putores, corruptique ichores continuò emanabant. Hic meo conſilio ſanguinem ſæpè ex vena extraxit, hirudines ano appoſuit, tali venas aperuit, purgantia aſſumpſit, ſerum lactis caprini, ſucco Fumariæ, lupulis, foliis Senæ, & Myrobalanis nigris præparatum ebibit. Variis vnguentis vtens, peiùs habuit: nam ſcabie cum intenſo pruritu adhuc infeſtante, per ſecreatum humorem nigerrimum (atramentum diceres) excernebat. Viſis his ſiniſtra ſaluatella inciſa, Balneum applicitum, ſed incaſſum omnia adminiſtrantur. Cùm enim habitualis adeſſet partium debilitas in nigro generando humore, hunc ad ignobiles conatus ſum detrudere corporis partes, excitatis cauteriis in cruribus. Roboraui Hepar, & prauam humoris qualitatem infrænaui exhibitis ſudorificis, & tandem ad Arabum mentem, Vnguentum adſtringens paro, in cuius compoſitionem ingrediebatur Mercurius, quod ſic fit.

℞. Terebinth. Abietin. Butyri vaccini, an. ℥ j.

Abluantur benè aqua decoctionis Maluarum, & Violat. adde

Succi Fumar. Succi Enul. Campan. an. ℥ j. *Aq. Roſ.* ℥ ij. *Olei Roſ.* ℥ j. *Aceti Roſ.* ℥ ß. *Succi Nicotianæ,* ℥ j.

Bulliant omnia, quoûſque abſumantur Succi. Adde

Ceruſæ, ʒ ij. *Lithargyri,* ʒ ij. ß. *Pompholyg.* ʒ j. *Olei Violac.* ℥ j. *Vnguenti Roſ.* ℥ ß. *Pinguedin. Porcin.* ℥ j. *Sulphur. viui,* ℥ ß. *Alumin. vſti,* ʒ j. *Sublimati vſti,* ʒ ß. *Styriac liquid.* ℥ ß. *Vitellor. ouor. num.* ij. *Succi Limon, Succi Arantior. an.* ℥ j. ß. *Balſam.* ℥ ß. *Puluer. Thuris, Maſtich. an.* ʒ ß. *Theriac.* ʒ iij. *Argenti viui extincti cum ſaliua human.* ℥ j.

Miſce, & ſemper agitando, & incorporando fiat Vnguentum, quo decies illitus ab ſcabie liber euaſit. Quando ergò ſcabies diuturna eſt, & prauam naturam induit, Hydrargyro tunc vtendũ. Sic fecit Auic. *lib. 2. cap. 47.* qui id vlceribus prauis plurimùm prodeſſe affirmat, *& 7. 4. tract. 3. cap. 7.* ad ſcabiem malam vtitur Vnguentis, in quæ ingreditur Hydrargyrum. Legendi de hoc inſtituto Arnaldus 2. *breuiarij ca. 43.* Mercurialis *lib. 2. cap. 4. de morb. Cutan. in fin.*

OBSERVATIO LIII.

De Sanguinis miſſione.

Intempeſtiua ſanguinis miſſio, commouet febres, mortem accerſit.

MOdò relicta peculiari ratione morborum omnium, tranſmittendum nobis eſt paulùm in morborum vniuerſalia præſidia, quantum mediocris ingenij vires, eruditioniſque ſuppetunt. Et inprimis oſtentat ſeſe Auicennæ locus, multiplici, variáque doctrina refertus, in cuius explicatione, tam multa ſcribunt interpretes, habetúrque in *fen. 4. lib. 1. cap. 20.* hoc modo. *Et ſanguinis miſſio multoties facit febrem, & multoties facit putrefactionem,* &c. Venæ ſectio ob ebullitionem ſpirituum facit febres Diarias, & debilitando naturam, ſi nimia ſit, putredinem excitat, quæ à debilitate oritur caloris innati, & alios morbos promouet, quos latè refert Galen. *lib. 9. Meth. 10.* explicat Valleriola 2. *enarrat.* generat Hecticam, quando celebratur in corporibus ſanguine indigentibus, gracilibus, calidis, ſiccis: tunc

ſine

Digitized by Google

ſine vtilitate vires reſoluuntur, priuantur partes alimento, & exiccantur, ſiccitas autem non ſolùm caliditatem acuit, ſed facit vt caliditas tranſeat in habitum. Hoc conſilium ſpernens quidam Medicus fuit in cauſa, vt æſtate vigente valetudinarius citra morbum, ſanguinem ſibi mittendum curaret, qui cùm gracilis eſſet debilis, extracto ſanguine, febrire cœpit, & de Hepatis phlogoſi valdè eſt conqueſtus. Medicus virium defectum non aduertens, loco refrigerantium, & expurgantium, quæ illi neceſſaria erant, iterum atque iterum ſanguinem exhaurit. Hoc auxilio celebrato, & ſanguine, in quo calor noſter perſeuerantiam obtinet, vacuato, magis excarnis eſt factus, & tabida febri arreptus nullis vnquam auxilus leuari potuit, ſed vitio in virium mutato è vita diſceſſit. Magna igitur debet eſſe Medicorum prudentia in curandis ægris, ne eorum indiligentia, illi, qui ipſis ſeſe committunt, periclitentur. De hoc argumento videndus Ioſterius de Ioſteriis *admirat. 3. de ven. ſectione.*

OBSERVATIO LIV.

Sanguis arenoſus.

ERat vir quidam, & generis nobilitate, & opum copia abundans, qui grauiſſimo lumborum dolore annis decem continuis cruciatus, innumerabilia remedia ad curationem tanti mali Nephritidem præferentis fruſtrà contulerat. Caſu itaque me inuiſentem ægros accerſit, intolerabili dolore afflictus, obnoxiè expoſcit, vt pro hoc leuando auxilium paræm. Anodyna conſulo, clyſterem impero, Baſilicam ſecare iubeo, ex qua, cum calidiſſimo ſanguine, arenulæ craſſiuſculæ in copia multa emanarunt, figura ſeminis ſinapi, rubræ, duriſſimæ. His excretis, dolor qui tot remediorum Myriades contempſerat, nunquam ampliùs recruduit.

OBSERVATIO LV.

Septuagenarius phlebotomatus, fluente actu ſanguine, emoritur.

EXorta inter duos Medicos lite, iunior ſenem ſeptuagenarium Cephalalgia laborantem, phlebotomia curandum eſſe alta voce clamabat, pulſui magno, & inflatis venis animum adhibens. Senior pulſum flatu plenum, & ſic fallacem eſſe prædicabat. At adſtantes iunioris eloquentia forſitan ducti, conſentiunt. Aperta vena, iuniore pulſum tangente, quùm aliquantulum ſanguinis emanaret, in ipſo venæ ſectionis actu, æger ipſe animo deficiens emoritur. At Medicus, fuſtibus, & ſtimulis agitatus è domo pudibundus citò receſſit, ignorans quàm turpe vitium in Medico, contumacia ſit, & quàm indecorum cum ſene, præſertim prudente ad rauim contendere, nam vt rectè *lib. 9.* Curtius monebat, *à forti viro vinci nullum eſt probrum.* Ne ergo excitatis rixis alterius acceſſioni inuideas, vt cum Plinio loquar *lib. 29. cap. 1.*

OBSERVATIO LVI.

Phlebotomia in acceſſione facta, ægrum iugulauit.

INuaſit ægrum acceſſio cum rigore tertianario, & ob motum, feruorem, ebulliente humore, magiſque liquato, in augmento ita increuit febris, vt ipſe exuri videretur cum lingua ſcabra, & ſiti intenſiſſima oppreſſus. Conuocatus Medicus, ad ventilandum corpus, ſanguinem exhaurit. Hoc extracto, calor in-

A natus qui erat ad partes externas expanſus, cùm in trunco corporis eſſet exiguus, accedente phlebotomia, puſillior factus, ex toto extinctus, & ſic miſer difficili reſpiratione arreptus, cum extremorum frigiditate, à febri, & ſiti perpetuò liberatus. Audi Galenum *lib. 1. de humorib. com. 12.* per med. *In febribus autem ſi continentes fuerint, & manifeſtam aliquam acceſſionem afferant, in qua accedentes in eadem permaneant magnitudine, & ordinatas, aut inordinatas acceſſiones faciant, erit ſumma diligentia animaduertendum, ne increſcentibus inuaſionibus detractiones moliamur, ſed in temporibus placidioribus faciamus,* &c. Vt enim dicebat Celſus *lib. 2. cap. 10. In acceſſione ſanguinem mittere, eſt iugulare ægrum.* Quare in declinatione præſtat ſanguinem vacuare, vt rectè monuit Galen. *lib. de curand. rat. per ſang. miſ. cap. 21.* B

OBSERVATIO LVII.

In ſumma virium penuria, facta phlebotomia, mortem attulit.

CVm Galeni amœniſſimos campos perluſtro, huius viri doctrina delinitus inebrior, ita illi mihi videntur iucundi, & grati. Extat Axioma apud ipſum *lib. 9. meth. cap. 13.* in hunc modum. *Quippe ſi quem curare ſtudes affectum, is vacuationem requirit, vires autem extrema imbecillitate laborant, toto illo tem-* C *pore quo vires reficimus, eorum quæ affectum ſanent, nihil planè ægrotanti exhibebimus. Vbi verò eò roboris peruenisse eas coniicimus, vt nihil, aut parum ex vacuando ſint lædenda, tum eſt ad affectûs curationem accedendum, &c.* Vides quomodo in extrema debilitate omnino vetet phlebotomiam? Hoc non aduertit tyrannus quidam Medicus, qui ægro extenuato, & debili, contra aliorum votum, furtim ſanguinem exhauriens, illum interfecit: nam poſt horas duas immunis à febre, exhauſto calido, ſublatus eſt. Hoc multo antea præmeditauit Galen. *lib. 12. meth. cap. 1. §. Eſto autem terminus in ægrotantibus, quem non tranſibit is, qui ex arte morbos generosè oppugnat, vt tutò medicetur: ei verò qui dolorem mitigat, vt vires cuſtodiat. Vbi vltrà* D *pergitur, crudelis hominis officium facit, qui ſimul cum morbo vitam quoque hominis aufert.*

OBSERVATIO LVIII.

In die purgationis, aliquando phlebotomia eſt ex vſu.

INgerit hîc ſeſe curatio haudquaquam ex triuio, & quam Lyncæi noſtrates, etiamſi trans parietes proſpectare ſibi videntur, non ſatis animaduerterunt, quæ frequenter in opere practico verſatur, quam hac obſeruatione deſcribere conamur. Iuuenis quidam ſanguineus, poſt venam ſectam, & præparantes potiones, leue pharmacum ex Rhabarbari E diluto, & Diaphœnico cum ſyrupo Fumariæ maioris, & de ſena paratum diluculò aſſumpſit. Poſt duas horas immani ventris dolore oppreſſus eſt, qui bis excreto per aluum humore, eſt lenitus. Poſt vnam horam quinquies depoſuit copioſè. Sed ita ardore interno conflagrans, vt viſcera ſibi exuri putaret. Acceſſit deinde febris ardentiſſima, ſitis inexhauſta, dolor ilium ſæuus, & ira truculentus, vt reſpirationem, & vocem interciperet. Vocantur Medici. Dolenti parti, Anodyna applicant, clyſteria lenientia imperant, cucurbitulas, & alias diuerſiones cruribus adhibent. Omnia fruſtra: nam dolor intenſus ſæuiùs vrgebat. Accedo ipſe, ſanguinem emittendum impero; nam vires vtcumque conſtabant. Reclamant omnes. Nam duo mutûs contrarij in eodem

Digitized by Google

die non ſunt celebrandi. Sed cùm dolor immanior inualeſceret, coacta neceſſitate, accerſito Chirurgo, me iubente, ſanguis extrahitur: hoc emiſſo dolor eſt mitigatus, & febris remiſſa. Audi Paulum *lib.7. cap.6. Si verò quocumque medicamento ad aluum emolliendam aſſumpto quis non purgetur, neque vacuetur, nullo accedente periculo, nihil moliendum eſt. At ſi magnitudo morbi vrgeat, aut æger vellicetur, diſtendatur, & lancinationem expertus fuerit, clyſter ſtatim neceſſariò iniicitur. Sanè, ſiquidem venter reſpondeat, corpore roſionem, & veluti euerſionem ſuſtinente, lauare liberaliter inungendo oportet; vbi repletum eſt, granatúrque; ſanguinis miſſio conducit, præſertim vbi multi compos ſanguinis homo fuerit, oculos rubros habeat, & emiſſitios, non ex natura, ſed acquiſitò ex medicaminis potione.* Hæc Paulus. Firmat Auicen.4.1.*cap.8.* §.*Quòd ſi enema non iuuerit, & mala ſuperuenerint accidentia, extenſiones corporis, & oculi exierint extrà, & fuerit motus ad ſuperiora, neceſſaria eſt minutio.*

OBSERVATIO LIX.

Sanguis extractus ſi non concreſcat, non ſemper malum portendit.

APud Hiſpanos frequentiſſimo experimento medentium ſancitum eſt in morbis malignis, ſanguinem extractum per phlebotomiam, non concretum, ſed fluidum, & aquoſum, ſignum eſſe lethale, & periculum ingens portendere: nam ex nimia putrefactione, ſanguinis fibræ ſunt corruptæ, & diſſolutæ: quoniam proxima, & continens concretionis cauſa, fibræ ſunt, vt Fernelius *ait lib.6. phyſiolog. ca.7.* quas cunctorum animantium ſanguis confuſas in ſe habet, quarum defectu, ſanguis in Ceruis, & Damis non concreſcit ex Ariſtot. *lib. 3. de hiſt. animal. ca. 19. & 2. de partib. animal. cap.14.* Húncque ſanguinem in malignis febribus ex vena extractum, ſi fluidus perſiſtat, exitium portendere certum eſt, à mala enim qualitate totus ſanguis vitiatur, & corrumpitur, & illius fibræ diſſoluuntur. Contrà experimur in Septentrionali tractu: nam non ſolùm in venenatis morbis, ſed in ſalubribus, & aliis valetudinariis corporibus, ſi ſanguis per venam extrahatur, ſæpè fluidus, & aquoſus citra periculum perſiſtit. In his enim terris, ſanguis multus in corpore abundat, ſed ſuapte natura, non benè coctus, nec elaboratus, immò ſeroſus & aquoſus: alimenta enim non ita ſucculenta ſunt, nec ita in ſanguinem conſiſtentia mediocrem conuertuntur, ſed præſtant paucum, idque tenue alimentum: nam *debiles cibi, breuem vitam agunt*, dicebat Hipp.6. *Epid. ſect.5. text.*21. qui ergò eis veſcuntur, debiliores ſunt, & non ita robuſtum habent innatum calorem, reſpectu Hiſpanorum, quoniam apud hos alimenta omnia, ob ſoli, cœlique temperiem vbertim nutriunt, ſanguinem defæcatum, & laudabilem generant: Vnde fit: vt hi morbis ſæpiùs tententur à ſanguinis copia ſubortis, in quibus Medici iteratas, copioſáſque phlebotomias exercent cum commodo ſummo. Contrà accidit in frigidis terris: nam in præſentia crudorum ſuccorum cautè vena ſecanda, quia vires adeſſe non poſſunt. Quapropter in illis ſanguinis inconcretio arguit maiorem cauſam, vehementiorem malignitatem, & corruptionem intenſiorem ſignificat: ob contrarias verò cauſas in Belgis, Gallis, Anglis, & frigidas regiones incolentibus, & aliis qui frigidum, & humidum Hepatis intemperamentum patiuntur: in quibus ſanguis tenuis eſt, & non ita partibus craſſis, & terreſtribus conſtat, quarum abſentia frigeſcens non concreſcit. Hoc experimur in illis, quorum ſanguis ob validam ſanguificæ facultatis imbecillitatem, & internas obſtructiones, per venam effuſus omnino non coit, ſed in medio modicè coagulatur, cui innatat multum ſeri expreſſi, vt è lacte ſolet, qui peſſimus iudicatur à Galeno *lib. 3. de alimentor. facult. cap. 26.* hi enim debiliorem habent calorem natiuum.

OBSERVATIO LX.

De Hirudinibus.

Hæmorrhoïdes, hirudinum morſu, non ſcalpello aperiendæ.

INgenuus quidam iuuenis, melancholia ex ſuppreſſis hæmorrhoïdibus laborans, plurima expertus fuerat auxilia, ex quibus leuamen vix ſenſit vllum. Medicorum conſilio hirudines ter ani venulis, applicandas curat, ſed incaſſum. Chirurgi tamen conſilio, vt ſanguis craſſus promptiùs purgaretur, has venas aperit lanceola. Sed quo euentu, expecta. Sectione facta tantum ſanguinis emanauit effluuium, vt nullis vnquam auxiliis, nec cauterio ſiſti poſſet, ſed ſanguine nimiùm fluente, viribúſque exhauſtis exanimis æger occubuerit. Ex quo fit, vt cœcis hæmorrhoïdibus hirudines apponendæ, ex actuario *lib. 3. Meth. cap.3 & lib.4. cap.6.* hæ enim placidè, & ſenſim ſanguinem exhauriunt.

Quamobrem Hæmorrhoïdes cœcæ, dolorem inferentes, tumentes, & inflammatæ, nec ſunt ſcarificandæ, ne ſequantur immedicabilia vlcera, fiſtuloſa, nec phlebotomo aperiendæ, ex quo opere irreparabilis ſequitur ſanguinis fluxus, vt accidit D. Ioanni Auſtriaco, Duci ſtrenuiſſimo, Caroli Quinti Imperatoris filio, qui plurium Medicorum conſilio, cùm hæmorrhoïdibus laboraret, admoto ſcalpello, larga ſequuta Hæmorrhagia, nullis proficientibus auxiliis, intra quatuor horas è vita migrauit, vt refert Dionyſius Daca Chirurgus Hiſpanus famigeratiſſimus, qui *lib.3. de apoſtem. cap.*43. de Hæmorrhoïdum curatione, ſcripſit eruditiſſimè idiomate ſuo. Reuuat licèt Franc. Friſemillica apud Baptiſtam Theodoſium *epiſt.*27. cuius rationes hic auctor ſcitè diſſoluit.

OBSERVATIO LXI.

Hirudo per anum caſu ingrediens, auxilio quodam ſemimortua extracta.

NObiliſſimus quidam ex quartana diu malè habens, cùm verno tempore, Medicorum conſilio, atri humoris vacuationem pararet, & hac de cauſa ano hirudines ſibi apponendas curaret. Ecce Chirurgi digitos hirudo ſubterfugiens, & per rectum inteſtinum ingrediens, altiùs penetrauit. Conuocati Medici obſtupuêre omnes, præſertim cùm apud auctores, nullum huius exempli haberent ſcriptum veſtigium. Accedens ego, nihil mali exſpectandum fore prædixi. Sicque ſtercus bouinum ſiccum modicè calidum, irroratum priùs Cimicum puluere (vel loco huius Caſtorium eſt optimum) ano admouere impero, cuius fumo, & clyſtere ex ſolius cæpæ ſucco confecto, ipſa ſemimortua cum fæcibus eſt eiecta.

OBSERVATIO LXII.

Hirudo, incuria Chirurgi, naſum penetrans, hominem interfecit.

NOn ſolùm in morbis diuturnis, ſed acutis, & laborioſis, hirudinum vſus eſt mirabilis, quæ pro diuerſa parte affecta, diuerſimodè in variis corporis locis admouentur. Quidam Cephalagia laborans,

Digitized by Google

rans, quum cætera non prodeſſent, hirudinem anteriori narium parti conſilio Medici ſibi admouere curat, ſed quum Chirurgus eam adaptat, hæc illius incuria per naſum ingrediens, ad cerebrum penetrans, biduò hominem interfecit, quùm vſque ad tunicas perreptans, nullo poſſet remediorum genere, nec extrahi, nec necari.

OBSERVATIO LXIII.

Cautio debet eſſe magna, in applicandis hirudinibus.

Fœmina pauperrima, quùm antiqua Ophthalmia laboraret, Medicorum voto in angulo B maiori ſibi venam ſecandam curauit, ſed nullus huic operi artifex idoneus inueniri potuit, quùm hæc ſectio non ita frequenter celebretur; quare illos adiit, qui ſectionis loco hirudinem ea parte imponendam imperarunt. Illam Chirurgus illo loco impoſuit, & cùm putaret eam adhæsiſſe, ipſe ad aliud cubiculum faciendæ venæ ſectionis cauſa ſe contulit, tunc hirudo oculum perreptat, & morſu ſuo coniunctiuam tunicam dilacerat, & ſi præſtò Chirurgus non adeſſet, exhauſtis oculi humoribus in perpetuum cœca euaderet.

OBSERVATIO LXIV.

In longum tempus vt conſeruentur hirudines, poſtquam ſuxerunt, artificium certum.

IN terris frigidis, ferè riuuli, lacúſque in quibus hæc animalia viuunt, gelu concreſcunt, idcircò vigente bruma ob hanc cauſam, hoc tam neceſſario caremus auxilio. Duo proferam quorum ope hirudines, poſtquam ſanguine ſaturæ, & turgentes extrahuntur, cruorem exſpuere ſolent. Earum venenum eſt ſal, hoc ipſæ irroratæ illicò per os ſanguinem euomunt. Super eas etiam cinerem combuſtorum lignorum inſperge, miraberis. Mox enim cinis, cauſtici inſtar, ſanguinem per totam corporis ſu- D perficiem attrahit, & exugit. Quare ipſas exiles, tenuéſque in vaſe iterum ad medicos vſus reſerua. Et hoc toties facies, quoties ipſis vti opus fuerit. Hoc modo inanitæ in longiſſimum tempus perdurant; ſalis verò vi, flacciores, & debiliores redditæ poſt paucum tempus reuiuiſcunt, quare ſecundum præſidium eſt certiſſimum.

OBSERVATIO LXV.

De Scarificatione.

Ex Scarificatione profundè adminiſtrata, Paralyſis ſequuta.

GAlenus, quem vt diuinum virum ſuſcipiunt, & admirantur omnes, cuius generi humano ſalubria ſemper fuerunt documenta, *lib. 2. ad Glauc. cap. 7.* triplicem facit ſcarificationis modum; leuem, quando ſanguis extrahitur ab eo loco vbi vlcuſcula facta ſunt; profundum, quando ſanguis exhauritur ita copioſè, vt animi ſequatur defectus; mediocrem, & in vſu præferendum, qui ab ambobus extremis æqualiter diſtat, & medium tenet. Quando humores ſunt craſſi, tenaces, compacti, aut in parte, aut in toto, profunda ſcarificatio neceſſaria eſt. Hoc documentum non obſeruauit incautus Chirurgus, qui abſceſſum ex humore tenui ſuper ſpinam dorſi enatum perſanans, ita profundam ſcarificationem cele-

A brauit, vt illis inciſis, hominem à tumore liberarit, ſed Paralyticum reddiderit.

OBSERVATIO LXVI.

Ex profunda ſcarificatione, mors ſubſequuta.

IMprudens quidam Chirurgus ita profundè nouacula acuta, cùm ſcalpellum non eſſet ad manus, in coſtis ſcarificationem exercuit, vt ſequuta Hæmorrhagia, nullis vnquam auxiliis, nec cauterio ipſo coerceri poſſet, quare exanimis æger è viuis deceſſit.

OBSERVATIO LXVII.

Ab ſcarificatione, Gangræna, mors.

IN corporibus impuris, & vitioſis humoribus refertis, malignas ſæpe fieri defluxiones ad plures partes, certum eſt. Cuidam Gallicato ob capitis immanem dolorem præcepi, vt natibus, & dorſo ſiccas applicaret cucurbitas, quod cùm feciſſet, vna iuxta lumbos in tantam molem excreuit, vt ob tumorem, & rubedinem ſummam cogeretur miniſter citra meum conſilium eam ſcarificare. Vlcus nunquam potuit ſaneſcere, immò virulento humore emanante, excitatiſque veſicis tetro ſanguine plenis, Gangræna oborta, altiùs per ſpinam ſerpens, accedente Con- C uulſione, hominem ad interitum deduxit.

OBSERVATIO LXVIII.

De Purgatione.

Purgatione emortua.

PRinceps claſſicorum Fernelius *lib. 2. de ven. ſect. cap. 4.* memoranda quadam ſententia docuit, quanti periculi ſit, plethoricum corpus citra præuiam venæ ſectionem, medicamentis præſertim violentis exagitare: ſic enim ait: *In omni igitur impura plenitudine, à ſecta vena auſpicanda eſt vacuatio, ſine qua vix tutò purgatio decernatur: etenim medicamentum quod præſertim validius ſit, tum calore, tum trahendi facultate humores exagitans atque perturbans, plethoricum corpus in grauius diſcrimen adducit. In vniuerſum autem, plenis turgentibúſque venis, ſi non proſit, obeſſe tamen non poteſt moderata ſanguinis detractio, &c.* Idem priùs prædixit Auctor *lib. de Ren. dignot. & curat. cap. 4. §. Sin quatuor humores abundauerint, potiùs vena incidenda eſt ante purgationem, quàm purgandum ante venæ ſectionem: nam ſi vaſa ſanguine repleta ſint, & purgatiuum dederis, non poterit propter plenitudinem in corpus differri, vnde fit, vt ſubſtet, & nihil efficiat; aut ſi quicquam facit, malè faciat, &c.* Grauida quadrimeſtris quùm febri ardente premeretur, eſſétque E euſarca, & robuſto corpore prædita, Medicum quendam doctum, at in operibus artis parùm exercitatum pro ſui curatione conuocauit. Hic velut ex commentariolo nauta factus, cùm Hippocratem videret à quarto vſque ad ſeptimum menſem purgationem conſulentem, & nullibi de venæ ſectione verba facientem, & fœmina eſſet phlebotomiæ timidiuſcula, vt huic morem gereret, & cederet auctoritati tanti viri, citra humoris præparationem vllam, Diaphœnicum cum Rhabarbaro, & decocto quodam infrigidante exhibuit. Vix pertranſierat hora, quando ſæuitie increſcente ſymptomatum, ſiti, febri ardentiori, anxietudine, anguſtia, & delirio, cum difficili reſpiratione, animam efflauit.

OBSERVATIO LXIX.

A ſyrupo ſolutiuo recenter facto aſſumpto, mors ſubſequuta.

ROſæ Perſicæ cætera in purgando medicamenta
multùm excellunt, quare Syrupus ex nouena
earum infuſione validiſſimè expurgat, vt experi-
mento quotidiano comprobatur, & firmat celebri
hiſtoria Lacuna *lib.1. in Dioſcorid.cap.*120. & magis
ſi recentet ſit factus: Tunc enim exhibitus, vehe-
menter aluum protitat, humorum facit ebullitio-
nem, caliditate ſua ſanguinem inflammat, febrem
excitat, & ſuperpurgationem concitat. Hominem
curabamus tres Medici præpotentem, & diuitem, B
qui ob pituitæ copiam innotantem in ventriculo,
dolores huius partis citra febrem ex interuallis pa-
tiebatur immanes. Imperata purgatio, ſed cùm ille
faſtidibundus eſſet, & medicamentorum impatien-
tiſſimus, vncias tres Syrupi Roſarum Perſicarum
recenter facti, cum vnciis quatuor decocti ſol. Sen.
Aniſi, flor.cord.& Polypodij ſe aſſumpturum ſolùm
pollicitus eſt: annuimus. Vix quatuor horæ per-
tranſierant poſt aſſumptum pharmacum, quando ſe-
quuta ſuperpurgatione, febri intenſa, torminibus
diris, Apoplexia correptus, veluti ſideratus repentè
extinctus eſt. Nec dubites: nam hæ roſæ quæ vul-
gò Damaſcenæ vocantur, cætera in purgando excel-
lunt, vt ait Manardus *in Meſuem cap.de Roſis.* Quare C
in hoc ſyrupo propinando, quando recens eſt, cau-
tus ſis oportet, & in minori ſemper quantitate eum
propina, quoniam *turpis calamitas eſt, medicamento
dato hominem occidere*, vt prædixit Hipp. *lib. de me-
dicament. purgantib. num.*4.

OBSERVATIO LXX.

Ab intempeſtiua purgatione, Tabes, mors.

QVot pericula afferat purgatio Intempeſtiua,
oraculo quodam prædixit Hipp.*lib.4. acut.*44.
& firmat Galenus *in com.* Ego vidi ſæpè ex intem-
peſtina purgatione, ante coctionem humoris exhi-
bita, febres fuiſſe adauctas, & ex ſimplicibus dupli- D
ces,& ex intermittentibus factas continuas. Quidam
gracilis, & excarnis, exhibito ſyrupo aluum ſubdu-
cente, ad refrigerandum Hepar, cùm antea non fe-
briret, in febrim incidit ardentiſſimam, quæ adeò in
viſcera, & ſolida graſſata eſt, vt nullum non me-
dicamentorum exhibitum genus contempſerit, im-
mò ægrum colliquans, in tabem,& tandem in mor-
tem deduxit.

OBSERVATIO LXXI.

De Excrementis.

Vrina alieno loco, continuò excreta. E

NAtus eſt infans cum foramine paruo in radice
penis, rotundo, in parte interna, per quod
vrinam continuò excernebat, & ſi magno impetu
eam emittebat, etiam per pudendum excernebat.
Adultus factus contraxit nuptias, ſed prolem non
habuit, fortè quia ſemen quod rectà in vterum de-
bebat eiaculari, per foramen effluebat. At cùm eſſet
ditiſſimus, hæredes filios auidiſſimè exoptabat. Vo-
cauit Chirurgos & Medicos. Hi, in remedio appli-
cando, hoc eſt, ampliando ſecundùm longitudinem
foraminis, inflicto vi ſcalpelli vulnere, & deinde in-
ſtar vulnerum cæterorum curando, licèt concordes
eſſent, (hoc enim præſidium ſolum, ad optatum
A comparandum finem, eſſe optimum ſibi perſuaſere)
tamen cùm originale eſſet vitium, artis ope ſuppleri
poſſe deſperarunt. Tamen vrgente ægro, & ſuaden-
te nimis, cùm prolis habendæ eſſet amantiſſimus, ad
opus ſe accingunt. Qua ſectione celebrata, & oc-
cluſo foramine, pudendóque ſatis remanente firmo,
hymenæum celebrans, numeroſam habuit prolem.

OBSERVATIO LXXII.

Ano imperforato, ſtercus per virgam excretum.

DVm hæc commentarer, remiſit mihi exemplum
B dignissimum ſcitu, Doctor Caſpar Arejes Fran-
co Medicus Carmonenſis peritiſſimus. Infans natus
eſt ano membrana obducto. Hic trium menſium
ſpatio, excrementa aluina per vrinæ vias excreuit.
Rupta nouacula membrana, euaſit fœliciſſimè, &
hodie viuit. Res mira nam quod per inferiorem al-
uum natura non poteſt detrudere, pellit per ſuperio-
rem. Ita plures toto vitæ ſuæ tempore, vel pluribus
annis, ſtercus per os excernere ſunt ſoliti, vt notarunt
Mercurialis *lib.2.de Excrem.cap.*4. Solenander *ſect.*5.
*conſ.*15. Quòd ſi fortè ab ortu acciderit, curatio dicta
eſt facilis, ad mentem Pauli, *lib.6. cap.*81.

OBSERVATIO LXXIII.

De Sudore.

Repreſſo ſudore emortuus.

QVidam verno tempore, patentibus poris, toto
die vel etiam ſine exercitio, & motu, ſudorem
feruentiſſimum per corporis ambitum excernebat.
Hac vacuatione ſanus & alacris pancraticè viuebat.
Sed cùm decennio, hanc moleſtiam, quatuor, & quin-
que menſibus in anno experiretur, illam vt euitaret,
conſilio Medicorum, venam ſecuit, purgantia admi-
ſit. His factis cùm ſudor adhuc ex impetu naturæ ſeſe
deonerantis commotus non ceſſaret, fontanellam
cruri dextro affixit, cuius ope, ventilandum iecur, &
excrementitiam humiditatem ad inferas partes de-
D turbandam ſperat, qua celebrata, optimóque regi-
mine vſus nullum commodum ſenſit. Huius mali per-
tæſus, ſequenti vere, impetum aduentantis ſudoris re-
primere conatur frigidiſſimo Balneo, in quod ingreſ-
ſus per horam, ita obriguit, vt veluti gelatus in lecto
cubare cogeretur. Sudor ſponte ceſſauit, ſed nocte
ſuborta anguſtia, Palpitatione cordis arreptus, poſt
tres horas, proſtratus, mortuus eſt.

OBSERVATIO LXXIV.

Sudoris fœtidi, curatio.

VIr elegans, & pulcher, temperamento calidus,
E & humidus, bienniò ita horribilem ſudorem
fœtidum per totam corporis ſuperficiem diurno
præſertim tempore patiebatur, vt in corona homi-
num eſſe non poſſet, quin adſtantes horribili fœto-
re inficeret. Mali cauſa cognitu facillima; vnica
primaria, nimia putredo excrementorum. Interna,
complexio calida & humida. Curatio difficilis, quia
viſcera habitualiter affecta. Ab excrementitia hu-
miditate purgatus ſæpiſſimè. Corpus totum ablutum
decocto ligni Aloës, flor. Arantiorum, Roſar. Macis,
Myrtillor. Cinnamom. Caryophyl. Nucis moſchat.
Maioran. Saluiæ, Roris marin. adiecta Roſacea aqua,
& flor. Arantior. facto in vino odorato. Puluéres in-
ſperſi per totum corpus qui conſtant ex Moſcho,
Ambaro, Cypero, Amomo, Caryophyl. hoc enim
monuit

monuit Auicen. 7. 4. *tract.* 3. *cap.* 22. Sed cùm his non proficeret, Balneum adminiſtratur. Sudores ex Ebeno, & radice Chynæ imperantur. Balnea naturalia conſuluntur. Ex his nullum profuit auxilium. Tandem cùm diuturna adeſſet Hepatis, & ventriculi intemperies calida, & humida, vt excrementa hæc per aliam regionem diuerterentur, vius fuit diu prouocantibus vrinam, quæ cùm non conferrent, fonticulos cruribus affiximus: quorum ope, cùm putores illi corruptiq; humores vacuarentur, bis quolibet menſe expurgatus, à tanta fœditate, ſuperſtes remanſit.

OBSERVATIO LXXV.

Sudor ſanguineus criticus.

ANimoſus vir, quadratus, ſucculentus & benè educatus, adueniente vere, in febrim ſanguineam incidebat: hanc natura, antequam expectaret artis opem, perſanabat oborto ſudore ſanguineo, aliquando in quinto, ſexto, aut ſeptimo morbi die. Hic per diapedeſim è toto calidiſſimus, & feruido, igneóque ſpiritu permixtus, biduò ſenſim, ac ſine ſenſu emanabat: nam exeunte ſanguine pruritus ingens per totam corporis ſuperficiem ſentiebatur. Eo finito æger vſque ad aliud ſolſtitium Vernale ſalubriter vitam degebat. Cauſa eſt in promptu. Si enim ars hunc ſanguineum ſudorem prouocare poteſt, quantò magis natura, quæ ſuperfluum, & redundantem ſanguinem per omnem corporis regionem eliminat, maximo cum animalium commodo? Narrat miles apud Monardum *lib.* 2. *Aromatum*, Medicos in Occidentali plagâ, in vrbe *Poſto* vocata inueniri, qui Vnguento corpori appoſito, ex ſucco cuiuſdam herbæ incognitæ parato, in febrientibus merum ſanguinem ſudoribus eiiciebant. Videndus Eruditiſſimus Syluaticus *controuerſ.* 5.

OBSERVATIO LXXVI.

Sudor nigerrimus.

HOmo erat quinquagenarius, qui cùm dolore lienis vexaretur, & eſſet natiua forte melancolicus, taciturnus, & triſtis, venam ſibi incidere curauit, deindè leniter expurgatus, multis vſus eſt cataplaſmatis, & clyſteribus, quibus publicè in eiuſmodi doloribus, leuandis Medici vti ſolent. Tandem excreto vomitu nigro, qui colorem lapidis Gagatis repræſentabat, corporéque toto tuberculis liuidis reſperſo, & in regione Ilium ſiniſtra oborto ſudore nigerrimo, (atramentum diceres) ſemihoræ ſpatio, tepido, & copioſo, ab omni dolore ſaluus remanſit. Nam ſicut natura in animantis commodum, apertis hæmorrhoïdum tubis, nigrum ſanguinem ſalubriter expellit, per vterum, aluum, vrinam, ſputum, hæmorrhoïdes, præſertim in melancholicis retentis euacuationibus, cur non per cutem? æger verò cautionis cauſa, vſu ſeri lactis, & fontanella in crure læuo affixa, in poſterum à melancholicis affectibus tutus euaſit. Lege Auicen. 1. *part. cantic. tract.* 2. *num.* 338. §. *ſudor niger ſignificat ſemper melancholiam*, &c.

OBSERVATIO LXXVII.

De Excreſcentiis.

Excreſcentia carnea, portentoſæ magnitudinis curatio.

SExagenarius ad extremam paupertatem redactus, de lumborum dolore queri cœpit, qui cùm ve-

A hemens eſſet, nullis vnquam auxiliis, niſi tuberculo in eadem parte excitato mitigari potuit. Tumor erat Auellanæ paruæ magnitudine, indolens, tactu duriſſimus, rotundus, immobilis, colore ſubalbidus. Hunc curaturus, corpus priùs ab humore melancholico, & pituitoſo, à quo tumor ducebat originem, ſæpiùs repurgaui, ſudorifica ex Ebeno, & aſpera Smilace exhibui, fonticulum in crure aperui, dextra parte, quà magis inclinare videbatur, emollientia admoui. His factis ſpatio ſeptem menſium meliùs habuit. Recrudeſcenti tumori, & vehementiùs indurato facta præſidia cùm opem non ferrent, ad Cydonei magnitudinem paulatim deuenit, ita vt præ grauitate rectè incedere non poſſet, & ſenſim ac ſine ſenſu bienniò ad tantam molem increuit, vt miſer præ pondere cogeretur reſupinus in lecto ia-
B cere. Huius lachrymæ, & preces me mouerunt, vt accerſito Chirurgo petito curationem aggrederer. Craſſitudinem reſecare paulò maiorem, qua veluti pediculo adhæreſcebat, ob metum futuræ Hæmorrhagiæ, maximè in homine annoſo, debili, pertimui; quare filo ſerico triplicato, priùs cera oblito, & deinde aqua Sublimati inſuccato leniter ligo, & bis in die horæ ſpatio circundo, & ita clam furtímque carnem exedo, quouſque tota carnea moles duorum menſium ſpatio decideret, quæ ad ſtateram ponderata, ſeptuaginta librarum pondus excedebat: nam caro ſolida erat, alba, & benè firma, quæ
C præciſa, & in varias partes cultello diſſecta ſanguinis guttam vix emiſit vnquam. De his excreſcentiis admirandis, legendi Langius *lib.* 3. *epiſt.* 4. Beniuenius *De abdit. cap.* 14. *qui ſimilem viderunt in coxa, libras* 60. *ponderantem.*

OBSERVATIO LXXVIII.

Nattæ ab vteri labio pendentis, miræ magnitudinis, curatio.

AD conſilium fœminæ honeſtiſſimæ vnà cum quatuor Chirurgis vocatus, accedo, cui à labro vteri dextro, caro mollis, flaccida, vberis inſtar,
D forma oblungæ cucurbitæ, ad genu vſque pendebat, *Nattam*, ſeu *Naptam* diceres. *Apoſtema carnoſum* vocant *Latino-barbari.* Tumor hic ſeptem annorum ſpatio increſcere cœpit, colorem habens naturali ſimilem, dolorem nullum, at pediculo tenui vteri labio alligatus, vſque ad faſtigium in latitudinem mediocrem erat extenſus. Sed cùm ipſa hac de cauſa concumbere non poſſet, quùm inter inguina tumor hic ponderet, cuius medium femori ligabat, & prolem non haberet, eſſétque in ætate circiter 28. conſtituta, nos vocauit, vt tanto malo præſtaremus auxilium. Horum quidam poſt prouidentiam totius, ſectionem conſuluit. Alius in tumore inteſtina accumulari arbitratus, reſoluentibus eſſe tumorem tractandum ratus eſt. Alter nihil operandum eſſe conſuluit,
E ſed ſinendam in ea miſeria mulierem viuere; nam ſi ſectio fieret, quæ ſolùm huic malo erat neceſſaria, timendum, ne ex Hæmorrhagia nimia ipſa è vita diſcederet. Vltimus mecum impoſſibile eſſe prædixit, carneam molem, licèt pediculo tenui adhæreſceret, carminantibus abſumere. In diuerſas partes ſententiis diſtractis, periculum fœminæ & marito munciatur. Illa intrepide ad inciſionem ſe parat, mallens illi ſe exponere, quàm in mediis calamitatum fluctibus vitam ducere. Expurgatur iterum corpus. Inciditur tumor circa cutem, à quo maxima aquoſi humoris copia vacuata. Caro præciſa erat alba, ſpongioſa, cum qua Tophacea ſubſtantia erat commixta. Pependit libras ciuiles duodecim. Ablato veneris impedimento, concepit, peperit.

OBSERVATIO LXXIX.

De Venenis.

Ex vapore Arſenici Ictérus, & extenuatio tabifica.

QVanta ſit Arſenici Sublimati pernicies, & vis dira doctiſſimorum hiſtoriæ ſatis commonſtrant. Fœmina quædam cùm ex Arſenico Sublimato fucum muliebrem continuò pararet, in extenuationem totius corporis, vnà cum pallore icterico ſimili lapſa eſt, ex qua ita languida, & euerſis remanſit, vt tabidam diceres. Vrina bona. Febris non aderat. Sitim non habebat, reſpiratio æqualitatem ſeruabat, ad oblata benè ſe habebat, denique omnia erant ſimillima ſanis, ſi macie non eſſet confecta, & fœdo vultûs pallore non inficeretur. Pro curatione huius multa ſum rimatus, tandem recordor hiſtoriæ Galeni *lib. 5. de loc. affect. cap. 7.* in qua tantus auctor enarrat Imperialium ſeruorum quendam, viperarum venationi deſtinatum, ab harum morſu in Ictérum incidiſſe, epotáque Theriaca curatum, quod firmat notabili exemplo Auenzoar *lib. 1. tract. 13. cap. 6.* Quare cùm aliæ cauſæ non adeſſent, ex quibus morbus regius repullulat, ex fumo Arſenici Sublimati oriri hæc omnia ſum ratiocinatus, maximè cùm illa appoſita multa copia Sublimati fucos conficeret, ex cuius nidore teſtabatur, ſe Vertigine veluti oppreſſam in ſolum caſuram perſæpè, ni caput manibus ſuſtineret. Ex fumo autem venenoſo, hæc, & alia oriri grauiora pathemata, res eſt manifeſta: nam Nicolus *ſerm. 4. tract. 4. cap. 23.* proponit exemplum cuiuſdam, qui ex ſolo combuſti Aranei nigerrimi, & magni, fumi nidore hauſto, tota nocte paſſus eſt Syncopen, Palmum cordis, pulsûs abolitionem, & curatum fuiſſe Diamoſcho, Theriaca, & puluere Belzaar. His ergo admonitus, ex hac cauſa huic ſummam maciem, & pallidum colorem eueniſſe, mala qualitate Hepati impreſſa, ob quam rectè corpus non nutriebatur, & bilis plurima generabatur, quæ per corpus delata arquatum morbum excitabat, mihi perſuaſi, nec irritum fuit ratiocinium. Nam frigidis applicitis Hepati, & renibus, exhibitis ſero lactis, Ptiſana, potionibus refrigerantibus, ſimili victu, Cardiacis Electuariis paratis ex Theriaca, Confect. Hyacinth. Mithridatio, Ebore, puluere Cryſtalli præparati, Santalis, Corallo, Margaritis, frigido Diamargaritône, lapide Belzaartico, exceptis cum ſyrupo de acetoſitate Citri & Nymphææ, meliuſcule habuit, & tandem lactis caprini vſu ad duos menſes exhibiti, pinguis facta, à prauo colore, & maciæ tuta remanſit. Alium curaui hoc modo, qui ſolo illitus Arſenico, aqua diluto, pro ſcabie curanda in ſimilia pathemata lapſus eſt.

OBSERVATIO LXXX.

Ex ſanguinis Taurini eſu, Vteri corroſio, & mors.

TAuri recenter iugulati ſanguinem epotum venenoſum eſſe, veterum, & iuniorum vnanimis ſententia firmat, ex cuius eſu difficultas ſpirandi, diſtentio neruorum, faucium præcluſio, linguæ rubor, dentium nigredo, & alia ſæua ſymptomata ſubſequuntur. Hæc forte non ignorans Villica quædam, quùm vna die maritus Taurum ferociſſimum interficeret, huius ſanguine cocto, ſaléque reſperſo, vt de more eſt, quando aliorum animalium ſanguis concretus comeditur, aliam vicinam, in quam odium, & rancorem in pectore fixum certa de cauſa ſerua-

A bat, malo dolo appoſitis etiam aliis ferculis ad prandium inuitat. Innocens, cùm ſanguinis cocti victui eſſet aſſueta, hunc auidiſſimè edit. Poſt horam, liuida facta, frigidum exudat, & tanta virulenti, acerrimi, calidiſſimique Ichoris ab vtero copia emanat, vt corroſo vtero, & in pelliculas diſſecto, cum dolore, prurítu, & fœtore intolerabili, nimio ſanguinis fluxu emanante, viribus exhauſta, triduò anxietate oppreſſa, vigil, & delira animam efflaret. Altera à magiſtratu apprehenſa, & confeſſa, totæ affixa, meritas pœnas perſoluit. Cur autem hic ſanguis ſit venenoſus, percontaberis? Reſpondet Martinus Rulandus *lib. 1. probl. medicophyſicor. 253.* quoniam eſt valdè fibroſus, quare non ſolùm illicò concreſcit,
B ſed reliquum ſanguinem coagulat, venenatáque qualitate conſpurcat.

OBSERVATIO LXXXI.

A ſemine Ricini aſſumpto ad prouocandum vomitum, mors ſubſequuta.

ORibaſij ſummi Medici *in lib. 8. collect. cap. 1a.* egregia ſententia eſt, *facilitatem vomendi in mediocri repletione conſiſtere, qui enim ſe nimis explenerunt, ita ventrem quoque implenerunt, vt cum contrahere nullo modo poſſint.* Animoſus quidam ruſticus, cùm pro more, grana decem, aut duodecim ex interuallis, Se-
C minis Ricini (vulgò *Cataputiam vocant maiorem*) aſſumeret, purgata, & trita, quorum ope vomitu excitato corpus ab humorum ſarcina leuabat: ecce vno die, vino, cibóque repletus, dolore capitis vehementer afflictus, conſuetum, & familiare medicamentum ad concitandum vomitum aſſumpſit. Poſt dimidiam horam, tanta cum violentia inanis vomitus eſt ſequutus, vt Lipothymia arreptus in veternum incideret, qui tandem crebra, validáque conuulſione agitatus, reſolutis viribus, ſtertens emoritur.

OBSERVATIO LXXXII.

D *Ex potu ſanguinis hominis rufi, perpetua fatuitas.*

STudioſus quidam in philoſophia ſatis verſatus, cum alio condiſcipulo pugnam iniens, eum pugnis, & contumeliis affecit. His non ſatisfactus adhuc de eo ſumere vindictam ſatagit. Quare hac eſt induſtria vſus. Amicitiam ſimulans eum ad conuiuium pro amicitiæ redintegratione inuitat. Inter potandum offert illi poculum vini, vnciis duabus ſanguinis hominis rufi, cui nuperrimè erat vena ſecta, adiecto etiam Sacchato, in omnium præſentia delibutum. Incautus in ſignum amicitiæ venenum lubenter exhauſit. Poſt diem nihil mali perſenſit, ſed poſt triduum, ſerpente veneno, delira loqui viſus eſt. De-
E mum fatuus in æternum remanſit, quùm nullo remediorum genere poſſet hæc ſtultitia emendari.

Neque hoc ſolùm de ſanguine hoc, iure affirmare poſſum, cùm viderim incautas fœminas viris ſuis, menſtruum ſanguinem, vino, aut liquori alteri commixtum ſæpè obtuliſſe, vt ab aliarum mulierum amore eos vindicarent, cuius cruenti remedij vi, hac efficacia, ipſi deliniri, vxorum amore flagrarent, ac contabeſcerent. At licèt hæc dicantur magorum deliramenta, vel potiùs dæmonum præſtigiæ, quos illi, horum antiſtites, humani ſanguinis effuſione delectari nouerunt; tamen ſanguinem menſtruum eſſe venenatum, & fatuitatem inducere, exemplo illorum fit manifeſtum, qui poſtquam menſtruum epotarunt, tota vita amentes, fatui, immemores, ſtultaſtri, euaſerunt, nullis conferentibus Belzaarticis Antidotis

dotis, quæ Conciliator, Ponzettus, Sanctius de Arduinis, & alij, capite de ſanguinis menſtrui veneno proponunt.

Num verò ſanguis menſtruus ſit qualitate noxius, venenatus, & ex ſuâ naturâ tot maleficia concitet, quæ proferunt Plin. *lib.2.c.15.& lib.28.c.7.* Columel. *lib.11.rei ruſtic.c.1* 1. Ælian. *lib.de hiſt.animal.*8. Lacuna *lib.6.in Dioſcorid.c.25.* Fernel.7. *phyſiolog. cap.7.* Baptiſt. Sylvaticus *lib.controverſ.*91. Caſtrenſis *lib.4. de Meteor. Microcoſmi, c. 6.* quem eſſe potiſſimum naturâ ſuapte, & eiuſdem naturæ cum eo, quo & viſcerum parenchymata coagmentantur, & fœtus in vtero alitur, & lac gignitur, validiſſimis machinis contra citatos contendunt Laurent. *lib.8. de Hiſtor. Anatomic, quæſt.*8. Otto Caſmannus *part.2. pſycholog. c.8.diſp.*9. Mercurialis *lib.4.de morb.mulier. c.1.* Mercatus *lib.1.de morb. mulier.c.3.* Heurnius *lib.1. inſtit. c.6.* Riolan. *in compendio Medico ſect.3.c.8.de ſanguine menſtruo.* Quòd ſi fatuitatem aliquando inducit, & alia terribilia concitat ſymptomata, ea potiùs huic ſanguini, vel poſt partum erumpenti, qui deterior eſt, & perniciosior ex Gal. *3.epid. ſect.3.com.73.* aut excunti à muliere malè affectâ, & cacochyma, non ſanguinis puritati, quæ ſincerus effluit è venis, & arteriis, attribuenda ſunt; hic enim cùm ſit perfectus, & elaboratus, in vtero, veluti in ſentina retentus, præ mora putreſcit, & quò purior, citò vitiatur, & abit in peſſima. Lege Levin. Lemnium *lib.1. de occult. natur.miracul.cap.*10.

OBSERVATIO LXXXIII.

Ex morſu Apum, Gangræna curatio.

INcauti pueri ad ſolem circa alvearia Apum decumbentis, Apum aculeo punxit ſupercilium. Sequuto dolore, pars in tumorem, & inflammationem ingentem eſt eleuata. Vocatus illicò, auctoritate veterum, Cataplaſma ex coctâ malvâ cum lacte muliebri impono: nam illa præterquam quod lenit, natiua quadam ſorte Apum morſus perſanat. Cúmque vehemens ardor, & color illum infeſtarent, cucurbitas coſtis admoueo, Lauri folia viridia parti impono, quæ à proprietate contra morſus Apum vtilia ſunt, ex Conciliatore *lib.de venen.c.de morſu Apum,* Raſi *lib.8.ad Almanſ. c.eod.* Recenſus ad domum conſulo auctores. Ad dilatandam partem, & venenum extrahendum eam ſcarifico cum Halyabbate *lib. 4. pract. cap.proprio,* & cum Alzarau. *lib.29.pract.ſect.2.c.29.* cinerem calidum ſuperpoſui, & cum Ponzetto, adieci fermentum. Ad retundendum venenum obtuli cum Chriſtoph. de Honeſtis *in ſuis problematibus de venenis, probl. de morſu Apum,* Alexipharmacum ex ſucco Coriandri cum Saccharo concinnatum, quod à proprietate horum animalculorum venenoſam malitiam obtundit, & infrænat, quod etiam firmauit Auic.6.4.*tract.5.c.15.* Demum nihil non tentatum, at puer potius ſemper habuit: nam cùm Cacochymus eſſet, febriſque nimiùm vrgeret, & plethoricus eſſet, nec reuellentia auxilia, frigida, aut Cardiaca intus oblata, iuuamentum attulêre vllum, immò malo vſque ad tempora ſerpente, pars Gangræna eſt occupata, cui ſcarificatio profunda ſummo fuit præſidio. Quâ celebratâ, & Alexiteriis iterum oblatis, magno cum labore enaſit.

OBSERVATIO LXXXIV.

Ad eliciendum Venenum, remedium ſingulare.

ANtidota & Alexipharmaca ad ſe allicere Venenum, conſtanter affirmat Galen. 5. *Simpl.*18.

A Cùm mala quædam fœmina maritum ſuum vellet interficere, vt cum alio nuptias contraheret, illi venenum obtulit cum vino permixtum. Poſt duas horas nigritie totius corporis afficitur, anxius, ſoporoſus, oculis tortus, & veluti fatuus in ſolum decubuit. Affines venenum ſuſpicantes, Iuſtitiæ negotium patefaciunt. Apprehenditur fœmina, & à Præſide illicò vexata tormentis, id ita eſſe palàm confeſſa eſt. Facta inquiſitione de ſpecie veneni, reſpondit ſe à quodam Pharmacopœo (nomen eius, & plateam oſtendit) emiſſe iam paratum. At ille huius tragœdiæ conſcius, alas addens pedibus, abierat velocior Euro. Æger autem exanimis iacebat in lecto, & veluti ſine

B pulſu. Cúmque eſſet ſuſpicio de veneno frigido; nulla enim erant inflãmationis, ardoriſve interni ſigna, nulla roſio in ventre percepta, nulla in ore, palato, & gingiuis vlcera apparebant, quæ omnia Veneni calidi manifeſta ſunt indicia: tamen acceſſitus calorem exſuſcitare ſtudeo, cucurbitulis ſiccis per totum dorſum, tibias, plantas pedum affixis. Oleum copioſo butyro admixtum, tepidum bibendum offero. Vomitum paro ex decocto ſem. Raphani, aneth. camomill. cum Oxymelite, & Agarico diſſoluto. Ne venenum ventriculo & cordi officeret, prœuto, iniectis acribus elyſteribus, factis ex decocto ſcordij, ſcabioſæ, tormentillæ, Corticis citri, ſem. baſilici, Flor. dictamni, Zedoariæ, & baccarum iuniperi, Flor. citrangulor, Roriſmarini, & Meliſſophylli, cum aloë & hierâ Galeni, butyro, & ſale. Epithema impono cordi ex

C Theriaca, Electuar. Alcherm. ligno aloës, oſſe de corde cerui, Diamargar. calido: Vnguento naphæ cum aquis meliſſ. flor. arantior. Foliis auri, & generoſo Vino. Cardiaca exhibeo per os. Nihil tamen leuatus eſt; ſicut nec ſudorifico facto ex gran.xx. lapidis Belzaartici, ℥j.ß. Confect. Alcherm. cum ℥ v. aquæ Cardui bened. & ℥ ij. aquæ Papauer. rubr. & ℨ ß. Theriacæ. Quo hauſtu bis aſſumpto, nullam vtilitatem perſenſit. Tandem poſt octo dies, nutritus cibariis optimis, Vnguentum toti corpori admoneo, à planta pedis vſque ad cervicem totam, calidum, quo ſudor fœtidiſſimus vbertim erupit, viſcidus & lentus. Cúmque quater vngeretur, recuperauit pulſum, color naturalis faciei

D eſt inditus, incaluêre extrema, dormiuit, & perfectam conſequutus eſt ſanitatem. Cum autem eius fœmina eſſet in carcere detenta, & maritus mortuus non eſſet, verberibus publicè puncta, & in exilium relegata, meritas ab eius conſortio ſeparata, in perpetuum luit pœnas. Vnguentum alexipharmacum eſt huiuſmodi.

℞. *Olei nenuphar. & naphæ, an.* ℥ iiij. *Olei de ſcorp. Matthiol.* ℥ j. *Succi bugloſſ. borrag. ſcabioſ. ſcord. & pentaphyl. an.* ℥ j. *Sem. citri, & acetoſ. an.* ℈ j. *Oſſis de corde cerui,* ℨ j. *Croci, gr.vj. Vini albi odoriferi,* ℥ ij. *Theriacæ, Electuar. de gemmis, Electuar. Alcherm. & Confect. hyacinth. an.* ℨ j.ß. *lapid. Belzaar, gr.x. Aceti odorifer. parum.* Miſce, fiat linimentum.

E

OBSERVATIO LXXXV. De Rabie.

Rabies, contagioſiſſimus, & venenoſiſſimus affectus.

NVllum eſt rabie magis præſentaneum venenum, nec peſtis ipſa, à qua aliqui euadunt, à rabie rariſſimi. Canis rabidus hominem momordit. Hic rabidus factus, ehordis deuinctus, in cubiculo ſeruatur. Ecce vna nocte, omnes qui eum cuſtodiebant, dormientes, effractis vinculis adortus, morſu violenter trucidauit. Hi poſt duas horas rabidiores facti, concluſi in domo mutuis ſe morſibus dilacerârunt. Tandem latratu ingenti, & delirio perciti intra duos dies, omnes occubuêre. Lege Baptiſt. Codronchium *lib.2.de rabie, c.2.*

OBSERVATIO LXXXVI.

Rabiei, contagium admirandum.

ILluſtris quædam fœmina incidit in febrim continuam, quam angor ſummus, ſitis inexhauſta, vigilia, oris amaritudo comitabantur. Vocatus Medicus, ex bilioſo humore eam ortam prædixit. In ſecunda die pharmacum propinat, quo multa excrementa retorrida excreuit. Poſt ſyrupum oblatum refrigerantem, venam ſecandam imperat. In quinto intenſiſſima ſiti cruciata, aquam oblatam horret, immò ad omnis liquidi præſentiam contremiſcit. Accedens Medicus ad mentis læſionem omnia refert: nam phrenetici hac de cauſa ſunt paucibibuli apud Hipp. *lib. 3. epid. ſect. 3. text. 34. & lib. 1. prorrhet. ſect. 1. text. 16.* & Gal. *in com.* vt notant Mercurialis *in com. hiſtor. 31: Epidemica*, & Thom. à Veiga *in com. cap. 8. lib. 4. de loc. affect. Gal.* Sed cùm in peius vergeret, me vocant. Ego, aquæ, omniſque liquoris pauorem admiratus, de cauſa quæſiui. Multis vltrò, citróque, cum adſtantibus ratiocinatus, hi conſeſſi ſunt, ipſam à multo tempore, rabidum canem iam ſuffocatum, quem in deliciis habebat, ter lachrymis obortis deoſculatam fuiſſe. Et ſic ſeptimo die rabie immani perculſa, furiiſque agitata è vita migrauit. Neque dubites: nam tanta eſt huius veneni pernicies, vt non morſu modò, ſed ſolo contactu, rabidi canis ſaliua rabiem excitare poſſit; quippe quòd adhæſu interimat ſolo, & externarum partium epidermidem quantumuis validam, ac denſam, & arctos corporis meatus ſua efficaciſſima vi penetret, introque penitus ſubeat, ac inde ſenſim, clam, furtimque in corporis penitiſſimas partes irruens inuadat. Cuius rei exempla legat qui velit apud Matthæum Gradinm., *conſil.* 82. Palmar. *lib. de morb. contagioſ. pag. 267.* Fernel. *lib. 2. de abdit.* 14. Salium *lib. 19. de affect. particul.* Cardan. *lib. 9. contrad. tract. 5. cont. 2.* Matthiol. *ad com. c. 36. lib. 6. Dioſcorid.* quoniam rabioſum contagium per ſimplicem contactum corpori communicari poteſt, rennat licèt Fracaſtorius *lib. 2. de morb. contag. c. 10.* cuius placitum Galen. & Cœlij auctoritas redarguit manifeſtè. Ille *lib. 6. de loc. affect. c. 5.* ſic ait: *Tantam fieri in cane tunc humorum corruptionem, vt ſolum eius ſputum ſi humanum corpus tetigerit, rabiem excitare poſſit, &c.* Aurel. *lib. 3. acut. c. 9.* refert hiſtoriam ſartricis chlamydem rabidis morſibus ſciſſam lambentis, & rabidæ factæ. Huius enim veneni eſt efficacia mira, de cuius vi dira, vel etiam poſt mortem non extincta, celebres, citati auctores protulere hiſtorias. Conſulendi de hac re, Valler. *lib. 3. obſeru. 3.* Syluatic. *in com. hiſtor. Gal.* 58. Marcel. Donat. *lib. 6. de hiſt. mirab. c. 1.* Hildan. *lib. 2. cent. Chir.* 33.

OBSERVATIO LXXXVII.

Rabiei ſtupendum exemplum.

GEneroſus quidam vir quùm fortè per plateam iter ageret ecce oborto tumultu, aſpiciens retrò, vidit canem rabioſum ſuffocandum, quem plebeij funibus deuinctum deferebant vociferatione magna. Ille vt effugeret canis morſum ſtans circà, illum gladio circunfodit, & eo immiſſo in vaginam curſum ſuum peregit. Ecce poſt octo annos cùm ira percitus tres inuaderet, eos grauiter gladio eodem percuſſit. Hi, vulneribus curatis, citra manifeſtam cauſam poſt tres annos renuere potum incœperunt, tandem verſi in rabiem, furiiſque agitati, miſerè vitam cum morte commutarunt. Noui binos pueros, qui in lecto decumbentes, à fele rabido in pede

A vnguibus dilacerati, poſt quatuor annos rabie vexati obiere. Tanta eſt huius veneni vis, cuius præſentaneum venenum per annos non extinguitur. Quapropter feles in deliciis non habendi: nam præterquam quòd in rabiem aguntur ex Amato *7. cent. 65.* Andrea Bacchio *in prolegomen. venenor. pag. 16.* etiam illis ferè vis tabifica ineſt, ex Auenzoar. *lib. 1. theizir, in proœm.* Moſe Ægyptio *part. 22. Aph. num. 39.* Conciliator. & Bartholom. Euſtach. *in tract. de venenis, cap. de cerebro Catti*, Matthiolo. Ponzutto, & aliis.

OBSERVATIO LXXXVIII.

Ex morſu hominis, mors ſequuta.

B

APud Græcos auctor famigeratiſſimus Paulus Æginetta inter cætera notatu digna vnum caput appoſuit, *lib. 5. c. 26.* de hominis morſu, dum ſic dicit: *Non extra inſtitutum fuerit cum virulentis beſtiis, etiam hominis morſus conſcribere. Siquidem maligniores multò aliis vlceribus apparent, præſertim ſi ieiunus momorderit, prius leguminibus vſus, & præſertim lenticula, &c.* Idem etiam affirmant Celſus *lib. 5. c. 26.* Plin. *lib. 28. c. 4.* Galen. *lib. 1. ſec. gener. cap. 13.* Iuxta horum eruditiſſimorum mentem non excuſabitur à ſupplicio homo, qui morſu ſuo alium hominem momorderit; nam cùm duo baiuli inter ſe hoſtiliter rixarentur, horum quidam alium humi iacentem ita

C morſu pluſquam canino ſupra genu decerpſit, & laniauit, vt miſer commorſus, oborta in parte Gangræna, & vſque ad Bubonem ſerpente virulentia, quæ nullis vnquam auxiliis cohiberi potuit, vitam finiuerit. At mordens apprehenſus, patibulo affixus pœnam perſoluit. Vidi alium, cui, poſt iurgia, & contentiones, ab altero digitus index morſu violento intra dentes attritus, abſciſſus eſt, & ita vlcus venenoſum manum totam contaminauit, & putredine infecit, vt ſolùm ea præciſa ſuperſtes remanſerit. Hanc cladem etiam experta eſt meretrix quædam, quæ ab alia conſocia ſuper ancham commorſa eſt ita immaniter, vt vlcus contractum cacoëthicum, diu affligens, ſolùm ſudoribus ex Smilace aſpera ſuccubuerit. *Etiam hominum morſus aliis vlceribus*

D. *admodum ſimiles ſunt, niſi qui momorderit, vitioſis humoribus abundet, aut diutiùs à cibo abſtineat, aut ira correptus ſit, vt vniuerſum corpus, etiam dentes bile madeant*, inquit Galen. *loc. cit.* Quare cùm frequenter homo non mordeat hominem, niſi percitus ira, fit meritò, vt huius morſus ſit virulentus, pro cuius curatione auxilia parat *lib. 5. ſec. gener. cap. 2. in fin. & lib. 6. eiuſd. c. 2. rubric. 2.* fecit etiam Auic. 6. 4. *tract. 4. c. 3.* Lege Haly 4. *pract. c. 28.*

OBSERVATIO LXXXIX.

Ex Hydrargyri illitu, mors repentina.

E QVidam ſordidus, & pruriginoſus totam cutem pediculis conſpurcatam habebat. Hic citra conſiderationem vllam vna nocte, mulierculaium conſilio, totam thoracis regionem Hydrargyro vnxit cum ſaliua permixto. Somno ſe tradens, perpetuò obdormiuit. Ad alium intempeſta nocte accerſor, qui hoc modo ad necandas lendes illitus, patiebatur Syncopen, vehementem cordis tremorem, anguſtiam, & pondus in corde ſummum ſe percipere referebat. Illicò cucurbitæ ad extrahendum venenum ad externas partes ſcapulis è regione cordis humidæ adminiſtratæ. Frictiones per totum corporis ambitum aſperæ adhibitæ. Cardiaca oblata. Theriaca exhibita in aqua Cardui benedicti diſſoluta. Cryſtallum præparatum aſſumptum. Coſtum

cum

Digitized by Google

cum vino imperatum. Quæ omnes potiones, foliis Auri, quod eſt Mercurij antidotum, erant irroratæ. Tandem Vnguento de Auro appoſito ſupra thoracem, cuius in 2.*lib.hiſt.*1.36. mentio fit, magno cum labore, morbum ſuperauit.

OBSERVATIO XC.

De Alexipharmacis.

Febris maleficentiſſima, vſa lapidis Belzaartici in multa copia exhibiti, curatur.

FOemina quædam calidiſſimi temperamenti in febrem incidit maleficentiſſimam, deterrimis comitatam ſymptomatis, adeò vt cum angore ſummo, tribus diebus continuis, viuos per os expelleret 62. lumbricos. Ex contagio clientes omnes eodem correpti ſunt morbo. His ea adminiſtrata auxilia, quæ & inutiliter vacuarent humorum copiam, vnáque maleficam qualitatem retunderent. At illi, quibus Belzaar in parua doſi eſt exhibitus, omnes periere. Domina autem maximam aſſumens quantitatem, interdum vnico hanſtu, drachmam, licèt pernicioſiori eſſet oppreſſa morbo, fœlici euentu, ſalua remanſit, & non ſolùm hæc, ſed alij plures hac ſunt curati via euaſere: nam vehementi veneno antidotum vehemens ſuccurrit.

OBSERVATIO CXI.

Dyſenteria venenoſa, Smaragdi vſu, curatur.

SMaragdo Alexiteriam vim ineſſe memorabili hiſtoria in ſeipſo veneno correpto confirmat Auenzoar *lib.2.theizir,tract.1.c.5.* plures poſt eum deinde teſtari, & hoc exemplo fit manifeſtum. Nobilis quidam Luſitanus in fluxum incidit ventris diuturnum, quo miſerabiliter cruciatus, in tabem cùm eſſet pronus (erat enim gracilis, & excarnis) Medicorum opem implorat, narrátque ſe ab Amaſia, pyra tria deuoraſſe, quibus aſſumptis, illicò alui profluuium cum diris ſymptomatis fuiſſe expertum refert. Plurima ex abſtergentium primò, deinde adſtringentium ſylua medicamina parantur, extrà admota, intus aſſumpta, & per ſedem infuſa, quæ cum aliis veni vim infringentibus eſſent commixta. Sed iis celebratis ipſe, ſuborta febricula, contabeſcebat magis. Tandem cùm de veneno ſuſpicio eſſet, propinantur Cardiaca, & Alexipharmaca. At malum, ſolùm Smaragdo, ex Auenzoar. decreto, tenuiſſimè trita, & conſerua Cydoniorum obuoluta, conquieuit. Hanc alternis diebus ieiuno ventriculo aſſumebat, ſuperbibita aqua in qua tragacantbum priùs erat incoctum. Smaragdi quantitas erat pondus 12. granorum, quàm quùm quinquies deuoraſſet, à fluxu immunis euaſit.

OBSERVATIO XCII.

Sanguis Rhinocerotis, ad venenoſos affectus mirabilis.

COrnu Rhinocerotis cum Monocerotis cornu plures confundunt, quod contra venenum pollere illi teſtantur, qui ex Orientali, & Occidentali plaga hæc cornua afferunt. De cornu Rhinocerotis nihil certi habeo quod deſcribam. De ſanguine illud verè referam, me præſente factum de eo experimentum à viro quodam qui 40.annis in *India Orientali* vitam duxit, in homine, qui cùm aſſumpto veneno liuidus totus morti eſſet propinquus, ſanguinis
A huius animalis duobus granis exhibitis, in vino ſolutis reſtitutus eſt. De eo ad febres peſtiferas propinato in eadem doſi vidi mirabilia experimenta: nam huius Indici hominis cliens cùm febri eſſet venenata arreptus, qui ſubortis per totum corpus maculis liuidis, delirus penè erat extinctus, ſanguine propinato in aqua Bugloſſæ, ſudauit, & vixit. Sanguinem iſtum commendabat aduerſus virulentos venenoſorum animalium ictus, cuius ope, plures à Tigride commorſos, exanimatos ad vitam reuocaſſe affirmabat. Audio è Peruano orbe modò adferri: ſi ita eſt, hoc Antidotum pretioſis Regum theſauris eſt anteponendum; nam excellentius eſſe Alexipharmacum, omnibus aliis Alexiteris præſidiis ipſe non
B ſemel inculcabat. De cuius mira vi tam multa egit Geſnerus *lib. de quadruped. tit. de Rhinocerote.* Quomodo autem ſit probandum explicat Iordanus *tract. de peſte, in fin.* & refert Riolanus *in com.lib.de abdit. Fernel.c.17.* De cuius vi Cardiaca multa prædixerunt Langius *lib.1.epiſt.29.* Cardan. *lib.10.ſubtilit. lib.8. c.40.* Diodorus *lib.3.cap.7.rer.antiq.* Ælianus *lib.17. c.44.* Iſidor.*lib.12.cap.2.* Albert.*lib.22. de animalib. tract.2.c.1.* Solin.*c.55.polyhiſt.* & Sebaſtian.Meierus *ſect.2.ſelector.medicinalium c.4.*

OBSERVATIO XCIII.

C *Stercus humanum, celebre aduerſus venena, Alexipharmacum.*

ADuerſùs certum, & determinatum cuiuſque animalis venenum, prouida natura, certum, & appropriatum generauit Antidotum. Nobiliſſimus quidam Occidentalis plagæ dux ſtrenuus, quùm eſſet naturæ arcanorum acerrimus indagator, mihi lubenter oſtendit innumera Antidota, quæ nullus Aromatum Indicorum ſcriptor hactenus agnouerat contra venenorum efficaciam admiranda. Præter hæc, vnius Alexipharmaci vires ſolùm mirabatur, cuius vi, ab animali venenoſo ictos omnes ſuperſtites euaſiſſe, bona fide commemorabat. In Prouincia Occidentali *Squilaque* dicta, prope ciuitatem appel-
D latam *Burgos*, adeſt animal quoddam paruum, ſicut lacerta, in agris frequentiſſimum, nomine dictum *Guarir*, quod ictu ſuo, æſtate præſertim, adeò venenoſum eſt, vt illicò poſt morſum, dira, & terroris plena concitet ſymptomata, quorum ſæuitie occubuere plures, eorum modo qui ex præſentaneo veneno perire ſolent. Poſt morſum nec auxilio erant Belzaartica epota, ſupra morſum locum ligaturæ arctiſſimæ, in ipſa affecta parte attrahentia Antidota, cauterium, aut mẽbri præciſio præſidio eſſe poterant, ſed omnes nec tantillùm adiuti, angore, animi deliquio, partis ictæ liuore, & omnimoda virium iactura interibant. Inuentum Summi Omnipotentis be-
E neficio, Alexipharmacum præſtantiſſimum, & eſt, vt quis poſt venenoſum ictum animalis, illicò ſtercus, vel ſuum, vel alienum recenter excretum, adhuc calidum, aquáque Cardiaca, vel communi admixtum ebibat, & iam inuenti laborantes multi, qui ardente ſitio, quum aqua non eſſet inuenta, ſtercus, mortis certæ metu perculſi, auidiſſimè comederunt. Ex improuiſo enim omnibus mouetur vomitus, & copioſè rumpitur aluus. Stercus ergo Alexipharmacam vim obtinet, cuius aqua vitreis organis extracta, canis rabidi, & venenoſorum animalium morſibus vehementer reſiſtit, ex Mathiolo *lib.2. in Dioſcorid.c.73.* De vi mira ſtercoris humani legendus Plinius *lib.1 c.27.& lib.28.c.4.*

Digitized by Google

OBSERVATIO XCIV.

Viperæ venenum, ſolo vrinæ humanæ potu miteſcit.

DIoſcorides, Medicus celeberrimus *lib.* x. *cap.* 73. ſic ait: *Humanam vrinam ſuam cuique bibere, contra viperæ morſus, ac venena incipientémque aquam intercutem proderit, &c.* Sic in Syria qui peſtiferè ægrotarunt, humanæ vrinæ potione ſanati, apud Galen. *lib.* 10. *ſimpl. cap.* 15. Probat inter multos Auic. *lib.* 2. *tra.* 2. *c.* 725. §. *Vrina hominis confert morſui viperæ, &c.* Vocatus vt curarem puellam quæ fortè in agrò à vipera in digito paruo pedis ſiniſtri poſt tres horas fuerat commorſa. Malum repentè vſque ad genu penetrauerat cum tibiæ liuore, & puellæ anguſtia, & ſiti, & ex interuallis animo deficiebat. Illicò vulnuſculis locum ſcarificare iubeo, & tibiæ cucurbitulas adapto. Ægræ Theriacam propino, Cor Oleo de ſcorpionibus Mathioli illino. Succum Allij cum vino exhibeo. Captarum ſtercus cum Theriaca, & ſucco Cœparum parti, Emplaſtri modo, appono, ſuccum foliorum Fraxini offero, quod aduerſùs hoc venenum mirè iuuat, ex Paulo *lib.* 7. *tit. de fraxino*, firmat Ruellius *lib.* 1. *de natur. ſtirp. cap.* 82. His auxiliis quindecim diebus reiteratis, & ichore à parte ſcarificata emanante, illa Syncope adhuc corripitur, vigil permanet, ad oblata non benè ſe habet, immò anxioſa, & inquieta noctu præſertim perſiſtit. Iterum Theriaca intus per os, & extrà parti affectæ admouetur, quæ viperinum venenum inter cætera antidota mirabiliter infrænat, ac donat, vt proprio exemplo docuit Galen. *lib.* 3. *de loc. affect. c.* 8. Explicant Raſis *lib.* 8. *ad Almanſ. cap. de morſibus*, Haly 4. *pract. cap. de morſus viperæ medela*, Cardan. *li.* 2. *de venen. cap.* 10. *& alij*. Hoc, & aliis præſidiis non adiuta, ad vrinæ potũ accedo. Eam à puero impubi recenter emictam, vnciarum duarum quantitate, cum Saccharo ieiuno ventre calidam epotandam offero: quo potu, octo diebus aſſumpto, à ſymptomatis, quibus premebatur, ſuperſtes euaſit. Non ergò cõtemnas auxilium, quod etſi ſit abominabile, & execrandum apud Gal. *lib. cit. ſimpl.* eo in porum dato, cogente neceſſitate, in hec, & aliis morbis vtitur ipſe *lib.* 1. *ſec. loc. c.* 8. *tit. de iis quæ Soranus ad Achoras conſcripſit*: nam ſpleneticus vrina ſua epota ſanatus apud Auic. *loc. cit.* & firmat Plin. allatis experimentis *lib.* 28 *ca* 6. *Et extra morſui venenoſo illita eximiè ſuccurrit; trahit enim cum fortitudine venenum*, ex Auic. 6. 4. *tract.* 4. *c.* 9. *de cura morſus rabioſi*, & Raſi 35. *cont. tract.* 2. *c.* 2. Lege Mercurialem *lib.* 5. *de febrib. cap.* 28. *de peſtis præſeruatione*, Georg. Vallam Placentin. *lib.* 2. *ſuæ medicinæ c.* x3. *de vrina humana*. De cuius vi mirâ aduersùs venenum, alióſque morbos exitiales, pulchra edocuit Duncanus Bornettus in lib. ſuo *de Alchymia*, quem Daniel Mylius Chymicus celebris eſt interpretatus.

OBSERVATIO XCV.

De Monſtris.

Puella barbata.

PVellam vidi ætatis trium annorum, formoſam, & pulchram cum barba magna, cui totum corpus nimis hirſutum erat, & ex eius auribus, pili craſſi, hirti, numeroſi prodibant, ita oblongi, vt palmum & dimidium æquarent. Hoc monſtrum circulatores lucrandi cauſa publicè oſtentabant. Nam ex naturæ errore multa admiranda cernuntur, reſte Philoſopho *lib.* 2. *phyſicor. text.* 82. Lege Saxoniam *lib.* 4. *praxis, c.* 19. *de monſtris.*

OBSERVATIO XCVI.

Puella imperforata in virum verſa.

FOemina quædam nobilis ad filiæ ſuæ imperforatæ curationem me vocat. Totam curam Chirurgis committendam prædixi. Hi, purgato bene priùs corpore, ſolùm Chirurgica ope, hoc eſt ferro, abſciſſa vulua curationem celebrari poſſe rati ſunt. Sed quo euentu audi. Aperitur vteri oſculum me præſente ſcalpelli ope. Poſt inciſionem, ſequuta Hæmorrhagia, ruptis veluti inuolucris, & vinculis, virile pudendum perfectum huculque latitans proſiluit. At reſtricto ſanguine, eam Chirurgis rei nouitatem admiratus curandam reliqui.

Licèt enim quæſtio diu agitata veteribus & iunioribus ſit, num viri in fœminas verti poſſint, & plures, vt Andr. Laurentius *lib.* 7. *contrau. Anatomic. quæſt.* 8. Mercatus *lib.* 2. *de morb. mulier. cap.* 10. & 11. Seuerinus Pinæus *lib.* 1. *de notis virginitatis, cap.* 9. *probl.* 2. hunc euentum negent, quoniam mulieres ab ortu ita à natura ſunt conformatæ, vt earum clitoris mentulæ formam referens ita promineat, vt quia penis inſtar diſtenditur, móxque flacceſcit, virilem priapum mentiatur, vel ex illâ affectione laborant, quæ ab Albucaſi *lib.* x. *c.* 71. vocatur *Cauda*, de quo morbo, & eius curatione ſuprà *lib.* 2. *obſ.* 91. memorabilem fecimus obſeruationem: tamen horum rationes ficulneæ ſunt. Hi enim barbitium accidiſſe in fœminis ex menſtrui retentione non inficiabuntur: cùm hoc verum ſit apud Hipp. *lib.* 6. *epid ſect.* 8. *text.* 41. & 42. poſito exemplo in Phaëtuſa, & Namyſia, probant Auic. 21. 3. *tract.* 3. *c.* 26. Alerand. Benedictus *lib.* 26. *de curand. morb. c.* 4. & ego memini vidiſſe effigiem ruſticæ ſexagenariæ, à maioribus meis fide dignis propriis oculis conſpectæ, quæ olim vixit in oppido vocato *de Penberanda*, quod 30. milliaribus diſtat à Madrito, aulâ Regis Hiſpaniæ, cui à iuuentute in tantam molem barba excreuit, vt in ſenecta os ventriculi attingeret, vocabatúrque *Brizida de Penberanda*. Quid ergo mirum, ſi ſicut & Barbam, dentes in variis temporis emittit natura, imò & nares, aures, & alios meatus obturatos exteriùs proceſſu temporis ipſa reſerare ſolet, vt in *com.* 5. 6. & 7. *c.* 4. *de generat. animal.* ex mente Ariſt. protulit Auic. ſic mulieri membrum virile in prima conformatione efficiat, quod temporis tractu ſtatuto extrà perfectum prodeat: quod ita eueniſſe, fœmináſque in viros verſas fuiſſe celeberrimis hiſtoriis comprobarunt Raphaël Volaterran. *lib.* 24. *com. vrban.* Fulgoſ. *lib.* 1. *c.* 6. Bertin. Campan. *lib.* 4. *c.* 10. Anton. Liberalis *lib.* 2. *alterator Nicandri*, Iacob. Dalechampius *in com. cap.* 4. *lib.* 7. *Plinij*, Amat. 2. *cent.* 39. Martin. Del-Rio *lib.* 2. *tom.* 1. *quæſt.* 22. *diſquiſit. Magicar.* huius euentus cauſas quære apud Wierum *lib.* 4. *de præſtig. dæmon. c.* 24. Galeottum Narnienſem *c.* 8. *de promiſcua doctrina*: Num autem viri in fœminas verti poſſint, agitat Marcel. Donat. *ex multorum mente lib.* 6. *de hiſtor. mirabili, c.* 2.

OBSERVATIO XCVII.

Homo Cornutus.

APud Luſitanos in regione vocata Tranſtagana, iuxta oppidum dictum *Villa amœna* habitabat in villa ſua vir quidam ditiſſimus, cuius vxor cùm concepiſſet, ſuo tempore infantem edidit in lucem. Hic in fronte habebat nodum latum & durum, quem parentes ex Medicorum præſcripto fecere parui. Procedente ætate in maiorem molem accreuit. Medici à recrementis melancholicis, è quibus nodoſitates oriuntur,

oriuntur, puerum ad quinquè annos accedentem non ſemel expugnant, ſed fruſtra inſumptus eſt labor: nam nodus in faſtigiatum cornu ſemper accreuit ſine dolore, palmi dimidij longitudine, quod in radice erat craſſum, in cuſpide pollicis magni craſſitiem æquabat. Huic monſtroſo partui, vt referebat mater, occaſionem dedit, Vnicornu pictura, quam ipſa inter coëundum intenta mentis acie fuerat contemplata. Monſtrum verò iam ætate maturum nunquam voluit vt ſecaretur cornu, licèt Medici, & Chirurgi ſectionem minimè futuram periculoſam vnanimiter pollicerentur. Sed ita literarum ſtudio ſe addixit, vt maximos fecerit in philoſophia progreſſus. Monſtra ergo dantur in rerum natura. Puerum in corniculo natum in capite vidit Amatus *lib.1.centur.51.* Hildan. doctiſſimus *centur.2.obſeruat. Chirurg.25.* ſe vidiſſe refert hominem cornutum, cui in medio frontis, cornu ſimile arietino retortum ad ſuturam coronalem ſupernè ad verticem in vtero natum eſt: num tamen fuerit obortum ob matris imaginationem, ibi non explicat, cuius cauſa monſtra varia enaſci referunt Fernel. *lib.7.phyſiolog.* 12. Buſthemantinus *lib. 2.de reptilib.ſacra Scriptura, c.4.* Rhodiginus *lib.20.antiq.c.29.* Plutarch. 5. *de placit. philoſoph.c.*12.& alij.

OBSERVATIO XCVIII.

De Morbis nouis.

Morbus Braſilienſis, vermis dictus.

DAri nouos morbos, nouum non eſt. Gemurſa apud Plin. *lib.25.c.3.* *Scelotyrbe*, noſtri *Scorbutum* dicunt, apud Balduinum Ronſſéum *lib. proprie de Scorbuto*, Lang. *lib.2.epiſt.14.* *Sudor Britannicus* ex Cornelio Gemma, *lib.1.Coſmocritic.c.8.* *Dracunculus tibiarum*, de cuius curatione Auic. 3.4. *tract.3.cap.21.* Auenzoar *lib.1.tract.7.c.20.* *Plica Polica*, de qua Saxonia *prop.lib.*& eruditiſſimè Fonſeca *lib.1.conſult.1.* *Noua lues Morauia*, de qua Henricus à Bra *epiſtol.* 1. *Morbus Vngaricus*, apud Balthaz. Conradinum *prop. tract.* de cuius eſſentia luculenter ſatis, & doctè egit Sennertus *lib.4. de febribus, c.14.* *Morbus Deliorum* apud Mercurial. 5. *variar.18.* *Flatus furioſus* apud Albucaſim *lib.2.c.13.* *Caro è naturalibus arens prolapſa*, apud Celſum *in præfat.* omitto *morbum Gallicum, febrem Stigmaticam*, quos morbos, nouos eſſe plurimi falsò tamen ſibi perſuasêre. Inter noua morborum portenta, & monſtra, illud poteſt annumerari, quod Braſilienſes ſumma cum clade frequenter experiuntur, de cuius natura, & origine, ieiuna eſt lectio auctorum. Vocatur morbus vernacula lingua *Mabundo*, Luſitani *Bicho* dicunt. Belgæ, qui ſæpe oras illas freqnêtant *de Vvorm* nuncupant. Huius mali diri rivera eſt origo hæc. Illi, quibus præſertim ſupprimitur aluus, primo morbi acceſſu ſpontanea laſſitudine premuntur, ardor in podice oboritur, pruritus adeſt in ea parte ingens. His citra febrim euenientibus, ſi præſtò occurras, frigida podicem abluendo, & ſucco limonum lauando, quorum in toto terræ tractu eſt copia multa, nihil mali continget. Si per incuriam ardorem neglexeris, maiori ſuperueniente ardore, vlcus ſuperuenit cum putrilagine multa: hoc ſi Limonum acidorum, aut Nicotianæ ſucco (vulgò vocant *Tabaco*) abluas, ceſſabit malum. Si adhuc per ignorantiam, vel inaduertentiam vlcus contemnas, ſerò iam medicina paratur: nam tunc licèt Limonem integrum detracto cortice, aut glandes ex viridis Nicotianæ foliis, adiecto ſale intra podicem tumidum, inflammatum, vlceratum, nimiſque laxatum, & apertum imponas, parum iuuabit: nam ſerpente vlcere, & ſphacelato podice, (& quod magis mirum, ſine febri, aut ſiti vlla) ægri, viribus exhauſti cum animi defectu è vita diſcedunt. Rarum profectò morbi genus, & ſolùm in Occidentali plaga animaduerſum, cuius claua, & antidotum, ſuccus acidi Limonis, aut Nicotianæ exiſtit. Si velis ab eo te immunem reddere, quotidie anum cum frigida abluas, eſt neceſſe: huius enim ope partes illæ humidæ, & excipiendis excrementis aſſuetæ ſuapte natura putredini obnoxiæ, ab hac labe promptè præſeruantur. Inuadit hic morbus tam æſtate, quàm hyeme, ſenes, quàm iuuenes, viros, quàm fœminas. Denique facilis eſt ad curandum, ſi mox dicto Antidoto, quod illius efficaciam retundit euidenter, opem feras; difficilis, & periculoſus, ſi auxilium, aut malum temnas & reſpuas, maximè in vere, quo tempore ob tepidum calorem putredo ampliùs efferatur, & inualeſcit.

OBSERVATIO XCIX.

Dolor furioſus, ex noua cauſa, pronatus.

REcitabo hiſtoriam miram, ſed veram. Familiaris quidam meus, herbariæ materiæ callentiſſimus, pinguis, obeſus, & temperamento humidiſſimus, annis ferè quatuor Coxæ dolore correptus, cùm à Medicis, & Empiricis varia expertus eſſet, incaſſum tamen auxilia, deinde dolore furioſo, vago, horrificas punctiones inferente per annum miſerrimè excruciatus, omni præſidio deſtitutus, contabeſcere videbatur. Ecce vno die, immani dolore oppreſſus me vocat. Febrientem inuenio, Coxæ intolerabili dolore afflictum. Externam malleoli venam ſecare impero. Ex hac, vnà cum feruentiſſimo ſanguine, vermis viuus proſiluit, longitudine palmari, teretum inſtar, quo excreto, qui anteactam tragœdiam excitauerat; dolor miraculo quodam in poſterum conquieuit. Nec mireris: nam ſæpe monſtra fiunt in morbis, vt latè probat Paréus *lib. de monſtris, c.19.*

OBSERVATIO C.

Cutis vniuerſa, corticis arboreæ inſtar, duriſſima.

DVm hæc tractarem, in mentem venit morbus mirabilis, quem olim, dum iuuenis eſſem, in fœminâ quadam notaui. Huic viſcerum obſtructionibus ſcirrhoſis laboranti, ſubitò cutis vniuerſa ita induruit, vt corium bouinum, aut corticem arboream, craſſitie, duritiéque repræſentaret, ob quam cauſam in lecto rigida decumbebat; nec enim manus, aut pedes poterat contrahere, cum vultus inflatione ſumma. Hæc variis medicamentis expurgata, quæ craſſum, terreſtrémque humorem, à quo cutis durities ortum ducebat, vacuarent, aſſumptis deinde ſudorificis ex Ebeno, & Chinâ ad diſcutiendum humorem in cute impactum, hæc tenuior eſt effecta, & minùs dura. Demum Balnea naturalia experta, & à duritie omni, & faciei tumore euaſit incolumis, quæ fonticulis in cruribus excitatis, per annum attenuante diætâ vſa, & continuo potu aquæ decoctæ Aſplenio, & Smilace aſperâ, eſt præſeruata.

OBSERVATIO CI.

Flamma volans, eiúſque curatio.

EXemplum admirandum. Decennis puer quinquies hoc malum per interualla eſt expertus. Repullulabat in tarſo dextri pedis ſtigma Roſæ forma, rotundum,

rotundum, purpureum, minimè aſperum, nec cutem in tumorem eleuans, quod cum tanto calore partem affligebat, vt totus per dimidia hora exuri videretur. Hæc efflorescentia, velut res viua, aſcendebat per genu, Ilia, Mammillam, vſque ad collum, & ibi fixa totam aurem retrò occupabat, cum flammeo colore ita intenſo, vt non ſolùm partes per quaa tranſierat, vreret, verùm etiam aurem totam incendio conflagraſſe puer ſibi perſuaderet. In aure macula morata hora vna, ſubitò deliteſcebat, nullo in partibus veſtigio mali relicto. Si cauſam quæris, non alia eſſe poterat, quàm tenuis, calidúſque ſanguis feruido ſpiritu commixtus, ex igneo Hepate in eam partem proſiliens. Si expoſcis auxilia, ne hic humor ad corporis mineras detruſus, flammeam viſcerum diſpoſitionem progigneret, fuere venæ ſectio ex gibbero, & talo celebrata, refrigerantes potiones, purgatio clemens ex Tamarindis præſertim parata; Syrupus de Ribes, Granatorum, & ſucco Limonum, Ptiſana, Saluatellæ ſectio, ſerum lactis caprini, dulcia aquæ lauacrum, & alia extrà appoſita Hepati Epithemata, quæ præterquam quòd humoris iſtius furorem contemperant, & acrimoniam retundunt, ſquallidum iecur mulcent, & roborant. His factis ſecundum artem præſidiis, quæ ſuapte vi ferè prodeſſe ſolent, malum ferociùs increbuit. Tunc relictis expurgantibus, humoris mordacitatem frænaui Alexiteriis. Tragæam exhibui ex Confectione Hyacinth. Ebore, foliis Auri, Margaritis, lapide Bezaartico, Cornu Cerui, ſemine Angelicæ, Acetoſæ, Citri, cum Syrupo de ſucco Limon. aquâ Roſaceâ, Cardui benedicti, & Scorzoneræ paratam. Hic potus licèt pro domandâ malâ qualitate, vtiliſſimus, profuit parùm. Viſis his, Cor firmaui Antidotis, Ventriculum roboraui Vnguentis, Renes linimentis foui, hirudines mariſcis affixi, cauteria cruribus admoui, ſed dum hæc celebrantur, repullulat in vltima acceſſione efflorescentia cum tam intenſo calore, vt non ſolùm latus affectum, ſed totum corpus, ardore, velut flammâ inextinguibili peruri videretur. Tranſacto inſultu, per ſcarificatas cucurbitulas in multis corporis partibus cruorem exhauſi, vt ſi quis inter cutem, & carnem fomes mali eſſet relictus, illarum ope excluderetur foràs. Sed cùm puer, nec ſiti, oris amarore, febri, linguæ ſcabritie, aut aliquo ſymptomate premeretur, ex quo calida viſcerum intemperies poſſet deprehendi, à toto corporis habitu, nimio calore affecto, oriri hoc vitium, coniecto. Quare iterum Balnea conſului, ſerum lactis obtuli, & puerum, in lacum, vbi hirudines viuunt, ad collum vſque immergo. Videres animalcula auidiſſimè ex ambitu corporis cruorem ſugentia, ex quorum ſuctu, tanta fœdi, limoſique ſanguinis copia eſt exhauſta, vt ingentem ſuperaret phlebotomiam. Huius auxilij efficaciâ tota corporis ſuperficies eſt refrigerata, ita vt ſolùm relictis cauteriis, quorum vi virulenta ſanies emanabat, omnino ſanus euaſerit.

OBSERVATIO CII.

Vnguium procidentia mira.

EX febri maligna, miſeranda mala in corpore oriri, res eſt manifeſta: nam alij remanent cœci, ſurdi, Aphoni, Claudi, immemores, & mille aliis calamitatibus fœdati. Hac de cauſa ægrum ſine vnguibus remanere vidi; quoniam poſt ſuperatam maleficentiſſimam febrim, ex confluxu acuti humoris ad vnguium radices, hi, tam in pedibus, quàm manibus foràs exiêre, & emanante per multos menſes ſanie, vlcera quæ in radice ipſorum repullularunt, A cicatrice nunquam fuêre obducta, licèt plurima auxilia eſſent celebrata. Ob hanc cauſam in duobus obſeruaui omnium dentium caſum, qui deinceps nunquam ſunt renati. In alio notaui rem miram. Hic poſtquam è maligna febri conualeſceret, vlcera innumera per totum corporis ambitum eſt expertus, adeò profunda, & ſordida, vt ex iis nimia ſanici quotidie, non ſecùs ac ex fonte perenni, copia emanaret, acris, mordax, & virulenta, & è Canthis oculorum, retro aures, ſincipite, labiis tanta quantitas fœtidiſſimi humoris prodibat, vt adſtantes horribili fœtore inficeret, quæ omnia à corrupto, tetro, calidiſſimóque humore, & viſcerum Caumate originem ducebant. Huic conſului venæ ſectionem, attempe- B rantes potiones, mitia expurgantia ſæpius repetita, clyſteres, ſaluatellæ ſectionem, Balnea; Cauteria cruribus, & brachio affixa, exhibui Ptiſanam, Cardiaca obtuli, partibus præcipuis Epithemata impoſui, hirudines Hæmorrhoidalibus venis admoui. Denique cùm ex febri, effluxu, & vacuatione multa humoris per vlcera decurrentis eſſet extenuatus, lac Aſininum exhibui. Tandem, ob vacuationem exuſti humoris, ſerum lactis caprini imperaui, in quo Fumus terræ, & ſena per noctem madebant, & vnciis ſex ſeri, vnciæ duæ ſucci Fumariæ, cum Sacharo erant commixtæ, ex quo potu per menſem aſſumpto, vacuatis humoribus nigris, tanta vtilitas eſt ſequuta, vt paulatim vlcera conſaneſcerent, & ſic æger citra febrim C robuſtus euaſit.

OBSERVATIO CIII.

De Conſuetudine.

Conſuetudinis potentia mirabilis.

QVantam vim, & potentiam in omnibus rebus habebat conſuetudo, oſtendit elegantiſſimè Galenus *in lib. de conſuetudine c. 2. & 3.* nam illa eſt altera natura, ex eo *lib. 2. de temp. cap. 4. & lib. 3. ſimpl. cap.* 18 & hoc exemplo fiet manifeſtum. Cùm intrepidus, at infelix Luſitaniæ Rex Sebaſtianus, ex Conimbricâ, nobili illius regni ciuitate, in Olyſippo- D nem iter faceret, in quodam oppido maritimo, tantâ pompâ, veneratione, & magnificentia exceptus eſt, vt eum, comitantibus Ducibus, Comitibus, aliorúmque nobiliſſimorum virorum innumera turba, & plateis omnibus expurgatis, & odoriferis frondibus inſtratis, ianuiſque Aromatum ſuffimentis veluti ardentibus, ad arcem munitiſſimam, ornatiſſimâ etiam fœminarum illuſtrium Phalangâ adnentante, reſonantibus Tympanis, perſonantibus campanis, modulantibus tibiis, vbique exultantium vocibus exauditus deductus ſit. In hoc feruore, inualeſcente die, cum ingenti populorum multitudine ſeſe immerſit in mediam plateam piſcator quidam, qui totâ vitâ in mari conſenuerat. Nun immiſerat E pedem, quando Vertigine præuiâ, ſideratorum more in terram corruit, qui tranſeunte Rege ad vicinam domum eſt delatus, in quâ à duobus Medicis pro Apoplectico tractatus, celebratis omnibus auxiliis vix leuatus eſt, ſed cadaueris inſtar ſine ſenſu & motu iacentem eum ad ſepulturam deferre volebant. Regrediens Rex, poſt triduum, de ſalute piſcatoris, ob inopinatum euentum, inquirens, miniſtri, illum an adhuc ſit in viuis, ſe ignorare reſpondent: nam pro mortuo à Medicis relictus eſt. Rex, pietate, & commiſeratione commotus, iuſſit vt vocaretur Thomas à Veiga, Archiater ſuus, & in florentiſſima Conimbricenſi Academia primarius Medicinæ Profeſſor emeritus, artis Hippocraticæ ſummus Antiſtes, Medicinæ Phœnix, cuius rara monumenta, raram

oſtendunt

Digitized by Google

oſtendunt eruditionem, in quibus vix ſcias, an ſubtilitas ingenij, ſermonis puritatem; an hæc, rerum abſtruſarum ſcientiam antecellat, ob quæ in Rempublicam litterariam merita, Luſitaniæ eſt laudi, & exteris omnibus admirationi. Hic, vt erat ſolertiſſimo ingenio præditus, de vita hominis primò percontatus, & perſpecta origine morbi, illum ex Aromatum odore inſueto, in repentinum hoc malum incidiſſe, ſibi perſuaſit; nec irritum fuit iudicium: nam poſtquam illum iuxta littus apponi, & alga, limóque totum cooperire iuſſit, percepta, littoris, Phycíque marini aura, & vapore inſpirato, poſt quatuor horas oculos aperire, & adſtantes cognoſcere cœpit, & ſic poſt diem, pancraticè vixit.

OBSERVATIO CIV.

Quidam aſſuetus tepida potui, febriens, coacta vi, gelidam aſſumens, ſingultiens emoritur.

MEdicorum fulgentiſſimum iubar *lib. 2. Aph.* 50. conſuetudinis potentiam enarrans, ſic ſcribit: *Quæ ex longo tempore conſueta ſunt, etſi deteriora ſint, inſuetis minus moleſtare ſolent*: hanc in cibis, & potibus acquiri, probat ipſe *lib. 2. de rat. vict.* 21. 22. & 24. dum ſic ait: *Atqui, quòd vitioſus victus cibi, & potus ſemper ſibi ſimilis ad ſanitatem tutior omnino ſit, quàm ſi quis ſubitò ad alterum, vel meliorem ſe transferat, facilè dignoſcitur, intelligitúrque.* Nam conſueti cibi ſunt ſuauiores, & magis familiares, & *parum deterior potus, aut cibus, ſuauior tamen, melioribus quidem, ſed minùs ſuauibus eſt præferendus*, ex Hippoc. 2. *Aph.* 38. *quoniam quæ cum voluptate aſſumuntur*, inquit Galenus *in com. iſta ventriculus amplexatur, & faciliùs concoquit; ſicut illa quæ diſplicent, refugit*: quoniam inter nutriens, & nutritum ſemper reperitur cognatio, & ſimilitudo, auctore Gal. 3. *de temp.* 2. 6. *de valetud. tuend. cap. 3. in med.* ob hanc cauſam, ſeu potiùs ſuauitatem erat aſſuetus iuuenis tepidam pro potu ſanitatis tempore aſſumere, cuius guſtu, & iucunditate delectabatur nimiùm, & ventriculus fœliciùs concoquebat. Hic incidens in tertianam, quæ æſtatis tempore illum miſerrimè per menſem excruciauerat, ſiti vehementi oppreſſus, coactus à Medicis, vt in declinatione paroxyſmi gelidam tantam ebiberet, quantam ipſe inſpirando haurire poſſet, vt docuit Galenus *lib. 1. acut.* 43. huius enim auxilij vi, cùm eſſet coctus humor, ſudorem promoueri, ignémque internum extingui poſſe perſuaſere ſibi. Æger in principio eſt reluctatus valdè, timens ne ob conſuetudinem aliquid ſiniſtri contingeret: tamen, vt curantium præceptis vitæ dulcedine allectus obſequeretur, illis licèt inuitus, & ab adſtantibus coactus obtemperauit. At frigidà vſque ad ſatietatem, vt illi præſcripſerant, ebibita, poſt duas horas ſingultiens mortuus eſt, quapropter rectiſſimè à Celſo inculcatum *lib. 1. cap. 1. vt ſanus homo, qui & bene valet, & ſuæ ſpontis eſt, nullis obligare ſe legibus debeat: ac neque Medico, neque Intralipta egere. Hunc oportet varium habere vitæ genus: modò ruri eſſe, modò in vrbe, ſæpius in agro, nauigare, venari, quieſcere interdum, frequentiùs ſe exercere.* Hoc priùs prædixerat Hipp. *ſuprà* dicens, *ad inſueta igitur oportet pertranſire.* Nam, vt Galenus monuit *in com. eſt vniformis quæque conſuetudo periculoſa, cùm omnes homines inopinatis rerum ſortibus ſubiiciantur. Ne igitur aliquando derepentè incidentes in nobis inſueta, magnopere lædamur, ſatius eſſe*, inquit, *omnia tentare.* De vi & efficacia conſuetudinis, lege elegantiſſimam obſeruationem apud Solenandrum *lib. 5. conſ. 15. tit. 16.*

OBSERVATIO CV.

Quidam, retenta conſueta vacuatione per aluum, illicò emoritur.

COnſuetudo definitur ab Ariſtot. 21. *Probl.* 14. quòd *ſit habitus, ſeu qualitas ex frequenti actione, & paſſione in rebus impreſſa, propter quam & promptiùs, & diutiùs, & cum delectatione operantur, & minùs patiuntur*, explicat Valleſ. *lib. 8. cont. c. 5.* Hunc habitum habebat à longo tempore contractum ſexagenarius, vt cùm è lecto reſurgeret diluculò, illicò aluum deponeret, & in excernendis fæcalibus excrementis in hoc tempore, adeò erat aſſuetus, vt ſi fortè, aliqua vrgente occaſione hæc vacuatio ſaltem per horam interrumperetur, mox dolore quateretur ventriculi immani, qui aluinis excrementis excretis mox ceſſabat. Ecce intempeſta nocte domus in qua degebat igne conflagrat, incendio omnes diuitiæ comprehenduntur, Vxor, Filij, nepotes ignei feruoris metu perculſi ſenem adeunt, ipſe ſurgit è lecto velociter, & inopinato euentu perterritus, tanquam bonus paterfamilias ſupellectilia è domo per ſeruos tranſportare curat, & cùm eſſet diuitiis potens, & auarus, ſoli pecuniæ intentus, non ſolum domeſtica inſtrumenta, ex Auro, Argentóve conflata detrahere iubet, ſed Subſellia, Scamna, Aquaria, Lecticas, Veſtes, Periſtromata, Pelues, Aquiminaria, Candelabra, Vitrea vaſa, Culcitras, Toralia, Mappas, præterea Eſcaria, & Potoria, in quo perficiendo operæ totum diem conſumpſit, in cuius fine iam ſæuo torquebatur ventris dolore: tunc conſuetæ vacuationis memor, voluit deiicere aluum, ſed non potuit, quin dolore truculento oppreſſus, voluulo correptus, poſt quinque horas, humi proſtratus, nullis iuuantibus auxiliis, vitam finiuit.

OBSERVATIO CVI.

Circa conſuetas vacuationes, exemplum admirandum.

CIrca vacuationes acquiri conſuetudinem teſtatur Gal. *lib. 7. meth.* 11. explicat ingenuè Mercat. *tom. 1. lib. 3. part. 3. quæſt.* 208. *n.* 42. nam reperiuntur homines qui ex temporum interuallis certis patiuntur ſanguinis fluxum per multas partes. Plures patiuntur Diarrhœam, Choleram: alij ſoliti ſunt ſuperflua corporis expurgare frictionibus, Balneis, vomitu, medicamentis deiectoriis, fiſtulis, Varicibus, Fonticulis, venæ ſectione. Quidam ex interuallis, patiuntur vlcera, puſtulas, auctore Galen. 4. *de ſanit. tuenda*, 4. quæ euacuationes magna ex parte cum vtilitate fieri ſolent, & ſi ceſſant, nocent: nam humor ille excerni ſolitus, retentus putreſcit, & in aliquam principem partem reſtagnat, ex Gal. *lib. de conſuetud. cap. vlt.* Fœmina quædam, humidiſſimo cerebro conſtans, annis ſeptem ex catarrhoſa defluxione, aduentante vere, in Pleuritidem incidebat, cuius ſæuitie penè deuicta, ad mortis fauces accedebat ſæpè. Conſilio Medicorum, ad deriuandum noxium humorem à cerebro ad pleuram debilem confluentem, fonticulum in brachio aperuit. Hoc emiſſario facto, vixit quinque annis ſequentibus incolumis. At fonticuli pertæſa, eum occluſit. Hoc celebrato, iterum Pleuritide corripitur immani, à qua magno labore euaſit. Quare aperuit fontem, vt aſſueta natura ſuperfluum humorem per eum excerneret. Illa incauta poſt duos annos occludere adhuc inſiſtit. Repreſſo humore, poſt duos menſes, eadem Pleuritide concutitur, orta in parte ſiniſtra, at auxiliis adiuta reuocatur in vitam. Demum illa pertinacia quadam ducta,

L cùm

cùm eſſet delicatula, & immorigera, ſepties occluſit, & ſepties eſt graui tentata Pleuritide, quouſque mortem metuens, naturæ permiſit, vt conſueta vacuatione frueretur: quo humore expulſo, & à Pleuritide libera euaſit, & ſenectam traduxit, & ſalubriorem, & diuturniorem. Tantæ difficultatis eſt naturam à diuturnâ conſuetudine diſtrahere. Num autem conſuetudo euacuandi, neceſſitatem vacuationis inducat; & num indicatio quæ ſumitur à conſuetudine, ſit dignior eâ quæ à morbo deſumitur, Galenus agitat *lib 8. meth. cap. vlt.* & citati auctores latè conſcripſerunt. Leg. de conſuetudinis potentiâ Chriſtoph. à Vega *lib. 2. art med. ſect. 2.* & elegantiſſimum Valleriolam *lib. 1. lo. cor. commun. c. 6.*

OBSERVATIO CVII.

De Idioſyncraſia.

Quidam, ab odore caſei, in animi deliquium incurrebat ſemper.

DAri in omnibus rebus ſpecificas proprietates mitas, luculenter probat inter omnes Ruellius *lib. 1. de natur. ſtirpium, c. 22. de concordia, & diſcordia naturali rerum:* latent enim in natura multa adeò per ſe obſcura, vt à nemine percipi poſſint, quas proprietates à tota ſubſtantia Medici appellarunt. Has concedit cum Auicen. *lib. de medicin. cordial. tract. 2. cap.* 10. Scientiſſimus Fernelius *lib. 2. de abdit. cap. 3.* Hæ virtutes dicuntur vires occultæ, ſeu à totâ ſpecie, ex Aueuzoar. *lib. 1. theizir, tract.* 10. *cap.* 4. quæ ita ſcitu ſunt difficiles, & abſtruſæ, vt Scaliger, ſubtiliſſimi ingenij vir *exercit.* 218. *num.* 8. harum indiuidualium, & ſpecialium proprietatum cauſas ignorare ingenuè fateatur, qui ſapientiam veram eſſe tradidit, nolle nimis ſapere. Hinc fit vt Miluus Pullum Gallinaceum, Agnus lupum, Felis mures, Canis leporem odio mutuo proſequantur. Magnes attrahat ferrum, Electrum paleas. Piſciculus, Remora dictus, nauim plenis velis currentem, ſiſtat, ac retineat. Sic Cantharides veſicam lædunt, Rhabarbarum purgat bilem, Agaricus pituitam. Sic in hominibus variæ dantur Idioſyncraſiæ, & proprietates miræ. Alius ex Roſæ odore, animo linquitur, vt firmauit Amatus 2. *cent.* 36. Aliis mala faſtidio ſunt, ex Scaligero *exercit.* 274. Quidam abominantur Allium, ex Iulio Alexandrino *lib. 2. ſalubr.* 13. & plerique alia multa alimenta ſummè abhorrent. Habebam in iuuentute mea, dum artis Medicæ ſtudio ſedulam operam incumberem, quatuor ſcholares ſocios, vnus quorum, caſeum, eúmque veterem ita odio habebat, vt vel per plateam incedens, percepto eius odore illico in animi deliquium incurreret, à quo magno labore euadebat. Socij, cùm iuuenes eſſent, per iocum, ſuper bellaria & dulciarios panes, quorum copiâ arcam plenam habebat, facto paruiſſimo deſuper foramine, & cerâ oblito, puluerem caſei tenuiſſimum ſemel inſpergunt, vt eo inuito potirentur eſcâ. Ille arca aperta, dum odorem caſei perſentiſcit, vix dici poteſt, quo animi pathemate fuerit arreptus, ita vt accedente liuore faciei, & labiorum, ſtertore ſuperueniente, cum pulſu paruo, mortis imaginem repræſentaret, quo tempore iocularis audaciæ iam illos pœnitebat valdè. At ſpuma excreta ab ore, Epilepticorum inſtar, ad vitam reuocatus eſt.

OBSERVATIO CVIII.

Mira Idioſyncraſia.

PVella per inſcitiam, oleti ſui paruam quantitatem deguſtans, ob aſſuetudinem ad magnam progreſſa eſt copiam, ita vt iam ſibi tota vita, eſſet ſuauiſſimum alimentum, cuius eſu delectabatur valdè ſine noxa vlla. Num autem hoc à conſuetudine, an Idioſynctaſia fuerit profectum, illa quæſiti ſolutionem dedit. Reſpondens ſe non tantùm ſui, ſed alieni ſtercoris edendi deſiderio flagrare, vt eo negato anxietate quadam vexari; & cor lancinari ſentiret.. Nec dubitandum: nam multi: rebus noxiis, immò venenis, venenatíſque animalibus ex natiua proprietate innoxiè veſcuntur. Exemplum habemus apud Cœlium Rhodiginum *lib. 11. antiq. cap.* 13. & Arnaldum de Villa noua, *in ſpeculo, cap.* 77. de puella, quæ in parietibus Araneas venabatur, & affatim eas ſine noxa deuorabat, de quo argumento ſat pulchra conſcripſit Theophraſtus, Philoſophus ſummus *lib. 9. de Hiſtor. plantar. cap.* 18. Alij Elleborum, multi Scammonium, quidam Opium, aut Hydragyrum, in magna quantitate deuorant. Celebratiſſima eſt Hiſtoria Gal. *lib. 3. ſimpl. cap.* 18. de Anu, quæ Cicutam ſine vitæ incommodo, magna copia comedebat. Nam, vt refert Ioannes Iuuenis in Epiſtol. ad Brakelemium; *Quodlibet indiuiduum humanum complexionem ſibi peculiarem habet, atque indiuiduis eiuſdem ſpeciei ſpecificas, atque proprias adeſſe hominum cordium formas, quarum calore inſultum veneni ſuſtineant.* Ita Auic. 6. 4. *tract.* 1. *c.* 2. refert fuiſſe quandam puellam nutritam Napello, per quam Reges cum ea conuerſantes inficiebantur, & animalia eius ſaliuam deguſtantia, necabantur, quam hiſtoriam eſſe veram, firmant Conciliator *tract. de venen.* Langius *lib. 1. epiſtol.* 69. Mortales enim educatione poſſe fieri veneficos, probant Mizaldus *centur. 1. memorabil. Aphor.* 69. Cardan. *lib. 2. cont. tract. 2. cont.* 7. Scaliger *exercit.* 175. Cluſius *ad c.* 25. *lib. 1. Garzia de Hiſtor. Aromatum*, Mercurialis *lib. 1. de venen. cap.* 9. Contradicant qui velint, dicentes hiſtoriam eſſe fabuloſam: nam Napellum eſt venenum calidiſſimum, ex Auic. *lib. 2. tract. 2. c.* 449. & calida venena nec in minima quantitate nutriunt ex Galeno 1. *de ſem.* 12. & 5. *ſimpl.* 18. Quare Napellus Arabum, non eſt Aconitum, ſed Cicuta Græcorum, vt ait Auerr. 5. *colliget.* 24. vbi Sturnellos veſci Napello aſſeuerat, vbi per Napellum, Cicutam intelligit, qua Sturnos nutriri firmat Gal. 3. *ſimpl.* 18. Pro qua tanta dirimenda lite conſule eruditiſſimum Leonicenum *lib. de Plin. & Auicen. erroribus, cap.* 38.

DE

DE MORBIS RARIS OBSERVATIONES VARIÆ, APPENDICIS LOCO ADDITÆ.

OBSERVATIO CIX.

De dolore Vago.

Dolor Vagus, ex turbido ſpiritu natus, quomodo curatus.

DVm hæc typis ſubiicimus, acceſſimus ad ægrum, qui hoc infrequenti morbo immaniter premebatur, cuius idéam hoc loco ſubnectere operæpretium duximus, vt Medicorum ſuppellex inſtructior fiat. Vixit diu in agone multo vir quidam natiua ſorte melancholicus, & cui lien atri humoris copia turgebat valdè, quoniam ex ſiniſtro Hypochundrio, murmure, rugitu, & pulſu priùs perceptis, eluabatur aura, quæ per vniuerſam corporis molem adeò irrequieto motu vagabatur, vt excitato ingenti dolore, horæ vnius ſpatio à planta pedis vſque ad collum, & rurſus ab hoc vſque ad brachia ſubitò veluti moueretur; quo tempore, æger nimio dolore, Arthriticorum inſtar, correptus, mœſtus erat, & triſtis. Hic dolor recurrebat multoties, ita vt vel ſepties in die affligeret. Malo originem dedit Hæmorrhoïs ſuppreſſa, ex qua ex interuallis ſanguinem excernebat grumoſum, & nigrum, qui retentus, & ad lienem, tanquam ad ſuam originem reſtagnans, huius doloris cauſa erat materialis; ſicut efficiens, ſpiritus craſſus, ſeu flatus turbidus. Eſſe flatum conſtabat: nam motibus ſubitò fiebat, & illicò ceſſabat. A turbido ſpiritu fuiſſe ſubortum, ſumma triſtitia indicabat, qua, dum malo opprimebatur, erat afflictus. Hunc ſi turbidum cum Hipp. *lib. 1. de humorib. ſect. 2. text. 24. & lib 1. prorrhet. ſect. 2. ſent. 4. & in Coacis præſag. num.* 49. aut confuſum, caliginoſum, flatulentum, nebuloſum, tenebricoſum, opacum, obſcurum, atrum, tetrum, cum Galeno multis in locis appelles, non errabis. Sicut enim in naturali ſtatu, ſpiritus, qui eſt operationum primum inſtrumentum, cùm ſit corpus æthereum, & originis altioris, cœleſtis nempe, atque diuinæ, debet eſſe perſpicuus, lucidus, nitidus, & tranſparens, ex Gal. *lib. 6. de vſu part.* 17. & 5. *ſimpl.* 9. & 12. *meth.* 5. & 7. *de placit.* 4. 7. & ſexcentis locis, cùm ſit ex ſinceriſſima, nitidiſſima, ac magis defæcata, ſanguinis, ſeminis, ac aëris parte generatus; ſic in ſtatu præter naturam, hic tenebroſus ſpiritus, præſertim in melancholicis regignitur, qui in varias partes delatus, varios morbos concitare poteſt.

Hunc immanem morbum curaturus, plura exercui, quæ tetrum humorem vacuarent, diſſiparent, flatus, lætitiam inducerent. His factis, mariſcis hirudines affixi, poplitem ſiniſtrum copioſè ſecui, Balnea naturalia imperaui, illio vnguenta flatus abſumentia admoui, Chalybem in ſubſtantia per multos dies cum exercitio multo conſului. Tandem fontanella in crure ſiniſtro, in parte domeſtica excitata,

A cuius vi, natura, humorem ſuppreſſum quotidie excernebat, decocto radicis Chynæ exhibito, quo, in lecto copioſus ciebatur ſudor, vino Abſinthite, & conſerua ex ſpeciebus Aromatici, Diacymini, Diacinnamomi, Theriaca, & ſyrupo de Abſinthio parata, omnino ſanus euaſit. Lege de conſimili dolore Albucaſim *tract. 2. c. 25.* Marcel. Donat. *lib. 1. de Hiſt. mirabili, cap. 6.*

OBSERVATIO CX.

B

De Liuore faciei.

Ad inſuetum liuorem faciei, ſyrupus de Sero, præſtantiſſimus.

SIcut frequenter conſpicitur faciei rubor, quoniam ſanguis in multa copia abundat, & ille in toto corpore per venas excurrens, ſua caliditate, & tenuitate ſurſum aſcendit, hepárque igneam materiam ſubminiſtrat; ſic rarò, Medici notarunt liuidum colorem faciei, quoniam humor melancholicus in minima quantitate in corpore exuperat, ex Gal. *lib.* 5.
C *de vſu part c. 6. Nam pauciſſimum quidem eſt melancholicum excrementum, copioſius autem bilioſum, &c.* & Rabbi Moſſe 2. *partic. Aph.* 30. Renuant licèt Gentilis 1. 1. *doct. 4. in com. cap.* 1. Fernelius *lib. phyſiolog.* 8. Riolanus *cap.* 12. *phyſiolog.* Ioan. Brauus 2. *de curand. rat. per medic. purgans. cap.* 1. & alij, multiplicibus rationibus muniti, quas interim ſolue cum Peramato *lib. de humorib. cap.* 5. Deinde melancholicus ſuccus terrenus eſt, & ſuo pondere non ad faciem, ſed ad imas potiùs vergit corporis partes. Hoc licèt intelligendum ſit de frequenti euentu, contrarium
D tamen aliquando accidere, vſus oſtendit: nam Virago quædam ita hoc ſymptomate premebatur, vt quinquies in die illi facies tota, ex rubro colore, & roſeo, in liuidum, & plumbeum mutaretur, cum animi deliquio, & anxietate ſumma, & quod magis mirum, menſtrua rectè reſpondebant. Aberant febris, ſitis, aut ſymptomata vlla, quæ internam cladem indicarent. Illa vt tantam turpitudinem effugeret, præſertim, quia aliquando, non ita euaneſcebat liuor, quin maculis plumbeis faciem conſpurcatam relinqueret, præſidia à Medicis expoſtulat. Et cùm malum à copia humoris melancholici ſcaturiret, à
E quo Lipothymia, & angor ducebant originem, ad vacuandum hunc fœdum humorem, eiúſque efficaciam retundendam ſe accingunt. Primò inſtitutus aër ad calidum, & humidum vergens. Cibus, eiuſdem facultatis imperatus. Potus fuit aqua radice Scorzoneræ decocta. Vigilia, & alia interdicta, quæ melancholicum humorem generant, quorum ſyluam latè proponit Galenus *lib.* 3. *de loc. cap.* 7. Tandem humor expurgatus Sena, Polypodio, Epithymo, Diaſena, Syrupo de Polypod. & de Elleboro, His factis, Apozemata ſimilis facultatis offeruntur alternis

alternis diebus, quorum ope contumaces melancho-
lici humores cum facilitate excernebantur. Sanguis
ex Baſilica ſiniſtra eſt exhauſtus. Tali ſiniſtri vena
ſecta. Hæmorrhoidalibus venis hirudines bis admu-
tæ. Stibium præparatum ter exhibitum. Applicita
Balnea. Fontanellæ cruribus affixæ. Cor Epithema-
tis, & Sacculis firmatum. Conſeruæ Cardiacæ obla-
tæ. Decoctum Galli veteris, prius medicamentis
Melanagogis ſaginati, exhibitum. Sed cùm his non
ſuccumberet affectus, huc Syrupo facto ex ſero la-
ctis, integram ſanitatem eſt conſequuta, cuius bene-
ficio alternis diebus ciebatur aluus, excretis etiam
flatibus multis. Doſis erant vnciæ quatuor diluculò
aſſumptæ.

℞. Seri lactis Caprini ℔ viij.

Infunde in eo ſecundùm art. per noctem.

Capil. vener. recent. Polytrichi, Ceterac, am. M. ß. Vtriuſque Bugloſ. Vtriuſque Cichor. Meliſſa, Acetoſ. cum radicib. an. M. j. Sampſuchi, Lupuli, Fumar. an. M. ß. Paſſular. Pinguium, ℥ j. Glicyrrhiz. ℥ ß. Polypod. ʒ vj. Sem. Melon. ʒ iiij. Aniſi, Sem. Fænicul. an ʒ j. Caryophyll. ℈ ij. Thymi, Epithym. an. ʒ ij. Flor. Violar. Borrag. Bugloſſ. Roriſmarin. an. p. j. Sem. Cartham. ʒ iij. Fol. Sen. ℥ ß. Myrobalanor. Indor. ʒ iij. Meliſſophylli, Serpilli an. M. j. Corsic. Citri, P. j. Agarici, ʒ iij.

Fiat omnium decoctio ad conſumptionem ℔ iiij. cullaturæ adde

Succi Borrag. Succi Pomor. redolentium, an. ℥ iij. Syrup. Borrag. de Pomer, Violar. an. ℥ ij. Syrup. de Epithym. de Senà, Fumar. maior. de Polypod. an. ʒ iij. Syrup. Regis Sabor, ℥ ij.

Fiat omnium ebullitio, & adiecta ſufficienti Sac-
chari quantitate, fiat iulapium. Lege elegantiſſimum
conſil. 11. Reineri Solenandri *lib. 5. conſilior. de ma-
culis fuſcis, & ſubnigris cutem fœdantibus.*

OBSERVATIO CXI.

De temporum Pulſatione.

Temporis ſiniſtri pulſatio vehementiſſima, cum immani dolore coniuncta, arteriotomiâ ſolâ, ſublata.

PRopunam hiſtoriam raram. Iuuencula erat in
anno 18. ætatis ſuæ conſtituta, nigella, hirſuta, &
triſtis. Huic ob vteri obſtructiones menſtrua non
ſatis reſpondebant. Octennio, ob hanc cauſam, re-
currente fortè ſanguine ad partes ſuperas, ita into-
lerabili premebatur temporis ſiniſtri dolore, vt velut
amens ſæpè ſe ſtrangulare vellet. Et quod mirum
dixeris, ita arteria velociter & diſtendebatur, &
contrahebatur, vt oſſa temporis è propria ſede, cele-
riter contracta, & diſtenta, exilire viderentur. Sed
mirabilius eſt quod audies: nam hoc motu omninò
ceſſante, cuius beneficio, eſtuans, flatuoſúſque ſan-
guis fortè abſumebatur, in Apoplexiam fortem in-
cidebat, à qua, nec cupioſa venæ ſectione, præſidiis
reuellentibus, cucurbitulis ſcarificatis, ſcapulis, col-
lóque admotis, Errhinis, aliiſve validis auxiliis ad
ſe redibat, quouſque remediorum ope leuatâ natu-
râ, iterum, lentè, ſenſim, ac ſine ſenſu, aliquando
poſt tres, interdum poſt quatuor dies expergefactâ,
motus ille in tempore frequens repullulabat. At
cùm ſepties Apoplexia ſpatio trium annorum cor-
riperetur, & morti eſſet propinqua, illáque eſſet in-
ualida, aduentante vere, admiſſu plurium celebrium
Medicorum voto, curationem ſic eſt exorſa, ſex re-
rum non naturalium ordinem obſeruans. Primò,
primæ viæ leui pharmaco expurgatæ. Secta Saphena
ſiniſtra, ter hæmorrhoïdalibus venis hirudines affi-
xæ. Melancholicus, retorridúſque ſanguis exhau-
A ſtus mediana ruſa. Varia Melanagugorum medica-
mentorum copia oblata. Imperatum ſerum lactis
caprini multiplici expurgantium lege præparatum.
Stibium exhibitum. Chalybs in ſubſtantia cum exer-
citio valido 30. dierum ſpatio, ad reſeraudas obſtru-
ctiones aſſumptus, in cruribus, & læuo brachio
fontanellæ apertæ. Ad demulcendum humorem me-
lancholicum, Balnea celebrata. His, nec Cardiacis,
roborantibus Epithematibus, cordi, ſicut & vn-
guentis appoſitis ventriculo, & aliis reſerantibus,
vtero admotis conualeſcere potuit. Huius parens,
quum eſſet liberalis admodum, & animi ingenui,
ſeptem Medicos doctiſſimos aduocauit. Illi ad robo-
randum caput, flatulentum humorem abſumendum,
B decoctum radicis Chynæ, cuius vi proliciebatur
ſudor, ad multos dies propinant. Cauteria retrò au-
res inurunt, hirudines plures ſupra tempus appli-
cant, corpore prius belliſſimè expurgato; quúmque
illi curando nihil profeciſſent, in eam opinionem
deuenerunt, vt præſtigiata eſſet, aut peſſimarum
fœminarum incantamentis irretita.

Spe igitur omni deſtituta ad me venit, & rogat
ſupplex, vt miſeræ meam opem feram. Iubeo vt ſe-
quenti die quieſcat in lecto, vt motum, & ſubſul-
tum temporis explorem, & ſic aliis obſeruatis, de
præſidiis pronunciem. Omnibus penſatis, impero
arteriam temporis per experriſſimum Chirurgum
per tranſuerſum ſcindi, qua parte magis illa tume-
bat. Ea aperta, quemadmodum in phlebotomia fieri
C ſolet, ſanguis cum magno ſaltu, & impetu exiuit ad
libram vnam. Hoc facto, arteriáque commodè liga-
ta, & deſuper conſolidantibus Emplaſtris appoſitis,
fœmina ab illo motu, dolore fero, futura Apoplexia
in poſterum ſecura euaſit. Menſtrua verò, exhibita
conſerua Chalybis, & vſu aquæ Chalybeatæ, in
qua Rhabarbarum per noctem madebat, recto or-
dine deinceps proceſsêre. Magna ergo eſt Arterio-
tomiæ laus, & pro multis peruicacibus morbis cu-
randis ſumma poteſtas, & à Galeno *lib. de curand.
rat. per ſang. miſſ. vltim. cap & lib. 13. meth. cap. vltim.
& alibi paſſim*, cæteriſque antiquis, & iunio-
ribus tantopere celebrata, renuat licèt Hollerius,
ſummi iudicij vir *lib. 1. de morb. intern. in Schol. cap. 1.*
D cuius rationes ſoluit Theodorus Cullado *lib. de erro-
rib. Hollerij cap. 7. num. 5. & 6.* qui ad dolores hemi-
cranicus hoc auxilium eſſe mirum, ſumma cum ra-
tione aſſeuerat: nam ſanguis vaporoſus, calidus, &
multo ſpiritu plenus per arterias aſcendit, & in iis
magis ebullit, & feruet, vt *citatis locis* Galenus, &
priſci docuêre. Num autem Arteriotomia vſque ad
animi deliquium, venæ ſectionis inſtar, aliquando
ſit celebranda, dubium eſt præſtantiſſimum, ſoluen-
dum ab eis ſolùm, qui in aſperioribus artis cliuis
indefeſsè inſudant. Firmat Aëtius *tetrab. 2. ſerm. 3.
c. 9. de arteriarum ſectione, §. conuenit autem ſecare non
obliquè, ſed tranſuerſim vſque ad os; & membranam cal-
uariam ambientem exactiſſimè radere, & ſanguinis miſ-
ſionem vſque ad animi deliquium exſpectare, in quibus*
E *videlicet, & vires robuſta ſunt, & dolor vehemens, ſic
enim ſopies accidens ſymptoma, &c.* Sed hoc dogma
videtur durum, ob rationes multas. Interim lege
Franciſc. Peccet. Cœleſtinum *lib. 4. de ven. ſect. c. 14. de
arter. ſectione.* Nam nos *in lib. 2. de Medicor. Princip.
Hiſtor. in comm. Hiſtor. 43.* tanti auctoris dicta
explicabimus ad vnguem; modò ob
temporis anguſtias, calamo
habenas præſtare,
ſatius eſt.

OBSER

OBSERVATIO CXII.

De Obeſitate nimia.

Prodigioſa corporis craſſities, ſcarificatione, & Hirudinum ſuctu, curatur.

LAtinus Hippocrates *lib. 2. ſui operis, cap. 1. poſt princip.* corpus quadratum vocat, quod neque gracile eſt, neque obeſum. Quod ergo ab hac mediocritate receſſerit, morbis eſt obnoxium, & minùs longæuum, præſertim obeſum, & pingue, iuxta Coi Senis edictum *lib. 2. Aph. 44* ſic dicentis: *Qui natura admodum craſſi ſunt, citiùs intereunt, quàm qui graciles.* Iuuenis quidam, ad tantam craſſitiem acceſſit, & obeſitatem, vt vix moueri quidem, nedum progredi poſſet, ſed in ſede ſemper conſiſtens, multoties ea premebatur anhelitus difficultate, vt veluti ſuffocari videretur. Cúmque timeret ne ſubitò ſtrangulatus periret, & aliquo morbo repentino, vt Apoplexia, conuulſione, priuatione pulſus, Aſthmate, Syncope oppreſſus, repentè occumberet, quibus morbis, & aliis, homines huius ſortis eſſe expoſitos firmant Arabum Princeps 7. 4. *tract. 4. cap. 5.* Rhaſius *lib. 5. ad Almanſ. cap. 61.* Rabbi Moſſes 9. *particul. Aph. 97.* Nicolus *ſerm. 7. tract. 6. ſum. 1. cap. 3.* Diuus Florentinus *in com. Auic.* Medicos liberali pacta mercede in conſilium vocat. Hi, doctè, & ingenuè ſelectiſſima ſpatio vnius anni exequuti ſunt auxilia. De quorum genere fuêre, attenuans, & exiccans diæta, calidorum, & aperientium medicamentorum vſus, exercitium validum, quod æger, inuitè licèt, duobus ſtipatus clientibus, ante cibum peragebat, ſanguinis miſſio, purgationes variæ, potus abſtinentia, frictio per totum corporis habitum aſperis linteis ventre ieiuno celebrata. Balnea naturalia, ſudorifica ex Ebeno ad multos dies oblata. Imperata vigilia, Laconicis, & Æſtuariis vſus eſt domi paratis, quorum vi ſudabat copioſè, Imperata Theriaca, & alia præſtita, quæ ſuprà citati Auctores, ſic monente Galeno *lib. 14. meth. cap. 5.* facienda monuere, & explicant inter omnes Bartholom. Euſtachius *lib. 3. de morb. intern. c. 36. de nimia obeſitate*, Trincauel. *lib. conſilior. 2. conſ. 19.* Mercurialis *lib. de decorat. c. 6.* Fallop. *eodem tract. c. 5.* Sed his auxiliis æger conualeſcere non potuit. Hic, alios in ſui ſubſidium conuocauit, quorum plures, eum, ardente ſirio, vigente meridiano ſolis calore, calidiſſima arena eſſe fricandum aſſeruêre. Alij, febrem calidiſſimis medicamentis eſſe excitandam cum Gal. *lib. cit. meth.* rati ſunt. Laborans cùm non proficeret, Medicorum pertæſus, me vocat, remediorum myriades, quibus alij vſi ſunt, ſeriatim citat. His viſis, illum coegi, vt vno ſolùm vteretur auxilio. Hoc ſubridens, maximè contempſit, quòd neque à quoquam de eo eſſet admonitus. Tandem ab affinibus perſuaſus, magna cum Medicorum admiratione, verum nos propoſuiſſe expertus eſt; nam eo annuente, profundis ſcarificationibus, nates, coxas, dorſum, ſcapulas, & brachia in parte ſylueſtri per dimidiam horam ſcarificare iubeo, & poſt copioſam vacuationem, totum corpus, cum ſale, & Aceto fortiſſimo, actu calidis, aſperrimè frico, cuius frictionis efficacia, non ſolùm ſanguis, ſed pinguedo multa liquata vbertim emanauit. Homine ſic in lecto, biduò, collocato, iterum ad ſimile opus, ex interuallis bis accedo, & in poſtrema curatione, ante frictiones, ſuper ſcarificatas partes copioſum hirudinum numerum admoui, quarum beneficio, ſanguinis, & adipis copia eſt exhauſta. His factis, corporis moles detumuit aliquantiſper, ita vt in poſterum, exiccante victus ratione, & ſudorificis ex Smilace, & Ebeno paratis, men-

A ſtruáque purgatione, liberè reſpiraret, & nulli innixus, incedere poſſet.

OBSERVATIO CXIII.

De Nodis.

Nodi per vniuerſum corporis ambitum numeroſi exorti, Cauterio in nuchâ curati.

COnueneram præteritis diebus cùm quatuor doctis collegis Belgis ad curandum Mercatorem ditiſſimum, qui bienniò, ob dolores, vigil, & inſomnis, B corpore ob inopiam alimenti iam abſumpto, & veluti tabefacto, gradatim ad mortis fauces erat deductus. Huic per totam corporis molem tenati ſunt tumores paruiſſimi, lentis inſtar, duri, qui proceſſu temporis, ad Ciceris, & deinde ad Auellanæ mediocris magnitudinem increuêre, cum tam ſæuo dolore, noctu præſertim ingraueſcente, vt Medicis Gallici morbi ſuſpicionem induceret, licèt æger ſe hunc morbum nunquam fuiſſe expertum inculcaret, maximè cùm quinquagenarius eſſet, & veneris deliciis anteà non incumberet. Non obſtantibus his, priùs expurgato corpore ſudorifica ex Ebeno, & Smilace aſpera parata, exhibenda ad 24. dies, imperant; & poſt duorum menſium interuallum, Mercurialia artubus, & tumoribus deinde applicant Vn- C guenta, & alia exhibent in potum, quibus hic peruicax morbus eradicari conſueuit. Sed incaſſum omnia tentata: nam dolores ferociùs infeſtabant. His factis recedunt ab ægro, poſtquam cum ægritudine laborioſè luctati ſunt. Æger cùm eſſet ſalutis amantiſſimus, alios mecum in conſilium conuocauit. His, iterum expurgandum eſſe corpus affirmant Stibio, Trochiſcis Alhandal, Hermodactylis, extracto Eſulæ, Quinta eſſentia Sulphuris, Pilulis ex Mercurio conflatis, & aliis, quæ hos viſcidos, & terrenos humores vacuare nata ſunt. Ego contra nullum expurgans offerendum ſum ratus; nam vires erant exhauſtæ, ſed ad originem, & originis principium deueniendum eſſe conſtanter adſtantibus præ- D dixi, cùm enim laborans eſſet humidiſſimo cerebro præditus, & mucoſa per os, ac nares continuò emitteret, & capitis grauamine, tinnitúque aurium aſſiduè infeſtaretur, ex capitis partibus externis, & extra Caluam poſitis, tanquam à perenni fonte emanare fluxionem palàm feci, à quibus ſuperuacaneus humor per ſumma corporis ſub cute deorſum ruit, qui tumores illos fouet, & auget: quamobrem quum cætera non iuuarent, nec expurgantia, nec roborantia auxilia ſatis eſſent, neceſſe erat ad cauterium in occipite, vel bregmate excitatum coactâ neceſſitate tanquam ad ſacram anchoram accedere, cuius ope, humor qui ex continuâ cerebri debilitate progignitur, extrà euocetur; ſic enim interceptâ fluxione, & E humore non defluente, tumores adhibitis auxiliis abſumentur. Sic me docuere priſci, qui in catarrho, & aſſiduâ deſtillatione cauteria adhibent in bregmate, in nuchâ, circùm caput in hunc vſum, & ex multis vnus ſit mihi mille inſtar Hipp. *qui lib. 8. Aph. 6.* ex verſione Muſæ, Adolphi Vorſtij, in Leydenſi illuſtri Academiâ Medicinæ celeberrimi Profeſſoris, Fontani, & Rodolphi Magiſtri, ſic eſt præfatus: *Morbos quos diæta non curat, medicamentum curat; quos verò medicamentum non curat, ferrum curat; quos ferrum non curat, inſanabiles ſunt, & lib. 2. de morb. n. 15.* morbos à capite curaturus, vſtione vtitur (cauterium actuale vocant) circa aures, in occipite, in naſo, in oculorum magnis angulis, in ceruicis vertebris: nam, vt Hollerius oraculo quodam prædixit *conſil. 1. quum antiqua partium debilitas adeſt, fruſtra*

pharmaca, aut alia remedierum genera tentantur, quoniam tunc ferro, & igne pugnandum eſt: purgantia enim purgant, & innerciant, auctore Auicenna 3.1. *doct.* 2. *cap.* 2. quoniam cum inutili, vtilis humoris portio vacuatur, ex Galeno 6. *Aph.*27.

Rectè quidem inquiont, verſatiſſime Zacute, hæc omnia proponis, at cauteria in noſtris terris non ita eſſe vtilia, vſo, experimentóque aſſiduo didicimus: nam homines ob alimentorum non ita, vt in Hiſpania, ac Italia, vberè nutrientium defectum, terræ frigidum tractum, vini penuriam, non adeò ſunt robuſti, licèt proceri videantur, & audaces; ſcatent enim aquoſo, & crudo ſanguine, in cuius præſentia ſi liberaliter ſangoinem emittas, aut Cauteriis aſſiduis corpus vexes, citra leuamen vires deiicies; quare cordatè dixit Romanæ eloquentiæ parens Celſus, *in præfatione, differre quoque pro natura locorum genera medicinæ, & aliud opus eſſe Romæ, aliud in Ægypto, aliud in Gallia*, &c. His dictis in ſequentem conſultationem, reſponſionem expectantes, abiêre, quæ facilis erat, nam hæ rationes veræ ſunt, ſi de frequentia, ſit ſermo; cæterùm aliquando, coacta neceſſitate, hoc auxilium ad euitanda maiora mala eſſe celebrandum, frequens euentus confirmat, & conſtabit hoc exemplo manifeſte. Æger enim hac audita diſcordia, & iam tot medicamentorum expurgantium ſylua copioſa citra fructum excarnificatus, maloit meo, quàm illorum adhærere voto. Vocato Chirurgo in occipite imprimitur Cauteriom, & ita feliciter, vt poſt duos menſes vlcere fluido permanente, dolores miteſcere inciperent, & poſt tres, per fonticulum, ichoroſo humore ſenſim vacuato, qui à capite deflu bat, perfectam conſequutus fuerit ſanitatem. Tumores verò, applicito Emplaſtro de mucilaginibus breuiter euanuêre. Nec verò recrudeſceret affectus, ſingulo menſe, Pilulis de Agarico expurgatus, bis in anno 20. dierum ſpatio, decocto Smilacis aſperæ, Theriaca prios aſſumpta, vtebatur.

OBSERVATIO CXIV.

De Cauſo.

Cauſus, criſi mira, ſolutus.

DItiſſimos Medicinæ Oceanus ſic præfatur *lib.* 1. *Aph.*14. *Animalium natura nonnunquam ex principalibus membris humores malos euacuans, alios per vrinas, vel vomitus, vel aluum inferiorem excernit, quoſdam verò pellit ad cutem, ſed cùm non poteſt vacuare, propter craſſitudinem ibi reponit, atque hoc modo tubercula naſcuntur in corpore*, &c. Dum huius admirandi auctoris verba perpenderem, & naturæ in animantis commodum prudentiam contemplarer, quæ eſt docta, iuſta, diues & ſibi ſufficiens, ſola morborum medicatrix, ex Hipp. & Galeno in locis multis, & oculis Bibliothecam meam luſtrarem, acceſſi ſortè ad ſcrinium, in quo illuſtrium virorum erant reſeruatæ Epiſtolæ, & vnam inueni D. Antonij Gomez, Medici clariſſimi, olim in florentiſſima Conimbricenſi Academia Profeſſoris primarij, emeriti, in qoa cùm rarum exemplum eſſet notatum, id huc referre viſum eſt. Fœmina erat candida, & rubicunda, cui menſtrua ad trigeſimum annum rectè profluxerant. Hæc ab anno 20. vſque ad hanc ætatem aduentante vere, cauſo corripiebatur immani, quæ cùm moritura ſperaretur, ſudore copioſo leuabatur, poſt quem, tubercula purpurea per corporis ambitum repullulabant, Amygdalarum forma, mollia, & prorigínoſa; quæ omnia ceſſabant Hæmorrhagia excitata per porum iuxta radicem pollicis pedis dextri, in interna parte, quo loco aperto exiguo foramine, ſpatio quatuor horarum, ſanguis, ac ex inciſa vena, riuuli inſtar emanabat, quantitate duarum librarum, qua copia excreta, illa à febri, & tomoribus immunis fiebat. Nec titubes: nam *conſpiratio vna, confluxio vna, conſentientia omnia*, dicebat Hipp. *lib. de alimento, nu.*4. & natura inuenit, ſibi vias, ex Hipp. 6. *epid. ſect.*5. *text.*2. ita vt quando valida eſt, etſi materiæ ſint craſſiores, per anguſta foramina eas detrudat, quando & per oſſa fiunt abſceſsûs, vt eleganter docuit Magiſter *lib.*7. *Aph.*54. Hæc, vt Cauſi inclementiam, & ſanguinis fœditatem effugeret, plurima tentauit, ſed citra fructum auxilia; nam natura curſum ſuum nunqoam interrupit. Lege huic conſiles hiſtorias apud Beniueniom *lib. de abdit. morbor. & ſanatien. cauſis cap.*4. *& ſuprà lib.*1. *huius operis, obſeruat.*51. Conſule de varia febris ardentis ſolutione peritum Nicolaum Piſonem inter omnes, *lib. de cognoſcendis febrib. cap.*6.

OBSERVATIO CXV.

De Tabe.

Tabes annua, Vernalis caloris ope, perſanatur.

QVantoperè Vernalis calor, noſtrum calorem innatom iuuet, quum cœleſtis, & temperatus ſit, & ad obeundas functiones proportionatus, oſtendit Galen. *lib.* 3. *de cauſ. pulſ. cap.*6. *&* 3. *Aph.*9. *&* 1. *de temp.*4. & alibi ſæpe. Nam, vt dixit Philoſoph. *lib.* 2. *de generat. animal. cap.* 3. *calor quo animantium vita continetur, neque ignis eſt, neque ab igne originem ducit, ſed in ſpiritu cœlitus delapſo inſidet, & eſt proportione reſpondens elemento ſtellarum.* Quoniam hic eſt membris ſalutaris, mitis, benignus, naturæ promptiſſimum inſtrumentum, originis valde præſtantioris, viuificans, cùm ſit æthereus, atque diuinus, & ſupra elementorum naturam exiſtens, qui concoquit, humectat, naturam reficit, roborat, & partes noſtri corporis collapſas inſtaurat, ac refocillat, vt explicant eleganter Fernelius 4. *phyſiolog.*1. Bartholomæus Anglicus *lib.*3. *de proprietatib. rerum, cap.*1. & luculenter multo antea confirmauerat Auerroës *in lib. de ſubſtant. orbis, cap.*2. *& lib.*12. *Metaphyſ. com.* 18. *ad fin.* Hinc factum eſt, vt ægri Hyberno tempore non ſint cogendi, niſi valde vrgente neceſſitate ad curationem, quoniamque Sol, temperie ſua, accedente vere nos illuſtret.

Iuuenis erat in 35. ætatis ſuæ anno conſtitutus, qui cùm eſſet defluxionibus à capite in thoracem valde obnoxius, in tabem ex hac cauſa ſubortam, vrgente hyeme incidebat, cum virium iactura ſumma: nam ſæuiente bruma nec mouere poterat artûs præ debilitate, capitis grauedine tentatus, difficulter reſpirabat, inappetens erat, faciem virore quodam obſitam habebat, tuſſi continua premebatur, demum vigil, triſtis, extenuatus, & tabidus, accedente febricula in horas moriturus ſperabator. Multa remedia tentata, quæ ad tabem auctores latè proponunt. Omnia nulla. Sed cùm adhærerent pellibus oſſa, deſertus à Medicis, appropinquante Vere appetitum recuperat, tuſſis eſt facta minor, omnia mitiora, ita vt medio vere reſpiret facillimè, velociter currat, auferatur febris, accedat placidus ſomnus, firmus euadat, & obeſus omnia cum viuiditate multa exequatur; denique qui facie Hippocratica hyeme iuxta lares ſemimortuus, veluti affixus habitabat, Vere, & æſtate, carnoſum, hilarem, & ouantem cerneres, inſtar animalium, quæ hyeme in cauernis extincto ferè calore natiuo præ frigiditate ambientis exanima laritare ſolent, & aduentante vere, huius calore vires ſuas recuperant. Durat hic gyrus abhinc decem annis, in quibus hyeme videtur morti propinquus, & vere reuiteſcens, fit alacris,

fortis,

Digitized by Google

fortis,rubicundus, & veneris irritamentis percitus,
prolem generat, & reuiuiſcit. Magna ergo eſt po-
tentia Solis in hæc inferiora, cuius efficaciam de-
cantant,Picus Mirandula aduersùs Aſtrologos *ca.* 3.
Conciliator *diff.*48.*&* 59. Caſſanæus 12.*part. Cata-
log.glor.mundi,conſiderat.*8.Hic nos genuit,illuminat,
calefacit, vberiorem acceſſu ſuo calorem ægrotis,
& ſanis præbet, eſt denique totius ignis noſtri fons,
atque origo, quare nullus ſeſe poteſt à morbo expe-
dire,& robur priſtinum recuperare, vſque *dum idem
Sol ad nos redire incipiens, corporibus, ortus naturalis,
& ſalutis auctor eſſe incipiat*, vt profert Valleſius ſci-
tè *lib.*4. *epid.in com.text.*8.

OBSERVATIO CXVI.

De Pleuritide.

Annua Pleuritis, Saphenæ ſectione curatur.

QVidam aduentante æſtate, ſpatio 12. annorum
pleuritide dexrri lateris corripiebatur adeò im-
maniter, vt in periculo conſtitutus, adhibitis pluri-
mis auxiliis, & iterata venæ ſectione, euaderet. Hic
cùm iuuenis eſſet, bilioſus, iracundus, gracilis, &
temperamenti calidi, metus erat ne aduſta bile, alio
etiam corriperetur ferociori morbo. Quare conuoca-
ti Medici, & de morbi cauſa diſceptantes, ex an-
teactis facilè in huius morbi cauſam deuenerunt,
nempe quòd eſſet à feruidiori Hepate, biléque cali-
diſſima ad pleuram debilem confluente pronatus.
Sed qua arte eſſet præſeruandus, ne in ſimilem la-
beretur morbum, in dubium verterunt. Alij enim
in medio vere expurgandum corpus prædixere. Qui-
dam purgandum eſſe Amuletis, quorum contra hunc
affectum eſt copia multa. Plures, Diæta, & victus
parcimonia minuendum eſſe ſanguinem rati ſunt.
At maior pars exhauriendum eſſe ſanguinem impe-
rauit, vt ſic huius ope, bilioſus ſanguis fluere para-
tus, vacuatus, imminenti morbo fomentum ſubtra-
heret. Sed ex qua parte eſſet emittendus, hæſita-
runt. Nam alij, cùm fluxionis origo eſſet certa, nem-
pe Hepar, internam venam dextram feriendam eſſe
affirmarunt. Sed cùm *à parte ad quam fluxio delapſu-
ra eſt, quàm longiſſimè ſit reuellendus humor, nequaquam
ad eam trahendus*, ex præſcripto Galeni *lib.*13. *meth.
cap.*15.*& lib.art.med.*95. & monuit primò Hippocr.
*lib.*2. *de natur. human. text.*9. idcircò à parte diſtan-
tiſſima ab ea, in qua dolores fieri, & ſangnis colligi
ſolet, vacuandum eſſe ſanguinem plures aſſeuerarunt,
nempe à Saphena partis oppoſitæ: nam auctores om-
nes qui in curatione pleuritidis ſanguinem à parte
affecta eſſe mittendum arbitrantur, in præſeruatione
annuæ pleuritidis, è contrario latere eam admittunt,
de quorum numero ſunt Mercatus *lib.* 1. *indicat.* 4.
Capiuac.*lib.*2.*praxis* 13. Sic Galen.*lib.de curand.rat.
per ſang. miſ.*19. ſectis venis crurum præſeruat ab
Apoplexia, & Vertigine: nam inferiores venæ ſunt
maximæ, & cùm à caua oriantur, non ſolùm à par-
tibus thoracis, ſed à capite validiſſimè reuellunt: &
tunc non adeſt humor impactus in pleura, ſed time-
tur irruens copia fluxuri humoris in eam. His dictis
reſpondent cæteri, verum quidem id eſſe, & in an-
nua Pleuritide venas eſſe ſecandas in parte inferna;
attamen ſi Hepar eſt cauſa mali, & ad meram reuul-
ſionem neceſſaria eſt etiam rectitudo, vt patet ex
Galen.*lib.de curand.rat.per ſang.miſ.*11.*& lib.*5.*meth.*
3. quibus locis ſi è nare dextra profluit ſanguis, ex
dextra parte mittit ſanguinem, vel ilio dextro cucur-
bitulas admouet, & ſi ex nare ſiniſtra erumpat, ex
læua parte reuulſionem moliendam cenſet, in hoc
ægro cur dextra Saphena potiùs, quàm ſiniſtra non
aperietur? Quare concluſum eſt ex Saphena pedis
A dextri in parte interna, bis, in vltima parte veris ſan-
guinem extrahendum. Sic factum, & cum vtilitate
tanta, vt hac ſolùm annua vacuatione, annua pleuri-
tis vſque in hunc diem euanuerit. Lege de futuræ
pleuritidis curatione pulchra apud clariſſimum Mon-
tanum *in com.cap.*88. *lib.art.medic.Gal.* & de vtilita-
te ſectionis venarum pedum pro curanda, & præ-
ſeruanda pleuritide Antonium Caſſalenum ex mul-
torum mente *tract.de ſecand.vena in pleuritide c.* 13.
& 14. de quo argumento non adhuc capit diſcordia
finem, tunc acceptura, cùm Ioue miſſus ab alto inter-
pres Diuûm tulerit reſponſa, aut ſuperiore Dei numi-
ne afflata Sibylla panderit, nec dubita, nam vera fides.
Vide Iulium Guaſtauinium *de loc. medic. ſelect. c.*23.
B Ioan. Argent.*lib.de collegiandi rat.ca.vlt.* & Renatum
Morellum *in appendice Briſſoti in lib. de ſang. miſ.* &
alios, qui omnium auctorum, varias, & diſcordes ſen-
tentias circa hoc negotium diſertè protulere.

OBSERVATIO CXVII.

De Pleuritide duplici.

*Duplicata Pleuritis vehementiſſima, vena
ſectione vſque ad animi deliquium,
curatur.*

DIſcutiendum modò arduum inuolucrum eſt, &
C in cuius explicatione, tam Veteres, quàm Iunio-
res, multiplicibus telis Hippocratis ſententiam op-
pugnant; quare neceſſe eſt feramus opem ſeni noſtro,
cuius aurea verba, Sibyllinis foliis veriora tantoperè
æſtimari debent. Nam inter multa quæ in libris de
ratione victûs circa medelam Pleuritidis protulit
Aaiomsta, hoc eſt præcipuum, & inter ſanctiones
Hippocraticas numerandum. Sic enim fatur noſtræ
artis ſplendor & gloria, *lib.*4.*acut.text.*74.*Sanguiném-
que auferes pro corporis habitu, anni tempore, ætate, &
colore, ampliúſque non veritus, ſi dolor acutus fuerit, ad
animi vſque defectionem detrahes*, &c. Galenus, licèt
plurima in hoc libro prolata, ſpuria eſſe aſſerat, ma-
gnóque Hippocrate indigna, tum *in præfat.& com.*5.
*huius libri, & lib.*2. *com.*38. tamen in *com. citat. ſent.*
D eam amplectitur, & vt partum Hippocrate dignum,
& legitimum explicat, & defendit, dum ſic inquit:
*Nempe quòd dolor acutus ſit, plus quidem ſanguinis va-
cuamus, ſed fluere ſinimus, non quia acutus ſit, ſed ob
alia: vtpote ſi virtus robuſta fuerit, viguerit ætas, ſan-
guis abundauerit, & laborantis natura, tum denſior, tum
durior, atq; ægrè magis perſpirabilis, & ſanguinis copioſi
fuerit: anni etiam tempus, & conſtitutio corporis bene
temperata, ſit ſanè & regio. Nempe quod ad animi vſq;
defectionem ſanguinem auferre non vereamur, nobis ex
his accidit, &c.* ex quibus conſtat apertè, acuto vrgen-
te dolore, poſitis requiſitis, in pleuritide eſſe vſque
ad animi deliquium ſanguinem hauriendum.
E Tantorum virorum voto intrepidè ſæpè in vehe-
mentiſſimis thoracis affectionibus cruorem extra-
here imperu cum vtilitate ſummâ, & vt tibi am-
pliùs hoc auxilium innoteſcat, pauliſper attendas,
rogo. Agitur trigeſimus annus, quo ad curandum
ægrum fui vocatus cum collegis multis. Ille erat
robuſtus, quadratus, ætatis florentis, & venas habe-
bat cocto ſanguine plenas, benéqoe erat educatus.
Incidit in pleuritidem duplicem, quæ ex nimio ad
vtrumque latus ſanguinis affluxu ortum ducens, ita
eum oppreſſerat, vt præ doloris punctorij acutie, &
venarum interceptione, caanimis redderetur. Cùm
enim antea in ſuburbio habitaret, tempore quo vin-
demiales fructûs pro annuâ ſolennitate leguntur, de
expreſſo, vel ſponte fluente muſto, cùm eſſet Bac-
chi amantiſſimus, nimiam cupiam ad ſaturitatem

Digitized by Google

vſque exhauſit, vnde ſanguinis ſaburra in venis increuit in copiâ tantâ, vt lænam, eamque duplicatam pleuritidem committeret, quam comitabantur tenſiua laſſitudo, rubor, & pruritus totius corporis, ſitis ingens, linguæ rubedo, vigilia, & nihil ſcreabat per ſputum: nam natura grauata non audebat præ onere aggredi coctionem. His viſis, cùm in ſecundo die eſſet, maximâ perſeuerante febri, non ſolùm ab interna inflammatione, ſed ab apparatu morboſo concitatâ, (nam vrina erat valde rubra) vſque ad animi deliquium ex vtraque Baſilicâ ſanguinem euacuandum prædixi: quoniam in vehementiſſimis internis inflammationibus nullum maius præſidium eſt, teſte Galeno *lib.1. Aph.com.23.* & alibi ſæpè.

Secundus renuit omnino, licèt enim in inflammationibus internis à ſanguinis multitudine concitatis hæc ſimultanea celebranda venæ ſectio ſit, non tamen in iis quæ ad thoracem pertinent: quippe ad eas non ſatis eſt naturalis virtus, ſed animali quoque indigemus: *Quandoque* enim, ait Galenus *lib.2.prog. 67. concoquitur morbus, ſcreatio verò non ſatis excernitur, interdum propter debilitatem mouentis thoracem facultatis, interdum propter craſſitudinem ſcreationis, quandoque ob amborum concurſum, tùm virium debilitatis, tùm etiam qualitatis puris: itaque neceſſe eſt, & concoctum eſſe morbum, & excerni rectè ſcreationem per affectionem qua in ſanitatem itura eſt,* &c. Quare cùm hac copioſa vacuatione facultas animalis ad humoris in thorace impacti concoctionem ſummè neceſſaria plurimùm debilitetur, debilis cùm ſit natura ſuapte, ex Galen.2. *Aph.*29. quia vtitur ſpiritu animali, tanquam inſtrumento, qui cùm tenuiſſimus ſit, facilè reſoluitur, ob hanc cauſam puto cum Valleſio *in com.citat.ſent.Hippoc.* Mercuriali *lib.2.praxis, ca.9.* non eſſe in pleuritide ad Lipothymiam vſque vacuandum ſanguinem, etiamſi eam Hippoc. conſuluerit. Quare in hoc ægro, licèt turgeant vaſa, totáque corporis moles copioſo ſanguine ſit referta, tam copioſam phlebotomiam non exercerem.

Tertius eandem firmauit opinionem, adiiciens, hanc vacuationem eſſe reprobam, & inutilem, præſertim in pleuritide: ſi verò Hippocrates eam commendauit, accommodauit ſe regioni ſuæ, vt inquit Vaſcus Caſtellus *in exercitationib. ad omnes thoracis affectûs, tract.5. cap.*10. *difficult.*9. cuius loci homines validiſſimi erant.

Quartus cum Ambroſio Nonnio doctiſſimo *in com.ſentent.*23. *Aphor.* eandem ſententiam eſt amplexus. Quòd ſi hanc largam vacuationem Hippocr. conſuluit, per eam non vſque ad animi deliquium, ſed in magna quantitate celebratam intellexit, quæ ad mutationem coloris ſanguinis dici ſolet ab ipſo, 2. *acut.*10.

Quintus partitam, & moderatam approbat, nam ea quæ ad lipopſychiam vſq; imperatur ab antiquis, refrigerat totius corporis habitum, & ſic refrigeratus humor, craſſiuſculus fit, & ampliùs incrudatur: quare Aëtius *tetrab.2.ſerm.4. cap.* 68. ſanguinem mittit in Pleuritide, ſed non vſque ad animi deliquium: nam refrigerato valdè corpore, pulmo rarus, & calidus exiſtens, laterique vicinus promptiſſimè fluxionem ſuſceperat, quare periculum eſt, ne in Peripneumoniam pleuritis permutetur. Quo factum eſt, vt non à plebe Medicorum vulgari modo, ſed à priſcis, Cœlio Aureliano *lib.2.acut.paſſion.cap.19.in fin.* immò Claſſicis omnibus, hæc doctrina Hippoc. tanquam mutila, & planè corrupta, & ab aliquo auctore adiecta, Hipp. magno indigna iudicetur, & à Lycæo Medico explodatur, & ſic ego eam damno, vituperóque.

Senior vltimo loco ſic eſt alloquutus. Pleuritis morbus eſt periculoſus, & acutus, & ex eius ſæuitie plures intereunt, ex Hippoc. *lib.1. acut. text.* 8. quapropter in eius curatione inſudandum, & ſic Hipp. libros de ratione victûs ſub exemplo pleuritidis conſcripſit, & ſub eodem titulo libellum de collegiandi ratione propoſuit ſubtiliſſimus Argenterius, & ſub eius modo acutorum morborum medelam Galen. propoſuit *lib.de conſtit.art.med.ca.17.* & magis ſi duplex ſit, quæ maiorem arguit humoris ad partem confluxum. Quare cùm hoc oraculum Hippocraticum, ſit reconditum amplectendum omnino eſt: nec enim motor, vel magni Hippoc. vel cuiuſque alterius ſit ſententia; nec enim à quo dicatur, ſed quid dicatur; non dicentium numerus, ſed dicti pondus, rationis momento, bilancéque librandum eſt, ex quo fit vt ſi ſolus ego hunc ægrum pertractatem, in eo, hanc copioſam, & vſque ad animi deliquium factam phlebotomiam exercerem, cuius vi cùm cauſa coniuncta, & humor fluens, & fluxurus ſit vacuatus, deinde opus non habemus facultate animali ad ſcreandum, neque pulmo rarus attrahet, aut incrudabitur humor, cùm totus ſemel ſit exhauſtus. Si verò Aëtius, & Cœlius eam non admittunt, intelligendi ſunt de frequenti euentu: cùm rarò contrarium contingat, vel ſi eos in virium debilium præſentia intelligas, tutè hos auctores in veram amicitiam reduces.

Athleticum ergo huius hominis habitum ſtatim vacuare conemini, ne ſuffocato calore ob copiam multam, hic ſubitò occumbat. Falſum autem eſt corpora noſtro tempore nō eſſe ita robuſta, ac olim: non enim natura fatiſcit, vt ſcitè probat Chriſtop. à Vega *lib.2.art.med. in præf.* & firmat eleganter ipſe Vaſcus Caſtellus *loc.cit.diff.*7. velut palinodiam recantans.

Ne ergo pro curatione huius ægri hanc phlebotomiam auerſemini, quàm tutò in hoc robuſto iuuene, velut in Hercule, aut Milone, aut Athleta celebrare fas eſt: nam vehementi malo, non poteſt niſi vehemens auxilium ſuccurrere, teſte Celſo *lib.2.cap.* 11. At cùm hic Medicus fama eſſet celebris, illorúmque rationes ex tempore dilueret, tantámque Antinomiam, quæ hactenus ſcribentes cruciauit, explicaret, illius voto acquieſcunt omnes. Vocato Chirurgo ex vtraque Baſilicâ exhauritur cruor, qui cum tanto impetu è venâ exiuit, feruido ſpiritu plenus, vt cutem veluti exureret. In ſeptem peluiculas coniectus eſt ſanguis, quum verò octaua eſſet allata, pulſus tangentibus Medicis immutari incepit, & viridi in facie apparente colore, æger in animi deliquium incurrit, ſed irroratâ facie, & aquæ Saccharatæ hauſtu ad ſe rediit. Tanti fuit momenti vacuatio hæc, vt ſemiputridi ſanguinis tantâ copiâ extractâ, quæ vncias 42. ad Stateram pependit, intra quartum diem, nulla ſequuta per ſputum vacuatione perfectè fuerit ſanatus. Ne ergo oracula Hipp. ad libitum teneas, ſed ea bis, & ter lege, vt intelligas, vt monuit Galen. *lib. 4.acut.com.30. & in proœmio lib.de fracturis.*

OBSERVATIO CXVIII.

De Penis conuulſione.

Rariſſima Penis Virilis conuulſio.

AVdaciſſimus Belga, quum renuentibus amicis, poſt occaſum ſolis, vigente Bruma, dimidiæ horæ ſpatio, in flumine verſaretur, poſt exitum ab aquâ, ita illi contortus, & tenſus eſt penis, conuulſionis modo, vt quoties meierer, vultum lotio ſparſiſſet, niſi manûs vmbilico prohibentes vrinam admoueret. Hoc vitium cùm à cauſa externa, nempe à frigiditate aquæ ortum duceret, citra totius prouidentiam, poſt menſem ſuccubuit: nam poſt fomentum factum ex decocto Betonicæ, Rutæ, Saluiæ, Ocymi,

Digitized by Google

Ocymi, Polegij, Calaminth. Stœchad. & Roriſmarini, & linimentum paratum ex oleo Aniſi, Terebinth. Lumbricor. terreſtrium, Vulpino, Caſtorij, Rutaceo, cum aqua Vitæ, & generoſo vino, ſenſim in priſtinum ſtatum, virile redactum eſt membrum.

OBSERVATIO CXIX.

De Vomitu.

Menſtruus globiformis maſſæ concretæ vomitus pernicioſiſſimus, quomodo curatus.

MOnſtroſa multa per vomitum excerni, auctores peritiſſimi confirmârunt. Nos in quodam pituitoſo homine vnum notauimus exemplum infrequentiſſimum, qui poſtquam eſſet aſſuetus quotidie per vomitum, mucoſam, lentam, albumineámque pituitam triennio ieiuno ventriculo excernere, tandem debilitatis officinis nutritionis, calore diminuto, & expultrice infirmata, tota ea machina humoris viſcidi, quæ aliquando ſemel euomita, libram ſuperabat, retenta, intus coërcita, concreta, & denſata in globum migrauit coagulatum, qui Gallinacci oui magnitudinem æquabat interdum; quem ſingulis menſibus natura, præcedentibus animi deliquio, anxietate, torſione ſtomachi, immani ventris dolore, & Syncope, forâs per vomitum emittebat. Hic carniformis globus, extrà, & intus diſſectus, colore albumen oui repræſentabat. Per annum totum durauit hic gyrus, quouſque vnodie, dum expelleret globum, ita laborioſiſſimo vomitu eſt preſſus, vt occluſis reſpirationis viis æger penè ſtrangularetur. Plura, pro roborando ventriculo flaccido, a quo tanta pituitoſi humoris copia emanabat, ſunt celebrata. Purgationes variæ, emplaſtra, fomenta, culcitræ, potus, fontanellæ cruribus affixæ, ſudorifica ex Ebeno, Balnea naturalia, Aquæ pretioſæ ex Cinnamomo, Naphæ, Angelicæ, Vitæ, Balſami, vſus: at omnia irrita. Demum aſſiduo Mechoacanæ radicis vſu, bis in ſeptimana, quantitate drachmarum duarum, exhibitæ; cuius ope per aluum mucoſum humorem ſenſim deponebat, & ante paſtum aſſumpta vncia vna aquæ Thermalis Sulphureæ, cum guttulis mellis electi delibutæ, & continuo potu meri generoſi, in quo per noctem madebat Rhaponticum, medicamentum ſanè ad roborandum ventriculum præſtantiſſimum, ſi fidem adhibemus Dioſcoridi *lib. 3. ca. 2.* ad eum ſtatum reductus eſt, vt non, ſicut antea, globum, non mucoſi humoris tantam quantitatem, ſed minimam portionem, ſanius vitam ducens, ex interuallis ſolùm excerneret. Nam Rhaponticum, eſt mirum medicamen ad ſtomachi infirmitates, hoc eſt, vt interpretatur Marcell. Virgil. *in com.* ad ſtomachi debilitatem, ſeu languorem. Num autem Radix Pontica, à radice Barbaricâ, etiam roborante ſtomachum, naturâ, viribus, natali ſolo plurimùm diſcrepet, Botanicis diſceptandum relinquo, in qua controuerſia inſudârunt Ruellius *lib. 3. de natur. ſtirp. 2.* Manard. *lib. 5. epiſt. 5.* Fallopius, & alij.

OBSERVATIO CXX.

De Pica.

Pica infrequentis curatio.

PLures, tam viros, quàm virgines, aut grauidas, quibus Citra ob menſtrua retenta, & vitioſos humores, eſt propria, & vetulas, Malaciâ pertinaciſſimâ oppreſſas, indiſcretè, & auidè deuorare Atenam, Carbones, Triticum, Oryzam, Cicera cruda, Cineres, Farinam, Cretam, Calcem viuam, filamenta, Lapillos, terram, Goſſypium, lanam, fruſta colliſatum nllarum; hóſque omnes in lethales morbos incidiſſe, certa res eſt. Nos in huius rei veritatem, virginem vidimus, quæ in tanta quantitate erat aſſueta deuorare ſalem, vt multoties in die duas eſitaret libras, ex cuius vſu diuturno, & aſſiduo, in Diarrhœam incidit bilioſam, cum tabe implicitam. At hæc à parentibus valde obiurgata, & à ſalis deliciis abſtinens, præter totius prouidentiam, Lacte caprino Chalybeato, & frigidis Hepati applicitis, euaſit.

OBSERVATIO CXXI.

De Hydrocephale.

Stupenda Hydrocephali ſpecies in Viro curata, cuius caput, bouis caput æquabat.

REfert Montuus doctiſſimus *lib. de infantium pragmatia pag.* 8. ſe curaſſe virum, qui furnariam exercebat, cui caput ad tantam magnitudinem auctum eſt, vt mole caput bouis ſuperaret, qui, omni diuerſionum genere, & tenuiſſima victus ratione ſeruatus eſt. Ego ſimilem caſum vidi ſemel in vitâ mea, ſed meliori modo curatum: nam caput in ſummam magnitudinem adauctum cum naſo faciem occultabat. Peritiſſimi Chirurgi conſulti; Alij reſoluentibus; quidam, Cauteriis; cæteri, inciſione, aquam illam intra cutem & cranium, vel abſumendam, vel extrahendam, rati ſunt: nam priſcorum ſcientiſſimi, qui de Hydrocephali curatione conſcripſerunt, ſic affirmant. Annui eorum voto, hac tamen limitatione poſitâ, vt ſi aqua eſſet extrahenda, vteremur Siphone, ſeu acu argentea cannulatâ, cuius ope ab Hydropicorum ventre extrahitur aqua: nam hoc auxilium minùs vires eneruat, & non ita vim infert naturæ, & ſic ſenſim ac ſine ſenſu aquoſus humor exhauritur. Salubre conſilium omnibus hoc viſum: quare relictis reſoluentibus, quorum ope non poterat tanta aquæ copia abſumi, & per vices impoſito Siphone, in parte anticâ, poſticâ, & ad latera, multæ aquæ libræ ſunt exhauſtæ: reliquus verò humor craſſior, & grumoſus ſanguis vnguento facto ex Olei Camomillæ vnciis decem, cum Sulphuris vnciâ vnâ, & puluer. Origan. Myrtil. Roſ. Rubear. Abſinth. Melilot. an. drachma vna, & dimidia, & cerâ, abſumptus eſt. Lege Antonium Chalmeteum Vergeſacum in Enchiridio Chirurgico, *cap.* 18. *de Hydrocephalo*, qui pro hoc tumore curando ſelecta auxilia proponit.

Memini me, dum iuuenis eſſem, curaſſe mulierem, cui ex Eryſipelate œdematoſo in capite excitato, ita caput in tantam molem accreuit, vt aures, occiput, naſum omninò contegeret, & videndi actionem impediret, quin caput alterum ſuperadnatum manibus eleuaret. Hæc ſæpiùs expurgata, ſcarificatione profunda, per totum caput celebrata, & Emplaſtris factis ex farinâ lupinor. Orobi, Hordei, Lentium, Fabarum, Erui, excepta cum decocto Roſ. Plantag. Melilot. Fœnugræc. Camomil. Origan. fol. Myrti, & Oxymelite, omnino, euaneſcente tumore, ſalua euaſit.

OBSERVATIO CXXII.

De Carbunculo peſtilenti.

Carbone affectus iuxta cubitum, ex ipſo cubito, ſanguine extracto, curatur.

CArbonis peſtilentis cauſam eſſe craſſum, tetrorídúmve ſanguinem, longè ab eo diuerſum qui phlegmone parit, cum Galeno *lib. 14. Meth. cap.* 10, confirmant

Digitized by Google

confirmant omnes. Hic multoties eſt cauſa febris, A
aliquando ex febre oritur. Ex prima cauſa iuueni
cuidam in conſtitutione peſtilenti, in initio morbi
circa cubitum dextrum pronatus eſt carbo, quem in-
gens Plethora, corporis iactatio, vigilia, inappe-
tentia, ſitis, & anxietas comitabantur. Hunc cura-
turi Medici, Cardiaca priùs Miniſtrant, Cor, Saccu-
lis, & Epithematis firmant, & alia imperant cele-
branda, quæ ad retundendam peſtiferam auram à
Doctiſſimis ſunt ſcripta. De vniuerſali vacuatione,
omnes mittendum eſſe ſanguinem, vnanimi con-
ſenſu rati ſunt, & licèt ex auctorum decreto, in car-
bunculo vſque ad animi defectum ſit exhauriendus
ſanguis, vt poſteris tradidit Iordanus *tract. 3. de peſte,*
col. 566. tamen in peſtilenti hoc minimè eſt obſeruan- B
dum, quippe vi malignitatis laceſſitæ vires, magnam
vacuationem citra diſpendium non ſuſtinent. His di-
ctis de loco venæ ſectionis hæſitârunt: nam, ſi bubo
eſſet in inguine dextro, ex pede dextro; ſi in ſiniſtro,
ex ſiniſtro pede celebranda venæ ſectio erat: pari ra-
tione, ſi in collo, humero, retrò aures, ſcapulis, è
Cephalica, vel Baſilica, ſectio exercenda: vt ex Ga-
len. mente notauit Altimarus *lib. de feb. tract. de peſte,*
cap. 9. verùm quoniam carbones in cubito non ita
frequenter repullulant, in hoc ancipiti caſu, vel à
talo partis affectæ, vel ab eadem ſumma manu, vel
ab altero talo, nequaquam ex eodem gibbero extra-
hendum cruorem conſtanter aſſeruêre. Collegio ce-
lebrium Medicorum in tam varias opiniones diſtra- C
cto, me, & alium ſeniorem Medicum conuocârunt.
Hic eorum partes libenter eſt amplexus; Ego cane &
angue peiùs ex dictis locis, ſed ex ipſo cubito iuxta
carbonem exequendam eſſe conſtanter prædixi: mi-
nimè enim nobis eſt animus, ſanguinis detractione
aliò reuellere malignum ſanguinem ad partem affe-
ctam fluentem, ſed ad eundem locum attrahere, ſic
enim veneficum humorem educimus, & ad bubonis
locum, & externa attrahimus. Nonne ex omnium
voto, in hunc vſum frictiones exercemus in parte
affecta, cucurbitulas, hirudines, cauteria, veſicato-
ria, & alia attrahentia præſidia apponimus, vt viru-
lentus humor, in viſcerum penetralibus impactus,
non ſolùm maligna qualitate, ſed putredine eur fa-
tigans, extrà in emunctorium attrahatur? cur ſi hæc D
vera ſunt, in hoc ægro ob euentû raritatem, in ea-
dem parte venæ ſectio non adminiſtrabitur, vt va-
cuetur, & attrahatur ad eam nocuus humor? & licet
confluat, & præcipiti lapſu copia humoris deleterij
irruere poſſit, & alia exitialia damna repullulent (hoc
enim omnes ex venæ ſectione hoc in loco celebrata
præſagiebant) *melior eſt inciſio vnius membri, quàm*
mors totius, vt cordatè aſſeruit Auicen. 7. 4. & Dinus,
illuſtris explanator *exponit in com.* quæ omnia, ni tæ-
dio eſſem lectori, ex facundiſſimis Hippocratis & Ga-
leni principijs, fusè probatem. Sed ne excutiamus ſin-
gula, placet in commodiorem locum differre: neque
enim hoc placitum, aut difficile, aut terribile eſt quod
propono, quod vos, non longa, litigioſáque conten- E
tione dirimatis, rogo, neque diuerticula conſectemi-
ni, neque enim res hæc nugatoria eſt, vt videtis.

Illi, vt erant ingenio ingenuo præditi, omnia, ver-
borum prolixitate conciſa, breuibus, ac membratim
cæteris ſententiis emedullârunt. Bono, inquiunt, ani-
mo eſto, Zacute, nam in tuam ſententiam libenter
imus. Quid porrò hîc ampliùs expectas? vocetur
Chirurgus, & Baſilica eiuſdem lateris tundatur. Sic
factum. Vix dici poteſt quo impetu ſanguis erupe-
rit. Quare celebrata phlebotomia parca, Alexiterijs,
& ſudorificis exhibitis, cucurbita ſuper locum affe-
ctum cum profundis ſcarificationibus admota, &
clementi oblato medicamento expurgatus in quarto
die, breuiter meliùs habuit.

A
OBSERVATIO CXXIII.

De Bubone peſtifero.

Detegitur error Chirurgorum, in curando
Bubone peſtifero, & vera eius curatio
proponitur.

ÆGrotauerat in conſtitutione peſtilenti Baro
illuſtriſſimus, bubone peſtilenti in inguine
dextro ſuborto, cum Anxietate, Cardialgia, Inquie-
tudine, Porraceæ bilis vomitu coniuncto. Hic pro
ſui ſalute duos Chirurgos conuocauit expertos, qui
in primo inſultu ſudorificum ex vnciis duabus aquæ
B Cardui Benedicti cum drachma Theriacæ confla-
tum, aſſumendum imperârunt. Veſperi, Buboni
cauſticum medicamentum admouendum tentauere,
ac reclamantibus miniſtris, & vxore, aliorum Chi-
rurgorum, & Medicorum votum admittitur. Colle-
gio celebrato primus ſic fari incæpit. Notiſſimum
eſt, peſtilentem humorem, vt malignum, ſemper
eſſe euocandum ad cutem, frictione, cucurbitulis,
ſudorificis, nec debere ad viſcera interna trahi licèt
ſymptomaticè eò ducatur, ita ſenſit Leonardus Fu-
chſius, doctrina perecelebris, in reparanda ſchola
Medicinæ quæ à Barbaris, & ineruditis Medicis in
tyrannide tenebatur, dux ſtrenuus, auctore Chri-
ſtophoro à Veiga *lib. 3. prognoſt. in com. ſent. 15.* dum
C *lib. 1. Aph. 23.* ſic ait: *In febre peſtilenti natura motus*
vniuerſus ad cutem eſt: hunc Medicus per ea quæ ſudo-
rem proliciant, iuuabit: vnicè autem cauebit, ne per
aluum euacuet, quòd is motus natura inſtituto ex dia-
metro repugnet, &c. Sudorificis ergo & Cardiacis
venenum debellare oportet, quorum ope natura ro-
buſtior facta, ſubiectum humorem in Bubone impa-
ctum coquere poſſit.

Secundus pro ſe Fernelij auctoritatem patefecit
lib. 2. de abdit. rerum cauſis cap. 12. in medio, dicentis:
In peſte à vena ſectione, & valida purgatione eſſe abſti-
nendum, nam pernicies tota à venenata qualitate ſca-
turit: quare imperanda, non quæ vacuent, ſed quæ frigore,
& adſtrictione leni, ſpiritùs, ſanguinem, & humores co-
hibeant, vt ſunt acida, & quæ totius ſubſtantia proprieta-
D *te veneni vires obterant, aut foras ſudore exterminent;*
hæc enim huius mali ſunt Antidota, & antipathia vene-
no peſtilenti ſunt contraria. Hæc ſententia eſt multo-
rum illuſtrium virorum, qui cane & angue peius, in
peſtilenti affectu venæ ſectionem renuunt, quantò
magis apparente Bubone externo, qui phlebotomiæ
efficacia recurret ad intrà. Noſtras partes defendunt
Cardanus *lib. 2. contradict. tract. 4. contrad. 4.* Petrus
Salius *lib. de febri peſtilent. cap. 25.* Paréus *lib. 21. de*
peſte cap. 14. Rectè iſte quidem, & breuiter ratioci-
natus eſt, cuius votum, alij tres Chirurgi, & duo
Medici, paucis prolatis verbis, ſunt amplexi.

Penultimus tandem concluſit hoc modo. Si vultis
curare hominem, audite Hieronymum Fabricium
E ab Aquapendente, Anatomicum inſignem, Chirur-
gum ſummum, Medicum dexterrimum, olim in ce-
leberrimo Patauino Gymnaſio in ſuperordinario lo-
co Profeſſorem primum, & præceptorem meum ob-
ſeruantiſſimum: ſic enim ait *lib. 1. de tumorib. præter*
naturam cap. 17. de Bubone peſtifero. Purgatio in hoc
periculoſa, quia medicamenta à principio valdè tur-
bant naturam, vtiliſſimum tamen eſt, materiam venefi-
cam attrahere ad illam partem Epiſpaſticis validiſſimis,
vt ſunt Cantharides, ſuccus Tithymali, Ranunculus con-
tuſus, & appoſitus, omnium maximè laudo Flammulam,
quia admodum attrahit, & veſicas excitat, per quas
venenum expurgatur, &c.

Vltimum locum dicendi, humaniſſimi iſti viri,
mihi, iam ſenio confecto benigniter conceſſêre.

O Deum

Digitized by Google

O Deum immortalem! quos mihi aculeos infixerunt, quàm dulci, & iucunda iuuenilis ætatis recordatione animum exuſcitârunt, nam refricare videbantur purioris illius Medicinæ memoriam prope intermortuam, & nūnc, proh dolor! vulgarium ſophiſmatum cauillis refertam. Agnoſco, inquio, quàm difficile ſit in tanta celebrium Medicorum corona aliquid loqui, quod non ſit ex veterum monumentis exhauſtum, ſed cùm *inertis ingenij ſit*, monente Seneca, *relictis fontibus riuulos inſectari*, & hoc loco *ſermo ſit de veritate, non de fabulis*, vt cum Galeno loquar *lib. 3. de vſu part. cap.* 1. idcircò eam ingenuè proferre debeo, maximè, *quando de hominum ſalute agimus*, vt in Hippocratis laudem adſtruxit Celſus *lib.* 8. *cap.* 4. *in init.*

Licèt enim durum ſit, de auctoritate deiici, tamen Hippocratis, & Galeni ſententiis fretus, (ſunt enim duo Medicinæ coruſcantia ſidera) veritatem inquirere, & rimari conuenit. Hanc ſolus, opinor, nouit Deus, neque nos quid verum; ſed quid ſit veriſimile inueſtigamus. Vos vtrinque fautores eſtis opinionis, meæ omnino aduerſæ, quam tot annorum approbatione in pectore meo confirmatam habeo. Itaque iam ad vos redeo, viri optimi.

Deploranda calamitas eſt, vt dixi, ſpretis ſummorum Medicorum conſiliis, à turbidis, & cœnoſis locis aquam exhaurire, nam illorum doctrina clara eſt, limpida, & perſpicua. Hanc primus omnium prædixit Hip. cum Galeno *in locis innumeris* quos per otium expendunt ad Galeni mentem, Claudinus *lib.* 2. *de ingreſſu ad infirmos, cap.* 6. *de peſte*, Ludouic. Septalius *lib.* 5. *de peſte cap.* 19. Nam tantum abeſt, vt vi phlebotomiæ humor in Bubone impactus retrocedat, vt eum alacrior natura, deonerata eo quo velut ſarcina premebatur, ad externas partes detrudat. Sic inquiunt veſtræ opinionis patroni, Fernelius, & Paréus, tanti viri, nam ille *lib.* 2. *de ven. ſect.* 7. obſcœnis partibus inflammatis, vt alterutro inguine, è brachio venam ſecat, modò inflammatio non venenatæ cuiuſdam perniciei, hoc eſt, peſtilentis, particeps ſit; tunc enim, vrgente neceſſitate ex talo cruorem exhaurit. Paréus poſtquam acriter obiurgauit Medicos, ſanguinem in peſte emittentes, in fine capitis palinodiam recantat in §. *non negauerim tamen, quin, ſi ingens aliqua in corpore plethora ſubſit, vtrique remedio locus eſſe poſſit, præſertim per initia, & ſi materia efferum habeat orgaſmum, vnde metus immineat irruptionis in partem aliquam nobilem, &c.* Sic in plenitudine ſumma Auic. 1. 4. *tract.* 4. *cap.* 10. in Variolis, & Morbillis emittit ſanguinem, retroceſſum minimè timens.

Sed agè iam, inquiunt illi, de purgatione, cuius vi, humorem ad internas ſedes retrocedere, confiteri debes, nam electione quadam, & proprietate, à circumferentia ad centrum eum attrahit. In peſte in initio expurgandum eſſe, cùm humor & turgeat, & vrgeat, & venenata qualitate cor fatiget, à Galeno, & artis proceribus ſancitum eſt, renuant licèt Ioannes Crato *lib. de peſte*, Mundella *epiſt.* 16. Petrus Paulus Pereda *lib.* 2. *de method.* Ioan. Paſchal. *in Schol. cap.* 9. & alij, quorum rationes ſolutas lege apud Manardum *lib.* 13. *epiſt.* 1. & priùs prædixit Auic. 1. 4. *tract.* 4. *cap.* 4. §. *Summa curationis peſtilentium febrium eſt exſiccatio, & illud cum phlebotomia, & ſolutione ventris: & oportet, vt incipiatur in ea ad euacuandum. Si autem materia vincens fuerit ſanguis, fiat phlebotomia; & ſi fuerint humores alij, euacuentur, &c.* Explicat fusè, & eleganter fidus interpres Gentilis *in com.*

Apparente tamen Bubone tutò poſſe purgationem exerceri, monuit apertè Hipp. *lib.* 6. *epid. ſect.* 7. *text.* 1. Nam in peſtilenti aëris conſtitutione, in qua omnibus ferè abſceſsûs erumpebant in cute, primò ſecat venam, deinde expurgat, & Galenus *in com.* ſic

A ait: *Nihil enim Hipp. non fecit, vt remedium adhiberet, ac ſi totum corpus eſſe plenum inueniebat, vt ad affectum locum materiam tranſmitteret, vena ſectione vtebatur: ſi verè corpus qualitate peccantes ſuccos ad locum mandabat purgatione ventrē perturbabat, & peracta communi curatione, ad loci propriam accedebat, &c.* ex quibus luce clariùs patet in principio priùs eſſe feſtinandum ad expurgationem redundante cacochymia in intimis, nihil obſtante ſymptomatico motu ad partes exteras. Neque timeas pharmaci attractionem ad interna: nam ſi benignum ſit, reuellit à corde, & à viſceribus præcipuis, quorum ſunt germina, bubones iſti, ex Hipp. 6. *epid. ſect.* 2. *text.* 10. & malignum humorem clementer euacuat.

B Deinde ſi Hipp. 2. *Aph.* 15. apparente Bubone externo, cacochymia redundante, quam adeſſe in corpore excrementa oſtendunt, purgationem conſuluit in præſentia humoris benigni, cur in humore maligno, & à gremio naturæ omnino alieno, 4. *de ſanit. tuend. cap.* 4. ſecuriſſimè non adminiſtrabitur? Si iterum attractionem times, timorem excutient Manardus, Ficin. *in ſua Epidemia Antidoto*, qui purgationis tempore, ſiccas cucurbitulas iuxta partem affigere tentant, quod in operatione clementis medicamenti non videtur eſſe neceſſarium.

Inſuper Galen. *in malignis exanthematis in hiſtoria Simonis lib.* 6. *epid. ſect.* 2. *com.* 29. Laudat expurgationem per inferiorem ventrem: nam ſi ſudores proli-

C cientia, & alia rarefacientia præſidia celebrentur, nocua ſunt apud Galen. *lib.* 11. *meth.* 9. & 15. nam corpus plenum exagitant, & ſufficienter vacuare non poſſunt, vt inſolenter ſibi Fuchſius perſuaſit.

Auerroës *lib.* 3. *collect.* 31. de febri peſtilenti cum carbone aſſeuerat, non ſufficere medicinam, vnum tantùm purgantem humorem, ſed omnes, ſicuti ſunt pilulæ Cochiæ, &c. Nec immeritò, nam motus iſte ad externa ſymptomaticus eſt in principio peſtilentis febris eueniens, inuerſo ordine à natura oppreſſa, & malignitate laceſſita factus, quo pacto non æſtimandus, cùm criticè, & legitimè non eueniat.

Audiamus Auenzoarem Arabicæ familiæ ſtrenuum ducem *lib.* 3. *theizir, tract.* 3. *cap.* 1. *de Epidemia quæ accidit ex corruptione aëris*, dum ſic ait: *Vidi iuuenem*

D *habentem Apoſtema pernicioſum, & ſtudui circa ſalutem ipſius, & incepi primò vacuare eum cum phlebotomia, & poſui ſuper Apoſtema confortantia, eo quòd non erat ex vilibus membris, demum purgaui eum ab humoribus malis, qui peccabant in eo, & propinaui ex medicinis laudatis in Epidemia, ſicut eſt bolum Armenum, & diſſolutum fuit Apoſtema, & ſic de bono in melius conualuit, donec fuit perfectè liberatus, &c.* Vos ergomet eſtote teſtes, num ſatius ſit, Iuniorum, quàm huius auctoris tanti voto adhærere, qui vt ait Auerroës *lib.* 4. *cap.* 40. ſumma artis, & ſui nominis gloria, & per tot annorum curricula in praxi verſatus, vidit quanta videre, & cognoſcere potuit.

E Vltimò Galen. *in lib.* 4. *meth. c.* 4. in Cacoëthis, & maligni vlceris curatione, cum impetu malignæ Cacochymiæ ad externa, protinus à principio malignos humores redundantes expurgat; nam ſi protrahatur purgatio, ægri poſtea in peius ruunt. Hoc documentum exequimur in doloſis, & Gallicis vlceribus, aliiſve tuberculis malignis, morbis cutaneis, & aliis abſceſſibus, qui in extima corporis ſuperficie repullulant. Sic enim ait *in medio capitis* Galenus: *Ego Cacoëthes omnino id dico, & ob id, redundantem ſuccum medicamento protinus euacuo. Ordinem remediorum inuertere, & partis priùs remediis vti, quam totum corpus priùs purum ſit ab excrementis redditum, inſignis ſtultitia eſt*, &c. Quare Buboni cauſtica ex Cantharidibus, Sublimato, & aliis, parata apponere in principio, prætermiſſa expurgatione malignæ cacochymiæ,

Digitized by Google

cochymiæ, abſurdum eſt, & ab arte alienum. Hos Theſſalicos Aſinos, tanquam ſpiritu Galenico deſtitutos vehementer condemnat Galen. *loc. cit.* in hunc modum. *Theſſalus malagmate quod ex ſemine ſinapi fit, ruborem excitare contendit. Quid ais inſane? etiamſi calidum & acre ſit, quod inſluit, rubefieri Emplaſtro ex ſinapi particulam iubes? vt quod in multo tempore contrahere ex defluxione debebat, id ſtatim ex tuo medicamento obtineat, tota videlicet vlcerata, atque eroſa? cùm contra, vt arbitror, tum ratione, tum experimento de iis ſit ſtatutum, vt toto priùs corpore à ſuperfluis liberato, tum calidum aliquod acréque medicamentum parti admouere ſit audendum, quippe eiuſmodi medicamenta omnia cucurbita ritu ad ſe trahere à toto corpore ſunt habilia, atque niſi priùs id vacuaueris, materiam fluxionis acri medicamento relinques.* Hæc Claudius Galenus artis Chirurgicæ Coryphæus ſummus.

Nonne hæc ex facundiſſimo Galeni penu exhauſta, veritatem vobis eam obſeruantibus præ ſe ferre videntur? Eia agite, ſine fuco, & fallacia reſpondete: vos enim de eorum numero non eſſe & putaui, & puto, qui ſub capite conſuunt puluinaria. Interim pro virili, vtens Laconiſmo, quomodo hic vir curandus ſit, perſpicuè aperiam.

Ex numeroſa claſſe Medicorum, qui de curatione peſtilentis luis cum bubone, egêre luculenter, vnus eſt Ioannes Manardus, vir non ſatis pro meritis laudatus, qui *lib. 5. epiſt. 3. versùs fin.* ſic rem determinat. *Facta, ait, ſanguinis vacuatione ex loco propinquiori Buboni, prima die, vera Smaragdi puluis, pondere granorum octo ex Roſacea & Gutta boni Vini deglutiatur. Si tumor alicubi ſe oſtenderit, ei rurſus cucurbitula applicetur. Hæc primo die agenda. Secunda die loca tumoris decocto Chamameli cum ſpongia foueantur; poſt quod cucurbitula apponantur, ipſiſque permanentibus hoc medicamentum bibatur. Tamarindor. ℥ x. in aqua ferueant, colato adde Rhab. ℨ j. Agar. ℨ ß. fiat potio, hauriatur tepida. Tertio die reſumenda Alexipharmaca. Quarta die tumor phlebotomo aperiendus, etiam ſi maturus non videatur; Epithemata cordi, & aliis locis crebrò apponenda.* Hæc Manardus. Cuius tanti viri ſententia fretus, in hoc ægro è talo dextræ partis ſanguinem exhaurirem; nam in hac parte apparuit tumor; leni medicamento, vacuante per aluum vterer ad priſcorum mentem; Alexiteria, & prolicientia ſudorem poſtea exhiberem, modicè calida, hæc enim præſidia in peſte, de totius prouidentia priùs conſideratione habita, primas tenent, quorum numerum inter tantos luculenter perfecit Anutius Fœſius Mediomatricus, *in ſua Pharmacop. ſect. 1. de Antidotis*, præcipua ſunt, *Lapis Belzaar, Vnicornu, Armenia terra, lapides pretioſi, os de corde Cerui, Dictamnum, Tormentilla, Carlina, Ebur, Angelica, Scorzonera, Theriaca, Electuarium de Gemmis, Alchermes, Confectio Hyacinthor. Electuarium de ſanguinibus; de Ouo, Oleum de ſcorpionibus Matthioli, Cornu Aſini Indici*, de quo Ælianus *lib. 5. varia hiſt. ca. 2. Cornu Camphurch*, cuius vires mitas delineauit Thenetus *tom. 5. Coſmograph. lib. 2. ca. 5.* Galega, de cuius admiranda vi contra venenum pulchra edocuit Foreſtus *lib. 2. de incerto vrinar. iudicio. Ruta* de qua Athenæus *lib. 3. Dionoſoph.* & alia compoſita pretioſa, quorum deſcriptionem exactam ex multorum mente retulit eloquenter Ludouicus Cardinius *in tract. ſuo de peſte eleganti.*

His ita repentè dictis, quæ altiori indagine probati poterant, putabam illos in meam ſententiam attracturum: ſed obſtinata quadam pertinacia citra rationem vllam vnanimiter aſſeruerunt, ſuo modo ægrum eſſe curandum, & ſic vincentibus illis, impoſitóque cauſtico ſupra bubonem, & ſudorificis exhibitis, citra totius prouidentiam, æger, Cardiogmo, & delirio arreptus, poſt ſeptem horas exceſſit è viuis. An verò ex vi morbi, an ex præpoſtero remedio mors acciderit, tu indica ſi cautus es, adeò indelebile malum eſt, eluíque non potens, iſta circa ſectas ambitio, ac ſcabie quauis ad ſanandum rebellius, monente Magiſtro *lib. 1. de naturalib. facultat. cap. 13. in init.*

OBSERVATIO CXXIV.

De extenuatione ſumma.

Extenuatio tabifica, Olei vſu, curatur.

GAlenum vehementer miror, quòd de facultatibus alimentorum vſque ad minima deſcendens, de Olei nutrimento nihil literis commendauerit, neque Veteres, aut Neoterici, eum, Balantûm more ſequuti, de hoc negotio quicquam conſcripſerint, cùm hic præſtantiſſimus liquor, non ſolùm vitæ viui, ſed nutritioni ſit valdè neceſſarius: nam in *lib. 2. de aliment. facult. 24.* oleum, tanquam alimentum nos calefacere, dubitanter, & ex aliorum mente aſſeuerat. Attamen oleum nutrit, quùm ſit pingue, lentum, modicè calidum, humidum, & ſic humidum primigenium, radicale, quod eſt aëreum, pingue, oleoſum, vt probat Fernelius *lib. 4. phyſiolog. 6.* refocillat. Has olei conditiones, & proprietates animaduertens acutiſſimus Auerroës *lib. 5. collect. 36. de ouis*, in hæc verba prorumpit. *Et propterea quando conquaſſatur cum oleo, & aceto, & fit tremulum, eſt valdè bonum: quia res quæ coquitur cum oleo, eſt multum nutritiua, dummodò oleum nouum ſit, & dulce, & oleum oliuæ, quia natura illius eſt temperata, & declinans parum ad calorem, & impinguat Hepar, & augmentat ipſius ſubſtantiam, & generaliter dico quod eſt conueniens homini multum ſecundùm totam ſui ſubſtantiam; propterea in terris noſtris non coquimus carnes niſi cum eo, quia melior modus, & temperatior comedendi carnes, &c.* Nam ex aſſiduo eius vſu homines pingueſcunt, cùm enim pingue ſit, corpora renutrit, pinguedinis modo, cui nutriendi facultatem, *lib. 3. de alimentor. facult. 11.* Galenus attribuit.

Tanti viri auctoritate munitus, acceſſi ad inuiſendum elapſis annis iuuenem, qui ex nimio veneris vſu, in tabem inciderat. Huic plurima iam Medici ad exhauſtam ſubſtantiam reparandam ſolerter conſuluerant auxilia, quorum ope, ſolida, & ſpirituoſa materia facilè reparari ſolet, Alimentorum nutrientium copia oblata, facilis digeſtionis, & diſtributionis. Vinum generoſum, tenue, & odoriferum exhibitum. Partes principes Emplaſtris odoriferis, & Epithematis firmatæ. Lactis caprini potus imperatus. Applicita Balnea. Venus omnino interdicta, toti corpori admota vnguenta, quæ humiditatem deperditam reſtaurarent. Largus prouocatus ſomnus. Electuaria varia reſumptiua, ex Teſtudinum nemoralium, Ranarum, Caponis, & perdicum pulpa, multis aliis adiectis, longo temporis ſpatio aſſumpta. Demùm nihil non tentatum, quod ſpiritûs reficeret, carnoſas, & ſolidas partes craſſefaceret.

Hic cùm eſſet fortunæ bonis affluens, & abundans, & parum proficeret, Medicos iterum in conſilium conuocauit. Plures, hæc dicta eſſe repetenda auxilia commonefaciunt iuxta Senis Oraculum *lib. 2. Aph. 52.* dicentis: *Omnia ſecundùm rationem facienti, ſi non ſuccedat ſecundùm rationem, non eſt tranſeundum ad aliud, ſuppetente quod ab initio probaueris.* Nam vt ſcitè docuit Auic. 4. 1. *cap. 1. in fin. Caue ne à rectitudine recedas, licèt non appareat iuuamentum*, quoniam *quæ longo tempore attenuãtur corpora, lentè reficere conuenit*, refert dictator ſummus *lib. 2. Aph. 7* Alij, ſolum mutandum eſſe conſuluerunt, ſic enim prædixit Hippoc. *lib. 6. epid. ſect. 5. text. 20.* cum Auicen. 4. 1. *cap. 1. in fin.*

Digitized by Google

fin.§. Ex eis præterea quæ huic modo meditationis ſunt propinque, eſt mutatio de terrâ ad terram, & de aere ad aerem. Sed æger horum conſiliis non acquieſcens, eos iterum me præſente conuocauit. Hi cùm eſſent doctrina, experimentóque percelebres, dictum votum denuò confirmarunt, rogarúntque vt omiſsâ omni contentione, communi ſtudio rem omnem in ægri vtilitatem indagarem, & in hunc vaſtiſſimum Medicinæ campum deſcenderem, & ſi aliquid noui cogitarem, in medium promerem.

Ego cùm à grauioribus laboribus, curíſque eſſem immunis, & huius contemplationis flagrarem deſiderio, liberè inquirens, curationem totam, præſidia attenta mentis acie ſum rimatus. Rectè à Galeno. 5. *de ſanit. tuendâ, cap.* 9. dictum eſt vno ſolùm medicamento non eſſe vtendum in ſenum aluo prouocandâ: nam aſſuefacta natura eorum vim temnit. quoniam, vt inquit Auicen. 4. 1. *cap.* 1. *vnicuique corpori, immò omni membro, in vnâ horâ, & non in altera ineſt proprietas ab vnâ medicina pati, & non ab aliâ.* Firmat Paulus *lib.* 3. *cap.* 78. Repetit Haly 8. *pract. c. vlt.* Quare licet immunitare auxilia, dummodo in eis eadem virtus remaneat. Et hoc eſt quod dicebat Hip. *lib. de loc. in homin. num.* 50. *vno medicamento non conferente ad aliud tranſeundum.* Quare iamdudum animus erat alia præſidia tentare, ac periclitari, ſed vt ingenuè loquar, citra veſtrum votum aggredi, mihi indecorum viſum eſt.

Extat celebris Hiſtoria apud Auenzoarem *lib.* 1. *theizir, tract.* 11. *c.* 2. *poſt. med.* quâ docet, ſe, & Auum ſuum curâſſe Phthiſicos valde extenuatos cum pane bene fermentato cum Oleo Oliuarum, cuius vſu reſumpti ſunt, & humiditatem recuperarunt: nec dubitandum: Nam ſi Oleum ſit dulciſſimum, defæcatum, pingue, viſcoſum, tenue, pellucidum, hoc eſſe familiare partibus nutriendis, & nutrire, affirmat Auctor *lib. de Ren. dignot. & curat. cap.* 6. Nam partes viſcidæ, ſolidæ, craſſæ, lento, craſſo, viſcido egent alimento, humidum enim vitale, permanens eſt, fixum, non dilabile. Quoniam tenue, friabile. citò gelatur, quare Aquatilia minùs viuacia, & pedeſtribus & volatilibus, & inter pedeſtria, ſanguinea viuaciora, inter inſecta Apes, quibus humidum dulce, lentum eſt, non facilè reſolubile, aptúmque calidi pabulum, & hac de causâ arbores quæ ex ſe reſinam, Oleúmve effundunt, diutius durant: nam noſter ignis amat humidum, fugit à merè ſiccis. Quare ſi vobis placuerit mutare auxilium, olei vſus vtiliſſimus erit, & ad impinguandum, & hum. andum aptiſſimus.

Rurſus. Hac de cauſa frictio ex Oleo dulci ad impinguandum eſt vtilis valdè, quare non immeritò Galenus *lib.* 5. *de ſanit. tuendâ, cap.* 4. ad producendam vitam, matutinam ex oleo frictionem, vtilem eſſe affirmat, cum Auicennâ 3. 10. *doct.* 3. *cap.* 1. Ex his apparet veriſſimum eſſe Axioma prolatum à Galeno *loc. cit.* ſenes, intus melle, vino, aut mulſo, foris oleo eſſe vſuros; illis enim ad vitam vnus eſt victus appoſitiſſimus, excalfaciens, & humectans; qui ergo oleo vtetur, traducet ſenectam, & ſalubriorem, & diuturniorem, explicat ingenuè Langius *lib.* 1. *epiſt.* 51.

Præterea cùm tanta ſit Balnei pro extenuatis, & Hecticis corporibus craſſefaciendis vtilitas, quas ex profeſſo citat Galenus *lib.* 7. *meth. c.* 7. *& lib.* 11. *eiuſd. c.* 20. *& lib.* 3. *acut. à com.* 44. *vſque ad fin. & ſexcentis locis*, & Medicinæ proceres confirmant. H- -ſtantiua erit, ſi ex aqua & oleo paretur (Hydre. .a vocant) quod pro curanda ſicca intemperie, vt ſummum auxilium multis encomiis effert Galenus *lib.* 2. *de ſimpl. medic. fa. ult.* 25. & *lib.* 5. *eiuſd. cap.* 5. *& lib.* 6. *eiuſd. tit. de oleo:* nam oleum impinguat, replet artûs,

A mollit viſcera, reficit, diſcutit, coquit, lenit, maturat. *Aqua enim*, inquit Galenus, *cùm fluida ſit, & liquida, miniméque cuti adhærere poſſit, olei lentore, ceu glutino quodam in cutis poris impingitur, ſicque diu morata impensè penetrat, & promptius humectat.* Quare Balneum ex aqua & oleo paratum, excellentiores vires ſortiri, quàm dulcis aquæ lauacrum, reſtantur Ioannes Michaël Sauonarola *tractat. de Balnis tit. de Balneo oleaginoſo*, & non ſiluit expertiſſimus Mercatus *lib.* 1. *indicat.* 13. & nos ſuprà appoſito exemplo prædiximus *obſeru.* 35.

Ob hanc cauſam in hoc ægro, & præſidium commutarem, & olei vſu eum reficerem. Panem ex tritici duri, grauis, denſi, pleni, mundi, cribrati, à cortice B purgati, tenuiſſimè moliti, ſelectiſſima farina confectum, cui copia. Sacchati, & olei puriſſimi, & modicum ſalis, & fermenti adiiciatur, aqua clariſſima ſubactum, & vitellis ouorum permixtum, & in Clibano coctum, pro continuo alimento offerrem, cuius recentis, & apertimè à furno extracti odore percepto ſpiritûs mirum in modum reficiuntur, vt probant Marſilius Ficinus *lib.* 2. *de ſtudioſ. ſanit. tuendâ cap.* 18. & Valleſius *in com. num.* 10. Hippoc. *lib. de alimento*, cuius olfactus Democritum quaſi animâ agentem triduò vitam prorogaſſe fatetur Diogenes Laërtius *in eius vitâ.* Carnes in oleo coquerem, quarum ſuccum per deſtillationem, aut expreſſionem extractum cum iure auium ſelectiſſimarum permiſcerem. C Balneum applicetur Oleagineum, & poſt hoc frictio fiat leniſſima cum oleo celebrata, cuius auxilij ope, impinguandum fore ægrum non deſpero.

Audiui, inquit Senior, acutiſſime Zacute, rem totam, eámque memoriter complector. Pulchra prædicis, quare in tuam deſcendam ſententiam, ſi perſpicuè ad duo, quæ propoſiturus ſum, reſpondeas. Primùm, cur panem approbas fermentatum, ſi Celſus *lib.* 2. *cap.* 28. *panem* fermentatum facilè intus corrumpi, ſine fermento verò intus minimè vitiari affirmat? Celſi dictum miratur Ronſſeus *in com.* & vt extra rationem prolatum condemnant Bruyerinus *lib.* 6. *de re cibaria cap.* 6. *de fermento.* Ioann. Baptiſta Syluaticus *controuerſ.* 6. *iuxta med.* At immeritò: quo- D niam Celſus panem ſuperfluè fermentatum intus vitiari affirmat: nam panis nimis fermentatus apud Iſbac. *lib. diatar. partic. tit. de pano*, parum nutrit, & non cõfortat, cauſam lege apud Hippoc. *lib. de diatâ, num.* 10. Galen. 3. *alim.* 26. Paul. *lib.* 7. *tit. de fermento*, Auic. *lib.* 2. *c.* 573. Auer. 5. *collig.* 31. Baptiſt. Theodoſ. *epiſtol.* 7. & variæ lectionis virum Mercurialem *lib.* 6. *variar.* 5.

Secundum me valdè ſuſpenſum tenet, inquit ipſe, ex Auerrois oleum laudantis ſermone deſumptum: nam loc. à te citato panem cum oleo impaſtatum (ſic enim loquitur) & decoctum, malum eſſe aſſerit, & meritò, cùm oleum mali ſucci ſit apud Celſum *lib.* 2. *cap.* 21. At, vt omnia ambigendi occaſio deſit, Auerroëm interpretatur de pane nimiùm cocto, & E velut combuſto, qui eſt reprobi ſucci, ſicut Celſum de ſalito oleo, quod neceſſariò mordax eſt, ex Galeno *lib.* 2. *ſimpl. cap.* 18.

Adeò applauſerunt huic eruditiſſimo viro, & aliis Collegis doctiſſimis, rationes meæ, auctoritate virorum ſpectatæ eruditionis comprobatæ, vt manibus, pedibúſque in meam iuerint ſententiam, & maximè cùm æger tot præſidiis iam eſſet fatigatus valdè. Quare Balneo Oleagineo, ſpatio duorum menſium vſus, oleíque ope renutritus, pulchrior, ſpecioſior eſt factus, & priſtinam recuperauit ſanitatem. De olei vſu lege Scaligerum in Cardanum, *exercitat.* 101. *num.* 5. Marcellum Virgilium *lib.* 1. *in Dioſcorid. in com. c.* 28. Rhodigin. *lib.* 6. *Antiq. lection. cap.* 7.

M OBSER

OBSERVATIO CXXV.

De frigido ſudore.

Sudor diuturnus frigidus, Ebrietate curatus.

Licèt nemo probet ebrietatem, vinolentiam non condemner, quùm nulli morbo ſit ea vſu, & à prudente Medico non ſit imperanda, cùm ea parua ſit inſania, ea Chryſippo apud Stobæum *lib. 1. ſentent. cap.* 19. & vini copia multa mentem tenter, vnde vinum, temetum appellatur, & deteſtanda vitia gignat, ob quæ ebrietatem vehementer execratur Sacra pagina in multis locis, quæ citant Dominicus Manous in Polyanthæa, Ioſephus Langius, & Andreas Eboteнſis, qui multis in ebrietatem inuehuntur argumentis, propoſitis ab ingenioſiſſimo Petro Andréa Canonherio Medico Antuerpienſi celeberrimo *lib. 2. de vini facultatibus admirandis*; tamen aliquando morbos caſu curari probat ex multorum mente Marcellus Donatus *lib. 6. de hiſtor. med. Mirabili, cap. vlt.* In hanc rem narrabo hiſtoriam veram. Quinquagenarius ingluuiei deditus, quadrienniò ob copiam humoris frigidi, & contumacis, bis, & aliquando ter in ſeptimana, frigido ſudore vniuerſali citra febrim vllam, madebat per horas duas, ita vt ſe totum algere prædicaret. Hoc malum, cùm à frigidiſſimi humoris multitudine, & contumaciâ, quæ non facilè calorem concipit, ſcaturiret, iuxta Galeni mentem *lib. 4. Aph.* 47. & periculoſorum morborum ſit præludium, numeroſam Medici præſidiorum ſyluam imperarunt; de quorum numero, ſunt victus attenuans, purgationes variæ, roborantia partibus præcipuis admota, & cùm hic tranſacto paroxyſmo nil ampliùs mali perſentiret, & optimu eſſet corporis habitu (quod mirum erat,) ad humorem excrementitium abſumendum, & ventriculum roborandum, varias potiones roborantes aſſumendas paratu. Ea hac enim ſolùm parte debili emanare hoc rati ſunt, nam aduentante ſudore frigido, aſſiduè oſcitabat, & ſaliuam copioſam emittebat excreto ructu. Demum cùm nihil proficeret, ſudorifica ea Ebeno conſulunt, Sulphurea Balnea miniſtrant. Ecce vno die in medio algòris impetu, merum generoſum potat ad inſaniam vſque, cuius vi per diem obdormiuit, à cuius potu, ita roborata ſunt viſcera, ſuperfluus humor eſt abſumptus, vt in perpetuum ſanus euaſerit: nam vt ait Galenus *lib. 5. Aphor. com. 6. ſubſtantia igitur copiâ vinum neruis conuulſionem conciliat, ſuâ verò qualitate neruos calefaciendo, & exiccando, rurſus eam affectionem ſanat, quam effecerat.* Quoniã exiccat, roborat, emollit, diſcutit ex Galeno 2. *de fracturis* 71. & omnibus frigidis vitiis remedio eſt, ex Galen. 7. *meth.* 6. Vnde Galenus *lib. 8. ſec. loc. cap.* 7. ſic cecinit: *Optimè enim in ipſis faciunt, quoniam cum hoc quòd intemperiem curant, etiam alere poſſunt, & ob id etiam vinum conuenientiſſimum eſt, modò non febricitent, aut ſit Eryſipelas, aut abſceſſus, aut calida intemperatura ægrotantibus; nam & nutrit, & concoquit, & roborat, & putrefactioni reſiſtit, & ſi intemperies facta ſit ex frigiditate, & humiditate, eam citra moleſtiam, & securè perſanat. &c*, & licèt omnia de vino modicè ſumpto ſint intelligenda; tamen, multi humoris frigidi, & craſſi congeries, multo vini calore ſolùm abſumi potuit. Sic in maiori copiâ epotum vinum, Bulimum curat apud Hippocr. & Galen. *lib. 2. Aph.* 21.

***

OBSERVATIO CXXVI.

De Ebrietate.

Ebrietate ſubitò emortuus, alius conuulſus.

Facetam Hiſtoriam recitabo, ſed funeſtam. Vocatus præteritis annis vt inuiſeré Cauponem. Ecce mihi deſcendenti ab equo, obuij facti ſunt ſcholares duo, ſolertiſſimo ingenio præditi. Hi cùm me agnoſcerent, non ſeſe difficiles in colloquiis præbuerunt, immò garruli, pedibus torpidi, mente ligati, balbi, veluti fatui, & inſani, ad bibendum, calice vini pleno oblato, meum ſeruum à pedibus inuitarunt. Hoc facto, eorum alter ſedens in Cathedra ſic nugatus eſt, erat enim in humanioribus literis ſatis verſatus. Vinum eſt ſuaue lac veneris apud Apuleium *in Aſino aureo*, eſt lac ſenũ, ex Auic. 2. t. c. 8. ſubtriſtibus, melancholicis, & hominum conſortia fugientibus miro eſt auxilio, ex ſacris verbis *in lib. Iudic. num.* 9. nam lætificat cor hominum; quoniam noſtræ naturæ ſimillimum cùm ſit, citiſſimè ſplendidos ſpiritûs generat, quorum penuriâ qui laborant, triſtes, & melancholici eſſe conſueuerunt, quare ſine fontis Caballini ope, nec bicipitis Parnaſſi beneficio, ſed ſolius Bacchi auxilio, repentè Poëta euaſi, & priùs exhauſto calice ſic cecinit.

Mihi bibendo vinum.
Ærumna dormit omnis.
Ad me quid attinet labor?
Quid cura, quidve luctus?
Bibamus ergo vinum
Pulchri merum Lyæi,
Bibendo namque vinum
Ærumna dormit omnis.

Alter cùm eſſet in philoſophia apprimè inſtructus, ſocio Poëtæ inuidens, ſic fari incepit. Vinolentiæ fauent multæ conditiones bonæ: nam vinum firmitudinem corpori conciliat, coctionem, diſtributionémque humorum iuuat, vrinam, ſudorémque mouet, ſanguinem generat, ſpiritûs purificat, fouet, reficit, eſt citiſſimi alimenti, temperat humores, audaces homines facit, ſuſcitat innatum ignem, fœminis fœcunditatem inducit, eſt ſimillimum nobis, amicum naturæ, collapſas vires reparans, ſenum labores temperans, aduerſus frigidos morbos vnicum leuamen, ſomnum procurat, bilis amaræ acrimoniam frangit, mœrorem pellit, mentem exhilarat, venenis omnibus aduerſatur ea omnium auctorum mente, denique nullum eſt tam ſuaui edulium, quod tum vices medicamenti, tum alimenti ſecum gerat: nam ſyncopticos, exolutos mirè iuuat, demum emortuas facultates reuiuiſcere facit, præſertim quod cum modicâ, non tamen obſcurâ dulcedine fragrantiſſimum ex ſe ſpirat odorem; quare vini pretium in pretio habe: mirabiles enim ea ſe promit vires; & omne animal quod quatuor ingreditur pedibus, vino vehementer delectatur. Ipſi quoque Serpentes, Sues, Simiæ, Corui, Vrſi, Elephantes, quum datur occaſio, vinum præcipuè appetunt, monente Plinio *lib. 10. cap.* 72. Vnde exiccato poculo, ſic ſonora voce occinere cœpit:

Vt me ſubit Lyæus,
Tunc cura dormit omnis,
Crœſúmque ſperno præ me,
Volo cantare pulchrè.

Ego tantorum verborum pertæſus, ab eorum manibus, qui hactenus me vinctum tenebant, ſubitò aufugiens, per ſcalam aſcendens, ægrum inuiſi, & de morbi causâ cunctantiùs inquirens, dimidiam conſumpſi horam. Deſcendens, cogitans, quomodo alas darem pedibus, ne fortè in eorum manûs incurrerem, ecce Scholaſticos vino ſepultos humi proſtra-

tos

tos inuenio, pulſum tango, in quodam nullum reperio, in aletto obſcuriſſimus inerat. Ille perpetuò obdormiuit, hic conuulſione preſſus, multis applicitis, magno tamen labore, leuatus eſt. Quare ex mente Hipp. *lib.2.de morb. num.*28. *& lib.*5. *Aph.*5. *& lib.*3.*de morb.num.*28.Gal.3.*de temper.*2.Auic.3.1. *doct.*1.*cap.*8.ex ebrietate Aphonia, Conuulſio, Apoplexia, Paraplexia, Caros, Coma, Epilepſia, & exitialia damna contingunt: nam vinum immodicum imperat animæ facultatibus, velut tyrannus quidam. Ac ne vagemur in incerto, quæ noxæ attribuuntur vino, eæ vini ſunt nimij; quæ ei aſſignantur laudes, ad vinum pertinent moderatè ſumptum, & lymphatum: nam hoc modo res eſt vtiliſſima, pharmacum ſuauiſſimum, obſonium iucundiſſimum, de quo argumento lege Hipp.7. *Aph.* 56. & præter plurimos Barbaros, & politos Medicos, Mercurialem *lib.*1. *variar.*18. Num autem aqua vino priùs affundenda, an vinum aquæ, in hac futili quæſtiuncula, otioſos Scaligerum, & Cardanum *exercitat.* 101. *num.*4 *de ſubtilitate*, per otium lege.

OBSERVATIO CXXVII.

Ebrietatis, certum Amuletum.

PRoduntur nonnulla quæ cæcâ quadam, & latente vi ebrietatem arcent. Ex horum caterua ſunt Allium, Braſſica, Amygdalæ Amaræ; ſuccus Acini Hederacei, Amethyſtus herba, liguſtri flores, Croci, & Bacearis, Nuces, Porrum, Ati radix, Betonica, Raphani ſuccus, & alia. Certiſſimum præſidium, ſi poſt crapulam, vnciam vnam olei Nucum degluciat patiens: huius enim vi in ſuperno ventriculi oſtio innatantia impediuntur, ne cũ noxiis vaporibus vndatim ferantur in cerebrum. Summum etiam eſt auxilium, Gummi in Orientali plagâ, in regione Martauam, enatum, quod ab Indis vocatur *Lakeka*: hoc enim ſi monilis vice in brachio geſtetur, filo transfixum, ita vt carnem tangat, natiuâ quadam, & occultâ proprietate, temulentiam arcet, & ſic apud illos magno eſt in pretio; expertum enim eſt illos, qui affatim & ad ſatietatem vinum ex Dactylis confectum ſine modo epotarunt, licet hoc præ calore, & craſſitie magis caput tentet, nunquam hoc Antidoto munitos ebrietate fuiſſe concuſſos. Optimum auxiliũ eſt hoc ad arcendum malum tantum, ex quo funeſta, & miſeranda mala ſcaturire, omnes norunt, quæ palàm facit Homeros *lib.*4.*Odyſſéa, verſicul.*621. & comprobat ingenioſiſſimus Ioan. Baptiſta Perſona *in com.c.*3.Gal.*lib.quòd animi mores, &c.* & propoſuit eloquenter Valleriola *lib.*2.*loc.commun. c.*7.

OBSERVATIO CXXVIII.

Ad abhorrendum vinum, auxilium ſingulare.

OMniſcius Cõrabus Guſnerus, à multis, & meritò, Plinius Germanos vocatus, *lib.*4.Aquatil. *hiſtor.animal. pag.*953. remedia proponit quæ potui ea hibita, vini tædium, ſeu odium pariunt. Duo ſunt præcipua, & à naturæ peritioribus magnis elogiis celebrata. Primum eſt Rana viridis ex iis quæ in fontibus ſalientibus reperiuntur; vino, in vini menſura (duarum librarum fortè) ſuffocata. Secundum eſt vinum in in quo Anguilla ſuffocata ſit. Ego hoc poſtremum ſæpè ſum expertus cum vtilitate multa, & magis ſi libris tribus vini, vnciæ duæ ſanguinis Anguillæ addantur. In quo remedio exercendo multo tempore perſeueraui, donec Medicũ quendam Luſitanum conueni, qui per plures annos in Orientali India, Proregum, & Magnatum curam geſſerat, &

A ab eo didici repertum eſſe apud Perſas generoſum medicamentum, quod collo, brachiiſque certo modo geſtatum, vini odium potenter inducit: quo ſolo, eius regionis, vini feraciſſimæ incolæ, velut Cardiaco Antidoto muniti, vinum inteſtino odio abhorrent, vt ab eius noxis ſe defendant: in eo enim terræ tractu, vt Bellonius affirmat *lib.* 3.*obſeruat.*15. Indi, Turci, & Mauri Amphyoniſtæ, opium in magna quantitate deuorant, vt in actu venereo diu perſiſtant, & poſt Meconij frequentem vſum, vinum ad ſatietatem exhauriunt. Quare matres filus ebrioſis, & ſæpius hac de causâ variis periculis tentatis, hoc auxilio, brachio appenſo, faſtidium vini procurant. Vocatur Linguâ Perſicâ, *Aminil*, & eſt radix arboris B ſimilis caſtaneæ, quæ, quò è profundiori terræ loco ſit eradicata, ampliores in hunc vſum dotes ſortitur.

OBSERVATIO CXXIX.

De Contabeſcentia puerorum.

Puer, Hydrope, Marcore, & aliis ſæuis morbis implicitus, lactis ope, curatur.

COmplutenſis Academiæ ornamentũ Valleſius, in ſuis eruditiſſimis commentariis *ad lib.*2.*epid. in com.sext.*9.*ſect.*2.quærit cauſam, cur pueri ex grauiſſimis malis, & periculoſiſſimis crebriùs euadant C quàm alij homines. Res enim eſt miraculo ſimilis è quantis deſperationibus illi effugiant. *Hoc fit*, inquit ipſe, *quia habẽt vires naturales, quibus vincuntur morbi, robuſtiſſimas, nempe commutatricem, & expultricem. Nulla autẽ alia ratio pellendi morbum eſt, quàm commutando, aut pellendo materiam.* Nam apud Gal.2. *prog.*36. *&* 3.*prop.* 34. in pueris facultates naturales, præſertim concoctrix, expultrix, & tractrix, magis robuſtæ ſunt, quàm in reliquis ætatibus; ſi verò Gal. 3.*Aph.*27.contrariũ videatur aſſerere, intellige eum de retentrice, vt aduersùs Lacunam notauit Valleſius *lib.de loc. manifeſtè pugnantibus, contradict.*6.nam retentrix gaudet ſiccitate, pueri verò humidiſſimi ſunt. Sed his relictis ad hiſtoriam accedamus. Incidit D puer 14. annorum in pleuritidem, ex deſtillatione ſubortam. Illa in ſuppurationem abiit. Poſt duos menſes tumeſcit venter, ſitis ſuperuenit inexhauſta, vigilia, tuſſis aſſidua, & importuna. Denique febris tenuis, & continuum alui profluuium bilioſum, ex partium debilitate, viſcerúmque obſtructionibus enatum, illum intra quatuor menſes ita confecerunt, vt ventre, & pedibus in œdematoſum tumorem vehementer inflatis, tota corporis moles languida ſenſim liqueſceret, & lecto affixus, cadaueris toſtar, cum facie Hippocratica, ſe ab vno latere ad aliud mouere non poſſe, immò animum in horas efflare videretur. Cúmque à Medicis pro deplorato linqueretur, fortè me per plateam tranſeuntem E obnoxiè parentes, vt eum inuiſam, compellunt. Accedo, pulſum exploro, Aſciticum, & Suppuratum inuenio. Curatio difficillima: nam fluxus nimius diris torminibus corpus extenuatiſſimum exercens, incraſſantia expoſtulat. Obſtructio viſceribus contumaciter adhæreſcens, aperientia efflagitat. Purulenta materia in magna copia per tuſſim excreta, requirit abſtergentia, quæ omnia tam diuerſa auxilia ab vnico, eóque puſillo hectici calore ad actum reduci non poſſunt, maximè cùm diuerſas inter ſe ſortirentur indicationes.

Viſis bis, ad abſtergendum thoracem, & humorem bilioſum, à venoſo genere, & Hepate igneo ad inteſtina confluentem repurgandum, ad leuandam ſitim, deobſtruendum, & adſtringendum ſerum lactis, vſtulatum tamen ad normam Hipp.*lib.*7.*epid.*

Digitized by Google

num. 3. per multos dies exhibui:& hoc iuxta ſuppurationis, & alui profluuij bilioſi indicationem eſt factum: nam vtendum eſt primò extergentibus, & expurgationem faciliorem reddentibus, quale ſerum eſt. Cum verò extenuatio ſumma, humorum acrimonia, nutrientia, & temperantia expoſcerent, ad medicamentum acceſſi alimentoſum cum vtilitate multa, inter quæ lacte Aſinino nullum præſtantius inueni, in quo interdum lapilli igniti, aut ferrum candens immergebantur, horum enim vi deponitur facultas expurgandi, & comparatur adſtrictio quædam. In hunc vſum multoties exhibitum Rhabarbarum torrefactum. Epithemata Cordi, Lumbis, & Hepati adhibita. Roborantia ventriculo admota, ventri Emplaſtra, & Vnguenta deobſtruentia applicita. Tumor pedum ablatus eſt Cataplaſmate farinâ lupinor. Orobi, Fabar. Hord. lentium, parato cum decocto Chamæmel. Aneth. Abſinth. Sem. Lin. Roſar. Melilot. Fœnugræc. Violar. & Oxymelite. Quoniam verò tuſſis multùm infeſtabat ex cerebri debilitate ſuborta, quod ita eſſe, teſtabantur grauamen capitis, Aurium tinnitus, mucoſi humoris per nares excretio, idcirco cum lactis ope minores eſſent dolores, alui profluuium minùs infeſtaret, detumeſceret venter, & ipſe iam pinguior euaderet, potuit cauterium, ad deſtillationem tam neceſſarium, in brachio affigi, quo impreſſo, & ſanie emanante, à Catarrho, & tuſſi poſt menſem liber euaſit. Vt verò aridum adhuc corpuſculum fœliciùs nutriretur, Piſanam ex torrefacto hordeo cum portione Amyli dedi, in aqua priùs Chalybéata diſſolutam. Vltimò, loco lactis Aſinini, Caprinum obtuli; & cùm abeſſet Diarrhœa, hoc vſtulare neceſſe non fuit. Quo ſanè auxilio menſes ferè tres vſus, integræ ſanitati fuit reſtitutus, pinguis, & nitidus effectus, viuitque adhuc, nutu, & beneficio præpotentis Dei, qui ſit benedictus in æternum.

OBSERVATIO CXXX.

De Orthopnœâ.

Orthopnœa ſana, & diuturna, cauterio ad nucham indito, leuatur.

QVi pro curandis morbis, cauteria negat (vulgò Fonticulos vocant,) is Hippocratis, & veterum dicta irridet, & temnit. Hic enim in variis ſuæ doctrinæ locis, varia, in variis noſtri corporis partibus, pro variis morbis curandis, excitat cauteria, vt latè expendunt Terillus *lib. de Veſicantibus*, Michaël Guanaſſetius *lib. de natur. cauterij*, *c.* 15. Petr. Pichotus *lib. de Rheumatiſmo*, Amatus *lib.* 5. *cent.* & alij innumeri. Vir erat triginta ferè annos natus, temperamento ſanguineus, corde, & Hepate calido, cerebro frigido, & humido, catarrhoſis defluxionibus valdè obnoxius, qui ex temporum incertis interuallis, ob diſtillationem à capite deſcendentem, difficultate reſpirationis ita vexabatur, cum ſono, & ſtercore, vt accedente febri intenſa, & lingua ſicca, veluti ſuffocatus ſolùm recto thorace reſpirare poſſet. Paroxyſmus interdum quatuor, aliquando quinque durabat dies, in quibus cogebatur aduigilare: nam ſi vel declinante acceſſione, ſomnum captare volebat, iterum maiori cum impetu reuertebatur tuſſis, quæ, excreta craſſa, cruda, & viſcida materia, tum per tuſſim, tum per ſcreatum ſimplicem, ſenſim ceſſabat. Durauit hoc malum octodecim annis, maximè quoniam Medicus febri ſolùm, & interno feruori, qui ex conatu naturæ, & motu humorum oriebatur, attentus in medio acceſſionis impetu, copioſè ſanguinem emittendum imperabat, quod profectò magnæ negligentiæ erat, (ne quid dicam grauius,) in ægro debili, vigiliis vexato, & in morbo, in quo animalis facultatis ad expectorandum tam neceſſariæ ope indigemus, nam tunc qui venam ſecare temerè audent, quantum ſanguinis detrahunt, tantum vires eneruant, & mortem accelerant.

Hic in intermedio tempore variis auxiliis vſus eſt. In acceſſione, frictionibus vtebatur extremorum, vinculis dolorificis, cucurbitulis tum ſiccis, tum humidis, ſcapulis, collóque admotis, acribus clyſteribus, expectorantibus, & nutrientibus. Extra acceſſionem recreatis viribus, multoties expurgatum corpus. Terebinthina vario modo exhibita. Adminiſtratæ expectorantes potiones. Sudorifica ex Ebeno oblata, roboratum caput. Demum linctus, tabellæ, confectiones imperatæ, & cùm ex Iecore calido, & ventriculo humido multa humorum copia in cerebrum confluerет, qui ibi denſati, in thoracis cauitatem, & pulmonum ramos iterum tanquam in partem debilem confluebant, neceſſe fuit reuulſionis, & vacuationis cauſa, fonticulos in crure dextro, & brachio ſiniſtro aperire. At crudele malum nullis ceſſit auxiliis. Hoc tempore per proprietatem caput laborabat, quare me conuocat, qui ad originem, & fluxionis initium celebrare auxilium ſatius duxi, ſicque veſicatorium Bregmati impoſui, cuius vi licèt ichoris per duos menſes emanaret copia multa, nihil tamen ægrotum leuauit. Occluſo hoc, Cauterium in Nuchâ affixi, quod ita poſt annum contulit, vt vacuato ex propinquiori loco, nociuo humore, acceſſio ex rarioribus interuallis, & mitibus ſtipata ſymptomatis affligat, & minore temporis ſpatio bis poſtremis decem annis eum nunc premat, & fatiget, ſpéſque ſit, vt deinceps huius auxilij beneficio, ſenectam traducat non ita huic vitio obnoxiam. Lege Brunnerum *lib. conſil. conſil.* 33. de huius morbi auxiliis doctè diſceptantem.

OBSERVATIO CXXXI.

De Pede ſummo.

Pedes ſummi cerei.

DVm Galeni monumenta verſarem, ecce occurrit mihi illius non vtique inamœna ſententia, quæ ſcriptoris huius genuinam ſapit facundiam, ingeniique præfert facilitatem non aſpernabilem, quæ *lib.* 3. *Aph.* 3. ſic ſe habet: *Eſt quidem totum corpus nouiter natis pueriliis maximè humidum, adeò vt etiam oſſium natura in ipſis potiùs cerea, quàm lapidea videatur, &c.* Hanc doctrinam verã eſſe ſemper ratus ſum ob rationem dictam, ſed veriſſimam expertus ſum, dum ad puerum curandum vocatus, in quinto ætatis anno cõſtitutum, qui cùm ab vtero exiret cum ſummis pedibus adeò mollibus, & flexibilibus, vt ceræ modo, facilè ſequerentur, quocunq; torqueres, vſque ad eam ætatem factis pluribus auxiliis conſaneſcere non poterat. Huic, cùm ab inundante humiditate, oſſium, neruorúmq; debilitate oriretur hoc vitiũ, Balneum artificiale roborans, & exiccans sũmo fuit auxilio, nam pedes firmi ſunt facti & ad motũ habiles.

℞. Betonic. Ruta, Saluia, Stæchad. Roriſmar. Abſinth. an. M. j. *Balauſtiorum,* ℥ iij. *Myrtillor.* ℥ j. *Sang. Dracon. Boli Armen. Acacia, Spodij, Roſar. Gallar. an.* ℥ j. *Meliſſa, Iua, Arthritica, an. M.* ß. *Scoria ferri limati,* ℔ ß. *Aluminis pulueriſati,* ℔ iij. *Salis* ℔ j. *Sulph.* ℥ ij. *Hypociſthid.* ʒ ij. *Cortic. Medianor. Caſtanear. Cortic. Arbor. glandium. Sumach, Terra ſigillat. Fol. Pruni Sylueſt. Radic. Biſtort. an.* ʒ iij. *Maſtich.* ʒ ij. *Sorbor. ſiccor.* ℥ j. *Nucum Cupreſſi, num.* iij. *Radic. Chelidon.* ℥ ij.

Coque in ſufficiente vini ſtyptici quantitate, quouſque remaneant ℔ iiij. cola, ſerua, & cum vnâ

librâ

libra decocti, actu calidi, ſingulis noctibus pedes ablue, & tege linteo, Maſtiche, & Roremarino priùs ſuffumigato. Huius præſidij ope, recordor multos perſanaſſe, qui in tenera ætate conſtituti, præ humiditate, & mollitie oſſium, ambulare non poterant, & ſi id facere tentabant, vacillantes in ſolum cadebant. Si non proſit hoc Balneum, vtere Aluminoſo, ferreo, quod ſponte è terra ſcaturit: nam mirabilem etiam eius vſum inuenies, quoniam aluminoſa, ferrea ſiccant, ſtrenuè calefaciunt, adſtrictione roborant, & humidis affectionibus ſummoperè proſunt, vt ex Veterum mente explanat Cardanus *lib. 3. contradicent. tract. 4. contrad. 3.*

OBSERVATIO CXXXII.

Ex vlcere depaſcente in ſummo pede enato, mors repentina.

VEnenoſum humorem innaſci in corpore pluribus in locis affirmat Galenus. Hunc latere multo tempore in corpore citra noxam, 14. aut 20. annis, ipſe edocuit *lib. de Theriac. ad Piſon. cap.* 16. nam conceptus tempore menſtruationis, elephanticus euadit, non modò poſt 12. aut 14. annos, ſed poſt quadrageſimum, vt teſtatur Alzaharauius *cap. de Leprâ:* quod in rabioſis palam fit, in quibus non illico à morſu detegitur venenum, neque aliquam ſui notam in corpore præbet: vel quia toto illo tempore non eſt inducta facta intemperies, quæ valdè lædit, & immedicabilis eſt, vel ob ignobilitatem membri, cuius virtus non valdè irritatur, vel quoniam pars continens paruo veneno aſſueta non læditur, vel in aliqua parte viciſſim concoctrix, & retentrix roborantur infirmata expultrice: nonnunquam hæc robuſtior fit, & noxium expellere tentat. Sic ſenſit Galenus *lib. 2. prorrhet. com.* 17. *& lib. 3. epid. ſect. 3. com.* 75. Ob hanc cauſam ſæpè euenit, vt plures ſanorum munia obeuntes, repentè, velut ſiderati concidant, & moriantur, quoniam veneno ſimilis in corpore genitus erat humor, qui ſua lethali vi, ex improuiſo cor premens, ſpiritûs extinguit, ex Auic. 1. 3. *tract.* 5. *cap.* 8. & Gal. *lib. 6. de loc. cap.* 5. Ob hanc rem iuuenis quidam, benè temperato corporis habitu prælitus, paſſus eſt in ſummo pede dextro dolorem per duas horas ingentem, quo aliquantiſper ſedato, in planta pedis vlcus eſt exortum ita Cacoëthicum, & doloſum, vt poſt paucas horas totum pedem depaſcendo exederit, nulla præcedente liuedine loci. Chirurgi poſtquam totum pedem, ne vltrà ſerperet contagium, vt mortuum, & inſenſilem recidere tentant, dum, qua parte inciſio eſſet facienda, an per corruptam, vel ſanam, inter ſe conſuluere, æger agône, Anxietate prehenſus, præcedente Syncope, animam efflauit. Pro quæſtione verò Chirurgorum, plures cum Celſo *lib. 7. cap. vlt.* per ſanam partem eſſe celebrandam inciſionem contendunt, ſed qua ratione defendant, pete à Clariſſimo Fabricio Hildano *lib. de Gangr. cap.* 17. qui, allatis, veterum, & Iuniorum illuſtribus ſententiis, te ab his labyrinthis extricabit.

OBSERVATIO CXXXIII.

De Alui fluxu.

Alui fluxûs lapidoſi, hiſtoria illuſtris.

IN variis noſtri corporis partibus lapides generari, præterquàm in veſica, & renibus, vbi videlicet datur cauſa materialis, & efficiens, viſcidum humorem, paulatim exaſſans, torrens, & in formam lapidis indurans, veterum, & Iuniorum teſtimonio ſancitum eſt. Hac ratione in inteſtinis renaſci auctor eſt Auic. 16. 3. *tract.* 3. *cap.* 3. firmant Fernelius 6. *Patholog.* 9. Matthæus 2. *part. in* 9. *ad Almanſ. cap.* 11. Muſa *lib. 4. Aph.* 79. Iuuenis quidam excarnis, calidiſſimi temperamenti, ad venerem pronus, nullum ordinem in victu obſeruans, gulæ deditus, ex interuallis ſolùm fæcalia excrementa deponebat, ſicca, exuſta, citra noxam vllam. Poſt longum temporis ſpatium, quùm deiiciebat, in imo ventris dolorem experiebatur immanem. Vno die cum auctorem doloris, lumbricum ſuſpicaretur, aluinas fæces aqua diluere tentauit, vt intimiùs mali cauſam inquireret. Ecce loco vermis deſiderati, inuenit quinque lapillos duriſſimos, quorum duo, lentis, tres, ciceris magnitudinem ſuperabant, ad albicantem colorem declinantes. Ceſſantibus torminibus, poſt tres dies, iterum de ilium, & ventris dolore queri cœpit, qui iterum excretis ſex calculis ex toto eſt mitigatus. Sed cùm nullum præter dolorem ſentiret incommodum, de ſalute ſua parum ſolicitus, in eodem regimine victûs bienniò inſiſtit, cum excrementis commixtos calculos excernens. At vno die aucta affectione, ſæuiore oppreſſus ventris dolore, cohibita aluo, auxilia quærit, & Clyſtere iniecto, ingenti cum ilium dolore, per ſedem expulit calculos tres rotundos, Auellanarum inſtar, valde compactos, cineritij coloris, mucóque tenaci, vnde concreuerant, reſperſos.

Æger timidiuſculus factus Medicorum opem expoſtulat. Hi cùm eſſent tres, eorum primus aſſeruit, horum lapidum generationem, non eſſe calori inteſtinorum attribuendam, velut illorum qui frequenter à renibus decidunt: nam renes, quidam, apud Gal. 3. *aliment or.* 12. inter viſcera connumerant, quare calore igneo, velut in adultis, aut moderato, vt in ſenibus, mucoſum humorem, abſumpta humidiori parte, ad tophi, & lapidis ſpiſſitudinem redigunt, auctore Gal. *lib. 6. epid. ſect.* 1. *com.* 6. & alibi; in inteſtinis verò aliter ſe habet nam ob frigiditatem (exanguia enim ſunt, frigida, & membranoſa) tenax humor vertitur, & concreſcit in lapidem, ſic apud Gal. *lib. cit. epid. ſect.* 3. *com.* 15. *in veſica frigida, quippe quæ neruoſa ſit & pauci ſanguinis, & ampliſſima interiùs concauitate inanis, craſſitudo in ipſam tranſmiſſa, ibi iterum cogitur, & inſpiſſatur, & magis quando in ipſa diutius immoratur.* Quare à frigore lapides in humano corpore concreſcunt, ex ſententia Galeni, quam defendunt Mercur. *lib. 2. variar. ca.* 11. Cardanus *in com. Aph. 79. lib. 4. Aph. Hipp.* Valleſius *in cit. loc. Hipp. §. eſt verò hic morbus Lithiaſis, ſeu lapidum in renibus congeſtio, quæ quidem fit ex ſuccis craſſis, calore, aut frigore intra renes duratis, &c.* Ob id neceſſe eſt propinare in hoc ægro quæ craſſos humores euacuent, incidāt, inteſtina calefaciant, in quem vſum, præter totius prouidétiam, ſunt Balnea naturalia, Sudorifica ex Ebeno, & alia quæ intus aſſumpta, & foris admota, inteſtina roborant, & excrementitiam humiditatem abſumunt.

Secundus contrariam omnino conatus adſtruere curandi viam in hæc verba prorumpit. Licèt *veritas non dicentium numero, ſed ſapientia ſit iudicanda* auctore Galeno *lib. 1. de dignoſcend. pulſ. cap.* 1. tamen *quando plures concordant, & vnus diſſentit, rationabilius eſt æſtimare vnum potiùs deerrare, quàm omnes alios* monente Magiſtro *lib. 1. de vſu part. ca.* 3. Sic firmum eſt, & inconcuſſum apud illos, qui Galeni filios ſe eſſe gloriantur, lapidum generationem in corpore humano à calore proficiſci; hic enim viſcidum humorem exaſſat, ſiccat, qui licèt aliquando non ſit vehemens, ſed remiſſus, vt in ſenibus, per moram, eum indurat. Hoc docuit apertè Galenus *loc. cit. & 3. Aph. 26. lib. 1. de aliment. facult.* 55. *& 3. eiuſd. cap.* 5. *& 6.* Auic. 18. 3. *tract.* 2. *cap.* 16. *Ariſt. ſect.* 10. *probl.* 42. & vnanimis deinde Medicorum tum veterum, tum

recentiorum comprobauit opinio: *Neque enim tanta in corpore frigiditas viuente animali eſſe poteſt, vt aliquid in ipſo concreſcere in duritiem queat*, monente Galeno *lib. 2. de temp.* 5. quoniam *partes ventris adeo rigere nequeunt, vt cibi, potúsque congelati indurentur, ſicut alia extra corpus hyeme frigore concreta dureſcunt; prius enim quàm ita frigeret heme, interiret*, inquit Galen. *lib. 6. epid. ſect. 5. com.* 27. Si verò, quod obiiciebat ingenioſus collega, in epidemiis Galenus dicebat, veſicam frigido ſuo temperamento ſuccos craſſos condenſare poſſe, per frigiditatem, non abſolutam frigiditatem, ſed calorem imbecilliorem intelligas oportet; ſic Galenus cerebrum, veſicam, ad alias partes calidiores collatione facta, frigidas vocat. Adde quòd inteſtina, tum ſuo, tum circumiacentium viſcerum calore chylificant, vt Galen. *inquit 4. de vſu part.* 17. probant Laurent. *lib. 4. de hiſtor. Anatomic. queſt.* 22. Valleſius *lib. 8. contr. cap.* 3. quare ampliùs inhærendum ſententiæ Galeni: cùm vel ipſe Cardanus *lib. 7. de ſubtilit.* in multis animalibus, vt Bufone, Limace, Cancro, Lapides generari poſſe a frigiditate affirmet, in homine verò ſolùm à calore immoderato, ſui immemor ſcribat. His ego ductus, in hoc ægro, calidiſſimo temperamento conſtante, temperarem calorem immodicum, à quo lapides concreſcunt. Sic Trallianus Galenum diminiſſimum incuſat *lib. 5. cap. 4.* quòd *lib. 4. de loc. cap.* 8. ægros, calculum per tuſſim excernentes curauerit Theriaca, & extenuantibus medicamentis contrariis calori, à quo concreuerant, ex Galen. *6. epid. ſect. 3. com.* 36. Nam hæc humorem craſſiorem reddunt, viſcera inflammant, totum corporis habitum exiccant, maximè cùm Galenus in calculoſo cum tóphis ſolùm ob gracilitatem lac exhibeat *lib. 6. de ſanit. tuend. cap.* 11. tam contrarium tophis, apud ipſum *lib. 6. epid. ſect. 3. com. 15. & lib. 7. Aph.* 76. Demum, licitum eſt ſpernere vnam indicationem, propter aliam vrgentiorem, vt monuit Magiſter *lib. 10. meth. cap. 1. & 6.* Exhibenda ergo erunt quæ Hepatis, & inteſtinorum calorem retundant, vnáque citra calorem craſſos humores educere nata ſint, quorum medicamentorum materiam noſter ſocius diſertè proponet, & hanc litem facundo ſuo iudicio acerrimè dirimet.

Tertius cùm ſenio eſſet confectus, debilis, & occupatus, citra rixam, & iurgia, hanc controuerſiam compoſuit, ad ſecundi votum penitus inclinans, Nam à calore concreſcere lapides certum eſt, & præter citatos firmat Peripateticorum Princeps Aphrodiſæus *lib. 1. probl.* 110. & plures alij. Idcirco calorem viſcerum internorum exuperantem demulcerem humida diæta, ſimili potu, refrigerantibus Clyſmis, vena ſecta, ſuauibus expurgantibus, ſero lactis, Externis Epithematis, ventri, & hepati admotis, & tandem dulcis aquæ Lauacro per menſem exhibito. His dictis æger obediens omnia intra trium menſium ſpatium exequitur, at citra leuamen vllum. Nam hic carnifex morbus nullis ſæpe cedit auxiliis; ex quo accidit, vt exaſperato malo, in veneris dira tormina cum ſtercoris ſuppreſſione incurrerit, qui cùm in horas exacerbaretur magis, & pluribus auxiliis, nec clyſteribus emollientibus & vacuantibus ſuccumberet, factum eſt, vt ferociùs ſæuiente dolore, æger exanimis occubuerit. Diſſecto corpore, inuentus eſt calculus Caſtaneæ, & forma, & magnitudine, Colo inteſtino tenaciter adhærens, qui anteactam tragœdiam hactenus excitauerat.

Poſtquam huic obſeruationi manum ſupremam imponerem, Legi Epiſtolam medicam Doctoris Acoſta Luſitani Medici Rothomagenſis clariſſimi, in qua narrat quendam ægrum habuiſſe Diarrhœam diuturnam, quæ cùm multis diu applicitis auxiliis non cederet, tandem omnino curata eſt, excreto lapide quadrato, & tenui, qui vnguem digiti pollicis repræſentabat, quo expulſo, æger conclamatus, à fluxu euaſit.

OBSERVATIO CXXXIV.

De Vrina.

Vrina nigerrima tota vita, citra noxam excreta.

IN cauſone, aliiſque adurentibus febribus, ſanguine aduſto, & nigriore reddito, ob vim ignis interni torrefacientis, vrinam nigram excerni, nouum non eſt, id docuere Hipp. 2. *preg.* 18. Gal. 1. *criſ.* 11. & 12. Aëtius *tetrab. 2. ſerm. 1. cap.* 44. Sicut apud illos paſſim eſt inculcatum, hanc, in febribus longis, in copia humoris melácholici, in cutaneis affectibus, in ſuppreſſis menſtruis, hæmorrhoïdibus, maxima cum commoditate excerni, teſtante Galen. *lib. de atra bile, cap.* 8. Sic mulier in Thaſo cum hac vrina euaſit, apud Hipp. *3. epid. ſect. 3. text. 73. &* 82. Firmant Auicen. 2. 1. *doct. 3. cap. 3. & in prima part. Cantic. tract. 2. text.* 307. Anton. Valleſius *exercit. ad cap.* 40. Holler. *de morb. intern.* Adolphus Scribonius *lib. de inſpectio. Vrinar. pag.* 51. & alij. At citra has cauſas hanc vrinam diu emingi citra læſionem, eſt rariſſimum. Septennis puer quùm in omnibus ſanorum munia exequeretur, vndecim annis eminxit vrinam nigram atramenti ſcriptorij inſtar: & cùm nullum edulium ſumeret, ob quod vrina nigredine conſpurcaretur, vt ſæpe contingit, vt notauit celebri quadam hiſtoria Actuarius *lib. 1. de indiciis vrinarum, cap.* 20. rationabiliùs erat ex viſcerum igneo calore humorem bilioſum aduri, & in nigredinem verti; quare ne hic in aliquem lapſum immedicabilem ex ſiccitate ſuborium incideret, in 14. anno conſtitutus, remedia expoſcit, multa fuere oblata, quæ Iecur, à quo tanquam à communi officina hoc vitium emanare Medici rati ſunt, attemperarent, vnáque illius phlogoſim retundere nata eſſent. Expurgatum ſæpius corpus præmiſſa phlebotomia, ſerum lactis exhibitum, obſeruata frigida & humida diæta. Imperatum Balneum, & alia innumera ferè oblata in potum, quæ igneam viſcerum intemperiem corrigerent: Tandem cùm nullis auxiliis leuaretur, ipſa ſanorum munia obiens, medicamentorum iam impatiens, ab eis deſtitit, &, quod mirum eſt, nulla ſiti, aut oris amarore oppreſſus vitam ſuauiſſimè ducebat. Hic nupſit, & fœcunda fuit factus prole beatus, & in multos annos hanc emittens vrinam, vitam produxit. Lege eruditiſſimum Henricum Petræum Manſpurgenſem, *diſput. 5. de vrinis, num.* 22.

OBSERVATIO CXXXV.

Vrina lactea, toto vitæ decurſu excreta citra noxam.

VRinam ſimpliciter lacteam, ab humoris pituitoſi copia euenire; calculum, paralyſim, apoplexiámque præſagire, conſtans eſt Medicorum ſententia, inter quos primi ſunt Actuarius, *lib. 1. de indiciis vrinarum, cap.* 12. Auicenna *2. 1. Doct. 3. cap. 2.* & alij, quos longum eſſet recenſere. Quadragenarius, craſſus, & rubicundus, toto vitæ decurſu vrinam excreuit lacti, aut ſpermati ſimilem: Erat ſanus, aurificis officio fungebatur, & nullum vnquam ſenſit incommodum. Compellentibus affinibus, Medicorum votum explorat. Hi ſuppreſſioné vrinæ, vel calculum renum imminere illi inculcant, & ni ſibi caueret, varios morbos euenturos pollicetur. Ille ſubridens

Digitized by Google

dens medicamenta renuit, ſoli Deo confidens. Sic factum: nam ad octogeſimum annum nullo morbo oppreſſus perſeuerauit, quouſque pleuritide occupatus vitam finiuit. At hæc rara ſunt, & limites naturæ excedunt; Quare ab arte explodenda: frequentia enim pro perpetuis habentur, *lib. de fœtus format cap. 2. & 6. Aphor. 58.*

OBSERVATIO CXXXVI.

De Vlceribus.

Vlcera manantia diuturna, in vniuersâ corporis mole exorta, quomodo curata.

VIr quidam ingenioſus, & doctus, habitu melancholico præditus, repentè pruritum paſſus eſt in corpôre toto adeò pertinacem, vt cutem ſcalpendo vnguibus dilacerare cogeretur. Hoc malum quatriduò durauit. Ceſſante pruritu, totum corpus conſpurcari cœpit vlceribus, ex quibus velut per manantes fontes ichor exibat ſeroſus, flauus, tam acris, & mordax, & in copia tanta, vt ſubiectam carnem per quam fluebat exederet. Malo huic ab exuſtis humoribus genito vt occurreret, conſilio Medici pluries ſecuit venam, & ſæpe ex talo, & ex mariſcis, hirudinum ope ſanguinem extraxit Expurgatum corpus. Serum lactis exhibitum, multiplici melanagogorum ſylua præparatum. Saluatellas ſecuit, & optimo regimine vſus Balnea admiſit. At omnia fruſtra. Huic, cùm aliqua morbi Gallici indicia eſſent, ſudorifica ex Smilace aſpera, decocta in aqua Endiuiæ ob viſcerum calorem imperata. Admota Mercurialia vnguenta, & alia quæ ſiccitate, ſua ſuperfluum humorem abſumunt. Demum laſſatus iam, & ex diuturna applicatione medicamentorum debilis factus, Balnea aluminoſa fuit expertus, à quibus nihil leuatus, ſicut nec ab ingreſſu in riuos in quibus hirudines viuunt, quarum ſuctu ex tota corporis ſuperficie limoſus eductus eſt ſanguis in copia multa. Tunc ex nimia per vlcera vacuatione veluti viribus proſtratus, lecto continuò decubuit, victûs ſolùm ratione commoda vſus. His deſtitutus à Medicis, fonticulus, meo voto, in crure dextro, & brachio læuo admiſit, qui adeò contulerunt, vt tota ſanie, quæ per vlcera purgabatur, per cauteria vacuata, intra menſis ſpatium, conſolidatis vlceribus, ſanitatem. Dei miſericordia, cuius manus effœta non eſt, fuerit conſequutus.

OBSERVATIO CXXXVII.

De Ictero Nigro.

Icterus Niger, ex infrequentiſſima causâ pronatus.

DIſceptatum diu inter eruditos arbitror, qui veterum fertiliſſimos campos ſtudio indefeſſo colunt, & irrigant, ſuper cauſas Icteri nigri. Omnes vnanimiter iurant cum Galeno in locis multis, triplici de cauſa id euenire poſſe, vel vitio particulæ quæ excrementum ipſum expurgat, vel ratione viarum per quas expurgatur, vel ipſiuſmet excrementi vitio. Horum vitorum votum in hunc vſque diem ſum amplexus, donec Doctor Gaſpar Acoſta Luſitanus, Medicus Rothomagenſis celeberrimus, aliam infrequentem huius morbi cauſam, in quodam conſilio, miſſo Antuerpienſi Canonico, & mihi poſtea communicato patefecit, cuius exemplum hoc loco ſubnectere viſum eſt. Vxoris cuiuſdam nobilis viri, atro colore cutis tota ita fuit tincta, atque fœdata, vt ſolummodò eius aſpectus omnibus horrorem incuteret.

A Hæc abſque febri mœſta perpetuò erat, nam vniuerſa corporis ſuperficies Æthiopis colore erat conſpurcata. Inter Medicos de cauſâ morbi ſatis diſceptatum, concluſúmque hunc nigrum colorem, ſeu icteritiam nigram, à contumace lienis, & meſenterij obſtructione eſſe ſubortam, (licèt nulla, aut ſaltem ſenſui conſpicua reperiretur illarum partium tenſio, ac durities,) quare ad nigros humores vacuandos, & deobſtruendas vias, ſelecta auxilia præſcribunt, à quorum vſu ita malè habuit, vt ab eis, medentium conſilio coacta abſtineret. Tandem accedente aſſidua Lipothymia, & ſequuta continua febri, è vita diſceſſit. Cadauer diſſectum ſine liene inuentum eſt, qui cum ſit receptaculum melancholici ſucci, nil mirum, ſi eo deB ficiente corpus totum redderetur nigrum; quoniam atro humore non attracto. huiuſmodi humor per venas cum ſanguine ferebatur, ex quo maſſa ſanguinaria infecta nutrimentum corpori cùm præſtitiſſet, ipſum hoc nigro colore fœdauit.

OBSERVATIO CXXXVIII.

De Lapide Veſicæ.

Lapidis in Veſica inuenti, forma ſtupenda, & enormis.

C LApides, diuerſa forma, quantitate, atque colore, in veſica vrinaria fuiſſe inuentos, vel ab ea artis ope extractos, Veterum, & Recentiorum exempla ſatis confirmant. Sed huius forma eſt rariſſima, & admirabilis, cuius hiſtoriam palam fecit Doctor Acoſta Luſitanus, Medicus Rothomagenſis incomparabilis, & in inueſtigandis naturæ arcanis laborioſiſſimus. Ægrotauit diu immani, ac miſerabili veſicæ tormento puer quindecim annos non excedens, qui in omnibus membris ſaluis, tandem infando cruciatu excarnificatus animam efflauit. Secto cadauere, in capacitate veſicæ inuentus eſt lapis rotunD dus, magnitudine paruæ pilæ, pyramidibus politis, & acutis vndique circumſeptus, (Solis inſtar) & ita humor hic ab aſſante calore erat diſpoſitus, & induratus, vt inter pyramidem vnam, atque alteram eſſent fabrefactæ puncticulæ longæ, acus formâ, (mirabile viſu) à natura inſertæ; ex harum aculeo, puer cùm ad eiaculandam vrinam ex longis temporum interuallis cogebatur, ſe, in pube, velut acubus, & acutiſſimis ſpiculis pungi, & lacerari, magno vlulatu ingemiſcens conclamabat. Huius ergo calculi monE ſtroſam, & inauditam

effigiem in Lectorum gratiam ad viuum exprimere libuit.

OBSERVATIO CXXXIX.

De Morbis trans naturam,

Morbi trans naturam; remediis trans naturam, curantur.

DÆmonis commercio, & pacto fieri faſcinum, maleficium, incantationes, præſtigiaturas, philtris, poculis, amatoriis, verbis prolatis, orationibus, appenſis, geſtatis, coniurationibus, characteribus, figuris, annulis, carminibus, ſonis, cantibus, numeris, potionibus, ſuffitibus, odoribus, & aliis mille modis, mille doctus experimentis, teſtimoniis cer-

tiſſimis confirmatus, verum eſſe non dubito, & latè firmant ex noſtris Baptiſta Codronchius *lib.3. cap.6. de veneficiis*, Langius *lib.1. epiſt.38. & lib.3. epiſt.34. Gemma lib.2. de diuinis Characteriſmis cap.4.* Ioan. Hucherus *lib.4. de maleficiis*, Cardanus *lib.2. contradict. tract.2. contradict.7.* Rodericus à Caſtro *lib.4. de medic. politico cap.2.* & alij, ex alienis Petrus Toloſanus *I.C. lib.34. Syntagmat. iuris vniuerſi cap.14.* qui ex multorum conſenſu auctorum eloquenter probat, magicis artibus, certis cæremoniis, & actionibus incendi poſſe libidinem, elementa turbari, aquam de cœlo pluere, aërem mutari, homines in alia corpora tranſponi, & morbos ferinos, inſuperabiles induci, tranſmutatis noxiis ſuccis à partibus ignobilibus ad nobiles, vel inſtrumentorum figurâ vitiatâ, vel immediatè per motum localem, vel illudendo ſenſibus, vel applicando actiua paſſiuis.

Harum omnium artium dæmon eſt auctor, aut adiutor, quas, fœdere inito cum illo, exercent mulieres præſtigiatrices, quas, *Lamias*, ſeu *Striges* vocant, aut venefici homines, qui *Strigones, Alaſtores, Sicarij*, *Telchira* dicuntur. Quos, certis verborum, aut geſtuum formulis mira perpetrare, certum eſt, quicquid contrà clamet ad rauim vſque Cornelius Agrippa *lib. aduerſus lamiarum inquiſitores*, futilibus quibuſdam argumentis nixus, faſcinationem ex pacto Dæmonum contractam pertinaciter denegans, quas eſſe ex iure diuino, & humano puniendas, legat qui velit in materiâ hac potiùs Theologicâ, quam medicâ, Sixtum Senenſem *lib.6. Sancta Biblia, adnot.276.* quo loco, copioſè, & doctè contra eum efficaciſſimis rationibus diſceptat, & multò antea, ornatè ſatis, & breuiter comprobauerat Chriſtophor. Landinus *in Virgilium, eo loco. Neſcio quis teneros oculus, &c.*

Ex hoc perenni fonte ſcaturiunt morbi immanes, atroces, admirabiles, qui licèt naturalibus ſimiles appareant, cùm tamen cauſam habeant, medendi arti haudquaquam obſequentem, iure à Fernelio *lib.2. de abdit. rer. cauſ. cap.16.* trans naturam appellantur; qui remediis naturalibus applicitis in peius ruunt, aliis verò trans naturam admotis conſaneſcunt. In hanc rem apponam hiſtoriam admirandam, ſed veram.

Puellam, annum agentem ætatis decimum ſextum, ex nobili proſapiâ oriundam, formâ non vulgari præditam, iuuenis quidam ſpecioſus, & liberalibus artibus apprimè inſtructus ita miſerè deperibat, vt illius amore irretitus noctes plures velut amens, inſomnis duceret: at cùm illum ea vt ex infimo loco natum temneret, & irrideret, indignabundus, ſagarum conſilio de ea magicis artibus vindictam ſumere curat. Quare abſentis puellæ imaginem cerâ confictam, verbis prolatis ſortilegæ compungunt, quibus recitatis, inſons ſæuis doloribus in toto corpore excitatis eſt afflicta, iiſque ita infandis, immiſericorditer vexabatur, vt aculeis transfigi videretur. Quibus lenitis remanebat Aphonia, & conuulſione mirabili arrepta, quâ pedibus antrorſum pectus contingebat, cum oculis toruis nigricante facie, pinnis narium inuerſis, linguæ tremore, lipothymia, omnimoda virium iactura, faſtidio ſummo

His triduò perſeuerantibus, conuocantur Medici, qui poſtquam vltrò citróque de cauſa morbi diſceptarunt, in eam vnanimes conuenerunt ſententiam, vt crederent, hæc horrenda vitia, ab vtero, aurâque venefica ad partes ſuperas elata, tanquam à prima origine emanare, quæ ſimilem tragœdiam excitare nata eſt. Quapropter præſidia plurima adaptant in hunc vſum. Sed cùm iis applicitis illa delira, furibunda, & omni conuulſionis ſpecie premeretur immaniter, à Medicis tanquam ſpiritu malo apprehenſa, aut veneficio vexata, deſeritur.

Hoc ita eſſe confirmauit poſtea enormis vomitus, cuius violentia, nigerrimam materiam primò, poſtea glomeratos crines, Tribulorum faſciculum, acus æneas, & tandem ouiformem maſſam atro colore conſpurcatam reiecit, qua diſſecta erupêre plures volantes formicæ, quæ adeò horrendum fœtorem ex ſe expirarunt, vt nullus in domo perſiſtere poſſet. Viſis his, omnibus patuit cuncta hæc ex veneficio eſſe ſuborta. At cùm in agône eſſet, Syncope oppreſſa; per vomitum laborioſiſſimè excreuit animal, pugni forma, colore atrum, cauda oblonga, toto corpore piloſum, Muris inſtar, quod poſtquam in terram delapſum eſt, eximia pedum agilitate per domum obrepit, & emoritur.

Parentes rei nouitate, & periculo filiæ commoti conſulunt ariolos, ſagas, ſortilegos, magos, & incantatores. Ex iis vnus, ie eam ſanaturum propoſita multa mercede conſtanter pollicetur, dicens vt adueniente paroxyſmo vocaretur. Sic factum; nam cùm acceſſio ferociter inualeſcit, conuocatur ipſe, qui ſuper caput ægræ priùs abraſum, me præſente, impoſuit Papyraceam chartam albiſſimam, in qua ſcriptæ erant literæ binæ, T. M. & impoſita erat vngula Aſini ſemicombuſta, & ille neſcio quæ verba ad aurem obmurmurans, illam ab inſultu, & omni ſymptomate in poſterum liberauit. Morbi ergo trans naturam remediis trans naturam curantur, vt graphicè poſt Fernelium diſſeruit Carrerius ad libros Galeni *de loc. affect. diſput.37.*

OBSERVATIO CXL.

De Incuria Miniſtrorum.

Pharmacopæi inſcitiâ, æger emoritur.

CVm Hippocratis & Galeni monumenta reuoluo; horum auctorum dulci ſapore, & illorum ſuaui lectione velut delinitus inebrior, tam mihi videntur eorum opera ſucculenta, affabréque compoſita. Dum ea perlegerem, occurrit laudatiſſima, & quaſi per manûs à multis ſæcolis tranſlata ſententia in *lib.1. epid. ſect.3. text.51.* qua oſtendit hic diuinus auctor, artem noſtram ex tribus conſtare, morbo, ægro, & Medico artis miniſtro. Hic vt naturæ rectè operantis vias ſequatur, neceſſe eſt, vt habeat ſuos miniſtros promptos, & in arte ſatis verſatos: famulantur enim Medico, inquit Galenus *lib.6. epid. ſect.5. com.1.* quinque artes. *Pharmacopœa, ars infundendi clyſteres, ars aperiendi venas, ars obſtetricandi, & Coquinaria.* At ab iſtis inſciis ſæpe mors emanat. Quare ab arte pharmaceutica incipiamus, in qua multi adſunt Grammaticæ ignari, putant enim iſti cùm in promptu habeant Dodonæum, Lobellium, Fuchſium, ex Latina lingua in Teutonicam, aut Germanicam tranſlatos; & vel Lacunam, aut Matthiolum, Bauderonum, aut alios ſua vernacula lingua conſcriptos memoria teneant, ipſum Meſuem, acutie, & componendi medicamina facundia ſuperare. Nam oportet Pharmacopœum eſſe prudentem virum, diligentem, & artis ſuæ obſeruantiſſimum, & quod plus eſt, Latino ſermone inſtructum, vt probè diſpenſare medicamenta, & compoſitiones à Medico ordinatas intelligere, & componere, ne temerè, non intelligens, conficere queat. Hinc fit ſæpe vt multos capitales errores committat, & pro multis vnum ſit exemplum ſatis. Laborauerat æger toto ferè anno Dyſenteria, quæ ex interuallis illum opprimebat immaniter, ob cuius ſæuitiem totum inteſtinum rectum vlceribus cauis, & ſordidiſſimis erat

conſpur

Digitized by Google

conſpurcatum, quæ vt Medicus abſtergeret, & ſiccaret, ſuppoſitorium deſcripſit & dixit, fiat ſuppoſitorium, filo, vno nexu ligatum; Pharmacopœus Grammaticæ ignarus fecit tumultuariè glandem, & cùm non intelligeret verba *filo vno*, putauit quod erat Philonium, & neſcio qua huius Opiati quantitate adiecta, ſuppoſitorium conſtruxit. Impoſito eo, cùm æger debilis eſſet, ob frigiditatem medicamenti, ſomno profundo arreptus, perpetuò obdormiuit. Dubitas? Audi Auicen. 16. 3. *tract.* 1. *cap.* 4. §. *Etiam teſtati ſumus nos vidiſſe qui ſuppoſuit ſibi collyrium ex Opio, & mortuus fuit*: Nam & multi impoſito ſuppoſitorio opiato, ob vigilias, & fluxus diuturnos, ſupremo ſomno correpti ſunt, vt ſcribunt Marcus Gattinaria *cap. de curâ fœdæ Cholericæ*, Nicolus *ſerm.* 2. *cap.* 51. & alij. Oportet ergo vt Pharmacopœus ſit diligens, & Latino ſermone benè inſtructus, & habeat miniſtros vigilantes, Latinos, peritos, & probos. At de horum incuria, & negligentia plura dici poterant, ſed ſub vno exemplo cætera comprehenduntur, auctore Galeno *lib.* 1. *acut. com.* 33. *& lib.* 3. *com.* 44. *&* 61. *& lib.* 5. *Aph.* 33.

OBSERVATIO CXLI.

Obſtetricis malitiâ, & fraude, plures fœminæ interfectæ, aliæ in grauiſſima pericula incurrerunt.

NOn celabo, per Deum immortalem, vnum facinoroſum ſcelus, ex quo, obſtetricis malitiâ, & dolo tot fœminæ interfectæ, aliæ in morbis ſauces deductæ. Putant enim hæ inſciæ honorem maximum reportare, ſi ſalua pariat fœmina, & infans lucis vſura fruatur in manibus ſuis, ac ſi hoc opus, donum Dei appellari non mereretur: nam patiens ſimul, & naſcens ſtatim in ipſo vitæ limine Sacroſancti Archiatri opem miſerabili voce implorant. Quòd ſi partus difficilis ſit, & lachrymnſæ preſſoræ dolorum adſint, ingentes, & immanes hoſtiles partûs labores infeſtent, & viæ per quas labi infans debet, ſint vel ex morbo, aut ætate calloſæ factæ, neque partes pudibundæ dilatari poſſint, & acerba concitentur tormina, cruciatus ſæui, ferina ſymptomata repullulent, fœminæ triſtes metuant, paueant, mœrore conficiantur, lancinentur, exoluantur, & agonia fera contabeſcant. Tunc neceſſe eſt priùs, diuinum, & deinde humanum, & medicum implorare auxilium, non ab obſtetricibus: nam hæ multa machinantur ſæpe, vi & violenter, vt infans intempeſtiuè, vel lacer, vel mortuus exeat in lucem. Vidi vnam maleficam, quæ fœminis in hoc agône poſitis, & præ nixu, & doloris ſæuitie nihil ſentientibus, acutiſſimo, ſed ſatis oblongo cultello, quod fortè in hos nefarios vſus in carpo iuxta tunicam reſeruatum habebat, totum vteri os verſùs anum reſecabat, & ſic dilatato vtero labebatur fœtus. At fœminæ oborta Hæmorrhagia nimia, ſciſſo vtero, vel ano reſecto, excreta deinde vrina per anum, & ſtercore exeunte per voluam, vel animam efflabant, vel deinde cum magno labore euadebant. At ab aſſiſtentibus apud Magiſtrum accuſata, in exilium perpetuum, cùm teſtes contra ſe non haberet ſufficientes, eſt relegata.

OBSERVATIO CXLII.

Ex Clyſtere actu calidiſſimo iniecto, mors ſubſequuta.

QVi debet inijcere clyſterem, attentus, & vigilans ſit oportet. In populoſiſſima quadam ciA uitate vidi accidere inopinatam mortem ex clyſtere, qui cùm ob miniſtri incuriam, actu calidiſſimus immitteretur, inteſtina adeò lancinauit, vt immani ſequuto dolore, & confluentibus hac ipſa de cauſa humoribus, generata inflammatione, & parte deinde occupata Gangræna, ſuperuenientibus febri, delirio, ſiti, & vigilia, æger, qui antea ſanus erat, animam poſt duos dies efflauerit. Cuidam ex cœcis hæmorrhoïdibus laboranti, cùm præ illarum tumore annos eſſet clauſus, & multis diebus, vt ſæpe in hoc morbo contingit, non deiiceret, iniecto à quodam inſcio, clyſtere, ita hæmorrhoïdales venæ ſunt dilaceratæ, vt ob dolorem, & affluxum humorum, tota inflammata parte ſphacelata, (hæ enim partes ſunt B valde obnoxiæ corruptioni ob multas cauſas) biduò vitam cum morte commutauerit.

OBSERVATIO CXLIII.

Phlebotomi incuriâ, ægra fluente ſanguine emoriuntur.

ACcedamus ad phlebotomos, qui in multis cùm peccent, tolerari non poſſunt: nam Medico multi ſapientiores æſtimantur, tantum ſibi placent, tantum ſibi aſſumunt. Erant duo, vnus incautus iuuenis, alius delirus ſenex. Ille, vt ſcientiam ſuam oſtentaret, ſecta vena poplitis, reclamantibus aſſiC ſtentibus, hiſtoriis, & facetiis enarrandis ſolùm intentus, tantum ſanguinis in phialam aqua calente plenam extrahi curauit, vt vix perſpecto ſanguine cum aqua confuſo, fœmina delicatula, & ex morbo debilis, poſt dimidiam horam exanimis corruerit. Senex garrulus experimentum cùm haberet, vt ipſe inſolenter dicebat, audacia multa confirmatum, ad ſenem Nephritico dolore laborantem, Saphenæ ſecandæ cauſa cùm eſſet accerſitus, ſecta vena, tantam quantitatem extrahere permiſit ſuo conſilio nixus (paucam enim in ſene debili, doloribus, & vigiliis vexato inſtituerat Medicus) quouſque æger animi deliquio arreptus, poſt horam exceſſit è viuis. Et licèt plura poſſent prædici de argumento hoc, ea ſiD lentij tenebris inuoluere ſatius duxi, ne Lectori tædio ſim, & illis inimicitiæ: & ego Epilogum facio; non tractatum.

OBSERVATIO CXLIV.

Ob coqui ignorantiam, ſtoliditas ſuborta.

CRocu inſunt facultates mirabiles, quas priſci vno ore extollunt, & ob hæc in multa ingreditur Antidota, Theriacam, Mithridatium, confectiones Cardiacas, quæ noſtri corporis facultates mitè roborant, & eſt medicamen Cordiale, & in Catalogo medicamentorum quæ vires cordis tuentur, teponitur ab Auicenna *lib. de viribus cordis tractat.* 2. E *cap. de Croco*: attamen immodicè ſi quiſpiam eo vſus ſit, in pallorem, capitis dolorem, caliginem oculorum, & demum in inſaniam maximè alacrem, & lætabundam incurret; ſic enim habet Auicenna *in loco dicto*: *Multitudo verò comeſtionis eius ſuperfluè dilatat ſpiritum, & mouet ad extrà, donec accidat propter hoc vt diſcedat à nutrimentali materiâ, & ſequatur inde mors*, &c. *Et lib.* 2. *tract.* 2. *cap.* 129. Sic ait, *dicitur quòd tres aurei de ipſo interficiunt lætificando*, &c. Quam ſententiam omnes deinceps comprobarunt. Hoc non aduertens Coquus quidam, qui vt alimenta eleganter condiret, vt maiorem palato gratiam conciliaret, in animo ſorè tantam quantitatem Croci diſſoluti iniiciebat, vt fœmina illo vſa continuè, in riſum ex interuallis ita lætabundum repentè

inciderit, à quo nunquam potuit leuari, quæ omnia A
ex Croci nimia quantitate eſſe ſubotta, non dubito.
At ſi Crocum fuiſſe adulteratum inſtes non repugno.
Adulterarur enim ſæpe inquit Dioſcurides *lib.* 1. *cap.*
23. Argenti ſpuma, atque plumbagine, ex quo æquè
lethalia ſymptomata oriri, ac ex argenti ſpuma, ve-
rum eſt. Vnum certius quod ipſe Dioſcorides ibi
adiunxit, exitioſum eſſe ſi tribus drachmis ex aqua
potetur. Pro ſalute ergo, qua nihil charius, apud
Galenum *lib. 7. meth. cap.* 6. miniſtri prudentes ad
coquinariam artem eligantur, ne ſi fortè ægri præ
faſtidin alimentum abhorreant, ipſi ad irritandum
palatum, noua condimenta, clàm imponant, quæ
ægro nocere impensè queant: nam vidi fœminam
illuſtrem, cui ab inſcio Coquo in ferculis iniectu B
ſuccu Coriandri viridis in copia multa, nauſea ſuper-
uenit, & ventriculi debilitas adeò eam oppreſſit, vt
cogeretur cibos illico vomitione reiicere. Hæc cura-
ta, Aloës vſu in pilulas redactæ, vini Abſinthiris po-
tu, & roborantibus ventriculo admotis. Quibus au-
tem dotibus debeat eſſe inſtructus Coquus, propo-
nunt Varro, & Columella *in ſuis de re ruſtica libris*
elegantiſſimis.

OBSERVATIO CXLV.

De Inſcitia Medicorum.

Inſcitiâ Medici, quidam emortuus.

SOlus *Deus languores ſanat*, inquit Meſuë *in præfa-*
tione practica ſua; & de frugalitatis ſolio produxit in
largitate medicinam, Benedictus, glorioſus, & excelſus
Creator. Huius ſolùm proprium eſt nec fallere, nec
falli: *mortales cùm homines ſint, in multis peccant, qua-*
dam videlicet penitus ignorando, quædam malè iudicando,
quædam negligentiùs ſcriptis tradendo, dicebat Galenus
lib. 2. *de ſec. loc. cap.* 1. Nam *ſuprà captum hominis eſt*
nunquam errare, ſolius artificis quàm minimum, ex Ga-
len. 3. *pag.* 41. quoniam *optimus Medicus aberrat ali-*
quando 2. *Aph.* 29. *& lib.* 1. *ad Glauc.* 1. præſertim in
vita breui, & arte longa, ad quam nec ipſe Hippoc.
peruenit, ex *ipſo in epiſt. n.* 31. maximè cùm Medicus
ſit artifex coniecturalis, coniectura autem licèt ad D
veritatem proximè accedat, aliquando fallit nos, ex
Gal. 1. *Aph.* 12. quoniam eſt poſita in medio ſcientiæ,
& ignorantiæ, *ex ipſo lib.* 1. *de loc. cap.* 1. Ob hæc Hip-
poc. 5 *epid.* 27. *& lib.* 2 *epid. ſect.* 4. *& lib. de oſſium natur.*
num. 17. ſe erraſſe ingenuè fatetur, & remediis nihil
contuliſſe affirmat 7. *epid.* 40. 41. 62 68. 69. 86. Gal. 2.
de loc. 5. in ſeipſo ægrotante deceptus eſt, & alibi, ſæ-
pe ſe ignoraſſe conſitetur. Suos errores confeſſi ſunt
Auic. 6. 4. *tract.* 4. *cap.* 22. Auenzoar *lib.* 1. *tract.* 15. *c.* 13.
& lib. 2. *tract.* 5. *cap.* 13. Aretæus 4. *Chronion. cap.* 1. Al-
zaharauius *lib.* 31. *pract. ſect* 1. *cap.* 15. & alij Medici-
næ Phœnices fatentur palàm; ne quis decipiatur ca-
dem ratione, qua quis antea deceptus eſt. At hoc eſt
rariſſimum; errores verò quos proponimus, ſunt E
craſſiſſimi, & intolerabiles, in quos ſolùm gregarij
iſti Medici paſſim incurrunt.

Medicus quidam ſenex, garrulus, aue Pica loqua-
cior, & qui ſe ab Æſculapij familia oriundum, &
Magnatum, Principúmque eſſe Medicum, per vicos,
plateas, fora, vbique paſſim, & qualibet vel minima
data occaſione, iactabundus, & glorioſus, inflatis
buccis proclamabat, cùm ad curandum mediocris
ſortis hominem eſſet vocatus, qui febricula, ventris
gurgulatione, diuturno alui profluuio erat correptus,
ventre ſubturgido, pedibus inflatis, cum ſumtæ ta-
bis, aut hydropis metu, longo tempore decolor in
lectu iacebat. de ſalute ſua deſperans, me, annuente
ægro inuitus conſuluit. Conſilium adhibitum. Cúm-
que alui fluxus ex debilitate, & hepatis obſtructio-

A ne pronatus, complicatiſſimus affectus, & difficilis
curationis ſit ob multas cauſas, non phlebotomia, vt
ille prædixerat, ſed aliis auxiliis eſſe curandum ægrum
palam feci. Sed cùm ille non acqueſceret, excitans
iurgia, & clamores, præfatus periculum, abij, diſceſ-
ſi. At ille, extracto ſanguine, ſolùm ob hepatis ar-
dorem, ægrum exhauſit, qui reſolutis viribus poſt
quatuor dies extinctus eſt. Rectiſſimè ergò à Galeno
promulgatum *lib. de Theriac. ad Piſon. cap.* 4. *Si quis*
miſer in methodici tanquam in alterius belluæ manus in-
cidat, proculdubio morietur ex conſequutione dogmatis ab
eo interfectus, quoniam vt à ſecta non recedat, inueſtiga-
re cauſas non vult. At benè fortunatus ille qui ad ratio-
nalem Medicum acceſſerit, neque enim tam malis ſym-
B *ptomatis facilè capietur, neque ob artem rationalis Medi-*
ci mortem incurret, &c. Medicus ergò inſcius ægrotanti
altera fera, qui ita remedia ægris præſcribit, ac illi qui
aleam iaciunt, quorum inutilia præcepta magnum ægrotis
afferre ſolent incommodum, vt ſcirè docuit Galen. *lib* 1.
epid. ſect. 3. *com.* 50. Conſule de horum nebulonum
inſcitia, verſutie, & temeritate Ioan. Freitagium *in*
ſuis noctibus Medicis cap. 20.

OBSERVATIO CXLVI.

Medici errore, Podagricus obiit.

NVper in quadam celebri ciuitate, Medico cui-
C dam ſeni, indocto, magnifico tamen titulo ob
canos, & albicantes pilos ſuperbienti accidiſſe vidi,
qui, poſtquam alij, arte, & eruditione inſignes viri,
multas remediorum centurias, ægro calidiſſimo tem-
peramento prædito, gracili, excarni, articulariis
doloribus vexato ſine fructu præſcripſerunt, ſua,
gloriabundus, velut ſtrepens inter Anſer olores, præ-
ſidia, quæ manus Dei vocitabat, ad ſidera efferens,
artubus dolentibus, Vnguentum ex Sulphure, Ni-
tro, Euphorbio, cum ſucco Artemiſiæ, & oleo de
Piperibus paratum admouit. Hoc applicito, æger
cùm eſſet calidiſſimus; ſæuiente dolore, exacerbata
febri, vigiliis afflictus, motu priuatus, ſenſim con-
tabuit, qui paucis pòſt diebus extinctus eſt. Sed hos
D ex Pædotriba factos Medicos, tanquam ipſiſſimam
peſtem, quam ſemper habuit, & habebit ars medica,
vt fatuos, & ſtolidos, tanquam lapidem, non verbe-
remus: nam citiùs, tardus bos ſentiet admotos ſtimu-
los, quàm iſti, recta conſilia obſeruabunt. Nam illis
hæc ſunt ſuperflua, ac ſi aſino fabulam narres, vt
cum Galeno loquar *lib.* 1. *meth.* 1. *&* 3. *de facult. cap* 3.
de quorum ſtupiditate legendi Petrus Talpa *in ſuo lib.*
de indocto Medico, & Ioannes Aubrius *lib. de vendi-*
canda medicinæ dignitate, & priùs prædixit Hipp. *lib.*
de lege, num. 3. §. *Imperitia malus theſaurus eſt, timidi-*
tatis, ac temeritatis nutrix.

OBSERVATIO CXLVII.

E *Applicito cauſtico, Arthriticus occubuit.*

MEdicus quidam contumelioſus, ſuperbus, in-
ſcius, & audax, quùm diuitem inuiſeret ar-
thriticum, ſe remedio quodam parti applicito, mor-
bum hunc importunum, & cum quo Medici docti
antea luctauerant, ſuperaturum haud inglorius pol-
liceretur. Sermonis lenocinio, & ſpe ſalutis allectus
æger, annuit illicò. Ille fermentum cum Cantha-
ridibus parti afflictæ imponit, humorem parti tena-
citer impactum, auxilij ope eductuium ſperans. Vix
decem pertranſierant horæ, quando ampullis exci-
tatis, ſequutáque nigredine loci, humerum Gangræ-
na occupauit, quæ cùm profundis ſcarificationibus,
aliíſque medicamentis putrilaginem inhibentibus
non

Digitized by Google

non cederet, & vſque ad collum ſerperet corruptio, nec pars ſphacelata ſectioni eſſet opportuna, factum eſt, vt reſolutis viribus obierit miſer. Atque hanc laudem Theſſalicus iſte inter multos ſpectatores eſt conſecutus, oſtendens explicatum ab Arthritide hominem, intra tres, vt promiſerat, dies.

OBSERVATIO CXLVIII.

Medicus, ignorantia ſua, ſibiipſi mortem acciuit.

VIx deſcenderat Medicus quidam ab equo, quando ab hoc, recalcitrone ſanè & refractario, illi in femore ſatis magnus illatus eſt ictus, quem tumor, & dolor poſtea conſequuntur. Ad eum curandum alij amici vocati, conſilio Gal. *lib.4. acut.*19. ad præiernandam partem, ne inflammatione tentaretur deinceps, ſtatim ſanguinem emittendum imperant. Sic enim habet Gal. *Nos autem, & ea non exiſtente venam ſecamus, quùm dolor vehemens, hominem ſtatim prehenderit, vel pars aliqua fracta fuerit, vel os ex loco pulſum ſit, vel alius quiſpiam articulus contractus, reductúſque ſit, &c.* Sententia Galeni prolata, reclamat ipſe, qui ſemper multum ſibi aſſumpſit, & veluti furore percitus inſtar vehementer, & vt putabat argutulè, ex ea non inferri rectè ipſum eſſe phlebotomandum: nam Galenus ibi non loquebatur de ictu facto à calcitrone equo. Omnes ſubriſimus: nam mouerat Cornicula riſum. At nos pacato animo illum ſic fuimus allocuti: Galenus ſub vno exemplo cætera dolorem inferentia comprehendit, vt patet ex ipſo *lib.3.acut.*42.61.*&* 5. *Aph.*53. & in methodo *in lib.4 cap.*6. ſic ait: *Quippe ipſos Empiricos videmus, cùm lapſus ab alto quis ſit, aut aliàs plaga aliqua contuſas vehementer corporis partes habuerit, ad ſanguinis miſſionem confugere: quamquam idem homo paulò ante ſanus fuerat, prorſúſque redundantia ſanguinis expers, &c.* Nam venæ ſectio reuellit, inflammationem arcet, & ſanguinis impetum ad partem dolorificam, & imbellem ſuopte impetu decumbentis coërcet. Mihi, hæc & alia ratiocinanti neque aures præbuit, nec aliorum vota approbans, & immorigerus, ſibi vnquam venam ſecari permiſit. Quare factum eſt, vt confluente ob dolorem affatim ad partem ſanguine, inflammatione aucta, & ſequuta Gangræna, quæ nullis auxiliis ceſſit deinceps, poſt ſeptem dies animam efflauerit.

OBSERVATIO CXLIX.

Hydropicus, Medici pertinacia, ſubitò emoritur.

GEneroſus quidam vir Aſcite bienniò laborauit, quem clamoſa, & inextinguibilis comitabatur ſitis, cum ingi, tenuique febricula coniuncta. Aderant obſtructiones internæ cum flatuum copia multa, & alia, quæ huius claſſis Hydropicos ſequi ſolent. Multis præſidiis à ſuo Medico tractatus, ſemper ruebat in peius. Ille cùm vellet eſſe ſolus in præſepe equus, doctos in conſilium nunquam admiſit. At reclamantibus affinibus, vel renuente eo, alij conuocantur, re, & opere celeberrimi. Collegium initum. Varij variam, doctè tamen & eruditè, remediorum ſyluam propoſuere. Ea ſunt Hydragoga, Trochiſci, Emplaſtra, Vnguenta, Thermales aquæ, Sudorifica, Roborantia, Veſicatoria in cruribus excitata, Phœnigmi, vſtiones, ſcarificationes, & fontanellæ, demum imperatum exercitium, conſultus meri potus, cum exiccante diæta coniunctus. Ea vltimis, primus, ſolùm Paracenteſi vtendum eſſe prædixit, quod auxilium eſſe huic morbo præſtantiſſimum, cæteris non conferentibus, docuit Hipp. 6. *epid. ſect.* 7. *text.* 11. in hunc modum: *Tabeſcentes ſtatim vrere, Hydropicos citius ſecare oportet, & lib.6. Aphor.* 27. id affirmat, & plures Galenus edocuit; quod præſidium etſi veterum aliqui condemnent apud Cœlium Aurelianum *lib.3. tardar.paſſion. cap. de ſectione Hydropicorum*, ob multas rationes, quas ſoluunt Valleſius & Hollerius *in com. Hippocr. loc. nuper citat.* tamen, eius efficacia & ope, plurimos ſalutem fuiſſe adeptos, narrant Paréus *lib.7. cap.*12. Muſa *in com.cit. Aphor.* Michaël Ioan. Paſchal. *lib.*1. *prax. cap.* 44. Laurentius *lib.* 1. *de re Anatomic. quæſt.* 16. & alij. Poſtremus qui pro curanda ægri domo ſtipendium habebat, quùm ſenior eſſet, ſic eſt præfatus.

Rectè quidem à veterum ſcientiſſimis eſt proditum, ad ventilanda interna viſcera, ſitim incompeſcibilem mitigandam, nullum aliud eſſe præſtantius venæ ſectione auxilium, qua de cauſa, vt cætera in poſterum fœliciter eueniant, ad remittendum incendium internum, leuandam naturam, ad priſcorum mentem, ea Baſilica cruorem ea hauriretur. Sic fecit Hippocrat. cum Galeno *lib.4. acut. text.* 11. Sic ipſe *lib de curand.rat.per ſang. miſſ.*12. in crudorum humorum copia, bis in die ſanguinem emiſit. Sic in Priapiſmo *lib.*14. *meth.* 7. Sic Palpitatione, 5. *de loc. cap.* 1. Sic in ſuffocatis præ gelidæ potu venam ſecant Dioſcorides *lib. 6. cap.* 3. Paulus *lib.* 5. *cap. vltimo.* Sic in Mirachiali affectu 3. *de loc. cap.*7. Si ergo in morbis, qui à flatuoſo, meréque frigido humore oriuntur, veteres ſanguinem extrahendum prædicant, cur in hoc ægro Aſcite laborante, in quo ob nimium calorem Iecur æſtuat, ſanguis aduritur, & natiui caloris ſubſtantia diſſipatur, ſecutiſſimè non adminiſtrabitur? vt commendat Auicenn. 14. 3. *tract.* 4. *cap.* 15. qui in Tympanite ſecat venam, 5. *& phlebotomia quidem non ingreditur in hoc capite, niſi raro, &c.* & 4.1. *cap.*20. in Hydropiſi ſanguinem emittit in parte dextra ſupra Hepar. Firmant Lupéus doctiſſimus, qui omnia opera Galeni eruditiſſimis Scholiis illuſtrauit, *in com.*89. *lib.*4. *de rat. vict.* Petrus de Peramato *lib. de vacuand. rat. cap.*29. Mercatus *lib.4.de morb. intern.cap.* 6. qui in Aſcite, quando ex Hepatis phlogoſi oritur hoc malum, ea ſaluatella ſanguinem euacuant.

Collegio in tam diuerſas ſententias diſtracto, exequenda auxilia in ſequentem diem Medici diſtulere, vt re bene penſata, præſidium ſecurius celebraretur. *Qui enim ad propoſita reſpondet velociter, vix Medicus putandus eſt*, dicebat ſententioſus Damaſcenus, ſic referente Nicolo *ſerm.*1. *tract.*1. *diſtinct.*2. *cap.*11. *prope fin.* quoniam *qui citò reſpondet, ceu facilè dubitabandus eſt*, ea Raſio 6. *Aph.*40. *quod enim paulatim fit, optimum eſt*, ex Gal. *lib.*1. *de fract.*48. *&* 2. *prorrhet.*17. quando enim anima fit ſapiens, *quandiu enim cerebrum quieuerit, tamdiu homo ſapit*, ex Hippoc. *lib. epiſt. num.*30. *epiſt.*19. & *lib. de morb. ſacro, num.*12. nam *qui reprehendit ſedulò, ſeipſum afficit contumelia*, dicebat diſertiſſimus Galen. *lib.*3. *epid. ſect.*1. *com.*4. *prope fin.* Quare redintegratis viribus, in altero die, Iunior ſic præfatus, omnem de hac re dubitationem, & veluti caliginem, dilucida oratione diſcuſſit.

Scitum eſt ab omnibus, qui vel prima Medicinæ limina deguſtarunt, paracenteſim non eſſe adminiſtrandam, ſi Hydropicus tabidus ſit, vires ſint languidiores, febris adiuncta, viſcera habitualiter affecta, interna putredo ingens, ea aqua nimium putrefacta contracta, hoc tempore, ſi interaneis corruptis ſectionem tentes, nihil aliud facies, quàm exhauſtis ſpiritibus, cum effuſa aqua corpus moribundum citius interficere: quapropter temeraria eſt

tunc

tunc curatio hæc, quo tempore nihil aliud fit, quàm quòd, quæ tempeſtiuè ſuſcepta contuliſſent, celebrata ſeriùs infamantur auxilia. Cùm ergo hæc omnia in hoc ægroto adſint, vireſque ſint debiles, & morbus ſit diuturnus, cane & angue peiùs fugienda paracenteſis eſt.

Quare cùm ex morbo valdè progreſſo, vires in eo deficiant, explodenda venæ ſectio eſt: ſi autem Galenus ſanguinem emittit, id facit, quando ex retentis vacuationibus oritur hoc malum. Roborantia ergo ſalutaria ſunt, parata ex ſpeciebus Dialaccæ, Diacurcumæ, Trochiſcor. de Rhab. Abſinth. ex quibus, cum Conſeruâ Zingiber. Anthos, Citri, Eryngij, additis Diacymino, Dianiſo, Diagalanga, Diacinnamomo, cum Syrupo de Eupatorio fiat Electuarium cum Mithridatio, & Theriacâ. His dictis cæteri dedêre manus.

Sed cùm morbus iis non conſaneſceret, ſitiſque, & febris eum opprimerent, & nimio Caumate preſſus, anxietate quateretur immaniter, ſuum Medicum vocat; hic, æſtui ſolùm, & feruori interno attentus, ſanguinem imperat emittendum. Æger cùm nullum ex celebratis præſidiis commodum ſentiret, maluit illius pertinaciter contendentis opinioni, quàm aliorum peritorum eam obnixè reprobantium voto adhærere. At vocato Chirurgo, & extracto ſanguine ex Baſilicâ venâ, toto ſeroſo, & aqueo, æger poſt dimidiam horam, illis adhuc præſentibus, ſyncope correptus, frigido ſudore madidus, toto corpore liuidus, ſtertens citò occubuit.

OBSERVATIO CL.

Medici ignauia, æger vitam finit.

QVoniam in malè feriatorum Chymicorum torporem ignauum, ac turpiter deſidentem ruditatem perducti ſumus, in amœniſſima, facundiſſimáque Galeni Pomœria ingreſſi, inuenimus ſententiam laudatiſſimam, quæ eſt prima inter cætera, quæ ſcientèr admodum ille, nec citra rationem, ſummámque ſcientiam protulit Axiomata; ſic enim habet ſyncerioris Medicinæ inſtaurator diligentiſſimus *lib. 3. de facult. naturalib. cap. 10. Quiſquis enim noſſe quid ſupra vulgum debebit, ſtatim non natura modò, verum etiam primis doctrinarum rudimentis, multùm cæteris præſtet oportet. Idem vbi iam adoleuerit, veritatis inſano quodam teneatur amore, veluti afflatus; tùm ſine vlla diei, noctiſue intermiſſione properare, ac contendere, ea quæ à clariſſimis veterum tradita ſunt, diſcere: eadémque vbi didicerit, iudicare: multóque tempore explorare, ac conſiderare, quæ rebus ſenſui patentibus conſentiant, quæque rurſus iiſdem diſſentiant: ac ſic illa quidem ſuſcipere, hæc reſpuere. Atque huic quidem admodum vtiles fore libellos noſtros ſpero, (erunt autem huius generis omnino pauci:) reliquis opus hoc perinde fore ſuperfluum, ac ſi quis aſino fabulam narret, &c.* O ſententia digniſſima cedro! putant enim ſcioli quidam non eſſe neceſſe ſtudere, vt eſt in Prouerbio, ſed ſtuduiſſe. Hac ſententia tanta munitus, nihil vnquam ægris præſcripſi, quod non eſſet priùs ex librorum lectione frequenti comparatum. Hæc ſalutaria præcepta ſenex quidam Paracelſicus, ignauus, & rudis, parui pendens, vocatus in prima die ad curandam continentem febrem, quæ iuuenem euſarcum, & quadratum, ſæuiſſimis ſtipata ſymptomatis, inclementer exercebat, exactâ diætâ, ſpiritu Tartari, & Sulphuris, ſolùm eſſe minuendum, & abſtinendum ſanguinem imperauit. Accedens ego, quum ab efferueſcentis ſanguinis copiâ febrem ſcaturire agnoſcerem, ſolita, & copioſa venæ ſectione, ad normam Galeni, vbique paſſim eam celebrantis, eſſe curandum illicò prædixi, nam *occaſio preceps*, dicebat Diuinus ſenex *lib. 1. Aph. 1.* Superueniens ille, textus, & auctoritates Galeni flocci faciens, eas, argutulorum iuuenum tricas, & ineptas nugas appellans, aſſiſtentes in ſui votum adduxit. At æger ſanguinis ſaburra, velut ſarcina preſſus, in varias figuras ſe iactans, inquietus, & implacidus poſt 12. horas, ſuperueniente exiguo ſudore, occupatus delirio, vitam finiuit, cui poſt mortem, ſpatio quatuor horarum, ſanguinis copia tanta per nares exiuit, vt libras tres æquaret. Tu verò hos Paracelſicos apage, quorum præſtigiis, deliramentis, & fabulis ſcatet Europa, & præſertim Germania tota.

OBSERVATIO CLI.

Quidam febri vehementiſſima oppreſſus, inſcitia Medici ad fauces mortis deductus, magna prudentia curatur.

INciderat in vehementiſſimam febrim quadragenarius ſatis robuſtus, quæ licèt imputris ſanguinea eſſet, & mitibus ſtipata ſymptomatis, cum tamen vigilia, Cephalalgia, ſiti, & faſtidio biduò malè confecerat. Vocatus Medicus, cum quo, tempore ſanitatis, æger arctiſſima amicitia erat deuinctus. Hic, cùm pulſum, ob copiam grauantis plethoræ inueniret paruum, & debilem hac de cauſa phlebotomiam in hoc morbo tam neceſſariam prætermiſit, ignorans rarò accidere, vt primo, ſecundóve die morbi vires imbecilles cernantur, monente Galeno *lib. 10. meth. c. 2. in fin.* Sed cùm æger in quarto die, ob ebullitionem humorum, conatum naturæ, & criſi, immani febri premeretur, cum lingua ſcabra, & ſicca, nam in ſtatu omnia fortiora apud Hipp. 2. *Aph.* 29. & concocta materia, & rarefacta, quæ in genere venoſo erat infixa, vires eſſent magis liberales, Medicus, vt prætermiſſæ venæ ſectionis defectum reſarciret, illicò ſanguinem emittendum imperat. Parentes timent, renuunt, me vocant. Ego, re benè penſata, eam interdico: nam futuram criſim per ſudorem præ foribus adeſſe conijcio. Rigore enim frequenti tentabatur æger, extima calebant, facies erat valdè rubra, in cute ſuauis quidam ſentiebatur calor, & pulſus erat vndoſus, mollis, & altus, qui teſte Galeno *lib. 2. de præſag. ex pulſib. cap. 9.* ex humiditate arteriæ, facultate modicè affecta, conatu naturæ, & virium firmitudine emanat, ex Gal. *lib. 3. de criſib. cap. vlt.* quare bono animo ægrum eſſe iubeo. Medicus enim generoſus, & arte Hippocratica dignus in his inopinatis euentibus non debet perterreri, ſed exitum morbi prædicere tenetur, *neque debet multùm timere mala quæ præter rationem eueniunt, talia enim ſtabilia non ſunt, neque multùm durare, & permanere conſueuerunt*, ex Hipp. 2. *Aph.* 27. Nam, vt doctè Galenus monet *in com. tantum abeſt vt hæc malum aliquod ſignificent, vt nonnunquam bonum iudicium haud ita multo poſt futurum enuncient.* His dictis miniſtri nuntiant ægri cutem eſſe madidam. Tunc ad proliciendum ſudorem grana quatuor lapidis Bezaartici cum vnciis duabus aquæ ſtillatitiæ papaueris rubri propino, cuius aquæ vires pro prouocando ſudore ſunt eximiæ. His factis poſt dimidiam horam emanauit ſudor multus, calidus, vniuerſalis, & cùm eſſet excretus in quarto die, qui eſt indicatorius, febrim integrè ſedauit, nam hic eſt optimus ex Hipp. *lib. 1. prognoſt. text. 12.*

Per tranſennam hîc notabis duo, quæ hunc triobolarem Medicum perturbarunt. Exiſtimabat enim diem quartum decretorium non eſſe, cùm in criſimorum numero non reponatur ab Hipp. *lib. 4. Aph. 36.* &

& licèt eſſet indicatorius, tardò decernit, ex Gal. *in com.* & firmat ipſe *lib. 3. criſ. cap.* 4. Sed hoc intelligendum eſt de bilioſis morbis, non de ſanguineis, qui per pares mouentur dies, & frequenter in quarto iudicantur, vt adnotauit Amatus *in initio tract. de diob. decretoriis.* Hoc modo apud Hipp. 3. *prog. 2. ſimpliciſſima febres, ac ſignis firmata ſecuriſſimus, quarto die, aut citiùs finiuntur.* Sic ſudore multo Pericles, in quarto eſt iudicatus apud Hipp. *lib. 3. epid. ſect. 3. text.* 77.

Deinde timenda eſſe multùm ſigna critica, veluti indignabundus contra me, ſtriata, per fricta que fronte, inculcabat, quia non ſunt præter rationem, vt Galenus falsò prædixit *in com.* nam criſis à natura fit, quæ ſumma cum ratione, & ordine operatur. Miratus ſum valdè, vnde hic tantum dubium hauſerit, tam arduum, aſperrimum, & à nullo propoſitum eorum, qui Aphoriſmorum ambages hactenus ſunt interpretati. Sed tu huic nodo, hunc cuneum impone: licèt enim hæc ſigna à natura excitentur, quæ certis legibus, & ratione procedit, non ſunt periculoſa, quia eueniunt præter rationem noſtram: ne ergo ea timeas, neque damna imminentia pertimeſcas; quoniam à conatu naturæ, à maiori ebullitione, & rarefactione humoris, ob pugnam naturæ cum morbifica cauſa originem ducunt: nam poſtea ſubſequitur ſalus. Sic *in ſtatu omnia fortiora* ex Hipp. 2. *Aph.* 30. quoniam *vehementes ſunt tunc acceſſiones febrium, vigilia, dolores, faſtidium, ſitis, morbus tamen multò melior, quàm in principio,* ex Gal. *eod. lib. Aph. com.* 29. Coctio enim quæ in ſtatu fit, 3. *criſ. cap.* 5. facit ceſſare putredinem, apud ipſum *in art. medica cap.* 84. Quare ſi hac ſolutione Galeni mentem interpreteris, tutus incedes, dummodò circumforaneos iſtos medicus contemnas, & profles, qui *quoties accedunt ad ægros, toties peccant*, monente ſit Galeno *lib. 1. de diob. decretor. cap.* 11. Nec enim naturæ motum certum obſeruant, quæ ordinatis legibus vtitur ſemper in animantis commodum, quum ſit morborum medicatrix, & criſis auctor, dum robore ſuo vtile ab inutili ſeparat, & excernit, ſic monente Galen. 1. *de vſu part.* 17. *&* 2. *Aph.* 13. De cuius prudentia, & prouidentia pulchra ſatis propoſuit ad Galeni mentem elegantiſſimus Iuubertus *lib. 1. pradox.* 6.

OBSERVATIO CLII.

Medicus inſcius, in præſagiendo aberrat ſemper.

ANnotatione dignum Theotema eſt, prolatum à primo artis noſtræ conditore, *in lib. 4. epid. text.* 81. Ægros prope mortem melius habere: nam puer in Hippulogi villa conuulſus ceſſante conuulſione, mortuus eſt. Et Galenus *lib. 1. prorrhet. ſect. 2. com.* 17. narrat ægrum adſtante veneno interno, in quarto die, & ſequentibus meliùs habuiſſe, qui illico tabefactus interiit. Sic Hermocrat. *lib. 3. epid. ſect. 1. text.* 2. lethali morbo correptus, ſine febri, cum ſomno, & ſana mente mortuus eſt, in cuius contextûs interpretatione, admiranda eloquentiſſimè protulit Galenus, repetit *in lib. 6. epid. ſect. 2. com.* 43. Ob hæc ſapienter admodum Auicenna 2. 4. *tract. 1. cap* 92. in hæc verba prorumpit: *Quum homo habet febrim incenſiuam, & inuenit alleuiationem, & quietem caliditatis ſubitò abſque criſi manifeſtâ, cum euacuatione, aut permutatione, & ſine extinctione vltima, & ſine permutatione de aëre ad aërem in regione vna, aut in duabus regionibus, & quieſcit quod eſt in pulſu de velocitate, & inuenitur ſicut tranquillitas, tunc indica quòd morietur velociter, &c.* Huius euentûs multiplex eſt cauſa, quòd pereunte ſenſu, & ceſſante facultatum actione omnia miteſcunt ſymptomata, quia ceſſat naturæ conatus, & pugna. Deinde ceſſante coctione remittuntur dolores, & febres, vt incipiente Gangræna in parte inflammata ſæpe contingit. Et præ debilitate facultatum ceſſant excrementa moueri, & vapores eleuari ad partes principes. Demum quibuſdam abſcedunt excrementa ad tempus à partibus præcipuis, facultate extremos conatûs apponente.

Hæc veriſſima documenta in conſultatione cuiuſdam ægri propoſui, qui ex febri maligna ſæuis ſtipata ſymptomatis decumbens, poſtquam prelius anguſtia cum morbo laborioſè luctauerat, tandem illius ferirare deuictus ceſſauit à pugna, & videbatur ab omnibus, & à Medico rectius valere, quia febri carebat omnino, & mente ſana ad oblata meliùs ſe habebat: quare vt de morbi ſtatu indicium ferrem, vocatus, inuenio ægrum hilarem, & bonæ ſpei plenum, ſed ita languidiſſimo pulſu prædirum, vt vix perciperetur, vrina erat eruditiſſima, nulla præceſſerat concoctio, nullus abſceſſus, oculi ex interuallis perturbati. His viſis, mortem prædixi: *quæ enim ſine ſignis finiuntur, malignius retrocedunt*, ex Gal. 3. *de criſib. cap.* 6. & prænunciauit Hippoėr. *lib. 2 Aph.* 27. dum dicit: *Iis quæ ſine ratione leuant, fidere non oportet.* Ille contrà, ægrum ſanum eſſe prædicabat. At hic poſt duas horas, lingua obtremiſcente, & ſequuto delirio, iuxta oraculum Hipp. *lib. 1. prorrhetic. text.* 20. animam efflauit, & præſens Medicus, habitus inſcius ac ignarus, rubore ſuffuſus, pudibundus è domo diſceſſit. O peſtis hiſce noſtris temporibus populariter graſſans! ô dolenda medicaſtrorum clades! ô abortiui Medici! immò in præſagiendo temerarij, fatui, præcipites, qui diuiniſſimum Galenum negligitis rectorem in dictis locis? ne deinde, dum mors contingit, vel fefelliſſe, vel ignoraſſe videamini, quod bellè docuit *Celſus lib. 5. cap. 26. in initio.*

OBSERVATIO CLIII.

Hecticus, ſuperbia, & dolo Medici, violenter occumbit.

LAborauerat Anglus quidam, gracilis, & raræ contexturæ, ad iram maximè propenſus, febri continenti bilioſa citra putredinem, quæ adeò illum macerauit æſtatis tempore, vt nullum non adhibitum præſidiorum genus contempſerit. Hæc, ob ſubiecti calidum intemperamentum, & temporis exuberantem calorem citò in hecticam tranſmigrauit, ita vt æger extenuatus, & excarnis, tabe afficeretur euidenter. Huic, præter humectantem victum, & reliqua intus, & extrà applicita, quæ aridum corpus renutriunt, & viſcera ſqualida demulcent, Balneum conſului per plures dies. Cùm autem lapſus ex ſiccitate periculoſus ſit, & veluti immedicabilis, quia ſiccitas eſt multum reſiſtiua, & corrigitur per humiditatem, quæ pigra eſt; & in agendo iners, idcircò ex eo nil leuatus eſt, quare lac aſininum ei conſului. At cùm *corpora quæ longo tempore extenuantur, lentè reficere conueniat*, iuxta ſenis edictum 2. *Aph.* 6. Factum eſt, vt lactis ope proficeret, ſed perparùm. Affines acquirendæ ſanitatis auidi, me inſcio, alium ſeniorem conuocarunt. Hic miratur valdè, cur tam longo tempore, tantis applicitis auxiliis, æger non conualeſceret, & ſic iurgioſus, & in me ſtomachabundus plura incompoſita verba iactauit inſolenter. Illi, reſpondi. Medicum omnes languidos ſanare, eſſe impoſſibile, ex præſcripto Hippocr. *in præfatione ad libros prognoſticôn*: nam vt diſertè ait Galen. *lib. 6. epid. ſect. 8. com. vlt. tunc denique officio noſtro functi ſumus, cùm omnia effecimus quæ ratio nobis ſuppeditat, & longus vſus, peritiáque commonſtrat*, quoniam, Hippocrate

poctate

pocrate auctore *lib.4.acut.a 2.vbi corpus imbecille ſit, morbus prævalet, vbi autem morbus prævaluerit, remediũ non habet.* Repetit Galenus *lib.de totius morbi temporibus cap.5.* Ille vt erat animi immorigeri, & refractarij, ſermonem meum interrumpens, pedibus humum pulſans, & præ ſuperbiâ, & ira, velut amens factus, ſic præfatur: Niſi multum tibi, vtli iuueni tribuerem, nihil horum tolcraſſem: nam quæ Lippis nota ſunt, mihi velut ignaro ſuades: cæterùm per duas ſeptimanas ſine me huic ægro ex meâ ſententia proſpicere, & ſanum eum penitus conſpicies. Sed cùm vnicuique ſuauis ſit ſalutis ſpes, illico ei velut veraci, adhibita fuit fides, adeò vt me reiecto, illum amplecterentur, qui ſolùm febri attentus, quam ex humore craſſo pronatam putabat, non alterantia, ſed violenter purgantia ſæpius conſuluit, quibus iecur incanduit, ſpiritus commoti, ſanguis abſumptus, caro liquata, & ſic colliquante fluxu miſer tabefactus, vitam cum morte commutauit. Caue ergo ſuperbos, & inſolentes, quibus ſolùm arrident ſua: nam humilibus multa bona in medicâ facultate contingunt, vt Philoſophorum ſapientiſſimus protulit Seneca, *Epiſtola 81.* adeò *indelebile vitium eſt ſuperbia, præſertim ſi cum ignorantiâ fuerit coniuncta,* auctore Galeno *lib.13.meth.cap.15.*

OBSERVATIO VLTIMA.

Medici imperitia, quidam interfectus.

ANnus agitur trigeſimus quintus, ſi rectè recordor, quo ad quendam illuſtrem ægrum accitus, eum truculento ventriculi dolore, citra febrim, à craſſo, terreſtri, tenacique humore ſuborto cum flatûs nebuloſi copiâ multa, laborare conſpexi. Ecce ingreditur pleno paſſu Medicus, qui primâ facie mihi bardus viſus eſt, & ad arandum magis, quàm ad curandum natus, & erat ex eorum numero, qui ex conducto Medicinam apud Conimbricenſes addiſcunt. Nam illi erant patulæ nares, adſtricta, rugoſáque frons, demiſſum ſupercillium, venter ſubtumidus, turgidus vultus, miluini oculi, & retrogradi, pedes curti, quæ omnia ſtoliditatis manifeſta ſunt indicia, ſi Philoſopho fides eſt adhibenda, *in libris de Phyſiognomiâ.* Hic cùm eſſet ætate prouectus albicantibus pilis ornatus, inflatis buccis, perfrictáque fronte morbi cauſam indiſtincte propoſuit, & neſcio quæ prauè prolata verba obmurmurans, altâ voce loquutus, concludit, ægrum Cathartico ad euacuandos craſſos humores illicò eſſe expurgandum, parato ex Diaphœnico, Senâ, Epithymo, Agarico, Carthamo, & Hermodactylis. Hoc medicamentum, dixi ego, non approbo in prima die, iuxta Galeni mentem, ſed alia reuellentia priùs adhiberem auxilia, Anodyna, intus, & extrà oblata, enemata, quæ tum leniunt, tum ventriculum à mucoſis humoribus ſuauiter exonerant; nam exhibito, in initio doloris hanc partem infeſtantis, medicamento expurgante, humor à toto in dolentem confluet partem, vnde ſæuior dolor, inflammatio, & mors ſæpe contingunt. Sic enim habet Galenus *lib.13. meth.cap.11. Siquidem longiſſimè à tentatâ fluxione parte, quod redundat reuellere, nequaquam ad eam trahere conuenit. Hac itaque ratione, nec ſi ventriculus, aut inteſtina phlegmone occupari iam cœperint, medicamine quod aluum deiiciat, vti conueniet, &c.* Hac tanta Galeni ſententia non reſipiſcens, in propinando Pharmaco pertinaciter inſiſtit, & cùm eſſet me ſenior, affines eius votum libenter admittunt, ſed ab aſſumpto medicamento, poſt quatuor horas, exaſperato dolore, æger miſerrimè ſingultiendo vitam finiuit. Sed hos præſtigiatores, qui licere ſibi putant impune homines occidere, cum ſua inſcitia relinquamus. Eorum fraudes, contumelias, Adulationem, Latrocinium, Superbiam, Audaciam vbique patefecit Galenus, & præſertim *lib.de præcognit. ad Poſthum.ferè per totum, & lib.1.meth.cap.5.* & fusè retulit Plin. *lib. 29. cap.1.* quorum ſtupiditatem nec Apollo cum Muſis ſanabit vnquam, aut Europa deteriorẽ ſentiet peſtilentiam, nec ſenſit ipſe Cranon. Quare dũ hæc cõtemplor, animi angore diſrumpor,

Nunc vellem facunda forem, dolor artibus obſtat;
Ingemiſcoque meis ſubſtitit omne malis.
Non mihi reſpondent veteres in carmina vires,
Plectra dolore tacent, muta dolore Lyra eſt.

AD LECTVM LECTOREM

PERORATIO.

MVLTA quidem, Lector candide, ardua, mirabilia, Dædaléis Labyrinthis obſcuriora, per vniuerſam medicam materiam digreſſi, indagine, ni fallor, mirificâ ſumus rimati, in quibus ſapientiſſimi Medici, quos hucúſque clariſſimos habuit ætas noſtra, naturæ vberrimè luxuriantis, procelloſum, latiſſimum, & ſcopuloſum Oceanum ingreſſi, vix portum attingere potuerunt. Poterant & plura, ſed nobis in vaſtiſſimâ rerum congerie, perpulchra ſolùm, vtilia, & abdita deſcribentibus, ſeruare temperamentum quoddam, præſtabilius viſum eſt. Non ambigo plurimos eſſe, qui poſtquam legerint, ea Timoniano dente inceſſant, vel etiam Vatiniano proſequantur odio, inuidi, alienæ famæ detractores, quorum virulento morſu conuulnerata plerumque exareſcunt omnia. At hos inſtabiles faciamus miſſos, qui tam pertinaciter in calumniando ſtabiles ſunt, vt in ſuâ inſtabilitate, & malignitate iam conſenuerint; ſunt enim huiuſmodi amœnitatum rudes, hoc eſt, medicarum auſcultationum exortes, & limo, cœnóque oblute ſcentes, totum diem, ludis, dicteriis facetiiſque pertranſigunt. Nos contrà ſoli litterarum ſtudio addicti, non fucatam, non palliatam, ſed præclaram Medicinæ ſcientiam affectamus, ex quâ, velut ex equo Troiano, innumera prodit ſapientium Medicorum caterua, & veterum more omne ſcriptorum genus excutimus: maximè cùm in eorum lectione, omnium ferè parcamus famæ: nec enim infectam cruore gloriolam captamus ſemper, aut Satyram condimus. Quod reliquum eſt, ſi quæ è ſpeculationum altitudine tibi dantur feriæ, peruelim altero ſaltem oculo hæc reſpicias quandoque, ſed ita, vt ne virgulæ Ariſtarchi parcendum cenſeas, vt tantâ commonitus cenſurâ ſtylum vertere condiſcam, Scripturus mox qua cedro digna ſint lemniſcóque ornentur. Hoc nil facere gratius poteris, nec quod grauiſſimo ingenio tuo ampliùs congruat, & hoc nomine gratias tibi teſtatura poſteritas eſt: ſicut enim ex attritu ferri, & ſilicis elicitur ignis, ſic ex mutuâ diſceptatione in Democriti puteo deliteſcens eruitur veritas. Si verò è litterarum penu quicquam fuerit depromptum, quo te viciſſim promereamur; tuo voto noſtra accreſcent præſidia: nam infœlicis ingenij arbitror, non ſe publico natum bono credere. Hæc nimirum eſt ad æternam gloriam via. Hac in primis ratione Deum induimus, dum illius quà poſſumus, & fas eſt, exuperantem imitamur liberalitatem. Duo me ſolantur ſolùm, & quòd in arduis ſat eſt voluntas ſola, & quòd in his exemplis delineandis nihil finxi, mu;aui, falsò addidi, ſed tantùm hiſtoriæ veritatem,

tem, ſine fuco, & fallaciis expoſitam, vt meis oculis accidiſſe vidi, ſyncerè, ſicut bonum virum decet, Deum timentem, & publicæ vtilitatis amantiſſimum, propoſui. Nec obtrudas quòd in quibuſdam recitandis extra obſeruationis modum ſim aliquando longiuſculus; nam præterquàm quòd illuſtrium virorum auctoritas, quâ ornantur in causâ fuit, vnde celebrem doctrinam, haudquaquam ex titulo haurire poteris, etiam non coëgit affectus, de quo ſermo eſt, obſcuriſſimi nodus implicitus, & à Iuniorum pauciſſimis diſſolutus, pro cuius explicatione ſæpe pluribus opus eſt machinis. Sed ne ego dum breuitatem præfero, ſim prolixior. Valeas, opto, qui legeris, liuore depoſito.

Pro coronide præſtabo ſummas gratias Immenſo Deo, omnium bonorum vberrimo largitori, cuius ope & auxilio, hoc opus inchoatum, ad extremum faſtigium deductum. Quare gratitudinis, & obſeruantiæ ergo laudes in æternum canam Patri Pientiſſimo, Miſericordi, Regi, ſæculorum inuiſibili, Immortali, ſoli Sapienti, Excelſo veritatis tutori, admirabili Seruatori, Sacroſancto Archiatro, in quo omnis medela repoſita eſt, cui ſit honor, & gloria in ſæculorum ſæcula æterna. Amen.

Libri Tertij, & Vltimi, de Praxi Medica Admiranda.

F I N I S.

A01 146 1105

INDEX

INDEX LEMMATVM
OBSERVATIONVM
LIBRI PRIMI.

De Capitis, & Spiritalium partium affectibus.

OBSERVATIO I.

AD regenerandos, & denigrandos pilos, auxilium peregrinum. pag. 1
2 Porrigo, Anguium decocto curata. ib.
3 Porrigo importuna, balneo ex vrina curatur. ibid.
4 Reſtricto, medicamentorum vi, humore ex capitis vlceribus emanante, recenter nati ſubitò occumbunt. 2.
5 Sine cerebro vixit quidam tribus annis. ibid.
6 Cultelli dimidium octenniò intra cerebrum latens citra noxam. ibid.
7 Cephalaâ diuturnâ concuſſus, expulſo per nares verme miro, conualuit. ibid.
8 Sæuus capitis dolor, excitato fonticulo in ſummâ manu curatur. 3
9 Immanis temporum dolor cum eorũ palpitatione cõiunctus, hirudinibus tẽporibus affixis curatur. ib.
10 Contumax Cephalæa, ſectâ in cantho oculorum venâ, curatur. ibid.
11 Dira Cephalæa, venâ ſectâ in fronte curatur. ibid.
12 Immanis Cephalæa, cauterio in vertice capitis excitato, ſanatur. ibid.
13 Phrenitis ſaua, artificioſâ vacuatione curata. ibid.
14 Phrenitis confirmata, cucurbitulâ in ſyncipite ſcarificata, curatur. 4
15 Phrenitis vtiliter in Lethargum tranſmutata. ibid.
16 Phrenitis conclamata philonio curata. ibid.
17 Lethargus cauterio curatus. ibid.
18 Lethargus criticâ ſurditate ſolutus. ibid.
19 Apoplecticus pro mortuo habitus, poſt duorum dierum ſpatium reuixit. 5
20 Apoplecticus apparente cruentâ ſpuma, conclamatus, ſanguinis miſſionis ope mirabiliter liberatur. ibid.
21 Epilepſia ſana à ſanguine orta, copioſa vena ſectione curata. ibid.
22 Epilepſia è pollice excitata, cauſtico pollici laboranti impoſito, curatur. ibid.
23 Epileptici Syrupo Nicotiana curati. ibid.
24 Ab Epilepſia ſana, vomitus ope preſeruatus. 6
25 Auxilium contra Epilepſiam praſtantiſſimum. ibid.
26 Epilepſia poſt partum ſana, hirudinibus, interne vteri parti admotis, curatur. ibid.
27 Epilepſia ab vtero grauida correpta, ſecta vena in talo, tutò curatur. 7
28 Nonimeſtris Epilepſia apprehenſa, hirudinibus ſuper mariſcas affixis, conualuit. ibid.
29 Epilepſia grauiſſimâ frequenter concuſſus, ſecta ex internallis Saphena, ab ea præſeruatur. ibid.
30 Epilepſia actu fluentibus menſtruis, vena ſectione in lepore naſi, curatur. ibid.
31 Epilepſia fortiſſima, ſtibij ope curata. ibid.
32 Epilepſia ex vlcere antiquo in lepore naſi occluſo ſuborta, aperta fontanella in tibia, curatur. ibid.
33 Fœmina tres filias enixa, illicò poſt partum Epilepſia forti concuſſa, occubuit. 8
34 Ex ſubito, & inopinato bombardarum terrore, puer Epilepſia correptus, & mortuus. ibid.
35 Ex vrinarum Anadrome Epilepſia correptus, magno labore curatur. ibid.
36 Epilepſia aliquando hereditaria. ibid.
37 Ad Paralyſim, vnguentum præſtantiſſimum. ibid.
38 Paralyſis poſt partum, vena ſecta in talo, tutò curatur. 9
39 Septuagenarius reſolutione affectus, ſola ſanguinis miſſione, curatur. ibid.
40 Ex decubitu ſub dio, ſtupor attonitus lethalis. ibid.
41 Vertigo, cauterio ad bregma indito, curatur. ibid.
42 Tremor diuturnus, Balnei artificialis ope curatus. ib.
43 Conuulſio ſana ex Zinaria bile pronata, dextra ſaluatella ſectionis efficacia, curata. 10
44 Conuulſio flatulenta, Ebeni decocto, curata. ibid.
45 Conuulſio flatulenta poſt partum ſana, candentibus ferramentis perſanata. ibid.
46 Incubo ſubitò emortuus. 11
47 Noctambulus, Balneo curatus. ibid.
48 Melancholicus ingenio curatus. ibid.
49 Melancholicus miro artificio curatus. ibid.
50 Melancholia ex ſuppreſſis hæmorrhoidibus orta, excitato ſupra lienem fonticulo, curatur. 12
51 Inſania ex retentis hæmorrhoidibus orta, diuturnâ Hæmorrhagia facta per inſenſilem porum in interfœmineo, curatur. ibid.
52 Ex Alapa cæcitas. ibid.
53 Cæcitas repentina ex morbo Gallico contracta. ibid.
54 Lachryma ſanguinea diu per circuitus repentes. 13
55 Ex Encanthide malè curata, Rhyas, & perpetuus lachrymarum fluxus ſubſequuntur. ibid.
56 Gutta ſerena ex viſualium neruorum obſtructione, curatio. ibid.
57 Opthalmia diuturna dextra ſaluatella ſectione curata. 14.
58 Opthalmia Gallica Mercurij ope curata. ibid.
59 Opthalmia ſana, copioſiſſima, venæſectione curata. ib.
60 Ad Albuginem remedium expertum. ibid.
61 Strabiſmus laqueo ad nucham indito, curatur. 15
62 Epiphora mirabilis. ibid.

Digitized by Google

63 Palpebrarum morum, cauterio curatum. ibid.
64 Palpebræ reſolutæ, remedium eximium. 16
65 Phthiriaſi palpebrarum, optimum præſidium. ibid.
66 Auris dolore diro oppreſſus, impoſito intra aurem Opio emoritur. ibid.
67 Auris dolore inflammatorio æger concuſſus, impoſito ſuppoſitorio Opiato extinctus. ibid.
68 Verminatio in auribus. ibid.
69 Auris dolor inflammatorius, cucurbitula ſcarificatâ retro aures, euanuit. ibid.
70 Pro Surditate antiqua præſidium certum. ibid.
71 Vſtio in parotidibus ſalutaris. 17
72 Prodigioſa narium Hæmorrhagia, cauterio in planta pedis affixo, curatur. ibid.
73 Turundæ craſſæ, & concretæ per nares excretæ curatio, quæ hominem tandem ad interitũ deduxit. ib.
74 Gutta Roſacea curatio. ibid.
75 Gutta rubra curatio. 18
76 Ad formicã faciei corroſiuam, celebre auxiliũ. ibid.
77 Pro nigredine faciei, præſidium exoticum. ibid.
78 Lapis ſupra mucronem linguæ enatus. 19
79 Verruca Gallica in mucrone linguæ enata historia, eiuſque curatio. ibid.
80 Linguæ portentoſus tumor, hirudinũ ſuctu curatus. ibi.
81 Ingens linguæ tumor, ipsâ ſcarificatâ ſanatur. ibid.
82 Linguæ reſolutio, ſectis raninis, curatur. ibid.
83 Palati lacuna citra morbi Gallici vitium deperdita, à natura aliquando repletur. ibid.
84 Ad dentium dolorem remedium admirandum. 20
85 Dentiũ dolor ſæuiſſimus, niue circumpoſitâ ablatus. ibi.
86 Quidam ſæuo dentium dolore vexatus, impoſito intra dentis cauum Philonio occubuit. ibid.
87 Pro oris fœtore optimum præſidium. ibid.
88 In oris Gallicis vlceribus Vnguenta Mercurialia imperanda. ibid.
89 Ad oris, & Genitalium vlcera deleteria, auxilium præſtans. 21
90 Ex dente vi euulſo, ingens Hæmorrhagia ſequuta, facili remedio curata. ibid.
91 Immodicus ex Gingiua arteria ſanguinis fluor, Emplaſtro Galen. ſuppreſſus. ibid.
92 Sanguinis ex Gingiuis profluuium criticum. ibid.
93 Ex Epulide, mors. 22
94 Angina canina, cucurbitulâ ſub mento ſcarificatâ, curatur. ibid.
95 Angina acutiſſima, iugularibus venis ſectis curatur. ibid.
96 Angina præfocatiua intra quatuor horas interficiẽs. ibid.
97 Ab angina annua quidam aperto fonticulo ſub lingua præſeruatur. ibid.
98 A præciſo Gurgulione, tabes, mors. ibid.
99 Biennis infans faucium lethalibus vlceribus affectus triduò occubuit. 23
100 Gulæ reſolutio febri ardentiſſima ſuperueniens, vini potu curata. ibid.
101 Strumarum curatio admiranda. 24
102 Axillarum fœtor intolerabilis, fontanellis in cruribus apertis, euanuit. ibid.
103 Calculus magnus tuſſi proiectus. ibid.
104 Tuſſis Lapidoſa. 25
105 Ex retentâ Gonorrhœâ virulentâ. Aphonia ſuborta, fonticulis in inguine apertis, curatur. ibid.
106 Aphonia ex recurrentium neruorum infrigidatione, curatur. idid.
107 Vocis raucedo morbi Gallici ſignũ eſt manifeſtũ. ib.
108 Mutus ex morbo, ante mortem vocalis factus. ibid.
109 Pulmonibus deſtitutus. 26
110 Dimidiâ Pulmonum, & vaſorum parte per ſputum excretâ, quidam pluribus menſibus vitam ſuſtinuit. ibid.
111 Hydrops pulmonis ſectione Thoracis, curatur. ibid.
112 Ex pulmonis tuberculo plerumque mors. 27
113 Pleuritis maligna in initio mitiſſima apparens, neglectâ phlebotomiâ, ſanior facta, hirudinibus ſupra parte affectâ impoſitis magno labore curatur. 28
114 Pleuritis, alui profluuio curata. ibid.
115 Pleuriticus in declinatione conſtitutus, epoto Philonio, cohibito ſputo, occubuit. ibid.
116 Pleuriticus, procedente ſputo, purgatione intempeſtiuâ, emoritur. ibid.
117 Pleuriticus in ſtatu poſitus, copioſâ facta venæ ſectione, interiit. 29
118 Empyemate correptus, pure per vrinam vacuato, conualuit. ibid.
119 Suppuratio ex pleuritide, lactis potu curata. ibid.
120 Empyema ſectione curatur. ibid.
121 Suppuratio Thoracis ex crudo, ſeroſóque humore ſuborta, commodis præſidiis curatur. 30
122 Ad tabem Aſthmaticam, fonticuli ſub axillis excitati, mirè proſunt. ibid.
123 Pro Aſthmate ſyrupus laudatiſſimus. ibid.
124 Cancer vlceratus, eſt contagioſus affectus. 31
125 Cancri memorabile exemplum. ibid.
126 Cancri ſuper oculum nati Hiſtoria rariſſima. ibid.
127 Nutrix menſtruata non ſit. 32
128 Ad ſanguinis ex quacunque parte profluuium, remedium rarum. ibid.
129 Phthiſis, lacte muliebri, & eius vnguento, curata. 33
130 Phthiſica vario Rhodoſacchari vſu perſanata. ibid.
131 Tabes dorſalis ex venere orta, lactis extracti ex caprâ nigrâ vſu, curatur. 34
132 Tabe laborans, eleuata Xiphoide cartilagine, reuixit. ibid.
133 Tabes infantilis, auxilio facili curatur. 35
134 Tabis Gallicæ curatio celebris. ibid.
135 Tabis Coxariæ Hiſtoria mira, eiuſque curatio. ibid.
136 Atrophia, picatione curata. 36
137 Tabes pericardii, exitialis affectus. ibid.
138 Pericardii inflammatio funeſta. 37
139 Vermis Cardiacus. ibid.
140 Anguis admirandus in læuo Cordis ventriculo repertus. ibid.
141 Calculi in cordis ventriculo reperti. ibid.
142 Cor marcidum factum. 38
143 Cordis valida palpitatio, cucurbitula ſcarificata, ſupra cor admota, curatur. ibid.
144 Criticè ſudans veſtibus nimium contectus, in ſyncopen incidit. ibid.
145 Syncope Cardiaca, copioſiſſima ſanguinis miſſione curatur. ibid.
146 Ad animi deliquium, & Syncopen, remedium eximium. 39
147 Ex ira emortua. ibid.

LEMMATA OBSERVATIONVM LIBER SECVNDI.

De Naturalium, Genitalium, & Inferiorum partium affectibus.

OBSERVATIO I.

1 VENTRICVLI dolor ex abdita cauſa pronatus. 40
2 Ventriculi Verruca lethalis. ibid.
3 Attritionis ventriculi curatio. ibid.
4 Ad ardorem ventriculi, remedium egregium. 41

5 Hectica

Digitized by Google

5 *Hectica ventriculi curatio.* ibid.
6 *Cachundè, ad imbecillitatem ventriculi, auxilium pretioſum.* ibid.
7 *Chucolate, ad roborandum ventriculum, medicamentum eximium.* 42
8 *Ructus moleſtiſſimus, ambari vſu curatur.* 43
9 *Mirachialis affectio, eboris vſu curatur.* ibid.
10 *Pro morbo Hypochondriaco, lapis Belzaar vtiliſſimus.* ibid.
11 *Mœſtitia melancholica, auri potabilis vſu, curatur.* ibid.
12 *Mortificatio ventriculi, Allij eſu præter omnium ſpem perſanatur.* 44
13 *Incredibilis ſanguinis vomitus, Saphana ſectione curatus.* ibid.
14 *Atrabilario vomitu ſingulis menſibus vexatus, ad multos annos vitam produxit.* ibid.
15 *Mirus atrabilis vomitus Chalybis vſu leuatus.* ibid.
16 *Cholera ſauiſſima curatio.* 45
17 *Cholera admiranda, lactis chalybeati, & ſyrupi de Meſpilis ope perſanata.* ibid.
18 *Ex adamante impolito deuorato, cruenta deiectio, tabes, mors.* ibid.
19 *Dyſenteria ex ſuppreſſis menſibus orta, Saphena ſectione curatur.* ibid.
20 *In deſperata Dyſenteria, cauſtica aliquando ſunt ex vſu.* 46
21 *Diarrhœa ex obſtructione ſuborta, aperientibus curata.* ibid.
22 *Fluxus diuturnus cerebralis, cauterio ad bregma indito curatur.* 47
23 *Colicus dolor peſtilens, contagioſus, lethalis.* ibid.
24 *Colicus dolor animaduerſus Gallicus.* ibid.
25 *Colicus dolor ſæuiſſimus niue circumpoſita curatur.* ibid.
26 *Pudendum taurinum, colico dolori mirabile.* ibid.
27 *Colicus dolor, Vrina humana potu curatur.* ibid.
28 *Immani cruciatu Colico excarnificatus, ſibiipſi cultello pectore confoſſo, mortem acciuit.* 48
29 *Colicus dolor ex æruginoſa bile ſubortus, remediis præſtantiſſimis curatus.* ibid.
30 *Pro Colico dolore curando, remedium expertum.* ibid.
31 *Colicus dolor, cauterio ventri affixo, ex toto ſuccumbit.* ibid.
32 *Colicus dolor ex opio aſſumpto prouatus lethalis.* 49
33 *Colicus dolor, ob vermem admirandum enatus.* ibid.
34 *Pila plumbea deuorata pro Iliaco dolore curando, præſtantiſſima.* ibid.
35 *In deſperato volualo, Hydrargyri potus, & follis fabrilis ſummoperè iuuant.* 50
36 *Vmbilici dolor ſæuiſſimus, Opio epoto curatur.* ibid.
37 *Ex pugno in vmbilico illato, mors ſubſequuta.* ibid.
38 *Vermis mirus.* ibid.
39 *Vermes inguen perforantes.* 51
40 *Vermes viui per vmbilicum prodeuntes.* ibid.
41 *Correptus vermibus, Opiſthocono vexatur, in quo Calcanea capiti erant connexa.* ibid.
42 *Quidam ob vermes Apoplexia concuſſus, reuixit.* ibid.
43 *Aphonia ex vermibus admiranda.* ibid.
44 *Ad vermes necandos, bolus mirabilis.* 52
45 *Corpus ſine Hepate inuentum, cuius loco maſſa carnea admiranda.* ibid.
46 *Ad phlogoſim hepatis, auxilium mirum.* ibid.
47 *Ad internum Hepatis ardorem, præſidium laudatiſſimum.* ibid.
48 *Pro Hepatis ſcirrho, efficax auxilium,* ibid.
49 *Sæuus lienis dolor copioſiſſima vena ſectione, curatus.* 53.
50 *Scirrhus lienis cauterio ipſi indito, curatur.* ibid.
51 *In morbo regio diuturno, ſi ſanguis ex naribus effluxe, cautè vena ſecanda.* ibid.
52 *Hydropis ſpecies rara.* 54
53 *Emplaſtrum ad Hydropen vtiliſſimum.* ibid.
54 *Hydropicus, ſcarificato ſcroto ſanatus.* ibid.
55 *Pro Hydrope curando, aquarum Spadanarum vis mirabilis.* ibid.
56 *Syrupus de Chalybe ad Hydropen eximius.* 55
57 *Vt venæ ſecandæ deliteſcentes, in Hydropicis, & obeſis emicent, artificium mirum.* ibid.
58 *Electuarium Hydropi proficuum.* ibid.
59 *Hydropicus fonticulo in ſcroto ſponte aperto, à morbo liberatur.* ibid.
60 *Hydropicus biennio ab aqua potu abſtinens conualuit.* ibid.
61 *Hydropici ſummâ curâ cuſtodiendi.* 57
62 *Syrupus ad tympanitem probatiſſimus.* ibid.
63 *In Hydrope, morbiſque frigidis aliquando rubeſcit vrina.* ibid.
64 *Hydropis ſpecies rara.* ibid.
65 *Lumborum ſæuus dolor, impoſitis ſuper lumbos hirudinibus, curatur.* 57
66 *Lithiaſis, Balſami vſu curatur.* ibid.
67 *Lithiaſis, Belzaartici lapidis vſu curatur.* ibid.
68 *Renalis, mira forma, coloris, & magnitudinis lapis.* 58.
69 *Vrina micta tota ſabuloſa, 40. annis, citra incommodum vllum.* ibid.
70 *Inuentus in veſicâ, miræ magnitudinis lapis.* ibid.
71 *Excreſcentia carnea in veſica enata, & inuenta, calculum ementiens.* ibid.
72 *Trichiaſis renum hiſtoria mira eiuſque curatio.* ibid.
73 *Iſchuria admirabilis.* ibid.
74 *Iſchuria ex grumo ſuborta auxilium optimum.* 59
75 *Lapis in fine virgæ impactus, lotij omnimodam retentionem efficiens, glandis inciſione curatur.* ibid.
76 *A lapide in virgâ impacto mors ſubſequuta.* ibid.
77 *Quidam ob lapidem in virga impactum, velut deſperatus, audaciâ curatus.* ibid.
78 *Mictus ſanguinis criticus.* ibid.
79 *Sæuus vrinæ ardor ex glandularum vrinæ adiacentium ſiccitate nimiâ ſubortus, Balneo lactis curatur.* ibid.
80 *Diabetis hiſtoria mira, eiuſque curatio.* 60
81 *Immanis inguinum dolor, ſaluatellæ ſectione, curatus.* ibid.
82 *Hæmorrhoidum doloribus diuturnis, fontanella in crure adaperta, remedium præſtantiſſimum.* ibid.
83 *Vt venæ internæ ani ad hirudinum impoſitionem emineant, remedium præſtantiſſimum.* 61
84 *Hydrocele, immiſſo Siphone curatur.* ibid.
85 *Sine vtero vixit fœmina annis triginta.* 62
86 *Medici inſcitia fœmina emortua,* ibid.
87 *Vteri ſcirrho Gallico, ſyrupus eximius.* ibid.
88 *Vterinus ſcirrhoſus tumor, miræ magnitudinis, chalybis vſu curatur.* ibid.
89 *Pſeudohydrops vteri in grauidis prouatus, profundâ ſcarificatione curatur.* 63
90 *Tumore vteri flatuoſo fœmina laborans, pluribus fruſtra tentatis auxiliis, ſponte conualuit.* ibid.
91 *Nymphotomia.* ibid.
92 *Vteri pruritus curatio.* 64
93 *Vteri deliramenta viri conſortio conquieſcunt.* ibid.
94 *Vteri ſuffocatio ex retento ſemine, eo excreto curatur.* 65
95 *Vterus prolapſus, miro artificio ad ſuum locum reductus.* ibid.
96 *Electuarium vlceribus vteri cacoëthicis præſtantiſſimum.* ibid.
97 *Vteri doloſis vlceribus, aqua theriacalis eximia.* ibid.
98 *Tabes ex fluxu muliebri ſuborta, Ebeno curata.* 66
99 *Vteri dolori curando, ſyrupus laudatiſſimus.* ibid.
100 *Menſes per Gingiuas manantes.* ibid.

101 *Menſes per vmbilicum exeuntes.* 67
102 *Menſes per inguina erumpentes.* ibid.
103 *Nimia viers Hæmorrhagie, Emplaſtrum excellens.* ibid.
104 *Fœmina retentione menſtrui laborans, ſpretâ phlebotomiâ, concuſſa Apoplexiâ emoritur.* ibid.
105 *Pano inguinis ex retento menſtruo ſuborto, Saphena ſectio remedio eſt.* ibid.
106 *Fluxus Hæmorrhoidalis menſtrui retentioni ſuperueniens, bonus.* 68
107 *Ad prouocanda menſtrua, Peſſulus mirabilis.* ibid.
108 *Carbonum vorax, ſuppreſſis per decennium menſtruis, integre curatur.* ibid.
109 *Ad prouocanda menſtrua, Pilula vtiliſſima.* ibid.
110 *Muſca per vrinam excreta.* 69
111 *Vir patiens menſtrua mulieris inſtar.* ibid.
112 *Pudendum corroſum vitâ ſuperſtite.* ibid.
113 *Ad colis palpitationem, pilula eximia.* ibid.
114 *Ad priapiſmum, præſidium celebre.* ibid.
115 *Veretri, cornu inſtar falli, curatio.* ibid.
116 *Ex nimio concubitu animo linquens, quomodo ſubitò reficillandus.* 70
117 *Ad minuendum coïtum, Electuarium præſtantiſſimum.* ibid.
118 *Ingens vmbilici tumor, vſu intermiſſa veneris, curatur.* ibid.
119 *Ex intermiſſa veneris aſſuetudine, Epilepſia, & mora ſubſequuta.* 71
120 *Electuarium ad excitandum tentiginem nulli ſecundum.* ibid.
121 *In coitu, loco ſeminis flatus per penem emiſſus.* ibid.
122 *Ad coitus ignauiam, pilula optima.* Ibid.
123 *Impotentia deſperatâ laborans, quomodo curatus.* 72.
124 *Ad laxum pudendum roborandum, Vnguentum celebre.* ibid.
125 *Alimentum ad prouocandam venerem perutile.* ib.
126 *Gonorrhœa diuturna, balneis naturalibus curatur.* ibid.
127 *Ex ſuppreſſa Gonorrhœa virulenta, vlcus ſanum ſub vmbilico exortum.* 73
128 *Gonorrhœa Gallica cum tabitudine ſumma, validiſſima febri, & omnium membrorum contractione, Ebeno curatur.* ibid.
129 *Ad Gallicum piorum defluuium, præſidium optimum.* ibid.
130 *Cauſticum medicamentum ſuper tophos Gallico impoſitum, egregium auxilium.* ibid.
131 *Fontanellis in inguine ſponte apertis, quidam à ſano morbo Gallico euaſit immunis,* 74
132 *Cibus morbo Gallico laudatiſſimus.* ibid.
133 *Mercurium in potum aſſumptum, Gallicoſis præſentaneum auxilium.* ibid.
134 *Morbus Gallicus interdum contagioſus ad diſtans.* ibid.
135 *Si non contingat vacuatio per Hydrargyricam aliptica(m), quid faciendum.* ibid.
136 *Vnguentum ex Auro, Mercurij antidotum.* ibid.
137 *Ad extrahendum Mercurium in corpore latens, nouum, nec ita vulgo cognitum auxilium.* 75
138 *Super caput aliquando vnguenta Mercurialis imponenda.* ibid.
139 *In bubone venereo in grauidis, è talo mittendus eſt ſanguis.* 76
140 *Ad ſterilitatem præ calore, auxilium laudatiſſimũ.* ibid.
141 *Ad ſterilitatem præ frigore, pilula eximia.* ibid.
142 *Puer Roſatus.* ibid.
143 *Incorrupta, naturaliter concepit, peperit.* 77
144 *Fœmina in ſeptimo menſe vtero gerens, repetita ſæpius ex talo phlebotomia, fœliciter peperit.* ibid.
145 *Grauida oppreſſa anginâ, ſepties in die phlebotomata, reuixit.* ibid.
146 *Grauida cauſone correpta, extracto ſanguine copioſè à morte euaſit.* ibid.
147 *Catharticum pro purgandis grauidis ſecuriſſimum.* 78.
148 *Ignorata grauidationis exemplum ſtupendum.* 79
149 *Immanis fera ab vtero excluſa.* ibid.
150 *Ter pariens ventum.* ibid.
151 *Pro præſeruatione à molâ ventoſâ, auxilium egregium.* 80
152 *Mola aquoſa exemplum admirandum.* ibid.
153 *Mola carnea mirabilis.* ibid.
154 *Ad eliciendam ab vtero molam, auxilium electum.* ibid.
155 *Mola membranoſa.* ibid.
156 *Molarum incredibilis numerus.* 81
157 *Ad facilitandum partum, remedium optimum.* ibid.
158 *Ad difficultatem partus, remedium generoſum.* ibid.
159 *Pro præſeruatione abortûs, fontanella adaperta mirè prodeſt.* ibid.
160 *Ad præcauendum abortum, aliquando venæ ſectio è Saphena eſt ex vſu.* ibid.
161 *Ad retinendum fœtum auxilium rarum.* 82
262 *Ad excludendum fœtum mortuum, Vnguentum efficaciſſimum.* ibid.
163 *Fœtus mortuus, Peſſario appoſito foràs excluditur.* ibid.
164 *Fœtus mortuus, Saphena ſectione excluditur.* 83
165 *Fœtus mortuus Vnco extrahitur.* ibid.
166 *Fœtus mortuus putridus fruſtillatim poſt duodecim annos excluſus.* ibid.
167 *Sphincteris reſolutio, Ebeno curatur.* 84
168 *Coxæ dolor, hirudinum, ſuper partem affectam ſuctu curatur.* ibid.
169 *Vſtio venarum retro aures, Iſchiadicis vtiliſſima.* ibid.
170 *Iſchiadicus dolor, ſaluatellâ in pede ſectâ curatur.* 85.
171 *Iſchiadicus, hirudinum vſu reſtituitur.* ibid.
172 *Genu aperto, loco puris, egreditur ventus.* ibid.
173 *Balnea naturalia, articulorum doloribus vtiliſſima.* ibid.
174 *Admoto Narcotico ſupra genu, mortificatio, & mors.* 86
175 *Sanus genu dolor, Hydrargyri Vnguento, curatus.* ibid.
176 *Immanis genu dolor fonticulo infra inguen aperto curatur.* ibid.
177 *Super vlceratam tibiam medicamento ſtyptico intempeſtinè appoſito, inflammatio ventriculi lethalis ſequuta.* ibid.
178 *Olei ex oſſibus humanis ad articulares dolores vis mirabilis.* 87
179 *Auxilium ad præſeruandum à cruciatu arthritico vtiliſſimum.* ibid.
180 *Prophylacticum contra articularem morbum, auxilium.* ibid.
181 *Podagricus, materia ad ſtomachum conuersâ, reuocata fluxione ad artûs, præter omnium ſpem conualuit.* ibid.
182 *Balneum ex arena, Podagricis vtiliſſimum.* 88
183 *Atrox pollicis dolor, Narcoticis, intus, & extra applicitis, miteſcit.* ibid.
184 *Lactis equini potu, quidam à biliosa Podagra præſeruatus.* ibid.
185 *Grandines, medicamenti vi, è podagricorum tophis educta.* ibid.
186 *Articulorum tophi, Zarsâ curati.* ibid.
187 *Ad tophum, auxilium expertiſſimum.* 89
188 *Cornu in Calcaneo enati hiſtoria mira.* ibid.
189 *Dirus plantæ pedis dolor cauterio curatus.* ibid.

LEMMA

LEMMATA OBSERVATIONVM LIBRI TERTII.

De Febribus,& variis affectibus.

OBSERVATIO I.

1 Ex potu nimio, & venere, Diaria, & ex inſcitia Medici, mors ſubſequuta. 91
2 Ex varietate ciborum Diaria orta, fame curatur. ibid.
3 Puellus quadrimus continenti imputri laborans, liberali ſanguinis miſſione curatur. ibid.
4 Qui ex debilitate extenuari videbatur, copioſa phlebotomia ſanatus. 92
5 Valdè annoſus Senex, ope phlebotomiæ, à febre euaſit. ibid.
6 Continens putrida, copioſiſſimâ ſanguinis miſſione curatur. ibid.
7 Cauſus, gelida potu vſque ad ſatietatem, non procedente coctione curatur. 93
8 Febris ardens, delirio curata. ibid.
9 Febris purpurea, copioſà vena ſectione curatur. ibid.
10 Febris liuida, non ſemper Lethalis. ibid.
11 Syrupus Magiſtralis de ſero, & chalybe, fœminis obſtructis debiliſſimis, eximius. 94
12 Febris Rheumatica deſcriptio, & curatio abſoluta. 95
13 Febris puncticularis, cucurbitulis ſuper emunctoria ſcarificatis ſolùm ſuccubuit. 97
14 Febris culicularis, hirudinum ſuctu curatur. ibid.
15. Febris ampulloſa, Balneo curatur. ibid.
16 Febris ſudaminoſa nihil commune habet, cum variolis. 98
17 Febris anxioſa, purgatione curatur. ibid.
18 Febris Elodes, vacuatione curatur. ibid.
19 Febris Horripilatoria continua, maligna, fallaciſſima. 99.
20 Febris ſingultuoſa, cucurbitula ſupra ventriculum ſcarificata, curatur. idid.
21 Febris laſſitudinaria curatio. ibid.
22 Febris ſyncopalis minuta, Tamarindorum ope curata. ibid.
23 Febris ſyncopalis humoroſa, mulſa beneficio curata. 100.
24 Febris colliquans, lactis Chalybéati potu, curatur. ib.
25 Lipyria vera ex inflammatione ventriculi oborta, cucurbitula ſupra partem affectam ſcarificata, curatur. ibid.
26 Ad febrem Epialam, optimum auxilium. 101
27 Ad tertianam exquiſitam auxilium peregrinum. ib.
28 Annoſus ſenex tertiana exquiſita correptus, victu curatur. 102
29 Tertiana notha annis triginta fatigans. ibid.
30 Quotidiana, Ebeni decocto curata. ibid.
31 Semitertiana, horrida, anxioſa, maligna, lethalis. ibid.
32 In curanda quartana, cautio ſcitu digniſſima. 103
33 Febris Erratica, Chalybis vſu curata. ibid.
34 Febris decimana, poſſibilis, ibid.
35 Febris Hectica, Hydrelæo curata. ibid.
36 Hectica febris ranarum ope curata. 104
37 Hectica cum putrida complicata, Balneo curata. ib.
38 Peſtis horribilis. ibid.
39 Peſtis Bubonia lethalis. 105
40 Peſtis mira. ibid.
41 Sudor ſanguineus cum totius liuore in peſte. ibid.
42 In peſte è cucurbitulis ſanguis emanans compeſci non potuit. ibid.
43 Ex contagio cadaueris peſte emortui, plures interfecti. ibid.
44 Ex ſanguinis peſtiferi extracti horribili fœtore, plures peſte infecti. 106
45 In febri peſtifera, Saphænæ ſectio vtiliſſima. ibid.
46 Arſenicum Sublimatum in peſte ſuper cor geſtatum, auxilium ſuſpectum. ibid.
47 Grauida variolis correpta hiſtoria mira. 107
48 Morbillorum ſymptomata admiranda. ibid.
49 In febre maligna cautè præſagiendum. ibid.
50 Ad ſcabiem puerorum, ſuauiſſimum vnguentum. 108.
51 Scabioſus, illitus vnguento, ſubitò occubuit. ibid.
52 Scabies contumax, maligna, Vnguento præſtantiſſimo curata. ibid.
53 Intempeſtiua ſanguinis miſſio commouet febres, mortem accerſit. ibid.
54 Sanguis arenoſus. 109
55 Septuagenarius phlebotomus, fluente actu ſanguine moritur. ibid.
56 Phlebotomia in acceſſione facta, ægrum iugulauit. ib.
57 In ſumma virium penuria facta phlebotomia, mortem attulit. ibid.
58 In die purgationis aliquando phlebotomia eſt ex vſu. ibid.
59 Sanguis extractus ſi non concreſcat, non ſemper malum portendit. 110
60 Hæmorrhoides, hirudinum morſu, non ſcalpello aperienda. ibid.
61 Hirudo per anum caſu ingrediens, auxilio quodam ſemimortua extracta. ibid.
62 Hirudo incuria Chirurgi naſum penetrans, hominem interfecit. ibid.
63 Cautio debet eſſe magna in applicandis hirudinibus. 111.
64 In longum tempus vt conſeruentur hirudines, artificium certum. ibid.
65 Ex ſcarificatione profundè adminiſtrata, Paralyſis ſequuta. ibid.
66 Ex profunda ſcarificatione, mors ſubſequuta. ibid.
67 Ab ſcarificatione, Gangrena, mors. ibid.
68 Purgatione emortua. ibid.
69 A ſyrupo ſolutiuo recenti aſſumpto, mors ſubſequuta. 112.
70 Ab intempeſtiua purgatione, tabes, mors. ibid.
71 Vrina alieno loco; continuò excreta. ibid.
72 Ano imperforato, ſtercus per virgam excretum. ibid.
73 Repreſſo ſudore mortuus. ibid.
74 Sudoris fœtidi curatio. ibid.
75 Sudor ſanguineus criticus. 113
76 Sudor nigerrimus. ibid.
77 Excreſcentia carnea, portentoſa magnitudinis, curatio. ibid.
78 Nata ab vteri labio pendentis, mira magnitudinis, curatio. ibid.
79 Ex vapore Arſenici Ilterus, & extenuatio tabifica. 114.
80 Ex ſanguinie Taurini eſu, vteri corroſio, & mors. ib.
81 Ex ſemine Ricini ad prouocandum vomitum, mors ſubſequuta. ibid.
82 Ex potu ſanguinis hominis ruſi, perpetuo fatuitas. ibid.
83 Ex morſu Apum Gangrena curatio. 115
84 Ad eliciendum venenum, remedium ſingulare. ibid.
85 Rabies, cõtagioſiſſimus, & venenoſiſſimus affectus. ibi.
86 Rabiei contagium admirandum. 116
87 Rabiei exemplum ſtupendum. ibid.
88 Ex morſu hominis, mors ſubſequuta. ibid.
89 Ex Hydrargyri illitu, mors repentina. ibid.

Lemmata

90 *Febris maleficentiſſima, vſu lapidis Belzaartici in multâ copiâ exhibiti, curatur.* 117

91 *Dyſenteria venenoſa, Smaragdi vſu curatur.* ibid.

92 *Sanguinis Rhinocerotis aduerſus affectus venenoſos, vis mirabilis.* ibid.

93 *Stercus humanum, celebre aduerſus venena Alexipharmacum.* ibid.

94 *Vipera venenum, ſolo humana vrina potu miteſcit.* 118.

95 *Puella Barbata.* ibid.

96 *Puella imperforata in virum verſa.* ibid.

97 *Homo cornutus.* ibid.

98 *Morbus Bruſilienſis, vermis dictus.* 119

99 *Dolor furioſus ex nouâ cauſâ pronatus.* ibid.

200 *Cutis vniuerſa, corticis arboreu inſtar duriſſima.* ib.

201 *Flamma volans, eiuſque curatio.* ibid.

102 *Vnguium procidentia mira.* 120

203 *Conſuetudinis potentia mirabilis.* ibid.

204 *Quidam aſſuetus tepido potui, febriens coaſtâ vi, gelidam aſſumens, ſingultiens emoritur.* 121

105 *Quidam retenta conſueta vacuatione per aluum, illicò emoritur.* ibid.

106 *Circa conſuetas vacuationes, exemplum admirandum.* ibid.

107 *Quidam ob odorem caſei, in animi deliquium incurrebat ſemper.* 122

108 *Mira Idioſyncraſia.* ibid.

109 *Dolor vagus ex turbido ſpiritu natus, quomodo curatus.* 123

110 *Ad inſuetum liuorem faciei, ſyrupus de ſero praſtantiſſimus.* ibid.

111 *Temporis ſiniſtri pulſatio vehementiſſima, cum immani dolore coniuncta, arteriotomia ſola ſublata.* 124.

112 *Prodigioſa corporis craſſities, ſcarificatione, & hirudinum ſuctu, curatur.* 125

113 *Nodi, per vniuerſum corporis ambitum numeroſi exorti, cauterio in nucha, curati.* ibid.

114 *Cauſus, criſi mira ſolutus.* 126

115 *Tabes annua, vernalis caloris ope curata.* ibid.

116 *Annua pleuritis, Saphana ſectione curatur.* 127

217 *Duplicata pleuritis, ſanguinis miſſione vſque ad animi deliquium, curata.* ibid.

118 *Rariſſima penis virilis conuulſio.* 128

119 *Menſtruus globiformis maſſa concreta vomitus pernicioſiſſimus, quomodo curatus.* 129

120 *Pica infrequentis curatio.* ibid.

121 *Stupenda Hydrocephali ſpecies in viro curata, cuius caput, bouis caput aquabat.* ibid.

122 *Carbone affectus iuxta cubitum, ex ipſo cubito ſanguine extracto, curatur.* ibid.

123 *Detegitur error Chirurgorum in curando Bubone peſtifero, & vera eius curatio proponitur.* 130

124 *Extenuatio tabifica, Olei vſu curatur.* 132

125 *Sudor frigidus, ebrietate curatus.* 134

226 *Ebrietate ſubitò emortuus, alius conuulſus.* ibid.

127 *Ebrietatis certum Amuletum.* 135

128 *Ad abhorrendum vinum, auxilium ſingulare.* ibid.

129 *Puer Hydrope, marcore, & aliis ſaeuis morbis implicitus, lactis ope curatur.* ibid.

130 *Orthopnœa ſaua, & diuturna, cauterio ad nucham indito, leuatur.* 136

131 *Pedes ſummi cerei.* ibid.

132 *Ex vlcere depaſcente in pede ſummo enato, mors repentina.* 137

133 *Alui fluxûs lapidoſi, hiſtoria illuſtris.* ibid.

134 *Vrina nigerrima, tota vita, citra noxam excreta.* 138.

135 *Vrina lactea tota vita decurſu excreta citra noxam.* ibid.

136 *Vlcera manantia diuturna, in vniuerſa corporis mole exorta, quomodo curata.* 139

137 *Icterus niger, ex infrequentiſſima cauſa enatus.* ibid.

138 *Lapidis in veſica inuenti, forma ſtupenda.* ibid.

139 *Morbi trans naturam, remediis trans naturam curantur.* ibid.

140 *Pharmacopæi inſcitia, ager emoritur.* 140

141 *Obſtetricis malitia, & fraude, plures fœminæ interfecta, alia in grauiſſima pericula redacta.* 141

142 *Ex clyſtere actu calidiſſimo iniecto, mors ſubſequuta.* ibid.

143 *Phlebotomi incuria, agra fluente actu ſanguine, emoriuntur.* ibid.

144 *Ob Coqui ignorantiam, ſtoliditas ſuborta.* ibid.

145 *Inſcitia Medici, quidam emortuus.* 142

146 *Medici errore, podagricus obiit.* ibid.

147 *Applicito cauſtico, Arthricus occubuit.* ibid.

148 *Medicus ignorantia ſua, ſibiipſi mortẽ acciuit.* 143

149 *Hydropicus, Medici pertinacia, ſubitò emoritur.* ibid.

150 *Medici ignauia, ager vitam finit.* 144

151 *Quidam febri vehementiſſima oppreſſus, inſcitia Medici ad mortis fauces deductus, magna prudentia curatur.* ibid.

152 *Medicus inſcius in praſagiẽdo aberrat ſemper.* 145

153 *Hecticus, ſuperbia, & dolo Medici, violenter occumbit.* ibid.

154 *Medici imperitia, quidam interfectus.* 146

FINIS INDICIS.

ZACVTI

Digitized by Google

ZACVTI LVSITANI,

AD

PHILIATROS CANDIDISSIMOS

EXHORTATIO.

ARs noſtra (donum Dei) omnium præclariſſima, & ſummè neceſſaria, boc noſtro calamitoſo ſæculo, in quo ſolùm viget Mars, Bellona ſæuit, & omnia armis, bellóque circumſonant, ob verſutias Circulatorum, Empiricorum ruditatem, conuicia impoſtorum, à ſuo natiuo ſplendore, à priſtina venuſtate, ab eius præterea gloria, in dies magis, ac magis emarceſcit. O ſors miſeranda! ô deploranda calamitas! Hanc ergo iam iam labaſcentem, & maximum ſuiipſius exitium minantem, oportet, vt viri ſcientiſſimi, medendi facundiâ clari, ingenio ſolertes, vſu dexterrimi, in praxi verſatiſſimi excolant, iuuent, illuſtrent, exornent. Quamobrem vos omnes Apollineæ artis Myſtas, & candidus Pbiliatros ad boc negotium perficiendum compello, inuoco, vt boc *Rararum Obſeruationum* Opus, aliis admirandis exemplis pro virili locupletare conemini: ſic enim auguſtam veſtri nominis memoriam gratioſa poſteritas concelebrabit. Enimuerò etſi in hac infœlice ætate videam regnare innidiam, dominari calumniam, literas iacere, flocci fieri ingenia, parui pendi virtutē; tamen aduerſus bæc reluctantur vſque adhuc eximij Medicinæ Profeſſores, & alij famigeratiſſimi viri, qui ſeduſo labore, vigilanti induſtria, indefeſſo ſtudio Medicæ artis actuoſam partem exercentes, omni conatu, eam, ſcriptis ſuis politiſſimis exornare certatim contendunt, quibus ineſt litterarum amor, ſtudij genius admirabilis, & in ſcribendo acuties mira, quorum fama, longè latéque diffunditur. De horum numero ſunt *ingenioſiſſimi Itali, acutiſſimi Galli, expertiſſimi Hiſpani, ſcientiſſimi Germani, doctiſſimi Flandri, ſolertiſſimi Angli, peritiſſimi Luſitani*; Hos omnes, & alios cuiuſcumque nationes, & ordinis Medicos ſacratiſſimo Æſculapij vinculo iterum obteſtor, vt obſeruationes veſtras, raras ſolùm & memorabiles mihi communicetis, Latino ſanè ſermone deſcriptas, quæ circa humani corporis Anatomen, fabricam, morborum cauſas, ſigna, euentus, atque curationes verſentur, quas, fidè, verè, nulla aucta, aut diminuta litera, veſtris ſubſcriptis glorioſis nominibus, in perpetuæ famæ immortalitatem operi huic inſeram, quùm de nouo fuerit excuſum. Viuo Dei Miſericordia, & licèt ſenex ſim, animo tamen conſto ad ſubeundos labores in Medicæ Reipublicæ vtilitatem valdè alacri, in quo igniculi vigent, & viuunt inuitamenta à natura data, & ingenita ad virtutem. Habito Amſtelodamo, inclyto Muſarum Lycæo, celeberrimo totius orbis emporio, ad quod ex Europa vniuerſa, mercaturæ maritimæ beneficio, citra diſpendium vllum, cum mercibus, literæ fideliter conuehi poſſunt. Habet hæc populoſiſſima vrbs Bibliopolas plures, inter quos eminet HENRICVS LAVRENTIVS, qui cùm in bonas literas, ſtudiorúmque cultores beneuolentiâ, & bumanitate ſit præditus ſingulari, in commodum publicum nullis parcit ſumptibus, & potiſſimùm in libris Medicis excudendis. Quapropter vobis patronis tantis, hócque prompto miniſtro, & aliquali operula mea, (nam non intermittens diem ſine linea, in eodem argumento amplificando enixè ſemper inſudo) ſpero quòd liber hic ornatior, & quæſtionibus etiam arduis, ſeu ſcholiis condecoratus illuſtrior exeat in lucem. Quotidie enim occurrunt quam plurima animaduerſione digniſſima in tractandis ægris: in morbis dignoſcendis, atque curandis, quæ peculiarem obſeruationem expoſcunt. In hoc enim imitabor *Hippocratem*, Medicinæ tutelarem Deum, & primum artis noſtræ conditorem, qui in libris Epidemiôn, de induſtria, ſingulatim exempla rara propoſuit. Non fallam opinionem veſtram, ſi fata velint. De his omnibus in calce huius operis vos commonefacere ſatiùs duxi; nam. ve *eloquentia parens* ſcitè prædixit *in Tuſculanis ſuis: Aures orationis extremum expectant, in eóque acquieſcunt*. Valete Medicinæ ſtudioſi, & bæc, æqui boniſque conſulite.

FINIS CORONAT OPVS.

LAVS DEO.

Digitized by Google

1105

Digitized by Google

G.9.

Digitized by Google